

Giới thiệu Phong Ngự

Bạn đang đọc truyện Phong Ngự của tác giả Lại Điều trên trang đọc truyện online. Ta vốn xuất thân là một tên lính quen xông pha trên chiến trường, rồi ngẫu nhiên tiến nhập vào thế giới của người tu tiên với một chân tạp dịch. Thế nhưng, ta không cam lòng với cuộc sống bình thường, cũng không muốn buông xuôi phó thác cho sinh mệnh vô phương khống chế, mặc cho chông gai đầy rẫy ta vẫn muốn lướt cùng gió, thu phục rồng, một kiếm chấn nhiếp thiên hạ ...

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Vân Sơn Quy Xử.

Ánh nắng chói mắt, khiến cho Phong Nhựt có cảm giác buồn ngủ, gần đây hắn nhớ rất rõ mỗi sáng thích thú được yên tĩnh như thế, tựa lưng vào bức tường rắn chắc, mà xuất thần nhìn về không trung xa xăm, nơi có những ngọn núi cao cả vạn trượng trải dài liên miên không dứt, chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt cả, đơn giản chỉ là yêu thích mà thôi.

Trí nhớ phủ đầy bụi thời gian của hắn hơi bị hỗn loạn, tựa như vầng sáng tia nắng vàng ánh chiếu rọi rất mơ hồ, có lẽ do cuộc đời của Phong Nhựt chẳng có gì đáng giá để hồi tưởng lại thì phải.

Nơi đây chính là hậu sơn của Thanh Vân Sơn, rất gần với chỗ Phong Nhựt thường phơi nắng trước đây, thế nhưng rõ ràng do hắn cảm nhận được như hai thế giới hoàn toàn cách biệt, vì thế lại có chút cảm giác khoáng cách càng xa vời vợi.

Hắn nhớ rõ ràng trận đại chiến thảm khốc nửa năm trước, nhưng giờ đây không còn cảm giác gì cứ như là mọi chuyện hết như tia nắng ban nãy chiếu qua, mọi thứ dần dần trở nên mơ hồ đi.

Phong Nhựt được Phong Trần Tử - chính là một người tu đạo cứu ra khỏi chiến trường đạo đó, nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì tọa kỵ Xuyên Vân Điều của vị này bị hấp dẫn bởi mùi máu tanh từ chiến trường bốc lên, sau đó vì kiếm ăn mà cấp lấy Phong Nhựt vốn còn thoát thỏ, cũng may nhờ có Phong Trần Tử phát hiện rồi giải cứu lấy hắn.

Hiện tại, Phong Nhựt đã là một chân tạp dịch trong Thanh Vân Tông, còn chưa được tính là ngoại vi đệ tử, nhiệm vụ hằng ngày của hắn chính là chăm nom mười mẫu Hương Linh đạo điền, sau đó còn hái đủ Linh Tang Diệp là món khoái khẩu cho chín con Tuyệt Linh Tầm nữa.

Đáng lý ra chuyện xui xẻo này hắn phải cảm tạ Phong Trần Tử mới đúng, bởi vì xung quanh địa phận của môn phái tu tiên đứng nhất nhì trong khu vực lân cận chính là Thanh Vân Tông, căn bản không cho phép phạm nhân xuất hiện tại Thanh Vân Sơn, thế mà Phong Nhựt hoàn toàn không phù hợp với điều kiện thu nhận môn nhân đệ tử của Thanh Vân Tông, nếu không nhờ Phong Trần Tử có chút quen biết với một vị Trưởng lão của Thanh Vân Tông, thì ngay cả chân tạp dịch tệ hại này cũng không có mà làm.

Đương nhiên, mặc dù bảo là tạp dịch, nhưng trên thực tế so với công việc của đa số người trong thế giới phạm nhân thì vẫn nhàn hạ hơn, những người tu đạo kia khá là tự cao, nên căn bản không quá bận tâm mà gây khó dễ đối với con kiến hôi như hắn, chẳng hạn mười mẫu Hương Linh điền này, hắn chỉ cần nộp lên trên một nửa thu hoạch là được, phần còn lại cũng đủ cho hắn ăn no bụng về lâu về dài !

Đã có thể lấp đầy bụng, nên đương nhiên chẳng có gì phải phàn nàn, chẳng hạn như lúc này, sau vài canh giờ bận bịu nên Phong Nhựt biếng nhác nằm phơi nắng trên tảng đá lớn, bên cạnh đặt một thanh Trường đao được lau sạch bóng với lỗ chỗ nhiều vết mờ.

Thanh Trường đao này có từ thời Phong Nhựt mới mười lăm tuổi, chính là chiến lợi phẩm duy nhất thu được trong đồng xác chết năm xưa, từ đó về sau thủy chung không rời xa nửa bước, ngay cả trước lúc chìm vào hôn mê rồi bị Xuyên Vân Điều cấp đi vẫn chưa từng rời khỏi tay.

Đáng tiếc, thanh Trường đao này trước đây có thể chặt liên tiếp hơn mười cái thủ cấp mà vẫn sắc bén như thường, còn bây giờ trông thật đáng thương, số là Phong Nhựt từng muốn dựng một căn nhà trúc đơn sơ, nhưng không nghĩ tới những cây trúc xanh ở hậu sơn lại cứng rắn vô cùng, chém liên tục hơn mười nhát đao mới có thể đứt rời, còn những cây trúc màu sắc càng đậm hơn thì cho dù chặt thế nào đi nữa cũng không hẳn lên được vết đao nào.

Vì thế cuối cùng thanh Trường đao này vốn đã được dung hợp tinh cương cũng không may biến thành hình dạng thế này.

Ngay lúc này, một tràng âm thanh cổ quái kêu “Tê tê” đột nhiên truyền ra từ rừng cây đằng xa, khi nghe được tiếng kêu này Phong Nhựt không khỏi rầu rĩ nhíu mày rồi thấp giọng mắng một tiếng, lập tức thân hình liền vô cùng linh hoạt từ trên tảng đá phóng xuống, còn thanh Trường đao lỗ chỗ vết mờ đã xuất hiện sau lưng hắn chẳng biết từ lúc nào.

Chạy vèo vào trong rừng cây, cảnh vật đầu tiên đập vào mắt chính là chín con quái vật cực lớn toàn thân trắng tuyết cao chừng vài trượng được trú trên chín tòa đài cao, rõ ràng đây là chín con Tuyệt Linh Tầm được Phong Nhựt chăm sóc.

Xung quanh những đài cao này đều được bố trí cấm chế, vì thế ngược lại không cần phải lo lắng do thân hình quá to lớn của mấy con Tuyết Linh Tầm này, bởi vì tuy thoát nhìn qua chúng rất đáng sợ, nhưng tính tình lại cực kỳ hiền lành, chỉ cần cung cấp đủ Linh Tang Diệp bọn chúng sẽ một mực ngoan ngoãn ở yên tại chỗ.

Đối với loài Tuyết Linh Tầm này, trong vòng mấy tháng qua Phong Nhựt đã biết rõ rằng loài thú này trong tu tiên giới chỉ có thể được coi là loại linh thú được thuần dưỡng bình thường nhất, tính tình hiền lành, chỉ cần có thể cung ứng đầy đủ Linh Tang Diệp thì cứ mỗi quý sẽ nhả ra những sợi Tuyết Tầm Tỉ dài ngắn đủ loại, Tuyết Tầm Tỉ này chịu lực tốt, thủy hỏa bất xâm, dùng để chế tác thành bộ quần áo Tuyết Tầm lại càng có thể đạt tới tiêu chuẩn một bộ pháp khí cấp thấp.

Cũng chính vì nguyên nhân này, mà Phong Nhựt thấy rất có cảm hứng với loài Tuyết Linh Tầm này, chỉ có điều đáng tiếc chính là Tuyết Tầm Tỉ do Tuyết Linh Tầm này nhả ra vào mỗi quý đều chẳng có liên quan gì tới hắn, mà toàn bộ số lượng đều bị Thanh Vân Tông thu hồi hết.

Loài Tuyết Linh Tầm này mỗi ngày đều cần phải ăn rất nhiều Linh Tang Diệp, vì vậy mỗi ngày Phong Nhựt dành hơn phân nửa thời gian để thu thập Linh Tang Diệp.

Đương nhiên Linh Tang Diệp này chẳng thể mọc ra từ những cây trên cõi phàm nhân, mà được hái ra từ trên một loài cây có tên là Linh Tang Mộc, loài Linh Tang Mộc này hầu hết sống mấy trăm năm thậm chí có cây hơn ngàn năm, vì vậy mỗi cây Linh Tang Mộc đều cao lớn vô cùng.

Cả chín con Tuyết Linh Tầm dường như phát hiện được Phong Nhựt đã đến, bọn chúng đều đồng loạt đứng dậy, nếu như không thấy được cơ thể nó không lồ đến thế, ngược lại cứ tưởng là đuôi mấy chú chó con đang ngoe nguẩy ấy chứ.

“Được rồi, được rồi, đừng ồn ào nữa ! Bọn bây có bản lĩnh thì tự leo lên cây Linh Tang Mộc mà ăn nhé !” Phong Nhựt gõ gõ cái trán mà có chút đau đầu, khẩu vị của mấy con Tuyết Linh Tầm này thật sự khiến người ta bội phục, liền lấy từ trong ngực ra một cái túi màu xanh lớn cỡ bàn tay, lập tức Phong Nhựt móc ra cực nhiều Linh Tang Diệp rồi chia đều ra mà ném vào trong chín tòa đài cao đó.

Cái túi xanh này tên là Túi Càn Khôn do Thanh Vân Tông phát cho, không gian bên trong rộng ước chừng gần bằng phân nửa một căn phòng nhỏ, thông thường Phong Nhựt hái Linh Tang Diệp xuống đều bỏ toàn bộ vào trong Túi Càn Khôn đó, kế tiếp theo giờ ăn mà thả vào cho chín con Tuyết Linh Tầm.

Sau khi chín con Tuyết Linh Tầm ăn xong thì Linh Tang Diệp lần này trong Túi Càn Khôn cũng đã vét tới tận đáy, bắt buộc dĩ Phong Nhựt phải tiếp tục đi hái thêm Linh Tang Diệp, nói cách khác nếu để Tuyết Linh Tầm đói bụng, cuối cùng khiến cho lượng Tuyết Tầm Tỉ được nhả ra bị thu ngắn lại, thì hắn không cách nào gánh nổi trách nhiệm.

Ra khỏi rừng cây, Phong Nhựt nhìn bốn phía tìm kiếm, ngược lại Linh Tang Mộc ở hậu sơn lại mọc rất nhiều, tốc độ sinh trưởng của Linh Tang Diệp rất nhanh, nhưng vấn đề theo đó là sức ăn của Tuyết Linh Tầm cũng thật mạnh ! Cho nên hắn phải tìm cách bảo đảm lâu dài, sẽ không để những tán lá của một cây Linh Tang Mộc nào trở nên quá thưa thớt.

Rất nhanh Phong Nhựt cũng chọn được mục tiêu phù hợp, hắn khạc nhổ ra tay một nắm nước bọt, rồi từ từ bò lên cây Linh Tang Mộc cao hơn mười trượng, đối với hắn chuyện leo cây ngược lại quá dễ dàng, nhưng để hái được Linh Tang Diệp thì cũng không được thoải mái cho lắm, nếu muốn nhét đầy Túi Càn Khôn thì không mất hai ba canh giờ là cần bản không làm được.

Ngay lúc Phong Nhựt đang leo lên cành cây trên cao, thì hắn thấy xuất hiện hai cánh tay lượn lờ rất nhanh tựa như cánh bướm vờn hoa vậy, một đạo thân ảnh màu trắng giữa không trung từ đằng xa bay tới trông vô cùng ưu nhã, dưới ánh nắng mặt trời lộ ra bên dưới như những đợt sóng nhấp nhô màu xanh lá, còn bóng trắng bay lơ lửng nhìn tựa như tiên nhân xuất trần vậy.

Phong Nhựt chỉ thoáng liếc nhìn qua rồi không để ý đến y nữa, người vừa mới đến chính là đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông - Không Phi, y đến hậu sơn cũng chỉ có một mục đích duy nhất chính là hái Linh Tang Diệp, bởi vì đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông cũng đều trồng trọt trên Hương Linh điền, hoặc nuôi dưỡng mấy con Tuyết Linh Tầm đó, dù sao bọn họ cũng cần phải ăn cơm, mà Tuyết Tầm Tỉ lại là nguyên liệu quan trọng trong món phở.

Chỉ là mỗi lần nhìn thấy những đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông như Không Phi đang hái Linh Tang Diệp trước mắt thế này, thì từ trong nội tâm Phong Nhựt liền cảm thấy ghen ghét muốn chết, ở đây không phải ghét thân phận của đám người đó, càng chẳng phải do thái độ kiêu ngạo đến cỡ nào của bọn họ, mà hết thảy là do đám đệ tử đó đều cười Bạch Vũ Hạc để đi hái Linh Tang Diệp, việc đó mà đem so với Phong Nhựt hiện tại trông giống như con khỉ đang treo trên cây Linh Tang Mộc kia thì thật là khác xa nhau một trời một vực !

Nên biết rằng ở những chỗ xa tít ngoài cùng trên đỉnh cao nhất của Linh Tang Mộc, thông thường chính là nơi có Linh Tang Diệp chất lượng tốt nhất cũng như phù kín dày đặc nhất, nhưng cho dù Phong Nhựt có am hiểu leo cây tới cỡ nào đi nữa, cũng không cách nào tiếp cận được những lá Linh Tang Diệp kia, còn đám người như Không Phi lại khác, bọn họ nhờ có Bạch Vũ Hạc trợ giúp, nên đương nhiên có thể tùy ý ngắt lấy Linh Tang Diệp thoải mái, thông thường bọn họ chỉ mất khoảng nửa canh giờ là có thể hái xong, chuyện như vậy làm sao có thể khiến cho nội tâm Phong Nhựt có thể bình tĩnh được chứ ?

“Hắc hắc, Phong Nhựt, bận rộn quá hả !” Không Phi cười ha hả chào hỏi, chỉ có điều năm nay hắn mới chừng mười bốn mười lăm tuổi thôi, nhưng tu vi cũng đã đạt được Luyện Khí trung kỳ, một thân trang bị Tuyết Tầm tuyệt đẹp, lưng đeo thanh Kiếm nhất phẩm tràn ngập ánh sáng đủ màu sắc, mây kiếm mát sáng, thân hình cân đối, chỉ cần thêm một thời gian nữa tuyệt đối sẽ trở thành trang nể nam tử, hơn nữa lại đang cười trên Bạch Vũ Hạc tựa như hợp thành một khối băng tuyết, nhìn cách nào trông cũng giống như tiên nhân.

“Cũng tạm được !” Phong Nhựt ngẩng đầu lên không trung mà ngó về phía Không Phi, ánh mắt lại rơi vào chiếc áo choàng bay phấp phới theo gió đang khoác sau lưng Không Phi.

“Khổng sư huynh, chúc mừng, chúc mừng a ! Lại có thể thu thập trọn bộ trang bị Tuyệt Tầm rồi !” Phong Nhựt nhìn không được mà cảm thán nói ra, tại Thanh Vân Tông những đệ tử đời thứ ba đều có đai ngọc thật tốt, chẳng hạn như tọa kỵ Bạch Vũ Hạc, thanh Kiếm nhất phẩm, Thất lung trữ vật và bộ trang phục Tuyệt Tầm đều do môn phái ban cho miễn phí, có điều bộ trang phục Tuyệt Tầm này chỉ bao gồm áo và quần thôi, hai món này chủ yếu có tác dụng giúp tăng cường phòng ngự.

Về phần áo choàng Tuyệt Tầm thì lại khác, càng thêm trân quý hơn một chút, bởi vì vật ấy có tác dụng trợ giúp thăng bằng, nếu dùng để điều khiển linh thú phi hành thì tốc độ sẽ nhanh hơn, nhất là trong chiến đấu hiệu quả lại càng thêm rõ rệt.

Do những trang bị này ngay thời điểm chế tác đều được khắc vào một trận pháp nồng cốt, cho nên một khi tập hợp đủ trọn bộ trang bị Tuyệt Tầm, lúc đó chẳng khác nào sở hữu một món pháp khí cấp thấp, kẻ đó chỉ cần phát động trận pháp trên trang bị, cho dù là bảo vệ tính mạng hay công kích đều rất hữu dụng.

“Hắc hắc ! Cũng không có gì, nếu đem so với bộ trang bị Lăng Vân của Khúc sư huynh thì ta thật sự kém xa !” Khổng Phi dù sao cũng chỉ là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi nên nhìn không được mà bộc lộ vẻ đắc ý, đồng thời lại hùng hồn tuyên bố : “Chờ khi nào ta tập hợp đủ bộ trang bị Lăng Vân thì lập tức ta sẽ tặng cho ngươi bộ Tuyệt Tầm này !”

Nhưng lời nói vừa dứt, Khổng Phi liền đổi giọng có vẻ tiếc nuối : “Dù sao đi nữa cho ngươi cũng vô dụng, do pháp lực của ngươi yếu quá mức, e rằng phát huy chưa tới được ba thành uy lực đâu !”

Phong Nhựt vừa mới nghe qua không khỏi tròn tròn mắt, vị tiểu sư huynh họ Khổng này cái gì cũng hay, chỉ có mỗi khuyết điểm là tuy mở miệng nghe rất hào phóng nhưng trên thực tế lại keo kiệt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Ngũ Hành Thạch.

May mắn một điều là từ trước tới nay Phong Nhựt chưa bao giờ trông chờ vào chuyện tốt đại loại như thế sẽ ứng ngay vào người hắn, vì vậy nếu như không nghe được câu nói kế tiếp của y không chừng hắn đã bị tên tiểu sư huynh keo kiệt này lừa gạt đến nỗi học máu mủn ngay rồi, nên biết rằng trọn bộ trang bị Tuyệt Tầm này giá ít nhất khoảng chừng trăm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, còn một con Bạch Vũ Hạc thêm vòng tay trữ trữ mới toanh nữa cũng đã cần tới tám mươi viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp rồi.

“A, phải rồi Phong Nhựt, gần đây ta phải ra ngoài xử lý một việc, ngươi có thể thay ta giúp quản lý trang viên cùng với mảnh ruộng được không ?” Ngay lúc này Khổng Phi đột nhiên mở miệng nói.

“Cái gì ? Phong Nhựt tức giận thiếu điều chút nữa đã từ trên cây Linh Tang Mộc rơi xuống rồi, rõ là hắn biết ngay tên tiểu tử này chạy tới đây chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả, muốn nhờ hắn chiếu cố đạo điền ? Vậy chẳng phải muốn chôn sống hắn đến một chết hay sao ?

“Hắc hắc ! Phong Nhựt ngươi không nên vội từ chối nhanh thế, thù lao là một viên Ngũ Hành Thạch thuộc tính hỏa, ngươi thấy thế nào ? Hãy xem thanh đao cùi của ngươi kia, chỉ mới chém cây trúc xanh thôi mà chẳng xi nhê chút nào, nếu dùng viên Ngũ Hành Thạch này để cường hóa, cho dù ngươi có gặp phải linh thú cấp thấp cũng không cần phải bó tay chịu trận đâu !” Khổng Phi mỉm cười từng bước dụ dỗ, y tựa hồ không sợ Phong Nhựt sẽ từ chối.

“Được ! Cần ta trông nom bao lâu ? Phong Nhựt trầm mặt lại vẫn chưa quyết định, tuy rằng hắn rất mong mỏi kiếm được tọa kỵ Bạch Vũ Hạc hoặc trang bị Tuyệt Tầm, nhưng so ra hắn hy vọng có được một viên Ngũ Hành Thạch là tốt lắm rồi.

Ngũ Hành Thạch tại tu tiên giới tuyệt đối có tác dụng hết sức quan trọng, chẳng những vật này có thể mang đi giao dịch với đa số vật phẩm tu tiên, mà còn được dùng để sửa chữa binh khí và trang phục bị hư hỏng, nhưng điều quan trọng nhất là Ngũ Hành Thạch còn được dùng để tăng cường thuộc tính cho các loại binh khí và trang phục nữa, thao tác này được gọi là tinh luyện cường hóa ! Thậm chí nếu sử dụng Ngũ Hành Thạch phẩm chất cao hơn sẽ có khả năng xuất hiện ra những tình huống dị thường hơn.

Có thể nói yếu tố thực lực cao cường của người tu đạo có ba phần liên quan tới Ngũ Hành Thạch, hay nói cách khác có thể coi tu tiên giới này như là một thế giới Ngũ Hành Thạch đi !

Các chủng loại Ngũ Hành Thạch bình thường mà nói thì chỉ có năm loại : Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Chỉ là trong truyền thuyết cũng có xuất hiện thêm hai thuộc tính cực phẩm : Phong và Lôi.

Cấp bậc Ngũ Hành Thạch có thể chia làm bảy bậc : cấp thấp, hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, tiên phẩm và tuyệt phẩm. Trong đó thường thấy nhất là loại cấp thấp, theo trình tự cao hơn là hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm, về phần Ngũ Hành Thạch cực phẩm, tiên phẩm và tuyệt

phẩm e rằng cũng chỉ nghe qua trong truyền thuyết mà thôi.

Những nơi cấu thành Ngũ Hành Thạch cấp thấp được phân bố rất nhiều trong Thất Giới, thậm chí trong cơ thể của linh thú và yêu ma đôi khi cũng có Ngũ Hành Thạch cấp thấp này, chỉ có điều tỉ lệ cực kỳ thấp, có lẽ vài vạn linh thú cũng chưa chắc tìm được một viên Ngũ Hành Thạch.

Còn những loại Ngũ Hành Thạch truyền thuyết kia, nghe nói chỉ xuất hiện ở những nơi đặc thù, đáng tiếc là cho dù có hiểu biết rộng như Không Phi cũng chưa rõ lắm.

Dường như đúng với những gì Không Phi đã nói, bản thân Phong Nhưộc thật sự mong muốn có được Ngũ Hành Thạch cấp thấp để cường hóa thanh trường đao đầy vết mờ đáng thương kia, không thể nghĩ ngờ gì nữa đúng là thích hợp nhất.

“Không lâu lắm đâu, chỉ một quý mà thôi !” Không Phi nói rất nhẹ nhàng.

“Cái gì ? Một quý à ! Không được, lâu quá ! Nếu nói vậy, phải cần ít nhất hai viên Ngũ Hành Thạch a !” Phong Nhưộc cự tuyệt không chút do dự, nói giỡn à, một quý mất tới chín mươi ngày mà thù lao chỉ được có một viên Ngũ Hành Thạch, tuy là hấn cần Ngũ Hành Thạch dữ lắm nhưng cũng không thể cứ thế mà làm, phải biết rằng công nuôi dưỡng Tuyết Linh Tầm thật sự tốn rất nhiều thời gian, tính ra mười tám con Tuyết Linh Tầm chắc chắn sẽ làm hấn bận rộn chạy lên xuống liên tục, thời gian nào để hấn làm chuyện quan trọng khác nữa !

“Hắc ! không lẽ chẳng còn cách nào sao ?” Keo kiệt như Không Phi mà cũng hiểu được tình huống cực khổ thế này, cười hắc hắc rồi nói không nghĩ ngợi : “Chỉ có điều ta đã dùng hết Ngũ Hành Thạch để mua áo choàng Tuyết Tầm này rồi, trong tay hiện giờ chỉ còn một viên duy nhất, thôi thì ta nợ người một viên được không ? Người yên tâm đi, Khúc sư huynh có nói qua, bọn ta nhất định sẽ kiếm được lợi nhuận tràn bờn đầy bát mà !”

“Khúc Vân ? Tên gian thương kia à ?” Trong nội tâm Phong Nhưộc âm thầm ai oán, “Thôi được ! chỉ một lần này thôi, người hãy đưa trước cho ta viên Ngũ Hành Thạch này đi”

Phong Nhưộc biết cũng không nên quá bức bách, nói thật hấn rất hiểu rõ tên Không Phi này so với toàn bộ đám đệ tử đời thứ ba thì mặc dù hơi keo kiệt một chút nhưng vẫn đáng kết giao hơn, còn những người khác có khi hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới hấn, hoặc thậm chí như tên gian thương Khúc vân kia cơ bản luôn giữ thái độ cực kỳ khinh bỉ hấn.

“Được rồi, Không thành vấn đề !” Không Phi mừng rỡ nói, tiện tay lấy ra từ thắt lưng trữ vật một hạt châu đỏ choét nhỏ tựa long nhãn, đồng thời cũng tháo Túi Càn Khôn ở bên hông ra, Túi Càn Khôn này cũng chỉ dùng để chứa toàn bộ Linh Tang Diệp thôi, trên thực tế không gian của thắt lưng trữ vật này rộng lớn hơn gấp mấy lần rồi, nhất là trong lúc chiến đấu lại càng có tiện lợi hơn.

Cho nên ngoại trừ kẻ nghèo mạt rệp như Phong Nhưộc ra, cơ bản không có người tu đạo nào xem Túi Càn Khôn là bảo bối cả.

Sau khi nhắc nhở vài việc, lúc này Không Phi mới cười Bạch Vũ Hạc rồi đi, nhìn theo thân ảnh của y dần biến mất, trong mắt Phong Nhưộc không khỏi hiện lên tia trầm tư.

Đương nhiên Phong Nhưộc biết rõ Không Phi đi đâu, chính là nhờ tên gian thương Khúc Vân dẫn dắt ra ngoài săn bắt những linh thú cấp thấp rồi mang ra chợ bán đi, nếu không phải vậy thì áo choàng Tuyết Tầm đó làm sao có được.

Kỳ thật Phong Nhưộc cũng rất muốn gia nhập vào những nhóm săn bắt thế này, bởi vì đây chính là cách duy nhất hấn có thể kiếm được Ngũ Hành Thạch, cũng là phương pháp duy nhất để hấn có được tọa kỵ Bạch Vũ Hạc và trang bị Tuyết Tầm, dù sao thì hấn cũng chỉ là một tay tạp dịch, hiện tại Thanh Vân Tông có thể cho phép hấn ở lại Thanh Vân Sơn cũng đã là may mắn lắm rồi, còn những đãi ngộ này nợ hấn căn bản không có tư cách đạt được.

Cho dù là săn bắt linh thú cấp độ thấp nhất thì Phong Nhưộc cũng hoàn toàn không có khả năng, đừng nghĩ rằng hấn có được bản lĩnh không tệ chút nào do đã từng xông pha một thời trong chiến trường, nhưng thực tế trong tu tiên giới mọi thứ đều khác hấn, ngay cả khi hấn dựa vào thanh tinh cương trường đao đã từng làm nên vẻ vang lúc trước cũng chẳng không gây nổi những cây trúc bình thường kia, thì đừng nghĩ tới chuyện đi săn bắt linh thú cấp thấp.

Vì vậy Phong Nhưộc mới ao ước kiếm được một viên Ngũ Hành Thạch rồi đem tinh luyện cường hóa thanh trường đao của mình, đương nhiên lựa chọn tốt nhất là luyện chế ra một thanh kiếm khí, cho dù có phẩm chất thấp nhất cũng tốt hơn thanh tinh cương trường đao của hấn cả trăm lần, hấn đã từng tận mắt chứng kiến Không Phi không cần tốn chút sức nào đã sử dụng thanh kiếm khí nhất phẩm chặt hơn mười cây trúc màu xanh sậm, thật sự chỉ dùng một kiếm nhẹ nhàng a.

Chỉ tiếc là thanh kiếm khí cấp thấp đó cũng chẳng đáng là gì so với thứ sang trọng quý giá như trang phục Tuyết Tầm, Phong Nhưộc cũng chỉ có thể mơ tưởng trong lòng mà thôi.

“Dù sao cũng tốt rồi, cuối cùng cũng có một viên Ngũ Hành Thạch có tính công kích, chỉ như thế mới đủ tiêu chuẩn để đi săn bắt linh thú cấp thấp !” Phong Nhưộc nghĩ ngợi có chút cảm khái, trong năm loại thuộc tính Ngũ Hành Thạch gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ thì hai loại thuộc tính Kim và Hỏa đều có tính công kích có thể dùng để tinh luyện cường hóa binh khí, còn thuộc tính Mộc và Thủy tuy công kích kém một chút nhưng bù lại có thêm đặc tính phòng ngự và chữa thương, chỉ riêng Ngũ Hành Thạch thuộc tính Thổ là hoàn toàn có tính năng phòng ngự, ba loại thuộc tính sau chủ yếu được dùng để tinh luyện cường hóa các loại trang phục.

Phong Nhưộc gắng sức đến lúc hái đủ số Linh Tang Diệp cần thiết để chuẩn bị cho khẩu phần hôm sau của mười tám con Tuyết Linh Tầm thì mặt trời đã xuống núi, lúc này cho dù thân thể hấn cường tráng thế nào cũng khó nuốt trôi.

Nghênh đó ngọn gió núi phả vào mặt, Phong Nhựt gấp gấp chạy về căn chòi trúc đơn sơ của mình, ở khu vực hậu sơn này chỉ có mỗi mình hắn ở lại đây, những tên đệ tử khác của Thanh Vân Tông đều có chỗ ở riêng biệt, dù sao thì nơi đây cũng gần với Thanh Vân Tông, nên chẳng có linh thú cấp thấp nào xuất hiện.

Đến lúc Phong Nhựt về tới chòi trúc thì gió núi đã thổi mạnh dần lên, tiếng kêu “Ồ ô” quanh quẩn xuyên qua lại trong sơn cốc, tựa như ngàn vạn ác quỷ cùng tru lên, hơn nữa dưới tia sáng trắng mờ mờ của ánh trăng thật sự làm cho da đầu người ta phát run lên.

Lại nói tiếp trận gió núi này đã từng khiến cho Phong Nhựt đau khổ thật nhiều, cũng không biết rốt cuộc trong ngọn gió núi này có gì cổ quái mà lại ẩn chứa một cỗ khí tức vô cùng lạnh lẽo, chúng có thể xuyên thấu qua mọi thứ mặc trên người, thổi tới tận cùng xương tủy bên trong, cảm giác đau đớn này thật không cách nào tưởng tượng nổi.

Có điều phải nói rõ là nhờ gió núi này quá mức âm hàn, cho nên phạm nhân không có cách nào chống cự được với gió núi giá rét đó, vì vậy vị Trưởng lão Thanh Vân Tông kia mới phá lệ đem tâm pháp tầng thứ nhất Thanh Vân Quyết ban cho Phong Nhựt. Dựa vào tâm pháp này, tuy hắn không được như đám người Không Phi có thể thi triển thần thông thoải mái, nhưng dùng để chống cự quái phong cũng quá đủ rồi !

“Ta chán ghét ăn bánh gạo lắm rồi !” Phong Nhựt lẩm bẩm, khuôn mặt rầu rĩ ngồi bó gối dưới đất có vẻ chịu phạt, từ trong ngực lấy ra một Túi Càn Khôn khác, lôi bên trong ra một thứ gọi là bánh gạo, đây là món ăn chính trong suốt một năm nay của hắn.

Món này do Hương Linh đạo chế biến ra, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà loại bánh gạo này thật sự cực kỳ khó nhai, hắn có cảm giác đang nhai một miếng nhãn dẻo mềm nhũn ngay khi bỏ vào miệng, nhai hết lần này tới lần khác tựa như miếng “da trâu” ! Càng chịu không nổi nữa là hương vị miếng “da trâu” này rất kinh hãi, đáng sợ tới mức mỗi khi sắp phải ăn Phong Nhựt đều bực bội nguyên rủa một hồi !

Nhưng cơ bản do bụng đói meo nên Phong Nhựt không có quyền lựa chọn ! Tại Thanh Vân Sơn này muốn mơ tới mấy món ở thôn quê cũng không được, còn chuyện nhai vỏ cây à, hắn tự nhủ độ cứng hàm răng so ra vẫn còn kém xa thanh trường đao kia.

Dĩ nhiên bánh gạo này cũng chẳng phải là không có nửa điểm lợi ích, trên thực tế chỉ cần nuốt một miếng, suốt cả ngày không cần phải ăn thứ gì khác nữa, có nhiều lúc Phong Nhựt hơi hoài nghi có phải những người tu đạo kia luôn có khuynh hướng tự hành hạ bản thân nghiêm trọng đến vậy không.

Rất nhanh chóng Phong Nhựt đã vắt và nuốt xong miếng bánh gạo đó, lúc này thể lực bị tiêu hao trước đây đã hoàn toàn khôi phục trở lại.

Bây giờ Phong Nhựt mới cẩn thận lấy viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp thuộc tính hỏa ra, viên Ngũ Hành Thạch này to cỡ quả long nhãn không ngừng tỏa ra ánh sáng đỏ chói, khi nắm trong tay hắn rõ ràng cảm nhận được một cỗ khí tức ấm áp truyền đến.

Tuy nhiên viên Ngũ Hành Thạch này hiện tại cũng chỉ có thể xem như vật trưng bày mà thôi, muốn kích phát uy lực chân chính bên trong cần phải dùng lực dẫn đạo, cũng may trong cơ thể Phong Nhựt có chút pháp lực vì đã từng trải qua một khoảng thời gian tu luyện, dù chưa đủ thúc dục trang phục Tuyệt Tầm nhưng vẫn dư sức để kích hoạt một viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, đây cũng là lí do vì sao hắn mong mỏi cấp thiết tìm được một viên Ngũ Hành Thạch đến thế.

Một tay Phong Nhựt cầm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp này, tay kia gỡ thanh trường đao trên lưng xuống rồi đặt trên đầu gối, kế tiếp thúc dục pháp quyết từ đan điền truyền pháp lực vốn ít ỏi đến đáng thương từ từ đưa vào Ngũ Hành Thạch.

Viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp này dần dần bùng sáng lên quầng lửa do nhờ có pháp lực theo nhau tiến vào, nhiệt độ nhanh chóng nóng lên, may mà Phong Nhựt đã sớm dùng lực bảo vệ tay trái của mình, nếu không lúc này đã bị phỏng nặng rồi !

Ánh sáng xung quanh Ngũ Hành Thạch lúc này càng ngày càng rực rỡ, nhìn xuyên qua tia sáng này có thể thấy rõ ràng một quầng hỏa diễm đang thiêu đốt hùng lực, đây chính là diễm tinh hoa chính thức của viên Ngũ Hành Thạch này.

Bấy giờ đầu Phong Nhựt đỏ đầy mồ hôi, cả gương mặt trở nên méo mó, dù sao thì pháp lực của hắn vốn quá ít, nên chỉ mới sử dụng pháp lực một đoạn thời gian ngắn thôi mà đã bị tiêu hao hầu như không còn gì !

Bỗng nghe vang lên một tiếng “Hô”, trước mặt Phong Nhựt xuất hiện một quầng hỏa diễm cỡ ngón tay, ngọn lửa trông hết sức tinh xảo ánh sáng lung linh, tựa hồ linh động hơn ngọn lửa bình thường tới mấy phần.

Ngay khi quầng hỏa diễm xuất hiện thì viên Ngũ Hành Thạch cũng phát ra một tiếng “Phanh” rồi hóa thành tro bụi, Phong Nhựt vừa trông thấy cảnh này liền không dám chậm trễ, lập tức đưa thanh trường đao vào bên trong ngọn lửa.

Vừa đúng lúc này, trước mắt hắn hiện ra một quầng lửa sáng rực trông vô cùng đẹp mắt bao phủ xung quanh thân đao, đột nhiên sau vài nhịp thở thân thanh trường đao dần dần nhỏ lại, tiếp tục thu lại cho tới khi chỉ còn khoảng một phần ba mới chịu ngừng lại.

Sau khi hoàn thành hết thấy, quầng hỏa diễm kia lập tức mờ nhạt rồi một lát sau bị ngọn gió núi thổi tắt đi !

“Thành công rồi !” Phong Nhựt bất chấp cơ thể đã trở nên mệt mỏi, hết sức mừng rỡ xem qua thanh trường đao đã được tinh luyện, nhìn thật kỳ thanh đoản đao đang cầm trong tay thấy rõ ràng trên thân đao ánh trắng chiếu sáng mờ ảo.

Hiện tại thanh đoản đao này dài chưa tới một thước hơn nữa độ rộng cũng co lại rất nhiều, đối với chuyện này ngược lại Phong Nhựt lại hiểu khá rõ ràng, dù sao chất liệu thanh trường đao trước đây hết sức bình thường, nhờ viên Ngũ Hành Thạch đó mặc dù cấp thấp nhất cũng có thể hoàn toàn tinh luyện thanh trường đao, vì vậy sau khi đã loại đi rất nhiều tạp chất nó không thu nhỏ lại mới là chuyện lạ.

Hơn thế nữa càng khiến Phong Nhượng mừng như nở hoa trong bụng đó là thanh đoản đao thoát nhìn cũng đã thấy cực kỳ sắc bén rồi, nay dưới ánh trăng mờ ảo thấy rõ ràng một vòng ánh sáng lạnh lẽo chậm rãi chuyển động, trong một thoáng hoảng hốt hần có ảo giác như thanh đoản đao này có thể hấp thu ngay cả ánh trăng hư vô kia luôn.

“Hắc hắc ! Thanh đoản đao này mà xuất hiện ở phạm nhân có lẽ sẽ vượt qua hai chữ “thần binh” ấy chứ, thôi gọi nó là Ánh Nguyệt vậy !”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Biện Thức Lục Sơ Cấp Linh Thảo.

Hai đoản đao quang lóe sáng như tuyết hiện lên “lả chả”, cơ bản chẳng thấy dừng lại chút nào tức thì hai đoạn trúc xanh lớn bằng bát com đồng loạt rơi xuống, nhìn vào vết cắt trên đoạn trúc xanh thấy bóng loáng vô cùng, ngay cả những vết lõm nhỏ xíu cũng không hề thấy, như thể chứng tỏ đao quang sắc bén đến dường nào.

“Đao tốt ! Ngũ Hành Thạch quả nhiên bất phàm !” Phong Nhượng mặt mày rạng rỡ cảm thán nói, những cây trúc xanh phía hậu sơn nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế lại cứng rắn vô cùng, nếu không phải vậy thì thanh trường đao lúc trước của hần đâu phải bị mẻ nhiều chỗ đến thế.

Nhưng bây giờ lại khác, mấy cây trúc xanh này chẳng chịu nổi một nhát chém, vì vậy có thể thấy được tác dụng của Ngũ Hành Thạch to lớn thế nào, dù đây chỉ là viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp nhất mà đã có hiệu quả rõ rệt như vậy, huống chi là

Ngũ Hành Thạch cấp cao sẽ tốt đến bậc nào nữa.

Phong Nhượng tay cầm đao hít sâu một hơi, chậm rãi đem pháp lực mới khôi phục đem qua truyền vào thanh đao, chỉ trong mấy mắt một tràng âm thanh “vù vù” rất nhỏ chợt vang lên, trên thân đao cực kỳ quỷ dị hiện ra một đoạn hóa diễm đỏ nhạt dài chừng nửa xích (2) !

Đoạn hóa diễm này ngân nga lên tiếng “o...o...” tựa như có linh tính vậy, trong chớp mắt lấy cơ thể Phong Nhượng làm trung tâm nhiệt độ trong toàn bộ khu vực xung quanh nửa trượng đột nhiên tăng vọt.

Phong Nhượng gầm nhẹ một tiếng “Hống ...”, thanh đoản đao hóa diễm trong tay tựa như tia chớp chém về phía cây trúc xanh thẳm ở cách đó không xa, phải biết loại trúc này so với trúc xanh bình thường lại càng thêm cứng rắn như đá, nếu như dùng thanh trường đao lúc trước thì ngay cả vết trầy xước cũng chẳng thấy lưu lại.

Mang theo một tiếng động “Oanh ...”, thanh đoản đao hóa diễm này dễ dàng chặt đứt cây trúc xanh thẳm đó, nhưng chỉ có thể cũng chưa đáng nói, trong nháy mắt đoạn hóa diễm trên thân đao đã đốt cháy hai đoạn trúc xanh thẳm thành than !

Uy lực vô cùng đơn giản sắc bén cỡ này cũng không phải là vừa, chính là nhờ đặc tính hóa diễm của viên Ngũ Hành Thạch thuộc tính hỏa mang lại, tuy nhiên cần phải vận dụng pháp lực để duy trì hóa diễm.

Ngay khi cây trúc xanh thẳm ngã ầm ầm xuống đất, đoạn hóa diễm trên thân đao trong tay Phong Nhượng cũng tức thì biến mất, trên mặt hần càng hiện lên vẻ mệt mỏi hơn, loại hóa diễm phụ trợ công kích này tuy rất cường đại nhưng pháp lực bản thân hần vốn chỉ có thể thi triển được hai lần, rõ ràng sau đó lực chiến đấu của hần cũng không còn chút nào.

Sau khi Phong Nhượng thoáng hồi phục chút khí tức mới cẩn thận xem xét thành quả lúc này, tuy đã sớm đoán trước tình hình nhưng cũng khiến hần cảm thấy vô cùng hưng phấn, lực lượng của một kích vừa rồi thật sự đáng sợ, có lẽ uy lực công kích cỡ này mà đem về phạm nhân giới thì có thể nói là vô địch, dường như có thể phá vỡ được phòng ngự của vài con linh thú cấp thấp nữa ấy chứ !

Có điều đáng tiếc là hần chỉ có thể liên tục thi triển được hai lần mà thôi, nếu vậy khi nhân số phe địch nhiều hơn một tên hoặc là thực lực đối phương mạnh hơn một chút thì kết quả khỏi phải bàn, không còn đường sống sót.

“Xem ra lượng pháp lực nhiều hay ít mới là yếu tố quan trọng nhất” Phong Nhượng lắc đầu thở dài một phen, đáng lẽ ra hần cho rằng chỉ cần dùng Ngũ Hành Thạch cường hóa thanh trường đao đó, rồi kế tiếp sẽ có chút tự tin đi săn bắt đám linh thú cấp thấp, nhưng hiện tại xem ra cần phải chuẩn bị thêm nữa mới được, dù sao cũng chỉ có một cái mạng nhỏ, lỡ như phát sinh sự cố bất ngờ thì hối hận cũng không kịp.

Phong Nhượng thu hồi lại Ánh Nguyệt đoản đao thì lập tức thần sắc cũng khôi phục lại bình thường, cho dù thế nào đi nữa thì trong vòng một quý này hần cũng đâu có cơ hội ra ngoài săn bắt linh thú cấp thấp, mười tám con Tuyết Linh Tằm cần có một lượng Linh Tang Diệp cực kỳ khủng bố, suy đi nghĩ lại khiến hần nhức đầu không thôi.

Trừ việc đó ra hần còn muốn đi hái thêm ba loại linh thảo cấp thấp gồm Ngưng Huyết Thảo, Cam Lộ Chi và Thiên Lí Hương nữa, do hần có giao dịch

với một đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông sở trường về luyện đan, dựa theo bọn họ ước định chỉ cần Phong Nhựt hái đủ ba trăm cây Ngưng Huyết Thảo, hoặc hai trăm cây Cam Lộ Chi, hoặc một trăm đóa Thiên Lý Hương là có thể đổi với sư huynh luyện đan lấy một viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp.

Hiện tại trong tay Phong Nhựt đã có hai trăm lẻ chín cây Ngưng Huyết Thảo rồi, nếu mấy hôm nữa đều thuận lợi như thế thì hẳn có thể góp nhặt cho đủ ba trăm cây Ngưng Huyết Thảo rồi trả bớt được một phần năm nợ nần.

Khoản nợ của Phong Nhựt là năm viên Ngũ Hành Thạch, nguyên do trước giờ hắn chưa từng biết qua loại linh thảo nào cả, vì vậy lúc trước hắn có mua lại hai khối ngọc giản từ vị sư huynh luyện đan dễ chịu kia, một khối gồm tra cứu danh mục linh thảo sơ cấp, bên trong có ghi lại hình dạng, tên linh dược, nơi mọc của cả trăm loại linh thảo thông thường, ngoài ra còn kèm theo ba loại đan phương (3) cấp thấp gồm Chi Huyết Tán, Hoạt Lạc Tán và Vạn Linh Tán.

Còn một khối ngọc giản khác dùng để tra cứu danh mục linh thú sơ cấp, bên trong có ghi lại chi tiết cả trăm loài linh thú phổ thông bao gồm hình dáng, trình độ thực lực và có cả tập tính sinh hoạt nữa.

Cho dù nội dung của hai khối ngọc giản này có thể nói là hết sức đơn giản khiến cho những tên đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông chẳng thèm ngó tới, nhưng đối với Phong Nhựt mà nói thì quá quý báu rồi, vì vậy cho dù trên lưng có gánh khoản nợ lên tới năm viên Ngũ Hành Thạch đi nữa hắn cũng rất thèm khát.

Chỉ có điều khiến Phong Nhựt coi trọng nhất chính là ba loại đan phương đính kèm theo bộ tra cứu linh thảo sơ cấp, sở dĩ hắn chưa gấp rút đi săn bắt đám linh thú cấp thấp là do ngại trừ chưa có binh khí tốt ra, chủ yếu là muốn học thử luyện chế xong ba loại đan phương này đã.

Như Chi Huyết Tán chẳng hạn nếu không bị thương quá nghiêm trọng có thể dùng để khôi phục vết thương, hiển nhiên tác dụng không có gì phải nghi ngờ.

Còn Hoạt Lạc Tán thì hiện tại xem ra quan trọng hơn cả, bởi vì phục dụng Hoạt Lạc Tán có thể giúp khôi phục một lượng pháp lực nhất định, nếu như Phong Nhựt có Hoạt Lạc Tán này trong tay thì chẳng khác nào hắn có thể thi triển liên tục ba lần thần thông hóa diễm của thanh đoản đao, thực lực của hắn sẽ tăng lên đáng kể chắc chắn không phải bàn cãi gì nữa.

Về phần Vạn Linh Tán cũng không thể thiếu được, linh đan này có thể giải trừ hầu hết các loại độc tố thường gặp, đương nhiên giúp cho Phong Nhựt càng an toàn hơn trong quá trình săn bắt.

Chỉ có một điều khiến Phong Nhựt cảm thấy buồn bực chính là bản thân hắn không dám đi vào núi quá sâu, vì vậy cho tới bây giờ hắn mới chỉ phát hiện ra mỗi cây Ngưng Huyết Thảo mà thôi, còn hai loại linh thảo khác Cam Lộ Chi và Thiên Lý Hương lại càng thêm trân quý hơn, cuối cùng hắn vẫn chưa tìm thấy.

Phong Nhựt thấy vầng mặt trời ngày càng lên cao, hắn không dám chần chừ nữa mà lập tức chạy nhanh về hướng tòa Tang Viên, cùng lúc đó hắn thầm suy tính một chút, nói thật hắn càng hiểu sâu hơn về tu tiên giới hắn lại càng không cam lòng an phận chân tạp dịch thế này, chuyện khác không nói chỉ cần biết được tuổi thọ có thể gia tăng đã là điều hấp dẫn không gì sánh kịp !

Chỉ có điều hắn chẳng có chút căn cơ nào cả tư chất lại tầm thường, nếu bước chân vào con đường tu đạo ắt hẳn sẽ gặp nhiều khó khăn khó tưởng tượng nổi.

Phong Nhựt săn bắt linh thú cấp thấp để kiếm Ngũ Hành Thạch chẳng qua chỉ là một phần trong kế hoạch của hắn mà thôi, trọng yếu hơn hẳn là nếu hắn có thể tự mình nuôi dưỡng được Tuyệt Linh Tầm thì còn gì bằng, bởi vì đó là phương cách tốt nhất để hắn có thể thu thập được bộ trang phục Tuyệt Tầm, chỉ có điều trước hết phải mua được loại tầm này cái đã, dựa theo những tin tức nghe được thì giá một con Tuyệt Linh Tầm cần ít nhất mười viên Ngũ Hành Thạch.

Tuy nhiên nếu mười viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp đối với những đệ tử đời thứ ba như Khổng Phi thì chẳng thấm vào đâu, nhưng ngược lại đối với Phong Nhựt mà nói thì chẳng khác gì một tòa núi lớn.

Khoản thu nhập khác chính là thu thập linh thảo, tuy nhiên công việc này đòi hỏi tốn quá nhiều công sức thể mà ích lợi mang lại chẳng được bao nhiêu.

Trước hết Phong Nhựt nhanh chóng ngó qua mảnh ruộng Hương Linh Đạo của mình khiến cho hắn vừa ý gật đầu, hạt mầm Hương Linh Đạo này chỉ cần gieo xuống đất, sau đó cách vài hôm lại tưới nước linh tuyến một lần vì vậy công việc tương đối thoải mái, chỉ có điều khiến hắn không dễ chịu chút nào chính là để chăm nom những hạt mầm này tới lúc trưởng thành phải mất ít nhất một năm trời, đồng nghĩa với việc hắn còn phải ám ảnh lâu dài với hương vị ác liệt của bánh gạo kia nữa.

Sau đó Phong Nhựt lại dùng tốc độ nhanh nhất cho mười tám con Tuyệt Linh Tầm ăn xong, rồi mới men theo lối nhỏ mà đi thẳng về phía trước, rất nhanh trước mặt hắn hiện ra một cốc khẩu to lớn, đối diện ngay cốc khẩu này chính là một tòa núi lớn xanh tươi.

Tòa núi cao này tuy cũng thuộc phạm vi Thanh Vân sơn mạch, chỉ có điều nơi đây không nằm trong khu vực bảo hộ của Thanh Vân Tông, bởi vì hầu hết nơi cư trú của toàn bộ Thanh Vân Tông đều nằm trên ngọn núi cao nhất Thanh Vân Sơn, mỗi thời khắc tại nơi đó đều có đệ tử tuần sơn nghiêm ngặt, chỉ cần phát hiện có linh thú xâm nhập lập tức sẽ bị đánh chết, vì vậy có thể nói đó là chỗ an toàn nhất.

Nhưng những ngọn núi xung quanh lại khác, bên trong có đủ loại linh thú, cho dù cỡ đệ tử đời thứ ba như Khổng Phi cũng phải hợp lại vài người để lập thành từng nhóm nhỏ khi đó mới dám xâm nhập vào trong, dĩ nhiên với thực lực như Phong Nhựt lại càng khỏi nói tới.

Q.1 - Chương 4: Đông Phong.

Ngay lúc này Phong Nhựt phải đi lên ngọn núi có tên là Đông Phong, nếu dựa theo tên núi này thì hẳn ở ba mặt khác cũng còn ba ngọn núi tương tự là Tây Phong, Bắc Phong và Nam Phong, hơn nữa tại ngọn núi cao nhất Thanh Vân Sơn chính là khu vực trọng yếu của Thanh Vân Tông.

Ngoài năm ngọn núi này thì nghe nói khắp nơi xung quanh có tổng cộng bảy mươi hai ngọn núi khác nữa, còn bên ngoài khu vực này thì không phải là địa phận Thanh Vân Sơn nữa, những chỗ đó là nơi phạm nhân sinh sống và địa thế không còn hiểm trở.

Nhưng nếu bàn về mức độ nguy hiểm, nơi nguy hiểm nhất không phải là nơi trung tâm của năm ngọn núi ở Thanh Vân Sơn mà là bảy mươi hai ngọn núi trùng trùng điệp điệp kia. Bảy mươi hai ngọn núi san sát nhau vô cùng hiểm trở, chẳng những đường lên núi mà ngay cả chỗ đặt chân cũng đều không có, khắp nơi đều có vách núi tầng tầng lớp lớp dựng đứng và tuyết cốc thâm sâu thẳng tắp kèm theo chướng khí giăng đầy, nơi này là chỗ trú thân của những linh thú cường đại, cho dù Khổng Phi có được thú cưỡi phi hành với một thân thực lực phi thường trong đám đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông đi nữa cũng không dám tùy tiện tới đây.

Đương nhiên nguy hiểm thật lớn đồng nghĩa với đi kèm theo ích lợi cũng thật nhiều, tại khu vực bảy mươi hai ngọn núi có nhiều loại khoáng vật trân quý và linh thảo quý hiếm. Nếu có thể tiêu diệt được một con linh thú cường đại hoặc thu thập được một loại linh thảo hiếm thấy thì đúng là có lợi ích không nhỏ.

Phong Nhựt chẳng phải mới suy đoán lần đầu, nói không chừng tên gian thương Khúc Vân kia sẽ mạo hiểm dẫn người đi dọc theo sát rìa của khu vực bảy mươi hai ngọn núi.

Nhưng hiện tại Phong Nhựt chưa đủ tư cách tham gia đoàn săn bắt của Khúc Vân, hẳn đi tới Đông Phong không phải là vì tìm diệt linh thú cấp thấp, mà vì cần thu thập cây Ngưng Huyết Thảo mười năm tuổi, loại linh thảo cấp thấp này có rất nhiều trong dãy Thanh Vân Sơn, nếu thâm nhập vào sâu hơn nữa có thể sẽ gặp phải linh thú cấp thấp, nên hẳn chỉ có thể thu thập ở xung quanh phạm vi này.

Hiện tại Phong Nhựt chỉ có trông chờ vào đoàn đao Ánh Nguyệt, đây là thủ đoạn tự bảo vệ mình duy nhất nên hẳn liều mình mạo hiểm thâm nhập sâu hơn để thu thập nhiều Ngưng Huyết Thảo hơn nữa, nếu như may mắn thì không chừng sẽ có thể gặp được hai loại linh thảo hiếm thấy khác chính là Cam Lộ Chi và Thiên Lí Hương.

Bởi vì Phong Nhựt không có thú cưỡi phi hành cho nên hẳn không thể trong chớp lát mà bay qua được hạp cốc rộng mấy trăm trượng, thật may mắn là không biết ai đó đã để lại ở mỗi đầu hạp cốc một đoạn xích sắt dài khoảng bằng cánh tay, có hai đoạn xích này cũng coi như là lưu lại cho hắn một lối đi vậy.

Nhưng cái kiểu đường đi bằng xích sắt này lại không an toàn chút nào, hơn nữa trong hạp cốc còn có gió núi gào thét nên căn bản rất khó đi qua, mặc dù với thân thủ như Phong Nhựt đây cũng phải chật vật bước từng bước khó nhọc mà tay bầu chân vùi bò qua.

Cũng may đây không phải là lần đầu tiên Phong Nhựt bò theo dây xích sắt, hắn kiểm tra qua một số vật phẩm trên người rồi buộc ba túi cần khôn rồi giắt đoàn đao Ánh Nguyệt trên người. Dù hẳn có sợi xích sắt nhưng bởi vì gió núi quá mức mạnh bạo, có thể xô hắn đập vào vách núi và khiến cho hắn đánh rơi vật phẩm nào đó, chắc chắn hắn sẽ đau lòng lắm.

Hắn hít sâu một hơi nhìn xuống vực sâu không thấy đáy, bên dưới tràn ngập mây mù. Phong Nhựt mau chóng lấy ra hai cuộn vải cần thận quấn thêm vào xích sắt, sợi dây xích được quấn thêm vải kéo dài đến mấy trăm trượng, do trong hạp cốc mây mù bốc lên liên tục nên rất ẩm ướt, vì vậy quấn thêm vải vào sẽ rất dễ dàng sử dụng và không phải lo ngại thêm điều gì.

Hết thấy đã chuẩn bị thỏa đáng, Phong Nhựt không chần chờ thêm nữa mà nương theo sợi xích nhanh chóng leo qua, khoảng chừng nửa nén hương sau hắn đã thuận lợi đứng trên núi đối diện.

Cần thận quan sát bốn phía trong chớp lát, hắn xác định xung quanh không có tung tích của linh thú cấp thấp hoạt động, lúc này Phong Nhựt cầm trong tay thanh đoàn đao Ánh Nguyệt cước bộ nhanh chóng tiến về phía trước.

Trên vách núi này hắn đã cần thận tìm kiếm kỹ càng khắp nơi, hầu hết Ngưng Huyết Thảo đều bị hắn hái xong. Vì vậy, hắn chỉ có thể quyết tâm tiếp tục hướng về phía trước.

Trên đỉnh Đông phong, khắp nơi tươi tốt, cây cối đều cao lớn xanh um, phần lớn linh thú đều tồn tại từ mấy trăm năm đến hơn một ngàn năm trước, mỗi cây đều to lớn đến mấy người ôm, cao vài chục trượng, thậm chí có cây hơn trăm trượng, những tán cây lớn phủ trùm xuống tạo thành những vùng tối rộng lớn.

May mà những cây này không đến nỗi dày đặc, vì vậy còn có thể thấy vài tia sáng mặt trời chiếu xuống bên dưới, nếu không khung cảnh sẽ rất âm u.

Trên mặt đất cỏ dại không cao lắm ước chừng khoảng nửa thước nhưng rất dày đặc, lại có nhiều hoa dại đung đưa nhẹ nhàng chấp chờn theo gió, hương hoa nhàn nhạt hòa quyện với hương cỏ xanh khiến cho người ta giống như đang ở trong mộng.

Nhưng giờ phút này, Phong Nhựt vô cùng khẩn trương cẩn thận dò dẫm từng bước chân, hai mắt mở to ngó hết thấy mọi thứ từ trên tán cây bên trên đến bãi cỏ bên dưới lại nhìn cả xung quanh nữa, hẩn quan sát kỹ càng khi chắc chắn không có gì kỳ dị mới tiếp tục đi tới.

Đây không phải do Phong Nhựt nhát gan, mà hẳn biết rõ nơi này không phải là chốn sơn dã phàm nhân bình thường, mà ở đây cho dù là một con sâu nhỏ nhô cũng đe dọa đến tính mạng hẳn, trong bản tra cứu linh thú sơ cấp có chép lại ít nhất hơn mười loại côn trùng thoát nhìn trông rất bình thường thế nhưng lại là độc trùng cực kỳ nguy hiểm, mức độ hung hiểm của chúng không thấp hơn chút nào so với những linh thú cấp thấp có thân hình khổng lồ.

Đột nhiên, trong tầm mắt Phong Nhựt tập trung nhìn vào một nơi trong bụi cỏ, trong đám cỏ dại này lại có một cây Ngưng Huyết Thảo mười năm tuổi.

"Hắc hắc ! Xem ra vận khí của mình cũng không tệ lắm !" Từ đáy lòng Phong Nhựt thầm hoan hô một tiếng rồi tiếp tục dò xét kỹ xung quanh một lần nữa, lúc này hẳn mới đi tới phía trước, lấy trong túi trữ vật ra một con dao bằng ngọc ánh lên những tia sáng màu xanh nhàn nhạt, đây là vật chuyên môn dùng để thu hoạch linh thảo giá tiền là một viên Ngũ Hành Thạch, đồng thời đây cũng là một khoản nợ của Phong Nhựt.

Phong Nhựt vốn đã xem việc thu hoạch Ngưng Huyết Thảo như là ngựa quen đường cũ, sau một lát hẳn liền lấy Ngưng Huyết Thảo để vào trong túi trữ vật.

Có lẽ là do vận khí quá tốt, hoặc là do hẳn đi vào sâu hơn bình thường nên mới chỉ sau hai canh giờ, Phong Nhựt đã hái được vài chục cây Ngưng Huyết Thảo, không bao lâu nữa có thể hẳn sẽ đạt đến số lượng dự tính là ba trăm cây.

"Ồ ! Đó là ... Cam Lộ Chi ?" Đột nhiên Phong Nhựt hưng phấn la lên khê một tiếng, có hai đóa linh thảo màu xanh tím đang lặng lẽ sinh trưởng ở chỗ cách hẳn vài chục trượng !

"Cam Lộ Chi ! Nhất định đó là Cam Lộ Chi rồi !" Tuy đây là lần đầu tiên Phong Nhựt nhìn thấy loại linh thảo này, nhưng hẳn vốn đã thuộc lòng những ghi chép trong bản tra cứu linh thảo sơ cấp rồi, nên chỉ cần liếc một cái là nhận ra được ngay. So với Ngưng Huyết Thảo thì Cam Lộ Chi có giá trị hơn nhiều, loại linh thảo này có thể luyện chế ra Hoạt Lạc tán được dùng để bổ sung pháp lực, đúng là cái mà hiện tại Phong Nhựt rất cần.

Phong Nhựt hít sâu một hơi dự định tiến đến hái hai đóa Cam Lộ Chi này, nhưng vừa lúc đó khóe mắt hẳn ánh lên một tia sáng, thấy rõ một con thuộc loại Cầu Nhi gì đó đột nhiên xuất hiện.

Trong thoáng chốc Phong Nhựt không khỏi kinh sợ khiến toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhưng do đã có kinh nghiệm lăn lộn trên chiến trường khốc liệt nên hẳn cũng không quá bối rối hay hoảng sợ kêu to chạy trốn gì, mà dừng chân lại rồi chậm rãi xoay người lại đối diện với con linh thú kia.

"Là Hắc Linh Ly !" Cặp mắt Phong Nhựt co rút lại rất nhanh, trong đầu lập tức hiện lên tư liệu trong bản tra cứu linh thú sơ cấp.

"Hắc Linh Ly là linh thú cấp một, thân thể khéo léo thường chủ động công kích, sở trường dùng tốc độ tấn công, mức độ nguy hiểm loại một [DG: loại phổ thông nhất]".

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Q.1 - Chương 5: Trận Đầu Tiên.

Trong khoảnh khắc, nhiệt độ xung quanh dường như giảm xuống rất nhiều giống như không gian bị cách ly hẳn ra, thậm chí Phong Nhựt còn có thể nghe được nhịp tim của chính mình.

Hắc Linh Ly cũng chỉ là một trong những loại linh thú thông thường nhất ở Thanh Vân Sơn, những loại linh thú này đối với Khổng Phi và đám đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông căn bản không tính là có thể gây nguy hiểm, nhưng đối với Phong Nhựt thì đây là một trải nghiệm rất cam go.

Con Hắc Linh Ly toàn thân ngăm đen, màu lông tỏa sáng, ngoại hình tương đối giống hồ ly nhưng bốn móng vuốt trông ghê gớm hơn nhiều, nhất là cặp mắt màu lam của nó đúng là yêu mị, quỷ dị.

Một người một thú giằng co một lát, chỉ nghe "Suu" một tiếng trước mắt Phong Nhựt chợt hoa lên, chớp mắt đã không thấy bóng dáng Hắc Linh Ly nữa !

"Tốc độ nhanh quá !" Phong Nhựt không dám chậm trễ liền lặn một vòng sang bên cạnh, nhưng đã thấy cảm giác đau đớn kịch liệt từ cả vai truyền đến, nếu hắn không tránh kịp thì chắc sẽ bị một trảo vào giữa lưng !

"A!" Phong Nhựt quát lên một tiếng thật to rút ra thanh đao, nhưng còn chưa kịp làm gì thì tốc độ phản ứng của con Hắc Linh Ly này thật sự là vượt qua dự liệu của hắn rất nhiều !

"Hồng" Một tiếng gào trầm thấp từ đối diện Phong Nhựt truyền đến, con Hắc Linh Ly này chẳng biết lúc nào đã rơi xuống mặt đất, trong ánh mắt yêu dị của nó còn ánh lên vẻ đùa cợt !

"Ghét thật !" Phong Nhựt bực mình nắm chặt thanh đoản đao Ánh Nguyệt, vết thương trên lưng cũng chỉ là làm cho hắn hơi nhú máu, chút thương thế này hắn còn có thể chịu được, chỉ có điều con súc sinh này tốc độ quá nhanh, cần bản khiến cho hắn không kịp thì triển Hóa Diễm Đao công kích, theo suy đoán của hắn thì hồ báo đã thú hung mãnh ở phạm thế (1) chưa phải là đối thủ của con Hắc Linh Ly này, chả trách sao nó được gọi là linh thú !

Hít sâu một hơi, đột nhiên Phong Nhựt vung thanh đoản đao Ánh Nguyệt ra trước ngực rồi xông tới hướng Hắc Linh Ly tựa như muốn đâm chém đồng quy vu tận (2) vậy. Thế nhưng hắn đang âm thầm lưu lại một chút dư lực, đồng thời luôn ở tư thế sẵn sàng truyền nhanh pháp lực vào thanh đoản đao Ánh Nguyệt.

Động tác của Hắc Linh Ly rõ ràng nhanh hơn, ngay khi Phong Nhựt vừa xông lên, nó đã nhẹ nhàng nhảy lên cao mấy trượng, sau đó khéo léo lộn vòng giữa không trung định lặp lại chiêu cũ đánh lên sau lưng Phong Nhựt !

Tuy Phong Nhựt không thể nhìn rõ động tác của Hắc Linh Ly, nhưng qua quan sát thủ đoạn đánh lên mà hắn đoán được kiểu công kích của nó, bởi vậy hắn mới mạo hiểm đánh bạc một phen, biết đâu Hắc Linh Ly vẫn theo thói quen mà triển khai kiểu công kích như cũ !

"Đi tìm chết !" Khi thân ảnh Hắc Linh Ly biến mất, Phong Nhựt nhanh chóng ước lượng thời gian, ngay lúc con linh thú biến mất hắn quát lên một tiếng lớn lập tức dừng lại rồi mượn lực quay lại và nhảy lên cao, đồng thời quán chú pháp lực vào Hóa Diễm Đao kêu lên "Hãy..." một tiếng liền chém ra !

Lúc này Hắc Linh Ly cũng vừa lúc lao xuống, chỉ nghe nó "Ầm..." lên một tiếng, hỏa quang bắn ra tung tóe, con Hắc Linh Ly đã bị Hóa Diễm Đao bổ trúng, nó chỉ kịp hét thối một tiếng văng ra ngoài xa mấy trượng !

Nhưng uy lực một đao cực mạnh này cũng chưa thể giết chết nổi Hắc Linh Ly, nó ngã xuống mặt đất rồi lặn một vòng, sau đó giãy dụa nhảy dựng lên rồi bỏ chạy ra xa, hiển nhiên nó bị một đao phục sẵn kia làm cho kinh sợ quá mức, nhưng bởi vì bị thương rất nặng nên tốc độ của nó không nhanh như lúc đầu.

"Muốn chạy trốn à ! Dễ dàng như vậy sao !" Phong Nhựt cắn răng thật mạnh xông lên phía trước, chỉ thêm vài đao nữa ắt hẳn con Hắc Linh Ly đã bị trọng thương này chết thôi !

Đánh chém liên tục cho đến khi biết chắc con Hắc Linh Ly đã chết đi mấy lần, Phong Nhựt mới đặt móng ngựa ngồi xuống, lúc này hắn mới phát hiện ra hơn phân nửa khí lực của mình đã tiêu hao hết rồi, vừa rồi tuy mới trải qua hai đợt giao chiến ngắn ngủi nhưng thật sự là cực kỳ hung hiểm !

Đúng ra thì thực lực của Hắc Linh Ly tuyệt đối cao hơn Phong Nhựt rất nhiều, nếu không phải hắn mạo hiểm đánh cuộc một lần thì kết quả cuối cùng nhất định hắn sẽ chết không có chỗ chôn !

Thờ dốt thêm một lát nữa, Phong Nhựt không dám dừng lại chỗ này thêm chút nào, hắn quăng xác Hắc Linh Ly vào trong Túi Càn Khôn sau đó nhanh chóng hái hai quả Cam Lộ Chi rồi vội vã chạy về phía ngọn núi cao nhất.

Sau khi leo qua đoạn xích sắt kia sang một vách núi khác Phong Nhựt mới hoàn toàn yên tâm, bởi vì trong phạm vi này có đệ tử Thanh Vân Tông thường xuyên đi tuần tra, nên cần bản không sợ linh thú xuất hiện.

Vết thương sau lưng của hắn cũng không nghiêm trọng lắm, vì vậy Phong Nhựt tạm thời không có cách nào để ý đến, nơi đây hắn không thể tự băng bó được, nếu bảo tìm một gã đệ tử Thanh Vân Tông nhờ giúp đỡ thì tốt hơn đừng nên nghĩ.

"Xem ra mình cũng cần phải nghỉ biện pháp giành thời gian luyện chế một ít Chi Huyết Tán rồi, rất thích hợp dùng để trị những vết thương không quá nghiêm trọng như thế này !" Phong Nhựt âm thầm nghĩ, may mà những loại như Chi Huyết Tán, Hoạt Lạc Tán và Vạn Linh Tán chỉ là cần những đan phương cấp thấp nhất cho nên không cần dùng đan đỉnh (3) chuyên dụng để luyện đan mà chỉ cần sử dụng pháp lực tiến hành điều chế là được, hay nói đúng hơn hắn chẳng có cách nào sở hữu được đan đỉnh.

Phong Nhựt đã từng nhìn thấy ở chỗ vị Luyện Đan Sư huynh một cái lò cao hơn người một chút, mặt ngoài khắc rất nhiều hoa văn vô cùng tinh xảo, đó chính là thành phần quan trọng nhất của đan đỉnh, tuy nhiên nghe nói đan đỉnh đó cũng chỉ là loại cấp thấp nhất, nhưng Phong Nhựt đoán rằng, vật ấy phải cần rất nhiều Ngũ Hành Thạch mới đối được !

Tuy mới nghĩ đến việc luyện chế Chi Huyết Tán, nhưng Phong Nhựt cũng không lập tức động thủ ngay, nguyên nhân bởi vì vừa rồi hắn thi triển Hóa Diễm Đao lần đầu mà trong cơ thể đã tiêu hao mất một nửa pháp lực, cho nên hắn phải ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi lâu mới có thể tiến hành được.

Thế nhưng hắn cần phải xử lý xác con Hắc Linh Ly này trước đã, dạo trước hắn từ miệng của đám người Không Phi biết được, nếu bắt được những linh thú cấp thấp đều có thể đưa ra chợ bán, đây cũng là cách phát tài của bọn Khúc Vân và Không Phi.

Chỉ là Phong Nhựt đến giờ cần bản vẫn chưa biết tới nơi được gọi là chợ nó như thế nào, huống chi hắn không có thú cưỡi phi hành nên không thể xuống núi được, cho nên thi thể Hắc Linh Ly có lẽ cũng chỉ để mình hắn tự hưởng mà thôi.

Phân thịt tất nhiên là sẽ ăn, hấn đã chán món bánh gạo lấm rồi nên rất trông chờ bữa ăn của mình được cải thiện, còn lớp da hấn sẽ chế tác thành áo da dù lực phòng ngự không sánh được với bộ trang phục Tuyệt Tầm, nhưng ít ra so với quần áo vải thô rách rưới hiện tại thì tốt hơn nhiều.

Trở lại chỗ trú tạm của mình, Phong Nhựt lập tức lấy ra thi thể Hắc Linh Ly nhưng hấn cứ buồn bực mãi, vì lúc chém giết Hắc Linh Ly hấn căn bản không nghĩ sâu xa nên chém lung tung vào nhiều chỗ, và hậu quả chính là hấn không thể gom thành một tấm da thú đủ rộng để làm quần áo.

"Được rồi ! Thịt nướng cũng không tệ a !" Phong Nhựt nói như thế để tự an ủi mình.

(1) Phàm thể : thể giới sinh sống của phàm nhân.

(2) Đồng quy vu tận : liều mình đổi mạng, hai bên cùng chết.

(3) Đan đỉnh : lò luyện linh đan."

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Thịt Nướng.

Mùi thịt bay thoang thoang, khói bốc nghi ngút trong ánh chiều tà, Phong Nhựt ngồi bên cạnh đồng lửa được đốt bằng củi khô, hấn dùng thanh đoản đao Ánh Nguyệt xiên vào một tảng thịt thú rồi lật đi lật lại trên đồng lửa, tảng thịt nướng dần hiện lên màu vàng óng hòa quyện cùng ánh chiều tà rực rỡ thật là một khung cảnh thú vị.

Đối với chuyện sinh tồn nơi hoang dã, Phong Nhựt vốn đã quen thuộc như ngựa quen đường cũ, dù sao hấn cũng đã từng lăn lộn trong kiếp tông quân tới vài chục năm, phong cảnh Thanh Vân Sơn dù trong lành, đẹp đẽ nhưng các loại gia vị và muối ăn khó mà kiếm được, cho nên hấn đành phải chấp nhận, dù sao so với mùi vị bánh gạo đắng sọ kia thì hiện giờ ngon lành hơn nhiều.

"Chắc chắn ! Thật ra cuộc sống thế này quả là không tệ !" Hấn hít một hơi thật sâu để cho những mùi hương phiêu lãng trong không khí thấm sâu vào tận phế phổi, Phong Nhựt vui thích mà tận hưởng. Đúng lúc hấn chuẩn bị hưởng thụ bữa ăn ngon do chính tay mình tỉ mỉ nướng nãy giờ, thì có một bóng đen to lớn đột nhiên mang theo cuồng phong gào thét xuất hiện trên đỉnh đầu hấn.

Phong Nhựt sợ quá khẽ run rẩy, thiếu chút nữa đã làm rơi thanh đoản đao Ánh Nguyệt và miếng thịt nướng vào trong đồng lửa mất rồi, lúc hấn ngẩng đầu lên nhìn kỹ bóng đen đó thì trong lòng bắt đầu âm thầm kêu khổ.

Nguyên bóng đen kia là một con Ngân Sắc Đại Điều có đôi cánh trải rộng đến ba trượng, phía trên lưng đại điều có một thiếu nữ mi thanh mục tú, mặc áo màu lam, da trắng như tuyết, tuổi ước chừng không kém Không Phi bao nhiêu, tu vi cũng là luyện khí trung kỳ.

Thiếu nữ này có khác biệt đôi chút với Không Phi chính là trên người nàng có một loại khí thể làm người thường không dám nhìn gần, hơn nữa còn ẩn hiện quang mang lam sắc bao quanh thân mình, cùng với thanh kiếm khí loại tam phẩm tràn ngập sát khí đang đeo trên lưng, kết hợp lại những điều trên làm cho người ta nhìn vào thấy khí chất nàng thật khác xa những người khác.

Đương nhiên Phong Nhựt cũng phải miễn cưỡng thừa nhận thứ gây áp lực lớn nhất cho hấn chính là con chim có bộ lông màu bạc mà thiếu nữ áo lam đang cưỡi kia, đó chính là linh cầm chiến đấu hàng thật đúng nghĩa, dù là giàu có đứng đầu như tên gian thương Khúc Vân kia cũng không có mua nổi linh thú cấp ba cỡ này.

Linh cầm chiến đấu cực kỳ khác biệt với những loại linh cầm thông thường, ví như con Bạch Vũ Hạc là linh cầm cấp một, nó chỉ có mỗi một tác dụng là chở một người phi hành còn lại thì không có tác dụng gì cả, thậm chí nếu gặp nguy hiểm còn có khả năng bỏ chủ nhân mà chạy thoát nữa.

Nhưng linh cầm chiến đấu lại khác, đa phần chúng đều là linh thú cấp ba trở lên, có thân thể cường tráng mạnh mẽ, cực kỳ hung mãnh, có thể chở được tới hai người mà vẫn bay nhanh hơn Bạch Vũ Hạc rất nhiều, điều quan trọng là khi gặp địch nhân thì linh cầm chiến đấu có thể kẻ vai sát cánh chiến đấu cùng chủ nhân !

Tất nhiên Phong Nhựt đã nhận ra thiếu nữ áo lam này, nàng cũng là một trong những đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông, thân phận nàng cao quý hơn nhiều so với đám Không Phi, bởi vì nàng chẳng những là một trong vài đệ tử thiên tài đời thứ ba của Thanh Vân Tông mà còn được coi là đệ tử trọng tâm bồi dưỡng của Thanh Vân Tông nữa, nghe nói nàng cũng sắp tiến vào Luyện Khí hậu kỳ rồi.

Chỉ có điều thiếu nữ áo lam này nổi tiếng là một trong ba tên ác bá đại danh鼎鼎 trong hàng đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông, Không Phi đã nhiệt tình cảnh cáo hấn trước đó là nếu có thể tránh được ba người này thì nên tránh, mà không may nếu đụng phải họ thì cứ tự chấp tay cầu nguyện đi !

Cho tới lúc này Phong Nhựt cũng không tưởng tượng được sẽ có ngày hắn gặp được một trong tam đại ác bá ở cái nơi hoang vắng thế này.

"Người đang làm gì thế ?" Sau một hồi trầm mặc, thiếu nữ áo lam liếc nhìn tảng thịt nướng đang cầm trên tay của Phong Nhựt mà hỏi một cách kỳ quái.

"Ta ... ta ... đang ăn thịt nướng !" Phong Nhựt đảo mắt một vòng rồi cuối cùng quyết định cứ nói thật, hắn nghĩ trong người hắn chẳng có một viên Ngũ Hành Thạch nào, cũng không có trang phục và thanh kiếm khí nào cả, trên tay chỉ có duy nhất thanh đoản đao Ánh Nguyệt này phỏng chừng cũng không lọt vào được pháp nhãn của đối phương, cho nên người ta dù có muốn cướp đoạt cũng không có gì để lấy.

"À ? Cái kia ... có thể ăn sao ?" Hai mắt thiếu nữ áo lam mở thật to tựa hồ ánh lên tia sáng ngời, đáng tiếc Phong Nhựt không nhìn thấy.

"Ừ, có thể ăn ! Hơn nữa ăn rất ngon !" Khuôn mặt Phong Nhựt cười tươi cầu tình, tất nhiên hắn không nghĩ rằng tiểu nha đầu thân phận cao quý, bộ dạng sạch sẽ thế này lại ra tay tranh đoạt miếng thịt nướng bản thiêu này với hắn, cho nên tốt nhất vẫn là kiếm cách đuổi khéo cho bằng được cổ nàng này đi càng sớm càng tốt còn chuyện gì thì cứ tính sau, hơn thế thêm một lúc nữa miếng thịt nướng này mà nguội dần hương vị sẽ kém đi rất nhiều.

"À !" Thiếu nữ áo lam nhẹ nhàng gật đầu, bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ vào Ngân Sắc Đại Điều lập tức con chim to lớn biến mất, đối với chuyện này Phong Nhựt cũng không quá kinh ngạc, hắn đã hiểu rõ bí ẩn trong đó, đơn giản chỉ là đưa linh cảm thu vào phong ấn hoàn, vừa thuận tiện lại vừa có thể cho linh cảm nghỉ ngơi, chỉ có điều chiếc vòng phong ấn đó có thể chứa được con Ngân Sắc Đại Điều kia nhất định giá cả của phong ấn hoàn đó hết sức xa xỉ, hơn nữa không hiểu sao tiểu nha đầu này đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ rồi mà sao còn chưa chịu đi ?

Thiếu nữ áo lam nhẹ nhàng từ trên không trung bỗng bồng rơi xuống, rồi đi thẳng tới trước mặt Phong Nhựt vốn còn đang sững sờ. Nàng không chút khách khí chỉ vào tảng thịt nướng này rồi nói: "Đề cho ta !"

Không đợi Phong Nhựt kịp phản ứng, tảng thịt nướng vàng rực đang tỏa ra mùi thơm trên thanh đoản đao Ánh Nguyệt của hắn đã bị thiếu nữ áo lam khéo léo đoạt mất, sau đó nàng ta ngồi trên tảng đá đối diện Phong Nhựt cẩn thận xem xét chăm chút miếng thịt nướng một lúc, rồi mới thản nhiên dùng chiếc miệng nhỏ nhắn bắt đầu ăn.

Nhìn thấy thế, tâm tư Phong Nhựt phát khóc, thế này là thế nào đây ! Cướp bóc sao ? Sự tình biến hóa làm sao lại nhanh như vậy chứ ! Miếng thịt này do hắn nướng rất kỹ càng để bản thân hưởng thụ cơ mà !

Nhưng thiếu nữ áo lam lại không chút quan tâm đến ánh mắt u oán của Phong Nhựt, nàng ta cầm lấy tảng thịt nướng đánh chén rất khoái khẩu, chỉ chốc lát sau hai bàn tay nhỏ bé cũng trở nên bóng nhẫy.

"Ừ ! Ăn ngon lắm ! Ngày mai làm tiếp cho ta !" Thiếu nữ áo lam rất hài lòng chùi miệng rồi hai tay khê động đây, một vòng ánh sáng màu lam nhạt hiện lên, Phong Nhựt tròn mắt há hốc mồm nhìn soi mói, một quả cầu bằng nước không lớn cũng không nhỏ đột nhiên xuất hiện rửa sạch mỡ trên tay thiếu nữ áo lam rồi biến mất.

"Cái này ... đây là ... pháp thuật ư ?" Trong nội tâm của Phong Nhựt rung động thầm nghĩ, hắn đã đi tới Thanh Vân Sơn gần nửa năm, hắn chưa từng thấy qua pháp thuật mà mới chỉ nghe Không Phi có nói tới loại thần thông này có lực sát thương rất lớn, nghe nói những loại pháp thuật này trong vòng trăm trượng không cần xác định mục tiêu chính xác vẫn có thể gây trọng thương cho đối thủ, đáng tiếc Không Phi cũng chưa học được loại pháp thuật này, bởi vì nếu muốn tu luyện pháp thuật nhất định phải có đủ pháp lực, theo lẽ thường chỉ có tiến vào Luyện Khí hậu kỳ mới có thể học được loại pháp thuật cơ bản nhất.

Bởi vì thế, trong tưởng tượng của Phong Nhựt, pháp thuật kia vô cùng thần bí, mặc cho hắn nghĩ như thế nào cũng không hiểu rõ quy luật của pháp thuật dạng này, cơ bản làm sao thì triển ra được ?

Thiếu nữ áo lam không để ý đến vẻ ngẩn ngơ của Phong Nhựt, nàng ta vỗ vỗ tay gọi Ngân Sắc Đại Điều trở ra, phút chốc đã biến mất ở trong màn đêm vô tận.

Nửa ngày sau Phong Nhựt mới hồi phục lại tinh thần, đau khổ nhảy lên hét lớn : "Này này ! Người còn chưa nói gì mà !" (*)

(*) Nguyên văn : "Này này ! Người còn chưa bầu phiếu cho ta nữa đấy !" ^ _ ^.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Luyện Đan Sư Huynh.

"Nếu như có một cái nồi sắt thì tốt rồi, có thể dùng để nấu vài món canh thịt chẳng hạn !" Phong Nhựt lăm lăm, nhờ có túi càn khôn cho nên thịt Hắc

Linh Ly kia có thể bảo quản rất lâu, thức ăn trong hai ngày nay của hắn đều là thịt nướng, đáng tiếc ngoại trừ mấy bữa đầu còn có cảm giác ngon miệng, nhưng ăn thêm vài lần nữa lại có chút nhức đầu rồi, do không có gia vị nêm nếm nên căn bản không cách nào so sánh với thịt nướng ở trần tục được.

Thứ duy nhất khiến cho Phong Nhữc vui mừng chính là hai ngày nay thiếu nữ áo lam kia cũng không quay lại ăn cơm Bá Vương (1), nhưng đồng thời chuyện đó lại gây cho hắn một hồi sợ bóng sợ gió.

Dù sao đi nữa Phong Nhữc cũng biết rõ tu vi của thiếu nữ áo lam kia đã là Luyện Khí trung kỳ, tuy vẫn chưa đạt đến cảnh giới Tích Cốc nhưng cũng không dễ ý quá nhiều đến món thịt nướng này, nhất là đối với những tên đệ tử Thanh Vân Tông như bọn họ từ nhỏ vốn đã quen ăn món bánh gạo đáng sợ kia rồi, do đó có lẽ cũng không thích hợp với việc hưởng thụ thức ăn ngon lành như vậy, nếu không thì tại sao những kẻ đi săn giết linh thú như tên Khúc Vân gian thương nọ, lại còn tên Không Phi keo kiệt kia nữa lại chưa từng thấy bọn hắn ăn qua thịt nướng ?

Đem lửa dập tắt rồi tiện tay cho mười tám con Tuyết Linh Tầm ăn xong, lúc này Phong Nhữc mới bước đi một mạch về phía Thanh Vân Tông sơn môn, trong hai ngày qua hắn lại mạo hiểm đi Đông Phong một lần nữa, cuối cùng cũng gom góp cho đủ ba trăm cây Ngưng Huyết Thảo, sau khi giữ lại hơn mười cây dùng để thử luyện chế Chi Huyết Tán, hắn liền nghĩ cách giải quyết bớt khoản nợ nần của mình.

Thanh Vân Tông sơn môn này được xây dựng trên đỉnh ngọn chủ phong (2) cực kỳ rộng lớn, bên trong bao gồm mấy chục tòa đại điện cùng vài khu quảng trường, trong đó lại chia ra làm Thiên Cơ Viện và Thiên Xu Viện, như tên gian thương Khúc Vân và tên hà tiện Không Phi kia chính là đệ tử đời thứ ba thuộc Thiên Cơ Viện, dù sao thì với thân phận tạp dịch của Phong Nhữc cũng chỉ có thể tiến vào vài nơi bên ngoài mà thôi, bởi thế hắn cũng không rõ ràng cho lắm tình hình bên trong.

Những đại điện bên kia là chỗ ở hàng ngày của đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông, mỗi người có một tiểu viện riêng biệt hơn nữa còn có thêm đan phòng (3), tinh thất (4) ... đãi ngộ so với Phong Nhữc đương nhiên tốt hơn cả trăm lần, chẳng qua cũng may Thanh Vân Tông chỉ có hơn ba trăm môn nhân, đệ tử đời thứ ba cũng không vượt quá một trăm năm mươi đến một trăm sáu mươi người, bằng không thì có lẽ Thanh Vân Tông sơn môn này không thể không xây thêm nữa rồi.

Hâm mộ thì thật hâm mộ đấy, nhưng Phong Nhữc cũng không dám hy vọng xa vời một ngày nào đó mình có thể trở thành đệ tử chính thức của Thanh Vân Tông, bởi vì yêu cầu thu nhận môn nhân của Thanh Vân Tông thật sự quá nghiêm khắc, tất cả đều chọn lựa hải nhi từ năm tuổi trở xuống, trừ phi là thiên tài tu luyện ngàn năm khó gặp có lẽ sẽ được đặc cách thu nhận.

Hơn nữa phương pháp tiếp nhận đệ tử này chắc chắn sẽ giúp gia tăng mức độ trung thành của môn nhân lên rất nhiều, dù sao một người đã từng sống quá quen thuộc với môn phái muốn phản bội sư môn thì thông thường rất khó làm được.

Ngoại trừ đệ tử đời thứ ba ra, Thanh Vân Tông còn có đệ tử đời thứ hai và đời thứ nhất nữa, đệ tử đời thứ nhất chính là những môn nhân cùng thế hệ với Trưởng Môn Thanh Vân Tông, sau khi đại Trưởng Môn thoái vị đệ tử đời thứ hai sẽ tự động trở thành đệ tử đời thứ nhất, tương tự đệ tử đời thứ ba cũng trở thành đệ tử đời thứ hai, lúc đó mới chính là thời điểm Thanh Vân Tông thu nhận môn nhân, thế nên tuổi tác mỗi một vị đại đệ tử của Thanh Vân Tông cũng không chênh lệch nhau nhiều lắm, cao lắm cũng không vượt qua mười tuổi.

Cũng bởi vì lúc thu nhận môn nhân chọn lựa kỹ càng như thế nên tốc độ tu luyện của đa số đệ tử đời thứ ba đều không chênh lệch quá xa, dù thế cũng không phải không trở hết tài năng, vì theo từ miệng của Không Phi rõ ràng tam đại ác bá nổi bật hơn mọi người rất nhiều.

Tầng chủ quản của Thanh Vân Tông tựa hồ đối với việc quản lý đệ tử đời thứ ba cũng không quá khắc khe, ít ra là Phong Nhữc nghĩ vậy, bọn họ cần phải tự trồng gạo Hương Linh Đạo để bản thân được no bụng, còn phải dựa vào sức mình để kiếm Ngũ Hành Thạch rồi mua thêm các loại trang phục và binh khí nữa, tóm lại mỗi ngày trôi qua so với Phong Nhữc bận rộn hơn rất nhiều.

Chỉ khi nào tiến cấp lên Trúc Cơ thành công mới có thể trở thành đệ tử trọng tâm của Thanh Vân Tông, hơn nữa còn nhận được thêm chút ít phúc lợi.

Băng qua mấy tiểu viện giống hệt nhau cuối cùng Phong Nhữc dừng lại trước một tiểu viện được cây cối rậm rạp che phủ, đây chính là chỗ ở của vị Luyện Đan sư huynh kia.

Nhẹ nhàng gõ cửa mấy cái sau đó Phong Nhữc lặng yên đứng đợi, có lẽ vị sư huynh Luyện Đan kia đang trong giai đoạn luyện đan nên không thể quấy rầy được.

Tất nhiên, với thực lực hiện tại của Phong Nhữc thì cho dù muốn quấy rầy cũng không cách nào làm được, những tiểu viện được Thanh Vân Tông phân phát cho đệ tử đời thứ ba hầu hết không phải là tiểu viện bình thường, mà trong đó có trận pháp phòng hộ nữa, không chỉ riêng Phong Nhữc dù cho vài loại linh thú bình thường cũng chẳng có cách nào tiến vào.

Ngoại trừ trận pháp vô cùng thần bí ra, thứ làm cho Phong Nhữc hâm mộ chính là bên trong những tiểu viện này đều được gieo trồng một cây linh mộc cấp thấp, những cây này có thể giúp cho chủ nhân tiểu viện hấp thu linh khí trong trời đất, khi đã có linh khí đầy đủ thì tốc độ tu luyện có muốn chậm lại cũng không chậm được.

Có điều lúc này Phong Nhữc cũng không cần đứng ngoài cửa viện chờ lâu, sau khi một đạo linh phù hiện lên cửa viện lập tức mở ra.

Nhìn thấy cảnh này Phong Nhữc vội vàng tiến vào, ngay tức khắc một cỗ khí tức vô cùng mát mẻ xông thẳng vào người hắn, luồng khí tức này vô cùng cổ quái chỉ cần thoáng cảm nhận một chút thôi đã khiến cho toàn thân hắn khoan khoái dễ chịu vô cùng, chẳng cần phải nói có lẽ nhờ công hiệu của linh mộc cấp thấp rồi, nếu có linh khí sung túc như vậy thì dù là kẻ có tư chất bình thường như Phong Nhữc đi nữa, nghĩ muốn tiến vào Luyện Khí sơ kỳ cũng không thành vấn đề.

Đáng tiếc suy nghĩ này cũng chỉ có thể ngẫm trong đầu mà thôi, một kẻ tạp dịch như Phong Nhữc đây làm sao có thể được ban cho loại đãi ngộ xa hoa

đến thế này.

Bằng qua tiểu viện trồng các loại linh dược cao cấp, trung cấp mà không hề ngừng lại, cuối cùng Phong Nhựt cũng dừng lại bên ngoài đại sảnh, ngay trong đại sảnh có hai nam tử tuổi chừng hai mươi mấy đang nói cười vui vẻ.

Vừa nhìn thoáng qua hai người bên trong đại sảnh, Phong Nhựt lập tức bình tĩnh cúi đầu thi lễ nói : “Tham kiến Ninh sư huynh, Đoạn sư huynh !”.

Một trong hai người này chính là chủ nợ của Phong Nhựt, Ninh sư huynh am hiểu luyện đan, một người khác cũng thuộc đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông tên là Đoạn Uyên.

Ninh sư huynh kia tên là Ninh Viễn, nghe nói là kẻ đứng đầu trong đệ tử đời thứ ba Thiên Cơ Viện của Thanh Vân Tông, tu vi đã đạt đến Luyện Khí hậu kỳ ngày thường đều cười vui vẻ, nhưng nếu như cho rằng người này rất hòa nhã thì chắc chắn phải ăn thiệt thòi lớn rồi.

Sở dĩ Ninh Viễn này giao cho Phong Nhựt công việc thu thập dược thảo là bởi gần đây hắn vì chuyện gì đó mà cần gấp những linh thảo cấp thấp này, ngoại trừ Phong Nhựt ra còn có mấy tên đệ tử đời thứ ba trong Thanh Vân Tông cũng tiếp nhận nhiệm vụ xui xẻo đó.

Về phần Đoạn Uyên kia lại là đệ tử của Thiên Xu Viện, thực lực cũng rất mạnh.

Lúc thấy Phong Nhựt xuất hiện, Đoạn Uyên chỉ nhìn lướt qua rồi tiếp tục nhàn nhã dùng linh trà căn bản không hề có ý nói chuyện, mà nghĩ cũng phải thôi một người tu đạo như hắn sao lại phải tiếp xúc với một phạm nhân làm gì.

Thế nhưng Ninh sư huynh thì khác, cẩn thận đánh giá Phong Nhựt rồi mở miệng nói : “Không tệ ! Một tháng không gặp mà pháp lực của ngươi đã có chút tiến bộ rồi nhỉ, lần này ngươi thu thập được bao nhiêu linh thảo hả ?”.

“Hồi bẩm Ninh sư huynh, đệ thu được ba trăm cây Ngưng Huyết Thảo !” Phong Nhựt liền tranh thủ lấy ba trăm cây Ngưng Huyết Thảo kia ra.

“Ba trăm cây ?” trong mắt của Ninh sư huynh lại lộ ra thần sắc thất vọng, lắc đầu nói : “Phong Nhựt, không phải ta muốn làm khó ngươi, tốc độ thu thập của ngươi thật quá chậm, những tiểu sư đệ kia một ngày cũng có thể hái được số lượng cỡ này, thế mà ngươi lại dùng đến một tháng nếu cứ tiếp tục chậm chạp như vậy, có thể ta sẽ không cần dùng đến những linh thảo cấp thấp này nữa rồi ! Bất quá chuyện này đối với ngươi cũng rất khó khăn, thôi như vậy đi ta xóa cho ngươi món nợ năm viên Ngũ Hành Thạch kia, ngươi cũng đừng đi thu thập nữa an ổn mà vượt qua kiếp ngươi cũng không tệ rồi, ngươi hãy mau lui ra đi”.

“Đa tạ Ninh sư huynh !” Phong Nhựt sững sốt một chút, sau đó sắc mặt trở nên bình tĩnh lui ra khỏi tiểu viện, nhưng mãi đến một hồi lâu sau khi đã rời khỏi nơi đó, hắn mới quay đầu lại đưa mắt nhìn một mảnh tiểu viện trùng điệp, giờ phút này đây hắn mới nhận ra được khoảng cách giữa mình và những tên đệ tử Thanh Vân Tông kia xa xăm đến nhường nào, cho dù hắn có cố gắng hơn nữa ... thì kết quả cuối cùng vẫn là bị người ta kinh thường và thương hại !.

“Được rồi ! Cứ sống như thế này thật ra cũng không tệ mà !” Phong Nhựt hít sâu một hơi, mỉm cười và quay người rời đi.

(1) Com Bá Vương : com miễn phí, com chùa.

(2) Chủ phong : ngon núi cao nhất.

(3) Đan phòng : phòng luyện chế thuốc

(4) Tinh thất : căn phòng dùng để nhập định, tọa thiền.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Chỉ Huyết Tán.

Mặc dù đã xóa được món nợ năm viên Ngũ Hành Thạch, nhưng Phong Nhựt lại không muốn từ bỏ việc thu thập các loại linh thảo cấp thấp kia, dù sao việc đó đối với kế hoạch sau này của hắn sẽ còn có nhiều chỗ tốt.

Về phần Ninh sư huynh kia từ chối hắn tiếp tục thu thập linh thảo, đối với dự định của hắn cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn, vốn dĩ Phong Nhựt đã tính ngay sau khi thanh toán hết món nợ năm viên Ngũ Hành Thạch kia xong sẽ lập tức ngưng ngay kiểu trao đổi này, hiện tại thật vừa đúng lúc.

Chỉ có điều nếu như muốn tiếp tục tiến vào Đông Phong tìm kiếm thêm nữa thì Phong Nhựt bắt buộc phải tự mình luyện chế được Chỉ Huyết Tán và

Hoạt Lạc Tán, chỉ có như thế mới đảm bảo được tính mạng của hắn.

Đầu tiên Phong Nhựt dự định luyện chế thử Chi Huyết Tán, bởi so ra luyện Chi Huyết Tán vẫn dễ hơn một chút đồng thời Ngưng Huyết Thảo lại thu thập thuận lợi hơn.

Sau hai ngày chuẩn bị kỹ lưỡng, Phong Nhựt bắt đầu luyện chế thử Chi Huyết Tán, thật ra việc luyện chế Chi Huyết Tán này cũng đơn giản thôi, chỉ cần dùng pháp lực từng chút từng chút một ngưng tụ được tính bên trong Ngưng Huyết Thảo vào cùng một chỗ, đồng thời bài trừ tạp chất bên trong là được.

Đối với chút pháp lực còn con trong cơ thể hiện nay, trong nửa năm qua Phong Nhựt tuyệt đối cảm thấy ngạc nhiên có điểm khó hiểu nhất, đó là từ sau khi tu luyện qua tâm pháp Thanh Vân Quyết tầng thứ nhất đồng thời tích tụ được một chút pháp lực, thân thể của hắn so với trước đây ít ra đã mạnh mẽ gần gấp bội, ngay cả ngũ quan (1) lục thức (2) cũng nhạy cảm hơn rất nhiều.

Lại khiến cho hắn cảm thấy bất ngờ hơn chính là dù cho hắn có cố gắng bao nhiêu đi nữa, thì lượng pháp lực này trước sau vẫn không hề tăng lên nữa có vẻ như bị vướng vào bình cảnh thì phải, điều này cũng giống như một người có cơ hội thường thức sơn hào hải vị nhưng chỉ có thể ăn được một chút, nói thẳng ra là không được thỏa mãn.

Thế nên Phong Nhựt đã từng cẩn thận hỏi qua Không Phi, đáng tiếc kết quả lại càng khiến hắn chán nản hơn nữa, theo như lời của Không Phi nói thì đó là do tư chất của hắn kém cỏi, hơn nữa tuổi tác lại hơi lớn nên có thể tu luyện ra một chút pháp lực cũng đã là chuyện vô cùng may mắn rồi.

Tất nhiên phương pháp giải quyết cũng không phải không có, ví như có thể ngồi tu luyện bên cạnh một gốc cây linh mộc cấp thấp chẳng hạn, khi đã hấp thu được nhiều linh khí thì gút bình cảnh này có thể đột phá, mặt khác còn có một phương pháp hữu hiệu hơn nữa chính là mua một viên linh thạch cấp thấp, như thế thì tốc độ tu luyện sẽ tăng nhanh hơn mấy lần, nhưng giá một viên linh thạch cấp thấp phải cần đến ba trăm viên Ngũ Hành Thạch, ngay cả tên gian thương Khúc Vân cũng không bỏ ra nổi huống hồ là một kẻ tạp dịch như hắn !?!.

Linh thạch cấp thấp ... Phong Nhựt không dám hy vọng xa vời, chỉ có điều hắn lại có thể tích góp từng viên Ngũ Hành Thạch để mua một cây mầm linh mộc cấp thấp, muốn mua cây mầm này cần bỏ ra hơn sáu mươi viên Ngũ Hành Thạch, nhưng tệ hại hơn cả là phải chăm nom tới chín năm trời mới có thể đạt được hiệu quả hấp thu linh khí trong trời đất.

Cũng không hẳn Phong Nhựt bận tâm đến khoảng thời gian chín năm đó, đối với hắn mà nói có thể khiến tu vi tăng lên Luyện Khí trung kỳ thì hắn đã vui đến nỗi cười không dứt rồi, bởi lúc đó thọ nguyên của hắn sẽ nhiều hơn năm mươi năm so với người bình thường mà.

Dù sao đi nữa, vì năm mươi năm này thì vất vả một chút cũng chẳng thấm vào đâu !

Sau khi chấm dứt những suy nghĩ lộn xộn kia, Phong Nhựt cẩn thận lấy ra hai cây Ngưng Huyết Thảo từ trong Túi Càn Khôn, trong khối ngọc giản tra cứu linh thảo sơ cấp có đề cập tới liều lượng Ngưng Huyết Thảo rất mơ hồ, yêu cầu duy nhất là phải đủ pháp lực nên hắn cũng không dám thử luyện chế cùng lúc quá nhiều cây, dù sao thì pháp lực của hắn thật sự ít ỏi đến đáng thương.

Phong Nhựt lập tức cẩn thận điều khiển pháp lực trong cơ thể cho lưu chuyển qua hai cây Ngưng Huyết Thảo đang cầm trên tay phải, thế nhưng sau khi pháp lực của hắn tiến vào trong Ngưng Huyết Thảo tức khắc trong đầu hiện lên một hình ảnh vô cùng kỳ diệu, thứ cảm giác này tựa như hai cây Ngưng Huyết Thảo kia đã cùng hắn hợp làm một thể vậy.

Đáng tiếc Phong Nhựt chưa kịp thực hiện động tác kế tiếp thì chợt nghe được một tiếng vang “hơ” thật nhỏ, bỗng chốc hai cây Ngưng Huyết Thảo đã héo rũ rồi !

“Ồ, lại xảy ra chuyện gì vậy ?” Phong Nhựt mở to mắt nhìn, dùng sức vuốt vuốt gương mặt, có vẻ không thể tin mà nói ra.

Cẩn thận suy nghĩ nửa ngày cuối cùng Phong Nhựt rút ra được một kết luận, đó là do mình đã không khống chế mức độ pháp lực phát ra nên hậu quả là làm hai cây Ngưng Huyết Thảo bị hủy đi trong chốc lát, dù sao đây chỉ là hai cây linh thảo cấp thấp mà thôi còn pháp lực của mình dù có yếu đi nữa cũng mạnh hơn chúng rất nhiều.

Xác định được điểm then chốt đó, Phong Nhựt lập tức bắt đầu thử luyện chế một lần nữa, nhưng kết quả sau đó hắn nhận ra rằng rõ ràng hắn không thể khống chế chính xác một ít pháp lực nhỏ nhoi, cảm giác cũng tựa như cầm cá trạch trong tay vậy, tuy cách làm không sai nhưng vẫn còn kém rất nhiều để đạt đến trình độ luyện chế Ngưng Huyết Thảo chuẩn xác.

“Kỳ lạ thật ! Tại sao lại như vậy ?” Phong Nhựt nhíu mày, nửa năm qua gần như hắn đều dùng hơn phân nửa tinh lực cho việc tu luyện pháp lực, hắn tự nghĩ mình gần như đã nắm vững được rồi, chẳng lẽ nói mình đã sơ suất ở giai đoạn nào hay sao ?

Tuy nghĩ như thế nhưng Phong Nhựt cũng không ngừng lại, vẫn thao túng pháp lực tập luyện chế Ngưng Huyết Thảo, đáng tiếc đến khi bị hỏng hơn mười cây Ngưng Huyết Thảo mà vẫn không thấy bóng dáng Chi Huyết Tán hắn chờ mong, thậm chí ngay cả pháp lực hắn cũng bị hao hụt hết bảy tám phần.

“Con đường tu đạo này quả nhiên gian nan vô cùng !” Phong Nhựt thở dài rồi tiện tay cầm Ngưng Huyết Thảo bị héo rũ trong tay vứt sang một bên, sau đó bắt đầu ngồi xuống khôi phục lại pháp lực bị tiêu hao.

Tuy hiện giờ lượng pháp lực của Phong Nhựt rất ít, nhưng cần phải mất trọn một đêm mới hoàn toàn khôi phục được, cũng may mắn thứ hắn có nhiều nhất chính là thời gian.

Hơn mười ngày tiếp theo, Phong Nhựt một phần chăm sóc Hương Linh đạo điền, thu thập Linh Tang Diệp và nuôi nấng Tuyết Linh Tâm, đồng thời leo lên Đông Phong cẩn thận từng li từng tí thu thập Ngưng Huyết Thảo và Cam Lộ Chi sau đó trở về tiếp tục luyện chế Chi Huyết Tán, sau khi thất bại vài chục lần cuối cùng hắn đã luyện chế thành công Chi Huyết Tán.

Dù sao lúc này Phong Nhựt lại phát hiện ra một chuyện thú vị, đó là nhờ có khổng chế pháp lực cần độ chính xác rất cao để luyện chế Chi Huyết Tán, nên trải qua nhiều lần thử nghiệm pháp lực của hắn tựa hồ càng thêm mau chóng linh hoạt, tuy lượng pháp lực không phát sinh thay đổi nhưng uy lực lại được tăng cường hơn.

Ví dụ đơn giản nhất chính là thời gian thi triển Hỏa Diễm Đao so với lúc trước đã nhanh hơn một nửa, gần như hắn đã đạt đến trình độ có thể tùy ý thi triển (3) !

Cũng bởi nguyên do này nên Phong Nhựt còn thành công đúc kết ra được xảo thuật thi triển Hỏa Diễm Đao, đồng thời hắn hoàn toàn đảm bảo được uy lực của Hỏa Diễm Đao, mà vẫn đạt được yêu cầu tránh lãng phí pháp lực khi thi triển khổng chế, trải qua một phen tìm tòi thử nghiệm thì dưới tình huống pháp lực chưa được gia tăng thế mà hắn có thể thi triển ra ba lượt Hỏa Diễm Đao liên tiếp, điều này không thể nghĩ ngờ gì nữa đối với hắn mà nói rất là quan trọng.

Ba tháng sau, lúc bọn người Khổng Phi ra ngoài săn bắn trở về, Phong Nhựt đã luyện chế ra hai mươi phần Chi Huyết Tán, còn có năm mươi phần Hoạt Lạc Tán nữa, cùng lúc đó phạm vi thăm dò của hắn ở Đông Phong cũng khuếch trương mấy lần, những khi gặp phải linh thú bình thường giống như Hắc Linh Ly hắn cũng tiêu diệt được năm sáu con, xem như đó là thành quả cả một thời gian chiến đấu vất vả.

(1) Ngũ quan : 5 giác quan (thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác và xúc giác).

(2) Lục thức : mắt thấy, tay nghe, mũi ngửi, lưỡi nếm, cảm giác tiếp xúc và ý thức.

(3) Nguyên văn : Tùy tâm chi sở.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Sơn Cốc.

Phong Nhựt linh hoạt nương theo vách núi cao khoảng vài trượng rồi nhẹ giọng “Hô !” nhảy ngay xuống dưới, hai chân thoáng lao đảo một chút ngay lập tức thân hình đứng vững trở lại, đồng thời hai mắt lướt nhanh qua trông chừng xung quanh, vị trí nơi đây đã vượt ra khỏi phạm vi trước đây hắn từng thăm dò vì vậy lúc nào cũng phải thật chú ý.

Nếu được lựa chọn thì hẳn nhiên Phong Nhựt chẳng bao giờ muốn mạo hiểm như thế này, nhưng hiện tại thật sự đây là phương án kiếm được Ngũ Hành Thạch nhanh nhất.

Sau khi Phong Nhựt ngó qua bốn phía một lát liền không nhìn được mà nhíu mày, nơi đây có lẽ đã rất gần trung tâm Đông Phong, mấy cây cao lớn đằng kia thật là rậm rạp, cả tầng trời đều bị những tán cây này bao phủ kín, hiếm hoi lắm mới có vài tia nắng chiếu vào bên trong, rất nhanh khắp nơi đã bị bóng tối dần dần nuốt trọn, do bị ảnh hưởng cảnh quang thế này nên hắn căn bản không cách nào phán đoán được được phương hướng, mà chỉ có thể dựa theo trí nhớ và kinh nghiệm để xác định vị trí mà thôi.

Mặc dù thế Phong Nhựt cũng không dám khẳng định chắc chắn sẽ không bị lạc đường, hơn nữa đường đi lúc này ghập ghềnh biến đổi thất thường, với thân thủ như Phong Nhựt lúc này thật ra hắn phải cố gắng hết sức rồi.

“Thật đáng tiếc ! Nếu có một con thú cười phi hành thì quá tốt !” Phong Nhựt nhìn không được cảm thán, phải chi trong hoàn cảnh này có Bạch Vũ Hạc thì chẳng những tiết kiệm được thời gian hành trình lại không cần lo lắng sẽ bị lạc đường, hơn nữa cho dù có gặp nguy hiểm gì đi nữa cũng có thể bay lên trời mà trốn.

Phong Nhựt cười khổ một cái rồi lập tức quên đi cái ý tưởng phi thực tế đó, trong tình huống nguy cơ giằng co tứ bề thế này mà bị phân tâm thêm nữa thì thật là tệ hại.

Có lẽ do cây cối phát triển quá tươi tốt nên cỏ dại trên mặt đất hơi thưa thớt, nhưng thế mà đập vào mắt hắn những dây leo không biết tên kia lại điên cuồng sinh trưởng trải đều khắp nơi, do đó Phong Nhựt buộc phải khai thông ra một con đường mới đi qua được.

Cũng còn may là Ánh Nguyệt Đao thật sự rất sắc bén, nên hoàn thành trong chốc lát mà không cần tốn nhiều sức lực, nếu đổi lại dùng thanh trường đao trước đây không chừng lúc này đã bị mẽ mười mấy chỗ rồi.

Phong Nhược trong khi chú ý canh chừng cũng không quên tìm kiếm linh thảo ở khu vực lân cận, hiện tại không cần phải để ý tới hai loại linh thảo Ngưng Huyết Thảo và Cam Lộ Chi nữa, vì ở đây căn bản chúng nó không có cơ hội sinh trưởng.

Thế nhưng ở bên kia lại là Tử Thanh Đằng được ghi chép lại trong bản tra cứu linh thảo sơ cấp, loại linh thảo này mọc ở những nơi âm u, được cho là cực kỳ trân quý so với Ngưng Huyết Thảo và Cam Lộ Chi, nguyên nhân chính thức phải nói đến vì đây là linh dược chủ yếu để luyện chế ra Chi Huyết Đan.

Chi Huyết Đan không phải là loại thuốc được điều chế sơ sài như Chi Huyết Tán, rõ ràng đây mới chính thức là linh đan, cho dù ai bị thương nặng đến đâu đi nữa cũng chỉ cần dùng Chi Huyết Đan là có thể hồi phục lại trong vài canh giờ, chắc chắn đây là lựa chọn tốt nhất cho những ai cần ra ngoài săn bắt.

Chỉ có điều mỗi viên Chi Huyết Đan có giá đến ba mươi viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, ngay cả nhóm săn bắt của Khúc Vân đi nữa bọn họ cũng chỉ có thể sắm được hai ba viên để dành mà thôi.

Hiện tại chắc chắn là Phong Nhược cũng rất hi vọng bản thân mình có thể thu thập được Tử Thanh Đằng, ít ra hắn sẽ kiếm được bốn năm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp gì đó, vẫn có lợi hơn nhiều so với giết chết linh thú cấp một.

Chỉ có điều loại Tử Thanh Đằng này rất thưa thớt không giống như Ngưng Huyết Thảo có thể mọc ở khắp nơi, huống chi rất nhiều đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông đều muốn thu thập Tử Thanh Đằng này.

Phong Nhược nín thở rồi nhẹ nhàng dùng Ánh Nguyệt Dao vừa chặt bớt đám dây leo cản đường phía trước vừa cẩn thận canh chừng xung quanh, không phải hắn lo sợ đám linh thú bởi vì nơi này dây leo dày đặc, nếu có linh thú ở gần đây thì đã sớm phát ra tiếng động lớn rồi.

Cứ thế Phong Nhược tiến về phía trước khoảng một canh giờ, trước mắt hắn ngày càng âm u tăm tối, chắc chắn đã từ lâu không có người đặt chân tới đây rồi, lúc này bầu trời phía trên đã bị che kín hoàn toàn.

“Đáng ghét thật !” Phong Nhược thấy tình hình như vậy khiến hắn đã muốn quay trở về rồi, không phải hắn sợ hãi điều gì, chẳng qua nếu như tiếp tục đi tới thì chỉ có thể nghỉ đêm tại Đông Phong thôi, mà để xảy ra chuyện như thế hắn chẳng muốn chút nào.

Phong Nhược lác qua lác lại cần cổ đã hơi bị mỏi, hắn dự định xoay người theo đường cũ quay trở về thì bỗng nhiên bàn chân giẫm phải một vật gì đó hết sức trơn trượt, do không kịp đề phòng thiếu chút nữa đã bị ngã sấp xuống đất rồi, cũng may phản ứng của hắn cực nhanh nên thừa thế nhảy sang một bên.

Không ngờ nơi đặt chân lại ngay chỗ dốc nghiêng xuống, cơ bản hắn không kịp phản ứng chút nào do đó cả người mất tự chủ lập tức rơi xuống dưới !

Tình huống bất ngờ này đột nhiên xuất hiện khiến cho Phong Nhược lo sợ không ít, có điều hắn kèm chế không hét to lên, nếu không linh thú sẽ nghe được mà kéo tới đây.

Phong Nhược té lăn lộn rơi xuống phía dưới, cuối cùng cơ thể cũng dừng lại, thế nhưng quần áo trên người đã bị rách nát te tua biến thành nhiều mảnh.

Có điều hiện tại không phải là lúc Phong Nhược quan tâm tới những thứ này, hắn nhanh chóng cầm thanh Ánh Nguyệt Dao đưa ngang trước ngực, đồng thời quan sát cực nhanh tình hình xung quanh một lần, cuối cùng chắc chắn không có gì nguy hiểm hắn mới thoáng thở ra một hơi.

Nơi đây có thể được xem như một sơn cốc dài và hẹp, sâu khoảng vài trăm trượng, rộng chỉ hơn mười trượng, hai bên tường đều có dốc thẳng đứng, chỉ có điều do hai bên có cây cối và dây leo che kín, cho dù có cúi thủ phi hành nhìn từ trên xuống cũng rất khó phát hiện ra sơn cốc này, còn phía trên mặt đất lại càng khó phát hiện hơn nữa, vừa rồi không phải do chân Phong Nhược giẫm trúng vật gì đó thì không chừng cũng chẳng phát hiện ra có một sơn cốc ở gần trong gang tấc thế này.

Phong Nhược cẩn thận xem xét qua tình hình xung quanh một lần, trong lòng nổi lên chút hưng phấn, bởi vì sơn cốc này nằm ở vị trí đặc thù nên trước đó không có khả năng bị ai phát giác ra được.

Nên biết rằng từ trước tới giờ khu vực trung tâm của bốn ngọn núi ở tứ phía xung quanh đều được xem như là hậu hoa viên (3) của đám đệ tử đời thứ ba, do đó linh thú lợi hại nhất cũng chỉ tầm cấp hai, còn những cấp cao hơn và linh thảo quý hiếm sớm đã bị bọn họ vơ vét hết rồi, thế nên nơi sơn cốc bí mật như vậy nói không chừng sẽ gặp được nhiều cây linh thảo còn sót lại, chỉ cần thu thập được những thứ này ắt hẳn là kiếm được một mớ tiền phát tài rồi.

Thế nhưng Phong Nhược cũng không phải bị hưng phấn quá mức đến nỗi khiến cho đầu óc choáng váng, thực lực của hắn đâu thể so được với những tên đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông kia, nơi đây rõ ràng đâu phải là hậu hoa viên của hắn chứ !

Phong Nhược hít sâu một hơi tiện tay chỉnh chu lại đồng rách rưới đang mặc trên người, rồi nắm chặt thanh đoản đao Ánh Nguyệt cẩn thận từng bước tiến lên phía trước, đồng thời hắn cũng phải tỉ mỉ quan sát từng gốc cây ngọn cỏ xung quanh.

Cây cối trong sơn cốc này tính ra cũng không nhiều lắm, thế nhưng có đủ các loại kỳ hoa dị thảo, từ hướng nhìn của Phong Nhược có thể trông thấy cảnh quan cực kỳ xinh đẹp.

Chỉ có điều nhìn qua những cây hoa cỏ này đều toát lên vẻ bí ẩn, ai biết được rốt cuộc bên trong có ẩn dấu những nguy hiểm gì.

Khi Phong Nhược đi tới trước khoảng mười bước, một tràng âm thanh “sột soạt ...” từ phía sau lưng hắn truyền tới, hắn chưa kịp quay đầu nhìn lại thì

cảm giác chân trái đã bị vật lạ nào đó cuốn lấy rồi, kế tiếp xuất hiện một cỗ lực lượng rất mạnh lôi hấn trở lại, thiếu chút nữa đã kéo chân hấn té ngã rồi.

Thật may mắn Phong Nhựt phản ứng cũng cực nhanh, lập tức ra sức hạ thấp người xuống mà triệt tiêu đi cỗ lực lượng kia, lúc này hấn mới phát hiện thứ đang cuốn lấy chân chính là những sợi tơ trắng trông giống như sợi tóc, còn nơi phát ra sợi tơ lại là một con Nhện màu bạc to như con ngé !

“Sặc...” lần đầu tiên Phong Nhựt dù cho tâm trí rất vững chắc nhưng khi nhìn thấy con Nhện to lớn đến thế cũng không kềm được mà hít vào một hơi, trong lúc nguy hiểm như vậy hấn tìm kiếm trong bản tra cứu linh thú sơ cấp thế mà cũng không thấy ghi lại tư liệu về con Nhện khổng lồ này.

“Không lẽ đây là linh thú cấp hai ?” Trong nội tâm Phong Nhựt rất nhanh hiện lên ý nghĩ này, hiện tại hấn làm sao có khả năng đối phó với linh thú cỡ này chứ, nó cơ hồ tương đương với tu sĩ Luyện Khí trung kỳ đấy, cho dù là Không Phi đi nữa cũng phải hao tổn nhiều khí lực mới có thể tiêu diệt được !

Phong Nhựt không dám suy nghĩ nhiều, tâm niệm vừa lóe lên lập tức vung đao lên chém ngay về phía tơ nhện đang cuốn lấy chân trái mình, hiện tại hấn không dám nghĩ ngợi gì nhiều ngoài việc tìm cách chạy trốn thật xa thôi.

“Pạch...” Thanh đao Ánh Nguyệt của Phong Nhựt chém trúng vào sợi tơ nhện mỏng manh đó vậy mà lại bị bắn văng trở ra, thiếu chút nữa đã vượt khỏi tay hấn rồi !

“Không xong ! Rõ ràng tơ nhện này còn bền chắc hơn cả Tuyệt Tầm Ti nữa !” Trong lòng Phong Nhựt liền hoảng hốt, rồi không chút nghĩ ngợi lập tức truyền pháp lực thật nhanh vào thanh đao Ánh Nguyệt, cơ hồ cùng lúc đó toàn thân thanh đao được bao phủ bởi một tầng hỏa diễm đỏ nhạt dài cỡ nửa xích (2) ! Đến lúc này vì đề phòng bất trắc nên Phong Nhựt cố gắng dồn thật nhiều pháp lực vào.

“Đứt nào !” Theo tiếng quát khê của Phong Nhựt, từ giữa không trung nhanh chóng hiện ra một đạo hỏa quang bổ mạnh vào đám tơ nhện đó, sau một hồi co kéo rung động dữ dội thì nghe “Păng...” một tiếng tơ nhện đã bị chém rời ra !

Tuy nhiên Phong Nhựt chưa kịp thưởng thức quả thành quả này liền quay đầu bỏ chạy, bởi vì con Nhện khổng lồ này thật sự đã vượt qua trí tưởng tượng của hấn, mà pháp lực của hấn cũng chỉ có thể đủ thi triển ba lượt Hỏa Diễm Đao, cho dù có xài hết cả năm gói Hoạt Lạc Tán đi nữa thì cao tay lắm tông cộng xuất chiêu được tám lần mà thôi, nhưng hấn không chắc chắn trong vòng tám đao này có thể phá vỡ được phòng ngự của con Ngân Sắc Tri Thủ này.

Lúc này trong nháy mắt Phong Nhựt đột nhiên phát lực, thoáng cái hấn đã chạy ra xa hơn mười trượng, có điều tốc độ Ngân Sắc Tri Thủ cũng không hề chậm chạp chút nào mà quyết tâm đuổi theo phía sau, có lẽ chỉ cần thu gần khoảng cách lại một chút là nó lại có thể tiếp tục phun tơ.

Dưới tình huống này căn bản Phong Nhựt không thể men theo hai bên vách sơn cốc chạy trốn, cho nên không cần biết sống chết ra sao chạy ào về phía trước, dù sao địa thế của sơn cốc này cũng tạm coi như bằng phẳng.

Nhưng trong lúc đó bỗng nhiên Phong Nhựt cảm giác dưới chân trống trơn, do hấn vội vàng tìm cách thoát thân, hơn nữa cỏ dại mọc đầy che dấu xung quanh nên hấn không hề phát hiện có một huyết động đen sì ở đây !

“Thôi tiêu đời rồi, không lẽ rơi ngay vào hang con nhện kia à !”

(1) Tri Thủ : con nhện vẫn.

(2) Nửa xích : khoảng gần 17cm.

(3) Hậu hoa viên : khu vườn hoa trong nhà, ý muốn so sánh đây chính là nơi vui chơi giải trí hằng ngày, không có chút nguy hiểm bất ngờ nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Mộc Linh Thạch.

Phong Nhựt bị ngã “ầm...” xuống dưới, cho dù gần đây thân thể hấn đã mạnh mẽ hơn nhiều, lại có thêm pháp lực hộ thân nữa, thế mà vẫn bị rơi xuống hết sức chật vật khiến cho khí huyết dâng trào.

Tuy nhiên cũng còn may là thần trí hấn vẫn còn tỉnh táo, biết không thể nằm ỉ tại chỗ này, nếu không hấn sẽ trực tiếp biến thành món ăn ngon của con nhện kia !

Bởi vì khắp nơi trong huyết động này đều tối đen như mực, Phong Nhựt cũng không dám chắc nhưng có thể miễn cưỡng đoán được huyết động này sâu hơn mặt đất ít nhất ba bốn trượng gì đó, độ cao như vậy hấn chưa thể leo lên ngay được huống chi trên đó còn có sự hiện diện của con nhện kia nữa

!

Lúc này chợt có tiếng động “Tê tê ...” truyền đến, Phong Nhựt ngừng đầu lên lại phát hiện ra con Ngân Sắc Tri Thủ vẫn đuổi bám theo, hơn nữa nó đang bò xuống huyết động rất nhanh.

Không dám chậm trễ chút nào, Phong Nhựt tranh thủ truyền một tia pháp lực vào thanh đoản đao Ánh Nguyệt, lập tức trên thân đao xuất hiện vài đốm lửa đỏ, hiện tại hẳn thật sự muốn cảm tạ lực trước, nếu không có kinh nghiệm trải qua một thời gian luyện chế Chi Huyết Tán thì bây giờ hẳn đâu có thể nào vận dụng được pháp lực tinh xảo đến thế.

Phong Nhựt nhờ vào tia sáng trên thanh đao mà lao đảo tiến về phía trước, cũng may huyết động này dường như cực kỳ rộng rãi, vì vậy không cần quá lo lắng tương lai sẽ bị nhốt đến chết trong huyết động này.

Chỉ có điều rốt cuộc nơi đây chính là hang ổ của Ngân Sắc Tri Thủ, cho nên không bao lâu nó đã đuổi tới tận nơi liền há miệng ra, lập tức lại xuất hiện một sợi tơ nhện rất nhỏ cuốn lấy đuôi phải Phong Nhựt, cổ sức mạnh to lớn lại lôi kéo hắn về sau thiếu chút nữa té nhào xuống đất rồi.

“Đáng giận thật !” Phong Nhựt không kịp nghĩ nhiều liền phát động thanh Hỏa Diễm Đao trong tay một lần nữa lập tức chặt đứt đoạn tơ nhện đó, tuy nhiên do thi triển Hỏa Diễm Đao hai lần liên tiếp nên pháp lực hắn bị tiêu hao gần hết, hơn nữa vừa rồi cất lực chạy trốn một hồi vì vậy khiến cho hắn rơi vào hoàn cảnh cực kỳ khó khăn. Ngoài ra số lần tung ra Hỏa Diễm Đao này luôn rất hạn chế, ngược lại tơ nhện của Ngân Sắc Tri Thủ lại phun ra không dừng, nếu cứ tiếp tục thế này chắc chắn hắn sẽ bó tay !

Để khôi phục lại chút ít pháp lực, Phong Nhựt nhanh chóng lấy từ Túi Càn Khôn ra một gói Hoạt Lạc Tán rồi nuốt ngay vào, lập tức từ trong cơ thể tỏa ra một luồng hơi nóng, trong nháy mắt đã phục hồi lại phần nào pháp lực vốn quá ít ỏi của hắn.

Phong Nhựt liều mạng cắn răng một cái rồi dồn toàn bộ pháp lực vào thanh đoản đao Ánh Nguyệt, chỉ trong tích tắc một chùm hỏa quang liền bộc phát trông vô cùng đẹp mắt, dưới ánh lửa rực rỡ chiếu rọi khiến cho toàn bộ huyết động vốn tối đen như mực liền bừng sáng như ban ngày !

Ngân Sắc Tri Thủ đang xông lên phía trước dường như bị ánh lửa sáng rực này dọa dẫm lập tức lui nhanh về phía sau.

Nhờ vào chút cơ hội ngắn ngủi này mà Phong Nhựt vội vàng nuốt thêm một gói Hoạt Lạc Tán nữa, đồng thời ngó xem tình hình chung quanh, rốt cuộc hắn cũng phát hiện ra một khe hở nhỏ khá hẹp nằm trên vách đá bên trái huyết động.

“Chính là nơi đó !” Phong Nhựt sau khi xác định mục tiêu lập tức chạy vội qua đó, bởi vì dựa theo hình hình hiện tại, cho dù huyết động này vô cùng rộng lớn nhưng hắn cũng không thể trốn thoát khỏi con Ngân Sắc Tri Thủ này, vì vậy cứ tìm một vị trí để thủ khó công thì sẽ có khả năng sống lâu thêm một chút.

Khi Phong Nhựt cố hết sức vọt tới khe hở đó, vì pháp lực còn lại quá ít nên chùm lửa sáng trên thanh đoản đao Ánh Nguyệt cũng chậm rãi biến mất, chỉ có điều ngay lúc này hắn cũng bất chấp tất cả mà liều mạng lách người đi vào, sau đó lưng dựa vào vách đá, cơ người lại bên trong, thanh đao vẫn cầm chắc trên tay, rõ ràng đây chính là khả năng phòng thủ duy nhất hiện giờ của hắn.

Vượt khỏi dự đoán của Phong Nhựt, con Ngân Sắc Tri Thủ khổng lồ cũng lao nhanh tới, tuy nhiên nó dừng lại một lát và dường như phát hiện được trong một thời gian ngắn nó không thể nào lôi được con mồi đó ra khỏi khe hở, cho nên nó lập tức phun ra hết sợi tơ này tới sợi tơ khác, cuối cùng hoàn toàn bít chặt lối vào khe hở đó !

“Sức sinh này muốn làm gì vậy ? Không lẽ nó muốn nhốt mình đến chết sao ? Hay là nó xem mình như món đồ ăn rồi niệm phong cất vào kho à ?” Phong Nhựt vừa nghĩ mà vô cùng kinh ngạc, nhưng đồng thời trong lòng cũng dâng lên tia sợ hãi, bởi do hắn phát hiện ra dường như con nhện này không hẳn hành động theo bản năng giống như những con dã thú thông thường, dường như nó đã có linh trí, mà không thể nghĩ ngờ gì nữa đối thủ cỡ đó ắt hẳn là đáng sợ nhất.

Phong Nhựt hít sâu một hơi liền đè nén tự nhủ chính mình phải thật sự tỉnh táo, lúc này phía trước đang bị tơ nhện đóng chặt nên hắn không thể lao ra ngoài, vì thế chỉ còn cách nghĩ biện pháp khác thôi, kể đó hắn sờ vào vách đá cứng rắn phía sau lưng mà chỉ có thể cười khổ, không lẽ hắn phải đào lên phía trên để tìm lối thoát sao ? Chỉ e rằng thanh đoản đao Ánh Nguyệt không được sắc bén đến cỡ đó !

“Không hẳn như thế ! quả thật có thể thử Hỏa Diễm Đao một lần xem sao !” Trong chốc lát vừa nghĩ tới phương pháp này khiến hai mắt Phong Nhựt đột nhiên sáng lên, bởi vì Hỏa Diễm Đao cũng chưa sắc bén lắm, nhưng khi kết hợp cùng Ngũ Hành Thạch và tăng cường thêm uy lực của pháp lực, do đó tuyệt đối thuận lợi để khoét đá, khuyết điểm duy nhất chính là dù cho hắn có nuốt hết ba gói Hoạt Lạc Tán cuối cùng này thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng thi triển được năm lần Hỏa Diễm Đao mà thôi.

“Hiện tại chỉ cầu mong sao cho con nhện kia cứ tưởng rằng đã nhốt chặt được mình là đủ rồi rồi !” Phong Nhựt âm thầm suy nghĩ, cố dằn lại không dùng tới Hoạt Lạc Tán mà nuốt vào một cái bánh gạo, sau đó loại bỏ tạp niệm rồi yên lặng vận chuyển tâm pháp Thanh Vân Quyết tầng thứ nhất để khôi phục pháp lực đã bị hao tổn.

Khoảng chừng năm sáu canh giờ sau Phong Nhựt mới hoàn toàn hồi phục lại pháp lực, tốc độ hồi phục cỡ này đối với hắn đã là nhanh lắm rồi, dù sao đi nữa thì căn cơ của hắn làm sao so được với đám đệ tử đời thứ ba trong Thanh Vân Tông.

Phong Nhựt thoáng cử động tay chân rồi cẩn thận thăm dò động tĩnh bên ngoài, cuối cùng vẫn không thể xác định được Ngân Sắc Tri Thủ vẫn còn ở trong huyết động này hay không, vì vậy hắn cũng chưa dám mạo hiểm chạy trở ra ngoài.

Chẳng muốn chút nào, Phong Nhựt nhanh chóng dùng tay sờ soạn vách đá bên trong khe hở này, hắn muốn dùng cách này để tìm vị trí cần đào sâu

vào, thế nhưng hấn vô cùng thất vọng vì khắp nơi trên vách đá đều cứng rắn như nhau, cơ bản hấn đừng hy vọng gặp được chỗ có đất bùn hay cát đá, theo như vậy thì ắt hẳn huyết động này được hình thành là do tự nhiên, chắc chắn không phải do con nhện kia tự đào bới ra.

Phong Nhựt âm thầm chờ đợi một hồi rồi lặng lẽ vận chuyển pháp lực, chờ đến khi thanh đoản đao Ánh Nguyệt phóng xuất ra chùm hỏa điểm dài chừng nửa xích, kể đó mới chém ngay vào vách đá sau lưng !

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Phong Nhựt, uy lực của Hỏa Diễm Đao thực sự có thể đào được vách đá cứng rắn ở đây, tuy nhiên hiệu quả lại kém chút ít, chờ cho ánh lửa trên thanh đoản đao Ánh Nguyệt hoàn toàn tắt hẳn, hấn mới bóc ra được một khối đá nhỏ bằng đầu người, cũng may mắn tại thời điểm vừa rồi phát ra loạt âm thanh “Đình đình đang đang ...” cũng chưa đánh động tới Ngân sắc Tri Thủ, nếu không thì đại kế chạy trốn của hấn sẽ rất thảm hại.

Kể đó Phong Nhựt càng không ngừng nghỉ thi triển Hỏa Diễm Đao tiếp tục đào vách đá, có điều mỗi lần hấn đều giữ lại một ít pháp lực để đề phòng Ngân Sắc Tri Thủ đột nhiên xông vào, cũng may là tới lúc này vẫn chưa có sự cố nào phát sinh.

Không biết đã trải qua bao lâu, khi Phong Nhựt đào sâu vào được vài trượng thì hấn chợt phát hiện một đoạn rễ cây từ phía trên xuyên xuống, hơn nữa khối đá xung quanh xuất hiện nhiều vết nứt ngay chỗ rễ cây đâm xuyên qua.

Phong Nhựt sững sờ trong chốc lát liền thay đổi hướng đào, hấn men theo rễ cây mà đào lên trên, nhờ vậy mà tốc độ đào nhanh hơn rất nhiều, cho tới khi xuất hiện thật nhiều rễ cây thì cơ bản hấn không cần thi triển Hỏa Diễm Đao nữa mà vẫn đào rất nhanh chóng.

Đến lúc Phong Nhựt đào tới gần trung tâm đám rễ cây này, hấn chợt phát hiện những rễ cây này kết hợp lại hình thành một khu vực chỉ rộng chừng một trượng !

“Ồ ... !” Phong Nhựt vốn hơi nghi hoặc một chút nhưng lập tức hết sức vui mừng vì phát hiện ra trong khu vực này lại tràn trề linh khí nồng đậm, thậm chí mức độ nồng đậm còn tinh thuần hơn cả trong sân của Ninh Viễn lúc trước.

Phát giác ra điều đó Phong Nhựt vội vàng tiến vào trong khu vực này, đồng thời dùng chính bùn đất mà hấn đã đào bới khi này liền đem bịt kín lại lối vào bên trong, nếu không làm vậy linh khí nồng đậm này sẽ bị lọt bớt ra ngoài.

Phong Nhựt chuẩn bị xong hết thảy mới cẩn thận truyền một tia pháp lực vào thanh đoản đao Ánh Nguyệt, kể đó một nhúm lửa yếu ớt thấp sáng lên, do đó hấn cũng chứng kiến được hết tình hình không gian xung quanh.

Chỉ thấy rễ cây rậm rạp chằng chịt tựa như do một thứ lực lượng nào đó điều khiển vậy, chúng phân tán đều ra trông rất có quy luật, sau đó kiến tạo thành một không gian trống trải nhìn tương tự như một vỏ rượu, ngay giữa khoảng đất trống này những rễ cây vốn đang phân tán khắp nơi bỗng ngưng hội tụ lại một chỗ, mà ở chỗ trung tâm hội tụ đó lại có một vật nho nhỏ nhô lên.

Phong Nhựt vừa mới nhìn thoáng qua liền khẳng định được nguồn linh khí nồng đậm đang lưu chuyển trong phạm vi này đều được xuất phát từ vật đó.

“Không lẽ vật này chính là linh thạch có thuộc tính mộc !” Phong Nhựt ngồi xổm xuống vừa có chút hưng phấn vừa thầm nghĩ về viên linh thạch này, hấn đã từng nghe bọn Không Phi nói qua, hiển nhiên vật này còn trân quý hơn cả Ngũ Hành Thạch, bởi vì người tu đạo hoàn toàn có thể hấp thu trực tiếp từ linh khí ẩn chứa trong linh thạch và tiết kiệm được rất nhiều thời gian tu luyện hằng ngày.

Thế nhưng linh thạch cũng chia ra làm nhiều loại thuộc tính khác nhau, bao gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Lôi và Phong, chỉ có điều thật sự linh thạch rất khan hiếm, mặc dù chỉ là một viên linh thạch cấp thấp thôi đã có giá gần bằng mấy trăm viên Ngũ Hành Thạch rồi, ngay cả tên gian thương Khúc Văn kia cũng không dám đụng vào.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11: Luyện Khí Sơ Kỳ..

Hình dạng của viên Mộc Linh Thạch này hơi giống hình trái tim, so với Ngũ Hành Thạch thì lớn hơn một chút, phía ngoài phát ra ánh sáng vàng nhạt, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên đó có rất nhiều hoa văn chi chít.

“Chẳng biết phẩm chất Mộc Linh Thạch này thế nào ?” Phong Nhựt âm thầm suy nghĩ, bởi vì hấn chỉ vô tình nghe được bọn người Không Phi nói đến sự tồn tại của loại linh thạch này, trên thực tế ngay cả bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy qua linh thạch chân chính nữa, huống chi là Phong Nhựt.

Dù sao đi nữa Phong Nhựt cũng biết rõ ràng một điều, chỉ cần cây cối bên ngoài không bị khô héo thì Mộc Linh Thạch này có thể không ngừng hấp thu thiên địa linh khí rồi từ từ phát triển, thế nên sau khi suy tư một lát hấn quyết định sẽ không đụng chạm đến khóa Mộc Linh Thạch này.

Nói cho cùng thì nơi này cũng rất bí ẩn, lúc bình thường khó có người tìm thấy, ngược lại Phong Nhựt có thể dành chút thời gian đến đây tu luyện mỗi ngày, dù sao chỉ cần ở bên cạnh viên Mộc Linh Thạch này thì hiệu quả hấp thu linh khí cũng sẽ không kém đi nhiều.

Đương nhiên, dù là như thế nhưng Phong Nhựt vẫn còn nỗi lo khác, bởi vì hiện tại hắn không có thất lưng trữ vật, mà Túi Càn Khôn thì không cách nào ngăn được linh khí của Mộc Linh Thạch, tuy đám đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông không thể nhận ra điều gì khác thường, nhưng một số vị đời thứ hai và cả đời thứ nhất sẽ có khả năng biết được.

Phong Nhựt nghĩ đến đó lập tức thu hồi thanh đoản đao Ánh Nguyệt lại rồi khoanh chân ngồi xuống, hôm nay hắn trốn đến nơi đây dù cho Ngân Sắc Tri Thủ kia có phát giác được điểm gì khác thường đi nữa cũng cần bàn không cách nào đuổi theo vào đây, vốn dĩ hắn chỉ muốn thoát đi để tìm đường sống, nhưng sự xuất hiện của viên Mộc Linh Thạch này đã làm thay đổi dự tính của hắn !

Lúc trước hắn đã từng thử nghiệm, tởn hèn do Ngân Sắc Tri Thủ phun ra còn bền chắc và lớn hơn rất nhiều so với Tuyết Linh Tầm, đã như thế tại sao hắn không thu thập một ít tởn hèn chứ ? Chỉ cần pháp lực của hắn tăng thêm một bước nữa thôi thì có thể làm việc ấy rất dễ dàng.

Đem vô số hưng phấn trong lòng đè xuống, Phong Nhựt vận chuyển tâm pháp Thanh Vân Quyết tầng thứ nhất một cách thuần thục, có bộ tâm pháp này làm chủ đạo, linh khí nồng đậm phát ra từ Mộc Linh Thạch đã lập tức bị hút liên tục vào bên trong cơ thể Phong Nhựt.

Khi những tia linh khí này từ từ tiến vào cơ thể, cả người Phong Nhựt giống như đang ngâm mình trong một dòng suối nước nóng ấm áp, toàn thân trên dưới đều được dòng nước này bao bọc lấy, từng lỗ chân lông cũng trở nên khoan khoái dễ chịu vô cùng.

Sau khi vận chuyển Thanh Vân Quyết một vòng tuần hoàn, Phong Nhựt liền ngạc nhiên phát hiện, bình cảnh lúc trước hắn thủy chung không đột phá nổi, nay đã vô tình được cởi bỏ trong dòng nước ấm áp kia, ngay cả tứ chi bách hải cũng cảm giác được tia ấm áp đó đang bao phủ.

Càng làm cho Phong Nhựt vui mừng chính là những tia nước ấm áp kia dưới sự dẫn dắt của Thanh Vân Quyết đã dần dần hội tụ lại ở đan điền, hơn nữa chúng đang từ từ chậm rãi chuyển hóa thành pháp lực, tuy rằng quá trình này cực kỳ chậm chạp nhưng hắn cảm nhận rõ ràng pháp lực đang gia tăng từng chút từng chút một.

Không biết đã trải qua bao lâu, Phong Nhựt mới từ từ ngừng vận chuyển Thanh Vân Quyết, ngay lúc này pháp lực trong cơ thể hắn đã đạt đến một mức cao mà trước giờ hắn không dám tưởng tượng đến, ngoại trừ điều đó ra thân thể của hắn dường như cũng đã xảy ra một ít biến hóa nhỏ, dù không muốn khoa trương lắm nhưng phải nói loại cảm giác này giống như thoát thai hoán cốt vậy !

“Đây chính là Luyện Khí sơ kỳ sao ? Mộc Linh Thạch này quả nhiên danh bất hư truyền !” Thật lâu sau, Phong Nhựt mới mở hai mắt ra tự cảm nhận, mặc dù hắn đang ở trong đêm tối nhưng trong mắt của hắn lại mơ hồ có điện quang thoáng hiện lên.

Phong Nhựt hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng đứng lên, sau khi nhìn qua viên Mộc Linh Thạch kia một lát, cuối cùng hắn đưa ra quyết định, quay người bước đi về phía thông đạo mình đã mở ra trước đây, bởi vì sự tồn tại của viên Mộc Linh Thạch đó nên hắn không thể từ hướng này mà đào tiếp lối ra ngoài, bằng không nếu như bị người khác phát hiện thì có lẽ hắn sẽ bị lỗ nặng đấy, thế nên bước phải giấu kín bí mật này, nhất định phải quay lại con đường lúc trước !

Nhưng nếu như vậy hắn sẽ phải đối mặt với con Ngân Sắc Tri Thủ kia, Phong Nhựt biết rằng hiện tại hắn vẫn không thể giết chết được nó, nhưng nếu đơn giản bỏ chạy thì có lẽ cũng không thành vấn đề, bởi vì xét theo tình hình trước kia con nhện đó tựa hồ chỉ có một thủ đoạn phun tơ từ xa mà thôi, đương nhiên nếu tiến đến gần thì chắc chắn sẽ khác.

Thế nhưng hiện nay dưới sự trợ giúp của Mộc Linh Thạch, Phong Nhựt đã chính thức lên cấp Luyện Khí sơ kỳ, chỉ số pháp lực cũng trực tiếp tăng thêm mấy lần, căn cứ vào suy đoán của hắn thì Hóa Diễm Đao kia có thể liên tục thi triển không dưới vài chục lần, hơn nữa cộng thêm ba gói Hoạt Lạc Tán trong tay thì có lẽ hắn sẽ ngăn chặn được Ngân Sắc Tri Thủ không thành vấn đề.

Phong Nhựt theo lối cũ quay về cũng không quên đào bới đá vụn và bùn đất để phong tỏa lối đi này, dù sao đối với người tu đạo hay linh thú thì viên Mộc Linh Thạch kia vẫn có tác dụng rất lớn, mặc dù Ngân Sắc Tri Thủ do có thể hình quá lớn nên không thể bò đến tích quá lớn, nhưng nếu gặp phải loại linh thú như Hắc Linh Ly thì ngược lại có thể tiến vào dễ dàng.

Rất nhanh, Phong Nhựt đã đi đến lối vào khe hẹp, thế nhưng điều khiến cho hắn thêm mừng rỡ hơn nữa chính là đồng mạng nhện kia vẫn còn ở đó, vì vậy sau khi vội vàng che dấu đi vết tích của lối vào, hắn không dám chậm trễ lập tức thi triển Hóa Diễm Đao cắt bỏ đồng mạng nhện này, rồi kế tiếp nhanh chóng thu vào trong túi càn khôn.

Thế nhưng vào lúc này, một chùm tơ nhện từ trong bóng tối lại bắn tới, may mắn do pháp lực hiện tại của Phong Nhựt đã tăng lên rất nhiều, vì thế mỗi thời khắc hắn đều có thể duy trì hỏa quang trên thanh đoản đao Ánh Nguyệt để tránh né kịp thời, chỉ có điều hơi bất ngờ một chút là không ngờ con Ngân Sắc Tri Thủ vẫn luôn canh giữ chỗ này, thật đúng là quá kiên trì a !

“Hắc ! Cũng may pháp lực của mình đã tăng tiến, nếu không đã bị tên gia hỏa này vây chết tại đây rồi” Phong Nhựt không chút nghĩ ngợi lập tức sử dụng lại chiêu cũ, đem pháp lực kích phát ra mạnh bạo, ngay tức khắc hỏa diễm trên thân đoản đao Ánh Nguyệt bùng to lên hơn cả thước, thế là thứ ánh sáng mãnh liệt đó trong nơi tối tăm giờ đây không thấy năm ngón thế này lại trở nên vô cùng chói mắt !

Kế tiếp Phong Nhựt nương theo luồng ánh sáng chói rực này mà trực tiếp lách ra khỏi khe hở, cùng lúc đó hắn cũng trông thấy con Ngân Sắc Tri Thủ kia đang mai phục ở cạnh bên, trong hoàn cảnh này thiếu chút nữa hắn đã định xông qua tiêu diệt nó rồi, bởi do pháp lực tăng mạnh nên uy lực thanh Hóa Diễm Đao này rõ ràng cũng tăng lên gấp đôi, có lẽ muốn phá vỡ phòng ngự của con nhện kia sẽ không thành vấn đề, nhất là bên trong nơi tối tăm này, ánh sáng của Hóa Diễm Đao lại càng phát ra tác dụng nhiều hơn nữa.

Thế nhưng Phong Nhựt rất nhanh vứt bỏ suy nghĩ đó sang một bên, bởi vì dự định nuôi dưỡng con Ngân Sắc Tri Thủ này để thu lấy tơ nhện bền chắc đã nằm trong kế hoạch của hắn, nếu bây giờ giết chết như thế thì thật đáng tiếc quá !

Thế nên Phong Nhựt căn bản không hề lưỡng lự, thừa dịp Ngân Sắc Tri Thủ kia lui về phía sau hắn lập tức chạy như điên về hướng lối vào của huyệt động, đồng thời hắn cũng không ngừng vận chuyển pháp lực vào thanh đoản đao Ánh Nguyệt để duy trì trạng thái Hỏa Diễm Đao.

Quả nhiên dưới quang sáng rực rỡ này, Ngân Sắc Tri Thủ không dám đến gần quá mức, mãi cho tới lúc nó đã dần thích ứng được với loại ánh sáng này thì Phong Nhựt đã sớm trèo lên cửa động cao mấy trượng rồi, sau đó hắn nhanh chóng dọc theo lộ trình ngày trước mà bỏ trốn mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Lão Bà Bà.

“Không xong! Thế này thì thảm rồi !”

Trong khu rừng Linh Tang nằm trên ngọn chủ phong (1) thuộc Thanh Vân Sơn, Phong Nhựt nhìn chín cái kén tằm màu trắng khổng lồ mà khóc không ra nước mắt, sau khi hắn từ Đông Phong chạy như điên về tới nơi, đầu tiên đã nghĩ đến chín con Tuyết Linh Tằm, thật đáng tiếc bởi vì hắn bị Ngân Sắc Tri Thủ kia ngăn trở một thời gian ngắn nên đã khiến cho chín con Tuyết Linh Tằm này không được ăn Linh Tang Diệp, vì vậy kết quả đám Tuyết Tằm phải nhả tơ kết kén, rồi đồng loạt tiến vào trạng thái ngủ say.

Giờ đây, chẳng những Phong Nhựt không hoàn thành nhiệm vụ trong quý này, lại càng có khả năng gặp phải phiền phức to lớn khác, bởi vì Tuyết Linh Tằm một khi kết kén thì có thể phá kén thành bướm, tiến giai thành linh thú cấp hai Linh Tang Diệp, tuy nhiên không phải con Tuyết Linh Tằm nào cũng có thể tiến giai, trong một trăm con chưa chắc đã xuất hiện một con Linh Tang Diệp đâu, còn như không thể tiến giai thì hậu quả chính là phải chết.

Cũng chính vì thế nên từ trước đến nay Thanh Vân Tông đều nghiêm cấm việc đệ tử đòi thứ ba vì muốn có Tuyết Linh Diệp mà tự ý để cho Linh Tằm kết kén, trong tình huống thông thường, chỉ khi nào cho chúng phục dụng một ít linh dược đặc thù thì tỷ lệ tiến giai của Tuyết Linh Tằm mới có thể tăng lên thêm chút đỉnh.

Chín con Tuyết Linh Tằm này của Phong Nhựt tất nhiên không có cơ hội phục dụng những loại linh dược đặc thù kia, huống chi lại bị bỏ đói rất nhiều ngày rồi, có thể nói nếu như kết kén trong tình huống này thì căn bản sẽ không có khả năng tiến giai được, kết quả cuối cùng chỉ là chết hết mà thôi !

“Thôi rồi, thôi rồi, một con Tuyết Linh Tằm giá mười viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, chín con đó ... chẳng phải là chín mươi viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp sao ! Quả thật đây cũng là giá tương đương với một con Bạch Vũ Hạc ! Mình làm sao mà trả hết được đây ?” gương mặt Phong Nhựt tràn ngập vẻ bất đắc dĩ mà lâm bầm.

Sau khi tính đủ thứ đường (2), Phong Nhựt quyết định nên chủ động nhận lỗi sẽ tốt hơn cả, bởi theo tình hình hiện tại cho dù hắn muốn chạy trốn cũng không thể chạy thoát, hơn nữa chẳng có thú cưỡi phi hành nên cơ bản không thể vượt qua vách núi cao vạn trượng của Thanh Vân Sơn được.

Sắp xếp ổn định lại tinh thần, Phong Nhựt liền mang theo chút lo lắng bồn chồn bước về phía sơn môn Thanh Vân Tông, người chuyên phụ trách thu thập Tơ Tuyết Tằm và Hương Linh Đạo của Thanh Vân Tông là một bà lão già đến không biết bao nhiêu tuổi, trên gương mặt chỉ chút vết nhăn, mái tóc bạc rồi bởi, hơn nữa còn khoác lên người một chiếc áo choàng đen đúa, mới nhìn qua quả thật là âm trầm đáng sợ, mỗi lần trông thấy bà lão góm ghẹo như ma kia, Phong Nhựt đều cảm thấy pháp phùng lo sợ.

Thật ra cũng không phải chỉ mỗi mình Phong Nhựt sợ bà lão này, đám người Khúc Phong, Không Phi càng sợ lão muốn chết, bởi có lẽ từ nhỏ bọn họ đã tiếp xúc với bà lão kia nên sự sợ hãi ấy đã ăn thật sâu vào tim.

Mà đáng ghét hơn chính là, tất cả bánh gạo của Thanh Vân Tông đều do bà lão này tự tay chế biến và cấp cho, sở dĩ Phong Nhựt chán ghét bánh gạo như thế, phần lớn nguyên nhân từ bàn tay tựa như cành cây khô của lão, dù chỉ tưởng tượng thôi hắn cũng đã cảm thấy dựng tóc gáy !

Chỗ ở của bà lão kia cũng không nằm trong sơn môn Thanh Vân Tông, mà trú trong một sơn cốc nhỏ cách đó không xa.

Cảnh vật trong sơn cốc này ngược lại rất hấp dẫn, có dòng suối nhỏ róc rách chảy qua tạo nên hồ nước nho nhỏ như tấm gương chiếu sáng ngay bên trong sơn cốc, hai bên bờ suối là rừng trúc xinh đẹp, từng đàn hồ điệp uyển chuyển bay múa, khiến cho những người lần đầu nhìn thấy có cảm giác nơi này giống như tiên cảnh chốn nhân gian, nhưng tất cả mọi người đều biết ... nơi này trông giống như một sào huyệt của ác ma hơn.

Phong Nhựt lo lắng đi dọc theo con đường nhỏ trải đầy đá xanh bên trong rừng trúc, đồng thời cũng hơi kinh sợ mà nhìn lên từng đàn hồ điệp rực rỡ đang bay lượn không ngừng trên đầu hắn, nhìn sơ qua cứ tưởng hắn đang giờ trò treu hoa ghẹo nguyệt gì đó, thế nhưng hắn biết mình đang bị quản thúc

chặt chẽ.

Những con bướm này thoát nhìn như vô hại, nhưng trên thực tế chúng là linh thú cấp hai Thái Vân Điệp, tính cách cường bạo tàn nhẫn, lại thích uống máu tươi, đối tượng nào bị chúng công kích cuối cùng đều sẽ biến thành những xác khô, mà càng không may hơn nữa, những con Thái Vân Điệp này chính do lão bà bà kia thuần dưỡng.

Cũng bởi như thế, Phong Nhưor mới quyết định phải thành thật để nhận được sự khoan hồng, thật sự hắn không dám tưởng tượng ra tình cảnh khi mình bị một bầy Thái Vân Điệp đuổi giết sẽ bị thảm đến cỡ nào.

Rẽ qua một góc quanh, con đường phía trước dần dần trở nên rõ rệt, hồ nước nhỏ yên tĩnh kia ở ngay trong tầm mắt, cách bờ hồ không xa là một tòa trúc lầu tinh xảo, phía dưới trúc lầu ngập tràn muôn hoa nở rộ, mùi hương thơm ngát bay dạt dào theo làn gió.

Nhưng trong phong cảnh xinh đẹp đó có một bóng đen đang khom lưng ngồi ở một góc, thoáng nhìn y như một bộ xương người đen đuốc.

Phong Nhưor không phải là người nhát gan, trong cuộc chiến dai dẳng mấy chục năm nơi chiến trường, ít nhất hắn cũng đã giết chết mấy trăm kẻ địch, thế nhưng ngay lúc này khi vừa trông thấy bà lão kia, trái tim của hắn lại không thể kiềm chế được mà điên cuồng đập “Thích thích ...”, ngay cả mái tóc sau lưng cũng đồng loạt dựng đứng lên.

“A ... a, vẫn ... vẫn bối ... xin bái ... xin bái kiến tiền bối !” Phong Nhưor cố đứng giữ khoảng cách, sau đó lắp bắp mà hành lễ nói.

“Kẹtzzz” Một âm thanh do xương cốt ma sát nhau vang lên rất rõ ràng, bà lão kia từ từ quay đầu lại, dùng đôi mắt tựa như ngập tràn tia lửa quỷ dữ mà soi thấu Phong Nhưor, đến lúc này mới dùng cái giọng khàn khàn khô khan nói : “Mau nộp lên đây đi !”

Giọng nói này Phong Nhưor đã nghe qua hai ba lần, nếu như là mọi khi thì hắn chỉ cần ngoan ngoãn đem Tơ Tuyết Tầm dâng lên, rồi sau đó có thể chuồn đi thật nhanh, nhưng hiện giờ dù là một sợi Tơ Tuyết Tầm đi nữa hắn cũng không có !

“Hồi ... hồi bẩm tiền bối, vẫn bối ... không có ... Tơ Tuyết Tầm” Phong Nhưor cố lấy dũng khí nói thật cẩn thận từng li từng tí, nhưng giọng nói ấy càng lúc càng nhỏ, dường như có thể đoán được kết cục hắn sẽ gặp mưa to gió lớn đến cỡ nào, hoặc có lẽ sẽ bị những con Thái Vân Điệp kia hút sạch máu mà biến thành cây khô chẳng !

Thế nhưng bà lão kia cũng không nói gì thêm, tựa hồ như bỏ ngoài tai những lời nói của Phong Nhưor, nhất thời xung quanh hồ nước nhỏ lại trở nên vô cùng yên tĩnh.

Rốt cục, ngay lúc Phong Nhưor toát mồ hôi lạnh liên tục mà không biết phải làm sao cho phải thì bà lão kia mới chậm rãi nói : “Tuyết Linh Tầm kết kén rồi à, thôi thì mỗi ngày ngươi hãy dùng pháp lực tắm rửa cho chúng một canh giờ có lẽ sẽ có khả năng ấp ra một con Tuyết Linh Điệp, đến lúc đó có thể lấy công chuộc tội, bằng không thì ... ngươi sẽ thiếu của bốn tông chín mươi viên Ngũ Hành Thạch, mau lui xuống đi !”

“Vâng ! Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm !” Phong Nhưor sửng sốt một chút, hắn thật không ngờ bà lão bà lại dễ nói chuyện như thế, thế nhưng hắn không nghĩ ngợi gì thêm nữa mà lập tức cung kính thi lễ rồi cẩn thận lui ra.

Mãi đến khi thân ảnh của Phong Nhưor biến mất, khoe miệng khô nứt của bà lão kia mới khẽ giật giật, lẩm bẩm : “Ha ha ! Thế mà đã lên Luyện Khí sơ kỳ rồi, tiểu tử này cũng có chút thú vị đây !”

Đương nhiên Phong Nhưor không biết bà lão ấy đánh giá hắn thế nào, sau khi vượt qua ngã rẽ trông hắn giống như gặp quỷ vậy, một mạch chạy như điên ra ngoài, mãi đến khi rời khỏi tiểu cốc hắn mới thở phào một hơi, không còn cách nào khác, cho dù hiện tại hắn đã là Luyện Khí sơ kỳ, cũng miễn cưỡng coi như chính thức bước vào hàng ngũ người tu đạo rồi, nhưng khi đối mặt với bà lão kia lại có một cảm giác sợ hãi phát ra tận đáy lòng !

“Trời ! Thật không nghĩ ra làm cách nào những tên đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông kia lại chịu đựng được !” Phong Nhưor có cảm giác bị ức chế mà cảm thán nói, “Nhưng dù sao đi nữa, dường như bà lão đó cũng không phải không nói đạo lý, vẫn còn nghĩ biện pháp giúp hắn chính là dùng pháp lực tắm rửa, hắc ...! May mắn là bây giờ pháp lực của mình đã tăng nhiều, bằng không thì chẳng phải sẽ bị chín con Tuyết Linh Tầm kia ép khô queo hay sao ?”

“Ồ ? Tại sao không đem chín con Tuyết Linh Tầm kia đặt bên cạnh Mộc Linh Thạch chứ !” trong đầu Phong Nhưor bỗng lóe lên linh quang, chuyện này xem như nhất cử lưỡng tiện, bởi vì linh khí do Mộc Linh Thạch phát ra cực kỳ dồi dào, hơn nữa chỉ cần không làm gián đoạn mối liên hệ giữa linh thạch đó với những rễ cây thì linh khí của nó cũng sẽ không bị khô kiệt đi, đồng thời quá trình tu luyện của mình cũng sẽ không bị trì hoãn !

Nghĩ tới đây, Phong Nhưor nhin không được mà vui mừng ra mặt, bởi vì nếu làm như thế thì không thể nghi ngờ gì nữa tỷ lệ tiến giai lên Tuyết Linh Điệp của chín con Tuyết Linh Tầm kia sẽ tăng lên nhiều, mình chỉ cần nộp một con Tuyết Linh Điệp lên cho bà lão kia là được, số Tuyết Linh Điệp còn lại thì mình giữ lại nuôi dưỡng, đây là linh thú cấp hai đó ! Chỉ cần bồi dưỡng thêm một chút nữa thôi thì con nhện chết tiệt kia còn tính là gì, lúc đó chẳng phải là muốn thịt khi nào cũng được sao !

(1) Chủ phong : ngọn núi cao nhất cũng là ngọn núi trung tâm của toàn bộ các dãy núi xung quanh.

(2) Nguyên văn : trái lo phải nghĩ.

Q.1 - Chương 13: Hai Viện Tranh Đấu.

"Trời ơi ... Ta ghét ăn bánh gạo !"

Dưới ánh mặt trời chói chang như lửa, trước khóm trúc rậm rạp, Phong Nhượng ngồi trên một tảng đá lớn nhìn chăm chăm chiếc bánh gạo trong tay mà than thở mãi không thôi, thần sắc hần lúc này giống như chuẩn bị đi vào chỗ chết vậy.

Từ trước đến nay, có thể nói Phong Nhượng thù hận mấy cái bánh gạo này cực kỳ sâu sắc, đến cả nằm mơ hần cũng tưởng đã tìm ra được phương pháp thay thế nó rồi ! Thế nhưng thật đáng tiếc, cho đến hôm nay hần có cố cách mấy cũng không thể nào thay đổi được !

Đương nhiên, Phong Nhượng cũng có nghĩ đến việc săn giết linh thú cấp thấp sau đó dùng thịt chúng làm thức ăn, nhưng khổ nỗi thịt thú đó tuy rằng ăn ngon nhưng lại không đạt được hiệu quả như bánh gạo, chẳng hạn trong lúc bị kiệt sức chỉ cần ăn một cái bánh gạo sẽ cam đoan có thể sinh long hoạt hổ (1) trong nháy mắt.

So đi tính lại, hần thấy chẳng những mấy món ngon miệng không có được hiệu quả đó, mà chế biến lại không dễ chút nào, lại càng không tiện mang theo bên người, nếu không cứ thấy thèm lại ăn thì nhượng lại còn gây ảnh hưởng đến cái bụng nữa thì khổ.

Cân nhắc trên từng phương diện, cho dù Phong Nhượng không can tâm thừa nhận nhưng đích thực bánh gạo là lựa chọn tốt nhất, nếu không có thứ này chỉ sợ là tất cả người tu đạo Luyện Khí kỳ đều đau đầu đau khổ tính không thôi !

"Ồi trời ! Quả nhiên thứ gì vẫn còn tồn tại đều có lý do cả !" Phong Nhượng than vãn một hồi liền nhắm mắt lại, kiên cường chịu đựng, dùng tất cả nghị lực để nuốt cái bánh gạo vào bụng !

Mỗi ngày được hưởng dụng một miếng bánh gạo, Phong Nhượng lại đi dạo một vòng quanh Hương Linh đạo điền, hiện nay việc hần cần làm là nuôi dưỡng chín cái kén Tuyết Linh Tầm, còn Hương Linh đạo điền này tuyệt đối không thể để gặp sự cố, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến đại sự quyết định có thể nhét đầy bao tử hần hay không !

Chín con Tuyết Linh tầm đã biến thành kén vẫn còn bên nằm y nguyên trong rừng dâu, bởi vì mấy cái kén tầm này thật sự quá lớn, Túi Càn Khôn của Phong Nhượng chỉ có thể chứa nổi một con mà thôi, tình huống này lại khiến cho ý định lúc trước của hần không ổn thỏa chút nào, còn ở nơi có Mộc Linh Thạch kia, không gian ở đó cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhét một cái kén tầm mà thôi, cho nên sự cố tầm hóa kén này cũng khiến cho hần tự làm khổ mình.

Song hiện tại Phong Nhượng còn chưa có dự định lập tức đến nơi bí ẩn ở Đông Phong để tu luyện, bởi vì nghe nói đám người Không Phi đã trở về được một thời gian rồi, tất nhiên hần phải đòi cho được một viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp làm thù lao chứ.

Nhưng cũng may mắn Không Phi trở về kịp thời, nói cách khác nếu đưa cho Không Phi chín con Tuyết Linh Tầm đã bị bức kết kén giống như hần, thật sự Phong Nhượng sẽ vương phải phiền phức lớn rồi !

Ngoại trừ đòi hỏi viên Ngũ Hành Thạch đó ra, Phong Nhượng còn muốn mượn cơ hội này tiến hành giao dịch một chút với tên gian thương Khúc Vân, hần hy vọng có thể bán được mấy cỗ thi thể linh thú cấp thấp, bởi vì Thanh Vân Tông không có chợ giao dịch riêng biệt, nên hần chỉ có thể mua bán trao tay cho người khác mà thôi.

Nếu cách này có thể thuận lợi, như vậy sau này Phong Nhượng sẽ có thể liên tục gom vào Ngũ Hành Thạch rồi.

Chỗ trú của Không Phi tại sơn môn Thanh Vân Tông ở sát ngoài rìa, nguyên do hần là đệ tử đời thứ ba có tư vi thấp kém nhất, nếu không phải đầu nhập dưới trướng tên gian thương Khúc Vân, không chừng gã còn phải lăn lộn thâm hơn nữa ! Đương nhiên nếu so với một tên tạp dịch như Phong Nhượng thì Không Phi dư sức tự tin hiển lộ ra tâm trạng đắc ý.

Còn về phần gian thương Khúc Vân, tại Thiên Cơ viện cũng coi như có chút tiếng tăm, thù hạ gồm có năm tên đệ tử đời thứ ba cùng cỡ Không Phi, ngày thường bọn hần đều tụ tập chung một chỗ để cùng nhau tiến thoái, hoặc ra ngoài săn giết linh thú hay lăn lộn khắp nơi, do nhờ có Không Phi nên Phong Nhượng cũng rất quen thuộc với bọn họ.

Vừa mới tới sơn môn Thanh Vân Tông không xa, Phong Nhượng liền gặp ít nhất mấy chục đệ tử Thanh Vân Tông đời thứ ba tụ tập trên quảng trường không mấy rộng rãi, đám người này chia làm hai phe thế lực, lúc này bộ dáng bọn họ nhìn nhau hằm hằm, tựa như chỉ cần một lời không hợp liền xông vào đánh nhau ngay.

"Ồ ? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra ?"

Nhìn thấy tình hình này Phong Nhượng lập tức dừng bước, rất rõ ràng hai phe này một thuộc về Thiên Cơ viện, còn nhóm kia thuộc Thiên Xu viện. Hai

viện Thiên Cơ và Thiên Xu vốn đã bất hòa từ xưa đến nay, thậm chí hẳn chỉ là một tên tạp dịch mà cũng hiểu khá rõ chuyện này, nghe nói tình huống bất hòa này đã sớm kéo dài hơn một ngàn năm rồi, hơn nữa những đệ tử đời thứ hai hay đệ tử đời thứ nhất đều không tránh khỏi.

Chỉ có điều rốt cuộc những đệ tử đời thứ hai kia đều là lực lượng trung thành của Thanh Vân Tông, vì đại cục nên cao lắm hai bên đôi co vào câu mà thôi, thế nhưng hàng đệ tử đời thứ ba lại thường xuyên phát sinh đầu đá lẫn nhau.

Tìm trong nhóm đệ tử Thiên Cơ viện, rất nhanh Phong Nhữc đã phát hiện ra đám Không Phi cùng tên gian thương Khúc Vân kia, lúc này bọn hắn cùng những đệ tử Thiên Cơ Viện khác đang tức giận, cảnh tượng vô cùng ồn ào, xem tình hình này chắc là phe Thiên Cơ Viện có chút thiệt thòi.

"Bớt nói nhảm lại đi ! Thung lũng Tây Phong ở gần Thiên Xu Viện bọn ta, tất nhiên cũng là nơi Thiên Xu Viện trông chừng, còn Thiên Cơ Viện các người liên quan gì chứ ! Hôm nay ta cảnh cáo trước, nếu các người vẫn tiếp tục lên vào thung lũng Tây Phong, thì đừng trách chúng ta không nể tình đồng môn !" Lúc này, một tên đệ tử đời thứ ba cầm đầu hét to một tiếng, tuy già mới mười tám mười chín tuổi, nhưng tu vi đã đạt tới Luyện Khí hậu kỳ, chỉ cần một tiếng hét to này quả thật đã trực tiếp ngăn chặn khí thế của đám người Thiên Cơ Viện.

"Sở Thiên ! Không hổ là một trong tam đại ác bá của hàng đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông, thật đúng là có thủ đoạn lợi hại !" Phong Nhữc trốn ở đằng xa cảm thán nói ra, tên Sở Thiên này là đệ tử thân truyền của Viện Chủ Thiên Xu Viện, thiên phú tu luyện cực cao, chỉ cần ngùn ngụt trong vài chục năm đã tu luyện đến Luyện Khí hậu kỳ, chỉ có điều hẳn tâm cao khí ngạo, cực kỳ ngang ngược càn rỡ, cho nên rất ít đệ tử đời thứ ba cùng cỡ mà không sợ hắn.

Đương nhiên, tên Sở Thiên này hoàn toàn có năng lực để hung hăng càn quấy, dưới chân là linh cầm chiến đấu cấp ba Xích Tinh Điều, mức độ hung ác của con đại điều màu bạc này Phong Nhữc đã từng thường thức qua, trên người gã đó đã thu thập trọn bộ trang bị Lăng Vân, nhất là cặp Lăng Vân chiến giáp (2) kia có khả năng tăng tốc độ và sức bật, trong số những đệ tử đời thứ ba chỉ có riêng mình hắn có được nên khiến không biết bao nhiêu kẻ đỏ mắt thèm thuồng.

Mặt khác, thanh kiếm khí cấp ba của Sở Thiên cũng có lai lịch rất lớn, chẳng những tương đương với Long Tuyền chính là kiếm khí trung phẩm tốt nhất, thậm chí hẳn còn dùng ba viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm để tinh luyện, cho nên uy lực thanh kiếm cấp ba này lập tức tăng lên gấp bội !

Phải biết rằng Ngũ Hành Thạch hạ phẩm không thể so sánh giống như Ngũ Hành Thạch cấp thấp được, mặc dù chỉ kém có một cấp nhưng hiệu quả lại cách nhau khá xa, ví dụ đơn giản nhất là ở ngoài chợ chỉ thường dùng Ngũ Hành Thạch cấp thấp để giao dịch mà thôi, còn Ngũ Hành Thạch hạ phẩm lại cực kỳ hiếm thấy, coi như có muốn mua cũng không dễ chút nào, hầu hết người tu đạo có tu vi Luyện Khí kỳ chỉ cần cho vũ khí của mình tinh luyện qua một viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm cũng đã hiếm thấy rồi, thông thường chỉ khi nào tu vi đạt đến Trúc Cơ kỳ, rồi tu tập ngự kiếm thuật mới có tư cách đi đến những nơi nguy hiểm để thu hoạch Ngũ Hành Thạch hạ phẩm.

Từ việc đó nên biết được, tên Sở Thiên này đối với đệ tử Thanh Vân Tông đời thứ ba có uy hiếp lớn tới cỡ nào.

Quả nhiên sau khi Sở Thiên ra mặt, toàn bộ đám người Thiên Cơ Viện đều thành thành thật thật núp ở một bên mà không dám hó hé chút nào, đám người Khúc Vân tuy giận lắm nhưng cũng không dám nói gì, do chuyện này có tầm ảnh hưởng không lớn lắm, nên dù có bầm báo lên cấp cao Thanh Vân Tông thì cũng không có ích lợi gì, vì vậy bọn hắn chỉ có thể nuốt giận vào bụng.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác nữa, đó là từ nhỏ đến giờ Sở Thiên gây dựng ảnh hưởng khá lớn, ngoại trừ một vài đệ tử đời thứ ba ra, căn bản không có ai dám đối nghịch Sở Thiên cả !

Sau khi hung hăng cười to mấy tiếng, lúc này Sở Thiên mới dẫn theo đám người Thiên Xu Viện dương dương đắc ý rời đi, còn bọn người Thiên Cơ Viện ở lại than thở thậm chí thút thít, nhao nhao tứ tán, hiển nhiên hiện tại trong bọn họ không có người nào có thể chống lại được Sở Thiên.

(1) Sinh long hoạt hổ : trở nên mạnh mẽ nhanh nhẹn..

(2) Chiến giáp : giày.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Khúc Vân.

Qua màn diễn biến vừa rồi, Phong Nhữc chẳng có chút cảm giác để ý đến, vì hắn không thuộc Thiên Xu Viện, cũng chẳng phải người của Thiên Cơ Viện, nên ai thắng ai thua hẳn chẳng cần quan tâm.

"Ồ ... Phong Nhữc ? Người chạy tới đây làm gì ?" Lúc này trông bộ dạng mấy người nhóm Không Phi có chút ủ rũ, vừa nhìn thấy Phong Nhữc đang núp ở góc tường, trong bọn họ vốn không ai để ý tới hắn nhưng riêng Không Phi lại mở miệng hỏi thăm hắn.

“Hắc ! Cũng không có gì, mấy hôm trước ta đi săn giết được vài con linh thú cấp một nên muốn kiếm chỗ bán đi !” Phong Nhựt cẩn thận nói ra nhưng ánh mắt hần lại hướng về phía tên gian thương Khúc Vân kia.

Nhìn qua thấy Khúc Vân cũng chỉ lớn hơn Không Phi vài tuổi, có tu vi Luyện Khí trung kỳ, tướng mạo cũng bình thường nhưng cặp mắt lại linh động bất phàm, khiến cho người đối diện nhận định đây là một nhân vật rất khôn khéo.

Mà sự thật cũng chính xác như thế, cơ hồ tên này nắm giữ toàn bộ tin tức lớn nhỏ trong Thanh Vân Tông, hơn nữa đủ loại bí ẩn trong tu tiên giới gã cũng nắm rõ như lòng bàn tay, quan trọng nhất là gã Khúc Vân này cực kỳ am hiểu chuyện buôn bán, chỉ mới vài năm thôi đã kiếm được mấy trăm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, sau đó còn dùng số tài sản đó mua sắm bộ trang phục Lăng Vân nữa.

Bộ trang phục Lăng Vân vốn có xuất xứ từ nguyên liệu chủ yếu là sợi tơ Kim Linh dệt thành, cho dù là mức độ kiên cố hay năng lực phòng ngự đều vượt xa bộ trang phục Tuyết Tầm, mà quan trọng hơn hết bộ trang phục Lăng Vân nhiều hơn bộ Tuyết Tầm một món, bộ Lăng Vân bao gồm bốn món theo trình tự : áo, quần, áo choàng và giày chiến, dĩ nhiên điều này cũng có nghĩa là đại trượng trên bộ trang phục Lăng Vân một khi tổ hợp lại sẽ có bốn trận pháp trụ cột !

Tuy nhiên cho dù là gã gian thương Khúc Vân này đi nữa, cũng chưa thể tập hợp lại đủ trọn bộ trang phục Lăng Vân, trước mắt vẫn còn thiếu Lăng Vân phi phong (1) và Lăng Vân chiến ngao (2) nữa, nhưng để có được như thế cũng đã là phi thường lắm rồi, bởi vì bộ trang phục Lăng Vân thuộc nhóm pháp khí trung phẩm, nói về uy lực thì bộ trang phục Tuyết Tầm không thể so sánh được, ngay cả trong toàn bộ đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông này, người có thể sở hữu được mỗi một món thôi đã không vượt quá mười người, nên bọn Không Phi này luôn coi Khúc Vân như thần tượng vậy.

“Chính ngươi giết chết linh thú à ?” Phong Nhựt bình thản vừa mới mở lời, trên mặt tất cả mọi người kể cả Không Phi đều lộ vẻ nghi ngờ, bởi vì ai cũng rõ tên tạp dịch này còn chưa đạt tới Luyện Khí sơ kỳ nữa, có lẽ may mắn đụng phải một con linh thú cấp thấp đang thoải mái thì phải, chứ hần làm sao có thể săn giết linh thú nổi, hơn nữa tới vài con lận ?

“Ồ ?” Nhưng rất nhanh toàn bộ ánh mắt mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì này giờ bọn họ không để ý đến Phong Nhựt, nên có ai chăm chú quan sát hần đâu, thế nhưng hiện tại mới phát hiện ra rõ ràng tu vi Phong Nhựt đã tăng lên Luyện Khí sơ kỳ rồi !

“Oa ! Phong Nhựt ! Ngươi được lắm, mới có trải qua một quý thôi mà ngươi đã tiến vào Luyện Khí sơ kỳ rồi, ngươi làm bằng cách nào hay vậy ?” Không Phi lộ vẻ vui mừng, đương nhiên do gã và Phong Nhựt có mối quan hệ tương đối tốt, bởi vậy lúc này không nhịn được mà cũng mừng thay cho Phong Nhựt.

“Hắc ! ta cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra nữa, đến giờ ta vẫn còn u mê mù tịt đây này !” Phong Nhựt cười hắc hắc cũng không giải thích gì, chỉ có điều hần hướng ánh mắt ngó về tên Khúc Vân đứng gần đó cũng đang tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ha ha ! Thật sự chúc mừng ngươi a ! Phong Nhựt, nếu không ngại thì ngươi hãy đem con mồi ra đây đi !” Khúc Vân mỉm cười một hồi rồi chỉ đơn giản thốt ra một câu, sau đó cũng chẳng lộ ra vẻ gì khác lạ.

Phong Nhựt cũng không do dự liền đem bốn bộ thi thể linh thú bậc một mà hần đã giết chết trong thời gian qua, có điều thi thể bốn con linh thú này đều được bảo quản cực kỳ đầy đủ, cũng chỉ thấy có hai ba chỗ vết thương mà thôi, đây chính là chiến lợi phẩm mà hần phải tính toán trăm phương ngàn kế mới có được.

“A ! Phong Nhựt, thật đúng là ngươi giết được những con linh thú cấp thấp này chứ !” Gương mặt Không Phi tràn ngập nét kinh ngạc la lên, khi hần xem qua tựa hồ như khó có thể tưởng tượng nổi, mặc dù Phong Nhựt đã tiến cấp lên Luyện Khí sơ kỳ rồi, nhưng dù sao hần cũng chỉ mới đột phá thôi, hơn nữa trên người chẳng có món trang phục phòng ngự nào, ngay cả thanh kiếm khí cấp thấp còn không có nữa mà. Nên biết rằng, cho dù là những đệ tử đời thứ ba như bọn họ vào thời điểm Luyện Khí sơ kỳ đi nữa, cũng phải phối hợp lại với nhau mới có thể tiêu diệt được linh thú cấp một !

Không riêng gì Không Phi, ngay cả bọn người Khúc Vân cũng kinh ngạc không thôi, bọn họ vốn cho là Phong Nhựt có thể giết được một hai con linh thú đã là may mắn lắm rồi, thế nhưng thoáng cái hần liền diệt được tới bốn con, hơn nữa nhìn vào miệng vết thương là biết ngay hầu hết linh thú đều bị hai nhát chém là mất mạng, chỉ cần dựa vào điểm này hiệu suất săn bắt đã vượt xa chiến tích bọn họ lúc trước rồi.

Chỉ có điều bọn người Khúc Vân và Không Phi cũng không hiểu hết, thật ra Phong Nhựt đã có kinh nghiệm giết chóc vài chục năm trước rồi, ý thức chiến đấu đã hơn xa bọn hần, nói cách khác có thể dùng cụm từ “giết người không chớp mắt” để hình dung cũng không coi là quá đáng, bởi vậy dù cho Phong Nhựt chỉ có chút ít pháp lực đáng thương, nhưng khả năng lợi dụng tình huống của hần rất tốt.

Còn bọn Khúc Vân thì lại khác, tuy bọn họ có tư chất tuyệt hảo, hơn nữa còn được cung ứng nhiều loại hậu đãi, nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ là một đám nhãi ranh mà thôi, khi đối mặt với những con linh thú hung mãnh kia không bị dọa đến khóc đã là hay lắm rồi, làm sao có thể xử lý gọn gàng như thế được ?

Sắc mặt đám người Khúc Vân biến đổi không ngừng, ánh mắt nhìn về phía Phong Nhựt đã không còn nét khinh thị như thường ngày, mọi khi vẫn cứ xem hần chỉ là một tên tạp dịch.

“Rất tốt ! Quả thật không sai !” Rất nhanh, Khúc Vân thu lại vẻ mặt kinh ngạc mà mỉm cười nói “ Bốn cái xác linh thú này ta lấy hết, mỗi con sẽ được tính một viên Ngũ Hành Thạch theo giá thị trường ! Không biết ý của ngươi thế nào ?”

“A ! Đương nhiên không có vấn đề gì !” Phong Nhựt hơi sững sốt một chút, hần thật không ngờ gã Khúc Vân này lại ra giá cao đến thế, vì theo hần biết được mặc dù là ngay tại chợ đi nữa thì giá linh thú cấp một cũng chưa chắc bán ra được mức giá này !

“Ha ha ! Đây là bốn viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, ngươi hãy cất kỹ đi !” Khúc Vân tiện tay đưa cho Phong Nhựt bốn viên Ngũ Hành Thạch lóe lên nhiều màu sắc, lúc này mới mỉm cười nói tiếp : “Phong Nhựt, ngươi có hứng thú gia nhập vào nhóm săn bắt của chúng ta hay không ? Nếu như ngươi đồng ý, ta sẽ cho ngươi nợ một con Bạch Vũ Hạc !”

Khúc Vân vừa mở lời đề nghị thì không riêng gì Phong Nhựt mà ngay cả bọn Khổng Phi đang đứng kế bên cũng đều ngậm ngẫn cả người, bọn họ đồng loạt kinh ngạc nhìn về phía Khúc Vân, bởi vì dù sao trong đám toàn bộ đều đạt tu vi tới Luyện Khí trung kỳ, đương nhiên sẽ không thể nào lại đi săn giết linh thú cấp một thông thường như thế, mà phải là linh thú cấp hai cấp ba trở lên. Trong khi Phong Nhựt chỉ là một tên Luyện Khí sơ kỳ thì làm sao có thực lực tới như vậy ?

Trương tự, Phong Nhựt cũng cảm thấy khó tưởng tượng nổi, thật ra mà nói hiện tại nếu như hắn đối mặt với linh thú cấp hai thì cũng chỉ có thể bảo trụ được cái mạng nhỏ mà thôi, nếu như muốn tiêu diệt được con mồi cỡ đó hẳn nhất định phải trả giá rất cao, còn về phần nhóm săn bắt của Khúc Vân đây, dĩ nhiên là hắn rất muốn gia nhập rồi, chính hắn cũng hiểu rõ bản thân mình rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng chứ !

“Thế nào Phong Nhựt ? Ta thật có thành ý ứng trước Ngũ Hành Thạch cho ngươi mượn để săn Bạch Vũ Hạc, ngươi chỉ cần trả từ từ là được. Mặt khác, gia nhập vào nhóm chúng ta tuy có nguy hiểm thật, nhưng cũng sẽ có lợi quả rất cao, có lẽ không bao lâu sau ngươi có thể săn đủ bộ trang phục Tuyết Tầm đây !” Khúc Vân vẫn nhìn qua Phong Nhựt rồi nói, chẳng qua hắn xem trọng Phong Nhựt không phải do tu vi Luyện Khí sơ kỳ của hắn, mà nguyên nhân nằm ở chỗ dấu vết thương để lại trên bốn con linh thú kia, chỉ có thể dùng chữ tàn nhẫn và chính xác để hình dung thôi !

Có lẽ mỗi người trong nhóm săn bắt này cũng có thể làm được như thế, nhưng đó là do hiện tại bọn họ đều có tu vi Luyện Khí trung kỳ, hơn nữa còn có trang phục phòng ngự và kiếm khí sắc bén, nếu được trang bị đầy đủ như vậy mà còn không làm được như thế nữa thì hết nói nổi.

Hãy xem trên người Phong Nhựt kia, chỉ mặc chiếc áo vải rách nát, còn thanh binh khí đoản đao mang bên hông rõ ràng chỉ là một món vũ khí của phạm nhân rồi được cường hóa lần đầu tiên thôi, chỉ bấy nhiêu cũng đủ chứng minh cho tiềm năng của hắn rồi.

Bản chất Khúc Vân đúng là một thương nhân đúng nghĩa, gã đương nhiên hiểu được nên phải đầu cơ kiếm lợi ở chỗ nào là chính xác !

Phong Nhựt tự nhiên cũng hiểu rõ dụng ý của Khúc Vân, từ lúc mười bốn tuổi hắn đã xông pha chiến trường, đến hôm nay cũng đã trải qua vài chục năm, nên hạng người nào mà hắn chưa từng gặp qua chứ, vì vậy làm sao hắn không hiểu thấu được tâm tư của tên tiểu tử này chứ. Thế nhưng do hắn thật sự quá mong muốn được sở hữu một con thú cưỡi phi hành, dù cho đó là cấp thấp nhất như Bạch Vũ Hạc cũng được.

Huống chi, qua một đoạn thời gian quan sát, tên Khúc Vân này ngoại trừ bản chất là một tay gian thương nhưng đối nhân xử thế cũng không tệ, nếu không thì cũng đâu có đứng ra chiêu mộ mấy tên như Khổng Phi đây.

“Được ! Không thành vấn đề ! Ta nguyện gia nhập ! Từ nay về sau kính xin chư vị sư huynh chiếu cố nhiều hơn ! Phong Nhựt cười cười rồi gật đầu chấp thuận.

“Ha ! Thật tốt quá ! Ngươi yên tâm đi, chỉ cần có Khổng Phi ta ở đây nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật an toàn !” Khổng Phi là người đầu tiên hoan hô.

“Khổng Phi, ngươi khoác lác quá đi, trong lần đầu tiên tiêu diệt linh thú ngươi chẳng phải co vùi lại trốn phía sau à !” Bên cạnh Khổng Phi có một tên thiếu niên cũng tương đương tuổi với gã lập tức bủn rủn mà nói, rồi hướng Phong Nhựt nhẹ gật đầu chào, “Ta tên Đường Thanh, rất hoan nghênh ngươi gia nhập nhóm !”

“Còn ta tên là Nghiêm Minh ! Từ nay trở đi, ngay lúc săn giết linh thú thì Phong Nhựt ngươi nên tránh ở phía sau là tốt rồi !” Một gã béo nhỏ con độ khoảng mười bảy mười tám tuổi gì đó nghe vậy liền nói như hét, trông bộ dáng đặc ý của hắn thì có lẽ thực lực không kém lắm.

“Đồng Nhậm Ngu !” Thêm một gã thiếu niên gầy cao lêu nghêu luôn treo trên mặt bộ dạng lạnh tanh, gã đứng bên cạnh tên Nghiêm Minh béo lùn kia trông thấy hoàn toàn tương phản, cũng hướng qua Phong Nhựt gật đầu chào.

“Phong Huyền !” Người cuối cùng lại là kẻ lớn tuổi nhất trong bọn họ, gã ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, ánh mắt lạnh đậm, khiến cho người khác khó đoán được ý nghĩ của gã.

Phong Nhựt cũng lần lượt bắt chuyện cùng mấy người kia, tuy nhiên dù tuổi hắn lớn nhất đi nữa nhưng do thân phận tạp dịch, nên chỉ có thể xưng hô bọn họ đều là sư huynh cả, dù sao thì Phong Nhựt cũng không để ý đến những chuyện này, tính ra thực lực mỗi người bọn họ vẫn mạnh hơn hắn rất nhiều.

Thấy mọi người đều đã làm quen với nhau, lúc này Khúc Vân mới vừa cười vừa nói : “Lần này chúng ta cũng vừa săn bắt về tới, nên còn phải ở lại sơn môn nghỉ ngơi và hồi phục khoảng một quý mới có thể tiếp tục ra ngoài, trong thời gian này Phong Nhựt ngươi nên chuẩn bị chút đỉnh, chờ khi nào chuẩn bị đi săn ta sẽ báo cho ngươi, mặt khác mấy hôm nữa ta sẽ đi lên chợ trên Thiên Thương Sơn để mua cho ngươi một con Bạch Vũ Hạc, tranh thủ trong lúc này ngươi nên làm quen với bay lượn một chút !”

Nói xong những lời này, Khúc Vân hơi gật đầu với Phong Nhựt rồi dẫn mấy người Đường Thanh xoay người rời đi.

(1) Phi phong : áo choàng.

(2) Chiến ngao : giày.

Q.1 - Chương 15: Tiểu Cốc

“Hắc ! Phong Nhựt, thật khó tin quá đi, mới qua có một quý thôi mà người đã thay đổi nhiều thế này ! Tuy nhiên, ta hỏi thật ... mấy đầu linh thú cấp một có phải chính người tiêu diệt không ?”

Sau khi đám người Khúc Vân đã đi xa, Khổng Phi có chút cảm khái mà hỏi thăm, hiển nhiên gã có vẻ không tin lắm.

“Thật đấy, không lẽ người cho rằng có người khác giúp ta à ? Mà cũng không chừng mấy con linh thú đó ngoan ngoãn chạy đến trước mặt ta rồi tự sát ra đấy !” Tâm trạng Phong Nhựt thật vui nên nói thế, “À, đúng rồi, lần này các người thu hoạch thế nào ? Suốt cả quý vừa rồi kiếm được bao nhiêu Ngũ Hành Thạch ?”

“Thôi, Đừng nói nữa !” Khổng Phi có vẻ hơi chán nản thất vọng mà lắc đầu, “Tình hình vừa rồi người cũng thấy đấy, lần này bọn ta đi tới thung lũng Tây Phong, ở tại đó mai phục một hồi lâu rốt cuộc săn giết được một con linh thú cấp ba, tuy nhiên cái đó cũng chưa tính là gì, bọn ta lại phát hiện một mạch linh tuyến cấp thấp trong hang ổ của con linh thú cấp ba đó, thứ này còn tốt hơn cả so với linh mộc cấp thấp đấy, cơ hồ hiệu quả còn vượt qua cả linh thạch cấp thấp luôn, nếu có thể dùng Phong Linh Trận Pháp đi dò nó ra ngoài, có thể bán được ít nhất hai trăm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp. Thật đáng tiếc, cũng chẳng biết tại sao chuyện này lại bị tên khốn Sở Thiên đó biết được, vì thế mượn có thung lũng Tây Phong là khu vực do Thiên Xu Viện hoàn toàn quản lý rồi đuổi chúng ta đi ra ! Thật đáng hận mà, lúc này Lam sư tỷ không có trong Tông nếu không làm sao bọn Sở Thiên đó dám kêu ngoạ đến thế !”

“Lam sư tỷ ?” Phong Nhựt đang yên lặng lắng nghe, trong đầu bỗng nhiên hiện ra bóng dáng của thiếu nữ áo lam kia, trách sao trong thời gian này hắn không thấy nàng, hóa ra nàng không ở trong Thanh Vân Tông.

“Dù sao thì lần buôn bán này bọn ta cũng lời khá nhiều, chỉ cần có thể ra ngoài săn bắt thêm vài lần nữa, ta sẽ kiếm được nhiều Ngũ Hành Thạch hơn nữa, đến lúc đó cũng đủ sắm chiếc Áo Lãng Vân rồi ! Đến khi đó muốn săn giết linh thú cấp ba thì ta cũng sẽ thoải mái hơn nhiều ! Ngoài ra Khúc sư huynh cũng đã nói rồi, chờ tới lúc hắn tiến cấp lên Luyện Khí hậu kỳ thì chúng ta sẽ đi săn trong chỗ sâu của Thất Thập Nhị Phong ! Đến lúc đó tên Sở Thiên kia còn dám kêu ngoạ nữa không ?”

Khổng Phi càng nói càng có vẻ hưng phấn, sau đó gã lại đưa cho Phong Nhựt một viên Ngũ Hành Thạch thuộc tính hỏa rồi nói tiếp : “Viên Ngũ Hành Thạch này ta trả nợ người lúc trước ! Ai ..., bây giờ người cũng đã gia nhập vào nhóm săn bắt của chúng ta rồi, nên Tuyệt Linh Tầm của ta không có người chăm nom nữa, thôi hàng năm đành phải tiêu tốn hai viên Ngũ Hành Thạch vậy !”

Phong Nhựt cũng không từ chối, hắn liền nhận lấy Ngũ Hành Thạch của Khổng Phi, dù sao thì mấy người bọn họ cũng giàu có hơn hẳn nhiều, mặt khác theo lời Khổng Phi từng nói, dựa theo quy củ của Thanh Vân Tông nếu đệ tử đời thứ ba nào không muốn trông nom Tuyệt Linh Tầm, thì mỗi năm chỉ cần nộp lên trên hai viên Ngũ Hành Thạch là được, khi đó sẽ không mắc phải tình huống cả đám Tuyệt Linh Tầm bị bỏ đói đến nỗi kết kén giống như hắn.

Thậm chí việc trồng Hương Linh Đạo cũng có thể áp dụng giống như thế, chỉ có điều phải tốn kém thêm chút đỉnh Ngũ Hành Thạch để mua bánh gạo ở chỗ lão bà bà kia, vì vậy các nhóm săn bắt đều có ước định bọn họ sẽ thay phiên chiều cổ lẫn nhau, do có quy định dành cho toàn bộ đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông chỉ được phép ra ngoài săn bắt hai lần trong năm, nên thời gian còn lại hầu hết đều ở lại sơn môn tu luyện, và học thêm các loại tiên thuật phụ trợ, chẳng hạn như luyện khí, luyện đan, chế phù, trận pháp,...

Khổng Phi nói thêm vài câu liễn vội vã rồi đi, bởi vì đối với bọn họ mà nói trải qua một quý hành trình săn bắt vừa rồi cũng có chút mạo hiểm và mệt mỏi, nên cần phải có một thời gian tĩnh tâm tu luyện.

Phong Nhựt nhìn theo thân ảnh Khổng Phi vừa biến mất, liền không nhìn được sương sương nhìn năm viên Ngũ Hành Thạch trên tay, tuy toàn bộ đều là cấp thấp nhất nhưng như thế cũng được rồi, chỉ đáng tiếc một điều là do chất liệu của thanh đoản đao Ánh Nguyệt quá kém nên chỉ có thể tinh luyện một viên Ngũ Hành Thạch thôi, nếu đổi lại là một thanh kiếm khí cấp một khác thì có thể tinh luyện được ít nhất hai viên Ngũ Hành Thạch.

“Hắc ! Từ từ rồi cũng có mà !” Phong Nhựt quay đầu lại, ánh mắt nhìn lên tòa sơn môn nguy nga của Thanh Vân Tông, có những đám mây mù bay lượn lơ lửng dưới cung điện, tuy hắn chưa có cơ hội chính thức bước vào cánh cửa này, nhưng hắn sẽ cố gắng nỗ lực thật lớn bằng tất cả khả năng của hắn.

“Hiện tại thú cưỡi Bạch Vũ Hạc cũng sắp có rồi, vấn đề còn lại là tìm biện pháp có được thanh kiếm khí cấp một và bộ trang phục nữa !”

Phong Nhựt vừa nghĩ vừa bước đi về hướng Đông Phong, hắn nhớ lại thu hoạch của mình mà cảm thấy rất hưng phấn, chẳng những khiến cho bọn Khúc Vân phải trở mắt nhìn, mà còn được năm viên Ngũ Hành Thạch đồng thời được gia nhập vào nhóm săn bắt của bọn họ nữa. Hắn dám khẳng định lực chiến đấu cơ bản vẫn phải là pháp lực, với tình trạng hiện tại của hắn mà đi theo bọn Khúc Vân ra ngoài săn bắt thế nào cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm. Vì hắn không có trang phục phòng ngự, cũng chẳng có thanh kiếm khí sắc bén nào, nếu chỉ dựa vào thanh đoản đao Ánh Nguyệt thì chắc chắn không thể phá vỡ được phòng thủ của linh thú cấp hai, cấp ba.

Khúc Vân đã hứa hẹn cho hần thiếu nợ một con Bạch Vũ Hạc đã là quá lắm rồi, không có khả năng nào lại bỏ ra thêm nhiều Ngũ Hành Thạch nữa để mua dùm hần trang phục phòng ngự và kiếm khí, cho nên hần chỉ còn cách nhờ vào Mộc Linh Thạch giúp cho pháp lực ngày càng tăng trưởng !

Đương nhiên còn một việc cực kỳ quan trọng nữa, đó là phải tranh thủ mọi khả năng luyện chế cho bằng được một mớ Hoạt Lạc Tán, lúc trước trong khi đánh nhau với con Ngân Sắc Tri Thủ hần đã phát hiện ra tác dụng của Hoạt Lạc Tán vô cùng công hiệu, thậm chí tầm quan trọng còn vượt qua cả Chi Huyết Tán nữa, bởi vì một khi người tu đạo không còn pháp lực thì chắc chắn lúc đó sẽ gặp phải tình huống cực kỳ tệ hại.

Lộ trình từ ngọn chủ phong Thanh Vân Sơn đi đến tiểu cốc bí mật đó chỉ mất khoảng một canh giờ, dọc theo đường đi Phong Nhựt tận lực xóa đi dấu vết di chuyển của mình, hơn nữa còn cố ý đi nhiều vòng ở những khu vực có địa hình phức tạp để che dấu đi hành tung.

Nguyên nhân khiến hần cần phải cẩn thận như thế tất cả là do viên Mộc Linh Thạch này đối với hần quá quan trọng đi, tuy hần biết rõ chẳng ai rảnh hơi mà đi theo dõi một tên tạp dịch nho nhỏ như hần, nhưng hần vẫn phải cẩn thận đề phòng.

Đến lúc Phong Nhựt trở lại lối vào tiểu cốc thì mặt trời đã lặn ở đằng Tây, dù sao thì hần cũng đã quyết định qua đêm ở đây, huống chi hiện tại không còn bị chín con Tuyệt Linh tầm làm phiền nữa rồi.

Phong Nhựt cảnh giác nhìn kỹ xung quanh, hần vẫn chưa phát hiện ra bóng dáng của con Ngân Sắc Tri Thủ, có lẽ nó thường núp trong huyết động.

Phong Nhựt cầm chắc thanh đoản đao Ánh Nguyệt, rồi lần mò từng bước đi tới gần cửa động đen sì kia, do cây cối hai bên che kín dày đặc nên lúc này trong tiểu cốc đã không còn chút ánh nắng nào, đồng thời nhìn vào cửa động liền có cảm giác toát ra vẻ âm trầm đáng sợ, khiến ai nhìn qua cũng đều có cảm tưởng như đang đối mặt với một cái miệng quái thú đang há to như chậu máu !

Phong Nhựt hít sâu một hơi, liền vận chuyển pháp lực vào thanh đoản đao Ánh Nguyệt, lúc này trên thân đao phóng ra một quang hòa điểm dài cả thước, hần tiếp tục tiến đến cửa động vài bước, lập tức rơi vào trong huyết động.

Sau đó Phong Nhựt cũng không cần đi “thăm hỏi” con nhện kia làm gì, hần lập tức dựa theo trí nhớ đường đi lúc trước mà chạy vội vào chỗ khe hở đạo đó, về phần thanh đoản đao Ánh Nguyệt đang cầm trong tay lúc này hoàn toàn đảm nhiệm công dụng của một cây đuốc.

Đương nhiên cũng nhờ pháp lực Phong Nhựt đã tăng lên nhiều nên hần mới dám tiêu xài hoang phí như thế, phải biết rằng lúc chưa tiến cấp hần thi triển Hỏa Diễm Đao chỉ có thể duy trì trong một nhịp thở thôi, hơn nữa phạm vi hỏa diễm cũng rất nhỏ.

Nhưng hiện tại Phong Nhựt hoàn toàn có thể giữ được trạng thái Hỏa Diễm Đao hơn mười nhịp thở, nhờ vậy chẳng những có thể trợ giúp thêm tác dụng soi sáng rất tốt, mà còn có thêm thủ đoạn công kích mạnh bạo nữa !

Có lẽ do Phong Nhựt xuất hiện quá đột ngột, hoặc là do Hỏa Diễm Đao phát ra ánh sáng rùng rợn mà tiến thẳng đến khe nứt, nên vị chủ nhân huyết động này chính là Ngân Sắc Tri Thủ mới phần nộ kêu lên “Xèo xèo” mà xông tới, nhưng cơ bản Phong Nhựt không thèm dây dưa với nó, hần lập tức lách vào trong khe đồng thời còn cố ý thu hồi Hỏa Diễm Đao nữa.

Quả nhiên, khi bóng tối hoàn toàn bao phủ trở lại, lá gan con Nhện kia lập tức to lên, nó liền há miệng phun ra từng sợi từng sợi tơ nhện, rốt cuộc cũng phong ấn toàn bộ khe nứt này !

“Ha ha ... lâu linh thật !” Rõ ràng Phong Nhựt cầu còn không được, hần chờ Ngân Sắc Tri Thủ phun tơ xong liền thi triển Hỏa Diễm Đao cắt lấy đồng mạng nhện này !

Đối mặt với sự khiêu khích của Phong Nhựt, đương nhiên con Nhện đó cũng không tỏ ra quá yếu thế, vì vậy một lần nữa tiếp tục phun tơ nhện ra để phong tỏa vết nứt, tuy nhiên kẻ đó “cánh cửa” cũng bị Phong Nhựt thu hết vào trong túi.

Trải qua hai lần phun tơ, con Ngân Sắc Tri Thủ này rõ ràng thông minh hơn hần, nó không quan tâm đến Phong Nhựt nữa, dù cho có khiêu khích thế nào nó cũng chỉ trốn ở kế bên và cũng không hề phun tơ nhện ra thêm. Nhìn thấy tình hình này, Phong Nhựt cười ha hả liền không để ý đến nó nữa mà bắt đầu dọn dẹp chướng ngại trên đường đi, rồi hướng về phía vị trí Mộc Linh Thạch từ từ bỏ tới.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: Tuyệt Linh Điệp

Một mạch bò lên tới không gian chứa Mộc Linh Thạch, trước tiên Phong Nhựt dùng thật nhiều bùn đất phong bế lối vào rồi mới lấy kén Tuyệt Linh Tầm ra, hần nghĩ trong hoàn cảnh linh khí nồng đậm như thế này thì tỷ lệ tiến cấp thành công của Tuyệt Linh Tầm sẽ lớn hơn một chút.

Thu xếp ổn thỏa chiếc kén tầm đó, Phong Nhựt lập tức đến gần Mộc Linh Thạch rồi khoanh chân ngồi xuống. Lúc trước khi còn ở bên ngoài, hắn đã vài lần nhìn qua khu rừng hai bên tiểu cốc cũng không hề phát hiện ra rừng cây có chỗ gì khác lạ, hơn nữa hắn cũng không có cách nào xác định được vị trí của viên Mộc Linh Thạch nằm ở chỗ nào dưới lòng đất, thế nên hắn cũng rất khó phân biệt được rốt cuộc loại linh mộc nào mới sinh ra viên Mộc Linh Thạch này.

Lại nói những loại linh thạch như thế này rất khan hiếm trong tu tiên giới, dù cho vật ấy có tồn tại ở chỗ thiên địa linh khí tụ tập đi nữa thì vị trí xuất hiện căn bản không tuân theo bất kỳ quy luật nào, phải hoàn toàn dựa vào cơ duyên thâm hậu mới có thể đạt được. Giống như viên Mộc Linh Thạch này, có ai ngờ được ngay bên dưới lùm cây thoạt nhìn hết sức bình thường lại tồn tại loại bảo vật cỡ này chứ ?

Hơn nữa cho dù biết có khả năng này đi nữa, chẳng lẽ lại muốn đào bới khắp nơi trên đồi núi hay sao ? Chắc chắn không nghĩ ngờ gì nữa, muốn làm được thế đương nhiên rất gay go ! Miễn là người tu đạo nào có chút suy nghĩ sẽ không đi làm việc ngu ngốc thế này !

Khoanh chân ngồi xuống được hơn nửa ngày trời, sau đó Phong Nhựt mới từ từ loại bỏ hết tạp niệm trong đầu, hắn không có biện pháp nào khác, do hắn chỉ mới bắt đầu tu luyện Thanh Vân quyết, nên không thể so với những tên đệ tử Thanh Vân Tông kia đã tu luyện từ lúc ba bốn tuổi, tuy những trận chiến trên chiến trường đã tôi luyện cho ý chí chiến đấu của hắn vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng bởi vì thế tâm tính của hắn không còn thuần túy như những tên đệ tử Thanh Vân Tông kia. Hắn chỉ mới cần nhập định thôi mà đã hao phí quá nhiều tâm niệm rồi, nếu không phải tâm trí hắn từ trước đến nay luôn kiên định thì chỉ sợ cho dù có sở hữu được loại bảo vật như Mộc Linh Thạch đi nữa, cũng chưa hẳn đạt được bao nhiêu thành tựu.

Đương nhiên trừ điều đó ra, vẫn còn nguyên do khác là do Phong Nhựt chưa chính thức đạt được chân truyền mà người tu đạo cần phải tu luyện, tất nhiên Thanh Vân Quyết là công pháp trọng tâm của Thanh Vân Tông, thế nhưng nó lại chia ra làm mười ba cảnh giới, hôm nay hắn cũng chỉ nhận được trụ cột tâm pháp tầng thứ nhất thôi, ngay cả nhập môn cũng chưa tính tới, có thể nói hôm nay hắn đánh bậy đánh bạ mà tiến cấp lên được Luyện Khí sơ kỳ đã là may mắn lớn lắm rồi.

Đối với việc này, tuy Phong Nhựt không hiểu lắm nhưng hắn vẫn biết rằng bản thân mình phải nhanh chóng đạt được tâm pháp Thanh Vân Quyết tầng thứ hai, nói cách khác, cho dù hắn có dựa vào Mộc Linh Thạch để cưỡng ép tăng tu vi lên tới Luyện Khí trung kỳ đi nữa, thì sau đó cũng bị đình trệ mà không thể tiến triển thêm nữa.

Bởi vì trong tu tiên giới, pháp lực là nền móng của thực lực, mà công pháp lại là nguồn cội của pháp lực, một bộ công pháp tốt tuyệt đối có thể khiến cho những người tu đạo có ưu thế tu tiên to lớn hơn !

Nhưng cũng chính vì vậy mà hầu hết các môn phái tu tiên đều vô cùng xem trọng việc truyền thụ công pháp tu hành, ví như Thanh Vân Tông, bọn Khúc Vân và Không Phi mặc dù là đệ tử gia nhập Thanh Vân Tông từ nhỏ nhưng cũng chỉ được truyền thụ đến tâm pháp Thanh Vân Tông ba tầng đầu tiên, trừ khi bọn hắn có thể tăng cấp lên Trúc Cơ Kỳ thành công, khi đó mới có thể được truyền thụ tâm pháp từ tầng thứ tư đến tầng thứ sáu.

Thế nhưng nghe nói trên dưới toàn bộ Thanh Vân Tông, dù cho là đệ tử đời thứ nhất có cùng thế hệ với chương môn đi nữa cũng chỉ có thể tu luyện tới tầng thứ chín của Thanh Vân Quyết mà thôi, còn bốn tầng cảnh giới sau cùng thì trong mấy ngàn năm nay chưa có ai tu luyện thành công.

Bởi vì biết rõ tầm quan trọng của Thanh Vân Quyết, nhưng đến hôm nay Phong Nhựt cũng chưa có phương pháp giải quyết ổn thỏa, tuy quan hệ giữa Không Phi với hắn rất tốt, nhưng nếu muốn hắn tiết lộ tâm pháp Thanh Vân Quyết thì hiển nhiên không có khả năng rồi, vì vậy hắn cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi.

Một lúc sau Phong Nhựt cũng đã hoàn toàn nhập định, kể đó toàn thân cũng tiến vào một cảnh giới huyền diệu, loại cảnh giới này tựa như ngủ mà chẳng phải ngủ, như thức mà không phải thức, đối với mọi thứ xung quanh hắn đều không cảm nhận được, nhưng lại có thể nhìn thấy rõ hết thảy, chính xác mà nói... nó tựa như một tấm gương sáng phản chiếu mọi vật xung quanh vào bên trong, nhưng chính tấm gương lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Trong trạng thái nhập định này, tâm pháp Thanh Vân Quyết cũng lần lượt tự vận chuyển, bởi nhờ có linh khí dồi dào hỗ trợ, nên trừ khi là xảy ra biến hóa đặc thù hoặc do bị ngoại vật quấy rầy gì đó, nếu không thời gian nhập định thông thường ngắn nhất là ba ngày, lâu cũng cỡ mười ngày nửa tháng.

Chỉ có điều người tu đạo tìm đâu ra nguồn linh khí dồi dào như vậy, giống như đám đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông kia, tuy bên trong mỗi sân viện đều có trồng sẵn linh mộc cấp thấp, nhưng loại linh mộc này hấp thu thiên địa linh khí cũng không tính là quá nhiều, thường thì dù có tích góp vài ngày cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì tu luyện vài canh giờ mà thôi, vì vậy dù cho có nhập định liên tục thì lợi ích đạt được cũng rất ít ỏi.

Nhưng tình huống Phong Nhựt lại có khác, viên Mộc Linh Thạch trước mặt hắn phát tán ra linh khí vô cùng dồi dào, hoàn toàn không có sự cố gây cho việc nhập định bị ngắt quãng do linh khí cung ứng không đủ. Trong tình huống này, bất tri bất giác pháp lực trong cơ thể Phong Nhựt bắt đầu từ từ tích lũy, sau khi đạt đến mức cao nhất Thanh Vân Quyết lại tự vận chuyển chậm rãi đè nén xuống, một vòng tuần hoàn tròn vòng đơn giản thế mà khiến cho pháp lực của hắn sinh ra biến hóa to lớn rất nhiều so với lúc trước, nếu ví pháp lực lúc trước chỉ giống như một nắm cát rời rạc, thì sau khi trải qua lần nhập định này, nắm cát ấy đã được cô đọng lại rất nhiều.

Bản thân Phong Nhựt vẫn không hay biết rằng, ngay thời điểm pháp lực trong cơ thể hắn cô đọng từng chút một, thì chiếc kén Tuyệt Linh Tầm kia cũng từ từ phát sinh biến hóa, nếu như hắn có thể quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện ra chiếc kén của Tuyệt Linh Tầm đang thu nhỏ lại một cách rõ ràng, hơn nữa xung quanh kén tầm còn chớp động hào quang khá yếu ớt, cảm giác này thật giống như có một sinh mệnh đang bắt đầu hô hấp vậy.

Không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng Phong Nhựt cũng tỉnh lại từ trong nhập định, cảm giác này rất kỳ lạ, vừa giống như đã qua một giấc ngủ ngàn năm, lại tựa như chỉ mới thoáng qua trong chớp mắt, tuy nhiên sau khi hắn kiểm tra lại pháp lực trong cơ thể, thiếu chút nữa đã không kiềm chế được hưng phấn mà la hét um sùm, trước giờ cũng không phải hắn chưa từng nhập định qua lần nào, nhưng những lần đó trên cơ bản chỉ có thể duy trì mấy nhíp thở mà thôi.

Còn hôm nay vừa trải qua lần nhập định này, lượng pháp lực của hần mặc dù không tăng lên nhưng rõ ràng đã có biến hóa rất lớn so với lúc trước !

“Phù !” nội tâm Phong Nhựt khẽ động, một cỗ pháp lực cuộn cuộn nhanh chóng truyền vào thanh đoản đao Ánh Nguyệt, dường như cùng lúc đó, quang hỏa điểm lớn hơn một xích cũng hiện ra ngay lập tức, tốc độ thi triển so với lúc trước đã nhanh hơn vài phần, mà quan trọng hơn hết là luồng hỏa điểm kia giống như ẩn chứa lực công kích có uy lực không thể diễn tả bằng lời.

Sau một lúc mừng rỡ, ánh mắt Phong Nhựt quét qua, lúc này mới chợt phát hiện ra không còn thấy chiếc kén tằm mình đã đem đến nữa ! Chuyện này lập tức dọa cho hần muốn nhảy dựng, hần vội vàng đứng lên tìm kiếm khắp nơi, nhưng rõ ràng không gian nơi này nhỏ như thế mà vẫn tìm không thấy bóng dáng chiếc kén tằm kia ở nơi nào !

Đúng lúc này, đột nhiên Phong Nhựt cảm thấy trên vai trái của mình có chút khác thường, hần quay đầu lại nương theo ánh lửa để nhìn qua, liền thấy một con bướm toàn thân trắng như tuyết, có kích thước cỡ như con chim sẻ đang đậu trên bả vai mình mà nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh !

Dưới ánh sáng của ngọn lửa, hần thấy được đôi cánh trắng kia khoác lên một vầng sáng vàng óng, thoạt nhìn qua cảm giác cực kỳ thần bí và thanh nhã !

“Đây ... đây là Tuyết Linh Điệp !” Phong Nhựt giật mình một chút mới ngạc nhiên mừng rỡ mà hét to lên.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 17: Phi Hành Tọa Kỳ

Nói thật ra đối với vấn đề Tuyết Linh Tằm có thể thành công tiến cấp lên Tuyết Linh Điệp hay không Phong Nhựt thật sự cũng không nắm chắc chút nào, thế nên sự thật ngay lúc này lại sờ sờ trước mắt khiến cho hần cảm thấy hết sức hưng phấn, đồng thời cũng cảm giác nhận ra viên Mộc Linh Thạch kia vô cùng thần kỳ. Phải biết rằng, trong khoảng thời gian vừa qua, hần và Tuyết Linh Điệp chắc chắn đã hấp thu không ít linh khí, nhưng giờ đây thấy rõ linh khí được phát tán ra từ Mộc Linh Thạch kia vẫn liên tục dồi dào như trước.

Thế nên, mặc dù hôm nay sự hiểu biết về linh thạch của Phong Nhựt cũng chưa tỏ tường lắm, nhưng hần hoàn toàn có thể đoán được viên Mộc Linh Thạch này tuyệt đối không đơn giản, ít nhất chẳng giống như viên Mộc Linh Thạch cấp thấp thông thường mà Phong Nhựt đã từng nghĩ tới.

“Đã như thế, có gì ta lại không bồi dưỡng thêm vài con Tuyết Linh Điệp nữa ?” Phong Nhựt hơi mừng rỡ nhìn sang Tuyết Linh Điệp đang nhẹ nhàng bay múa trên tay mình, tuy hần không thể tiến hành câu thông cùng Tuyết Linh Điệp này, nhưng vẫn có thể cảm giác được tia thiện cảm của Tuyết Linh Điệp đối với hần, nếu như có thể huấn luyện thêm một thời gian ngắn thì nói không chừng có thể dùng để chiến đấu !

Phải biết rằng Tuyết Linh Điệp thuộc loại linh thú cấp hai, dù cho kích thước chỉ cỡ con chim nhỏ nhưng cũng không hề yếu nhược như vẻ bề ngoài, ít nhất là nó căn bản không hề e ngại luồng hỏa điểm trên thanh đoản đao Ánh Nguyệt, đặc biệt là đôi cánh nhìn như mỏng manh kia lại càng thêm cứng cỏi vô cùng.

Đối với con Tuyết Linh Điệp này thật sự Phong Nhựt càng nhìn càng cảm thấy yêu thích, thứ tốt như vậy hần thật sự không nỡ đưa cho lão bà bà kia làm vật trả nợ chút nào, thôi đành phải bồi dưỡng thêm một con nữa vậy !

Nghĩ đến đây Phong Nhựt không chút do dự, nhanh chóng chạy dọc theo thông đạo rời khỏi nơi đây, còn Tuyết Linh Điệp kia dường như cũng hiểu được ý đồ của hần, trước sau chỉ bay quanh quần gần bả vai hần.

Vừa chui ra từ khe núi nọ, Phong Nhựt bất ngờ nhận ra con Ngân Sắc Tri Thủ kia lại không hề chủ động công kích hần, mà ngược lại tránh lui về phía xa, tuy nhiên do hiện tại Phong Nhựt đang vội vã chạy về khu rừng Linh Tang trên ngọn chủ phong nên cũng không có thời gian chú ý tới nó, hần liền mang theo Tuyết Linh Điệp nhanh chóng rời khỏi.

Rất nhanh Phong Nhựt đã trở về tới ngọn chủ phong Thanh Vân Sơn, nhưng sau khi hần tiến vào rừng Linh Tang lại kinh ngạc phát hiện ra toàn bộ tám con Tuyết Linh Tằm còn lại đã chết hết !

Mặc dù đối với tình huống này hần không cảm thấy bất ngờ, nhưng Phong Nhựt vẫn có chút tiếc nuối, giả như không gian nơi Mộc Linh Thạch lớn hơn chút nữa thì nói không chừng lúc này hần đã có hai con Tuyết Linh Điệp rồi !

“Này ! Phong Nhựt, nửa tháng nay đệ chạy đi đâu vậy, ta còn tưởng rằng đệ bị linh thú nuốt mất rồi chứ !” Ngay thời điểm Phong Nhựt đang cảm khái, giọng nói của Không Phi từ trên không truyền tới.

“Nửa tháng ?” Vừa nghe qua lập tức Phong Nhựt ngây ngẩn cả người, vốn dĩ hần cho rằng thời gian mình nhập định cao nhất cũng chỉ hai ba ngày là cùng, không ngờ lại lâu như vậy, chẳng trách sao toàn bộ tám con Tuyết Linh Tằm đều chết hết, nếu lâu thế mà không chết mới là chuyện lạ !

“Hắc ! Còn chờ gì nữa ?” Lúc nói chuyện, Không Phi đã thu hồi Bạch Vũ Hạc đáp xuống mặt đất, bắt quá thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là con Tuyết Linh Diệp đang không ngừng lượn quanh bà vai Phong Nhữc, nhìn không được hết to lên: “Oa ! Tuyết Linh Diệp ! Đệ lấy ở đâu ra vậy Phong Nhữc ? Tặng cho ta được không ? ... mà không ... Ta dùng Ngũ Hành Thạch mua nhé ! Mười viên ! À không ... hai mươi viên luôn ! Thế nào hả ?”

“Người năm mờ à !” Phong Nhữc thốt ra mà không hề tức giận, hắn duỗi tay ra chớp lấy Tuyết Linh Diệp kia rồi dẩu đi, tên sư huynh bần xỉn này thật không nghĩ tới càng ngày càng keo kiệt, hai mươi viên Ngũ Hành Thạch đã muốn mua một con linh thú cấp hai thuần hóa à !

Mất thấy Phong Nhữc thô lỗ bắt lấy Tuyết Linh Diệp, Không Phi gấp gấp đến độ nhảy dựng lên, “Này ! Cái tên kia, người có biết thương hoa tiếc ngọc không hả ! Mau buông ra nhanh ! Đôi cánh xinh đẹp như thế nếu bị nắm hư thì làm sao bây giờ ?”

“Nắm đến bị hư luôn sao ?” Phong Nhữc nghe qua nhìn không được mà tròn mắt, hắn thầm nghĩ đây chính là linh thú cấp hai đấy, cho dù người có dùng thanh kiếm khi nhất phẩm chém xuống thì nó cũng chẳng có vấn đề gì, vậy làm sao dùng tay cầm mà làm nát nó được !?!

“Không ... tiểu sư huynh, tìm ta có việc gì à ?” Phong Nhữc trực tiếp dẩu tay sau lưng, lúc này mới vừa cười tùm tùm vừa hỏi, mặc kệ thế nào đi nữa, cho dù gã trả bao nhiêu Ngũ Hành Thạch hắn cũng sẽ không bán con Tuyết Linh Diệp này, bởi đây là linh thú đã được thuần hóa từ nhỏ, không thể so sánh với những con linh thú hoang dại ngoài kia được.

Không Phi rất buồn bực nhìn Phong Nhữc trong chốc lát, lúc này mới không tình nguyện nói ra : “Do mấy hôm trước Khúc sư huynh có đi chợ trên Thiên Đăng Sơn một lần, nên mua cho đệ một con thú cưỡi Bạch Vũ Hạc, chỉ có điều tìm hoài không gặp đệ, vì thế ta mỗi ngày ta phải chạy vòng vòng đây. Nói đi ! vì mấy ngày nay ta không tìm thấy đệ nên việc tu luyện cũng bị ảnh hưởng, người bồi thường cho ta thế nào đây ?”

“Thật vậy à !” Nghe qua lời nói của Không Phi, trong lòng Phong Nhữc lập tức kích động một lúc, là Bạch Vũ Hạc đó ! Chỉ cần có nó thì cuối cùng hắn cũng có thể ngao du trên bầu trời rồi ! Đồng thời cũng có một chút cảm động, Khúc Vân kia thật sự tin tưởng mình a ! Phải biết rằng một con thú cưỡi Bạch Vũ Hạc, cộng thêm một cái vòng phong ấn nữa, cỡ nào cũng phải bỏ ra tám mươi viên Ngũ Hành Thạch mới có thể mua được, dù là đối với tên gian thương Khúc Vân kia thì tám mươi viên Ngũ Hành Thạch cũng chẳng phải là một con số nhỏ !

“Hắc! Không ... tiểu sư huynh đừng vội, chắc chắn ta sẽ bồi thường mà !” Phong Nhữc cười nói, Không Phi này cũng không tệ, nếu như lần này hắn có thể bồi dưỡng thêm một con Tuyết Linh Diệp thì nói không chừng sẽ tặng cho hắn một con, nhưng hiện giờ, dẩu sao thì con Tuyết Linh Diệp này mình cũng phải giữ lại chứ.

“Được! Đây là đệ nói đó, ta muốn con Tuyết Linh Diệp kia thôi !” gương mặt Không Phi tràn đầy vẻ nóng lòng muốn hỏi thử, thậm chí còn định lập tức chạy đến gần để đoạt lấy nữa kia!

“Này này! Dù gì huynh cũng là sư huynh ta đó ! Hãy ra chút đáng về sư huynh có được không ?” nhìn bộ dạng hưng phấn của Không Phi, Phong Nhữc nhìn không được mà lắc đầu, cái tên này vẫn còn tính trẻ con thật, thấy thứ gì thú vị cũng muốn ngay cho bằng được, “Tuyết Linh Diệp này đã nhận ta là chủ rồi, dù người có muốn đi nữa cũng vô dụng thôi ! Tuy nhiên sau này có thời gian ta có thể tìm cho huynh một con !”

“Ồ ? Thật sao ? Đệ nhớ giữ lời đó” Không Phi nghiêng đầu nhìn Phong Nhữc, lúc này gã mới không cam lòng mà nói : “Được rồi ! tuy nhiên con Tuyết Linh Diệp đó có thể cho ta mượn chơi một chút không ?”

“Không được ! Chỉ một con linh thú cấp hai mà thôi, chẳng lẽ huynh nhìn còn chưa đã sao?” Phong Nhữc nói ra mà có chút đau đầu, ngay cả linh thú cấp ba tiểu tử này cũng đã sẵn rồi, tại sao lại có hứng thú với một con Tuyết Linh Diệp bé nhỏ như vậy chứ.

“Nhưng mấy thứ đệ nói chẳng lẽ ta dám chơi sao ?” Không Phi nhếch miệng, “Ngược lại về phần Tuyết Linh Diệp thì bản tông có rất nhiều, nhưng tất cả đều ở trong tay của lão yêu bà kia hết rồi, ta lại càng không dám đùa với chúng, nói thật thì trong đám đệ tử đời thứ ba bọn ta thì người là kẻ đầu tiên có được Tuyết Linh Diệp đấy. Thế nào ? Đệ cho ta chơi một ngày, ... không, ... ba ngày nhé !”

“Không được ! Một chút cũng không !” Phong Nhữc vô cùng kiên quyết mà lắc đầu nói, đây là linh thú cấp hai, cũng chẳng phải cún con hay mèo con, có thể nào đem ra chơi đùa như vậy được ? Nói đùa à ! Một khi tiểu tử này làm Tuyết Linh Diệp nổi máu, cắn một phát thì làm sao đây ?

“Còn nữa, chuyện này huynh không được nói với người khác, ít nhất là không được nói vào lúc này, bằng không huynh cũng đừng mong đệ giúp đỡ !”

“Được rồi!” Không Phi bất đắc dĩ đáp ứng, sau đó lập tức lấy từ trong thắt lưng trữ vật ra một chiếc vòng màu trắng tựa như vòng tay đưa cho Phong Nhữc.

“Đây là Phong Ấn Hoàn, Bạch Vũ Hạc đang ở bên trong, chỉ cần đưa vào một chút pháp lực là có thể bỏ đi niệm phong hoặc phong ấn lại Bạch Vũ Hạc, Khúc sư huynh có nói qua, trong khoảng thời gian này đệ nhất định phải nắm giữ xảo thuật điều khiển Bạch Vũ Hạc, sau hai tháng nữa chúng ta sẽ đi khắp bảy mươi hai ngọn núi mà săn bắt ! Đúng rồi, mặt khác đệ phải thật cẩn thận, do Bạch Vũ Hạc này chỉ là thú cưỡi phi hành, nên không thể dùng để chiến đấu được, một khi gặp phải địch nhân thì nhất định phải nhớ phong ấn nó lại, bằng không lỡ như nó bị kinh hãi, rất có thể nó sẽ bỏ trốn đi mất, đến lúc đó đệ lỗ nặng đấy !”

“Hắc ! Đa tạ Không ... tiểu sư huynh !” Phong Nhữc cười cười rồi tiếp nhận chiếc vòng phong ấn, hắn liền trực tiếp đeo lên cổ tay, lập tức cảm thấy một luồng mát lạnh được truyền từ chiếc vòng xuyên đến cổ tay rồi chiếc vòng đó cũng biến mất không còn thấy bóng dáng nữa, cùng lúc này ở trên cổ tay chỉ lưu lại một dấu vết nhàn nhạt mà thôi.

Sau khi Phong Nhữc đưa một chút pháp lực vào trong Phong Ấn Hoàn, chiếc vòng kia lại hiện ra trở lại, cùng lúc đó hắn cũng có thể nhận biết rõ tình hình của Bạch Vũ Hạc ở bên trong.

Khổng Phi trông thấy Phong Nhựt nghịch ngợm Phong Ân Hoàn một cách thích thú không rời tay, gãi liền ngáp dài một phát, đối với Phong Ân Hoàn này gãi đã có được từ lúc lên năm tuổi rồi, sớm đã không còn cảm thấy mới lạ nữa, “Tốt rồi ! Đệ từ từ nghiền cứu đi, ta còn phải đi nghe sư thúc truyền thụ trận pháp nữa, đến trễ là bị phạt đấy, tuy nhiên đệ phải nhớ kỹ chuyện đã đáp ứng với ta đó !”

“Hắc hắc ! Biết rồi, làm sao đệ quên được !” Phong Nhựt hướng về phía Khổng Phi ở đằng xa mà vẫy vẫy tay, rồi hần tiếp tục tìm tòi cách nào có thể dung nạp linh thú to lớn hơn nữa ! Phong Ân Hoàn vốn là nơi linh thú thuần hóa nghỉ ngơi, có lẽ căn cứ vào phẩm chất khác nhau nên không gian bên trong cũng không giống nhau, chẳng hạn như Phong Ân Hoàn này, chỉ là chiếc vòng có đẳng cấp thấp nhất, miễn cưỡng có thể chứa được một con Bạch Vũ Hạc mà thôi, còn nếu loại Phong Ân Hoàn cao cấp thì có thể dung nạp linh thú to hơn nữa.

Phong Nhựt hít sâu một hơi liền hướng đến Phong Ân Hoàn vận chuyển qua một chút pháp lực, chỉ nghe vang lên một tiếng nổ “răng rắc” rất nhỏ, sau đó bỗng hiện ra trước mặt hần ra một quang ảnh sáng trắng bao phủ một con Bạch Vũ Hạc không cao hơn Phong Nhựt bao nhiêu.

Tuy nhiên con Bạch Vũ Hạc đó chỉ nghiêng đầu nhìn qua Phong Nhựt một cái, rồi lập tức tự chấy vuốt lông vũ của mình, căn bản không quan tâm đến hần, lại càng không có chút cảm giác thân mật nào.

Đối với chuyện này ngược lại Phong Nhựt biết rất rõ nguyên nhân, loại Bạch Vũ Hạc này chỉ là phi hành tọa kỵ cấp thấp nên không cần nhận chủ, nói cách khác là ai nắm giữ Phong Ân Hoàn trong tay là có thể điều khiển nó, nhưng dù như thế cũng đừng mong nó luôn trung thành với mình, một khi bị kinh hãi nhất định nó sẽ bỏ rơi chủ nhân mà chạy trốn ngay tức khắc, cho nên biện pháp tốt nhất là đừng để cho Bạch Vũ Hạc rời Phong Ân Hoàn quá xa.

“Hắc ! Tất nhiên phải trông nom mi cẩn thận rồi ! Đi thôi !” Phong Nhựt bị kích động khi ngồi trên mình Bạch Vũ Hạc, hần liền ra lệnh nó lập tức bay lên.

Nghe được mệnh lệnh của Phong Nhựt, Bạch Vũ Hạc không chút hoang mang liền vỗ vỗ cánh bay lên, không thể không nói loại phi hành tọa kỵ này tuy có đẳng cấp thấp nhất nhưng cũng không đến nỗi tệ lắm, ít ra cũng bay vững vàng cực kỳ.

Mắt nhìn cây cối xung quanh đang dần dần hạ thấp xuống, mà tầm mắt lại dần mở rộng ra, Phong Nhựt thật sự có một loại cảm giác vui sướng muốn ngửa mặt lên trời hét thật dài, dù cho không phải là tự mình phi hành lấy, nhưng thể nghiệm này tuyệt đối hoàn toàn khác so với việc chạy nhảy trên mặt đất !

Ngồi trên không trung, phảng phất như có thể chạm tay vào những ngọn núi cao cùng những đám mây trắng và bầu trời xanh thẳm, thậm chí ngay cả những ngọn gió chu du bất định kia, ngay lúc này cũng có thể điều khiển !

Nhất là sau khi trông thấy những cây Linh Tang vốn vô cùng cao lớn lại từ từ biến thành những chấm nhỏ, trong lòng hần càng thân nhiên nổi lên một cảm giác bao quát chúng sinh, tuy rất hư vô mờ mịt nhưng đúng là khiến cho người phải động tâm.

“Đi Đông Phong !” sau khi Phong Nhựt điều khiển Bạch Vũ Hạc bay lên cao khoảng trăm trượng, lập tức ra lệnh Bạch Vũ Hạc bay về hướng Đông Phong, dù sao ở ngọn chủ phong cũng có rất đông đệ tử Thanh Vân Tông qua lại, hơn nữa có nhiều khu vực cấm địa nữa, nếu không cẩn thận mà xông vào thì không ổn chút nào, mà Đông Phong lại không có những mặt hạn chế này.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Kinh Hải

Nhưng chỉ chốc lát sau, Phong Nhựt đã khống chế Bạch Vũ Hạc bay đến vùng trời phía trên Đông Phong, tốc độ này so với đi bộ ắt hẳn phải nhanh hơn mấy lần, nhất là có thể tùy ý thưởng thức cảnh vật xung quanh xa gần, điều này tất nhiên là vô cùng thoải mái.

Lại nói đây là lần đầu tiên Phong Nhựt được phóng tầm mắt quan sát Đông Phong trong phạm vi rộng lớn, thế nên hần cũng không quên khắc ghi vào đầu toàn bộ địa hình diện mạo của Đông Phong, dĩ nhiên đây chỉ là thói quen trước giờ của hần mà thôi.

Cả vùng Đông Phong rất lớn, trải qua một khoảng thời gian phi hành Phong Nhựt cũng chỉ thăm dò được một phần nhỏ mà thôi, đây vẫn chưa tính đến những khu vực thấp phía dưới hẻm núi, những chỗ đó mới thật sự là nơi nguy hiểm, cho dù là linh thú cấp ba cũng thường xuyên bắt gặp, giống như thung lũng Tây Phong mà ba tháng trước bọn người Khúc Vân đã săn bắt.

Ngoại trừ thung lũng Tây Phong ra, còn có thung lũng Bắc Phong, thung lũng Đông Phong và thung lũng Nam Phong, toàn bộ bốn thung lũng lớn này được xem như khu vực giáp ranh của bảy mươi hai dãy núi, cũng là nơi mà hiện nay đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông thích đi săn nhất.

Phong Nhựt dạo một vòng xung quanh Đông Phong, lại không dám đáp xuống thung lũng Đông Phong, bởi vì nói không chừng nơi đó còn có phi hành linh thú nữa, lỡ không may chỉ cần gặp một con thôi hẳn cũng đã không đủ mạng để chết.

Về phần nói những nơi khác, Phong Nhựt cũng chỉ có thể đứng đây mà nhìn thấy ngọn chủ phong Thanh Vân Sơn và Bắc Phong mà thôi, còn các phương hướng khác hầu như thu vào trong tầm mắt hẳn đều là biển mây mênh mông.

Sau khi trải qua cảm giác mới lạ của lần đầu tiên, Phong Nhựt bắt đầu có ý thức mà điều khiển Bạch Vũ Hạc thực hiện một số động tác phi hành tương đối phức tạp, lúc trước hẳn vẫn luôn để cho Bạch Vũ Hạc giữ nguyên lối phi hành ổn định nhất, nhưng như thế này thì hoàn toàn không đủ, bởi vì khi đi săn bên ngoài thường sẽ gặp nhiều tình huống đột biến, mà Bạch Vũ Hạc lại không phải là tọa kỵ chiến đấu cho nên hẳn phải nắm vững xảo thuật khống chế cho linh hoạt.

Phong Nhựt đã từng thấy qua bọn người Không Phi thao túng Bạch Vũ Hạc thực hiện các động tác với độ khó cao và cực kỳ nguy hiểm, chỉ là bọn họ đều đã có kinh nghiệm điều khiển hơn mười năm, nhất là với chiếc Tuyệt Tầm Phi Phong khoác trên người, có thể khiến cho bọn họ duy trì khả năng cân bằng tốt hơn.

Bởi vậy cũng đừng nên quá chờ mong vào Bạch Vũ Hạc có thể phát huy hiệu quả tốt hơn, mọi thứ đều phải do người điều khiển tự mình đảm trách.

Ngay lúc Phong Nhựt liếc mắt thao túng Bạch Vũ Hạc không ngừng lượn vòng cao thấp, bỗng nhiên loáng thoáng trông thấy vài bóng đen từ trong đám mây phía trước vọt ra, đồng loạt đang hướng về ngọn chủ phong Thanh Vân Sơn bay tới, vừa đúng ngay phương hướng Phong Nhựt đang bay đến.

Tốc độ phi hành của những bóng đen này rất nhanh, ít nhất so với Bạch Vũ Hạc còn nhanh hơn một phần, chỉ trong chớp lát đã vượt qua Phong Nhựt ngoài nghìn trượng.

“Ồ ? Là người của Thiên Xu Viện à !” Đến lúc này Phong Nhựt đã có thể nhìn rõ những bóng đen kia, rõ ràng đó là ba con thú cười Kên Kên, loại phi hành tọa kỵ này là tọa kỵ loại chiến đấu cấp thấp nhất, mặc dù là cấp rất thấp nhưng cũng không phải là thứ mà Bạch Vũ Hạc có thể so sánh được, nhất là những người đang ngồi trên ba con Kên Kên kia rõ ràng là những kẻ có xú danh nổi tiếng và họ đều là thủ hạ của Sở Thiên, thế nên dựa trên quan niệm “nhiều hơn một chuyện không bằng bớt đi một chuyện”, Phong Nhựt lập tức điều khiển Bạch Vũ Hạc tránh sang một bên.

“Hắc ! Tiểu tử này là ai ? Nhìn hơi lạ mắt à ! Là người của Thiên Cơ Viện hả ?” lúc này một nam tử áo đen ngồi trên con Kên Kên kia tùy ý cười to mà nói, mới nhìn qua tên này Phong Nhựt liền nhận ra, gã là thủ hạ số một của Sở Thiên, tên là Mã Viễn, nghe nói hẳn có thần lực trời sinh, cho dù chỉ là Luyện Khí trung kỳ nhưng vẫn có thể chống lại được linh thú cấp ba.

Còn hai người bên cạnh Mã Viễn, một người tên là Hề Ngọc Kiều, kẻ còn lại gọi là Lương Thực, cũng đều là tay sai của Sở Thiên, chẳng qua là không biết tại sao ba người bọn họ lại xuất hiện ở nơi này?

“Có lẽ không phải là người của Thiên Cơ Viện, nếu ta nhớ không lầm, hẳn là tên tạp dịch do viện chủ Thiên Cơ Viện thu nhận nửa năm trước !” Hề Ngọc Kiều kia bỗng nhiên mở miệng nói.

“Hắc hắc ! Một tên tạp dịch tại sao lại có Bạch Vũ Hạc chứ ? Hãy bắt lấy tiểu tử đó !” Mã Viễn cười một tiếng quái dị, rồi lập tức thúc dục thú cười Kên Kên nhanh chóng đuổi theo Phong Nhựt, còn hai người Hề Ngọc Kiều và Lương Thực cũng không chể Kên Kên của mình chặn lại ở hai bên !

Biến hóa xuất hiện đột ngột này lại khiến cho Phong Nhựt cảm thấy không ổn chút nào, tuy nhiên vào lúc này hẳn đã không có thời gian để tức giận thêm nữa, hẳn vội vàng thao túng Bạch Vũ Hạc bay nhanh bỏ chạy về phía trước, nếu như trên mặt đất thì hẳn vẫn có thể phản kháng một lát, nhưng lúc này lại đang ở trên không trung, hơn nữa hẳn không có thú cười chiến đấu nên căn bản không thể đối đầu được với ba người bọn Mã Viễn, thậm chí chỉ cần ba con Kên Kên kia la toáng lên một trận cũng có thể dọa cho Bạch Vũ Hạc hoảng sợ, đến lúc đó chắc chắn hẳn sẽ thảm lắm.

Tuy Phong Nhựt liếc mắt dòc sức điều khiển Bạch Vũ Hạc bay về phía trước, nhưng vì khoảng cách của hai bên vốn không cách xa nhau bao nhiêu, hơn nữa Kên Kên lại là linh thú chiến đấu cấp hai, tốc độ phi hành nhanh hơn rất nhiều so với Bạch Vũ Hạc nên chỉ trong nháy mắt, khoảng cách của hai bên đã bị rút ngắn lại chỉ còn vài trăm trượng.

Phong Nhựt thấy thế vội vàng điều khiển Bạch Vũ Hạc trực tiếp bay xuống dưới, lúc này hẳn chỉ còn cách trốn tránh dưới đất rồi mới tính tiếp, phía dưới kia có rừng cây rậm rạp che chắn, nên ưu thế trên không của ba người Mã Viễn cũng sẽ dần mất đi tác dụng.

Đáng tiếc, dù sao Phong Nhựt mới lần đầu tiên điều khiển con Bạch Vũ Hạc này, trên tổng thể căn bản không cách nào so với bọn người Mã Viễn vốn đã có mấy chục năm kinh nghiệm điều khiển, bởi vậy hẳn vừa mới hạ xuống thấp hơn hai mươi trượng thì Hề Ngọc Kiều và Lương Thực ở phía sau cũng điều khiển Kên Kên đáp xuống thấp gần năm mươi, sáu mươi trượng, rồi tiếp tục nhanh chóng bay về phía hẳn !

Không thể nghi ngờ gì nữa, nếu như tình huống này cứ thế tiếp diễn, Phong Nhựt chắc chắn sẽ bị bọn họ bắt được thôi ! Nhưng lúc này Phong Nhựt cách mặt đất còn hơn năm mươi trượng, dù cho đám rừng cây cao to kia che khuất đi nữa thì khoảng cách vẫn còn hơn hai mươi trượng nữa lận.

Tâm niệm Phong Nhựt nhanh chóng xoay chuyển rồi bỗng nhiên cắn răng một cái, hẳn trực tiếp phong ấn Bạch Vũ Hạc lại, bởi vì thật sự hẳn không có cách nào đối mặt với hậu quả khi mà con Bạch Vũ Hạc này bị kinh sợ, điều đó cũng đồng nghĩa với việc phi hành tọa kỵ này sẽ bị phế bỏ luôn ! Huống chi hiện tại hẳn chỉ là một tên tạp dịch, căn bản sẽ không có người nào ra tay trợ giúp hẳn !

Ngay tức khắc Bạch Vũ Hạc bị phong ấn lại, thân thể Phong Nhựt giống như một tảng đá trực tiếp rơi thẳng xuống dưới ! Sau đó chẳng mấy chốc lại va vào những tán cây rậm rạp phía trên, lần lượt không biết bao nhiêu nhánh cây bị gãy liên tiếp vang lên tiếng “răng rắc, răng rắc ...”, cuối cùng hẳn mới rơi xuống mặt đất một cái “phịch”.

Cũng may là những nhánh cây chằng chịt kia đã thay Phong Nhựt chống đỡ phần nào lực rơi xuống, nói cách khác độ cao hơn năm mươi trượng đủ để hấn ngã xuống thành đồng thịt bầy nhầy rồi. Nhưng dù là vậy, hiện tại Phong Nhựt cũng bị ngã đến choáng đầu hoa mắt, khí huyết dâng trào, lại nói thêm hôm nay hấn nhờ có pháp lực tăng tiến rất nhiều, nên thân thể cũng cường tráng gấp đôi so với lúc trước.

Phong Nhựt miễn cưỡng đứng dậy rồi nhanh chóng lấy từ Túi Càn Khôn ra một gói Chỉ Huyết Tán mà nuốt vào, lúc này đây hấn thật đúng là muốn cảm tạ sự chuẩn bị chu đáo từ trước, nếu không thì tình huống bây giờ đã khá gay go rồi.

Cảm nhận được hai luồng hơi ấm từ trong bụng xông lên trên, sau đó lại dùng tốc độ cực nhanh mà lan tỏa ra toàn thân, chỉ trong vài nhịp hô hấp ngắn ngủi, tình trạng choáng đầu hoa mắt kia đã giảm đi rất nhiều, thậm chí cơn đau trên người cũng biến mất hơn phân nửa.

“Đáng giận ! Có lẽ tiểu tử kia chỉ ở gần đây thôi, hãy tìm nhanh cho ta ! Một tên tạp dịch thấp hèn mà cũng dám bỏ trốn à !” Lúc này giọng nói luống cuống của tên Mã Viễn kia cũng truyền đến từ tán cây phía trên cao.

Vừa nghe qua giọng nói này, Phong Nhựt chỉ cười lạnh một cách tàn nhẫn, trong mắt hấn dần lộ ra vài tia sát cơ, mấy tên cuồng vọng đó đúng là không biết chữ “Tử” viết thế nào mà ! Nếu trên không trung thì không dám nói, đằng này lại dám lao xuống mặt đất tìm cái chết ?

Phong Nhựt cơ hồ không cần nghĩ nhiều, ngay lập tức nhặt một hòn đá dưới đất ném về hướng xa xa phía trước, kể đó nghe một tiếng “pang” xuyên qua tầng tầng lớp lớp cành lá rồi cuối cùng rơi trên mặt đất, sau khi làm xong hấn lại lặng lẽ quay người đi về phương hướng ngược lại, nháy mắt đã hoàn toàn biến mất trong rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Ai Mới Là Ác Nhân.

"Nhanh ! Hấn đang chạy theo hướng bên kia !" Mã Viễn chợt quát lên, giờ phút này nội tâm hấn thực sự phẫn nộ vô cùng, ba người bọn hấn ai cũng có tiếng tăm trong hàng đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông ? Hôm nay tự nhiên lại bị một tên tiểu tạp dịch không chút danh tiếng gì đem ra chơi đùa, nổi tức giận này nếu không phát tiết ra được nhất định sẽ phát điên vì nó mất.

"Lương Thực, người hướng bên trái, ta bên phải, Hề Ngọc Kiều người ở trên cao chú tâm quan sát vào ! Tiểu tử kia tu vi không cao, khẳng định vừa rồi đã bị té mà thụ thương, hấn chạy không xa đâu !" Tuy nhìn Mã Viễn có vẻ thô bạo, nhưng tâm tư không hề lỗ mãng, đương nhiên nghĩ kỹ cũng thấy hợp lý, Thanh Vân Tông lựa chọn đệ tử rất kỹ càng sao có thể chứa thứ ngu ngốc được chứ ?

Trong lúc nói chuyện, hai người Mã Viễn và Lương Thực đã khổng chế Kên Kên nhào tới vị trí vừa phát ra tiếng động, cơ hồ là cùng lúc hai tên đều ra lệnh cho Kên Kên cấp tốc lao nhanh vào bụi rậm, nhưng ngay sau đó liền phát hiện bên trong không hề có bóng dáng tên tạp dịch kia.

"Đáng giận ! Lại bị chơi xỏ rồi ! Tên tạp dịch chết tiệt này !" Mã Viễn gào thét một hồi, nhị phẩm kiếm khí trong chốc lát liền bộc phát ra vô số đám băng bạch ngân. Bỗng nhiên cây đại thụ to đến mấy chục người ôm ở sát bên như không được thứ gì chống đỡ liền đổ xuống “Ầm...” một tiếng, tuy nhiên điều đáng sợ hơn nữa chính là cả cây đại thụ đều bị một tầng băng sương bao bọc xung quanh !

"Công kích thật khủng khiếp !" Lúc này, Phong Nhựt đang ẩn thân cách đó cả trăm trượng nhìn không được phải hít vào một luồng khí lạnh rợn người. Không còn nghĩ ngợi gì nữa, nhị phẩm kiếm khí của Mã Viễn có thuộc tính thủy hơn nữa còn được tinh luyện bằng Ngũ Hành Thạch, thậm chí còn có thể là hạ phẩm Ngũ Hành Thạch nữa, bằng không thì chẳng thể nào có uy lực lớn như thế.

Vừa chứng kiến thực lực cường hấn của Mã Viễn, Phong Nhựt không chút suy nghĩ liền thay đổi kế hoạch, nguyên bản ý định của hấn là lợi dụng địa hình nơi đây, chia cắt ba người Mã Viễn rồi âm thầm đánh lén, nhưng bây giờ chỉ cần một mình Mã Viễn thôi hấn đã muốn nuốt không trôi rồi.

Phong Nhựt không phải là người dễ xúc động, nên lập tức nhắm hướng xa xa mà chạy đi, do khắp nơi trong Đông Phong đều có đại thụ che chợp trời, nên muốn thoát khỏi truy sát của ba tên kia ắt hẳn cực kỳ dễ dàng.

Nhưng ngay lúc này, có lẽ quá tự phụ với thực lực bản thân, Hai tên Mã Viễn và Lương Thực chia làm hai ngã tìm kiếm, ... thế mà Lương Thực lại đứng lúc chạy về phía nơi Phong Nhựt đang ẩn nấp.

Vừa nhìn thấy tình hình này, trong lòng Phong Nhựt không khỏi tính toán, tên Lương Thực này dễ đối phó hơn tên Mã Viễn kia, trước hết do trên người gã chỉ có bộ trang bị Tuyệt Tầm, hơn nữa kiếm khí gã sử dụng chỉ là một thanh vũ khí nhất phẩm, quan trọng hơn hết là thân sắc gã lúc này có chút bất an, rõ ràng đây là một tên gia hỏa chết nhất.

Đương nhiên Phong Nhựt cũng không phải muốn giết chết Lương Thực, bởi vì hôm nay hấn căn bản không thể diệt khẩu cùng lúc ba người Mã Viễn

được, hẳn cực kỳ rõ ràng là chỉ cần chết một người trong số đó cũng sẽ kinh động đến cấp cao Thanh Vân Tông, lúc đó cho dù hắn có chạy trốn đến chân trời góc biển nào cũng chỉ còn con đường chết.

Hiện tại đám người Mã Viễn đã nhận biết thân phận mình, nếu vậy lấy tác phong ngang ngược càn rỡ gần đây của bọn chúng thì có chạy trốn cũng thế, mà động thủ cũng chẳng khác gì. Cừu này đã kết rồi không thể tránh né, thôi thì nhân cơ hội này chơi bạo một trận vậy, thuận tiện kiểm chút chỗ tốt luôn, như thanh nhất phẩm kiếm khí trong tay tên Lương Thực kia chẳng hạn !

Hơn nữa, loại chuyện nhỏ xiu này cấp cao Thanh Vân Tông cũng không thèm để ý tới làm gì, giống như tình huống Sở Thiên cưỡng ép rồi đoạt đi linh tuyến mà bọn Khúc Văn phát hiện ra.

Nghĩ như vậy, Phong Nhựt nhìn không được tủm tỉm cười, từ trước đến nay hắn cũng chẳng phải là hạng người sợ phiền phức, đã dám trêu tới hắn thì cũng đừng trách hắn không khách khí !

Thò tay vào ngực, Phong Nhựt trực tiếp lấy con Tuyệt Linh điệp ra, hiện tại tuy hắn không có cách nào cùng nó câu thông, lại càng không thể thao túng nó được, nếu không thì trận chiến này có lẽ sẽ dễ dàng hơn đôi chút.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân "xột xoạt", hiển nhiên tên Lương Thực kia đang dần dần tiến đến gần, thậm chí Phong Nhựt còn có thể tưởng tượng được tên đó đang hết sức khẩn trương dòm ngó xung quanh, do tiếng bước chân lệch nhịp của gã đã vô tình làm lộ ra khuyết điểm này, thông thường những đệ tử đời thứ ba như bọn họ, tuy thường xuyên ra ngoài săn giết nhưng trên thực tế hầu hết đều tập hợp thành từng nhóm đi săn, thậm chí có nhóm lên tới mười mấy người, bởi vậy họ rất thiếu sót về kinh nghiệm tác chiến độc lập.

"Hắc ! Hiện tại trông chờ vào người đó !" Nhẹ nhàng giữ chặt Tuyệt Linh điệp trong tay, Phong Nhựt khẽ thở dài một hơi, rồi trong chớp lát hắn lao ra ngoài nhanh tựa tia chớp, nhưng rõ ràng nhanh hơn hắn còn có Tuyệt Linh Điệp trắng xinh kia, nguyên do nhờ hắn đã dùng sức ném nó đi trước.

Nghe có tiếng động phát ra, tên Lương Thực đang trong trạng thái cực độ khẩn trương liền ngó sang, nhưng gã chỉ thấy một tia bạch quang phá không bay đến, còn chưa đợi gã kịp phản ứng thì bóng trắng đó đã hung hăng đập thẳng vào mặt, do cú va đập này đau nhức tận tâm can nên khiến gã chịu không nổi mà rú thối lên, đồng thời cũng buông bỏ cả thanh kiếm nhất phẩm đang cầm trong tay rồi dùng hai bàn tay ôm lấy mặt.

"Hồng bét !" Ngay lúc tiếng hét thảm của Lương Thực vang lên, Phong Nhựt đã biết không ổn, song cũng may, người này lại làm rơi thanh nhất phẩm kiếm khí xuống đất, Phong Nhựt không chút do dự liền xông lên phía trước, một cước phi thân đập bay tên Lương Thực đang la hét kêu gào, sau đó thuận tay nhặt luôn thanh nhất phẩm kiếm khí kia cất đi.

Cùng lúc đó, tiếng rống giận dữ của Mã Viễn cũng từ xa truyền đến, Hề Ngọc Kiều ở giữa không trung cũng nhanh nhẹn đáp xuống.

Phong Nhựt không dám chậm trễ, trực tiếp ra sức tách hai tay gã đó ra, rồi thu hồi lại Tuyệt Linh điệp, song lúc này trên khuôn mặt gã tràn đầy máu tươi, may mà Tuyệt Linh Điệp không giống như Thái Văn Điệp có chứa chất kịch độc, nếu không hậu quả thật khó lường.

"Bá !" Phong Nhựt rút thanh đoản đao Ánh Nguyệt ra, trực tiếp đâm thẳng vào mặt Lương Thực, trong tiếng kêu gào thảm thiết của gã mũi đao đã dừng lại ngay trước mi tâm.

"Nói đi ! Người muốn chết như thế nào ?" Giọng Phong Nhựt lạnh băng hỏi.

"A, không không ! Ta không muốn chết !" Lương Thực cơ hồ rú thối lên, có lẽ gã đã tuyệt vọng lắm rồi, đôi mắt càng nhắm chặt lại, toàn thân run như cây sậy.

"Đem hết đồ vật người có trong trữ vật yêu đài lấy ra ngay !" Phong Nhựt trực tiếp ra lệnh, đây là ý tưởng trong lúc nhất thời cao hứng mà hắn nghĩ ra, bởi vì thất lung trữ vật phải do chính chủ nhân mới có thể khai mở.

"Được được ! Nhưng người không được làm vậy đó !" Lương Thực vừa nói vừa run rẩy, đồng thời gã vội vàng phân ra một tia ý niệm liền lấy đồ trong thất lung trữ vật ra.

Chỉ trong chớp lát, hai người Mã Viễn và Hề Ngọc Kiều cũng đã lao đến.

"Không muốn hắn chết thì lập tức đứng lại cho ta !" Phong Nhựt quát lớn một tiếng, một chân dẫm mạnh lên ngực Lương Thực, tay cầm Ánh Nguyệt đoản đao chỉ thẳng vào mắt trái gã.

Nghe thấy tiếng quát của Phong Nhựt, lại nhìn thấy thảm trạng của Lương Thực, tuy Mã Viễn cùng Hề Ngọc Kiều không mấy tình nguyện nhưng cũng không dám không dùng cước bộ, dù sao Lương Thực cũng là sư huynh đệ được vài chục năm với bọn hắn, tất nhiên không muốn hắn chết đi !

"Láo thật ! Rốt cuộc người muốn thế nào ? Hãy thả hắn ra lập tức ! Nếu không ta sẽ khiến người hối hận cả đời !" Mã Viễn nắm chặt nắm tay, gân xanh nổi lên cuộn cuộn, thậm chí nhìn đáng sợ gần như muốn ăn tươi nuốt sống Phong Nhựt vậy !

"Rất đơn giản, đem tất cả Ngũ Hành Thạch trên người các người bỏ vào trong Túi Càn Khôn rồi ném sang đây, chỉ cần thiếu một viên ta sẽ dùng con người hắn bổ sung vào !" Phong Nhựt vô cùng bình tĩnh nói, dù sao uy hiếp của Mã Viễn đối với hắn chẳng có nghĩa lý gì.

"Người nghĩ hay thật !" Mã Viễn lập tức nổi trận lôi đình quát !

"Ha ha, thật không ? Lương Thực, người nghĩ sao ?" Phong Nhựt cười lạnh một tiếng, Ánh Nguyệt đoản đao trong tay xẹt qua mũi Lương Thực ...

"A đừng ! Mã sư huynh, Hề sư huynh, cho đệ mượn trước đi!" Cơ hồ, Lương Thực khóc nức nở mà cầu khẩn.

"Nhanh lên nào, thời gian của ta có hạn, tính kiên nhẫn lại càng thêm có hạn ! Các ngươi hãy đem tất cả Ngũ Hành Thạch đang có bỏ vào Túi Càn Khôn rồi ném sang đây ngay !" Phong Nhữc trầm giọng quát.

Hai người Mã Viễn và Hề Ngọc Kiều dùng ánh mắt vô cùng độc ác nhìn chằm chằm Phong Nhữc, lúc sau mới không tình nguyện đem tất cả Ngũ Hành Thạch có trên người ném sang.

"Hai người các ngươi lập tức lui về sau trăm trượng, còn nữa, đem phi hành tọa kỵ của các ngươi phong ấn lại đi !" Phong Nhữc căn bản không để bọn hắn kịp phản ứng, lập tức quát lên, dù sao thực lực hai tên này không phải dễ chơi, nếu không tính toán đứng xa bọn chúng một chút thì hắn khó lòng trốn thoát được.

Giờ phút này, hai tên Mã Viễn cũng chỉ có thể dựa vào phản phó của Phong Nhữc mà tiến hành, nhưng trong lòng hận không thể lột da róc thịt, hút máu nuốt tủy Phong Nhữc !

Thừa dịp đám người Mã Viễn lui ra phía sau, Phong Nhữc nhanh chóng đem Ngũ Hành Thạch trong Túi Càn Khôn kia trút hết vào túi mình, sau đó lại thu hết toàn bộ Ngũ Hành Thạch trên người Lương Thực, về phần những thứ thượng vàng hạ cám khác hắn không hề động vào.

Bởi vì hắn đang bị hấp dẫn bởi một khối ngọc giản màu xanh lá cây, nếu hắn không nhầm thì trong này có thể ghi chép lại tâm pháp Thanh Vân Quyết từ tầng hai đến tầng thứ năm !

Cứ như vậy trong tích tắc Phong Nhữc thật sự muốn tịch thu luôn ngọc giản này, nhưng lý trí nói cho hắn biết làm vậy là tự đi tìm cái chết, hắn biết rõ Thanh Vân Tông không chế công pháp tu luyện cực kỳ nghiêm khắc, nếu như hắn lấy đi khối ngọc giản này, chỉ cần đám người Mã Viễn hướng lên trên báo cáo một tiếng, tất nhiên cao tăng Thanh Vân Tông chắc chắn sẽ tự thân đi thu thập hắn.

Thế nhưng, nếu cứ bỏ qua thứ trước mắt như vậy thì thật sự quá tiếc !

Sau khi suy nghĩ một chút, Phong Nhữc trở tay đánh ngất Lương Thực, lúc này mới tranh thủ thời gian cố gắng nhớ kỹ tâm pháp bên trong ngọc giản.

May thay hai người Mã Viễn đang ở cách khá xa nên không thấy rõ động tác của Phong Nhữc, hơn nữa bọn họ lại càng không dám liều lĩnh xông lại gần.

Song Phong Nhữc cũng không dám trì hoãn quá lâu, cho nên hắn chỉ ghi nhớ kỹ Thanh Vân Quyết tầng hai rồi quyết đoán ném ngọc giản trả lại, sau đó xoay người nhắm hướng chỗ sâu thẳm trong Đông Phong mà chạy đi.

Kể đó, ba người Mã Viễn cũng chỉ cho rằng hắn tham lam Ngũ Hành Thạch thôi, dù sao một tên tạp dịch thì có được bao nhiêu kiến thức chứ, tuy rằng sau chuyện này, nhóm người Sở Thiên hận hắn thấu xương nhưng chỉ cần cao tăng Thanh Vân Tông không tham dự thì hắn vẫn có chỗ mà trốn tránh.

Nhưng cho dù bọn người Mã Viễn có nằm mơ cũng không ngờ được hắn đã trộm nhớ tầng hai của tâm pháp Thanh Vân Quyết, chỉ cần hắn có thể tiến cấp lên Luyện Khí trung kỳ thì lần tới khi đối mặt với bọn chúng chắc chắn sẽ không rơi vào hạ phong !

Ngay lúc Phong Nhữc bỏ chạy đi, hai người Mã Viễn lập tức liền vọt lên, tuy nhiên do khoảng cách quá xa, với lại chỗ rừng rậm dày đặc này vô phương sử dụng phi hành tọa kỵ được, nên cuối cùng hai người bọn họ đành phải từ bỏ truy sát, đương nhiên còn một lý do nữa là vừa rồi chứng kiến thủ đoạn hung ác của Phong Nhữc, nên khiến bọn hắn không dám khinh địch mà tiếp tục mạo hiểm !

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Thu Hoạch.

Phong Nhữc cũng không quay về tiểu cốc vốn là nơi che giấu Mộc Linh Thạch, mà hắn lên đường đi thẳng một mạch về hướng bắc, hơn nữa hắn còn cố ý lưu lại đủ loại dấu vết, bởi hắn phán đoán được với sự ngang ngược càn rỡ của đám người Sở Thiên kia, chỉ cần ba người Mã Viễn đem việc này nói ra thì chắc chắn bọn hắn sẽ kéo theo rất nhiều trợ thủ mà truy lùng tìm bắt mình. Nếu như bây giờ lại trốn trong tiểu cốc kia thế nào cũng có khả năng bị bọn chúng tóm được, tuy toàn bộ Đông Phong cũng rất lớn, nhưng chỉ cần kiên quyết để ý tìm kiếm thì việc tìm thấy hắn sẽ không quá khó khăn.

Tuy nhiên hiện tại hắn chạy qua Bắc Phong, chính là vì muốn thu hút ánh mắt của bọn người Sở Phong rời khỏi Đông Phong, dù sao viên Mộc Linh Thạch kia thật sự rất quan trọng với hắn, nói gì đi nữa vẫn không thể để cho bọn kia phát hiện ra được.

Đĩ nhiên, Phong Nhực cũng không quá lo lắng cho số phận của mình, bởi vì khu vực Bắc Phong và Đông Phong vốn là địa bàn của Thiên Cơ Viện, vì vậy nếu bọn người Sở Phong lại giống trống khua chiêng ngay tại nơi này, nhất định sẽ khiến cho đám đệ tử đời thứ ba Thiên Cơ Viện phản ứng ngay.

Nếu như lúc bình thường thì cũng không nói gì, đằng này Phong Nhực vẫn còn nhớ rất rõ trước đây không bao lâu, Sở Thiên lại tuyên bố thung lũng Tây Phong là địa bàn của Thiên Xu Viện, thế nên hẳn không tin đám đệ tử đời thứ ba Thiên Cơ Viện sẽ nhẫn nhịn mối hận này ! Chỉ cần đệ tử của Thiên Cơ Viện và Thiên Xu Viện khai chiến với nhau, đến lúc đó hẳn sẽ được an toàn hơn nhiều.

Tất nhiên, còn một khả năng nữa đó là Thiên Cơ Viện yếu thế, chỉ có thể tro mắt nhìn Thiên Xu Viện hoành hành, thế nhưng khả năng này có vẻ rất nhỏ, bởi vì Thiên Cơ Viện và Thiên Xu Viện vốn đã bắt hòa từ xưa đến nay, nếu chỉ vì một Sở Thiên mà đàn áp Thiên Cơ Viện, vậy thì thật có chút ngoài dự tính. Dù sao trong mắt hắn, rất nhiều động thái của tầng lớp bên trên của Thanh Vân Tông cũng có đôi lúc âm thầm thừa nhận sự phân tranh của đệ tử đời thứ ba, tuy hắn không biết rõ nguyên nhân trong đó, nhưng hắn có thể khẳng định quá trình tranh đấu này chắc chắn có liên quan đến giao tranh ngầm ở một tầng lớp cao hơn.

Khi Phong Nhực đi thẳng một mạch đến Bắc Phong, lúc này hắn mới dừng lại ở một sườn núi rộng lớn, đúng là hắn muốn dừng ở đây để chờ đám người Sở Thiên kia, hắn nhiên không phải muốn đánh nhau với bọn họ, mà quan trọng hơn là hắn muốn chơi trốn tìm ngay tại Bắc Phong này.

Bởi vì địa hình của Bắc Phong so với Đông Phong còn hiểm ác và đa dạng hơn rất nhiều, mức độ rậm rạp của rừng cây cũng dày đặc hơn nữa, Phong Nhực tuyệt đối tin tưởng rằng dù cho Sở Thiên mang theo cả năm mươi tên đến đây đuổi bắt hắn, thì cũng không có cách nào tóm được hắn ở nơi có địa thế như thế này, riêng hắn có thể tiếp tục dây dưa, nhưng bọn người Sở Thiên kia sẽ không thể duy trì dài lâu được.

Đây là phương pháp giải quyết tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra, chỉ cần một chữ “ĐÀ*” là đủ ! (* Dịch giả : dẫn dắt, kéo dài thời gian)

Nghĩ đến đợt thu hoạch bất ngờ lần này, Phong Nhực nhìn không được mà cười to lên, lại nói tiếp tiểu tử Mã Viễn kia đúng là cực kỳ đáng yêu, mình bảo gã giao tất cả Ngũ Hành Thạch ra thì gã lập tức đưa ra hết sáu mươi ba viên, ngược lại tên Hề Ngọc Kiều kia tâm cơ cũng không tệ, chỉ lấy ra có mười lăm viên thôi, tuy nhiên lại thêm vào đến bốn mươi một viên của Luong Thực nữa, bây giờ cộng thêm năm viên lúc đầu mình có, cuối cùng toàn bộ gia sản hắn hiện tại rõ ràng đã lớn hơn rất nhiều, tổng cộng có đến một trăm hai mươi bốn viên, dù có trừ đi tám mươi viên nhờ mua con Bạch Vũ Hạc kia đi nữa, hắn vẫn còn thừa lại bốn mươi bốn viên.

Đây là số tài sản mà trước kia Phong Nhực chưa từng dám nghĩ đến.

Ngoại trừ những thứ đó còn có thanh nhất phẩm kiếm khí kia nữa, tuy không đạt tới phẩm chất nổi tiếng như Long Tuyền, nhưng so với Ánh Nguyệt đoàn đao của hắn vẫn mạnh hơn vài lần, nhất là chỉ cần hắn đủ tài lực thì có thể dùng Ngũ Hành Thạch mà tiếp tục tinh luyện, điều này cực kỳ hữu hiệu đối với việc nâng cao lực sát thương của kiếm khí.

Tất nhiên, thứ khiến cho Phong Nhực thỏa mãn nhất chính là đã bất ngờ tìm được tâm pháp Thanh Vân Quyết tầng hai, vậy thì ít ra trong thời gian tới hắn cũng không cần lo lắng trên phương diện công pháp tu luyện nữa.

Lúc mặt trời đã ngả bóng về phía tây, hoàng hôn dần dần buông xuống, Phong Nhực cũng chưa thấy đám người Sở Thiên tới đuổi bắt mình như trước dự tính trước đây, ngược lại chuyện này khiến hắn cảm thấy rất kỳ quái, bởi đó kết quả này hoàn toàn không phù hợp với tính cách ngang ngược càn rỡ của bọn người Sở Thiên.

Nghĩ tới nghĩ lui một chập, Phong Nhực vẫn quyết định quay về ngọn chủ phong Thanh Vân Sơn tìm hiểu một phen, dù sao hắn cũng phải đề phòng bọn Sở Thiên kia đánh lên sau lưng.

Sau khi giải phong ấn Bạch Vũ Hạc, Phong Nhực nhân lúc trời còn tỏ mà lập tức nhắm hướng bay về phía ngọn chủ phong trong Thanh Vân Sơn, vì nếu đợi thêm một lát nữa trời hoàn toàn tối thì sẽ trễ mất. Lại nói tiếp, đây cũng có thể xem như khuyết điểm lớn nhất của tọa kỵ Bạch Vũ Hạc, đó chính là không thể phi hành trong bóng đêm, chỉ có những con tọa kỵ chiến đấu mới không bị ảnh hưởng bởi điều này.

Sau khi màn đêm hoàn toàn bao phủ, rốt cuộc Phong Nhực cũng bay về tới ngọn chủ phong Thanh Vân Sơn, tuy nhiên chuyện khiến hắn cảm thấy có quái lạ là hắn không gặp bất cứ kẻ nào cản đường mình, mãi đến lúc về tới chỗ ở của mình, hắn mới bị tình hình trước mắt dọa đến hoảng hốt !

Chỉ thấy căn lầu trức lúc trước hắn đã vất vả dựng lên đã không còn nữa, mà ở cách đó không xa, mười mấy tên đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông đang cười toe toét, bọn họ tập trung xung quanh đồng lửa rồi lớn tiếng bàn chuyện gì đó, dáng vẻ tựa hồ như rất hưng phấn.

Lúc đầu Phong Nhực vẫn cho rằng những người này là thù hạ của Sở Thiên, tuy nhiên rất nhanh nhờ ánh lửa hắn đã phát hiện ra trong số bọn họ có cả Khúc Vân, Không Phi và Đường Thanh nữa, còn những người khác cũng đều là đệ tử đời thứ ba của Thiên Cơ Viện, rốt cuộc cũng không có người nào của Thiên Xu Viện ở đây.

“Kỳ lạ ? Chẳng lẽ Sở Thiên có bản lĩnh cao cường như vậy, lại có thể phái được người của Thiên Cơ Viện đến đuổi giết ta sao ?” Phong Nhực âm thầm buồn bực, nhưng lập tức lại cảm thấy chuyện này hết sức phi lý, chưa kể đến mâu thuẫn trước giờ của Thiên Cơ Viện và Thiên Xu Viện, rồi đến việc bọn Khúc Vân bị Sở Thiên đoạt mất linh tuyến cấp thấp gần đây, thế nên không có khả năng bọn hắn lại chung sống hòa bình với nhau được !

Nghĩ đến đây, Phong Nhực hơi do dự một chút, sau đó trực tiếp hiện thân và đi thẳng về phía trước. Ngay lúc hắn vừa mới xuất hiện, tuy trời tối om nên nhất thời bọn Khúc Vân không phân biệt rõ mặt, nhưng bọn họ đều lần lượt phát hiện ra.

“Người đến từ phương nào ?” có vài kẻ quát lên, đồng thời cũng rất nhanh rút kiếm ra.

“Hắc hắc ! Là Phong Nhực à ?” lúc này Khúc Vân lại cười hô hô, liền ngăn những người đang muốn động thủ lại, “Người có thể chạy đến nơi đây ngay

lúc này ... cũng chỉ có mỗi mình ngươi thôi !”

“Quả nhiên là không thể qua mắt được Khúc sư huynh !” Nghe qua lời nói của Khúc Vân, Phong Nhựt cũng đã hoàn toàn yên tâm, hần vội bước nhanh tới trước, sau đó đứng cách mọi người hơn mười bước rồi khom người chấp tay nói : “Phong Nhựt bái kiến các vị sư huynh, hiếm khi thấy các vị sư huynh vui vẻ đến vậy, chẳng lẽ là nhân lúc trăng sáng mà ở nơi này nướng thịt sao ?”

Lời nói của Phong Nhựt lập tức khiến mọi người phát ra một trận cười to, chút xấu hổ lúc trước cũng theo đó mà biến mất không thấy bóng dáng.

“Ha ha ! Phong Nhựt, quả nhiên chỉ có ngươi mới làm cho tên Lương Thực kia bị đánh tụt như đầu heo vậy, quả thật có thể giải phóng một tia bức tức trong lòng ta rồi !” Khúc Vân cười to rồi đi tới, liên tiếp vỗ vai Phong Nhựt hai cái, sau đó mới lui hần đến giới thiệu với những người ở trước đồng lứa kia.

“Các vị ! Phong Nhựt đây chính là thành viên mới trong tiểu đội săn bắt của chúng ta, tuy hần không được xem như đệ tử Thanh Vân Tông ta, nhưng là một kẻ đáng tin tưởng, mong rằng sau này mọi người chiều cố nhiều hơn một chút, đừng để cho đám tiểu tử Thiên Xu Viện kia tiếp tục khoe mẽ thêm nữa !”

“Không tệ ! Nếu bọn Sở Phong ở Thiên Xu Viện còn dám hung hăng càn quấy, thì cần phải tàn nhẫn mà đánh cho bọn họ trở về như hôm nay, để coi bọn hần còn dám hung hăng càn quấy nữa không !” mọi người lần lượt la to lên, có thể nhìn ra bọn họ đều đang vô cùng hưng phấn.

Nhìn thấy cảnh này, Phong Nhựt nhin không được mà mỉm cười, sự việc quả nhiên không sai so với phỏng đoán của hần, xem chừng chiều hôm nay bọn Sở Phong kia không đuổi bắt mình được mình, lý do hơn phân nữa là đã đụng độ với đám người Thiên Cơ Viện rồi.

Lúc này Khúc Vân lại lần lượt giới thiệu Phong Nhựt với những người còn lại, bọn hần đều có đội săn bắt riêng cả, nhưng đôi khi vẫn sẽ hợp tác cùng đội của Khúc Vân.

Sau khi bắt chuyện với mọi người, lúc này Khúc Vân mới thuật lại vụ việc xảy ra hồi xế chiều, ban đầu hần đã đánh giá thấp sự ngang ngược và dứt khoát của bọn Sở Thiên, không lâu sau khi ba người Mã Viễn vô cùng phần nộ mà rời khỏi Thiên Xu Viện, Sở Thiên đã tự mình mang theo vài chục tên đệ tử Thiên Xu Viện ồ ồ kéo tới Thiên Cơ Viện.

Sở Thiên lên tiếng hỏi rõ chỗ ở hàng ngày của Phong Nhựt xong, bọn họ lập tức thiêu rụi căn lều trúc kia của hần, rồi sau đó mới phá hủy hơn mười mảnh ruộng Hương Linh Đạo ở gần đó, thậm chí còn giết chết hơn mười con Tuyết Linh Tầm nữa.

Loại hành vi khiêu khích này lập tức chọc giận bọn đệ tử Thiên Cơ Viện, vì thế rất nhanh hai bên bộc phát con lửa giận, lúc đầu chửi mắng nhau sau đó lại xảy ra hỗn chiến, nhưng ngay thời điểm mấu chốt nhất, viện chủ Thiên Cơ Viện đột nhiên ra mặt quát lớn ngăn mọi người dừng lại, rồi cuối cùng mọi chuyện mới chấm dứt.

Không thể nghĩ ngờ gì nữa, trong chuyện này bên phe Thiên Cơ Viện đã chiếm thế ưu thế tuyệt đối, còn bọn người Khúc Phong tập trung ở đây, chủ yếu là để phòng bọn Sở Thiên cam lòng ăn chút thiệt thòi kia mà âm thầm quay lại đánh lén, khiến cho Phong Nhựt gặp thêm bất lợi.

Nghe đến đây, trong lòng Phong Nhựt rất cảm kích, vội vàng hướng về phía bọn Khúc Vân nói lời cảm tạ, mặc kệ như thế nào, lần này đúng là hần đã nhờ vào những kẻ chủ lực trong Thiên Cơ Viện này để tránh khỏi rất nhiều phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Chỉ Huyết Đan.

Đám người Khúc Vân cẩn thận hỏi Phong Nhựt vì sao lại xung đột với nhóm ba người Mã Viễn, Phong Nhựt cũng đại khái kể lại, riêng chuyện tịch thu hết Ngũ Hành Thạch của bọn Mã Viễn thì không hề nhắc tới, mà chỉ nói rõ việc thu được thanh kiếm nhất phẩm của bọn chúng thôi.

Do trước đó Phong Nhựt có nghe bọn Khúc Vân kể lại, dường như chuyện ba người nhóm Mã Viễn bị vợ vét tài sản đã không được tiết lộ ra ngoài nên hần cũng nín luôn, không phải hần e sợ bọn Sở Thiên mà vì bản thân mình đã học trộm tâm pháp Thanh Vân Quyết tầng thứ hai, nên hần cũng không hy vọng ba người bọn Mã Viễn thẹn quá hoá giận mà vu oan hãm hại hần trộm đi công pháp Thanh Vân Quyết !

Lúc này mọi người vui vẻ nói chuyện một lúc lâu rồi cáo từ, thế là bên cạnh đồng lứa lớn giờ chỉ còn lại Khúc Vân, Khổng Phi, Đường Thanh và năm người nữa, mấy người này đều là thủ hạ đáng tin cậy của Khúc Vân.

Lúc này, Phong Nhựt mới lấy ra tám mươi viên Ngũ Hành Thạch đưa cho Khúc Vân, "Khúc sư huynh, đây là Ngũ Hành Thạch mà huynh đã mua Bạch Vũ Hạc dùm ta, xin hãy nhận lấy !"

"Ồ ? Ngươi lấy đâu ra nhiều Ngũ Hành Thạch thế ?" Vừa nghe Phong Nhữc nói qua, Khúc Vân thoáng kinh hãi lấp bắp, nhưng lập tức ý hiểu ra, hỏi lại với sắc mặt cổ quái : "Không lẽ ngươi lấy của bọn Lương Thực à ?"

"Hi ! Cứ coi là vậy đi !" Phong Nhữc cười cười không phủ nhận, nhưng nhất thời khiến cho năm người bọn Khúc Vân thán phục không thôi, bởi vì đối với bọn họ thoải mái mà đánh Lương Thực một trận thì rất dễ, chỉ cần có điều kiện thích hợp thì ai cũng có thể làm được, nhưng nếu kế tiếp theo đó muốn bắt chẹt gã để thu lấy nhiều Ngũ Hành thạch như vậy thì rất khó.

Lúc này, Phong Nhữc trong mắt mọi người lại càng có cảm giác khó tưởng tượng nổi.

Lặng đi một lúc, Khúc Vân là người phản ứng nhanh nhất, y đẩy túi Ngũ Hành Thạch lại cho Phong Nhữc, mỉm cười nói: "Ha ha ! Những Ngũ Hành thạch này ngươi cứ giữ lại đi, dù sao bây giờ ta cũng chưa cần dùng đến. Nửa tháng sau, chúng ta sẽ đi chợ ở Thiên Đăng Sơn để mua sắm một ít vật phẩm chuẩn bị cho lần săn bắt tiếp theo, hiện tại ngươi vẫn chưa có trang phục phòng ngự, do đó khoản Ngũ Hành Thạch này hãy giữ lại mà mua bộ trang phục Tuyệt Tầm đi. Nên biết rằng hiện giờ chúng ta sắp phải xâm nhập vào khu trung tâm của bảy mươi hai dãy núi, mức độ nguy hiểm chỗ đó cao hơn ở Đông Phong rất nhiều !"

"Khu trung tâm của bảy mươi hai dãy núi ?" Vừa nghe Khúc Vân nói thế, Phong Nhữc liền hít một hơi lạnh khí, mức độ nguy hiểm của nơi đó hẳn không phải chỉ mới nghe nói tới chỉ một lần. Có người còn nói thậm chí xuất hiện cả linh thú cấp năm, chỉ cần gặp phải loại này thì nhất định toàn quân bị diệt, Khúc Vân sao thế nhỉ ? Không muốn sống nữa à ?

Nhìn thấy thần sắc Phong Nhữc, Khúc Vân cười lớn : "Ngươi không cần quá lo lắng, tất nhiên chúng ta không phải đi chịu chết rồi ! Thực tế lần này do Ninh Viễn sư huynh thuê chúng ta, Ninh sư huynh sẽ cùng đi với chúng ta, ngoài ra còn có hai đội săn bắt khác nữa, nhiệm vụ của chúng ta cũng không phải là tiêu diệt linh thú mà chỉ là thu thập một ít linh thảo quý hiếm thôi. Thời gian dự tính chuyến đi này sẽ không vượt quá mười ngày mà thù lao mỗi người là một viên Chi Huyết Đan !"

"Chi Huyết Đan ! Mỗi người một viên !" Phong Nhữc bắt ngờ quá liền bật lên tiếng kinh hô, chẳng trách sao đám người Khúc Vân đáp ứng. Mức thù lao này quá hậu hĩnh bởi vì giá một viên Chi Huyết Đan khoảng chừng ba mươi viên Ngũ Hành Thạch. Thông thường cho dù đám người Khúc Vân săn bắt suốt cả quý đi nữa, thì chưa chắc mỗi người có thể kiếm được ba mươi viên Ngũ Hành Thạch, nhưng hiện tại chỉ cần mất mười ngày thôi !

"Được rồi ! Hết thầy cứ theo Khúc sư huynh an bài đi !" Phong Nhữc nghĩ một hồi cũng không có ý kiến, rồi tiện tay thu lại tám mươi viên Ngũ Hành Thạch kia, nếu phải mạo hiểm thì tất nhiên cũng nên chuẩn bị đầy đủ một chút.

"A, đúng rồi Phong Nhữc, đêm nay ngươi đừng về chỗ cũ, nếu không ngại thì ở lại trong sơn môn với chúng ta đi ! Ta lo bọn Sở Thiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi đâu !" Khúc Vân quan tâm nói.

"Không sai ! Trong khoảng thời gian này ngươi cứ ở cùng với bọn ta thì tốt hơn, vừa lúc ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì mà có thể cướp được đồ của bọn Lương Thực chứ !" Lúc này Khổng Phi vui vẻ nói.

"Ha ha ! không cần đâu, ta đã có nơi ẩn thân cam đoan sẽ không để bọn Sở Thiên tìm được, khoảng nửa tháng nữa ta sẽ tới tìm các ngươi sau !" Phong Nhữc trực tiếp từ chối khéo, hẳn sao có thể rước thêm phiền toái cho Khúc Vân và Khổng Phi được, huống chi lần đi săn tiếp theo chỉ còn lại có hai tháng, hẳn cũng phải chuẩn bị cho tốt.

Thấy Phong Nhữc một mực từ chối, mấy người Khúc Vân cũng đành chịu, bọn họ lại hàn huyên vài câu rồi chia tay.

Nhìn theo bóng mấy người Khúc Vân đã rời đi hẳn, trước hết Phong Nhữc dập tắt đám lửa sau đó nương theo bóng tối mà lần mò chạy về phía Đông Phong. Hiện giờ do bọn Sở Thiên dựng phải cây đinh ở Thiên Cơ Viện nên không dám gióng trống khua chiêng đuổi bắt mình, vì thế hẳn có thể lạng lẹ tròn vào không gian Mộc Linh Thạch mà an tâm tu luyện.

Tuy rằng hai tháng cũng rất ngắn ngủi, nếu là người khác chắc chắn hiệu quả tu luyện sẽ không quá rõ ràng, nhưng hẳn nhờ có Mộc Linh Thạch tương trợ nên thu hoạch nhất định sẽ lớn hơn !

Đương nhiên, ngoại trừ tu luyện, Phong Nhữc còn phải tìm cách luyện chế thật nhiều Hoạt Lạc Tán và Chi Huyết Tán nữa, dù sao ở khu trung tâm bảy mươi hai dãy núi thực sự quá hung hiểm, ai biết sẽ xuất hiện tình huống nào chứ, thôi thì cứ chuẩn bị thật tốt mới được.

Trong bóng đêm, Phong Nhữc đã rất quen thuộc đường đến Đông Phong, hẳn không dám đi vào quá sâu mà chỉ ở chỗ giáp ranh Đông Phong tùy tiện tìm một vị trí bí mật từ từ ngồi đợi.

Lúc này, hẳn không dám ngồi yên tu luyện, cũng không dám ngủ, bởi vì hẳn không có trận pháp cấm chế thần bí gì để phòng thủ nên nhờ có độc trùng nào đó chui vào thì hẳn sẽ đi đòi nhà ma ngay.

May mắn là hiện tại pháp lực của Phong Nhữc đã tăng nhiều, dù mấy ngày liên tiếp không ngủ không nghỉ cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

Nhưng cách này cũng chỉ là phương pháp giảm thiểu nguy hiểm ở Đông Phong thôi, nếu phải qua đêm ở một chỗ khác, như khu vực thung lũng giữa các ngọn núi, hoặc khu trung tâm bảy mươi hai dãy núi chẳng hạn, thì nhất định phải dùng cấm chế hoặc trận pháp để đề phòng.

Về điểm này, Phong Nhữc hiển nhiên không có cách nào so sánh với Khúc Vân và những đệ tử đời thứ ba kia, bởi vì bọn họ từ lúc nhập môn đã được tu tập hết thầy và rất có hệ thống, ngoại trừ tu luyện Thanh Vân Quyết ra, bọn họ còn phải biết cách luyện đan cơ sở, chế phù thuật cơ sở, luyện khí thuật cơ sở, cấm chế thuật cơ sở và ngự thú thuật cơ sở nữa.

Cho nên, dù hiện tại chênh lệch giữa Phong Nhữc và những đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông không lớn lắm, thậm chí hắn còn trội hơn ở một số phương diện khác nữa. Nhưng theo thời gian, khi những đệ tử đời thứ ba này tiến cấp lên Trúc Cơ kỳ, hơn nữa bắt đầu tu tập Ngự Kiếm Thuật, thì kết hợp những thứ này sẽ làm cho khoảng cách chênh lệch ngày càng lớn, đến một lúc nào đó Phong Nhữc vĩnh viễn sẽ nhìn không tới, đuổi cũng chẳng kịp !

Đáng tiếc, Phong Nhữc tuy biết rõ điều đó nhưng không có khả năng thay đổi, bởi căn bản hắn không có cách nào chính thức gia nhập vào Thanh Vân Tông hay những môn phái tu tiên khác !

"Ồ hay ! Mặc kệ, đi một bước tính một bước đã ! Cả đời mình không có hy vọng đột phá Trúc Cơ kỳ đâu, nên nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ !"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 22: Băng Sương Kiếm.

Một tia quang mang màu lam nhạt từ chuôi kiếm chạy dọc theo thân kiếm, dưới ánh mặt trời rực rỡ ánh lên từng vầng hào quang tầng tầng trong suốt, trên thân kiếm có vô số quang điểm như băng tinh lơ lửng.

Đây là lần đầu tiên Phong Nhữc quan sát thanh kiếm nhất phẩm ở khoảng cách gần như thế, thanh kiếm này dài khoảng ba thước, rộng chừng hai thốn, thân kiếm màu lam nhạt có khắc hai chữ "Thanh Phong".

Nắm thanh kiếm trong tay hắn có thể cảm nhận được rõ ràng một tia lạnh giá như băng từ thân kiếm truyền đến, đúng là thanh kiếm này đã từng được tinh luyện bằng Ngũ Hành Thạch thủy thuộc tính, do đó mới có thể có khí tức âm lãnh rét lạnh thế này.

Có thể nói chất lượng thanh kiếm này đã vượt qua Ánh Nguyệt đoàn đao của Phong Nhữc rất nhiều, Ánh Nguyệt đoàn đao đối với phạm nhân còn có thể miễn cưỡng sử dụng được, chứ thanh kiếm nhất phẩm này nếu phạm nhân chỉ cầm sờ qua thôi, cũng đã bị khí tức âm hàn của nó làm cho tổn thương không nhỏ.

Phong Nhữc dám khẳng định nếu không phải gần đây pháp lực hắn tăng tiến mạnh và trình độ ngưng luyện cũng có biến hóa lớn thì hắn đã không thể sử dụng được thanh kiếm này.

Từ từ rút pháp lực vào trong thanh kiếm, lập tức từ thân kiếm truyền ra những tiếng ngân to nhỏ, từng vệt quang mang màu lam cũng nhanh chóng hóa thành vô số viên bi lam sắc nhanh chóng xoay tròn. Chỉ trong khoảnh khắc, lấy Phong Nhữc làm trung tâm trong vòng ba trượng nhiệt độ giảm xuống rất nhanh, trong không khí hiện ra vô số bông tuyết màu lam phát phới, trong nháy mắt cỏ xanh trên mặt đất đã bị đông cứng thành những tượng băng.

"Kiếm tốt !" Phong Nhữc nhìn không được khen một tiếng, thanh kiếm nhất phẩm này có khả năng chịu được gấp ba lần pháp lực so với thanh Ánh Nguyệt đoàn đao ! Điều này cũng đồng nghĩa với việc hắn có thể đánh ra một đòn công kích mạnh gấp ba lần trước đây !

"Phá !" Khẽ quát một tiếng, thanh kiếm ở trong tay Phong Nhữc nhanh chóng vẽ ra nửa hình cung trong không trung, vô số bông tuyết màu lam bị kiếm khí kéo đi theo, mới trông qua tựa như luồng cuồng phong màu lam vậy!

Sau khi những bông tuyết màu lam bị cuốn quanh, Phong Nhữc dụng sức chém thanh kiếm trong tay về phía một gốc cây đại thụ cách đó khoảng ba trượng. Lúc này vô số bông tuyết phảng phất như Giao Long ra biển đột nhiên oanh kích, nhất thời phân nửa thân cây hoàn toàn bị đông băng !

Khi luồng khí tức âm hàn hoàn toàn bị tán đi, Phong Nhữc mới lắc đầu. Vừa rồi hắn bắt chước cách Mã Viễn thi triển một kiếm lôi đình cũng ở trong cự ly ba trượng, cũng với cây đại thụ giống thế, nhưng một kiếm của Mã Viễn chẳng những dễ dàng chặt đứt cây đại thụ, hơn nữa còn đông băng hoàn toàn hết cả cây.

Bây giờ hắn cũng làm theo y hệt như thế mà cũng chỉ đông băng được hơn phân nửa thân cây, còn kiếm khí thì không tước nổi vỏ cây chớ đừng nói là chặt đứt cả thân cây, mặc dù Mã Viễn sử dụng thanh kiếm nhị phẩm sẽ có ưu thế hơn, nhưng rõ ràng pháp lực của Mã Viễn đã vượt hẳn rất nhiều.

Thế nhưng gã vẫn chỉ là một thủ hạ của Sở Thiên mà thôi, bởi vậy có thể suy đoán tên Sở Thiên này quả thật quá đáng sợ !

"Xem ra mình đã đắc ý quá sớm !" Phong Nhữc khẽ lắc đầu, nếu như chính diện đối kháng ắt hẳn mình không phải là đối thủ của Lương Thực, chứ đừng nói đến Mã Viễn hay Sở Thiên, có thể hiện nay mình đã trở thành cái gai trong mắt, trong thịt bọn chúng, tuy nói do mình có quan hệ với Thiên Cơ Viện nên tạm thời không cần lo lắng gì, nhưng nếu như mình không tăng cường thực lực thì chắc chắn không có đường mà lui !

Đeo thanh kiếm nhất phẩm lên lưng, Phong Nhữc lại lấy Ánh Nguyệt đoàn đao hủy đi dấu tích rồi mới chui vào rừng.

Trở lại không gian Mộc Linh Thạch, Phong Nhựt không lập tức cường hoá thanh kiếm, trong tay hắn có hơn mười viên Ngũ Hành Thạch thuộc tính thủy hoàn toàn có thể lấy ra, hơn nữa thanh kiếm kia còn có thể tiếp tục cường hóa, nhưng hắn không làm ngay bởi vì pháp lực của hắn vẫn còn yếu nhược lắm.

Tuy hắn có thể liên tục thi triển vài chục lần Hỏa Diễm Đao, nhưng nếu toàn lực xuất chiêu Băng Sương Kiếm như vừa rồi thì cao lắm hắn cũng chỉ có thể liên tục phát ra bốn năm lần là cùng, dù sao số lần này cũng chỉ là ước đoán cũng chưa chính xác cho lắm.

Ngoài ra điều khiến cho hắn cảm thấy do dự chính là vì Hoạt Lạc Tán không thể khôi phục hoàn toàn pháp lực lúc thi triển Băng Sương Kiếm, đồng nghĩa với việc chẳng may hắn gặp phải nguy hiểm thì pháp lực của hắn có lẽ sẽ có khả năng bị cạn kiệt.

Cho nên nếu hắn chọn cách tiếp tục tinh luyện cường hóa thì không chừng số lần thi triển Băng Sương Kiếm sẽ càng ngày càng ít đi, có lẽ đây cũng là lý do mà Lương Thực không tiếp tục tinh luyện cường hóa.

Thầm thở dài, Phong Nhựt lấy Tuyết Linh Điệp ra, để nó tự do hoạt động ở không gian nhỏ hẹp này còn tự mình nhớ lại tâm pháp Thanh Vân Quyết tầng thứ hai rồi bắt đầu tu luyện.

Mười ngày cứ thế trôi qua, trong đoạn thời gian này mặc dù nhờ có Mộc Linh Thạch dư thừa linh khí tương trợ nhưng tu vi của Phong Nhựt cũng không tiến nhanh như trước nữa.

Đối với việc này hắn đã rõ, bởi vì nửa năm trước, ngày qua ngày khổ tu, chỉ là trở ngại do thiếu linh khí mới bị vướng phải bình cảnh, vì vậy dưới sự trợ giúp của Mộc Linh thạch mới có thể tiến triển nhanh chóng, nhưng bây giờ hắn lại phải tu luyện tích lũy pháp lực, nếu như trụ cột không vững thì tương lai sẽ rất nguy hại !

Hiện giờ sắp đến ngày ước hẹn với đám Khúc Vân, Phong Nhựt liền đình chỉ tu luyện, hắn mang theo Tuyết Linh Điệp rời khỏi không gian này. Khi đi ngang qua huyết động tám tối, hắn có ý nhìn chung quanh một lần nữa thì phát hiện ra Ngân Sắc Tri Thủ đang lánh sang chỗ khác, tựa như là mặc nhiên chấp nhận sự hiện hữu của hắn vậy.

Điều này khiến cho Phong Nhựt cảm thấy vừa buồn cười lại buồn bực, buồn cười chính là con Tri Thủ này quá thông minh, nó biết đánh không lại nên tìm cách tránh xa, còn buồn bực là vì nếu như thế thì làm sao hắn có thể tiếp tục thu thập thêm tợ nhện đây ?

Nhưng lúc này Phong Nhựt không có cách nào bắt buộc con Ngân Sắc Tri Thủ này nhả tơ, càng không nỡ bắt nó lại rồi tìm cách xử lý, cho nên tạm thời mặc kệ nó chờ sau này có thời gian chậm rãi nghĩ biện pháp.

Sau khi bịt kín hoàn toàn chỗ khe hở hắn lại cố gắng nguy trang thêm lần nữa, khi đã xác định sẽ rất khó bị người khác phát giác, Phong Nhựt mới rời khỏi tiểu cốc. Hắn giải phong Bạch Vũ Hạc, rồi bay về hướng ngọn chủ phong Thanh Vân Sơn.

Không lâu sau khi hắn tiến vào ngọn chủ phong này, một dải tử quang từ sơn môn Thanh Vân Tông bay đến, trong nháy mắt đã dừng trước mặt Phong Nhựt, sau khi luồn từ quang biến mất liền hiện ra một con tử hạc trông rất sống to bằng lòng bàn tay !

Vừa nhìn thấy tử hạc, Phong Nhựt sững sờ lập tức cẩn thận thò tay bắt lấy, hắn biết rõ đây là vật dùng để đưa tin của cao tăng Thanh Vân Tông, nhưng phạm vi đưa tin chỉ giới hạn ở ngọn chủ phong Thanh Vân Sơn mà thôi, một khi vượt ra khỏi ngọn chủ phong này thì không cách nào sử dụng nữa.

Nhưng điều làm cho Phong Nhựt cảm thấy kỳ quái chính là cao tăng Thanh Vân Tông sao lại biết mình mà tìm tới ? Lại còn vận dụng thủ đoạn đưa tin cao cấp như thế, phải biết rằng, mặc dù kiêu ngạo như Sở Thiên cũng không có tư cách sử dụng thứ này.

Trong lòng không yên, hắn gỡ tờ giấy từ trong mỏ con tử hạc xuống, khi nhìn vào tờ giấy Phong Nhựt lập tức như ngây như dại, vì trên tờ giấy chỉ viết có hai chữ "Trả nợ !" !

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Linh Trà.

"Trả nợ !" !

Vừa nhìn thấy hai chữ này, Phong Nhựt bị dọa đến giật mình, tuy không có ký hiệu của ai nhưng nhìn sơ qua hắn cũng biết đó là thần thánh phương nào rồi.

"Xong rồi, thôi tiêu rồi !" Phong Nhựt sợ hết hồn hết vía, trong thời gian qua trước hết là hấn liền tiếp nhập định khoảng nửa tháng, sau đó kết oán với đám người Mã Viễn, kế tiếp hấn lại chạy đi chạy về tu luyện như thế cũng đã hơn một tháng. Vì vậy, vô tình hấn đã quên mất yêu cầu của lão bà.

Không dám do dự, Phong Nhựt vội vàng khống chế Bạch Vũ Hạc nhanh chóng bay đến tiểu cốc của lão bà bà, hiện tại hấn chỉ hy vọng này lão bà sẽ không nổi giận, nếu không hấn thề thâm chắc luôn.

Mới bay đến cửa vào tiểu cốc, da đầu Phong Nhựt chợt run lên, thiếu điều muốn quay đầu bỏ chạy, hay là cứ chạy được bao xa thì hay bấy nhiêu đi ! Bởi vì tụ tập suốt hai bên con đường nhỏ làm bằng đá xanh có đến mấy ngàn con Thái Vân Điện đang đậu ở đấy, từ xa nhìn lại trông thấy con đường giống như hai sợi tơ sắc sỡ uốn lượn nhẹ nhàng.

Nếu như lúc bình thường, Phong Nhựt sẽ cho là cốc chủ sắp sửa long trọng nghênh đón nhân vật trọng yếu nào đấy nên cần phải phô trương thanh thế như hiện tại, lúc này hấn chỉ có thể cho rằng đây là con đường từ thần dành riêng cho hấn trước khi tiến ra pháp trường mà thôi.

Trong lòng Phong Nhựt thoáng run sợ, nhưng trước hết vẫn thuận tay phong ấn Bạch Vũ Hạc lại rồi mới lễ bước vào trong tiểu cốc, hấn biết rõ mình không cách nào trốn được mấy ngàn con Thái Vân Điện này.

Xuyên qua cánh rừng trúc, Phong Nhựt bất ngờ khi rõ ràng nghe được tiếng đàn khảy réo rắt, giai điệu nghe rất êm tai, đáng tiếc trong lòng đang lo lắng cho tính mạng của hấn nên căn bản không còn tâm tư nào để thưởng thức cả. Thực ra cho dù lúc bình thường đi nữa hấn cũng không hề có khiếu thưởng thức âm nhạc, hơn nữa hấn không tưởng tượng nổi, lão bà trông như ác quỷ thế này mà lại biết đánh đàn thì thật là lạ ?

"Ồ ! Sao không thấy lão bà đâu nhỉ ?" Vừa rẽ qua một góc quanh thì xuất hiện ngay trước mắt Phong Nhựt chính là tòa trúc lâu tinh xảo, nhưng khiến cho hấn cảm thấy kỳ quái chính là ở chỗ tiểu đình, nơi phát ra tiếng đàn bên hồ kia không phải là bóng dáng lão bà bà mà chỉ có một nữ tử mặc xiêm y màu lam, tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng nhưng cũng đã làm cho hấn có cảm giác quen thuộc.

Tiếng đàn vẫn chưa dừng lại, nên Phong Nhựt chỉ biết đứng yên tại chỗ, có trời mới biết cô gái áo lam này có quan hệ gì với lão bà đó hay không, nếu lỡ quá nhiều đối phương hấn khẳng định bị ăn quả đắng là cái chắc !

Khi khúc nhạc vừa kết thúc, này cô gái áo lam nhẹ nhàng đứng dậy hướng về trúc lâu nhẹ nhàng thì lễ nói: "Su thúc, Lăng Nhi xin cáo lui !"

Nói xong, thiếu nữ áo lam tiện tay thu hồi này cây đàn cổ, không thèm liếc nhìn Phong Nhựt chút nào mà gọi ngay con Ngân Sắc Đại Điện đang giương cánh ở gần đó rồi lập tức bay lên trời, trong nháy đã biến mất khỏi tầm mắt Phong Nhựt.

"Lại là nàng !" Sau khi nghe được tiếng nói thánh thót êm tai đó, Phong Nhựt cũng đã đoán được thân phận của đối phương, hơn nữa lúc nhìn thấy Ngân Sắc Đại Điện đó hấn lại càng chắc chắn thêm.

"Là Lam Lăng sao ? Danh tự thật đúng là cực kỳ dễ nghe !" Trong lòng Phong Nhựt thầm nghĩ, vị Lam sư tỷ này chính là người của Thiên Cơ Viện mà tất cả đệ tử đời thứ ba đều ngưỡng mộ, ngay cả Thiên Xu Viện đang đấu đá lung tung đi nữa, dù cho Sở Thiên luôn tự cho mình luôn đúng cũng không dám làm cản trước mặt nàng, chỉ có điều cho tới hiện tại tính tình vị Lam sư tỷ này cũng rất cổ quái, chỉ cần một lời không hợp liền động thủ ngay, việc tương tự này xảy ra cũng không phải là ít cho nên nàng mới có đại danh ác bá, chỉ không ngờ là ác bá cũng có những lúc dịu dàng đến thế.

Đương nhiên ý nghĩ này lập tức bị Phong Nhựt nhổ toẹt ra ngay, nàng dịu dàng ư ? Không biết là thật hay đang giỡn chơi đây, chẳng lẽ không thấy nàng gọi lão bà kia là su thúc đấy sao ! Vậy đều là cá mè một lứa rồi !

Phong Nhựt còn đang nghĩ ngợi có chút tức giận thì tòa trúc lâu phát ra tiếng "két két" rồi không thấy có gió mà tự mở ra. Lập tức, Phong Nhựt cảm thấy một luồng khí từ trong trúc lâu chậm rãi tràn ra, thậm chí hấn còn có thể cảm thấy có vô số quỷ nhân đang nhìn mình chăm chăm, nếu không phải sau lưng có hàng ngàn Thái Vân Điện đang ngăn cản lối ra thì hấn đã lập tức quay đầu bỏ chạy rồi !

"Tiêu tử thú ! Còn đứng thất thần ở đó làm gì, lập tức lăn tới đây cho lão thân !" Lúc này này giọng nói khàn khàn khó nghe của lão bà đột nhiên từ trong trúc lâu truyền ra, làm cho Phong Nhựt lần nữa phải sợ hãi kêu lên một cái.

Nhưng giờ phút này Phong Nhựt đã không còn đường lui, chỉ có thể vừa bước vừa sợ đi vào trong trúc lâu. Nhưng điều làm cho hấn cảm thấy kỳ quái chính là khi mới vừa bước vào trúc lâu này, thì bỗng nhiên cảm giác luồng khí tức âm hàn kia đã biến mất vô tung vô ảnh từ lúc nào.

Lại nhìn bên trong tòa trúc lâu, lão bà vẫn giống như lúc trước, toàn thân khoác chiếc áo choàng màu đen, thân hình tựa như khô lâu đang ngồi trên một chiếc bồ đoàn, ở trước mặt lão bà là một cái bàn ngọc bích, trên đó đặt một bộ ấm trà tinh xảo trang nhã, chỉ có điều linh trà đã nguội lạnh từ lâu.

"Vãn bối Phong Nhựt xin bái kiến tiên bối !" Cơ sự đã thế, Phong Nhựt thoáng tỉnh táo một chút, ngậm lại cũng thật buồn cười, đáng lý ra từ lâu hấn đã quên đi chuyện sống chết rồi, hấn cũng chưa từng nghĩ mình sống lâu như thế này mà đột nhiên lại có cảm giác sợ chết.

"Dâng trà !" Ngoài ý liệu của Phong Nhựt, lão bà này không đề cập đến chuyện hấn phải trả nợ mà chỉ lạnh lùng phân phó một câu.

Tuy rằng trong nội tâm rất kinh ngạc, nhưng Phong Nhựt cũng không dám cãi mệnh lệnh. Hấn liền bước lên phía trước một bước, gạt tàn trà màu xanh nhạt bỏ ra rồi bốc linh trà mới cho vào, cùng lúc đó truyền pháp lực vào trong linh trà, chờ lúc linh trà đầy chén thì đã nóng hổi giống hệt như được đun lên như bình thường vậy.

Phong Nhựt cầm chén linh trà cẩn thận đặt ở trước mặt lão bà, hấn âm thầm cảm tạ tên tiểu tử Không Phi, bởi vì người tu đạo thường nhắm nháp linh trà khác với phạm nhân nhiều lắm. Trà của phạm nhân dùng lửa nấu nước, sau đó dùng nước ấm để pha trà.

Nhưng cách pha trà của người tu đạo lại trực tiếp sử dụng pháp lực. Nói cách khác, một ly linh trà ngon hay dở có quan hệ rất lớn đến pháp lực tinh thuần và trình độ cao thấp. Nếu như người có pháp lực cao cường tinh thâm mà đi pha trà, thì cốc trà có mùi thơm ngát bốn phía, linh khí đầy đủ, nếu thường xuyên uống được loại này thì rất tốt cho việc tu luyện.

Nhưng nếu như pháp lực không đủ, lại không tinh thuần thì pha chế ra linh trà cực kỳ khó uống, nói chung không có ý nghĩa gì đối với việc tu luyện cả.

Các đệ tử đời thứ ba Thanh Vân Tông trong khi tu luyện bắt buộc ngày nào cũng phải bào chế linh trà, may mắn là Phong Nhựt từ chỗ Không Phi đã được nhấm nháp qua một ly linh trà. Quả thật linh trà rất khó uống, vì vậy đối với quá trình pha chế hắn cũng biết sơ sơ, bằng không hôm nay khẳng định đã xảy ra sự cố rồi.

Nhưng Phong Nhựt cũng không cách nào xác định được chén linh trà kia có dễ uống hay không nữa ?

Nhưng cũng may là lão bà bà tựa hồ không thêm đề ý đến chuyện đó, bàn tay như cành cây khô cầm chén trà lên hớp một ngụm, thật lâu sau đó một âm thanh khàn khàn mới phát ra: "Thật sự là khó uống quá !"

Nghe nói vậy, trên mặt Phong Nhựt hiện lên vẻ khốn đốn, nhưng trong lòng thì âm thầm oán trách, khó uống sao người còn uống nữa ? Ta có phải là đệ tử Thanh Vân Tông đâu, có thể chế được một ly linh trà như thế đã không tệ rồi !

Tuy rằng trong miệng nói là khó uống nhưng lão bà bà vẫn uống cạn toàn bộ linh trà trong chén vào miệng, sau rồi mới chậm rãi nói : "Trà báỉ sư ta đã ráng uống hết rồi, người hành lễ báỉ sư đi !"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Phi Phượng Thủ Trạc. (Phần 1)

"Báỉ sư ?" Đầu óc Phong Nhựt vốn nhanh nhạy tới cỡ nào cũng không thể ngờ lão bà rõ ràng gọi đến đòi nợ, cuối cùng tại sao lại biến thành báỉ sư chứ ? Hơn nữa chính mình lại là người được chọn, gần đây trong lòng mình vẫn luôn sợ hãi lão bà này mà !

Được rồi ! Mặc kệ tính tình đáng sợ và khủng bố tới cỡ nào hắn cũng không ngăn ! Tuy nhiên thực lực của hắn không thể sánh bằng, dù sao thì lão bà này cũng thuộc cao tầng của Thanh Vân Tông. Nhưng chính vì như thế nên hắn mới cảm thấy không tưởng tượng ra nổi, chẳng lẽ Thanh Vân Tông hết người rồi sao mà lão bà này lại thu nhận mình làm đồ đệ ? Không lẽ bà ta còn không biết mình chỉ là một tên tạp dịch tệ hại thôi sao !

Cho nên, trong lúc nhất thời Phong Nhựt hoàn toàn ngây người ra !

"Sao nào ? Người cho rằng lão thân không xứng làm sư phụ à ?" Lão bà hướng con mắt như có quỷ hỏa nhìn chăm chăm vào Phong Nhựt, lập tức dọa hắn giật cả mình !

"Hừ, văn bối không dám, văn bối chỉ là tên tạp dịch có tài đức gì có thể báỉ người làm sư phụ được !" Phong Nhựt vội vàng nói, kỳ thật hắn sao lại không muốn chứ ? Cho dù nhìn qua lão bà có giống ác quỷ, ... kể cả là ác quỷ đi nữa, hắn cũng sẽ không để ý tới !

"Hừ ! Tạp dịch thì sao ? Chỉ là một thân phận mà thôi, nếu người báỉ lão thân làm sư phụ thì người đương nhiên là đệ tử Thanh Vân Tông, chẳng lẽ còn ai vào đây dám nói cái gì sao ?" Lão bà liền cười lạnh một tiếng rồi nói.

"Vâng ! Văn bối ..., không ..., đệ tử xin báỉ kiến sư phụ !" Lúc này Phong Nhựt không chút do dự nhanh chóng quỳ lạy và cung kính khấu đầu tám cái.

"Ồ ơ ơ !" Lúc này lão bà phát ra tiếng cười như gào khóc thảm thiết, làm Phong Nhựt sợ tới mức không dám thở mạnh nữa, nếu như không phải Lam Lăng từng xưng hô lão bà là sư thúc thì thật hắn lo lắng mình đã báỉ phải một lão yêu bà làm sư phụ rồi !

"Rất tốt, người đứng lên đi !" Lão bà rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, hiển nhiên mới vừa rồi có chút kích động, điều này khiến cho Phong Nhựt rất đổi hoài nghi, có cần phải kích động đến mức thế không ? Chỉ là chuyện thu nhận đồ đệ thôi mà, đối với lão bà mà nói ắt hẳn không phải là việc khó khăn gì ? Chẳng lẽ lại bảo mình chính là một thiên tài tu luyện trong truyền thuyết ngàn vạn người khó tìm được một à, nên vì thế lão sư phụ nhất định được bảo bối cho nên mới hưng phấn vô cùng ?

Phong Nhựt còn đang suy nghĩ miên man, lão bà lại thờ dài một tiếng nói : " Tục danh của vị sư không mấy ai biết, cho dù là người trong bản Tông biết được cũng chỉ có hai ba người mà thôi, thân người là đồ đệ đầu tiên và cũng là đệ tử duy nhất của ta, vì vậy ta cũng không cần giấu dếm người làm chi. Vì sư họ Mộ, tên là Hàn Yên, người hãy nhớ kỹ trong lòng là cấm không được đề cập đến tên ta trước bất kỳ ai, nếu không địch nhân năm xưa sẽ tìm tới đây, lúc đó cái mạng nhỏ của người cũng đi đứt thì đừng trách vì sư không cảnh báo người trước !"

"Vâng ! Đệ tử hiểu rồi !" Phong Nhựt vội vàng đáp, tuy rằng hắn vẫn còn cảm giác hồ đồ sao tự nhiên lại có được sự phụ, nhưng những chuyện quan trọng thế này hắn cũng không dám lơ là.

"Kỳ thật người cũng nên biết kể từ khi người tiến vào bồn tông vì sư đã chú ý đến người rồi !" Lúc này Mộ Hàn Yên đột nhiên nói ra.

"A ?" Vừa nghe được chuyện đó khiến Phong Nhựt cả kinh, bởi vì ngày đó trên chiến trường chém chém giết giết, bản thân hắn bị trọng thương vốn tưởng rằng phải chết không thể nghi ngờ, nhưng không ngờ bị tọa kỵ phi hành của Phong Trần Từ tước hắn là thức ăn nên mới được giải cứu, sau đó hắn nghe nói có một vị Trưởng Lão Thanh Vân Tông ra mặt để hắn trở thành tạp dịch. Trước nay, hắn vẫn tưởng vị trưởng lão đó chính là viện chủ Thiên Cơ Viện Diệp Hoảng chứ, nhưng xem ra vị Trưởng Lão này ắt hẳn là sư phụ mới đúng.

Chỉ có điều hắn càng thêm nghi ngờ, tại sao tự nhiên mình lại được coi trọng như vậy ? Chẳng lẽ nói mình đúng là một trong những thiên tài tu luyện sao ?

Thấy thần sắc trên mặt của Phong Nhựt như vậy, Mộ Hàn Yên mới nói : "Người đoán không sai, ngày đó đúng là vì sư ra mặt giữ người lại, còn tâm pháp Thanh Vân Quyết tầng thứ nhất cũng là do vì sư nhờ Diệp Hoảng sư huynh ban cho người, bằng không người cho rằng Thanh Vân Tông cần một tạp dịch thật sao ? Tại sao phải giúp người chống lại ngọn gió núi lạnh lẽo đó chứ ?"

"Nguyên nhân chủ yếu là do vì sư không thể rời khỏi tiểu cốc nửa bước, vì hạn chế này nên ta không thể thu được đồ đệ trong đám đệ tử đời thứ ba của bồn tông. Người xuất hiện đã làm cho vì sư có cơ hội thu đồ đệ, có thể nói đây là cơ may của người mà cũng là may mắn của vì sư !"

Nghe đến thế lại liên hệ với các sự kiện cũ, Phong Nhựt đã đại khái hiểu rõ, vì sư phụ của mình là đệ tử đời thứ nhất Thanh Vân Tông hoặc cùng lắm là đệ tử đời thứ hai, từng rất nổi danh trong tu tiên giới, hơn thế còn là một mỹ nữ nữa là đằng khác, điểm này là dựa theo cái tên dễ nghe của sư phụ đây, hừ, tội quá tội quá !

Nhưng không biết bởi vì nguyên nhân gì mà sư phụ biến thành lão quái bà ai gặp cũng sợ, hoa thấy là hoa tàn thế này, hơn nữa còn bị cao tăng Thanh Vân Tông giam cầm trong tiểu cốc, lại không cho phép thu đồ đệ, có lẽ nếu không niệm tình đồng môn thì đã bị giết chết rồi.

Nhưng vì sư phụ của mình chắc chắn là vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành nên mới gặp được tên xui xẻo như mình đây, à không, ... phải nói là may mắn mới đúng chứ, dù sao đi nữa nếu không nhờ sư phụ đây chiếu cố cho cái mạng nhỏ của mình thì đến lúc này mình vẫn chỉ là một gã phạm nhân cả đời mãi mãi đần độn.

Nghĩ tới đây, Phong Nhựt lập tức trình trọng nói: "Sư phụ, người có tâm nguyện gì để đệ tử đi hoàn thành không ?"

"Ha ha! Người thông minh lắm ! Cũng được, nói trắng ra thầy trò chúng ta vốn là lợi dụng lẫn nhau, vì sư đã nói rõ rồi, ta sẽ truyền thụ cho người đạo thuật và pháp thuật bốn Tông, nhưng người phải thề nếu có một ngày thực lực đại thành phải thay vì sư giết chết một đứa tiểu nhân bạc tình bạc nghĩa cho ta ! Hiện tại nếu như người không muốn thì có thể rời đi ngay, ta sẽ không làm khó dễ người đâu !"

"Ồ ! Bạc tình bạc nghĩa, quả nhiên sư phụ bị tình cảm vướng lấy thân ! Nhưng chuyện này thì cần gì phải thề thốt chỉ cần mình gặp chắc chắn sẽ giết chết hắn ngay !" Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Phong Nhựt vẫn phải theo lời Mộ Hàn Yên mà thề độc, nhất định phải giết chết tên tiểu nhân bạc tình bạc nghĩa kia, chỉ có điều người kia tên họ là gì thì chưa thấy Mộ Hàn Yên đá động đến.

Có lẽ bởi vì Phong Nhựt thề thốt rất nhiệt tình nên ánh mắt Mộ Hàn Yên nhìn hắn đã hòa ái hơn rất nhiều, đương nhiên cái này kỳ thật chỉ là do tâm lý, bởi vì mặt quỷ dù mỉm cười vẫn có thể hù chết người ta.

"Người nghe đây chuyện bái ta làm thầy nhất định không nên tiết lộ ra ngoài, nếu không trước tiên cao tăng bốn Tông sẽ không tha cho người, tuy nhiên vì sư có thể tìm biện pháp khác để giúp người gia nhập Thiên Cơ Viện, như vậy việc tu luyện của người cũng trở nên thuận lợi hơn. Mặt khác, nếu như không có chuyện gì quá trọng yếu thì đừng tới tìm vì sư !"

Nói đến chỗ này Mộ Hàn Yên thở dài một hơi, nghĩ ngợi một chút liền gỡ từ cổ tay khô gầy xuống một vòng đeo tay màu xanh rất xinh đẹp và tinh tế đưa cho Phong Nhựt, "Những năm gần đây vì sư cũng không được như ý lắm, rất nhiều pháp bảo đều đã bị phá hủy, cho nên hiện tại không còn cái gì có thể ban thưởng cho người, thôi thì chiếc Phi Phượng Thủ Trắc này vốn có một đôi, nhưng nay đành tặng cho người vậy, vật này vốn dành cho nữ tử sử dụng nhưng cũng may tu vi của người còn thấp, nay tu vi người chưa đạt tới Trúc Cơ kỳ cũng có thể có hiệu quả, nếu gặp nguy hiểm mà không thể chống cự nổi thì chiếc vòng tay này có thể cứu tính mạng người được ba lần !"

Nhìn thấy Phi Phượng Thủ Trắc, Phong Nhựt sờ sờ, nhưng trong lòng thoáng có chút cảm động, theo như giọng nói của Mộ Hàn Yên thì thật ra lão bà không muốn rời Phi Phượng Thủ Trắc này, nói không chừng nó còn có ý nghĩa gì khác nữa nhưng nay đưa cho mình thế này quả thực khiến cho hắn có chút do dự.

"Sờ sờ cái gì ? Cứ cầm lấy đi ! Chiếc vòng tay này đối với vì sư cũng không còn tác dụng gì nữa, nó tựa như gân gà vậy (DG: xài chẳng ích lợi gì nhiều, bỏ thì tiếc), thôi người lui ra đi !" Mộ Hàn Yên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ném Phi Phượng Thủ Trắc cho Phong Nhựt rồi nhắm mắt không nói gì thêm.

Nhìn thấy thế, Phong Nhựt cũng chỉ còn cách thu lấy Phi Phượng Thủ Trắc, rồi cung kính thi lễ thật sâu sau đó xoay người rời đi.

Q.1 - Chương 25: Phi Phượng Thủ Trạc. (Phần 2)

Cho đến khi rời khỏi tiểu cốc, Phong Nhựt vẫn còn chút mơ mơ màng màng, những sự việc vừa qua khiến hắn có cảm giác như vẫn còn nằm mơ vậy.

Nếu không nhờ có chút cảm nhận lạnh lẽo được truyền lại từ chiếc Phi Phượng Thủ Trạc đang đeo trên tay, thì nhất định hắn không tin tưởng chút nào.

Dù sao cũng phải nói rõ, không biết chiếc Phi Phượng Thủ Trạc này là loại thần vật gì ? Chỉ cần mang vào tay là nó tự biến mất hoàn toàn tựa như Phong Ân Hoàn vậy, nhờ thế giúp cho Phong Nhựt đỡ phải xấu hổ khi đeo vào, dù gì đi nữa hắn cũng là nam nhân chân chính mà ! Nếu như lỡ bị ai đó phát hiện ra hắn đang đeo vòng tay nữ nhân vô cùng cổ quái thế này thì ..., hắn chỉ vừa mới nghĩ tới thôi ..., đã nhin không được mà muốn dựng tóc gáy lên hết.

Thôi thì mặc kệ, dù sao đây cũng là vật do sư phụ ban tặng, nói cho đúng ra là mệnh sư khó cái a ! Ngoài ra điểm quan trọng nhất là ..., sau khi mang chiếc Phi Phượng Thủ Trạc này vào, Phong Nhựt rất kinh ngạc phát hiện ra có một luồng hơi ấm áp nương theo chiếc vòng này truyền tới, hắn có thể cảm giác được bước chân mình trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nói một cách chính xác là toàn thân hắn đều linh hoạt hẳn lên !

Dưới trạng thái kỳ lạ này, Phong Nhựt hoàn toàn tin tưởng bản thân có thể thực hiện được những động tác mà trước đây căn bản không thể làm được, cũng có nghĩa là cho dù sau này có gặp phải địch nhân lợi hại đi nữa, hắn có cả khả năng vừa chủ động công kích trước, mà cũng có thể chạy trốn nhanh hơn xưa.

Trừ hiệu quả đó ra, tựa hồ Phi Phượng Thủ Trạc này cũng trợ giúp tăng thêm khí lực cho Phong Nhựt, có điều hiện tại hắn còn chưa có cơ hội thử nghiệm qua !

“Này ! Phong Nhựt, ngươi làm là làm lết làm gì vậy ?” Ngay lúc Phong Nhựt đang đắm chìm vào hiệu quả quá tốt có được từ Phi Phượng Thủ Trạc, thì cách đó không xa có một giọng nói quen thuộc chọt vang lên, hắn ngẩng đầu nhìn thấy rõ ràng là hai tên tiểu tử Nghiêm Minh và Đồng Nhạn Ngu.

Không thể không nói hai người này thật là xứng đôi, nhìn Nghiêm Minh tựa như quả cầu tròn ửng, còn Đồng Nhạn Ngu trông y như ma cây, hết lần này tới lần khác hai người bọn họ lại có ý thường đi chung với nhau, quả nhiên cảnh tượng này được xem là kỳ lạ nhất trong Thanh Vân Tông.

“Ách ! Không có gì, chẳng qua ta chỉ đi dạo vòng vòng thôi, thuận tiện ngắm nhìn phong cảnh một chút !” Tuy hôm nay Phong Nhựt vừa mới bái sư xong, và cũng không được tiết lộ ra danh phận sư đồ, nhưng dù sao hắn cũng đã có chỗ dựa nên giọng điệu nói chuyện cũng rang rang khác thường, đừng khí cũng tăng lên vài phần !

“Hắc hắc ! Còn ở đây ngắm phong cảnh nữa à ! Quả nhiên là gan của Phong Nhựt ngươi cũng lớn lắm !” Tên mập Nghiêm Minh giờ một ngón cái lên chỉ chỉ về phía Phong Nhựt, sau đó mới không nhanh cũng không chậm cười một cách thâm ý : “Sở Thiên đã hạ lệnh rồi, tuy không đòi mạng của ngươi nhưng hắn muốn chặt một chân một tay ngươi xuống, hơn nữa chỉ cần ai có thể báo cáo hành tung của ngươi lập tức được mười viên Ngũ Hành Thạch đấy ! Thế nào ? Ngươi còn muốn ngắm cảnh nữa không ?”

“Mới một chân một tay thôi à ! Tên Sở Thiên này thật là ngu ngốc, ha ha ... Thật đáng tiếc !” Hiện tại Phong Nhựt đã có chỗ dựa nên không coi Sở Thiên ra gì nữa ! Dĩ nhiên nếu hắn không có chỗ y lại thế này thì cũng chẳng biết phải giải quyết vụ này ra sao nữa !

“Đáng tiếc cái gì ?” Nghiêm Minh rất ngạc nhiên mà hỏi thăm, vốn dĩ khi hắn nghe được tin tức liên quan đến Phong Nhựt liền sợ muốn chết, ít nhất cũng nghĩ tới về khiếp đảm sợ sệt của Phong Nhựt mới đứng, ai dè bộ dáng hắn hoàn toàn chẳng đáng quan tâm chút nào.

“Đương nhiên ta đáng tiếc cho tên tiểu tử Sở Thiên kia rồi, bởi vì hắn căn bản không có cơ hội đâu !” Phong Nhựt cũng không cần quá bận tâm, hiện nay hắn đã có thanh kiếm khí nhất phẩm rồi, lại sở hữu Phi Phượng Thủ Trạc rất hiệu quả về thân pháp, có lẽ vẫn chưa phải là đối thủ của đám người Sở Thiên, Mã Viễn, nhưng muốn thoát thân chỉ là chuyện nhỏ !

“Này, đi gặp Khúc sư huynh thôi ! Nói thật ta rất nôn nóng đi một chuyến đến chợ Thiên Đăng Sơn rồi” Phong Nhựt cười hắc hắc liền đưa tay quàng lên vai tên mập, còn tên ma cây kia thì hắn vô phương thực hiện được vì vai gầy quá cao !

Đối với thái độ thân thiết quá mức của Phong Nhựt, Nghiêm Minh hơi sùng sờ một chút liền nở nụ cười hiếm hoi rồi cũng đi theo sau. Đối với phiên chợ trên Thiên Đăng Sơn không chỉ rất hấp dẫn với riêng Phong Nhựt, mà cả bọn đệ tử đời thứ ba ai cũng đều háo hức, dù sao ai cũng muốn tận lực trang bị đầy đủ cho mình, mà hiện tại chỉ có phiên chợ trên Thiên Đăng Sơn này mới thỏa mãn được bọn họ, đương nhiên điều kiện trước hết là phải có đủ Ngũ Hành Thạch cái đã.

Được hai người bọn Nghiêm Minh dẫn đường, rất nhanh cả ba đã đến chỗ ở của Khúc Vân, lúc này mới phát hiện ra cả nhóm Không Phi, Đường Thanh và Phương Huyền đều đã chờ đợi ở đây từ rất sớm.

“Áy dà ? Phong Nhựt, gần đây tu vi ngươi lại có đột phá nữa à ?” Mới vừa gặp mặt, Khúc Vân chính là người có tu vi cao nhất trong đám liền hỏi thăm hắn mà không quên kèm theo một chút kinh ngạc, nhất thời cũng gây cho mọi người nhao nhao nhìn qua.

“Ách ! Tu vì đột phá ?” Phong Nhựt cũng sững sốt một chút nhưng lập tức hiểu ra, dù sao chỉ mới hơn nửa tháng không gặp mặt, hẳn lại càng chẳng phải thiên tài tu luyện trong số hàng ngàn hàng vạn người, đột phá cái ... cọng lông á ! Chắc chắn do hiệu quả mang lại từ Phi Phượng Thủ Trắc rồi !

Nghĩ tới đây Phong Nhựt lại có chút lo lắng, ngay cả người tu đạo cỡ như Khúc Vân đây cũng có thể nhìn ra sự khác biệt, thế thì những tu sĩ cấp cao chẳng phải dễ dàng nhìn thấu sao ?

Tuy nhiên hẳn biết đó chỉ là đoán mò mà thôi, Phong Nhựt cũng an tâm phần nào do hiểu được sư phụ Mộ Hàn Yên của hắn nhất định cũng là một nhân vật có thanh danh trong tu tiên giới, làm sao có thể phạm phải sai lầm sơ đẳng thế được ? Sở dĩ Khúc Vân có thể nhìn ra được khác biệt, hoàn toàn là do bọn họ đã không gặp mặt hắn cả nửa tháng trời, mà tiêu từ đó lại là tên gian thương có chiếc mũi đánh hơi tài tình nữa, cho nên mới có thể sinh ra cảm giác nhạy bén thì tự nhiên cũng là chuyện bình thường, còn bọn người Không Phi kia trông về mặt lại mơ hồ hồ.

“Hắc ! Quả nhiên Khúc sư huynh mắt sáng như ngọn đuốc, có thể tỏ tường chuyện nhỏ, nhìn xa vạn lý a ! Thật bội phục, bội phục !” Phong Nhựt cũng không phủ nhận mà chỉ lớn tiếng vuốt mông ngựa Khúc Vân một chút !

“Ha ha, hôm nay tâm tình của Phong Nhựt nguoi quả thật rất tốt a. Đến đây ngồi đi, ta còn định kêu Không Phi đi tìm nguoi đây, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ lên đường đi chợ Thiên Đăng Sơn, phiên chợ này cứ cách hai mùa mới có một lần nên hết sức náo nhiệt, nếu như bỏ lỡ thì thật là đáng tiếc !” Khúc Vân cười ha hả một tiếng rồi mới bảo Phong Nhựt ngồi xuống.

“Tuy nhiên rất có khả năng lần này bọn ta sẽ bị đám Sở Thiên gây hấn đây, cho nên chúng ta phải xác định lộ trình nào cho an toàn một chút, mọi người có ý kiến gì không ?”

Vừa nghe nói tới đây, hào khí mọi người đang bốc lên bỗng thoáng một cái liền bay biến đi mất, hiển nhiên là khi đối mặt với đám người mạnh mẽ như Sở Thiên đây, trong lòng mọi người cũng rất lo lắng.

Nhẹ thở dài một hơi, Phong Nhựt suy nghĩ một chút rồi mới nói : “Mục tiêu của đám người Sở Thiên chính là ta, thời thì lần này ta sẽ tách ra đi riêng một mình, chỉ cần các sư huynh nói cho ta biết vị trí của phiên chợ Thiên Đăng Sơn ở đâu là được rồi !”

“Như vậy sao được” ! Khúc Vân liền cự tuyệt mà không chút nghĩ ngợi, “Nếu nguoi đã gia nhập vào nhóm săn bắt của chúng ta rồi, thì bọn ta cũng xem như người một nhà, làm thế nào có thể bỏ rơi nguoi được ! Huống chi cho dù không có nguoi đi nữa, đám Sở Thiên này cũng kiếm cơ hội chặn chúng ta không khác gì đâu !”

“Không sai ! Chuyện này cũng chẳng phải mới phát sinh lần đầu tiên, Phong Nhựt nguoi cũng không cần học thói cao thượng như thế làm gì, dù sao lần này Lam sư tỷ cũng đã trở về, thế nào bọn Sở Thiên cũng không dám ra tay quá mức đâu !” Lúc này tên mập Nghiêm Minh mới lắc lư cái đầu mở miệng nói.

“Hắc ! Tên mập kia, nguoi cũng không nên đặt quá nhiều hy vọng vào Lam sư tỷ, nàng còn không nhớ được nguoi là ai đâu đấy ! Chúng ta vẫn phải dựa vào bản thân mới được !” Đường Thanh đang ngồi cạnh bên liền nhướn mày trừng mắt cười nói.

“Đường Thanh ! Nguoi đồ kị ta phải không ! Khẳng định với nguoi là Lam sư tỷ đã từng nói chuyện với ta rồi, còn nguoi thế nào ?” Nghiêm Minh không chút khách khí mà phản kích.

“Đúng vậy, đúng vậy ! Ta thiếu chút nữa quên mất, chính xác Lam sư tỷ đã từng nói với nguoi một câu, à không ! đúng ra là một chữ ‘Cút !’ ... ha ha !” Đường Thanh cố ý ôm bụng cười thật lớn.

“Thôi được rồi, Im lặng hết đi !” Lúc này Khúc Vân mới nhìn không được mà xoa trán ra vẻ bất đắc dĩ, “Phong Nhựt, đã khiến nguoi chê cười rồi, hai tên này thật ra cũng chẳng tốt lành gì, tên mập đã từng đi nghe lén Lam sư tỷ đánh đàn, không ngờ bị Lam sư tỷ đuổi đi, còn tên Đường Thanh lại có ý nghĩ quái dị hơn, hắn muốn nhìn trộm Lam sư tỷ tắm rửa, ai ngờ lại đụng phải tỷ tỷ của Sở Thiên, chính là Sở Hân, rốt cuộc gã bị đánh cho sưng mũi sưng mặt, rồi nhờ có Lam sư tỷ giúp đỡ mới trốn thoát được, nhưng sau đó gã phải nằm liệt giường ba tháng trời mới khô”

Vừa nghe qua tình hình Khúc Vân thuật lại, lúc này Đường Thanh và tên mập Nghiêm Minh mới thành thật im re, còn Phong Nhựt thì cảm khái không thôi, đạo tâm của hai vị sư huynh này quả thật là lợi hại quá đi !

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Lộ Trình.

Vừa xử lý xong vụ Đường Thanh và tên mập đó, lúc này Khúc Vân mới nói tiếp : “Kỳ thật đường đi đến phiên chợ Thiên Đăng Sơn có rất nhiều lộ tuyến,

cho dù đám người Sở Thiên muốn giở trò quỷ quái gì đi nữa e rằng cũng khó có ảnh hưởng gì. Điều đáng lo nhất chính là sau khi rời khỏi phiên chợ Thiên Đăng Sơn kia kia, bởi vì lúc đó bọn họ có thể âm thầm theo dõi chúng ta !”

“Nếu như bọn họ ra tay với chúng ta ở chợ Thiên Đăng Sơn thì sao ?” Phong Nhựt hơi thắc mắc nên hỏi thăm

“Ngược lại chuyện này không cần phải lo lắng, bởi vì phiên chợ tại Thiên Đăng Sơn do Nhạn Bắc Tu Tiên Liên Minh chủ trì, nên nơi đó nghiêm cấm gây sự với nhau, dù cho đám Sở Thiên có mấy trăm lá gan đi nữa cũng không dám động thủ tại đó đâu !” Khúc Vân kiên nhẫn giải thích, “Hơn nữa do phiên chợ Thiên Đăng Sơn này cứ mỗi hai mùa mới được cử hành một lần, mỗi lần chỉ mở ra khoảng bảy ngày, cho nên nơi đó có rất nhiều tiền bối cao nhân tới mua sắm các loại vật phẩm tu tiên, tất nhiên trong đó có không ít người Trúc Cơ Kỳ, thậm chí tu sĩ Kim Đan Kỳ cũng có nữa ! Vì vậy bọn người Luyện Khí Kỳ như chúng ta cũng chỉ là những tên tạp nham mà thôi !”

“Ồ ! Cao thủ Kim Đan Kỳ ! Khúc sư huynh đã gặp qua chưa ?” Lúc này Khổng Phi không nhịn được mà ngạc nhiên hỏi thăm

“Ta làm gì có phúc phận đó chứ ?” Miệng Khúc Vân méo xệch, “Ta có nghe người khác nói qua, mười mấy năm trước trên chợ Thiên Đăng Sơn đã từng xuất hiện một vị cao thủ Kim Đan Kỳ nhìn tựa thần long, ngự kiếm bay ngang qua ! Hắc hắc ! Không biết khi nào chúng ta cũng giống như thế, cũng có thể tự do bay lượn trên không trung mà chẳng cần đến thú cưỡi phi hành thì tốt biết mấy !”

“Hắc ! Sư đệ lại nằm mơ nữa rồi, trong số mười hai môn phái lớn

của Nhạn Bắc Tu Tiên Liên Minh chúng ta có được mấy vị cao thủ Kim Đan Kỳ chứ ? Khi nào đến phiên bọn ta ?” Lúc này Phương Huyền đang ngồi yên trong góc cũng đột nhiên mở miệng mà sắc mặt vẫn bình thản như thường.

Trong bọn người Khúc Vân đây, Phương Huyền là người lớn tuổi nhất trong đám, tuy nhiên thực lực của hắn lại không bằng Khúc Vân, hơn nữa bình thường ít khi nào chịu mở miệng giao thiệp, vì vậy hầu hết chuyện quan trọng trong nhóm đều do một tay Khúc Vân làm chủ, có điều hai tên Đường Thanh và Nghiêm Minh đều là những gã nhanh nhẹn hoạt bát, nhưng có vẻ không hợp nhau lắm.

Lúc này đây, không nghi ngờ gì nữa lời nói của Phương Huyền hầu như ai cũng lộ vẻ tán đồng, ngoại trừ Khúc Vân hiểu rõ thật sự chuyện mơ ước tiến cấp Kim Đan Kỳ là một thực tế quá xa vời, chẳng hạn Thanh Vân Tông đây, người có thực lực cao nhất chính là Chương Môn cũng chỉ đạt tới Trúc Cơ Hậu Kỳ mà thôi !

Chỉ có điều đột nhiên Khúc Vân lại lộ ra nụ cười hết sức thần bí, gã nhìn xung quanh một lúc rồi mới thấp giọng nói : “Các ngươi có biết không, mấy chục năm về trước trong Thanh Vân Tông chúng ta đã từng xuất hiện một cao thủ Kim Đan Kỳ đấy !”

“Cái gì ?” Lúc này tất cả mọi người kể cả Phong Nhựt dùng ánh mắt không thể tin tưởng nhìn đều nhìn về phía Khúc Vân, mặc dù nói tên này chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng biết, nhưng loại chuyện này không thể nói giỡn được đâu, bởi vì nếu trong Thanh Vân Tông thật sự xuất hiện một cao thủ cỡ Kim Đan Kỳ thì Tông môn đã có thể được xếp vào năm vị trí đầu tiên trong Nhạn Bắc Tu Tiên Liên Minh rồi !

“Hắc ! Các người đừng nhìn ta vậy chứ !” Khúc Vân khoát tay áo rồi nói tiếp : “Ta cũng chỉ nghe nói thôi, sự tình cụ thể thật giả thế nào cũng không rõ lắm, nghe nói hồi trước từng có một vị cao thủ Kim Đan Kỳ tự xưng là đệ tử bổn tông, nhưng rất nhanh sau đó người này liền biến mất tăm mất dạng, thậm chí nam hay nữ cũng không cách nào biết rõ !”

“Không cần nói nữa, nhất định là giả rồi ! Cao thủ Kim Đan Kỳ cường đại đến dường nào chứ, làm thế nào lại biến mất dễ dàng thế được ?” Đường Thanh không nhịn được cũng mở miệng nói.

“Có lẽ vậy ! Dù sao cũng chỉ là tin đồn thôi, mà ngay cả chuyện ở Thiên Đăng Sơn kia cũng không rõ ràng lắm !” Khúc Vân thờ dãi có chút tiếc nuối, “Thôi được rồi ! Mọi người giải tán đi, sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường ! Còn Phong Nhựt, thôi thì ngươi hãy ở đây đi, để tránh đụng phải đám chó điên Sở Thiên kia !”

“Cũng được !” Lần này Phong Nhựt không cự tuyệt mà trực tiếp gật đầu.

Trải qua một đêm vô sự, sáng sớm ngày hôm sau bọn người Đường Thanh, Khổng Phi đã tập trung từ rất sớm, sau đó Khúc Vân phân phó một chút lập tức mọi người đều thả ra thú cưỡi phi hành rồi đồng loạt bay về hướng Bắc.

Tuy nhiên trong nhóm chỉ có Phong Nhựt và Khổng Phi cưỡi Bạch Vũ Hạc mà thôi, còn đám người Khúc Vân thì đã đổi sang tọa kỵ chiến đấu Kên Kên hết rồi, bất luận là tốc độ hay sức chịu đựng thì Bạch Vũ Hạc đều không bằng được, vì thế bọn Khúc Vân không thể không giảm tốc độ.

“Ai da ! Lần săn bắt tới đây ta nhất định phải mua một con Kên Kên mới được !” Khổng Phi đang bay sóng vai với Phong Nhựt thấy thế liền cảm thán, tuy bọn Khúc Vân có ý bay với tốc độ chậm rãi, nhưng do trời sinh Bạch Vũ Hạc rất e ngại Kên Kên, cho nên bay lượn bình thường thì không có gì đáng nói, nhưng nếu trong lúc ra ngoài đi săn sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn.

“Một con tọa kỵ Kên Kên này cần bao nhiêu Ngũ Hành Thạch ?” Đây cũng là vấn đề Phong Nhựt đang vướng phải, dù sao đi nữa cả nhóm săn bắt phải đồng bộ mới có thể giảm nguy cơ xuống mức thấp nhất.

“Cần khoảng hai trăm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp ! Hoặc một viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm là đủ !” Khổng Phi lắc đầu nói tiếp : “Theo ta nghĩ về phần Phong Nhựt ngươi không nên mua sắm tọa kỵ Kên Kên trước đâu, vì những con linh thú cấp hai, cấp ba kia rất đáng sợ, nếu không có trang phục phòng ngự sẽ rất dễ bị thương !”

“Đương nhiên là thế !” Phong Nhựt nhẹ gật đầu nhưng trong lòng âm thầm suy nghĩ, nhóm săn bắt này của Khúc Vân cũng không phải phân chia đều

toàn bộ thu hoạch đầu, mà phân phối dựa trên tác dụng phát huy chiến lược lúc đó, cũng chính vì vậy người có đảm lượng nhỏ nhất và thực lực yếu nhất như Không Phi đây, đi sẵn từ trước đến giờ mà vẫn chưa mua nổi một con tọa kỵ Kên Kên nữa, nếu không nhờ Khúc Vân chiếu cố chỉ sợ cả nhóm sản bất này đã không nguyên ý để Không Phi gia nhập rồi.

Tuy nhiên Phong Nhưộc lại rất có tự tin vào chính mình, có lẽ chỉ cần đi sẵn vài bận là hẳn có thể gom đủ Ngũ Hành Thạch để mua sắm bộ trang phục phòng ngự và tọa kỵ Kên Kên rồi.

Sau khi mọi người bay một mạch đến khu vực Bắc Phong, nhưng do phải đề phòng bọn Sở Thiên kiếm chuyện nên dưới sự dẫn dắt của Khúc Vân liền rẽ về hướng Đông mà bay tiếp, dù sao dưới tình huống có được phi hành tọa kỵ thế này, cũng khó mà đoán được lộ tuyến đối phương bay thế nào.

Nhưng cũng may mắn, có lẽ do vận khí bọn hắn khá tốt nên mãi tới lúc tiến vào phạm vi bảy mươi hai dãy núi mà cũng chưa gặp phải đám người Sở Thiên.

“Mọi người phải cẩn thận đấy, nhất định phải phi hành dấu mình trên những đám mây, ngàn vạn lần đừng hiển lộ thân hình ra khỏi đám mây, nếu không sẽ gây chú ý cho đám phi hành linh thú, lỡ như có bị tụt lại phía sau cũng đừng hoảng hốt, chỉ cần có thể nương theo tầng mây phía trước liền có thể đi tiếp!” Chợt nghe thanh âm của Khúc Vân vang lên từ phía trước.

“Khúc sư huynh nói rất đúng, phi hành linh thú thường kiếm ăn trong khu vực bảy mươi hai dãy núi này, cơ bản chúng nó đều là linh thú cấp ba trở lên, hơn nữa một khi xuất hiện mỗi đàn sẽ có ít nhất trên trăm con, chúng ta căn bản không cách nào chống cự nổi, chỉ có thể nương nhờ vào tầng mây che chở mà bay qua thôi! Phong Nhưộc người chỉ cần bay theo ta và nhớ không được manh động, chắc chắn sẽ không gặp chút nguy hiểm nào!” Sắc mặt Không Phi lại khá bình tĩnh, dù sao suy nghĩ cẩn kẽ cũng biết rõ hàng năm bọn họ phải bay qua xuyên lại khu vực bảy mươi hai dãy núi này ít nhất cũng hai lần, nên đã sớm tập thành thói quen rồi.

Trong nội tâm Phong Nhưộc có chút khản trương, nhưng phải nói là hiếu kỳ thì đúng hơn, bởi vì trước đây hắn đã nhiều lần nghe nói nói địa phận bảy mươi hai dãy núi là khu vực thần bí nhất của Thanh Vân Sơn, đáng tiếc là trên đỉnh những dãy núi này toàn bộ bị các tầng mây bao phủ dày đặc, nên hắn căn bản không thấy được chút gì bên dưới, tuy nhiên cũng nhờ thế mà đám người bọn họ cũng không cần quá lo lắng sẽ bị phi hành linh thú phát hiện ra, chỉ cần trực chỉ đi tới là được.

Khi mọi người phi hành suốt trên đám mây được hơn nửa ngày, lúc này mới bay ra khỏi phạm vi bảy mươi hai dãy núi, chỉ là đoạn hành trình đến phiên chợ Thiên Đăng Sơn còn khoảng nửa đường mới tới, vì thế bọn họ buộc phải nghỉ lại một đêm ở gần đây.

Bay tới trước thêm vài trăm dặm nữa thì đám người Khúc Vân đều dừng lại, hiện tại cần phải cắm trại ở đây một đêm rồi chờ sáng sớm mai mới tiếp tục đi tiếp, hơn nữa do đám phi hành tọa kỵ của mọi người cũng đã tỏ vẻ mệt mỏi không chịu nổi, cho dù không bị trời tối làm ảnh hưởng đi nữa thì bọn họ cũng chẳng còn cách nào đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 27: Quỷ Thôn

“Đường Thanh! Nghiêm Minh! Đồng Nhận Ngu! Lấy ngọn núi này làm trung tâm, ba người các người hãy cẩn thận kiểm tra khu vực năm mươi dặm xung quanh xem sao! Riêng ta và Phưong sư huynh sẽ bố trí trận pháp phòng ngự, còn hai người Không Phi với Phong Nhưộc lập tức đi thu thập nhiều củi vào, sau đó đem chất hết vào trong trận doanh đi!”

Ngay khi vừa đáp xuống mặt đất, Khúc Vân đã phân phó ngay cho mọi người, dĩ nhiên tất cả đều không chút do dự mà lĩnh mệnh thực hiện, hiển nhiên với tình hình thế này bọn họ đã quá quen thuộc rồi.

Phong Nhưộc cũng đi theo sau Không Phi mà có chút thắc mắc quái lạ, rõ ràng nơi đây giáp ranh với Thanh Vân Sơn vốn là địa phận đã có phạm nhân cư ngụ, theo lý mà nói ắt hẳn sẽ không thể nào xuất hiện linh thú lợi hại mới đúng, huống chi với tu vi của mọi người hiện nay thì cho dù ngọn gió trên đỉnh Thanh Vân Sơn này có lạnh cỡ nào đi nữa thì bọn họ cũng đã không còn chút nào e sợ nữa rồi, thì cần chi một lượng củi lớn để sưởi ấm chứ?

Tuy nhiên những nghi vấn này Phong Nhưộc chỉ dấu kín trong lòng, dù sao tại nơi hoàn toàn xa lạ thế này mà Khúc Vân chỉ bố trận khá đơn giản, cho nên tốt hơn hết vẫn phải cẩn thận đề phòng một chút!

Ngược lại ở khu vực này lại rất dễ thu lượm củi khô, dường như lân cận dãy núi này không có phạm nhân cư ngụ, chung quanh lại có một khu rừng rộng lớn bao bọc, hai người Phong Nhưộc và Không Phi cũng không cần cố công đi tìm kiếm củi khô, mà chỉ cần lấy kiếm khi ra chém loạn xạ một hồi, tiếng động “Răng rắc...” vang lên liên hồi, trong nháy mắt ngã xuống gần trăm cây lớn nhỏ chất đống dưới đất, không nói tới chỉ muốn có một đống lửa nhỏ, mà cho dù bày ra thành một bức tường lửa cũng dư sức.

“Hắc, Không sư huynh ! mỗi lần đi ra ngoài người đều được phân công đi gom củi hết sao ?” Phong Nhựt thu lại Thanh Phong Kiếm trên lưng, liền tiện tay vác lên hai bó củi cỡ một người ôm, rồi nhẹ nhàng đi về hướng trận doanh.

Không Phi vừa dự định trả lời, bỗng dưng ánh mắt gã chứng kiến thấy cử động của Phong Nhựt thì tức thời lấp bắp kinh hãi nói “Phong Nhựt, sao khí lực người mạnh lên dữ vậy ? Cơ hồ sắp sửa đuổi kịp Khúc sư huynh rồi !”

“Vậy à, thật không ?” Lúc này Phong Nhựt mới để ý đến hai bó củi to đang vác trên vai mình, mặc dù đã tia bớt đi vài chạc cây vướng víu, nhưng hiện tại ít nhất mỗi bó cũng đã hơn ngàn cân rồi ! Cộng hai bó lại cũng trên hai ngàn cân, rõ ràng mình chưa vận dụng đến pháp lực mà đã xách lên nhẹ nhàng thế này !

“Chẳng lẽ đây là hiệu quả của Phi Phượng Thủ Trắc ?” Phong Nhựt trầm nghĩ, rõ ràng hắn biết được gần đây tuy thể chất hắn tăng lên rất nhiều nhưng cao tay lắm cũng chỉ có thể miễn cưỡng vác nổi vật nặng khoảng ngàn cân mà thôi, dù cho là vậy nhưng muốn làm được thế đâu có dễ dàng gì, thế nhưng nếu vận dụng pháp lực thêm vào tất nhiên đó lại là chuyện khác.

Đĩ nhiên đối với nguyên nhân sâu xa bên trong, Phong Nhựt không cần phải cho Không Phi biết rõ, nên hắn chỉ cười hắc hắc hai tiếng rồi tiếp tục đi dòr đám củi còn lại.

Không bao lâu sau, cả trăm cây đều đã được hai người bọn Phong Nhựt chuyển hết vào doanh trại, chỉ với bằng đó việc quả thật đối với bọn họ chả thấm vào đâu, bước kế tiếp cũng rất đơn giản, liền đem đóng cây đó chặt ra làm nhiều khúc nhỏ để dành đốt lửa.

Sau khi mọi việc hoàn tất, Phong Nhựt liền lấy thanh đoản đao Ánh Nguyệt ra, chỉ cần một đao xuất ra lập tức những quãng hỏa diễm liền tấp vào vài bó củi, kế tiếp chợt nghe những tiếng lửa bùng cháy “O o...” reo lên, không cần phải bàn cãi gì nữa, vốn luồng hỏa diễm trên Hỏa Diễm Đao này chính là do pháp lực kết hợp cùng Ngũ Hành Thạch mà hình thành nên, cho dù đó là khối băng đi nữa cũng sẽ bị đốt cháy huống chi chỉ là đám gỗ bị chút ẩm ướt này.

Trong lúc này, mọi chú ý của Phong Nhựt đều đặt cả vào hai người Phụng Huyễn và Khúc Vân, bọn họ đang tiến hành bố trí trận pháp phòng ngự, tuy nhiên đối với sự tinh thần bí thế này xem ra Phong Nhựt hoàn toàn không hiểu gì cả, ngược lại đối với kiến thức nửa vời như Không Phi còn có thể hiểu ra đôi chút.

“Đây là Trận Pháp Như Sơn một trong tám loại trận pháp phòng ngự cơ bản nhất, không những nó có thể sử dụng riêng biệt mà còn có thể phối hợp để tăng cường thêm khả năng phòng ngự của trang phục, phạm vi hữu hiệu của trận pháp là trong vòng mười trượng, còn thời gian duy trì liên tục và mức độ phòng ngự sẽ tùy thuộc vào

số lượng và phẩm chất của Ngũ Hành Thạch được khảm vào. Trận pháp mà hôm nay Khúc sư huynh và Phụng sư huynh bố trí thuộc loại thấp nhất, nên chỉ cần khảm vào năm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp là có thể duy trì suốt đêm rồi !”

“À ! Hóa ra Ngũ Hành Thạch còn có công dụng này nữa !” Phong Nhựt hơi ngạc nhiên một chút, hiện giờ hắn mới hiểu được tại sao mỗi lần bọn Khúc Vân cũng thu được rất nhiều Ngũ Hành Thạch, nhưng cũng mau hết nhanh quá, thì ra ngoài trừ dùng Ngũ Hành Thạch tinh luyện cường hóa binh khí và trang phục ra, nó còn có tác dụng khác nữa !

“Đương nhiên rồi, thật ra mỗi lần đi săn chúng ta hao tổn rất nhiều Ngũ Hành Thạch, lần này bố trí trận pháp Như Sơn mới chỉ cần sử dụng năm viên thôi, nếu ở những nơi nguy hiểm khác thì phải cần bố trí ít nhất hai mươi viên mới đủ ! Mặt khác, mỗi tháng những con chiến đấu tọa kỵ kia đều phải ăn hết một viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, nếu gia tài ít ỏi thì làm sao nuôi nổi chứ !” Lúc này trông Không Phi rất chán nản mà thất vọng thốt ra.

“Thật thế à !” Phong Nhựt cũng bị ảnh hưởng mà cảm thán y như Không Phi, lúc trước hắn còn dự tính mua một con tọa kỵ Kên Kên cũng đâu có gì quá lớn lao, nhưng hiện tại rõ ràng nên cẩn thận xem xét kỹ lại, dù sao thì Bạch Vũ Hạc phải mất cả năm mới ăn hết một viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, thế mà tiêu phí cho tọa kỵ Kên Kên lại cao hơn gấp mười hai lần Bạch Vũ Hạc ! Thật sự khó nuôi nổi a !

Trong lúc hai người nói chuyện thì Khúc Vân và Phụng Huyễn đã bố trí hoàn tất trận pháp Như Sơn rồi, lúc này Phụng Huyễn mới đánh ra một đạo pháp quyết, lập tức khuôn viên trong vòng mười trượng xung quanh phát ra một quang sáng màu vàng mờ ảo, nhìn lên trên có cảm giác như có một chiếc lồng màu vàng chụp xuống vậy.

“Ách ách ... ! Thứ tốt a !” Trong nội tâm Phong Nhựt cảm thán tự nhủ, hắn thật sự muốn trở thành đệ tử chính thức của Thanh Vân Tông ngay bây giờ, bởi vì một khi gia nhập được vào Thanh Vân Tông, thì những kiến thức cơ bản về trận pháp sẽ được truyền thụ miễn phí !

“Cũng còn may, mình còn có sư phụ chiếu cố, hy vọng không bao lâu nữa bản thân có thể thỏa nguyện được rồi !”

Phong Nhựt còn đang mơ màng suy nghĩ, thì ba người nhóm Đường Thanh đang dò xét xung quanh đã điều khiển tọa kỵ Kên Kên quay trở về, tuy nhiên xem sắc mặt bọn họ tựa như có chuyện không vui.

“Có chuyện gì à ?” Sau khi đợi ba người vào trong trận pháp, Khúc Vân liền hỏi lập tức.

“Chúng ta cũng không rõ lắm, tuy nhiên dường như khu vực này có

chút tà môn đấy ! Bọn ta phát hiện ra một thôn xóm phạm nhân cách đây hơn mười dặm, đáng lý ra lúc này chính là thời gian những phạm nhân phải nhóm lửa nấu cơm mới phải, nhưng rõ ràng chúng ta thấy được cả thôn làng đều yên tĩnh vô cùng, hết sức quý dị !” Sắc mặt Đường Thanh hơi tái nhợt liền nói ngay.

“Đáng lẽ chúng ta chỉ nghĩ là thôn xóm này có lẽ đã xảy ra chiến loại gì đó, nhưng đến khi bọn ta đến gần xem xét thì mới phát hiện ra các căn phòng trong xóm cơ bản không thấy dấu vết bị phá hư, cũng trong mấy căn phòng khác không hề tìm thấy bất kỳ sinh vật nào, thậm chí cả đám ruồi nhặng cũng không thấy, tuy nhiên toàn bộ quần áo, dụng cụ và lương thực đều còn y nguyên, trông giống như tất cả những người trong thôn đều biến mất hoàn toàn mà không kịp mang theo bất cứ thứ gì !”

Mọi người nghe qua Đường Thanh thuật lại, sắc mặt đều lộ vẻ khó coi, mặc dù cả bọn hầu như đều sẵn giết linh thú từ lúc còn bé, nên ai nấy đều to gan cùng mình, thế mà hôm nay lần đầu gặp phải chuyện quý dị thế này, không khỏi khiến cho bọn họ đều khẩn trương.

“Có lẽ ... có lẽ những người trong thôn làng kia ra ngoài đi dạo thôi ! Chúng ta cần gì quản tới đám khi gió bọn họ làm chi, hãy cắm trại ở đây một đêm đi, sáng mai lập tức đi Thiên Đăng Sơn là được rồi !” Lúc này Khổng Phi liền mở miệng đề nghị, hần nhiên hần có vẻ hơi sợ hãi.

“Đừng rồi ! Chúng ta chỉ là kẻ qua đường thôi mà, những phạm nhân kia đâu có liên quan gì tới bọn ta” Nghiêm Minh cũng nói vào, vừa rồi gã tận mắt chứng kiến thôn trang đó quý dị thế nào, đến bây giờ trong lòng gã vẫn còn chút sợ hãi.

“Chuyện này không đơn giản thế đâu !” Lúc này Khúc Vân lại nhíu mày nói ra, ánh mắt của hắn nhìn về ánh mặt trời đỏ nhạt đang lặn về hướng Tây, cuối cùng thờ dài một tiếng “Cũng được ! Chúng ta chỉ đi ngang qua thôi, đêm nay mọi người hãy đề cao cảnh giác vào, Phương sư huynh ! hãy tăng cường thêm mười lăm viên Ngũ Hành Thạch vào trận pháp Như Sơn nữa đi !”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Nhất Cấp Thi Quỷ.

Trong đêm tối đối đầu thi quỷ

Chẳng đâu bài đại triển thần oai

Sau khi mặt trời lặn, màn đêm rất nhanh đã phủ xuống, những cây cối núi rừng ở phía xa dần dần bị bóng đêm nuốt chửng lấy, dù cho nhiều người có chú tâm nhìn đi nữa cũng chỉ có thể thấy hình dáng đại khái mà thôi.

Mà trên bầu trời chẳng biết từ khi nào đã có mây đen giăng đầy, từng cơn gió núi từ đằng xa gào thét xuyên qua rừng cây, như thể vô số oan hồn đang rên la thảm thiết.

Bọn người Phong Nhựt trầm mặc không nói, họ đều ngồi vây quanh bên cạnh đồng lửa, thôn xóm quý dị kia phảng phất như một chiếc gai nhọn, khiến cho mọi người luôn cảm thấy bất an, nếu không phải do bay suốt cả ngày, nên để cho đám thú cười nghỉ ngơi nói không chừng bọn họ đã muốn tránh đi nơi này thật xa rồi.

“Ồ ? Mùi gì thế ?” Lúc này nương theo một cơn gió núi thổi đến, một mùi hôi cực kỳ tanh tươi cũng bay đến đây, Khúc Vân là người đầu tiên bất ngờ nhảy lên.

“Là mùi của thi thể thối rữa !” Phong Nhựt nhẹ giọng đáp, thứ mùi vị này đương nhiên hắn không cảm thấy xa lạ chút nào, năm đó trên chiến trường có đôi lúc hắn phải chém giết đến suốt tháng trời, những thi thể không ai nhận diện được sẽ hoàn toàn bị hư thối, mùi vị tanh tươi này cách trăm dặm cũng có thể ngửi được.

Chỉ có điều tại sao bây giờ mùi hôi tanh này lại xuất hiện trong cơn gió ? Phong Nhựt còn nhớ rất rõ ràng sau khi trời chập tối, hướng gió này vẫn không thay đổi mà.

Phong Nhựt đang chuẩn bị tính mở miệng nhắc nhở thì bỗng nhiên dưới chân núi truyền đến một hồi tiếng bước chân xiêu vẹo, nghe âm thanh dường như có rất nhiều người đang leo lên núi, mà mùi hôi tanh lại càng ngày càng đậm hơn !

Lúc này thì ai cũng nhận ra sự việc có chút bất thường, mọi người lần lượt rút kiếm ra, về mặt đề phòng nhìn xuống chân núi, đáng tiếc bởi vì trời quá tối, hơn nữa phía sau lưng mọi người là đồng lửa to nên căn bản không nhìn thấy rõ !

“Mọi người mau chuẩn bị chiến đấu !” Khúc Vân thấp giọng phân phó một tiếng, tiện tay rút ra một thanh củi đang bị thiêu đốt hừng hực từ trong đồng lửa, dùng sức mà ném về phía chân núi, rồi bọn người Phong Nhựt cũng bắt chước làm theo !

Đúng ngay lúc những thanh củi rực lửa được ném xuống chân núi, lần lượt thấy hiện ra vô số bóng người với sắc mặt trắng bệch, những người này rõ ràng đã chết từ lâu, chắc chắn không sai khi dựa vào mùi hôi tanh tươi trên người bọn họ, nhưng thứ khiến cho bọn người Phong Nhựt không thể hình dung được chính là những xác chết này so với người sống còn linh hoạt hơn rất nhiều, trên mười ngón tay mọc ra những cái móng sắc bén dài cả thước,

dưới ánh sáng của ngọn lửa, những móng tay này lại phát ra ánh sáng âm u nhàn nhạt, không thể nghĩ ngờ phía trên đó chắc chắn phủ đầy chất kịch độc !

“Bọn họ ... bọn họ chính là những thôn dân trong xóm bị mất tích ! Tại sao lại biến thành thế này ?” lúc này Đường Thanh bỗng lên tiếng kinh hô.

“Là Thi Quỷ cấp một ! Bọn họ đã không còn là người nữa rồi ! Không thể để cho chúng đến gần trận pháp phòng ngự được, nếu không thì đêm nay đừng hòng ai trong số chúng ta trốn thoát được !” giọng nói của Khúc Vân vẫn bình tĩnh, “Bây giờ chúng ta có ưu thế ở trên núi cao, chỉ cần giữ vững bên trái và đằng trước thì những Thi Quỷ Nhất Cấp này cũng không có gì đáng sợ !”

“Phượng Huyền sư huynh, huynh đến đây điều khiển pháp trận phòng ngự đi, hướng còn lại có lẽ sẽ có thi quỷ lạc bầy xông lên, tất cả giao cho huynh xử lý nhé, những người còn lại cứ hai người hợp thành một đội và sẽ thay nhau ra trận, đợi cho tới khi nào pháp lực tiêu hao gần hết thì lui về ngay lập tức. Không Phi, người với ta một đội, Nghiêm Minh và Đồng Nhạn Ngu một đội. Đường Thanh, người với Phong Nhượng một đội, nhưng Phong Nhượng người phải cẩn thận với móng tay của những tên thi quỷ kia đây, người không có trang phục phòng ngự nên rất dễ bị trúng độc !”

Khúc Vân phân phó hết mọi chuyện rồi gọi Không Phi một tiếng, sau đó dẫn đầu xông ra ngoài, ngay lúc này những thi quỷ kia đã xông lên núi, chỉ còn cách vòng bảo vệ của Như Sơn Trận Pháp hơn chục trượng, nhờ ánh lửa nên mọi người có thể dễ dàng nhìn thấy bộ dạng của những thi quỷ kia.

Những thi quỷ này ngoại trừ mười ngón tay bị biến dị thì chúng vẫn giữ nguyên hình dáng con người, thậm chí cả y phục trên người cũng chưa bị hư rách bao nhiêu, nhưng gương mặt trắng bệch với cặp mắt giống như cá chết kia vẫn khiến cho người ta có một cảm giác nổi da gà !

Khúc Vân không hổ là người có thực lực mạnh nhất trong đám, đi vài bước đã cách xa hơn mười trượng, đồng thời thanh kiếm khí cấp hai trong tay cũng bộc phát ra mấy đạo kim quang nhàn nhạt, thanh kiếm này của hắn ấy do đã được tinh luyện qua ngũ hành thạch hạ phẩm có thuộc tính kim, nên hiển nhiên khiến cho thanh kiếm này càng thêm sắc bén !

Quát khê một tiếng “Giết !”, chỉ thấy kim mang nhàn nhạt xẹt nhanh trong bóng đêm tựa như tia chớp, ba con nhất cấp thi quỷ xông lên đầu tiên đã bị chém đứt ngang, nhưng thân hình của Khúc Vân dường như chẳng bị ảnh hưởng chút nào, kim quang trong tay lóe lên, chỉ cần nhất cấp thi quỷ đến gần hắn ba trượng đều bị chém chết ngay lập tức !

Thế nhưng lúc này Không Phi ở phía sau chỉ mới giết xong hai con thi quỷ lạc đàn thôi, hiển nhiên gã có vẻ không được quen tay lắm.

May mắn là đa số thi quỷ xông lên đều bị Khúc Vân kèm chế, vì vậy Không Phi tạm thời chưa gặp nguy hiểm gì.

Sau một thời gian ngắn, ba mươi con thi quỷ xông lên đều đã bị Khúc Vân tiêu diệt, nhưng pháp lực của hắn cũng tiêu hao rất nhiều, vì thế hắn không thể không lui về trận pháp phòng ngự mà ngồi xuống khôi phục, đồng thời cũng tranh thủ thời gian dùng thêm Hoạt Lạc tán.

“Chúng ta lên trước đây !” lúc này Phong Nhượng và Đường Thanh vừa muốn lao lên, thì hai người Nghiêm Minh với Đồng Nhạn Ngu đã vượt lên trước, tuy hai người bọn họ cầm thanh kiếm khí nhất phẩm trong tay, nhưng khí thế dũng mãnh của bọn họ thì Không Phi khó lòng so sánh nổi, hơn nữa dường như bọn họ còn có thể phối hợp tác chiến với nhau nữa, thế nên dù không có lực sát thương khủng bố như Khúc Vân, nhưng họ vẫn có thể chặn đường hầu hết đám thi quỷ ở dưới núi.

Đáng tiếc số lượng thi quỷ dường như rất nhiều nên chỉ sau thời gian một nén nhang, pháp lực của nhóm hai người Nghiêm Minh đã khó có thể tiếp tục duy trì.

“Chúng ta lên nào !” không đợi hai người Nghiêm Minh kịp lui về, Đường Thanh sớm đã không chờ được liền gầm nhẹ một tiếng rồi lao nhanh ra ngoài, tuy nhiên tốc độ của Phong Nhượng lại nhanh hơn so với gã, âm vang tiếng gầm của gã còn chưa dứt thì Phong Nhượng đã nhờ hiệu quả khinh thân của Phi Phượng Thủ Trắc mà lao ra xa tới mấy trượng rồi !

“Lui về sau đi tên mập !” Phong Nhượng quát to một tiếng, sấn lên trước một bước rồi lập tức xuất hiện bên cạnh Nghiêm Minh, đồng thời cũng giúp gã gánh chịu khá nhiều áp lực, hắn trực tiếp đối mặt với hai con thi quỷ, mà móng tay sắc bén dài cả thước kia cũng chỉ cách sống mũi hắn vài tấc, vì thế chỉ cần hai con thi quỷ đó rướn người về trước một chút thôi, ắt hẳn sẽ gây thương tích cho Phong Nhượng.

Nhưng ngay lúc này, một luồng sáng lạnh lẽo bay xẹt qua nhanh như tia chớp, lập tức chặt đứt lia hai cánh tay thi quỷ kia, mà cũng cùng thời gian đó thân hình Phong Nhượng khẽ nhún xuống, rồi bật lên cao hơn một trượng, Thanh Phong kiếm khí trong tay lập tức xẹt qua ba cái đầu của thi quỷ !

Những động tác liên tiếp này đều được thực hiện với tốc độ vô cùng nhanh, thế nên Đường Thanh vừa xông lên tới đã lộ vẻ khó tin, bởi vì trong nhóm săn bắn này ngoại trừ Khúc Vân ra, hẳn là người có thực lực mạnh nhất, bằng không thì Khúc Vân cũng không để cho hai người bọn họ chia ra chiếu cố cho hai tên có thực lực yếu nhất trong nhóm, chính là Phong Nhượng và Không Phi, Không Phi thì không nói rồi, hiện giờ còn đang run rẩy trong trận pháp phòng ngự ! Nhưng còn biến hiện của tên Phong Nhượng này tại sao lại mạnh hơn cả hắn chứ ? Quan trọng hơn cả, dường như Phong Nhượng cũng chưa từng vận dụng pháp lực của bản thân !

Trong khoảnh khắc Đường Thanh ngăn người ra, Phong Nhượng lại giết tiếp hai con thi quỷ nữa, thủ pháp đó có thể ví như mây trôi nước chảy vậy, nếu nói lúc trước Khúc Vân giết thi quỷ hoàn toàn nhờ vào pháp lực mạnh mẽ cùng kiếm khí sắc bén, thế thì hiện tại Phong Nhượng đã dựa vào kỹ xảo giết chóc đến xuất thần nhập hóa của mình !

Trên thực tế, hiện giờ trong lòng của Phong Nhượng cũng đang dâng lên vui sướng ! Những tên thi quỷ này tuy hơi đáng ghét, tốc độ di chuyển nhanh hơn so với người thường một chút, nhưng dù sao vẫn có nguồn gốc từ con người mà ra, còn Phong Nhượng hẳn ra sao ? Từ lúc mười mấy tuổi đã bắt đầu chém giết trên chiến trường ! Thứ hẳn không thiếu nhất chính là kỹ xảo giết người !

Chỉ với móng tay dài cả thước kia thì tính là gì chứ ? Dù cho đối mặt với cả rừng vũ khí đi nữa thì Phong Nhượng vẫn có thể liên tiếp chặt đứt hơn chục

thứ, hướng chỉ bây giờ thể chất của hắn đã tăng lên mấy lần so với lúc trước, cộng thêm hiệu quả khinh thân của Phi Phượng Thủ Trắc và sự sắc bén của Thanh Phong kiếm khí thì những nơi hắn xuyên qua rõ ràng không có đối thủ.

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: Cự Quái Hình Người.

Có được sự trợ giúp mạnh mẽ đẩy bắt ngờ của Phong Nhựt, đúng lúc này pháp lực của Nghiêm Minh và Đồng Nhạn Ngu đã sắp cạn kiệt nên lập tức lui về bên trong trận pháp phòng ngự, đây cũng là khuyết điểm của người tu đạo, một khi không còn pháp lực thì thực lực sẽ hạ thấp rất nhiều, nếu không phải thế thì chỉ cần có pháp lực dồi dào là có thể chống đỡ được hết, khi đó đơn giản chỉ dựa vào một mình Khúc Vân cũng có thể dễ dàng tiêu diệt tất cả đám thi quỷ này !

Lúc này Đường Thanh cũng không chịu yếu thế mà liều chết xông lên, trong tay hắn cũng cầm nhĩ phẩm kiếm khí, đây cũng là nguyên nhân chính giúp cho thực lực của hắn trong tiểu đội săn bắn mạnh gần bằng với Khúc Vân.

Tuy nhiên Đường Thanh lại không làm được như Phong Nhựt, tức là không cần sử dụng chút pháp lực nào mà chỉ cần dựa vào kỹ xảo để tiêu diệt thi quỷ, thế nên gã chỉ có thể truyền pháp lực vào thanh kiếm khí, nhờ vào loại uy lực cường đại này mà mãnh liệt đánh thẳng vào bảy thi quỷ !

Phương thức cứng đối cứng này kỳ thật chỉ thích hợp với việc đi săn giết linh thú mà thôi, còn khi đối mặt với đám thi quỷ quá đông thế này thì không được hiệu quả mấy. Quả nhiên, đến lúc Đường Thanh giết liên tục được mười mấy con thi quỷ, thì pháp lực gã cũng đã tiêu hao tới mức thâm !

“Đường Thanh ! Ngươi lui về trước đi !” Phong Nhựt đã sớm chú ý đến Đường Thanh ở kế bên, mắt thấy ánh sáng màu đỏ trên kiếm khí của gã dần dần ảm đạm, hắn biết rõ pháp lực của Đường Thanh không còn lại bao nhiêu. Mà ngay lúc này đây, thời gian Khúc Vân lui ra trước đây chưa được nửa canh giờ, dù cho có phục dụng Hoạt Lạc Tán thì cũng không cách nào khôi phục đến trạng thái cao nhất trong khoảng thời gian quá ngắn !

Thế nên Phong Nhựt mới quyết định yểm hộ cho Đường Thanh !

“Keng keng keng !” ba kiếm liên tục đâm tới, Phong Nhựt đã hạ gục ba con thi quỷ đang vây quanh Đường Thanh, lúc này hắn mới quay đầu về phía Đường Thanh liền không nhìn được mà khê quát : “Lui về phía sau ! Lập tức ngồi xuống khôi phục, đám nhất cấp thi quỷ này hãy để cho ta đối phó, lát sau chắc chắn sẽ có những tên lợi hại hơn xuất hiện, đến lúc đó phải dựa vào các ngươi đấy !”

Nghe Phong Nhựt lời thế, Đường Thanh cũng không cố chấp nữa mà lập tức hiểu ra ngay, bởi vì những thôn dân này không phải vô duyên vô cớ mà biến thành thi quỷ, vì vậy phía sau bọn chúng khẳng định có che giấu những thứ đáng sợ hơn, nhưng hiện tại thứ ấy vẫn chưa xuất hiện, nhất định là muốn mượn đám đông thi quỷ này để gây tiêu hao pháp lực của mọi người, chờ đến khi mọi người mệt mỏi không chịu nổi nữa sẽ đột ngột phát động một kích !

Nghĩ đến điểm mấu chốt này, Đường Thanh nhìn không được mà mang vẻ mặt phức tạp khó hiểu ngó về phía Phong Nhựt, sau đó mới nhanh chóng trở về trong trận pháp phòng ngự.

Theo đó, hẳn nhiên Khúc Vân cũng đã nghĩ đến khả năng này từ lâu, đồng thời gã thấy Phong Nhựt có thể dụng sức một người mà tạm thời áp đảo được đám thi quỷ đông nghịt thế này, cho nên hắn cũng không thay phiên xông ra trận chém giết nữa, mà tranh thủ thời gian khôi phục đầy đủ pháp lực để nghênh chiến với đối thủ đáng sợ hơn.

Lúc này thiếu đi sự trợ giúp của Đường Thanh, lập tức áp lực lên Phong Nhựt trở nên vô cùng lớn, dù sao thì khí lực của những con thi quỷ này cũng rất mạnh, ít nhất có thể vượt qua những tên binh sĩ tinh nhuệ phạm nhân, trong một lúc mà có tới hơn mười người xông lên cũng không phải là chuyện đùa nữa rồi.

Nhưng dù cho thế nào đi nữa, Phong Nhựt vẫn không sử dụng pháp lực, bởi hắn có một cảm giác mơ hồ rằng kẻ đáng sợ dấu mặt ở một nơi xa trong bóng tối thao túng những thi quỷ kia, đang nhìn chằm chằm vào hắn, một khi hắn mất đi năng lực phản kháng thì đối phương sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để lấy đi cái mạng nhỏ của mình !

May thay, trải qua một đoạn thời gian lúc trước, mọi người đã thay phiên nhau liều mạng chém giết, nên hiện tại số thi quỷ còn lại chỉ còn dưới trăm con, trong số đó có một nửa đã bị Phong Nhựt kềm chế, phần còn lại vọt tới phía trước trận pháp phòng ngự mà điên cuồng đánh vào. Lúc này Phương Huyền và Không Phi lo bảo vệ bốn phía, còn bốn người đám Khúc Vân, Đường Thanh lại giương mắt nhìn chằm chằm vào Phong Nhựt, bởi vì hiện tại bọn họ có thể cảm giác được, kẻ gây tai họa núp sau lưng sắp xuất hiện !

“Ồng ...!” rốc cuộc Phong Nhực cũng nhịn không được mà thi triển ra một đạo Băng Sương kiếm khí, bởi vì trên người hắn không có phòng ngự gì cả, nay lại bị mười mấy con thi quỷ bao vây xung quanh, dù cho có hiệu quả khinh thân của Phi Phụng Thủ Trắc nhưng vẫn khiến cho hắn khó đột quá được vòng vây, vì muốn tránh kịch độc trên móng tay gây thương tích, nên hắn cũng chỉ còn cách mạnh mẽ vận dụng Băng Sương kiếm khí !

Chỉ thấy vô số bông tuyết xanh nhạt hiện lên, lập tức được Thanh Phong kiếm tụ lại một chỗ, giống như cơn cuồng phong quét ngang qua, chỉ một kiếm này của Phong Nhực mà có ít nhất năm sáu con thi quỷ phía trước bị chém thành hai ba đoạn, hơn nữa còn nhanh chóng bị đông lại thành một tảng băng !

Nhờ vào khe hở bùng ra từ nỗ lực vừa rồi, Phong Nhực liền lẩn mình về phía trước nên tránh thoát hơn mười cái quỷ trào tấn công từ phía sau và hai bên, rồi hắn mượn lực bắn ngược lên, Thanh Phong kiếm lập tức xẹt qua tạo thành một hình bán nguyệt, sau đó nương theo uy lực của Băng Sương kiếm khí, mà hơn mười quỷ trào cùng với chủ nhân của nó đã hoàn toàn bị đông cứng, nhưng Phong Nhực còn chưa kịp xông lên bồi thêm cho chúng nó một kiếm nữa, thì đã có một cỗ khí tức cực kỳ âm hàn mãnh liệt đập xuống ngay sau lưng hắn !

“Phong Nhực cẩn thận !” bọn Khúc Vân cơ hồ đồng thời gào lên, nhưng cũng đã chậm một bước rồi, chỉ thấy một con quái vật hình người cao chừng ba trượng đang vùng vẫy đánh trúng vào lưng Phong Nhực, khiến cho hắn bị đánh văng ra hơn mười trượng !

“Đường Thanh ! Yểm hộ bên cạnh ta !” Khúc Vân hét lớn một tiếng, trang bị Lăng Vân trên người bỗng bộc phát ra từng chùm ánh sáng xanh lam, rõ ràng hắn đã kích phát trận pháp trụ cột trên bộ trang bị Lăng Vân, mặc dù chỉ có hai món nhưng vẫn có thể tăng cường thêm năng lực phòng ngự trên diện rộng, chỉ có điều khi mở trận pháp trụ cột trên trang bị sẽ tiêu hao rất nhiều pháp lực, nên lúc trước Khúc Vân mới chưa vội thực hiện.

Lúc này trận pháp trên bộ trang bị Lăng Vân đã hoàn toàn mở ra, toàn thân Khúc Vân giống như một con đom đóm không lồ, hướng về phía cự quái hình người nọ xông tới, những con nhát cấp thi quỷ đứng gần đó và phải quang sáng xanh lam kia lập tức bị văng mạnh ra ngoài, thậm chí ngay cả những móng tay cứng rắn cũng bị lực phản chấn bẻ gãy thành từng đoạn !

Cự quái hình người nọ hiển nhiên cũng ý thức được sự uy hiếp của Khúc Vân, bèn ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng giận dữ rồi lập tức lao đến thật nhanh !

Chỉ trong nháy mắt, một tiếng “oanh” vang lên, lập tức cả hai bên trực tiếp va chạm trực diện vào nhau, tuy nhiên nhờ có trận pháp trụ cột trên trang bị Lăng Vân đã giúp tăng cường thêm lực phòng ngự, hơn nữa Khúc Vân nhờ vào địa thế từ trên đánh xuống nên ngay lúc này cự quái hình người cao tám ba trượng kia bị đánh lui lại hai ba bước !

Kế tiếp nhờ vào tình thế này, mà kim quang của nhị phẩm kiếm khí trong tay Khúc Vân bỗng nhiên sáng rực, lập tức đâm thẳng vào ngực cự quái hình người kia !

Nhưng rõ ràng tên cự quái đó phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, ngay thời khắc quan trọng đã đưa tay trái ra chắn phía trước ngực, giúp nó chặn đứng được một kiếm mạnh mẽ của Khúc Vân.

“Két” một tia lửa phát ra từ trong bóng tối, thì ra trên cánh tay của cự quái hình người này có đeo thêm hộ yển !

Một kích vừa rồi bị thất bại, nên Khúc Vân đã mất đi tiên cơ, thế nhưng nắm tay khổng lồ của cự quái hình người nọ lại mãnh liệt oanh kích tới ! Do thể quyền tới quá nhanh nên căn bản Khúc Vân không có cách nào tránh né, chỉ có thể cứng rắn gánh chịu.

Lại một tiếng “oanh” thật lớn vang lên, quang sáng xanh lam bên ngoài trang bị Lăng Vân lập tức ảm đạm đi rất nhiều, tuy nhiên Khúc Vân cũng không đến nỗi bị đánh bay ra ngoài hơn mười trượng giống như Phong Nhực, chỉ có điều thân thể bị lệch sang một chút, nhị phẩm kiếm khí trong tay lại tiếp tục đâm thẳng tới phần bụng của cự quái hình người kia !

Ngay lúc tên cự quái đó đang gào thét liên tục, thì Đường Thanh vốn yểm trợ Khúc Vân đã giải quyết hết những con thi quỷ chặn đường, đồng thời luôn qua bên hông của cự quái hình người triển khai công kích, đáng tiếc nhị phẩm kiếm khí của gã lại không sắc bén như Khúc Vân, do đó chỉ mới đâm vào một chút đã không thể tiến sâu thêm tấc nào.

Nhưng ngay lúc này, Nghiêm Minh đang ở phía sau bỗng nhiên hô to : “Khúc sư huynh, các huynh mau tránh ra !”

Tiếng nói vừa dứt, trong tay của hai người Nghiêm Minh và Đồng Nhạn Ngu xuất hiện hai quả cầu lớn chừng đầu người trông vô cùng quý dị ! Hòa điểm bên trong quả cầu này rõ ràng còn tinh thuần hơn so với Hòa điểm đạo của Phong Nhực từng thi triển !

“Đồ quỷ sứ ! Mau chết đi !”

Theo tiếng hét to của Nghiêm Minh, hai quả cầu lớn trong tay hắn và Đồng Nhạn Ngu đã phóng lên bầu trời, tựa như hai ngôi sao băng sáng rực rỡ, bay “vù vù” bắn tới cự quái hình người kia !

Tuy trong tiềm thức của cự quái hình người kia muốn tránh ra, nhưng hai quả cầu lớn ấy dường như có thể tự động tìm kiếm mục tiêu vậy, trực tiếp đập ngay lên người của cự quái hình người, trong nháy mắt lập tức hòa điểm hùng hực nuốt trọn hoàn toàn thân hình cự quái, mặc cho nó tìm cách đập tắt thế nào đi nữa thì ngọn lửa đó không yếu đi chút nào !

Còn hai người Nghiêm Minh sau khi phóng ra hai quả cầu lửa kia, tựa như quả bóng xì hơi nằm xẹp lợ trên mặt đất, ắt hẳn là hai quả cầu lửa vừa rồi đã khiến cho toàn bộ pháp lực trong cơ thể bọn họ bị tiêu hao hết sạch !

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 30: Tam Giới.

Hỏa cầu do tên mập Nghiêm Minh và Đồng Nhạn Ngụ phóng ra rõ ràng là vô cùng lợi hại, dù cho cự quái hình người kia có khả năng phòng ngự cường đại cũng không thể ngăn cản nổi, chỉ có thể bắt lực mà tru lên thảm thiết. Sau một hồi vùng vẫy, rốt cuộc nó cũng ngã ầm ầm xuống mặt đất mà không còn gào thêm chút âm thanh nào nữa.

Lúc này một ít thi quỷ lọt lưới còn sót lại cũng bị bọn người Đường Thanh và Phương Huyền truy sát, tuy mùi hôi tanh nồng đậm trong không khí, khắp nơi đều có cảnh tử chi bị hủy hoại nhưng mọi người lại nhìn không được mà thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Đường Thanh, ngươi hãy đỡ tên mập trở lại trận pháp phòng ngự, còn ta đi tìm Phong Nhựt, mong rằng thương thế của hắn không đến nỗi nghiêm trọng lắm!” Bởi vì trước đó Khúc Vân đã duy trì hiệu quả trận pháp của bộ trang phục Lăng Vân, hơn nữa còn chống lại một kích cuối cùng của cự quái hình người kia nên lúc này hắn cũng chỉ còn lại chút khí lực, tuy nhiên hắn mới vừa gắng sức đi tới hai bước đã thấy thân ảnh của Phong Nhựt đang đứng cách đó mười trượng.

“Phong Nhựt, ngươi không sao chứ?” Khúc Vân nhìn không được mà vui vẻ hỏi thăm, trận chiến vừa rồi cũng may mắn là Phong Nhựt có thể giữ chân phần lớn thi quỷ, nếu không thì hậu quả thật là khó lường, nhưng Khúc Vân lại có chút nghi hoặc, vì sao lúc này thoát nhìn Phong Nhựt lại thấy hắn bị thương tích không quá nặng?

“Ta không sao, chẳng qua kém may mắn mà thôi!” Phong Nhựt mở miệng cười khổ, rồi bước tới đỡ lấy thân thể của Khúc Vân đang lảo đảo sắp ngã, một kích toàn lực vừa rồi của cự quái hình người kia, nếu đối lại là lúc bình thường thì dù cho mười kẻ như hắn cũng chết mấy lần, chỉ có điều ngay thời khắc quan trọng, Phi Phụng Thủ Trạc đã phát động thần thông hộ chủ mà thay hắn ngăn cản một kích này, do vậy nên dù cho hắn bị đánh bay ra xa ngoài mười trượng nhưng cũng không bị thương quá nặng!

Nhưng khiến cho hắn cảm thấy có chút đau lòng chính là, chỉ mới ra ngoài lần đầu mà đã làm lãng phí đi một lần cơ hội bảo vệ tính mạng vô cùng trân quý thế này, đây đúng là cực kỳ xui xẻo mà!

Trở lại bên trong trận pháp phòng ngự, bọn người Đường Thanh cùng Khổng Phi đều chạy đến hỏi thăm nhiệt tình, rất rõ ràng, trải qua trận chiến vừa rồi mọi người đã hoàn toàn chấp nhận địa vị của Phong Nhựt ở trong tiểu đội sẵn bất.

Thôi thì chịu khó hao tổn một chút nước bọt vậy, sau đó Phong Nhựt mới tìm cách giải thích nguyên nhân này nọ tại sao mình không bị thương, dù sao sự việc liên quan đến Phi Phụng Thủ Trạc cũng không nên cho quá nhiều người biết thì tốt hơn.

“Khúc sư huynh, những thi quỷ này là thứ gì vậy? Để nhớ rằng trước giờ Thanh Vân Sơn chưa từng xuất hiện kia mà?” Lúc này Đường Thanh nhìn không được mà lên tiếng hỏi, trên thực tế mọi người cũng đều rất thắc mắc, vừa rồi nếu không phải Khúc Vân nhận ra những con nhất cấp thi quỷ kia thì bọn hắn còn tưởng là có tà tu đang giả thần giả quỷ ấy chứ!

“Thật ra ta cũng chỉ nghe những tu sĩ khác nhắc tới thi quỷ này mà thôi, tuy chưa từng tận mắt chứng kiến, nhưng ta nghe đồn những con thi quỷ này có nguồn gốc từ Yêu Ma Giới!” Khúc Vân nhíu mày nói, “Đề cập tới chuyện này thì có chút phức tạp, các ngươi cũng đừng nên quá tin tưởng, trên thực tế những chuyện bí mật này cũng chỉ có những tu sĩ trên Trúc Cơ Kỳ mới có tư cách biết đến, tuy nhiên ta chỉ biết được một ít tin tức rất phiến diện mà thôi!”

Ngừng lại một chút, Khúc Vân mới trầm tư thốt ra: “Trên thế gian này, tục truyền có tất cả là ba giới, cũng chính là ba cõi thiên địa hoàn toàn khác biệt nhau chứ không phải là một khu vực nào đó trên lục địa của chúng ta, giới mà chúng ta đang sống ở đây gọi là Thương Ngô Giới, trong hai giới kia thì một giới là Yêu Ma Giới, còn lại là Ngũ Hành Giới, nơi Thương Ngô Giới này của chúng ta vốn không dính dáng gì với Yêu Ma Giới, nhưng nguyên do chỉ vì Ngũ Hành Thạch mà tình hình sau này đã thay đổi!”

“Ngũ Hành Thạch? Chính là Ngũ Hành Thạch mà hiện tại chúng ta đang sử dụng à?” Nghiêm Minh rất ngạc nhiên mà hỏi xen vào.

“Không hẳn thế! Ngũ Hành Thạch hiện tại chúng ta sử dụng chỉ là loại cấp thấp và hạ phẩm mà thôi, hai loại Ngũ Hành Thạch có phẩm chất thấp nhất này được phân bố nhiều ở Thương Ngô Giới chúng ta, nhưng Ngũ Hành Thạch có phẩm chất từ trung phẩm trở lên thì nhất định phải đến Ngũ Hành Giới mới có thể thu thập, còn nguyên nhân vì sao thì ta cũng không biết rõ, nhưng cũng do tu sĩ thường khai thác Ngũ Hành Thạch ở khắp nơi trên Ngũ Hành Giới, nên cuối cùng trong lúc vô tình đã mở ra một thông đạo liên thông với Yêu Ma Giới, sau đó vô số yêu ma cũng lũ lượt thoát ra!”

“Những yêu ma này chẳng những thích nhấm nháp thân thể của tu sĩ chúng ta mà còn khoái cắn nuốt Ngũ Hành Thạch để gia tăng thực lực nữa, bởi vì thế nên cả hai phía đã triển khai những trận đại chiến trường kỳ trên Ngũ Hành Giới, trận chiến này đến bây giờ vẫn chưa hề dừng lại, tiếp tục giằng co

suốt mấy trăm vạn năm nay, vì thế khiến cho Ngũ Hành Giới vốn trước đây tựa như tiên cảnh chốn nhân gian nay đã trở thành địa ngục đen tối. Nhưng điều đáng sợ hơn chính là, thông thường sẽ có vài tên yêu ma xông vào trong đó săn giết tu sĩ và phạm nhân, chẳng qua ta cũng không ngờ rằng ngay cả vùng Nhạc Bắc vắng vẻ này mà cũng xuất hiện bóng dáng của yêu ma nữa !”

Khúc Vân nói đến đây, không khỏi thở dài một hơi, “Giờ chúng ta xem như đã gặp may, chỉ gặp phải mỗi một con thi quỷ cấp ba và mấy trăm con nhất cấp thi quỷ thôi, nếu không thì hậu quả rất khó tưởng tượng. Theo ta được biết, những con thi quỷ này chỉ có thể xem là có thực lực thấp nhất ở Yêu Ma giới, trong đó tổng cộng phân chia ra chín cấp, trên thi quỷ cấp chín là Thi Vương, trên Thi Vương là Thi Yêu, cao hơn Thi Yêu nữa chính là Thi Ma có thực lực kinh khủng nhất !”

Nghe xong lời thuật lại của Khúc Vân, bọn người Phong Nhựt không khỏi trầm mặc một lát, cự quái hình người lúc trước đã khó đối phó vô cùng, thế thì thi quỷ cấp chín, thậm chí Thi Vương, Thi Yêu, Thi Ma lại là những tồn tại đáng sợ đến nhường nào ?

“Hắc ! Mọi người cũng đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, có lẽ đây chỉ là một con cá nhỏ lọt lưới mà thôi, hơn nữa đám yêu ma lợi hại kia đều ở Ngũ Hành giới rồi, dựa theo quy định của Tu Tiên giới thì chỉ khi tu vi đạt đến Trúc Cơ Kỳ, và đồng thời phải học xong Ngự Kiếm thuật mới có tư cách tiến vào Ngũ Hành giới, dù cho chúng ta muốn đi xem cũng không có được vận may ấy ! Hiện tại ta cho mọi người xem một thứ tốt nhé !” Khúc Vân nở nụ cười thần bí, sau đó đi ra khỏi trận pháp phòng ngự, cẩn thận tìm tòi trong đồng hải cốt ở đằng kia đã bị thiêu thành tro của thi quỷ cấp ba, không lâu sau trên mặt hải lập tức hiện lên vẻ hưng phấn rồi quay trở lại trận pháp phòng ngự, đồng thời trên tay cũng đang cầm thêm một vật.

“Các người xem đây !” Khúc Vân nói xong bèn mở bàn tay ra, lập tức thấy một vật tròn lớn cỡ trứng gà, bề mặt bóng láng, hơn nữa còn lóe lên kim sắc quang mang đang xuất hiện trước mắt đám người Phong Nhựt, mặc dù đứng cách khá xa, nhưng ai cũng đều có thể cảm nhận được những tia ba động vô cùng sắc bén từ trong vật đó truyền ra !

“Đây... đây chính là Ngũ Hành Thạch hạ phẩm có thuộc tính kim ! Khúc sư huynh, người đứng là thần tiên mà, người biến ở đâu ra vậy ?” Đường Thanh là người đầu tiên kích động nhảy dựng lên, không chút suy nghĩ mà phóng nhanh ra ngoài trận pháp phòng ngự, hiển nhiên hắn cũng muốn thử đi tìm vận may vậy.

“Quay lại đi ! Người tìm không ra nữa đâu, viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm này chính là viên duy nhất trong thân thể thi quỷ cấp ba kia, hơn nữa còn phải dựa vào may mắn nữa đấy, thông thường thì khả năng xuất hiện cũng chỉ cỡ ba phần mà thôi !” Khúc Vân cười to gọi Đường Thanh trở về, cuối cùng mới nghiêm mặt nói: “Bây giờ, chúng ta phải xác định một chút, viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm này nên đưa cho ai ?”

“Hắc ! Khúc sư huynh, cho ta đi ! Thanh nhị phẩm kiếm khí của ta vẫn chưa được tinh luyện qua, vừa rồi người cũng thấy đấy, một kích toàn lực của ta cũng không thể phá vỡ phòng ngự của thi quỷ cấp ba kia !” Đường Thanh hấp tấp nói ra.

“Dựa vào cái gì mà nhất định phải đưa cho người hã ! Có nhị phẩm kiếm khí thì rất giỏi sao ? Lần này ta đi phiên chợ trên Thiên Đẳng Sơn chính là muốn mua một thanh nhị phẩm kiếm khí đấy, vì thế nếu viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm này mà nằm trong tay ta có lẽ sẽ phát huy ra được tác dụng lớn hơn nhiều đó !” Nghiêm Minh lập tức phản bác nói.

Nghe được tranh luận của hai tên đó, Khúc Vân lại đưa mắt nhìn về phía Phong Nhựt, cười nói: “Phong Nhựt, người có ý kiến gì không ?”

“Ta à ? Hắc hắc ! Không có ý kiến gì cả !” Phong Nhựt hơi sùng sốt một chút, lập tức lắc đầu lên tiếng, nói thật, đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy Ngũ Hành Thạch hạ phẩm, nếu bảo rằng không muốn thì đúng là chuyện lạ ! Tuy nhiên bản thân hắn cũng tự hiểu được một việc, dù sao thi quỷ cấp ba kia là do bọn người Khúc Vân săn giết được, thực tế là quả cầu lửa kinh khủng của hai người Nghiêm Minh và Đồng Nhạc Ngu mới chính là đòn mấu chốt diệt sát con thi quỷ cấp ba kia, nếu bàn về công lao thì nói thế nào cũng không đến phiên hắn !

“Ha ha ! Người không có ý kiến nhưng ta lại có ý kiến đấy, nói thật, trận chiến này người mới là người có công nhiều nhất. Nếu không phải người giữ chân phần lớn nhất cấp thi quỷ đó, hơn nữa đến phút cuối lại khiến cho thi quỷ cấp ba kia xuất hiện, thì căn bản chúng ta không có cơ hội khôi phục pháp lực, chứ đừng nói tới chuyện giết chết được con thi quỷ cấp ba kia. Cho nên, dù nói thế nào đi nữa thì viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm này chắc chắn phải thuộc về người ! Mọi người còn ai có ý kiến gì nữa không ?”

Khúc Vân vừa nói xong lời này, lập tức khiến bọn người Đường Thanh thoáng sửng sốt một lát, tuy nhiên mọi người liền lắc đầu tỏ vẻ không có ý kiến gì thêm. Bởi vì những lời của Khúc Vân nói ra đều là sự thật cả, bằng không nếu một người khác thay cho vị trí của Phong Nhựt vừa rồi, ắt hẳn không thể làm được điều đó.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Phong Nhựt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Phiên Chợ Thiên Đẳng Sơn.

Đổi hạ phẩm thu về chút vốn

Thiên Đăng Sơn, rỗng rảnh chen chân

"Cứ lấy đi Phong Nhựt, sau này đến lúc ngươi có được một thanh nhị phẩm kiếm khí lại dùng viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm này tinh luyện đấy !" Khúc Vân mỉm cười nói, tiện tay đem viên Ngũ Hành Thạch ném sang.

Kỳ thực gã đã cố tình bỏ qua hết ý kiến của mọi người, mà tuyên bố Ngũ Hành Thạch thuộc về Phong Nhựt, nguyên nhân do ngoài việc trận chiến vừa rồi Phong Nhựt có tác dụng phi thường lớn ra, còn vì gã nhìn trúng tiềm lực của Phong Nhựt, với đôi mắt gian thương thấu đáo của gã làm sao mà không chú ý đến điểm này chứ ? Nhất là lúc Phong Nhựt đón đỡ một kích toàn lực của thi quý cấp ba vẫn không hề thụ thương, đây chính là một chuyện cực kỳ cô quái.

"Cái này..." Lời Khúc Vân vừa thốt ra lại khiến Phong Nhựt cảm thấy kinh ngạc, song ngạc nhiên thì cứ ngạc nhiên còn nhận thì vẫn cứ nhận lấy, hẳn cũng không ngốc đến mức bỏ qua chuyện tốt như vậy, chỉ có điều viên Ngũ Hành Thạch này dùng để cường hóa bộ trang bị Lăng Vân thì thích hợp hơn thanh nhị phẩm kiếm khí, nhưng trước mắt hắn còn chưa mua nổi bộ Tuyệt Tầm thì lấy đâu ra thanh nhị phẩm kiếm khí.

Cẩn thận suy đi nghĩ lại, lúc này Phong Nhựt mới nói: "Khúc sư huynh, viên Ngũ Hành Thạch này trước mắt ta còn chưa dùng được, hay là ngươi đổi thành Ngũ Hành Thạch cấp thấp cho ta đi !"

"Hắc hắc! Đề ta đổi, đề ta đổi cho !" Phong Nhựt vừa mới nói xong, Đường Thanh cực kỳ hưng phấn nhảy dựng lên hô : "Trên thị trường, giá một viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm là hai trăm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, ta sẽ đổi cho ngươi nhiều hơn mười viên, thế nào ?"

"Dựa vào cái gì phải đổi cho ngươi ? Phong Nhựt, ta thêm mười lăm viên ! Đổi cho ta sẽ hơn !" Tên mập Nghiêm Minh không cam lòng yếu thế la lên.

"Đổi cho ngươi ! Ngươi đổi xong rồi còn lại được bao nhiêu viên Ngũ Hành Thạch để mua thanh nhị phẩm kiếm khí chứ ? Chẳng có ích lợi chỗ nào cả !" Đường Thanh nháy mắt ra hiệu rồi nói với Nghiêm Minh.

"Thôi thôi, tên mập !" Khúc Vân liền nhanh chóng ngăn Nghiêm Minh đang còn muốn đấu khẩu tiếp. "Tiểu đội săn giết của chúng ta vốn lực công kích cận chiến còn yếu lắm, cho nên viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm này hãy đổi cho Đường Thanh đi, một khi thực lực của hắn gia tăng lên đều có lợi cho mọi người ở đây, chỉ có điều người chịu thiệt sẽ là Phong Nhựt ! Nên biết rằng chả có ai nguyện ý đổi với giá như vậy đâu !"

"Hắc ! Không có gì, dù sao trước mắt ta còn chưa cần dùng đến mà, thôi thì đổi lấy chút Ngũ Hành Thạch cấp thấp để mua bộ trang bị Tuyệt Tầm vậy !" Phong Nhựt tiện tay nhận lấy hơn hai trăm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, tất nhiên Đường Thanh gấp rút đưa ngay cho Phong Nhựt, thật không nghĩ ra hắn lại có nhiều tài sản đến thế.

"Được rồi ! Mọi người hãy tranh thủ thời gian mà nghỉ ngơi tại đây thêm chút nữa, trời vừa sáng chúng ta liền lập tức xuất phát !" Khúc Vân lại phân phó thêm lần nữa, lúc này trời cũng đã khuya, không còn cách nào thay đổi chỗ nghỉ được nữa, cho nên chỉ có thể chấp nhận chịu đựng mùi vị tanh tưởi nơi này.

Mọi người đều nhao nhao ngồi xuống bắt đầu khôi phục pháp lực, nhưng trong nhất thời Phong Nhựt không thể nhập định được, tuy nhìn qua trận chiến vừa rồi hắn có danh khí thịnh nhất, nhưng hắn biết rõ, phương thức chiến đấu kiểu này cũng chưa được cao minh lắm, nếu chỉ vì thế mà hắn đắc chí thì tương lai nói không chừng sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Ví dụ đơn giản nhất, giả như Khúc Vân có thể thành công tiến cấp lên Luyện Khí hậu kỳ thì pháp lực gã có thể tăng lên gấp bội, bằng chứng là đối mặt tình hình vừa rồi gã chỉ cần kích phát trận pháp trên bộ trang bị Lăng Vân, hơn nữa với độ sắc bén của thanh nhị phẩm kiếm khí thì một mình hắn có thể diệt sát hoàn toàn tất cả nhất cấp thi quý trong thời gian ngắn !

Ngoài ra, pháp thuật hai người Nghiêm Minh và Đồng Nhạn Ngu cũng gần bằng như thế, chỉ cần có đủ pháp lực là có thể phóng ra năm sáu hỏa cầu hay nhiều hơn nữa, lúc đó muốn diệt sát nhất cấp thi quý quả thật quá dễ dàng !

Tóm lại, ưu thế hiện tại của hắn cũng sẽ không thể kéo dài được bao lâu, đợi đến lúc đám Khúc Vân tiến cấp lên Luyện Khí hậu kỳ thì khoảng cách lại càng kéo giãn ra, chứ đừng nói chi đến lúc sau khi tiến vào Trúc Cơ.

Trong lúc bất tri bất giác, sắc trời đã sáng tỏ, mọi người đều từ trong nhập định tỉnh lại, rồi dưới sự chỉ huy của Khúc Vân liền đem đốt hết những thi thể tanh hôi, dù sao nếu không xử lý có thể sẽ ảnh hưởng đến những loài chim, thú bình thường khác, thậm chí là linh thú nữa !

Xử lý xong cả đồng thi thể đó, mọi người mới tìm nguồn nước ở gần đó mà rửa hết đi những thứ dơ bẩn trên người, Khúc Vân vì có bộ trang phục phòng ngự nên cực kỳ dễ dàng, chỉ có mỗi Phong Nhựt là áo vải, nên căn bản không có biện pháp xử lý nào khác, do trên người hắn dính đầy những thứ dơ bẩn vì vậy chỉ đành quăng vào một mối lửa là thiếu rụi toàn bộ, sau đó hắn lại mặc vào một bộ y phục vải thô khác nguyên của người ở quý thôn đã chết trước đây mà Đường Thanh giữ lại, cho nên cũng không đến nỗi bị trần trụi.

Trước tiên, bọn người Phong Nhựt đều cởi bỏ phong ấn phi hành tọa kỵ của mình, rồi nhắm hướng xuất phát về phía phiên chợ Thiên Đăng Sơn, rốt cuộc đến lúc chạng vạng tối cũng đã đến nơi, lúc này trong tầm mắt của mọi người xuất hiện một tòa núi nguy nga, đó chính là mục tiêu của chuyến đi lần này, Thiên Đăng Sơn.

Ngon Thiên Đăng Sơn này tuy không có phạm vi bao phủ lớn như Thanh Vân Sơn nhưng lại hiểm trở hơn, ba ngọn chủ phong đều cao vút ẩn hiện trong

mây mù, bốn phía vách núi đều cao cả ngăn trượng, do đó chỉ có thể dựa vào phi hành tọa kỵ mới lên đến nơi.

Phiên chợ Thiên Đăng Sơn nằm trên một ngọn chủ phong, về phần hai ngọn núi còn lại đều bị các môn phái tu tiên chiếm đóng, điều này lại khiến Phong Nhưộc không ngớt âm thầm hâm mộ các đệ tử hai môn phái này, bọn họ chỉ cần trong chớp lát là đến được phiên chợ Thiên Đăng Sơn ngay, trong khi bọn hắn phải bay mất hơn hai ngày !

Theo như Khúc Vân giới thiệu, ban đầu phiên chợ Thiên Đăng Sơn vốn chính thức là nơi để đệ tử hai môn phái giao dịch với nhau, sau đó mức độ ngày càng quy mô hơn, từ từ được phát triển lớn hơn, chính vì thế, trong tất cả môn phái thuộc Liên Minh Tu Tiên Nhạn Bắc thì có hai phái này đều rất giàu có và sung túc.

Khi mấy người Phong Nhưộc đến được phiên chợ, liền phát hiện lúc này đã có nhiều người đến trước rồi, quả thật hết sức náo nhiệt.

Song, có lẽ bởi vì cứ mỗi hai tháng tiến hành một lần nên phiên chợ này cũng không có công trình kiến trúc chỉnh thể nào cả, phần đông người tu đạo đều chiếm riêng cho mình một vị trí, sau đó dùng trận pháp mà phòng hộ, bởi vậy nhìn khắp xung quanh đều là hào quang trận pháp xếp tầng tầng lớp lớp.

Bởi vì phiên chợ còn chưa bắt đầu, nên thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy người tu đạo cưỡi phi hành tọa kỵ xuất hiện, những thú cưỡi phi hành này hết sức phong phú đủ mọi chủng loại, Phong Nhưộc cũng chỉ có thể nhận ra vài loại trong số đó, song nói thật cũng có rất ít Bạch Vũ Hạc cấp thấp xuất hiện, hiển nhiên tu sĩ cỡ như hắn thực sự quá ít ỏi.

Nhưng thú cưỡi uy phong nhất trên bầu trời lúc này phải nói đến là đại điều màu vàng, nó chỉ cần giương một cánh đã phủ tầm bảy tám trượng, Phong Nhưộc đoán chừng kim sắc đại điều này ít nhất cũng phải trên cấp năm, bởi vì dường như tất cả các phi hành tọa kỵ ở xung quanh đều không dám lại gần nó trong vòng trăm trượng.

Ngồi ở trên lưng kim sắc đại điều là hai lão già râu dài, tựa hồ đang chơi cờ rất nhàn nhã, còn kim sắc đại điều thì tự động bay chậm chậm xung quanh phiên chợ.

"Đó là hai vị tiền bối trông coi phiên chợ Thiên Đăng Sơn, nghe nói đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ" Lúc này Khúc Vân đang đứng bên cạnh Phong Nhưộc giải thích: "Trước tiên, chúng ta nên tìm một vị trí cố định, tuy nơi đây rộng rãi thế này nhưng tới lúc náo nhiệt nhất cũng có hơn hai, ba ngàn người đấy ! Mặt khác, chỉ cần không rời khỏi ngọn chủ phong thì lúc nào cũng đảm bảo được an toàn, cho nên mọi người có thể tự do đi dạo, nếu phát hiện có thứ gì tốt thì mua luôn, à đúng rồi, Đường Thanh ! người đi chung với Phong Nhưộc đi, không khéo lại bị lừa đấy !"

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 32: Ngự Thú Môn

Định tìm Diệu Âm mua trang phục

Giữa đường đụng mặt Ngự Thú môn

Khúc Vân vừa phân phó xong, ngoại trừ lưu lại tại chỗ trận pháp Như Sơn ra, thì đám người Khổng Phi, Nghiêm Minh đều đã lách nhanh vào đám đông mất dạng, còn Khúc Vân cũng âm thầm thần bí bỏ đi nơi nào không rõ.

Nhìn thấy cảnh này, Phong Nhưộc biết rõ bọn họ đều có tính toán mua sắm riêng những vật phẩm cần thiết, dù sao nơi đây cũng là phiên chợ Thiên Đăng Sơn nên có nhiều cửa hàng bán đủ thứ, chẳng qua đó là những tu sĩ muốn bán đi những vật phẩm không cần nữa, vì thế phải cẩn thận tỉ mỉ lựa chọn một phen mới được, nói không chừng nếu may mắn còn có thể gặp được thứ tốt.

"Đường sư huynh, hay là chúng ta tự tách riêng ra đi dạo thôi ! Dù sao nơi này cũng an toàn mà !" Phong Nhưộc cười hỏi Đường Thanh.

"Hắc ! Không sao đâu ! Dù gì ta cũng không có ý định mua thêm món nào nữa, với lại lúc này cũng hết sạch Ngũ Hành Thạch rồi !" Đường Thanh chẳng hề để ý mà nói ra, vả lại hôm nay gã cũng đã kiếm được một viên hạ phẩm Ngũ Hành Thạch thuộc tính kim rồi, chuyến đi này xem như không tệ chút nào. "À, đúng rồi ! Người đang muốn mua bộ trang phục Tuyết Tầm phải không ? Ta đề nghị người nên đến chỗ các đệ tử Diệu Âm môn mà mua, tuy rằng chỗ các nàng bán giá có hơi cao hơn chỗ khác, nhưng chất lượng trong Liên Minh Tu Tiên Nhạn Bắc là tốt nhất đấy !"

"Diệu Âm môn ? Nghe có chút cổ quái a !" Phong Nhưộc cảm thấy hơi lạ liền hỏi ngược lại.

"Hắc ! Cũng không coi là cổ quái lắm, chỉ có điều Diệu Âm môn từ trước đến nay chỉ tuyển nữ đệ tử, hơn nữa người nào cũng đều xinh đẹp như hoa,

người dùng xem thường các nàng là nữ đầy, tổng quan thực lực của họ rất mạnh mẽ, tuy chỉ xếp hạng thứ 6 trong Liên Minh Tu Tiên Nhận Bắc thời, nhưng nếu so với bốn tông thì rõ ràng lợi hại hơn nhiều !" Đường Thanh lúc này mới mang về mặt cực kỳ hâm mộ nói ra.

"Điều Âm môn này am hiểu nhất là chế tạo trang bị, cho nên mỗi khi diễn ra phiên chợ trên Thiên Đăng Sơn này, đều có đệ tử của Điều Âm môn chuyên bán trang phục, đương nhiên cũng có những môn phái khác với đặc sắc riêng của từng phái, ví dụ Cổ Kiếm tông am hiểu luyện kiếm, cho nên đệ tử của họ chủ yếu rao bán tam phẩm kiếm khí, mặt khác còn có Ngự Thú điện, đa số phi hành tọa kỵ cấp thấp mà chúng ta sử dụng có xuất xứ từ tay bọn họ bán ra đấy !"

"Mà ngoại trừ mấy món trang phục, kiếm khí, phi hành tọa kỵ ra, thì trong phiên chợ Thiên Đăng Sơn còn có bán phù trận cấp thấp, linh đan các loại. Tương tự thế, người cũng có thể bày bán vật phẩm đang có trong tay, chỉ có điều những tu sĩ Luyện Khí kỳ như chúng ta chỉ có thể coi như một đám tiểu nhân vật mà thôi, những cao thủ Trúc Cơ kỳ kia mới được xem là những mối béo bở, mỗi lần giao dịch đều tiêu phí hết mấy ngàn viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, mà vật phẩm bọn họ bán ra cũng đều thuộc hàng cực phẩm, đáng tiếc là cần bán chúng ta mua không nổi !"

Phong Nhượng đứng kế bên nghe Đường Thanh giải thích, cả hai cùng sóng vai chậm rãi đi về phía trước, hai bên đường đã có rất nhiều người trung bày hàng hóa, tuy cấp độ không cao lắm nhưng cũng khiến Phong Nhượng hoa mắt cả lên.

"Hôm nay chỉ là ngày đầu tiên nên chưa có vật gì tốt cả, phải đợi đến tầm ba ngày sau, khi đó những cao thủ Trúc Cơ kỳ xuất hiện, mới là giai đoạn náo nhiệt nhất, đương nhiên đối với chúng ta chẳng có ảnh hưởng gì !" Đường Thanh nói ra có chút tự giễu.

Phong Nhượng cảm thấy rất đồng cảm với Đường Thanh, bởi vì nhìn qua một lượt hắn thấy rất nhiều vật phẩm tu tiên mà lần đầu tiên chứng kiến, chắc hẳn cũng chưa hề nghe qua, nhưng cho dù hiện tại hắn có chút tài sản cũng chỉ có thể mua được vài thứ xoàng xoàng mà thôi.

Lúc này, trên bầu trời xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng rít cực kỳ thô bạo, thanh âm này cực lớn, thiếu chút nữa đã làm cho Phong Nhượng phải bật chặt tai lại, còn những phi hành tọa kỵ vốn đang bay vòng vòng trên bầu trời, vừa nghe tiếng rít liền lạnh run, thậm chí con kim sắc đại điêu trên ngũ cấp kia cũng không còn thần thái nhàn nhã như lúc trước, giương rộng hai cánh ra, tựa hồ như sắp đối đầu đại địch vậy.

Chờ cho âm thanh tiếng rít dừng lại, một đạo hắc ảnh cực lớn liền xuất hiện ngay trên phiên chợ, nhờ có ánh đèn xung quanh hắt vào, có thể nhìn thấy rõ ràng bộ dạng bóng đen này, dù Phong Nhượng đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng cũng phải giật mình, bởi vì bóng đen kia mặc dù có hai cánh cực lớn, nhưng lại có đầu hồ không lồ, bên trong chiếc miệng đỏ lòm như chậu máu là từng cái răng trắng nhọn, nhọn hoắt, khiến cho tất cả mọi người đang đứng nơi đây phải kinh tâm động phách.

"Đây là dị thú đầu hồ lục cấp, là phi hành tọa kỵ của thiếu môn chủ Ngự Thú môn" Hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên Đường Thanh chứng kiến dị thú đầu hồ này, nên gã lập tức thấp giọng giảng giải cho Phong Nhượng, "Dù sao Ngự Thú Môn này trong Liên Minh Tu Tiên Nhận Bắc cũng được xếp hạng thứ hai, cho nên môn hạ đệ tử đều rất hung hăng can quấy, tuy rằng bọn chúng không dám làm trò khi tại phiên chợ Thiên Đăng sơn này, nhưng tốt nhất là cứ cách xa bọn họ ra một chút, bằng không sẽ bị theo dõi sát sao thì lúc đó hết sức phiền phức !"

Nghe được lời Đường Thanh nói ra, Phong Nhượng lại cười khổ một cái "Đường sư huynh, chỉ sợ chúng ta đã bị theo dõi rồi, bởi vì dường như Sở Thiên của Thiên Xu viện đang cùng đi chung với đám người Ngự Thú Môn đến đây !"

"Cái gì ?" Đường Thanh giật bản mình, lúc này mới thấy Sở Thiên và đám thủ hạ gã đang đứng phía sau dị thú đầu. Tuy nhiên lúc này, vốn Sở Thiên tại Thanh Vân Tông vô cùng hung hăng can quấy, nhưng bây giờ như chuột gặp mèo vậy, gã không ngừng nịnh nọt tranh thủ chút giao tình với mấy tên đệ tử Ngự Thú môn ở xung quanh, may mắn do lúc này sắc trời đã tối hẳn, bọn người Sở Thiên không nhìn thấy hắn và Phong Nhượng, thế nhưng toàn bộ khu vực phiên chợ Thiên Đăng sơn lại không quá lớn, vì vậy song phương sớm muộn gì cũng sẽ đụng nhau.

Ngay lúc này, thiếu chủ Ngự Thú Môn điều võ dương oai ở giữa không trung một phen xong, liền dẫn đám thủ hạ và bọn người Sở Thiên đi ra xa tìm chỗ cắm trại. Đến bây giờ, phân đông tu sĩ mới thở dài một hơi, bởi vì dị thú đầu hồ này đẳng cấp quá cao, chỉ bằng vào uy áp thôi đã có thể chấn nhiếp hết thấy các tu sĩ Luyện Khí trung kỳ và hậu kỳ rồi.

"Không được ! Ta phải lập tức đem việc này thông báo cho Khúc sư huynh, Phong Nhượng người trước tiên tìm hiểu xung quanh một chút đi ! Cho dù có gặp đám người Sở Thiên cũng không sao, bọn chúng không dám động thủ ở chỗ này đâu !" Đường Thanh vội vàng nói một hơi, liền cấp tốc xuôi theo đường cũ quay trở về.

Nhìn theo thân ảnh Đường Thanh dần dần biến mất, trong lòng Phong Nhượng cũng cảm thấy cực kỳ nghiêm trọng, hắn sớm đã biết rõ bọn người Sở Thiên sẽ đến tham gia phiên chợ Thiên Đăng sơn này, và hắn cũng đã chuẩn bị trước những ứng phó các loại phiền phức rồi. Nhưng thật không ngờ, vậy mà Sở Thiên và Ngự Thú Môn lại có mối quan hệ với nhau, dựa theo thần sắc kinh hoàng vừa rồi của Đường Thanh, ắt hẳn mấy người bọn họ căn bản khó có khả năng chống lại nổi đẳng cấp của đối phương.

Hít sâu một hơi, Phong Nhượng chủ động ổn định lại tâm thần, kỳ thật điều hiển tại hắn muốn làm nhất chính là nội trong đêm nay sẽ rời khỏi nơi đây, mà nghĩ chắc đám người Khúc Vân có lẽ cũng sẽ chọn giống phương án như thế !

"Hoặc giả, có lẽ trước tiên mình nên mua một con Kên Kên cấp hai đã, bởi như vậy chẳng những tốc độ phi hành tăng lên, còn còn có thể phi hành trong đêm tối được nữa ! Hay nói cách khác, bọn người Khúc Vân sẽ đi sau vậy !"

Phong Nhượng tính toán xoay chuyển cực nhanh các ý niệm trong đầu, một mặt tìm kiếm ở các cửa hàng hai bên, cho dù hắn rất muốn mua bộ trang phục Tuyết Tầm, nhưng ở thời điểm này phi hành tọa kỵ quan trọng hơn một chút.

Xem hàng hồi lâu, Phong Nhượng rốt cuộc cũng tìm thấy một con Kên Kên cấp hai đáng vẽ nó cực kỳ hung ác, và ngồi phía sau Kên Kên là một thanh niên có tu vi Luyện Khí hậu kỳ, vừa ngo qua áo chiếc choàng trên người gã, Phong Nhượng thấy rõ hẳn chính là đệ tử của Ngự Thú Môn, tuy nhiên dường

như hần không có liên quan giờ tới bọn người Sở Thiên thì phải.

Tuy trong lòng thoáng chút do dự, nhưng Phong Nhựt vẫn đi lên trước hỏi : "Vị huynh đài này, có phải muốn bán Kên Kên không ?"

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Ngân Giáp Tri Thù

Vừa nghe qua câu hỏi của Phong Nhựt, tên đệ tử Ngự Thú Môn kia nhướng mắt lên đánh giá hần từ trên xuống dưới một lúc lâu, sau đó mới tỏ ra nghi hoặc mà nói: "Người muốn mua à ? Có Ngũ Hành Thạch không ? Nhưng ta đề nghị người nên mua cờ tọa kỵ Bạch Vũ Hạc thì tốt hơn, vừa hiền lành dễ bảo, giá lại rẻ nữa, nhìn người ăn mặc lối thời như vậy, ta lấy giá bảy mươi lăm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp cũng được rồi !"

"Ách !" Phong Nhựt hơi sững sờ, lúc này mới nhớ tới trên người mình vẫn còn đang mặc bộ quần áo vải của phạm nhân, ở một nơi có nhiều trang phục tinh mỹ như phiên chợ này thì rất dễ gây sự chú ý, chẳng trách sao trên đường đi tới đây có rất nhiều ánh mắt nhìn hần mà lộ vẻ kỳ quái.

"Hắc hắc ! Đa tạ vị huynh đài này, nhưng mà ta vẫn muốn mua con Kên kên cấp hai này, huynh có thể tính bớt giá chút đỉnh cho ta được không?" Phong Nhựt vừa nói, trong lòng vừa oán thầm, quả thật tên tiểu tử này không thạo buôn bán rồi, rõ ràng nhãn lực gã còn kém hơn tên gian thương Khúc Văn không biết bao nhiêu lần !

"A !" Đệ tử Ngự Thú Môn kia có vẻ không mấy tin tưởng nên ngó chăm chăm Phong Nhựt một lúc, sau đó mới ưỡn oai giới thiệu: "Kên kên của ta là cấp hai thuần chủng, có thể vừa bay lượn thoải mái trong lúc chiến đấu, cũng có thể phi hành trong đêm tối, sức chở lớn nhất là hai trăm cân, nếu người có đủ Ngũ Hành Thạch thì ta tính giá cho người hai trăm bốn mươi viên, thiếu một viên cũng không bán !"

"Hai trăm bốn mươi viên ? Cao hơn gấp ba lần Bạch Vũ Hạc, giá cả này cũng xem như hợp lý, mười con Bạch Vũ hạc cũng đánh không lại một con Kên kên cấp hai !" Phong Nhựt nhanh chóng tính toán trong lòng một phen, lúc đầu hần có một trăm hai mươi bốn viên, hơn nữa còn đổi được hai trăm mười viên từ Đường Thanh, hiện tại hần có tổng cộng ba trăm ba mươi bốn viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, nếu như mua con Kên kên này thì còn lại chín mươi sáu viên, nhưng chắc chắn sẽ không đủ để sắm bộ trang phục Tuyết Tầm rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, lúc này Phong Nhựt mới nói: "Ta chỉ còn hai trăm ba mươi viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, người muốn bán hay không thì tùy !" "

Giọng điệu dứt khoát của Phong Nhựt lập tức khiến cho tên đệ tử Ngự Thú môn ngó hần thêm lần nữa, rồi sau đó mới cười mà nói: "Nhìn bộ dạng chật vật của người chắc cũng không vừa ý với cuộc sống trong môn phái nhỉ ? Thôi cũng được, con Kên kên này do tự tay ta bồi dưỡng, thôi thì bán cho người hai trăm ba mươi viên Ngũ Hành Thạch vậy! Sau này muốn đổi sang tọa kỵ chiến đấu cao cấp hơn cứ đến tìm ta, ta tên Đinh Lập là đệ tử Ngự Thú môn !"

"Nguyên lai là Đinh sư huynh ! Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu !" Phong Nhựt khách sáo mở miệng, rồi cực kỳ nhanh chóng tiến hành giao dịch với Đinh Hiền, hần cũng chẳng cần tìm cơ hội hảo hữu với tên Đinh Hiền này làm gì, bởi vì biết đâu được, ... có thể chẳng bao lâu nữa đối phương sẽ rượt tới đuổi giết hần cũng nên.

Gã Đinh Hiền này cũng không quá để ý, sau khi thu lấy Ngũ Hành Thạch của Phong Nhựt xong, gã liền đưa cho hần một tấm phù điêu xanh sẫm có khắc hình ảnh Kên kên, nguyên bản vòng phong ấn này được ấn định kèm theo lúc giao dịch Kên kên cấp hai, nhưng nếu đổi lại là phi hành tọa kỵ trên cấp ba thì chắc chắn hần phải tự mua lấy vòng phong ấn khác rồi.

Sau khi phong ấn con Kên kên cấp hai uy phong lẫm liệt kia, Phong Nhựt lập tức vội vàng rời đi, hiện tại hần còn cần phải mua một bộ trang phục Tuyết Tầm, hần chẳng dám hi vọng xa vời là sẽ mua được bộ trang phục Tuyết Tầm do chính tay đệ tử Diệu Âm Môn chế tác, có lẽ chỉ có thể sắm được từ những môn phái khác mà thôi.

Chỉ có điều Phong Nhựt loay quanh hồi lâu cũng không nhìn thấy ai bán trang phục Tuyết Tầm, hơn nữa trời càng về khuya, rất nhiều tu sĩ đã lật đật thu dọn quầy hàng của mình, dù sao đây chỉ ngày đầu của phiên chợ Thiên Đãng Sơn, vẫn còn tới năm này nữa mới kết thúc cơ mà !

Đang lúc sốt ruột, bỗng nhiên Phong Nhựt phát hiện một thân ảnh mảnh khảnh ở góc khuất không xa, nhìn thoáng qua dáng vẻ có lẽ đây là một tu sĩ, hần vội vàng đi về phía trước, mượn ánh sáng tỏa ra từ các loại trận pháp phòng hộ chung quanh, nên có thể thấy được đây là một thiếu nữ chỉ chừng mười sáu tuổi, nhưng tu vi lại không thấp chút nào, tuy chỉ là Luyện Khí hậu kỳ nhưng cũng khiến cho Phong Nhựt nhìn không được mà luôn phải cảm khái, trong các đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông, có thể đạt tới Luyện Khí hậu kỳ cũng không quá mười mấy người. Nhưng bây giờ nhìn sang môn phái khác mà xem, tùy tiện đưa ra một người cũng đã là Luyện Khí hậu kỳ, chẳng trách sao địa vị Thanh Vân Tông trong liên minh tu tiên Nhạn Bắc lại thấp đến như vậy !

Cô gái kia nhìn thấy Phong Nhựt đi tới, nàng chỉ tùy ý liếc hắt một cái, sau đó tiếp tục lơ là tại chỗ như cũ, có vẻ như nàng cho rằng hắt sẽ không mua sắm nổi bất cứ vật phẩm gì.

Song Phong Nhựt lại không hề để tâm đến vấn đề này, bởi vì thứ cô gái kia đang rao bán đúng là bộ trang phục Tuyết Tầm, hơn nữa chất lượng phải nói là cực kỳ tốt, cho dù chưa rót pháp lực vào vẫn thấy một tầng hào quang yếu ớt tỏa ra xung quanh !

Chỉ nhìn thoáng qua thôi Phong Nhựt đã biết bộ trang phục Tuyết Tầm này tuyệt đối là cực phẩm, bởi vì tài liệu chế tác trang phục Tuyết Tầm cũng có chênh lệch nhất định, trong đó có liên quan rất lớn tới việc nuôi dưỡng Tuyết Linh Tầm. Nếu quá trình chăm sóc linh tầm thật tốt, thì Tuyết Linh tầm sẽ nhả tơ trơn bóng như ngọc, có quang mang nhàn nhạt phát ra, còn nếu như nuôi dưỡng không kỹ, lúc đó tơ Tuyết Tầm chẳng những không được sáng bóng mà còn mờ đục, độ bền bên trong cũng bị giảm đi rất nhiều.

Tuy Phong Nhựt đã nuôi Tuyết Linh tầm hơn nửa năm, nhưng cũng chưa hề thu hoạch được loại tơ chất lượng tốt đến thế, trên thực tế hầu hết các đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông nuôi dưỡng Tuyết Linh tầm đều khó đạt được thành quả cao như vậy. Nói cách khác, đám người Đường Thanh cũng phải bỏ ra cái giá khá lớn để tìm đến chỗ đệ tử Diệu Âm môn mua trang phục Tuyết Tầm.

"Ách, xin lỗi ! Bộ trang phục Tuyết Tầm này cần bao nhiêu Ngũ Hành Thạch mới mua được ?" Tuy biết rõ mình mua không nổi, nhưng Phong Nhựt nhin không được mà hỏi một câu.

"Một trăm năm mươi viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp !" Cô gái kia cũng không thèm ngẩng đầu lên mà trả lời một câu ngắn gọn, nhưng trong giọng nói kia lại rõ ràng biểu lộ vô cùng tự tin, khiến cho người khác ngay cả đứng khi muốn mặc cả cũng bị dập tắt ngay.

"Một trăm năm mươi viên !" Phong Nhựt nhin không được hít một ngụm lương khí, bởi vì hắt biết rõ trang phục Tuyết Tầm của các môn phái khác nếu có bán ra thì cũng chỉ có giá cỡ một trăm viên Ngũ Hành Thạch mà thôi, còn tiểu nha đầu này vừa mở miệng ra đã hét lên hơn một nửa rồi !

Tuy nhiên khi nhìn lại bộ trang phục Tuyết Tầm kia đang phát ra quang hào quang mờ mờ, Phong Nhựt cũng biết cái giá này đã rất hợp lý rồi, chỉ tiếc hiện tại hắt không có nhiều Ngũ Hành Thạch như vậy !

Suy nghĩ cật kê một phen, Phong nhựt cắn răng lấy ra mấy sợi tơ nhện bạc mình mới tìm được, chất lượng những sợi tơ này chắc chắn cao hơn một cấp so với Tuyết Tầm Tỉ, nếu dùng nó để chế tác trang phục Lăng Vân chắc có lẽ là không thành vấn đề, thế nhưng trước mắt căn bản hắt không có bản lĩnh chế tác trang phục Lăng Vân, bởi vì chẳng những phải qua công đoạn đan bện rồi may những sợi tơ này thành trang phục, mà còn khắc lên thêm trận pháp tương ứng nữa, cho dù có mất hai mươi năm, hắt chưa chắc làm xong được một bộ Lăng Vân !

"Ách ! Xin hỏi đạo hữu có cần loại tài liệu này không ?" Phong Nhựt dò hỏi thử, mặc dù quyết định bán đi những sợi tơ nhện này rõ ràng là thất sách, nhưng trước mắt bằng mọi giá hắt phải có một bộ trang phục Tuyết Tầm !

Cô gái kia vốn tỏ ra không muốn tiếp đón, nhưng lập tức ồ lên một tiếng, duỗi tay ra tiếp nhận lấy chùm tơ nhện mà Phong Nhựt đưa tới, nàng cẩn thận sẫm soi cả nửa ngày trời mới kinh ngạc hỏi : "Đây là tơ nhện do Ngân Giáp Tri Thủ nhà ra, tại sao ngươi có được ? Con Ngân Giáp Tri Thủ kia có phải do ngươi nuôi không ? Có muốn bán con thú đó không ?"

Những câu hỏi dồn dập đó thiếu chút nữa đã khiến cho Phong Nhựt ngất đi tại chỗ, tuy rằng hắt có vẻ kém cỏi hơn so với tên gian thương Khúc Vân, nhưng cũng biết rõ con nhện vốn bị mình hù dọa kia có lẽ cũng rất quý hiếm, thế nên hắt gần như không nghĩ nhiều mà cố tình hỏi : "Ngân Giáp Tri Thủ ? Chưa nghe nói qua, cũng chưa từng thấy qua, ta chỉ tình cờ nhặt được mà thôi, lúc lấy được cũng tổn không ít hơi sức !"

Nghe qua câu trả lời của Phong Nhựt, cô gái kia không khỏi tiếc nuối thở dài, cả người khôi phục lại trạng thái hồ hững như lúc trước. "Tơ nhện Ngân Giáp này tuy không tệ, nhưng ngay lúc ngươi thu thập đã quá lỗ mẫn nên khiến cho giá trị bị giảm đi một nửa. Mặt khác, chùm tơ nhện này quá ít, căn bản không có tác dụng với ta, nên giá trị lại giảm tiếp thêm phân nửa, nếu ngươi chịu bán thì ta trả cho ngươi mười viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp !" !

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Gian Thương

"Cái gì ! Mười viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp ! Vậy thì chẳng thà ta cho không ngươi luôn đi !" Phong Nhựt thật sự tức giận không ít, tuy hắt chỉ mới tiến vào Tu Tiên giới chưa đến một năm nhưng cũng không phải là loại người dễ bị lừa gạt ! Độ bền chắc của chùm tơ nhện kia hắt là người biết rõ nhất, nào ngờ nha đầu này mới tùy tiện thốt ra mấy câu, thế mà giá trị lại bị giảm đi hết phân nửa !

"Ta chỉ nói thật mà thôi ! Ngân Giáp Tri Thủ cũng không phải do ngươi nuôi, trong tay cũng chỉ có vài chùm tơ nhện thế kia, ta mua thì làm được gì chứ?" Cô gái kia ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Phong Nhựt mà nói một cách hùng hồn.

"Ta đang có sẵn năm chùm tơ nhện, nếu được thì đổi lấy bộ trang phục Tuyết Tầm này của ngươi !" Xem chừng Phong Nhựt cũng đã phát cáu, có lẽ tiểu nha đầu này cũng thuộc dạng gian thương giống như Khúc Vân, cho nên hẳn cũng chỉ có thể mặt dày mà đánh cuộc. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, năm chùm tơ nhện này là do hắn vất vả chen ép con Ngân Giáp Tri Thủ kia mới có được, nếu không phải tình huống khẩn cấp như lúc này thì chắc hẳn hắn sẽ không nỡ lấy ra đâu !

"Năm chùm ?" Nghe được lời nói của Phong Nhựt, ánh mắt cô gái kia lập tức lóe sáng lên, nhưng ngay sau đó lại giả vờ như không có gì, "Năm chùm thì quá ít! Nếu ngươi có thể mang ra mười chùm thì bộ trang phục này sẽ thuộc về ngươi!"

"Cái gì? Mười chùm à!" Thiếu chút nữa Phong Nhựt muốn học máu tại chỗ, nha đầu này quả nhiên là ác độc! Đòi tận mười chùm tơ nhện, đoán chừng có thể chế tác được trọn bộ trang phục Lăng Vân rồi!

"Không được! Năm chùm là năm chùm!" Phong Nhựt nghiêng răng nghiêng lợi nói, nếu không phải hắn lo lắng đánh không lại nha đầu này, thì cơ hồ đã muốn bùng lên ý tưởng lập tức động thủ cướp bóc rồi!

"Hi hi! Cần gì phải như vậy chứ! Nên biết rằng hòa nhả mới có thể phát tài mà!" Cô gái kia lại gật gù đắc ý, bộ dáng có vẻ như vô cùng hài lòng, "Được rồi! mỗi người chúng ta đều lùi một bước, chín chùm tơ nhện, yêu cầu đó là cực hạn của bốn cô nương rồi!"

"Không là không! Thêm một chùm cũng không được!" Phong Nhựt trừng mắt nói, hẳn thật sự bị chọc cho tức điên lên!

"Được rồi! Tám chùm, thế nào? Ngươi cũng biết, ta chế tác bộ Tuyết Tầm này không dễ dàng đâu!"

"..."

"Vậy thì bảy chùm đi? Dẫu sao đi nữa thì ta cũng là mỹ nữ đó, chắc ngươi sẽ không keo kiệt như vậy chứ?"

"..."

"Được rồi, được rồi! Hôm nay gặp ngươi là do ta không may, nhìn bộ dáng đáng thương của ngươi, năm chùm thì năm chùm vậy, mau lấy ra đi!" Cuối cùng cô gái kia cũng ra vẻ bất đắc dĩ mà đồng ý đổi năm chùm tơ nhện, thế nhưng may mắn là trong tay Phong Nhựt cũng chỉ có năm chùm tơ mà thôi, bằng không thì có lẽ thật sự hắn đã bị nàng lừa lấy hết ra rồi.

"Cảm ơn!" Phong Nhựt lấy một đồng tơ nhện đưa ra, rồi nhận bộ trang phục Tuyết Tầm vào tay sau đó lập tức xoay người rời đi, hẳn thật sự sợ nha đầu gian thương này rồi!

"Này! Về sau nếu còn có tơ Ngân Giáp Tri Thủ thì nhớ bán cho ta đấy!" Cô gái kia vẫn rất nhiệt tình gọi to ở phía sau.

"Hừ! Bán cho ngươi? Năm mơ đi!" Phong Nhựt thì thầm cho hả giận một chút, nhưng đồng thời cũng tính toán, lần này trở về có nên bắt con Ngân Giáp Tri Thủ kia lại không, nghe khẩu khí cô gái kia tựa hồ sợi tơ đó rất có giá trị à!

Trở lại chỗ mọi người chia tay lúc trước, Phong Nhựt phát hiện bọn người Khúc Vân đều đã quay lại, song sắc mặt ai nấy cũng rất ngưng trọng, hiển nhiên chuyện đám người Sở Thiên xuất hiện cùng với thiếu chủ Ngự Thú Môn đã khiến bọn hắn gặp áp lực rất lớn, do đều là đệ tử cùng tông nên đám Sở Thiên không dám hạ độc thủ, tuy nhiên một khi gặp phải bọn chúng ắt hẳn sẽ bị vơ vét tài sản một phen là chuyện hết sức hiển nhiên rồi, không ai chấp nhận ngồi nhìn Ngũ Hành Thạch do mình khổ cực kiếm được lại rơi vào trong túi kẻ khác.

"Khúc sư huynh, các ngươi có dự tính gì không?" Phong Nhựt trực tiếp hỏi thẳng, chắc chắn là hắn không muốn chạm mặt với bọn Sở Thiên chút nào. Có lẽ dù cho đám Khúc Vân lỡ gặp phải bọn chúng đi nữa thì cũng lắm chỉ bị vơ vét đi một ít Ngũ Hành Thạch mà thôi, ắt hẳn loại chuyện này không phải là chưa từng xảy ra. Nhưng đối với hắn thì khác, đám người Sở Thiên kia đã tuyên bố muốn chặt đi một tay hay một chân gì đó của hắn. Vì thế, cho dù đám người Khúc Vân có quyết định ở lại hay không, thì hắn cũng sẽ rời khỏi nơi này ngay trong đêm nay!

Khúc Vân lộ vẻ khó xử nhìn Phong Nhựt, lúc này mới nói: "Lưu sư thúc của bọn tông vừa mới đến, người ra lệnh cho tất cả đệ tử Thanh Vân Tông tập hợp ở nơi này, bởi vì có một vài thành thị trong vùng Nhận Bắc bị đám thi quỷ chiếm cứ, hơn mười vạn dân thường đều biến thành thi quỷ, thế nên liên minh tu tiên Nhận Bắc ra lệnh cho tất cả đệ tử các môn phái tiến hành vây quét, tránh cho tình xấu tiếp tục lan ra! Hai ngày sau chương môn của bọn tông sẽ dẫn thêm năm mươi đệ tử đời thứ hai đến đây! Bởi vậy theo ta nghĩ, nếu đã có chương môn ở đây, thì tên Sở Thiên kia cũng không dám làm càn quá mức đâu!"

"Thi quỷ ?" Phong Nhựt sững sốt một lát, nếu đúng là như thế thì quả thật bọn người Khúc Vân không có cách nào rời khỏi đây. Chỉ có điều, Chương môn bốn tông sẽ dẫn đầu đám đệ tử đời thứ hai tới đây, tại sao lại còn cần thêm đám đệ tử đời thứ ba bọn hắn làm gì nữa ? Phải biết rằng những đệ tử đời thứ hai kia đều là cao thủ Trúc Cơ kỳ, ai ai cũng có ngự kiếm thuật, muốn lấy đầu người trong trăm trượng là chuyện vô cùng dễ dàng, thế nên việc tiêu diệt thi quỷ nguy hiểm như thế này sao lại dính dáng tới đám đệ tử đời ba chứ ?

Tuy trong lòng Phong Nhựt thoáng nghi ngờ này nọ, nhưng hắn cũng không thể nói ra. May mắn thay, hiện tại hắn còn chưa được xem là đệ tử chính thức của Thanh Vân Tông, do đó hắn cũng không cần phải tuân theo những mệnh lệnh đó. Huống chi bọn người Mã Viễn, Lương Thực lại hận hắn thấu xương như vậy, trước mắt có thể do chúng sợ uy nghiêm của chương môn nên ngoài mặt không dám động thủ, nhưng nếu muốn âm thầm hạ độc thủ trên chiến trường thì có ai biết tới mà quản, cho nên dù sao đi nữa hắn cũng sẽ không tham dự vào chuyện này.

"Thật xin lỗi, Khúc sư huynh, ta không muốn gặp bọn người Sở Thiên kia, cho nên trong đêm nay ta sẽ rời khỏi nơi đây, hơn nữa ta cũng đã mua một con Kên kên cấp hai rồi, nếu phi hành ban đêm ắt hẳn là không có vấn đề gì đâu!" Phong Nhựt không do dự nhiều, lập tức mở miệng nói.

"Ừ, như vậy cũng tốt, thế nhưng ... dù sao một mình ngươi quay về thì phải cẩn thận một chút!" Khúc Vân gật đầu nói.

"Được rồi! Hẹn gặp lại mọi người ở Thanh Vân sơn!" Phong Nhựt hướng về phía mọi người khẽ gật đầu, rồi hần lập tức giải trừ phong ấn cho kên kên cấp hai, đảo mắt một cái đã biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Mất thấy bóng dáng của Phong Nhựt vừa mất hút, Đường Thanh mới buồn bực nói: "Khúc sư huynh, hay là chúng ta cũng lén lút trở về đi, Lưu sư thúc là người của Thiên Xu viện, dựa vào cái gì lại bắt chúng ta phải nghe lời, nhất là còn muốn chúng ta hợp tác với đám người Sở Thiên kia nữa, chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy khó chịu rồi!"

"Đúng vậy! Khúc sư huynh, Chương môn cũng chỉ mang theo những đệ tử đời thứ hai đi vây quét thi quý thôi, còn đám đệ tử đời thứ ba như chúng ta thì làm được tích sự gì chứ, chẳng lẽ kêu bọn ta đến dọn dẹp chiến trường sao? Loại chuyện này thật sự ta đã ngán lắm rồi!" Lúc này Nghiêm Minh cũng lắc đầu mà nói.

"Cũng không thể nói như thế, nếu đã gây ra động tĩnh lớn như vậy thì khẳng định trong bảy thi quý kia sẽ có không ít tên thi quý cấp cao, nếu như vận khí của chúng ta tốt, nói không chừng còn có thể kiếm được vài khối Ngũ Hành Thạch hạ phẩm đấy, tiểu tử Phong Nhựt kia không nhìn ra được cơ hội này, chẳng lẽ các ngươi cũng không hiểu hay sao?" Lúc này Phương Huyền đang đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng nói.

Nghe Phương Huyền bảo thế, bọn người Khúc Vân không khỏi nhíu mày lại, nhưng chẳng ai nói thêm câu nào nữa, hiển nhiên bọn họ cũng đang âm thầm mơ tưởng tới những viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm kia.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35: Thi Quý Trong Nước

Vận rủi ôm nắm tên hám đối

Tầm sông tương ngộ xác quỷ trôi

"Hắc ! Dù sao tọa kỵ chiến đấu cũng mạnh dạn hơn hẳn !"

Trên bầu trời tối om, Phong Nhựt vẫn ngồi trên con Kên kên cấp hai vừa mới mua được, tuy ngoài mặt hắn đang điều khiển nó bay trở về, nhưng trong lòng lại không ngừng kích động, quả thực Kên kên ăn đứt Bạch Vũ Hạc, chẳng những thân thể to lớn gấp đôi mà khí lực cũng mạnh hơn nhiều, mỗi lần nó vỗ cánh đều rất mạnh mẽ, chẳng trách sao tốc độ lại nhanh đến như thế !

Đương nhiên, điều quan trọng hơn hết là con Kên kên cấp hai này còn có thể tham gia chiến đấu, với bộ móng vuốt đen nhánh bóng loáng và thô to như cánh tay của trẻ con, hơn nữa còn có thêm chiếc mỏ ưng quá dài kia, nên Phong Nhựt chắc chắn một điều là con Kên kên cấp hai này có thể nhanh chóng hạ gục bất kì linh thú dưới cấp hai nào.

Quay đầu nhìn lại phiên chợ Thiên Đăng sơn hoa lệ một lần nữa, Phong Nhựt thầm nghĩ nơi này quả thật cũng không tệ, nhưng nếu không có Ngũ Hành Thạch trong tay thì chỉ có thể đứng nhìn mà thèm thuồng thôi.

Hiện tại hắn sở dĩ có thể sở hữu được Kên kên cấp hai và bộ trang phục Tuyết Tầm phần lớn đều do nhờ vào may mắn mà thôi, nếu không phải trước đó vơ vét được mỏ tài sản của đám người Mã Viễn và Lương Thực, rồi tiếp tục may mắn khi Khúc Vân không nổi lòng tham, nếu không thì cho dù hắn có bỏ ra vài chục năm đi nữa, chắc chắn cũng không có khả năng tích lũy được tới hơn ba trăm viên Ngũ Hành Thạch như thế này.

"Xem ra mình không nên quá đắc ý ! E rằng tương lai sắp tới mình sẽ vô cùng vất vả khổ sở đây !" Phong Nhựt trầm tư suy nghĩ, mặc dù hắn có thể chính thức gia nhập Thanh Vân Tông là nhờ sự giúp đỡ âm thầm của sư phụ, nhưng bản thân có thể tu hành hay không đều phải dựa vào chính mình, nhất là phải đề phòng bọn ba người Mã Viễn kia vốn đang hận hắn thấu xương.

Phong Nhựt vừa âm thầm nghĩ ngợi vừa điều khiển Kên kên cấp hai cho bay về phía Thanh Vân sơn, cũng may là hắn còn nhớ rõ đường đi, nếu không thì chẳng còn cách nào rồi đi dưới đêm tối vền vện chỉ có vài ánh sao thế này.

Cứ như vậy, sau khi bay được hơn bảy tám trăm dặm thì bầu trời cũng dần dần sáng lên, vốn dĩ với thể lực của Kên kên cấp hai kia thì có thể bay thêm khoảng bốn năm tiếng nữa có lẽ cũng không ảnh hưởng gì, nhưng Phong Nhựt lại không nỡ để tọa kỵ bảo bối của mình bị mệt mỏi rồi, dù sao nếu bay quá lâu sẽ bị tiêu hao không ít thể lực, thậm chí về sau còn có thể ảnh hưởng đến tuổi thọ của nó nữa.

Đương nhiên, đối với bọn người Khúc Vân vốn từ nhỏ đã có tiền tài xa xỉ thì bọn họ chẳng cần quan tâm đến những điều nhỏ nhặt này làm gì, bởi vì trong

tiềm thức của bọn hắn, Bạch Vũ Hạc hay Kên kên cấp hai cũng chỉ là vật thay thế tạm thời mà thôi, đợi đến khi tu vi tiến cấp lên Trúc Cơ kỳ sẽ tự mình đi thu phục một tọa kỵ phi hành ưu tú, đó mới chính là bạn chiến đấu cả đời của bọn hắn.

Thế nhưng Phong Nhựt lại không thể so sánh với bọn họ được, cho nên hắn phải nuôi dưỡng con kên kên cấp hai này thật tốt !

Nhờ ánh sáng yếu ớt trên bầu trời chiếu rọi xuống dưới, mà Phong Nhựt tìm thấy một tiểu cốc có vẻ là nơi nghỉ chân cực kỳ yên tĩnh, lập tức ra lệnh cho Kên kên cấp hai đáp xuống.

"Ồ! Linh khí nơi đây cũng không tệ lắm!" Đặt chân vào trong tiểu cốc, Phong Nhựt hít một hơi thật sâu, linh khí nơi đây cũng gần bằng với ngon chủ phong của Thanh Vân sơn, nếu thật sự có phạm nhân sống ở đây thì tuổi thọ bọn họ kéo dài đến trăm năm cũng là chuyện bình thường.

"Đây! Cho ngươi!" Từ trong túi cần khôn lấy ra một viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, Phong Nhựt trực tiếp ném cho con Kên kên kia vốn lúc nào cũng giữ nguyên bộ dáng lạnh lùng, loài Kên kên này mỗi tháng cần phải ăn một viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, hiện tại hắn còn đến hơn trăm viên tất nhiên sẽ không bạc đãi tọa kỵ chiến đấu của mình.

Con Kên kên cấp hai này hiển nhiên cũng có linh tính, sau khi nuốt viên Ngũ Hành Thạch mà Phong Nhựt ném sang, liền khẽ phát ra âm thanh "xi...xi", nhìn có vẻ như rất hài lòng.

"Hắc! Như vậy mới được chứ! Ngươi đừng có lúc nào cũng trưng cái bản "nhặt...chim" của ngươi ra, à quên mất, hình như ngươi cũng không có mặt mà!" Phong Nhựt lầm bầm lầu bầu một hồi, hắn mặc kệ con Kên kên cấp hai này có nghe hiểu hay không, lại tiếp tục ném ra thêm một viên Ngũ Hành Thạch nữa.

Kết quả, tuy con Kên kên này vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhưng cũng nuốt luôn viên Ngũ Hành Thạch mà hắn vừa ném sang, dường như nó vẫn còn chưa thỏa mãn thì phải, vẫn giương cặp mắt đầy vẻ chờ mong nhìn về phía hắn.

"Ồ! Không thể nào! Ngươi vẫn ăn chưa no à?" Phong Nhựt lại càng bị dọa tới mức hoảng sợ, vừa rồi sợ đi hắn cho con Kên kên hai viên Ngũ Hành Thạch là do tâm trạng hắn đang vui vẻ, nhưng sau này nếu cứ tiếp tục duy trì như thế thì làm sao hắn chịu nổi!

"Thôi đủ rồi, không còn nữa! Thật sự hết rồi!" Phong Nhựt giang cả hai tay bộ dáng tỏ vẻ đáng thương, nhưng hắn âm thầm "điểm danh" cả dòng họ của tên Đinh Hiền một lượt! Thật đúng là tên gian thương chó má! Còn bảo là huyết mạch gì gì đó tinh thuần nhất, cuối cùng lại bán cho hắn một cái thùng ngón com! Chẳng phải từng tháng mỗi con Kên kên cấp hai chỉ cần cho ăn một viên Ngũ Hành Thạch là đủ rồi sao?

Thế nhưng khi Phong Nhựt nhìn thấy đôi mắt long lanh chớp sáng đang chờ mong của con Kên kên, sau cùng hắn cũng đành chịu thua, "Được rồi! Một viên cuối cùng! Nhớ kỹ đấy! Rồi, ... ngày mai ngươi mới được ăn tiếp đấy, à không, là tháng sau mới đúng!"

Phong Nhựt rất đau lòng lấy ra thêm một viên Ngũ Hành Thạch nữa đưa cho con Kên kên kia ăn, trong lòng của Phong Nhựt phiền muộn không thôi! Với số lượng Ngũ Hành Thạch khá nhiều mà hắn thu hoạch được xem ra nhưng vẫn không đủ dùng a!

May mắn lúc này con Kên kên cấp hai kia cũng không tiếp tục xin xỏ nữa, chỉ có điều hai con mắt nó khẽ chớp chớp, trông bộ dáng có vẻ như đang buồn ngủ vậy!

"Ngươi...! Cái tên lười biếng ăn no rồi lại ngủ này, ngươi thật tiêu điều tự tại còn hơn chủ nhân của ta nữa" Phong Nhựt dờ khóc dờ cười mà cảm thán, sau đó tiện tay thu con Kên kên vào trong vòng phong ấn. Lúc này do Phong Nhựt cho tọa kỵ phi hành nghỉ ngơi, nên hắn cũng không cần vội vã đi ngay, bèn ngồi nghỉ trong tiểu cốc vài canh giờ cũng không ảnh hưởng gì quá lớn.

Sau khi xem xét xung quanh một hồi, Phong Nhựt chợt phát hiện một con sông nhỏ cách đó không xa, vì vậy hắn dứt khoát chạy tới gần, rồi cởi bỏ bộ quần áo đang mặc trên người vốn trước đây được lấy từ quỹ thôn, sau đó hắn lập tức nhảy tùm xuống nước. Đạo trước, sợ đi hắn chưa thay đổi bộ trang phục Tuyết Tầm là do trên người vẫn còn bốc mùi tanh hôi vì lúc trước trải qua một trận chém giết đẫm thi quý, hắn thật không mong muốn bộ trang phục Tuyết Tầm vừa mới mua, lại có mùi thơm thoang thoảng thế này tiếp tục bị vấy bẩn nữa!

Bởi vì mặt trời còn chưa lên cao, nước sông lúc này lạnh giá như băng, còng rét thấu xương. Nhưng thể chất Phong Nhựt giờ đây đã mạnh hơn mấy lần so với lúc trước, vì thế hắn chỉ cảm giác cực kỳ thoải mái, vô cùng khoan khoái dễ chịu!

Nhưng đúng lúc hắn đang cao hứng tắm rửa, cách Phong Nhựt không xa lắm, hắn chợt phát hiện một cánh tay trắng bệch chậm rãi vươn lên từ mặt nước!

Trong chốc lát, cả người Phong Nhựt lập tức cứng đờ, cho đến khi cánh tay trắng bệch ấy trôi gần về phía hắn, hắn mới hét to "Oa oa" rồi cứ để thân thể trần truồng như vậy mà nhảy ngay lên bờ!

"Thi quý! Đáng giận mấy con thi quý này thật!" Không phải do Phong Nhựt quá sợ hãi, mà thật sự hắn vô cùng chán ghét, đáng lý ra hắn còn đang muốn tẩy sạch cái mùi tanh tươi trên người đi, bây giờ thì thôi rồi, trong nước sông này rõ ràng có một con thi quý!

Phong Nhựt lập tức rút kiếm ra, hắn dữ tợn vọt người tới trước! Đúng là vô cùng đáng ghét... đáng giận mà! Dám phá hỏng tâm trạng đang thoải mái của ta, cho dù ngươi là thi quý hay thứ chó má gì đi nữa thì cũng đi chết cho ta!

"Cứu... Cứu... Ta với..."

Q.1 - Chương 36: Đầu Thủy Thảo (*)

"Cứu... cứu... ta..."

Ngay lúc thanh nhất phẩm kiếm khí trong tay Phong Nhựt sắp sửa chặt đứt cánh tay trắng bệch kia thành hai đoạn, thì bỗng nhiên xuất hiện một đầu người với mái tóc rối tung, đồng thời bám đầy bùn đất bẩn thỉu và mặt nước theo đó cũng văng tung tóe bay lên, sau đó chiếc đầu bẩn thỉu đó mới hướng về phía Phong Nhựt mà khó khăn thốt ra.

"Ặc ! Thì ra là con người ?" Phong Nhựt há hốc mồm, thiếu chút nữa cả người hắn đã nổi da gà lên rồi.

"Cứu ... cứu ... mạng ..." Kẻ bẩn thỉu này vẫn còn đang kêu cứu, thật khó khăn cho gã vì đã ngấm mình trong nước lâu như vậy mà vẫn còn có thể nói chuyện được.

"Yên tâm đi ! Nước sông ở đây chỉ cao tới eo thôi, không chìm chết được người đâu !" Nếu đã rõ là người chứ không phải thi quỷ thì tâm cảnh của Phong Nhựt cũng nhanh chóng bình ổn trở lại, hắn tiện tay cầm thanh kiếm Thanh Phong lên mặt đất, lúc này mới tùy tiện khẽ vờn tay ra liền nắm lấy kẻ bẩn thỉu đó ném ra phía xa, tuy người đáng thương này không phải là thi quỷ nhưng do bị ngấm quá lâu dưới sông, nên nhìn sơ qua thấy không khác biệt gì lắm so với thi quỷ.

Không cần chạy tới trông nom kẻ bẩn thỉu đó làm gì, Phong Nhựt cố tình chạy lên thượng nguồn của con sông nhỏ này, rồi hắn tắm rửa lại thân thể lần nữa, sau cùng mới từ từ mặc vào bộ Tuyệt Tầm sáo trang. Không thể không nói tới, rõ ràng bộ đồ do Diệu Âm môn chế tạo quả nhiên bất phạm, chưa vội đề cập tới công dụng phòng ngự, chỉ cần cảm nhận được cảm giác bay bổng mềm mại này cũng đã khiến hắn vô cùng thoải mái rồi !

Thế nhưng càng làm cho Phong Nhựt ngạc nhiên hơn chính là khả năng tự động co giãn lớn nhỏ của bộ trang phục Tuyệt Tầm này, đồng thời cũng khiến cho hắn có cảm giác rất tự nhiên.

"Hắc hắc ! Thật thoải mái quá đi ! Chỉ tiếc còn thiếu mỗi đôi giày nữa thôi !" Phong Nhựt ngồi cạnh bờ sông với đôi chân trần đang duỗi thẳng ra, lúc này hắn mới lần lần bắt một cách tiếc nuối, dù sao đi nữa hắn cũng chẳng có biện pháp nào giải quyết vấn đề nan giải này cả, do cấp bậc của bộ trang phục Tuyệt Tầm quá thấp, nên trọn bộ chế tạo ra cũng chỉ có ba món, vì thế ngay cả bọn Khúc Vân cũng chỉ có thể mang những đôi giày tầm thường mà thôi.

Sau khi tắm rửa và thay đồ xong hết thấy, lúc này Phong Nhựt mới nhớ tới kẻ bẩn thỉu không may kia, lúc hắn quay trở về tìm kiếm thì tự thấy người đó vẫn còn quỳ rạp trên mặt đất mà chưa hề nhúc nhích.

"Ồ ? Không phải bị ta quăng ngã đến chết luôn áy chứ ?" Bất đắc dĩ, Phong Nhựt tự vỗ vỗ đầu nhưng rõ ràng trong thâm tâm hắn không hề xuất hiện chút đau xót nào. Nhớ lại vài chục năm về trước, cho dù hắn giết người vô tội không nhiều lắm, nhưng nếu báo oán đối với ai cũng phải tỏ ra đau lòng hết thì sẽ khiến hắn phải bận tâm đến chết mất.

"Thôi cũng được, gặp nhau kẻ như là có duyên, tự tay ta sẽ tiễn người lên đường vậy !" Phong Nhựt không nghĩ ngợi gì nữa, bèn nắm lấy cánh tay của kẻ bẩn thỉu, định ném sang một bên chuẩn bị chôn cất kỹ lưỡng, tuy nhiên bỗng dưng hắn phát hiện ra mạch tượng gỗ đó vẫn còn đập, hay nói chính xác là gỗ còn chưa chết.

Thoáng sững sờ một chút, sau đó Phong Nhựt mới thở dài tự nhủ "Được rồi ! Kẻ như ta gặp xúi quẩy vậy !"

Hắn thò tay vào túi càn khôn lấy ra hai gói Chỉ Huyết tán, loại thuốc này mà ở chốn phàm nhân cơ hồ có hiệu quả y như linh đan diệu dược vậy, chỉ cần còn sống sót thôi là có thể giữ được tính mạng.

Phong Nhựt lật người tên bẩn thỉu này trở lại, rồi tiện tay đổ hết hai gói Chỉ Huyết tán vào chiếc miệng mớ hồ bị bùn đất phủ đầy rất khó nhìn thấy kia.

Tuy nhiên càng phiền phức hơn nữa là tên bẩn thỉu đó không thể tự uống thuốc được, vì vậy Phong Nhựt phải chạy tới bờ sông múc nước đổ cho gã.

Nhưng sau đó Phong Nhựt mới ngạc nhiên phát hiện ra thương thế người này rất nghiêm trọng, dường như đã bị kẻ nào đó đâm một kiếm từ phía sau xuyên thấu qua !

"Không lẽ là tu sĩ ?" Phong Nhựt lập tức nghĩ đến điều đó, bởi vì nếu gã chỉ là phàm nhân thì sao có thể bị thương nặng đến thế, đồng thời gã bị ngấm trong nước quá lâu, rồi còn bị hắn làm tổn thời gian cả nửa ngày mà còn chưa chết nữa !

Nghĩ đến đây, Phong Nhựt mới cẩn thận xem qua bộ trang phục đang mặc trên người tên bẩn thỉu này, tuy hiện tại bị dính đầy bùn lầy nhưng đặc tính

đường như lại bất phàm, thậm chí có khả năng vượt xa bộ trang phục Tuyết Tầm luôn.

Thực tế điều khiến Phong Nhựt bất mắt nhất là đôi giày mà tên bản thủ đó đang mang trên chân, mới nhìn thoáng qua, hần liền xác định rõ ràng đôi giày này không bình thường chút nào, ít nhất cũng đạt cấp độ của bộ trang phục Lăng Vân thì phải.

“Hắc ! Lần này phát tài rồi !” Phong Nhựt húng khởi mừng thầm liền thốt ra, sau đó hần tiến lên tháo đôi giày đó xuống.

“Ồ, còn mấy món trang phục này tuy rằng trên áo bị chút tổn thất, nhưng dường như cấp bậc rất cao, thôi thì xem như thù lao cứu mạng cũng được !” Phong Nhựt cũng đâu phải là kẻ cô hủ, hơn nữa hần cũng không mong gì tên dơ bẩn này sau khi khôi phục thân thể sẽ vì báo đáp ân tình mà làm thân trâu ngựa gì chứ, bởi vì hần nhìn qua cũng biết rõ tu vi người này ắt hẳn cao hơn hần nhiều.

Cho nên thừa cơ hội này hần phải chủ động nhảy vào tìm chỗ tốt trước đã, huống chi xem ra hần đã cứu được một mạng tên bản thủ này rồi, nên cũng xem như hợp lý vậy, còn chuyện tên bản thủ sau này có tính lại hay không cũng không quan hệ tới hần, dù sao chắc chắn hần cũng không thể đứng chờ mãi ở đây hoài được.

Lúc này Phong Nhựt đã lật người tên bản thủ đang nằm sấp sang tư thế nằm ngửa rồi, sau đó hần mở hết nút áo của gã đó, nhưng bất ngờ hần lại ngây ngẩn cả người ra, bởi vì lúc này đập ngay vào mắt hần là hai tòa nhũ phong đang đung đưa, cho dù bị ngâm trong nước đã lâu, nhưng nhờ có trang phục phòng hộ nên trông qua cũng có chút hương vị bất mất !

Thì ra tên bản thủ này là nữ nhân !

“Chỉ biết là, ôi ... ta thật không may chút nào !

Dĩ nhiên Phong Nhựt chẳng phải là gà tơ, nên vừa nhìn liền có thể phân biệt được nam hay nữ rồi, chỉ vì vừa rồi hần mang tên bản thủ vẫn nằm sấp từ dưới nước lên đây, cho nên nhất thời chưa phát hiện ra.

Phong Nhựt tự nhận bản thân cũng chẳng tốt lành gì, nhưng rõ ràng hần còn chưa đến nỗi làm ra cái chuyện xấu xa như cưỡng đoạt quần áo của nữ nhân, cho nên sau khi ngẩng nhìn tường tận hai ngọn núi một lát, hần vẫn quyết định lột sạch áo xuống, bởi vì nữ tử bản thủ này bị đâm một kiếm xuyên suốt từ sau ra trước, hơn nữa còn bị ngâm rất lâu trong nước, nên miệng vết thương hầu hết đã bị thối rữa, nếu hiện tại mà không xử lý kịp thời, chỉ dựa vào hai gói Chi Huyết tán tất nhiên không thể cứu được nàng.

“Sách sách ! Đáng người xem như không tệ, đáng tiếc sao tới tận bây giờ mới phát hiện ra chứ ? Phong Nhựt vừa cảm thán vừa cởi chiếc áo lấp lánh tinh quang của nữ tử bản thủ, rồi chép chép miệng tỏ vẻ thương thức một lát, sau đó mới tiến hành xử lý hai vết thương ở trước ngực và sau lưng.

“Không biết nàng ta xui xẻo đắc tội với ai nữa ? Rõ ràng ra tay quá cay độc, chỉ thiếu chút nữa đã xuyên qua tim luôn rồi, tuy nhiên dường như tu vi của nữ tử bản thủ này rất cao cường, như vậy thương thế nhất định sẽ được phục hồi nhanh chóng !” Phong Nhựt lẩm bầm trong miệng, tuy hần không phải là lương y nhưng muốn xử lý mấy thứ ngoại thương thế này thì cũng khá thông thạo, thương thế cũng sẽ rất nhanh hoàn toàn hồi phục.

Tuy nhiên hiện tại hần lại hơi nhức đầu một chút, bởi vì thương thế của nữ tử bản thủ này quá nặng, nếu cứ thế mà ném bừa ở đây, không chừng trong chớp mắt sẽ mất mạng vào bụng chó hoang mất.

“Không lẽ phải dẫn nàng trở về Thanh Vân Sơn sao ? Không thể nào, do hiện tại lai lịch của nàng chưa rõ ràng, nên hần chắc chắn Thanh Vân Tông sẽ không tiếp nhận, thậm chí làm không khéo ngay cả bản thân hần cũng sẽ bị liên lụy”

Phong Nhựt nghĩ ngợi mà đau hết cả đầu, giả sử tên bản thủ này là nam nhân thì hay biết mấy, lúc đó hần hoàn toàn có thể đoạt đi mấy món lấp lánh tinh quang kia rồi lập tức bỏ đi ngay, thế nhưng hiện tại lại là nữ nhân mới chết chứ !

Đương nhiên, Phong Nhựt không muốn thừa nhận sự thật này cũng không được, hai tòa nhũ phong rung rinh kia khiến hần không nở chút nào !

“Thôi cũng được ! Cùng lắm thì đào một sơn động ở Đông Phong rồi giấu nàng vào đó cũng được !”

Cuối cùng Phong Nhựt cũng tự thuyết phục được bản thân, liền quyết định mang theo nữ nhân này quay lại Thanh Vân Sơn, chỉ có điều hần dự tính mức độ nguy hiểm quá lớn, nên không chút khách khí đem đôi giày đi rửa sạch rồi mang hần vào chân hần, cũng còn may các loại trang phục trong tu tiên giới không hề phân biệt nam nữ, hơn nữa còn đó thể tự co giãn lớn nhỏ, nếu không phải thế nhất định Phong Nhựt lại thêm một phen đau đầu nữa !

(*) Đầu thủy thảo : người bị dính đầy bùn cò úng, tạm gọi là Kẻ bản thủ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Phong Vũ

Ngạc nhiên phát hiện Linh Thạch biến

Kinh hoàng biết chuyện Thanh Vân tông

Mấy ngày sau, một thân ảnh có vẻ hơi lén lút xuất hiện ở phía đông ngọn Thanh Vân Sơn, tất nhiên người này chính là Phong Nhựt. Bởi vì bên cạnh có thêm một người nên chiến đấu tọa kỵ của hắn mới ăn không tiêu, vì vậy lộ trình dự tính hai ngày của hắn mới bị kéo dài đến nay.

Song cũng may là Thanh Vân Sơn rất rộng lớn, hơn nữa đại bộ phận chúng đệ tử đều đến phiên chợ Thiên đăng Sơn, nên không ai phát hiện ra chút động thái của Phong Nhựt.

Ngay giữa huyết động của Ngân Giáp Tri Thủ, hắn mở ra một huyết động nhỏ vừa đủ chứa một người, rồi an trí nữ tử đang bị thương sau đó mới ngay trang kỷ cang phía bên ngoài, lúc này mới xem như an toàn !

Kỳ thực, chính Phong Nhựt cũng không biết mình làm thế sẽ có ích lợi gì ? Bởi vì nữ tử kia tựa hồ có lai lịch không đơn giản chút nào, chuyện khác chưa vội nói đến, chỉ cần đôi giày xanh sẫm kia cũng đã khiến hắn mừng hết lớn rồi.

Từ lúc mang giày rồi truyền pháp lực vào, hắn liền thử nhún người lên một chút mà lập tức bay cao đến hơn ba bốn trượng, đồng thời tốc độ chạy trốn lại càng mau lẹ như gió ! Phong Nhựt phỏng chừng, hắn còn có thể đuổi theo con báo săn hết sức thoải mái !

Nhưng không chỉ như vậy, Phong Nhựt còn phát hiện ra, chỉ cần có đủ pháp lực truyền vào thì dù là nhảy cao hay tốc độ chạy trốn đều sẽ duy trì vô hạn ! Hiện tại hắn vẫn chưa có cách nào phát huy tiềm lực tối đa của đôi giày này !

Nếu đem Lăng Vân Chiến Ngọa trong bộ Lăng Vân ra so sánh thì đôi giày này liền có thể xem như cực phẩm, hay nói một cách đơn giản là Lăng Vân Chiến Ngọa chẳng khác nào đồ bỏ, không cùng đẳng cấp so sánh !

Cho nên chủ nhân đôi giày thế này làm sao có thể lại là tiểu nhân vật được chứ ? Còn người tấn công nàng một kích lại càng thêm đáng sợ !

Do đó, một phần Phong Nhựt lo cừu gia của nữ tử này tìm đến cửa, phần khác lại lo nàng khi tỉnh dậy sẽ đòi lấy lại đôi giày cực phẩm này mất !

"Thôi quản làm gì ! Chờ thương thế của nàng giảm bớt, ta sẽ đánh cho bất tỉnh lần nữa rồi ném ra ngoài Thanh Vân Sơn là xong!" Cuối cùng Phong Nhựt cũng nghĩ ra được cách này, tuy rằng vóc dáng nữ nhân nọ không tệ, nhưng hắn luôn không chế được bản thân mình.

Sau khi an trí nữ tử này một cách cẩn thận, Phong Nhựt cũng không vội vã trở lại sơn môn Thanh Vân Tông mà tìm cách câu thông với Ngân Giáp Tri Thủ, sau một hồi vẫn không thu được kết quả hắn mới từ từ tiến vào khe đá có không gian Mộc Linh Thạch. Lúc trước khi tham dự phiên chợ Thiên Đăng Sơn, hắn đã ném con Tuyết Linh Điệp vào đây, không biết trong khoảng thời gian này nó ra sao rồi.

Mới vừa tiến vào không gian nhỏ hẹp kia, Phong Nhựt đột nhiên cảm nhận được linh khí nơi đây tinh thuần hơn lúc trước một ít, hắn nghĩ có thể do bản thân đang chìm trong ảo giác, tuy nhiên sau khi hắn dùng đoản đao Ánh Nguyệt phóng xuất ra đoàn hỏa diễm rọi sáng toàn bộ khu vực này, lúc đó hắn mới kinh ngạc khi phát hiện ra Mộc Linh Thạch đang ngự trên từng tầng rễ cây dường như lớn hơn một chút.

"Không thể nào ! Phải chăng ta bị hoa mắt ?" Phong Nhựt vội vã tiến đến phụ cận và bắt đầu quan sát tỉ mỉ. Không sai, viên Mộc Linh Thạch này chính xác to hơn một chút, hơn nữa trên phần đỉnh có hơi nhô lên, nếu không phải thị lực Phong Nhựt khá tốt thì chắc chắn đã bỏ qua chi tiết này rồi !

"Kỳ quái ! Rốt cuộc là thế nào đây ?" Phong Nhựt ngạc nhiên lắm lắm một hồi, bởi vì hắn biết các loại linh thạch có thuộc tính trong Tu Tiên Giới một khi được hình thành thì sẽ không hề phát sinh bất kỳ biến hóa gì nữa, nếu có thì cũng chỉ càng thêm tinh thuần hay cấp độ ngày càng cao thôi, chứ chưa hề nghe qua tình huống linh thạch tự nhiên tăng trưởng thế này !

Phong Nhựt nghĩ đi nghĩ lại cả nửa ngày, nghĩ đến vỡ đầu cũng không có đáp án, bởi vì tư liệu để lý giải vấn đề này hắn có quá ít, song với hắn mà nói thì thất bại cũng không đáng chú ý lắm. Trở lại thực tại, cho dù viên Mộc Linh Thạch này có khả năng tăng trưởng, đồng thời có linh khí tinh thuần nhiều hơn thế này thì hắn quản làm gì chứ ?

Lúc này, Phong Nhựt mới phát hiện ra hắn không tìm thấy con Tuyết Linh Điệp đâu!

"Không thể nào ? Chỗ không gian này trước nay đều luôn bị phong bế, lẽ nào Tuyết Linh Điệp bỏ trốn ra ngoài ?" Phong Nhựt gõ gõ đầu, thôi cũng không quản nữa. Hiện nay hắn đã có Kên kên cấp hai, Tuyết Linh Điệp có lực công kích yếu ớt kia cũng không được hắn để trong lòng nữa rồi.

Chỉ là, nhờ có kinh nghiệm gọi ý từ con Tuyết Linh Điệp, nên Phong Nhựt liền giải phong ấn con Kên kên cấp hai, linh khí trong không gian này thập phần sung túc, nếu chỉ bằng vào một mình hắn thì không thể nào tiêu hao hết, vì vậy mới để cho Kên kên cấp hai cùng hưởng thêm chút linh khí !

Cứ như vậy tu luyện được vài ngày, Phong Nhựt dự đoán đám người Khúc Vân có thể đã quay trở về, hắn bèn phong ấn Kên kên cấp hai lại, rồi sau đó quay về ngọn chủ phong Thanh Vân Sơn. Song, trước khi đi hắn cũng thoáng nhìn qua một lượt nữ tử đang bị trọng thương, đối phương vẫn đang hôn mê bất tỉnh nhưng mạch đập đã ổn định hơn rất nhiều, có lẽ mất khoảng nửa tháng sẽ có thể khôi phục lại đôi chút.

Sau khi dứt tiếp cho nữ tử này một gói Chi Huyết Tán nữa, hắn không để ý nhiều đến nàng nữa mà một mạch rời đi.

Vừa mới bước vào một đoạn trên ngọn chủ phong của Thanh Vân Sơn, Phong Nhựt lập tức có cảm giác không hợp lý lắm, bởi vì đệ tử tuấn sơn rõ

ràng đã tăng thêm vài đội, hơn nữa trên mặt người nào cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Thân phận hiện tại của Phong Nhựt bây giờ vẫn còn là một tên tạp dịch nên không dám nhiều lời, vội vàng hướng phía tiểu cốc của vị sư phụ đỡ đầu kia mà bay đi, thế nhưng hần vừa tiến đến gần cửa vào tiểu cốc đã bị một đội đệ tử Thiên Xu Viện ngăn chặn lại !

"Đứng lại ! Nơi đây là cấm địa của bản tông, bất luận kẻ nào cũng không được phép đi vào !" Người dẫn đầu chính là một tên đệ tử đời hai của Thiên Xu Viện, tu vi đã đạt đến Trúc Cơ, Phong Nhựt vừa nghe gã quát lên một câu đành thành thật đứng lại, tuy nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng bất ổn !

"Ách ách, cầu kiến sư thúc ! Ta, ... ta đến mua vài cái bánh gạo !" Tuy rằng trong lòng rất e ngại, nhưng Phong Nhựt cũng muốn biết sơ qua tình hình vị sư phụ đỡ đầu kia.

"Hừ ! Không có bánh gạo gì hết, hãy tự mình làm lấy đi, còn không thì tìm nơi khác mà mua !" Vị đệ tử đời thứ hai nọ nhin không được liền quát.

"Ồ, ra thế à ! Vậy còn vị lão bà bà kia ?" Phong Nhựt kiên nhẫn hỏi thăm, dù sao đi nữa lão bà đó cũng là sư phụ đỡ đầu của hần !

"Đó là kẻ phản bội của bản tông ! Mụ đã chạy thoát rồi, ngươi nhiều lời tào lao như vậy có phải cũng có quan hệ với kẻ tạo phản kia không ?" Vị đệ tử đời thứ hai nọ rốt cuộc cũng nổi giận, lập tức trừng mắt với Phong Nhựt, cả giận nói.

"Ách ... không, không phải ! Ta chỉ tới mua bánh gạo thôi !" Phong Nhựt vội vã biện minh, sau đó cuống quýt bỏ chạy.

"Kể tiếp nên làm gì bây giờ ? Tại sao sư phụ đỡ đầu lại tự nhiên biến thành kẻ phản bội của Thanh Vân Tông ? Rồi không biết bà ta có chạy thoát không ?" Vừa rời khỏi tiểu cốc, Phong Nhựt nhin không được mà nghĩ ngợi, hiện tại thật vất vả hần mới có thể vững chân đứng tại Thanh Vân Tông, vốn muốn tiếp tục ra sức nỗ lực tu luyện, dự định tương đầu sẽ có ngày Trúc Cơ thành công, thế nhưng không ngờ lại xảy ra tình huống bất ngờ thế này !

Tuy rằng chuyện mình báỉ Mộ Hàn Yên làm sư phụ cũng rất ít người biết được, nhưng nếu như cao tăng của Thanh Vân Tông truy cứu sâu vào, rất có thể sẽ liên lự đến mình.

"Ngươi là Phong Nhựt ?" Ngay lúc Phong Nhựt còn đang đắn đo do dự là có nên chạy trốn khỏi đây không, thì một thanh âm có phần quen thuộc vang lên cách đó không xa, hần vừa ngẩng đầu nhìn thì phát hiện hóa ra người đó chính là kẻ trước đây đã từng đoạt lấy xương thịt nướng trên tay của hần, và hần phải xưng hô là Lam sư tỷ, đồng thời sư phụ đỡ đầu của hần cũng chính là sư thúc của nàng.

"Ồ, đúng là ta !" Trong lúc nhất thời, Phong Nhựt không biết được tại sao Lam Lăng lại tìm đến mình.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi là đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông, đây là thân phận yêu bài của ngươi, các vật phẩm liên quan khác ngươi có thể đến Nghi Trọng Điện rồi dùng yêu bài mà nhận lấy, ngươi sẽ ở tại khu vực chữ Hoàng số ba mươi một, từ giờ mẹo đến giờ tỵ mỗi ngày ngươi phải đến Thiên Cơ đại điện để tu tập tiên thuật phụ trợ !"

Khuôn mặt của Lam Lăng trước sau vẫn luôn giữ vẻ băng lãnh, tuy trong ngôn từ cũng có đôi chút lạnh nhạt, nhưng không hiểu sao khi lọt vào tai Phong Nhựt thì tựa như tiên âm vậy, bởi vì sư phụ đỡ đầu của hần đã từng nói qua, bà sẽ có biện pháp giúp hần tiến vào Thanh Vân Tông, hiện tại lời hứa đó đã thành hiện thực, thế chẳng phải trong Thanh Vân Tông bà cũng có lực ảnh hưởng đấy chứ ?

"Đa tạ Lam sư tỷ !" Phong Nhựt cố gắng áp chế mà không hỏi han đến tình hình Mộ Hàn Yên nữa, mặc dù hần biết Lam Lăng khẳng định rất rõ ràng tình trạng hiện tại của Mộ Hàn Yên.

Lam Lăng lạnh lùng nhìn Phong Nhựt một hồi, rồi bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Ba ngày trước, Chương môn bản tông bị phục kích trên đường, bản thân đã bị trọng thương, đồng thời năm mươi đệ tử tinh anh đời thứ hai cùng đồng hành cũng đều tử thương hầu như không còn ai, đến lúc này còn chưa biết hung thủ là người phương nào, ngươi hành sự nên cẩn thận một chút ! Nếu không có gì quan trọng, thì đừng nên rời khỏi khỏi phạm vi Thiên Cơ đại điện !"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: Thiên Cơ Đại Điện

Xuất lệnh bài, tiến vào đại điện

Ngộ cuồng đồ, sơ hiện thần uy

“Chương môn của bản tông bị người ta phục kích, hơn nữa còn bị trọng thương sao ?”

Nhìn theo bóng dáng của Lam Lăng từ từ rời đi mà Phong Nhựt có chút kinh ngạc, tuy nhiên cũng chỉ thoáng hơi kinh ngạc mà thôi, bởi vì cho dù vị Chuông môn kia có bị chết đi nữa cũng không đến phiên hắn làm Chuông môn, đó là chuyện của những nhân vật cao tầng, không liên quan đến hắn. Ngược lại thì tình trạng của bọn người Khúc Vân lại khiến cho hắn có chút lo lắng, hắn đang lo sợ phải chăng bọn họ cũng đã bị những kẻ kia giết chết luôn rồi ?

Nay đã có yêu bài thân phận của đệ tử đời thứ ba, nên trợ lực của Phong Nhựt cũng tăng thêm một chút, vì vậy hắn bước thẳng vào sơn môn của Thanh Vân Tông.

Tuy đây là lần đầu tiên tiến vào nơi này nhưng Phong Nhựt không đến nỗi bị lạc đường, bởi vì bố cục trong sơn môn của Thanh Vân Tông vô cùng rõ ràng !

Ở ngay trung tâm là một quảng trường cực rộng, phía trên quảng trường chính là tòa Thanh Vân đại điện to lớn đồ sộ, nơi đó chính là chỗ để tăng lớp cao cấp trong Thanh Vân Tông tụ họp.

Nếu lấy quảng trường cực lớn kia làm vạch phân cách, tính cả hai phía, mỗi bên có ba tòa cung điện hơi lớn một chút, bên trái là Thiên Cơ đại điện thuộc Thiên Cơ Viện, bên phải là Thiên Xu đại điện thuộc Thiên Xu Viện, ở phía sau mỗi tòa đại điện chính là nơi trú ngụ của đám đệ tử đời thứ ba, tuy trông chẳng khác gì nhau, nhưng cũng được phân chia rõ ràng !

Không chút do dự, Phong Nhựt lập tức đi về phía Thiên Cơ đại điện, giờ đây hắn đã trở thành người của Thiên Cơ Viện, nếu như chạy đến địa bàn Thiên Xu Viện thì chắc chắn hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Kế tiếp Phong Nhựt đi đến Chấp Sự điện ở bên phải Thiên Cơ đại điện, rồi nhò vào yêu bài thân phận mà nhận lấy một thất lưng trữ vật, một bộ trang phục, một thanh kiếm nhất phẩm và một con tọa kỵ Bạch Vũ Hạc, tất nhiên những thứ đó đều được cấp miễn phí sau khi chính thức gia nhập Thanh Vân Tông. Tuy hắn đã có kiếm khí, tọa kỵ cùng trang phục, nhưng chắc chắn sẽ không cảm thấy khó chịu nếu trong tay có thêm một bộ nữa.

Sau đó từ phía sau Thiên Cơ đại điện, Phong Nhựt tìm được một tiểu viện mang số thứ tự ba mươi mốt được khảm vàng, đây là một tiểu viện không lớn cũng không nhỏ, bên ngoài được bao bọc bởi trận pháp Như Sơn, muốn ra vô chỉ cần truyền chút pháp lực vào trong yêu bài thân phận thì nó sẽ lập tức mở ra.

Ngay lúc Phong Nhựt vừa mở Như Sơn trận pháp ra và chuẩn bị tiến vào tiểu viện, thì gặp phải mấy tiên đệ tử đời thứ ba thuộc Thiên Cơ Viện từ bên trong đi ra.

“Ồ ? Chẳng phải ngươi là tên tạp dịch đấy sao ? Tại sao lại dám đi vào bên trong sơn môn hả, lập tức cút ra ngoài ! Nếu không thì chờ trách ta không khách khí !” Một tên có vẻ như dẫn đầu đám đệ tử đời thứ ba, hắn có tu vi chừng Luyện Khí trung kỳ liền phẫn nộ quát lên.

Vừa nghe được câu quát này, Phong Nhựt lạnh lùng quay đầu lại nhìn gã một cái, hắn cũng nhận ra những người này, vốn chỉ là một tiểu đội săn bắt tự thành lập mà thôi, thế nhưng tên thủ lĩnh của đám này lại chính là vị sư huynh Ninh Viễn vốn có sở trường về luyện đan.

Không muốn so đo với bọn họ, Phong Nhựt trực tiếp giờ ra yêu bài thân phận, rồi quay người muốn đi vào tiểu viện của mình.

“Đứng lại ! Mau thành thật khai báo ! Yêu bài thân phận đó ngươi trộm được từ đâu ?” Gã đệ tử đời thứ ba này tên là Bùi Thiệu lại hoàn toàn không tin, gã phát tay một cái lập tức kéo đám người phía sau lên vây đánh Phong Nhựt !

“Hừ ! Ngươi cho rằng chỉ bằng khối yêu bài thân phận là có thể giả mạo đệ tử Thanh Vân Tông sao ? Nên biết rằng từ trước đến nay bản tông chỉ lựa chọn hài tử từ năm tuổi trở xuống thôi, một tên tạp dịch như ngươi ... nói dối cũng vô dụng thôi !” Một tên đệ tử đời thứ ba đứng cạnh Bùi Thiệu thốt ra với vẻ mặt khinh thường.

“Đúng vậy, Bùi sư huynh ! Ta nhìn ra tên tiểu tử này tám chín phần là gian tế bên Thiên Xu Viện kia phái tới ! Tuyệt đối không thể tha cho hắn dễ dàng được !” Một gã đệ tử đời thứ ba khác phẫn nộ quát lên.

“Hừ ! Bắt lấy hắn !” Bùi Thiệu hét lớn một tiếng, vì gã tự phụ tu vi cao hơn Phong Nhựt một cảnh giới, nên trước khi ra tay gã muốn bịt họng của Phong Nhựt trước rồi !

Nhưng ngay lúc này, bọn người Bùi Thiệu bỗng cảm thấy một đạo ánh sáng chói mắt lóe lên trước mặt, rồi sau đó một luồng khí tức lạnh như băng bao phủ phạm vi ba trượng xung quanh, riêng tên Bùi Thiệu kia ... trước mắt hắn bỗng xuất hiện thêm một chuỗi Thanh Phong kiếm khí lóe ra lam sắc quang mang nhàn nhạt !

Biến hóa tức thời thế này lập tức khiến cho bọn người Bùi Thiệu giật mình, nhưng Bùi Thiệu cũng phản ứng rất nhanh, chẳng những không sợ hãi chút nào mà còn tỏ vẻ vô cùng dữ tợn, gã điên cuồng hét lên !

“Ngươi dám sử dụng nhất phẩm kiếm khí ! Tên tạp dịch thấp hèn nhà ngươi có bản lĩnh thì động thủ đi !”

Tiếng hét vô cùng hung tợn vang lên, gã Bùi Thiệu kia ngược lại rướn cần cổ về phía trước, thế nhưng những người khác lại lần lượt rút kiếm ra chia thẳng về phía Phong Nhựt.

Về mặt của Phong Nhựt vẫn bình tĩnh như cũ, lạnh lùng liếc nhìn Bùi Thiệu đang la hét ầm ĩ như một tên vô lại kia, bỗng nhiên chuỗi Thanh Phong kiếm khí trong tay nhanh chóng hiện ra trước mắt mọi người, chỉ nghe được một tràng âm thanh nào loạn “keng keng ...” vang lên, ba thanh kiếm chỉ về phía

hắn đã bị đánh bay ra ngoài một cách dễ dàng !

Rồi không đợi bọn người Bùi Thiệu kịp phản ứng, thân hình Phong Nhực đột nhiên bắn lên vô cùng nhanh nhẹn, lập tức tung cho mỗi tên một cước đập bọn hắn bay ra ngoài mấy chục trượng !

”Một đám bỏ đi !”

Tựa hồ như vừa làm một chuyện nhỏ nhất không đáng kể, Phong Nhực thu hồi thanh kiếm khí trong tay, quay người tiến vào tiểu viện của mình mà chẳng buồn nhìn bọn Bùi Thiệu đang vô cùng chật vật ở đằng kia.

Nói thật ra hắn cũng không để vào mắt đám người Bùi Thiệu đó, tuy tu vi của bọn họ cao hơn hắn một đẳng cấp, nhưng bây giờ Phong Nhực chẳng những dựa vào hiệu quả khinh thân của Phi Phượng Thủ Trạc, mà còn có thêm đôi giày kia tăng thêm thực lực nữa, đừng nói chỉ là một tên Luyện Khí trung kỳ, thậm chí một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ đi nữa chỉ cần để hắn tiếp cận thì chuyện muốn tiêu diệt đối phương ắt hẳn quá dễ dàng !

Như vừa rồi căn bản Phong Nhực cũng chưa dùng đến hiệu quả gia tốc của đôi giày kia, ngay lúc bốn người Bùi Thiệu không kịp phản ứng hắn đã liên tiếp tung ra bốn cước, dù cho bọn họ có trang bị bộ Tuyệt Tầm đi nữa thì phỏng chừng cũng khó mà chịu đựng nổi !

Quả nhiên thủ đoạn lôi đình kia của Phong Nhực đã hoàn toàn chấn trụ bốn người bọn Bùi Thiệu, cả đám không dám tự tìm phiền toái thêm nữa, bọn họ đứng lên rồi đồng loạt rời khỏi vó về mặt xám ngắt.

Sau khi ngó qua tiểu viện của mình một lần, Phong Nhực cũng nhìn không được mà gật đầu hài lòng, trong tiểu viện này có tất cả ba gian phòng, một gian tĩnh thất tu luyện bình thường, một gian là đan phòng dùng để luyện đan, gian phòng còn lại là nơi tiếp khách.

Bất quá Phong Nhực cũng không định ở lại tiểu viện này, bởi vì hắn đã có hang động Mộc Linh Thạch ở Đông Phong rồi, đương nhiên tu luyện ở đây sẽ có hiệu quả tốt hơn nhiều !

Nhằm tính thời gian một chút, giờ mẹo chỉ vừa mới qua nên Phong Nhực lập tức rời khỏi tiểu viện, hắn tiến về phía Thiên Cơ đại điện. Từ giờ mẹo đến giờ tý là khoảng thời gian đệ tử Thiên Cơ Viện tập luyện các loại tu tiên thuật phụ trợ, trong khoảng thời gian này sẽ có Truyền Công hộ pháp đến giảng giải các loại tu tiên thuật phụ trợ. Đương nhiên, việc tập luyện này là hoàn toàn tự nguyện, muốn đến thì đến muốn đi thì đi, chẳng ai can thiệp vào.

Cũng tương tự như vậy ... những thứ liên quan đến tu tiên thuật phụ trợ thì ngoại trừ phải tập luyện những bước cơ bản ra, còn lại là tùy ý. Dù sao những thứ đó chỉ đều là tu tiên thuật phụ trợ mà thôi, nếu như người nào đều muốn tu luyện tất cả mọi thứ đạt đến giai đoạn cao thâm thì chắc chắn phải bỏ ra tinh lực cực lớn, thậm chí sẽ có ảnh hưởng đến tu vi nữa, vì thế tất cả đệ tử đời thứ ba đều chỉ lựa chọn cho mình một loại tu tiên thuật phụ trợ am hiểu nhất là đủ rồi.

Ví như tên Ninh Viễn kia đã chọn tu luyện đan thuật vậy, hơn nữa hiện tại gã đã tiến lên Trung cấp đan sư rồi, chính nhờ ưu thế này nên gã đã trở thành người giàu có nhất trong đám đệ tử đời thứ ba trong Thanh Vân Tông, ngay cả bọn người Sở Thiên bên Thiên Xu Viện cũng không dám đắc tội với gã !

Phong Nhực vừa đi vừa suy nghĩ xem mình nên luyện tập loại tu tiên thuật phụ trợ nào đây, bất tri bất giác hắn đã đi đến Thiên Cơ đại điện.

“Ninh sư huynh ! Chính là tên tiểu tử này, chẳng những khẩu xuất cuồng ngôn không để những đệ tử Thiên Cơ Viện chúng ta vào mắt, mà còn dám dùng nhất phẩm kiếm khí uy hiếp bọn người chúng ta ! Nếu được thì xin huynh hãy giáo huấn hắn một trận cho nhớ đời !”

Nghe được giọng nói này, Phong Nhực nhìn không được mà khẽ nhú mày, hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy bọn người Bùi Thiệu mang vẻ mặt độc ác đứng chặn ngay lối vào Thiên Cơ đại điện, mà kẻ đứng đầu bọn họ chính là gương mặt bí hiểm khó lường của Ninh Viễn !

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 39: Người Thua Rồi

Mâu thuẫn gia tăng thêm kịch liệt

Một chiêu chấn nhiếp viện Thiên Cơ

“Là người ?” Ninh Viễn đang đứng trên bậc thang cao mà nhướn mày nhìn xuống Phong Nhực, sau đó lại nói một câu hết sức ngắn gọn “Chịu nhận lỗi thì chuyện này xem như xong !”

“Ninh sư huynh, sao có thể dễ dãi với tiểu tử này được ? Ít nhất cũng phải đưa hắn đến hộ pháp giám luật để giáo huấn một phen !” Bùi Thiệu đứng kế

bên nghe được lời nói của Ninh Viễn liền nhin không được mà phàn nàn.

Tuy nhiên gã Ninh Viễn kia lại tỏ vẻ như không nghe thấy, chỉ hời hợt nhìn Phong Nhựt, lộ vẻ không tán thưởng cũng chẳng tỏ ra chán ghét, bởi gã cho rằng việc tiếp xúc với hạng người thấp kém như Phong Nhựt vốn là một việc quá mức dư thừa.

Phong Nhựt cảm giác khó chịu với ánh mắt của Ninh Viễn, tuy nhìn sơ qua có vẻ như rất ôn hòa nhưng sâu bên trong lại để lộ ra một thái độ trịch thượng, tựa như gã đang ngó xuống mọi sinh linh trong thiên hạ vậy.

“Đo bọn hần sai chứ không phải ta !” vẻ mặt của Phong Nhựt vẫn bình tĩnh như cũ, lúc trước chuyện Ninh Viễn khinh rẽ “bồ thí” cho hần năm viên Ngũ Hành Thạch hần có thể bỏ qua, nhưng bây giờ rõ ràng gã vẫn bày ra bộ dáng này... , gã cho rằng mình là thần thánh hay sao chứ ?

Ánh mắt của Ninh Viễn bỗng chốc dừng lại pha lẫn chút tức giận, thân phận gã là ai mà không rõ sao ? Trong đám đệ tử đời thứ ba của Thanh Vân Tông gã được xem như có danh vọng hơn xa bọn họ, cho dù tam đại ác bá thì tính là gì chứ ? Chẳng phải bọn họ cũng cần các loại linh đan trong tay gã sao, lúc bình thường chỉ cần thốt ra một câu thì chẳng có tên đệ tử đời thứ ba nào dám nghịch ý gã ? Thế mà tên tạp dịch nhỏ nhoi này lại quá mức cuồng vọng rồi !

Ánh mắt Ninh Viễn chỉ hơi lóe lên một chút, lập tức có một kẻ sắc mặt lạnh lùng trong đám đệ tử đời thứ ba tiến lên phía trước, “vụt” một tiếng rồi rút thanh nhị phẩm kiếm khí sau lưng ra, chỉ về phía Phong Nhựt lạnh lùng bảo “Người không phục à ?”

Tiếng nói của tên này vừa mới dứt, lập tức mọi người xung quanh có thể cảm nhận được một luồng lãnh ý giá rét, ngay cả bọn người Bùi Thiệu cũng nhin không được mà lui về phía sau vài bước.

Ánh mắt của Phong Nhựt lại ngưng trọng nhìn về phía người này, tên gã là Vi Đà, một thủ hạ thân tín của Ninh Viễn, tu vi gã đã đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, với thực lực này hoàn toàn có thể nằm trong năm kẻ mạnh nhất Thiên Cơ Viện. Chỉ có điều người này gần đây rất ít khi xuất hiện, cũng giống như Ninh Viễn, hần không tham gia vào việc tranh giành giữa Thiên Xu Viện và Thiên Cơ Viện, nhưng nếu có ai dám mạo phạm vào uy nghiêm của Ninh Viễn thì sẽ bị hần đánh cho sống dở chết dở mà chưa từng có ngoại lệ.

Lúc này động tĩnh trước lối vào Thiên Cơ đại điện đã thu hút sự chú ý của rất nhiều đệ tử Thiên Cơ Viện, có lẽ do hộ pháp truyền công không ở đây nên bỗng chốc mọi người chen chúc đi ra, khiến cho bậc thang cao ba trượng kia chật ních mười mấy tên đệ tử Thiên Cơ Viện đứng đó xem náo nhiệt.

Nhưng Phong Nhựt lại không quan tâm những chuyện này, hần chỉ một mình lẻ loi đứng bên dưới, mắt nhìn chăm chăm vào Vi Đà ở trên kia, dường như hần dự định đơn thân chống lại hơn chục tên đệ tử phía trên bậc thang kia vậy.

Loại hào khí quý dị này khiến cho tất cả mọi người không nhin được mà nín thở, liền tò mò nhìn xuống kẻ lạ mặt đang đứng dưới kia, thật ra đa số bọn họ cũng không quá lạ lẫm, bởi vì ngay lúc này... dường như bọn hần mới nhận ra mình thật sự quen biết người này, sắc mặt bọn họ tuy bình tĩnh nhưng chẳng hiểu tại sao trong lòng lại ngầm sinh ra một loại khí thế kiên nghị tựa như ngọn núi cao không thể lay chuyển nổi !

“Ta không phục !” giọng nói của Phong Nhựt không quá lớn nhưng rất trầm ổn, đồng thời lộ ra vẻ vô cùng tự tin !

“Hừ !” Ninh Viễn đứng trên bậc thang nhìn xuống nhẹ nhàng hừ một tiếng, thế nhưng tiếng hừ lạnh này lại khiến cho nội tâm của rất nhiều đệ tử Thiên Cơ Viện đứng bên cạnh thấp thỏm không yên !

Khác với trường hợp Lam Lăng dùng vũ lực dễ chán nhiep, riêng Ninh Viễn này chính là tài thần, có thần thông quảng đại bên trong Thiên Cơ Viện, rất nhiều nhóm săn thú đã vì Ninh Viễn mà thu thập linh dược, rồi sau đó cũng đạt được linh đan với giá hời hơn rất nhiều so với thị trường, ví như đội săn của Khúc Vân cũng đang chuẩn bị cho nhiệm vụ đi hái linh thảo vào đợt tới chẳng hạn.

Có thể nói, nếu như Ninh Viễn ra lệnh cho cả đám đệ tử đời thứ ba Thiên Cơ Viện toàn lực đối kháng với Sở Thiên của Thiên Xu Viện, thì chắc chắn gã sẽ chiếm thượng phong, tiếc rằng Thiên Xu Viện cũng là mối mai buôn bán với Ninh Viễn, nên đương nhiên bọn họ sẽ đứng ở thế trung lập.

“Cộc cộc cộc !” Vi Đà sải bước đi xuống từng bậc thang, rồi bày ra tư thế hào sảng đứng cách Phong Nhựt ba trượng, với tư cách là tâm phúc đáng tin cậy của Ninh Viễn đương nhiên gã có thể hiểu được sự bất mãn tột độ trong tiếng hừ lạnh kia, thế nên gã nhất định phải giáo huấn thật kỹ tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này một chút !

“Ba chiêu ! Chỉ cần ngươi cản được ba chiêu của ta thì chuyện này coi như kết thúc !” Thân hình của Vi Đà còn cường tráng hơn cả Phong Nhựt một chút, lập tức từ trên người gã phát ra một loại uy áp có khí thế cường đại, nếu là kẻ nhát gan thì chỉ cần bị ánh mắt đó dừng lại đôi chút, cũng đủ để tự nguyện nhận thua rồi !

“Thật không nghĩ tới ... tên Vi Đà này cũng đã từng giết người qua !” Phong Nhựt nhàn nhạt nhìn qua Vi Đà, khí tức hung hãn của tên này không thể là giả được, nhưng chỉ vờn vờn đến thế là cùng, bởi so với việc giết người, gã đó cũng chỉ được tính là kẻ mới nhập môn mà thôi, Phong Nhựt căn bản không thể đập tắt loại sát khí này, nhưng hần lại có thể dễ dàng kiểm soát được nó.

“Được thôi ! Xin chỉ giáo !” Phong Nhựt mỉm cười, trên nét mặt không hề xuất hiện chút sợ hãi, càng không có vẻ vui mừng nào, mà đơn giản chỉ là trạng thái hết sức bình tĩnh !

“Dừng tay ! Các ngươi đang làm gì vậy ?” Nhưng đứng vào lúc này, âm thanh vô cùng tức giận của Lam Lăng nhanh chóng truyền đến, vừa rồi nàng không có mặt trong Thiên Cơ đại điện, hiển nhiên đã có đệ tử Thiên Cơ Viện lạng lẽ báo tin cho nàng biết.

“Vi Đà ! Mau lui ra ! Ưc hiếp đệ tử mới nhập môn thì làm sao xứng đáng là anh hùng hảo hán chứ !” Lam Lăng cười gằn sắc đại điều lượn quanh một

vòng rồi lao nhanh xuống, nhưng gương mặt xinh đẹp của nàng lại lạnh như băng, đôi mi thanh tú “dựng ngược” lên, bộ dáng đàng đàng sát khí.

“Ha ha ! Lam sư muội đã hiểu lầm rồi, hai người bọn họ chỉ đang luận bàn, vèn vèn trong ba chiêu mà thôi, thật đúng lúc có Lam sư muội tới đây phân định, còn về phần thưởng cho người thắng cuộc chính là một viên Chi Huyết Đan !”

Lúc này gã Ninh Viễn ở trên bậc thang kia lại cười ha hả nói ngay, kế tiếp hắn lập tức híp mắt lại, không đợi Lam Lăng mở miệng ngăn cản liền trưng ra bộ dáng điềm đạm nói với Phong Nhựt : “Phong Nhựt, ngươi cảm thấy như thế nào ? Nếu như không nắm chắc thì hãy nhận thua ngay bây giờ đi ! Ta nghĩ mọi người cũng không ai chê cười ngươi đâu !”

Nghe được lời khiêu khích của Ninh Viễn, Lam Lăng lập tức nhú đôi mày xinh đẹp lại, ánh mắt nhìn đăm đăm về phía Phong Nhựt, hiển nhiên nàng còn cho rằng Phong Nhựt đã đem lời cảnh báo trước đây của nàng trở thành lời gió thoảng qua tai, nay lại còn dám ở ngay tại Thiên Cơ đại điện này mà sinh sự nữa ?

Thế nhưng Phong Nhựt lại làm lơ ánh mắt như muốn giết người kia của Lam Lăng, mà chuyển ánh mắt tập trung vào viên Chi Huyết Đan ở trong tay của Ninh Viễn, rồi bỗng cười cười nói với Vi Đà, “Mời !”

“Tiểu tử cuồng vọng !” Lúc này Vi Đà đã hoàn toàn bị bộ dáng điềm nhiên như không của Phong Nhựt chọc giận, gã dữ tợn quát lên một tiếng, hai món trang phục Lăng Vân trên người bỗng nhiên phát ra hào quang, đồng thời dường như cùng lúc đó thanh nhị phẩm kiếm khí trong tay hắn cũng bộc phát ra một đạo hỏa diễm dài vài thước, tiếp theo hai chân giẫm ngay tại chỗ rồi nhảy lên cao cách mặt đất chừng hơn trượng, gã dùng thể thiên quân vạn mã âm âm nện xuống dưới Phong Nhựt đang đứng cách đó khoảng ba trượng !

Vừa nhìn thấy một màn này... , cơ hồ nét mặt của tất cả đệ tử đời thứ ba đều lộ ra vẻ không đành lòng, một đòn tấn công này của Vi Đà chẳng những vô cùng mãnh liệt, mà còn phối hợp với một kích toàn lực của thanh nhị phẩm kiếm khí, dù cho đối mặt là một tảng đá lớn chắc chắn cũng bị chém thành hai khối, trong khi Phong Nhựt vốn chỉ là đệ tử mới nhập môn với tu vi Luyện Khí sơ kỳ thì sao có thể trốn thoát được chứ ? Thậm chí lúc này, ngay cả Lam Lăng cũng đã chuẩn bị tùy thời mà ra tay can thiệp !

Nhưng ngay khi một kích thanh thế vô cùng to lớn của Vi Đà sắp bỏ xuống tới nơi, thì mọi người lại ngạc nhiên phát hiện ra thân hình của Phong Nhựt vô cùng quỷ dị mà thoái lui liên tục về sau ba trượng, rất đúng lúc vừa kịp né một đòn trí mạng của Vi Đà.

“Àm !” mặt đá xanh trên nền đất bỗng chốc bị nổ tung thành mấy trăm mảnh mà bay tán loạn bốn phương tám hướng, bởi vậy có thể thấy được công kích của Vi Đà mạnh bạo đến cỡ nào !

Thế nhưng Vi Đà còn chưa kịp thu hồi thanh kiếm để tiến hành công kích thêm nữa, thì Phong Nhựt bỗng nhiên nương theo đồng đá vụn đang bắn tứ tung kia mà bay vọt lên cao, với một phương thức không ai có thể tưởng tượng ra ... hắn giẫm lên hai khối đá vụn mà phá không băng qua khoảng cách ba trượng ..., rồi trực tiếp nhắm thẳng hướng đến đỉnh đầu của Vi Đà vọt tới !

Gần như cùng lúc đó, hai chân của Phong Nhựt liên tục đá vào sau ót của Vi Đà, rồi mượn lực phóng ngược về sau tựa như cánh chim to lớn lui lại chừng ba trượng, sau đó khoanh tay đứng yên !

Mãi đến lúc Vi Đà luống cuống xoay người lại, Phong Nhựt mới nhàn nhạt thốt ra một câu.

“Ngươi thua rồi !”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Truyền Công Hộ Pháp

"Ngươi thua rồi !"

Câu nói thoáng nghe qua hết sức bình thường nhưng phảng phất như tảng đá nặng nghìn cân vậy, nó hung hăng nện tới nện lui trong tâm thần gã, nhất thời khiến sắc mặt gã trở nên khó coi không gì sánh được. Từ đầu đến giờ, thật sự gã không hiểu ra tại sao Phong Nhựt lại làm được như thế. Song gã cũng rõ ràng một điều, nếu đây là trận quyết đấu sinh tử, thì với hai cước liên hoàn vừa rồi sẽ không được nhẹ nhàng như thế, mà đáng lý ra đã trực tiếp đá vỡ tan tành thủ cấp gã rồi.

Lam Lăng vốn đang đứng xem náo nhiệt ở trong hàng ngũ đám đệ tử Thiên Cơ Viện, lúc này nàng mới hồi phục lại tinh thần rồi ngược ánh mắt nhìn về phía Phong Nhựt, về kinh thường trước kia ở trong lòng lập tức bay biến đi mất, mà thay thế thành nỗi sợ hãi pha lẫn chút khâm phục. Ai có thể nghĩ đến chuyện đệ tử trọng tâm đời thứ ba vốn có thực lực không tầm thường thế này, lại tự nhiên thua trận vì không chống đỡ nổi ngay cả một chiêu liên hoàn như thế !

Thế nhưng tên Ninh Viễn đang đứng ở bậc thang trên cao kia chỉ biến đổi sắc mặt một chút, sau đó liền cười ha hả từng bước đi xuống. Gã đến trước mặt Lam Lăng trông bộ dáng hết sức ưu nhã lập tức chia ra viên Chi Huyết đan, lúc này mới vỗ tay hoan nghênh khen ngợi: "Trận tỷ thí này quả nhiên đặc sắc, xem ra Thiên Cơ Viện chúng ta lại sắp xuất hiện thêm một đệ tử thiên tài nữa rồi ! Lam sư muội, gần đây sư huynh đang định chuẩn bị luyện chế Hoạt Lạc đan, không biết sư muội có cảm thấy hứng thú không ? Nếu hai người chúng ta tận lực hợp tác, nói không chừng tỷ lệ luyện chế thành công sẽ tăng lên rất nhiều"

Ninh Viễn vừa mới thốt ra câu này, nhất thời hoàn toàn thu hút sức chú ý của mọi người xung quanh, ngay cả Phong Nhưc cũng nhìn không được mà sắc mặt thay đổi liên tục !

Hoạt Lạc đan chính là loại linh đan cao cấp để khôi phục pháp lực, hiển nhiên tính trân quý vượt xa Chi Huyết đan, theo giá thị trường dù có mười viên Chi Huyết đan cũng khó lòng đổi được một viên Hoạt Lạc đan. Bởi vì cho dù có thụ thương đi nữa ai cũng có thể miễn cưỡng tiếp tục chiến đấu, nhưng ngược lại nếu không còn pháp lực thì chẳng khác nào cừu non đang chờ làm thịt vậy. Chỉ cần suy nghĩ một chút, chẳng hạn như tên Nghiêm mập kia có thể xuất ra loại hỏa cầu cỡ đó, một khi không còn bị hạn chế về pháp lực nữa thì trở nên đáng sợ đến dường nào !

Song từ trước đến nay Hoạt Lạc đan rất khó luyện chế, ngay cả đám đệ tử Trúc Cơ đời thứ hai cũng không dám chắc. Mà hiện tại, nếu Ninh Viễn có thể luyện chế thành công Hoạt Lạc đan thì địa vị của hắn trong đám đệ tử đời hai chắc chắn sẽ tăng lên rất cao !

"Có lẽ không cần đâu, ta còn có việc khác, cáo từ !" Thế nhưng Lam Lăng lại không cho Ninh Viễn chút cơ hội, nàng thấy thế liền tùy tiện ướm phỏ một hai câu rồi xoay người ném Chi Huyết đan sang cho Phong Nhưc, đồng thời nghiêm sắc cảnh cáo: "Phong Nhưc, nếu người còn dám gây rối nữa ta lập tức báo cho giám luật hộ pháp của Thiên Cơ Viện, lúc đó hình phạt người nhận lấy ắt hẳn sẽ diện bích nửa năm đấy !"

Nói xong, Lam Lăng liền giải phong ấn ngân sắc đại điều, rồi tự nhiên rời đi giữa trận cuồng phong !

Về phần Ninh Viễn, tuy rằng bị cự tuyệt nhưng nét mặt gã chẳng có vẻ gì là tức giận, chỉ thoáng nhìn theo bóng lưng của Lam Lăng rồi lộ ra dáng vẻ tươi cười, ý vị sâu xa.

Cho đến khi thân ảnh Lam Lăng hoàn toàn biến mất, lúc này Ninh Viễn mới xoay người mang theo đám người trở lại Thiên Cơ Đại Điện, song lúc đi ngang qua Phong Nhưc, gã bỗng nhiên lướt nhìn qua đôi giày xanh sẫm trên chân hắn, rồi cười cười tựa như không mà nói một câu.

"Lăng Vân Chiến Ngọa tăng tốc độ ! Ha ha, Phong Nhưc người quả nhiên khiến ta rất bất ngờ, song nếu chỉ dựa vào thứ này mà mưu lợi thì chưa chắc sau này thực sự hữu dụng đâu !"

Phong Nhưc không thèm trả lời, còn Ninh Viễn cũng chẳng tiếp tục nói thêm điều gì mà trực tiếp bước qua.

"Xem ra, vừa rồi mình lại đắc tội với một nhân vật lợi hại nữa rồi !" Phong Nhưc chỉ mỉm cười không cho là đúng, hắn trực tiếp cắt Chi Huyết đan trong tay vào thắt lưng trữ vật, rồi cũng theo sau tiến vào Thiên Cơ đại điện.

Kỳ thực, Phong Nhưc cũng rõ ràng lời nói vừa rồi của Ninh Viễn, chính là trong trận chiến vừa rồi hắn chỉ biết dựa vào tốc độ mưu lợi, nếu tình huống đối mặt trực diện thì cho dù hai người cỡ Phong Ngự cũng không phải là đối thủ của tên Vi Đà kia. Giả như phát sinh xung đột chính thức, chỉ cần có người đứng bên cạnh thì triển thêm phát thuật tấn công từ xa thì chắc chắn hắn không cách nào diễn lại được trò cũ nữa !

"Pháp thuật ! Mới chính là then chốt !"

Phong Nhưc trầm nghĩ trong thâm tâm, hôm nay hắn đã trở thành đệ tử Thanh Vân Tông, như vậy chỉ cần tăng cường tu vi lên tới Luyện Khí trung kỳ thì sẽ có tư cách tu tập một loại pháp thuật cơ bản ! Còn nếu may mắn hơn nữa khi có khả năng tiến vào Trúc Cơ kỳ, lúc đó hắn sẽ có tư cách tu tập thêm Ngự Kiếm thuật, chính là thủ đoạn công kích mạnh bạo nhất của tu sĩ !

"Không am hiểu Ngự Kiếm thuật, thì chưa phải là tu sĩ chân chính ! Mà hiện tại mục tiêu đầu tiên của hắn là tiến cấp lên Luyện Khí trung kỳ, rồi sau đó mới tìm cách cố gắng xông vào Trúc Cơ kỳ !"

Hít sâu một hơi, Phong Nhưc không để ý tới ánh mắt của mọi người, mà chậm rãi bước vào bên trong Thiên Cơ đại điện. Trước đây, hắn cũng từng nhiều lần phỏng đoán ra cảnh tượng trong đại điện, nhưng rõ ràng hắn chưa bao tận mắt chứng kiến cụ thể như thế này !

Hôm nay, trong đại điện dường như rộng lớn hơn rất nhiều so với sức tưởng tượng của Phong Nhưc. Trước tiên đập ngay vào mắt, chính là ở giữa đại điện có chín chín tám tám cây cột chạm khắc rồng bay thật lớn, chúng không chỉ có chức năng làm cột chống đỡ mà đồng thời cũng chính là mắt trận của cả tòa đại điện, nếu không mang theo tám lạng bài chứng minh thân phận mà ngang nhiên tiến vào chắc chắn sẽ bị lực lượng cực mạnh bắn ngược trở ra.

Ở xung quanh bốn phía của Thiên Cơ đại điện còn có một trăm lẻ tám gian tĩnh thất riêng biệt, trong đó có ba mươi sáu gian dùng để luyện khí, đồng thời cũng có ba mươi sáu gian dùng để chế tác phù trận, luyện đan có mười tám gian, và trận pháp cũng có mười tám gian.

Những gian tĩnh thất này đều có thể tùy ý sử dụng, rất nhiều tiện nghi bên trong đều không tề, tỷ như mỗi một gian tĩnh thất dùng luyện khí đều có một chiếc đỉnh luyện khí cấp thấp, còn tĩnh thất luyện đan thì có các loại dược đỉnh cấp thấp để sẵn ở đó.

Trừ phạm vi một trăm lẻ tám gian tĩnh thất này ra, ở ngay trung tâm Thiên Cơ đại điện vẫn rộng rãi như thường, một loạt bô đoàn được bày ngay ngắn thẳng tắp. Nơi đây, cứ cách một quãng thời gian thì Truyền Công hộ pháp sẽ đến giảng giải cho đệ tử Thiên Cơ Viện các loại tu tiên thuật phụ trợ.

Đương nhiên, những đệ tử trọng tâm như Lam Lăng thì không cần đến chỗ này, bởi vì bọn họ đều có tư cách trực tiếp bái đệ tử đời thứ hai làm sư phụ,

tỷ như sư tôn của Lam Lăng chính là Viện trưởng Thiên Cơ viện Diệp Hoàng.

Lúc này, số đệ tử Thiên Cơ viện bên trong Thiên Cơ đại điện cũng không có bao nhiêu, chỉ khoảng chừng hơn mười người mà thôi, bọn họ vừa thấy Phong Nhưộc tiến vào đều không hẹn mà cùng cúi đầu né tránh. Bởi vì ai nấy cũng đều rõ ràng, Phong Nhưộc tuy rằng lợi hại nhưng hắn đã đắc tội với Ninh Viễn, thì thế nào đi nữa thời gian sau này e rằng hắn khó được thoải mái.

Phong Nhưộc cũng phảng phất như không để ý đến ai cả, hắn tiến thẳng vào trong góc rồi tìm một chỗ bỏ đoàn chưa có người ngồi, sau đó lập tức khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu lẳng lặng chờ đợi, hiện tại còn chưa đến giờ mọ, nên đành phải đợi Truyền Công hộ pháp vậy.

Theo Phong Nhưộc được biết, Truyền Công hộ pháp Thanh Vân Tông có cả thầy hai người, vì cả hai người bọn họ đều không còn chút hy vọng nào trùng kích vào Kim Đan kỳ, nên họ nguyên không thể bằng những đệ tử đời thứ nhất, cũng vì lý do đó nên bọn họ mới đảm trách nhiệm vụ chỉ dạy đám đệ tử đời thứ ba này.

Tuy nhiên Truyền Công hộ pháp xuất hiện ở đây với mục đích truyền thụ pháp thuật cũng hoàn toàn không tuân theo quy luật nào cả, hầu hết đều phụ thuộc vào tâm tình của bọn họ, thậm chí khi nào họ xuất hiện cũng rất khó đoán ra.

Thế nhưng chuyện như thế xem ra khá bình thường trong tu tiên giới, bởi vì tu tiên thuật phụ trợ vốn không thuộc yêu cầu quan trọng nhất, hầu hết phần lớn đệ tử chỉ tự chọn lấy một loại pháp thuật duy nhất, sau đó tự tiến hành tu tập, khi nào gặp phải vấn đề nan giải mới thỉnh giáo Truyền Công hộ pháp.

Đúng là vận khí Phong Nhưộc cũng không tệ lắm, hắn mới chờ được hơn khắc thì xuất hiện một huyền y lão giả trông có vẻ tuổi già sức yếu đang cười một con thanh ngọc tiên hạc nhẹ nhàng bay đến !

--oOo--

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 41: Phong Hành Trận Pháp

Trực diện tiếp thu Phong Hành trận

Hiếu kỳ nỗ lực vượt gian nan

"Bái kiến sư thúc tổ !"

Khi huyền y lão giả vừa xuất hiện, tất cả các đệ tử trong Thiên Cơ đại điện đều vội vàng đứng dậy thi lễ, Phong Nhưộc cũng khom lưng thi lễ vãn an. Tuy lão giả này không còn hy vọng bức phá vào Kim Đan kỳ nữa, nhưng cũng là một tu sĩ khiến cho bọn họ phải ngược nhìn.

Huyền y lão giả trông rất hiền từ, liền phát tay ra hiệu đám đệ tử miễn lễ, ánh mắt trải rộng bao quát nhưng rất thâm sâu (*) tùy ý lướt qua phía dưới, có lẽ đây là lần đầu Phong Nhưộc tới nơi này nên huyền y lão giả thoáng dừng lại trên người hắn một lúc, nhưng cũng không nói gì.

Mắt thấy lão giả này chỉ mới giơ tay nhắc chân mà đã toát ra khí thế cỡ này, khiến cho đám đệ tử không khỏi sinh lòng sợ hãi, đám người Ninh Viễn cũng trở nên cung kính hơn.

Lão giả ngồi vững vàng trên bờ đoàn ở chỗ cao nhất Thiên Cơ đại điện, nhưng lại khẽ thở dài một hơi rồi như tự nói với bản thân: "Hôm qua có một đệ tử đời thứ ba của Thiên Xu viện tiến vào Luyện Khí hậu kỳ, nên hiện giờ tổng số đám đệ tử Luyện Khí hậu kỳ của Thiên Xu viện tăng lên khoảng mười người, chẳng lẽ đây là điềm báo Thiên Cơ viện bọn ta sắp suy tàn rồi rồi sao ?"

Huyền y lão giả lắc đầu cảm thán rồi lại nói: "Hôm nay lão phu sẽ giảng giải một trong bốn loại trận pháp cơ bản chính là Phong Hành Trận Pháp, người nào không thích trận pháp có thể tự nhiên rời đi !"

"Không thể nào ! Lại là trận pháp sao ?" Huyền y lão giả vừa nói xong, phần đông đệ tử Thiên Cơ viện đang ngồi phía dưới bắt đầu nhỏ giọng bàn tán với nhau xong bèn đứng dậy đều bỏ đi ra, bởi vì những môn phụ trợ tu tiên thuật chia làm rất nhiều hạng mục, không phải người nào cũng muốn lãng phí tinh lực vào những loại phụ trợ như thế này. Riêng trận pháp luôn là môn phụ trợ tu tiên thuật phức tạp nhất mà đòi hỏi tu sĩ phải có tố chất thích hợp mới có thể luyện thành, thực sự những người có tiềm chất đúng nghĩa rõ là quá thưa thớt !

Chỉ thoáng chốc cả gian đại điện chỉ còn lại bảy tám người tính luôn cả Phong Nhưộc.

Lúc này huyền y lão giả lại liếc nhìn Phong Nhưộc nhưng vẫn không có chút kinh ngạc nào, bởi vì buổi học môn phụ trợ tu tiên thuật này hoàn toàn miễn

phí, chỉ cần người nào muốn học thì không ai xua đuổi cả.

"Giống như ba loại Như Sơn trận pháp, Hồi Xuân trận pháp và Thanh Dương trận pháp, thì Phong Hành trận pháp cũng là một trong bốn loại trận pháp cơ sở của tu tiên giới. Tác dụng của trận pháp này là giúp tăng tốc độ, đề cao khả năng tránh né, thường hay dùng nhất là tích hợp với áo choàng và chiến ngao. Sau này, nếu các ngươi có khả năng tiến cấp lên Kim Đan kỳ thì khi tế luyện phi kiếm bốn mạng là có thể khắc ấn loại trận pháp này vào để làm gia tăng tốc độ của phi kiếm!"

Huyền y lão giả không nhìn xuống mấy người phía dưới mà cứ thao thao bất tuyệt, làm cho Phong Nhữc nghĩ rằng nếu chỉ còn lại mỗi một người ngồi nghe ắt hẳn lão nhân này vẫn cứ thế mà nhiệt tình giảng giải.

"Muốn bố trí Phong Hành Trận Pháp thì trước hết phải có Ngũ Hành thạch, thông thường thì bất cứ Ngũ Hành thạch nào trong số năm loại thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đều có thể dùng để bố trí trận pháp, nhưng hiệu quả cao nhất chỉ cỡ năm thành mà thôi, nhưng nếu có thể sử dụng Ngũ Hành thạch Phong thuộc tính thì khi đó mới có thể phát huy được hiệu quả lớn nhất. Nhưng Ngũ Hành thạch thuộc tính loại này rất khan hiếm, cho dù lão phu sống đã ba trăm năm nhưng cũng chưa từng nhìn thấy qua một viên nào!"

Huyền y lão giả vừa giảng giải vừa mơ màng nhớ lại, điều này khiến cho Phong Nhữc cảm nhận được kinh nghiệm sống ba trăm năm của lão giả này có lẽ rất đặc sắc.

"Tiếp theo là cách khắc Phong Hành trận pháp, công việc này có hai phương pháp thực hiện. Cách thứ nhất, đơn giản chỉ cần dùng bộ khí cụ chuyên môn rồi rót pháp lực của mình vào, rồi chờ trong chớp lát sẽ khắc thành công. Phương pháp này có ưu điểm là dễ dàng thực hiện, yêu cầu kỹ năng không cao nhưng cũng chỉ có thể khắc được bốn loại trận pháp cơ sở mà thôi!"

"Cách thứ hai là khắc không cần khí cụ mà trực tiếp dùng pháp lực khắc trong hư không, phương pháp này có ưu điểm là do khắc theo suy nghĩ, nên ít khi phạm phải sai lầm, hơn nữa uy lực trận pháp cũng sẽ lớn hơn, nhưng người có thể sử dụng phương pháp này phải là người có thiên phú về trận pháp!"

"Bọn ngươi nhìn kỹ nhé!"

Huyền y lão giả nói xong trên bàn tay đột nhiên chậm rãi hiện ra một thứ gì đó dài chừng hơn một xích, sau khi hiện hình đầy đủ thì nhận ra đó là một cây bút lông màu vàng nhạt, rất giống với đồ vật của phàm nhân, nhưng ngòi bút trông rất cứng rắn, đồng thời trên bàn tay kia của lão giả hiện ra thêm một trang giấy màu lam nhạt.

Lão giả không hề nhúc nhích nhưng trang giấy màu lam nhạt không thấy gió mà tự phóng to lên lơ lửng trên không trung theo chiều thẳng đứng. Sau đó cây bút lông màu vàng trong tay lão giả vẽ rất nhanh lên trang giấy nhưng kỳ lạ là trên trang giấy đó không hề thấy lưu lại chút dấu vết gì.

Nhưng đám người Phong Nhữc không dám nghỉ ngơi mà đều cố gắng ghi nhớ thật kỹ rồi chờ lão giả kia hoàn thành công việc khắc họa, lúc này Phong Nhữc mới chỉ nhớ được một nửa nét vẽ của cây bút lông màu vàng mà thôi, điều này khiến cho hắn cảm thấy bắt đầu chán nản!

Sau đó lão giả kia buông bút xuống, rồi thu hồi trang giấy và gấp lại thật nhanh, chỉ trong vài nhịp thở đã hiện ra một con hạc giấy màu lam nhạt đầy sống động.

"Phong Hành Hạc!" Lúc này Phong Nhữc cũng buột miệng kinh hô, sử dụng vật này để truyền tin trong cự ly gần là lựa chọn tốt nhất. Lão sư phụ đỡ đầu Mộ Hân Yên cũng đã từng dùng Phong Hành Hạc cao cấp truyền tin cho hắn, chỉ có điều cỡ như đám đệ tử đời thứ ba bình thường thì làm sao có tư cách sử dụng, một phần cũng bởi vì giá cả quá đắt, hắn không ngờ hiện tại lại có may mắn nhìn thấy quá trình chế tác Phong Hành Hạc này!

Phong Nhữc vừa thốt ra thì có vài gã đệ tử Thiên Cơ viện quay đầu lại nhìn hắn một cách lạ lùng, dường như hắn vừa thốt điều gì đó hết sức ngu xuẩn thì phải!

"Ha ha! Con này chưa thể gọi là Phong Hành Hạc được, bởi vì Phong Hành Hạc phải được khắc bằng loại Phong Hành trận pháp cao cấp và còn phải kết hợp nhiều thủ pháp khác nữa mới được, lão phu chỉ làm con hạc giấy mà thôi, ta sẽ biểu diễn sơ bộ cho các ngươi thấy một chút hiệu quả của Phong Hành trận pháp!"

Huyền y lão giả vừa nói vừa giơ tay ném con hạc giấy màu xanh nhạt vào không trung. Lập tức, con hạc giấy như chim thật bay vài vòng trong đại điện, tốc độ của nó không kém bao nhiêu so với phi hành tọa kỵ Bạch Vũ hạc. Đáng tiếc bởi vì không được khảm nhập Ngũ Hành thạch vào, nên sau khi bay một vòng con hạc giấy đã phục hồi trở lại thành trang giấy bông bênh rơi xuống.

Phong Nhữc thấy thế liền cảm giác cực kỳ thú vị, trông bộ dạng như nóng lòng muốn làm thử ngay. Những người khác cũng thế, dù sao đi nữa bọn họ vẫn còn nhỏ tuổi nên tất nhiên không thể bỏ qua món đồ chơi thú vị như vậy.

"Lão phu đã biểu diễn cho các ngươi xem một lần, nếu như không thể học được thì khẳng định các ngươi thật sự vô duyên với trận pháp rồi!" Thần sắc của huyền y lão giả vẫn bình tĩnh đạm bạc như trước. Những gã đệ tử Thiên Cơ viện nhìn Phong Nhữc một cách khiêu khích, mấy người bọn họ hầu hết đã nắm qua ít nhiều về trận pháp cơ sở rồi, nay chỉ cần được ngó qua một lần là nhất định có thể học được, nhưng bản thân Phong Nhữc vừa mới tới đây, hơn nữa Phong Hành trận pháp lại phức tạp hơn Như Sơn trận pháp, cho nên nếu chỉ giảng qua loa đại khái như thế thì làm sao hắn có thể học được!

Trong lòng Phong Nhữc khá thân nhiên, hắn nhớ được một nửa những gì lão giả kia vừa biểu diễn. Hắn cảm thấy hơi tiếc nuối là nếu được xem lại một lần nữa, thì chắc chắn hắn sẽ học được Phong Hành Trận Pháp này!

(*) Nguyên văn : thăm đàm đại hải.

--o0o--

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Phong Hành Tọa Kỵ

Vì tặng phẩm chấp nhận khiêu khích

Do hứng thú tu tập luyện thân

Huyền y lão giả không nói thêm lời nào mà trực tiếp dùng cây bút màu vàng thắm nhanh chóng khắc vẽ lên trên giấy, Phong Nhựt ở phía dưới nhìn chăm chăm không chớp mắt, hần chỉ sợ lỡ dịp lại bỏ qua chi tiết nhỏ nhặt nào đó.

Phong Hành trận pháp nhanh chóng được khắc xong, huyền y lão giả lại gấp hình con hạc giấy thêm lần nữa, sau đó mới liếc nhìn đám đệ tử bên dưới rồi lấy ra một xấp giấy màu lam nhạt phân phát cho mọi người.

"Đây là mười tờ giấy Thanh Hạc, bọn các ngươi có thể tự luyện tập. Nếu ai có thể khắc thành công đồng thời có thể khảm vào Ngũ Hành thạch, người nào làm tốt nhất lão phu sẽ ban thưởng cho một Phong Hành Tọa Kỵ!"

Nói xong, huyền y lão giả vung ống tay áo lên, thân hình đã ngồi trên Thanh Ngọc Tiên Hạc nhẹ nhàng lướt đi!

"Ha ha ! Phong Hành Tọa Kỵ ! Không phải của ta thì còn của ai nữa !" Một gã đệ tử chừng mười tám mười chín tuổi của Thiên Cơ viện đắc ý cười ha hả, có vẻ tràn ngập niềm tin vào bản thân mình.

"Ha ha ! Hứa sư huynh là thiên tài trận pháp của bốn viện nhất định sẽ không có vấn đề bất ngờ nào xảy ra, chỉ là đệ không biết Phong Hành Tọa Kỵ là cái gì nhỉ ? Nếu đúng là Thanh Ngọc Tiên Hạc thì Hứa sư huynh lời to rồi !" Một đệ tử Thiên Cơ viện nín thở.

"Hừ ! ngươi nghĩ hay thế, Thanh Ngọc Tiên Hạc chính là cực phẩm Phong Hành Tọa Kỵ, sư thúc tổ cũng chỉ chế tạo được có một cái, sao lại thành phần thưởng cho chúng ta ? Nhưng dù không phải là Thanh Ngọc Tiên Hạc thì hần là cũng sẽ không kém quá xa !" Hứa sư huynh đắc chí thầm nghĩ.

Nghe mấy người kia nói chuyện, Phong Nhựt lắng lắng nhất lấy mười tờ Thanh Hạc giấy thuộc về mình, đối với phần thưởng Phong Hành Tọa Kỵ như lời huyền y lão giả thì hần hiểu rõ loại tọa kỵ này hoàn toàn lấy Phong Hành Trận Pháp luyện thành, tốc độ phi hành cực nhanh, chỉ cần có đầy đủ Ngũ Hành thạch cung ứng thì nó sẽ không bao giờ ngừng bay. Cho nên tu sĩ trong tu tiên giới muốn đi xa đều sử dụng tới Phong Hành Tọa Kỵ.

Nhưng nhược điểm của Phong Hành Tọa Kỵ là không thể chiến đấu, bởi vậy ở những nơi có nguy hiểm tu sĩ sẽ sử dụng linh thú phi hành làm tọa kỵ.

Lúc này, vị Hứa sư huynh và mấy đệ tử khác thấy Phong Nhựt lui cui nhất mười tờ Thanh Hạc thì trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ trào phúng, bọn họ tuy rằng e ngại thực lực của Phong Nhựt, nhưng trên phương diện trận pháp bọn họ nghĩ mình chiếm ưu thế tuyệt đối.

"Ồ, đây là của Phong Nhựt à ? Trị giá đám giấy Thanh Hạc này không thấp đâu, ngươi đừng nên lãng phí đấy. Thôi thì bán cho ta năm viên Ngũ Hành thạch đi, về phương diện trận pháp thì phải cần có thiên phú mới được, ngươi chưa từng học qua Như Sơn trận pháp thì làm sao có thể khắc thành công được Phong Hành trận pháp hả ?" Hứa sư huynh bộ dáng ra vẻ quyền uy nói, mấy người còn lại liên tục gật đầu phụ họa.

"A, thật không ?" Phong Nhựt lạnh nhạt liếc nhìn bọn chúng, quả thật nếu như hần mà chưa nhớ được Phong Hành trận pháp, không chừng đã lấy mười tờ giấy này bán ngay cho bọn chúng thật chứ chả chơi, nhưng bây giờ hần đã nhớ kỹ rồi thì cần bán làm chi nữa !

"Thật có lỗi đã làm cho ngươi thất vọng rồi, kỳ thật ta cũng thích có một Phong Hành tọa kỵ để ngao du !" Phong Nhựt vừa cười vừa đáp lại rất khiêm cung rồi xoay người bỏ đi một cách tự nhiên.

"Ngươi ..." Vị Hứa sư huynh kia dùng ngón tay chỉ vào thân ảnh Phong Nhựt mà tức giận nghẹn họng không thốt ra được lời nào.

Đối với sự việc nhỏ nhoi này Phong Nhựt căn bản không để trong lòng. Hiện tại hần chỉ suy nghĩ tìm cách làm sao để khắc Phong Hành trận pháp thành công mà thôi, hần cũng không hần vì muốn tranh đoạt giải thưởng Phong Hành tọa kỵ mà là thật sự cảm thấy rất hứng thú với phương diện trận pháp này.

Đáng tiếc hiện giờ Phong Nhựt căn bản không có khí công để khắc trận pháp, mà bây giờ có chạy tới Thiên Đăng sơn thì có lẽ cũng sẽ muộn mất phiên

chợ rồi.

"Thời đành dùng tâm niệm để khắc thử vậy ?" Phong Nhựt trong cái khó ló ra cái khôn.

Nghĩ thế, hắn quyết định không đi Đông Phong nữa mà quay trở về nơi trú ngụ của mình, sau khi mở ra trận pháp phòng hộ hắn liền tiến vào tĩnh thất để chuẩn bị bắt đầu tập khắc.

Đối với phương thức khắc bằng tâm niệm này, ngay cả huyền y lão giả cũng cho rằng vận dụng cách làm này cực kỳ khó khăn, Phong Nhựt cũng không nắm chắc thành công chút nào, có lẽ do hắn cảm thấy thú vị cho nên muốn thử nghiệm một chút, dù có chế tác thất bại cũng không sao cả.

Hắn nhớ lại trình tự khắc họa Phong Hành trận pháp rồi ôn lại một lượt nữa đến khi trong lòng không còn tạp niệm, sau đó Phong Nhựt phóng xuất pháp lực ra ngoài từng chút một, chậm rãi khắc họa lên trên tờ giấy Thanh Hạc, quá trình này trông thật giống như tạo ra một cây bút vô hình vẽ đề trên giấy Thanh Hạc vậy.

Nhưng khi tự dùng pháp lực để khắc rõ ràng không dễ dàng như dùng bút, bởi vì do độ tinh thuần khác nhau, cường độ phóng linh lực cũng không ổn định bằng, cho nên mỗi nét khắc trông rất bất ổn, nếu như nét khắc bằng bút vô hình này mà hiện rõ ràng ra thì có thể thấy được chỗ đậm chỗ nhạt không đồng đều, nét bút xiêu vẹo trông rất cổ quái !

Nếu chỉ cần khắc những hình ảnh đơn giản như đường thẳng hay đường cong thì không thể gây khó khăn cho Phong Nhựt, nhưng Phong Hành trận pháp lại rất phiền phức, sau khi Phong Nhựt khắc được một lát thì tờ giấy Thanh Hạc bỗng phát ra một tiếng "ù ừ..." rồi lập tức hóa thành tro bụi.

"Quả nhiên khó thật !" Phong Nhựt lắc đầu cảm thán, nhưng hắn không dừng tay mà lại tiếp thao túng pháp lực khắc lại từ đầu, sau đó thêm một tờ giấy Thanh Hạc cũng nhanh chóng biến thành tro tàn.

"Nếu cứ tiếp tục thế này thì không ổn chút nào, bởi vì số lượng giấy Thanh Hạc không có nhiều lắm !" Phong Nhựt nghĩ một chốc rồi mở thất lưng trữ vật ra tìm kiếm, sau đó hắn lấy ra hơn mười tấm da thú rách nát, những tấm da thú này là da của những con linh thú bậc nhất hắn đã liệt sát khi trước, bởi vì trước đây hắn chém loạn tùm lum nên khiến cho bộ da linh thú này nát bươm hết cả, may mà hiện giờ có thể lấy ra sử dụng để tập khắc Phong Hành trận pháp, dù sao loại trận pháp này chỉ cần có vật dẫn là được còn thành công hay không hắn cũng không hy vọng lắm, hắn tập tành thế này chỉ là muốn luyện đến mức thuần thục thôi.

Mấy tấm da thú này quả nhiên cứng rắn hơn giấy Thanh Hạc nhiều, mỗi một tấm Phong Nhựt đều có thể khắc bốn năm lần mới bị hóa thành tro bụi. Sau khi hắn đốt hơn chục tấm da thú thì pháp lực cũng đã cạn kiệt, nhưng hiển nhiên không phải không có thu hoạch. Hiện giờ hắn đã có thể khắc được một nửa Phong Hành trận pháp, có lẽ nếu có công cụ khắc chuyên dụng ở đây ắt hẳn hắn đã làm xong rồi.

Lúc này Phong Nhựt ngồi khoanh chân vận chuyển khẩu quyết tâm pháp Thanh Vân quyết tầng thứ hai, hắn ngồi đó vài canh giờ cho tới khi pháp lực trong cơ thể đã khôi phục lại khá nhiều rồi bắt đầu khắc họa lên tám tờ giấy Thanh Hạc còn lại.

Rốt cuộc, Phong Nhựt vận dùng tâm niệm cũng đã khắc thành công Phong Hành trận pháp lên một tờ giấy Thanh Hạc cuối cùng !

Không chần chờ gì nữa, hắn bắt chước thủ pháp của huyền y lão giả, liền gấp tờ Thanh Hạc này thành con hạc giấy, nhưng như thế cũng mới chỉ thành công được một nửa, bước cuối cùng cần phải khảm Ngũ Hành thạch lên mới được coi là thành công !

Gọi là khảm nạm tức là không đơn giản chỉ việc ghép hai vật này vào cùng một chỗ, mà phải dùng pháp lực đem linh lực trong Ngũ Hành thạch chuyển dời sang con hạc giấy, việc này không khác gì lúc trước Phong Nhựt lấy hòa diễm từ viên Ngũ Hành thạch thuộc tính hỏa đem tính luyện trường đao vậy.

Dù chỉ là một bước đơn giản nhưng pháp lực phải xuất ra rất nhiều, chẳng những hắn phải kích hoạt Ngũ Hành thạch mà còn dành ra một phần pháp lực để bảo vệ con hạc giấy không bị tổn hại, việc này rõ ràng khó khăn hơn tính luyện bình khí rất nhiều !

Nhưng mức độ càng khó lại khiến Phong Nhựt càng cảm thấy tính khiêu khích nhiều hơn ! Sau khi nghỉ ngơi một lát, hắn liền bắt đầu khảm nạm Ngũ Hành thạch !

--o0o--

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Khảo Hạc (*)

Theo tin đồn, Thiên Cơ yếu thế

Gây bất ngờ, hạc giấy xuất quân

Tuy huyền y lão giả đã từng đề cập qua rằng, đều có thể sử dụng các loại Ngũ Hành thạch Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ để khám vào, nhưng sau khi Phong Nhữc suy nghĩ kỹ quyết định sử dụng Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc, bởi vì hai thuộc tính Kim và Hỏa bạo khí quá mạnh, mà thuộc tính Thổ lại quá mức trầm trọng, còn thuộc tính Thủy là lựa chọn không tệ lắm nhưng đáng tiếc trong tay Phong Nhữc chỉ còn hơn mười viên, hẳn dự định dùng số đó để tinh luyện Thanh Phong Kiếm, cho nên cuối cùng hẳn lựa chọn thuộc tính Mộc.

Phong Nhữc từ từ rót pháp lực vào Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc, quang hào quang màu xanh yếu ớt cũng dần dần phát sáng, sau đó hẳn chăm chú nhìn kỹ thì thấy quang sáng xanh này dần đều hóa thành vô số sợi tơ thật mảnh bay múa rất nhanh trong hư không, trông thật giống như vô số sinh linh vậy.

"Ồ ? Cảm giác này sao lại giống với Mộc Linh thạch vậy nhỉ ?" Phong Nhữc kinh ngạc thầm nghĩ, nhưng bởi vì hẳn đang gấp gấp khám nạm nên tạm thời nghĩ vẩn này đành vứt lại phía sau.

Càng ngày những sợi tơ xanh này càng tụ lại nhiều hơn, cuối cùng viên Ngũ Hành thạch vang lên một tiếng nhỏ rồi hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Phong Nhữc không dám chậm trễ bèn đưa con hạc giấy tới gần, sau đó thao túng pháp lực dẫn dắt vô số sợi tơ xanh đó chậm rãi rót vào bên trong con hạc giấy. Con hạc giấy lúc đầu có màu lam nhạt, hiện tại đã hoàn toàn bị một vòng ánh sáng xanh bao bọc trông rất thần kỳ.

Sau khi đám tơ xanh kia hoàn toàn chui vào con hạc giấy, lập tức một quang sáng xanh nhu hòa tràn ra xung quanh cả tỉnh thất ! Lúc này trông con hạc tựa như vừa sống dậy, nó được bao phủ trong luồng sáng xanh nhu hòa mà nhẹ nhàng nhảy múa !

Sau vài nhịp thở, quang sáng xanh dần dần biến mất, con hạc giấy lúc này ánh lên màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây liền nhẹ nhàng rơi xuống tay Phong Nhữc.

"Ta thành công rồi !" Mắt nhìn con hạc giấy, trong lòng Phong Nhữc hưng phấn vô cùng, loại cảm giác thành công thế này thật sự khó có thể miêu tả.

Phong Nhữc thuận tay cất lại con hạc giấy rồi đi ra khỏi tỉnh thất, lúc này trời đã sáng tỏ, xem ra ta đã miệt mài hết một ngày một đêm rồi.

Đã tới giờ Mão, Phong Nhữc vội vàng chạy đến Thiên Cơ đại điện, vừa đi hẳn vừa mơ tưởng đến cảnh tượng được huyền y lão giả ban thưởng.

Vừa bước vào Thiên Cơ đại điện, Phong Nhữc thấy nhân số hôm nay hơn hôm qua rất nhiều. Trong đại điện có chừng hơn năm mươi người, tất cả mọi người đang tụm đầu ghé tai vào nhau và cùng bàn tán về một chuyện gì đó. Không cần đoán, hẳn cũng nghĩ ra ắt hẳn mọi người đang bàn về chuyện Chương môn bị trọng thương trước đó không lâu, đồng thời cả năm mươi đệ tử đời thứ hai đi theo đều bị giết chết hoàn toàn.

"Ủa ! Phong Nhữc !" Thanh âm Khúc Vân từ phía sau truyền đến, Phong Nhữc ngoái đầu lại nhìn thì thấy bọn người Khúc Vân cũng đang lật đật tiến vào Thiên Cơ đại điện.

"Các người đã trở lại rồi à, lúc nào thế ? Không có việc gì chứ ?" Trong lòng Phong Nhữc vẫn lo lắng cho bọn người Khúc Vân e rằng đã gặp phải tai họa, lúc này nhìn thấy bọn họ bình yên vô sự thì hẳn đã có thể yên lòng.

"Hắc hắc ! Chúng ta sao lại xảy ra chuyện gì chứ ! Nếu có chuyện đáng nói thì chính là từ Phong Nhữc nhà người đấy, chỉ một chiêu hạ gục Vi Đà, sao lợi hại thế ! Chúng ta vừa mới trở về thì có nghe nói người bây giờ đã là đệ tử đời thứ ba Thiên Cơ viện, mà lại còn là cao thủ xếp hạng thứ năm nữa chứ ! Nếu rảnh rồi, chúng ta so chiêu nhá ?" Đường Thanh chen vào têu ghẹo.

"Ày ! Chỉ là may mắn mà thôi, nếu thật sự động thủ ta không phải là đối thủ của người đâu ! À đúng rồi, lần này các người đi càn quét thì quý có thu hoạch được gì không ?" Phong Nhữc cười cười rồi nói lãng sang chủ đề khác.

Nghe vấn đề Phong Nhữc vừa đề cập, sắc mặt cả đám Khúc Vân đều hơi biến đổi.

"Thôi được rồi, đừng nói đến chuyện đó nữa. Phong Nhữc ! người cũng đã trở thành đệ tử chính thức của bốn tông rồi, vậy từ nay về sau chúng ta sẽ hợp cùng một tiểu đội săn thú luôn ! Mọi người có dịp giúp đỡ lẫn nhau !" Khúc Vân cười cười có vẻ miễn cưỡng, sau đó liền bảo Đường Thanh và mấy người khác tìm vài cái bồ đoàn ở xung quanh rồi kéo nhau ngồi xuống.

Nhìn thấy cảnh này, trong nội tâm Phong Nhữc tuy có chút nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, hẳn cứ ngồi ở đó một mặt kiên nhẫn chờ đợi Truyền Công hộ pháp, mặt khác lắng nghe chuyện phiếm của đám đệ tử khác của Thiên cơ viện.

Từ những chuyện nghe lỏm được, Phong Nhữc mới biết trong số năm mươi đệ tử đời thứ hai bị chết cách đây không lâu, đã có ba mươi tám người thuộc Thiên Cơ viện, cho nên có thể nói lần này Thiên Cơ viện tổn thất trầm trọng nhất, chẳng trách hôm qua huyền y lão giả đã phải cảm thán.

Nên biết rằng số lượng môn nhân Thanh Vân Tông chưa tới ba trăm người, trong đó đệ tử đời thứ ba có hơn một trăm năm mươi người, còn đệ tử đời thứ hai và thứ nhất cũng chỉ có hơn một trăm người thôi, đợt này chết mất năm mươi người chẳng những Thanh Vân Tông bị một đòn choáng váng mà thế lực của Thiên Cơ viện giảm sút trầm trọng, nay thế cân bằng đã bị phá vỡ, phỏng chừng một lần nữa Thiên Xu viện sẽ chiếm thế thượng phong !

Nhưng mọi việc chỉ cần chương môn Thanh Vân Tông đứng ra hòa giải thì mâu thuẫn hai bên sẽ không đến nỗi quá nghiêm trọng.

Hắn vừa nghĩ tới đây thì huyền y lão giả phụ trách truyền thụ các loại phụ trợ tu tiên thuật đã xuất hiện bên trong đại điện.

Tất cả đệ tử Thiên Cơ viện đều hành lễ ra mắt, sau đó huyền y lão giả lấy ra một con chim bằng giấy trắng, nó đón gió nhoáng một cái liền biến lớn lên cả trượng rồi giương cánh bay lên, toàn thân nó trong suốt như ngọc.

Con Phong Hành ngọc điêu mới vừa xuất hiện, phần đông đệ tử Thiên Cơ viện ngồi phía dưới ồn ào hâm mộ lẫn than thở một hồi, nhưng đại đa số mọi người chỉ trầm trồ không thôi, bởi vì bọn họ đều biết rõ con chim này chắc chắn là phần thưởng mà Truyền Công hộ pháp đã hứa hôm qua.

Chỉ có điều từ trước tới nay, Truyền Công hộ pháp tuy nhiều lần treo giải thưởng nhưng ít có người nào chân chính nhận được, bởi vậy niết rồi cũng trở thành thói quen của mọi người, hầu hết ai cũng coi phần thưởng đó như ánh trăng dưới nước mà thôi.

"Hôm qua có bảy người tới học phải không ? Các người hãy thả Phong Hành Hạc tự tay mình làm ra đi, chỉ cần người nào để nó bay trên không trung lâu nhất sẽ là người chiến thắng. Nhưng muốn lấy được phần thưởng Thương Ngọc Điều này, đòi hỏi thời gian bay trên không ít nhất phải là một nén nhang !"

Huyền y lão giả vừa dứt lời, Hứa sư huynh và sáu người kia đồng thời đứng lên, nhưng ánh mắt bọn họ lại ngó nghiêng dường như muốn tìm kiếm bóng dáng Phong Nhựt, bọn chúng còn cho rằng có lẽ hắn bị thất bại rồi nên trốn luôn ở nhà thì phải.

Phong Nhựt cười nhạt một tiếng liền đứng thẳng người lên, hắn làm cho bọn người Khúc Vân phải trở mắt kinh ngạc. Lần này chẳng những Hứa sư huynh và đám người kia ngạc nhiên, mà những đệ tử Thiên Cơ viện khác đều có vẻ giật mình, bởi vì bọn họ đều biết Phong Nhựt vừa chính thức gia nhập Thanh Vân Tông mới từ hôm qua mà thôi.

"Hừ ! Tiểu tử này tướng bản thân hắn giỏi lắm à ? Còn không biết sống chết cũng muốn nhảy ra đây ! Chúng ta cứ đợi xem lúc hắn bị mất mặt xấu hổ sẽ ra sao !" Tên Bùi Thiệu này đã bị Phong Nhựt cẩn thận chiếu cố từ hôm qua, nên hiện giờ gã không cam lòng mới nói thế.

Lúc này Ninh Viễn đang bị đám thù hạ vây quanh nên chỉ liếc mắt nhìn Phong Nhựt, miệng gã hừ lạnh một tiếng, đối với trận pháp thật sự gã không hiểu gì, thế mà cái tên tạp dịch này lại muốn tu tập thuật phụ trợ phức tạp nhất thế này thì thật đúng là cực kỳ buồn cười.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trong Thiên Cơ đại điện đều đưa ánh mắt trào phúng cùng quan khán, đối với bọn chúng thì cái tên tạp dịch này làm sao có thể ngồi ngang hàng với họ ? Chẳng lẽ cứ cho rằng thân thủ lợi hại hơn một chút đã là vô địch rồi sao ?

"Bảy người các người hãy đồng loạt thả hạc giấy ra để chúng vờn quanh tám mươi một trụ Đẳng Long này, chẳng những phải trụ lại trên không trong vòng một nén nhang, mà còn buộc phải phi hành tám mươi một vòng nữa, chỉ cần thiếu một vòng lập tức bị đào thải !"

(*) Khảo hạch : kiểm tra trình độ.

--oOo--

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 44: Phụ Trợ Tu Tiên Thuật

Vượt khảo hạch rinh ngay chim giấy

Nhớ Mộc Linh trở lại Đông Phong

Huyền y lão giả vừa nói xong, trong tay liền xuất hiện một cây nhang dài, rồi sau đó lão vung tay áo lên lập tức cây nhang đã được thắp lên !

"Bắt đầu !"

Vừa nghe tiếng hô, cả đám Phong Nhựt, Hứa sư huynh và năm người kia đồng thời thả hạc giấy ra, sau đó thao túng chúng chuẩn bị bay vòng quanh tám mươi một trụ Đẳng Long.

Nhưng trong bảy con hạc giấy thì con của Phong Nhựt trông bắt mắt nhất, bề ngoài sáu con còn lại đều có màu xanh lam nhợt nhạt, ngược lại hạc giấy của Phong Nhựt lại có màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây trông rất tự nhiên, chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy con hạc giấy của hắn mượt mà sống động hơn hẳn !

Không chỉ có thế, con hạc có hai màu xanh đặc trưng của Phong Nhựt mới vừa bay lên đã vọt tới trước bỏ xa sáu con kia ở lại phía sau, nó dùng tốc

độ cực nhanh khéo léo vòng qua trụ Đẳng Long đầu tiên !

Sáu con còn lại tuy cũng có thể bay quanh một vòng nhưng tốc độ chậm hơn rất nhiều, trong đó có một con hạc giấy đâm sầm vào trụ Đẳng Long rồi bị hủy đi tức khắc !

Nhưng bọn Hứa sư huynh và mấy người kia cũng có chút bản lĩnh, tuy tốc độ hạc giấy của bọn họ không bằng được con của Phong Nhựt, nhưng hầu hết đều không xảy ra chuyện gì bất ngờ, sau khi loạng choạng một chút chúng cũng bắt đầu phi hành trơn tru !

Các đệ tử khác trong Thiên Cơ đại điện nín lặng im re, ai cũng không nghĩ tới con hạc mà Phong Nhựt chế tạo ra lại xuất sắc đến vậy, ngay cả huyền y lão già cũng gật đầu tán thưởng.

Sau thời gian một chén trà, con hạc giấy của Phong Nhựt đã bay qua năm mươi một vòng, thế mà những con hạc của Hứa sư huynh và mấy người kia mới chỉ bay được hơn ba mươi vòng, ai hơn ai kém vừa nhìn thấy đã biết ngay.

Nhưng bởi vì điều kiện chiến thắng là phải kiên trì phi hành trong suốt một nén hương và phải bay qua tám mươi một vòng, do đó Phong Nhựt còn phải chuyên tâm thao túng hạc giấy kia phi hành thêm một lúc nữa.

Nhưng ngay lúc con hạc giấy của Phong Nhựt sắp bay vù ngang năm con hạc kia thì trong đó có ba con lập tức biến đổi hướng bay, vừa vặn ngăn cản đường bay của hạc giấy Phong Nhựt, chỉ cần bị ba con đó đâm trúng thì chắc chắn con hạc giấy của hắn sẽ hỏng mà bị loại ra ngay !

Thấy thế, Phong Nhựt chỉ cười lạnh một tiếng, đúng là mấy tên ngu ngốc lại dùng cách ngu xuẩn thế này, chẳng lẽ bọn chúng không nhận ra con hạc giấy của hắn chất lượng cao hơn hẳn bọn chúng sao ? Nếu không thì làm sao có thể đạt được tốc độ phi hành nhanh như thế ?

Cho nên Phong Nhựt căn bản không hề tránh né mà vẫn trực tiếp thao túng con hạc giấy lao nhanh về phía trước !

Trong khoảnh khắc chạm nhau, ba con hạc kia bị đâm cho bay lệch ra ngoài rồi rơi ngay xuống đất, thế mà con hạc giấy của Phong Nhựt chỉ thoáng lắc lư một chút rồi lại bay về phía trước với tốc độ như cũ.

Lúc này chẳng những phần đông đệ tử Thiên Cơ viện kinh ngạc, mà ngay cả huyền y lão già cũng không khỏi có chút động dung, bởi vì theo tình hình này thì hạc giấy do Phong Nhựt chế tạo có lẽ còn tốt hơn nhiều so với hạc giấy mà lão già chế tạo hôm qua nữa !

Thời gian lại trôi qua, lúc này nén nhang chỉ còn lại khoảng một tấc, hạc giấy của Phong Nhựt cũng đã hoàn thành tám mươi một vòng, sau đó nó tự do tự tại bay lượn trên không trung, lúc này giữa không trung cũng chỉ còn lại có con hạc giấy của Hứa sư huynh, nhưng tốc độ bay của hạc giấy đó càng ngày càng chậm, hiện giờ vẫn chưa đạt tới sáu mươi vòng đã tan thành một tờ giấy mỏng nhẹ nhàng rơi xuống dưới.

Đến lúc này, rõ ràng hạc giấy của Phong Nhựt đã đạt thắng lợi tuyệt đối !

"Ha ha ! Không tệ ! Tên ngươi là gì ?" Huyền y lão già rất hài lòng gật đầu hỏi, điều này làm cho mọi người lại một lần nữa nổi lòng hâm mộ, bởi vì suốt thời gian qua Truyền Công hộ pháp truyền thụ cho các đệ tử, ngoại trừ đặc cách một vài đệ tử rất ưu tú ra căn bản là sẽ không cầm tay chỉ dạy cho những người khác. Lần này biểu hiện của Phong Nhựt cực kỳ xuất sắc, cho nên thế nào cũng được Truyền Công hộ pháp nhìn bằng cặp mắt khác hẳn.

"Hồi bẩm sư thúc tổ ! Đệ tử tên là Phong Nhựt !" Hắn vội vàng thi lễ, trong lòng cũng hơi bất ngờ, nhưng nếu có thể được Truyền Công hộ pháp ưu ái thì đương nhiên đó là một chuyện cực kỳ tốt.

"Phong Nhựt ! Ừm, rất tốt ! Con Thương Ngọc điều này là phần thưởng dành cho ngươi, hãy cầm lấy đi ! Sau này nếu ngươi thấy có chỗ nào không hiểu cứ trực tiếp đến chỗ lão phu mà hỏi !"

"Đa tạ sư thúc tổ !" Phong Nhựt vui mừng thi lễ lần nữa, nên biết rằng kiến thức về Tu Tiên giới của hắn vốn đang nửa vời, nếu như có người chỉ điểm quả là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

Nhìn thấy Phong Nhựt nhận lấy Thương Ngọc điều, các đệ tử trong Thiên Cơ đại điện đều không cam lòng, mọi ánh mắt đổ dồn vào hắn đều mang theo vài tia khiêu khích. Bởi vì hôm qua những đệ tử có sở trường về trận pháp của Thiên Cơ viện đa phần là không tới, cho nên bọn chúng đều cho rằng lần này Phong Nhựt chỉ may mắn mà thôi.

Lúc này huyền y lão già mới nói tiếp : "Hôm nay lão phu truyền thụ luyện chế Mỹ kim đan, người nào đối với lĩnh vực luyện đan không có thiên phú thì có thể rời đi !"

Lúc sau chỉ còn lại hơn ba mươi người, những người theo đuổi thuật luyện đan ở Tu Tiên giới thông thường rất được ưu ái, bởi vì khi ra ngoài săn bắt hoặc muốn tăng cường tu vi đều cần sử dụng đến thuật luyện đan.

Nhưng Phong Nhựt lại có cách nghĩ khác, trước hết loại đan dược này cũng tương tự như Chi Huyết đan và Hoạt Lạc đan, đều được phục dùng cấp bách trong quá trình chiến đấu, đồng thời những loại đan dược này hắn hoàn toàn có thể mua bằng Ngũ Hành thạch, còn những loại linh đan có công dụng tăng trưởng tu vi khác thì hắn chưa bao giờ dùng đến, bởi vì hiện tại hắn đã có Mộc Linh thạch và thậm chí dường như nó đang phát triển không ngừng.

Thôi thì chẳng thà hắn dành tinh lực cho những môn phụ trợ tu tiên thuật khác, riêng môn trận pháp kia chắc chắn phải tiếp tục tu tập, chưa kể còn các môn luyện khí, chế phù và ngự thú nữa, tất nhiên trong ba môn phụ trợ tu tiên thuật này hắn chỉ chọn một mà thôi.

Nhưng hiện tại hấn vẫn còn chưa hiểu rõ công dụng của ba môn phụ trợ tu tiên thuật này, nên chưa thể quyết định dứt khoát được.

Lên tiếng tạm biệt Khúc Vân, Phong Nhược đi theo Đường Thanh và Nghiêm Minh rời khỏi Thiên Cơ đại điện, dĩ nhiên hai người bọn họ cũng không lựa chọn thuật luyện đan.

"Ai ! Hi vọng lần sau sư thúc tổ sẽ dạy thuật chế phù ! Có lẽ phải đợi nửa tháng nữa mới được !" Lúc này Nghiêm Minh rầu rĩ nói.

"Sao lại phải đợi tới nửa tháng ?" Phong Nhược tò mò hỏi, hấn còn cho rằng Truyền Công hộ pháp mỗi ngày đều truyền thụ một loại phụ trợ tu tiên thuật đấy chứ.

"Là thế này, lão nhân gia sư thúc tổ không phải ngày nào cũng tới, mỗi năm chỉ có hai đợt truyền thụ mà thôi, hai đợt này cách nhau mười lăm ngày, mỗi đợt dạy liên tục năm ngày, truyền thụ theo trình tự là trận pháp, chế phù, luyện khí, luyện đan và ngự thú. Nhưng vì lão nhân gia am hiểu nhất là luyện đan, vì vậy nếu ngay lúc tâm tình tốt thì thuật luyện đan có thể sẽ được dạy trong suốt hai ngày, do đó thông thường thuật chế phù không sắp xếp được thời gian để truyền thụ !" Nghiêm Minh kiên nhẫn giải thích cho Phong Nhược.

"À, hoá ra là như vậy !" Phong Nhược gật đầu, lúc trước hấn còn lo lắng là không biết nên tính làm gì trong quý tới, vừa muốn ra ngoài săn bắn lại vừa muốn đến Thiên Cơ đại điện tu tập trận pháp. Hiện tại xem ra đơn giản rồi, nhưng cũng bởi vậy mà có thể thấy được, Thanh Vân tông không coi trọng lắm những môn phụ trợ tu tiên thuật này !

Phong Nhược lại hàn huyên với Đường Thanh và Nghiêm Minh một lúc nữa, cuối cùng cả bọn mới xác định rõ dù sao tu luyện mới là việc trọng yếu nhất.

Phong Nhược không trở lại tiểu viện của mình mà lặng lẽ chạy tới Đông phong, hiện tại hấn cần phải giải đáp cho được một nghi vấn, đó là vì sao Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc lại phóng ra khí tức giống như Mộc Linh thạch ?

Chẳng lẽ hai thứ đó có liên quan gì với nhau sao ?

--oOo--

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Thử Nghiệm

Tái ngộ Tri Thủ, tăng hảo hữu

Trải nghiệm Mộc Linh, dị biến sinh

Phong Nhược quyết định không giải phong ấn cho Kên kên cấp hai và Thương Ngọc Điều, mặc dù khi làm thế sẽ giúp tốc độ gia tăng lên rất nhiều, nhưng ngược lại có thể sẽ khiến hấn bị tiết lộ hành tung. Hiện tại Sở Thiên của Thiên Xu viện và Ninh Viễn của Thiên Cơ viện đều không có chút hảo cảm nào với hấn, trường hợp nếu bị hai người đó tìm tới tận nhà thì rất là căng a !

Vì vậy, Phong Nhược cứ chạy như điên đến Bắc Phong, sau đó nhờ rừng cây rậm rạp che chắn mới chuyển hướng sang Đông Phong !

Đến lúc này tính ta hấn đã chạy được ít nhất phải năm sáu chục dặm đường. Trước đây, quãng đường này Phong Nhược phải mất khoảng nửa ngày, nhưng bây giờ hấn nhờ có Phi Phượng Thủ Trạc cũng có khả năng hỗ trợ khinh thân, lại có đôi giày trợ giúp gia tốc vì thế hấn quả nhiên chạy nhanh như tuần mã, chỉ cần nửa canh giờ sau đã tới được tiểu cốc bí mật, đương nhiên để làm được thế hấn đã bị tiêu hao rất nhiều pháp lực.

Sau khi tiến nhập vào huyệt động Ngân Giáp Tri Thủ, Phong Nhược ném vào sâu bên trong hai con linh thú bậc một vừa rồi tiện tay bắt được. Tuy rằng hiện tại hấn còn chưa có biện pháp thu phục Ngân Giáp Tri Thủ này, thế nhưng nó đã tỏ ra chấp nhận với sự hiện hữu của hấn, thậm chí bây giờ thấy đồ ăn cho nó, cũng không còn kháng cự nữa.

Không dừng lại chút nào, Phong Nhược liền chạy ngay vào khe hở chứa không gian Mộc Linh thạch. Hấn cẩn thận quan sát viên Mộc Linh Thạch ở ngay trung tâm một lát, rồi lập tức lấy từ thất lưng trữ vật ra một viên Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc.

Nhắc tới cũng thật kỳ quái, hiện tại hấn có hơn trăm viên Ngũ Hành thạch, không ngờ Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc lại chiếm nhiều nhất có đến tám mươi ba viên, thế mà loại thuộc tính Kim lại không có một viên nào, còn thuộc tính Hoả chỉ có hai viên, thuộc tính Thổ có tám viên, và thuộc tính Thủy có mười hai viên.

Vốn dĩ trước đây Phong Nhược không để ý đến điều này, bởi vì ngoại trừ thuộc tính Kim và thuộc tính Hỏa khan hiếm, thì ba loại thuộc tính còn lại có

thể uyển chuyển thay thế cho nhau, khi dùng để trao đổi mua bán thì chẳng ai quan tâm đến Ngũ Hành thạch loại thuộc tính nào.

Nhưng hiện tại, Phong Nhựt không thể không nổi lên mỗi khi nghĩ, vì lý do gì mà tỉ lệ Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc lại nhiều đến thế ?

"Hừm ! Mặc kệ nó ! Có lẽ là không đến nỗi kỳ quái lắm đâu, nếu không thì tại sao cao thủ Tu Tiên giới nhiều như vậy lại không có ai phát hiện ra vấn đề này ?" Phong Nhựt thâm cười nhạo, rồi lúc này hắn mới dùng pháp lực mà kích phát viên Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc này.

Lúc trước Phong Nhựt đã từng kích hoạt qua Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc một lần, và cũng từng phát hiện ra những sợi tơ màu xanh có khí tức tương đồng với Mộc Linh Thạch, tuy nhiên tia khí tức này lại không phải là thứ mà tu sĩ có thể trực tiếp hấp thụ linh khí được !

Trên thực tế đúng là như vậy, trước đây vô số tu sĩ đã từng thử qua, nhưng dù cho Ngũ Hành thạch phẩm chất thấp nhất hay là loại thượng phẩm đi chăng nữa, thì tu sĩ cũng chẳng cách nào có thể hấp thụ được nguồn năng lượng bên trong đó để dành riêng cho mình sử dụng !

Lúc này Phong Nhựt nhanh chóng dùng pháp lực bắt đầu kích hoạt viên Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc đang cầm ở trong tay, khi sợi tơ màu xanh dần dần xuất hiện, hắn chợt phát hiện ra sợi tơ này hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của hắn, mà nó cứ bay thẳng tới nơi có viên Mộc Linh thạch, sau đó chỉ trong nháy mắt sợi tơ màu xanh đó biến mất dạng tựa như mưa xuân thấm đất vậy.

"Sặc, xảy ra chuyện gì vậy ? Đừng bảo là nó bị viên Mộc Linh Thạch này hấp thụ đấy ?" Phong Nhựt mở to hai mắt quan sát cẩn thận viên Mộc Linh thạch to như long nhãn đó rất nhiều lần, nhưng điều khiến cho hắn tức giận ra đó là viên Mộc Linh thạch này hoàn toàn không có biến hóa gì cả.

"Kỳ quái thật ? Viên Mộc Linh thạch này hình như không giống loại Mộc Linh thạch được biết trong truyền thuyết chút nào cả !" Phong Nhựt thâm nghĩ, dù sao tại tu tiên giới này các loại linh thạch tuy khan hiếm nhưng cũng không phải là không có, chắc chắn phải có người nhận ra những loại linh thạch kia ắt hẳn liên quan gì đó với Ngũ Hành thạch, dù trên thực tế hắn chưa từng nghe đề cập tới chuyện này.

Phải biết rằng tầm quan trọng của Ngũ Hành thạch đối với người tu đạo không gì có thể sánh được, nhiều khi vì Ngũ Hành thạch mà tu sĩ phải chạy đến tận Ngũ Hành giới để liều mạng với vô số yêu ma. Sự hiểu biết của tu giả về Ngũ Hành thạch có lẽ đã đến cực hạn, bởi vậy chỉ cần phát hiện ra thêm một chút biến hóa nhỏ thôi, thì bấy nhiêu đó cũng đủ để gây nên một trận kinh thiên động địa rồi.

Nghĩ thế, Phong Nhựt không thể không nhìn chăm chăm lần nữa vào viên Mộc Linh thạch có hình dạng trái tim này.

"Chẳng lẽ thứ này không phải là Mộc Linh thạch !"

Mặc dù kết luận này không chắc chắn lắm nhưng Phong Nhựt vẫn cảm thấy nên gọi vật đó là Mộc Linh thạch thì vẫn đúng hơn, dù sao thì linh khí bên trong cũng đã cho thấy vật ấy chắc chắn có liên quan gì đó với Mộc Linh thạch.

Kế tiếp, Phong Nhựt do dự thật lâu rồi cuối cùng quyết định kích hoạt một lượt mười viên Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc để thử nghiệm, nếu như cuối cùng Mộc Linh Thạch vẫn không có biến hóa gì thì sau này hắn cũng dứt khoát không tiếp tục với thử nghiệm tốn kém đến đau lòng này nữa ! Dù sao lượng Ngũ Hành thạch đó cũng do hắn cực khổ đỡ lấy mới có được đấy !

Mặc dù chỉ toàn là Ngũ Hành thạch phẩm chất thấp nhất, nhưng nếu muốn hoàn toàn kích hoạt cũng cần phải tốn một phần pháp lực, cho nên khi Phong Nhựt đồng loạt kích hoạt chục viên Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc thì lúc đó pháp lực trong cơ thể đã hoàn toàn bị tiêu hao không còn chút nào.

Không kịp tìm hiểu kỹ sự biến đổi của Mộc Linh thạch, hắn vội vàng vận chuyển tâm pháp Thanh Văn quyết để khôi phục pháp lực !

Nhờ lượng linh khí xung quanh dồi dào bổ sung, nên Phong Nhựt chỉ cần ba canh giờ đã hoàn toàn khôi phục toàn bộ pháp lực. Chỉ cần thế này cũng đủ thấy hiệu quả tuyệt vời của Mộc Linh thạch, bởi vì trong điều kiện bình thường hắn phải mất ít nhất bảy canh giờ mới có thể hồi phục đầy đủ.

Khi Phong Nhựt vừa mở mắt ra thì đột nhiên phát giác khu vực xung quanh vốn đen kịt thì lúc này lại le lói thấy chút ánh sáng, qua ánh sáng mờ ảo hắn có thể mơ hồ nhìn thấy đại khái chút hình dáng.

"Ồ ? Chẳng lẽ tu vi của mình lại tăng lên sao ?" Trước hết tâm trạng của Phong Nhựt trở nên khá vui vẻ, bởi vì tu sĩ chỉ cần có pháp lực đủ mạnh là có thể nhìn rõ ràng mọi vật trong bóng đêm.

Nhưng kế tiếp, Phong Nhựt cảm thấy có điều gì đó không đúng, bởi vì rõ ràng tu vi của hắn vẫn còn dừng lại ở Luyện Khí sơ kỳ, cơ bản chưa từng tăng cấp, kể cả cho dù có tiến cấp lên Luyện Khí trung kỳ cũng chưa chắc nhìn rõ như thế ?

Phong Nhựt quay đầu một vòng rồi nhìn kỹ khắp nơi xung quanh, thì phát hiện ra luồng ánh sáng này không ngờ lại phát ra từ viên Mộc Linh thạch !

Phát hiện này lập tức khiến cho Phong Nhựt hết sức mừng rỡ, cho dù hiện tại hắn có quá ngốc đi nữa cũng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra ! Thật không ngờ viên Mộc Linh thạch này chỉ cần hấp thụ đầy đủ tinh hoa trong Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc là có thể liên tục phát triển, mà theo sự tăng trưởng của Mộc Linh thạch thì linh khí tỏa ra sẽ ngày càng mãnh liệt và tinh thuần, nếu thế thì sẽ càng thêm dễ dàng hơn đối với việc tu luyện của hắn !

"Oa ha ha ! Nhặt được bảo bối rồi !"

Phong Nhựt hết sức mừng rỡ, sau đó hắn định kích hoạt nốt toàn bộ Ngũ Hành thạch thuộc tính Mộc còn lại, nhưng kế tiếp hắn lại nghĩ tới một khía cạnh khác, nếu viên Mộc Linh Thạch này phát tán linh khí càng ngày càng tinh thuần, mãnh liệt, thì về lâu về dài những lớp bùn đất nham thạch xung quanh sẽ không thể nào ngăn cản được linh khí khuếch tán ra ngoài, nếu vô tình bị những tu sĩ cấp cao phát hiện ra, thì lúc đó đối với mình chẳng phải là công dã tràng hay sao ?

"Không được ! Nhất định phải nghĩ một biện pháp ổn thỏa trước đã !"

--oOo--

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 46: Minh Khê

Nhờ linh thạch kiện toàn pháp lực

Vừa thức tỉnh nữ tử hữu danh

Với tu vi và kiến thức lúc này của Phong Nhựt, đương nhiên chưa thể đưa ra được phương cách gì để giải quyết ổn thỏa cả, thế nên hắn chỉ có thể tạm thời ngưng kích hoạt tiếp Ngũ Hành Thạch thuộc tính mộc, đồng thời cũng tĩnh tọa hấp thu thật nhiều linh khí trong không gian này, thậm chí còn giải phong ấn cho Kên kên cấp hai để nó có thể tự hấp thu.

Bởi vì trong nửa tháng tới, Hộ Pháp truyền công sẽ không truyền thụ thêm trận pháp nữa, cho nên Phong Nhựt dứt khoát ngồi lì bên trong không gian này mà tu luyện.

Nhưng việc tu luyện này vốn dĩ cần một quá trình lâu dài, đến lúc đạt đủ yêu cầu mới có thể tiến cấp, thế nên dù cho nơi đây có linh khí dồi dào đi nữa thì Phong Nhựt cũng chỉ có thể khiến cho pháp lực bản thân ngưng luyện thêm một chút mà thôi, khoảng cách tiến cấp đến Luyện Khí trung kỳ vẫn còn một đoạn rất xa, vì vậy đối với vấn đề này hắn cũng chẳng thêm quan tâm nữa. Phải biết rằng hai tháng trước đây hắn đã tiến cấp Luyện Khí sơ kỳ, nếu như bây giờ lại có thể thăng lên Luyện Khí trung kỳ chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, quả thật đó mới là chuyện lạ !

Hơn nữa Phong Nhựt còn phát hiện ra một vấn đề khiến cho hắn cảm thấy rất hứng thú, đó là trải qua một thời gian ngắn tu luyện, tổng pháp lực của hắn chẳng những không gia tăng, ngược lại còn có cảm giác bị giảm bớt đi rất nhiều.

Nếu ví cơ thể hắn như một căn phòng, thì pháp lực chính là vật dụng trong căn phòng đó, thường thì khi pháp lực đạt đến một trình độ nhất định là có thể phá tan căn phòng và tiến cấp lên giai đoạn cao hơn.

Thế nhưng Phong Nhựt phát hiện ra nếu như mình tu luyện ở nơi khác, tuy linh khí yếu hơn nhưng có thể tích lũy thêm pháp lực từng chút một, căn cứ theo tốc độ trước đây thì có thể cần khoảng hai ba năm nữa là hắn có thể đột phá Luyện Khí trung kỳ, nhưng hiện giờ hắn tu luyện ngay trong không gian chứa Mộc Linh Thạch này thì pháp lực thoát nhìn tựa như tăng trưởng rất nhanh, nhưng kỳ thật có cảm giác tổng pháp lực lại bị giảm xuống, có vẻ như càng tu luyện tiếp thì pháp lực sẽ càng giảm bớt.

Vấn đề đáng nói ở đây là, nếu như lượng pháp lực trước đây của hắn phòng chừng sau bốn lần thi triển Băng Sương Kiếm Khí sẽ bị cạn kiệt, nhưng bây giờ cho dù có dường tượng nhận thấy pháp lực đã bị giảm bớt đi nữa, điều nghịch lý là hắn lại có thể thi triển ra tới năm lần Băng Sương !

Bởi vậy Phong Nhựt mới tự suy đoán ra một điều, nếu hắn cứ tiếp tục tu luyện nhờ vào Mộc Linh thạch như hiện tại, thì chẳng mấy chốc pháp lực của hắn sẽ không kém hơn bao nhiêu so với tu sĩ Luyện Khí trung kỳ thông thường, vì thế nhất thời hắn cũng chưa cần phải nhanh chóng tiến cấp lên Luyện Khí trung kỳ để làm gì.

"Hi hi ! Mộc Linh Thạch này đúng là thứ tốt mà !" Phong Nhựt vờn vai duỗi thẳng tấm lưng vốn đang mệt mỏi, hắn cảm thấy có lẽ cần phải ra ngoài nghỉ ngơi vài hôm, bởi vì cứ liên tục tu luyện không ngủ không nghỉ thế này, thì cho dù hắn có thể chất cường đại đi nữa cũng cảm giác chịu không nổi như lúc này đây.

Đưa mắt nhìn viên Mộc Linh Thạch đang tỏa ra hào quang nhàn nhạt, Phong Nhựt nhìn không được mà lắc đầu cảm khái, hắn và con Kên kên cấp hai kia hấp thu lâu như vậy mà cũng không thấy linh khí trong không gian này giảm đi bao nhiêu, đây đúng là chuyện kỳ lạ mà. Phải biết rằng linh khí tỏa ra của những viên linh thạch, linh mộc và linh tuyến trên trên đời này ra đều có giới hạn, một khi linh khí bị hấp thu qua thời gian ngắn sẽ từ từ cạn kiệt.

"Được rồi ! Cũng nên đi thôi !" Phong Nhựt đang chuẩn bị phong ấn con Kên kên cấp hai, bỗng hắn phát hiện ra con Kên kên này có chút gì đó không giống với lúc trước, tuy ánh sáng do Mộc Linh Thạch phát ra rất yếu ớt nhưng từ đó hắn có thể nhìn thấy được hình thể của con Kên kên này hơi lớn một chút, nhất là những sợi lông tơ đen nhánh kia lại có thể khiến cho hắn bị ảo giác đến lóa mắt.

"Ồ ? Hay là tên này chuẩn bị sắp thăng cấp đây ?" Phong Nhựt trầm nghĩ, hắn chưa từng luyện qua Ngự thú thuật nên căn bản không có phương cách nào thu phục và bồi dưỡng cho linh thú tiến cấp. Trên thực tế, đối với những chuyện đại loại thế này hắn còn chưa nghe nói qua nữa mà, bởi vậy hắn cũng chẳng có cách nào phán đoán được một cách chính xác.

Tuy nhiên vì muốn đảm bảo cho mục tiêu thành công, tạm thời Phong Nhực vẫn quyết định để con Kên kên này ở lại, dù sao hấn vẫn còn Thương Ngọc Điều dự phòng thay cho việc đi bộ.

Rời khỏi khu vực này, Phong Nhực cố ý đảo một vòng khắp nơi, khi đã chắc chắn không còn tia linh khí nào bị lộ ra hấn mới yên tâm đi vào huyết động có nữ tử bị trọng thương kia. Lúc trước hấn đã quyết định, chỉ cần thương thế của ả bình phục một chút thì sẽ lập tức đưa thẳng xuống dưới Thanh Vân Sơn, như vậy xem ra đối xử với cô ả cũng không đến nỗi nào.

Không ngờ sau khi Phong Nhực chui vào trong huyết động, lại thoáng gặp người một chút, bởi vì trong huyết động này lại chẳng có thứ gì cả.

Đúng lúc hấn có vẻ bối rối thì bỗng nhiên có một vật cứng đặt lên phía sau lưng, kế tiếp vang lên một giọng nói yếu ớt “Ngươi là ai ?”

“Này ! Chính ta đã cứu ngươi đấy ! Ngươi định lấy oán báo ơn như thế à ?” Phong Nhực ở bên cạnh lập tức la lên, trong lòng hấn lại âm thầm hỏi hấn, không nghĩ tới cái tên dính đầy rong rêu này lại tinh nhanh như vậy, đúng là chủ quan thật !

Thế nhưng lại thêm một việc nằm ngoài dự đoán của Phong Nhực, nguyên lai cô ả kia vẫn chưa thu về vật cứng nào đó đang chìa thẳng vào lưng hấn, mà lại tiếp tục hỏi: “Ta là ai ?”

“Hả ?” Phong Nhực sững sờ, vừa định bảo ta đâu biết ngươi là thần thánh phương nào đâu, nhưng lại nghĩ tới có khả năng cô nàng này đã bị thương rất nặng, hoặc có lẽ do bị tổn thương nào đó, nên rốt cuộc bị mất đi trí nhớ ban đầu, nếu không phải như thế thì có sao từ lúc mình cứu nàng về đã gần một tháng nay, tuy vết thương trên ngực đã sớm lành lặn thế nhưng trước sau nàng vẫn hôn mê bất tỉnh ?

“Nàng tên là Đầu Thủy Thảo, đồng thời cũng là người bảo tiêu dưới quyền của ta !” Không chút nghĩ ngợi, Phong Nhực lập tức bịa ra một câu nói dối, bởi vì cô gái này đã mất trí nhớ, thế thì khó có khả năng phục hồi lại, đã thế chẳng phải mình cũng có một bảo tiêu cường đại hay sao !

Hơn nữa, quan trọng nhất là cô nàng này đã bị mất đi trí nhớ, nếu cứ thế mà đuổi nàng xuống núi thì bản thân Phong Nhực cũng cảm thấy quá tàn nhẫn.

“À ! Thật sao ? Đầu Thủy Thảo ? Cái tên thật khó nghe !” Tuy nàng nói thế nhưng cũng rút lại vật cứng ở sau lưng, hiển nhiên là đã tin lời nói của Phong Nhực.

“Nếu như nàng không thích, có thể tự nghĩ ra một cái tên khác cũng được !” Phong Nhực nhân cơ hội này mà nhanh chóng quay đầu lại, tuy nhiên hấn lập tức nhìn ra trong tay nàng chỉ cầm một cành cây, quả thật chuyện này thật khiến cho hấn muốn dở khóc dở cười, xem ra cô nàng này đúng là đã quên hết mọi thứ, nếu không thì có lẽ nàng đã thay thế bằng một thanh kiếm lấy từ trong thất lưng trữ vật rồi.

Nữ tử kia vừa nghe qua lời nói của Phong Nhực, nàng rất nghiêm túc mà suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng tỏ ra vẻ chán nản mà nói : “Ta thật nghĩ không ra !”

“Chắc, nghĩ không ra thì thôi vậy !” Phong Nhực khoát tay áo, thật ra hấn cũng biết cái tên Đầu Thủy Thảo này rất khó nghe, bỗng nhiên nghĩ đến gặp nữ tử này bỏ ra từ trong dòng suối, nên nhân tiện nói : “Từ nay về sau ta gọi ngươi là Minh Khê nhé ! Trước hết trong khoảng thời gian này ngươi hãy ở lại đây đi !”

Sau đó Phong Nhực để lại một ít bánh gạo với Chi Huyết tán, Hoạt Lạc tán, bởi vì hấn cũng không biết được cô nàng đáng thương này có phải do nguyên nhân bị thương mà tu vi giảm sút hay không, thôi thì tốt nhất cũng không để nàng chết đói !

Cuối cùng, Phong Nhực lại cố ý dặn dò nàng không thể rời khỏi huyết động này được, bởi vì bên ngoài có một con Ngân Giáp Tri Thủ, nếu theo tình trạng hiện nay của nàng chắc chắn sẽ rơi vào kết cục bi thảm lắm.

“Được rồi, mấy hôm nữa ta sẽ sắp xếp cho nàng một chỗ ở bên ngoài !” Phong Nhực vừa nói xong, lập tức quay người rời khỏi, thật ra không phải hấn chưa từng nghĩ đến việc sắp xếp cho Minh Khê vào ở trong không gian Mộc Linh Thạch kia, nếu làm như thế thì thương thế của nàng nhất định sẽ chóng lành hơn, thế nhưng việc này đúng là có chút nguy hiểm, vạn nhất đến lúc nàng khôi phục lại trí nhớ thì bí mật này có khả năng sẽ bị tiết lộ ra mất.

--oOo--

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47: Thanh Loan

Đôi Phượng thay Loan, bảo vật hoàn

“Phong Nhựt, mấy hôm nay ngươi đi đâu ? Bọn ta đi khắp nơi tìm ngươi cũng chẳng thấy !”

Phong Nhựt vừa mới tiến vào sơn môn của Thanh Vân Tông, liền bị vẻ mặt bối rối của Không Phi ngăn lại, nhìn bộ dáng hoảng sợ gấp gáp kia có lẽ đã xảy ra việc trọng đại nào đó.

“Hả ? Có chuyện gì vậy Không sư huynh ? Tại sao sắc mặt của huynh lại khó coi như vậy chứ ?” Phong Nhựt nhìn không được mà hỏi, kỳ thật hẳn chỉ là một tên ngoại môn đệ tử đời thứ ba không có chút địa vị gì trong Thanh Vân Tông cả, cho nên lúc bình thường mặc xác hẳn có xuất hiện hay không cũng chẳng ai hỏi han đến.

“Ngươi vẫn chưa biết à ! Chương môn của bốn tông vì thương thế quá nặng nên ba ngày trước đã quy tiên rồi !” Không Phi buồn bã nói ra.

“À ... !” Phong Nhựt khẽ gật đầu, nhưng lại không cảm thấy chút kinh ngạc, cũng không cảm giác đau buồn, bởi vì chương môn Thanh Vân Tông có cấp bậc đời thứ nhất, thật sự việc sống chết cũng không mấy liên quan đến hẳn, thậm chí cũng không quan hệ trực tiếp với những tên đệ tử đời thứ ba như Không Phi này, cho nên hẳn thật sự có chút thắc mắc tại sao về mặt Không Phi lại trở nên như vậy. Bởi vì theo lý mà nói, dù cho nhiều người giống như Không Phi vốn đã từng sống ở Thanh Vân Tông từ nhỏ đến lớn, cũng ít khi nào có dịp gặp qua vị chương môn cao cao tại thượng kia đâu !

Tuy nhiên tiết lộ tiếp theo của Không Phi lại khiến cho Phong Nhựt cảm thấy hơi bất ổn.

“Bởi vì Chương môn bị hôn mê từ lúc trọng thương đến khi quy tiên, vì thế đến bây giờ còn chưa xác định ai là người được lựa chọn làm Chương môn đời kế tiếp, mà quan trọng hơn nữa là tín vật của Chương môn Thanh Vân Tông cũng tự nhiên không cánh mà bay. Hôm nay, viện chủ của Thiên Xu Viện và Thiên Cơ Viện đã quyết định ngày mai sẽ tiến hành một cuộc tỷ thí, người chiến thắng sẽ lên làm Chương môn kế nhiệm, thế nhưng người đứng ra phân xét lại chính là Đại trưởng lão Mạc Vân của Ngự Thủ Điện”.

“Ngự Thủ Điện ?” Bỗng nhiên Phong Nhựt nhớ lại cách đây không lâu ở phiên chợ trên Thiên Đăng Sơn, Sở Thiên đã từng xuất hiện cùng lúc với thiếu chủ Ngự Thủ Điện, mà ai cũng biết thân phận của Sở Thiên chính là chân truyền đệ tử của viện chủ Thiên Xu Viện, tại sao mọi chuyện lại trùng hợp đến thế ? Hẳn suy đoán nếu như chuyện này có liên quan tới việc Chương môn Thanh Vân Tông bị phục kích, thì quả thật nghi vấn này khiến cho hẳn vô cùng chấn động.

Phong Nhựt hít sâu một hơi mới hỏi tiếp : “Thế còn nhóm người Khúc sư huynh đâu ?”

“Mọi người đều ở Thiên Cơ đại điện, bây giờ không ai còn tâm trí mà tu luyện nữa rồi, nếu như viện chủ Thiên Xu Viện trở thành Chương môn của bốn tông, thì lúc đó chắc chắn chúng ta sẽ càng bị làm khó dễ mà thôi !” Không Phi bắt đầu đi nói ra.

“Cũng đúng lắm ! Tình huống này quả thật không ổn chút nào !” Phong Nhựt cũng thở dài một hơi, nếu như viện chủ của Thiên Xu Viện thật sự trở thành Chương môn của Thanh Vân Tông, nói không chừng Thiên Cơ Viện cũng khó lòng vực dậy được nữa, nhất là trong hoàn cảnh hiện nay bỗng chốc đệ tử đời thứ hai của bốn viện bị tổn thất trầm trọng, cơ bản là không có cân lượng gì để chọn lại Thiên Xu viện cả !

Phong Nhựt nói gót theo sau Không Phi tiến vào trong Thiên Cơ đại điện, hẳn phát hiện ra chỉ có nhóm người Khúc Vân với vài tên đệ tử Thiên Cơ Viện ở đó, điều này càng khiến cho hẳn thêm ngạc nhiên, chẳng lẽ không có ai quan tâm đến vận mệnh của Thiên Cơ Viện sao ?

“Đừng nhìn nữa, lần này Thiên Cơ Viện thật sự sẽ bị áp chế rồi, thậm chí hiện tại có tin đồn rằng Thiên Cơ Viện sắp bị sát nhập vào Thiên Xu Viện nữa, thế nên có rất nhiều người chạy đến vuốt móng ngựa đám người Sở Thiên bên Thiên Xu Viện !” Lúc này Đường Thanh cũng buồn náo ruột mà nói ra.

“Khúc sư huynh, chúng ta nên làm gì bây giờ ?” Không Phi hoảng hốt hỏi.

“Còn có thể làm được gì ! Chẳng thà ta rời khỏi Thanh Vân Tông cũng tuyệt đối không qua đó vuốt móng ngựa tên Sở Thiên kia đâu” Đường Thanh phẫn nộ lên tiếng.

“Đường Thanh ! Ăn nói cẩn thận đấy !” Khúc Vân trừng mắt nhìn Đường Thanh, rồi mới nói tiếp : “Không nên nói lung tung, rốt cuộc sự việc như thế nào vẫn còn chưa biết được, huống chi cho dù có về tay Thiên Xu Viện đi nữa, thì nó cũng thuộc Thanh Vân Tông đấy thôi !”

“Đúng rồi ! Bất kể là Thiên Xu Viện hay Thiên Cơ Viện, cũng đều là đệ tử của Thanh Vân Tông, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất nhiên phải phân mà ! Giờ đây bốn tông bị thiệt hại lớn đến như vậy, lẽ ra phải đồng tâm hiệp lực mà chống lại kẻ thù bên ngoài mới đúng, nếu không thì có lẽ địa vị của bốn tông trong liên minh tu tiên Nhận Bắc sẽ bị hạ thấp thêm nữa” Lúc này Phương Huyền cũng nghiêm túc nói ra suy nghĩ.

“Hừ ! Đồ nịnh bợ !” Theo tiếng hừ lạnh này truyền tới, Lam Lăng đã xuất hiện ở ngay lối vào Thiên Cơ đại điện, nòng dùng ánh mắt lạnh lùng quét tới, lập tức khiến cho Phương Huyền phải rung mình một cái.

“Phong Nhựt, ngươi mau đi theo ta !” Không giống như dự đoán của những người khác, quả thật gần đây Lam Lăng tính tình trở nên càng khó chịu, thế nhưng nòng không chú tâm thêm vào Phương Huyền nữa, mà chỉ nói với Phong Nhựt một tiếng rồi sau đó xoay người rời đi.

“Ách !” Phong Nhựt sững sốt một chút, đành phải nở nụ cười cáo lỗi với đám người Khúc Vân, rồi nhanh chóng chạy theo sau. Tuy nhiên trong lòng hẳn lại cảm thấy có chút gì đó bất ổn, không biết vị sư tỷ Lam Lăng gần đây độc lai độc vãng này rốt cuộc muốn gì đây ?

Ra hẳn bên ngoài Thiên Cơ đại điện, Lam Lăng lập tức giải phong ấn Ngân Sắc Đại Điều rồi bay thẳng về mé phải, Phong Nhựt cũng chỉ còn cách lách

ra Thương Ngọc Điều ra đuổi theo, cũng may con Thương Ngọc Điều này được khắc sấn Phong Hành Trận Pháp, tuy không thể dùng để chiến đấu, nhưng tốc độ phi hành lại nhanh hơn rất nhiều so với Kên kên cấp hai.

Rất nhanh, Lam Lăng dừng lại ở trước một tiểu viện có cây xanh che bóng mát, Phong Nhựt cũng đáp xuống theo sau, thế nhưng giờ đây hắn lại càng cảm thấy mơ hồ, bởi vì theo hắn biết thì dường như nơi này chính là chỗ ở hàng ngày của Lam Lăng, đừng bảo là đòi nhé ! khặc khặc ... ! Phong Nhựt vội vàng bỏ đi ngay cái suy nghĩ hèn mọn trong đầu.

“Đến đây !” Ngự khí của Lam Lăng vẫn lạnh băng như trước, khiến cho Phong Nhựt không dám có chút ý niệm phản kháng trong đầu, mà cho dù có đi nữa hắn cũng tình nguyện ném cái ý nghĩ phản kháng đó ra chỗ khác ngay.

Vừa mới bước vào bên trong sân, không kịp chờ Phong Nhựt thấy rõ hoàn cảnh chung quanh thì Lam Lăng đã duỗi tay ra, lạnh lùng cất tiếng : “Đưa Phi Phượng Thủ Trạc cho ta !”

“Cái gì ? Phi Phượng Thủ Trạc à ?” Mới vừa nghe qua, ngay lập tức Phong Nhựt đã tỉnh táo trở lại, hắn nhanh chóng lui về phía sau một bước rồi cảnh giác nhìn sang Lam Lăng, lúc này hắn không còn tâm tư nào để tìm hiểu tại sao Lam Lăng lại biết mình đang giữ Phi Phượng Thủ Trạc, nhưng nói sao đi nữa hắn cũng sẽ không giao ra ! Phải biết rằng hắn đã sớm quen thuộc với hiệu quả khinh thân và tăng lực do Phi Phượng Thủ Trạc mang lại, thứ tốt thế này sao có thể trao cho người khác được ? Cho dù là nữ tử kiêu diễm hơn sư tỷ đi nữa cũng không được !

“Đưa Phi Phượng Thủ Trạc đó cho ta !” Lam Lăng thấy Phong Nhựt không nghe theo, lại còn lui về sau một bước, lập tức nàng liền lặp lại lần nữa.

“Đó là của ta, là sư phụ cho ta mà !” Hiện nay Phong Nhựt vẫn chưa muốn cùng Lam Lăng trở mặt, thật ra nguyên nhân chủ yếu là hắn đánh không lại người ta, cho nên đành phải dựa vào lý lẽ mà tranh luận !

“Sư phụ ngươi cũng chính là sư thúc của ta, huống chi Phi Phượng Thủ Trạc này là vật dành cho nữ nhân, một tên nam nhân xấu xí như ngươi đeo vào làm gì chứ ! Mau đưa đây !” Lam Lăng không chút khách khí mà phản bác.

“Hừ ! Không phải dành cho ta à ! Vật của nữ nhân thì đã sao nào, ta còn có thể dùng tới lúc Trúc Cơ Kỳ cơ đấy, đến lúc đó ta sẽ trao lại cho ngươi !” Phong Nhựt cũng hừ lạnh, nói giỡn chơi sao, đồ vật của nữ tử thì ảnh hưởng gì chứ, miễn sao có hiệu quả là được rồi !

Lam Lăng nhìn thấy Phong Nhựt ngoan cố như thế, liền tức giận đến nổi siết chặt nắm tay, cuối cùng mới bắt đắc dĩ mà thương lượng : “Ngươi đưa cho ta Phi Phượng Thủ Trạc, ta có thể dùng Ngũ Hành Thạch để đền bù tổn thất cho ngươi !”

“Không được !” Phong Nhựt lắc đầu giống như cái trống bỏi (*).

“Ngươi ...” Lam Lăng trừng mắt giận dữ mà nhìn chăm chăm vào Phong Nhựt thật lâu, cuối cùng mới nổi giận đùng đùng tháo ra một chiếc vòng tay màu vàng óng rồi chìa ra, “Ta đổi với ngươi !”

Phong Nhựt vừa nhìn thấy vòng tay màu vàng óng như ánh mặt trời kia, lập tức có cảm giác khá quen thuộc, “Hả, đây là cái gì ?”

“Thanh Loan ... ! Ta hỏi lại một lần nữa, có đổi hay không? Nếu như không muốn đổi thì thôi ! Ai mà thèm chứ !” Lam Lăng càng tỏ ra thái độ phẫn nộ.

“Thanh Loan Thủ Trạc ? Hi ! Đổi, đổi liền ... !” Phong Nhựt vội cười hớn hở lập tức tháo Phi Phượng Thủ Trạc trên cổ tay xuống. Hồi trước hắn đã từng nghe vị sư phụ đầu kia nói qua, Phi Phượng và Thanh Loan vốn là một cặp vòng tay, chỉ có điều trong tay của bà chỉ còn lại chiếc vòng dành cho nữ tử mà thôi, thế mà không ngờ chiếc vòng trên tay Lam Lăng lại dành riêng cho nam nhân sử dụng, chuyện tốt như vậy sao hắn có thể không đổi chứ !

(*) Trống bỏi :

http://killkura.files.wordpress.com/2011/12/thumb_flex-1307520731009120_file.jpg

--oOo--

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Kích Hoạt

Liều mình kích phát Ngũ Hành thạch

Linh lực vô biên khổ nhục thân

“Thanh Loan Thủ Trạc à ! Chắc chắc !”

Sau khi trao đổi với Lam Lăng xong, Phong Nhựt không thể chờ đợi được nữa mà đeo ngay Thanh Loan Thủ Trạc vào tay, rồi hấn truyền chút pháp lực để kích hoạt vòng tay đó, lập tức có cảm giác tựa như dòng nước ấm lưu chuyển toàn thân, mãnh liệt tràn trề hơn nhiều so với lúc đeo Phi Phượng Thủ Trạc, loại cảm giác này thật sự khó thể diễn tả bằng lời.

Phong Nhựt dựa theo kinh nghiệm lúc đeo Phi Phượng Thủ Trạc, rõ ràng nguyên do Thanh Loan Thủ Trạc chỉ thích hợp cho nam nhân sử dụng, nên hiệu quả sinh ra phải tăng thêm ít nhất ba phần, điều này cũng nói lên cho dù hấn không cần vận dụng thần thông gia tốc của Đẳng Vân Chiến Ngọa, cũng có thể tạo ra hiệu quả như một chiêu hạ gục Vi Đà lúc trước.

Đương nhiên Phong Nhựt vẫn không quên chuyện quan trọng trước mắt, cô nàng Lam Lăng này đã biết rõ mình có Phi Phượng Thủ Trạc, chắc chắn là do vị sư phụ đỡ đầu kia nói cho nàng biết rồi, cho nên nói không chừng nàng cũng biết được hiện giờ sư phụ mình đang ở nơi nào !?!

Thế nhưng còn chưa đợi Phong Nhựt mở miệng hỏi thăm thì Lam Lăng dường như đoán được hấn muốn hỏi gì, chẳng qua nàng chỉ lạnh lùng cho biết : “Sư thúc ta hiện giờ vẫn chưa thể lộ diện được, bà ấy đang bị kẻ thù theo dõi, sau này người chỉ cần đi theo ta thì được rồi ! Nhưng nếu đến lúc nào đó người dám đầu nhập vào Thiên Xu Viện thì ta tuyệt đối sẽ không tha cho người đâu, thôi người đi đi !”

“Ách ...!” Phong Nhựt mở to miệng, rốt cuộc vẫn chưa có dịp nói ra suy nghĩ của mình, dù gì hấn cũng chỉ là một kẻ tu đạo Luyện Khí kỳ nhỏ bé mà thôi. Địa vị đã thấp kém, lời nói lại không có cân lượng chút nào, đừng nói đến vị viện chủ Thiên Cơ Viện cao cao tại thượng kia làm chi, cho dù là Lam Lăng sư tỷ trước mặt đây phỏng chừng cũng không thêm đề hấn vào mắt, sở dĩ theo lời nàng nói có vẻ quan tâm tới hấn có thể cũng chỉ vì nể mặt vị sư phụ đỡ đầu mà thôi.

Khẽ gạt đầu, lập tức Phong Nhựt không nói gì nữa mà xoay người rời đi, cho dù có bị người ta xem thường đôi chút nhưng lần này có thể đổi được Thanh Loan Thủ Trạc thì thu hoạch quả nhiên không tệ lắm, tối thiểu thì Thanh Loan Thủ Trạc này có thể đeo đến lúc mình Trúc Cơ thành công.

Thế nhưng chỉ mừng rỡ được một chút, trong lòng Phong Nhựt lại tựa như có chút bất an, trước mắt hấn không ngừng hiện lên cảnh tượng đã từng chứng kiến trên phiên chợ Thiên Đẳng Sơn ngày đó, lúc ấy Sở Thiên và tông chủ Ngự Thủ Điện đã xuất hiện cùng lúc, rồi sau đó bọn họ tập trung cùng nhau trong phiên chợ Thiên Đẳng Sơn, ắt hẳn bên trong vụ này nhất định có điểm khả nghi !

Ngoài ra lần này Khúc Vân trở về rõ ràng trong ánh mắt có pha chút mập mờ, lúc mình hỏi gã tình hình tiêu diệt bảy thi quỷ thế nào, gã liền úp úp mở mở rồi lảng tránh sang chuyện khác như để che giấu gì đó, phải chăng gã đã biết rõ chuyện bí ẩn gì đó ?

“Chương môn bị tập kích trọng thương bất tỉnh, tín vật chương môn lại mất tích, vì vậy viện chủ hai viện sẽ tiến hành tỷ thí, trưởng lão Ngự Thủ Điện sẽ là người đứng ra quyết định phán xét !” Phong Nhựt nhíu mày lại, tuy việc tuyển chọn Chương môn này không quan hệ chút nào đến hấn, nhưng lời đồn đãi vừa qua thật sự có cơ sở đáng để tin tưởng, nếu như tình huống Thiên Cơ Viện sẽ sát nhập vào Thiên Xu Viện thì bọn người Khúc Vân có lẽ sẽ không bị ảnh hưởng gì nhiều, nhưng đối với hấn mà nói chắc chắn đó một kết quả không hay chút nào, bọn Sở Thiên và Mã Viễn kia nhất định sẽ không tha cho mình !

“Xem ra ta phải sớm chuẩn bị mới được !”

Nghĩ đến đây, Phong Nhựt không quay lại Thiên Cơ đại điện mà giải phong ấn Thương Ngọc Điều, một đường bay thẳng đến Bắc phong, sau khi tới nơi hấn nhanh chóng đáp xuống bên dưới, ngay khi đã cẩn thận quan sát đề phòng trường hợp bị người khác theo dõi, kể đó hấn mới bay nhanh về phía Đông Phong.

Nửa canh giờ sau Phong Nhựt đã xuất hiện ở trong khu vực chứa Mộc Linh Thạch, sở dĩ hấn quay về đây là vì đề phòng một khi viện chủ Thiên Cơ Viện bị bại trận, hấn sẽ lập tức thừa lúc hoảng loạn mà tìm cách chạy trốn, dù sao làm thế vẫn tốt hơn chuyện bị đám người Sở Thiên và Mã Viễn lăng nhục. Thế nhưng dường như viên Mộc Linh Thạch này không thể mang đi khỏi nơi đây, bởi vì viên linh thạch đó vốn đã sinh trưởng lâu năm trên những rễ cây kia, nếu như hấn cưỡng ép lấy xuống thì rất có khả năng viên linh thạch đó sẽ bị tổn hại, thậm chí có thể khiến cho viên Mộc Linh Thạch này biến đổi trở về dạng linh thạch thông thường.

Nhưng rõ ràng một điều, nếu Phong Nhựt muốn bỏ trốn thì nhất định hấn phải tìm cách đem theo viên Mộc Linh Thạch này, vì vậy hấn dứt khoát kích hoạt thứ tất cả Ngũ Hành Thạch mộc thuộc tính đang có để xem có biến chuyển gì không ! Dù sao đi nữa ít ra viên Mộc Linh Thạch này vẫn có thể lớn thêm một chút.

Phong Nhựt cẩn thận dẫn đo một lát liền đưa mắt nhìn con Kên kên cấp hai đang ở phía bên trong, rồi đột nhiên rút ra Thanh Phong Kiếm lập tức khoét rộng cửa động trong khu vực này ra lớn gấp đôi, lúc này hấn mới lao ra mé ngoài mà đi tìm Ngân Giáp Tri Thủ.

Đến hôm nay Ngân Giáp Tri Thủ đã không còn dám công kích Phong Nhựt nữa, hơn nữa nhờ gần đây hấn thường tiếp xúc với nó bằng cách đặt xuống một ít thức ăn bên cạnh, rõ ràng địch ý của nó đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng lần chuẩn bị chạy trốn này của Phong Nhựt tuy chắc chắn khó có cách nào mang nó đi cùng, nhưng ... mỗi khi hấn nhớ tới đoạn thời gian ở cùng nó lúc trước, thì hấn cảm thấy nên dành cho nó một chút tiện nghi, bởi vì trong lúc viên Mộc Linh Thạch hấp thu tinh hoa của Ngũ Hành Thạch thì nhất định sẽ có rất nhiều linh khí tràn ra xung quanh, nếu chỉ có mỗi con Kên kên thôi ắt hẳn sẽ không thể hấp thu trọn vẹn, thôi thì chẳng thà tạo thêm cơ hội cho con Ngân Giáp Tri Thủ này vậy.

Đến khi Phong Nhựt tìm được con Ngân Giáp Tri Thủ ở một góc nọ, hấn bắt gặp nó đang tự thưởng thức một bữa ăn có vẻ rất thú vị ! Thế nhưng lúc

này hẳn mới chợt phát hiện ra bản thân chẳng cách nào có thể tiếp xúc trao đổi với con Ngân Giáp Tri Thủ kia được.

Phong Nhược thấy tình thế quá cấp bách bèn tiến lên phía trước, quăng thức ăn của Ngân Giáp Tri Thủ ra chỗ khác rồi lập tức ném cho nó một viên Ngũ Hành Thạch, bởi hắn thấy con Kên kên cấp hai rất khoái khẩu Ngũ Hành Thạch nên hắn nghĩ có lẽ Ngân Giáp Tri Thủ này cũng có thể chấp nhận được !

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Phong Nhược, Ngân Giáp Tri Thủ không chút do dự đã lập tức cắn nuốt hơn nửa viên Ngũ Hành Thạch, hơn thế nó còn cẩn thận tiến sát tới trước một chút.

Trông thấy phương pháp vừa rồi đã có chút hiệu quả nên Phong Nhược vội vàng ném thêm một viên Ngũ Hành Thạch nữa, nhưng lần này hắn lại ném về phía trước cách đó không xa, thế là con Ngân Giáp Tri Thủ sau khi ném được món ngon lại lập tức bò đến gần ăn hết sạch.

Cứ như thế, Phong Nhược bỏ ra hơn mười viên Ngũ Hành Thạch mới có thể dẫn dụ được Ngân Giáp Tri Thủ đến được khu vực có chứa Mộc Linh Thạch kia, thế nhưng đến khi tiến vào bên trong thì nó bỗng nhiên trở nên vô cùng hiền lành, nhìn bộ dáng của nó có vẻ như cũng rất muốn được hấp thu linh khí dồi dào ở trong đây.

Còn Phong Nhược thì nhanh chóng phong bế toàn bộ lối ra vào khu vực này, tính ra việc này cũng tương đối đơn giản, chỉ cần bít đầy bùn đất và đá vụn đã được tích trữ trong túi càn khôn là xong ngay !

Sau khi Phong Nhược xử lý xong mọi chuyện, rồi cũng chẳng quan tâm tới Ngân Giáp Tri Thủ và Kên kên nữa, hắn lập tức bắt đầu kích hoạt Ngũ Hành Thạch thuộc tính mộc. Bởi vì trong tay hắn còn giữ đến bảy tám chục viên Ngũ Hành Thạch thuộc tính mộc, nên hắn muốn kích hoạt hoàn tất đành phải tốn thêm mười mấy canh giờ nữa mới được, may cho hắn là ngày mai mới diễn ra trận quyết đấu định mệnh của Thiên Cơ Viện.

Phong Nhược kích hoạt liền một mạch hơn mười viên Ngũ Hành Thạch thuộc tính mộc, rồi lại nhìn vào viên Mộc Linh Thạch kia một lát, có lẽ hắn phát hiện nó chẳng xảy ra biến hóa gì lớn, rõ ràng kết quả này khiến cho hắn chẳng vừa ý chút nào, xem ra muốn viên Mộc Linh Thạch này phát triển thêm nữa ắt hẳn phải trả cái giá tương đối lớn đây.

Thoáng khôi phục lại một ít pháp lực, Phong Nhược lập tức bắt đầu tiếp tục kích hoạt Ngũ Hành Thạch, khi nhìn thấy toàn bộ tinh hoa trong Ngũ Hành Thạch bị hấp thu sạch sẽ, nhưng viên Mộc Linh Thạch kia vẫn không xảy ra chút biến hóa nào.

Mãi đến lúc Phong Nhược kích hoạt một lượt năm mươi viên Ngũ Hành Thạch thuộc tính mộc, thế nhưng viên Mộc Linh Thạch kia vẫn chưa xảy ra biến hóa gì cả, hắn đã bắt đầu có vẻ hơi hoài nghi rồi, nói đúng hơn là đau lòng mới phải, tốn kém năm mươi viên Ngũ Hành Thạch lận đó ! Bấy nhiêu đó thời cũng đã là một gia tài lớn chứ chẳng chơi, thế mà mình lại cứ ném đi như nước đổ lá môn như vậy không đau lòng mới là lạ.

“Làm sao bây giờ ... làm sao bây giờ đây ?”

Phong Nhược càng nghĩ tới càng cảm thấy vô cùng thất vọng, nếu như lúc này hắn liều mạng kích hoạt toàn bộ Ngũ Hành Thạch thuộc tính mộc hiện có trong tay, thì sau này thật sự hắn phải quay về tiếp tục làm kẻ thiếu thốn nữa rồi !

Ngồi suy tư một hồi thật lâu, cuối cùng Phong Nhược mới cắn răng một phát, quyết định liều mạng thôi ! Dù sao đi nữa viên linh thạch này rõ ràng có thể hấp thu tinh hoa từ Ngũ Hành Thạch, mặc dù nếu không thể xảy ra biến hóa thì chắc chắn cũng không lãng phí đâu !

Kế tiếp Phong Nhược kích hoạt toàn bộ số Ngũ Hành Thạch thuộc tính Mộc đang có trong tay, tức thì xuất hiện một đạo ánh sáng vô cùng chói mắt lóe lên rồi lướt vụt qua trước mắt hắn tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì cả. Thế nhưng lúc này, theo bản năng hắn cảm thấy có một luồng linh khí dồi dào gấp mấy lần so với lúc trước đang ào ạt tuôn tới, căn bản không cần hắn phải chủ động hấp thu mà tức khắc có một luồng tinh chất chảy ngược vào bên trong cơ thể của hắn.

Thế nhưng luồng linh khí khổng lồ này lại quá mức dồi dào, nên lập tức khiến cho pháp lực trong cơ thể Phong Nhược tựa như quăng mủ còi giáp mà đầu hàng vô điều kiện vậy, rốt cuộc sau đó cổ linh khí này giống như con ngựa hoang thoát cương mà thúc mạnh vào cơ thể hắn, cảm giác đau đớn này thật khó diễn tả nổi, thiếu chút nữa sẽ khiến Phong Nhược phải ngất đi.

Cũng may đạo trước hắn đã từng bị thương vô số lần trên chiến trường, nên bây giờ cũng dần dần thích ứng được với nỗi đau đốn thấu xương này, vì vậy hắn có thể miễn cưỡng chống chịu được !

Cổ linh khí cường đại này chạy vài vòng trong cơ thể Phong Nhược rồi nhanh chóng lan ra toàn thân, đến lúc này hắn mới dần dần khôi phục lại thị lực.

Thế nhưng sau khi mở mắt ra, lọt vào trong mắt hắn chính là từng luồng ánh sáng đang lưu chuyển không ngừng, Phong Nhược có thể nhìn thấy những luồng sáng kia đang xuyên qua lại trong cơ thể của Ngân Giáp Tri Thủ và Kên kên cấp hai, không hề nghi ngờ gì nữa rõ ràng bọn chúng cũng được hưởng lây qua chuyện tốt vừa rồi !

Đáng tiếc là luận về cường độ thân thể thì Phong Nhược căn bản không thể nào sánh được so với hai con vật này, bởi thế nên chắc chắn hắn cũng không được nhiều chỗ tốt như bọn chúng.

Ước chừng thời gian trôi qua hơn mười nhịp thở thì cuối cùng vầng sáng kia cũng thu lại, lúc này Phong Nhược đã hoàn toàn thích ứng với ánh sáng trong khu vực này rồi, nhưng bỗng nhiên hắn ngó về phía viên Mộc Linh Thạch kia thì trong lòng không khỏi chấn động !

--oOo--

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 49: Tiểu Ngốc Tử

Viên Mộc Linh Thạch đó vẫn giữ nguyên hình dạng trái tim như lúc trước, kích cỡ cũng không chênh lệch quá nhiều, nhưng điều khiến cho Phong Nhựt cảm thấy kỳ lạ chính là màu vàng nhạt lúc trước của viên Mộc Linh Thạch này đã biến thành màu xanh biếc trong suốt, nhìn tựa như một viên ngọc rực rỡ hoàn mỹ vậy.

Ngoại trừ chuyện đó ra, Phong Nhựt còn phát hiện rễ cây chung quanh viên Mộc Linh Thạch ấy dường như đã bị mục nát, hoàn toàn mất đi sức sống, hần chỉ cần chạm nhẹ một chút thôi cũng đã làm cho nó hóa thành vô số tro bụi ...

“Chuyện này ...” Hiển nhiên Phong Nhựt không hiểu nguyên nhân nào khiến cho biến hóa này phát sinh, nhưng lúc này hần có thể khẳng định một điều là rễ cây ban đầu mà viên Mộc Linh Thạch đó sống ký sinh vào thì nay đã hoàn toàn biến mất !

Hơn nữa càng làm cho Phong Nhựt thấy chán nản chính là nguồn linh khí dồi dào ban đầu ở nơi này bỗng nhiên lại biến mất không còn, dường như chúng vừa bị thứ gì đó hấp thu mất vậy.

Phong Nhựt ngần ngại hơn nữa ngày trời mà trên mặt vẫn còn đượm vẻ phức tạp, hần nhìn vào viên Mộc Linh Thạch đang tỏa ra quang sáng màu xanh kia, nói thật ra hần cũng chẳng rõ sau khi trải qua biến đổi như thế, thì rốt cuộc đó là chuyện xấu hay chuyện tốt nữa.

“Ồ ?” Phong Nhựt bước tới trước một chút, chợt phát hiện bên trong viên Mộc Linh Thạch dường như có một mầm cây nhỏ, nếu chẳng phải viên Mộc Linh Thạch này chuyển sang trong suốt hơn lúc trước và hần không đến sát bên thì thật sự không dễ phát hiện ra.

Nhờ vào ánh hào quang yếu ớt kia mà Phong Nhựt bắt đầu quan sát cẩn thận, hần phát hiện ra nhánh mầm nhỏ bé này cùng lắm chỉ có thể ví như một ngọn cỏ non mà thôi, phía trên nhú ra một chiếc lá nhỏ bé đến đáng thương.

“Ách, thứ này là gì vậy nhỉ ?” Phong Nhựt hơi trợn mắt há mồm mà nghĩ thầm, sau đó hần lại lắc đầu một cách bất đắc dĩ rồi cắt viên Mộc Linh Thạch vào trong thắt lưng trữ vật. Bây giờ đã qua mười mấy canh giờ rồi, cuộc tỷ thí quan trọng kia không chừng cũng sắp bắt đầu, hần phải tranh thủ nhanh chóng về xem mới được.

Quay người ngo sang con Kên kên và Ngân Giáp Tri Thủ kia, Phong Nhựt vẫn còn cảm thấy tức giận trong lòng, bởi vì mới vừa rồi bọn chúng đã chiếm được quá nhiều chỗ tốt, nên lúc này cùng dắt tay nhau tiến lên linh thú cấp ba cả rồi. Bây giờ hần nhìn lại bản thân mình ... chỉ cảm thấy ngoại trừ pháp lực được ngưng luyện thêm một chút thì đoạn đường tiến vào Luyện Khí trung kỳ dường như vẫn còn kém một chút !

“Hừ ! Xem như các ngươi may mắn đi !” Phong Nhựt không can tâm mà làm bầm một câu, thật ra bản thân hần cũng biết rõ một điều, tuy hiện giờ thân thể hần có cường đại hơn trước rất nhiều, nhưng xem ra vẫn không cách nào so sánh được với Kên kên và Ngân Giáp Tri Thủ kia, cô linh khí cường đại nọ cũng chỉ bao trùm cơ thể hần ở mức độ vừa phải mà thôi, nếu không thì có lẽ thân thể hần đã bị nổ banh xác từ lâu rồi.

Dù sao đi nữa thì chỗ tốt mà mình đạt được cũng không tệ lắm, chưa kể đến chuyện pháp lực gia tăng gấp bội, chỉ tính riêng việc tu vi của mình tăng gần sát đến ngưỡng Luyện Khí trung kỳ thôi cũng đã là chuyện rất may mắn rồi, nhờ thế nên sau này hần chỉ cần tĩnh tâm tu luyện thêm một năm hay nửa năm gì đó cũng có thể dễ dàng đột phá Luyện Khí trung kỳ.

Sau khi thông suốt những điểm mấu chốt bên trong, Phong Nhựt cẩn thận nhìn lướt qua Kên kên và Ngân Giáp Tri Thủ một lần nữa, chỉ thấy hình thể của Kên kên đã to hơn gấp đôi so với lúc trước, nếu không phải nó đang ngồi xổm trên mặt đất thì chắc chắn không gian chật hẹp này khó mà chứa nổi được nó rồi.

Còn lớp lông vũ trên người nó lại chuyển sang màu đen nhánh, Phong Nhựt dùng tay gõ thử thì nghe phát ra âm thanh giống như sắt thép vậy, vì vậy có thể biết được khả năng phòng ngự của nó đã trở nên mạnh hơn không biết bao nhiêu lần rồi !

“Chắc chắn ! Linh thú cấp ba đúng là không tệ ! Từ nay ngươi là tọa kỵ chuyên dụng của ta rồi, hừm... thôi thì gọi ngươi là ... Tiểu ngốc tử (*) được rồi !” Phong Nhựt hơi đắc ý mà vỗ vỗ lên đầu Kên kên, hần cũng không cần biết nó có chịu hay không mà tức khắc đặt luôn cho nó một cái tên.

So với hình thể khổng lồ của Tiểu Ngốc Tử thì Ngân Giáp Tri Thủ ở bên cạnh lại nhỏ đi gần một nửa, điều này lại càng khiến cho Phong Nhựt cảm thấy hết sức nghi ngờ, nếu nó cứ tiếp tục thăng cấp thì liệu về sau có biến thành một con nhện nhện bình thường hay không đây ?

Tuy nhiên nhìn sơ qua bề ngoài thì có cảm giác như thực lực của con nhện này đã mạnh hơn xưa mấy lần, trước hết là tám cái chân được lại bao phủ một tầng hộ giáp bằng bạc, ở đoạn gần mặt đất còn mọc thêm ba cái răng cưa sắc bén nữa, có thể tưởng tượng ra nếu bị những răng cưa đó xẹt qua thân thể thì kết quả kinh khủng cỡ nào !

Hơn nữa phía trên bụng của Ngân Giáp Tri Thủ cũng bao trùm một tầng ngân giáp dày đặc, bây giờ mới thấy nó rất xứng với cái tên Ngân Giáp Tri Thủ, Phong Nhượng thầm nghĩ cho dù mình thi triển Băng Sương kiếm khí cũng chưa chắc có thể phá vỡ được phòng ngự của tên này, hay nói cách khác giờ đây hẳn không còn là đối thủ của Ngân Giáp Tri Thủ nữa !

Cũng còn may là hiện tại Ngân Giáp Tri Thủ cảm nhận được nhiều ích lợi như thế nên cũng không có hành động vong ân phụ nghĩa gì, thậm chí còn để yên cho Phong Nhượng vỗ vỗ lên đầu của nó nữa, có thể nghĩ đến lúc tận dùng nó làm tọa kỵ chạy trên mặt đất thì mình có vẻ phong phạm lắm đây !

“Được rồi, cần phải đi thôi !” Phong Nhượng lập tức phong ấn Tiểu Ngọc Từ lại, rồi ra hiệu cho Ngân Giáp Tri Thủ mở đường, lại nói qua đánh giá sơ lược quả thật con Ngân Giáp Tri Thủ này rất có tiềm năng làm thủ hạ, vì vậy hẳn cũng không có ý định vứt bỏ nó lại, những thứ khác chưa vội nhắc đến, chỉ cần bày ra hai mươi bốn cái răng cưa kia thôi chắc chắn sẽ là một loại vũ khí giết người nhanh gọn.

Đối với hiệu lệnh của Phong Nhượng rõ ràng con Ngân Giáp Tri Thủ này tỏ ra rất thông minh, nó hiểu ra rất nhanh mà lập tức vung tám cái chân nhện như thép tiến về phía trước, quả thật tốc độ nó còn nhanh hơn cả Phong Nhượng nữa, điều này khiến cho hẳn không khỏi cảm thán không ngờ linh thú này rất thông minh !

Vừa ra khỏi khu vực đó, Phong Nhượng nhanh chóng gọi Minh Khê ra luôn, hẳn tạo điều kiện cho nàng và Ngân Giáp Tri Thủ làm quen một lát, do đến tận lúc này hẳn vẫn còn chưa xác định rõ rốt cuộc có nên rời khỏi Thanh Vân Tông hay không, thôi thì trước hết đành phải giấu cả hai ở lại đây, chờ xem tình hình thế nào rồi tiếp tục an bài.

Sau khi phân phó xong, Phong Nhượng lập tức thả Thương Ngọc Điều ra, rồi bay về hướng ngọn chủ phong ở Thanh Vân Sơn, về phần Tiểu Ngọc Từ thì hẳn vẫn chưa muốn tiết lộ ra, nên biết rằng khoảng cách giữa linh thú cấp hai và linh thú cấp ba cách nhau một trời một vực, nếu như với tu vi Luyện Khí sơ kỳ của hẳn mà cưỡi một con tọa kỵ chiến đấu cấp ba thì dù muốn cho người ta không chú ý cũng chẳng được !

Bởi vì hiện tại không còn Mộc Linh Thạch trong khu vực kia, nên Phong Nhượng cũng không cần tìm cách che dấu thân hình làm gì nữa, mà trực tiếp bay thẳng đến lối vào sơn môn của Thanh Vân Tông rồi sau đó mới từ từ đáp xuống. Lúc này trên quảng trường rộng lớn ở bên trong sơn môn đã sớm có mặt đệ tử Thiên Xu Viện và Thiên Cơ Viện đang chờ đợi, xem ra cuộc tỷ thí vẫn chưa bắt đầu.

Phong Nhượng vừa đi về hướng những đệ tử của Thiên Cơ Viện vừa cẩn thận đánh giá tình hình trên quảng trường.

Phía bên Thiên Xu Viện, ước chừng có khoảng hơn một trăm ba mươi tên đệ tử đời thứ hai và thứ ba, ai nấy đều vô cùng vui vẻ, mặt mày hớn hờ... hiển nhiên họ cho rằng thắng lợi đã nắm chắc trong tầm tay rồi.

Tuy nhiều điều khiến cho Phong Nhượng chú ý hơn cả chính là một nhóm tu sĩ đang đứng ở phía trên, bọn họ có khoảng chừng hơn hai mươi người, toàn bộ tu vi đều đạt Trúc Cơ kỳ, thoáng nhìn qua ký hiệu trên người bọn họ rõ ràng phát hiện tất cả đều là đệ tử của Ngự Thú Điện.

Hơn hai mươi tu sĩ này cứ như thế mà nhìn xuống đám đệ tử của Thiên Cơ Viện với Thiên Xu Viện, về mặt bọn họ trông hết sức vênh vào tự đắc, tựa như đang giám thị tù nhân vậy.

“Không ổn rồi ! Dựa theo tình hình này thì cho dù viện chủ Diệp Hoàng của Thiên Cơ Viện có thắng đi nữa, ắt hẳn cũng chẳng còn quả ngọt để ăn đâu !” Phong Nhượng thầm nghĩ, môn phái nhỏ bé như Thanh Vân Tông này thì làm sao có thể chống lại được môn phái xếp thứ ba trong liên minh tu tiên Nhận Bắc như Ngự Thú Điện chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50: Tử Mạch Phi Thương

Thời gian một nén nhang trôi qua, hơn mười bóng người nối đuôi nhau đi đến khoảnh sân rộng lớn trong Thanh Vân đại điện, dẫn đầu là một lão nhân cao lớn mặc trường bào tím sẫm, đầu tóc trắng phất phơ trong gió tựa như được một cỗ lực nào đó làm thổi bay, tản ra bốn phía hết sức quý dị, từ xa nhìn lại trông có khí thế kinh người.

Lão nhân này đúng là Phong Nhượng chưa gặp qua, nhưng mới nhìn thoáng qua thấy vị viện chủ Điện Mộ của Thiên Xu Viện đang từ tốn theo sát bên thì có thể đoán ra được phần nào rồi, nếu vậy chắc chắn đó chính là vị Kim Đan kỳ của Ngự Thú Điện, trưởng lão Mạc Vân.

Lúc này Mạc Vân vừa bước ra tới, lão chỉ mới dùng cặp mắt to như chuông đồng quét qua xung quanh thôi đã khiến cho luồng nhiệt khí trên quảng trường giảm xuống rất nhiều, chúng đệ tử vốn đang bàn tán sôi nổi cũng trở nên im lặng.

“Đây chính là cao thủ Kim Đan kỳ sao? Chỉ một cái liếc mắt đã có uy thế đến cỡ này rồi !” Trong lòng Phong Nhượng sợ hãi than thầm, trách sao Khúc

Vân đã từng nói qua, bất kỳ môn phái nào chỉ cần có một cao thủ Kim Đan kỳ tọa trấn cũng đủ để tăng thêm địa vị của môn phái đó, bởi vì thực lực của cao thủ Kim Đan kỳ quá mức kinh khủng, quả thật Phong Nhữc không chút nào nghi ngờ nếu bảo Mặc Vân hoàn toàn có khả năng thoải mái mà tàn sát toàn bộ Thanh Vân Tông !

Lúc này Mặc Vân đang đứng trên bậc thềm cao chừng mười trượng ở khoảng sân ngay lối vào Thanh Vân đại điện, lập tức có vài tên đệ tử đòi thứ hai của Thiên Xu Viện nịnh hót mang ra một chiếc ghế bệ phát khí thể trùng thiên, có lẽ đây là chiếc ghế của chương môn được đặt trong Thanh Vân đại điện.

Lão Mặc Vân kia không chút khách khí lập tức ngồi lên, lúc này mới tùy ý phát tay, ngay cả một câu cũng chẳng buồn mở miệng.

Thế mà viện chủ Điện Mộ của Thiên Xu Viện đứng bên cạnh lại tỏ vẻ giống như được ân xá vậy, lập tức về mặt trở nên hưng phấn.

Chỉ thấy Điện Mộ tiến về phía trước một bước, trước hết dùng ánh mắt sắc bén đảo qua toàn bộ môn nhân trên khoảng sân rộng lớn, rồi lúc này mới thỏa mãn gật gù đầu mà nói: “Đệ tử Thanh Vân Tông nghe lệnh ! Chương môn của bốn tông đã bị kẻ xấu hãm hại vào tháng trước, chẳng may phải quy tiên, đương nhiên bốn tông không thể một ngày vô chủ, nay nhận được lời đề nghị của Mặc Vân tiên bối ở Ngự Thủ Điện nên ngay bây giờ ta sẽ cùng Diệp sư đệ của Thiên Cơ Viện cạnh tranh chức vị chương môn, kính xin Mặc Vân tiên bối đứng ra đảm nhiệm phán xét công bằng, đối với chuyện này xin hỏi còn ai có ý kiến gì nữa không ?”

Giọng nói của Điện Mộ rất đặc ý và cũng rất to lớn, tiếng nói vang vọng toàn bộ khoảng sân rộng lớn thể hiện ra một loại uy thế ngợp trời !

Điện Mộ vừa dứt lời thế là chúng đệ tử Thiên Xu Viện đã rống cổ hòng lên hô to: “Mọi chuyện xin để cho viện chủ phân phó !”

“Hừ ! Điện sư huynh có lẽ hơi tự tin rồi đó !” Ngay lúc đệ tử của Thiên Cơ Viện còn chưa biết phải làm thế nào cho đúng, thì tức khắc có một tiếng hừ lạnh truyền ra từ bên trong Thiên Cơ đại điện, sau đó một bóng người từ từ bước ra, đúng là viện chủ Diệp Hoảng của Thiên Cơ Viện, bước theo phía sau vị đó chính là Lam Lăng và truyền công hộ pháp, tới hôm nay những tiền bối đòi đầu trong Thanh Vân Tông chỉ còn lại bốn người mà thôi, nhưng trong số đó đã có ba người đứng về phía Điện Mộ rồi.

Hiển nhiên Diệp Hoảng đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc tỷ thí này, trên người vị viện chủ này được mặc một bộ trang phục trắng toát, bộ đồ này phát ra quang trắng sáng rực liên tục, chắc hẳn phẩm chất cũng thuộc hạng rất tốt, còn trên lưng vị này lại đang đeo một thanh kiếm ngũ phẩm lóe ra quang mang hồng sắc.

Rõ ràng lúc này Diệp Hoảng đã bỏ đi hình tượng nho nhã lúc trước, cả người giống như lợi kiếm chuẩn bị rời vỏ !

“Là bộ trang phục Sạn Tuyết đó ! Hơn nữa lại hội đủ năm món ! Chắc chắn... bộ này còn lợi hại hơn nhiều so với bộ trang phục Lăng Vân đấy ! Với lại có thêm thanh kiếm Sương Hồng ngũ phẩm kia nữa, đó là kiếm khí có phẩm chất cao nhất, nghe đồn rằng có thể chống lại cả phi kiếm nhất phẩm !”

Diệp Hoảng vừa lộ ra thực lực chân chính liền khiến cho chúng đệ tử trong Thiên Cơ Viện có thêm tia hy vọng, dù thế nào đi nữa thì bọn hắn cũng thuộc về Thiên Cơ Viện, nên sẽ rất vui nếu Diệp Hoảng đánh bại được Điện Mộ.

“Ha ha ! Diệp sư đệ, ngươi đã không động thủ tỷ thí mấy chục năm trời rồi, không ngờ tới phong thái của sư đệ vẫn không giảm sút bao nhiêu a !” Điện Mộ chỉ đánh giá sơ qua bộ trang phục và kiếm khí trên người Diệp Hoảng, nhưng sắc mặt hắn vẫn tràn đầy vẻ tự tin mà cười to lên.

“Nếu Diệp sư đệ đã có hứng thú như vậy thì không bằng chúng ta tăng thêm phần thưởng đi ? Chỉ cần Diệp sư đệ đánh bại được ta ngay trong cuộc so tài này thì Thiên Xu Viện của ta lập tức sát nhập vào Thiên Cơ Viện, còn nếu như sư huynh ta đây lỡ mà đánh bại được ngươi... thì Thiên Cơ Viện của ngươi sẽ sát nhập vào Thiên Xu Viện ! Diệp sư đệ thấy thế nào ?”

Tuy Điện Mộ nói chuyện có vẻ như vô cùng thoải mái, nhưng chúng đệ tử Thiên Cơ Viện vừa nghe qua lời này thì nội tâm không khỏi phát lạnh ! Xem ra lời đồn lúc trước quả nhiên không sai, thật sự đúng là Thiên Xu Viện muốn chiếm đoạt luôn Thiên Cơ Viện mà !

“Hừ ! Lời nói đùa của Điện sư huynh có lẽ đi hơi xa rồi ! Thiên Xu Viện và Thiên Cơ Viện vốn được tách ra theo tổ huấn của sư môn bốn tông, chẳng lẽ ngươi muốn tùy ý phá bỏ hay sao ? Làm thế chính là khi sư diệt tổ đấy !” Diệp Hoảng lại nghiêm nghị quát lớn.

Do bị Diệp Hoảng la mắng trước mặt số đông đệ tử như thế, nên sắc mặt của Điện Mộ cũng dần trở nên khó coi, “Đã như thế thì ... ta cùng Diệp sư đệ lập tức phân hạ cao thấp đi !”

Vừa dứt lời, Điện Mộ nhanh chóng cời bỏ trường bào trên người xuống, lập tức một quang ánh sáng màu tím dần dần lan tỏa ra, dưới ánh mặt trời trông nó phát sáng rực rỡ, đến nỗi khiến cho đám đệ tử bên dưới bị hoa mắt một lúc lâu mới thích ứng trở lại !

Thật lâu sau mọi người mới thấy rõ ánh sáng phát ra từ bộ trang phục sắc tím do nhiều bộ phận khác nhau cấu thành nên, bao gồm áo giáp, nẹp ống quyển, bao cổ tay, giày chiến và áo choàng, thế nhưng ngay sau đó Điện Mộ còn lấy ra thêm một chiếc mũ sắt màu tím vốn thuộc bộ trang phục Từ Mạch Phi Thương nữa, nên giờ đây cả người hắn lập tức bùng phát ra một cỗ khí thể mạnh hơn Diệp Hoảng gấp mấy lần !

“Từ Mạch Phi Thương, thật không ngờ là một bộ Từ Mạch Phi Thương ! Ngươi... tại sao ngươi có được bảo khí cỡ này ?” Lúc này Diệp Hoảng đã hoàn toàn bị áp chế, so với bộ Từ Mạch Phi Thương trên người Điện Mộ thì bộ trang phục Sạn Tuyết này có vẻ như nhợt nhạt và vô lực, vì vậy vị viện chủ này ngay cả một chút dũng khí để tỷ thí cũng không còn nữa !

Không riêng gì Diệp Hoảng mà phần đông đệ tử Thanh Vân Tông bên dưới cũng bị làm cho tê cứng người tựa như toàn bộ bị hóa đá vậy, bọn họ chỉ có thể ngẩn người nhìn lên Điện Mộ giống như đang chiêm ngưỡng vị thiên thần ở trên cao, chẳng ai tưởng tượng ra nổi trên thế gian này lại có một bộ trang

phục uy phong đến thế !

“Không thể so được, không cách nào so sánh được... Trang phục Tuyệt Tầm, Lăng Vân hay Sạn Tuyết là gì chứ, chẳng bộ nào có thể sánh bằng !” Phong Nhựt thì thảo lắm bầm, bây giờ dù cho hắn không thừa nhận cũng không được, bộ Từ Mạch Phi Thương trên người Điền Mộ căn bản khiến cho hắn phải buông xuôi đi ý chí phản kháng.

“Ha ha ! Diệp sư đệ, không ngờ ngươi cũng nhận ra bộ Từ Mạch Phi Thương này đấy, bây giờ thế nào ? Còn muốn tỷ thí nữa không ?” Điền Mộ tỏ vẻ càn rỡ tốt cùng, hắn ngửa mặt lên trời cười to, lúc này cả người hắn đều được Từ Mạch Phi Thương bảo vệ, có thể nói dưới tình huống này thì mọi công kích hoặc đánh lén đều biến thành đồ bỏ đi, bởi vì chưa phá được lực phòng ngự của bộ trang phục Từ Mạch Phi Thương thì đừng nói gì đến đám đá với hắn.

Sắc mặt của Diệp Hoàng đã sớm chuyển sang trắng bệch tái mét, hai tay nắm chặt đến nỗi phát ra những tiếng cọt két... Vị viện chủ này biết rất rõ thanh kiếm khí ngũ phẩm Sương Hồng không thể phá nổi phòng ngự của Từ Mạch Phi Thương, bởi vì bộ trang phục đó vốn thuộc đẳng cấp của tu sĩ Kim Đan kỳ.

Nhưng bây giờ đã trót lỡ đâm lao thì phải theo lao, nếu như không chiến đấu mà nhận bại thì xem như Thiên Cơ Viện của vị viện chủ này sẽ hoàn toàn sụp đổ !

Thật lâu sau Diệp Hoàng mới cắn răng thốt ra: “Diệp Hoàng xin thỉnh giáo cao chiêu của sư huynh”.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 51: Cây Ngã Bầy Khỉ Tan

"Tốt lắm! Cứ theo như ý ngươi đi!"

Điền Mộ cười lớn, thân hình nhoáng một cái đã lao xuống khoảng sân rộng, tốc độ nhanh như quỷ mị, mũi chân điểm một cái đã rời xa hơn mười trượng. Bản thân Phong Nhựt thường tự tin dựa vào ưu thế tốc độ để thắng địch, nhưng giờ đây được chứng kiến qua quả thật tốc độ của hắn không thể sánh bằng.

Sau khi Điền Mộ tiến vào trung tâm quảng trường, thì mọi người ở xung quanh lập tức lui về phía sau, chừa ra một khoảng trống hơn trăm trượng. Bởi vì Điền Mộ và Diệp Hoàng đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nên phạm vi công kích Ngự kiếm của bọn họ có thể sẽ vượt qua một trăm năm mươi trượng.

"Ha ha! Diệp sư đệ, mời!" Cái tên Điền Mộ kia đang đứng ở trên cao nên dường như cảm thấy rất thoải mái khi ngó xuống Diệp Hoàng ở bên dưới, vì thế âm thanh tỏ ra vô cùng hưng phấn.

"Điền sư huynh! Đắc tội!"

Diệp Hoàng cũng không khách khí, tay bắt kiếm quyết, chỉ nghe "Vèo" một tiếng, thanh Sương Hồng kiếm từ sau lưng y tự động bay ra, sau đó quay một vòng giữa không trung rồi nhắm thẳng hướng Điền Mộ ở cách đó trăm trượng mà bay tới.

"Thôn Tụ quyết!" Thanh kiếm trong tay Diệp Hoàng bị bí quyết thúc giục nên lại tiếp tục biến hóa, luồng hồng quang trên thanh Sương Hồng kiếm bỗng nhiên phóng to lên như một con Hỏa Long lao thẳng tới Điền Mộ!

"Ha ha! Tới hay lắm!" Điền Mộ phản ứng cũng rất nhanh, từ trong thất lưng trừ vật bay ra một thanh kiếm toàn thân lóe lên lam quang.

"Ngưng Tụ quyết!" Điền Mộ quát to lên một tiếng, thanh kiếm màu xanh da trời tức thời phun ra vô số lam băng tinh để ngăn cản thanh Sương Hồng kiếm của Diệp Hoàng lại!

Hai thanh kiếm đấu nhau trên không trung, còn hai người Diệp Hoàng và Điền Mộ cũng không nhàn rỗi mà phải liên tục thi triển pháp thuật để công kích đối phương.

Chẳng mấy chốc, song phương đã trải qua mười hiệp, mọi người xung quanh như say như dại, bởi vì trận đấu đánh nhau bằng pháp quyết đến trình độ thế này rất hiếm thấy.

Lúc này, bỗng nhiên thân hình Điền Mộ nhanh như chớp xông thẳng đến chỗ Diệp Hoàng, thậm chí ngay cả lúc Diệp Hoàng phóng ra hoá cầu, hắn cũng trực tiếp lấy thân mình chống đỡ, chỉ thấy bộ trang phục Từ Mạch Phi Thương chớp lóe lên ánh sáng màu tím liên tục, hiển nhiên lần trận pháp chủ lực trên phi phong đã hoàn toàn mở ra.

Diệp Hoàng trông thấy Điền Mộ tự phụ vào chiếc áo khoác Tử Mạch Phi Thương đó mà xông tới cận chiến thì vội vàng vừa lui về phía sau, vừa thao túng thanh kiếm trên không trung hồng quay về cứu chu, đáng tiếc có lẽ y đã đánh giá thấp hiệu quả tốc độ của bộ áo Tử Mạch phi Thương này, nên chỉ trong nháy mắt Điền Mộ đã vọt tới bên cạnh!

"Bang bang!" Đám người Phong Nhưộc chỉ thấy bàn tay phải của Điền Mộ tỏa ra ánh sáng tím lóng lánh, sau đó lập tức Diệp Hoàng như điều đứt dây bị đánh bay ra xa vài chục trượng, máu tươi trong miệng phun ra như mưa bay đầy trời, còn thanh Sương Hồng kiếm cũng bị ảnh hưởng theo mà rơi xuống.

"Sư phụ!"

Lam Lăng đang xem cuộc chiến liền hét lên một tiếng bị thiết rồi xông ra khỏi đám đông, phản động đệ tử Thiên Cơ viện còn lại hoàn toàn ngây ngốc đứng yên tại chỗ!

"Diệp sư đệ, đa tạ!" Điền Mộ không tiếp tục truy kích, mà hướng về phía Diệp Hoàng cười lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt đảo qua toàn trường trầm giọng quát: "Hiện tại ta chính thức trở thành Chương môn Thanh Vân tông! Từ nay về sau, bốn tông sẽ mở rộng thu nạp đệ tử để Thanh Vân tông ta ngày càng lớn mạnh, hãy vì những môn nhân tử trận trước đây mà báo thù rửa hận! Bản thân Viện chủ Thiên Cơ viện Diệp Hoàng ngoan cố không thay đổi và cũng không muốn phát triển uy danh của bốn tông. Từ ngày hôm nay trở đi, cả Thiên Cơ viện dời khỏi ngọn chủ phong của Thanh Vân Sơn, tất cả đệ tử Thiên Cơ viện dời đến Đông phong để bề môn sám hối, không có mệnh lệnh của bốn tọa cấm không được bước vào ngọn chủ phong một bước!"

"Tuy nhiên, niệm tình bọn người còn trẻ người non dạ, bốn tọa mở ra một con đường sáng, phạm ai nguyên ý gia nhập Thiên Khu viện thì mọi ân oán trước đây đều không truy cứu tới nữa. Còn những ai ngoan cố không đổi ý thì phải rời khỏi ngọn chủ phong trong vòng ba canh giờ nữa, nếu không chấp hành sẽ xử vào tội tự tiện xông vào cấm địa của bốn tông!"

Điền Mộ vừa tuyên bố xong, những người thuộc Thiên Cơ viện lập tức xôn xao, chỉ trong chớp lát đã có mấy tên đệ tử thuộc đời thứ hai tiến ra thì lễ với Diệp Hoàng đang thổ huyết không ngừng, sau đó bỏ sang hàng ngũ của nhóm người Thiên Khu viện.

Kế tiếp, Ninh Viễn cầm đầu vài đệ tử hàng đệ tử đời thứ ba cũng rời đi. Từ lúc bọn họ bỏ đi, chưa đến thời gian nửa chén trà thì lực lượng Thiên Cơ Viện vốn hơn bảy mươi người, giờ chỉ còn lại mười mấy người vẫn đứng yên chỗ cũ.

"Phong Nhưộc, chúng ta cũng qua Thiên Khu viện đi, rõ ràng tình thế hiện tại bên kia quá mạnh, hơn nữa Chương môn cũng nói rồi, ân oán quá khứ sẽ xóa bỏ tất cả mà!" Lúc này bỗng nhiên Khúc Vân đi tới bên cạnh Phong Nhưộc thì thầm. Khuôn mặt của mấy người Phưong Huyền, Nghiêm Minh, Đồng Nhạn Ngu và Không Phi cũng hiện vẻ khổ sở, hiển nhiên không thể không tiếp nhận sự thật này.

"Ta ... có lẽ sẽ ở lại, các người cứ qua Thiên Khu viện đi!" Phong Nhưộc lắc đầu. Quả thật sự lựa chọn của đám người Khúc Vân không đáng trách lắm, dù sao Thiên Khu viện cũng thuộc Thanh Vân tông mà thôi, hơn nữa nhìn qua bộ dạng hiện tại của viện chủ Thiên Cơ viện Diệp Hoàng mà xem, phỏng chừng cũng không có cách nào bảo vệ được đệ tử Thiên Cơ viện nữa, nếu sợ sau này bị làm khó dễ thì không bằng bây giờ cứ lựa chọn luôn cho xong.

Nghe qua lời nói của Phong Nhưộc, Khúc Vân thở dài rồi xoay người sang đứng bên nhóm Thiên Khu viện. Khi bọn hắn vừa đi, bên Thiên Cơ viện bỗng chốc chỉ còn lại hai đệ tử đời thứ hai và bảy tên đệ tử đời thứ ba nữa thôi, nếu tính cả Lam Lăng và Diệp Hoàng còn chưa biết sống chết kia thì chính xác chỉ còn lại mười một người.

Nhưng điều làm cho Phong Nhưộc cảm thấy thật bất ngờ chính là Đường Thanh cũng ở lại.

"Xem ra mấy người các người cứ mãi chấp mê bất ngộ, cũng tốt! Đệ tử tuân sơn đầu! Đưa bọn chúng đến Đông phong đi!" Điền Mộ hừ lạnh một tiếng nhưng trong chớp mắt vẻ nịnh nọt bỗng hiện ra khi hắn quay trở lại đứng cạnh Mạc Vân, xem ra y thật sự muốn dựa hơi Ngự Thú điện.

"Chúng ta đi Đông phong thôi!"

Lúc này Lam Lăng đã tỉnh táo trở lại, nằng nịu Diệp Hoàng đang bị trọng thương mà cắn răng nói. Hiện giờ gần như Thiên Cơ viện chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa mà thôi, ngay cả Truyền công hộ pháp cũng im lặng trầm mặc, cho nên nằng nịu là đệ tử thân truyền của Viện chủ phải đứng ra gánh vác vai trò thù lĩnh.

Đi theo mười mấy tên đệ tử Thiên Khu viện đang giám sát, đám người Phong Nhưộc phải đi thẳng đến Đông Phong không được ngừng lại giữa đường.

Tuy thế mọi người đều im lặng không nói câu nào, bởi vì ai cũng biết đây chỉ là lúc khởi đầu, những ngày đi trên con đường gian khổ tiếp theo còn khó khăn hơn nhiều.

"Hai vị sư thúc, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Lúc này Lam Lăng mới hướng sang hai vị đệ tử đời thứ hai xin lời khuyên, hai người này vốn là sư đệ của Diệp Hoàng bình thường có giao tình không tệ, vì thế họ mới không gia nhập vào Thiên Khu viện.

Hai vị đệ tử đời thứ hai này liếc nhìn nhau đồng thời cười khỏ: "Lam sư đệ! Thật xin lỗi, chúng ta cũng chỉ có thể làm được là không gia nhập vào Thiên Khu viện, còn những chuyện khác thì người cũng thấy đấy, hiện tại Thiên Cơ viện xem như đã không còn tồn tại nữa rồi. Mọi người đã tàn mất hết cả, nếu có thể thì bọn ta sẽ gia nhập môn phái khác, còn không được thì đành làm tán tu vậy, như thế có lẽ còn tốt hơn chuyện phải gắng gượng chèo chống thế này!"

Lắc đầu cảm thán một phen, hai vị đệ tử đời thứ hai liền mỗi người tự dẫn đồ đệ của mình mà rời đi.

Thế là trong nháy mắt, Thiên Cơ viện chỉ còn lại có năm người, theo thứ tự là Phong Nhưộc, Đường Thanh, Lam Lăng, Diệp Hoàng cùng một đệ tử đời

thứ ba từ đầu tới giờ vẫn chưa lên tiếng.

"Híc, Phong Nhực ! Chúng ta làm gì bây giờ?" Lúc này Đường Thanh cũng trở nên lúng túng, bởi vì từ nhỏ đến lớn mọi người đều sinh sống chung với nhau, do lần này phải tách thành một nhóm riêng biệt, nên cảm giác lẻ loi thế này đúng là khó chịu thật.

"Các người muốn gì thì cứ ngay lập tức, đừng có ở đây giả mù sa mưa nữa!" Hai mắt của Lam Lăng đỏ hoe lên, nàng cả giận là lớn. Thật ra nàng đang cố nén không khóc, nghĩ đến cũng hợp lý, hiện tại nàng chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi thôi. Trước đây còn có sư phụ Diệp Hoảng đảm trách mọi việc, nên lúc nào cũng nhàn nhã thoải mái, so với hiện tại thì khác xa một trời một vực, nàng còn có thể giữ được bình tĩnh được thế này đã là rất tốt rồi.

Nhìn Đường Thanh, lại nhìn Lam Lăng, Phong Nhực cũng cảm thấy thật khó khăn. Thật ra theo ý định trước đây hẳn sẽ bỏ chạy thật xa, tuy nhiên ngay lúc này hẳn bỏ đi như thế thì hẳn đúng là một tên máu lạnh. Chưa kể hẳn còn một vị sư phụ đỡ đầu kia nữa, vì thế mới chưa thể cao chạy xa bay được!

Bất đắc dĩ Phong Nhực mới cười cười liền quyết định chủ ý: "Ta không đi, Đường Thanh người tính sao?"

"Hắc hắc ! Ta cũng không đi, nếu chỉ một người thì không có ý nghĩa gì, nhưng nhiều người thì có thể nên chuyện đấy!" Đường Thanh cười to một tiếng vui vẻ, rồi nói tiếp: "Về sau hai người chúng ta, à không ... còn có Lam sư tỷ nữa, chỉ cần ba người chúng ta phối hợp sẵn sẵn là có thể kiếm sống thoải mái rồi! Sư tỷ người nói có đúng không!"

Lúc này tên đệ tử đời thứ ba trước giờ vẫn im hơi đột nhiên lên tiếng: "Còn ta nữa, tên là Bành Việt!"

"Ha ha ! Hoan nghênh gia nhập, Lam sư tỷ, người cứ chăm sóc cho Diệp sư bá đi, Bành Việt cảnh giới xung quanh đây. Đường Thanh! hai người chúng ta đi tìm chỗ nào có địa thế bằng phẳng với có ánh mặt trời chan hòa một chút, để dựng tạm hai gian nhà trúc trước đã. Sau này, Đông phong chính là địa bàn của chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 52: Lối Thoát.

"Không cần phải đi!"

Phong Nhực và Đường Thanh mới đi được vài bước đã nghe Lam Lăng gọi giật lại, nàng cảm kích nhìn hai người rồi thở dài một tiếng nói: "Thực xin lỗi, vừa rồi ta hơi bị kích động. Thật ra ở lại nơi đây chỉ còn đường chết, cho dù Thiên Khu viện không ra tay đối phó chúng ta, nhưng chỉ cần phong kín cả tòa Đông phong này thì tiến độ tu luyện của chúng ta sẽ bị chậm lại rất nhiều, hậu quả chắc hẳn các người cũng biết. Do đó, chúng ta phải lập tức rời khỏi Thanh Vân Sơn! Các người có ý kiến gì không?"

Nghe Lam Lăng nói thế, Phong Nhực và Đường Thanh bèn thở dài một hơi và liếc nhìn nhau, kỳ thật bọn hắn làm sao không nghĩ tới chuyện đó. Hiện tại Thiên Cơ viện đã suy tàn, cho dù Thiên Khu viện không cần cái mạng nhỏ của bọn hắn, nhưng nhất định sẽ hạn chế tốc độ tu luyện của bọn hắn. Ví dụ như không cho phép được săn bắn trong khu vực bảy mươi hai dãy núi, mà nếu không có Ngũ Hành thạch thì làm thế nào mua được mầm Linh mộc tốt đây? Làm sao có thể mua thanh kiếm tốt với bộ trang phục tốt hơn đây?

Tuy biết thế nhưng do thấy bộ dạng đáng thương của Lam Lăng, bọn hắn không biết nên nói thế nào, đành phải đợi nàng tỉnh táo lại rồi tiếp tục khuyên bảo. Nhưng có lẽ bọn hắn đã đánh giá quá thấp trí tuệ của vị sư tỷ này rồi.

"Tất nhiên, chúng ta không có ý kiến, nhưng nếu rời khỏi Thanh Vân Sơn thì chúng ta nên đi đâu? Những dãy núi có linh khí sung túc đều đã bị các đại môn phái tu tiên chiếm cứ hết rồi!" Phong Nhực mở miệng nói. Dù có mầm Linh mộc tốt nhưng cũng phải gieo ở những nơi có linh khí nồng đậm mới được, còn nếu không thì chúng cũng sẽ không hấp thu được bao nhiêu linh khí đâu.

"Chúng ta tới Thiên Đăng sơn đi!" Lam Lăng cẩn thận suy nghĩ một lúc rồi mới nói: "Tuy chỗ đó đã có ba môn phái tu tiên, nhưng vì thường hay tổ chức phiên chợ nên ba môn phái đó không có tính bài ngoại lắm. Vì thế, rất nhiều tán tu chọn nơi đó để tu luyện, hơn nữa tổng bộ liên minh tu tiên Nhạn Bắc đóng ngay ở Thiên Đăng sơn, nên thường xuyên công bố một ít nhiệm vụ cho tán tu, vì thế chúng ta cũng có thể tiếp nhận một vài nhiệm vụ để kiếm thêm Ngũ Hành thạch mà duy trì tu luyện. Dù thế nào đi nữa, rồi có một ngày không xa chúng ta sẽ trở lại Thanh Vân sơn."

"Được! Ta đồng ý!" Không ngờ người vừa thốt ra lời tán thành lại là tên Bành Việt, "Kỳ thật lựa chọn của ta cũng là Thiên Đăng sơn, ngoại trừ những lý do giống như lời của Lam sư tỷ thì còn một chuyện nữa, chính là tại đó người của Thiên Khu viện sẽ không dám làm càn! Chúng ta chỉ cần một khoảng thời gian thư thả để đề cao tu vi, sau này không cần phải lo lắng nhiều!"

"Nếu đã đồng lòng thì nên lập tức đi ngay, thừa dịp Thiên Khu viện còn hỗn loạn mà rời đi. Nhưng sợ rằng Diệp sư bá không chịu nổi đường xa lận lội!" Phong Nhực nói ra sự lo lắng trong lòng. Hiện giờ Diệp Hoảng đã bị trọng thương, chắc hẳn không thể nào khống chế được phi hành tọa kỵ.

"Chuyện này không sao, Tuyết Vân điều của ta có thể chờ được hai người, bây giờ không nên chậm trễ nữa, chúng ta xuất phát ngay thôi!" Lam Lăng quyết định dứt khoát.

"Được rồi! Các người cứ đi trước một bước, ta đi lấy ít đồ sẽ theo sau!" Phong Nhựt nói xong liền giải phong cho Tiểu Ngọc từ, hiện tại với mấy người chung thuyền này hẳn không cần phải che giấu gì cả!

"Oa! Linh thú cấp ba. Phong Nhựt, người lấy ở đâu ra thế!" Mắt thấy con Kên kên cấp ba này to lớn chẳng kém gì Tuyết Vân điều, Đường Thanh và hai người kia đều há hốc mồm kinh ngạc. Nên biết, linh thú cấp ba không phải dễ dàng thuần dưỡng như linh thú cấp hai, trong tất cả đám đệ tử đời thứ ba ở Thanh Vân tông, cũng chỉ có ba người Lam Lăng, Sở Thiên và Ninh Viễn là có tọa kỵ linh thú ba cấp thôi, không ai ngờ được Phong Nhựt lại là chân nhân bất lộ tướng.

"Ha ha! Đương nhiên là thu phục được nó rồi!" Phong Nhựt cười cười, dù rằng ba người bọn Đường Thanh, Lam Lăng có thể đáng tin cậy, nhưng sự tình liên quan với Mộc Linh thạch có lẽ không nên đề cập đến thì hay hơn.

"Vây được, chúng ta đi trước một bước, dù sao tốc độ của con Kên kên này cũng rất nhanh, người sẽ nhanh chóng đuổi kịp chúng ta thôi." Lam Lăng nghi hoặc liếc nhìn Phong Nhựt nhưng không nói thêm điều gì nữa. Đường Thanh và Bành Việt trợ giúp diệp Hoảng lên Tuyết Vân điều, sau đó ba người đều tự không chế phi hành tọa kỵ bay về hướng Thiên Đăng sơn.

Còn Phong Nhựt bay về phía Tiểu cốc bí mật, nếu phải rời khỏi Thanh Vân sơn thì tất nhiên hẳn phải dẫn theo Minh Khê cùng Ngân Giáp Tri Thủ mới được, nếu gặp phải nguy hiểm gì thì cũng có hai tay đại trợ lực a! Tuy nhiên vẫn còn phiền toái một chuyện đó là hẳn không có cách nào phong ấn Ngân Giáp Tri Thủ lại, nên hẳn dự định đành phải để nó ngồi trực tiếp trên người Kên kên vậy.

Từ trên không lượn xuống, Phong Nhựt đã thấy một bóng áo trắng hiện ra ở xa xa. Hắn còn chưa thấy rõ ràng thì Minh Khê đã ngồi trên lưng Ngân Giáp Tri Thủ hiện ra ở trước mặt hắn.

"Chuyện này ... Sao nó lại di chuyển nhanh như vậy được nhỉ?" Phong Nhựt thiếu chút nữa bị dọa cho giật cả mình, tốc độ của con Ngân Giáp Tri Thủ thật quá nhanh, hắn nhớ rõ từ lúc còn là linh thú cấp hai thì tốc độ của nó có nhanh hơn hắn thật, nhưng cũng không nhanh hơn nhiều lắm.

"Thế này đã nhằm nhò gì, Ngân Giáp Thiên Thủ vốn sở trường về tốc độ, nhưng giờ nó mới chỉ ở thời kỳ non nớt thôi, nếu sau này lớn hơn nữa thì dựa theo tốc độ của nó phải lấy tia chớp mới hình dung đúng nghĩa!" Minh Khê ngồi trên lưng Ngân Giáp Tri Thủ khi định thần nhân (*) nói.

"Sao lại là Ngân Giáp Thiên Thủ?" Phong Nhựt sững sờ. Hắn còn nhớ rõ ràng tên nữ gian thương kia đã từng nói đó là Ngân Giáp Tri Thủ mà, tuy thế hẳn liền kinh ngạc hỏi ngay: "Làm sao người biết nó, không lẽ người đã khôi phục trí nhớ rồi à?"

"Không! Chỉ là khi nhìn thấy nó thì đột ngột trong đầu ta xuất hiện những tin tức đó thôi!" Minh Khê buồn rầu lắc đầu.

"Hắc hắc! Như vậy cũng tốt rồi!" Phong Nhựt khe khẽ thở dài một hơi, nhưng lại hỏi một câu thăm dò: "Chúng ta sắp sửa rời khỏi nơi đây, người có cách nào mang theo con Nhện Ngân giáp này đi cùng không?"

"Là Ngân Giáp Thiên Thủ!" Minh Khê cải chính, "Muốn đưa nó đi rất đơn giản mà, chỉ cần thu vào phong ấn hoàn là được!"

Nói xong, Minh Khê chỉ tay một cái, Ngân Giáp Thiên Thủ đang ở trên mặt đất bỗng nhiên biến mất tiêu.

Phong Nhựt trợn mắt há hốc mồm sững sờ một hồi, nhưng trong lòng càng khẳng định thêm, tên Minh Khê này ắt hẳn có địa vị rất lớn, bởi vì phẩm chất của phong ấn hoàn trong tu tiên giới rất khác nhau, nếu phong ấn hoàn bình thường chỉ có thể phong ấn một con linh thú mà thôi, phong ấn hoàn phẩm chất càng cao thì càng có thể phong ấn nhiều con hơn, nhưng kéo theo giá trị của loại phong ấn hoàn đó sẽ càng lớn, nhiều khi giá trị cao tới mức tu sĩ không cách nào với tới.

Hắn buộc phải đánh giá lại tên Minh Khê này, Phong Nhựt vẫn không thể xác định được tu vi của nàng đang ở cảnh giới nào, rõ ràng không phải Luyện Khí kỳ, cũng không phải Trúc Cơ kỳ, chẳng lẽ lại là Kim Đan kỳ. Hắn tạm thời bỏ qua khả năng là Kim Đan kỳ, bởi vì một cao thủ Kim Đan kỳ sao lại để người khác đánh cho thành bộ dạng bị thảm đến thế này.

"Á, Minh Khê, người có phi hành tọa kỵ không?"

"Tất nhiên là có! Nhưng ta không biết nó ở đâu rồi?" Minh Khê nói mà tựa như chưa trả lời vậy, làm cho Phong Nhựt suýt nữa phải thổ huyết.

"Được rồi, người cầm lấy Thương Ngọc điều này, chúng ta đi thôi!" Phong Nhựt tuy rất muốn biết trên người Minh Khê chứa đựng những bí mật gì, nhưng hiện giờ chỉ có thể đợi từ từ mà khám phá.

Hắn giải phong Kên kên cấp ba rồi dẫn Minh Khê bay thẳng về hướng Thiên Đăng sơn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 53: Tuyệt Cốc Tiểu Trấn

Diện tích của Thiên Đăng sơn không hề rộng lớn bao la giống như Thanh Vân Sơn. Phong Nhước chỉ mới tới ba ngọn núi cao nhất và vài ngọn núi nhỏ xung quanh, nhưng nơi mà những người phạm thể tục không thể đến được chính là ba ngọn núi cao nhất này, vị trí giao nhau giữa ba ngọn núi này được gọi là tuyệt cốc Thiên Đăng sơn !

Nói là tuyệt cốc thì nghe thật đáng sợ, nhưng trên thực tế có gọi là thể ngoại đảo nguyên để hình dung cũng không đủ, đây chính là nơi tụ tập rất nhiều tán tu, đương nhiên chỗ này cũng có rất nhiều phạm nhân sinh sống, chỉ có điều những người phạm tục ở đây không có chút liên quan gì với những người phạm thể ở ngoại giới bởi họ chính là người đời sau của những người tu đạo. Những người này vì không có tư chất tu luyện nên nguyện ở lại tuyệt cốc trồng Hương Linh đạo, hoặc nuôi nấng Tuyệt Linh tằm để kiếm sống qua ngày.

Cứ như vậy đời nọ tiếp nối đời kia, trong tuyệt cốc dần dần hình thành nên một tiểu trấn. Người trong tiểu trấn ít nhiều cũng có quan hệ với ba môn phái tu tiên ở Thiên Đăng sơn. Họ thu hoạch Hương Linh đạo và tơ của Tuyệt Linh tằm chủ yếu bán cho ba môn phái tu tiên này để đổi lấy Ngũ Hành thạch.

Nhóm Phong Nhước lựa chọn cũng chính là tiểu trấn ở tuyệt cốc này. Sở dĩ mọi người nhất trí ở đây bởi vì nơi này là chỗ duy nhất có linh khí sung túc thuộc liên minh tu tiên Nhạ Bắc, mặt khác còn cho phép người tu đạo từ bên ngoài đến ở nữa.

"Trước hết chúng ta cần thuê một tòa trang viện cái đã, tất cả các phòng trong tiểu trấn đều thuộc về tam đại môn phái, ai dám tự tiện kiến tạo đều bị trục xuất khỏi tuyệt cốc, chỉ có điều tiền thuê nơi này rất đắt, một tiểu viện nhỏ nhỏ thôi trong một năm cũng đã mất cả trăm viên Ngũ hành thạch rồi!" Bành Việt có vẻ biết nhiều về tiểu trấn ở tuyệt cốc cho nên y chủ động giảng giải cho mọi người hiểu.

"Đắt như vậy cơ à?" Cả nhóm Phong Nhước giật mình kinh hãi, một trăm viên Ngũ Hành thạch không phải là một khoản nhỏ thể mà chỉ được ở có một năm thôi.

"Không còn cách nào khác quy tắc nơi này là thế, tuy nhiên trang viện ở đây mọi thứ rất là tốt, chẳng những có trận pháp phòng hộ mà còn có một gốc Linh mộc hai mươi năm đủ để tu luyện nữa, trong khi ở bên ngoài chốn hoang dã thì chẳng những dễ bị các loại linh thú tấn công, mà còn phải né tránh đám đệ tử tuần sơn của tam đại môn phái nữa. Như thế còn khó chịu hơn nhiều!" Bành Việt cũng nói với vẻ bất đắc dĩ.

"Đương nhiên, chúng ta cũng có thể rủ các tán tu khác cùng thuê một trang viện, mỗi gian phòng chỉ tốn có hai mươi viên Ngũ Hành thạch mỗi năm, nhưng chúng ta có những năm người như vậy sẽ rất bất tiện!" Bành Việt vừa nói vừa đảo mắt nhìn Phong Nhước và Minh Khê.

"A, nhân số chúng ta vừa đủ thuê một cái trang viện, vừa vặn mỗi người một gian!" Phong Nhước vội vàng nói. Trước đây hắn chỉ nói sơ qua Minh Khê là bằng hữu hắn quen biết chưa được bao lâu, tuy nhiên xem ánh mắt của hai người Đường Thanh và Bành Việt thì hiển nhiên là không tin, thậm chí cả Lam Lăng cũng như thế.

"Chúng ta tìm kiếm ở phía trước xem sao, nếu có trang viện phù hợp lập tức thuê luôn đi, như vậy cũng có lợi cho việc tĩnh dưỡng của sư phụ!" Lam Lăng quyết định.

Mọi người đi dọc theo con đường rộng rãi của tiểu trấn, Trấn này đúng là hoàn toàn khác với thị trấn ở những nơi phạm tục. Ở đây rất sạch sẽ gọn gàng, tuy rằng cũng là người đến người đi nhưng không gây ra tiếng ồn ào huyên náo.

Các cửa hiệu ở đây rất nhỏ, dọc theo hai bên đường phố đều là những trang viện lớn nhỏ khác nhau. Trang viện nào cũng phát ra một tầng tia sáng màu vàng nhạt, không cần phải nói cũng biết đây là trận pháp thuộc loại đơn giản nhất, Như Sơn trận pháp.

Hơn nữa do linh khí ở đây sung túc, nên dù là những phạm nhân thì người nào cũng có tinh thần vô cùng phấn chấn, mặt mày hồng hào, không có chút vẻ nào của bệnh tật nơi phạm thể.

Tuy nhiên dọc theo đoạn đường này, nhóm của Phong Nhước không thấy trang viện nào phù hợp cả, lý do không phải tiền thuê quá đắt mà là trang viện rộng quá cần phải ở ghép cùng với những tán tu khác. Cho nên bọn họ vẫn phải tiếp tục đi tìm.

"Lam sư tỷ, người xem trang viện này được không?" Khi mọi người tập trung lại ở chỗ tận cùng của tiểu trấn thì phát hiện một tòa trang viện hoang phế, Trang viện này thoạt nhìn không rộng rãi lắm.

"Ừm, không tệ lắm, nơi đây rất yên tĩnh!" Lam Lăng gật đầu, kỳ thật trong nội tâm nàng đang âm thầm kêu khổ. Trước kia nàng chưa bao giờ bận tâm về Ngũ Hành thạch cả, chỉ khi nào nàng cần lắm mới tới thẳng chỗ của Diệp Hoảng yêu cầu là sẽ có người đưa cho. Vừa rồi nàng cũng nhìn thấy vài trang viện tốt lắm nhưng tiền thuê hàng năm ít nhất cần tới hai trăm viên Ngũ Hành thạch lận, mà hiện tại trên người nàng chỉ có không tới trăm viên, thì làm sao có thể thuê được chỗ đó để ở chứ?

"Ta đi hỏi nhé!" Bành Việt xung phong nhận việc gõ cửa hỏi thăm, hiện tại y cũng hơi có vẻ luống cuống, ai mà ngờ tiền thuê nhà ở trong tuyệt cốc này lại cao đến như thế. Hiện giờ trong nhóm, ngoại trừ Lam Lăng ra thì toàn bộ các thành viên khác đều nghèo kiệt xác, nếu như đến cái trang viện này mà còn không thể thuê được thì bọn họ chỉ còn có cách sống hòa lẫn vào đám người phạm thể mà thôi.

"Lam sư tỷ, ở đây ta có mười viên, ngươi hãy cầm tạm đi." Phong Nhượng than thẳm một tiếng rồi đưa ra mười viên Ngũ Hành thạch thuộc tính thủy. Bây giờ hắn không còn gì nữa, trước kia tiêu xài nhiều quá, hơn nữa còn đứt cho tên tiểu ngọc tử và Ngân Giáp Thiên Thủ nữa, cho nên trong tay hiện giờ cũng chỉ còn có thể, đúng ra hắn muốn giữ lại để tĩnh luyện thanh kiếm đấy.

"Đường sư huynh, trong tay ngươi còn có Ngũ Hành thạch không?" Phong Nhượng quay đầu lại hỏi Đường Thanh.

"Làm gì còn chứ!" Đường Thanh bắt đầu dĩ nhiên vai, "Không nhớ trước đây ta đã gom sạch hết để mua Ngũ Hành thạch hạ phẩm rồi à!"

"Ất hẳn là trên người Diệp sư bá vẫn còn có lưu lại chút gì đó thì sao?" Phong Nhượng chưa từ bỏ ý định, hắn quay sang hỏi Lam Lăng.

"Cho dù có, ta cũng không thể lấy được!" Lam Lăng lắc đầu, "Sư phụ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, mà đại trữ vật của người cũng chỉ có người mới có thể sử dụng."

Bây giờ ba người chỉ còn cách nhìn nhau thở dài mà thôi, lúc này Bành Việt cũng vừa quay trở lại với vẻ mặt rất vui mừng, "Lam sư tỷ, Lam sư tỷ, ta đã thỏa thuận rồi, cái trang viện này mỗi năm chỉ cần sáu mươi viên Ngũ Hành thạch là thuê được rồi!"

"Sáu mươi viên? Rẻ thế à? Bành Việt ngươi không có bị lừa đấy chứ?" Đường Thanh nghi hoặc hỏi lại.

"Sao lại như thế ! Chuyện này do đích thân chủ nhân đã đồng ý, chỉ có điều trang viện này không có Linh mộc, cũng không có trận pháp phòng hộ!"

"Không có Linh mộc, lại không có trận pháp phòng hộ nữa à? Đây chỉ là tòa trang viện hoang phế mà thôi!" Đường Thanh phẫn nộ nói. Cũng vì không có Linh mộc nên hằng ngày bọn họ không biết sẽ tu luyện ra sao nữa đây. Với lại không có trận pháp phòng hộ, thì tương lai có thể sẽ bị đám linh thú xông vào phá phách.

"Hay lắm! Thôi thuê trang viện này đi! Sau một thời gian nữa, chúng ta sẽ đổi cái khác là được, trước mắt có chỗ cho chúng ta thu xếp an cư cái đã" Lam Lăng bình tĩnh nói.

Nghe Lam Lăng nói như thế, Đường Thanh chỉ biết im lặng, ai bảo mình thiếu Ngũ Hành thạch làm chi!

Thừa lúc Lam Lăng và Bành Việt cùng nhau đi gặp viện chủ xác nhận phòng ước (*), Phong Nhượng và Đường Thanh liền đi xem xét xung quanh trang viện.

Cái trang viện này hẳn là được kiến tạo từ lâu lắm rồi, có nhiều chỗ trên tường đã xuất hiện vết nứt, trên mặt đất mọc đầy cỏ dại, có lẽ nguyên nhân do không có trận pháp phòng hộ mà ra.

Trang viện này được xây ở chỗ chẳng ai thèm ghé tới, những trang viện khác ở gần đây nhất cũng phải cách nhau gần trăm trượng, quả thật nhìn thoáng qua bỗng thấy cảm giác rất hoang vu.

Cách tường hậu viện hơn mười trượng là đủ loại cây cối um tùm, dù hiện giờ là ban ngày nhưng vẫn khiến cho người ta có cảm giác u tối.

"Phong Nhượng, ngươi có cảm thấy trang viện này rất tà môn không?" Đường Thanh từ bên kia chạy tới hạ giọng hỏi.

Phong Nhượng liếc nhìn rừng cây u ám rồi hỏi lại: "Ngươi phát hiện cái gì à?"

"Không, ta chỉ cảm thấy hầu hết trong tuyệt cốc này dường như lúc nào cũng thiếu thốn trang viện cho thuê, thế mà cái trang viện này đã lâu rồi mà không có ai đụng tới vậy. Cái này phải giải thích làm sao đây? Hơn nữa chuyện này rất kỳ quái dọa người a!" Đường Thanh vừa nói vừa chăm chú nhìn vào rừng cây, "Có lẽ, chúng ta cũng nên kiểm tra kỹ lại một lần xem sao. Nói cách khác, chúng ta dùng cái trang viện không có trận pháp phòng hộ thế này, thì mỗi khi đang chú tâm tu luyện lỡ bị quấy rầy thì cũng chán hay ho gì!"

"Ha ha! Cứ ở vài hôm đi rồi tính tiếp! Ta thấy cái trang viện này cần phải ra sức dọn dẹp cho sạch sẽ gọn gàng mới được!" Phong Nhượng mỉm cười. Bản thân hắn thì ngược lại vốn là người khá lơ đãng, có lẽ trước đây đã từng có nhân vật bản địa ở lại, cho nên những chuyện đại loại không hay ho gì đó khó mà tồn tại mới phải.

(*) Phòng ước: ký kết hợp đồng thuê nhà.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 54: Khô Mộc

Tuy rằng Phong Nhựt đã nghi ngờ từ trước là trang viện này rất kỳ quái, nhưng không ngờ nó tàn tạ đến mức thế này. Hắn và Đường Thanh mới dạo qua một vòng thì thấy toàn là cỏ dại mọc đầy, trên lối đi bây giờ chỉ có thể bước ngay giữa đường mới không dẫm lên mặt cỏ.

Mà ở bên ven đường có một gốc cây xù xì to cỡ thùng nước, thân cây này vốn là Linh mộc của trang viện, phỏng chừng cũng hơn trăm năm tuổi thì phải, đáng tiếc giờ đây nó đã thành cây khô mất rồi!

Lại nhìn qua các dãy phòng ốc trong trang viện, nơi chính diện có ba gian, ở hai phía thì mỗi bên có thêm một gian nữa. Ngoại trừ ba gian chính diện miễn cưỡng có thể xem như phòng ở, còn lại hai gian bên cạnh thì chẳng khác gì chuồng bò. Trên nóc phòng bên trái bị thủng một lỗ to đùng, phòng bên phải còn trông thảm hại hơn nữa khi hai cả hai bức tường đều đã sụp đổ! Đừng nói có người dám ở đây, chỉ mới liếc mắt nhìn qua thôi cũng đã phát hoảng lên rồi!

"Sặc, phòng ốc thế này mà lấy giá tới sáu mươi viên Ngũ Hành thạch à? Lão bản này ép giá quá đi!" Phong Nhựt không nén nổi bực mình phải la lên.

"Cái giá đấy không phải chỉ là phí thuê trang viện mà bao gồm cả lệnh bài tạm CU rồi, nếu không có cái này sẽ bị đệ tử tuần son của tam phái bắt giữ đấy!" Bành Việt vừa giơ lệnh bài có khắc hoa văn cổ quái lên vừa nhấn nhá giải thích.

"Được rồi, không đề cập tới chuyện này nữa. Phòng giữa dành cho sư phụ, ta và Minh Khê ở bên phải, còn ba gian phòng khác thì ba người các người tự sắp xếp lấy!" Lam Lăng nói xong, liền diu Diệp Hoảng vào gian phòng ở giữa. Trong số ba gian ở chính diện này, do trước đây gian phòng chính giữa này đã có người ở nên cũng là phòng tương đối đẹp nhất, còn phòng bên phải dường như ngày trước dùng làm kho chứa đồ, nên có vẻ tốt hơn một chút so với các phòng còn lại, riêng gian phòng bên trái thì ngoài việc cửa sổ không có chấn song ra, còn lại đều tốt hơn hai gian chái phòng còn lại rất nhiều.

"Ai ở gian phòng này?" Đường Thanh, Bành Việt nhìn nhau, cuối cùng Bành Việt mở miệng hỏi.

"Ha ha! Ta chọn sương phòng bên trái đi, dù sao phòng ở có tốt xấu một tý cũng không sao!" Phong Nhựt cười nói, nhớ năm đó hắn đã từng đào một ở trong tuyết để ở nên hiện giờ hắn không quan tâm lắm đến chuyện này.

"Còn ta ở sương phòng bên phải! vậy thì Bành Việt người ở lại phòng này đi!" Đường Thanh cũng thoải mái nói ra, tuy nhiên y lại nói tiếp: "Nhưng người phải chịu trách nhiệm dọn dẹp đám cỏ dại nhé!"

Bành Việt nghe thấy liền sững sờ nhưng lập tức cười khò nói: "Được rồi, mấy đám cỏ dại đó cứ để cho ta, nhưng hai người các người phải nhanh chóng sửa chữa hai gian phòng kia đi, bằng không đêm nay sẽ phải ngủ ngoài đường đấy!"

"Hắc hắc! Việc này dễ như trở bàn tay mà!" Phong Nhựt cười hắc hắc, rút ra Thanh Phong Kiếm. Hắn vừa mới vung kiếm lên "Sưu sưu" vài cái lập tức làm gian sương phòng của rách nát của hắn sập xuống luôn. Hắn đã không có hứng thú sửa chữa lại thì rõ ràng phương pháp tốt nhất là xây lại một gian mới vậy.

"Ha ha... Phong Nhựt! Phương pháp của ngươi hay lắm!" Tâm trạng của Đường Thanh cũng vui lây bèn rút ra thanh kiếm nhị phẩm chém cách không một phát làm cho sương phòng của gã vang "ầm" lên một tiếng cũng sập hoàn toàn!

"A!" Bành Việt thấy rõ sự bá đạo khí thế ngất trời của Phong Nhựt và Đường Thanh khi giải quyết nhanh gọn đám phế tích này, y chỉ có thể vô cùng hâm mộ liền xoa xoa cái mũi, rồi vác lấy thanh kiếm của mình ra mà cẩn thận thanh trừ cỏ dại trong trang viện.

Chỉ sau một canh giờ, toàn bộ trang viện đã được ba người dọn dẹp sạch sẽ, tuy nhiên đối với Linh mộc đã chết héo kia tạm thời Phong Nhựt không cho Bành Việt chém đứt đi, bởi vì hắn chợt phát hiện ra chỉ cần mình khẽ chạm vào gốc Linh mộc này là có thể phát giác được một tia linh khí như có như không trong đó. Cho dù tia linh khí này đối với người tu đạo không có chút công dụng gì, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy gốc Linh mộc này có lẽ chưa chính thức bị chết khô.

Trong lúc nhất thời, hắn cũng chưa thể phán đoán ra thêm gì nữa.

"Phong Nhựt! Đi thôi! Hay là cứ đốn luôn gốc cây này đi, chỉ một gốc Linh mộc thôi mà có gì đẹp mắt chứ, hơn nữa nó đã chết héo đây này, mấy ngày nữa chúng ta còn phải tìm mua một mầm Linh mộc mới rồi!" Đường Thanh gọi lớn. Hiện giờ bọn họ không cách nào lấy được gạch đá để dựng phòng, may sao vẫn còn một đám cây rừng ở phía sau, dựa vào đám cây này cũng không đến mức không có vật liệu để dựng phòng.

Phong Nhựt đáp lời, nhưng mắt vẫn liếc nhìn gốc Linh mộc một cái, nếu không do hiện giờ phải vội vã dựng phòng ốc này nọ, hơn nữa vì có Đường Thanh và Bành Việt ở bên cạnh, thì hắn thật sự muốn thử chút pháp lực với cái gốc cây khô này rồi.

Chuyện đốn củi có lẽ đối với người bình thường là một việc làm rất vất vả, nhưng với người tu đạo thì chẳng khác gì trò chơi cả. Lúc Phong Nhựt bước tới thì đã thấy hai tên Đường Thanh và Bành Việt đang điên cuồng vung kiếm chém tới tấp, mới trong chốc lát mà đã có gần trăm gốc cây nằm chất đống trên mặt đất, gốc nào gốc nấy to bằng thùng nước.

"Đủ rồi, đủ rồi! Chẳng lẽ các người muốn kiến tạo cung điện à?" Phong Nhựt dờ khóc dờ cười vội vàng ngăn hai người lại.

Khi màn đêm buông xuống, hai gian phòng nhỏ đã được dựng xong, Bành Việt đứng nhìn ngắm một hồi mà lộ vẻ hâm mộ không thôi, nếu dần lòng không được thì thiếu chút nữa hắn đã bắt tay vào kiến tạo thêm một gian nữa rồi.

Cuối cùng Diệp Hoảng cũng tỉnh lại, tuy thế Phong Nhựt đoán rằng do lần này bị trọng thương quá nặng, nên về sau này dù có thể tu luyện cật lực đi nữa cũng sẽ khó có cơ hội tiến giải.

Dù gì thì sự việc Viện chủ tỉnh lại cũng là một chuyện tốt, ít ra trên khuôn mặt của Lam Lăng đã xuất hiện nụ cười trở lại.

Do trang viện không có trận pháp phòng hộ nên phải có người gác đêm. Nhiệm vụ gác đêm này tất nhiên sẽ được bọn ba người Phong Nhựt, Đường Thanh và Bành Việt luân phiên đảm nhiệm.

"Đêm nay ta canh cho! Từ nay về sau mỗi người một đêm!" Phong Nhựt trực tiếp sắp xếp. Tuy rằng dựa theo quy củ của Thanh Vân Tông thì hẳn phải gọi hai người này một tiếng sư huynh mới phải, nhưng do biểu hiện hai ngày qua của hắn khá trầm ổn, vô tình thậm chí cả Lam Lăng cũng không tự chủ được mà phải nghe theo đề nghị của hắn.

Bởi vì Đường Thanh chặt cây dư ra quá nhiều, cho nên số còn lại Phong Nhựt biến hết thành củi, hắn đốt một đống lửa to đến nỗi chiếu sáng từng góc ngách của trang viện.

Đương nhiên chẳng phải do Phong Nhựt sợ đêm tối, mà thật sự hắn thích cảm giác ấm áp thể này, đống lửa thì thoảng bật ra từng tiếng nổ lộp bộp làm hắn như đang trong mộng vậy.

"Ha ha! Nếu có một miếng thịt nướng nữa thì tốt biết mấy!" Phong Nhựt lác đầu cười nói, sau đó theo thói quen lấy ra một khối bánh gạo. Hiện giờ hắn đã thích ứng được với cái món bánh gạo khó nuốt tới cực điểm này rồi, dù sao bây giờ hắn cũng đang đói bụng, nếu không ăn thì không thể làm gì được.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt thời gian đã qua nửa đêm dần chuyển qua ngày mới, bởi vì thể chất của tu sĩ mạnh hơn phạm nhân rất nhiều cho nên cần bản không cần phải thay phiên, mà dù cho Phong Nhựt có thức suốt mấy ngày mấy đêm cũng không có cảm giác mệt mỏi.

Ước chừng lúc này bọn người Lam Lăng đã bắt đầu nhập định, Phong Nhựt chậm rãi đứng lên đi đến gần Linh mộc đã chết khô kia, hắn suy nghĩ một hồi rồi giờ tay phải lên phía trên rồi đưa pháp lực đi vào từng chút một.

"Ồ?" Sau chốc lát, khuôn mặt Phong Nhựt hơi cau lại. Bởi vì dựa theo những kiến thức cơ bản của Tu Tiên giới, Linh mộc có thể thu nạp linh khí tán loạn trong thiên địa, sau đó trải qua quá trình quy long rồi tán phát ra linh khí càng tinh thuần hơn. Cho nên trên lý thuyết mà nói, chỉ cần đem pháp lực đưa vào là có thể nhanh chóng tán mát ra linh khí tinh thuần, vừa rồi hắn có truyền chút ít pháp lực vào đó, nhưng không thấy bất kỳ biến đổi nào hết, tựa như trâu đất xuống biển vậy!

"Xem ra gốc Linh mộc này thật sự đã chết héo rồi!" Phong Nhựt trầm nghĩ, nhưng khi hắn vừa định bỏ đi thì đột nhiên "Vù" một luồng gió lạnh thổi vào gáy của hắn!

"A!" gần như ngay tức khắc, Phong Nhựt xông về trước hai ba bước, đồng thời Thanh Phong Kiếm trên lưng cũng đã được rút ra, lúc hắn ngoái đầu nhìn lại thì mọi cảnh vật xung quanh chẳng có biến đổi chút nào, ngay cả đống lửa cũng vẫn cháy như cũ.

"Xem ra Đường Thanh nói không sai, trang viện này thật có chút tà môn!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 55: Dạ Bán Lãnh Quang (*)

Phong Nhựt đứng yên nhìn ngó xung quanh một hồi lâu, rồi mới trở về ngồi xuống bên đống lửa nhưng trong lòng chất chứa nhiều nghi vấn.

Cho tới bây giờ hắn vẫn không tin quỷ thần nào cả, nhất là khi đã trở thành người tu đạo rồi thì chỉ có niềm tin vào thực lực của chính mình mà thôi. Lại nói luồng gió lạnh vừa rồi nhất định không phải là linh thú, bằng không với tốc độ hiện giờ của hắn không lý do gì chẳng nhìn thấy được chút bóng dáng của đối phương.

Huống chi, nếu như là linh thú thì nó sẽ phát động công kích luôn mới đúng, mà trên thực tế dường như lão già phạm nhân kia trước giờ ở nơi đây khẳng định chưa bao giờ bị công kích.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Phong Nhựt lại nhìn về phía gốc linh mộc bị chết héo kia, vì sao luồng gió lạnh này lại xuất hiện ngay sau khi mình rót pháp lực vào bên trong gốc cây? Trong chuyện này chẳng lẽ có nguyên nhân gì sao?

Đôi lông mày của Phong Nhựt nhíu chặt, tức khắc hắn quay trở lại gốc linh mộc và tiếp tục rót vào thêm một ít pháp lực, rồi cẩn thận chờ đợi tình huống xung quanh.

Quả nhiên, không lâu sau khi Phong Nhựt đưa pháp lực vào, có một đạo quang mang yếu ớt đột nhiên thoảng hiện ra bên phải hắn, "Vù" một tiếng liền

xẹt qua bên tai, hần lập tức quay đầu lại cực nhanh thì thấy tia quang mang yếu ớt nọ đã bị tiêu tan!

Tuy nhiên lúc này Phong Nhựt cũng bị dọa đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thế mới biết vừa rồi hần thật sự là may mắn, bởi vì luồng ánh sáng lạnh này dường như sinh ra bất chợt, hơn nữa thời gian công kích cũng rất ngắn nhưng uy lực lại bất phàm. Nếu như chẳng may bị đánh trúng ngay chính diện, e rằng không chết cũng phải bị thương!

"Kỳ quái? Luồng ánh sáng lạnh đó cuối cùng là vật gì? Vì sao chỉ khi mình rút pháp lực vào thì nó mới phát sinh ra?" Phong Nhựt đi vòng quanh gốc linh mộc chết héo này vài vòng, nhưng một hồi lâu vẫn chưa hiểu nổi lý do, bởi vì hần chưa từng nghe nói linh mộc trong Tu Tiên giới sẽ có hiệu quả như vậy.

Ngẫm nghĩ một hồi, Phong Nhựt quyết định tạm dừng tính sau, dù sao hiện tại đã quá nửa đêm, giờ mà đào bới thì không thích hợp chút nào!

Tuy rằng hần xác định chỗ phát ra ánh sáng lạnh, nhưng nghi vấn ám ảnh trong lòng mãi không giảm mà còn tăng lên rất nhiều. Theo tình huống hiện tại thì tòa trang viện này sở dĩ bỏ hoang phế, có lẽ lý do chính là vì gốc linh mộc bị chết héo hoàn toàn kia thôi, trong khi đó muốn bồi dưỡng một gốc linh mộc cần phải bỏ thời gian ra ít nhất mười năm mới xong, vì vậy không lẽ có người ngu xuẩn đến mức như vậy!

Nhưng vấn đề là chẳng lẽ hiện tượng lạ của gốc linh mộc này đến nay chưa ai phát hiện ra sao? Dù sao đi nữa do linh mộc có ý nghĩa rất lớn với tu sĩ ở Tu Tiên giới, nên có rất nhiều người tu đạo am hiểu về cách vun trồng linh mộc, biện pháp cơ bản nhất chính là truyền pháp lực của mình vào.

"Hay là ngày mai gọi thêm mấy người kia tới xem thử thế nào!" Phong Nhựt thầm nghĩ.

Một đêm qua đi rất nhanh, khi trời vừa hừng sáng thì Lam Lăng và mọi người cũng đều đã nhập định xong, thật ra đến cảnh giới hiện tại của bọn họ thì hằng ngày ngủ rất ít.

"Hắc hắc! Phong Nhựt, sao ngươi lại cứ nhìn chằm chằm vào gốc linh mộc chết héo này thế? Chẳng lẽ tối hôm qua gốc cây này biến thành nữ yêu mê hoặc ngươi rồi sao?" Đường Thanh vừa hỏi vừa đùa.

Nghe y nói thế Bành Việt cũng hòa theo: "Không đúng đâu! Hôm qua chủ nhân trang viện này có nói, cái gốc linh mộc này đã được hai trăm năm rồi. Khi còn sống nó phát tán ra linh khí tương đối tinh thuần, hần còn bảo huynh trưởng của hần cũng nhờ tu luyện tại trang viện này, mà cuối cùng cũng trở thành người tu đạo, đáng tiếc sau này không hiểu vì đâu mà gốc linh mộc này bị chết héo, hơn nữa còn xảy ra nhiều việc lạ lùng nữa!"

"Quái sự à? Là việc gì thế?" Phong Nhựt đột nhiên hỏi.

"Ừ, nghe nói các loại trận pháp phòng hộ của trang viện thường xuyên bị phá mà không giải thích được. Thời điểm bị phá đều là ban ngày ban mặt, nên rất nhiều người tu đạo đều tận mắt chứng kiến được, nguyên lai bọn họ vừa mới hoàn thành xong việc bố trí trận pháp phòng hộ, thì khoảng nửa ngày sau toàn bộ đã bị phá hủy. Theo họ để ý quan sát thì xung quanh không có bất kỳ dấu vết công kích nào, dù có ngồi chờ ở sát bên cũng không phát hiện được điều gì khác thường, sau đó chẳng có tên tu sĩ nào đến đây thuê chỗ này nữa!" Về mặt Bành Việt tỏ ra rất thần bí.

"Ê ê! Các ngươi dám cá không có yêu nữ à! Đêm nay để ta gác cho!" Đường Thanh hưng phấn nhảy dựng lên, không có vấn đề gì, hàng ma trừ yêu chính là công việc mà rất nhiều người tu đạo thích làm!

"Yêu nữ gì chứ! Chỉ toàn là bịa đặt mà thôi, huống chi chuyện xảy ra cách nay đã hơn trăm năm về trước rồi, có ai biết rõ chân tướng chứ. Hay lắm, tất cả mọi người đều tụ tập ở đây, vậy chúng ta bàn bạc chút về những dự tính sắp tới!" Lúc này Lam Lăng và Minh Khê cũng đã tới chỗ gốc linh mộc bị chết héo, rõ ràng nhờ có Diệp Hoàng tình lại nên khiến cho tâm trạng của Lam Lăng không còn ủ rũ nữa.

"Vừa rồi sự phụ có đưa cho ta ba trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, tuy nhiên bấy nhiêu thôi chỉ đủ cho khoản chi tiêu sắp tới trong một thời gian ngắn mà thôi. Nếu bây giờ bố trí trận pháp phòng hộ và mua tọa kỵ phi hành thì còn thừa chẳng được bao nhiêu. Cho nên chúng ta phải đi săn bắn, hoặc là đến tam đại môn phái ở Thiên Đăng sơn mà nhận nhiệm vụ, bằng không việc tu luyện sắp tới sẽ rất khó khăn!"

Lam Lăng dừng một chút rồi lại nói tiếp: "Ý kiến của ta là trước kia mọi người đã từng tham gia săn bắn linh thú, vì thế việc này không phải quá khó khăn, tính ra còn an toàn hơn cả chuyện đi nhận nhiệm vụ của tam đại môn phái nữa. Đến lúc đó, do thực lực của chúng ta quá thấp nên buộc phải hợp tác với những người tu đạo khác, hơn nữa vừa mới chân ướt chân ráo đến đây tất nhiên sẽ dễ bị kẻ khác khi dễ lắm! Mọi người thấy thế nào?"

"Ta nghĩ có thể được, chỉ có điều khu vực Thiên Đăng sơn hình như không phải là địa điểm săn bắn phù hợp! Săn bắn ở đây dễ xích mích với các tán tu khác!" Bành Việt nghĩ một lúc rồi nói, y hiểu về khu vực Thiên Đăng sơn hơn Phong Nhựt và Đường Thanh nhiều, nên nêu luôn ý kiến của mình.

"Ta nghĩ kỹ rồi, chúng ta nên tới khu vực bảy mươi hai dãy núi ở Thanh Vân Sơn đi, dãy núi này liên miên vạn dặm nên ít khi đụng phải những người đi săn khác, chỉ có điều đường đi hơi khá xa. Tuy nhiên, ta cho rằng chỉ cần vất vả hơn một chút, nhưng không xảy ra chuyện bất ngờ thì vẫn hơn! Bây giờ mọi người nghỉ ngơi thêm một ngày, chờ ta bố trí trận pháp phòng hộ xong thì chúng ta lập tức xuất phát!" Lam Lăng đã nghĩ thông suốt kế hoạch nên nói liền một mạch.

Nghe nàng nói như vậy, Phong Nhựt và mọi người tất nhiên không có ý kiến phản đối. Về chuyện trận pháp phòng hộ tự dựng bị phá hủy như lời kể của Bành Việt thì chẳng ai quan tâm tới làm gì, mọi người chỉ cho đó là những lời đồn thổi của phẩm nhân nghe nhầm mà thôi.

Chỉ có mỗi Phong Nhựt hiểu rằng chuyện này chính là chuyện hoàn toàn có thật, mà đầu sỏ gây ra chính là tia sáng lạnh đêm qua hần đã từng nhìn thấy. Có thể hơn trăm năm về trước, ánh sáng lạnh này đã xuất hiện vào lúc ban ngày nên rất khó bị phát giác.

Lúc này Bành Việt bị Lam Lăng kéo đi bố trí Như Sơn trận pháp, Phong Nhựt vội vàng gọi Đường Thanh lại và bảo y thử truyền chút pháp lực vào

gốc linh mộc chết héo này xem sao, còn hần thì nín thở ngồi một bên quan sát.

Đường Thanh tuy cảm thấy hơi buồn cười, nhưng vẫn làm theo yêu cầu của hần, nhưng thật bất ngờ không hiểu tại sao mà ánh sáng lạnh đêm qua không xuất hiện trở lại, thậm chí chẳng thấy chút dấu hiệu gì.

"Minh Khê, người thử xem sao!" Phong Nhựt không cam lòng nên gọi Minh Khê đến thử.

"Cái gốc linh mộc này đã chết chắc rồi, không cần thử cũng biết!" Giọng của Minh Khê rất kẻ cả nhưng vẫn làm theo yêu cầu của Phong Nhựt rồi tự mình truyền một ít pháp lực vào. Kết quả cũng không khác gì Đường Thanh, ánh sáng lạnh lẽo kia thủy chung vẫn không xuất hiện.

"Này! Phong Nhựt, không phải người đã bị yêu nữ làm cho hồ đồ rồi đấy chứ? Sao lại đòi làm những chuyện cô quái như thế?" Đường Thanh ngạc nhiên đi một vòng quanh Phong Nhựt rồi thở dài một hơi.

"Được rồi! Nếu người có hứng thú với yêu nữ thì từ nay về sau cứ giao việc gác đêm cho người là được!" Phong Nhựt dờ khóc dờ cười nói vuốt một câu, rồi lập tức quay về gian nhà gỗ của mình. Bây giờ đã đến phiên hần tu luyện, nhưng trong lòng hần lại xuất hiện một ý niệm không thể tưởng tượng nổi.

"Chẳng lẽ pháp lực của mình khác hần Đường Thanh và Minh Khê sao? Không lẽ nguyên nhân đến từ Mộc Linh thạch?"

(*) Dạ bán lãnh quang: Ánh sáng lạnh lẽo phát sáng trong đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56: Mục Tiêu

Đến khi quay lại căn nhà gỗ, thật sự Phong Nhựt không còn tâm trí đâu nữa mà tu luyện, hần lập tức lấy ngay ra viên Mộc Linh Thạch. Bởi vì căn cứ vào đợt thử nghiệm vừa rồi của hai người Đường Thanh và Minh Khuê, thì ít ra hần cũng có thể xác định pháp lực của mình có điểm khác biệt so với bọn họ, cho nên rất có khả năng vấn đề mấu chốt nằm trên viên Mộc Linh Thạch này.

Chỉ có điều từ mấy hôm trước Phong Nhựt đã cố gắng kích hoạt một mạch hơn bảy mươi viên Ngũ Hành Thạch thuộc tính mộc rồi, sau đó viên Mộc Linh Thạch bỗng dưng ngừng phát ra linh khí, lúc đó do hần vội vàng chạy đi nên nhất thời chưa có thời gian tìm hiểu cặn kẽ.

Vừa nhìn vào mầm cây bé tẹo xanh mon mơn ắn bên trong Mộc Linh Thạch, chẳng biết sao mà tự dưng Phong Nhựt liền tưởng tới cây Linh mộc bị chết héo ngoài kia.

"Cũng chưa rõ là mầm cây nhỏ này rốt cuộc là tồn tại thật sự hay đó chỉ là ảo giác?" Phong Nhựt tự nhủ, quả hạt hần không nỡ đập vỡ ra xem bên trong như thế nào, vì thể hiện tại muốn tiếp tục thử nghiệm thì trước mắt chỉ có thể chọn một trong hai hướng giải quyết.

Một là tiếp tục kích hoạt bằng Ngũ Hành Thạch thuộc tính mộc, nhưng hiện giờ Phong Nhựt đã trở thành kẻ nghèo nàn kiệt xác, càng không có mặt mũi nào chạy đến để đòi hỏi Lam Lăng này nọ, cho nên chỉ có thể chờ đợi cơ hội tính sau thôi.

Còn một phương pháp khác nữa đó là thử vận chuyển pháp lực vào trong Mộc Linh Thạch, rồi xem thử có chút phản ứng nào hay không.

Phong Nhựt liền nắm chặt viên Mộc Linh Thạch ở trong tay lúc này hơi bị lu mờ, rồi hần truyền vào đó một chút pháp lực, bỗng nhiên hần có cảm giác dường như bản thân mới vừa mở ra một van nước vậy, lập tức có một dòng nước ấm vô cùng thoải mái nhanh chóng men theo Mộc Linh Thạch chảy ra, lần này đúng là tinh thuần và dồi dào hơn so với những lần trước.

"Thì ra là như thế!" Phong Nhựt vừa mừng vừa sợ, hần còn tưởng mình làm thế là quá mức liều lĩnh, thế nhưng hiện tại xem ra những gì hần lo lắng đều là dư thừa cả.

Chỉ tiếc là cỗ linh khí tinh thuần này chỉ thoáng có tín hiệu trong vài nhịp thở rồi hoàn toàn biến mất, cho dù sau đó Phong Nhựt tìm mọi cách thúc giục pháp lực như thế nào cũng chẳng có phản ứng gì cả.

"Kỳ quái, đã có chuyện gì xảy ra?" Phong Nhựt suy nghĩ thật lâu, rồi mới đại khái suy đoán ra một việc.

Trước hết, viên Mộc Linh Thạch này ắt hẳn không phải là loại Mộc Linh Thạch bình thường của Tu Tiên giới, bởi vì vật này tựa hồ có thể sinh trưởng thêm được, chỉ có điều muốn nó sinh trưởng cần phải hấp thu năng lượng của ngoại giới mới được, như tinh hoa của Ngũ Hành thạch có thuộc tính mộc chẳng hạn.

Theo đó, bản thân viên Mộc Linh Thạch này cần sinh trưởng cũng phải tốn thêm rất nhiều linh khí, cho nên vừa rồi tia linh khí được phóng xuất ra tuy rất tinh thuần nhưng cũng chỉ có một ít mà thôi, nếu thế thì căn bản chẳng thể nào trợ giúp được cho Phong Nhựt có thể tu luyện trong suốt thời gian dài, mà theo hần dự đoán nếu muốn đạt được thêm nhiều linh khí càng tinh thuần hơn nữa, thì nhất định sẽ tốn rất nhiều Ngũ Hành thạch có thuộc tính mộc, buộc phải dùng đến mấy thứ này để tiến hành giúp cho viên Mộc Linh Thạch được sinh trưởng tiếp tục.

Rốt cuộc, viên Mộc Linh Thạch này chắc chắn có chút quan hệ gì đó với những linh mộc khác, hay nói cách khác là pháp lực của Phong Nhựt cũng không thể kích phát ra được thứ ánh sáng lạnh lẽo kia.

Sau khi nghĩ thông suốt những thứ này, lập tức Phong Nhựt xác định được mục tiêu rõ ràng.

“Được rồi! Muốn Ngũ Hành thạch thì cứ chờ Ngũ Hành thạch đi, chỉ hy vọng không tốn kém quá nhiều, nếu không thì bản thân mình sẽ bị chôn sống đến chết mất!” Phong Nhựt tự an ủi chính mình, thế nhưng trong lòng hần cũng hiểu rõ ý tưởng này của hần rất có khả năng cuối cùng vẫn chỉ là ý tưởng mà thôi, bởi vì theo như lúc trước, hần phải kích hoạt một mạch hơn tám mươi viên Ngũ Hành thạch có thuộc tính mộc, vì vậy lúc này mới có biến chuyển được như thế này.

Phong Nhựt vận chuyển qua vài lần tâm pháp Thanh Vân quyết tầng thứ hai, hần liền đem viên Mộc Linh thạch đặt phía trước rồi vận chuyển cho tới khi linh khí trong đó tiêu hao hết mới thôi, nhờ vậy mà hần tích lũy thêm được một ít pháp lực, thật ra lượng pháp lực này rất nhỏ đến nỗi cơ hồ khó phát hiện ra được, không nên thấy quá ít pháp lực như thế mà nghĩ là vô dụng, với tình huống thông thường thì ít ra tu sĩ cần phải khổ tu mấy tháng, thậm chí là mấy năm mới được như thế.

Cũng chỉ có những thiên tài tu luyện, nhờ được hỗ trợ thêm các loại linh đan diệu dược mới đạt được thành quả cỡ này, điều hiển nhiên là, chỉ cần Phong Nhựt có đủ thời gian để dựa vào viên Mộc Linh thạch này, chắc chắn hần có thể đuổi theo kịp đại đa số tu giả khác.

Đến tận buổi xế chiều Phong Nhựt mới bước ra khỏi căn nhà gỗ, đối với việc tu luyện cho tới lúc này hần chưa từng nghĩ tới ý lại thế này hay thế nọ, dù cho có Mộc Linh thạch trợ giúp đi nữa hần vẫn không ngừng khổ tu, tất nhiên hần cũng không rảnh đâu mà đi quán đến chuyện tu luyện của người khác, nhưng chắc chắn một điều đối với bản thân hần sẽ không có chút nhàn nhả nào.

Dù là những lúc không hấp thu linh khí, thì hần cũng chú tâm tìm hiểu nhằm thể ngộ các mức độ biến hóa và thao túng pháp lực, hơn nữa phải bảo đảm là mỗi lần thi triển pháp lực sẽ không để lãng phí chút nào, khi đó chỉ phóng thích ra một chút pháp lực nhưng vẫn phải đạt được hiệu quả cao nhất!

Bởi vì Phong Nhựt cũng rất rõ bản thân mình, do tư chất tu luyện không được khá lắm, hơn nữa hần không giống như đám người Đường Thanh đã bắt đầu tu luyện từ nhỏ, nếu như hần vẫn không thể tranh thủ thời gian để tiến lên Trúc Cơ kỳ thì cuối cùng cũng chỉ như kẻ phạm nhân, lúc đó sẽ trở thành một nắm tro tàn mãi mãi tiêu tan đi trong cõi thiên địa này.

Lúc này trong sân khá yên tĩnh, hần không thấy được bóng dáng nhóm người Lam Lăng đâu cả, có lẽ bọn họ ra trấn nhỏ bên ngoài tuyệt cốc để tìm hiểu tin tức rồi, tuy nhiên nhìn qua thì thấy được trận pháp phòng hộ đã bố trí xong xuôi, dù sao thì chuyện này đâu thể làm khó được Lam Lăng chút nào, tốt xấu gì năng cũng là cao thủ đệ nhất trong đám đệ tử đời thứ ba của Thiên Cơ viện kia mà, nếu vốn vẹn có mỗi trận pháp Như Sơn thế này cũng không thể bố trí được thì quả thật không còn gì để nói nữa.

Hần nhìn xung quanh một chập, thấy khoáng sân hôm qua còn hoang vu thì nay đã tươi sáng hẳn lên, ánh tà dương ảm áp chiếu tận đến chân trời, một cảm giác ảm áp dâng lên trong lòng Phong Nhựt, hần chợt hiểu ra có lẽ đây là lòng trung thành thì phải!

Bỗng nghe một tiếng “kêu kẹt!”, Minh Khê mở cửa phòng bước ra, Phong Nhựt liền quay đầu lại nhìn, mặt không khỏi lộ ra nụ cười: “Thế nào, người không ra ngoài đi dạo cùng đám người Lam Lăng sao?”

Có lẽ do trời sinh nên giữa nữ nhân với nhau thường có rất nhiều điều muốn nói, trước đây Phong Nhựt chỉ mới tùy tiện giới thiệu Minh Khê với đám người Lam Lăng, lúc đó hần chỉ nghĩ có lẽ do cô nàng Minh Khê đáng thương này bị mất đi trí nhớ nên phải cần một thời gian thật lâu mới có thể hòa nhập với mọi người, nhưng hần không ngờ tới nàng lại rất nhanh chóng làm quen với Lam Lăng, thậm chí còn nói chuyện rất bình thường với hai người Đường Thanh và Bành Việt nữa.

Thật sự điều này khiến cho Phong Nhựt rất nghi ngờ, phải chăng nàng đúng là đã bị mất đi trí nhớ?

Lúc này Minh Khê không lên tiếng mà chỉ lặng lẽ đi đến đối diện với Phong Nhựt, sau một hồi nhìn hần mới nhỏ giọng hỏi: “Kỳ thật người lừa gạt ta phải không? Ta không phải là Đầu Thủy Thảo gì cả, và cũng chưa bao giờ là thủ hạ kiêm bảo tiêu của người, ta muốn biết, vậy rốt cuộc ta là ai?”

Phong Nhựt hơi sững sốt một chút nhưng lập tức thấy thoải mái hẳn ra, bởi vì theo như biểu hiện hai ngày qua của nàng, rõ ràng nàng đã bị mất đi trí nhớ, thế nhưng khả năng quan sát và lý giải của nàng khó ai sánh được, mà trong khi đó bản thân hần lộ ra sơ hở chổng chất thì làm sao có thể chối cãi được nữa?

“Người đoán không sai! Thật sự ta đang dối gạt người, tuy nhiên quả thật ta cũng không biết rốt cuộc thân phận người thế nào nữa, chỉ là ta cứu được người từ dưới sông đem lên mà thôi, nếu bây giờ người muốn rời đi thì cứ việc tùy ý, còn đôi giày ta đang mang đây kể như là tiền công ta đã cứu người một mạng vậy!” Phong Nhựt nói rất tự nhiên, nếu đã không thể giữ được nàng thì hần cũng không cưỡng cầu làm chi nữa.

“Ai bảo ta sẽ đi chứ, ta chỉ là ... muốn tìm hiểu rõ mà thôi, có lẽ suốt đời này ta khó tìm lại được ký ức đã mất, cũng chưa biết chừng đó là chuyện tốt hay xấu nữa!” Trầm mặt hồi lâu, Minh Khê mới lắc đầu nhẹ nhàng mà nói.

“Tuy nhiên, cái đôi giày người đang mang đây thật sự nhìn chẳng ra gì cả, đợi thêm một thời gian nữa ta sẽ tìm cách làm cho người đôi khác!”

“Ồ? Người có thể chế tạo trang phục à? Vậy người có thể làm cho ta một bộ trang phục Từ Mạch Phi Thương được không?” Phong Nhưc hết sức vui mừng nói ngay, ngày đó hẳn từng chứng kiến rất ấn tượng bộ trang phục Từ Mạch Phi Thương của Điền Mộ.

“Trang phục à?” Dường như Minh Khê suy nghĩ một hồi rồi mới nói: “Phong Nhưc, cái suy nghĩ này của người hết sức hạn hẹp, kỳ thật người cũng nên biết qua, cái đồ được gọi là trang phục này phải nói đúng hơn là một bộ tập hợp các loại trận pháp lại với nhau, tất nhiên cũng không phải do bản thân từng loại trang phục phát huy ra tác dụng, mà chủ yếu là do hiệu quả của các loại trận pháp trên đó phối hợp lại mới ra hiệu quả, sở dĩ người ta thường hay gọi nó là bộ trang phục này nọ nghe cho oách thôi, là bởi vì dựa vào những trận pháp trên đó có thể phối hợp lẫn nhau! Nếu như không tính tới chi tiết trận pháp này nữa, thì trang phục cũng chỉ là đồ bỏ đi!”

“Về phần bộ trang phục Từ Mạch Phi Thương gì đó như lời người nói thật sự ta không có chút ấn tượng, đáng tiếc mấy hôm nay ta chỉ mới nhớ lại được phương pháp chế tạo giày chiến mà thôi, nếu người có thể thu thập được tài liệu đầy đủ, ta bảo đảm năm chắc được ... hai phần có thể chế tạo cho người!”.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 57: Trận Pháp

“Chỉ năm chắc được có hai phần thôi à! Không thể nào lại như vậy?”

Phong Nhưc nhìn không nổi bèn la lên, tỷ lệ thành công thấp như vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả, do muốn chế tạo một đôi giày chiến mà lại sợ hao tổn tài liệu nên ít nhất tỷ lệ thành công phải đạt trên năm phần mới được.

“Năm chắc hai phần đã là tốt lắm rồi, vấn đề chủ yếu là cần phải khắc thêm trận pháp Mị Ảnh, hiện tại rất nhiều thứ ta không thể nhớ ra, cho nên chỉ có thể từ từ nhớ lại mà thôi!” Minh Khê lắc đầu cười nói.

“Trận pháp Mị Ảnh à? Đó là cái gì vậy?” Đây là lần đầu tiên Phong Nhưc nghe nói tới tên trận pháp này, tuy nhiên chỉ cần nghe qua cái tên thôi đã hình dung ra được trận pháp này rất ư là lợi hại.

“Trận pháp Mị Ảnh là cấp độ cao hơn của Phong Hành trận pháp, uy lực mạnh gấp ba lần trận pháp Phong Hành, đương nhiên muốn khắc thành công cũng khó hơn nhiều, mà dường như ở trên trận pháp Mị Ảnh còn có thêm một trận pháp nào nữa đây, nhưng vì ta chưa đạt tới cảnh giới đó nên không nhớ rõ nữa”. Minh Khê đứng bên cạnh vừa suy tư vừa nói, tựa hồ như khi nói chuyện thế này sẽ giúp cho nàng nhớ ra thêm rất nhiều thứ trước đây.

Vừa nghe Minh Khê giải thích qua, lập tức trong lòng Phong Nhưc khẽ động, xem ra từ nay về sau mình nên học tập thêm trận pháp từ Minh Khê mới được, suy nghĩ một lát hẳn lại hỏi: “Ta chỉ hiểu rõ được bốn loại trận pháp trụ cột thôi, trong Tu Tiên giới còn có những trận pháp nào nữa?”

“Chắc chắn là rất nhiều?” Minh Khê hơi nhíu mày, “Trên lý thuyết mà nói, chỉ cần dựa theo thuộc tính của Ngũ Hành thạch đều có thể phát triển ra những trận pháp tương ứng, thế nhưng các loại trận pháp có thuộc tính lại phát triển không cùng hướng với nhau, chẳng hạn như liên quan tới Ngũ Hành thạch có thuộc tính thủy thì trận pháp có thể phát triển theo chiều hướng Hàn Băng trận, hoặc là Tứ Hải Triều Tịch trận, tóm lại có rất nhiều trận pháp đồng dạng. Cũng tương tự thế việc khắc các loại trận pháp lên trang phục cũng có nhiều loại, vì thế ta mới khuyên người không cần quá chú trọng vào những bộ trang phục có mấy cái tên nghe hết sức hoành tráng kia, vấn đề chủ yếu là phải biết được rốt cuộc trên đó đã khắc trận pháp loại nào! Đương nhiên, những tài liệu để chế tác nên bộ trang phục đó cũng phải được xem trọng, nếu không thì chẳng cách nào chịu đựng nổi uy lực mạnh mẽ của trận pháp”.

“Chính xác là uy lực của trang phục được quyết định bởi trận pháp, mà uy lực của trận pháp lại chịu ảnh hưởng bởi Ngũ Hành thạch, nếu sử dụng Ngũ Hành thạch càng cao cấp thì uy lực xung quanh trận pháp cũng sẽ càng mạnh hơn! Chỉ có điều những viên Ngũ Hành thạch cao cấp đó rất khó kiếm ra!”

“Lại là Ngũ Hành thạch!” Phong Nhưc than thầm một câu, mỗi khi hắn tích lũy thêm được vài tư liệu quan trọng trong Tu Tiên giới, thì trong thâm tâm hẳn lại cảm giác như mình ngày càng nhỏ bé đi, đồng thời cũng cùng lúc đó tại trong đáy lòng hắn cũng ẩn hiện dâng lên một cảm xúc đầy hưng phấn, đây chính là ước vọng để trở thành một tuyệt thế cường giả!

Phong Nhưc khẽ vận sức lắc đầu để ép buộc cho suy nghĩ hắn trở về thực tại, nhiệm vụ hiện thời của hắn chính là phải khám phá cho được bí mật của gốc linh mộc trong sân này, nói cách khác là không biết khi nào thì trận pháp Như Sơn do Lam Lăng bố trí sẽ bị phá hỏng đây.

Nhưng vấn đề chủ yếu là Phong Nhưc không biết sẽ phải làm thế nào, chẳng lẽ cứ đồn ngã đi gốc linh mộc này hoặc là nhổ cả gốc lên luôn hay sao? Đối với phương pháp này rõ ràng theo trực giác của hắn mà nói thật sự không thể thực hiện được, nếu cố chấp làm thế nhất định sự tình sẽ càng thêm rối ren!

“Phong Nhưc, người mãi còn ngăn người ra với cái cây linh mộc chết khô này à? Chẳng lẽ trong đó thật sự có yêu nữ?”

Lúc này nhóm ba người Lam Lăng mới từ bên ngoài về tới, liền chứng kiến thấy cảnh Phong Nhựt đang ngó trừng trừng vào cây linh mộc kia, nên Đường Thanh nhin không được mới mở lời trêu ghẹo.

“Các người đã về rồi à, có dò la được tin tức gì không?” Phong Nhựt cũng không thêm giải thích, hiện tại hắn đã quá rõ ràng pháp lực của đám người Đường Thanh không có cách nào cảm ứng được chỗ quái dị của cây linh mộc này.

“Chúng ta biết được một tin tức, một năm sau Thiên Huyền tông và Ngọc Dương môn sẽ tiến hành mở rộng quy mô cho đệ tử ngoại môn, nghe nói nhân số tuyển vào đến cả trăm người, cho nên lúc này trong trấn nhỏ của tuyết cốc mới đông đúc tấp nập đến như vậy! Do thế nên chẳng những tiền thuê sân trong khu tiểu trấn tuyết cốc này vừa mới tăng lên gấp đôi, mà liên tiếp những mặt hàng đan dược và phù triện đều trên đà tăng giá! Nguyên lai ta muốn mua một đạo Kim quang linh phù, thế nhưng cuối cùng cũng mua không nổi!” Lúc này về mặt của Lam Lăng hiện nét âu lo mới mở miệng nói ra.

“Hắc hắc! Lam sư tỷ, không có phù triện cũng chẳng sao! Với thực lực của bọn ta, nếu đi săn mấy con linh thú cấp ba không phải rất nhẹ nhàng hay sao!” Đường Thanh vội vàng đỡ lời, Kim quang linh phù nọ chủ yếu chỉ dùng để phòng ngự, ngay thời khắc nguy cấp chỉ có thể mang ra cứu mạng mà thôi.

“Thôi được rồi, mọi người nên nghỉ ngơi đi! Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, lúc đó chúng ta sẽ tận lực săn bắn tại khu vực lân cận bảy mươi hai dãy núi, có lẽ sẽ không đụng phải linh thú lợi hại đâu!” Lam Lăng cười cười miễn cưỡng nói, quả thật áp lực hiện nay đè lên nàng rất lớn, chẳng những Diệp Hoàng cần rất nhiều linh đan để chữa thương, mà còn phải chiều cổ cho nhóm ba người Phong Nhựt nữa, vì thế chỉ mới vài hôm ngắn ngủi thôi, mà vô số sự việc đã muốn đè nén nàng tới nỗi không kịp thở nữa.

Vừa thấy Lam Lăng quay trở về phòng, ba người Phong Nhựt và Đường Thanh, Bành Việt liếc nhìn nhau mà không nói thêm điều gì, tuy rằng bọn họ rất muốn chia sẻ phần nào áp lực với Lam Lăng, nhưng hiện tại người nào cũng nghèo kiệt xác, không có một viên Ngũ Hành thạch để đất túi nữa, lại chẳng có thực lực mạnh mẽ nữa, bấy nhiêu cảm giác uất ức đó thật sự khiến cho bất kỳ ai cũng phải buồn bực.

Sau khi chờ mấy người Đường Thanh lặng lẽ quay về phòng riêng, thì Phong Nhựt cũng chỉ ngó chừng cây linh mộc chết khô này trong chốc lát rồi cũng trở về gian phòng của mình.

Đến lúc nửa đêm, Phong Nhựt lại như bóng u linh mà không phát ra một tiếng động, hắn âm thầm xuất hiện bên cạnh cây linh mộc đó, hiện tại hắn cũng chưa nghĩ ra được phương cách xử lý nào khác, nên vẫn phải liên tục duy trì đưa pháp lực vào bên trong đó, đồng thời giúp cho viên Mộc Linh thạch này thử hấp thu luồng ánh sáng lạnh lẽo đó xem sao.

Bởi vì hắn không cần biết luồng ánh sáng đó rốt cuộc là cái gì, nhưng có thể khẳng định nó liên quan tới thuộc tính mộc, nếu như Mộc Linh thạch đã có thể hấp thu được tinh hoa của Ngũ Hành thạch, thì nói không chừng cũng có thể hấp thu được cả loại ánh sáng này luôn.

Chỉ có điều Phong Nhựt không muốn cho mấy người bọn Lam Lăng biết được sự tồn tại của Mộc Linh thạch, vì vậy hắn mới hành sự vào lúc này.

Vừa lấy ra viên Mộc Linh thạch, Phong Nhựt cẩn thận nắm chặt lấy nó, đồng thời rũ ống tay áo xuống để che bớt đi ánh hào quang yếu ớt được phát ra từ viên Mộc Linh thạch.

Dừng lại một lát, Phong Nhựt từ từ vươn tay trái ra chạm vào cành cây khô héo kia, đồng thời truyền pháp lực vào trong đó.

Chỉ mới một lát sau, vang lên tiếng động “Vù” lập tức xuất hiện một đạo ánh sáng lạnh lẽo ở ngay trước mắt Phong Nhựt, nó trực tiếp bắn vọt vào đầu hắn với tốc độ cực nhanh, quả thực quá nhanh đến nỗi nhất thời khiến cho hắn không kịp né tránh!

Nhưng ngay lúc này, bỗng xuất hiện một cỗ hấp lực vô hình cực kỳ mạnh bạo, thoáng chốc đã hút lấy luồng ánh sáng lạnh lẽo đó, không cần phải nói nhiều, hiển nhiên đó chính là nhờ viên Mộc Linh thạch phát huy ra tác dụng.

Lúc này, Phong Nhựt mới phác giác ra sau gáy mình đã ướt đầm mồ hôi lạnh, hắn vội vàng dừng lại việc chuyển pháp lực vào đó, bởi vì ngay tại thời điểm luồng ánh sáng vọt tới, hắn đã từng nghĩ rằng chắc chắn đời mình tiêu tùng rồi, nhưng bù lại hắn cảm nhận được rất rõ ràng luồng ánh sáng lạnh lẽo ngập tràn sát ý đó đã phóng ra từ chỗ nào!

Thậm chí dường như luồng ánh sáng này còn có chút linh trí nữa là đằng khác!

Lúc này nhờ có lực hút của Mộc Linh thạch mà luồng ánh sáng lạnh lẽo đó không biến mất lập tức, nó đang liều mạng giãy dụa trên không trung, nếu nhìn thoáng qua thấy nó tựa như con đom đóm vậy!

Nhưng điều làm cho Phong Nhựt càng khiếp sợ hơn đó là Mộc Linh thạch trong tay hắn khẽ run lên, hiển nhiên sắp không thể khống chế nổi nữa rồi!

“Không xong rồi! Không ngờ thứ này lại tà môn đến thế!” Trong thâm tâm của Phong Nhựt lập tức kinh hãi, nếu luồng ánh sáng lạnh lẽo này mà giãy thoát ra được, rồi nó quay lại trốn vào Mộc Linh thạch thì không có gì đáng nói, ngược lại lỡ như “Vèo” một cái bắn thẳng về hướng mình thì chắc chắn hắn không có cách nào tránh né được!

Lúc này Phong Nhựt không kịp nghỉ ngơi nhiều, hắn trực tiếp dùng tay trái rút ra Thanh Phong Kiếm ra, lập tức nhắm ngay luồng ánh sáng đó mà “Chém” xuống một kiếm!

Trong nháy mắt Phong Nhựt trông thấy những tia sáng chói lóa và đám hỏa thạch văng ra tung tóe, đột nhiên luồng ánh sáng lạnh lẽo đó trốn ngay vào trong Thanh Phong Kiếm.

Kết cuộc lại làm cho Phong Nhựt hết sức kinh ngạc, bốn người Lam Lăng vừa nghe được tiếng động đều xông hết ra khỏi phòng, đến khi phát hiện cái miệng Phong Nhựt đang há to ra, tay đang cầm thanh kiếm, ánh mắt thì nhìn thẳng về phía trước, tựa như đang chứng kiến chuyện gì đó hết sức quý dị vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 58: Hàn Băng Thú Cấp Bốn

“Phong Nhựt! Ngươi có sao không? Thật sự không bị yêu nữ nhập vào thân đấy chứ?”

Trên bầu trời bao la ở một nơi khá xa, nhóm bốn người Phong Nhựt đang điều khiển phi hành tọa kỵ của mình bay về phía Thanh Vân Sơn.

Chuyến săn bắn lần này, Phong Nhựt vẫn để Minh Khê ở lại tiểu trấn trong tuyết cốc, bởi vì lúc trước Minh Khê bị trọng thương ở gần Thanh Vân Sơn, nên hắn cũng không dám chắc kẻ thù của Minh Khê có còn đuôi gết nằng nựa không, cho nên dù hắn biết thực lực của Minh Khê rất mạnh nhưng vẫn không dám mạo hiểm mạng nằng đi theo! Đương nhiên, phong ấn hoàn kia cũng được hắn đem đi cùng, dù sao đi nữa thì Ngân Giáp Thiên Chu ở trong đó chính là một trợ thủ đắc lực trong lúc đi săn!

“Không sao! Ta đã nói rồi, tên Đường Thanh ngươi phải chăng rất muốn gặp yêu nữ đến phát điên luôn rồi sao!” Phong Nhựt hướng về phía Đường Thanh đang ở cách đó trăm trượng mà hét to lên, đêm qua bởi vì luồng ánh sáng lạnh lẽo kia trốn vào trong Thanh Phong kiếm của hắn nên hắn không có cách nào giải thích với mọi người, bởi vậy ngay sau đó hắn lập tức bị mọi người chê cười không ngớt.

Thế nhưng chính Phong Nhựt cũng hiểu kỳ, từ sau đêm đó hắn đã cẩn thận kiểm tra Thanh Phong kiếm khí nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác lạ, ngược lại mầm cây bên trong viên Mộc Linh Thạch kia lại hơi bị khô héo đi, có lẽ do bị tiêu hao trong lúc không chế luồng ánh sáng kia thì phải, điều này khiến cho hắn rất đau lòng, chẳng biết sau này phải cần bao nhiêu veion Ngũ Hành Thạch mới có thể khôi phục lại đây.

Đương nhiên, ngược lại Phong Nhựt cũng không phải là không có thu hoạch được gì, căn cứ vào biểu hiện của luồng ánh sáng lạnh lẽo kia, hắn cho rằng đó là một loại ký sinh sống bên trong gốc linh mộc, thế nên mới có thể làm cho linh mộc sống hơn hai trăm năm kia bị chết héo, còn pháp lực của mình do ăn chứa linh lực của Mộc Linh Thạch nên mới có khả năng hấp dẫn luồng ánh sáng kia xuất hiện.

Sau khi suy ra kết luận này, ngay tức khắc Phong Nhựt biết rằng nếu như có thể hút toàn bộ luồng ánh sáng lạnh lẽo ấy ra ngoài, thì nói không chừng gốc linh mộc kia sẽ hồi phục lại sinh cơ, chỉ là hiện tại hắn vẫn chưa có cách xử lý luồng ánh sáng lạnh lẽo ấy nên đành phải đợi Mộc Linh Thạch khôi phục hoàn toàn rồi lại thử tiếp.

Lúc này lời nói của Phong Nhựt đã khiến cho Bành Việt cất lên một tràng cười nhạt Đường Thanh hết sức quái dị, ngay cả Lam Lăng đứng bên cạnh cũng cảm thấy có vẻ buồn cười, bỗng cả đám nhớ lại bộ dáng ngơ ngác đêm qua của Phong Nhựt lập tức lại khiến cho bọn hắn cười hà hà một trận.

Giờ đây con Kên kên của Phong Nhựt đã là linh thú cấp ba nên chẳng những tốc độ phi hành gia tăng rất nhiều mà ngay cả lực uy hiếp cũng tăng lên trên diện rộng, không chỉ chống lại được Bạch sắc đại điều của Lam Lăng mà ngay cả Kên kên cấp hai của Đường Thanh với Bành Việt cũng phải né ra ngoài trăm trượng.

Lúc này tinh thần của Bành Việt đã cân bằng lại đôi chút, dù sao thời gian vừa qua hắn và Phong Nhựt cũng không quen nhau mấy, nhưng Đường Thanh thì khác, trông gã như có vẻ đồ kỵ sắp chết đến nơi ấy, quả thật không hiểu nổi, Phong Nhựt mới vừa gia nhập Thanh Vân Tông chưa đầy một năm thế mà đã có được linh thú tọa kỵ cấp ba! Chuyện này thử hỏi làm sao một kẻ đã tu luyện vài chục năm như gã Đường Thanh đây, gần đây lại còn tự cho mình là cao thủ nữa, thì làm sao có thể chịu đựng nổi?

Đương nhiên, đồ kỵ cũng chỉ đơn thuần là thế thôi, với tính cách của Đường Thanh thì hắn căn bản không cần phải che giấu làm gì, vì thế cả chặng đường hắn liên tục đấu võ mồm với Phong Nhựt, âu cũng là chuyện kinh khủng đến một chết mất đi được!

Bởi vì lần này không cần phải tiến vào khu vực bên trong bảy mươi hai dãy núi của Thanh Vân Sơn, nên bốn người bọn Phong Nhựt cũng không có ý định dừng lại, mà một mạch vội vã đi tới, Tuyết Vân Điều của Lam Lăng cùng với Kên kên của Phong Nhựt cứ như thế mà lướt đi rất nhẹ nhàng, nhưng phi hành tọa kỵ của Đường Thanh và Bành Việt thì sắp sửa không còn kiên trì nổi nữa rồi.

May là trong tay Phong Nhựt còn lại một con Thương Ngọc Điều nên có thể giúp cho hai người bọn họ thay phiên nhau cưỡi, có như thế mới không làm trễ nãi chuyến hành trình này. Một hôm vừa rời khỏi Tây Phong, thì bốn người bọn họ đã bay tới khu vực bên ngoài bảy mươi hai dãy núi.

Bốn người chọn lấy một ngọn đồi cao, rồi lần lượt đáp xuống dưới.

“Phong Nhựt, người và Đường Thanh hãy tra xét tình hình chung quanh một chút nhé, ta với Bành Việt sẽ bố trí Như Sơn Trận Pháp! Nhớ kỹ là đừng bay quá xa, chỉ cần xem xét qua địa hình gần đây một chút là được rồi!” Hiển nhiên Lam Lăng cũng rất có kinh nghiệm với việc lơ đường ở chỗ lạ lắm như thế này, nên nàng lập tức phản phó kỹ càng.

“Được, ta biết rồi!” Phong Nhựt có vẻ hơi sôi nổi liền đáp lời, thật ra đối với chuyện săn bắt này hắn đã mong chờ từ lâu rồi, dù cho biết rõ hiểm nguy trùng trùng nhưng thu hoạch lại vô cùng phong phú, nếu có thể hái được một gốc linh thảo cấp cao hay một loại tài liệu trân quý nào đó, hoặc săn được một con linh thú đẳng cấp cao thì những khó khăn trước mắt của bọn hắn sẽ được giải quyết ngay tức khắc.

Sau khi bàn bạc đôi câu với Đường Thanh, hai người lập tức chia nhau mà đi, kẻ hướng nam người hướng bắc, lấy trận doanh làm trung tâm mà bắt đầu điều tra xung quanh phạm vi mười dặm.

Quả thật đây là chuyện bất buộc, bởi vì khi qua đêm ở một khu vực xa lạ thì chẳng ai biết rõ chung quanh nơi đó có linh thú qua lại hay không, việc điều tra càng sớm chừng nào có thể giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất chừng đó.

Bởi vì nơi này nằm trong phạm vi của khu vực bảy mươi hai dãy núi, cho nên bình thường cũng không có bất kỳ phạm nhân nào tiến tới đây, nhìn bao quát một vòng chỉ thấy một khu rừng rậm rạp rậm tốt tươi, dưới ánh chiều tà của buổi hoàng hôn phẳng phất như một bờ biển xanh thẳm với vô số con sóng bập bềnh.

Phong Nhựt vẫn luôn điều khiển Kên kên bay cách mặt đất khoảng tám mươi trượng, với độ cao như thế vừa có thể duy trì tầm nhìn nhất định vừa có thể nhìn thấy rõ tình hình trên mặt đất.

Không thể không nói năng lực của Kên kên cấp ba vô cùng mạnh mẽ, dù cho đã bay cả ngày hôm nay, lộ trình xa hơn hai ngàn dặm vẫn không thấy nó mệt mỏi bao nhiêu, ngồi trên lưng nó thật sự ổn định vô cùng.

Bỗng nhiên, ngay lúc Phong Nhựt bay qua một sơn cốc bị rừng cây che khuất, hai cánh Kên kên bỗng nhiên chấn động mạnh rồi nhanh chóng bay lên cao hơn mười trượng.

“Ồ?” trong lòng Phong Nhựt cả kinh, không hề nghi ngờ là Tiểu Ngốc tử đã phát hiện ra thứ gì đó, chỉ có điều vật phía dưới tựa hồ lại khiến cho linh thú cấp ba cũng phải sợ hãi!

Vừa mới cúi đầu nhìn xuống phía dưới, Phong Nhựt chỉ trông thấy một chiếc bóng đen chợt lóe lên từ sơn cốc kia, tốc độ ấy đúng là nhanh vô cùng.

“Không ổn rồi, chẳng thể ngờ ở mé ngoài khu vực bảy mươi hai dãy núi cũng có thể gặp được linh thú cấp ba!” Bây giờ Phong Nhựt đang ở trên không nên cũng không cần phải sợ linh thú cấp ba kia, phiền toái duy nhất chính là vị trí linh thú này xuất hiện lại ở quá gần trận doanh, nếu như lúc này mình chuẩn bị trước thì nói không chừng tối đến sẽ bị nó công kích.

Đang lúc Phong Nhựt còn do dự có nên dẫn dụ linh thú này rồi xa hay không, bỗng nhiên hắn thấy con linh thú phía dưới bất ngờ lao vọt đến vị trí của mình, “Xoạt xoạt...” chỉ cần vài bước đã leo lên đỉnh một cây đại thụ cao hơn mười trượng, nó rít nhẹ một tiếng, tiếp đó từ chiếc miệng khổng lồ của nó phun ra một tia hàn quang!

Tốc độ của tia hàn quang kia rất nhanh nên ngay cả Kên kên cũng không tránh kịp, Phong Nhựt hết sức kinh hãi chỉ còn cách nhanh chóng rút ra Thanh Phong kiếm khí để ngăn cản tia hàn quang kia lại!

Lập tức vang lên một tiếng ‘keng’, cả người Phong Nhựt giống như bị người ta cố sức bổ xuống một búa vậy, khiến cho cả cánh tay phải đang nắm chặt Thanh Phong kiếm khí cũng dần mất đi cảm giác, rồi một cỗ hàn ý lạnh như băng cũng từ từ lan ra khắp toàn thân hắn.

Phong Nhựt trở mắt nhìn thấy một nửa thân thể của mình bị tầng băng dày đặc bao phủ lấy!

Cũng may lúc này Tiểu Ngốc tử không bị ảnh hưởng quá lớn, nên chỉ khẽ rên một tiếng rồi vội vàng bay thẳng về phía trận doanh, thế nhưng con linh thú kia lại rít gào liên tục rồi quyết tâm đuổi theo không dứt!

Rõ ràng đến giờ phút này hắn cũng không cần để ý tới sự đáng sợ của con linh thú kia nữa, chỉ có thể liều mạng mà vận chuyển pháp thuật để tổng khứ cỗ hàn ý lạnh như băng kia. Cuối cùng hắn đã kiểm soát được cơ thể trước khi cỗ hàn ý kia xâm lấn vào kinh mạch, bằng không thì hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Ngay lúc này tiếng rít dữ dội của con linh thú kia đã sớm làm kinh động đến đám người Lam Lăng, bất chấp Như Sơn Trận Pháp còn dang dở, cả ba người lần lượt giải phong ấn tọa kỵ phi hành của mình mà bay về phía Phong Nhựt.

“Phong Nhựt! Đã xảy ra chuyện gì thế?” vừa nhìn thấy thân thể bị đông cứng của Phong Nhựt cùng con linh thú đang đuổi theo không rời kia, sắc mặt của Lam Lăng và Bành Việt lập tức kịch biến!

“Không xong rồi! Là Hàn Băng Thú cấp bốn! Tại sao nơi này lại có linh thú cỡ này chứ? Mau bay lên phía trên cao! Phải cách mặt đất ít nhất một trăm năm mươi trượng mới được!” Kinh nghiệm của Lam Lăng rất phong phú, lập tức nhận ra ngay con linh thú này.

Lời cảnh tỉnh này cũng giúp cho Đường Thanh nghe được khi gã đang từ đằng xa bay đến, thế nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Băng Thú cấp bốn đang rít gào liên tục phía dưới, lập tức sắc mặt hắn cũng nhanh chóng biến đổi rồi nói:

“Không biết vận khí của chúng ta thật sự là may hay rủi đây! Hàn Băng Thú cấp bốn lặn đây! Chắc chắn, nếu có thể săn thành công thì ít nhất cũng kiếm

lời cỡ một nghìn năm trăm viên Ngũ Hành thạch đấy, đáng tiếc nhân số chúng ta hơi ít, nếu như có một tiểu đội săn bắt thì nói không chừng có thể thuận lợi tiêu diệt được nó!"

Đến lúc này rốt cuộc Phong Nhưoc đã vận chuyển pháp lực để khu trục toàn bộ hàn khí trong cơ thể ra bên ngoài, tuy nhiên hẳn phải trả giá khá lớn là buộc phải tiêu hao sạch sẽ pháp lực đang có. Vừa liếc nhìn Hàn Băng Thú đang chạy qua chạy lại trên mặt đất, hẳn nhìn không được mà sợ hãi nói: "Không ngờ nó có thể công kích từ xa, đệ dự tính phạm vi an toàn chỉ cần đạt tới sáu mươi trượng là đủ rồi, ai dè ngay trang phục Tuyệt Tầm của đệ cũng không thể ngăn cản nổi!"

"Bộ Tuyệt Tầm của ngươi đương nhiên không đủ rồi! Dù cho là bộ Lăng Vân cũng đi nữa phải kích hoạt Như Sơn Trận Pháp mới có thể chống đỡ được, không ngờ lá gan của ngươi cũng chẳng nhỏ nhĩ, lại dám phi hành cách mặt đất dưới trăm trượng!" Đường Thanh vui vẻ nói.

"Trước hết hãy rời khỏi nơi này, ngày mai chúng ta sẽ tìm cơ hội săn được nó!" lúc này Lam Lăng mới mở miệng nói, hiển nhiên nàng đã đưa ra quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 59: Liệp Sát

"Mọi người nghe cho rõ nhé? Chúng ta sẽ tiến hành phục kích, khi nào phát hiện ra Hàn Băng thú cấp bốn, ta sẽ kích hoạt Như Sơn trận pháp để thu hút sự chú ý của nó, Phong Nhưoc, Đường Thanh! Hai người các ngươi nhân cơ hội đó lập tức triển khai công kích từ phía sau, Bành Việt! Ngươi phụ trách công kích từ xa, chờ tới khi Hàn Băng thú bắt đầu phun ra băng trụ, ngươi phải lập tức dùng Hòa Cầu pháp thuật mà ngăn cản nó, nói cho chính xác là Lăng Vân áo trang của ta chỉ có thể đối đầu trực tiếp được ba lần mà thôi!"

Bọn họ trốn ở phía sau tảng đá lớn, Lam Lăng không yên lòng lại đem kế hoạch ra bàn bạc lần nữa, trước đây bởi vì Hàn Băng thú cấp bốn kia xuất hiện quá đột ngột, hơn nữa do trời đã tối cho nên Lam Lăng mới dẫn đám người Phong Nhưoc lui ra ngoài vài trăm dặm, đến sáng sớm hôm nay mọi người lại lặng lẽ tiến lên thăm dò.

"Rõ rồi!" Đám người Phong Nhưoc nhỏ giọng ứng tiếng, mặc dù thực lực Hàn Băng thú cấp bốn khá mạnh, nhưng Lam Lăng lại cho rằng bọn họ rất có khả năng tiêu diệt được nó, bởi vì nàng đã từng có kinh nghiệm giết qua Linh thú cấp bốn rồi, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do nhu cầu cấp bách Ngũ Hành thạch của mọi người, cho nên bọn họ không thể không mạo hiểm một lần!

"Tốt! Mọi người cùng lên nào!" Lam Lăng hít sâu một hơi, liền dẫn đầu đám người từ phía sau tảng đá lớn lao ra, theo sau là Phong Nhưoc cùng Ngân Giáp Thiên Thủ, sau cùng là Đường Thanh và Bành Việt.

Bọn họ lần này cũng không dùng phi hành tọa kỵ, bởi vì nếu có phát hiện ra Hàn Băng thú cấp bốn, thì với tốc độ kinh hoàng của Hàn băng thú, chắc chắn trên cơ bản mọi người sẽ không kịp bay xuống đất để triển khai công kích, vì vậy không bằng cứ trực tiếp ở mặt đất mà tiến tới.

Đương nhiên, với thân thủ của đám người Phong Nhưoc mà nói, thì tốc độ di chuyển cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Rất nhanh, vị trí tiểu cốc mà Hàn Băng thú cấp bốn kia có khả năng ẩn thân ở đó liền xuất hiện trước mặt mọi người, Lam Lăng hướng phía sau vẫy tay, đám người Phong Nhưoc liền nhanh chóng chuẩn bị tư thế chiến đấu.

"Phong Nhưoc, ngươi không có kinh nghiệm đi săn Linh thú cấp cao, vì vậy nhớ là không nên bối rối, lại càng không được để lộ sơ hở, nếu không sẽ thật sự rất nguy hiểm, đồng thời ngươi nhớ mở ra phòng hộ của Thanh Loan thủ trục đấy!"

Lam Lăng không quay đầu lại, nhưng vẫn nhỏ giọng dặn dò Phong Nhưoc một câu, bởi vì trong nhóm bốn người hiện tại, thì hai người Đường Thanh và Bành Việt đều có kinh nghiệm săn bắt Linh thú cấp cao rồi, còn Phong Nhưoc mặc dù có thể đánh bại Vi Đà chỉ trong vòng một chiêu, nhưng chưa đủ nói lên được là trong khoảnh khắc hẳn có thể ngăn chặn công kích cực mạnh của Hàn Băng thú, nhất là tốc độ Hàn Băng thú càng đáng sợ hơn nữa.

"Ta biết!" Đối với lời dặn dò của Lam Lăng rõ ràng Phong Nhưoc chỉ có thể cười khổ, thật ra hẳn có phải là tiểu tử ráo máu đầu mới ra đòi đầu, làm thế nào mà không biết phân định nặng nhẹ, huống chi trong quá khứ hẳn đã trải qua sinh tử cũng đâu có ít, tuy nhiên nếu ai bày tỏ quan tâm với hắn thì cũng đâu có cách nào mà cự tuyệt cho được.

Lúc này Lam Lăng mới giải phong ấn cho Tuyệt Vân điều, sau đó ra lệnh cho nó bay lượn vòng quanh trên không trung phía trước tiểu cốc, mục đích là muốn dẫn dụ Hàn băng Thú cấp bốn xuất hiện.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát, một tiếng rít gào giận dữ trầm thấp vang lên ngay bên trong sơn cốc, tuy nhiên Tuyệt Vân điều của Lam Lăng cũng không có ý định bỏ đi, mà còn có ý hạ độ cao xuống vài chục trượng nữa, tình trạng khiêu khích thế này nhất thời chọc giận Hàn Băng thú cấp bốn đó, chỉ thấy

nó dùng tốc độ cực nhanh lao lên một cây đại thụ rồi há rộng mồm bắn ra một tia hàn quang!

Nhưng Tuyết Vân điều cũng nhanh hơn một bước, lập tức vỗ đôi cánh bay nhanh tới vị trí ẩn thân của đám người Phong Nhựt, khó khăn lắm nó mới né được đạo hàn quang kia.

Mấy người Phong Nhựt Trông vừa trông thấy tình hình này đều kinh hãi không thôi, đồng thời cũng càng khâm phục Lam Lăng hơn, bởi vì chỉ cần Tuyết Vân điều bị tia hàn quang kia đánh trúng, ắt hẳn lúc đó không chết cũng trọng thương, không ngờ Lam Lăng lại có thể điên cuồng dùng chính thủ cưỡi của mình làm mồi dẫn dụ, chẳng những dụ Hàn Băng thú cấp bốn kia ra mà còn làm tiêu hao bớt một lần công kích của Hàn Băng thú!

Nếu tình huống này rơi vào người Phong Nhựt, nói gì thì nói hẳn cũng quyết không mạo hiểm làm như vậy!

Cùng lúc đó, khi bóng dáng Hàn Băng thú xuất hiện ở bên ngoài hơn trăm trượng, Lam Lăng quát khẽ một tiếng liền dẫn đầu đám người lao nhanh ra, đồng thời Lăng Vân sáo trang trên người nàng cũng bắt đầu phát động, nhất thời một tầng hào quang xanh lơ lẫn vàng nhạt bao phủ toàn thân nàng từ trên xuống dưới, đây chính là dấu hiệu cho biết Phong Hành trận pháp và Như Sơn trận pháp đã hoàn toàn được kích phát.

Lúc này Phong Nhựt và Đường Thanh cũng lao ra sát phía sau, bọn họ duy trì khoảng cách chừng vài chục trượng so với Lam Lăng, còn Bành Việt thì đứng cách phía sau khoảng ba mươi trượng, cơ cực này để hẳn vừa có thể tránh né công kích của Hàn Băng thú, lại vừa thi triển được Hỏa Cầu pháp thuật!

Lúc này do đám người Phong Nhựt đồng loạt xuất hiện đột ngột, liền làm cho Hàn Băng thú tức giận rồi thay đổi mục tiêu truy sát, nó nổi giận gầm lên một tiếng sau đó lập tức hùng hổ lao lên, chẳng mấy chốc đã qua hơn cự ly trăm trượng, tốc độ kinh khủng cùng sức mạnh như vậy ngay lập tức tạo nên một luồng uy áp khổng lồ, giống như làm cho cả núi rừng bị chấn động. Vì thế đám người Phong Nhựt đang vọt tới phía trước cũng không tự chủ được mà thoáng khựng lại đôi chút, từ đó có thể thấy được Linh thú cấp bốn này đáng sợ đến cỡ nào.

Tuy nhiên cả đội ngũ, trước hết là Lam Lăng không phải vì uy áp đáng sợ đó mà giảm đi tốc độ, ngược lại càng lúc càng nhanh, quảng hào quang trộn lẫn hai màu xanh vàng trên người nàng càng ngày càng chói mắt, cho đến luồng ánh sáng vàng chói trên thanh tam phẩm Kiếm khí trong tay nàng cũng dài ra thêm năm sáu thước!

"Giết!" Cơ hồ trong nháy mắt, Lam Lăng và Hàn Băng thú cấp bốn kia như đang liều mạng với nhau, mặc dù so sánh bề ngoài của nàng thật nhỏ bé so với thân hình khổng lồ của Hàn Băng thú, nhưng bằng vào năng lực phòng ngự của bộ trang phục Lăng Vân, nàng đã tức thời ngăn chặn được khí thế vọt tới của Hàn Băng thú!

Tiếp theo thanh tam phẩm Kiếm khí được phủ đầy vệt sáng vàng chói trong tay Lam Lăng liền chớp lóe hàn quang đâm thẳng vào trước ngực Hàn Băng thú, đáng tiếc là Hàn Băng thú đó cũng không bị thương nặng lắm, đồng thời nó vùng móng trái đập vào Lam Lăng khiến nàng phải lui xa về sau mấy trượng!

May là vào lúc này, Phong Nhựt nhờ có Thanh Loan thủ trục và cặp giày chiến giúp hẳn toàn lực tăng tốc, lập tức vượt qua cả Đường Thanh vài chục trượng, dẫn đầu vọt tới bên trái Hàn Băng thú đồng thời phát động Băng Sương Kiếm khí, đâm thẳng vào mắt trái Hàn Băng thú!

Đòn công kích này mặc dù bị Hàn Băng thú né tránh kịp thời, nhưng cũng vô tình khiến cho nó chuyển hướng chú ý vào Phong Nhựt, lập tức ngay sau đó không biết nó dùng cách nào mà "Xoẹt" một tiếng nhảy lên rất cao, rồi lao thẳng tới chỗ Phong Nhựt. Nếu không có gì thay đổi chỉ cần trong chốc lát nữa thôi hẳn sẽ bị cặp vuốt đó vồ trúng, lúc đó chắc chắn Phong Nhựt không chết cũng bị thương trầm trọng!

Biến cố này mặc dù vượt ra ngoài dự đoán của Phong Nhựt, nhưng trong thâm tâm hẳn lại vô cùng tinh táo. Tức thời hai chân hắn chạm nhẹ mặt đất, đồng thời vận Pháp lực đưa vào cặp giày chiến, lập tức cả người hắn như tên bắn lao về bên trái!

"Àm..." Một kích thất bại này của Hàn Băng thú nhất thời làm cho khu vực rộng xung quanh vài chục trượng trên mặt đất bị chấn động mạnh, thậm chí ngay cả Phong Nhựt khi vừa mới đặt chân xuống mặt đất cũng muốn đứng không vững!

Tuy nhiên lúc này Ngân Giáp Thiên Thủ đang theo sát phía sau Phong Nhựt lại mãnh liệt lao tới, trong nháy mắt tám chân nhện sắc bén huy động "Quét quét quét...", lập tức trên người Hàn Băng thú hiện lên vài vệt máu!

Đáng tiếc do cấp bậc chênh lệch, nên những đòn tấn công này không hề ảnh hưởng gì đến Hàn Băng thú! Lúc này Hàn băng Thú quấy mình một cái liền đánh Ngân Giáp Thiên Thủ tội nghiệp đó văng ra xa tới mấy chục trượng!

Nhưng cũng nhờ có Phong Nhựt và Ngân Giáp Thiên Thủ quấy nhiễu, nên giúp cho Lam Lăng có cơ hội bình phục. Ngay lúc Ngân Giáp Thiên Thủ bị đánh bay đi, một luồng Kim quang chợt lóe lên, rồi trực tiếp đâm thẳng vào bụng con Hàn Băng thú cấp bốn đó! Nhất thời máu huyết tuôn ra như suối!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 60: Thu Hoạch

"Hồng...!" Một kiếm kinh thiên của Lam Lăng mặc dù làm cho Hàn Băng thú bị trọng thương nhưng đồng thời cũng khơi dậy sự hung hãn điên cuồng của nó. Lúc này nó không quan tâm đến thanh kiếm vẫn còn cắm dưới bụng mà lập tức nhảy chồm lên làm cho Lam Lăng phải lao đảo muốn té, kể đến nó vùng trào đánh nằng nẵng ra ngoài xa mấy trượng!

Cho dù Lam Lăng có bộ trang phục Lăng Vân bảo vệ nhưng thương tích xem ra cũng không nhẹ chút nào, ánh sáng hào quang hai màu xanh vàng trộn lẫn ở trên bộ trang phục Lăng Vân bắt đầu âm ỉ, do vừa rồi Lam Lăng vì muốn gây thương thế nặng nề cho Hàn Băng thú nên nằng nẵng đã truyền vào thanh kiếm một lượng lớn pháp lực, kết quả khiến cho trận pháp duy trì trên bộ trang phục Lăng Vân bị thiếu hụt pháp lực.

"Hồng...!" Hàn Băng thú lại gầm nhẹ một tiếng, há họng khổng lồ phun ra thêm một đạo hàn quang, vào lúc này Bành Việt ở phía sau đã sớm chuẩn bị lập tức phóng ra Hòa cầu pháp thuật đang trong tay.

Tốc độ công kích cực nhanh của Hòa cầu liên va chạm với đạo hàn quang ngay trước miệng của Hàn Băng thú, chỉ nghe "Ầm" một tiếng thật lớn, trong nháy mắt vô số tia lửa và hơi nước liên hướng bốn phương tám hướng bắn ra tung tóe, uy lực của cú va chạm cực lớn này nhất thời khiến cho Hàn Băng thú muốn loạn choạng, hiển nhiên là nó vô cùng bất ngờ trước tình huống đó!

Nhân cơ hội này, cả hai người Phong Nhưộc và Đường Thanh đều không giữ lại chút pháp lực nào nữa, mà toàn lực công kích thẳng vào miệng vết thương của Hàn Băng thú, còn Ngân Giáp Thiên Thủ lúc trước do bị đánh văng đi nên lúc này cũng đã có kinh nghiệm, nó phun ra từng chùm tơ nhện buộc chặt lại hai chân trước của Hàn Băng thú!

Riêng Lam Lăng cũng phi thân lao đến, nằng nẵng thêm một nhát kiếm vào đúng vết thương cũ trí mạng bên dưới bụng của Hàn Băng thú, làm cho nó chỉ có thể rên rỉ lên một tiếng rồi nằm im bất động.

Vừa thấy được Hàn Băng thú đã chết thật rồi, lúc này đám người Phong Nhưộc mới thở nhẹ ra một hơi, buông mình ngồi thẳng xuống mặt đất, thật sự hiện tại cả đám đã hoàn toàn không còn chút hơi sức.

"Lam sư tỷ! Người có sao không?" Phong Nhưộc mở miệng hỏi, một kích sau cùng vừa rồi của Hàn Băng thú rất là lợi hại, chắc chắn Lam Lăng bị thương không nhẹ chút nào, hơn nữa cuối cùng nằng nẵng còn liều mạng đem hết toàn lực đánh ra một kiếm càng làm cho pháp lực tiêu hao hết sạch.

"Ha ha! Còn chưa chết được đâu, trong các người không có ai bị thương chứ?" Giọng nói của Lam Lăng có vẻ yếu ớt, nhưng tâm trạng rõ ràng rất vui vẻ.

"Ta không sao, còn Đường Thanh người thế nào?" Phong Nhưộc quay đầu nhìn vào bộ mặt đầy máu tươi của Đường Thanh, mặc dù vừa rồi hắn không theo kịp mình, nhưng vào lúc chót trong thời gian chỉ vài nhịp thở ngắn ngủn, hắn cũng dồn tất cả pháp lực mà đánh ra, chính bởi vì vậy miệng vết thương trên bụng Hàn Băng thú mới bị bung rộng ra mấy lần, để cuối cùng Lam Lăng mới có cơ hội đánh một kích tối hậu!

"Hừ hừ!" Đường Thanh trừng mắt, nhìn không được dùng chân đá Phong Nhưộc một cái, "Vận khí người sao lại tốt như vậy? Chẳng những có tọa kỵ là Linh thú cấp ba, rồi một cặp gậy chiến cực phẩm nữa chứ, nói thế nào ta cũng không có cửa bằng được người, không được ... ! Người phải đưa cho ta con Thương Ngọc điều kia đi!"

"Hắc hắc! Quả thật ta cũng tính tặng Thương Ngọc điều cho người đấy mà!" Phong Nhưộc cười nói, tiện tay uống vào hai gỏi Hoạt Lạc tán, lúc này hắn mới cố gắng đứng lên rồi đi tới bên cạnh Lam Lăng, hắn mặc kệ nằng nẵng có chấp nhận hay không, liền móc ... viên Chỉ Huyết Đan đạo đó lấy được từ trong tay Trữ Viên ra mà buộc Lam Lăng phải ăn vào.

"Được rồi! Không cần để ý đến ta, các người lập tức xử lý thi thể Hàn Băng thú rồi chúng ta sẽ lập tức rời đi!" Sau khi ăn vào viên Chỉ Huyết Đan, ít nhiều gì nằng nẵng cũng khôi phục lại được chút khí lực, nên nhất thời sắc mặt Lam Lăng bị ửng đỏ lên, tuy nhiên hiện tại do trên mặt nằng nẵng dính đầy máu huyết nên không ai phát hiện ra được. Lúc này nằng nẵng lại nhìn qua Phong Nhưộc ở phía sau, thấy thần sắc hắn vẫn bình thường thì mới cảm thấy yên tâm, tuy nhiên từ sâu tận đáy lòng nằng nẵng bỗng cảm giác được có chút mất mát nào đó.

Lúc này Bành Việt cũng đã chạy tới nơi, bắt quá sắc mặt hắn cũng tái nhợt, dù sao thì hiện tại tu vi hắn cũng chỉ là Luyện Khí trung kỳ mà thôi, một kích Hòa Cầu pháp thuật đương nhiên có thể làm cho hắn hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Bởi vì lo sợ mùi máu tươi có thể hấp dẫn các Linh thú khác đến gần, cho nên đám người Phong Nhưộc cũng chỉ xử lý qua loa thi thể Hàn Băng thú rồi quăng luôn nó vào trong Thất lung trừ vật.

Sau đó mọi người liền giải phong ấn phi hành tọa kỵ rồi nhanh chóng rời đi.

Bay một hơi ra xa mấy trăm dặm, đám người Phong Nhưộc mới tìm thấy một dòng suối nhỏ, liền ra sức tẩy rửa hết những vết máu dính trên người, bởi vì hiện tại bộ trang phục trên người bọn họ còn chưa có năng lực tự tẩy uế, nên sau một hồi chiến đấu gian khổ như thế, quả thật bộ dáng bọn họ trông hết sức chật vật.

Sau khi nghỉ ngơi được hai canh giờ, đám ba người Phong Nhưộc dưới sự chỉ huy của Lam Lăng lại xử lý thi thể Hàn Băng thú một lần nữa. Bởi vì so sánh với các loại linh thú khác thì thể linh thú cấp cao cỡ này rất có giá trị, nhưng đồng thời cũng đòi hỏi kỹ thuật xử lý phải kỹ càng, nếu không giá trị sẽ giảm sút trầm trọng.

"Hãy dùng bình ngọc mà thu thập lấy máu huyết của Hàn Băng thú, nhớ kỹ bên trong đó có một loại Huyết Tùy, không thể làm hồng cũng không thể dùng tay tiếp xúc trực tiếp, nếu không sẽ bị thương đấy, còn da thú thì cố gắng không được làm hư hại, nếu không lúc bán sẽ không được giá tốt. Phong Nhựt ! Ngươi lại làm cái gì đó? Thịt thú cấp cao thể này có thể được dùng để Luyện đan, ngươi đừng nên ảo tưởng đem đồng thịt đó đi nướng ăn đấy!"

"Riêng bốn cái móng vuốt này cũng phải cẩn thận cắt lấy rồi để chung với xương thú, đây là những tài liệu dùng để chế tạo vũ khí và pháp khí, đáng tiếc môn phái chúng ta không am hiểu thuật Luyện khí, nói chính xác thì mấy thứ này đều toàn là đồ tốt cả! Đường Thanh, ngươi lại làm loạn cái gì đó, đây chỉ là Linh thú cấp bốn thôi, làm sao có được Nội đan chứ, cho dù là Ngũ Hành thạch cũng rất hiếm khi gặp được, thông thường trong vạn con mới may mắn có được một viên, nếu vào Ngũ Hành Giới thì khác, nhưng rõ ràng chúng ta chưa có tư cách để tiến vào đó!"

Lam Lăng dựa lưng vào một tảng đá, trên tay cầm một cây khúc cây, thần sắc thoải mái chỉ huy bọn ba người Phong Nhựt đang loay hoay xung quanh đó, còn Ngân Giáp Thiên Thủ thì ngược lại đang rất hạnh phúc, bởi vì nó được thưởng thức toàn bộ nội tạng của Hàn Băng Thú.

Sau cùng thì bọn ba người Phong Nhựt đều xử lý xong xuôi theo chỉ đạo của Lam Lăng, cả người bọn họ dính đầy mồ hôi, rồi len lén nhìn vào bộ mặt đang thoải mái lại điểm thêm nụ cười tinh ranh của Lam Lăng, khiến cho trong thâm tâm bọn họ đều không thể không than thầm, Lam sư tỷ này quả nhiên rất có tiềm năng làm ác bá mà.

"Được rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút đi, sau đó sẽ quay lại tiểu cốc kia, lần này ít nhất chúng ta kiếm được một ngàn năm trăm viên Ngũ Hành thạch! Sau khi trở về ta sẽ luận công ban thưởng!" Tâm trạng của Lam Lăng rất tốt, bởi nhờ nàng được phục dụng viên Chi Huyết Đan của Phong Nhựt, nên lúc này thương thế đã khỏi hẳn đồng thời trông thấy thần thái này rất tươi tỉnh.

"Ồ, tại sao phải quay lại đó chứ, không lẽ trong đó lại có một con Hàn băng thú khác nữa sao?" Phong Nhựt nhìn không được liền bắn khoả hời, bởi vì theo hiểu biết của hắn một núi không thể có hai hồ, rõ ràng tiểu cốc kia chính là địa bàn của Hàn Băng thú, sao lại có thể cho phép con linh thú khác tồn tại nữa chứ?

"Hắc hắc! Phong Nhựt, chuyện này ngươi không biết đâu? Nơi này chỉ là vùng đất bên ngoài khu vực bảy mươi hai dãy núi, nên ít khi nào xuất hiện Linh thú cấp bốn lui tới được, nhưng bọn ta đột nhiên phát hiện ra một con, cho nên nhất định trong tiểu cốc kia sẽ có bảo vật!" Đường Thanh với vẻ mặt đắc ý, bởi gã hiếm khi nào tìm được cơ hội ra tay giáo huấn được Phong Nhựt, nên lúc này hắn thật sự rất vui sướng.

"Đường Thanh nói không sai! Trong tiểu cốc kia nhất định có sự tình cổ quái gì đó, chúng ta sao có thể bỏ qua được?" Lam Lăng cũng cười nói theo, "Tuy nhiên chúng ta vẫn đang ở trong rừng cho nên phải luôn đề cao cảnh giác, nếu như lần này có thu hoạch khấm khá, ta sẽ mua cho các ngươi mỗi người một món trang phục Lăng Vân! Hơn nữa ta nghĩ rằng chỉ cần chúng ta cố gắng, thì sớm muộn gì cũng có thể đổi được trang phục và kiếm khí tốt hơn.

"À, Lam sư tỷ, chúng ta đều nghe theo ngươi. Nhưng ta có một đề nghị, trên người tên Phong Nhựt đây có nhiều thứ tốt lắm rồi, thôi thì bộ trang phục Lăng Vân kia miễn bàn với hắn đi!" Đường Thanh lăm lăm nói.

"Hắc hắc! Ngươi đi chết đi Đường Thanh, đó là do vận khí ta tốt thôi, còn vận khí ngươi kém hơn thì không nên oán trời trách đất chứ! Lại càng không nên đổ hết lên đầu ta!" Phong Nhựt bắt đắc dĩ cười nói.

"Được rồi! Hai ngươi cãi cọ mãi thế! Còn phân chia như thế nào thì ta tự biết rõ, bây giờ đi thôi!" Lam Lăng không khách khí liền lấy khúc cây đang cầm trong tay ra vể hung hăng gõ lên đầu Phong Nhựt và Đường Thanh mỗi người một cái.

"Còn ngươi nữa, đứng cười hả hê cái gì thế!" Bàn Việt đứng bên cạnh đang ôm bụng cười lớn rồi cuộc cũng bị gõ một cái!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 61: Lam Tinh

"Lam sư tỷ, ngươi thử nói xem bên trong rốt cuộc có bảo vật gì chứ?"

Bọn họ đang đứng bên ngoài tiểu cốc, chính là nơi trú thân trước đây của Hàn băng thú, lúc này Đường Thanh nhìn không được hưng phấn mới hỏi, nguyên do là mặc dù từ trước đến giờ hắn đã nhiều lần đi theo bọn Khúc Vân để săn bắt Linh thú, thậm chí Linh thú cấp bốn hắn cũng đã từng tham gia diệt sát qua, nhưng hầu hết đều do hai ba tiểu đội săn thú cùng hợp tác với nhau. Do đó nhân thủ cũng hơn chục người, tất nhiên thu hoạch được rất lớn, rồi sau khi phân chia ra thì mọi người đều có thu hoạch kha khá. Nhưng hôm nay lại khác, lực lượng bọn họ chỉ gồm bốn người mà có thể tiêu diệt được một con Hàn băng thú cấp bốn thế này, trừ Lam Lăng dẫn đầu ra thì còn lại ba người, ít nhất mỗi người cũng được hơn hai trăm viên Ngũ Hành thạch.

Hơn nữa lúc này nếu như phát hiện ra bên trong tiểu cốc còn có thêm bảo vật nữa, thì có thể nói chuyến đi săn này quả thật có thu hoạch ngoài mong đợi!

"Chuyện này rất khó nói, tuy nhiên ta dám khẳng định nó rất có giá trị, bằng không thì Hàn Băng thú cấp bốn kia sẽ không chiếm chỗ này biến thành địa bàn của nó như vậy!" Lam Lăng đứng bên cạnh vừa cảnh giác nhìn chung quanh, vừa trả lời nhỏ tiếng.

"Đi!" Lúc này Tuyết Vân điều đang ở trên trời cao liền xoay vài vòng làm ám hiệu, rốt cuộc Lam Lăng cũng xác định trong tiểu cốc này không còn con Linh thú nào nữa, lập tức nàng dẫn đám người Phong Nhưc tiến vào một cách dè dặt.

"Mọi người hãy đi theo đội hình cánh quạt mà tiến vào, không ai được cách xa nhau quá mười trượng, phải chú ý dưới chân và chung quanh, nếu tìm thấy Linh dược thì phải thu thập ngay, tuy nhiên cần cẩn thận độc trùng ở gần đó, rất có khả năng nhiều loại độc trùng cộng sinh cùng Hàn Băng thú!"

Đám người Phong Nhưc tiến lên với tốc độ rất chậm, bọn họ vừa đi vừa thu thập các loại Linh dược, bởi vì trong sơn cốc này đã từ lâu không có người xuất hiện, nên có rất nhiều Linh dược đều trên mười năm tuổi trở lên, thậm chí có loại đạt tới mấy chục năm nữa. Vì thế cho dù là không phải Linh dược quý hiếm đi nữa, nhưng nếu đem bán ở phiên chợ Thiên Đăng Sơn cũng có thể thu được một mớ Ngũ Hành thạch.

Sau khi bọn họ tiến vào trung tâm sơn cốc, thì lúc này trên tay mỗi người đều thu thập ít nhất hơn chục gốc Linh dược rồi.

"Nhìn kia! Đó là cái gì?" Lúc này Bành Việt đang đi bên cánh trái thốt nhiên kêu lên đầy vẻ ngạc nhiên, bọn người Phong Nhưc đều nhìn theo hướng của hắn mà không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy ngay mấy gốc cây thật lớn, có một khối đá màu lam ước chừng nửa trượng đang lẳng lẳng nằm yên ở đó, tuy nhiên đó cũng chưa phải là nguyên nhân khiến cho đám người Phong Nhưc phải kinh ngạc, mà chính là khối đá màu lam kia tựa hồ là bị con gì đó gặm qua!

"Đứng rồi! Đây chính là nguyên nhân khiến Hàn băng thú lấy nơi này làm hang ổ của nó!" Lam Lăng thốt nhiên lên tiếng.

"Ồ, chẳng lẽ Hàn Băng thú kia lấy khối đá này làm thức ăn hằng ngày sao?" Đường Thanh vội về mặt kinh ngạc hỏi.

"Tại sao lại không thể? Nếu như ta đoán không sai, đây chính là một khối Lam tinh khoáng thạch, chính là tài liệu cao cấp dùng để luyện kiếm, đồng thời bên trong nó có khả năng chứa đựng một lượng lớn linh khí có thuộc tính băng, cho nên có thể lý giải được tại sao Hàn Băng thú kia lại muốn ăn khối đá này. Thật ra thì cũng là chuyện bình thường, bởi vì đại đa số Linh thú trong Tu Tiên Giới đều có thói quen này, người không thấy phi hành tọa kỵ của người cũng có nhu cầu ăn Ngũ Hành thạch đấy chứ? Cũng vì thói quen đó, nên đôi khi người tu đạo có thể nhặt được Ngũ Hành thạch trong thi thể Linh thú đấy, chỉ có điều tỉ lệ này quá thấp mà thôi!" Lam Lăng giải thích khá nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng ai cũng có thể cảm nhận được sự phẫn khích trong lời nói của nàng.

"Oa! Rèn Kiếm ư, Lam sư tỷ, một khối đá lớn như vậy, tỷ nghĩ xem có thể tạo ra bao nhiêu thanh Kiếm chứ! Hay là chúng ta đừng bán đi, cứ mỗi người rèn một thanh Tam phẩm Kiếm khí là được!" Đường Thanh vừa nghe thấy hết sức vui mừng, hiện tại mặc dù hắn đang có một thanh Nhị phẩm kiếm khí, nhưng rõ ràng trên căn bản không thể nào so sánh được với thanh Tam phẩm Kiếm khí cả.

"Người biết rèn kiếm sao?" Lam Lăng không thèm quay đầu lại hỏi luôn.

"Ách, ta... không biết!" Đường Thanh ngượng ngùng rút đầu lại không dám lên tiếng nữa, bởi vì muốn rèn một thanh Tam phẩm Kiếm khí thật không dễ dàng chút nào, thậm chí ngay cả việc rèn một thanh Nhị phẩm Kiếm khí thì trong bọn họ ở đây, không ai có khả năng làm được cả, nếu không thì cũng đâu cần phải mua lại từ Cô Kiếm Môn.

"Khối Lam tinh này ta nghĩ có thể rèn ra hai thanh Tam phẩm Kiếm khí, đáng tiếc chúng ta không ai biết rèn cả, cho nên chỉ có thể bán đi mà thôi, hoặc cao lắm là mời đệ tử Cô Kiếm Môn đến rèn hộ, nhưng nếu như vậy cũng chỉ có thể lấy được một thanh mà thôi!" Lam Lăng tỏ vẻ than thở liền nói.

Phong Nhưc đứng bên cạnh này giờ, trải qua một phen do dự thật lâu mới nói ra: "Lam sư tỷ, chuyện này có thể để từ từ tính được không? Ta nghĩ có lẽ có biện pháp xử lý tốt hơn!"

"Hả? Người nói sao?" Lam Lăng hơi bất ngờ liền trừng mắt nhìn Phong Nhưc, bởi lẽ ngay cả nàng cũng không có cách xử lý khối Lam tinh này, chẳng lẽ Phong Nhưc có thể giải quyết sao?

"Hắc hắc, ta chỉ nói là nên để khối Lam tinh này lại vài năm rồi hẵng đem ra bán, không biết chừng đến lúc đó tự chúng ta cũng có thể rèn ra được Tam phẩm Kiếm khí thì sao!" Đương nhiên Phong Nhưc không có khả năng rèn được, nhưng hắn chợt nhớ tới Minh Khê, nếu nàng có thể chế tạo ra đôi giày còn tốt hơn cả Lăng Vân chiến靴, vậy thì biết đâu nàng cũng có khả năng rèn được Tam phẩm Kiếm khí thì sao.

"Ừ, cũng được! Vậy chúng ta giữ lại Khối Lam tinh này trong thời gian năm năm đi, dù sao cũng chẳng có bị mất giá đâu mà lo, nếu như người có biện pháp rèn ra Tam phẩm Kiếm khí, như vậy sẽ lấy một thanh trong đó ra cho người xem như trả công, còn một thanh khác thì..." Lam Lăng chợt ngó sang Đường Thanh và Bành Việt rồi nói tiếp, "Hai người các người chỉ cần ai có thể đột phá Luyện Khí hậu kỳ trước, thì thanh Tam phẩm Kiếm khí còn lại sẽ thuộc về người đó, rõ chứ?"

"Rõ rồi!" Đường Thanh và Bành Việt đồng thời ưỡn ngực ra hết lớn, Tam phẩm Kiếm khí a! Chính là đồ tốt đấy, cho dù là sau này có đột phá Trúc Cơ kỳ đi nữa, cũng có thể dùng nó mà thi triển Ngự Kiếm Thuật.

"Tốt lắm! Phong Nhưc, trước hết người cứ thu giữ lại khối Lam tinh này đi! Nhưng nhớ kỹ, người chỉ có năm năm thời gian thôi đấy, nếu sau thời gian đó vẫn không nghĩ ra biện pháp xử lý, vậy xem như người không có phần trong đó!" Lam Lăng nhìn Phong Nhưc lộ vẻ cổ quái gì đó, lúc này mới nói.

Sau khi Phong Nhựt đem khối Lam tinh nặng hơn ba nghìn cân thu vào trong Thất lung trữ vật, lúc này mọi người lại tiếp tục tỏa ra thu thập Linh dược, cho đến khi không tìm thấy gì nữa trong toàn bộ sơn cốc, cả bọn mới giải phong ấn phi hành tọa kỵ mà theo đường cũ quay về Tuyệt Cốc ở Thiên Đăng Sơn.

Vì phiên chợ ở Thiên Đăng Sơn còn ba tháng nữa mới tổ chức, vì vậy Lam Lăng quyết định giữ lại những tài liệu thu được trên thân thể Hàn Băng thú, vì những thứ này tương lai có thể kiếm được người mua ra giá cao, còn Linh dược thì đem bán cho đệ tử tam đại môn phái trên Thiên Đăng Sơn, để đổi lấy chút ít Ngũ Hành thạch cần dùng hàng ngày.

Trong khoảng thời gian này, điều quan trọng nhất đối với bọn họ vẫn là tu luyện, mặc dù không có Linh Mộc hỗ trợ, nhưng cả bọn không vì vậy mà bỏ phế tu luyện, chỉ là khó khăn khi tu luyện bị tăng lên gấp bội mà thôi!

Tuy vậy Đường Thanh và Bành Việt cũng không oán thán chút nào, vì cả ngày bọn họ đều vui đầu vào tu luyện, nên hằng ngày rất ít thấy bóng dáng.

Riêng Phong Nhựt thì do nhờ có Mộc Linh thạch, nên việc tu luyện của hắn dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng không vì thế mà trong những ngày này hắn lại nhàn nhã vui chơi, bởi vì hắn phải bận rộn thu thập các tia lãnh quang từ gốc cây Linh mộc chết héo kia!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 62: Khô Mộc Trùng Sinh

Trước đây Phong Nhựt cũng từng dùng chuỗi Thanh Phong Kiếm khí này thu thập qua một tia lãnh quang, đáng tiếc một điều là mặc cho hắn quan sát như thế nào, cho dù có đưa vào bên trong thanh kiếm đó bao nhiêu pháp lực để kiểm tra đi nữa, cũng không phát hiện ra hiện tượng lạ nào cả.

Sau cùng Phong Nhựt cũng suy đoán là tia lãnh quang kia không cách nào cắn nuốt được tinh hoa trong Thanh Phong Kiếm khí, dù sao thì tia lãnh quang này chỉ hấp thu thuộc tính Mộc mà thôi, nói không chừng đã bị ... chết đói trong đó rồi cũng nên.

Vì nghĩ như thế nên Phong Nhựt không còn cố kỳ điều gì nữa, hắn cứ đợi cho đến khi mầm cây trong Mộc Linh Thạch hồi phục trở lại, liền tiếp tục đi thu thập thêm một tia lãnh quang, trải qua một thời gian thì cho đến lúc này hắn đã thu gom được hơn mười tia lãnh quang.

Vào sáng sớm một ngày kia, khi Phong Nhựt đang ngồi tu luyện trong phòng, đột nhiên hắn chợt nghe âm thanh Đường Thanh la lên đầy kinh ngạc bên ngoài viện phòng.

"Chuyện gì xảy ra vậy? mới sáng sớm mà Đường Thanh ngơ ngác kêu la cái gì thế?" Lam Lăng cất tiếng giận dữ quát, mặc dù người tu đạo rất ít khi ngủ, nhưng nếu đang nhập định mà bị người khác đánh thức thì cũng cực kỳ khó chịu.

Nhưng Đường Thanh dường như không để ý tới mà vẫn lớn giọng: "Lam sư tỷ, Phong Nhựt, Bành Việt, Minh Khê, các người mau đến xem! Thật là kỳ tích! Cây Linh mộc này tự động lại sống lại rồi!"

Nghe Đường Thanh nói như vậy, tất cả mọi người đều nhao nhao lao ra khỏi gian phòng, ngay cả người suốt ngày nhốt mình trong phòng như sư thúc Diệp Hoảng cũng bước ra xem.

"Cái gì sống lại chứ? Đường Thanh ngơ ngác không phải lại bị yêu nữ ám nữa đấy à?" Bành Việt vừa xem qua thân cây vốn vẫn trụ lì như trước, vừa cười lớn nói.

"Người mới bị yêu nữ ám thì có! Các người đến đây xem đi, ta thấy đã có một cái chồi non đây này!" Đường Thanh chỉ vào một góc khuất nằm trên thân cây Linh mộc rồi hét lên.

Đám người Phong Nhựt liền nhìn thật kỹ, quả nhiên có một chồi non vừa mới nhú lên, mặc dù gốc Linh mộc này mới nhìn sơ qua vẫn thấy còn khô héo như trước, nhưng chỉ cần xuất hiện ra một chồi non này thôi, lập tức bầu không khí xung quanh không còn cảm giác trầm lắng như xưa nữa.

"Oa! Thật tốt quá, cây Linh mộc thật sự sống lại rồi!" Lam Lăng nhìn không được mà hoan hô lên tiếng, đồng thời vẻ mặt của Đường Thanh và Bành Việt cũng rất phấn khởi, vì thời gian tu luyện gần đây quá cực khổ đi, nếu không có Linh mộc trợ giúp hấp thu Linh khí thì bọn họ cơ hồ phải tốn gấp đôi công sức mới đạt được chút ít tiến bộ, nói cực khổ này quả thật không cần phải nói!

"Bành Việt, nhanh nào! Người hãy đi tìm tên chủ viện này, ta muốn kéo dài kỳ hạn cho thuê lên mười năm!" Lam Lăng là người phản ứng trước hết.

"Còn thuê gì nữa chứ? Trực tiếp mua luôn không phải đơn giản hơn sao, nhưng quan trọng nhất là không được để chủ viện biết gốc Linh mộc này đã

sống lại!" Lúc này Phong Nhựt với vẻ mặt bình tĩnh nói, quả thật phát sinh hiện tại sớm hơn dự kiến của hắn, tất nhiên khi gốc Linh mộc này không còn bị những tia lãnh quang đó cắn nuốt đi Mộc linh khí nữa, chỉ cần chung quanh có số lượng Linh khí dồi dào thì sớm muộn gì gốc Linh mộc đó cũng có thể sống lại được.

Tuy nhiên chuyện tốt như vậy không nên để người khác nhảy vào hưởng thụ, tốt nhất là nhân cơ hội này mua luôn khuôn viên này, còn nếu không thì qua một thời gian nữa, khi gốc Linh Mộc hoàn toàn khôi phục lại, e rằng chủ viện sẽ tìm cách lấy lại ngay.

"Ý hay lắm! Mua cái sân viện này luôn đi, Bành Việt, Đường Thanh, hai người các ngươi miệng lưỡi trơn tru, các ngươi đi làm việc này đi, nhớ kỹ là không nên để người ta nhìn thấy sơ hở đấy!" Nghe Phong Nhựt nhắc nhở, Lam Lăng lập tức ra lệnh.

"A! Lam sư tỷ, chúng ta làm gì có miệng lưỡi trơn tru chứ, cái chuyện này Phong Nhựt hẳn am hiểu nhất đấy, không bằng bằng để hắn làm đi!" Đường Thanh phẫn nộ kháng nghị.

"Hắc hắc! Ta còn phải vắt hết óc để chuẩn bị rèn Tam phẩm Kiếm khí đây! Thế nào đây? Các ngươi không muốn à?" Phong Nhựt đưa ra lý do hợp tình hợp lý, nên Đường Thanh và Bành Việt vừa nghe nói như thế đành ừ rừ rồi đi, quả nhiên lý do rèn kiếm khí mà gần đây Phong Nhựt thường vịn vào nhất chính là từ huyết của bọn họ, căn bản không cách nào phản kháng được.

"Ha ha! Phong Nhựt ngươi rèn Tam phẩm Kiếm khí sao?" Lúc này lão sư thúc Diệp Hoàng đang chú tâm quan sát Linh mộc chịu không nổi mà đột nhiên thốt ra, thương thế của lão đã dứt rồi nhưng nguyên khí bị tổn thương không có cách nào chữa trị được, vì thế khí thể hiển ngang khi xưa của lão giờ đã biết mất, hiện tại nhìn hình dạng Viện trưởng đã trở thành một lão già tóc bạc, có lẽ đại nạn lão cũng sắp đến rồi.

Cũng chính vì vậy, tất cả các sự việc gần đây đều do Lam Lăng phụ trách, trừ những lúc truyền thụ Thanh Vân quyết cho đám người Phong Nhựt ra thì thủy chung lão vẫn luôn ở trong phòng, hiển nhiên đối với trận bại chiến trong tay Diêm Mộ năm xưa, lão vẫn luôn canh cánh mãi trong lòng.

Lúc này vừa nghe Diệp Hoàng hỏi đến, Phong Nhựt vội vàng cung kính đáp: "Khải bẩm Viện chủ, ta đâu thể rèn được Kiếm khí a, chẳng qua đang nghĩ tới một biện pháp, có thể sẽ tìm một vị cao nhân để hỗ trợ rèn miễn phí a!"

"Rèn miễn phí?" Nghe Phong Nhựt nói thế, Diệp Hoàng cùng Lam Lăng đều không khỏi sững sốt, chỉ có Minh Khê đang đứng bên cạnh hung hăng trừng mắt nhìn hắn, bởi vì ám chỉ cao nhân rèn miễn phí đó đúng là nàng.

Diệp Hoàng cười ha hả một tiếng nhưng không nói gì nữa, lập tức xoay người trở về gian phòng của mình, nhưng Lam Lăng thì đầu chịu bỏ qua cho Phong Nhựt, nàng giả bộ nghiêm nét mặt hỏi: "Nói! Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?"

Tuy nhiên Phong Nhựt đâu có dễ dàng mắc mưu như vậy, hắn nhẹ nhàng nói: "Lam sư tỷ, không phải ban đầu chúng ta đã nói rồi sao, ta có thời gian năm năm cho nên việc nghĩ biện pháp xử lý như thế nào là chuyện của ta!"

"Hừ! Ngươi không nên đắc ý quá sớm, nếu như đến lúc đó ngươi không thể thực hiện được, hãy nghĩ đến hậu quả đi!" Lam Lăng dứ dứ hai bàn tay trước mặt Phong Nhựt bộ dạng như uy hiếp.

"Lam Lăng, chúng ta không nên quản hắn làm gì, cứ để cho hắn tạm thời thắng thế đi!" Minh Khê lại dùng ánh mắt nghiêm trọng ngụ ý cảnh cáo Phong Nhựt lần nữa, rồi nắm tay Lam Lăng kéo đi.

"Hô! Áp lực thật đúng là lớn quá đi!" Nhìn bóng dáng Lam Lăng và Minh Khê đi mất, Phong Nhựt không khỏi thở dài một cái, lập tức ánh mắt hắn lại rơi xuống gốc Linh mộc kia.

"Hình như có gì đó không đúng a! Những tia lãnh quang này nếu như chui vào trong Thanh Phong kiếm thì không có lý nào lại chẳng có chút động tĩnh nào, đừng bảo là bọn chúng thật sự chết đói trong đó ày chứ?"

Phong Nhựt rờ cảm suy ngẫm, theo trực giác của hắn, những tia lãnh quang này vô cùng cường hãn, không dễ dàng gì chúng bị chết đói, vậy thì tại sao chúng lại biến mất được chứ?

Vì suy nghĩ như thế, nên Phong Nhựt "Roét..." một tiếng rút ra Thanh Phong Kiếm, sau đó lại nhìn kỹ thanh kiếm này lần nữa, rõ ràng thanh kiếm này trông vẫn như lúc đầu vậy, toàn thân có một tầng lam quang nhàn nhạt bao phủ, khi ánh mặt trời chiếu xuống làm nó lóe lên những gợn sóng màu lam, mà nếu như truyền Pháp lực vào thì quang lam quang này sẽ nhanh chóng bành trướng ra và xoay quanh thân kiếm, cho tới khi đạt đến cực điểm thì nó sẽ lao ra khỏi thân kiếm mà hình thành nên Băng Sương Kiếm khí rồi phá không bay đi. Với pháp lực hiện tại của Phong Nhựt thì có thể thi triển liên tục sáu lần Băng Sương Kiếm khí này, đồng thời cự ly công kích có thể đạt tới năm trượng!

Quả thật bên trong thanh kiếm này không thấy chút bóng dáng của các tia Lãnh quang đó!

"Chẳng lẽ bọn nó thật sự bị chết đói hết rồi sao?" Phong Nhựt tưởng tượng như thế, bỗng nhiên trong lòng chợt động, lập tức lấy ra một viên Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc do lúc trước đổi được từ Lam Lăng, hắn trực tiếp dùng pháp lực kích hoạt viên thạch này.

"Có đúng hay không tức khắc sẽ biết ngay!" Phong Nhựt vừa tự nhủ vừa nhìn quang sáng đang bao quanh những sợi linh khí màu xanh, đồng thời hắn cẩn thận giở Thanh Phong Kiếm vào quang ánh sáng đó!

Không có gì xảy ra, quang sáng chứa những sợi linh khí màu xanh giống như giọt nước được thả vào bể vậy, ngay cả một chút động đậy cũng không có. Bởi vì chuỗi Thanh Phong Kiếm đã được Phong Nhựt dùng Ngũ Hành thạch cường hóa rất nhiều lần, nên trừ phi hắn sử dụng thêm Ngũ Hành thạch hạ phẩm, nếu không cho dù có cường hóa bao nhiêu viên Ngũ Hành thạch cấp thấp đi nữa cũng sẽ không có bất cứ biến hóa gì xảy ra.

Tuy nhiên Phong Nhựt không phải quan tâm chuyện này, chủ yếu của hắn chỉ muốn biết là ở mấy tia lãnh quang nằm bên trong Thanh Phong Kiếm đó có rạch gì không mà thôi.

Hít sâu một hơi, Phong Nhựt chậm rãi đem pháp lực truyền thẳng vào trong Thanh Phong Kiếm, cũng giống như trước, vô số lam quang bắt đầu nhanh chóng xoay tròn quanh thân kiếm, nhưng rất nhanh bất ngờ xảy ra, dường như luồng lam quang này đang bị lực lượng nào đó khống chế, lập tức chạy dọc theo thân kiếm mà cản trở lại Phong Nhựt!

Vô cùng kinh hãi, tức thời Phong Nhựt đem luồng Băng Sương Kiếm khí phóng thẳng ra ngoài, sau đó hắn liền nhìn thấy một tia lam quang nhàn nhạt cứ thế lao theo ra ngoài hơn hai mươi trượng, trực tiếp đem Như Sơn trận pháp mà Lam Lăng đã bố trí trước đây ... phá hủy hoàn toàn!

"Phong Nhựt! Ngươi lại làm trò quỷ gì vậy?!" Âm thanh giận dữ của Lam Lăng lại vang lên, vừa nghe tiếng động lập tức nàng lao ra khỏi gian phòng phía sau, lúc này mới phát hiện toàn bộ Như Sơn trận pháp bao quanh viện phòng này đã bị phá nát!

"Phong Nhựt....! Ngươi tức khắc đi chết liền cho ta ... lão nương ta ... nếu không giết ngươi, ... thề không làm người!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 63: Tiên Thiên Mộc Sát

Gốc Linh mộc trong sân càng ngày càng thay đổi, công việc mỗi sáng sớm của Đường Thanh và Bánh Việt là thay nhau đếm tỉ mỉ từng chồi non xanh ngắt, từng phiến lá mọc ra trên thân cây, tuy gốc Linh mộc này hiện tại còn chưa tỏa ra linh khí, nhưng mọi người đều có cảm giác toàn bộ viện phòng như đã bừng lên sinh cơ.

Còn riêng Phong Nhựt do rút cuộc đã khiến cho Lam Lăng hết sức giận dữ, hậu quả là hắn bị buộc phải gác đêm một tháng, đồng thời còn bị trừ đi ba mươi viên Ngũ Hành thạch nhờ kiếm được trong chuyến đi săn Hàn Băng thú lần trước để lập lại Như sơn trận pháp. Nhưng tệ hại hơn cả là hắn phải trở thành tám bìa sống cho mọi người luyện tập, "Phải như vậy chứ!", Lúc này nhìn mặt Đường Thanh có vẻ hả hê lắm, ai bảo hắn có đôi giày chiến cực phẩm làm chi?

Nhưng cũng còn một việc không được như ý, chính là chủ nhân của viện phòng cuối cùng cũng không chịu bán, cho dù đích thân Lam Lăng ra mặt cũng chỉ có thể miễn cưỡng đem thuê dài thời hạn cho thuê lên mười năm mà thôi. Nghe nói lão nhân đó có người cháu đang tu luyện tại Ngọc Dương Môn, cái viện phòng này chính là lão ta muốn giữ lại cho người đó.

Đối với chuyện này quả thật Lam Lăng và mấy người Đường Thanh cũng không có chút oán thán gì cả, dù sao thì gốc Linh mộc kia cũng do người ta gieo xuống mà, mặc dù hiện tại nó đã chết héo rồi nay hồi sinh sống lại, nhưng nói đúng ra thì bọn họ cũng chưa tốn kém gì quá lớn cả.

Thế nhưng, đối với Phong Nhựt thì lại khác, hắn rất tức giận và hắn đã hạ quyết tâm, đến khi nào hết hạn cho thuê nếu đối phương cho gia hạn tiếp thì thôi, còn nếu không... hừ hừ!!! Hắn sẽ phóng thích các tia lãnh quang nằm trong Thanh Phong Kiếm để đưa chúng trở lại gốc linh mộc đó.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là Phong Nhựt phải thu thập đầy đủ các tia lãnh quang trong các gốc Linh mộc chết héo trước đã, trải qua lần thử nghiệm đầu tiên đó, hắn phát hiện các tia lãnh quang này hết sức bá đạo, chúng có thể thao túng linh khí bên trong Thanh Phong Kiếm mà cản trở ngược lại hắn, ấy vậy mà luồng công kích đó sắc bén vô cùng, cự ly công kích có thể đạt xa đến hai mươi trượng! Quả thật rất khó lường.

Tuy nhiên điều phiền toái nhất chính là mỗi lần hắn phóng thích tia lãnh quang ra thì phải tiêu hao một viên Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc, có thể nói rằng nó cực kỳ phiền toái. Hơn nữa Phong Nhựt cũng hết sức lo lắng khi các tia lãnh quang này ngày càng mạnh hơn, rồi có một ngày nào đó bọn chúng sẽ lại cản trở chính mình, sự tình này quả thật không nên để nó xảy ra được.

Bất đắc dĩ Phong Nhựt đành phải lấy cớ muốn tăng thêm kiến thức nên đi hỏi thăm Diệp Hoàng, dù sao ký ức của Minh Khê vẫn chưa khôi phục, đồng thời hắn cũng không muốn bộc lộ những sự tình có liên quan đến các tia lãnh quang kia, mà Diệp Hoàng nọ tốt xấu gì cũng đã sống hơn ba trăm năm rồi, tất nhiên có thể biết được rất nhiều quái sự.

"À, Viện chủ, người có biết lý do tại sao gốc Linh mộc đang chết héo kia lại có thể hồi sinh được không?"

Ở bên trong phòng của Diệp Hoàng, Phong Nhựt đang quỳ gối lắng nghe rồi bỗng hỏi, nguyên lai những ngày vừa qua đều do một tay Diệp Hoàng truyền thụ nền tảng Tu Tiên Thuật cho bọn hắn, mặt khác nếu có khó khăn gì trong quá trình tu luyện cũng đều do lão chỉ điểm, nói cách khác nếu chỉ dựa vào mỗi Lam Lăng thôi thì căn bản là không được.

"Sự tình này ta cũng cảm thấy rất khó hiểu, bởi vì trong Tu Tiên Giới hàng năm đều có rất nhiều gốc Linh mộc bị chết héo, nhưng vẫn chưa có một gốc

nào có thể sống lại được!" Diệp Hoàng có chút cảm thán nói, ánh mắt hướng ra của sổ nhìn về gốc Linh mộc bây giờ đã đâm ra nhiều nhánh con, trong mắt lão không dấu được vẻ băn khoăn, dường như lão đã suy ngẫm vấn đề này rất lâu rồi thì phải.

"Vây là Viện Chủ biết rõ nguyên nhân trong đó sao?" Phong Nhựt vẫn ngồi yên tiếp tục hỏi, hẳn dĩ nhiên là biết lí do tại sao gốc linh mộc kia lại hồi sinh nhưng lại không biết tia lãnh quang kia rốt cục là thứ gì?

"Ừm, nguyên nhân thì có rất nhiều, ví dụ như là biến hóa của thiên địa nguyên khí, nếu linh khí ở một chỗ nào đó bỗng dưng giảm bớt đi, như vậy cho dù là người có chăm chỉ tưới nước bón phân đến mấy, thì gốc linh mộc ở xung quanh đó cũng sẽ chết khô toàn bộ, nhưng tình huống này rất ít khi xảy ra, ngược lại nguyên nhân thứ hai lại thường xuất hiện nhiều hơn, đó là các loài thiên địch của Linh mộc!" Diệp Hoàng vẫn về chòm râu ở cằm với ánh mắt suy tư nói.

"Thiên địch, là các loại côn trùng nhỏ bé kia sao?" Hai mắt Phong Nhựt lập tức tỏa sáng, vội vàng hỏi.

"Ha Ha, các loại côn trùng kia ư? Không phải, người cho rằng Linh mộc này lại giống với các loại hoa màu mà phạm nhân gieo trồng kia sao?" Diệp Hoàng cười ha hả nói tiếp, "Loại Linh mộc này hấp thu và phóng ra linh khí tinh thuần, đối với người tu đạo chúng ta cùng với các loài vật khác mà nói đều rất có ích, cho nên dù là loài côn trùng nhỏ bé đi nữa cũng không muốn gây thương tổn đến chúng, nhưng trong truyền thuyết còn có một loài đặc biệt, loài này không phải vật chết, cũng không phải vật sống, chúng không có hình dạng nào cũng không có mùi vị gì cả, nhưng lại thích nhất là cắn nuốt Mộc linh khí, nhất là các cây Linh mộc. Một khi gốc cây nào bị nó quần lấy rồi, thì y như rằng gốc Linh mộc đó khẳng định phải chết mà không thể nghĩ ngờ gì nữa, nó có tên là Tiên Thiên Mộc Sát!"

"Tiên Thiên Mộc Sát!" Nội tâm của Phong Nhựt khẽ chấn động, hẳn lập tức hiểu ra tia lãnh quang ấy rốt cục là thứ gì rồi, trách sao hắn luôn có cảm giác nó có bộ dạng hung tàn thô bạo đến thế.

"Có biện pháp nào có thể khắc chế Tiên thiên mộc sát này không?"

"Ha Ha, muốn khắc chế ư?" Diệp Hoàng lắc đầu, "Không có cách nào cả, trên thực tế kể cả những cao nhân trong Tu Tiên Giới cũng không thể làm gì được loại Tiên Thiên Mộc Sát này, bởi vì nó đi vô ảnh về vô hình, cho dù người có bản lĩnh cao cường tới cỡ nào đi nữa, cũng không thể phát giác sự tồn tại của nó chứ đừng nói đến tìm biện pháp đối phó?"

"Thông thường trong một môn phái tu tiên nếu gặp tình trạng Linh mộc chết héo như vậy, thì chỉ có thể phỏng đoán là có Tiên Thiên Mộc Sát tồn tại ở nơi đó, biện pháp tốt nhất là nhanh chóng trồng xung quanh gốc Linh mộc kia nhiều cây Linh mộc khác, làm như vậy thì Tiên Thiên Mộc Sát sẽ chỉ ở loang quanh các gốc Linh mộc này, cho dù là cây khô héo chết đi thì bọn chúng cũng không rời đi cho đến lúc hoàn toàn bị biến mất. Tuy nhiên, ngàn vạn lần cũng không được tiếp tục trồng Linh mộc ở nơi đó, nếu không càng ngày sẽ càng sinh ra nhiều Tiên Thiên Mộc Sát nữa! Thậm chí cũng không được ra sức diệt trừ các gốc Linh mộc đã chết héo này!"

"Oa...! Lợi hại đến thế sao, nói như vậy chẳng phải Tiên Thiên Mộc Sát này là vô địch thiên hạ rồi à!" Phong Nhựt kinh ngạc nói, hẳn không nghĩ tới các tia lãnh quang kia lại có danh tiếng to tát đến như vậy, nếu không phải nhờ mình có viên Mộc Linh Thạch kia, chắc có lẽ đến bóng dáng của nó cũng không thể phát hiện ra được.

"Ha Ha! Thiên hạ vô địch, tiểu tử người sao lại có suy nghĩ cổ quái như vậy chứ, kỳ thật Tiên Thiên Mộc Sát trong Tu Tiên Giới này được xem là một loại dịch bệnh rất khó đề phòng, còn về biện pháp khắc chế không hẳn là không có, nếu có thể tìm được Thiên Kim Sát, đương nhiên lúc đó có thể chế ngự được Tiên Thiên Mộc Sát này! Tuy nhiên Thiên Kim Sát kia cũng chỉ có trong truyền thuyết mà thôi, đến tận bây giờ vẫn chưa có ai tìm ra được nó!"

Diệp Hoàng nói đến đây bỗng hơi nghi hoặc rồi nói: "Chỗ này cũng là chỗ ta nghỉ ngơi đây, gốc Linh mộc kia lúc trước chết héo đi khẳng định là có liên quan tới Tiên Thiên Mộc Sát, nhưng hiện nay không ngờ lại hồi sinh thế này, không lẽ cũng có quan hệ tới Thiên Kim Sát kia nữa sao?"

Nghe suy đoán của Diệp Hoàng, Phong Nhựt chỉ sợ suýt chút nữa đã nhện không được mà đỏ mặt hỏi ra rồi, sức suy đoán của lão già này thật là ghê gớm! Dù sao thì lão vẫn chưa thể đoán ra chân tướng của sự việc được.

Phong Nhựt lại hỏi thêm Diệp Hoàng một số vấn đề về phương diện bốn loại trận pháp rồi sau đó cáo lui, cho tới lúc này hắn đã hoàn toàn khẳng định, mấy tia lãnh quang kia chắc chắn chính là Tiên Thiên Mộc Sát, tuy nhiên không phải nó bị Thiên Kim Sát bức ra mà là bị viên Mộc Linh Thạch của mình hấp dẫn bay ra.

"Chắc chắn! xem ra viên Mộc Linh Thạch của mình quả thật không đơn giản chút nào!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 64: Pháp Thuật

"Phong Nhựt! Mau đến nạp mạng đi!"

Tại một khoảng sân nhỏ ở phía sau rừng cây, hiện tại Phong Nhựt đang lúi búi tựa lưng vào một cây đại thụ, hần mỉm cười khi nhìn mấy người Đường Thanh đang ở cách cả gần sáu mươi trượng.

Đây là sân luyện công mà Lam Lăng ra lệnh cho mấy người bọn họ bày ra, lúc này đây Đường Thanh đang học Hỏa cầu pháp thuật, còn bìa ngấm dĩ nhiên là người có tốc độ nhanh nhất ở đây, chính là Phong Nhựt.

"Đường Thanh, ngươi không cần phải hét to lên như thế, nên tập trung ngưng tụ pháp lực, không được làm quá nhanh, vì như vậy Hỏa cầu sẽ không được ổn định, và cũng không được làm quá chậm, vì làm thế căn bản sẽ không thể hình thành ra được hỏa cầu đâu. Một khi đạt đến mức độ nhất định phải lập tức phóng ra, nhưng trước khi phóng ra ngươi phải tập trung vào vị trí của đối thủ!"

Trong tay Lam Lăng cũng đang cầm một cành cây giống lúc trước, nàng vừa gõ đầu Đường Thanh vừa nói, còn Bành Việt thì đến lúc này đã khá thành thạo Hỏa cầu pháp thuật rồi, về điều đó thì rõ ràng lúc diệt sát Hàn Băng Thủ cấp bốn đã từng chứng kiến qua, còn Lam Lăng thì cũng đã sớm học xong Thủy long pháp thuật rồi, vì vậy ngoại trừ Phong Nhựt chưa đủ tư cách do tu vi chưa tới, thì nay chỉ còn lại mỗi Đường Thanh mà thôi.

Nhằm giúp tăng thực lực chinh thể của toàn đội săn bắt linh thú, cho nên mới có một cảnh hoành tráng như hiện tại.

Bộ dạng của Đường Thanh đã sớm tới tấp, đối với những câu giáo huấn của Lam Lăng hần không dám phản bác nửa lời, cho nên đương nhiên hần trút giận hết lên đầu của Phong Nhựt.

"Phong Nhựt! ngươi đến đây nạp mạng cho ta nào!"

Vừa mới ngưng tụ lại pháp lực, Đường Thanh lại ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng nữa, hai tay múa may trước ngực, đồng thời bước chân chậm rãi chuyển động, thủy chung hần vẫn duy trì hình dạng vòng tròn, lúc này trong không khí dần dần hiện ra một ngọn lửa, sau đó tựa như được lực lượng vô hình nào đó dẫn dắt, mà bắt đầu hình thành nên một hỏa cầu!

Nhưng ngay lúc này, không biết rủi ro ở chỗ nào mà hỏa cầu vốn đang dần hình thành thì bỗng nghe "Phanh" một tiếng lập tức bay tứ tán ra bốn phía, tuy hỏa cầu này chưa chính thức hình thành nhưng uy lực không phải là nhỏ, dù cho Đường Thanh đã mặc bộ trang phục Tuyệt Tầm nhưng cũng bị cỗ lực lượng đó bắn cho lăn lộn mấy vòng, đến khi hần bò trở dậy được thì cả mặt mũi đã bị cháy nám đen, trông bộ dáng như mới vừa chui ra từ trong hầm lửa vậy!

"Ha ha ha..." Phong Nhựt đang ở đằng xa vừa nhìn thấy màn biểu diễn hoành tráng như vậy, lập tức cười ngả nghiêng đến nỗi muốn đau bụng luôn! Không ngờ có chuyện thú vị đến thế nữa chứ?

"Cười cái gì!, Bành Việt qua đây đi, còn Đường Thanh thì qua bên kia tiếp tục lĩnh ngộ đi, hôm nay nếu ngươi vẫn không phóng ra thành công một hỏa cầu nào thì đêm nay đừng mong được ăn cơm đấy!" Lam Lăng thở dài tức giận đánh Đường Thanh một gậy, rồi đuổi hần sang một bên.

"Lam sư tỷ, ta đã đạt tỷ lệ phóng thích thành công cả mười lần trên mười rồi mà, chẳng lẽ cũng phải luyện tập nữa hay sao?" Bành Việt lúc này cầu khẩn nói, quả là hần không có cách nào khác, bởi vì hần và Phong Nhựt đã từng đối luyện nhiều lần, trước sau đã hao phí hơn chục quả Hỏa cầu, nhưng không ngờ cả chèo áo của Phong Nhựt cũng không chạm được lần nào, nổi bức xúc này làm sao hần chịu nổi chứ, hần cũng không muốn tên Phong Nhựt càn rỡ này lại có cơ hội tiếp tục cười to nữa.

"Ngươi nói gì đó! Lại viện cớ gì nữa đây!" Lam Lăng trừng mắt, "Hiện tại ngươi không lo tập luyện cho thuần thục, chẳng lẽ đợi đến lúc ra ngoài luyện tập với... thú sao? Làm đi! Nếu ngươi có thể đánh trúng Phong Nhựt một lần thôi, lập tức ngươi vượt qua bài kiểm tra này!"

"A, ý ta không phải như vậy..." Bành Việt thật sự là khóc không ra nước mắt mà, nếu hần có cơ hội đánh trúng tên quý Phong Nhựt này thì tội gì phải khó xử đến như vậy.

"Nơi đây nào phải chiến trường, liệu trên chiến trường đó ngươi còn có cơ hội cò kè mặc cả như vậy sao? Tiến lên đi nào! Ta hạn định cho ngươi từ nay đến chuyển đi săn kế tiếp phải phóng ra được liên tục hai quả Hỏa cầu đấy!" Lam Lăng không chút khách khí liền ra lệnh.

Kỳ thật không phải chỉ mỗi Bành Việt mà ngay cả Thủy long pháp thuật của nàng cũng không cách nào đánh trúng được Phong Nhựt, thiệt là bó tay mà! Do Phong Nhựt hần có Thanh Loan Thủ Trắc lại thêm đôi giày chiến siêu cấp kia nữa khiến cho tốc độ của hần trở nên cực nhanh, còn chưa tính tới sức phán đoán của hần cực kỳ nhanh nhạy nữa, cho nên ngay cả những pháp thuật có tính năng tự động rượt theo cũng không mấy hiệu quả đối với hần!

"Hừ! Đáng giận thật, biết vậy hồi đó không nên giao cho hần Thanh Loan Thủ Trắc kia!" Lam Lăng buồn bực thầm nghĩ, nhưng công việc huấn luyện vẫn phải được tiếp tục, bởi nàng rất rõ trong Tu Tiên Giới này nếu không có thực lực, thì chỉ còn cách dựa mặt ra cho người khác tùy ý lăng nhục mà thôi.

"Âm!" Bành Việt lại một lần nữa tạo ra một hỏa cầu, nhưng lúc này hần lại tiến đến rất gần Phong Nhựt, khoảng cách chỉ cỡ ba trượng mà thôi, tay hần bắt đầu vung hỏa cầu ra, cuối cùng cũng đánh trúng Phong Nhựt.

"Hắc! Không tệ lắm, Bành Việt!" Mặc dù Phong Nhựt trước đó hơi bị phân tâm, nhưng đây cũng là lần đầu tiên Bành Việt đánh trúng hần, cho nên Phong Nhựt cũng rất bội phục.

Lại nói Bành Việt đối với Hòa cầu pháp thuật vốn đã rất thành thạo rồi, nếu Phong Nhựt chỉ đứng yên một chỗ thì ít ra hắn cũng có bảy thành cơ hội đánh trúng, kết quả này cũng là do hắn bị bắt ép tập luyện quá mức nên mới được như vậy.

Lúc này nhân dịp hai người Bành Việt và Đường Thanh đang bận phục hồi pháp lực, bỗng nhiên thân ảnh Phong Nhựt khẽ động lên xuống vài cái, hắn đã vượt qua cự ly sáu mươi trượng mà tiến đến bên cạnh Lam Lăng rồi, quả thật với tốc độ cỡ này luôn làm cho Bành Việt và Đường Thanh cực kỳ hâm mộ, nếu chẳng phải do đánh không lại Phong Nhựt thì có lẽ bọn hắn đã cưỡng ép đoạt gậy từ lâu rồi.

"Người đến đây làm gì, chuẩn bị tiếp Thủy long pháp thuật của ta đi!" Lam Lăng tức giận nhìn xoi mói Phong Nhựt.

"Hắc hắc ! Lam tỷ, ta cũng muốn học pháp thuật nữa!" Phong Nhựt mỗi điếm nụ cười nói.

"Không được, hiện tại tu vi ngươi chỉ mới Luyện Khí sơ kỳ mà thôi, căn bản không thể nào học được pháp thuật, ít nhất phải chờ tới khi ngươi đạt đến Luyện Khí trung kỳ mới được!" Lam Lăng không chút nghi ngại mà thẳng thừng cự tuyệt.

Bởi vì pháp thuật trong Tu Tiên Giới, ngoài Ngự Kiếm thuật ra tất cả những thứ còn lại đều có lực công kích cực mạnh, nhưng cũng chính vì thế muốn tu luyện nó cũng khó khăn vô cùng.

ở cấp độ Luyện Khí kỳ, tu giả cũng chỉ có thể luyện tập vài loại pháp thuật căn bản mà thôi, chẳng hạn như Đường Thanh và Bành Việt tập Hòa cầu pháp thuật còn Lam Lăng luyện Thủy long pháp thuật vậy.

Cho đến khi đạt đến Trúc Cơ kỳ, lúc đó pháp lực đã tăng lên nhiều thì bọn họ mới có thể học tập thêm các loại pháp thuật cấp hai, chẳng hạn như Hóa cầu pháp thuật khi tiến cấp lên sẽ thành Hóa hải pháp thuật, loại pháp thuật này tạo nên biển lửa cháy rực liên tục trong mấy ngày liền.

Trên thực tế, rất ít người có thể đồng thời tu luyện được hai loại pháp thuật bất đồng, bởi vì trên chiến trường pháp lực của một người là có hạn, cho nên nếu đã như thế thì tại sao không tập trung vào tu luyện một loại pháp thuật nhất định, nếu như có thể tiến cấp một loại pháp thuật riêng lẻ đó lên đến cực hạn, thì chỉ cần một chiêu thôi cũng có thể gây ra uy lực hủy thiên diệt địa!

Vì lý do đó, chỉ nên chọn một loại pháp thuật để tu luyện mà thôi, cho nên những tu giả khi mới bắt đầu tu luyện đều lựa chọn cho mình một đường lối luyện tập rất kỹ lưỡng. Trong tất cả các loại pháp thuật thì pháp thuật hệ hỏa thiên về công kích, có uy lực cực mạnh, yếu hơn là pháp thuật hệ thổ chỉ có thể phòng ngự, ngoài ra pháp thuật hệ mộc Thanh Ti Triền có tác dụng trói buộc, còn pháp thuật hệ thủy thì có uy lực nhìn hơn một chút, riêng pháp thuật hệ kim có tính xuyên thấu mạnh nhất, nhưng cũng là loại khó tu luyện nhất.

Vì vậy Lam Lăng mới cự tuyệt Phong Nhựt, một phần là vì tu vi của hắn chưa đủ, nhưng cũng không kém phần quan trọng chính là hi vọng hắn có thể chọn lựa thật kỹ một loại pháp thuật thích hợp nhất để tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 65: Lại Gặp Gian Thương

Vừa nghe Lam Lăng giải thích xong, Phong Nhựt mới hiểu thật sự mình hơi nóng vội, mặc dù có viên Mộc Linh Thạch nên pháp lực trong cơ thể hắn tinh thuần hơn so với Đường Thanh và Bành Việt, nhưng như thế cũng chưa đủ để tu luyện pháp thuật, vì nó vừa đòi hỏi tiêu hao rất nhiều pháp lực, lại vừa rất khó luyện.

"Đợi sau khi ngươi tiến cấp lên Luyện Khí trung kỳ, tới lúc đó trước hết ta sẽ cho ngươi luyện tập pháp thuật hệ kim, loại đó có uy lực xuyên thấu cực mạnh, nếu không thành công thì ta đề nghị ngươi nên luyện Thuần Tuyền pháp thuật, vì loại này hỗ trợ cực kỳ thích hợp cho tiểu đội săn bắt linh thú của chúng ta.

Lam Lăng vừa nói đến đây thì ánh mắt thoáng liếc qua Phong Nhựt, chợt khóe miệng nàng nở một nụ cười gian ác rồi tươi cười nói: "Hãy tiếp Thủy Long pháp thuật của ta nè!"

"Ây da!" Do không kịp chuẩn bị nên Phong Nhựt bị dính đòn, pháp thuật này có dạng đầu rắn to cỡ chén bát, thân dài khoảng hai trượng, lập tức toàn thân hắn bị bắn ra xa mấy trượng, từ trên xuống dưới ướt chèm nhẹp.

"Lam tỷ, người..." Phong Nhựt dờ khóc dờ cười tay chỉ Lam Lăng, sao lại thế này chứ? Dù sao nàng cũng là sư tỷ mà!

"Ta, ta cái gì? Không phải ta đã cảnh báo ngươi trước rồi sao! Tài nghệ không bằng người thì oán trách ai chứ, thôi được rồi, trở về ăn cơm thôi!" Sau khi đánh lén thành công, dường như tâm trạng Lam Lăng vô cùng khoan khoái, nên nàng hô vang một tiếng mặt mày tươi tỉnh mà vô tư rồi đi.

"Ai! Đúng là gặp người khó hiểu thật! Phong Nhựt lại lên tiếng thở dài lần nữa.

Phiên chợ Thiên Đăng Sơn cứ ba tháng tổ chức một lần rồi cuộc cũng đến, bọn người Phong Nhựt chờ đợi từ lâu nên cũng đã sớm tập trung, bọn họ kiếm được một gian hàng chỉ để lại Minh Khê và Diệp Hoàng ở nhà mà thôi.

Sở dĩ phải thuê một quầy hàng chính là vì muốn bán những tài liệu thu được trên thi thể Hàn Băng Thú với giá tốt nhất, bởi lẽ hôm nay không chỉ có vô số tu sĩ thuộc Liên Minh Tu Tiên Nhận Bắc tập trung lại, mà ngẫu nhiên cũng sẽ có không ít người tới trực tiếp những thương hội lớn để mua hàng, nếu như có thể gặp được loại khách hàng này, chắc chắn là sẽ có lời to.

Phiên chợ Thiên Đăng Sơn vốn không hạn chế quầy hàng nào cả, cũng không có thu bất kì loại phí nào, hơn nữa trên đỉnh núi lại vô cùng rộng lớn, nên chỉ cần không phát sinh gây ra chuyện thì làm gì cũng được.

Tuy nhiên cho dù bọn bốn người Phong Nhựt đến đây từ rất sớm nhưng cũng không chiếm được chỗ tốt nhất ở khu vực trung tâm, bởi vì nơi đó đã sớm được đệ tử các môn phái tu tiên dành chỗ trước, cho nên bọn họ đành phải chạy đến khu vực sát biên mà chiếm lấy một vị trí.

Do còn hơi sớm nên trên đỉnh Thiên Đăng Sơn hiện tại, trừ các đệ tử mấy môn phái tu tiên ra thì cũng chẳng có mấy người, nên Lam Lăng dựa vào thân phận sư tỷ giao nhiệm vụ trông coi quầy hàng cho ba người Phong Nhựt, còn nàng ta thì hào hứng đi dạo chung quanh.

Việc trông coi quầy hàng quả là vô cùng buồn chán, nhất là những khi vắng khách như thế này, cho nên chỉ trong chớp lát Đường Thanh và Bành Việt mượn cớ mà lần lượt bỏ trốn mất tiêu, giờ chỉ còn lại mình một mình Phong Nhựt mang dáng vẻ cười khổ không ngớt.

Đương nhiên vấn đề này Phong Nhựt cũng không quan tâm lắm, dù thế nào thì tuổi tác của hắn cũng lớn hơn bọn Đường Thanh mấy tuổi, nên hắn không còn tâm tính ham vui như thế nữa, và quan trọng hơn hết chính là trong túi hắn chẳng còn viên Ngũ Hành thạch nào trong tay, cho dù muốn đi dạo cũng đành phải bó tay.

Phong Nhựt đứng trước mặt cũng không bán được thứ nào cả, cho nên Phong Nhựt thu gom lại vài loại vật liệu trân quý, mà chỉ để lại da Hàn Băng Thú trên quầy, sau đó hắn khoanh chân ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

"Này! Tiểu sư đệ, lại là người à?" Một lúc sau, nghe như có âm thanh quen thuộc vang lên, Phong Nhựt mới mở mắt ra xem, lập tức hắn thấy phiên lòng dễ sợ, nguyên lai chính là nữ gian thương mà hắn đã gặp ở phiên chợ Thiên Đăng Sơn lần trước.

"Hừ" Phong Nhựt hừ nhẹ trong mũi, rồi dứt khoát tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, theo hắn đối với loại gian thương này thì phương pháp ứng phó tốt nhất là không hay không biết gì cả.

"Này! Người làm cái quái gì vậy! Chẳng lẽ người không muốn bán mấy miếng da thú nhũn nhèo này sao? Chắc chắn! Thật đáng thương! Có lẽ người ở trong môn phái chắc hay bị người khác khi dễ lắm? Cho nên mỗi lần bán vật phẩm cũng đều bết bát như vậy sao! Thôi được, sư tỷ ta là người tốt, nên ta sẽ mua mấy miếng da nhỏ này, giá là một viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, người thấy thế nào?"

"Người sao không đi cướp luôn đi!" Phong Nhựt rớt cuộc không không nổi nữa mà lập tức trừng to mắt ra nổi giận nói: "Đây là da Hàn Băng Thú cấp bốn đấy, người muốn một viên Ngũ Hành thạch cho một miếng à, vậy người bán cho ta đi, có bao nhiêu ta lấy bấy nhiêu!"

Thấy Phong Nhựt nổi giận nên cuối cùng cô gái kia cũng nhịn không được khom người cười ha hả, cả nửa ngày sau nàng ta mới vất vả nén cười lại được, rồi ngồi xuống trước mặt Phong Nhựt, nàng ranh mãnh mở trừng hai mắt: "Thế đấy, rốt cục người cũng chịu mở mắt nhìn ta rồi, người ta thường nói nếu làm việc không trái với lương tâm thì đâu có sợ quỷ ám. Này tiểu sư đệ, chẳng lẽ người vẫn không hiểu sao?"

"Ai là tiểu sư đệ của người!" Phong Nhựt rất bức mình quay đầu qua hướng khác, đương nhiên hắn không muốn đầu vô mồm với cô ả, nhất là trong tình huống không có cửa thắng như thế này.

"Hi hi!" Tu vi ta là Luyện Khí hậu kỳ, nên đương nhiên đáng làm sư tỷ người rồi! Này, hãy bàn chuyện làm ăn đi, người có còn ... tờ nhện Ngân Giáp lần trước không? Nếu có, ta sẽ mua giá cao cho!" Cô gái kia vói về mặt lăm lét như trộm cướp liền hỏi thế, ắt hẳn do lần trước khi Phong Nhựt bán tờ nhện Ngân Giáp cho nàng có lẽ lúc đó nàng đã kiếm được lời to.

"Không có!" Phong Nhựt nói dứt khoát, thật sự chẳng phải hắn không muốn bán, mà là hắn cần Ngân Giáp tờ nhện kia để dành lại cho bản thân mình sử dụng về sau, như thế làm sao bán ra được!

"À, Thật không?" Nàng ta nghiêng đầu đánh giá Phong Nhựt vài lượt rồi mới nói: "Tiểu sư đệ, người nói dối rồi, vậy đây là cái gì?"

Nói đến đây, nàng ta mỉm cười mà gỡ xuống một đoạn tờ nhện rất ngắn từ tấm da thú, đây là đoạn tờ nhện còn lưu lại khi lúc đó Ngân Giáp Thiên Thủ bán ra để giữ chân Hàn Băng Thú, Phong Nhựt nghĩ rằng mình đã dọn dẹp sạch sẽ rồi, nhưng không ngờ cô gái này lại có cặp mắt tinh minh đến thế, chỉ thoáng chớp đã phát hiện ra được.

Nhìn đoạn tờ nhện ngắn sáng óng ánh này, Phong Nhựt cũng sửng sốt một chút, nhưng hắn lập tức nghiêm sắc mặt đồng thời khuôn mặt lộ vẻ cứng rắn nói: "Không có".

Nghe Phong Nhựt cự tuyệt như vậy nhưng nàng ta chỉ lơ đãng rồi đôi mắt nhìn quanh một vòng, rồi sau đó cười hi hi xong bày ra một quầy hàng ngay bên cạnh gian hàng của Phong Nhựt, tuy nhiên đồ vật nàng ta trưng ra chính là một bộ trang phục Lăng Vân, ngoại trừ còn thiếu Lăng Vân Chiến Ngao ra, thì ba kiện kia đều đầy đủ.

Phát giác được ánh mắt của Phong Nhựt, nàng ta liền tùm tùm cười nói: Tiểu sư đệ, đây là bộ trang phục Lăng Vân của Diệu Âm Môn rất hiếm thấy đó, hơn nữa theo ta được biết ngày lúc này trên khắp toàn bộ Thiên Đăng Sơn, thì bộ của ta chính là bộ duy nhất, nếu như ngươi muốn ta sẽ nhượng lại ngươi chín phần ưu đãi!"

"Hừ! Không cần!" Phong Nhựt tiếp tục quay đầu đi, dĩ nhiên hắn rất muốn bộ bộ trang phục Lăng Vân này, đáng tiếc là hắn không có Ngũ Hành thạch, còn nếu dùng tờ nhện của Ngân Giáp để trao đổi, hắn dám cam đoan chắc chắn là sẽ bị ả ta chém đến tận xương cốt cũng không chừa.

Ngay lúc Phong Nhựt cùng cô gái nọ đang phân cao thấp, thì Lam Lăng với bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn được liền dẫn hai tên Đường Thanh và Bành Việt cùng trở về, hiển nhiên là hai tên này đã bị Lam Lăng mắng một trận vì tội trốn việc.

"Ồ? Phong Nhựt, ngươi bán hết tài liệu rồi sao?" Mắt thấy trước mặt Phong Nhựt chỉ còn lại da Hân Băng Thú, Lam Lăng liền kinh ngạc hỏi thăm, nhưng không đợi Phong Nhựt giải thích, ánh mắt Lam Lăng liền bị hấp dẫn bởi bộ bộ trang phục Lăng Vân mà cô gái kia bày ra ở bên cạnh.

"Oa! Tiểu muội muội, ngươi là đệ tử Diệu Âm Môn ư? Bộ bộ trang phục Lăng Vân này bán như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 66: Uy Hiếp

"A, vị muội muội này thật đúng là tinh mắt, tỷ tỷ đúng là đệ tử chính quy của Diệu Âm Môn đây, về phần giá của bộ trang phục Lăng Vân này thì..., xem muội muội ngươi đáng yêu như thế thôi thì ta chỉ tính một nghìn năm trăm viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm vậy, muội muội thấy thế nào?" Cô gái kia đúng là không khi nào chịu thiệt, cười tùm tùm mà mặc cả với Lam Lăng.

Nhìn hai tiểu nha đầu mười sáu, mười bảy tuổi này đều không cam lòng yếu thế mà muốn chiếm tiện nghi của đối phương, Phong Nhựt thật sự cảm giác quá mức quý dị, nói thật ra tuổi tác của các nàng không lớn lắm, sao lại ưa thích giọng điệu này chứ?

"Nhìn gì dữ vậy! Chẳng lẽ chưa bao giờ thấy qua mỹ nữ à? Không cần phải vác cái bản mặt làm như là tiểu muội muội đáng yêu sắp bị dọa đến phát khóc thế chứ!" Phong Nhựt đứng bên cạnh vừa mới biểu lộ biến hóa trên mặt thì đã bị Lam Lăng phát giác, nàng lập tức trừng mắt rồi mướn chuyện răn dạy Phong Nhựt để tiếp tục phản kích tiểu nha đầu kia.

Vừa nghe qua lời nói của Lam Lăng, Phong Nhựt và bọn Đường Thanh, Bành Việt đều nhìn không được mà lập tức mắt nổi đom đóm, cuối cùng chuyện gì xảy ra vậy trời?

Vì lo lắng cho Lam Lăng bị trúng bẫy của nữ gian thương kia, nên Phong Nhựt vội vàng nhỏ giọng nói: "Lam sư tỷ, đồng tài liệu kia ta còn chưa bán được?"

"Ki!" Lam Lăng sững sờ rồi nàng lập tức lo lắng, nếu không có Ngũ Hành thạch nàng sẽ không có cách nào cò kè với tiểu nha đầu mới nhìn đã biết tính quái này.

Tuy nhiên lúc này hai mắt của nha đầu đó liền tỏa sáng, trông vẻ rất biết điều mà nhanh nhẹn nói với Lam Lăng: "Vị tỷ tỷ này, các ngươi còn có tài liệu gì nữa vậy?Ta có thể xem qua chút không?"

Vừa mới nghe qua, phản ứng đầu tiên của Phong Nhựt quả thật là cảm thấy không ổn chút nào, hiển nhiên một tiếng tỷ tỷ này lập tức khiến cho Lam Lăng như mở cờ trong bụng, vừa tỏ ra thái độ rất thân mật mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nha đầu kia, đồng thời lại bảo Phong Nhựt lấy ra toàn bộ tài liệu.

"Xong đời! Lần này thăm rồi!" Phong Nhựt oán hận thầm nghĩ, đành phải lấy ra hết thi thể của Hân Băng Thú và các loại tài liệu vừa kiếm được!

"Ồ! Là Hân Băng Thú tứ cấp, do mấy người nhóm tỷ tỷ săn được sao? Các người thật sự quá lợi hại đi!" về mặt tiểu nha đầu kia tựa như rất kinh ngạc và sùng bái, trông bộ dáng của ả giống như khám phục vô cùng vậy, quả thật lúc này oán hận trong lòng Phong Nhựt muốn bùng phát ra cả ba thước, lửa giận bốc lên bốn phía! Tiểu nha đầu này mới vừa rồi còn có ý không biết, còn chề lên chề xuống bảo rằng tấm da thú này nhỏ xíu rồi còn bị nhần nheo quá nhiều nữa chứ.

Tuy nhiên vừa nhìn thấy bộ dạng vô cùng say mê và mẫn nguyện của bọn họ, thì Phong Nhựt cũng chỉ còn cách phớt lờ mà không tiếp tục vạch trần bộ mặt gian thương ghê tởm đó nữa.

"À, thật sự không tệ lắm! Cái tấm da thú này đúng là tự tay cắt ra, còn các loại tài liệu kiếm được ở đây quả thực hoàn mỹ không thiếu chỗ nào, có lẽ đây nhất định là kiệt tác của vị sư đệ kia rồi!" Cô ả kia hết lời khích lệ Lam Lăng, lại quay sang thôi phồng Đường Thanh nữa, lập tức khiến cho hắn sung

sướng rần người như được phiêu diêu cực lạc vậy, vô tình bị cô ả kia gọi hấn là sư đệ mà cũng không hề hay biết.

Tuy nhiên nói chuyện một lúc lâu, cô ả kia chỉ lác đầu thờ dài: "Đáng tiếc thật! Những tài liệu này ta chỉ có thể sử dụng được hơn phân nửa mà thôi, tỷ tỷ hãy ra giá đi?"

"Hay là muội muội cứ tự ra giá cũng được mà!" Giờ phút này Lam Lăng có vẻ càng lúc càng thấy thiếu nữ này đáng yêu hơn bao giờ hết, tuy rằng gần đây nàng khá túng quẫn, nhưng làm sao có thể cò kè mặc cả như một tên gian thương được chứ? Huống chi đây lại là một tiểu muội muội đáng yêu thế này?.

"A, vậy cũng được!" Cô gái kia tiện tay chọn lựa vài thứ rồi lấy ra sáu loại tài liệu, sau đó tuần tự báo ra giá mua, tuy nhiên khiến cho Phong Nhữc càng nghi hoặc hơn nữa chính là, nàng báo ra những mức giá này rõ ràng cao hơn nhiều so với giá chuẩn ở những nơi khác. Bởi vậy, ba người bọn Lam Lăng, Đường Thanh và Bành Việt ngược lại càng thêm ngượng ngùng.

Sau một phen chối từ qua lại, cuối cùng cả hai bên đều vui vẻ mà hoàn tất khoản giao dịch này. Vừa lúc đó, cô ả kia đột nhiên lấy ra sợi tơ nhện Ngân Giáp dài gần một tấc, rồi làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi thăm: "Tỷ tỷ, trong tay các vị có loại tơ nhện Ngân Giáp này phải không, nếu thật sự có thì ta sẽ thu mua lại với giá cao, hoặc có thể dùng bộ trang phục Lăng vân để trao đổi cũng được!"

"Tơ nhện của Ngân Giáp à?" Lam Lăng sững sờ một chút, nàng còn chưa kịp nói điều gì thì Đường Thanh đứng kế bên liền vội vàng nhanh nhẩu dang hiến bảo vật ngay: "Có đây, có mà! Phong Nhữc, đây chẳng phải là tơ nhện do con Tri Thủ phun ra ra hay sao! Ta nhớ lần trước hấn đã kiếm được một chùm thì phải!"

'Có mã cha nguoi ra!' Phong Nhữc thiếu chút nữa đã thốt ra câu chửi đó, đồng thời cũng muốn lập tức bóp cổ chết cái tên lảm miệng mà háo sắc như Đường Thanh này, người ta mới chuốc cho nguoi ít thuốc mê thôi mà đã muốn bán sạch sành sanh hết rồi.

"Nói đi..., nguoi dự định sẽ trao đổi thế nào?" Tinh huống hiện tại xem ra muốn giấu diếm cũng vô dụng mất rồi, nên Phong Nhữc dứt khoát hỏi cho rõ ràng, dù sao thì bộ trang phục Lăng Vân cũng không tệ chút nào, ít nhất là nếu có gặp lại linh thú tứ cấp, cũng không cần phải lo lắng phòng ngự sẽ bị phá vỡ nữa rồi!

Vừa nghe được câu hỏi của Phong Nhữc, Lam Lăng cũng hơi tò mò liền âm thầm đánh giá mối quan hệ giữa hấn và cô ả kia, nhưng dường như nàng cũng hiểu ra chút gì đó cho nên vẫn duy trì nét trầm mặc.

"Rất đơn giản, mười chùm tơ nhện Ngân Giáp, đổi lấy một bộ trang phục Lăng Vân nhưng không có giày chiến, nếu muốn lấy luôn giày chiến thì đưa ta thêm năm chùm nữa! Mặt khác, ta nghĩ sau này có thể cùng nhau hợp tác lâu dài, nguoi chỉ cần cam đoan rằng chỉ cung ứng tơ nhện Ngân Giáp cho mỗi mình ta thôi, thì lúc đó ta có thể chế tạo ra được bộ trang phục cao cấp hơn cao cấp hơn, như Sạn Tuyết chẳng hạn, ta cũng sẽ ưu tiên bán cho nguoi!" Cô ả kia nói ra vô cùng tự tin, hiển nhiên nàng ta không nghĩ rằng Phong Nhữc có thể cự tuyệt được mức hậu đãi đến thế này.

"Bộ trang phục Sạn Tuyết!" Cái tên này không chỉ khiến cho bọn người Lam Lăng, mà ngay cả Phong Nhữc cũng ngây ngẩn cả người, bộ trang phục Sạn Tuyết có giá trị thế nào chính bản thân bọn họ hiểu rất rõ, có thể nói mức điều kiện này không còn được tính như kiểu hậu đãi bình thường nữa, mà đúng hơn là cực kỳ hậu đãi rồi, nhưng cô ả này sao phải làm như vậy chứ?

Suy nghĩ một lát Phong Nhữc mới dò hỏi: "Ta muốn biết rốt cuộc tơ nhện này có giá trị thế nào?"

"Không thể trả lời!" Cô ả kia lác đầu chắc nịch, "Bởi vì việc này liên quan đến cơ mật của Diệu Âm Môn ta, dù sao thì ta đã đưa ra điều kiện tốt nhất rồi, nếu đổi lại những người khác e rằng nhìn qua còn chưa hấn biết giá trị nó thế nào đâu!"

"Chưa hấn biết giá trị?" Phong Nhữc thoáng cười lạnh một tiếng, hấn vừa muốn nói gì đó thì chợt nghe thấy cách đó không xa có người vui mừng hô lớn: "Lam Sư muội, không ngờ muội lại ở đây à, mấy tháng nay muội có biết đã làm cho Sư huynh ta rất lo lắng hay không!"

Mới nghe được thanh âm này, đám người Phong Nhữc đều quay đầu nhìn lại, liền thấy Ninh Viễn ăn mặc nghiêm chỉnh đang đi cùng mười mấy người vừa bước tới vừa lên tiếng. Chỉ thấy Ninh Viễn đang dẫn đầu tiến tới với vẻ mặt kích động, khi hấn nhìn về phía Lam Lăng trong ánh mắt tràn đầy thâm tình cùng nỗi lo lắng, ngược lại hấn hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì tới đám người Phong Nhữc đang đứng kế bên.

"Là nguoi..., Ninh Viễn! Không cần phải gọi ta là sư muội vì Thiên Cơ viện chúng ta đã không còn chút quan hệ gì tới các nguoi nữa rồi!" Sắc mặt Lam Lăng lập tức nghiêm lại.

"Lam Sư muội! Nguoi hãy nghe ta giải thích, thật ra ngày đó ta cũng bất đắc dĩ mới làm thế, từ lúc nguoi rời khỏi Đông Phong mấy tháng qua, sư huynh đây không lúc nào hết lo lắng cho muội, thậm chí huynh còn đi khắp nơi để tìm muội nữa! Huynh còn tưởng rằng, kiếp này sẽ không còn dịp gặp lại sư muội nữa!" Ninh Viễn nói ra mà có vẻ buồn khổ cô độc, thật sự thần sắc đau khổ này khiến cho người khác khó mà hoài nghi được.

"Ta đã nói rồi, rốt cuộc Thiên Cơ viện đã không còn chút quan hệ gì với các nguoi nữa! Xin hãy đi đi!" Trong giọng nói của Lam Lăng không nghe ra được chút động lòng nào cả, chẳng những vậy còn băng giá vô cùng, nếu như không phải trong phiên chợ Thiên Đăng sơn này nghiêm cấm xung đột thì với tính cách của nàng lúc này đã sớm xuất thủ rồi!

Dù vậy Ninh Viễn không hề cam lòng buông tha, hấn vẫn thốt ra lời rất chân tình: "Lam sư muội, hãy theo huynh trở về đi, hiện tại tiếng nói của huynh ở Thiên Xu viện vẫn có chút cân lượng, huynh nhất định bảo vệ được cho muội, làm ơn hãy tin tưởng huynh đi!"

"Thật có lỗi quá! Chúng ta không tin nguoi, Lam Sư tỷ đã nói rồi, mời nguoi cút ngay đi!" Phong Nhữc tro mặt ra mà tiến lên phía trước một bước, vừa vịn ngăn cản trước người Lam Lăng, sắc mặt hấn vẫn bình tĩnh nói.

"Là người..., Phong Nhực!" Hai mắt Ninh Viễn lập tức hiện lên một tia sáng lạnh lẽo, liền phảng phất như độc xà muốn tranh thủ ra đòn công kích trước, "Người phải rút xéo đi chính là người đấy! Cái đồ tạp dịch này có tư cách gì mà dám kêu gào ở trước mặt ta chứ, lần trước là ta nể mặt Lam sư muội mới không muốn tính toán, người tưởng rằng người là vô địch thiên hạ à? Người có tin chỉ cần một câu của ta thôi người sẽ bị bắt ra từng khúc không?"

"À? Thật không? Người có thể thử xem!" Phong Nhực đột nhiên cười cười, sắc mặt tự nhiên hòa nhã rồi nói tiếp: "Còn nữa, ta xin người đấy..., xin người lần sau có uy hiếp ai đó thì cần xem lại có nên đối thủ đoạn mới không nhé?".

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 67: Đương Gia Chủ Sự

Phong Nhực vừa dứt lời thì đám thủ hạ ở sau lưng Ninh Viễn lập tức nổi giận. Nhất là tên Vi Đà kia, trước đó hắn đã từng bị Phong Nhực đánh bại nên bây giờ lại càng phần nộ quát lớn: "Họ Phong kia, người khua môi múa mép thì có gì hay! Người có giỏi thì bước ra khỏi chợ, ta sẽ cho người biết thế nào là sống mà không bằng chết".

"Người có tư cách sao?" Phong Nhực hờ hững liếc mắt nhìn Vi Đà, rồi ngó chăm chú vào cặp giày chiến của gã. Hừ, xem ra tên này cũng tự biết nhực điểm nên mới chuẩn bị sẵn đôi giày chiến Lãng Vân này, nhưng dù thế nào đi nữa, tốc độ của gã vẫn không cách nào bắt kịp được Phong Nhực.

Thế nhưng Ninh Viễn lại vượt ngoài dự đoán của mọi người, hắn lập tức phát tay ngăn bọn người Vi Đà lại rồi nhìn Phong Nhực mà cười lạnh một tiếng thốt ra: "Bất kể thế nào đi nữa, do nể mặt Lam sư muội đang ở đây, nên ta sẽ không so đo nhiều với thứ tạp dịch như người. Nhưng mà ta có lòng tốt nên khuyên người một câu, sau này có gặp lại ta tốt hơn hết nên cong đuôi lại rồi rút đi thật xa. Mặt khác, ta cũng báo cho người một tin tức miễn phí đây, bởi vì lúc này Sở Thiên đang toàn lực đánh sâu vào Trúc Cơ kỳ, cho nên những người bọn họ không đến đây được, nếu không người còn cơ hội kiêu ngạo như vậy sao?"

Nói xong câu đó, Ninh Viễn lại nhìn Lam Lăng một chập rồi mới xoay người đi về phía trước. Lúc đi ngang qua trước mặt thiếu nữ Diệu Âm Môn, đột nhiên hắn mở miệng nói: "Người lấy tất cả trang phục Lãng Vân ra đây đi, ta mua hết toàn bộ! Bất kể người ra giá bao nhiêu cũng được!"

"Hi hi...! Thật thế sao?" Cô gái kia nở nụ cười vô cùng sáng lạn, khẽ liếc mắt nhìn sang Phong Nhực vốn đang đứng thản nhiên bên cạnh. Lúc này nàng mới khách khí nói với Ninh Viễn: "Xin lỗi, ta không bán!"

"Người nói cái gì!" Không ngờ lại bị cự tuyệt thẳng thừng như vậy, khiến cho Ninh Viễn thiếu chút nữa đã nổi hung lên. Sở dĩ hắn muốn một hơi mua hết tất cả các bộ trang phục Lãng Vân đó, cốt yếu ngoại trừ muốn tranh thủ chút lòng trung thành của đám thủ hạ, thì hơn thế nữa hắn còn muốn ra oai trước mặt Lam Lăng, rồi thuận tiện đá kích luôn Phong Nhực nữa, nhưng lại không nghĩ đến thiếu nữ Diệu Âm môn đó lại không nể tình như thế.

Miền cưỡng nén lại lửa giận trong lòng, Ninh Viễn không cam lòng bảo: "Nói đi! Người muốn bao nhiêu Ngũ Hành thạch! Hoặc ta có thể dùng Chi Huyết đan trao đổi với người, chỉ cần người có thể nói ra điều kiện là được!"

"Ta đã nói rất rõ ràng rồi! Không bán!" Cô gái kia mỉm cười nhìn sắc mặt tái nhợt của Ninh Viễn, "À, đúng rồi, ta là đệ tử của Diệu Âm Môn, nếu các người muốn đi tìm ta trả thù cũng không nên nhầm đường đấy!"

"Hừ !" Ninh Viễn tiếp tục miên cưỡng nhẫn nhịn nổi bực tức trong lòng, dù sao thì thực lực của Diệu Âm Môn đang xếp ở vị trí thứ sáu trong liên minh Nhạ Bắc Tu Tiên, nếu so với Thanh Vân Tông vốn đang xếp ở vị trí cuối cùng thì rõ ràng mạnh hơn nhiều, nên hắn cũng không dám nói thêm lời uy hiếp nào nữa. Tuy vậy hắn lại liếc nhìn Phong Nhực với dáng vẻ vô cùng ác độc, nhưng cũng không nói thêm gì nữa mà dẫn theo đám thủ hạ quay người rời đi.

Cho đến khi đám người Ninh Viễn đã đi xa thì cục diện vẫn chưa thể bình thường trở lại, nguyên nhân chính là do câu nói lúc nãy của Ninh Viễn nói rằng Sở Thiên đang đánh sâu vào Trúc Cơ kỳ. Phải biết rằng, nếu đối lại là Luyện Khí hậu kỳ thì đám người Phong Nhực cũng sẽ không để trong lòng làm gì, dù sao ở giai đoạn này tu giả đánh nhau vẫn còn mang âm hưởng giống với phẩm nhân chính là chiến đấu giáp lá cà, nhưng nếu tiến cấp lên Trúc Cơ kỳ thì hoàn toàn khác rồi, bởi vì Trúc Cơ kỳ đã có thể thi triển Ngự kiếm thuật.

Mặc dù Phong Nhực rất tự tin với tốc độ của mình, nhưng dù tốc độ của hắn có nhanh cỡ nào đi nữa, cũng không cách nào tranh được với công kích ngự không bằng kiếm khí, có thể nói đây là hai cảnh giới hoàn toàn không giống nhau.

Vốn dựa vào tư chất của Lam Lăng, lúc này cũng có thể mau chóng tiến giai lên Trúc Cơ kỳ rồi, nhưng đối với tình huống hôm nay, nàng căn bản không thể chuyên tâm được. Bởi vì không có nàng, thì cho dù đám người Phong Nhực có ra ngoài săn bắn đi nữa, cũng không nắm được bao nhiêu phần thắng!

"Này..! Tên Phong Nhực kia, giao dịch của chúng ta có tiếp tục hay không đấy?" Lúc này cô gái kia nháy mắt nhìn sang.

Phong Nhực mới vừa liếc qua nhìn nàng thì thấy vẻ mặt nàng đang hết sức rạn rở, trông bộ dáng tựa như vừa mới lập được công lao to lớn vậy, hẳn không khỏi than thầm trong lòng, cô nàng này thật đúng là gian thương thứ thiệt mà, đã ra ngoài làm ăn buôn bán bấy lâu nay, lại còn giữ thủ đoạn lung lạc mấy người bạn mình nữa chứ.

"Được rồi! Cứ theo như lời người vừa nói đi, tuy vậy số lượng không thể quá nhiều, tốt hơn hết người đừng nên ôm hy vọng vào ta quá lớn!"

"Không sao, người chỉ cần đem toàn bộ tơ nhện do Ngân Giáp Thiên Thủ nhả ra bán hết cho ta là được rồi!" Cô gái kia hoan hô một tiếng rồi nói tiếp, "Quên nữa, để tự giới thiệu qua một chút, tên ta là Diệp Tiểu Bồng đang là nội môn đệ tử của Diệu Âm Môn, sau này ta xem các người là người một nhà rồi, có khó khăn gì có thể đến tìm ta!"

"Ai là người một nhà với người?" Phong Nhực nhủ thầm một câu trong lòng, rồi tiện tay đưa cho Lam Lăng năm chùm tơ nhện ngân giáp đã thu thập được trước đây. Cái vụ mặc cả mua bán này nên giao cho nàng thì tốt hơn, hẳn cũng không muốn trực tiếp bị tên gian thương này lừa gạt thêm nữa.

Rất nhanh, Lam Lăng cùng với Diệp Tiểu Bồng đã hoàn thành giao dịch, dùng năm chùm tơ nhện ngân giáp này với một ít tài liệu còn lại, cùng với sáu trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp để đổi lấy ba món Lăng Vân chiến giáp và hai món Lăng Vân hộ oản, xem ra chuyến đi này cuối cùng cũng không quá tệ.

Bởi vì tâm trạng đang bị ám ảnh bởi đám người Ninh Viễn, hơn nữa toàn bộ tài liệu cũng đã đem bán xong hết, cho nên đám người Phong Nhực không tiếp tục ở lại nữa mà lập tức cáo biệt Diệp Tiểu Bồng để quay trở về Thiên Đăng Sơn tuyệt cốc.

Tuy nhiên, tâm trạng của Lam Lăng trên suốt con đường trở về không được thoải mái cho lắm, còn hai người Đường Thanh và Bành Việt cũng hơi lo buồn, hiển nhiên tin tức Sở Thiên đang đánh sâu vào Trúc Cơ kỳ đã làm cho bọn họ rất lo lắng. Đương nhiên, bản thân Phong Nhực cũng lo ngại không kém, kỳ thật lý do quan trọng nhất để hắn đồng ý giao dịch với Diệp Tiểu Bồng chính là vì nghĩ đến tình hình sắp tới đây, hắn sẽ dành phần lớn thời gian để ra ngoài săn bắn nhờ đó cũng tiến hành tu luyện luôn. Cũng chỉ bằng cách đó, bọn họ mới có thực lực để đối kháng với đám người Sở Thiên.

Mới về đến sân viện, không đợi đám người Phong Nhực lên tiếng thì Lam Lăng đã trầm giọng nói trước: "Sự tình hôm nay các người đã nghe thấy rồi đó, không cần ta phải nói nhiều lời nữa. Từ giờ trở đi, ta quyết định hủy bỏ hết tất cả các đợt săn bắn mà toàn lực tu luyện, nhất là tu vi của Đường Thanh và Bành Việt, trong vòng ba năm hai người các người cần phải tiến cấp lên Luyện Khí hậu kỳ. Về phần Phong Nhực, tu vi của người bây giờ mới đạt tới Luyện Khí sơ kỳ mà thôi, cho dù có được hỗ trợ thêm cặp giày chiến kia đi nữa thì trên thực tế người vẫn là người yếu nhất, dù sao thì từ lúc người nhập môn tới giờ chỉ mới hơn một năm, ta cũng không yêu cầu quá xa vời với người, chỉ cần trong ba năm người có thể tiến cấp lên Luyện Khí trung kỳ là được. Nhưng mà người cũng nên lợi dụng ưu thế tốc độ của mình, chỉ cần phát huy được ưu thế tốc độ càng ngày càng nhanh lên thì ít ra người cũng có thể chạy thoát thân được!"

Vừa nghe qua lời dặn dò của Lam Lăng, Phong Nhực chỉ có thể cười khổ mà sờ lên mũi, hắn lại không có cách giải thích nào khác.

Kế tiếp Lam Lăng lại phân phát ba món Lăng Vân chiến giáp cho ba người đám Phong Nhực, về phần hai món Lăng Vân hộ oản này thì phân cho Đường Thanh và Bành Việt, dù sao bây giờ hai người bọn họ cũng là lực lượng chủ lực mà.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện, ba người Lam Lăng, Đường Thanh và Bành Việt liền mang về mặt ngưng trọng mà trở về phòng để bắt đầu bế quan tu luyện. Cũng may hiện tại gốc linh mộc sống lại đã có thể phát huy được tác dụng hấp thu linh khí, cho nên thật ra mà nói bọn họ bế quan tu luyện cũng không quá gian nan.

Riêng phần Phong Nhực do hắn không phải thuộc lực lượng chủ lực, nên chẳng những phải chịu trách nhiệm trông coi an toàn cho toàn bộ tiểu viện, mà còn phải đảm bảo thời gian hợp lý để duy trì Như Sơn Trận Pháp được vận chuyển liên tục. Đương nhiên, đám người Lam Lăng đành phải nhờ hắn lo toan mọi thứ, bởi vì bọn họ phải bế quan rất vất vả, hơn nữa nếu chỉ vẩn vơ dùng mấy cái bánh gạo thôi cũng không được, mà phải bổ sung thêm thức ăn tươi như Hương Linh đạo nữa, chỉ có điều công việc này cũng cần phải đi mua sắm ở tiểu trấn của tuyệt cốc mới có.

Trừ những thứ đó ra, tốt hơn hết còn phải mua thêm linh quả để bồi bổ nữa, chỉ là những thứ này đều cần phải mua bằng Ngũ Hành thạch cả.

"Ôi trời ! Còn hơn trăm viên Ngũ Hành thạch này sợ là không đủ rồi!" Phong Nhực vỗ vỗ thất lưng trừ vật, quả nhiên vừa rồi Lam Lăng đã trao hết toàn bộ Ngũ Hành thạch cho hắn, vì vậy trước mắt có thể nói thế này, hiện tại hắn là người chỉ huy cao nhất của Thiên Cơ viện, dù rằng hắn chỉ có thể tự chỉ huy được chính mình mà thôi.

"Trước hết nên đi mua một ít Hương Linh đạo cái đã, rồi tìm xem có linh quả gì không, mặc kệ gian nan cách mấy hắn cũng phải ưu tiên cung ứng trước cho Lam Lăng!" Phong Nhực nghĩ như vậy, lập tức báo cho Minh Khê một tiếng, rồi sau đó rời sân đi thẳng đến tiểu trấn ở tuyệt cốc.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 68: Không Làm Việc Nhà, Không Biết Củi Gạo Quý Đến Đường Nào

Tuy rằng đại đa số cư dân trong tiểu trấn tuyệt cốc này đều là phạm nhân nhưng lại có vô số quan hệ với những tu sĩ, vì bọn họ trồng trọt và thu hoạch chủ yếu là gạo Hương Linh. Ngoại trừ đem bán cho tu sĩ thì còn để dành lại làm thực phẩm. Nhờ hấp thu được một ít linh khí từ gạo Hương Linh, nên bọn họ tuy không thể tu tiên nhưng nhờ thế tuổi thọ lại gia tăng rất nhiều. Trong tiểu trấn này rất dễ dàng tìm được những cụ già trên trăm tuổi.

Ngoại trừ việc trồng gạo Hương Linh ra, những phạm nhân trong tiểu trấn này còn thường nuôi Tuyết Linh tằm và trồng thêm linh quả hay linh trà nữa, tuy nhiên vì lý do tốc độ sinh trưởng của mấy thứ đó quá chậm, nên giá trị của linh trà và linh quả quý hơn rất nhiều so với Hương Linh đạo, cũng bởi vì linh trà phải trồng sau ba năm mới có thể ngắt lá, còn linh quả lại cần ít nhất mười năm mới thu hoạch được.

Hơn nữa đa số Hương Linh đạo sau khi thu hoạch đều đem bán cho tam đại môn phái trên Thiên Đẳng Sơn cả, vì vậy hầu như trong tiểu trấn không hề tồn tại tiệm gạo nào cả, vì thế ai có nhu cầu thì phải tìm tới tận nhà của những phạm nhân đó mà thu mua, ngặt một nỗi cho dù có vô số Ngũ Hành thạch đi nữa cũng khó có khả năng nào mua được nhiều hơn, chưa nói đến linh trà hay linh quả gì đó, lại càng phải vất vả bỏ công tìm tới nhiều nhà mới may ra mua được.

Cuối cùng Phong Nhượng mất hết nửa canh giờ rồi tổn kém ba mươi viên Ngũ Hành thạch mới đổi được vài túi gạo Hương Linh đạo với mười trái linh quả, chỉ bấy nhiêu thôi cũng khiến cho hắn cảm nhận được sâu sắc một chân lý “Không làm việc nhà, không biết củi gạo quý đến đường nào”.

Những hạt gạo này trắng sáng và trong suốt, bản thân từ bên trong toát ra một khí chất thanh tú, đáng tiếc thời hạn chỉ giữ lâu được khoảng nửa năm mà thôi, sau thời gian đó lập tức sẽ biến thành gạo thường, tất nhiên sẽ mất đi tác dụng đặc biệt của nó.

Cho nên rất nhiều môn phái tu tiên đều tìm cách chế biến thành bánh gạo, tuy rằng hương vị có hơi bị khủng bố một chút, nhưng ít ra cũng có thể giữ lại được cỡ bảy phần hiệu quả.

Nhưng mà sau khi Phong Nhượng lần đầu tiên được thưởng thức hương vị mới lạ của hạt cơm được nấu ra từ Hương Linh đạo, thì dù có đánh chết hắn đi nữa cũng tin nổi âm ảnh từ thứ bánh gạo đáng sợ kia, lại có cùng nguồn gốc với nhau, tại sao lại chênh lệch dữ thế?

Về phần những linh quả này, ngay cả ném thử ... Phong Nhượng cũng hoàn toàn không dám, bởi vì hắn sợ sau đó hắn không nhận được mà ăn trọn quả đó thì chết, nguyên do quả này được để dành cho Lam Lăng, dù sao đi nữa chỉ cần nằng có thể Trúc Cơ thành công thì thời gian sau này bọn hắn mới có thể sống thoải mái hơn chút.

Vừa trở lại trong sân, Phong Nhượng lập tức giao hết Hương Linh đạo và linh quả cho Minh Khê, may mắn là mấy hôm nay có Minh Khê ở đây nên hắn tránh được mấy công việc khổ sai như thổi lửa nấu cơm đó, hay nói cách khác là hắn chưa muốn chết vì buồn bức đâu.

Phong Nhượng cất công dò xét xung quanh một phen mới trở về phòng mình, tuy Lam Lăng cho rằng hắn có khổ công tu luyện cũng chưa chắc giúp ít được gì, nhưng hắn vẫn biết rõ chỉ cần không tới ba năm thôi, hắn sẽ thoải mái mà tiến cấp lên Luyện Khí trung kỳ.

Đó cũng chưa phải là mục tiêu của Phong Nhượng, đến lúc này hắn chưa nghĩ đến sẽ nhờ người khác bảo vệ cho mình, nhất là nữ nhân nữa chứ, cho nên hắn phải cấp bách tăng cường thực lực mới được!

Hiện tại chỗ dựa của Phong Nhượng chính là viên Mộc Linh thạch này, chỉ cần viên Mộc Linh thạch này có thể phát ra đầy đủ linh khí, thì tốc độ tu luyện của hắn tuyệt đối sẽ tăng nhanh, điều này không cần nghi ngờ gì nữa, tuy nhiên vẫn khiến cho hắn có chút khó xử đó là, viên Mộc Linh thạch này phải cần rất nhiều tinh hoa của Ngũ Hành thạch để tiếp tục tiến cấp!

“Ôi trời ! Lại là Ngũ Hành thạch ...” Phong Nhượng rất rầu rĩ khi nghĩ đến trên người hắn chỉ còn thừa lại vài chục viên Ngũ Hành thạch mà thôi, đây chính là toàn bộ sở hụi của bọn hắn, nếu bây giờ mà tiêu hao hết thì tương lai có lẽ bọn họ chỉ còn cách gặm bánh bao qua ngày thôi.

“Không ! Nhất quyết là không !” Vừa mới nghĩ tới mùi vị khủng bố của bánh gạo kia, tức thời Phong Nhượng không nhịn nổi mà khắp người khẽ run lên, hắn lập tức đưa ra quyết định, hắn phải kiếm thêm Ngũ Hành thạch mới được, bất kể là dùng thủ đoạn gì đi nữa!

Nghĩ đến đây, Phong Nhượng không tự chủ được chợt nhớ tới Tiên Thiên Mộc Sát, bởi vì theo như viện chủ Diệp Hoàng từng miêu tả nó cực kỳ khủng bố, cho nên trong thời gian vừa qua hắn cũng chẳng dám tìm hiểu thêm gì nữa, dù sao thì thứ này mà không có linh khí của thuộc tính mộc hấp dẫn nó, thì rõ ràng hắn cũng chẳng đụng vào được.

Chỉ có điều theo hắn nhận định thì xem ra Tiên Thiên Mộc Sát còn có thể được ví như nốt thủ đoạn công kích tuyệt hảo, khuyết điểm duy nhất chính là mỗi lần thi triển đều phải tiêu tốn một viên Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc.

“Hừ, ngược lại chuyện này rất đáng giá để tính toán đây! Thậm chí bản thân mình còn có thể chuyên môn đi tìm kiếm những cây linh mộc bị chết héo kia, rồi tận dụng cơ hội chộp thêm được một mớ Tiên Thiên Mộc Sát nữa, nếu như vậy chẳng phải lực công kích được tăng lên rất cao hay sao?” Phong Nhượng vừa tư lự vừa tính toán rất nhanh, hắn lập tức định ra một kế hoạch sơ lược.

Khi màn đêm buông xuống thì Phong Nhượng lặng lẽ chạy ra ngoài, mục tiêu của hắn chính là tiểu trấn của tuyệt cốc, hắn cần phải tìm cho được những cây linh mộc bị héo khô để thu thập lấy Tiên Thiên Mộc Sát.

Kỳ thật chuyện này cũng không khó tìm, bởi vì trong tiểu trấn của tuyệt cốc đều có trồng nhiều cây linh mộc, có khá nhiều trường hợp chết héo do bị Tiên Thiên Mộc Sát tấn công, hơn nữa những cây linh mộc chết héo này cũng không bị đốt đi, thậm chí ở chung quanh còn được trồng thêm mấy cây khác nữa.

Vấn đề khó khăn duy nhất chính là hầu hết những cây linh mộc chết héo kia đều có phạm nhân ở đó, đương nhiên bọn họ không cần biết mấy cây đó có phải là linh mộc hay không, chỉ nội việc này thôi đã khiến cho hành động của Phong Nhựt trở nên khó khăn vô cùng, nếu chẳng may bị người ta bắt gặp là làng lên là tiểu tặc thì mới thật oan uổng làm sao.

Lúc này đây trời đã rất khuya, nên cả tiểu trấn trong tuyệt cốc đều trở nên yên tĩnh, trên khắp ngõ khách đều không thấy được bóng người nào cả, nhưng Phong Nhựt vẫn không dám chủ quan, bởi vì những tán tu ở trong tiểu trấn của tuyệt cốc này không hề ít, thật đúng là không nên tiến hành bữa bãi mà.

Phong Nhựt đi dạo xung quanh một hồi lâu, rốt cuộc hắn mới tập trung vào mục đích, rõ ràng trong sân này không hề có trận pháp phòng hộ, hơn nữa cũng không thấy con linh thú cấp thấp được thuần dưỡng nào để trông nom cả, về phần chủ nhân của sân viện này cũng đã sớm tìm vào mộng đẹp từ lâu rồi.

Sau khi Phong Nhựt cẩn thận quan sát thật lâu, hắn mới nhảy “Vèo...” một cái bay lên bức tường vây cao chừng hai trượng, men theo tia sáng mờ tối của ánh trăng, hắn lập tức thấy được ba cây linh mộc bị chết héo.

“Không tệ lắm! Hi vọng là trong đó có hiện diện của Tiên Thiên Mộc Sát!” Phong Nhựt tiếp tục cẩn thận lắng nghe tiếng hô hấp của chủ nhân sân viện này, lập tức hắn nhẹ nhàng như một nhành liễu rũ buông mình xuống mặt đất không chút tiếng động.

Kế tiếp hắn đến bên cạnh ba cây linh mộc bị chết héo đó, trước hết Phong Nhựt êm đềm rút ra Thanh Phong Kiếm khí rồi dùng miệng ngậm lấy nó, lúc này hắn mới vịn thân cây bằng một tay, còn tay kia lấy ra Mộc Linh thạch.

Đối với việc thu thập Tiên Thiên Mộc Sát này, Phong Nhựt đã sớm quen thuộc như ngựa quen đường cũ rồi, bởi thế toàn bộ động tác của hắn đều tuần tự đầu vào đấy.

Cho đến khi pháp lực của Phong Nhựt truyền vào thân cây linh mộc chết héo kia, thì không bao lâu sau bay “Vèo...” ra một tia lãnh quang, nhưng lập tức bị một luồng hấp lực tựa như trời sinh từ Mộc Linh thạch lôi kéo dừng lại.

Phong Nhựt chờ cho tia lãnh quang này ổn định một chỗ, lúc này mới nghiêng đầu sang bên, lập tức Thanh Phong Kiếm khí trực tiếp bay đến tia lãnh quang đó, rồi một khắc sau tia lãnh quang này bỗng nhiên chui thẳng vào trong Thanh Phong Kiếm khí mà không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

Tuy nhiên sau đó Phong Nhựt cũng chỉ liên tục thu thập được năm tia lãnh quang mà thôi, bởi vì toàn bộ Tiên Thiên Mộc Sát trong cây linh mộc đó đã hoàn toàn bị bức ra khỏi sạch sẽ, có lẽ hắn không ngại người khác sẽ chiếm tiện nghi khi sự việc ba cây linh mộc Sơn. Dù sao đi nữa một gốc cây linh mộc được sống lại sẽ được đánh giá là kỳ tích, tuy nhiên nếu toàn bộ linh mộc trong tiểu trấn đều sống lại hết mới là việc đáng phải quan tâm!

này sống lại, mà hắn chỉ sợ việc này sẽ gây chú ý cho tam đạo môn phái của Thiên Đẳng

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 69: Thanh Phong Kiếm Vỡ Nát

Sau lần đầu đắc thủ, nhất thời làm cho Phong Nhựt cực kỳ tự tin, hắn lại len lén tiếp tục thu thập thêm các tia lãnh quang trong những viện phòng khác, vì thế đến khi trở về hắn đã thu thập được hơn hai mươi tia Tiên Thiên Mộc Sát.

Lúc đầu Phong Nhựt còn hơi lo lắng, vì sợ thu thập quá nhiều Tiên Thiên Mộc Sát có thể gây ra phản tác dụng, nhưng hiện tại dường như lo lắng của hắn cũng bằng thừa rồi.

Nhìn sắc trời còn tờ mờ chưa sáng tỏ, nên Phong Nhựt cũng chưa có ý định trở về phòng mình, mà chạy đến chỗ sâu tít bên trong rừng cây ở phía sau viện phòng, mục đích của hắn chính là muốn thử uy lực của Tiên Thiên Mộc Sát.

Vào thời điểm này bầu không khí phía sau khu rừng toát lên vẻ âm u đáng sợ, nhưng đối với Phong Nhựt quả thật cũng không ảnh hưởng chút nào, khi hắn cách viện phòng một khoảng khá xa, và tính toán sao cho dù có gây ra động tĩnh lớn cỡ nào cũng không thể kinh động tới bọn người Minh Khê đang ở trong phòng, sau đó hắn mới dừng chân đứng lại.

Kế tiếp Phong Nhựt rút Thanh Phong Kiếm ra, trước hết hắn thử truyền vào trong một ít pháp lực, quả nhiên như hắn dự đoán rõ ràng chỗ nào không

có linh khí của Ngũ Hành thạch thì chỗ đó dường như không hề phát giác ra chút phản ứng tồn tại nào của Tiên Thiên Mộc Sát.

Sau khi đã chắc chắn điều đó, trong lòng Phong Nhữc lại càng quyết tâm hơn, dù sao Tiên Thiên Mộc Sát này đối với hắn mà nói rất là trọng yếu, càng nhiều hơn bao nhiêu thì càng có ích hơn bấy nhiêu.

Hắn lấy từ trong Thất lung Trữ Vật ra vài viên Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc, rồi Phong Nhữc liền kích hoạt và bắt đầu dung nhập mộc linh khí vào trong Thanh Phong Kiếm, cũng may là số lượng Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc vốn nhiều nhất trong tất cả những loại thuộc tính ngũ hành khác, thật ra thì trong một trăm viên đã có ít nhất tám mươi viên thuộc tính mộc, nếu không thì kế hoạch của Phong Nhữc đã quá viễn vông rồi.

Lúc này mộc linh khí từ Ngũ Hành thạch đã dung nhập vào bên trong Thanh Phong Kiếm, tuy nhiên Tiên Thiên Mộc Sát ẩn bên trong vẫn giống như trước mà không hề có chút động tĩnh gì, nhưng Phong Nhữc biết rõ chỉ cần lúc này hắn truyền thêm vào một chút pháp lực thôi, tức thì Thanh Phong Kiếm sẽ phát ra công kích vô cùng mãnh liệt.

"Hay là ta thử thêm vài viên nữa xem sao? Dù sao cũng có Mộc Linh thạch làm hậu thuẫn thì lo gì chứ, căn bản mình không sợ Tiên Thiên Mộc Sát cản trở lại mà!" Không biết do thần xui quỷ khiến thế nào mà lúc này tự nhiên Phong Nhữc lại suy nghĩ như thế, bởi vì dựa theo những gì hắn suy đoán trước đây, thì chỉ cần thêm một viên Ngũ Hành thạch vào lập tức lực công kích của Tiên Thiên Mộc Sát sẽ gia tăng lên theo! Mà quả thật hiện tại hắn rất cần đến một đòn công kích cực mạnh.

Vì vậy hắn liền tiếp kích hoạt luôn một hơi mười viên Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc nữa.

"Hắc hắc...! Mạnh bạo cỡ này cho dù là linh thú cấp bốn cũng đừng nghĩ cách có thể sống sót dưới đòn công kích của ta!" Phong Nhữc vừa nghĩ thầm trong bụng vừa chậm rãi khôi phục lại pháp lực mới bị tiêu hao, hôm nay hắn quyết phải thí nghiệm cho bằng được Tiên Thiên Mộc Sát này rốt cuộc mạnh đến mức nào, rồi xem thử khi thao tác có phát sinh thêm biến hóa gì nữa không, chỉ có cách điều khiển cho thật thuần thục thì sau này mới có thể triển khai nó vào thực chiến được.

Một canh giờ sau, Phong Nhữc đã gần như khôi phục lại hoàn toàn pháp lực, lúc này hắn mới chậm rãi truyền pháp lực vào bên trong Thanh Phong Kiếm, đồng thời cũng chuẩn bị đề phòng Tiên Thiên Mộc Sát cản trở lại, nhưng đến khi hắn đưa pháp lực tiến vào sâu tận bên trong, không ngờ nghênh đón hắn không phải là sự cản trở của Tiên Thiên Mộc Sát, mà bỗng dưng cả Thanh Phong Kiếm khí tựa như hóa thành một cái hồ sâu không thấy đáy, vì thế pháp lực của hắn giống như bị rơi xuống vực thẳm, cho dù hắn có gãy dựa thế nào đi nữa cũng khó tránh khỏi sức hút bị rơi xuống càng lúc càng nhanh.

Tình hình quỷ dị này nhất thời khiến cho Phong Nhữc kinh hãi, hắn vội vàng tìm cách dừng lại pháp lực đang truyền đi, nhưng càng làm cho hắn hoảng sợ hơn chính là hiện tại đã mất đi khả năng không chế pháp lực, hay nói chính xác hơn là cả thân thể hắn đều bị mất đi năng lực khống chế, lúc này cánh tay phải hoàn toàn dính chặt cùng Thanh Phong Kiếm, cho dù có muốn ném đi cũng không được, hầu như hắn chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn Thanh Phong Kiếm khí run lên kịch liệt, cảm nhận được từng đạo lãnh quang đang chậm rãi bay từ trong ra!

"Xong đời rồi, lần này ta tiêu thật rồi, không ngờ tới ta lại bị lật thuyền trong cồng rảnh thế này!" Lúc này dường như Phong Nhữc đã hoàn toàn tuyệt vọng, do hắn không cách nào động dậy thân thể nên tất nhiên không thể nào sử dụng được viên Mộc Linh thạch kia, tuy nhiên gặp phải tình huống như thế này thì có lẽ Mộc Linh thạch cũng không có khả năng khống chế nổi, bởi vì số lượng của những tia Tiên Thiên Mộc Sát đó không hề ít ỏi, hơn nữa lúc này chúng đã hấp thụ linh khí đầy đủ rồi!

Nói thì dài dòng nhưng trên thực tế thời gian chỉ mới trôi qua hai ba vài ba nhịp thở mà thôi, hiện tại pháp lực trong cơ thể Phong Nhữc đã hoàn toàn bị hấp thụ không còn lại chút nào, xung quanh Thanh Phong Kiếm tuần tự bay ra khoảng hơn ba mươi tia lãnh quang, trông thấy rõ ràng những tia lãnh quang này cấp tốc xoay tròn quanh Thanh Phong Kiếm, từ xa nhìn lại dường như Thanh Phong Kiếm đang phóng ra quang mang sắc sỡ vậy.

Cuối cùng Phong Nhữc nghe được vài tiếng "Răng rắc", Thanh Phong Kiếm vô cùng cứng rắn kia liền bị chấn gãy thành mấy chục đoạn rồi rơi xuống mặt đất, sau đó quang mang mờ dần đi thoát trông như một đồng sắt vụn vậy.

Sau khi hủy diệt xong Thanh Phong kiếm, hơn ba mươi tia lãnh quang đó mới chậm rãi bay về hướng Phong Nhữc, một màn này đang diễn ra nhất thời làm cho hắn kinh sợ đến nỗi mặt không còn chút máu, nên biết rằng thân thể hắn làm sao có khả năng cứng rắn bằng Thanh Phong Kiếm kia được, hơn nữa hiện tại pháp lực trong người hắn đã bị cạn mất rồi, căn bản không còn chút sức lực nào để chạy trốn cả, chẳng còn cách nào khác, hắn buông tay nhắm mắt lại mà chờ đợi cái chết đang nhanh chóng ập tới.

Tuy nhiên lúc này đã qua trôi mười mấy nhịp thở, Phong Nhữc vẫn không có cảm giác thân thể bị cắt thành nhiều đoạn, hắn nhìn không được mới mở mắt ra nhìn kỹ, không hề thấy chút bóng dáng của Tiên Thiên Mộc Sát đâu nữa, nếu như không có những mảnh vụn của Thanh Phong Kiếm nằm ở đó chắc chắn hắn còn hoài nghi đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

"Chẳng lẽ đám Tiên Thiên Mộc Sát kia đều chui vào trong cơ thể ta sao? Không có khả năng, sao ta lại không có cảm giác gì cả thế này?" Một lúc lâu sau, Phong Nhữc mới từ tỉnh táo lại.

"Cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa?" Phong Nhữc trầm tư hồi lâu, Tiên Thiên Mộc Sát quả không hổ danh là sát khí trong truyền thuyết, thật sự rất khó khống chế chỉ cần chút nữa thôi đã lấy đi cái mạng nhỏ của hắn rồi, không ngờ chúng còn phá nát luôn Thanh Phong kiếm mà hắn yêu thích nữa.

Nhìn lên thấy trời đã sáng tỏ, Phong Nhữc tiếc nuối đứng nhìn những mảnh vụn của Thanh Phong Kiếm, sau đó hắn vô cùng mệt mỏi lê bước về phòng.

Vừa mới xuyên qua Như Sơn trận pháp, bắt chợt Phong Nhữc ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt bay đến, ắt hẳn do Minh Khê nấu từ gạo Hương Linh mà ra, lúc này hắn bỗng cảm thấy bụng đói cồn cào.

"Ồ? Phong Nhựt ! Sao khí sắc của ngươi trông tệ thế? Hôm qua ngươi chạy đi đâu vậy?" Minh Khê mới thoáng thấy Phong Nhựt lập tức ngạc nhiên hỏi ngay.

"Ách, khí sắc của ta thật sự rất tệ sao? Ta nghĩ chắc là do đói bụng thôi !" Phong Nhựt cười khan hắc hắc một tiếng, liền đặt mông ngồi xuống chiếc bàn đá ở gần đó..

Nghe Phong Nhựt nói thế, Minh Khê mới đánh giá hắt từ trên xuống dưới, rồi không nói gì nữa mà chỉ là bới thêm một chén cơm Hương Linh đưa cho hắn.

"Cảm ơn!" Phong Nhựt vừa nhận chén cơm xong liền ăn ào ào như sói bị bỏ đói, hắn đang ăn được nửa chừng thì bỗng giật mình nói, "À, Minh Khê ! Ngươi cũng ăn đi chứ!"

"Ta không cần mấy thứ này, ngươi cứ ăn từ từ đi, để ta đưa cơm cho bọn Lâm Lăng cái đã!" Minh Khê mỉm cười rồi xoay người rời đi.

"Ồ!" Phong Nhựt hàm hồ đáp lời, trong lòng hắn đang suy đoán tu vi của Minh Khê, có lẽ nàng đạt tới Trúc Cơ Kỳ cũng nên, đáng tiếc do bị mất trí nên ngay chính bản thân nàng cũng không biết rõ.

Sau khi ăn xong một chén cơm Hương Linh, Phong Nhựt mới vỗ vỗ bụng mà vẫn thấy chưa no, quả nhiên món này chất lượng thật, tuy nhiên không thể ăn nhiều quá mỗi ngày chỉ có thể ăn một lần mà thôi, thật sự chưa được sáng khoái cho lắm!

Phong Nhựt đứng dậy rồi quay về căn phòng của mình, hắn lập tức vận chuyển Thanh Vân quyết để khôi phục lại pháp lực đã bị tiêu hao trước đây, nhưng hắn mơ hồ có dự cảm là đám Tiên Thiên Mộc Sát nọ rất có thể đang nằm trong cơ thể của hắn, nhưng chuyện này rất phức tạp là chuyện tốt hay xấu thì chờ tới lúc hắn khôi phục pháp lực lại mới tìm hiểu rõ được!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 70: Gặp Lại Cừ Nhân

"Kỳ quái? Sao lại có chuyện như vậy?" Mắt cả nửa ngày, Phong Nhựt mới có cảm giác thắc mắc mà nhủ thầm.

Trước đó, khi hắn vận chuyển Thanh Vân quyết để khôi phục toàn bộ pháp lực, thậm chí hấp thu thêm linh khí của Mộc Linh thạch nữa, dù đã thử đủ cách nhưng kết quả vẫn giống như trước, điều này làm cho hắn càng hoài nghi hơn nữa chính là hắn không rõ trong cơ thể có tồn tại Tiên Thiên Mộc Sát hay không, bởi vì trên lý thuyết thì những tia Tiên Thiên Mộc Sát này đáng lý ra phải cắn nuốt pháp lực hắn mới đúng!

Sau một hồi suy nghĩ cẩn thận, Phong Nhựt mới tra xét lại kỹ càng từ dưới lên trên, nhưng cho dù làm như thế nào đi nữa hắn cũng không phát hiện ra chút manh mối nào của Tiên Thiên Mộc Sát cả, vụ này khiến cho hắn buồn bực vô cùng.

Thoáng thờ dài vô cùng chán nản, Phong Nhựt lập tức phân tán đi pháp lực mình vừa mới tụ tập được, nhưng ngay lúc đó hắn bỗng cảm thấy cánh tay phải hơi nóng lên, rồi lập tức nghe "Vèo" một tiếng, trên tay phải bỗng dưng xuất hiện một tia lãnh quang mỏng như sợi tơ bắn xuống mặt đất, tạo thành vết nứt nhỏ dài cả thước!

"Ồ ?" Lúc này Phong Nhựt vội vàng cúi xuống xem xét cẩn thận, nửa ngày sau hắn mới kinh ngạc ngẩng đầu lên, vết nứt này tuy khá nhỏ cũng không có gì đáng kể nhưng xem kỹ lại thì bề rộng của nó cũng cỡ một thước, quả thật tình trạng này nếu so với công kích của kiếm khí cũng chẳng thấm tháp bao nhiêu, nhưng mà điểm quan trọng là do chính tay trái của hắn đã phát ra.

"Tiên Thiên Mộc Sát ?" Lập tức Phong Nhựt đã tìm ra được nguyên nhân, bởi vì chỉ có đặc tính của Tiên Thiên Mộc Sát mới có thể phát sinh ra kiểu công kích thế này.

Trong lòng mừng như điên, Phong Nhựt vội vàng dựa theo phương thức vừa rồi, đem pháp lực toàn thân tụ lại rồi tán đi, chỉ cần vài lần làm thử hắn đã nắm được phương pháp để phóng thích loại công kích này. Tới lúc này hắn mới ngộ ra, nguyên lai Tiên Thiên Mộc Sát này không nằm trong cơ thể mà chính là nằm ẩn trong pháp lực của mình, trách sao bản thân không cách nào cảm giác được.

Đối với nguyên nhân ảo diệu bên trong, Phong Nhựt cũng chỉ có thể mơ hồ suy đoán mà thôi. Trước hết, Tiên Thiên Mộc Sát đó ẩn ẩn đã bị Mộc Linh thạch khống chế rồi, bởi do mình thường xuyên hấp thụ linh khí từ Mộc Linh thạch, vì vậy mới có được năng lực khống chế Tiên Thiên Mộc Sát.

Nhờ cơ duyên trùng hợp này, mà đám Tiên Thiên Mộc Sát bị hắn vây bên trong Thanh Phong Kiếm lúc trước vì muốn hấp thụ pháp lực của mình, cho nên chúng đã xem pháp lực mình như là nơi cư trú mới, chính vì vậy mà đám Tiên Thiên Mộc Sát này sau khi tiến vào trong cơ thể lại không có chút dấu

hiệu gì!

Sau cùng Phong Nhựt cũng miễn cưỡng đưa ra một kết luận, rất có khả năng Tiên Thiên Mộc Sát này không có linh trí, đồng thời nó cũng không giống như thiên địa nguyên khí trong trời đất, nếu không thì ắt hẳn đây là một loại sát khí rất khó khống chế! Hơn nữa không cách nào phát hiện được số lượng bao nhiêu, nếu bỗng chốc số lượng tăng lên nhiều không chừng sẽ tạo thành thiên tai đại họa mất!

"Hắc... ! Rốt cuộc ta cũng có được thần thông bảo mệnh, chỉ tiếc là cự ly công kích chỉ có năm trượng thôi!" Phong Nhựt vừa tự nhủ vừa nhấc tay trái lên, nhất thời bắn ra một tia lãnh quang mỏng tênh, trong nháy mắt để lại trên vách tường xa xa một khe hở nho nhỏ!

"Kiểu công kích hơi giống như kiếm khí, coi cũng được ! Vậy gọi nó là Mộc Sát Kiếm khí đi, tuy loại thần thông này nếu dùng để đối phó với những con Linh thú da thịt cứng rắn, phòng ngự mạnh mẽ thì có lẽ không có hiệu quả mấy, nhưng có thể tận dụng để hạ thủ bất ngờ người tu đạo thì lại khác, thậm chí xếp vào hàng siêu cấp sát khí cũng không có gì quá đáng! Quan trọng là chỉ cần mình còn pháp lực là có thể phóng xuất ra!"

Bất ngờ có được Mộc Sát Kiếm khí sắc bén như thế, trong lòng Phong Nhựt thật sự rất đắc ý, cho đến khi ánh mặt trời xuyên qua những khe hở mà hẳn đã phá ra lúc này, bất chợt hắn mới vô cùng lo lắng mà vỗ vỗ đầu.

"Hồngбет rồi ! Mới vừa rồi mình tiêu hao nhiều Ngũ Hành thạch như vậy, nếu không nghĩ ra cách kiếm thêm thì tất cả mọi người sẽ chết đói mất!"

Phong Nhựt hoang mang, rối loạn chạy ra khỏi viện phòng, hắn chỉ kịp nhấn với Minh Khê một tiếng rồi lập tức giải phong ấn Kên Kên, mà nhắm theo hướng Thanh Vân sơn bay đi.

Con Kên Kên cấp ba này của Phong Nhựt có thêm một khả năng đó là nhìn được ban đêm, hơn nữa tốc độ cực nhanh, sức chịu đựng dẻo dai, vì thế nếu bay hết sức từ tuyệt cốc của Thiên Đăng Sơn đến khu vực bảy mươi hai dãy núi của Thanh Vân sơn thì chỉ mất một đêm đã tới nơi. Mặt khác, với khả năng thông linh của Kên Kên cấp ba này, nên dường như không cần Phong Nhựt chỉ rõ phương hướng, cũng có thể tự tìm được vị trí của khu vực bảy mươi hai ngọn núi rồi.

Kế hoạch của Phong Nhựt khi đến đây chủ yếu là thu thập linh dược, nếu như gặp phải linh thú cấp thấp thì hắn cũng có thể hạ gục ngay lập tức rồi sau đó thu hoạch mà đem bán đi, nói chung là mặc kệ thế nào đi nữa hắn cũng phải kiếm cho căng bụng mới được!

Tuy vậy, dù có nghĩ đến mức thu hoạch khổng lồ của linh thú cấp ba, cấp bốn đi nữa! Phong Nhựt cũng không dám mơ tưởng nhiều, bởi vì Hàn Băng thú cấp bốn lần trước đã để lại cho hắn ấn tượng cực kì sâu sắc.

Khi mặt trời vừa nhú, cũng là lúc dãy núi Thanh Vân sơn liên miên bất tận dần hiện ra trước mắt Phong Nhựt, tuy nhiên do mặt trời lúc này còn chưa lên cao, nên toàn bộ khu vực bảy mươi hai dãy núi của Thanh Vân sơn vẫn còn bị bao phủ hoàn toàn bởi những đám mây mù trùng trùng điệp điệp cao hàng trăm trượng, quả thật khi đối mặt với uy lực vô biên của trời xanh, khiến cho con người ta mất đi tự chủ và cảm giác mình thật là nhỏ bé.

"Oa...!" Phong Nhựt trầm trồ tán thưởng mà hít thở thay đổi không khí! Trong đầu hắn tưởng tượng ra cảnh tượng mình đang tiêu điều tự tại cưỡi phi kiếm bập bềnh trên biển mây mù kia mà vô cùng sáng khoái! Đáng tiếc muốn có thần thông ngự kiếm phi hành cỡ đó thì có lẽ hẳn phải đạt đến cấp bậc Kim Đan kỳ mới được, hiện giờ tu vi hắn còn chưa đạt đến cấp bậc tể hại như là Luyện Khí trung kỳ đây này, huống chi là mơ tưởng xa xôi đến tận cảnh giới Kim Đan kỳ chứ!

"Hy vọng lần này đạt thu hoạch tốt một chút, chỉ cần có đủ Ngũ Hành thạch thì pháp lực mình sẽ có thể được gia tăng như bọn Lam Lăng, đồng thời nếu có cơ hội tiến cấp lên Luyện Khí trung kỳ là lập tức có thể tu tập thêm Ngũ Hành pháp thuật, và hơn thế nữa cũng tự bảo vệ bản thân tốt hơn!"

Nghĩ tới đây, Phong Nhựt không dừng lại nữa mà ra lệnh cho Kên Kên cấp ba hạ xuống mặt đất. Sau khi phong ấn Kên Kên lại hắn mới rút ra thanh kiếm khí nhất phẩm, đây chính là tặng phẩm mà lúc trước hắn được nhận khi gia nhập Thanh Vân Môn, hiện tại do Thanh Phong Kiếm đã bị hủy mất thôi thì đành xài tạm cái thứ cùi bắp này vậy.

Sau khi đại khái xác định được phương hướng, Phong Nhựt tiến sâu vào bên trong theo hướng của khu vực bảy mươi hai dãy núi. Thật ra, lúc này không tính là hắn quá mạo hiểm, bởi vì dựa vào Thanh Loan thủ trạc và cặp giày chiến cũng đã giúp cho tốc độ của hắn tăng lên mạnh mẽ, dù cho không may gặp phải Linh thú cấp ba hay cấp bốn gì đó, hắn cũng có thể thoát thân được!

Huống chi hắn bị vướng vào tình thế bắt buộc phải mạo hiểm để kiếm linh dược quý giá, chỉ có như vậy mới kiếm được nhiều Ngũ Hành thạch mà thôi!

Dọc theo đường đi, có thể nói vận khí của Phong Nhựt hôm nay cũng khá tốt, trước sau thu thập được năm cây Tử Thanh đằng đạt mười năm tuổi và ba cây Nhạn Hành thảo nữa, đặc biệt còn có cây Thiên Lý Hương ít nhất phải tới năm mươi năm tuổi.

Mặc dù mức độ trân quý của Thiên Lý Hương này có hơi kém hơn chút so với Tử Thanh đằng và Nhạn Hành thảo, nhưng ngược lại nó hơn ở chỗ có thời gian sinh trưởng lâu năm hơn, vì vậy chỉ cần mỗi cây này thôi ít nhất hẳn kiếm được hai mươi viên Ngũ Hành thạch, tất nhiên hơn xa vài cọng Tử Thanh đằng và Nhạn Hành thảo kia. Đến khi Phong Nhựt tìm đến trưa, thì có thể tính sơ lược lại toàn bộ hắn kiếm được khoảng năm mươi viên Ngũ Hành thạch, cũng do nhờ hắn dám mạo hiểm đi vào sâu bên trong, chứ nếu chỉ loanh quanh ở phạm vi bên ngoài thì cho dù là một cây Tử Thanh đằng cũng khó mà tìm thấy.

Đương nhiên, vài phần trong đó cũng cần phải có thực lực mới được, vì thế chỉ trong vòng hai canh giờ Phong Nhựt đã giết được hai con linh thú cấp hai và vài chục con độc trùng nữa, quả thật nếu như tốc độ hắn không được nhanh nhẹn đồng thời nếu không có sự trợ giúp bất ngờ của Mộc Sát Kiếm Khí mà nói, thì lúc đó e rằng rất khó đoán được hậu quả.

Lúc này, Phong Nhựt đang cố sức bò lên một gò đất nhỏ, bỗng nhiên hắn nghe tiếng bước chân dồn dập từ hướng khác vang đến, nhưng rõ ràng vẫn

chưa nghe được tiếng nói phát ra, hiển nhiên phe đối phương cũng là một tiểu đội săn bắn linh thú có kinh nghiệm.

Sau một hồi ẩn nấp, lập tức Phong Nhưộc bò về phía sau, mặc dù nói bên trong khu vực bảy mươi hai dãy núi của Thanh Vân sơn này rất rộng lớn, nên đám đệ tử các môn phái khác cũng thường kéo đến đây săn bắn, nhưng rõ ràng khả năng đụng phải đám đệ tử Thiên Xu Viện của Thanh Vân Môn là lớn nhất, với lại bây giờ hắn cũng chưa muốn chuốc lấy phiền phức không đáng có.

"Ha ha...! Đây không phải tên tiểu tạp dịch chết bầm của Thiên Cơ Viện sao? Lá gan ngươi thật không nhỏ mà! Dám đơn thân độc mã xâm nhập vào sâu trong này, người đâu bắt hắn cho ta!"

Lúc này cách mấy trăm trượng trên không trung bỗng vang đến một âm thanh quen thuộc, đáng tiếc là do ánh mặt trời rọi thẳng vào mắt nên Phong Nhưộc chưa nhìn ra đối phương là ai.

Tuy nhiên âm thanh kia vừa dứt, từ trên núi lập tức lao xuống năm tên tu sĩ, không ngờ người cầm đầu lại chính là Mã Viễn của Thiên Xu Viện!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 71: Huyết Sắc

Vừa trông thấy Mã Viễn, Phong Nhưộc lập tức đoán được chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng lúc này hắn không cần suy nghĩ nhiều lập tức quay người bỏ chạy, bởi vì không khéo lại để tên gia hỏa Lương Thực đứng chặn ngay lối thoát thì khó. Mà đối phương lại có đến những sáu người, đặc biệt Mã Viễn kia lại là tên cầm đầu hung hãn nhất trong đám thủ hạ của Sở Thiên, càng khiến cho Phong Nhưộc không có chút tự tin nào để đối đầu với gã.

May mắn thay, song phương lúc này còn cách nhau bảy tám chục trượng! Chỉ cần Phong Nhưộc chạy ra khỏi khu đồi nhỏ thừa thớt cây cối này thì việc cắt đuôi bọn người Mã Viễn là điều dễ dàng.

"Bất tên tiểu tử kia lại, cứ thoải mái mà động thủ! Cho dù giết chết cũng không ảnh hưởng gì!" Lúc này, Mã Viễn sau khi quát lên một tiếng lập tức mang theo bốn thủ hạ tán ra rồi đuổi theo, tốc độ không hề chậm lại chút nào. Mà Lương Thực ở trên cao lại càng cố gắng khống chế Kên Kên vội vàng đuổi theo!

Phong Nhưộc bây giờ cũng lười chửi bới đám người Mã Viễn, hai chân hắn chỉ hơi dùng sức, trong nháy mắt liền chạy ra xa sáu bảy trượng. Nhưng đúng vào lúc này, hắn loáng thoáng nghe được một thanh âm nữ tử quát khẽ một tiếng.

"Thanh Ti Triền!"

Phong Nhưộc cảm thấy trước mắt chợt hiện lên quang mang màu lục, lập tức có hai sợi dây leo màu xanh nhanh tựa chớp giật từ mặt đất vọt lên cuốn lấy hai chân hắn. Cho dù hắn phản ứng khá nhanh nhưng vẫn không giữ được thăng bằng mà lao đảo muốn ngã người về phía trước, thiếu chút nữa đã đập mặt xuống đất, quả thật kẻ sách chạy trốn của hắn lập tức hóa thành mây khói.

Trong lúc hắn giãy dụa, hai sợi dây leo màu xanh này vẫn đang điên cuồng phát triển, chỉ trong chớp mắt chúng đã quấn đến phần eo của Phong Nhưộc.

"Không xong!", "Xoẹt...!" Phong Nhưộc thảm máng một tiếng, lập tức rút Ánh Nguyệt đoàn đao ra chặt đứt đám dây đáng hận này. Cũng bởi vì bị trì hoãn một chút, nên đám người Mã Viễn đã đuổi tới khá gần, chỉ còn cách chừng ba mươi trượng nữa thôi!

"Tiểu tử, ném thử hỏa cầu của bản đại gia ta!" Lúc này, lại có một người giương tay phóng ra một pháp thuật hỏa cầu, lập tức tiếng "O o..." đập nhanh về phía Phong Nhưộc!

Nhưng cũng may Phong Nhưộc đã trải qua thời gian ngắn được Lam Lăng huấn luyện, nên tức thời thân hình hắn khéo léo tạo hình chữ "Chi", trong tức khắc đã né tránh được hỏa cầu đang bay đến.

"Thanh Ti Triền!" Nữ đệ tử Thiên Xu viện này cũng khá cao tay! Trong khoảng thời gian ngắn liền liên tiếp xuất ra hai lần pháp thuật trói buộc, nhưng lúc này do Phong Nhưộc đã sớm lĩnh giáo qua sự lợi hại của Thanh Ti Triền, vì vậy hắn chờ cho tới khi lục quang vừa thoáng hiện thì Ánh Nguyệt đoàn đao trên tay trái liền trực tiếp phóng xuất một đoàn hỏa diễm, mà thiêu cháy toàn bộ đám dây này.

Nhưng do bị mấy thứ này luân phiên trì hoãn, nên tên họ Lương đang bay trên không kia đã tranh thủ vọt tới trước mặt Phong Nhưộc. Song lần này hắn không điều khiển phi hành tọa kỵ hạ từ trên trời xuống đất, mà chỉ hạ xuống cách mặt đất khoảng mười hai, mười ba trượng rồi nhẹ nhàng cười "hắc hắc..." tạo thành một bộ dạng cò quái, rồi nhắm Phong Nhưộc mà lao đến như điên.

"Ha ha...! Tiểu tử họ Phong, để ta xem hôm nay ngươi còn có thể chạy đi đâu nữa? Hãy xem Hỏa Lôi Thần Nỗ của bản đại gia đây!"

Quả thật Lương Thục đang cười như điên! Chỉ thấy tay hắn vừa động đập lập tức xuất hiện ba mũi xạ tiễn được lửa bao quanh bắn nhanh về hướng Phong Nhựt, tuy rằng uy lực trông có vẻ kém hơn pháp thuật Hỏa cầu nhưng nếu liên tục bị bắn trúng thì cũng ăn không tiêu.

"Hạ phẩm pháp khí!" Trong nội tâm Phong Nhựt rung mình một cái, cũng không tránh né mà ngược lại còn đối mặt chính diện với ba mũi hỏa tiễn đang phóng đến. Ngay khi hắn sắp bị ba mũi hỏa tiễn xuyên qua thì bỗng nhiên cả người Phong Nhựt bay lên một cách quỷ dị, mũi chân vừa lúc đạp lên trên thân một mũi hỏa tiễn!

Muộn bàn đạp nhỏ bé này một chút, Phong Nhựt nhanh chóng truyền vào chiến ngạo hai luồng pháp lực, sau đó hắn tựa như một con chim lớn, lại lần nữa dang không nhảy lên cao đến bốn trượng! Theo sau đó là Ánh Nguyệt đoàn đao trên tay trái hắn lại như tia chớp được ném về phía Lương Thục!

"Mộc Sát Kiếm Khí!" Ngay sau khi Lương Thục nghiêng người tránh thoát khỏi công kích của Ánh Nguyệt đoàn đao, sát chiêu chính thức của Phong Nhựt mới vô thanh vô tức hạ sát thủ, song mục tiêu lại là con Kên Kên cấp hai mà Lương Thục đang cười!

"Vèo..." Một tiếng vang nhỏ, cơ hồ không người nào có thể nghe thấy! Nhưng phần bụng yếu nhất của Kên Kên cấp hai liền bị cắt qua một đường, lúc này Lương Thục vừa tính phóng ra Hỏa Lôi Thần Nổ một lần nữa thì nghe thấy tọa kỵ của mình rên rỉ một tiếng rồi như điều đứt dây rớt thẳng xuống, còn hắn cũng do chưa hề chuẩn bị chút nào nên lập tức hét to lên rồi cùng rơi xuống dưới.

Chưa kịp đợi hắn rơi xuống chạm tới mặt đất, tiếp tục xuất hiện một tia Mộc Sát Kiếm Khí khó thấy được lập tức xuyên qua cổ hắn. Trong nháy mắt, thi thể liền phân thành hai phần, máu tươi bay tán loạn như mưa!

"Àm..." một tiếng, thi thể rắn chắc của Lương Thục liền đập lên mặt đất, nét mặt trên chiếc thủ cấp đang lăn lông lốc còn đờm về không thể tin được, lập tức bị Phong Nhựt đá một cước bay thẳng về phía đám người Mã Viễn đang cách hắn hai mươi trượng!

Những biến hóa liên tiếp này đều xảy ra trong thời gian cực ngắn, làm cho bọn người Mã Viễn còn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra thì chỉ thấy chiếc thủ cấp như bị khủng bố của Lương Thục bay ào tới. Lập tức cả đám sững sờ tại chỗ, mặc dù Mã Viễn là tên hung hãn nhất đám cũng trì trệ lại một chút!

Về phần mấy tên đệ tử Thiên Xu viện đứng sau lưng Mã Viễn thì chưa bao giờ thấy qua tràng diện máu me hung tàn đến thế này, nhất là khi bọn chúng chứng kiến chiếc đầu lâu máu chảy đầm đìa của Lương Thục, tức thì sợ đến mặt cắt không còn chút máu.

Cơ hội tốt như thế, Phong Nhựt làm sao có thể bỏ qua! Tay phải hắn nắm chặt nhất phẩm kiếm khí chỉ chéo xuống mặt đất, cả người di chuyển nhanh như gió tiến thẳng đến tên mạnh nhất trong đám đệ tử Thiên Xu viện ở đây, chính là Mã Viễn!

"Người đáng chết...!"

Mã Viễn không hổ là tên cầm đầu hung hãn nhất dưới tay Sở Thiên! Hắn chỉ thoáng trì trệ một chút rồi lập tức phản ứng lại, liền rống to lên một tiếng, tam phẩm kiếm khí trong tay Mã Viễn rực sáng hàn quang, đồng thời một cỗ khí tức lạnh lẽo đem khu vực năm sáu trượng xung quanh hoàn toàn bao phủ. Đồng thời bản thân hắn lại giống như một khối đá khổng lồ, liền sai bước đón lấy đòn tấn công của Phong Nhựt đang ầm ầm đánh tới. Không hề nghi ngờ gì nữa, chỉ cần một khi Phong Nhựt tiến vào trong phạm vi công kích của hắn, kết cục duy nhất chính là biến thành một đồng thịt vụn bị đóng băng mà thôi!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Phong Nhựt đang cấp tốc xông tới bỗng dừng ngừng lại, nhưng chỉ cần chút thời gian ít ỏi này hắn đã có thể thoải mái tránh thoát đòn công kích như cuồng phong bạo tuyết của Mã Viễn!

Tuy nhiên, cỗ dư âm của luồng bạo phát băng sương này vẫn làm cho cả người Phong Nhựt như bị bầm đầy tuyết trắng trong suốt!

"Cao thủ xếp thứ hai trong đám đệ tử đời thứ ba của Thiên Xu viện quả nhiên danh bất hư truyền! Căn bản thì trình độ như Vi Đà không thể so sánh được!" Phong Nhựt thầm khen một tiếng, muộn tốc độ bản thân nhanh chóng thối lui về phía sau. Bởi vì phạm vi công kích của Mã Viễn khoảng chừng năm trượng, hơn nữa hắn có tam phẩm kiếm khí cùng với bộ trang bị Lăng Vân nên khiến cho Phong Nhựt không có cơ hội thi triển được Mộc Sát Kiếm Khí. Đồng thời hắn cũng không giống như Vi Đà trước đây, không thể dựa vào tốc độ linh xảo mà thủ thắng được. Bởi vì bản thân Mã Viễn được bao bọc trong phạm vi công kích này, nên bất luận hành vi ám muội nào cũng sẽ bị Băng Sương Kiếm khí của hắn phát hiện và giải quyết nhanh chóng!

Nếu so sánh với Băng Sương Kiếm khí của Mã Viễn thì Phong Nhựt chỉ có thể được tính như trẻ con đang diễn trò mà thôi, vốn lúc đầu hắn muốn muộn thủ cấp của Lương Thục để gây rối loạn tinh thần, khiến cho tên Mã Viễn đó hoang mang rồi tận dụng sơ hở, nhưng không ngờ tới tên này lại có ý chí cứng cỏi đến vậy!

Một kích không trúng làm cho Mã Viễn nổi giận không thôi, hắn nhìn không được rống giận liên tục, cứ nhắm Phong Nhựt mà đuổi theo không dứt. Hồi trước, khi Lương Thục bị uy hiếp mà hắn không có cách nào giải vây được, bấy nhiêu thời cũng đã đủ bực bội rồi, nhưng không ngờ lần này lại tận mắt nhìn thấy Lương Thục bị tên tạp dịch chặt đầu rồi đem làm quả bóng đá sang, thật sự chỉ có thể kiên trì nhẫn nại chứ không thể nhẫn nhục được nữa!

Tuy Mã Viễn đang nổi giận nhưng trái lại Phong Nhựt tương đối bình tĩnh, nên hắn chỉ dựa vào tốc độ mà cùng Mã Viễn chạy vòng quanh. Bây giờ uy hiếp từ trên không trung đối với hắn đã bị diệt trừ, còn trên mặt đất chỉ có hai tên đệ tử Thiên Xu viện là vẫn còn khả năng thi triển pháp thuật, mấy tên khác tạm thời mất đi năng lực chiến đấu, tóm lại phe đối phương hiện tại có thể chiến đấu được cũng chỉ còn ba tên mà thôi!

Ngay sau khi tiếp tục né tránh công kích của Mã Viễn, Phong Nhựt đột nhiên nhắm thẳng hướng một tên đệ tử Thiên Xu Viện đang còn tỉnh tỉnh mê mê mà phóng đến!

"Doãn Phi! Mau lui lại!" Tuy rằng Mã Viễn ở phía sau đang lâm vào trạng thái cuồng nộ nhưng đầu óc vẫn còn chút tỉnh táo, nên lập tức lên tiếng cảnh tỉnh. Nhưng cũng chính gã được gọi là Doãn Phi đó tựa hồ như bị kích thích bởi chiếc thủ cấp đầm đìa máu của Lương Thực nên vùng kiếm vọt đến đối đầu với Phong Nhưor. Chỉ có điều mấy chiêu số chặt chém lung tung này làm sao có thể ngăn cản Phong Nhưor được chứ?

"Xoạt xoạt." Chỉ gọn gàng trong hai nhát kiếm, Phong Nhưor đã cắt luôn đầu Doãn Phi xuống, sau đó thân hình hắn không hề dừng lại mà trực tiếp phóng tới một tên khác.

"A...! Tên tạp dịch họ Phong kia, có bản lĩnh thì ngươi cùng đại gia ta đơn đả độc đấu đi!" Quả thực Mã Viễn đã bị chọc giận điên lên rồi! Lúc này hắn đang rượt theo ở đằng sau mà chửi ầm lên!

Nhưng Phong Nhưor căn bản không hề để ý tới Mã Viễn. Nói giỡn à, chẳng lẽ ta không phải đang đơn đả độc đấu đây sao?

Song tên đệ tử Thiên Xu viện còn lại kia do đã có kinh nghiệm, nên khi hắn thấy Phong Nhưor vọt tới, lập tức quay đầu chạy về hướng Mã Viễn, tuy nhiên vô tình đem tấm lưng không được che chắn mà trưng ra, kết quả bị Phong Nhưor dùng một tia Mộc Sát Kiếm Khí giải quyết nốt!

Vừa xử lý xong hai tên, pháp lực của Phong Nhưor cũng bị tổn hao đi một nửa. Dù sao khi thi triển Mộc Sát Kiếm Khí với duy trì hiệu quả cho đôi giày chiến cũng cần phải có pháp lực, nhưng còn may mắn là tình trạng của tên Mã Viễn này cũng không tốt hơn bao nhiêu, tuy rằng pháp lực của hắn khá thâm hậu, nhưng không thể lúc nào cũng duy trì Băng Sương Kiếm khí ở mức cường đại, thực tế hắn chỉ muốn liều mạng đuổi giết Phong Nhưor cho bằng được mới thôi.

Tuy nhiên Phong Nhưor cũng không tự tin có thể cắt đuôi được Mã Viễn, chỉ có thể nỗ lực duy trì khoảng cách một đoạn xa. Nhưng tình hình thế này càng lâu thì lại càng bất lợi cho hắn, bởi vì đội đến lúc hai tên đệ tử Thiên Xu viện kia có thể khôi phục lại pháp thuật, thì chỉ cần thi triển mỗi pháp thuật Thanh Tì Triển cũng có thể phân rõ thắng bại!

Liên tục suy nghĩ cuối cùng Phong Nhưor quyết định dừng lại, hắn trực diện nghênh đón Mã Viễn đang ầm ầm lao tới!

"Tiểu tặc! Đi chết đi!" Mắt thấy Phong Nhưor tự mình đưa đầu chịu chém, Mã Viễn không khỏi mừng rỡ. Hắn sử dụng chút pháp lực còn lại, vung ra tam phẩm kiếm khí mang theo Băng Sương Kiếm khí dài chừng nửa trượng nhắm đầu Phong Nhưor mà bổ xuống!

Ngay khi Mã Viễn cho rằng Phong Nhưor ắt hẳn phải chết, thì một đạo kim sắc quang mang đột nhiên từ trên tay Phong Nhưor xuất hiện, rồi dễ dàng ngăn chặn một kích cuồng bạo đó!

Đồng thời cùng lúc ấy Mã Viễn thậm kê bắt ổn, kế tiếp một tia hàn mang xuất hiện nhanh như tia chớp trực tiếp xuyên qua cổ họng của hắn!

"Điều này ... không có khả năng!"

"Keng" Thanh tam phẩm kiếm khí trong tay Mã Viễn rơi xuống đất, hắn nhìn Phong Nhưor đang đứng gần ngay trước mắt mà trên mặt hắn hiện rõ nét khó thể tưởng tượng nổi, trong đầu càng tràn ngập thắc mắc tại sao lại như vậy!

"Không có gì là không thể!" Phong Nhưor tựa hồ có thể nhìn thấu nội tâm suy nghĩ của hắn, "Đáng tiếc! Ngươi biết quá muộn!"

Kiếm khí thoát rút ra kéo theo sau một tia máu tươi, thân thể cường tráng của Mã Viễn như bạo hùng đỏ ầm ngã xuống!

Phong Nhưor lạnh lẽo nhặt chuôi tam phẩm kiếm khí vẫn còn ánh lên hàn mang xung quanh, kế tiếp hắn xoay người chạy về hướng hai tên đệ tử Thiên Xu viện ở phía xa.

Bây giờ trông hai tên này như dê dơi làm thịt vậy, quả thật đây cũng là điều bi ai nhất khi thất thoát toàn bộ pháp lực.

"Phốc!" Thế là tên đệ tử Thiên Xu Viện thi triển pháp thuật hóa cầu bị Phong Nhưor giết chết trước tiên, hắn sợ đến mức tiếng hét thảm thiết tắt hẳn trong miệng.

"Đừng! Ta ... ta sẽ đáp ứng bất cứ điều kiện gì của ngươi!" Khi Phong Nhưor tiến đến trước mặt nữ tử đã từng thi triển pháp thuật Thanh Tì Triển, thì rõ ràng uy phong凛凛 của nữ tu sĩ trên người nàng trước kia đã biến mất không còn thấy đâu nữa, mà chỉ còn lại bộ dáng không ngừng run rẩy.

Phong Nhưor không nói nhiều thậm chí không hề chùn tay, lập tức kiếm quang lóe lên liền kết liễu mọi thứ!

Có một quy tắc đó là trên chiến trường không phân biệt nam hay nữ, chỉ có một thứ duy nhất còn lại ... đó là dịch nhân!

Quả thật đạo lý này Phong Nhưor đã hiểu rõ từ rất lâu trước đây rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 72: Thanh Ti Triền

Gió nhẹ bỗng nổi lên từng cơn từng cơn dập dờn tản đi khắp nơi, bóng hình trên mặt nước cũng theo đó mà hóa thành vô số ảo ảnh bị tan vỡ.

Bên cạnh bờ hồ, một thanh niên nam tử chừng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi đang lặng lẽ dùng nước trong hồ rửa đi vết máu trên người, da của hắn có chút ngăm đen dường như đã trải qua vô số đợt phong sương vậy, bờ môi mím thật chặt, trên gương mặt không nhìn ra được bất kỳ biểu lộ gì, chỉ có một đôi mắt chuyên chú và sâu sắc.

"Không ngờ lần này lại bị thiệt hại Thanh Loan Thủ Trắc!"

Một tiếng thờ dài khe vang lên, Phong Nhựt bắt đầu đỡ đỡ Thanh Loan Thủ Trắc từ trên cánh tay xuống, vốn dĩ mặt ngoài của nó trong suốt như ngọc, nhưng lúc này lại hiện ra đầy vết rạn, không còn nhìn thấy kim quang lượn lờ như lúc trước nữa.

Trước kia Phong Nhựt vì muốn đánh chết Mã Viễn nên cố tình dùng Thanh Loan Thủ Trắc này ngăn một kích cường đại kia, cũng nhân cơ hội đó xuất ra một kiếm lấy mạng Mã Viễn! Tất nhiên cái giá phải trả chính là Thanh Loan Thủ Trắc bị tổn hại!

Cũng may lần này Phong Nhựt lấy một địch sáu, thu hoạch xem như cũng không tệ, trước tiên thứ có giá trị nhất không gì khác chính là thanh kiếm khí tam phẩm của Mã Viễn, hơn nữa do thanh kiếm này đã từng dùng Ngũ Hành thạch hạ phẩm tinh luyện qua nên uy lực rất mạnh, đồng thời Phong Nhựt đã sớm có dịp lĩnh giáo qua rồi, nếu có chuỗi kiếm khí tam phẩm này phối hợp với Mộc Sát Kiếm Khí nữa, khi đó hắn hoàn toàn nắm chắc có thể trực tiếp chống lại đại đa số tu sĩ Luyện Khí kỳ!

Ngoại trừ thanh kiếm khí tam phẩm này ra, Lăng Vân áo trang trên người Mã Viễn cũng không tệ, duy chỉ thiếu mất Lăng Vân chiến ngao nhưng lại vừa vận thích hợp với Phong Nhựt.

Ngoài ra, bộ Tuyệt Tầm trên cơ thể năm người Lương Thực cũng đều bị Phong Nhựt lột sạch sẽ, tiếp đó là năm chuỗi kiếm khí nhị phẩm, năm cái phong ấn hoàn cùng phi hành tọa kỵ bên trong, phỏng chừng giá trị ít nhất cũng khoảng hai ngàn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp.

Ngoại trừ những trang bị cơ bản này, Phong Nhựt còn từ bên trong thất lung trữ vật của sáu người Mã Viễn mà thu được bảy trăm mười tám viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, thêm sáu viên Chi Huyết đan, cả trăm gói Hoạt Lạc tán, với mười chín cây Tử Thanh Đăng, còn có hai mươi Tam Chu Nhận Hành Tháo và một cây linh dược hình dáng có quái mà hắn không thể phân biệt rõ nữa.

Mặt khác còn có năm thi thể của linh thú cấp ba với một khối mảnh vỡ Xích Tinh vốn rất cần thiết để luyện chế kiếm khí và pháp khí.

Nhưng điều khiến cho Phong Nhựt bất ngờ nhất chính là trong thất lung trữ vật của nữ tử kia có một khối ngọc gắn ghi lại khẩu quyết của pháp thuật Thanh Ti Triền.

Đáng tiếc là do thất lung trữ vật thường có tính năng nhận chủ, nên toàn bộ sáu thất lung trữ vật này đều đã bị Phong Nhựt cưỡng chế mở ra hết sạch, vì vậy hiển nhiên tất cả thất lung trữ vật đó đều không thể đem tái sử dụng được nữa.

Còn thứ được gọi là pháp khí cấp thấp Hòa Lôi Thần Nô kia của Lương Thực, bởi vì khi thi thể của Lương Thực nện xuống đất cũng đã bị tổn hại hơn phân nửa rồi, sau khi Phong Nhựt kiểm tra qua một phen, cuối cùng cũng chỉ có thể xem như gân gà mà ném đi mà thôi. Loại pháp khí cấp thấp này còn chưa hơn được bình khí phẩm nhân, tuy thế uy lực sẽ tăng lên gấp nhiều lần, là thứ thường được sử dụng để hấp dẫn linh thú trong khi săn bắn, tóm lại cũng không có giá trị gì quá lớn.

Sau khi rửa sạch vết máu trên người, Phong Nhựt lập tức khoác lên bộ trang phục Lăng Vân của Mã Viễn. Kể từ đó, ngoại trừ trên đầu hắn còn chưa có bất kỳ vật phòng hộ nào, thì toàn thân hắn ít nhiều cũng đã có được mức bảo vệ rất cao, ít nhất có thể không cần đếm xỉa đến công kích của kiếm khí nhị phẩm nữa.

Còn thanh kiếm tam phẩm này Phong Nhựt lại lựa chọn đặt vào trong thất lung trữ vật, dù sao vật ấy thật sự có điểm quá chói mắt, với tu vi Luyện Khí sơ kỳ của hắn chắc chắn sẽ khiến cho người ta chú ý.

Sau một hồi che giấu đi dấu vết đã lưu lại, Phong Nhựt lập tức giải phong ấn Kên Kên cấp ba rồi phi hành nhắm hướng quay về phía tuyệt cốc của Thiên Đăng Sơn, kỳ thật cũng không phải hắn lo lắng cái chết của sáu người Mã Viễn sẽ đổ lên đầu hắn, bởi vì lúc này có lẽ thi thể của sáu người kia hiện giờ đã sớm nằm trong bụng linh thú rồi, dù cho tầng lớp cao cấp trong Thiên Xu Viện muốn điều tra cũng không có dấu vết để mà lần, chỉ có điều gần đây hắn đã hình thành thói quen cẩn thận, thế nên mới thuận tay làm luôn.

Vừa nhìn phong cảnh trên bầu trời, trong lòng Phong Nhựt cũng đang thầm tính toán, hôm nay hắn đã đoạt được rất nhiều Ngũ Hành thạch rồi, như vậy trong khoảng thời gian tiếp theo tất nhiên hắn sẽ không cần phải cực khổ ra ngoài kiếm Ngũ Hành thạch nữa, bởi vì trong kế hoạch của hắn, tu luyện mới là việc quan trọng nhất, trước tiên phải nâng tu vi lên tới Luyện Khí trung kỳ cái đã, rồi lập tức tiến hành tu luyện một loại pháp thuật nào đó.

Chẳng qua việc quyết định nên tu luyện loại pháp thuật nào thì Phong Nhựt lại hơi có vẻ do dự, dù sao đi nữa thì sâu trong thâm tâm hắn rất muốn tu luyện pháp thuật Xuyên Vân có thuộc tính kim mạnh nhất, nhưng có lẽ bản thân hắn cũng biết rõ, đến kẻ có tư chất ưu tú như Lam Lăng cũng không thể tu luyện thì huống chi là hắn? Nghe nói cả Thanh Vân Tông, cũng chỉ có một một mình Sở Thiên học được pháp thuật Xuyên Vân này!

Ngoại trừ pháp thuật Xuyên Vân thì Phong Nhựt đối với pháp thuật có thuộc tính thủy và thuộc tính hỏa đều không có hứng thú cho lắm, lại nói nguyên

nhân bởi vì trước kia Lam Lăng cố chấp bắt hán cùng luyện tập, thế nên hán luôn cảm thấy pháp thuật Thủy Long và pháp thuật Hỏa Cầu đều không hề có chút uy phong chút nào!

Còn lại cũng chỉ có Thuần Tường pháp thuật vốn có thuộc tính thổ và pháp thuật Thanh Tì Triền là thuộc tính mộc mà thôi. Đương nhiên, dựa theo truyền thuyết thì còn có pháp thuật thuộc tính phong với thuộc tính lôi nữa, tuy nhiên có thể đó cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Phong Nhượng còn do dự ở chỗ này, bởi vì căn cứ theo lời nói của Lam Lăng thì để chinh đồn thực lực của cả tiểu đội săn bắn, nên hán không nên tu luyện pháp thuật Xuyên Vân, thôi thì tốt nhất nên tu luyện thủ pháp thuật Thuần Tường này vậy.

Thế nhưng Phong Nhượng mơ hồ cảm thấy, nếu thật sự phải lựa chọn thì pháp thuật Thanh Tì Triền thuộc tính mộc mới là sự lựa chọn tốt nhất, lý do nằm ở viên Mộc Linh thạch này đây, biết đâu khi có vật này không chừng số lần thi triển của hán sẽ nhiều hơn so với người khác, rồi uy lực phát ra cũng sẽ mạnh hơn thì sao!

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Phong Nhượng vẫn quyết định tu luyện Thanh Tì Triền, bởi vì trong trận chiến trước kia, tác dụng to lớn của pháp thuật Thanh Tì Triền đã khiến cho hán hết sức cực nhọc. Nói cách khác, dựa vào tốc độ của hán thì không cách nào lại bị bọn người Mã Viễn đuổi theo, có thể nói đây là nguyên nhân chính khiến cho hán xuống tay với nữ nhân kia mà không chút do dự, quả thật nỗi cực nhọc đó đã ảnh hưởng đến hán rất nhiều.

Khi Phong Nhượng trở lại tiểu trấn trong tuyết cốc thì phiên chợ Thiên Đăng sơn cũng chuẩn bị sắp kết thúc, hán liền quay về tiểu viện thông báo cho Minh Khê một tiếng đề cho nàng khỏi lo lắng, rồi mới ra lệnh cho Kên Kên bay về phía phiên chợ Thiên Đăng sơn, tuy nhiên hán cũng không có ý định bán đi năm bộ trang phục cùng đồng kiếm khí nhị phẩm kia, mà cốt ý chỉ muốn bán linh dược với thi thể linh thú mà thôi.

Lúc này phiên chợ Thiên Đăng sơn đã không còn náo nhiệt như mấy ngày trước nữa, dù sao tu sĩ cũng không thích cảnh náo nhiệt giống như phẩm nhân, vì vậy sau khi mua được vật phẩm mình cần hầu hết đều nhanh chóng rời đi.

Phong Nhượng chỉ tùy tiện tìm một vị trí, rồi đem rất nhiều linh dược đủ loại bày ra, thông thường các loại linh dược này rất dễ bán, bởi vì luyện đan là một trong những phụ trợ của tu tiên thuật, không những cần thu gom linh dược vào thật nhiều, mà ngược lại tiêu tốn cũng rất lớn. Thường thì muốn luyện chế một lò linh đan thành công, ít ra cũng phải bỏ đi bốn năm phần linh dược mới được, vì vậy nếu không có gia tài đủ mạnh thì cho dù muốn tăng trình độ luyện đan lên thì e rằng cũng rất gian nan.

Đương nhiên, chỉ cần chịu đựng được giai đoạn đầu mà thôi, sau đó có thể luyện chế các loại linh đan tương đối cao cấp như Chỉ Huyết đan hoặc Hoạt Lạc đan, thì lúc đó nói không chừng Ngũ Hành thạch kiếm được chắc chắn sẽ khiến cho người ta phải cực kỳ hâm mộ. Thật vậy, chỉ cần nhìn Ninh Viễn kia là biết rõ, hán chỉ dựa vào số Ngũ Hành thạch thu được nhờ Luyện đan thôi mà đã lôi kéo được nhiều người làm thù hạ như vậy, trái lại những thù hạ này của hán sẽ liên tục không ngừng cung cấp linh dược cho hán, cuối cùng vô tình giúp cho trình độ luyện đan của hán càng ngày càng cao!

"Những linh dược này là của người sao?"

Đúng lúc Phong Nhượng đang lơ đãng nghĩ đến trận chiến ngắn ngủi và kích thích hôm trước, đột nhiên một giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn vang lên trước mặt hán, vừa ngẩng đầu nhìn lên liền thấy rõ đó là một lão già vận hắc y tầm bốn mươi, năm mươi tuổi, quần áo hơi bẩn, thậm chí còn dính lên người một ít cây cỏ bùn đất, trông giống như vừa mới bò ra từ trong đồng đất hoang tàn nào đó.

"À, đúng vậy, tiền bối ngài cần gì?" Tuy rằng hắc y lão già này dung mạo bình thường, nhưng Phong Nhượng lại không nhìn ra tu vi của hán, nhất là vẻ gọn gàng của bộ trang phục trên người hán hoàn toàn không thể nhìn ra được, nếu như ở một chỗ khác thì có lẽ Phong Nhượng đã cho rằng hán chẳng khác chi là một lão ăn mày, nhưng ở chốn Thiên Đăng sơn này thì hoàn toàn không thể xem thường được, bởi vì người nào có thể xuất hiện ở nơi này đều không đơn giản.

"Những thứ này ta mua hết!" Hắc y lão già thuận miệng nói một câu, lập tức ném cho Phong Nhượng hai viên Ngũ Hành Thạch hơi lớn hơn long nhãn, nhưng lại mang theo ánh sáng lưu chuyển!

"Là Ngũ Hành thạch hạ phẩm!" Đôi mắt của Phong Nhượng lập tức mở to, trong lòng thầm nhủ lão nhân này quả thật là hào phóng quá đi, bởi vì một viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm này tính ra trên các khu vực phường thị thường có giá ít nhất cỡ hai trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, hơn nữa có tiền cũng chưa chắc mua được, nhưng thế mà chỉ trong thoáng chốc đã thấy lão nhân này đã lấy ra hai viên!

"Ha ha! Xin người cất kỹ!" Phong Nhượng mặt mày hớn hở liền dâng lên đám linh dược kia bằng hai tay, bây giờ hán đã nhìn thấy hắc y lão nhân này có vẻ thuận mắt hơn rất nhiều rồi.

Hắc y lão già lại không thèm nhìn tới, lập tức tay áo vung lên liền thu lấy hết những thứ linh dược kia, thế nhưng hán cũng chưa vội rời đi mà liếc nhìn Phong Nhượng rồi nói: "Tiểu tử, phải chăng ngươi thường xuyên thu thập linh dược đem bán?"

"À ? ... vâng, Thế nhưng ta chỉ có thể thu thập những linh dược tương đối thấp như cỡ này mà thôi!" Phong Nhượng hơi tỏ vẻ sùng sốt, tuy vậy vẫn thuận miệng đáp lời.

"Trước mắt, lão phu còn cần vài loại linh dược nữa, không biết ngươi có thể chấp thuận thay ta tìm kiếm không. Đương nhiên, về mặt giá cả ta sẽ không để ngươi chịu thiệt thòi đâu, mà xem ra ở nơi những loại linh dược này sinh trưởng ắt hẳn cũng không đến nỗi quá hung hiểm, hiện tại ngươi đã có thể hái được Huyền Ninh thảo kia thì có lẽ cũng không làm khó được ngươi đâu!" Hắc y lão già đột nhiên mở miệng nói.

"Huyền Ninh thảo?" Phong Nhượng nghe đến đó, trên mặt hán không khỏi xấu hổ một lúc, giờ đây hán mới biết được gốc linh dược trước kia hán không nhận ra có tên gọi là Huyền Ninh thảo, quả thật gốc linh dược này cũng không phải do hán hái được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 73: Luyện Khí Trung Kỳ

"Ừm... tiền bối, kỳ thật ta cũng nhờ vậy mới biết được tên của cây linh dược này là như thế!" Suy nghĩ một lát, Phong Nhựt vẫn nói ra sự thật, bởi vì trong tu tiên giới thật ra mà nói thì có rất nhiều linh dược quý hiếm rất khó thu thập được, không đề cập đến những cây sinh trưởng ở các nơi vắng vẻ khó tìm, không chừng xung quanh còn có đám linh thú cùng độc trùng thủ hộ nữa, rõ ràng Ngũ Hành thạch hạ phẩm mặc dù rất tốt nhưng phải xem có đủ mạng mà hưởng thụ không đã?

"Thôi ... quên đi!" Hắc y lão giả không nói thêm gì nữa mà gạt đầu nhẹ một cái liền xoay người bước đi.

Phong Nhựt hơi nghi ngờ nên nhìn theo bóng lưng của lão vài lần, nhưng cuối cùng cũng không phát hiện được gì thêm. Sau khi bán xong mấy cỗ thi thể linh thú tam cấp, hắn liền giải phong ấn Kên Kên rồi rời khỏi phiên chợ Thiên Đăng sơn. Tuy nhiên khi hắn về đến trang viên ở trong tiểu trấn của tuyệt cốc, thì thật bất ngờ khi phát hiện hắc y lão giả cũng đang ở bên trong trang viên cùng với hai người Minh Khê và Lam Lăng nói nhau gì đó!

"Phong Nhựt, ngươi đã trở về rồi à! Vị này chính là tiền bối Hành Vô Kỳ, muốn thuê trọ ở chung nơi này với chúng ta trong một thời gian ngắn, do đó phiên ngươi vất vả một chút mà xây thêm một gian phòng ở trong trang viên chúng ta!" Vừa nhìn thấy Phong Nhựt, Lam Lăng lập tức hô lớn.

"Ồ! Bái kiến tiền bối!" Phong Nhựt sùng sốt một chút, nhưng lập tức hiểu được ắt hẳn gần đây do Lam Lăng thiếu hụt Ngũ Hành thạch nên mới bắt đắc dĩ phải làm như vậy.

"Ha ha...! Tiểu hữu khỏe chứ, vừa rồi không phải chúng ta mới gặp mặt rồi sao? Tuy nhiên lão phu ở lại đây sẽ không làm phiền đến các ngươi đâu" Trên mặt Hành Vô Kỳ nở cười ha hả, vừa nói xong liền thấy hắn tiện tay lấy ra một tấm mộc bài lớn cỡ lòng bài tay, mới vừa đón gió liền nhoáng lên một phát, lập tức xuất hiện một căn nhà gỗ nhỏ nhỏ xinh xắn.

"Cơ quan động phủ?" Ngay lúc Phong Nhựt còn đang sững sờ thì Lam Lăng đã kinh hô la lên, hiển nhiên là nàng biết rõ vật ấy.

"Ha ha! Thật khiến cho chư vị tiểu hữu chê cười rồi, thường ngày lão phu cũng chẳng quan tâm đến nhiều thứ, do đó có lẽ sẽ không quá nhiều đến các vị đâu, xin mời!" Hành Vô Kỳ vừa nói xong liền cười ha hả rồi xoay người bước vào cơ quan động phủ.

Nhìn qua căn nhà gỗ nhỏ nhỏ xinh xắn này, Phong Nhựt như muốn nói gì đó chợt thấy Lam Lăng giận tái mặt rồi đột ngột chất vấn nói: "Phong Nhựt, mấy ngày nay ngươi xông vào khu vực bảy mươi hai dãy núi phải không?"

"Hắc hắc...! Lam sư tỷ, chẳng qua ta chỉ đi thu thập một mớ linh dược mà thôi, không có gì đâu!" Phong Nhựt cố ý tạo phong cách thoải mái khi nói chuyện.

"Thu thập linh dược? Phong Nhựt, ngươi nghĩ ta là đứa trẻ lên ba sao, rốt cuộc bộ trang phục Lăng Vân trên người ngươi từ đâu ra? Đừng có bảo là do ngươi ... nhặt được đấy!" Lam Lăng cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra, "Trong mắt ngươi có còn sư tỷ như ta đây nữa không? Nếu không có Ngũ Hành thạch thì mọi người chúng ta có thể gom lại tìm biện pháp, chứ không thể nào để cho một mình ngươi chạy ra ngoài mạo hiểm được!"

Vừa thấy Lam Lăng bắt đầu nổi giận, Phong Nhựt cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn ngậm miệng lại mà thôi, quả thật không còn cách nào khác để đối phó tình huống này, bởi vì cho đến lúc này trong mắt mọi người thì hắn vẫn còn rất yếu ớt.

"Lần này coi như ta cho qua! Nhưng không được có thêm lần sau nữa, nếu không thì ngươi hãy chờ môn quy đi!" Lam Lăng làm đánh vè hung dữ để uy hiếp một hồi, rồi mới trao cho Phong Nhựt một viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm, "Viên Ngũ Hành thạch này ngươi hãy cầm lấy đi, đây là toàn bộ chi phí cho một năm tới, hãy nhớ kỹ ta không cho phép ngươi tiếp tục mạo hiểm như thế nữa!"

"Hắc hắc...! Ta biết rõ mà, tuy nhiên lần này ta buồn bán cũng khá lắm! Không cần nữa đâu!" Phong Nhựt không nhận lấy Ngũ Hành thạch mà Lam Lăng đưa cho, hắn chỉ cười hi hi nói với một câu rồi sau đó liền lập tức chuẩn bị mất dạng, bởi vì hắn khó mà thích ứng được với biểu bộ quan tâm thể này của Lam Lăng.

Lúc này Phong Nhựt nhìn xuyên qua cửa sổ, rồi liếc nhìn về phía căn nhà gỗ đối diện trên bãi đất trống, hắn cẩn thận suy nghĩ trước sau rồi cuối cùng thở ra rất thoải mái. Rõ ràng lão Hành Vô Kỳ này là cao thủ tu đạo nhưng tự dung tới đây để thuê chỗ trọ, trước mắt có lẽ không quan hệ tới bọn họ bởi vì dù sao đi nữa bọn họ cũng chỉ là vài tên tu đạo giả nhỏ bé nên căn bản không đáng để cho đối phương ra tay.

Về phần khả năng có liên quan tới Thiên Xu viện thì lại càng không thể, vì theo bản thân Phong Nhựt nhận thấy, nếu như quả thật Điền Mộ biết được đám người bọn họ đang trú thân ở đây, ắt hẳn khi đó sẽ phái người lập tức tới đây để bắt bọn họ trở về rồi!

Tuy nhiên dù sao vẫn phải để ý đề phòng xung quanh mới được, sau này khi nào sử dụng Mộc Linh thạch nên cẩn thận chú ý một chút.

Mặc dù có thêm một vị hàng xóm mới trông rất cổ quái, nhưng mọi sinh hoạt trong trang viên vẫn ổn định như trước, bọn ba người Lam Lăng, Đường Thanh và Bành Việt cũng không có gì thay đổi, ngày nào bọn họ cũng liêu mạng tu luyện không nghỉ, chỉ thỉnh thoảng mới ra ngoài hít thở chút không khí trong lành mà thôi.

Riêng Diệp Hoảng thì cứ hằng ngày trốn hẩn trong phòng, chỉ khi nào Phong Nhựt đến thỉnh giáo về vấn đề tu luyện mới hé ra chút vẻ tươi cười.

Mình Khê nhàn nhả nhất trong những người ở đây, mỗi ngày ngoại trừ việc quét sân dọn dẹp cỏ dại và nấu cơm cho đám người Phong Nhựt ra, thì nàng chỉ ngược mặt nhìn trời đôi khi ngơ ngẩn đến xuất thần, với trạng thái tâm hồn treo ngược cành cây này cũng khiến Phong Nhựt không hơi sức đâu mà đến quấy rầy.

Còn lão nhân cổ quái Hành Vô Kỳ kia, từ lúc tiến vào cơ quan động phủ đến bây giờ vẫn chưa thấy quay trở ra lần nào, vì thế không ai biết được rốt cuộc hẩn ở bên trong đó đang xảy ra chuyện gì nữa.

Hằng ngày Phong Nhựt ngoại trừ tu luyện Thanh Tỳ quyết ra, thì khoảng thời gian còn lại thường dùng để bồi dưỡng Mộc Linh thạch, quả thật hiện nay trong tay hẩn có rất nhiều Ngũ Hành thạch, vì thế hẩn không cần phải lo lắng gì nữa, mỗi ngày cứ tiến hành kích hoạt hơn chục viên Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc để giúp cho Mộc Linh thạch được hấp thu, cứ như thế cuối cùng hẩn đã tiêu hao hết toàn bộ Ngũ Hành thạch loại thuộc tính mộc rồi, nhưng bù lại mầm cây nhỏ bên trong Mộc Linh thạch rốt cuộc cũng mọc ra thêm một chiếc lá cực kì nhỏ xíu!

Tuy nhiên chỉ cần một chút biến hóa này thôi mà khiến cho linh khí trong Mộc Linh thạch tỏa ra tăng lên nhiều hơn ít nhất gấp hai lần lúc trước, điều này giúp cho việc tu luyện của Phong Nhựt gặp được rất nhiều lợi ích. Cho nên chỉ cần trải qua vài tháng ngắn ngủi, hẩn đã cảm giác được pháp lực trong cơ thể đang có biến chuyển rục rịch, không hề nghĩ ngờ nữa có lẽ hẩn sắp đến giai đoạn đột phá vào Luyện Khí trung kỳ rồi.

"Ây da...! Đã một năm lễ chín tháng rồi!"

Phong Nhựt khoanh chân ngồi trên một chiếc ván gỗ đơn sơ mà nhịn không được phải cảm thán nói thế, khoảng thời gian qua có thể nói dài cũng không dài mấy, còn bảo ngắn thì cũng chẳng ngắn bao nhiêu, nhưng vấn đề là đã giúp cho số phận của hẩn xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đối với con đường phía trước, mặc dù Phong Nhựt có rất nhiều kế hoạch cùng mong ước sơ bộ, nhưng vẫn phải công nhận là con đường này rất bao la mờ mịt lại quá gian nan!

"Chỉ cần cố gắng hết khả năng của mình là được rồi! Còn đi được tới đâu thì hay tới đó vậy!"

Phong Nhựt thì thảo nói thầm một câu, sau đó mới chậm rãi nhắm hai mắt lại rồi từ từ thanh trừ đi tạp niệm, kế tiếp tiến hành vận chuyển tâm pháp Thanh Vân quyết tầng thứ hai. Hiện tại tầng tâm pháp này đối với hẩn mà nói đã sớm không còn chút khó khăn nào nữa, qua một thời gian luyện tập tốc độ vận chuyển đã giảm từ vài canh giờ nay rút ngắn lại còn khoảng thời gian cỡ một nén nhang, tốc độ này biểu hiện cho khả năng hết sức thuần thục, chỉ cần hẩn có thể đột phá lên Luyện Khí trung kỳ thì tức khắc có thể tu luyện ngay tâm pháp Thanh Vân quyết tầng thứ ba luôn.

Lúc này theo sự vận chuyển của tâm pháp Thanh Vân quyết tầng thứ hai, khiến cho pháp lực toàn thân Phong Nhựt cũng lưu thông chậm rãi, kiểu lưu thông này cảm giác rất huyền diệu, nó không lan chảy đi như mạch nước suối, cũng không giống như luồng khí lưu trôi vô biên vô hạn, mà nó đang tự lưu thông và cấu thành một hệ thống huyền diệu, nó cho đúng hơn là hệ thống này Phong Nhựt cũng không cách nào hình dung hay miêu tả ra được, nhưng mà nó thật sự đang tồn tại.

Hơn nữa khi pháp lực trong cơ thể hẩn được cô đọng lại phần nào thì hệ thống này lại càng thêm rõ ràng hơn một chút, thậm chí Phong Nhựt còn cảm nhận được có lẽ đến một lúc nào đó, khi pháp lực của hẩn có thể cô đọng đầy đủ thì hệ thống thần bí này sẽ hoàn toàn hiện rõ ra.

Cũng không biết trải qua bao lâu, dần dần Phong Nhựt tỉnh lại từ trong trạng thái nhập định, ý niệm đầu tiên của hẩn chính là muốn xem thử có phải mình đã tiến cấp Luyện Khí trung kỳ hay không.

Chẳng ngờ đối với việc này Phong Nhựt lại rất bình tĩnh, quả thật sự tình này cũng không vượt quá dự liệu của hẩn. Kỳ thật ba giai đoạn của Luyện Khí kỳ này chỉ cần đủ điều kiện là lập tức dễ dàng đột phá, biểu hiện sự khác nhau chủ yếu chính là cô đọng pháp lực, chỉ cần mức độ cô đọng đạt vừa đủ sẽ lập tức tiến vào giai đoạn tiếp theo một cách tự nhiên.

Quá trình này quả thật cũng giống như từng dòng suối nhỏ dần dần chảy ra sông rộng, rồi những nhánh sông đó cứ thế mà từ từ hội tụ ra biển lớn, hay nói chính xác hơn đó là ba giai đoạn này tuy khác nhau về cấp bậc nhưng vẫn có điểm tương đồng rất lớn.

Thế nhưng đối với Trúc Cơ kỳ lại là một trình tự hoàn toàn khác biệt, đúng hơn đó là một ngưỡng cửa, mà phải vượt qua nó thì mới được xem như chính thức là người tu đạo!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 74: Thanh Mộc Linh Quyết

Phong Nhựt cung kính thi lễ, sau đó yên lặng ngồi lên trên bồ đoàn, ánh mắt trời le lói chiếu vào gian phòng, có thể nhìn thấy từng làn khói nhẹ bay lên từ trầm hương.

Trong một gian phòng bày biện đơn giản, chỉ có một thứ duy nhất ở giữa phòng chính là chiếc giường, lão viện chủ Diệp Hoàng đang ngồi tĩnh tọa trên chiếc giường đó, râu tóc bạc phơ trông thật giống như một pho tượng được điêu khắc từ thời cổ xưa, khiến cho cả bầu không khí tràn ngập một khí tức tĩnh mịch.

"Được lắm! Tiến độ tu luyện của ngươi hoàn toàn vượt ngoài dự tính của lão phu!" Diệp Hoàng đánh giá Phong Nhựt một lúc lâu, sau đó mới cất giọng khàn khàn phá tan bầu không khí trầm lắng, "Tốc độ tu luyện của ngươi thế này mà đem ví với thiên tài tu luyện e rằng cũng không quá đáng! Nếu như lão phu đoán không sai, ắt hẳn ngươi có kỳ ngộ gì khác nữa!"

Trong lòng Phong Nhựt chấn động nhưng cũng không nói gì thêm, lần này hắn tới gặp Diệp Hoàng chủ yếu là muốn học tâm pháp Thanh Vân quyết tầng thứ ba, thật không nghĩ tới ánh mắt của lão đầu Diệp Hoàng lại quá sắc bén.

"Ha ha...! Xem ra Thanh Vân Tông ta còn chưa chân chính bị xuống dốc đâu" Diệp Hoàng vừa lòng gật gù nhưng hề hỏi kỹ rốt cuộc Phong Nhựt đã gặp được kỳ ngộ gì? "Phong Nhựt, ngươi có biết tại sao lại lão phu lại nói như thế không? Có lẽ ngươi cho rằng chúng ta đã không còn thuộc về Thanh Vân tông nữa, nhưng trên thực tế đám người Thiên Xu viện mới là phần đồ của Thanh Vân tông! Làm sao bọn họ có thể đại biểu cho Thanh Vân tông chúng ta được chứ?"

Tuy nghe Diệp Hoàng nói như vậy nhưng Phong Nhựt vẫn cứ im lặng, bởi vì trong lòng hắn không nghĩ điều đó là đúng, cho dù Thiên Xu viện có là phần đồ Thanh Vân tông đi nữa, song quan trọng nhất là hiện tại bọn họ ngay cả ăn no bụng còn chưa giải quyết được, thì sao có thể quản việc khác được?

Lúc này Diệp Hoàng cũng thờ dãi một tiếng nói: "Ngươi có biết hai viện Thiên Cơ và Thiên Xu của bốn tông vì có gì mà phân tranh chẳng ngừng không? Nguyên nhân chính là do ở cách tu luyện Thanh Vân quyết đấy! Có lẽ ngươi biết được Thanh Vân quyết vốn phân thành mười ba tầng, nhưng trên thực tế lại không phải như thế! Chính xác mà nói thì Thanh Vân quyết chỉ là một tên giả, chân chính ra phải gọi là Thanh Mộc Linh quyết mới đúng, mà thật ra Thanh Mộc Linh quyết cũng chỉ là một trong năm phần công pháp mà thôi, bốn phần kia lần lượt có tên là Xích Hóa Linh quyết, Hắc Thủy Linh quyết, Diệu Kim Linh quyết và Hậu Thổ Linh quyết!"

"Ngũ Đại Linh quyết này chính là một bộ công pháp nổi danh bao gồm năm loại công pháp tách rời trong Tu Tiên giới từ thời thượng cổ, đáng tiếc cho đến ngày nay tam đại linh quyết gồm Xích Hóa Linh quyết, Diệu Kim Linh quyết và Hậu Thổ Linh quyết đã sớm bị thất truyền, còn Thanh Mộc Linh quyết mà bốn tông đang tu luyện cũng không trọn vẹn đầy đủ, ngươi xem đây mười ba cảnh giới nhưng hiện tại chỉ có bảy tầng mà thôi, đó cũng là nguyên do tại sao bốn tông lại có ít cao thủ Kim Đan Kỳ xuất thế như vậy!"

"Mà ngọn nguồn phân tranh của hai viện Thiên Cơ và Thiên Xu chúng ta cũng chính là vì tâm pháp Thanh Vân quyết tầng thứ bảy, cũng do tâm pháp tầng thứ bảy đó không được trọn vẹn, nên các vị tiền bối bốn tông lại tốn công một phen tu chỉnh, cuối cùng phát sinh ra hai phương pháp tu luyện khác nhau, vì vậy kéo theo hình thành hai viện âm thầm đối nghịch nhau!"

Vừa nói đến chỗ này Diệp Hoàng lại thờ dãi lần nữa, "Ta nghĩ khi xưa chư vị tiền bối cũng không ngờ được, cả hai cách tu luyện này cũng không thể tu bổ thành công tâm pháp tầng thứ bảy mà còn dẫn đến tình trạng như ngày nay! Lại nói đến sự tình lần này, có lẽ Diên Mộ đã tự đem lửa đốt tay mình rồi, hẳn cứ nghĩ rằng đã có Ngự Thú điện đứng ra hậu thuẫn, nhưng nói không chừng có thể đối phương chính vì bí mật của Thanh Mộc Linh quyết này mà kéo đến!"

"Bí mật của Thanh Mộc Linh quyết?" Phong Nhựt ngây người cả ra, quả thật những lời nói này của Diệp Hoàng làm hắn phải giật mình, cho tới bây giờ hắn còn nghĩ Thanh Vân tông ắt hẳn là môn phái chẳng có gì đặc biệt, nếu không vì sao lại trở thành môn phái yếu nhất trong Liên Minh Nhạn Bắc Tu Tiên chứ, hơn nữa hắn càng không ngờ tới nguồn gốc của Thanh Vân quyết lại là một loại công pháp có danh tiếng lừng lẫy đến như vậy.

"Kỳ thật về bí mật của Thanh Mộc Linh quyết có lẽ Diên Mộ cũng không biết rõ, chỉ có các đời Chương môn mới nắm rõ mà thôi, đáng tiếc Chương môn bị ám toán đến nỗi trọng thương mà không thể tỉnh lại, đồng thời tín vật Chương môn lại không cánh mà bay, e rằng đám người Ngự Thú điện kia đã tốn công vô ích rồi!"

Nói tới đây, Diệp Hoàng đột nhiên nghiêm mặt lại rồi nhìn thẳng vào mặt Phong Nhựt trịnh trọng nói: "Lão phu hiện tại chính thức đem chức vị Viện chủ Thiên Cơ viện truyền cho ngươi, hơn nữa tạm thời phong ngươi là Đại Chương môn của Thanh Vân tông! Ngươi cần phải cố gắng tìm kiếm tín vật Chương môn, để chấn hưng lại Thanh Vân tông chúng ta!"

"A...! Đại Chương môn?" Trong lòng Phong Nhựt chấn động lập tức vội vàng nói: "Diệp sư bá, chuyện này không được đâu! Phong Nhựt quá ngu muội thật khó có thể đảm đương trách nhiệm này, chỉ bằng hãy giao cho Lam sư tỷ đảm nhiệm, con nguyện sẽ hết sức giúp đỡ!"

Khi nghe Phong Nhựt nói như vậy, Diệp Hoàng mới trầm mặc chốc lát rồi cuối cùng thờ dãi nói: "Cũng được, chuyện này ta nghĩ không nên cưỡng cầu, tuy nhiên lúc này Thiên Cơ viện ta đang suy thoái trầm trọng mà các ngươi cũng không bỏ đi, như thế quá đủ để ta tin tưởng rồi! Đây là bảy tầng Thanh Mộc Linh quyết, ngươi cứ tạm thời tự tu luyện đi, tuy nhiên nếu có cơ hội thì dù khó khăn cách mấy cũng phải tìm cho được tín vật Chương môn, ta nghĩ có lẽ đó chính là đầu mối để tìm kiếm các tầng Thanh Linh quyết tiếp theo đấy!"

Diệp Hoàng vừa nói xong tiện tay trao cho Phong Nhựt một khối ngọc giản màu xanh rồi bảo: "Người đi xuống đi, luôn tiện hãy gọi Lam Lăng đến đây!"

"Vâng, Diệp sư bá !" Phong Nhựt lại thi lễ lần nữa rồi mới quay bước rời đi, tuy nhiên lúc này trong lòng hắn lại thoáng được chút ưu thương, đương nhiên hắn biết rõ hành động hôm nay của Diệp Hoàng có liên qua đến lần trọng thương lúc trước, có lẽ đại nạn đã sắp giáng xuống rồi.

Sau khi báo tin cho Lam Lăng xong, Phong Nhựt liền im lặng quay trở về căn phòng của mình, mặc dù thời gian tiếp xúc với Diệp Hoàng không lâu lắm, nhưng hiện tại hắn đối với lão đã có hảo cảm nhiều hơn trước, hơn nữa do hôm nay chứng kiến được cảnh Diệp Hoàng an bài hậu sự, nên cảm giác con người mình thật nhỏ bé lúc trước lại một lần nữa tràn về!

"Tín vật Chương môn, Thanh Mộc Linh quyết?" Phong Nhựt lắc đầu, sợ dĩ hắn không nhận quyền Chương môn là do hắn nghĩ đến một điều, chắc gì sau khi kiếm được tín vật Chương môn hắn lại có thể tìm ra được manh mối tâm pháp Thanh Mộc Linh quyết chứ, nếu dễ dàng như thế thì các đời Chương môn Thanh Vân tông đã sớm tìm hiểu ra rồi, huống chi cảnh giới Kim Đan kỳ đối với hắn mà nói quả thật quá xa vời, mục tiêu hiện tại lúc này của hắn là làm sao có thể Trúc Cơ thành công mà thôi!

Phong Nhựt đang nghĩ ngợi lung tung thì cảm nhận được Như Sơn trận pháp bên ngoài tiểu viện đột nhiên chấn động dữ dội, tựa hồ như có ai đang công kích trận pháp này vậy!

Không kịp nghĩ nhiều Phong Nhựt liền xông thẳng ra ngoài, ngay lúc đó hai người Đường Thanh và Bành Việt cũng bị kinh động mà chạy ra theo, lúc này còn chưa kịp đợi Phong Nhựt thu lại Như Sơn trận pháp thì chợt nghe một tiếng "Ầm...!", cả Như Sơn trận pháp trong nháy mắt liền hóa thành một quang ảnh sáng màu vàng rồi hoàn toàn biến mất, rốt cuộc đã bị ai đó công phá mất!

"Kẻ nào tới đây !" Phong Nhựt không chút nghĩ ngợi lập tức trong lòng bùng lên giận dữ, hắn rút ra thanh kiếm trên lưng ra rồi nhanh chóng vọt thẳng ra ngoài. Lúc này hắn thấy thấp thoáng có mười mấy bóng người đang cầm binh khí đứng vây quanh cổng viện, mặt tên nào tên nấy đều đằng đằng sát khí, tuy nhiên sau khi nhanh chóng nhìn lướt qua dấu hiệu trên y phục bọn hắn, thì Phong Nhựt biết ngay bọn họ không phải là đệ tử của Thiên Xu viện rồi. Ở phía sau lưng đám người nọ có một lão giả đang cố gắng khuyên bảo gì đó, quả thật lão đó chính là chủ nhân của tiểu viện này.

Nhìn thấy cảnh tượng này, thân hình Phong Nhựt không khỏi dừng ngay lại mà trong lòng hắn cũng đoán được đại khái.

"Các người lập tức rời khỏi chỗ này! Đây là gia viện của ta, các người cứ nghĩ thúc thúc ta là phạm phụ tục tử rồi muốn khi dễ thế nào cũng được sao!" Lúc này kẻ cầm đầu là một người có tu vi luyện khí hậu kỳ đang hùng hùng hổ hổ bước ra quát.

"Tiểu tử thái ! Người nói cái gì ? Tiểu viện này là do chúng ta thuê được, hơn nữa trợn số tiền phí cũng đã đưa trước rồi, làm gì mà người bảo khi dễ thúc phụ người chứ!" Bành Việt phẫn nộ nhổ toẹt một bãi nước bọt lên mặt đất, dù sao thì tiểu viện này cũng có công sức đóng góp của hắn, vì thế khi nghe nói vậy hắn nhìn không được.

"Hừ ! bớ nói nhảm đi, hãy để cho mọi người phân xử thế nào, nghĩ sao mà một tòa đại viện như vậy mà chỉ lấy có sáu mươi viên Ngũ Hành Thạch tiền thuê hàng năm chứ, thế mà các người tự nhiên lại đòi thuê một hơi lên đến mười năm, đây không phải khi dễ là cái gì?" Tên kia hướng về phía sau ôm quyền nói, nhất thời làm mọi người bàn tán om sòm lẫn lộn.

"Người nói vậy! Tòa trang viện này ban đầu đã hoàn toàn hoang phế, cây Linh Mộc bên trong cũng chết héo rũ đi, cái giá sáu mươi viên Ngũ Hành thạch là do chúng ta thấy thúc phụ người tuổi già sức yếu nên mới chiếu cố cho đấy thôi!" Bành Việt cũng không chút khách khí cãi lại.

"Hừ! Người nói thế nào cũng vậy thôi, ta muốn các người một là lập tức rời khỏi nơi đây, hai là phải trả thêm tiền thuê chỗ này, nếu không chúng ta sẽ đi bẩm báo với Chấp sự Trưởng lão khu vực này, nhờ chư vị lão gia đến đây phân xử mới được!" Tên kia cũng hét sức kiêu ngạo nói.

"Bành Việt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này Lam Lăng với vẻ mặt đằng đằng sát khí đi ra, lớn tiếng quát hỏi.

"Lam sư tỷ, bọn họ vu khống chúng ta khi dễ lão gia kia!" Bành Việt liền kể lại hai ba câu đã lập tức nói rõ sự việc cho Lam Lăng hiểu hết.

Lam Lăng nghe xong liền nhíu mày, hiển nhiên cũng cảm thấy chuyện này rất khó giải quyết, mặc dù nói đạo lý là thuộc về bọn mình, nhưng dù sao ở đây cũng là địa bàn của đối phương, nhất là lúc này cây Linh Mộc đã cực kỳ sum xuê rồi, thậm chí còn phát ra linh khí hết sức dư thừa nữa, dựa trên cơ bản thì rõ ràng những gốc Linh mộc mấy chục năm tuổi khác không thể so sánh bằng, chỉ cần như thế thôi cũng phải chào thua cả đồng lý lẽ của bọn chúng rồi.

Hít sâu một hơi, lúc này Lam Lăng mới đè nén lửa giận mà nói với tên tu sĩ kia: "Tiểu Viện này chúng ta sẽ tiếp tục thuê, tiền thuê ta sẽ trả thêm!"

"Hừ hừ! Xem như các người thức thời, nghe cho rõ đây cây Linh mộc trong sân viên này đã có ba trăm năm tuổi, chỉ cần dựa theo mức độ linh khí lan tỏa ra thì mọi người đều có thể đoán được, bản thân cũng sẽ không làm khó dễ các người nữa, bây giờ tiền thuê hàng năm là một ngàn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp!"

"Một ngàn viên! Chẳng phải người muốn làm khó dễ chúng ta thôi sao!" Lúc này Đường Thanh đang đứng bên cạnh rốt cuộc cũng bước ra giận dữ hét lớn: "Người tưởng dễ đuổi chúng ta đi lắm sao, trước tiên phải bước qua xác ta đã!"

"Hừ! Muốn động thủ hả, coi ai sợ ai! Các người dám động thủ ở trong địa bàn Ngọc Dương Môn chúng ta à!" Cả nhóm bọn chúng đang định nhón người lên bước đi theo liền nghe vậy lập tức nhao nhao rút kiếm ra định hùa tới.

"Khoan đã!"

Vừa thấy tình hình bất ổn, Phong Nhựt vốn đang đứng yên bên cạnh này giờ bỗng nhìn không được mà cười lạnh một tiếng, trước hết hắn bước lên ngăn cản Đường Thanh lại, đồng thời không quên len lén nháy mắt với Lam Lăng, lúc này hắn mới nói với đám người Ngọc Dương Môn: "Bảo chúng ta đi thì cũng được, nhưng tiền thuê mười năm chúng ta đã giao lúc trước, bây giờ các ngươi phải đem trả lại cho chúng ta, ta nghĩ đòi hỏi này không quá đáng chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Nhựt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 75: Hậu Chiêu

"Phong Nhựt ! Ngươi lại nói năng bậy bạ gì đó?"

Những lời Phong Nhựt vừa nói ra chẳng những khiến cho Đường Thanh và Bành Việt cùng tức giận, mà chính là Lam Lăng cũng trợn mắt lên rồi thấp giọng trách mắng.

"Lam sư tỷ ! Ngươi tin tưởng ta chứ?" Phong Nhựt cũng không cần giải thích thêm nữa mà chỉ chậm rãi xoay người lại, vẻ mặt mỉm cười nhìn thẳng vào Lam Lăng hỏi.

"Ta..." Lam Lăng há miệng thật to, nhưng bỗng nhiên nàng không biết phải nên nói gì thêm nữa, càng không ngờ tới đột nhiên ngay lúc này tác phong của Phong Nhựt khiến cho nàng cảm giác rất xa lạ, nói đúng hơn là nàng cũng hoàn toàn không có ý phản đối!

"Lam sư tỷ, chuyện này cứ giao cho ta giải quyết đi!" Phong Nhựt cười một tiếng lãnh đạm, giống như có lý do gì đó mà vô cùng tự tin, điều này làm cho đám người Lam Lăng và Đường Thanh đang kinh ngạc cũng không tự chủ được mà cùng bình tĩnh trở lại.

Vừa nói xong lập tức hắn quay đầu lại, ánh mắt Phong Nhựt đột nhiên trở nên sắc bén như đao lướt qua đám đệ tử Ngọc Dương Môn một lượt, sau đó hắn mới nói: "Nên làm như thế nào chắc không cần bản nhân nói lại một lần nữa chứ?"

Bị ánh mắt sắc bén của Phong Nhựt đảo qua, đám đệ tử Ngọc Dương Môn này nhất thời cả kinh, sát ý trong lòng bỗng chốc như bị chậu nước lạnh tạt từ đầu đến chân vậy, nhất thời khiến cho ý chí chiến đấu của bọn chúng trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

"Ta ... ta ..., ngươi chính là ... !" Gã tự xưng là cháu của chủ nhân tiểu viện này bỗng lắp bắp từng chữ một, sau đó không đành lòng được mà thối lui về sau mấy bước, phòng chừng khi đối mặt với sát khí mãnh liệt của Phong Nhựt thì với tư thế thấp kém như bọn chúng làm sao có thể tiếp nhận nổi?

Quả thật sáu trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp cũng không phải là một khoản tài sản nhỏ, nhất là đối với những tu sĩ có cấp độ cỡ Luyện Khí kỳ này, nên nhất thời gã kia cũng không mang đủ, đành phải quay sang đám đồng môn bên cạnh mà vay mượn lung tung một hồi mới đủ số lượng.

Lúc này tựa như dùng khí của hắn cũng đã tăng lên, liền trực tiếp ném túi trữ vật chứa Ngũ Hành thạch qua rồi bảo, "Các ngươi kiểm tra đi, đây là tiền thuê phòng của các ngươi, rồi mau dọn đi đi, đi nhanh cho ta!"

Phong Nhựt lạnh lùng nhìn hắn đồng thời tay kiểm tra số lượng Ngũ Hành thạch trong túi trữ vật kia, sau đó trên miệng điểm nhẹ một nụ cười rồi sau đó xoay người đi thẳng đến chỗ đám người Lam Lăng.

"Lam sư tỷ, chúng ta hãy thu thập đồ đạc rồi lập tức rời đi, mặt khác cũng phải lên tiếng xin lỗi vị tiền bối Hành Vô Kỵ kia nữa, thậm chí phải trả lại viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm cho vị đó luôn!"

Phong Nhựt cố ý nói lớn tiếng, vì thế lời nói này chẳng những đám đệ tử Ngọc Dương Môn nghe rõ ràng mà cũng khiến cho lão Hành Vô Kỵ đang ở trong phòng cũng nghe không sót một chữ!

Thực ra mà nói, bản thân Phong Nhựt rất muốn cảm tạ đứa cháu không ra gì của lão viện chủ kia, lúc đầu hắn tìm không được lý do hợp lý nào để rời khỏi nơi này, bởi vì hắn luôn cảm giác được lão đầu Hành Vô Kỵ kia rất cổ quái, lúc nào cũng bị ám ảnh đeo đuổi bên cạnh thế này, quả thật là không biết điềm tốt hay xấu nữa, vì thế dè dè phòng bất trắc xảy ra nên quyết định đi sớm chừng nào thì tốt chừng đó!

Dĩ nhiên còn chuyện cây Linh Mộc kia đối với Phong Nhựt mà nói chỉ là chuyện con con, hắn muốn nó sống hay chết thì đó là quyền quyết định của hắn!

Lúc này vừa hiểu được Phong Nhựt cố tình nói to lên như vậy, lập tức ánh mắt Lam Lăng không khỏi lộ ra vẻ trầm tư, nhưng cũng ra lệnh cho bọn Đường Thanh và Bành Việt tức khắc thu dọn đồ đạc rời đi!

"Cả hai căn phòng này các ngươi cũng phải dỡ xuống cho ta!" Lúc này Lam Lăng cũng bá đạo ra lệnh, nếu muốn ta thu dọn thì ta sẽ làm cho sạch sẽ như ban đầu vậy!

Phong Nhược nghe vậy liền mừng thầm trong bụng, hẳn thừa dịp Đường Thanh và Bành Việt đang phóng hỏa để hủy đi hai căn phòng kia, mà im lặng đi ngang qua cây Linh Mộc trong sân, sau đó trong phút chốc âm thầm phóng vào thân cây hai tia Mộc Sát Kiếm khí. Theo hẳn phỏng đoán thì chỉ cần hai ba ngày thôi, gã cháu chết tiệt kia của lão viện chủ ắt phải khóc ròng đến cạn nước mắt cho coi, chuyện này e rằng hẳn muốn chết cũng không được, để xem hẳn làm sao thanh toán được nợ nần cho đám đồng môn đây?

Đối với việc hai người Đường Thanh thiêu hủy nhà gỗ thì rõ ràng gã cháu của lão viện chủ không quá để ý tới, gã chỉ kéo theo đám đệ tử Ngọc Dương Môn bảo vệ xung quanh gốc Linh Mộc mà thôi. Quả thật đây chính là mục tiêu chủ yếu của bọn họ trong chuyến đi lần này, cây Linh Mộc tới ba trăm năm tuổi lận đấy! Cho dù ngay tại Ngọc Dương môn cũng chẳng có mấy cây, hơn nữa hiển nhiên là không được tươi tốt như cây này, đồng thời linh khí phát ra cũng không có dồi dào đến như vậy!

"Tổ tông hiển linh đây mà! Lần này thật sự phát tài rồi!" Gã ngược nhìn lên tán cây xum xuê ở trên cao đồng thời cảm thụ được nguồn linh khí tràn trề mà trước giờ chưa từng có, cơ hội lần này khiến cho gã cháu của lão viện chủ thiếu chút nữa phải khóc lên vì sung sướng, nếu hoàn toàn có được cây Linh Mộc tựa như kỳ tích thế này, ắt hẳn con đường tu luyện phía trước của gã phải nói là thênh thang rộng mở!

"Mà không, không... không...! Bảo bối thế này phải đem hiến cho Chương môn mới đúng, nếu không có gì bất ngờ nhất định mình có thể trở thành nội môn đệ tử, đến lúc đó chẳng những có công pháp tốt để tu luyện, nói không chừng còn có cơ hội được thân cận với sư muội nữa đấy! Hắc hắc...! Vóc dáng của sư muội quả thật càng lúc càng xinh đẹp ra mà!"

Ngay khi gã cháu của lão viện chủ đang ôm mộng đẹp thì đám người Phong Nhược đã rời đi với vẻ mặt bức bối.

"Phong Nhược, rốt cuộc có chuyện gì? Ngươi phải giải thích hợp lý cho ta nghe!" Mới vừa rời đi không xa thì Lam Lăng đã không nhịn nổi nữa mà giận dữ hét toáng lên.

"Đúng vậy Phong Nhược, ta đang tu luyện đến lúc quan trọng rồi bây giờ lấy đâu ra linh khí để tu luyện tiếp đây? Ngươi muốn hại chết chúng ta à!" Đường Thanh và Bành Việt cũng đồng thời phản ứng.

Vừa nhìn vẻ mặt của Lam Lăng, lại ngó qua ánh mắt của hai người Đường Thanh và Bành Việt, lúc này Phong Nhược mới chậm rãi giải thích: "Kỳ thật mấy ngày nay ta có một việc đang do dự có nên nói cho các ngươi biết hay không, số là ta quan sát kỹ thấy rõ cây Linh mộc kia cứ rụng lá liên tục trong thời gian gần đây, cho nên ta đoán rằng chẳng bao lâu nữa chắc chắn cây Linh Mộc này sẽ lại chết héo cho coi, nếu như vậy tại sao chúng ta không cần phải phải đụng chạm đến đối phương, mà nhân cơ hội này lại tổng khứ cho hẳn cái tiểu viện đó đi!"

"Nói bậy! gốc Linh mộc kia đang tươi tốt như vậy, sao lại có thể chết héo được? Có quý mới tin ngươi!" Tất nhiên Đường Thanh không tin vào những lời nói dối này của Phong Nhược.

"Tại sao không chứ? Chẳng phải ngươi cũng đã từng tin vào một gốc cây đã chết héo rồi sống lại sao? Ngươi cũng đừng quên là cách đây mấy tháng hình dạng thảm hại của cây Linh mộc đó như thế nào chứ!" Phong Nhược cười híp mắt hỏi ngược lại.

"Áy...!" Tới lúc này Đường Thanh cũng không biết nói gì hơn, cây Linh Mộc kia vốn trước đây đã bị chết héo rồi, nếu quả thật bây giờ có chết thêm lần nữa thì cũng chẳng có gì khó hiểu.

Lập tức mọi người đều rơi vào tình trạng trầm lắng, mặc dù trong lòng đều không tin vào lời nói của Phong Nhược, nhưng nếu lỡ như những gì Phong Nhược đã thốt ra là chính xác, vậy thì bọn hắn sắp hạ hê được nhìn xem đám đệ tử Ngọc Dương Môn khốn nạn kia phải thống khổ rồi!

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Lam Lăng rốt cuộc cũng mở miệng phá tan bầu không khí trầm lắng, lúc này ở tiểu trấn trong tuyệt cốc đã không còn tiểu viện nào cho thuê nữa, nói cách khác bọn họ buộc phải rời khỏi nơi đây.

"Chúng ta sẽ đi đến khu vực Nhận Nam!" Lúc này Diệp Hoàng vốn ít nói lại lên tiếng.

"Sư phụ! Làm sao chúng ta có thể đi ăn nhờ ở đậu được?" Lam Lăng lập tức phản đối, vừa nghe qua đã biết có vẻ như là trước đây Diệp Hoàng đã từng đề cập đến vấn đề này rồi thì phải.

"Lăng nhi, không nên hành động theo cảm tính! Mặc kệ như thế nào đi nữa thì Thanh Vân tông chúng ta cũng là phân chi của Trần Thiên tông mà, hôm nay bốn tông bị kẻ gian nắm quyền, nếu như không thể tạm thời nhân nhượng vì lợi ích chung thì sao có thể thành đại sự. Huống chi Trần Thiên tông còn chuyên tu Hắc Thủy Linh quyết nữa, nếu so sánh với công pháp bốn tông e rằng còn đầy đủ hơn, nhất là Hắc Thủy Linh quyết với Thanh Mộc Linh quyết vốn có nguồn gốc tương hỗ cho nhau, vì thế cho dù các ngươi có tu luyện Hắc Thủy Linh quyết cũng không tính là phản bội với tổ tiên bốn tông!" Lời nói của Diệp Hoàng tỏ ra vô cùng kiên quyết.

"Những sự tình có liên quan đến Thanh Mộc Linh quyết thì lão phu đã nói riêng với từng người các ngươi rồi, quả thật bốn tông chỉ vì lợi ích công pháp này mà bị dậm chân tại chỗ gần ngàn năm, thậm chí vì nguyên nhân đó mà lần này còn dẫn đến cảnh gà nhà đá nhau, do đó không thể tiếp tục tu luyện Thanh Mộc Linh quyết nữa! Hiện tại, nhân lúc lão phu còn sống đây nên có thể muối mặt mà tính đường bố trí đôi chút cho các ngươi, chẳng lẽ bản thân các ngươi chỉ muốn dựa vào môn công pháp không trọn vẹn này cả đời hay sao? Bản lãnh vẫn cứ thấp kém để bị người khác khi dễ mãi hay sao? Nếu vậy lão phu chết cũng không nhắm mắt được!"

Vừa nói đến chỗ kích động thì Diệp Hoàng nhịn không được mà ho lên một trận kịch liệt!

"Sur phụ!" Lam Lăng thấy thế liền kêu lên một tiếng đau buồn rồi bước lên phía trước đỡ lấy Diệp Hoàng.

"Cứ đi địa vực Nhạn Nam, đến Trấn Thiên tông! Chuyện này lão phu đã quyết định rồi!" Tiếng nói của Diệp Hoàng càng lúc càng kiên định hơn.

"Vâng! Sur phụ!" Rốt cuộc Lam Lăng đành phải gật đầu đồng ý trong nước mắt.

"Lần này đi đến khu vực Nhạn Nam vì thế lộ trình rất dài, trên đường phải vượt qua hơn chục ngọn núi lớn, hơn mười con sông rộng phải nói là rất hung hiểm, bây giờ các ngươi hãy chuẩn bị sẵn đi, trước mắt chúng ta rời khỏi tuyệt cốc này rồi ba ngày sau sẽ xuất phát!" Diệp Hoàng phân phó lần nữa.

"Chư vị đạo hữu chậm đã!" Đang lúc đám người Phong Nhưộc chuẩn bị rời đi thì không biết lão Hành Vô Kỳ đã tới từ lúc nào, "Gần đây lão phu cũng tính đi khu vực Nhạn Nam nhưng thân thể lại đang bị thương nặng, nếu như lão đi một mình thì không chắc ăn lắm, không biết chúng ta có thể kết bạn đồng hành được không?"

Vừa nghe qua lời này của lão Hành Vô Kỳ lập tức Phong Nhưộc thiếu chút nữa đã xông lên tóm cổ lão rồi ném thẳng ra xa rồi, hấn trăm phương ngàn kế mới tìm cách tách lão ra được, nhưng không ngờ tới việc lão ta lại chủ động đòi nhập bọn thế này.

Tuy nhiên Phong Nhưộc còn chưa kịp có biểu hiện gì thì Diệp Hoàng đã lên tiếng mở lời: "Cũng tốt, chuyến này trên đường đi sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, càng có thêm người thì càng bớt đi nguy hiểm".

"Ha ha...! Vậy ta thật đa tạ lão huynh đây, nói thật ra ta đây chính là người tu đạo ở địa phận Nhạn Nam, nay vân du tứ hải đã lâu e rằng cũng gần cả trăm năm rồi mà chưa có dịp trở về!" Lão đầu Hành Vô Kỳ vừa nói vừa thờ dãi có chút cảm khái.

"Hừ! Ai biết ngươi đang tính chuyện ma quỷ gì chứ?" Phong Nhưộc nghe thế liền âm thầm rủa lão, tuy nhiên hiện tại hắn cũng thấy không phải lúc để làm rõ chuyện ra, huống chi hắn chẳng có được chút bằng chứng nào cả.

"Thời thì hiện tại cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó vậy, xem lão đầu này rốt cuộc muốn giờ trò gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 76: Trấn Thiên Tông

Chẳng mấy chốc mà ba ngày đã trôi qua, bọn người Phong Nhưộc cũng chuẩn bị xong tất cả mọi thứ cho việc đi xa lần này. Ngoại trừ chuẩn bị một lượng lớn gạo Hương Linh ra, thì mỗi người còn phải chuẩn bị thêm một con Kên Kên cấp hai nữa, bởi chỉ có như vậy bọn hắn mới có thêm thời gian để phi hành không ngừng nghỉ, thậm chí tại thời điểm cấp bách còn có thể kịp thời trốn chạy.

Về phần những con Kên Kên cấp hai này đều là chiến lợi phẩm lần trước của Phong Nhưộc, chứ chỉ dựa vào số Ngũ Hành thạch ít ỏi trong tay bọn hắn như hiện tại thì căn bản không đủ mua nổi. Trừ phi hắn phải lấy ra hai viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm, rồi đem đổi thành Ngũ Hành Thạch cấp thấp thì mới đủ mua được.

Đương nhiên vì để tránh bị nghi ngờ nên Phong Nhưộc cố ý đi lượn qua lượn lại rồi vòng quanh chợ của tiểu trấn, sau đó mới làm ra vẻ phải tiêu tốn Ngũ Hành thạch mới mua thêm những con Kên Kên đó, dù sao thì hiện tại mọi việc thu chi trong cả tiểu đội săn bắn này đều do một tay hắn phụ trách.

Tuy rằng lúc này sắp phải chuẩn bị đi xa đáng lý ra phải âu lo mới đúng, thế nhưng mọi người bao gồm cả Lam Lăng vẫn còn chưa hết cao hứng về chuyện cây Linh mộc. Rõ ràng cây Linh mộc trong trang viên đó quả thật giống như lời Phong Nhưộc đã từng khẳng định, hiện giờ nó đã nhanh chóng héo rũ. Nghe nói đứa cháu của chủ trang viên vì việc này mà đã khóc ròng suốt cả ngày lẫn đêm, đến nỗi âm thanh gào khóc của hắn đã được vang xa cách hơn chục dặm mà vẫn có thể nghe thấy.

"Phong Nhưộc! Ngươi già thần già quỷ hay thật! Có phải ngươi thật sự không bị yêu nữ nhập vào rồi đấy chứ?" Về mặt của Đường Thanh tràn ngập vẻ sùng bái liền nhin không được mà cất tiếng hỏi.

"Ngươi đi chết đi, chính ngươi mới bị yêu nữ nhập vào người thì có. Chẳng qua mấy ngày trước các ngươi đều đắm đầu vào tu luyện, cho nên không phát hiện ra điểm khác thường của Linh mộc mà thôi!" Phong Nhưộc cười giảo hoạt, nhưng trong lòng lại nhớ tới sự tình phát sinh trong buổi chiều hôm qua ngay khi hắn tới xem tình hình của trang viên.

Không ngờ uy lực của hai tia Mộc Sát Kiếm Khí này đã hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của Phong Nhưộc, hắn vốn còn tưởng rằng phải cần ít nhất hai ba hôm thì cây Linh mộc này mới bị chết khô được, nhưng trên thực tế chỉ cần sau hai canh giờ thì cây Linh mộc đó vốn dĩ đang vô cùng tươi tốt liền biến thành một cây khô trơ trụi rế.

Chỉ có điều trong khi đang kiểm tra cây Linh mộc thì Phong Nhực chợt phát hiện ra một chuyện làm cho hắn hết sức hưng phấn, đó là khi hắn truyền pháp lực vào cây Linh mộc đã bị chết khô đó thì bất ngờ bên trong cũng có ít nhất mấy chục tia Tiên Thiên Mộc Sát rồi.

Sự việc này thật sự đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của Phong Nhực, hắn càng không ngờ tới sau khi Mộc Sát Kiểm Khí rút mòn sức sống của linh mộc rồi tự chuyển biến tinh hoa của cây Linh mộc đó thành những tia Tiên Thiên Mộc Sát khác! Cũng nhờ đó mà trong lúc vô tình hắn đã phát hiện ra được một phương pháp để bồi dưỡng ra thêm Tiên Thiên Mộc Sát với số lượng cực lớn, chỉ có điều phương pháp này có chút bá đạo mà thôi.

Không chút do dự, Phong Nhực liền một hơi đem mấy trăm tia Tiên Thiên Mộc Sát thu hết vào tay, cuối cùng khiến cho cây Linh mộc chừng ba trăm năm tuổi liền hóa thành tro bụi.

Thoáng chốc đã thu được nhiều Tiên Thiên Mộc Sát đến như vậy, lập tức giúp cho uy lực của Mộc Sát Kiểm Khí tăng lên rất nhiều. Hiện tại, khi Phong Nhực thi triển ra kiểm khí này thì uy lực gia tăng lên gấp bội, hơn nữa công kích tầm xa cũng đạt đến hơn mười trượng.

Tuy nhiên khả năng phải điều khiển nhiều Tiên Thiên Mộc Sát đến như vậy đã khiến cho Phong Nhực hao tổn rất nhiều pháp lực. Chính điều này đã làm cho hắn lần đầu tiên cảm nhận được khó nuốt vô cùng, một khi đạt tới số lượng nào đó thì chắc chắn với pháp lực hiện tại của hắn khó có thể điều khiển theo ý muốn được!

"Phong Nhực! Đường Thanh! Hai người các ngươi còn thậm thà thậm thụt gì nữa vậy! Đi thôi!"

Lam Lăng đang ngồi trên Tuyết Vân Điều ở đằng xa và bắt đầu ra lệnh cho nó xuất phát, đồng thời cũng hướng về phía Phong Nhực và Đường Thanh mà hô to. Hiện tại nàng đang mặc một bộ xiêm y màu lam nhạt, được phản chiếu dưới ánh nắng mặt trời thấy càng thêm phần thanh khiết. Phong Nhực và Đường Thanh vừa nhìn thấy thế lập tức hơi ngẩn người ra, sau đó mới giật mình mà vội vàng cùng thả ra phi hành tọa kỵ rồi bay theo.

"Tốt lắm! Mọi người theo sát ta nhé! Ngàn vạn lần không được tụt lại ở phía sau! Mặt khác, lần này chúng ta sẽ phi hành xuôi về phía nam, cứ cách hai ngày mới được nghỉ ngơi một lần, cho nên mọi người nhớ rõ là phải luân phiên thay đổi phi hành tọa kỵ thường xuyên đấy!" Lúc này Diệp Hoàng lớn tiếng phân phó, phi hành tọa kỵ của lão là một con Viêm Vũ Báo Ưng cấp năm, ngày đi mấy ngàn dặm cũng không thành vấn đề, hơn nữa luồng uy áp do nó phát ra so với con Kên Kên cấp ba của Phong Nhực không chừng còn đáng sợ hơn gấp bội, vì lý do đó nên phi hành tọa kỵ của bọn hắn chỉ có thể tránh ở phía xa xa bên ngoài trăm trượng mà thôi.

Mà tọa kỵ của Hành Vô Kỵ ở bên kia cũng lộ ra vẻ bất phàm tương tự như thế, theo như lời hắn nói thì đây chính là một con Ác Linh Hắc Thú cấp năm. Toàn thân của nó được bao phủ bởi một màn sương mù màu đen kỳ bí, ẩn hiện trong đó là cặp mắt rực lửa phảng phất như ánh mắt của quỷ dữ, khiến ai nhìn vào cũng đều không nhìn được mà nổi hết cả da gà. Mà nghe đâu con Ác Linh Hắc Thú này cũng không phải được sinh ra ở Thương Ngô giới này, đây chính là yêu vật mà hắn bắt về từ Ngũ Hành giới, về phần thương thể hiện tại của Hành Vô Kỵ dường như cũng chính là vì muốn bắt được con linh thú này.

Quả thật Phong Nhực cảm thấy có chút tin tưởng đối với lời nói này của hắn, bởi vì chỉ có tu sĩ từng ở Ngũ Hành giới trở về mới có nhiều Ngũ Hành thạch đến thế, hơn nữa lại dễ dàng bỏ ra Ngũ Hành thạch hạ phẩm để trao đổi với Phong Nhực. Điển hình là đợt thu mua linh dược lần trước của Hành Vô Kỵ cũng đã đủ để chứng minh cho bản thân hắn thật sự đang bị trọng thương.

Lúc này mọi người đều dưới sự chỉ huy của Diệp Hoàng, nên lão cùng Hành Vô Kỵ đi trước mở đường, kế theo sau chính là bốn người gồm Phong Nhực, Lam Lăng, Đường Thanh với Minh Khê đang phi hành song song với nhau, còn ở phía sau cùng chính là Bành Việt đang cố sức đuổi theo với vẻ mặt vô cùng buồn bực.

Sở dĩ Đường Thanh có thể phi hành ngang bằng với mấy người Phong Nhực là bởi vì hắn đang điều khiển Thương Ngọc Điều có khắc sẵn Phong Hành Trận Pháp, cho nên cần bản không cần phải e ngại uy áp của linh thú cấp ba, chỉ cần rút đầy đủ Ngũ Hành thạch để duy trì thì là có thể bay mãi cho đến khi nào muốn hạ xuống thì thôi.

Về phần Minh Khê thì Phong Nhực vốn đã chuẩn bị cho nàng một con kên kên cấp hai, thật không ngờ trước khi xuất phát nàng lại tùy ý thả ra một con Thanh Sắc Đại Điều có hình dáng kỳ lạ.

Ngay cả Diệp Hoàng và Hành Vô Kỵ cũng đều không thể nhận ra lai lịch của con Thanh Sắc Đại Điều này, mà điểm quý dị chính là càng không thể nhìn ra được đẳng cấp của nó. Chẳng những nó không sợ uy áp của hai con phi hành tọa kỵ cấp năm kia, mà ngược lại nó không hề phát ra bất kỳ luồng uy áp nào cả, thế cho nên các con Kên Kên cấp hai cũng không hề e ngại khi bay quá gần nó.

Tuy nhiên đối với nguồn gốc linh thú của mình thì rõ ràng Minh Khê không thể nhớ ra được điều gì cả, chính vì như thế lại càng làm cho Phong Nhực hoài nghi thêm về thân phận thực sự của nàng.

Bởi vì tốc độ bay của Bành Việt chỉ có giới hạn nên tốc độ phi hành của mọi người cũng không thể quá nhanh, cũng may là ở hướng nam Thiên Đẳng Sơn phần lớn đều là đất đai bằng phẳng cùng với vài ngọn núi nhỏ nên cũng không có gì nguy hiểm, khu vực này đều là các vương quốc của phạm nhân thậm chí quê quán của Phong Nhực cũng nằm trong số đó, quả thật từ trên cao nhìn xuống phía dưới có thể nhìn thấy đông đúc phạm nhân ở trong những thành thị lớn.

"Những kẻ phạm nhân dưới kia chỉ sợ vĩnh viễn cũng không biết được, những người mà họ thường gọi là ‘Thần tiên’ kỳ thật cũng có những lúc khó nắm giữ được mạng nhỏ của mình!" Phong Nhực thầm cười nhạo mà nghĩ thầm. Hồi xưa lúc hắn còn xông pha chiến trường nên luôn thấy cảnh chém giết nhau, rồi không ngờ tới ở thế giới tu tiên này việc chém chém giết giết đó cũng chỉ có hơn chứ không hề kém cạnh chút nào so với ở hạ giới!

"Này Phong Nhực, ngươi đang nghĩ gì vậy? Hãy nói xem tại sao ngươi biết được cây Linh mộc kia nhất định sẽ chết khô? Đường Thanh bảo rằng ngươi bị nữ yêu bám theo, vậy... chuyện đó có thật hay không?" Lam Lăng đang ngồi trên Tuyết Vân Điều và điều khiển nó phi hành cách bên trái Phong

Nhược khoảng mười trượng bỗng nhiên quay đầu sang cất tiếng hỏi. Cũng do trên suốt đường đi nàng luôn bay sát Thương Ngọc Điều, nên suốt ngày cứ nghe Đường Thanh bỏ lơ bỏ loa kể tất tần tật mọi chuyện. Nhất là trong chuyện của Phong Nhược và cây Linh mộc đã bị hấn cải biến cho thêm phần kỳ kỳ hấp dẫn, rồi bảo rằng Phong Nhược đã bị vô số yêu nữ nhập cả vào người.

Lam Lăng vừa nói tới đây khiến cho Minh Khê đang phi hành ở bên phải Phong Nhược cũng tò mò nhìn sang, thật ra mỗi khi nhắc tới chuyện này Phong Nhược luôn rất cảnh giác, bởi vì những chuyện liên quan đến Mộc Linh thạch hấn không muốn cho bất kỳ ai biết được. Từ chuyện lúc trước cây Linh mộc đang chết héo mà tự nhiên hồi sinh trở lại, rồi đến khi nó đang sinh trưởng bình thường thì lại tự dưng chết đi như vậy, bình thường thì trong mắt mọi người chuyện sống chết của cây linh mộc đó hết sức kỳ lạ, nhưng nếu như để cho các nàng chú tâm bàn tán mãi, thì nói không chừng có thể vô ý phát hiện ra sự tình liên quan tới hấn mất.

"Ha ha...! Không biết các ngươi còn có thể tưởng tượng ra thêm được gì nữa, ta đây còn đang suy nghĩ phải làm cách nào mới được yêu nữ nhập vào đây nè!" Phong Nhược nghĩ thế liền vừa nói vừa cười châm chọc. Rồi không đợi Lam Lăng tiếp tục tra hỏi nữa, hấn lập tức đề cập sang chuyện khác "À đúng rồi Lam sư tỷ, trước giờ sư tỷ đã từng nghe nói đến Trần Thiên Tông chưa, ta nghe cái tên này cũng uy phong đấy chứ!"

"Trần Thiên Tông là một tông môn rất lớn, cũng là một trong năm tông môn danh tiếng của Thương Ngô giới!" Lam Lăng nhếch miệng đáp, dường như nàng rất miễn cưỡng mà nói tiếp: "Nghe nói chỉ riêng môn nhân đệ tử đã có mấy vạn người, cho dù ở tại Ngũ Hành giới cũng là thế lực chủ yếu để chống cự lại đám Yêu Ma giới. Tuy nhiên bốn tông vốn được tách ra từ Trần Thiên Tông vào khoảng hơn ngàn năm trước, sự tình cụ thể như thế nào thì ta cũng không rõ ràng lắm, nếu không phải lúc này sư phụ đã quyết định thì ta còn lâu mới chịu nỗi sự khinh bỉ khi buộc phải chạy đến ăn nhờ ở đậu thế này. E rằng lần này đám người như chúng ta đây chỉ sợ là không bằng cả ngoại môn đệ tử nữa, chứ đừng nói đến chuyện có thể được tu luyện tâm pháp Hắc Thủy Linh Quyết cao cấp đó!"

Phong Nhược để ý nghe Lam Lăng cầu nhàu mà cũng chỉ biết trầm mặt mà thôi, tuy nhiên từ sau khi biết được Thanh Vân quyết chính là Thanh Mộc Linh Quyết, hấn lại càng không muốn từ bỏ chút nào. Khoan hãy nói đến những khó khăn khi phải tu luyện thêm Hắc Thủy Linh Quyết, mà vấn đề mấu chốt chính là viên Mộc Linh thạch với Tiên Thiên Mộc Sát. Bản thân hấn cảm nhận được chính mình sở dĩ có thể dễ dàng dung hợp được Tiên Thiên Mộc Sát thì ngoại trừ tác dụng của Mộc Linh thạch ra, cũng không thể bỏ qua công lao của Thanh Mộc Linh Quyết.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 77: Xuôi Về Phương Nam

Bọn người Phong Nhược cứ thế phi hành một mạch xuôi về phương Nam, mấy ngày đầu mọi người vẫn còn tương đối thoải mái vì không gặp trở ngại gì đáng kể trên đường đi. Tuy nhiên sau khi đến được vùng biên giới địa phận Nhạn Nam thì bọn họ không còn cảm giác thoải mái như trước nữa mà tất cả đều tỏ vẻ khẩn trương hơn.

Nếu như nói địa phận Nhạn Bắc còn có thể thích hợp cho phạm nhân sinh sống, ngược lại địa phận Nhạn Nam chỉ có thể dùng hai từ 'hung hiểm' để hình dung. Bởi vì khắp mọi nơi đều là những dãy núi hùng vĩ liên miên bất tận, bên trong đó tràn ngập tầng tầng lớp lớp đủ loại chướng khí, lại còn có âm thanh dã thú gầm rống ầm ầm không ngừng, cho dù bọn người Phong Nhược ở trên không trung cách xa mấy trăm trượng vẫn cảm thấy da đầu như run lên từng đợt!

May mắn là ở đoạn đường này mọi người cũng chưa gặp phải linh thú phi cầm lợi hại nào nên cũng không đến nỗi quá mức phiền phức, tuy nhiên theo lời Lam Lăng nói thì hầu hết địa phận của Nhạn Nam này đều là cảnh mây núi liên miên bất tận, cho dù tại sơn môn của những môn phái tu tiên đi nữa cũng thường xuyên bị rất nhiều linh thú tấn công. Chính vì vậy mà tại địa phận Nhạn Nam từ trước đến nay lúc nào cũng nguy hiểm hơn nhiều so với địa phận Nhạn Bắc của Tu Tiên giới.

Ngay lúc bọn người Phong Nhược đang tập trung điều khiển tọa kỵ bay từ từ về phía trước thì đột nhiên một hồi tiếng rít "O...o..." vang lên ở đằng xa, vừa nghe thấy chuỗi âm thanh này lập tức đám phi hành tọa kỵ mà mọi người đang cưỡi đều hoảng hốt kêu lên rồi dừng hấn lại trên không trung, ra lệnh cách nào bọn chúng cũng chẳng chịu tiến lên phía trước một bước, thậm chí tọa kỵ của Diệp Hoảng và Hành Vô Kỵ cũng đều bị như thế.

"Xảy ra chuyện gì?"

Phong Nhược một mặt trấn an con Kên Kên đang cưỡi, mặt khác nhìn về phía trước xem có sự cố gì xảy ra, nhưng đáng tiếc do khói mù che khuất nên bất luận thứ gì cũng không nhìn thấy rõ được. Tuy nhiên càng làm cho hấn cảm thấy hiếu kỳ chính là con Thanh sắc đại điều mà Minh Khê đang ngồi vẫn bình tĩnh như thường.

"Nhanh! Nhanh lui lại!"

Ngay lúc này, cách đó khoảng chừng trăm trượng cả Diệp Hoảng lẫn Hành Vô Kỵ đều hiện lên vẻ hoảng hốt hô hoán lên, rồi lập tức điều động tọa kỵ lui ngược về phía sau. Mấy người bọn Phong Nhược cũng hiểu được tình hình nghiêm trọng đến cỡ nào, không dám hỏi câu gì mà tức khắc điều khiển

phi hành tọa kỵ hướng bay hết tốc lực lui về sau.

Tuy nhiên tiếng gào thét nọ ngày càng đến gần hơn, Phong Nhựt cả gan liền liếc mắt ngó lại, lập tức hấn sợ hãi đến nỗi thiếu chút nữa đã từ trên lưng con Kên Kên cấp ba rớt xuống rồi. Chỉ thấy ở phía sau, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con lốc xoáy cực lớn cao tới mấy ngàn trượng, con lốc này nhuộm toàn một màu đỏ tươi như máu, nếu cứ thế mà nhìn thẳng lên trên thì trông tựa như đang có một thác nước bằng máu vô tận từ trên trời đổ xuống vậy! Mà con lốc xoáy này khiến cho hơn phân nửa khoảng không phía sau hoàn toàn bị che lấp, trên mặt đất vô số đá vụn và cát bị thổi bay tứ tung, thật giống như quang cảnh trời sắp sụp đến nơi vậy.

Thậm chí càn tộ hơn nữa là con lốc xoáy này có tốc độ cực nhanh, vốn vừa rồi còn cách bọn họ đến mấy trăm dặm, thì nay chỉ trong chớp lát thôi đã vọt tới sát bên cạnh rồi! Không chỉ có phi hành tọa kỵ cấp ba của mấy người bọn Phong Nhựt, mà ngay cả tọa kỵ cấp năm đứng trước mặt trận cuồng phong yêu dị đó cũng bị chậm chạp như ốc sên!

"Không xong! Cái mạng nhỏ của mình chẳng lẽ kết thúc ở đây sao!" Phong Nhựt nhìn không được mà trầm nghĩ, trong ánh mắt toát lên sự tuyệt vọng bởi vì đối với trình độ bọn họ thì căn bản không thể thoát khỏi lực hút của con lốc xoáy kia.

Ngay lúc bọn người Phong Nhựt sắp bị con lốc hoàn toàn nuốt trọn, thì một vệt ánh sáng chói mắt như mặt trời đột nhiên xẹt qua đỉnh đầu của mọi người, rồi trực tiếp dùng thế mạnh như vạn quân lập tức đánh tan biến đi con lốc nọ, chỉ cần như thế lập tức khiến cho con lốc xoáy tưởng chừng như không ai có thể trốn thoát đã hoàn toàn bị tan biến, trong nháy mắt cả bầu trời liền khôi phục trở lại bình thường!

"Hồng!" Lúc này một tiếng rống giận rung trời âm âm vang lên, tiếng gầm cực lớn này thật giống như thủy triều hướng về bốn phương tám hướng lan nhanh đi, chớp mắt hơn mười ngọn núi xung quanh tựa như bị chấn động mà không ngừng rung rinh, còn mọi người thì bị tiếng rống làm cho càng lúc càng thống khổ! Phong Nhựt miễn cưỡng nhìn ra ngoài xa cách mấy ngàn trượng, bỗng thấy xuất hiện một con quái vật khổng lồ toàn thân đỏ như máu, trên lưng nó mọc ra cặp cánh thật lớn đang bay lơ lửng trên không trung, dọc theo sau là cơ man đủ loại cánh khác rộng chừng vài chục trượng, lúc này một luồng khí lưu đỏ như máu đang nhanh chóng lan tràn ra, không cần phải nói đây chính là nơi phát ra con lốc đỏ như máu vừa rồi!

May mắn lúc này bỗng nhiên vang lên từng tiếng long ngâm từ trên chín tầng mây, chỉ trong thoáng chốc đã dập tắt đi tiếng gầm cực lớn kia, sự tình xảy ra sau đó lại khiến cho Phong Nhựt suốt đời khó quên. Ngay trên đỉnh đầu hắn, hình ảnh quen thuộc của một tia quang mang chói mắt như mặt trời, trong tích tắc hóa thành màn mưa kiếm phủ đầy trời, kéo theo tiếng rít gào nhắm hướng quái vật khổng lồ đó mà phóng tới, trong nháy mắt đã vây kín lấy nó, tuy nhiên ở chỗ có vô số kiếm quang đang chém xuống đó, Phong Nhựt cũng chỉ có thể nhìn thấy được một luồng ánh sáng vô cùng chói mắt mà thôi!

"Ngao!" chỉ trong khoảng thời gian chừng mười nhịp thở, ở phía trước liền phát ra một tiếng rú gào thảm thiết của quái vật. Nó lập tức hóa thành một luồng tơ máu mà chạy trốn vào trong đám mây mù ở phương xa, tốc độ của nó thật sự là từ trước đến giờ Phong Nhựt chưa bao giờ nhìn thấy.

Tự biết không có cách nào đuổi theo, màn kiếm quang vũ lộng đầy trời kia cũng không tiếp tục đuổi giết nữa, mà chỉ ở nguyên tại chỗ xoay vài vòng rồi tắt cả tia kiếm quang tức thời hội tụ lại thành một quang sáng chói mắt như ánh mặt trời. Lúc này, bọn người Phong Nhựt chỉ nghe "Vèo..." một tiếng, lập tức quang sáng đó vội bay nhanh về phía xa, sau đó cách gần ngàn trượng mới dừng lại. Đến lúc này, đám người Phong Nhựt mới phát hiện ra chẳng biết từ lúc nào đã có một nữ tử vận bạch y trắng như tuyết đứng ở đó, chỉ có điều từ đầu đến cuối nàng cũng không thém ngó đến bọn người Phong Nhựt, sau khi luồng kiếm quang kia được thu hồi lại lập bạch y tức nữ tử hóa thành một vệt sáng trong nháy mắt bay đi mất!

Mọi người tựa như chìm vào giấc mộng, sau hơn nửa ngày trời mới bừng tỉnh trở lại nhưng trên mặt vẫn còn giữ nguyên nét kinh hãi.

"Hành đạo hữu, chẳng lẽ đây là cao thủ Kim Đan kỳ à?" Diệp Hoàng mang vẻ mặt khiếp sợ nói. Hắn sống hơn hai trăm năm nay cũng không phải là chưa từng gặp qua cao thủ Kim Đan kỳ, nhưng mang phong thái khủng bố như nàng kia thì chưa bao giờ được gặp.

"Không! Ta nghĩ có lẽ là cao thủ Kim Đan hậu kỳ, hoặc có thể là..." Hành Vô Kỳ không nói tiếp nhưng sắc mặt của Diệp Hoàng lại biến đổi lần nữa.

"Chúng ta lập tức xuất phát, nếu như con quái vật kia quay trở lại thì nguy hiểm lắm!" Diệp Hoàng hơi vội vàng lập tức ra lệnh.

Gặp tình huống suýt mất mạng như vừa rồi nên áp lực càng đè nặng lên tất cả mọi người, kể cả Đường Thanh trên miệng suốt ngày không yên mà bây giờ cũng không dám lên tiếng, chỉ lo canh cánh tự dung lại kéo đến yêu vật đáng sợ như vừa rồi nữa.

Thật may mắn, trên đoạn đường kế tiếp mọi người cũng không gặp thêm linh thú nào quá mức lợi hại, nhưng vì đảm bảo an toàn nên tất cả đều không dám hạ xuống mặt đất nghỉ ngơi, mà chỉ đổi luân phiên phi hành tọa kỵ rồi không ngừng phi hành suốt ngày đêm, đến mấy hôm sau xuất hiện trước mặt mọi người là một tòa sơn mạch vô cùng hùng vĩ.

"Ha ha! Cuối cùng cũng tới nơi an toàn rồi! Nơi này chính là sơn môn của Trần Thiên Tông, Tiếp Thiên Phong!" Thở phào một cái, Diệp Hoàng vừa giới thiệu với mọi người vừa lộ vẻ hơi mệt mỏi. Vì mới trải qua một phen lặn lội đường xa hơn mười vạn dặm, nên sắc mặt lão lại càng trông tái nhợt hơn.

"Quả thật chúng ta may mắn vô cùng! Chư vị, lão phu xin lập tức cáo từ, ngày sau nếu có duyên sẽ gặp lại!" Lúc này Hành Vô Kỳ mới chấp tay, mặt mỉm cười xoay người rồi đi, tuy nhiên trong tích tắc khi lão quay lưng cáo từ thì làm như vô ý liếc nhìn qua Minh Khê một cái.

Chi tiết nhỏ nhất này bọn người Diệp Hoàng không hề phát giác, thậm chí ngay cả bản thân Minh Khê cũng chẳng hay biết. Nhưng do Phong Nhựt ở bên cạnh trước giờ vẫn luôn chú ý đến hành động của Hành Vô Kỳ, nên hành động đó không lọt qua được cặp mắt của hắn.

"Lão nhân này chẳng lẽ nhận ra Minh Khê? Hay chính lão là cừu nhân của nàng?" Phong Nhựt nghĩ thầm, nhưng lại cảm thấy hơi có vẻ không hợp lý cho lắm. Bởi vì từ lúc bọn họ tiến vào tiểu trấn, Minh Khê vẫn một mực không rời khỏi trang viên thì làm sao Hành Vô Kỳ có thể biết mà tìm đến chứ?

Huống chi nếu như Hành Vô Kỵ là cừu nhân của Minh Khê đi nữa, thì xuyên suốt hành trình vừa qua lão có rất nhiều cơ hội để động thủ mà. Phải biết rằng, theo biểu hiện cho thấy thực lực của bọn người Phong Nhựt tuy đồng nhưng không có đủ lực, chẳng khác nào thứ miệng cạp gan thỏ vậy, cho dù trên người Hành Vô Kỵ có bị thương tích đi nữa cũng có thể thủ thắng dễ dàng!

"Ây da! Mặc kệ đi. Đợi đến lúc an bài xong mọi thứ, mình sẽ để Minh Khê ru rú ở trong nhà là tốt rồi!" Phong Nhựt thầm nghĩ mà vẫn cảm giác hơi bức mình. Nếu như cừu gia của Minh Khê thật sự tìm tới tận cửa, thì với thực lực hiện tại của hắn cũng chỉ có thể xuôi tay đứng ngó mà thôi!

Sự việc Hành Vô Kỵ rời đi cũng không gây ra quá nhiều ảnh hưởng đến bọn họ, cho nên hiện tại ngoại trừ Lam Lăng rầu rĩ không vui và Minh Khê còn nhiều điều mù mịt, với lại Phong Nhựt đang có tâm sự khác ra, thì còn lại hai người Đường Thanh và Bành Việt đều rất hưng phấn!

"Ây da! Ngọn núi này so với Thanh Vân Sơn cao hơn rất nhiều a! Rõ ràng trên đỉnh phủ đầy băng tuyết, nếu ngày nào cũng sống ở đây thì chẳng phải bị đóng băng cứng chết cứng cho xem!" Đường Thanh cười quái dị một tiếng rồi nói, hiện giờ khi mọi người đã vượt qua đoạn đường nguy nan rồi cuộc hẳn lại có tâm tư để tiếp tục vui đùa.

"Tiểu tử ngươi thì biết cái gì, hoàn cảnh như vậy mới có lợi cho việc tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết chứ!" Diệp Hoàng trừng mắt nhìn Đường Thanh rồi mới nói tiếp: "Bọn người hiện tại hãy kiên nhẫn chờ ở đây, đợi ta đi lên bái kiến!"

Đến khi Diệp Hoàng leo lên dãy Tiếp Thiên Phong, Phong Nhựt vốn đang rảnh rỗi chẳng có việc gì làm nên bắt đầu chăm chú để ý cảnh vật trước mắt. Thật ra Tiếp Thiên Phong này thật sự không hổ danh là 'tiếp thiên' (DG: nối trời), hắn chưa từng thấy qua ngọn núi to nào cao vút ngấp trong mây đến như thế, chỉ cần thấy được khí thế trời sinh này thì Thanh Vân Sơn không cách nào có thể so sánh nổi.

Trong lúc mấy người Phong Nhựt đang chờ đợi, thỉnh thoảng cũng trông thấy nhiều đội đệ tử Trần Thiên Tông tới lui vội vàng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó mà đã có hơn mấy trăm người rồi, chỉ nội điều này thôi đã khiến cho mọi người phải thờ dài liên tưởng đến những hoài niệm hồi còn ở Thanh Vân Tông, mà vô văn cảm khái. Ngắm lại cả Thanh Vân Tông đó cho dù có gộp hai viện Thiên Cơ và Thiên Xu lại đi nữa, cộng lại cũng không tới ba trăm người, lấy đi so với Trần Thiên Tông có mấy vạn môn nhân đệ tử thì thật sự là cách nhau quá xa, một cái trên trời còn một cái ở dưới đất.

Nếu như chỉ có nhân số chênh lệch thì không sao, nhưng thực lực của đệ tử Trần Thiên Tông lại làm cho mọi người cảm thấy ngưỡng mộ. Cơ hồ tu vi của tất cả bọn họ đều đạt Luyện Khí hậu kỳ, thậm chí trong đó còn có rất nhiều cao thủ Trúc Cơ kỳ nữa. Mà phi hành tọa kỵ của bọn họ phần lớn đều là linh thú cấp ba hoặc cấp bốn, hơn nữa trang phục trên người phần lớn đều mặc bộ Lăng Vân hoặc Sạn Tuyết, chưa kể kiếm khí trên lưng thấp nhất cũng thuộc hàng tam phẩm.

Nếu đem so sánh với Lam Lăng là người có thực lực mạnh nhất trong đám Phong Nhựt ở đây, mà ở trong hàng ngũ đệ tử của Trần Thiên Tông cũng chỉ có thể xếp hạng trình độ trung bình mà thôi, còn Đường Thanh và Bành Việt có thể chuyển thẳng vào hạng đệ thấp kém nhất!

Chính vì so sánh như vậy nên tâm trạng đang tốt đẹp của mọi người lại tiếp tục bay biến đi mất, quả thật không thể một sớm một chiều mà có thể rút ngắn được khoảng cách tu luyện, áp lực kiểu này tựa như một tảng đá đè thẳng lên lưng như muốn ép cho mọi người không còn thở nổi.

Trong suốt vài canh giờ đám người Phong Nhựt bị dày vò tới chán nản, thì rốt cục cũng nhìn thấy Diệp Hoàng đi xuống tới. Cùng đi với lão còn có một tu sĩ trung niên béo mập, tuy nhiên tu vi người này đã đạt tới Trúc Cơ kỳ rồi.

"Đây là đám môn nhân của Thanh Vân Tông ư? Nguyên lai đều là một đám xanh xao vàng vọt, xem ra đã nếm nhiều khổ cực rồi nhì!" Ánh mắt già mập này như nhìn từ trên cao xuống thoạt đánh giá qua bọn người Phong Nhựt rồi cất giọng giọng the thé hỏi.

"Dạ dạ ! Từ nay về sau kính xin Bàng sư huynh dạy dỗ nhiều hơn!" Diệp Hoàng vội cười theo rồi hướng đám người Phong Nhựt nói: "Vi này tên Bàng Lập, chính là phó Điện chủ Chấp Sự điện của Trần Thiên Tông, từ nay về sau các ngươi coi như thuộc vào biên chế của Chấp Sự điện, và nhất định phải nghe theo lời dạy bảo của Bàng sư thúc đấy! Nhớ kỹ không được vô lễ đồng thời phải kiên trì tu luyện, không nên lười biếng! Đủ rồi, trước hết các ngươi hãy đi theo Bàng sư thúc về sơn môn đã!"

"Sư phụ! Vậy còn người thì sao?" Lam Lăng hơi lo lắng bèn hỏi.

"Ha ha! Vi sư đã có nơi để đi rồi, các ngươi không cần lo lắng cho ta nữa, hãy chuyên tâm tu luyện là được!" Diệp Hoàng cười ha hả, nhưng trong vẻ tươi cười đó lại pha lẫn chút khó xử.

"Được rồi! Mấy người các ngươi đi theo ta nhanh!" Tên mập kia nhủ mảy liền bắt chéo tay sau lưng, rồi dẫn đầu mọi người đi về hướng Tiếp Thiên Phong.

"Lam sư tỷ, chúng ta đi thôi!" Phong Nhựt hạ giọng khuyên Lam Lăng một tiếng. Mặc dù nàng vẫn khó chịu khi phải ở nhờ thế này, nhưng bọn họ đã tốn nhiều công sức vất vả mới đến được Trần Thiên Tông, nên không thể hành động theo cảm tính được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Nhựt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 78: Ruộng Hương Linh- Đã Lâu Không Thấy...

Bọn người Phong Nhựt cũng không bị đưa đến nơi cao nhất trên Tiếp Thiên Phong, mà dưới sự dẫn dắt của tên mập họ Bàng kia đi xuyên qua bảy tám lần rẽ, cuối cùng dừng lại trước một mảnh đất bằng phẳng dưới chân núi.

Mảnh bình địa này hiển nhiên là do người ta cố tình khai phá, nên phạm vi rất rộng lớn, đồng thời trên đó trồng đủ loại Hương Linh, duy chỉ có một tiểu viện đồ nát nằm sâu hẻo lánh bên trong.

“Đồng Tiểu Doãn!” Gã mập họ Bàng hô lên một tiếng, lập tức có năm tên đệ tử Trần Thiên Tông trông có vẻ thâm hại bỗng chui ra từ bên trong căn tiểu viện đồ nát kia, sở dĩ gọi thâm hại là bởi tu vi của bọn hắn đều là Luyện Khí trung kỳ, trên người rõ ràng chỉ mặc mỗi một bộ Tuyết Tầm, xem ra so với Phong Nhựt thì cuộc sống của bọn họ còn thảm hơn!

“Tham kiến Bàng sư thúc!” Bọn năm người Đồng Tiểu Doãn vừa trông thấy Bàng Lập tức thời cung kính thi lễ chào hỏi.

“Mấy người các ngươi, kể từ hôm nay lập tức đi quản lý mảnh ruộng viên số chín mươi ba, nơi này đã có người phụ trách rồi!” Bàng Lập sắc mặt dờ dãn mà tuyên bố.

Thế nhưng vừa mới nghe qua câu này, năm người Đồng Tiểu Doãn sau khi sửng sốt một chập tức khác không tự chủ được mà mừng rỡ như điên, hiển nhiên cái nơi gọi là ruộng viên kia so ra tốt hơn chỗ này rất nhiều!

“Đa tạ Bàng sư thúc!” một loạt âm thanh cảm tạ vui sướng vang lên, ánh mắt của đám người Đồng Tiểu Doãn nhìn chăm chăm bọn Phong Nhựt, vừa lộ ra vài phần cảm thương lại như muốn trốn tránh, tựa như sợ rằng không chừng tên Bàng béo kia sẽ thay đổi chủ ý vậy.

Nhìn thấy cảnh này bọn người Phong Nhựt liếc nhìn nhau, trong lòng lập tức cảm thấy hơi bất ổn, này... đừng bảo tên mập chết bầm kia sẽ coi bọn hắn như tạp dịch dễ sai khiến đấy chứ?

Lúc này Bàng Lập xoay người lại, đôi mắt hình tam giác khẽ giương lên, rồi ho khan một tiếng làm ra vẻ uy nghiêm, “Tuy các ngươi là đệ tử của Thanh Vân Tông, nhưng Thanh Vân Tông cũng giống như một bộ phận của Trần Thiên Tông ta vậy, cho nên từ nay về sau các ngươi chính là đệ tử ngoại môn của Trần Thiên Tông, vì thế phải tuân theo giới luật của Trần Thiên Tông, trên người cũng phải mang theo ký hiệu của Trần Thiên Tông! Nếu như phạm tội, riêng ta sẽ không vì tình nghĩa mà khoan dung đâu!”

Nói đến đây, gương mặt to béo của Bàng Lập lại hiện lên một tia cười mỉm, “Đương nhiên, bản tông cũng cảm thấy rất vui mừng vì các ngươi đã trở lại, vì thế nên những ưu đãi thuộc về môn nhân tất nhiên bản tông sẽ không quên chừa phần cho các ngươi! Căn cứ theo quy định của bản tông thì đệ tử ngoại môn cần phải hoàn thành vài nhiệm vụ nhất định, còn về phần thưởng, hàng năm mỗi người sẽ thu được mười viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, mà nhiệm vụ của các ngươi chính là chăm sóc ba trăm mẫu Hương Linh đạo điền này đây, ít nhất mỗi năm phải nộp lên hơn ba vạn cân gạo Hương Linh!”

“Tất nhiên đây chỉ là tạm thời, chỉ cần các ngươi có biểu hiện tốt thì ta sẽ nhanh chóng cho phép các ngươi rời khỏi đây!” Bàng Lập đắc ý cười gian xảo, lúc này mới lấy ra năm mảnh lệnh bài thân phận đệ tử và năm miếng ngọc giản ném qua: “Đây là tâm pháp ba tầng đầu tiên của Hắc Thủy Linh Quyết, nhớ kỹ... không được tiết lộ ra bên ngoài, nếu như có ai vi phạm lập tức xử lý theo tội danh khi sư phản tổ! Còn nữa, thân phận hiện tại của các ngươi chỉ có thể hoạt động trong phạm vi phía dưới sườn núi Tiếp Thiên Phong, nếu như dám xông vào cấm địa thì hãy tự gánh lấy hậu quả!”

Sau khi nói hết những lời này, tên Bàng Lập kia mới vung tay thả ra một con Kim Vũ Thương Ưng cấp sáu rồi vô cùng đắc ý rời đi.

“Tên mập chết tiệt này! Ngươi coi chừng té lộn cổ chết bất đắc kỳ tử đó!” Mãi đến khi bóng dáng của tên Bàng Lập kia biến mất trong tầm mắt của mọi người, Đường Thanh mới nhịn không được mà cáu giận nói.

“Lam sư tỷ, bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Mỗi năm phải chăm sóc ba trăm mẫu ruộng Hương Linh thì chúng ta cũng không còn bao nhiêu thời gian tu luyện!” Lúc này Bành Việt hơi bức bối mà nói.

“Đừng thế! Còn phải nộp lên ba vạn cân gạo nữa, dường như đây là tất cả sản lượng rồi còn gì, chỉ cần không cẩn thận hơi lơ là một chút thì ngay cả sản lượng này cũng không đạt được! Xem ra đệ thấy tên mập chết bầm này cố tình chơi chúng ta đây!” Đường Thanh cũng phẫn nộ nói.

Sắc mặt Lam Lăng biến đổi một lúc, đôi bàn tay nắm thật chặt sau đó lại buông ra, cuối cùng vẫn thờ dãi rồi nói với vẻ bất đắc dĩ: “Tình hình bây giờ đã là những cố gắng lớn nhất mà sư phụ ta có thể làm rồi, chúng ta đành phải chịu đựng thôi, bất quá một ngày nào đó nhất định ta phải làm cho tên mập chết tiệt kia nhai phân chó mới được!”

“Không tệ! Sư tỷ nói hay lắm, tên mập chết bầm này quả rất đáng giận, thế nhưng muốn trừng trị hắn thì trước tiên chúng ta phải tăng thực lực lên mới được! Lam sư tỷ, bọn đệ đều nghe lời tỷ!” Đường Thanh cũng hưng phấn tiếp lời.

“Thôi được rồi! Trước tiên chúng ta hãy sắp xếp lại tiểu viện này một chút, chỉ sợ trong khoảng thời gian sắp tới chúng ta phải ở lại nơi này lâu à!” Lam Lăng cảm nhận chút xót xa mà nhìn về phương Bắc một thoáng, sau đó mới xoay người trở lại về mặt kiến quyết rồi dẫn đầu đi thẳng vào trong tiểu viện vô cùng hoang tàn kia.

“Ồi dào! Có làm không đây, nơi này cũng có thể dành cho người ở sao, tiểu viện trong tiểu trấn tuyệt cốc còn tốt hơn mấy lần so với nơi này nữa!” Mới vừa bước chân vào tiểu viện lưng chừng núi này, lập tức Đường Thanh đã la lên thật to.

Tiểu viện này chẳng những không có trận pháp phòng hộ mà thậm chí ngay cả phần lớn tường bao xung quanh cũng sụp đổ xuống, ở chính giữa tiểu viện chỉ có hai gian có thể xem như phòng còn nguyên vẹn, về phần những linh mộc trong sân cũng đã sớm chết héo hết sạch, nếu như phải nói có chỗ nào đặc biệt nhất trong này thì đó chính là số linh mộc chết héo đó lên đến mười một cây! Gốc linh mộc ở giữa đã phát triển to như vại nước, phỏng chừng cũng đã thụ linh ít nhất ba bốn trăm năm rồi, mà mười gốc linh mộc xung quanh kia chỉ thụ linh chừng vài chục năm mà thôi!

Không hề nghi ngờ gì nữa, gốc linh mộc ở chính giữa kia đã bị Tiên Thiên Mộc Sát công kích, còn Trần Thiên Tông vì muốn vây Tiên Thiên Mộc Sát đó ở chỗ này nên đã trồng thêm mười gốc linh mộc ở xung quanh! Nghĩ đến đây mới rõ nguyên nhân vì sao những vùng gần nơi này lại rất hoang vu!

“Không thể nào! Lại là linh mộc chết héo, không biết chúng ta có may mắn thấy được mười một gốc linh mộc này sống lại không nhỉ? Chắc chắn... nếu được như vậy thì linh khí ắt hẳn sẽ dồi dào đến mức nào đấy?” Về mặt Bành Việt hơi chút chờ mong mà thì thầm.

“Hi! Việc này có lẽ Bành Việt ngươi phải đi cầu Đường Thanh thôi!” Lúc này Phong Nhựt mới mở miệng nói, “Các ngươi còn nhớ ở tiểu trấn tuyệt cốc không, ai là người đầu tiên phát hiện ra gốc linh mộc chết héo kia này chời không nhỉ?”

Qua lời nhắc nhở của Phong Nhựt, toàn bộ ánh mắt của đám người Lam Lăng lập tức tập trung về phía Đường Thanh, ngay tức khắc khiến cho tâm hần hơi bị sợ hãi.

“Ê này! Mọi người... Việc đó có quan hệ gì với ta đâu, dù sao ta cũng chỉ là người đầu tiên phát hiện ra thôi mà!” Đường Thanh nhanh chóng nhảy về phía sau một bước, cuống quýt khoát tay nói.

“Hi hi ! Đường Thanh, ngươi gấp gáp gì chứ! Vừa rồi bọn ta cũng chưa nói ngươi bị yêu nữ nhập thân mà, hơn nữa dù cho có bị yêu nữ hợp hồn thì đã sao? Ít ra ngươi cũng phải khiến cho linh mộc sống lại một lần nữa mới được! Đợt này tất cả chúng ta đều phải trông cậy vào ngươi rồi!” Phong Nhựt cười cười nói, mười một gốc linh mộc này chắc chắn hẳn phải phục sinh lại toàn bộ, chỉ có điều nếu như việc này thật sự mà xảy ra... giống như trước kia hẳn từng dự đoán linh mộc sẽ chết đi, thì lúc đó nói không chừng sẽ bị Lam Lăng với Minh Khê nghi ngờ, vậy thì chẳng bằng nhân cơ hội này mà tìm ai đó làm tâm binh phong vậy!

Về trường hợp việc này có thể thu hút sự chú ý của tên Bàng béo cùng đám đệ tử Trần Thiên Tông khác hay không, ngược lại hẳn cũng không cần lo lắng cho lắm, bởi vì theo tình hình lúc này thì có vẻ như chẳng có tên đệ tử Trần Thiên Tông nào ưa thích nơi này, ngay cả tên Bàng Lập kia cũng đứng cách xa mấy trăm trượng để gọi người ra đón, đến lúc đó bọn hắn chỉ cần bố trí cho tiểu viện này một bộ Như Sơn Trận Pháp thì thật không thể an toàn hơn nữa!

“Đứng đứng đứng...! Đường Thanh, ta cầu xin ngươi nhất định phải hy sinh cho yêu nữ nhập thân đi! Tương lai của chúng ta tất cả trông chờ vào một mình ngươi đấy!” Bành Việt cũng nửa thật nửa đùa mà nói.

“Được rồi, đừng bàn những chuyện tầm lưm kia nữa, Phong Nhựt, Đường Thanh và Bành Việt, ba người các ngươi phụ trách sửa chữa tường viện, thuận tiện phá luôn hai gian phòng bẩn thỉu khó coi này đi, rồi làm lại năm gian phòng sạch sẽ, xinh xắn cho ta, bây giờ ta và Minh Khê sẽ đi xem qua ba trăm mẫu ruộng Hương Linh kia!” Đối với chuyện yêu nữ nhập thân đó đương nhiên Lam Lăng không tin, tuy nhiên kiểu nói đùa này lại khiến cho tâm tình nàng cảm thấy khá hơn rất nhiều, thế nên sau khi đem tất cả công việc cực nhọc dở bản ném hết cho ba người Phong Nhựt, nàng lập tức lôi Minh Khê đi ngắm cảnh.

“Ôi trời ! Mong rằng đây sẽ là lần cuối cùng chúng ta xây nhà, nếu không thì ngay cả ta cũng cho rằng mình là thợ xây chính thống luôn rồi đấy!” Đường Thanh ôm đầu rầu rĩ, hần nhin không được mà thở dài một tiếng.

“Hắc! Có chuyện dễ làm hơn này, ngươi hãy tự mình rời khỏi đây rồi khai tông lập phái đi, sau đó đi khắp nơi thu nhận môn nhân đệ tử gì đó, như vậy ngươi có thể đem việc xây nhà cực khổ này quăng cho đồ tử đồ tôn của ngươi làm rồi!” Phong Nhựt nhin không được mà cười nói.

“Ồ? Phong Nhựt, lời ngươi nói đúng thật là chí lý, ta thật không thể khai tông lập phái, nhưng Lam sư tỷ thì có thể đấy! Nếu như đến một lúc nào đó chúng ta sinh sống không ổn, hãy lập tức vọt đến chốn phàm nhân tìm một ngọn núi nhỏ non xanh nước biếc nào đó mà thành lập môn phái, Lam sư tỷ làm chương môn, ta làm hộ pháp, còn hai người các ngươi, một tên là viện chủ Thiên Cơ Viện, tên kia làm viện chủ Thiên Xu Viện, rồi chúng ta lập tức thu nhận môn đồ khắp nơi, nói không chừng cũng có thể ăn nên làm ra đấy!” Đường Thanh bỗng nói ra ý tưởng hài hước của hắn.

“Mơ mộng ít thôi, thứ ngươi nói là thứ thảo khấu đại vương chứ không phải là một môn phái! Bắt đầu làm thôi, hai người các ngươi đi đón gỗ, còn ta đi phá phòng đây! Nếu không thì đêm nay mọi người chỉ có thể ngủ ở ngoài trời thôi!” Phong Nhựt cười lớn mà an bài.

Đội hai người Đường Thanh và Bành Việt cười cười nói nói rồi đi, trước tiên Phong Nhựt phá sập hai gian phòng kia, sau đó nhờ vào tro bụi bay đầy trời để che mắt mà bắt đầu đi đến bên cạnh mười một cây linh mộc chết héo kia tiến hành hấp thụ Tiên Thiên Mộc Sát!

Thời gian sau này do hắn đã dung hợp Tiên Thiên Mộc Sát vào trong pháp lực, vì thế quá trình hấp thụ cũng không cần phải gặp nhiều phiền phức như lúc trước, chỉ cần đưa pháp lực vào bên trong linh mộc là được rồi!

Tuy nhiên do cẩn thận để hoành thành tốt chuyện này nên Phong Nhựt chỉ hấp thụ hết Tiên Thiên Mộc Sát của mười gốc linh mộc phía ngoài, còn gốc linh mộc bốn năm trăm năm ở giữa thì tạm thời hắn không dám đụng đến, do bây giờ lượng Tiên Thiên Mộc Sát bên trong nhất định rất nhiều, nếu hắn tùy tiện hút tất cả vào tay thì nói không chừng thật sự không cách nào khống chế được.

Biện pháp tốt nhất chính là hấp thụ từng chút một, một mặt tăng cường pháp lực của mình, mặt khác vẫn cứ tiếp tục hấp thụ!

Sau khi Phong Nhựt hấp thụ hết tất cả Tiên Thiên Mộc Sát trong mười gốc linh mộc phía ngoài kia, thì bên trong cơ thể hắn cũng đã có hơn ba mươi

tia Tiên Thiên Mộc Sát, với lượng Tiên Thiên Mộc Sát này hẳn cũng phải liên tục dùng lực lượng của Mộc Linh Thạch mới có thể áp chế được, may mắn là quanh đây hiện tại không có ai, nếu không đương nhiên khó mà giấu diếm được.

“Phù! Nguy hiểm thật! Quái lạ, tại sao Tiên Thiên Mộc Sát này càng ngày càng khó áp chế vậy? Chẳng lẽ do pháp lực trong cơ thể mình không đủ mạnh hay sao?” Phong Nhựt âm thầm ngẫm nghĩ, hẳn còn nhớ rất rõ lần đầu tiên hắn dung hợp Tiên Thiên Mộc Sát dường như chẳng mệt mỏi chút nào, thậm chí còn không nhận ra bất kỳ sự tác động nào cả, thế nhưng từ khi hắn dung hợp Tiên Thiên Mộc Sát càng nhiều hơn, dù cho khả năng phóng thích Mộc Sát kiếm khí ngày càng lợi hại nhưng cảm giác không được khỏe lại càng mãnh liệt hơn nhiều.

“Sự dung hợp pháp lực của mình và Tiên Thiên Mộc Sát không có gì sai lầm, thế thì... cuối cùng vấn đề nằm ở đâu đây?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 79: Tu Luyện Công Pháp

Ánh nắng chan hòa trông rất tươi đẹp ! Dầu cho những mảnh tuyết trắng xóa phía trên Tiệp Thiên Phong kia đã vạn năm không đổi, cũng sẽ không khiến cho lòng người nơi đây biểu hiện chút vẻ lạnh lùng.

Tiểu viện nằm lọt thỏm giữa ba trăm mẫu ruộng Hương Linh đã sớm được sửa sang hoàn chỉnh. Nó được chia thành năm gian phòng khác nhau, tuy nói vẫn mang hơi hướm mộc mạc đơn sơ nhưng so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều rồi!

Trận pháp phòng hộ xung quanh tiểu viện cuối cùng cũng được Phong Nhựt bố trí xong, ngay lúc này hắn thầm cảm tạ sự giúp đỡ của Diệp Hoàng... nhờ vậy mà hiện tại hắn đã hoàn toàn học xong bốn loại trận pháp trụ cột Như Sơn, Phong Hành, Thanh Dương và Hồi Xuân, quả nhiên nhìn vào tốc độ tiếp thu này thì ngay cả Diệp Hoàng cũng nhìn không được mà kinh hãi thán phục. Nên biết rằng trong đám người có tư chất tốt nhất, thì Lam Lăng cũng chỉ mới học xong ba loại trận pháp trụ cột mà thôi.

Chính vì như thế nên nhiệm vụ bố trí trận pháp phòng ngự đương nhiên đã được giao phó hoàn toàn cho Phong Nhựt, thế nhưng bọn người Lam Lăng lại không biết rằng cách thức Phong Nhựt khắc trận pháp hoàn toàn khác xa so với bọn họ, tất cả trận pháp hắn đều dùng tâm niệm để khắc nên phương pháp khắc này chẳng những có độ khó lớn hơn mấy lần mà uy lực vì thế cũng mạnh hơn rất nhiều.

“Phong Nhựt ! Tại sao ngươi không đi cùng bọn người Lam Lăng để tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết?”

Trên một tảng đá lớn ở bên ngoài tiểu viện, Phong Nhựt đang nằm ngửa lên trời thong thả phơi nắng, còn Minh Khê thì ngồi ở bên cạnh ngẩn người nhìn lên bầu trời xa xa bỗng chợt quay sang hỏi.

“Không thấy ta đang trông coi đồng ruộng đây sao?” Phong Nhựt lại vui đùa nói. Những mảnh ruộng Hương Linh này đáng lý ra không cần phải trông chừng, bởi vì chẳng có tên tu sĩ nào lại rồi hơi đến đây trộm cắp, sở dĩ hắn nằm phơi nắng ở đây là vì trong lòng hắn đang có chuyện vướng mắc!

Cách đây không lâu, sau khi hắn hấp thu hơn ba mươi đạo Tiên Thiên Mộc Sát, chợt phát hiện bên trong cơ thể của hắn đôi lúc lại xuất hiện hiện tượng mất khống chế. Hẳn phải vận dụng sức mạnh của Mộc Linh Thạch mới có thể hóa giải được, nhưng vấn đề là linh khí sinh ra trong Mộc Linh Thạch vẫn còn quá ít ỏi.

Đến tận lúc này, Phong Nhựt vẫn còn do dự xem có nên đem hai viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm tương đối quý hiếm kia kích hoạt luôn hay không. Có lẽ chỉ cần hấp thụ tinh hoa của hai viên đó, thì nói không chừng mầm cây bên trong viên Mộc Linh Thạch kia sẽ tăng trưởng thêm một lần nữa! Nếu làm theo cách này thì rất có khả năng phiền phức Phong Nhựt gặp phải đây sẽ được giải quyết dễ dàng.

Đương nhiên Phong Nhựt cũng không phải chưa từng nghĩ qua, ngộ nhờ sức mạnh của Mộc Linh Thạch kia chỉ có thể trị phần ngọn mà không trị tận gốc thì sao..., thế nên cuối cùng hắn vẫn cho rằng chỉ cần mình có thể đem tất cả Tiên Thiên Mộc Sát dung hợp vào pháp lực trong người thì có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn. Dù sao cũng do trong khoảng thời gian qua hắn hấp thu nhiều Tiên Thiên Mộc Sát quá, ví như việc ăn cơm nhiều dễ bị đau bụng vậy, huống chi đây lại là Tiên Thiên Mộc Sát đại danh鼎鼎 trong Tu Tiên giới, đã từng khiến cho vô số tu sĩ phải bó tay, vì thế ngẫm lại việc này cũng là lẽ đương nhiên, nếu việc hấp thu mà không gặp bất kỳ chứng ngại nào thì chẳng mấy chốc hẳn đã trở thành cao thủ rồi.

Lại nói thêm, thật ra lúc này hắn đã có thể lợi dụng được Tiên Thiên Mộc Sát đến trình độ như thế, nếu như để cho những tu sĩ khác biết được chỉ sợ là sẽ phải đổ kị đến chết mất.

“Đừng rồi, Minh Khê ! Tại sao ngươi không đi tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết mà cứ ngồi ngẩn ngơ ở đây ngắm trời ngắm đất làm gì vậy?” Phong Nhựt nghiêng đầu nhìn qua bóng lưng của Minh Khê rồi hỏi.

Tuy Minh Khê đang ngồi nhưng dáng người vô cùng xinh đẹp kia vẫn rất mê người, hơn nữa mái tóc dài xõa tự nhiên lại được cơn gió thổi bay bành

bồng, quả thật khiến cho người chứng kiến cảm giác như có một dòng suối cứ tuôn chảy không thôi, ngắm nhìn mãi đến ngẩn ngơ si ngốc.

Minh Khê không quay đầu lại, nàng vẫn nhìn về phía khoảng trời xa xa, ở đâu đó có vài đám mây phiêu đảng lưu chuyển không ngừng, giống như đang biến hóa theo những tâm sự bất định trong lòng, thật muốn nắm bắt lấy chúng... nhưng trước sau chỉ có thể chạm vào hư vô mà thôi.

“Hắc Thủy Linh Quyết quả thật là một loại công pháp tu luyện đỉnh cấp, đáng tiếc cũng không thích hợp cho ta tu luyện!” Minh Khê thần nhiên nói, giọng nói kia có chút linh động kì ảo, lại pha lẫn chút ưu tư không thể nói bằng lời, nghe tựa như tiếng nỉ non của những ngọn gió đêm xào xạc!

“Hắc Thủy Linh Quyết!” Phong Nhựt thấp giọng lặp lại lần nữa, mấy hôm nay hắn đã sớm âm thầm học thuộc ba tầng đầu tiên của Hắc Thủy Linh Quyết rồi, hơn nữa cũng đã từng thử tu luyện nó, có lẽ do cảnh giới hiện tại của hắn đã được đề cao nên tâm pháp tu luyện tầng thứ nhất cũng không gặp khó khăn gì quá lớn, hơn nữa việc tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết cũng vốn không cần hủy đi pháp lực mà trước kia hắn đã tu luyện được.

Bởi trên thực tế, xét về bản chất thì pháp lực mà tất cả tu sĩ trong Tu Tiên giới đạt được đều không chênh lệch nhau bao nhiêu. Hay nói cách khác, pháp lực cũng đơn giản như nước, mà công pháp tu luyện chính là phương pháp lấy nước, chỉ cần phương pháp tu luyện khác nhau thì phương pháp lấy nước cũng khác nhau, do đó có thể lấy được nhiều hay ít nhưng không ảnh hưởng đến sự biến đổi của nước.

Tất nhiên đây chỉ là sự hình dung đơn giản nhất mà thôi, trên thực tế tính phức tạp giữa các công pháp tu luyện và các loại biến hóa vốn dĩ không thể nói bằng lời. Nhất là việc hấp thụ thiên địa linh khí, càng làm cho những biến hóa này trở nên thần bí hơn, ví như tu luyện Thanh Mộc Linh Quyết, pháp lực hình thành sẽ có khuynh hướng theo thuộc tính mộc, còn tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết thì pháp lực hình thành đương nhiên sẽ mang khuynh hướng thuộc tính thủy, nhưng nếu cả hai chúng nó đối chọi cho nhau cũng không phải là không thể, chỉ có điều tốc độ tu luyện sẽ bị chậm lại hơn nhiều so với việc chuyên tu một thuộc tính duy nhất.

Lại đề cập đến Phong Nhựt, hắn cũng không có ý định từ bỏ việc tu luyện Thanh Mộc Linh Quyết, nhưng đồng thời hắn cũng sẽ thử tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết xem thế nào. Bởi hắn không biết tại sao, khoảng thời gian lúc trước hắn thử tu luyện qua cũng không cảm thấy khó khăn hơn bao nhiêu khi cùng lúc tu luyện cả hai loại công pháp đó, giống như hắn có thể tu luyện hai thuộc tính song song vậy.

“Cứ như vậy đi ! Không bỏ chút công sức thì không thể thu được thành quả, hai viên Ngũ Hành thạch cấp thấp kia cho dù có tốt đi nữa nhưng giá trị của Mộc Linh Thạch lại lớn hơn nhiều! Nếu xử lý không xong đám Tiên Thiên Mộc Sát kia thì mình không thể nào an tâm tu luyện được!” Cuối cùng Phong Nhựt cũng đi đến quyết định, rồi thở ra một hơi mà từ trên tảng đá bật hẳn dậy, khiến cho Minh Khê ngồi bên cạnh phải giật mình la lên một tiếng!

“Này! Ngươi làm gì thế? Đừng dọa ta sợ chứ!”

“Hắc! Không có gì, trở về tu luyện đây! Ngươi cũng đừng có ngày nào cũng chờ người ra như thế, đến lúc biến thành cô ngốc thì làm sao đây?” Phong Nhựt cười hi hi nói, theo thói quen mà vươn tay vuốt vuốt đầu của Minh Khê.

“Hừ! Ngươi mới là đồ ngốc! Hơn nữa còn là một tên đại ngốc!” khuôn mặt Minh Khê hơi ửng đỏ, tức giận mà tròn mắt nhìn bóng lưng của Phong Nhựt rồi cuối cùng lại lon ton đi theo Phong Nhựt vào trong tiểu viện giống như muốn đuổi theo vậy.

Còn Phong Nhựt thì không chú ý nhiều tới Minh Khê, hắn một mạch quay trở lại gian phòng của mình, hôm nay ai cũng bị kích động vì tên mập chết tiệt kia nên bọn người Lam Lăng liền bắt đầu tu luyện điên cuồng, do đó hắn cũng không thể quá lười biếng.

Sau khi đóng cửa phòng, Phong Nhựt nhanh chóng đặt bốn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp xung quanh phòng, sau đó tay hắn kết pháp quyết, sau một hồi biến ảo lập tức một tia sáng vàng nhạt rực rỡ bên trong phòng..., nhưng rốt cuộc vẫn không xuyên thấu qua vách tường xung quanh được, tất cả quá trình chỉ hơn mười nhịp thở mà thôi.

Đây cũng chính là Như Sơn Trận Pháp mà Phong Nhựt tự mình mò mẫm ra, phạm vi phòng hộ không quá lớn, độ phòng ngự cũng không thể sánh bằng Như Sơn Trận Pháp chính tông, nhưng được cái bố trí rất tiện lợi, hơn nữa lại dễ dàng che giấu tai mắt người ngoài!

Dù sao hiện giờ trên người hắn cũng có rất nhiều bí mật không muốn để cho người khác biết rõ, tuy bọn người Lam Lăng đáng tin tưởng nhưng có một số việc nên càng ít người biết vẫn tốt hơn. Hiện giờ đã có Như Sơn Trận Pháp đơn giản này phòng hộ, nhờ vậy lúc sử dụng Mộc Linh Thạch cũng yên tâm hơn rất nhiều.

“Hi hi! Xem ra trên phương diện trận pháp mình vẫn có chút thiên phú thì phải!”

Phong Nhựt rất đắc ý tự khen một hồi, rồi sau đó mới từ bên trong thất lưng trữ vật lấy ra một viên Ngũ Hành thạch, nó được bao phủ bởi một vòng sáng xanh nhàn nhạt. Đây là Ngũ Hành thạch hạ phẩm nên thoạt nhìn ánh hào quang kia càng thêm linh động đồng thời phảng phất như muốn sống lại vậy, nếu ai bất chợt nhìn thấy chắc chắn sẽ lập tức biết ngay đây không phải là viên Ngũ Hành Thạch thông thường.

“Chà chà ! Chẳng biết đến khi nào mình mới có thể có được một viên Ngũ Hành thạch trung phẩm đây?”

Phong Nhựt vừa cảm thán vừa lấy viên Mộc Linh thạch kia ra, đến lúc này hình dạng của viên Mộc Linh thạch vẫn giữ nguyên hình trái tim, thế nhưng kích cỡ của nó đã lớn hơn một chút so với lúc trước. Trong phút chốc, quang hào quang xanh lục phát ra xung quanh viên Mộc Linh thạch sắp chạm vào viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm kia, nhất là mầm cây xanh nhạt rất xinh xắn nằm ẩn bên trong lại khiến cho người ta cảm thấy sức sống bùng bùng tuy rằng trên đó chỉ có hai chiếc lá nhỏ.

“Liệu một ngày nào đó mầm cây này có thể lớn lên thành một gốc đại thụ chọc trời chăng?” Phong Nhựt trầm nghĩ.

Cùng lúc đó hấn bắt đầu truyền pháp lực vào bên trong viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm kia, đây là lần đầu tiên hấn kích hoạt bằng Ngũ Hành thạch đẳng cấp cao hơn.

Sau mấy nhịp thở Phong Nhựt cảm thấy có chút nóng, bởi vì viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm vẫn chưa được kích hoạt, bắt đầu hấn đành phải dồn thêm pháp lực vào nhiều hơn nữa.

Cuối cùng sau khi trải qua thêm hơn mười nhịp thở, đến lúc pháp lực trong cơ thể Phong Nhựt đã bị tiêu hao gần một nửa, thì viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm kia mới miễn cưỡng phát ra một ít dấu hiệu bắt đầu kích hoạt!

“Không thể nào! Khoa trương đến vậy sao? Chẳng trách một viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm có thể đối được hai trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, thứ này quả nhiên biến thái mà!”

Lúc này đã trót cười lên lưng cọt rồi, nên Phong Nhựt cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì mà thôi, nếu không thì chẳng những hấn sẽ bị tổn thất quá nhiều pháp lực mà ngay cả viên Ngũ Hành thạch cấp thấp này cũng chẳng khác gì bị phế bỏ!

Sau khi một tia pháp lực cuối cùng trong cơ thể Phong Nhựt bị rút sạch, viên Ngũ Hành thạch cấp thấp kia rốt cuộc đã phát ra một tiếng nổ vang rất nhỏ, sau đó có một luồng sương mù màu xanh sẫm trông vô cùng dày đặc bùng bùng bay ra. Mà ngay lúc này đây Phong Nhựt cũng đã xụi lơ nằm trên mặt đất, ngay cả một chút khí lực cũng không còn!

May là Mộc Linh Thạch trong tay hấn có năng lực tự động hấp thụ, không cần hấn điều khiển đã trực tiếp hấp thụ luồng sương mù xanh sẫm kia rồi. Thế nhưng có vẻ như bên trong luồng sương mù này có ẩn chứa tinh hoa đẳng cấp rất cao nên Mộc Linh Thạch cũng không thể hấp thụ nhanh chóng được, phải trải qua thời gian uống hết một chung trà mới hoàn toàn hấp thụ xong.

“Quá là cường đại rồi! Đây chỉ mới là Ngũ Hành thạch hạ phẩm thôi, thật sự không dám tưởng tượng đến những viên Ngũ Hành thạch trung phẩm, thậm chí thượng phẩm sẽ biến thái như thế nào. Nhưng nghĩ đến nếu như thứ bảo vật này mà rơi vào tay mình, thì chắc cũng chẳng có tác dụng gì đâu!” Phong Nhựt nhin không được mà cảm thán trong lòng.

Trải qua hơn nửa canh giờ, Phong Nhựt mới miễn cưỡng khôi phục lại một chút pháp lực, nhưng khiến cho hấn có chút thất vọng chính là... viên Mộc Linh Thạch kia vẫn không có thay đổi gì, đoán chừng vẫn hấp thụ chưa đủ!

Mà thu hoạch duy nhất chính là... vốn hiểu biết về Ngũ Hành thạch lại tăng thêm một phần.

“Thứ này quả nhiên rất kỳ diệu, chẳng biết Mộc linh thạch kia đến cùng là vật như thế nào đây?” Phong Nhựt tự hỏi.

Căn cứ vào những biến hóa trước kia mà hấn đã biết, Ngũ Hành thạch và linh thạch khác tuy đều ẩn chứa thiên địa linh khí tinh thuần, nhưng ở phương diện nào đó lại có cảm giác khác nhau. Thiên địa nguyên khí bên trong Ngũ Hành thạch là thứ tu sĩ không thể hấp thụ được mà còn cần phải tiêu hao pháp lực của tu sĩ mới có thể kích hoạt.

Nhưng còn thiên địa nguyên khí bên trong linh thạch thì có thể trực tiếp được tu sĩ hấp thụ vào, nhưng chỉ cần sau khi thiên địa nguyên khí bên trong bị hấp thụ hết thì sẽ trở thành phế vật. Điều này lại không giống với Mộc Linh Thạch của Phong Nhựt, hấn có thể hấp thụ thiên địa nguyên khí của Mộc Linh thạch mà không làm nó bị hủy hoại đi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 80: Bộc Lộ Năng Lực

Bỗng nhiên một luồng hơi lạnh khó có thể nắm bắt được đang xoay chuyển bên trong đan điền của hấn, giống như những hạt mưa phùn như có như không của những cơn mưa đầu mùa rơi lất phất, mang đến cho hấn một cảm giác thoải mái kỳ lạ. Ngoại trừ thứ cảm giác dễ chịu kia, những luồng hơi lạnh này lại vô tình hóa giải hết mọi sự bất an về Tiên Thiên Mộc Sát bên trong cơ thể!

Không sai ! Chính là hóa giải mà không phải là thanh trừ hay nuốt trọn, sự hóa giải này phẳng phát như mưa thuận gió hòa, diễn ra một cách lặng lẽ!

Phong Nhựt từ từ mở mắt.... có thể thấy trong ánh mắt hấn tràn đầy kinh ngạc. Hấn thật sự không ngờ rằng sau khi pháp lực trong cơ thể hoàn toàn bị tiêu hao hết, nay chỉ vì một ý niệm đột nhiên xuất hiện trong đầu mà lại thu được điều không ngờ đến thế. Trong lúc vô tình hấn không vận chuyển Thanh Mộc Linh Quyết mà đem Hắc Thủy Linh Quyết đã từng tu luyện qua một chút để vận dụng thôi, nhưng cuối cùng lại sinh ra hiệu quả không thể tưởng tượng này!

Lại nghĩ nếu như hấn có thể tiếp tục tu luyện hết ba tầng của Hắc Thủy Linh Quyết thì nói không chừng những ảnh hưởng xấu do Tiên Thiên Mộc Sát

mang đến cũng sẽ hoàn toàn bị tiêu trừ!

“Tại sao lại như thế ?” Phong Nhựt hít sâu một hơi, lúc trước kỳ thật hắn cũng chỉ ôm tâm lý muốn thử tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết một phen mà thôi, nhưng biến hóa hôm nay lại khiến cho hắn mơ hồ phát hiện ra sự bù đắp cho nhau giữa Thanh Mộc Linh Quyết và Hắc Thủy Linh Quyết.

Thế nhưng lập tức Phong Nhựt lại có chút nghi hoặc, bởi nếu như hai loại công pháp này có thể bù đắp cho nhau thì cần gì Thanh Vân Tông phải tách ra khỏi Trần Thiên Tông. Ất hẳn khi đó các tu sĩ đã khẳng định hai loại công pháp này có thể tu luyện đồng thời nhưng cũng chưa thấy hiệu quả gì rõ rệt. Bằng không thì môn nhân của Trần Thiên Tông và Thanh Vân Tông đã sớm đồng tu hai loại công pháp này rồi!

Bởi thế nên bên trong tất nhiên là thiếu mất mắc xích quan trọng nào đó!

“Chẳng lẽ là do Tiên Thiên Mộc Sát ?” Phong Nhựt đoán đo cân nhắc trong lòng.

Đến hôm nay Tiên Thiên Mộc Sát đã hoàn toàn dung hợp với pháp lực của hắn đồng thời lại khiến cho Thanh Mộc Linh Quyết xảy ra một ít biến hóa, mà biến hóa này lại gián tiếp dẫn đến những biến hóa sau khi tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết!

Cẩn thận suy nghĩ một phen Phong Nhựt vẫn chưa đưa ra được kết luận đúng đắn nhất, bất quá việc này đối với hắn cũng không quan trọng lắm. Vấn đề mấu chốt chính là... phiền phức do Tiên thiên Mộc Sát vẫn luôn quấy nhiễu tâm tư hắn, rốt cuộc cũng đã có biện pháp tạm thời giảm bớt đi.

Uờn người đuổi cái lưng mới như, Phong Nhựt bước ra khỏi phòng đi dạo vài vòng trong sân, hắn thừa dịp không có ai mà thuận tay thu thêm vài tia Tiên Thiên Mộc Sát. Hiện giờ cũng chưa có cách nào thu hết một mạch Tiên Thiên Mộc Sát trong gốc linh mộc ở trung tâm này được nên đành phải từ từ mà thu thập vậy.

Phong Nhựt đang muốn ra ngoài tìm một chỗ vắng vẻ để kiểm nghiệm uy lực của Mộc Sát Kiếm Khí, thì bất chợt hắn gặp Lam Lăng vừa đẩy cửa phòng đi ra.

“Phong Nhựt, ngươi lại đi dạo nữa à? Tại sao không đi tu luyện? Chẳng lẽ muốn ra ngoài săn bắn một mình lần nữa à?”

“A, chuyện này...” Đương nhiên Phong Nhựt không dám nói ra dụng ý thật sự của hắn, thế nên hắn nhanh trí đáp: “Lam sư tỷ, là thế này... đệ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để học vài pháp thuật!”

“Pháp thuật? Ở cũng đúng! Ngươi đã là Luyện Khí trung kỳ nên có thể tu luyện pháp thuật được rồi, trong sân này cũng tương đối rộng rãi mà, ngươi tu luyện ở chỗ này luôn đi, vừa đúng lúc ta có thể chỉ cho ngươi một chút!” Tâm trạng của Lam Lăng hôm nay có vẻ rất vui, nên không có ý định buông tha cho Phong Nhựt.

“A, Lam sư tỷ... việc này không ổn đâu! Vạn nhất làm hỏng Như Sơn Trận Pháp thì đệ phải bỏ trí lại nữa, tất nhiên là không phải do đệ lười, mà vấn đề là sẽ lãng phí Ngũ Hành thạch dữ lắm!” Phong Nhựt mang vẻ mặt thành khẩn nói.

“Hả? Ngươi lo sẽ phá hỏng Như Sơn Trận Pháp sao?” Lam Lăng chớp mắt nhìn Phong Nhựt trong chốc lát, lúc này mới có chút dờ khóc dờ cười mà nói: “Ngươi thật sự cho rằng ngươi là thiên tài à! Tên Đường Thanh ngu ngốc kia tập luyện suốt ba tháng trời, mà đến giờ vẫn chưa thành công trong việc ổn định hóa cầu thành hình thái rõ ràng, ngươi lần đầu thử luyện mà đã muốn phá vỡ Như Sơn Trận Pháp sao?”

“Ta nói rồi, ngươi tập ngay tại đây đi. Nếu như phá hỏng Như Sơn Trận Pháp thì đích thân ta sẽ bỏ trí lại là được rồi! Bất quá ngươi định chọn Xuyên Vân hay là Thuần Tường?”

“Xuyên Vân! Đương nhiên là Xuyên Vân! Phong Nhựt, ta sẽ giơ hai tay ủng hộ ngươi đấy!” Bất chợt ngay lúc này không biết Đường Thanh đã chui từ trong phòng ra từ lúc nào, mà vẻ mặt tươi cười hết toáng lên.

“Đệ... vẫn chọn Thanh Ti Thiên thôi!” Phong Nhựt do dự một chút, lúc này mới nghiêm túc nói, loại pháp thuật có độ khó cao như Xuyên Vân hắn cũng không tin tưởng bản thân có thể học được, còn loại pháp thuật thiên về phòng ngự như Thuần Tường cũng không thích hợp với kẻ có sở trường tấn công nhanh như hắn. Chẳng lẽ hắn phải đội lên cái mai rùa mà hiền lành đứng yên tại chỗ chờ địch nhân đánh tới sao? Chủ động xuất kích mới là thứ hắn quyết tâm theo đuổi!

“À! Thanh Ti Thiên thì không được, bây giờ ngươi thi triển Thanh Ti Thiên thì e chỉ có thể làm chậm chạp vài con linh thú cấp hai, gặp phải linh thú từ cấp ba trở lên thì căn bản không có chút tác dụng nào, chỉ tổ lãng phí nhiều pháp lực mà thôi!” Lam Lăng lắc đầu phản đối nói.

Nhìn sang hai người Lam Lăng và Đường Thanh, thái độ của Phong Nhựt lại không thay đổi. Đương nhiên hắn biết pháp thuật Thanh Ti Thiên đối với linh thú ngoài cấp ba không có hiệu quả, nhưng trời được một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ là đủ rồi! Kinh nghiệm sống của bọn Lam Lăng vẫn còn nông cạn, sẽ không biết rõ trên thế gian này thứ nguy hiểm nhất không phải là linh thú mà chính là con người đấy! Nhưng thứ quy luật này Phong Nhựt cũng không cách nào diễn giải cho bọn họ một cách rõ ràng được.

“Nếu không thì thế này vậy, trước tiên đệ sẽ học pháp thuật Thanh Ti Thiên trong một thời gian, nếu như hiệu quả không rõ ràng thì đệ lại học pháp thuật Thuần Tường, tỷ thấy thế nào?”

“Cũng được! Thế nhưng trong tay ta cũng không có khẩu quyết của pháp thuật Thanh Ti Thiên, đợi lúc nào đó chúng ta ra ngoài sẽ tìm cách mua về cho ngươi học nhé!” Lam Lăng bắt đầu nhìn Phong Nhựt rồi nói. Trong Thanh Vân Tông cũng không có mấy ai chọn tu luyện pháp thuật Thanh Ti Thiên, chỉ có một vài đội săn bắt quý mô lớn mới chuyên bồi dưỡng ra người tu luyện pháp thuật Thanh Ti Thiên mà thôi, còn đối với một đội nhỏ như bọn hắn thì điều này hoàn toàn không cần thiết.

Phong Nhựt lắc đầu cười nói với Lam Lăng, “Hi! Không cần mua đâu, đúng lúc trong tay đệ có một bản khẩu quyết Thanh Tí Thiên, trong thời gian nhàn hạ mấy hôm nay cũng đã xem qua một lần, cảm thấy vẫn thích hợp hơn với đệ!”

“Ồ? khẩu quyết Thanh Tí Thiên? Ngươi lấy được từ đâu vậy? Những thứ này dù là pháp quyết cơ bản nhất cũng phải cần mấy trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp mới mua được đấy?” Lam Lăng hơi kinh ngạc mà lập tức gắng hỏi.

“Nếu như ta nói nhặt được thì tỷ tỷ có tin không?” Phong Nhựt cười ha ha, lập tức hướng về phía Đường Thanh nói: “Ngươi phải cẩn thận đấy, lần này đến lượt ngươi làm bia cho ta tập rồi!”

“Ha ha! Thật là buồn cười, ta đứng bất động ở đây nè, xem ngươi có thể làm gì ta nào?” Đường Thanh nghe thế cũng cảm thấy hứng thú, hai tay chống nạnh dương dương tự đắc mà hí hóp đứng chờ. Hiển nhiên hẳn không cho rằng một kẻ lần đầu tiên luyện tập như Phong Nhựt thì làm sao có thể dễ dàng thi triển ra Thanh Tí Thiên được!

Thấy vậy Phong Nhựt chỉ mỉm cười, sau đó hẳn không nói gì nữa. Mặc dù pháp thuật Thanh Tí Thiên này hẳn chưa từng chăm chú tập luyện, nhưng khẩu quyết đã sớm học thuộc lòng rồi. Vì thế lúc này hẳn một mặt âm thầm niệm khẩu quyết, đồng thời hai tay lập tức vung lên, cơ hồ cùng lúc đó một đạo hào quang xanh nhạt hiển hiện ngay trên hai tay của hắn!

Mất thấy cảnh này, Đường Thanh vốn còn đang dương dương đắc ý lập tức cuống quýt kêu to một tiếng, quay đầu bỏ chạy. Mặc dù hắn vẫn chưa lĩnh hội hết tất cả những pháp thuật, nhưng dù gì cũng đã hiểu đại khái chút ít. Nên vừa trông thấy quang sáng xanh trong tay Phong Nhựt, hắn làm sao không biết đây là dấu hiệu báo trước do Thanh Tí Thiên sắp phát động chứ!

Đáng tiếc Đường Thanh còn chưa chạy được mấy mươi trượng, thì quang sáng xanh trong tay Phong Nhựt đã vèo một cái rồi biến mất trong không trung mà bám đuôi theo hắn. Hai sợi dây leo vừa thô vừa to lặng lẽ mọc lên từ dưới chân Đường Thanh, thoảng cái đã cuốn lấy đuôi phải của hắn. Trước sự ngăn trở này căn bản hắn chưa kịp lao về phía trước thì cả người đã ngã xuống cái “bịch” như chó gặm bùn rồi!

Thế nhưng vẫn chưa hết, do trước đó Đường Thanh không chém đứt hai sợi dây leo kia thế nên chỉ trong nháy mắt, cả người hắn đã bị quấn chặt giống như đòn bánh tét... đến khi hắn kịp phản ứng thì cả người đã vô lực xoay chuyển tình thế rồi!

Cảnh tượng khôi hài này không khỏi chọc cho Lam Lăng cười nghiêng cười ngã, rồi sau đó Bành Việt với Minh Khê nghe tiếng chạy ra xem nào nhiệt cũng đều bị bộ dáng chật vật của Đường Thanh mà cười đến toét miệng xém chết nghen.

“Lần này không tính! Cũng do Phong Nhựt hắn... hắn đánh lén ta mà thôi... chúng ta thử lại đi!” Tồn nhiều sức hắn mới chui ra được khỏi đám dây leo kia, lúc này Đường Thanh mặt đỏ tới mang tai rồi la hoán lên.

“Được thôi! Ta sẽ cho ngươi thua tâm phục khẩu phục!” Phong Nhựt hí hóp cười nói.

Vừa rồi lúc phóng thích ra Thanh Tí Thiên kia, căn bản hắn cũng không nghĩ lại dễ dàng đến thế, mọi thứ thuận lợi tựa như nước chảy thành sông vậy.

“Ồ? Không đúng! Phong Nhựt, vừa rồi ngươi thi triển đạo Thanh Tí Thiên kia chẳng lẽ pháp lực không bị tiêu hao bao nhiêu à?” Lúc này, Lam Lăng chợt quan sát tỉ mỉ mà phát hiện ra vấn đề này, và cả đám người Đường Thanh từ phía sau cũng nhìn sang hắn như đang đối diện với con quái vật nào đó. Vừa rồi do tình cảnh lúng túng của Đường Thanh nên mọi người cũng không chú ý lắm, nhưng hiện giờ mới phát hiện ra bộ dạng của Phong Nhựt vẫn khí định thần nhàn (*), giống như chẳng tiêu hao pháp lực gì cả.

“Ừ nhỉ... quả đúng như vậy!” Phong Nhựt cũng sững sờ một chút.

Nếu như không phải Lam Lăng nói ra thì quả thật hẳn vẫn không phát hiện ra vấn đề này, sở dĩ Lam Lăng bắt hắn cẩn thận cân nhắc nên tu luyện loại pháp thuật nào, nguyên nhân cơ bản nhất chính là sự tiêu hao pháp lực của từng loại pháp thuật là rất lớn, như Hóa Cầu thuật chẳng hạn, chỉ cần phóng thích một lần thì hao tổn gần như toàn bộ pháp lực rồi, nhưng hiện tại xem ra hắn chỉ tiêu hao một chút mà thôi.

“Tiếp nào ! Đường Thanh, luôn cả Bành Việt đi, hai người các ngươi hãy làm bia, còn Phong Nhựt ngươi thử tiếp tục phóng thích Thanh Tí Thiên, và để ý xem thử có thể thi triển ra được bao nhiêu lần” Giọng nói của Lam Lăng ngập tràn hưng phấn.

Bởi vì tuy loại pháp thuật Thanh Tí Thiên này rất khó nuốt như gân gà, nhưng nếu như có thể phóng được ba lần bốn lượt liên tiếp mà không ngừng, thì tuyệt đối có thể khiến cho cục diện căn bản trong một trận chiến sẽ thay đổi.

“À... được !” Tự thân Phong Nhựt cũng cảm thấy lạ lẫm và hưng phấn dâng trào, vừa rồi đạo pháp thuật Thanh Tí Thiên kia có thể nói là bình thường cũng chẳng có gì đặc biệt, thế nhưng bất quá chỉ tiêu hao khoảng hai thành pháp lực mà thôi, điều này cũng có nghĩa là hắn có thể liên tục phóng thích ra năm lần Thanh Tí Thiên!

Lúc này Đường Thanh với Bành Việt liền bị đem ra làm bia luyện tập thì không dám khinh thị nữa, không hèn mà cùng nhảy lui về phía bên kia của tiểu viện, thậm chí Đường Thanh còn trực tiếp rút kiếm trong tay ra nữa.

“Ha ha! Hai người các ngươi làm quái gì mà cẩn thận thế!” Phong Nhựt hít sâu một hơi rồi dựa theo trình tự lúc trước mà lặp lại một lần nữa. Hẳn hội tụ pháp lực trong cơ thể, sau đó trôi chảy giống như hành vân lưu thủy tho triển ra một đạo pháp thuật Thanh Tí Thiên, lúc này tốc độ phóng thích dường như còn nhanh hơn lúc trước nữa, nhưng điều này cũng không quan trọng lắm, mà thứ trọng yếu nhất là trong cơ thể hắn vẫn còn pháp lực dư thừa để có thể tiếp tục thi triển ra Thanh Tí Thiên!

“A....” Lúc này Đường Thanh đang đứng ở đằng xa vừa thấy quang sáng xanh trong tay Phong Nhựt lóe lên là hần phản ứng hết sức nhanh chóng, ngay tức khắc thanh kiếm trong tay vung lên như múa, nỗ lực bao phủ chặt chẽ xung quanh thân mình, e là đến một cơn gió cũng không lọt qua nổi. Phương pháp này của hần quả thật có tác dụng, hai đạo thanh đằng kia vừa mới ngoi lên đã bị hần chém thành phần vụn!

“Ha ha! Phong Nhựt, mau đến đây... ta đã nói rõ rồi! Vừa rồi là người đánh lên nên ta vô ý bị người bắt được thôi. Muốn đem ta ra làm bia à, vậy cũng phải hỏi qua thanh Long Tuyền kiếm trên tay ta đã!”

Nhìn Đường Thanh ngửa mặt lên trời cười sặc sụa, trên mặt Phong Nhựt cũng chỉ khẽ mỉm cười. Hai tay hần lại biến ảo, sau khi quang sáng đầu tiên biến mất, thì tức thời quang sáng xanh thứ hai cũng xuất hiện theo, rồi sau đó là quang sáng thứ ba..., rốt cuộc chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi hơn mười nhịp thở, thế mà hần đã nhanh chóng xuất ra ba lượt Thanh Tì Thiên!

Lần này Đường Thanh không chịu nổi nữa, hần còn chưa kịp chặt đứt hoàn toàn đạo Thanh Tì Thiên thứ nhất thì đạo Thanh Tì Thiên thứ hai đã xuất hiện, ngay lúc hần luồng cuồng tay chân ứng phó thì đạo Thanh Tì Thiên thứ ba lại hiện ra.

Vì thế nên rất nhanh hần tiếp tục bị quán trở lại thành đòn bánh tét!

“A...! Ta không phục ! Tại sao lại cứ nhắm vào ta mà nhốt hoài thế này?”

(*) Khi định thần nhân: trấn định bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 81: Mũi Nhọn

Mặc cho Đường Thanh có phục hay không, biểu hiện vừa rồi của Phong Nhựt làm cho toàn bộ mấy người Lam Lăng ngo ngẩn cả ra! Bởi vì để có thể liên tục thi triển ra năm lần pháp thuật thì ít nhất tu vi cũng phải là Trúc Cơ kỳ.

Mãi đến nửa ngày sau Lam Lăng mới hoàn hồn nói: "Phong nhựt, người làm như thế nào? Pháp lực của người rõ ràng không có dồi dào như vậy mà! Hay là người..."

Phong nhựt chen ngang cười trả lời: "Rất đơn giản! Pháp lực của ta không có gia tăng, khi thi triển Thanh Tì Thiên tuy có tiêu hao pháp lực nhưng không nhiều như các loại pháp thuật khác, cho nên ta mới nói pháp thuật Thanh Tì Thiên rất hợp với ta!" Hần không muốn giấu diếm ý định tu luyện pháp thuật, bởi vì khi chiến đấu thì kiểu gì mấy người Lam Lăng cũng sẽ biết được.

"Lam sư tỷ, ta cũng muốn học Thanh Tì Thiên!" Đường Thanh chợt lên tiếng. Lúc này thật vất vả hần mới thoát khỏi đám dây leo quấn tròn quanh thân.

"Học cái đầu người ấy ! Nếu người không nghĩ ra biện pháp học cho xong hóa cầu pháp thuật, thì hãy chờ ta sẽ giáo huấn người thế nào!" Cắt ngang lời Đường Thanh, ánh mắt Lam Lăng vừa cô quái đảo qua cả người Phong Nhựt. Nhưng nàng không nói gì nữa mà phất tay ra hiệu cho Đường Thanh cùng Bành Việt quay trở lại tập trung vào việc tu luyện, cuối cùng mới thấp giọng hỏi: "Phong Nhựt, người chắc chắn là không bị yêu nữ nhập vào người chứ?"

Vừa nghe Lam Lăng nói thế, may là phong Nhựt vẫn luôn trấn tĩnh, không thì đã phì cười vào mặt nàng rồi! Từ lúc nào mà vị sư tỷ Lam Lăng nghiêm khắc lạnh lùng cũng đi tin vào chuyện đó chứ?

"Tên mập chết bầm! Tên Bàng Lập chết bầm! Tên mập chết bầm!"

Bên trong ba trăm mẫu ruộng lúa Hương Linh, bọn ba người Phong Nhựt, Đường Thanh, và Bành Việt đang tự mình huy động kiếm khí để thu hoạch gạo Hương Linh. Tính đến hôm nay thì bọn họ đã tới Trần Thiên Tông được hơn một tháng, đây là thời điểm thu hoạch gạo Hương Linh cho nên Lam Lăng ra lệnh ba người bọn hần làm việc này. Đang mãi mē tu luyện rồi bị bắt chạy tới thu hoạch, vì thế cả ba tên đều mang vẻ mặt đau khổ vừa cắt từng gốc cây Hương Linh vừa nguyền rủa lão mập Bàng lập không thôi.

"Tên Bàng Lập chết bầm! Nếu như không phải vì thấy ở đây có nhiều cây linh mộc, thì lão tử ta mới đành chịu chút khổ cực như vậy, chứ thà làm tán tu ít ra cũng được tiêu dao tự tại hơn!"

Đương nhiên tất cả oán niệm trút lên đầu lão mập Bàng Lập không phải chỉ có mỗi mình Đường Thanh. Nhưng kể từ khi hần bước vào ruộng Hương Linh thì cái miệng chưa bao giờ ngừng việc chửi rủa, đối với hần dường như việc chửi rủa lão mập đã là một thói quen mất rồi!

Ngược lại bên cạnh Bành Việt vừa thôi sáo vừa hăng say thu hoạch. Bởi vì kể từ hơn mười ngày trước trong sân tiểu viện cả mười một cây linh mộc một

lần nữa đều nảy mầm sống lại, hán lập tức biết cái địa phương hoang vắng này sẽ trở thành bảo địa dành cho người tu luyện. Cho nên cho dù là cực khổ thế nào đi nữa thì cũng chẳng làm cho hán khó chịu. Hán càng mong muốn lão mập Bàng Lập cả đời quên lãng luôn việc bọn họ đang trú ngụ nơi này.

Đĩ nhiên cả Lam Lăng và Đường Thanh cũng có cùng suy nghĩ như thế, bởi vì cho dù là đi nữa cũng đều hiểu rõ một khi tất cả mười một cây linh mộc hoàn toàn phát triển trở lại, mỗi ngày sẽ phát ra linh khí nồng đậm đến cỡ nào!

]

Đối với chuyện này mọi người đều không tìm ra nguyên nhân nhưng cuối cùng đều quy kết trên người Đường Thanh đã bị vào một tiểu yêu nữ bám vào. Ai bảo hán lại là người đầu tiên phát hiện việc những cái linh mộc một lần nữa nảy mầm làm gì?

Việc thu hoạch ba trăm mẫu Hương Linh ruộng lúa, tính ra mỗi người bọn phong nhược phải thu hoạch một trăm mẫu. Dù sao mấy loại chuyện lật vật này chẳng đáng để Lam Lăng tự mình động thủ nên nàng cứ phó mặc tất cả cho ba người bọn hán.

Cái gọi là thu hoạch này đương nhiên khác xa so với việc phạm nhân gặt lúa, ba người chỉ cần dùng kiếm khí cắt đi từng khóm Hương Linh một, với sự sắc bén của kiếm khí thì không đến một ngày là có thể thu hoạch xong.

Bất quá nếu bàn về kỹ xảo cùng tốc độ thì Phong Nhược đúng là hơn xa Đường Thanh cùng Bành Việt, bởi vì hán thỉnh thoảng phóng ra mộc sát kiếm khí. Một tia mộc sát kiếm khí khi đánh ra ít nhất là có thể cắt rụng mấy trăm gốc cây Hương Linh cho nên không tới ba canh giờ một trăm mẫu Hương Linh ruộng lúa đã được hán thu hoạch xong. Thấy vậy hai người Đường Thanh và Bành Việt buồn bực không dứt, chỉ có thể đem lửa giận phát tiết lên người lão mập Bàng Lập.

Làm xong tất thấy nên Phong nhược thoải mái nhàn nhã tìm một chỗ bằng phẳng ngồi ngắm cảnh vật xung quanh, bất chợt hán phát hiện trên bầu trời không trung phía xa xa xuất hiện hơn mười đạo bóng đen. Chắc chắn đây là tọa kỵ phi hành của người tu đạo, xem ra phương hướng phi hành chính là đến ruộng Hương Linh này.

"Đệ tử của Trần Thiên Tông đang đến đây sao?"

Phong Nhược khẽ chau mày, nhưng hán nghĩ điều đó khó có thể xảy ra. Bởi vì cái nơi bọn hán đang đứng được coi là nơi khi ho cò gáy của Trần Thiên Tông, chắc chẳng tên đệ tử nào thêm mò đến. Đoán chừng những người đó cũng chẳng qua chỉ là người tu đạo đi ngang qua mà thôi.

Nhưng lại rất nhanh Phong Nhược phát hiện mình đã đoán sai, mười mấy người tu đạo đích xác là đệ tử của Trần Thiên Tông. Tuy nhiên tất cả bọn chúng từ không trung đáp xuống liền không nói lời nào, chúng lập tức đều phóng xuất kiếm khí bắt đầu thu hoạch đám lúa Hương Linh còn lại!

Một màn này làm cho Đường Thanh cùng Bành Việt ngẩn cả người, chẳng lẽ nói bọn người kia Tới đây giúp đỡ bọn hán ?????

"Mau ngăn cản bọn chúng lại! Bọn chúng đến đây cướp gạo Hương Linh của chúng ta đó!" Phong Nhược kêu to nhắc nhở hai người kia rồi đứng thẳng dậy phóng qua đám người với tới!

Nghe được lời nói của Phong nhược cả hai người Đường Thanh cùng Bành Việt lúc này mới tỉnh ngộ. Năm nay bọn họ còn cần phải nộp lên trên ba vạn cân gạo Hương Linh, cũng may các cây gạo Hương Linh đều thuận lợi sinh trưởng nên tính ra bọn họ còn có thể thu được mấy ngàn cân cho mình. Nhưng nếu để bọn người này cướp đi thì không chừng bọn hán còn thiếu số lượng để nộp lên trên!

Phát hoảng kêu to một tiếng, hai người Đường Thanh và Bành Việt đang buồn bực này giờ nên càng muốn phóng qua mà trút nỗi bực tức lên đầu bọn này. Không ngờ đối phương tựa hồ như đã rất quen thuộc với tình huống này, trong bọn chúng lập tức nhảy ra hai tên Luyện Khí hậu kỳ tiến lên ngăn cản hai người bọn Đường Thanh, về phần những người khác còn lại vẫn gấp rút thu gặt lấy những cây gạo Hương Linh!

"Ghe thật!"

Bởi vì khoảng cách giữa Phong Nhược và ruộng lúa rất xa nên chờ đến khi hán xông lại gần thì số cây gạo Hương Linh chưa kịp thu hoạch đã bị bọn chúng cướp đi một nửa. Trong khi đó hai người bọn Đường Thanh mặc dù điên cuồng công kích nhưng dù sao tu vi của đối phương không phải là thấp nên trong khoảng thời gian ngăn cản bản không cách nào phân ra thắng bại!

Lúc này mắt thấy Phong Nhược đang vọt tới, trong đám người đó lại tách ra một người nghênh chiến, còn những người còn lại toàn lực thu hoạch, đoán chừng chỉ cần khoảng nửa thời gian uống cạn một chun trà thì số cây gạo Hương Linh còn lại hoàn toàn bị bọn họ cướp sạch!

Dưới tình thế cấp bách, Phong Nhược cũng bất chấp giờ tay lên phóng ra một đạo Thanh Tì Thiên bản về phía tên tu đạo vừa lao ra nghênh chiến. Tuy nhiên do kinh nghiệm chiến đấu của đối phương cũng phong phú, tam phẩm kiếm khí trong tay nhanh chóng biến ảo hai cái cắt đứt hai dây leo phóng qua! Đồng thời thân hình của hán cơ hồ không có dừng lại mà nhanh như tia chớp nhắm hướng Phong Nhược công tới!

"Hừ!"

Hừ lạnh một tiếng, phong Nhược trực tiếp lấy từ trong túi trữ vật ra thanh tam phẩm kiếm khí mà hán đã đoạt được, sau đó trong nháy mắt hán phóng qua đối phương ba kiếm đón đỡ lại thế công của đối phương!

"Ồ?"

Người nọ ồ lên một tiếng, hiển nhiên không ngờ rằng Phong Nhược cứ đơn giản như thế có thể đón lấy công kích của hán. Bất quá ánh mắt của hán cũng

chẳng kinh ngạc là mấy, khẽ quát một tiếng tam phẩm kiếm khí trong tay bỗng nhiên có thêm một đoàn hỏa quang sáng lóng lánh, ngay lập tức một đoàn Hỏa Long kiếm khí phóng ra lao tới Phong Nhựt!

"Không thể ngờ người này là một cao thủ!" Đối mặt với luồng hỏa long kiếm khí kia phong nhựt chỉ có thể vội vã lui về phía sau bởi vì ... nhữn lực của Hỏa Long thì không kém chút nào so với băng sương kiếm khí của Mã Viễn. Cho dù hiện tại phong nhựt đang mặc trên người bộ có Lăng Vân với khả năng phòng ngự cao nhưng nếu là bị chính diện đánh trúng thì cũng sẽ không dễ chịu chút nào!

Ngay lập tức thân hình của Phong Nhựt lui nhanh về phía sau đồng thời hất lạng lẹ phóng ra một đạo mộc sát kiếm khí như thanh quang vọt qua đồng thời giờ tay thì triển Thanh Ti Triển một lần nữa. Ngay tức thì hai dây leo Thanh Đằng thô to trong nháy mắt chui từ dưới đất lên hướng chân trái của kẻ đó mà quấn!

"Ồ?"

Lần này người nọ không nhin được kinh ngạc ồ lên một tiếng. Vốn hấn cho rằng phong nhựt thi triển một lần Thanh Ti Triển thì sau đó sẽ không cách nào thi triển lại có thể thi triển một lần nữa!

Tuy đang kinh ngạc về tình huống trước mắt nhưng phản ứng người nọ vẫn nhanh nhẹn như cũ, tay cầm thanh tam phẩm kiếm khí đâm xuống dưới, hai cái dây leo Thanh Đằng căn bản không thể chạm vào thân thể hấn mà trực tiếp bị cắt nát bấy!

Nhưng chính vì thế mà hấn đã lộ ra sơ hở phần thân trên, lập tức tia mộc sát kiếm khí hiện ra ánh sáng lạnh nhanh như tia chớp đánh trúng cổ tay còn lại của hấn. Quá đau đớn nhất thời hấn ném đi thanh tam phẩm kiếm khí trong tay để bịt lại vết thương đang tuôn máu xối xả. Hấn cúi đầu nhìn qua thì cánh tay phải của mình đã bị cắt đứt gần một nửa!

Chưa kịp chờ hấn phát ra một tiếng kêu la thì một đạo hắc ảnh nhanh như tia chớp xuất hiện sau lưng hấn, lập tức sau ột hấn lập tức cảm nhận được bị người ta đánh vào! Rồi sau đó hấn chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm hoàn toàn mất đi ý thức!

"May mắn cho ngươi! Nếu không phải nhìn ra ngươi là đệ tử Trần Thiên Tông thì ta đã sớm làm thịt ngươi một trăm lần rồi!"

Phong Nhựt tiện tay thu lấy thanh tam phẩm kiếm khí trên mặt đất, thân hình không dừng lại mà công tiếp qua những kẻ còn lại đang mải mê thu hoạch!

Những đệ tử Trần Thiên Tông còn lại hiển nhiên không ngờ rằng chỉ trong thời gian mười lần hô hấp mà Phong Nhựt có thể thu phục được đồng bạn nên căn bản chẳng ai kịp đề phòng!

Đầu tiên Phong Nhựt phóng ra một dây Thanh Ti Triển vây khốn lấy tên đệ tử Trần Thiên Tông gần nhất. Sau đó thừa dịp tên đó đang ngầy người liên tục tốc độ của hấn xông lên trước phóng ra một cước đá ngất tên đó! Rồi thừa dịp hỗn loạn hấn lại nhanh chóng hạ thêm 3 tên đệ tử Trần Thiên Tông nữa.

"Kết trận!"

Lúc này đám đệ tử còn lại của Trần Thiên Tông rốt cục kịp phản ứng, lập tức dừng lại việc thu hoạch Hương Linh, tụ lại kết thành thể trận khiến Phong Nhựt không cách nào đã thương thêm ai được!

"Các ngươi tốt cùng là người phương nào? Dám tự tiện đến đây cướp gạo Hương Linh! Chẳng lẽ không biết đây đều là số gạo nộp lên Trần Thiên Tông trên hay sao?" Lúc này, Lam Lăng cùng Minh Khê cũng đã nghe tiếng náo động mà chạy tới. Cùng ba người bọn Phong Nhựt tạo thành thể giăng co với đám đệ tử Trần Thiên Tông.

Vừa rồi bị thủ đoạn nhanh như chớp của Phong Nhựt làm cho bất ngờ đồng thời thấy mấy tên đồng bạn đang nằm hôn mê bất tỉnh nên, vậy chín tên đệ tử còn lại Trần Thiên Tông đều tỏ ra đề phòng. Liếc trước nhìn sau một hồi mới có một tên đệ tử của Trần Thiên Tông bước ra, nhìn xem ra có chút địa vị trong cả đám đệ tử cười lạnh một tiếng nói: "Ít nói nhảm thôi! Đây coi như là lễ ra mắt của ngoại môn đệ tử. Vốn là chỉ là muốn cho các ngươi một chút giáo huấn, nhưng các ngươi không biết tốt xấu lại dám đánh đã thương Cảnh sư huynh, không biết lão đại của Cảnh sư huynh là người nào sao? Là Vô Ngân lão đại! Mấy người các ngươi lần này chết chắc!"

"Cút đi mấy tên khi kia! Ta chẳng thèm phải biết Vô Ngân là tên gì nữa! Đem mấy tên nằm bò ở đây vác về rồi sau đó nhận lỗi với ta! Nếu không, xem ai ác hơn ai!" Đường Thanh quát lên một tiếng lớn. Hấn nhắc chân làm như sẽ dẫm lên tên đệ tử nằm bất tỉnh dưới đất! Hấn và Bành Việt vừa rồi không thể đã bại được tên đệ tử nào nên sự bức tức bị dồn nén như muốn xả ra lên đầu bọn này cho hả giận!

"Hừ! Muốn chúng ta xin lỗi chuyện này thì nằm mơ đi nhé, tiểu tử ngươi chưa đủ tuổi để có thể uy hiếp chúng ta! Đi! Bọn họ không dám làm gì đâu, lại thật sự như muốn giết người, phải đi giam luật điện tố cáo bọn họ!" Mấy tên đệ tử Trần Thiên Tông này cũng ngoan độc, chúng mặc kệ bốn tên đồng bạn bất tỉnh dưới đất nhắm giăng họa cho bọn Phong Nhựt đánh người. Chúng chỉ mang theo tên bị Phong Nhựt đánh ngất mà bọn chúng gọi là Cảnh sư huynh nghiêng ngàng rời đi!

Đường Thanh cùng Bành Việt mặc dù không cam lòng, nhưng Lam Lăng cùng Phong Nhựt không có động thủ nên bọn họ cũng chỉ chửi vói theo đám người bỏ đi.

"Lam sư tỷ, chúng ta cứ bỏ qua như vậy sao? Mấy người nằm đây làm sao bây giờ?" Bành Việt lúc này hỏi.

"Người thì cũng thả rồi, bắt quá mấy tên này cũng tổng về không lưu lại được!" Sắc mặt Lam Lăng âm trầm nói, rồi cùng Minh Khê xoay người rời đi!

"Vâng!"

Chờ hai người Lam Lăng tiến vào phía sau tiểu viện, hai tên Đường Thanh và Bành Việt hô to một tiếng rồi tản cho bốn tên đệ tử một trận như đòn trút đi bực tức này giờ. Đánh no đánh chán rồi một cước tổng khứ cả bốn tên ra ngoài tiểu viện!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 82: Hạ Tam Viện

"Lam sư tỷ, tính ra số gạo Hương Linh bị cướp khoảng chừng hơn sáu ngàn cân, tất cả số gạo còn lại vẫn chưa tới ba vạn cân, nếu để lại số gạo cho chúng ta dùng đủ nửa, thì khả năng sẽ không đủ sản lượng nộp lên trên rồi!" Bành Việt đang đứng trong sân cần thận tính toán.

Đạo này cũng do mười một cây linh mộc đồng thời sống lại, tuy rằng mọi người đều thống hận Bàng Lập nhưng tạm thời còn chưa đến mức tìm lỗi gây hấn.

"Những tên hỗn đản kia thật sự là đáng giận, đến gạo Hương Linh mà cũng chạy đến tranh đoạt nữa! Chẳng lẽ bọn họ đói đến điên lên hết rồi thì phải?" Đường Thanh có chút nghi hoặc nói.

Lần này đứng ra bọn họ chiếm tiện nghi rất lớn, chỉ tính chiến lợi phẩm thôi đã có giá trị hơn nhiều so với số gạo Hương Linh bị cướp đi. Đến như Đường Thanh và Bành Việt, mỗi tên đều thu hoạch được một thanh Kiếm khí tam phẩm đây.

"Không phải là bọn chúng chết đói mà là không muốn ăn thứ bánh gạo có mùi vị đáng sợ kia!" Phong Nhưộc đột nhiên mở miệng nói.

"Quy mô Trấn Thiên Tông không giống Thanh Vân Tông của chúng ta, từ trên xuống dưới mấy vạn người, trừ những người có tu vi Trúc Cơ kỳ ra thì những người còn lại đều phải ngày ngày ăn cơm. Nhưng loại gạo Hương Linh này rất khó bảo quản được lâu, vì vậy ta đoán tất cả số gạo Hương Linh nộp lên trên đã số đều đã bị chế biến hết thành bánh gạo, sau đó mới phân phát ra đệ tử toàn Tông. Thứ này khó ăn cỡ nào thì tất cả mọi người đều đã biết mà! Chẳng ai lại chấp nhận từ bỏ hương vị ngọt ngào ngon miệng và mới lạ của gạo Hương Linh, mà đi ăn thứ bánh gạo khó nuốt kia chứ? Cho nên bọn họ mới đến cướp gạo Hương Linh của chúng ta, tưởng đâu là đòi dạy chúng ta một bài học gì gì đó, nhưng ta nghĩ thực sự đều có nguyên do sâu xa cả!"

Nghe xong lời phân tích của Phong Nhưộc mọi người đều gật gù đồng ý, kể từ khi bọn họ rời Thanh Vân Sơn đến hôm nay đều được ăn trực tiếp thứ gạo Hương Linh thơm ngon này. Về phần chế biến ra bánh gạo thì hầu hết tất cả mọi người đều không muốn nghĩ tới, bây giờ ngẫm lại cũng thấy khá đáng thương cho những tên đệ tử vừa đến đây cướp bóc.

"Thôi được rồi! Cứ nộp lên trên hai vạn năm nghìn cân trước đi, phần dư ra chúng ta để lại dùng dần. Về phần báo cáo với tên Bàng Lập chết bầm thì cứ nói toàn bộ số gạo còn lại đều bị bọn vừa rồi cướp hết rồi, chẳng lẽ lão có thể điều tra ra được sao, ngược lại từ giờ trở đi cần phải đề phòng đám người Vô Ngân kia đấy!" Lam Lăng trầm ngâm nói.

Tuy nhiên nàng vừa dứt lời liền chợt nghe tiếng một đám người kéo đến trước sân tiểu viện, đếm sơ qua khoảng hơn hai ba chục người gì đó!

"Bên trong có ai không? Có Bộ Phi Minh của Khinh Vân Viện cầu kiến!" Lúc này chợt nghe tiếng một người la to vọng vào.

"Bộ Phi Minh?" Mấy người Phong Nhưộc liếc nhìn nhau, vốn bọn họ còn cho rằng đây là đám người Vô Ngân kéo đến trả thù nữa chứ, không ngờ rằng bọn người này rất có tôn ti trật tự.

"Chúng ta cùng đi ra xem bọn chúng dám làm gì nào!" Lam Lăng sắc mặt trầm xuống liền đằng đằng sát khí dẫn đầu cả đám kéo ra ngoài, đương nhiên có cả Đường Thanh và Bành Việt theo sát ở phía sau.

"Minh Khê, người ở lại trong sân này nhé!" Phong Nhưộc cản Minh Khê lại không cho đi theo. Không phải hấn lo lắng bọn ngoài kia có thể gây nguy hiểm gì cho nàng, bởi vì tuy đối phương tới đây trả thù nhưng nếu là đệ tử đồng môn tất nhiên không thể làm quá tay được, vì thế đám bốn người bọn họ ắt hẳn có thể ứng phó được, chỉ sợ mỗi trường hợp sẽ có người nhận ra thân phận của Minh Khê mà thôi.

Bởi vì Phong Nhưộc luôn luôn có một dự cảm rằng, Minh Khê chính là người tu đạo thuộc địa phận Nhạn Nam này!

"Người cẩn thận chút!" Minh Khê sắc mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt nàng toát lên tia vui vẻ.

Yên lặng gật gật đầu, Phong Nhưộc xoay người đi theo Bành Việt đi ra ngoài sân, tuy nhiên khung cảnh nơi đó vừa lọt vào trong tầm mắt đã khiến cho

hắn phải lấp bấp kinh hãi. Chỉ thấy trong khoảng trống hơn mười trượng, có ít ra cũng tới bốn mươi đệ tử Trần Thiên Tông, trong đó một nhóm người đang đứng trên mặt đất, còn thêm một số người nữa đang khổng chế các loại phi hành tọa kỵ bay ở giữa không trung!

Tuy những người này tựa như đứng rất lộn xộn, nhưng dựa trên kinh nghiệm chiến trận của Phong Nhựt thì nhận ra không phải họ đứng một cách lung tung. Hắn dám khẳng định, nếu như lúc này có tình huống phát sinh bất ngờ thì tất cả bọn họ sẽ luôn chiếm tiện nghi và công kích trước đối phương!

Những người này không hề đơn giản!

Trong lòng Phong Nhựt đề cao cảnh giác, lập tức ánh mắt của hắn rơi vào kẻ đứng gần nhất, đó là một thanh niên nam tử khoảng hai mươi mấy tuổi, trên người mặc chiếc áo trắng thư sinh trông rất tao nhã, hé ra trên khuôn mặt anh tuấn là nụ cười thân nhiên, chỉ cần liếc mắt nhìn qua lập tức làm cho người ta nhìn không được mà sinh ra hảo cảm. Ngay trên lưng hắn lộ ra một thanh kiếm khí lam sắc tỏa ra ánh sáng bàng bạc càng làm cho khí chất của hắn thêm phần tiêu sái!

Nhưng mà điều càng làm cho Phong Nhựt cực kỳ kinh ngạc chính là tu vi của hắn, rõ ràng đã đạt tới Trúc Cơ kỳ!

Có thể nói tất cả đám người bọn Phong Nhựt khi nhận ra tu vi của bạch y nam tử đều ngây ngẩn cả người, cùng một nhân vật có tu vi như vậy đối đầu thì bọn họ chẳng còn cửa thắng.

Lam Lăng là người đầu tiên khôi phục lại vẻ mặt bình thường, nàng vội vàng thi lễ: "Bái kiến sư thúc!"

"Hả! Sư thúc? Ta già dữ lắm sao?" Bạch y nam tử cười lớn, phong thái nhẹ nhàng nói: "Không cần gọi ta là sư thúc, chỉ cần gọi ta một tiếng sư huynh thôi được rồi. Dù sao ta cũng mới Trúc Cơ thành công cách đây ba tháng mà thôi, hơn nữa với tư chất của sư muội e rằng không bao lâu nữa cũng Trúc Cơ cho coi! Vừa rồi ta có nghe nói sư muội chỉ cần vài chiêu là đánh bại được tên côn đồ Cảnh Tam của Nam Hoa Viện, thật sự ta cảm thấy rất vui mừng! Ta hết sức ngưỡng mộ nên muốn tới đây bái kiến dung nhan của sư muội một phen, thật xin lỗi nếu đã quấy rầy sư muội trong lúc tu luyện. À đúng rồi, tên ta là Bộ Phi Minh, không biết sư muội xưng hô như thế nào?"

Vừa nghe lý do Bộ Phi Minh tới đây mấy người Phong Nhựt đều ngơ ngác nhìn nhau. Người này mặt dày thật, cứ tưởng nói thế là khiến người khác không nghi ngờ nữa sao? Hơn nữa kẻ đánh bại tên Cảnh Tam kia có phải là Lam Lăng đâu?

"A! Nguyên lai là Bộ sư huynh! Không biết sư huynh tới đây là muốn đòi lại công bằng cho tên Cảnh Tam hay chỉ muốn xem náo nhiệt?" Lam Lăng lúc này đã sớm khôi phục lại bình tĩnh, nhưng cũng chưa vội giới thiệu tên mình ngay.

Tuy nhiên Bộ Phi Minh lại tựa hồ như không để ý, chỉ mỉm cười nói: "Sợ là sư muội hiểu lầm rồi, Cảnh Tam của Nam Hoa Viện là thủ hạ của Vô Ngân, mà cái tên Vô Ngân kia trời sinh ra đã âm hiểm xảo trá, tác phong làm việc cực kỳ ngoan độc. Chỉ vì muốn đạt được mục đích nên hắn không từ bất kỳ thủ đoạn nào, hơn nữa có một vị Trưởng lão của bốn Tông là trưởng bối của hắn. Do đó hắn luôn hoành hành ngang ngược trong khu vực Hạ Tam Viện chúng ta, đã có rất nhiều đệ tử bị nhục nhã đánh chỉ gậy trong lòng mà không dám nói ra! Như tình cảnh vừa rồi của sư muội là một minh chứng, tuy nhiên các người đã đánh trọng thương đám thủ hạ của hắn, sợ rằng sau này hắn sẽ vì tư thù mà không từ mọi thủ đoạn để hành hạ các người!"

Nói đến chỗ này, Bộ Phi Minh ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Tại hạ tuy rằng không cách nào trực tiếp dạy cho tên Vô Ngân kia một bài học, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép hắn cứ hoành hành như thế. Chính vì vậy ta mới mang theo đám sư đệ cùng chung chí hướng này, nếu tên Vô Ngân dám càn rỡ ta tuyệt đối sẽ đứng ra ngăn cản hắn bằng được!"

"Hừ! Thật đúng là một kẻ miệng lưỡi trơn tru!" Phong Nhựt âm thầm nhếch miệng. Sở dĩ tên Bộ Phi Minh đến đây chủ yếu là do bản thân mình chỉ cần vài chiêu đã hạ gục tên Cảnh Tam kia, hắn thấy thực lực không tồi nên muốn đến đây lôi kéo về phe hắn.

"Thì ra là thế, thật đã làm phiền tới Bộ Phi Minh sư huynh quá. Tuy nhiên để tự bảo vệ mình thì chúng ta tự khắc có cách đối phó rồi! Xin mời chư vị trở về cho!" Lam Lăng ngữ khí bình tĩnh nói. Với tâm trí của nàng đương nhiên sẽ không tin tưởng Bộ Phi Minh đó hoa ngôn loạn ngữ như vậy.

Chỉ có điều tên Bộ Phi Minh này có da mặt cực dày, hắn cười ha ha nhìn ngó xung quanh một lúc rồi nói tiếp: "Sư muội ở chỗ này tu luyện thật quá kham khổ, dù sao ta thấy Khinh Vân Viện còn có một chỗ tương đối rộng rãi, trong đó có linh mộc cũng gần trăm năm tuổi. Hay là sư muội cùng với mấy vị sư đệ dọn qua bên đó ở đi, muội thấy thế nào? Mặt khác, cái nơi tồi tàn này cũng không cần quản nữa, còn chuyện Bàn Sư thúc cứ để ta lo!"

Lam Lăng còn chưa kịp trả lời, chỉ nghe thấy trên bầu trời truyền đến một tiếng hừ lạnh, "Chớ chê mè oải lắm lòng, Bộ Phi Minh ngươi thì tốt đẹp lắm sao?"

Vừa nghe âm thanh này nụ cười ưu nhã trên mặt Bộ Phi Minh lập tức được thay bằng vẻ mặt cứng đờ, mà phía sau hắn đám đệ tử Trần Thiên Tông cũng đều tỏ vẻ cảnh giác.

Đúng lúc này một thân ảnh màu tím nhạt bay phiêu diêu từ không trung đáp xuống, cùng lúc đó một mùi hương hoa thoang thoảng lãng lã tỏa lan ra.

Từ y nữ tử đột nhiên xuất hiện rồi hạ xuống bên cạnh Lam Lăng, một thân tu vi cũng chính là Trúc Cơ sơ kỳ, đôi mắt nàng sắc sảo tựa như có thể làm cho thiên địa phải biến sắc vậy. Nàng liếc Bộ Phi Minh với sắc mặt lạnh lùng rồi quay qua Lam Lăng ôn nhu nói: "Tiểu sư muội đừng tin lời hắn, tên Vô Ngân của Nam Hoa Viện tuy tốt xấu gì cũng đều thể hiện ra hết ra bên ngoài nên cũng còn đỡ, chỉ sợ những kẻ như Bộ Phi Minh của Khinh Vân Viện kia thôi, tâm địa luôn giấu kín ở bên trong. Cho nên ta thấy ngươi nên đến Tử Huyền Viện của ta là hợp lý nhất, tất cả mọi người là đều là tỷ muội với nhau, có cái gì khó khăn cũng dễ dàng chiếu cố giúp nhau được!"

Vừa nghe xong lời nói của tử y nữ tử, mấy người Phong Nhựt lại một tiếp tục ngơ ngác cả người, hôm nay là cái ngày gì vậy trời? Vốn dĩ bọn họ bị tên mập Bàn Lập xếp cho ở một nơi khi họ có gậy không ai thêm đến như vậy, thế mà chỉ cần trải qua một trận đấu lại trở thành tâm điểm khiến cho các viện trong Trần Thiên Tông phải tranh đoạt?

Có lẽ bởi vì từ y nữ tử này cũng cỡ tuổi mình, lại đồng thời đều là nữ tử nên Lam Lăng không khỏi thở dài một hơi rồi mới do dự nói: "Sur tỷ, chuyện này có thể được sao? Bằng sư thúc đã phân phó bọn ta ở đây chăm sóc ruộng Hương Linh rồi!"

"Chuyện này có gì to tát đâu, Bằng Lập chẳng qua chỉ là một Chấp sự đệ tử ngoại môn mà thôi, làm sao dám quản việc của Hạ Tam Viện chúng ta chứ? Chuyện này đã có tỷ an bài, từ nay về sau sư muội chính thức là đệ tử của Tử Huyền Viện chúng ta!" Tử y nữ tử vô cùng tự tin nói.

Nghe đến đó, trong thâm tâm Lam Lăng tuy không muốn cho lắm, nhưng cũng biết đây là cơ hội khó gặp và cực kỳ may mắn cho mình, tuy rằng Hạ Tam Viện của Trần Thiên Tông chưa phải là chính tông, nhưng so với chỗ này thì tốt hơn rất nhiều.

"Có điều..." Lam Lăng do dự một chút, ánh mắt lại nhìn về phía mấy người Phong Nhưc.

Nhìn thấy cử chỉ này của Lam Lăng từ y nữ tử tự nhiên hiểu rõ, tuy nhiên nàng lại lắc đầu nói: "Sư muội à, trước giờ Tử Huyền Viện của ta chỉ thu nhận nữ đệ tử mà thôi, bọn họ là nam tử đương nhiên không được rồi. Tuy nhiên ta sẽ nói với tên mập chết bầm kia chiều cổ cho bọn hắn, ít ra bọn hắn sẽ không còn cực khổ như trước!"

"Thôi thì hãy để bọn họ đến Kinh Vân Viện của ta đi, dù sao ta cũng sẽ cam đoan không ai dám khi dễ bọn họ đâu!" Rốt cuộc Bộ Phi Minh cũng nói chen vào, tỏ ra mình là người hết sức nhân nghĩa.

"Như vậy là ổn thỏa rồi! Sư muội yên tâm đi nhé! Hơn nữa tất cả mọi người tại Hạ Tam Viện bình thường đều có thể gặp mặt nhau mà, cần chiều cổ gì cho nhau cũng không dễ dàng hơn" Tử y nữ tử nói thêm vào, tựa hồ sợ Lam Lăng không đồng ý lời đề nghị của nàng.

"Đã như thế, vậy thì đành đa tạ ý tốt của sư tỷ!" Lam Lăng rốt cuộc thoáng suy nghĩ qua rồi gật đầu đồng ý. Mấy người bọn họ khổ cực đi tới Trần Thiên Tông với danh nghĩa chỉ vì hoàn thành tâm nguyện muốn hồi phục lại Thanh Vân Tông, nhưng trong lòng người nào cũng biết rõ, muốn làm được điều đó cần phải đột phá lên tới cảnh giới Kim Đan kỳ. Đồng thời đó cũng là mong muốn của Diệp Hoảng sư phụ trước khi đến Tiếp Thiên Phong này, nhưng khi vào tới Trần Thiên Tông thì Diệp Hoảng cũng đã rời khỏi bọn họ, coi như không còn quan hệ gì với Thiên Cơ Viện cũng như Thanh Vân Tông nữa, tất cả chỉ vì con đường tiền đồ phía trước của từng người mà phấn đấu!

Thật ra mọi người trong Thiên Cơ Viện trước đây đều chia làm mỗi người một nơi, có kẻ đầu nhập Thiên Xu Viện, kẻ thì ra ngoài xin đầu nhập vào các Tông môn khác, e rằng chuyện hồi phục lại Thiên Cơ Viện ắt hẳn chẳng ai nghĩ đến nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 83: Quyết Định.

"Phong Nhưc, người nói xem liệu Lam sư tỷ có gặp nguy hiểm gì không?"

Bên ngoài trang viên, bọn ba người Phong Nhưc, Đường Thanh và Bành Việt đang ngơ ngác nhìn về một góc nào đó trên ruộng Hương Linh. Tại đó, năm người bọn Đồng Tiểu Doãn với vẻ mặt như đưa đám đang dựng lên một tòa trang viên mới, toàn bộ quá trình biến hóa quý dị này làm cho bọn Phong Nhưc nhất thời không tiếp nhận kịp.

Nửa canh giờ trước, Lam Lăng đã chính thức gia nhập Tử Huyền Viện, đồng thời ba người bọn Phong Nhưc cũng nhờ đó đã gia nhập vào Kinh Vân Viện luôn, tuy nhiên việc này rõ ràng là Bộ Phi Minh chỉ cố tình lấy lòng Lam Lăng và cũng bởi vì nể sợ uy danh của Tử y nữ tử kia mà thôi.

Sau khi trở thành đệ tử chính thức của Kinh Vân Viện, dựa theo quy cũ của viện là ba người bọn Phong Nhưc sẽ được Kinh Vân Viện phân cho một trang viên không tề, tuy nhiên quả Đường Thanh và Bành Việt thật sự không nỡ bỏ đi mười một gốc cây linh mộc vừa mới sống lại liền nhận từ chối, không ngờ đối với ý kiến này Bộ Phi Minh cũng không mấy quan tâm mà rời đi luôn.

Ngay sau đó, tên mập chết bầm Bằng Lập liền cười ha hả chạy tới chuyển giao công việc chăm sóc ruộng Hương Linh của bọn họ, cho năm tên quý xui xẻo Đồng Tiểu Doãn kia. Bởi vì bọn ba người Phong Nhưc không rời khỏi chỗ này, nên Bằng Lập cũng phóng khoáng đem toàn bộ trang viên tặng luôn cho bọn hắn, về phần năm người Đồng Tiểu Doãn kia cũng đồng thuận chấp nhận số phận, vì chỉ cần được cơm no áo ấm là tốt rồi.

Đến lúc này mấy người Phong Nhưc mới hiểu rõ, nguyên nhân căn bản của mọi việc chính là do lúc trước Phong Nhưc đã đánh bại Cảnh Tam.

Tên Cảnh Tam đó nghe nói là đệ nhất cao thủ trong hàng ngũ đệ tử Luyện Khí kỳ của Hạ Tam Viện, trong các trận tỉ thí hàng năm của Hạ Tam Viện không ai có thể ngăn cản được hắn, hiện tại cũng gần kề đến cuộc tỉ thí hàng năm rồi, không ai ngờ tới hắn bị đánh bại bởi một tên ngoại môn đệ tử chẳng có chút có danh tiếng nào, vì thế khi vừa nhận được tin tức, Kinh Vân Viện và Tử Huyền Viện liền lập tức chạy tới đây lôi kéo, nhưng do tình báo có sai lầm nên vô ý xem Lam Lăng là người đánh bại Cảnh Tam! Vì thế chẳng nấy chốc mà nàng đã rất được hoan nghênh, cũng vì vậy nàng sẽ được đại

diện cho Tử Huyền Viện tham gia cuộc tỉ thí vào tháng sau!

Vốn Lam Lăng có cơ hội nói ra hiểu lầm này, nhưng sau khi biết rõ tháng sau là thời điểm tiến hành tỉ thí, nàng liền ráng hết sức nhận lời.

Tuy Lam Lăng không giải thích gì, nhưng mấy người Phong Nhựt cũng biết rõ nàng đang lo lắng cho Phong Nhựt, dù sao thì hắn cũng chỉ có tu vi Luyện Khí trung kỳ, nếu như quang minh chính đại mà tỉ thí thì khẳng định không phải là đối thủ của Cảnh Tam!

Về điểm này thì trong lòng Phong Nhựt cũng hiểu rõ, bởi một khi dưới sự chú ý của đám đông tất nhiên hắn chắc chắn không dám phóng thích ra Mộc Sát Kiếm Khí, thậm chí cả pháp thuật Thanh Tì Thiên cũng không thể dễ dàng thi triển ra, dù sao lợi thế đó hoàn toàn trái với lẽ thường, và hắn cũng không hy vọng bị người khác phát hiện ra bí mật về Mộc Linh thạch.

"Nguy hiểm... chắc cũng không đến nỗi nào, dù sao đây cũng chỉ là một cuộc tỉ thí, còn nếu như có thể đánh bại Cảnh Tam thì..." Phong Nhựt lắc đầu, hắn không cho rằng Lam Lăng là đối thủ của Cảnh Tam, tuy rằng hắn chỉ cùng Cảnh Tam giao thủ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng chính thể thực lực của người này thì lại không thể nghi ngờ!

Cảnh Tam tốc độ cũng không kém hơn bản thân Phong Nhựt, chắc hẳn trên người hắn cũng có pháp khí nào đó tăng cường tốc độ, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu của hắn cũng vô cùng phong phú, có thể thấy rõ điều này qua hai lần hắn đánh tan những sợi dây leo, nhưng thứ làm cho Phong Nhựt kinh hãi nhất chính là pháp lực của người này đặc biệt mạnh mẽ, lấy việc phóng thích ra Hòa long trong nháy mắt đã khiến Phong Nhựt cảm thấy hết sức nguy hiểm rồi, cảm giác đó đến nay vẫn còn khiến hắn luôn sợ hãi!

Có thể nói việc lần trước Phong Nhựt đánh bại Cảnh Tam, ngoại trừ ưu thế về Mộc Sát Kiếm Khí thì chủ yếu vẫn là do Cảnh Tam khinh địch. Nếu không dựa vào tinh thần cảm ứng cực mạnh của hắn, thì chỉ cần tập trung tinh thần cũng không phải là không thể né tránh được Mộc Sát Kiếm Khí, mà một khi Cảnh Tam cẩn thận đề phòng rồi thì chỉ sợ ngay cả một chiêu Phong Nhựt cũng không tiếp được!

"Phong Nhựt, rõ ràng là ngươi đánh bại Cảnh Tam, tại sao lại không thừa nhận! Tháng sau tỉ thí, cùng lắm thì ngươi lại đánh bại hắn thêm lần nữa là được, cần gì phải để cho Lam sư tỷ đi mạo hiểm!" Lúc này Bành Việt đột nhiên tức giận nói.

Nghe được lời của Bành Việt, Phong Nhựt chỉ trầm mặc một hơi.

"Bành Việt, ngươi chớ có nói xàm, ngươi có biết tỉ thí là thế nào không? Chính là hai bên phải chuẩn bị đầy đủ, dưới tình huống đó nếu Phong Nhựt tham gia, e rằng chỉ cần một chiêu thôi đã bị người ta đánh bại rồi! Còn Lam sư tỷ..." Đường Thanh nói đến đây thì ngưng lại, thực sự tình hình của Lam Lăng cũng không được tốt cho lắm.

"Không được! Chúng ta phải bảo Lam sư tỷ trở về, còn chuyện làm đệ tử của Hạ Tam Viện này không cần cũng được, cùng lắm trở lại như xưa thôi! Cũng không thể vì chuyện này mà làm cho Lam sư tỷ bị thương được!" Bành Việt có vẻ kích động nhảy dựng lên nói.

"Đúng! Ta đồng ý, không phải là chỉ làm tán tu thôi sao, cùng lắm như Diệp sư bá được tiêu điều tự tại, còn Phong Nhựt ngươi tính thế nào?" Đường Thanh cũng theo đó nhảy dựng lên.

Phong Nhựt trầm mặc một chút rồi chậm rãi đứng dậy, vô cùng bình tĩnh nói: "Khoảng cách đến ngày tỉ thí còn một tháng nữa, đến lúc đó ta sẽ xuất hiện!"

"Phong Nhựt, ngươi điên ư! Lần trước ngươi có thể may mắn đánh bại Cảnh Tam hoàn toàn là do tên kia chủ quan, nếu như đối mặt lại lần nữa chắc chắn Thanh Tì Thiên của ngươi căn bản không còn hiệu quả đâu!" Đường Thanh lo lắng ngăn Phong Nhựt lại, hắn và Bành Việt đều đã quan sát trận chiến ngắn ngủi kia, theo góc độ của bọn hắn mà nói, rõ ràng lúc Phong Nhựt dùng hai đạo Thanh Tì Thiên khiến Cảnh Tam ngã xuống đất hoàn toàn là do Cảnh Tam chủ quan. Dù sao thì cũng không ai có thể tưởng tượng nổi một tên tu sĩ Luyện Khí trung kỳ lại có thể liên tục phóng thích ra hai lần pháp thuật!

Cũng chính bởi vậy nên Đường Thanh và Bành Việt mới không nghĩ rằng Phong Nhựt có thể chống lại được Cảnh Tam!

"Các ngươi thấy ta có vẻ giống như không muốn sống nữa hay sao? Thôi trở về tiếp tục tu luyện đi!" Phong Nhựt cười cười lắc đầu rồi xoay người trở về trang viện.

Đường Thanh và Bành Việt nhìn nhau, cũng chỉ có thể cười khổ một cái, "Điên rồi, tiểu tử này nhất định là điên rồi!"

Toàn bộ Tiếp Thiên Phong ngoại trừ độ cao làm cho người ta kinh sợ thì phạm vi bao trùm cũng rất lớn, ven ven bốn mặt sườn núi cũng đã có mây ngàn dặm, mà trong phạm vi băng tuyết bao trùm lại có thể chia làm hai bộ phận lớn của Trấn Thiên Tông là Thượng Tam Viện cùng Hạ Tam Viện.

Mặc dù phạm vi rộng lớn như vậy, nhưng trên thực tế chỉ có sườn núi phía Bắc cùng sườn núi phía Đông là tương đối bằng phẳng, tất cả kiến trúc Hạ Tam Viện cùng ngoại môn đệ tử Trấn Thiên Tông đều xây dựng ở hai sườn núi này, mà sườn núi phía Tây với sườn núi phía Nam đều có dốc đứng cùng vách núi cao vạn trượng.

Ngay lúc này tại một trang viện phi thường rộng rãi ở sườn núi phía Bắc đang có một người nổi trận lôi đình rống giận!

"Ngươi nói cái gì? Cái tên hỗn đản chết tiệt kia gia nhập Tử Huyền Viện sao! Tử Huyền Viện không phải chỉ thu nữ nhân thôi à? Cái gì? Kê đó vốn là nữ nhân sao! Cút...! Là nam hay nữ lão tử còn không phân biệt rõ ràng sao?"

Gã đang rống giận kia chính là Cảnh Tam, tên bị Phong Nhựt đánh bại. Có điều cánh tay phải trước kia gần như bị chặt đứt giờ như có kỳ tích nên đã

khôi phục lại như ban đầu, có lẽ gã đã dùng linh đan diệu dược nào đó! Đứng không xa trước mặt Cảnh Tam là hai tên đệ tử Nam Hoa Viện toàn thân đang run lẩy bẩy.

"Các ngươi đến Từ Huyền Viện dò xét xem, nghĩ cách nào mạng thanh Xích Lân Kiếm của lão tử về, không cần biết các ngươi dùng biện pháp gì, trộm cắp, cướp đoạt hay gì cũng được, tóm lại nhất định phải mang về đây trước cuộc tỷ thí vào tháng sau, nếu không hai người các ngươi hãy chuẩn bị đi đào quặng mỏ cả đời cho ta!"

"Dạ dạ! Cảnh sư huynh!" Hai tên đệ tử Nam Hoa Viện nghe thế liền vội vàng gật đầu không ngừng, sau đó lui ra ngoài với vẻ mặt sợ hãi.

"Cảnh sư đệ, thương thế của ngươi không sao chứ?" Ngay lúc này, từ bên ngoài liền có hai nữ tử dung mạo tuyệt mỹ nhẹ nhàng bước đến. Khi nhìn thấy hai nữ tử này, khuôn mặt Cảnh Tam còn đang vô cùng phẫn nộ liền nhanh chóng trở nên tươi cười, cũng không phải do hai nữ tử này có thực lực mạnh mẽ gì, mà chủ yếu các nàng chính là nữ nhân dưới trướng của Vô Ngân.

"Vô Ngân lão đại bảo chúng ta đến hỏi ngươi, cuộc tỷ thí tháng sau liệu ngươi có đánh được hay không, nếu như không thì hãy sớm nói ra!"

"Ách, thỉnh hai vị sư tỷ báo lại với Vô Ngân lão đại dùm, cuộc tỷ thí lần này ta có lòng tin tuyệt đối, mới vừa rồi ta trúng phải ám toán nên mới để tên khốn kia đắc thủ thôi!" Cảnh Tam trong lòng run rẩy một chút rồi vội vàng trả lời, nhưng hắn biết rõ thủ đoạn của Vô Ngân, nếu như lần này hắn thua ắt hẳn kết cục sẽ rất thê thảm đây!

"Nghe nói nữ nhân kia gọi là Lam Lăng, lại còn là một tiểu mỹ nữ không tệ, khiến cho Vô Ngân lão đại cảm thấy rất hứng thú, do đó lúc ngươi ra tay phải có chừng mực đấy!"

"Ách, đa tạ nhị vị đã nhắc nhở! Ta hiểu rồi!" Cảnh Tam có vẻ nghi hoặc, kẻ đánh bại mình rõ ràng là tên tiểu tử kia mà, tại sao trong nháy mắt lại trở thành nữ tử chứ? Bất quá đây là mệnh lệnh từ cấp trên rồi, dù sao chỉ cần hắn có thể thủ thắng trong lần tỷ thí này là được, về phần tên tiểu tử có thủ đoạn hèn hạ kia, hừ hừ..., đừng để ta bắt được ngươi đấy... nếu không ta sẽ cho ngươi biết tay!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 84: Chương Đầu Bự

Lúc này thiếu đi Lam Lăng, khiến cho bầu không khí trong sân trở nên ngột ngạt, hai người Đường Thanh, Bành Việt không còn lòng dạ nào tập trung tu luyện, nên cứ ngồi một chỗ mà than thở. Phong Nhựt cũng không biết phải khuyên nhủ thế nào, do đó chỉ dặn dò Minh Khê một tiếng rồi xoay người rời đi. Hắn biết lúc này không phải lúc để cảm khái hay phiền muộn, không bằng hãy đi chuẩn bị chút gì đó vậy.

Quả thật đến lúc này, hẳn đối với Trần Thiên Tông cũng như Hạ Tam Viện đều muốn tìm hiểu rõ ràng, nên chắc chắn rằng để có thể tham gia kỳ tỷ thí tháng tới, dù thế nào cũng phải nắm rõ được những tình huống cơ bản trước đã.

Vừa rời khỏi sân viện, bỗng thấy bộ mặt thiếu nữ của năm tên họ Đồng kia, Phong Nhựt bất chợt động tâm, chậm rãi đi lại hỏi: "Xin chào chư vị, hạ hạ là Phong Nhựt, không biết xưng hô với các vị sư huynh như thế nào?"

Bọn mấy người họ Đồng không trả lời ngay mà liếc nhìn Phong Nhựt, ánh mắt tràn đầy địch ý lại khiến Phong Nhựt có chút khó xử.

Trầm mặc hồi lâu, Đồng Tiểu Doãn mới liếc mắt nhìn thanh Tam phẩm kiếm khí sau lưng Phong Nhựt rồi lạnh lùng nói: "Các người đút cho tên mập kia bao nhiêu? Đã vào Hạ Tam Viện rồi sao còn muốn chiếm cả trang viện này nữa? Dù sao các ngươi cũng đừng vội đắc ý, chỉ cần nửa năm sau là tới kỳ khảo hạch cấp bậc tại Hạ Tam Viện rồi, chỉ bằng thực lực Luyện Khí Kỳ như các người thì sớm muộn gì cũng bị loại ngay từ vòng gửi ... ngựa mà đầu thôi."

"Khảo hạch à ? Khảo hạch gì vậy ?" Phong Nhựt hiểu kỳ hỏi lại mà cũng không để ý tới địch ý trong lời nói của Đồng Tiểu Doãn.

"Chính là khảo hạch của Hạ Tam Viện ! Nhóm nào yếu nhất sẽ phải tiếp nhận sự khiêu chiến của ngoại môn đệ tử, nếu thua sẽ bị đuổi khỏi Hạ Tam Viện, giờ ngươi đã rõ ràng chưa? Mấy người các ngươi một chút cơ hội căn bản chiến thắng cũng không có, đến như Luyện Khí Hậu Kỳ vẫn bị loại như thường huống chi là ngươi".

Đồng Tiểu Doãn nói xong, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh có vẻ như nhìn thấy trước được cảnh bọn Phong Nhựt đang bị đá đích thế nào vậy.

"À, ra là vậy, đa tạ các hạ đã chỉ giáo !" Phong Nhựt không biểu lộ chút khó chịu nào vì với hắn thực lực sẽ nói lên tất cả, không lẽ chỉ vì vài câu nói không đầu mà đi nổi giận à.

Nghĩ một lúc, hần lại hỏi tiếp: "Xin cho hỏi, kỳ khảo hạch nửa năm sau với kỳ khảo hạch tháng sau có quan hệ gì ko?"

Thấy thái độ khiêm cung của Phong Nhựt, sắc mặt họ Đồng có chút hòa hoãn lại: "Đương nhiên là có quan hệ rồi, nửa năm sau là khảo hạch của Hạ Tam Viện, mà kỳ tỷ thí một tháng sau lại có cả Thượng Tam Viện tham gia nữa, lúc này Thượng Tam Viện cũng sẽ chọn ra đám đệ tử yếu nhất, rồi tiếp nhận khiêu chiến của Hạ Tam Viện, quy tắc tương tự như vậy, người thắng được thăng cấp, ngược lại kẻ thua bị hạ cấp. Tuy nhiên Thượng Tam Viện đều có tu vi Trúc Cơ Kỳ nên người khiêu chiến cũng phải có tu vi Trúc Cơ Kỳ mới được".

Đến đây, tên họ Đồng bỗng nói: "Người gọi là Phong Nhựt đúng ko! Thấy bộ dạng thành thật của ngươi như vậy, thôi thì ta chỉ cho ngươi một con đường sáng, không biết ngươi có hứng thú nghe không?"

"Con đường sáng?"

Phong Nhựt tròn trĩnh hai mắt cố nén suy nghĩ trong lòng: "Tốt quá! Mong được nghe sư huynh chỉ giáo".

Đồng tiểu Doãn chỉ chỉ mấy người phía sau rồi đắc ý: "Ngươi nhìn xem? Đây đều là anh em của ta, theo ta chinh chiến từ lâu. Mặc dù không thể so với đệ tử Hạ Tam Viện nhưng trong đám ngoại môn đệ tử cũng có chút tiếng tăm, nói đến Đồng Tiểu Doãn ta, trong ngoại môn đệ tử chẳng mấy người không biết".

Dứt lời, Đồng Tiểu Doãn đem vật đang cầm trong tay là một thanh Nhị phẩm kiếm khí "Keng" một tiếng đã cắm sâu vào mặt đất, ánh mắt hần nhìn chăm chăm Phong Nhựt một cách sắc bén rồi nói: "Ta đã quyết định, nửa năm sau sẽ tham gia khiêu chiến, ngươi cho rằng ta có thể thua hay sao?"

"Áy da, thật khó nói quá" Phong Nhựt không nỡ đã kích niềm tin của Đồng Tiểu Doãn.

"Sai ! Không phải là khó nói mà thực ra rất dễ đoán! Đương nhiên ta sẽ chiến thắng còn các ngươi nhất định sẽ thua, kết cục là ta sẽ trở thành đệ tử của Hạ Tam Viện! Cho nên các ngươi có thể lựa chọn theo ta ngay từ bây giờ".

"A...! Thật sao? Đi theo ngươi thì có gì tốt chứ?" Phong Nhựt sờ sờ chót mũi, trong lòng chợt nghĩ có lẽ nên gọi hai tên gia hỏa Đường Thanh và Bành Việt đến mới được, có chuyện hài miễn phí thế này mà bỏ lỡ thì thật là đáng tiếc.

"Chỗ tốt rất nhiều ! Tương lai nếu ngươi bị gạt ra ngoại môn thì chỉ cần hô lên cái tên Đồng Tiểu Doãn ta đây, cam đoan mọi việc đều sẽ thuận lợi, tuy nhiên hiện tại tốt nhất là các ngươi nên nhường lại cho ta cái trang viện kia đi. Còn nữa, thanh kiếm trên lưng ngươi chi bằng đưa ta bảo quản cho, ý ngươi thế nào? Với tu vi Luyện Khí trung kỳ như ngươi, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là ‘hoài bích kỳ tội’ sao?" Đồng Tiểu Doãn nói oang oang.

"Hắc hắc..., đương nhiên không vấn đề, kiếm này coi như xong, trang viện này các ngươi cứ đến ở trước mà không cần khách khí đâu!" Phong Nhựt cười hắc hắc rồi xoay người rời đi. Dù sao hôm nay hai tên Đường Thanh và Bành Việt cũng không có tâm trí tu luyện, thôi thì dành cho chúng chút việc bắt ngờ để làm cũng không tệ.

Vừa nghe xong, Đồng Tiểu Doãn dù có vẻ vui mừng nhưng lại không kịp ngăn trở Phong Nhựt, sau đó hần kêu mấy tên thủ hạ kéo đến để tiếp thu lấy trang viện kia!

Không quản đến đại chiến sắp có thể xảy ra giữa bọn Đường Thanh với Đồng Tiểu Doãn, Phong Nhựt tức thời leo lên Tiếp Thiên Phong. Hiện tại, ngoại trừ phải nắm bắt thêm một số tình huống cơ bản của Trần Thiên Tông, hần còn cần chuẩn bị cho mình một vài thứ, nhất là phải thành thạo được Thuần Tường công pháp.

Đây cũng là hần đã tính kỹ rồi mới đi đến quyết định như vậy, đến lúc này hần đã khá thành thạo Thanh Tì Triền rồi, nhất là nhờ có Mộc Linh thạch mà hần có thể thi triển ra Thanh Tì Triền với khả năng giảm thiểu lượng pháp lực tiêu hao, mà đây cũng là điều kiện tiên quyết để hần học tập thêm một loại công pháp khác.

Với tình huống hiện tại, nếu hần có thể học được công pháp toàn diện phòng ngự như Thuần Tường nữa, thì khi đối mặt với Cảnh Tam không chừng sẽ có cơ hội thủ thắng.

Phía Bắc Tiếp Thiên Phong này khá bằng phẳng, Phong Nhựt không sử dụng tọa kỵ phi hành mà từng bước đi men theo thềm đá, không ngờ thềm đá ở đây đều là những phiến đá màu xanh được trạm trổ, nếu từ dưới nhìn lên phía trên sẽ không thấy chút khe hở nào, mỗi bậc thềm rộng chừng năm trượng được kéo dài đến đỉnh ngọn Tiếp Thiên Phong, cho dù đã sớm nghe nói qua nhưng hần cũng không khỏi sợ hãi và thán phục.

Hai bên thềm đá là cây xanh thấp thoáng hương hoa cỏ, ở giữa ngẫu nhiên bắt gặp rất nhiều Linh thú được nuôi dưỡng tung tăng nhảy qua nhảy lại, trong đó không thiếu Linh thú bậc ba và bậc bốn, tuy nhiên những Linh thú này cũng ko chủ động công kích, tuy nhiên nếu ai động thủ với nó chắc chắn sẽ nhận lấy một kết cục rất bi thảm.

Bước lên trên hơn nghìn trượng bỗng thấy hiện ra một khuôn viên bằng phẳng to lớn. Đây là nơi tập trung của ngoại môn đệ tử, ở giữa bình đài có ba tòa đại điện nguy nga hùng vĩ, đây chính là Chấp Sự Điện, nơi xử lý tất cả ngoại môn sự vụ thậm chí bất kỳ việc gì có liên quan đến Tam Viện đều giải quyết ở đây.

Xung quanh ba tòa đại điện là một quảng trường có kích cỡ trung bình nằm ở vị trí giao lộ của năm con đường, bên trái là đường đi lên Từ Huyền Viện có vài nữ đệ tử qua lại tuần tra, hiển nhiên người bình thường không được phép tiến vào.

Hai con đường bên phải thông tới Vân Viện và Nam Hoa Viện thì hoàn toàn trái ngược, người người đi lại rất náo nhiệt.

Con đường chính giữa thông đến Thượng Tam Viện, tại đây Phong Nhựt chỉ thấy một con cự mãng toàn thân kim sắc với lân phiến che kín nằm trên người, tuy nó nhắm mắt không nhúc nhích nhưng chẳng ai dám đến gần trong vòng một trượng.

Sau khi quan sát tứ phía, Phong Nhựt đi thẳng vào một tòa điện bên phải, ở đây lại có thêm một khu chợ tạm bợ, cũng có thể mua sắm một số vật phẩm tu tiên thường dùng, đồng thời cũng có thể đem bán một vài tài liệu với giá tương đối ưu đãi hơn so với bên ngoài.

Vì đệ tử Trần Thiên Tông có tới mấy vạn người, nên mỗi ngày đều cần số lượng vật phẩm vô cùng lớn, nếu chỉ chờ đến lúc ra tận phiên chợ bên ngoài mới mua sắm sẽ rất bất tiện, vả lại đi lại cũng không đảm bảo an toàn.

Đương nhiên, ở đây cũng chỉ có các đệ tử dưới Trúc Cơ Kỳ tới xem, còn muốn mua các vật phẩm tốt hơn thì phải tham gia các phiên chợ chuyên khác mới mua được.

Phong Nhựt bị cảnh tượng trước mắt dọa muốn nhảy dựng lên, chỉ thấy trần ngập đại điện tới mấy trăm người tụ tập ở đó, tiếng huyền não ồn ào khiến cho hắn có cảm giác như đang ở thế giới phàm tục vậy.

"Hắc..., vị sư đệ này muốn mua gì đây? Trang bị, kiếm khí, pháp khí, tọa kỵ hay phù triện, chắc ngươi cũng ko thể ngờ được rằng chẳng có thứ gì mà ngươi không thể mua được đâu, hơn nữa giá cả lại rất ưu đãi, ta không gạt ngươi đâu".

Đúng lúc Phong Nhựt đang nảy ra ý định chen vào trong, đột nhiên một thanh âm thô thiển vang lên ngay bên cạnh hắn, vừa quay đầu nhìn lại hắn chợt thấy một bản mặt bị ôi đang cười nham nhở, đó một nam tử với cái đầu to gấp đôi người bình thường đang nhiệt tình chào mời.

"Ngươi có bán Phù triện với Pháp khí à?"

Phong Nhựt nghi hoặc, không tin rằng chỗ buôn bán nhỏ như thế này mà hắn dám đồng ý bán cả Phù triện lẫn Pháp khí nữa, bởi vì theo hắn biết được thì đây là hai loại vật phẩm tương đối quý hiếm. Nhất là Phù triện, lúc trước hắn đã từng hai lần đến phiên chợ Thiên Đàng Sơn rồi, rõ ràng không có loại nào giá dưới năm trăm viên Ngũ Hành thạch cả, nhưng hiện tại tên này dám mời hắn với bộ dáng rất tự nhiên.

"Ồ, sư đệ ngươi không nên xem thường ta" Người bán hàng trưng chiếc đầu to dùng với bộ dạng vừa mới bị vũ nhục vậy, sau đó tên đầu to này lại 'xì' một trịnh trọng nói với Phong Nhựt: "Ta là ai chứ, sư đệ có thể tìm hiểu hết các đệ tử Ngoại môn ở đây, ta lấy danh dự của Chương đầu bự ta ra mà thề đấy, cho tới tận bây giờ từ già đến trẻ chưa từng lừa dối ai cả! Sư đệ muốn Phù triện nào? Tụ Hòa phù? Phá băng, Thổ tường, Mộc phù hay uy lực khủng khiếp như Xuyên Vân phù? Yên tâm, ở chỗ ta chỉ sợ ngươi không mua nổi thôi chứ đừng sợ không có hàng".

"À..." Phong Nhựt xoa cằm rồi trầm nghĩ, sao hôm nay mình toàn gặp bọn chém gió to đến thế này, hết tên Đồng Tiểu Doãn với niềm tin mù quáng rồi, giờ đây lại chui đầu ta một tên Chương đầu bự này nở banh xác quá trời.

"Thôi được, lấy ra ta xem".

"Sư đệ, nơi đây ko tiện, chúng ta hãy tìm chỗ khác rồi từ từ nói chuyện đi" Chương đầu bự nhìn trái phải một hồi rồi thần bí dắt Phong Nhựt đi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 85: Diệt Lạc

Đến một nơi khá yên tĩnh ở bên ngoài đại điện, Chương đầu bự kia mới dừng bước lại, hai tay hắn tìm kiếm trong túi trữ vật một lát rồi vô tư lấy ra một tấm phù triện màu đỏ lấp lánh, thoáng nhìn qua trông có vẻ bất phàm.

"Đây là Tụ Hòa Phù, lúc gặp phải địch nhân ngươi chỉ cần dùng một chút pháp lực để kích hoạt Tụ Hòa Phù này, sau đó tấm phù sẽ hóa thành một biển lửa khiến cho địch nhân lập tức bị tan thành tro bụi! Nếu ngươi muốn thì hãy đưa cho ta một trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp!"

"Rẻ như thế sao?" Phong Nhựt sững sờ, tuy rằng hắn không biết rõ về những tấm phù triện kia, nhưng cũng biết thứ đồ vật này không phải chỉ cần trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp là có thể mua được.

"Tiếc thật, hôm nay ta không mang theo Ngũ Hành thạch!" Phong Nhựt lắc đầu nói, hắn không yên tâm lắm đối với những thứ mà tên Chương đầu bự này trưng ra, hơn nữa hắn còn chưa biết cách phân biệt thật giả ra sao, do đó đành phải tạm thời không mua vậy, dù sao mấy viên Ngũ Hành thạch trên người hắn cũng không phải dễ dàng kiếm được.

"Cái gì? Tên tiểu tử ngươi dám đùa giỡn với ông đấy à!" Vừa nghe qua lời nói của Phong Nhựt, cái giọng của tên Chương đầu bự đó lập tức cất cao hơn mấy lần, còn cái đầu to kia càng lộ ra vẻ dữ tợn, thoáng nhìn hết sức hung ác! Lúc này chỉ thấy hắn khẽ vẩy tay, lập tức có bảy tám tên ngoại môn đệ

tử xấp lại đứng vây quanh, trong đó có vài tên tu vi Luyện Khí hậu kỳ!

“Hi hi! Chương sư huynh, hôm nay rõ ràng bắt được dê béo nhé....! Tiểu tử này trên lưng mang một thanh kiếm khí cấp ba, chắc hẳn trong tay cũng có không ít Ngũ Hành thạch!”

“Ha ha! Đúng thế, ánh mắt của Chương sư huynh quả thật rất nham hiểm, tiểu tử này tu vi chỉ là Luyện Khí trung kì cũng dám ngênh ngang xuất hiện ở đây, ắt hẳn là hẳn cho rằng ngoại môn Trần Thiên Tông của chúng ta là nơi không người!”

Bảy tám tên ngoại môn đệ tử đang bao vây kia ha ha cười nói, hoàn toàn không để Phong Nhưộc vào mắt.

“Tiểu tử, hôm nay tâm trạng của Chương đại gia ngươi rất tốt nên không làm khó dễ ngươi đâu, chỉ cần ngươi giao thanh kiếm cấp ba này ra, với bộ Lăng Vân trên người và tất cả Ngũ Hành thạch ra đây thì ông đây cam đoan sẽ không đụng đến ngươi dù chỉ một sợi tóc, có lẽ ngươi cũng là người thông minh, không nên để cho bọn ta phải động thủ, ngươi cũng nên biết bọn ta đều toàn là người tốt bụng đấy ha ha...” Tên Chương đầu bự kia âm trầm cười nói.

“Hừm...” Phong Nhưộc cũng chỉ cười cười, xem ra cái gọi là tu tiên đại phái cũng có chỗ tai hại như thường, môn nhân đệ tử càng nhiều thì vàng thau lẫn lộn nên rất khó quản lý nổi, so với Chương đầu bự này thì Sở Thiên của Thiên Xu Viện trong Thanh Vân Tông có lẽ phải gọi là người tốt rồi, ít ra bọn hắn chỉ cướp một phần nhỏ thôi, còn để cho người ta con đường sống nữa chứ, riêng đám này lại muốn cướp sạch sẽ từ đầu đến chân thế này!

“Nếu như ta nói không đồng ý thì sao?”

“Ha ha! Các huynh đệ! Có nghe rõ tên tiểu tử thích ăn đòn này nói gì không?” Tên Chương đầu bự kia lại cười to một trận, cái đầu to dùng cứ run lên run xuống trông hết sức buồn cười, “Không đồng ý à? Ngươi cho rằng ngươi là ai...”

Tiếng nói của Chương đầu bự vừa thoát khỏi miệng thì Phong Nhưộc cũng xông lên phía trước nhanh như tia chớp, tức khắc đâm một quyền ngay cằm của hắn, khiến cho hắn bị văng ra xa mấy trượng, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, mãi đến khi lăn trên mặt đất mười mấy vòng mới rên la lên thảm thiết như quỷ rống.

Biến hóa đột nhiên này vừa xuất hiện khiến cho đám thủ hạ của Chương đầu bự sửng sò, nhưng lập tức bọn hắn phản ứng kịp thời, đồng loạt rút kiếm ra gào thét xông tới!

Quay đầu liếc nhìn, cặp chân mày của Phong Nhưộc cũng không khỏi nhíu lại, hắn vội vã thối lui về phía sau, bởi vì trong bảy tám người này vốn có ba tên môn nhân đệ tử thực lực khá mạnh, tuy rằng chưa thể so sánh với bọn cao thủ như Cảnh Tam, thế nhưng một khi chúng đánh hội đồng thì trừ khi hắn vận dụng Mộc Sát Kiếm Khí ra, nếu không chắc chắn không phải là đối thủ của bọn họ!

“Hỏa Long Tế Thiên!”

“Băng Chùy Phá Thể!”

Lúc này hai tên ngoại môn đệ tử đang xông lên từ phía sau bỗng hô to một tiếng, ngay tức khắc đã thấy trên tay bọn họ nhanh chóng hiện ra hai chiếc giới chỉ có phong cách cổ xưa, rồi sau đó... một luồng hỏa diễm cùng với một cây băng chùy gào thét lóe lên từ bên trong giới chỉ bay đến Phong Nhưộc đang đứng ngoài mười trượng.

“Không xong! Là pháp khí!” Phong Nhưộc thảm kêu một tiếng không tốt, mũi chân giẫm mạnh trên mặt đất một cái rồi nhanh chóng bay lên cao ba trượng, tránh thoát luồng hỏa diễm kia, sau đó rút ra kiếm khí cấp ba đón đỡ cây băng trùy kia!

Một tiếng “keng...” vang lên, băng trùy kia bị Phong Nhưộc chém rớt xuống mặt đất, đồng thời hàn khí trên băng trùy kia cũng bị kiếm khí của hắn triệt tiêu, tuy nhiên do Phong Nhưộc tránh được hai luồng công kích này, nhưng cũng vì thế mà bị lọt vào vòng vây của những tên ngoại môn đệ tử kia.

“Thật đáng giận! Những tên này chẳng lẽ một chút cổ kị cũng không có sao? Nơi này chính là khu vực gần Chấn Sự Điện mà...”

Mới vừa đáp xuống đất đã có ba thanh kiếm đâm tới, Phong Nhưộc không kịp né tránh, chỉ có thể rút pháp lực vào bên trong thanh kiếm khí cấp ba, lập tức thì triển ra Băng Sương Kiếm Khí, trước tiên chặt đứt hai thanh kiếm khí cấp hai, rồi lại hất thanh kiếm thứ ba ra!

Thừa cơ hội này, cả người Phong Nhưộc lại bật lên giống như báo săn mồi, liên tiếp tung xuống mấy cước “Bịch bịch bịch” một hơi liền đá ba người này ra ngoài mấy trượng, bấy giờ bởi vì hắn thật sự tức giận nên cũng không định chỉ đá ngắt đi, mà dùng hết sức đá vào lồng ngực của bọn họ, có lẽ dưới một cước này... trọng thương là không thể tránh khỏi rồi!

“Dừng lại! Tất cả dừng tay cho ta!”

Ngay thời điểm Phong Nhưộc thừa cơ đá về phía một người gần nhất thì bỗng vang lên một tiếng phản nộ của ai đó, nghe được giọng nói này, mấy tên thủ hạ còn lại của Chương đầu bự lập tức ngoan ngoãn dừng lại.

Mà Phong Nhưộc cũng cố gắng thu lại đòn công kích của mình, nhưng khiến cho hắn cảm thấy không ổn chính là, những người kia lại không có vẻ gì là sợ hãi cả, chẳng lẽ bọn hắn có chỗ dựa nên không lo sợ gì?

Lui về phía sau hai bước, lúc này Phong Nhưộc mới nhìn về phía giọng nói kia, chỉ thấy ba tên đệ tử Trần Thiên Tông có tu vi Trúc Cơ Kỳ đang ngồi trên phi hành tọa kỵ cấp năm có cùng màu, không hề nghi ngờ gì nữa bọn hắn ắt hẳn là tuần son đệ tử của Trần Thiên Tông rồi, Nhưng khiến cho hắn cảm

thấy kỳ quái chính là... trên mặt ba kẻ này không có chút gì là phần nộ, mà có vẻ như ba người đó đang thích thú ngắm nhìn những kẻ tham gia cuộc ẩu đả này vậy.

“Căn cứ vào quy định của bốn tông, mấy người các ngươi lựa chọn phương cách mỗi người bị phạt một trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, hay là chọn quyết đấu?” Lúc này bỗng một tên tuấn sơn đệ tử cất tiếng nói.

“Bẩm sư huynh, bọn ta đồng ý chọn quyết đấu!” lúc này Chương đầu bự kia cũng bò dậy, hung dữ nhìn chằm chằm Phong Nhựt một chập rồi cao giọng nói, lời vừa thốt ra khiến cho một ít đệ tử Trần Thiên Tông đứng xung quanh đang xem náo nhiệt cũng không khỏi hưng phấn mà la to cổ vũ, rất hiển nhiên những chuyện thế này không phải lần đầu tiên xảy ra rồi.

Mất thấy cảnh tượng này khiến cho Phong Nhựt hết sức ngạc nhiên, chuyện này nguyên lai là thế nào đây, đừng có bảo rằng Trần Thiên Tông cho phép lên lút đánh lộn nhau à? Nếu đúng như thế, chẳng trách sao đám người Chương đầu bự đó lại kiêu ngạo đến như thế, bởi vì quy định này đã có trước đến giờ nên chẳng thấy mâu thuẫn gì cả, rốt cuộc chỉ có thể dựa vào thực lực để nói chuyện mà thôi!

“Còn ngươi thì sao? Nếu không nắm chắc thì có thể rời khỏi, nhưng phải nộp phạt một trăm viên Ngũ Hành thạch!” Lúc này vị tuấn sơn đệ tử kia mới hỏi tới Phong Nhựt.

Quay đầu lại nhìn thấy vẻ mỉm cười âm hiểm của đám người Chương đầu bự, tức thì Phong Nhựt hừ lạnh một tiếng, sau đó cao giọng nói: “Bẩm sư huynh, ta cũng lựa chọn quyết đấu!”

“Ha ha! Rất tốt! Các ngươi nghe rõ đây, mặc dù là quyết đấu nhưng không cho phép làm tổn thương đến tánh mạng của đối thủ, nếu là người bị thương thì bốn tông sẽ lo việc chữa trị, nhưng trước hết người tham gia quyết đấu phải nộp trước phần thưởng một trăm viên Ngũ Hành thạch cái đã, nếu có thể chiến thắng đối phương thì có thể thu gom toàn bộ tiền cược của đối phương, nhưng mà... số người của kiểu quyết đấu này cao nhất chỉ cỡ mười người!”

Tuấn sơn đệ tử kia nói đến đây, lại liếc nhìn Phong Nhựt với vẻ tán thưởng, “Nếu không đủ số người thì có thể đi tìm vài bằng hữu đến giúp đỡ, thậm chí có thể dùng Ngũ Hành thạch thuê cũng được! Thôi được rồi, trước tiên các ngươi hãy giao Ngũ Hành thạch ra đi, sau đó sẽ có thời gian một nén nhang để chuẩn bị!”

Vừa nghe xong lời này thì coi như Phong Nhựt đã hiểu rõ, xem ra tầng lớp phía trên của Trần Thiên Tông lại rất biết tính toán, hiểu được đạo lý đồ bất như sơ (*), bởi bản thân tu giả chính là những kẻ có lực sát thương rất lớn, nếu nghiêm khắc cấm tiệt tranh đấu thì chỉ sợ sẽ gây phản tác dụng, nhưng giờ đây hợp thức hóa kiểu đấu tranh này để cho vào khuôn phép, thì chẳng những tạo cho đám đệ tử môn hạ có cơ hội phát tiết, mà còn giúp cho sự việc không vượt qua giới hạn quá nghiêm trọng, quan trọng hơn hết là kiểu chiến đấu này sẽ khiến cho năng lực thực chiến của môn nhân đệ tử được nhanh chóng tăng cao, chẳng trách sao những tên thủ hạ của Chương đầu bự này đều có thực lực không tầm thường!

“Xem ra ở cuộc khảo hạch nửa năm sau, đám hai người Đường Thanh nguy hiểm thật rồi!” Phong Nhựt thầm nghĩ, không vội đề cập tới ai khác, chỉ cần mấy tên thủ hạ này của Chương đầu bự thôi cũng đã có thể dễ dàng đánh bại hai người Đường Thanh và Bành Việt rồi!

“Hi! Vị sư đệ này, có cần giúp đỡ hay không đây? Tên tiểu tử Chương đầu bự kia đã tìm đủ người rồi kia!” Đang lúc Phong Nhựt trầm ngâm suy tính thì có mấy tên ngoại môn đệ tử đi đến hỏi.

“Hà?” Phong Nhựt quay đầu nhìn lại, quả nhiên chỉ thấy bên cạnh Chương đầu bự lại có thêm vài người, hơn nữa mỗi tên đều có tu vi Luyện Khí hậu kỳ, vừa trông thấy thế hần không khỏi nhủ mảy, nếu như đây là trận chiến sinh tử thì hần sẽ có ít nhất bảy phần nắm chắc để tiêu diệt tất cả bọn họ, nhưng hiện giờ không thể sử dụng Mộc Sát Kiếm Khí, lại phải phòng bị pháp khí của đối phương, chỉ sợ ngay cả một phần thắng hần cũng không có.

Hít sâu một hơi, lúc này Phong Nhựt mới nhìn về phía những người kia, “Chẳng hay các vị sư huynh cần thù lao gì?”

“Rất đơn giản, năm người bọn ta, mỗi người hai trăm viên Ngũ Hành thạch, chắc chắn sẽ giúp ngươi chiến thắng!” Người nói chuyện là một thiếu niên tuổi chừng mười bảy mười tám, khuôn mặt rất gầy nhưng trong ánh mắt lại toát lên sự lạnh lợi, vóc dáng hần cũng không cao lắm, nhưng sau lưng lại mang một thanh kiếm nặng vô cùng lớn, khiến cho người ta sinh ra một cảm giác cổ quái kỳ lạ.

“Năm người các ngươi, mỗi người hai trăm viên, nói như thế thì một chút tiền lời ta cũng không có sao?!” Phong Nhựt mỉm cười, hần có chút hiếu kỳ đối với người tên thanh niên này, nếu như kẻ này có thể cam đoan cho mình chiến thắng thì xem ra hần rất có lòng tin với thực lực của mình.

“Ngươi không phải ra tay, chỉ cần năm người bọn ta động thủ là được rồi, vậy cũng xem như đã giải quyết phiền phức khó chịu của ngươi, dù cho ngươi không được Ngũ Hành thạch cũng chẳng sao mà!” Nụ cười của thiếu niên kia rất tươi!

Phong Nhựt nhin không được bật cười, “Thật xin lỗi, thật ra thì ta vẫn muốn tự tay triệt tiêu những phiền phức khó chịu này, do đó ta chỉ cần thuê một người mà thôi, thù lao là năm trăm viên Ngũ Hành thạch bất luận thắng hay thua! Trong số các ngươi ai có can đảm thì bước ra đây?”

Thiếu niên kia thoáng ngáy người rồi lập tức cười tươi một lần nữa, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, “Tốt! Xem như ngươi lợi hại! Tuy nhiên ta cũng khoái những chuyện kích thích như thế này, mỗi lần ăn này ta nhận vậy. À... ta tên là Diệp Lạc, hy vọng ngươi sẽ không bị lỗ vốn quá nặng!”

(*) Đồ bất như sơ: Gặp vấn đề không thể đơn giản tiến hành cảm đoán mà phải dẫn dắt từng bước, làm rõ từng chút mới có thể giải quyết tốt vấn đề.

Q.1 - Chương 86: Còn Đánh Được Nữa Không

Sân quyết đấu nằm ngay trên quảng trường, có lẽ mọi người đã quen với những trận quyết chiến kiểu này, cho nên chỉ trong chốc lát đã có mấy trăm đệ tử Trần Thiên Tông tụ tập đến nơi.

Mọi người đều biết hiện tại Phong Nhựt và Diệp Lạc đang muốn đối đầu với đám mười người Đại Đầu Chương, rõ ràng việc này khó có thể tin được. Dù gì toàn bộ phe Đại Đầu Chương đều có tu vi Luyện Khí Hậu Kỳ, thế nhưng bên phía hai người bọn Phong Nhựt thì bản thân hẳn chỉ mới đạt tới tu vi Luyện Khí Trung kỳ mà thôi, cho dù lúc này hai người có ai đứng ra chống lưng đi nữa thì e rằng việc này cũng đã quá sức.

"Hai người các ngươi chắc chắn chứ?" Một vị đệ tử tuần sơn thoát nhìn có vẻ thân thiện đến nhắc nhở hai người, nói thật hẳn cũng rất bội phục lá gan của hai người này.

"Người thấy thế nào, hiện tại hồi hận vẫn còn kịp đấy!" Diệp Lạc xoay người lại, trong ánh mắt phản kích còn ẩn chứa một chút điên cuồng.

"Yên tâm đi! Chúng ta mỗi người đối phó năm tên, dù có thua thì cũng phải cho chúng chịu ít nhiều đau khổ! Phải đau đến mức khắc cốt ghi tâm mới được!"

Phong Nhựt hít sâu một hơi, mạnh dạn bước về phía trước một bước, ánh mắt hắn chăm chú nhìn Đại Đầu Chương đang đứng cách mình hơn ba mươi trượng.

"Có lẽ lần này chúng ta sẽ gặp khó khăn đấy! Nhìn thấy tên gia hỏa cường tráng ngăm đen kia không? Tên hắn là Đồng Hải từng là bại tướng dưới tay ta, có tu vi rất gần với tên cao thủ Cảnh Tam cùng thuộc Nam Hoa viện. À quên nữa, có lẽ lúc này ta phải làm phiền ngươi rồi, vì thật ra hẳn đã vì ta mà tham gia vào vụ này đấy!"

Diệp Lạc với Phong Nhựt đứng cùng một chỗ, lời nói vẫn như nước chảy mây trôi.

"Cũng chưa chắc đâu!" Phong Nhựt cười thần nhiên. Hắn cũng nhận biết được hai người đang đứng sau lưng Đồng Hải, hôm qua chính bọn họ đã đi cùng với Cảnh Tam đến cướp gạo Hương Linh, vừa thấy họ đang nhìn về phía mình đây về oán độc thì Phong Nhựt biết được sự việc này không đơn giản chút nào!

Lúc này bọn người Đồng Hải đứng phía sau Đại Đầu Chương đồng loạt tiến lên, lập tức không khí trong sân trở lên khẩn trương, nhất thời những tiếng bàn luận trở nên im bặt.

Đồng Hải dùng ánh mắt khinh miệt liếc qua Phong Nhựt một lượt rồi nhìn chằm chằm vào Diệp Lạc, cười như điên mà nói: "Diệp Lạc, nửa năm không gặp, chẳng nghĩ tới lá gan của ngươi càng ngày càng không teo lại chút nào. Chẳng lẽ ngươi cho rằng mình là Cảnh sư huynh sao? Thật khờ khạo khi cho rằng có thể lấy một địch năm!"

"Ngươi nói Cảnh Tam sao? Thật nực cười!" Diệp Lạc nhếch miệng rồi nói: "Lần này ta trở về vốn định khiêu chiến với Cảnh Tam! Nhưng mà đáng tiếc hôm qua có nghe nói hắn bị một tên đệ tử ngoại môn không chút danh tiếng nào đánh bại. Chuyện này thật sự đáng tiếc! Nhưng mà cũng không sao, có thể gặp được tên bại tướng như ngươi thì chuyển đi này coi như cũng không tệ!"

"Hừ! Nói hay lắm! Để xem Diệp Lạc ngươi hôm nay xử lý như thế nào! Đại Đầu Chương, ngươi cùng mấy tên thuộc hạ đối phó với tên tiểu bạch si kia, Diệp Lạc để tự bản thân ta trừng trị, ra tay đi!"

Phân phó xong, Đồng Hải lập tức quát lớn, mang theo bốn tên phía sau hắn dừng mãnh xông tới.

Thế nhưng tốc độ của Diệp Lạc còn nhanh hơn hẳn một bước, "Sưu" một tiếng liền lao ra, động tác nhanh gọn, trong chớp mắt đã lao ra hơn chục trượng, dường như hắn sắp đâm vào năm người bọn Đồng Hải, đột nhiên thân hình của hắn quỷ dị bật lên cao ba trượng, trọng kiếm sau lưng của hắn không biết đã gỡ xuống từ bao giờ.

Mọi người chỉ thấy một đạo hư ảnh, sau đó Diệp Lạc cả người như con quay ở giữa không trung xoay tròn rất nhanh, trọng kiếm chùng hơn trăm cân phát ra những tiếng rít "phì phò"!

Cùng lúc đó, Đồng Hải là người đầu tiên xông lên đã bị lực lượng cự đại đang xoay tròn kia đánh phủ đầu bay ra ngoài, chờ bốn người phía sau Đồng Hải cùng xông lên, trọng kiếm trong tay Diệp Lạc di chuyển càng lúc càng nhanh, từng đạo hồng quang nhanh chóng bắn ra!

Chỉ trong nháy mắt, những đạo hồng quang liền đến hội tụ cùng một chỗ rồi xoay tròn tạo thành một quả cầu lửa thật lớn! Mặc dù năm người Đồng Hải có thực lực mạnh hơn Diệp Lạc nhưng đối mặt với quả cầu lửa đang xoay tròn kia lại bị rơi vào thế hạ phong, chẳng những các đòn đánh bị ngăn cản mà bây giờ còn bị đánh đến luống cuống tay chân!

Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Lạc đúng là như đoạ người, vừng vàng chiếm thế thượng phong!

Mà ở bên kia, bọn người Đại Đầu Chương cũng đang gào khóc rống giận mãnh liệt chiến đấu, thế nhưng Phong Nhựt cũng không có lựa chọn đánh trực diện mà tấn công dọc theo hai bên sườn bọn chúng, sở dĩ hắn chọn cách đánh như vậy vì hắn sợ Đại Đầu Chương công kích pháp khí, nếu như cứ thế đánh trực diện rất dễ bị trúng chiêu, nhưng nếu như là theo cánh xoay tròn công kích sẽ có thể né tránh tốt hơn rất nhiều.

"Hỏa cầu công kích! Áp chế tốc độ của hắn!" Tên Đại Đầu Chương cũng thật không đơn giản, mắt thấy Phong Nhựt đánh tiếp cận hai bên hông, lập tức liền lớn tiếng ra lệnh, trong lúc giao thủ vừa rồi bọn chúng đã được lĩnh giáo tốc độ khủng khiếp cùng năng lực cận chiến của Phong Nhựt, cho nên lần này bọn chúng quyết định tấn công tầm xa hồng tranh thủ không để đối phương có nửa điểm thuận lợi.

Nhưng khi Đại Đầu Chương cùng hai tên thủ hạ đang gắng sức ngưng tụ hỏa cầu thì đột nhiên trong tay Phong Nhựt thanh quang liên miên, sau đó hai đạo Thanh Tì Triền nhanh như chớp bay ra trực tiếp cuốn lấy hai tên còn đang tập trung thi triển hỏa cầu thuật, hai quả hỏa lập tức bị đánh vỡ, chỉ nghe hai tiếng "Rầm rầm" vang lên, lúc này hai tên không may mắn kia thấy hai hỏa cầu mình ngưng tụ ra bị nổ tung khiến chúng bay ra xa mấy chục trượng, tuy rằng thương thế không nghiêm trọng nhưng cũng khiến Đại Đầu Chương bước đi loạng choạng.

Sự việc này khiến cho Đại Đầu Chương thẹn quá hóa giận chửi bậy một tiếng rồi nâng tay trái lên, hai cái nhẫn trên tay lóe lên một đạo hàn quang, lập tức xuất hiện hai cây băng trùy nhanh như chớp bắn về phía Phong Nhựt.

Mọi người đang theo dõi cuộc chiến không khỏi sôi lên những tiếng thán phục, thật không ngờ cái tên Đại Đầu Chương có xuất thân lớn như vậy!

Thế nhưng Phong Nhựt đã sớm lường trước tình huống này, thân hình lập tức gia tăng tốc độ, khó khăn lắm mới né được hai cây băng trùy trong gang tấc, tuy vậy trong lòng hắn đồ mồ hôi lạnh, loại pháp khí này uy lực thật sự là không thể tưởng tượng nổi, nếu mà biết sử dụng đúng cách thì trong khoảnh khắc có thể quyết định thắng bại!

Cùng lúc đó, hắn không nhận được thăm than may mắn, cũng may mắn hôm qua Cảnh Ba nhất thời chủ quan khinh địch nên phạm sai lầm, nếu không thì cũng không biết mèo nào cắn mỉu nào.

Lúc này, sau khi tránh được hai cây băng trùy, cự ly giữa Phong Nhựt và ba người Đại Đầu Chương chỉ còn lại bảy, tám trượng, khoảng cách này vừa vặn để thi triển Mộc Sát Kiếm Khí tạo ra uy lực lớn nhất, thế nhưng cố gắng nhìn không xúc động bởi vì hiện tại uy lực của Mộc Sát Kiếm Khí vẫn chưa đủ để xuyên thủng áo giáp trên ba người Đại Đầu Chương mà mặt cùng phần cổ tuy không có giáp nhưng lại là nơi trí mạng, dù sao đây không phải là trận chiến sinh tử, tấn công vào chỗ đó là không nên.

Thăm than một tiếng, Phong Nhựt liền rút kiếm khí sau lưng, hướng thẳng Đại Đầu Chương rồi bay lên không lao tới.

cự ly bảy tám trượng cũng không được thìns là xa, trên thực tế chờ Phong Nhựt vọt tới trước người Đại Đầu Chương cách hắn phóng thích này hai đạo băng trùy vẫn chưa tới hai ba cái hô hấp, cho nên hắn căn bản không kịp cách dùng lực ngưng tụ kiếm khí, vì vậy chờ Phong Nhựt Băng Sương Kiếm khí gần người hết sức động tác của hắn không thể tránh né đã bị rất lớn ảnh hưởng!

Mà sơ hở rõ ràng thế này sao chống đỡ nổi Phong Nhựt?

"Bành bạch!" Hai tiếng giòn tan vang lên, Phong Nhựt dùng hết sức ở cổ tay, trực tiếp dùng kiếm khí trong tay hung hăng chém vào miệng Đại Đầu Chương hai cái, trong nháy mắt liền huyết nhục trên mặt hắn bắn ra tung tóe.

Hừ lạnh một tiếng! động tác của Phong Nhựt dường như không dừng lại ở đây, hắn bay lên lập tức đá ra một cước trúng ngực Đại Đầu Chương, lực lượng cường đại này dội vào khiến Đại Đầu Chương bay ra xa vài chục trượng, còn chưa rơi tới mặt đất, miệng hắn liền tiếp phun ra vài ngụm máu tươi, hiển nhiên là đã bị trọng thương!

Nhưng Phong Nhựt cũng không thêm đề ý, dù sao đây cũng là quyết đấu trong quy củ, không thể giết người, nhưng là trọng thương thì Trần Thiên Tông có thể cứu thôi!

Giờ phút này Đại Đầu Chương bị đá bay cũng không có dọa lùi hai tên còn lại mà ngược lại gào khóc kêu to tiếp tục đánh tới!

Phong Nhựt cũng không có dây dưa nhiều thù oán với hai người này, thân hình nhoáng một cái, né tránh công kích của bọn hắn, liền lao tới nơi Diệp Lạc đang chiến đấu, hắn sở dĩ dám không thêm dè dặt đến hai người này là vì hắn thấy tại trận chiến đấu vừa rồi hai tên này chỉ sử dụng một loại pháp khí nên ngoại trừ pháp thuật ra thì chúng không hề có thủ đoạn chiến đấu nào khác.

Mà chỉ cần dựa vào tốc độ thôi Phong Nhựt cũng đã có thể không thêm dè dặt tới chúng ! Hiện tại hắn phải chia sẻ với Diệp Lạc chút áp lực. Hắn sớm đã nhìn ra năm người Đồng Hải dù là thực lực cá nhân hay phối hợp chiến đấu thì đều vượt xa đám Đại Đầu Chương, so sánh hai bên là quá khập khiễng, thực lực của Diệp Lạc mặc dù rất mạnh nhưng cũng không thể thắng nổi năm người kia liên thủ được.

Mặc dù mới đầu Diệp Lạc đã chiếm thế thượng phong thế nhưng cũng chỉ được tạm thời, nếu như Phong Nhựt không nhanh chóng tới giúp, chờ ưu thế của Diệp Lạc giảm sút thì khác nào hai người bọn họ đã thua trận đấu này.

Hiện tại quả “cầu lửa Diệp Lạc” sớm đã không thấy đâu, thay vào đó là ưu thế sức nặng của trọng kiếm liên tục công kích năm người Đồng Hải! Tình huống bây giờ đã vô cùng lạc quan, nếu như trang phục trên người hắn không thuộc loại tốt phi thường thì có lẽ đã trọng thương mấy lần rồi.

Không có chút do dự, Phong Nhựt trực tiếp đẩy nhanh tốc độ, lúc trước hắn đã cố ý lợi dụng phương thức đường vòng cung đánh sâu vào đám Đại Đầu Chương khiến chúng cách xa chiến trường vài chục trượng, vì thế tại thời khắc này tốc độ đã hoàn toàn tạo ra ưu thế.

Quả nhiên lúc Phong Nhựt tới chỗ Diệp Lạc thì hai bên đang chiến đấu khốc liệt, hai tên bên phe Đại Đầu Churong đang ở ngoài xa 30 trượng, với khoảng cách này thì hoàn toàn không thể cận chiến, pháp khí thì không thể thi triển, còn nếu dung hỏa cầu thuật thì rất dễ ngộ hại đám người Đồng Hải cho nên bọn chúng cũng chỉ biết ở phía sau liều mạng đuổi theo

Nhưng lúc này đối với Phong Nhựt thì hắn cũng chỉ cần thời gian vài cái hô hấp cũng đủ rồi.

Cũng không biết hắn sử dụng động tác gì, hai đạo thanh quang xuất hiện trong nháy mắt cuốn lấy đám người Diệp Lạc lập tức khiến cho áp lực đang đè nén Diệp Lạc rất là giảm đi nhiều, mà ý thức chiến đấu của hắn đã trở nên siêu cường, chính là nương này tia hào uy thế đột nhiên vượt qua cường điệu kiểm hướng này bị Thanh Tì Triển cuốn lấy hai người đánh tới!

Tuy rằng cả hai bên đều liều mạng huy động kiểm khí nhưng dù sao đã bị kiểm chế, căn bản không cách nào ngăn cản, mà thân thể gầy yếu của Diệp Lạc lúc này liên phóng phát một đầu nổi giận to lớn, trực tiếp đem hai tên kia đánh bay, mà trọng kiểm trong tay hắn cũng không khách khí gõ lên đầu chúng đau điếng, thấy được tình cảnh tàn nhẫn này Phong Nhựt không kìm nổi run rẩy một chút.

Chờ Diệp Lạc lao ra ôm chặt, Phong Nhựt cũng bỏ nhào vào bên người của hắn! Đến bây giờ, hai người đánh mười đã còn lại năm.

"Ha ha! Thống khoái! Còn có thể đánh nữa hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 87: Bước Ngoặt

Thực lực và sự dũng mãnh của Diệp Lạc hoàn toàn vượt qua dự kiến của Phong Nhựt, mà hiện tại năm người Đồng Hải ở phía bên kia cũng bị buộc phải dừng lại, trong khoảnh khắc vừa rồi bọn họ đã phải trả một cái giá không nhỏ.

Thế nhưng nếu so sánh kỹ càng thì hai người bọn Phong Nhựt vẫn nằm trong hoàn cảnh không mấy khả quan, bởi vì pháp lực của bọn họ đã bị tiêu hao không ít. Diệp Lạc thì không cần phải nói nữa, bản thân Phong Nhựt sau bốn lần liên tiếp thi triển Thanh Tì Triển, cùng với một lần triển khai Băng Sương Kiểm Khí nên pháp lực trong cơ thể cũng chỉ còn lại một ít mà thôi, nếu như phải tiếp tục chiến đấu thì thật sự hắn chỉ có thể giáp lá cà để chống đỡ mà thôi!

"Hi hi! Diệp Lạc, lần này các ngươi nhất định phải thua rồi!" Phía bên kia Đồng Hải hiển nhiên cũng nhìn ra điểm này, hắn cười nói hăm dọa, tuy bọn hắn cũng tiêu hao rất nhiều pháp lực nhưng vẫn có thể dựa vào ưu thế nhiều người.

"Thật không? Cũng chưa chắc đâu!" Diệp Lạc nói xong, bỗng nhiên lấy ra một viên linh đan phát ra ánh sáng nhu hòa từ trong túi trữ vật, há miệng rồi nuốt luôn, cùng lúc đó quanh thân hắn cũng được một vòng ánh sáng bao phủ... do đó có thể thấy được hiệu quả của viên đan được này rất mạnh.

"Hoạt Lạc đan!" bọn người Đồng Hải cũng không khỏi ngẩn người một chút, nhưng sau đó lập tức cười như điên, "Ha ha ha! Diệp Lạc, quả nhiên cái biệt danh Diệp điên cuồng của ngươi không sai chút nào, vì đánh muốn đánh bại bọn ta mà không tiếc phục dụng viên Hoạt Lạc đan trân quý kia! Ha ha! Trần tỷ thí này bọn ta chấp nhận thua vậy!"

Đồng Hải cười như điên, mặc dù miệng nói nhận thua nhưng nhìn dáng vẻ của hắn giống như chiếm được rất nhiều thứ tốt vậy.

Mà trong lòng Phong Nhựt lúc này lại chấn động dữ dội, Hoạt Lạc đan chính là linh đan có thể giúp cho pháp lực khôi phục rất nhanh trong lúc chiến đấu, cơ hồ được xem như một thứ quan trọng có thể làm thay đổi kết quả cuộc chiến, độ trân quý đến dường nào có thể suy đoán cũng hiểu ra, hơn nữa linh đan này rất khó luyện chế, giá cả trên thị trường cũng phải cả nghìn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp mới có thể mua được, đây cũng chính là lý do vì sao sau khi Đồng Hải trông thấy Diệp Lạc dùng Hoạt Lạc đan lại lập tức nhận thua, bởi vì xét theo mức độ tổn thất mà nói thì Diệp Lạc đã bị thiệt hại rồi!

"Đây là phần thưởng của các ngươi, thực lực không tệ!" Bấy giờ vị đệ tử tuần sơn kia mới mỉm cười đưa cho Phong Nhựt một chiếc Túi càn khôn, rồi lại hỏi tiếp: "Ngươi là đệ tử viện nào, tên gì?"

"Khải bẩm sư huynh, ta là đệ tử Khinh Vân Viện, tên là Phong Nhựt!" Phong Nhựt liền lễ phép trả lời sau khi nhận lấy Túi càn khôn, vị đệ tử tuần sơn này thoạt nhìn rất hòa ái, chẳng có vẻ hống hách khi dựa vào tu vi mà coi thường người khác cả, khiến cho ai nấy đều cảm thấy rất có hảo cảm.

"Ồ ? Thật là trùng hợp, ta cũng là đệ tử của Khinh Vân Viện đây, ta tên là Chung Thiệu, sau này có chuyện gì cứ việc đến tìm ta nhé!" Vị đệ tử tuần sơn kia cười to một tiếng, rồi vỗ vỗ vai Diệp Lạc khen: "Ngươi rất quả quyết, nếu đổi lại là ta thì tuyệt đối không nỡ dùng viên Hoạt Lạc đan đó đâu!"

“Chung sư huynh quá khen, hai người bọn đệ vốn đã không còn lực để tiếp tục chiến đấu nữa, nếu không làm vậy thì bọn người Đồng Hải kia há có thể nhận thua? Dù thế nào đi nữa miễn sao bọn đệ chiến thắng là được rồi!” Diệp Lạc lại cười khổ nói.

“Ha ha! Người đứng là sĩ diện hảo mà, ta nghe nói lần này các người đến Tần Tây địa vực làm nhiệm vụ, từ lúc đi đến giờ cũng đã hơn nửa năm rồi, sao? thu hoạch cũng không tệ chứ?” Chung Thiệu dường như rất thân với bọn Diệp Lạc nên hỏi thăm rất tự nhiên.

“Thu hoạch coi như cũng được, chỉ có điều dọc theo đường đi bị nếm không ít khổ ải, thiếu chút nữa phải vứt cả cái mạng nhỏ này luôn rồi!” Giọng điệu của Diệp Lạc rất bình tĩnh nhưng ai cũng có thể tưởng tượng ra được hành trình nguy hiểm trong lời nói của hắn.

“Hi! Lần này các người cố gắng nghỉ ngơi một thời gian ngắn trong môn phái đi, đợi đến khi nhiệm vụ tuần sơn của ta chấm dứt ta sẽ mang bọn người ra ngoài lịch lãm! Thôi được rồi! Ta còn phải tiếp tục đi thám sát quanh núi nữa, khi nào có thời gian sẽ nói chuyện sau!” Chung Thiệu khẽ gật đầu với bọn Phong Nhượng rồi giải phong ấn phi hành tọa kỵ mà rời đi cùng với hai vị đệ tử tuần sơn kia.

Chẳng biết đám người chung quanh đã tản đi từ bao giờ, ngay cả bọn người Đồng Hải và Chương đầu bự cũng không thấy bóng dáng, Phong Nhượng thuận tay đưa cho Diệp Lạc chiếc Túi càn khôn kia, nói gì đi nữa thì Diệp Lạc cũng đã mất đi một viên Hoạt Lạc đan, bản thân Phong Nhượng cũng cảm thấy ái ngại...

“Như chúng ta đã nói lúc trước, dù thắng hay bại cũng năm trăm viên Ngũ Hành thạch!” Diệp Lạc lấy năm trăm viên Ngũ Hành thạch từ trong Túi càn khôn rồi ném cho Phong Nhượng.

“Thật ra nếu như chúng ta chịu liều mạng thì dù cho không thể thủ thắng, nhưng chắc chắn ít ra cũng phải cho đám Đồng Hải đó trầy da tróc thịt một phen, tuy nhiên nếu làm vậy thì cái giá phải trả quá lớn đi, thắng sau ta còn phải khiêu chiến với Cảnh Tam nữa vì thế phải cố gắng duy trì ở trạng thái tốt nhất!”

“Khiêu chiến Cảnh Tam?” Về mặt Phong Nhượng có chút cổ quái mà lặp lại câu đó, thông qua trận chiến vừa rồi thì hắn càng không tin rằng tháng sau mình sẽ đánh thắng được Cảnh Tam, bởi vì hiện tại ngay cả Diệp Lạc cũng không phải là đối thủ, huống chi thực lực của tên Cảnh tam kia còn mạnh hơn nữa.

“không sai ! Phải khiêu chiến Cảnh Tam, bởi vì hắn đã đánh bại tất cả đối thủ trong những cuộc tỷ thí liên tục bốn năm qua, nếu năm nay hắn lại tiếp tục chiến thắng nữa thì có thể hắn sẽ được gia nhập vào Thượng Tam Viện. Vậy nên không riêng gì ta, mà cả Kinh Vân Viện và Từ Huyền Viện đều đang tìm cách đánh bại được hắn, vì thế cuộc tỷ thí năm nay chắc chắn rất hào hứng đây!” Diệp Lạc dường như không nhận ra được sự biến đổi trong giọng nói của Phong Nhượng mà tiếp tục kể ra.

“Đúng rồi, tại sao người lại trêu vào tên gia hỏa Chương đầu bự kia chứ? Nếu muốn mua pháp khí hay phù trận gì đó có thể đi thẳng đến Chấp Sự hữu điện mà mua! Nhưng mà cách tốt nhất vẫn nên đi làm nhiệm vụ môn phái ban xuống, dạo này những phần thưởng nhiệm vụ đều rất phong phú, từ Ngũ Hành thạch cho đến pháp khí, phù trận, tọa kỵ, trang phục hay kiếm khí, thậm chí ngay cả Linh thạch cũng có, đây mới là lựa chọn tốt nhất. Xem ra có vẻ như trên người người không có môn pháp khí nào cả! Đây là thiệt thòi lớn trong lúc chiến đấu, thật ra nếu chỉ dựa vào pháp lực thì căn bản không cầm cự được bao lâu đâu, theo ta được biết thì trên người tên Cảnh Tam kia ít nhất có hơn sáu loại pháp khí, chỉ cần một khi bị hắn nắm được cơ hội thì triển ra thì cơ bản người không còn cách nào chống cự nổi!”

“Sáu loại pháp khí? Nhiều như vậy ư?” Phong Nhượng không kềm chế được mà hoảng sợ, lúc này chỉ mới hai loại pháp khí của tên Chương đầu bự kia cũng đã khiến cho hắn đổ mồ hôi lạnh, thì đừng nói gì đến sáu loại pháp khí. Xem ra hôm qua đúng thật hắn vô cùng may mắn, nếu không phải Cảnh Tam nhất thời chủ quan thì khẳng định kết cục của hắn sẽ rất thảm.

“Sáu loại mà nhiều à?” Diệp Lạc lại lắc đầu cảm thán, “Số lượng pháp khí trên người Cảnh Tam kỳ thật cũng chỉ được xem là nhiều trong hàng ngũ đệ tử Luyện Khí kỳ, hơn nữa toàn bộ chỉ đều là trung phẩm mà thôi, nếu so với những vị sư huynh Trúc Cơ kỳ thì chẳng đáng nhắc tới. Như vị Chung sư huynh lúc này, trên người huynh ấy có ít nhất ba bộ pháp khí thượng phẩm, người biết pháp khí thượng phẩm là gì không? Chỉ cần tùy ý phóng ra một môn thôi cũng có thể tiêu diệt được những kẻ có tu vi cỡ như Cảnh Tam đấy!”

“Vội lại điều này còn chưa tính đến phù trận, bởi vì dựa theo quy định của bốn tông thì bất luận tỷ thí hay quyết đấu, đều không cho phép sử dụng phù trận có lực sát thương quá lớn, nhưng nếu như ra khỏi môn phái thì không có bất kỳ quy định nào nữa, đây mới là điểm nguy hiểm thật sự!”

“Thế nên những kẻ có thực lực thấp kém như chúng ta cần phải đoàn kết lại, nếu rủi ro gặp phải đám tà ma ngoại đạo thì cũng còn có khả năng ngăn cản được đôi chút, bằng không thì ngay cả hai cốt cũng chưa chắc có thể bảo toàn, ví như bốn tông... mặc dù là một trong năm Tông môn lớn thuộc Ngũ Hành Giới nhưng hàng năm vẫn có hơn mấy trăm đệ tử ngã xuống đấy!”

Nói đến đây Diệp Lạc bỗng liếc nhìn Phong Nhượng, “Thực lực của người không tệ, nhưng nếu chỉ đơn thân độc hành thì khi ra khỏi tông môn, chắc chắn chẳng thể nào đối mặt được với vô vàn hiểm nguy ngoài kia đâu, thế nên nếu như người không ngại thì hãy nhập bọn với bọn ta!”

“Ách...” Phong Nhượng sững sờ, nghĩ một lúc rồi mới nói: “Kỳ thật đệ cũng không phải đi một mình, đệ còn có bốn người bạn nữa! Vì vậy...”

“Thế à ! Chẳng biết thực lực của bọn họ thế nào? Nếu như cả bốn người có thể vượt qua Chương đầu bự kia vậy thì cứ kêu bọn họ gia nhập luôn cũng được!” Diệp Lạc do dự một chút rồi nói.

“Hơn Chương đầu bự sao?” Phong Nhượng nhin không được mà xấu hổ gãi đầu. Nói đến thì thật sự xấu hổ, mấy người bọn họ trong Thanh Vân Tông xem ra đã không tệ lắm, nhưng khi đến nơi Trấn Thiên Tông này mới phát hiện ra thứ gì cũng khác xa, nếu như Lam Lăng có thêm vài môn pháp khí thì có lẽ sẽ miễn cưỡng đạt tới trình độ như Đồng Hải, nhưng bọn Đường Thanh và Bành Việt thì khác, cho dù cả hai người bọn họ liên thủ lại để đối phó với Chương đầu bự thì có lẽ không thể cầm cự qua ba hiệp! Thậm chí hắn còn hoài nghi chẳng biết hai người bọn họ có thể đánh bại được Đồng Tiểu

Doãn hay không nữa kia?

Trông thấy sắc mặt khó coi của Phong Nhựt, đương nhiên Diệp Lạc có thể hiểu được phần nào, hắn không khỏi thào thở dài một hơi rồi nói: “Trước tiên các ngươi có thể thử đi nhận những nhiệm vụ môn phái cấp độ thấp nhất, những nhiệm vụ đó rất đơn giản chỉ yêu cầu tìm kiếm vài loại linh thảo hoặc thu thập khoáng thạch các loại thôi, dù sao phần thưởng xem ra cũng đa dạng lắm. Thông thường trong các phần thưởng đó đều có pháp khí cấp thấp, chỉ cần tích lũy từng chút một sau này thực lực sẽ dần dần được tăng cao. Mặc khác nhận nhiệm vụ cũng là việc bắt buộc phải làm, bởi vì Hắc Thủy Linh Quyết của bốn tông chi ban phát miễn phí ba tầng tâm pháp đầu tiên, nếu muốn có được tâm pháp cao cấp hơn hoặc khẩu quyết pháp thuật thì cần phải tích lũy độ cống hiến môn phái mới được!”

“Độ cống hiến môn phái? Thế thì nếu như đệ muốn mua sắm pháp thuật Thuần Tuồng thì có phải cũng cần điểm cống hiến này không?” Phong Nhựt nhíu mày hỏi, hiện tại hắn mới phát hiện ra Trần Thiên Tông này đúng là không đơn giản chút nào, tuy nhìn bề ngoài hỗn loạn tùm lum nhưng thực tế lại có những quy định riêng để bắt buộc mình phải làm theo, tuy nhiên xem ra những luật lệ được ban hành này cũng rất cần thiết, ít nhất có thể giữ vững công bằng ở mức tối đa, chỉ cần chịu khó cố gắng ắt sẽ có cơ hội.

“Pháp thuật Thuần Tuồng? Đó là pháp thuật cơ bản mà, thứ này thì không cần độ cống hiến môn phái, nhưng phải có ít nhất ba trăm viên Ngũ Hành thạch mới có thể mua được, hôm nay ngươi gặp ta coi như vận khí của ngươi không tệ, chẳng cần phải mua nữa!” Diệp Lạc cười ha hả rồi quay sang nói với một nam tử có sắc mặt vàng úa đứng phía sau hắn: “Hoàn Ảnh, ngươi đem khẩu quyết của pháp thuật Thuần Tuồng chép lại một bản cho Phong sư đệ đi!”

“Vâng! Diệp sư huynh!” Nam tử được gọi là Hoàn Ảnh rất cung kính đáp lại một tiếng, sau đó lập tức chép lên trên một khối ngọc giản còn trống, chỉ trong chớp lát đã thấy ngọc giản kia hiện lên một đạo quang mang màu vàng đất, rồi sau đó lập tức khôi phục lại trạng thái ban đầu.

“Ha ha! Diệp sư huynh! Vậy thì đệ không khách khí nữa!” Phong Nhựt cũng không khiêm nhượng mà thân nhiên tiếp nhận lấy ngọc giản, dù sao hắn đã thiếu Diệp Lạc này rất nhiều ân tình rồi, nên cũng không đắn đo khi nợ thêm chút nữa!

“Ha ha! Phong sư đệ, ta và ngươi mới gặp đã như thân thiết, những thứ này chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến đâu! Sau này nếu như có chuyện gì thì cứ đến tìm ta là được!” Diệp Lạc cũng rất thẳng thắn mỉm cười, nhưng trong đôi mắt kia lại có tinh quang ẩn hiện.

“Thế thì ta xin từ biệt trước vậy!” Vừa lấy được khẩu quyết của pháp thuật Thuần Tuồng nên Phong Nhựt cũng không muốn tiếp tục ở đây nữa, hắn chào một tiếng rồi lập tức quay lưng rời đi, hắn phải nhanh chóng trở về để xem hai tên Đường Thanh và Bành Việt có được thoải mái hay chưa?

Mất thấy bóng dáng Phong Nhựt biến mất, một nữ tử có tướng mạo thanh tú, toàn thân khoác lên một bộ trang phục màu đen đứng phía sau Diệp Lạc đột nhiên tỏ vẻ nghi hoặc nên hỏi ngay: “Diệp sư huynh, người này đáng để huynh kết giao như thế sao? Ta xem thực lực của hắn cũng không hơn lúc này bao nhiêu! Nếu đôi lại là chúng ta thì bất kì ai cũng có thể đánh bại năm người Chương đầu bự cả!”

Diệp Lạc nghe thế nhưng chỉ cười hắc hắc, một lúc lâu sau hắn mới thân nhiên nói: “Đúng là thực lực của hắn xem qua chỉ có thế, nhưng các ngươi có biết ngày hôm qua ai đã đánh bại Cảnh Tam không?”

“Chẳng lẽ là tên Phong Nhựt này? Chuyện này sao có thể chứ?” Nữ tử áo đen kinh ngạc thốt ra.

“Tại sao lại không thể? Phải biết rằng lúc này tên Đồng Hải kia cũng không phải là nhằm về phía chúng ta, hắn đến chỉ để thăm dò thực hư thực lực chân chính của Phong Nhựt mà thôi, bằng không thì cho dù ta dùng Hoạt Lạc đan cũng chưa chắc khiến cho hắn vui vẻ nhận thua như vậy! Mặc khác còn có hai tên thủ hạ của Cảnh Tam kia nữa, ánh mắt bọn họ cơ hồ như muốn xoi tái Phong Nhựt ngay tại chỗ, nếu việc chỉ có thế mà không đoán ra được vậy thì ta sống bấy lâu nay cũng quá vô dụng rồi!” Diệp Lạc nở nụ cười tinh ranh, “Cho nên mới nói dù thế nào đi nữa thì kẻ này đáng để kết giao, đôi lại là các ngươi thì cho dù tên Cảnh Tam kia có nhất thời chủ quan đi nữa, các ngươi có thể nắm chắc đánh bại hắn hay sao? Ha ha... chắc chắn là không thể rồi! Bởi vậy ta dám khẳng định Phong Nhựt này còn ẩn giấu thủ đoạn nào đó mà chúng ta không biết!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 88: Thủy Mộc Tương Sinh

Phong Nhựt trở lại đứng trước khoảnh sân chính của Tiếp Thiên Phong nhưng không hề phát hiện ra thứ gì bất thường, cả bộ trận pháp Như Sơn quanh sân vẫn yên ổn như lúc đầu, chung quanh cũng không hề có dấu vết đánh nhau, tất cả đều im ắng như tờ, kể cả bóng dáng của năm người bọn Đồng Tiểu Doãn cũng chẳng thấy đâu.

"Áy, không thể nào ! Chẳng lẽ trong thời gian ngắn như vậy mà bọn kia đã chiếm ỏ rồi sao? Đường Thanh, Bành Việt không biết thế nào rồi, còn có Minh Khê nữa?" Phong Nhựt hơi giật mình thầm nghĩ, lúc trước chính tay hắn đã châm ngòi cho năm người bọn Đồng Tiểu Doãn, chủ yếu định mượn tay bọn hắn giáo huấn cho hai tên Đường Thanh và Bành Việt, bởi vì thực lực của hai tên đó vốn đã yếu rồi, nếu bây giờ mà ý chí tinh thần bị sa sút nữa

thì không bằng về cõi thế tục dựng cờ làm sơn đại vương đi!

Lúc này Phong Nhựt thi triển Niệm pháp quyết xuyên thấu thẳng qua Như Sơn Trận Pháp, hần lập tức thấy được hai người Đường Thanh và Bành Việt mặt mũi bầm dập đang ngồi yên như tượng đá, bóng dáng của Minh Khê lại không thấy đâu.

"Ồ! Đừng làm ra vẻ nghiêm trọng thế chứ! Đây đâu phải là lần đầu tiên bị người ta đánh bại đâu? Tính ra cũng chẳng sao, dù gì phe Đồng Tiểu Doãn có đến năm người mà, bọn hần có thể đánh bại được người cũng không có gì lạ cả, hắc hắc..." Phong Nhựt không nhịn được cười mà buông lời trêu ghẹo.

Vừa nghe được câu nói của Phong Nhựt, Đường Thanh bỗng giật mình một cái, rồi quay sang nhảy dựng lên: "Đồng Tiểu Doãn gì chứ !?!? Phong Nhựt, Minh Khê bị người khác dẫn đi rồi!"

"Cái gì ?" Phong Nhựt thoáng ngẩn ngơ, hần lập tức nghĩ tới lão Hành Vô Kỳ kia, bèn hỏi: "Có phải là Hành Vô Kỳ không?"

"Không phải ! Đó là một nữ nhân che mặt, nàng ta rất lợi hại, tiến thẳng vào đây mà không chút tiếng động nào, sau đó nói mấy câu gì đó với Minh Khê rồi dẫn nàng đi luôn. Hai người bọn ta muốn ngăn cản lại, nhưng nữ nhân đó chỉ cần phát tay vài cái, chúng ta liền bị văng ra xa mấy chục trượng rồi hôn mê bất động đến bây giờ mới tỉnh lại đây!" Đường Thanh giải thích với Phong Nhựt nhưng có vẻ bất mãn.

"Chuyện là như vậy sao?" Phong Nhựt trầm mặc một lát rồi tự nhủ thầm một câu, hần đã sớm đoán được Minh Khê có thân phận không tầm thường chút nào, hơn nữa ngay lúc lão Hành Vô Kỳ trước khi chia tay thì hần bắt gặp ánh mắt cô quái của lão đang liếc nhìn Minh Khê, vì thế càng làm cho hần cảm giác có vẻ gì đó rất đáng ngờ!

Thế nhưng theo như lời kể của Đường Thanh, nữ nhân đã mang Minh Khê đi có lẽ không phải là thù nhân của nàng, nếu không cũng sẽ chẳng lưu lại hai cái mạng nhỏ của bọn Đường Thanh và Bành Việt đâu.

"Có lẽ kết cuộc thế này là tốt nhất!" Phong Nhựt thở phào một cái, rồi thuật lại đầu đuôi sự việc hần và Diệp Lạc tỷ thí với đám Chương đầu bự ra sao.

Vừa nghe dứt lời nói của Phong Nhựt, Đường Thanh và Bành Việt liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới hỏi: "Ý của ngươi là bảo bọn mình phải kiếm chút ít pháp khí để tăng thực lực lên à?"

"Không phải ‘bọn mình’ mà là hai người các ngươi!" Phong Nhựt lắc đầu, với thực lực hiện tại của hần thì những thứ hạ phẩm pháp khí kia không hề gây ra uy hiếp gì với hần, cho nên cũng không cần phải đi nhận những nhiệm vụ đơn giản như tìm kiếm linh thảo với hai người bọn Đường Thanh, huống chi bọn hần cần phải tập cách chiến đấu độc lập nữa, nếu như chỉ dựa vào sức mạnh tổ đội chắc chắn sẽ không thể đạt được đột phá đáng kể nào.

"Thực lực của hai người các ngươi quá yếu, mặt khác từ nay đến đợt khảo hạch chỉ còn khoảng nửa năm, nếu chỉ dựa vào việc tiếp tục tu luyện thì trên cơ bản không còn kịp nữa rồi. Hơn nữa việc tu luyện không hề có tác dụng gì đối với những tình huống chiến đấu thực sự, bởi vì trong Trấn Thiên Tông có rất nhiều ngoại môn đệ tử đều đạt tu vi Luyện Khí hậu kỳ, đồng thời khả năng thực chiến của bọn họ cũng tương đối lợi hại, vì thế các ngươi phải tìm cách nào khác tăng cường năng lực thực chiến của bản thân mới được. À quên, những chuyện này tốt nhất không nên tới làm phiền Lam sư tỷ, chúng ta đã nhờ vả nàng quá nhiều rồi, nay không thể vì bản thân mà làm ảnh hưởng đến quá trình tu luyện của nàng nữa, lời nói của ta các ngươi rõ chưa?"

Phong Nhựt nói xong liền móc từ Thất Lưng trữ vật lấy ra sáu trăm viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm rồi phân ra cho hai người bọn Đường Thanh, sau đó mới lặng lẽ vỗ vai của cả hai.

"Thôi đi đi!"

Có lẽ lời nói của Phong Nhựt có hơi thẳng thắn nên khiến hai người bọn Đường Thanh như vừa tỉnh mộng, bọn họ như vô thức bước tới hai bước, bỗng nhiên Đường Thanh lộ vẻ đáng thương hỏi: "Này! Phong Nhựt, ngươi đừng bảo là muốn đuổi bọn ta đi đấy chứ?"

"Không phải đuổi! Nơi này vẫn là chỗ ở của chúng ta, thế nhưng các ngươi hiện tại cần phải tự mình đảm đương nâng cao thực lực! Hãy cố lên!" Phong Nhựt cố ý giải thích thật thoải mái, thật ra đối xử như vậy có hơi làm khó cho bọn họ, tuy đã mười bảy mười tám tuổi rồi nhưng từ nhỏ bọn họ đều có thói quen được người khác chiều chuộng, đầu tiên là Khúc Vân rồi sau đó là Lam Lăng, nay tự nhiên bảo xông pha một mình như vậy tuy rằng không phải là không được nhưng cũng không hẳn thế, nếu như bọn họ cứ ở ru rú trong tiểu viện này thì mãi mãi không thể nào đột phá được bản thân!

Nếu so với Diệp Lạc thì rõ ràng bọn họ cũng không chênh lệch lắm về tuổi tác, thế nhưng hần đã có thể kiến lập một tổ đội săn bắn không tệ chút nào, chẳng những hần có thực lực rất mạnh mà đàm phách cũng không thể xem thường được, mới vừa rồi chỉ dựa vào mấy người bọn hần mà có thể xông pha vào Tây Tàn địa vực, nếu đổi lại là Phong Nhựt cũng chưa chắc có thể làm được như vậy.

Nhìn bóng dáng của Đường Thanh và Bành Việt vừa đi khuất, Phong Nhựt không nhịn được thở dài một tiếng, nếu không có gì thay đổi thì hần có thể khẳng định rằng trong kỳ khảo hạch nửa năm tới, hai người bọn họ khó mà có chút hi vọng nào!

"Dù sao đi nữa, xông pha kiếm thêm kinh nghiệm thế này cũng là một cách thu hoạch không tệ rồi!"

Phong Nhựt vừa tự nhủ vừa nhìn chiếc bóng của hần in trên mặt đất, đúng là cảnh đêm tối trong sân chưa từng được yên tĩnh và trống trải như thế này.

"Ha ha...! Xem ra chính mình phải đối mặt với hết thầy rồi!"

Lại một tia nắng sáng lạn xuyên qua khe hở chiếu vào góc phòng, như muốn khuấy động sự yên tĩnh vốn có trong căn phòng này vậy, nhờ ánh nắng đó

mới thấy vô số bụi bặm tung bay như từng đàn ruồi nặng bu quanh liên tục.

Tia sáng mỏng lung này tuy xuyên thấu qua rồi sẽ sớm tắt đi như phù dung sớm nở tối tàn, nhưng có thể nhìn thấy được một chiếc bóng đang lảng lảng ngồi xếp bằng ở đó, trông giống như một pho tượng điêu khắc không hề nhúc nhích.

"Hô !" Một hơi thở yếu ớt lặng lẽ vang lên, Phong Nhựt khẽ mở hai mắt ra, thấy rõ từ trong ánh mắt đó biểu lộ ra cảm giác bình tĩnh và thâm trầm hơn trước đây.

"Hai mươi một ngày đêm, xem ra ta cũng có dấu hiệu sắp tiến vào giai đoạn tích cốc rồi (DG: nhin ăn uống)! Đáng tiếc những món ngon kia quá" Phong Nhựt thoáng cười, trong khoảng thời gian này hắn vẫn cứ một mực tu luyện, thế nhưng phương pháp tu luyện này hoàn toàn khác biệt với những người khác. Mỗi ngày, khi trời sáng thì tu luyện Thanh Mộc Linh Quyết, lúc đêm về lại tu tập Thuần Tuồng pháp thuật, để tiêu hao hết toàn bộ pháp lực đang có trong cơ thể, sau đó kế tiếp hắn tu luyện thêm Hắc Thủy Linh Quyết!

Cho đến sáng sớm ngày hôm sau, tất cả pháp lực trên người hắn tiếp tục khôi phục lại như thường, mà lúc này đây hắn lập tức tiến hành tận lực dung hợp Tiên Thiên Mộc Sát có trong cơ thể, chờ cho tới khi toàn bộ pháp lực bị tiêu hao hết một lần nữa, sau đó hắn mới quay sang tu luyện Thanh Mộc Linh Quyết.

Cứ như vậy vòng đi vòng lại, thoáng cái đã qua hơn hai mươi ngày mà không hề hay biết.

Cách tu luyện như vậy thực sự không phải do Phong Nhựt tự tìm tòi để mở ra một con đường đi riêng, mà do tình thế bắt buộc dĩ thôi. Bởi vì hắn chợt phát hiện ra một điều, nếu như ngay lúc tu luyện Thanh Mộc Linh Quyết hắn chỉ cần hấp thu linh khí từ trong Mộc Linh thạch thôi, lập tức Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể hắn sẽ rục rịch muốn nổ loạn, tính ra đến thời điểm này đám Tiên Thiên Mộc Sát hầu như đã dung hợp với pháp lực của hắn, vì thế hiện tại không còn cách nào tổng khứ nó ra được nữa.

Cho nên trước tiên Phong Nhựt đành phải tu luyện Thanh Mộc Linh Quyết, chờ đến lúc Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể bắt đầu nhúc nhích thì chuyển qua tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết, từ đó trở đi xem ra cả hai loại pháp quyết đó hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh!

Tuy nhiên điều phiền phức duy nhất chính là ngay lúc tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết, trước hết hắn buộc phải làm tiêu hao hết toàn bộ pháp lực trong cơ thể, như thế mới có cơ sở để tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết, nếu không rốt cuộc chẳng có hiệu quả gì!

Nếu cứ tiếp tục tu luyện như thế, ngược lại khiến cho Phong Nhựt phát hiện ra thêm một chuyện không biết là tốt hay xấu nữa đây, đó là pháp lực của hắn vốn trước đây đã nghiêng về hướng thuộc tính mộc nay lại kèm theo thiên hướng thuộc tính thủy nữa, hơn nữa mức độ cô đọng pháp lực so với trước đây có tăng thêm một chút.

Chỉ có điều dường như biến hóa này gây ảnh hưởng quá nhiều đến việc thi triển Thanh Tí Triền và Thuần Tuồng pháp thuật. Bây giờ Thanh Tí Triền của Phong Nhựt nếu phát huy hết uy lực vẫn chỉ thi triển được năm lần như trước, còn Thuần Tuồng pháp thuật thì kém hơn rất nhiều, chỉ có thể thi triển được hai lần thôi, hơn nữa tốc độ phóng thích ra rất chậm, ít nhất cần tới mười mấy nhịp thở mới có thể thi triển thành công!

Khi phát hiện ra điều này khiến Phong Nhựt rất bức bối, phải biết rằng gần đây hắn đều ưa thích chiến thuật tốc chiến tốc thắng, nhưng rõ ràng hiệu quả của Thuần Tuồng pháp thuật quá chậm chạp thì khó mà khiến hắn vui lên được, với thời gian chờ đợi đó ít ra hắn cũng có thể đâm chém nhau được mấy hiệp rồi! Trách sao rất ít tu giả lựa chọn tu luyện pháp thuật này!

Nếu không phải Thuần Tuồng pháp thuật giúp cho hắn mau chóng tiêu hao pháp lực của mình, thì có lẽ Phong Nhựt đã vứt nó qua một bên rồi!

Sau khi hoạt động chân tay một chút, Phong Nhựt cười khổ khi nhìn thấy tầng tro bụi đóng dày đặc trong phòng, nói thật do ở chung với bọn Đường Thanh đã lâu rồi nên hiện tại hắn thật sự không quen cho lắm!

"Cũng không biết bây giờ hai tên tiểu tử Đường Thanh và Bành Việt ra sao rồi? Còn có Minh Khê nữa..."

Phong Nhựt thoáng sờ lên bụng, rồi tự nhủ cũng may mắn thật vì không còn cảm giác bị đói như trước đây nữa, nếu không thì trong lúc bế môn mấy hôm trước chẳng biết bị chết đói lảng xẹt như thế nào nữa.

"Kèo kẹt..." tiếng cửa phòng được đẩy ra, lập tức một cỗ linh khí dư thừa ập thẳng vào mặt. Hiện tại mười một cây Linh mộc trong sân đã hoàn toàn sống lại, cho nên linh khí được phát ra hết sức dư thừa!

Phong Nhựt mỉm cười một mình rồi nhin không được lấy viên Mộc Linh thạch ra xem, quả thật đến bây giờ hắn càng ngày càng cảm thấy hiếu kỳ, thật không hiểu đây rốt cuộc là thứ gì? Trước kia hắn chỉ đơn thuần cho rằng viên Mộc Linh thạch này có thể hấp thu Tiên Thiên Mộc Sát mà thôi, thế nhưng hiện tại hắn lại mơ hồ cảm giác được Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể hắn có thể cùng với viên Mộc Linh thạch này có liên quan với nhau.

Mà càng làm cho hắn vô cùng khó hiểu chính là Hắc Thủy Linh Quyết sao lại có thể trấn an được Tiên Thiên Mộc Sát!

"Thủy Mộc tương sinh sao ?"

Phong Nhựt lắc đầu rồi chậm rãi bước đến gần mười một cây Linh mộc, hắn không biết trong chuyện này rốt cuộc có ẩn chứa bí ẩn gì, nhưng hắn có thể khẳng định một điều rằng hiện tại chưa gặp phải nguy hiểm nào, bởi vì trước mắt sở dĩ hắn có thể thoải mái đối mặt với Cảnh Tam, Diệp Lạc, hay Đồng Hải mà không lộ ra vẻ kém cỏi nào, trong khi đẳng cấp còn cách nhau một bậc, điều này hoàn toàn do Mộc Linh thạch mà ra!

Nếu không có Mộc Linh thạch thì e rằng hắn không thể bằng được đám Đường Thanh và Bành Việt, có lẽ đến bây giờ cũng chỉ là một tên tạp dịch

Luyện Khí sơ kỳ không hơn không kém, mặc cho người định đoạt số phận của mình!

Nếu không có Mộc Linh thạch, chắc chắn hẳn không có khả năng thi triển được năm lần Thanh Tí Triền!

Nếu không có Mộc Linh thạch, hẳn càng không có khả năng thu thập được Tiên Thiên Mộc Sát, hơn nữa còn hình thành nên Mộc Sát Kiếm Khí nữa. Thậm chí không có lá bài tẩy này, ắt hẳn đã sớm bị đám Mã Viễn tiêu diệt tại Thanh Vân Sơn rồi, nói gì đến có ngày hôm nay chứ?

Về tương lai như thế nào, có ai biết rõ được? Việc duy nhất hẳn có thể làm chính là nỗ lực bước tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 89: Mặc Ngọc Giới Chỉ

Mặc dù không thấy đói bụng nữa, nhưng Phong Nhựt cũng tự mình nấu một chén com Hương Linh, nói thật đến bây giờ hẳn vẫn chưa quen được với việc không cần ăn uống.

Tính toán theo thời gian thì đợt tỷ thí mỗi lần hàng năm đã tới gần, tuy nhiên hiện tại Phong Nhựt đã thay đổi chủ ý, bởi vì từ lúc thấy đám người Diệp Lạc và Đồng Hải chiến đấu qua, hẳn không dám khẳng định là mình có thể đánh thắng Cảnh Tam trong thi đấu, bởi vì trong tình huống không sử dụng tới Mộc Sát Kiếm Khí, căn bản hẳn khó lòng chiến thắng nổi.

Cho nên mục tiêu hiện tại của hẳn rất đơn giản, đó là cố gắng tăng cường tu vi của mình lên tới Luyện Khí Hậu Kỳ! Chỉ có khi đó, hẳn mới có thể gia tăng thêm pháp lực, mà qua các trận đấu trước đây, hẳn đã biết rõ yếu tố pháp lực dồi dào sẽ có ảnh hưởng quan trọng đến mức nào.

Khi thấy Diệp Lạc dùng tới pháp khí và Phù triện, Phong Nhựt cũng phải công nhận rằng mấy thứ này chính xác có thể giúp cho chính thể thực lực của người tu tiên tăng lên gấp đôi, gấp ba,... thậm chí nhiều hơn nữa!

Nhưng Phong Nhựt lại không cho rằng ngoại vật có thể quyết định chuyện thắng bại cuối cùng! Hay nói cách khác, tu vi bản thân cao thấp như thế nào đó mới là quyết định chủ lực!

Nếu như quá ỷ lại vào Pháp khí hoặc Phù triện, có lẽ tạm thời mình được đánh giá là vô địch, nhưng khi đối mặt với người có tu vi cách biệt quá lớn thì sao, lúc này khỏi cần nói cũng biết kết quả!

Chính vì nhận thức như vậy nên Phong Nhựt mới không vội vã đi nhận nhiệm vụ môn phái, mà ngược lại hẳn dốc lòng tu luyện, tranh thủ sớm ngày tiến vào cấp bậc Luyện Khí Hậu Kỳ.

Đương nhiên điều này cũng không có nghĩa là Phong Nhựt sẽ coi thường Pháp khí và Phù triện. Nếu như có khả năng, hẳn cũng sẽ trang bị cho bản thân, tuy nhiên hẳn không quá coi trọng nó như người khác mà thôi!

Thừa dịp trời còn chưa tối, trước hết Phong Nhựt quét dọn qua một lần toàn bộ tiểu viện, sau đó cũng thăm chừng mấy gian phòng của đám người Đường Thanh, nếu không chỉ cần để qua một khoảng thời gian nữa thôi chắc chắn tro bụi sẽ bám đầy.

"Ồ? Đây là thứ gì?" Đến lúc Phong Nhựt đang dọn dẹp căn phòng của Minh Khê thì hẳn lại ngẫu nhiên phát hiện được một chiếc Giới chỉ màu mặc ngọc (DG: màu ngọc đen) nằm ở trên giường, mặt trên có khắc hai hình ảnh Thanh Điều trông rất sống động, nhìn rất giống với con chim thật to màu xanh mà lần trước Minh Khê đã giải phong ấn ra.

Phong Nhựt nhặt Giới chỉ lên, tay hẳn vừa chạm vào chốt có cảm giác mát dịu, mà hình ảnh con thanh điều kia bỗng chốc càng nhìn càng sống động hơn, nó tựa như muốn phóng ra ngoài vậy.

"Cái thứ này... thường được đeo ở trên người nàng ta mà?" Phong Nhựt hơi nghi hoặc và chốt nhớ lại, ngày đó hẳn đã cứu Minh Khê từ dưới sông lên, sau đó từng lục soát khắp người nàng ta nữa, còn nhớ rõ lúc đó trừ cặp Giày chiến và Áo giáp ra thì hẳn cũng không phát hiện thêm thứ gì nữa, đồng thời các lần đi chung sau này hẳn cũng chưa thấy qua chiếc Mặc Ngọc giới chỉ này!

"Quái lạ! Vật tùy thân như vậy sao nàng ta lại tùy ý vứt bỏ được chứ? Xem ra cô ta thật bất cẩn quá đi!" Phong Nhựt lắc đầu cười cười, tiện tay đeo luôn chiếc Mặc Ngọc giới chỉ vào ngón tay mình.

Ngay lúc hẳn mang giới chỉ vào, bỗng nhiên có một luồng khí mát mẻ chạy khắp toàn thân hẳn, nhất thời làm cho hẳn có cảm giác khí lực toàn thân sung mãn rất nhiều.

"Hắc hắc... thật không ngờ đây cũng là một kiện Pháp khí!" Phong Nhựt cười kháy, đối với chuyện này thật ra hắn lại không mấy kinh ngạc, bởi vì nguyên liệu của chiếc Giới chỉ này đặc biệt như thế, nếu như đây không phải là một kiện Pháp khí thì đó mới là chuyện lạ. Tuy nhiên hắn không biết được cấp bậc chính xác của chiếc Giới chỉ này, cũng có thể do thời gian hắn tiếp xúc giới tu tiên không bao lâu nên có rất nhiều chuyện còn chưa biết rõ.

Nhưng chỉ cần có đặc tính gia tăng lực lượng như thế thôi, cũng đủ cho Phong Nhựt mừng rỡ như điên, bởi vì hắn nhận ra được hiệu quả của chúng, cũng giống như vòng đeo tay Thanh Loan đã bị hỏng kia, hoặc là Giáp chiến tăng tốc nọ, tất cả đối với hắn đều rất là hữu dụng!

Vừa ra khỏi phòng, Phong Nhựt lập tức thử dùng tay nâng chiếc bàn đá nặng khoảng ngàn cân lên, kết quả làm hắn vô cùng kinh ngạc. Cho dù không dùng pháp lực nhưng hắn cũng có thể dễ dàng nâng nó lên, phát hiện này thật sự làm cho hắn hết sức hưng phấn, sau này khi chiến đấu cũng không cần phải tiêu hao quá nhiều pháp lực nữa!

"Hắc hắc...! Quả nhiên là đồ tốt!" Phong Nhựt vừa lòng tự nhủ, tâm niệm chợt động nhất thời hắn truyền vào trong Giới chỉ một tia Pháp lực. Bỗng nhiên hắn thấy hoa mắt, một con đại điều màu xanh bỗng chốc hiện ra, thì ra đây là thú cưỡi của Minh Khê ngày đó!

"Mặc Ngọc giới chỉ này quả nhiên là của Minh Khê, nhưng vì sao nàng ta lại vứt bừa bãi thế chứ!" Tuy trong lòng Phong Nhựt nén thối tiếc lại, nhưng đồng thời hắn cũng hiểu rõ là sự tình thực không đơn giản như vậy.

"Này ! Chào mi, ta tên là Phong Nhựt, chủ nhân của ngươì bỏ ngươì đi rồi, sau này ngươì cứ theo ta đi!" Phong Nhựt vừa nói vừa dè dặt tiến lại gần con đại điều màu xanh kia.

Lúc trước, trên hành trình tiến về khu vực Nhận Nam, con đại điều này cũng đã làm cho đám người Phong Nhựt hâm mộ không thôi, chẳng những nó không e ngại hai con Linh thú Ngũ cấp, mà ngay cả sau đó Huyết sắc Yêu phong xuất hiện nó vẫn trấn định như thường, hơn nữa tốc độ lại cực nhanh. Lúc này Phong Nhựt những tưởng đã âm thầm tiếp cận được nó, bỗng chốc bị con đại điều dùng cánh đẩy hắn văng ra ngoài hơn mười trượng!

Lúc này con đại điều kia nhìn qua vẫn trấn định như bình thường, chỉ có điều trong ánh mắt nó như nhuốm vẻ u sầu khó hiểu, nhưng dường như nó đối với việc Phong Nhựt tỏ vẻ thân cận cũng không chống cự lắm.

Phong Nhựt lại vươn thẳng tay ra nhưng chưa đến nửa đường hắn chợt dợm rút tay lại, bởi vì ánh mắt con đại điều làm hắn rất khó chịu, hắn không thể tưởng tượng được một con thú cưỡi mà cũng có thể có được cái ánh mắt phức tạp khó hiểu đến như vậy, nhìn thoáng qua tựa như nó là một kẻ hiểu thấu sinh tử của nhân thế rồi vậy.

"Ách ... thôi được rồi ! Ngươi nếu không thích thì bay trở về đi, ngươi lợi hại như thế ắt hẳn biết được đường về mà!" Phong Nhựt hơi đau đầu liền vội vã nói, "Nếu như mi không chịu bay đi, vậy là mi chấp nhận ta rồi đấy nhé!"

Phong Nhựt nói một hồi, con đại điều kia vẫn không nhúc nhích, điều này làm cho hắn nhin không được mà trong lòng bưng bưng lửa giận, thôi mặc kệ nó đi, cứ cười thử rồi tính! Nói không chừng đây là Minh Khê cố ý lưu lại cho hắn thì sao.

Lập tức Phong Nhựt phóng lên lưng con đại điều, quả nhiên nó không phản kháng chút nào điều này làm hắn hết sức đắc ý, đột nhiên con đại điều tung cánh lao lên cao, rồi như tia chớp bắn nhanh ra ngoài, thiếu chút nữa hắn đã bị sức gió quăng té ngược trở lại rồi, nhưng cũng may là hắn nhanh tay bám chặt lấy cổ nó.

Khi Phong Nhựt phục hồi lại tinh thần, hắn mới phát hiện mình đang ở tít trên cao tận mây xanh, còn con đại điều kia có bộ dạng như đang phát tiết cái gì đó mà tốc độ càng lúc càng nhanh hơn! Từng đợt gió lạnh như dao cứa thổi phất phật, làm hắn đau đớn cơ hồ không chịu nổi nữa!

Nhưng thật sự lúc này Phong Nhựt căn bản không dám nhúc nhích, hắn chỉ cố hết sức ôm chặt lấy cổ con đại điều mà trong lòng bỗng thấy hối hận! Ai có thể ngờ được tốc độ nó lại nhanh như thế chứ, gần như là gấp mười lần tốc độ con Kên kên cấp ba của hắn vậy, nếu biết trước như thế này có cho tiền hắn cũng không dám cười!

Nhưng một lát sau đột nhiên Phong Nhựt càng hoảng sợ, vì phát hiện ra con chim này đang chúc đầu lao xuống dưới, với tốc độ nhanh đến chóng mặt thiếu chút nữa đã làm hắn văng khỏi lưng chim!

"Oa oa oa...! Đây là mru sát đấy!" Phong Nhựt trong lòng hoảng sợ hét toáng lên, phải biết rằng đang là ở độ cao ngàn trượng a! Nếu lỡ như... bị té xuống dưới, e rằng chưa kịp chạm đất thì hắn đã bị hù chết vì đứng tim rồi!

Con đại điều này dường như có thù hận sâu đậm gì với Phong Nhựt thì phải, nó đang chúc đầu ở thế lao xuống như vậy đột nhiên lại đổi hướng vòng vèo lên trên, nó cứ liên tục như vậy lại còn đảo lộn lung tung nữa. Do tốc độ bay quá nhanh, cho nên không lâu sau Phong Nhựt đã... "Vèo" một cái bị quăng ra ngoài!

"A... "

Miệng kêu gào thảm thiết, tứ chi Phong Nhựt gắng sức huy động liên tục, nhưng cả người hắn lại giống như khối đá đang rơi nhanh xuống dưới!

Tuy nhiên lúc này con đại điều kia lại nhanh như chớp lao đến dùng đôi móng vuốt bắt giữ thân hình hắn lại!

Cho đến khi Phong Nhựt bình tĩnh trở lại thì hắn đã nằm trong sân tiểu viện rồi, còn con đại điều kia nằm dưới gốc cây Linh mộc lớn nhất, đang đắc ý rìa lông trên mình!

"Cái đồ... đáng ghét! Đáng chết! Ta muốn thu ngươi lại! Ta sẽ... phong ấn ngươi một vạn năm!" Phong Nhựt sắc mặt vẫn còn đang tái mét vừa phẫn nộ

vừa hết lớn, mặc dù hần chưa chết nhưng bị con chim kia lấy ra làm trò đùa như vậy thì ai mà chịu cho được!

Nhưng khi Phong Nhựt niệm xong khẩu quyết phong ấn, thì hần lại chán nản vì phát hiện ra mình không có cách nào phong ấn con đại điều màu xanh kia được, đồng thời chiếc Mặc Ngọc giới chỉ trên ngón tay hần cũng chẳng có phản ứng gì.

"Kỳ quái ? Sao lại như vậy chứ ?" Phong Nhựt nổi cáu hần lên, hần thật muốn đem Giới chỉ này đập cho nát bét ra mới hả giận, nhưng sau cùng hần cũng cố nén lại cái ý định lỗ lã này.

"Được rồi! Coi như mi lợi hại đi! Từ nay về sau, đừng nghĩ là ta sẽ cho mi làm tọa kỵ phi hành của ta!" Sau cùng Phong Nhựt chỉ có thể đe dọa nó như vậy, dù sao thì lời đe dọa này nghe kỹ ra hình như chính hần mới là người bị thiệt thòi!

Sau một phen giằng co với con chim mắc dịch này, Phong Nhựt cũng không còn tâm trạng nào để tu luyện nữa, hần liền giải phong con Kên kên cấp ba rồi bay thẳng đến hướng Chấn sự đại điện.

Đối với con đại điều màu xanh kia, Phong Nhựt cũng không cần phải quá lo lắng, dù sao nó tựa hồ cũng rất có linh trí, lại có thể tự do ra vào Như Sơn trập pháp nữa, mặt khác còn có tốc độ kinh khủng như thế, xem chừng cũng không dễ bị người khác bắt đi xẻ thịt đâu!

Khi bay Phong Nhựt đến khoảng sân rộng, hần vừa nghĩ ngợi lung tung vừa không chế Kên kên hạ xuống lối vào Từ Huyền viện.

"Này! Đứng lại! đây là Cẩm địa của Từ Huyền Viện, không được tự tiện tiến vào!"

Phong Nhựt còn chưa kịp nói gì thì có mấy ả thủ vệ Từ Huyền Viện đang đứng cách đó không xa bỗng quát toáng lên, nhìn ánh mắt cảnh giác của bọn họ tựa như nhận định Phong Nhựt đang phạm tội thì phải.

"Chư vị sư tỷ, ta muốn gặp một người, không biết có được hay không?" Phong Nhựt kiên nhẫn hỏi, từ lúc Lam Lăng đi vào Từ Huyền Viện đã gần một tháng, trước sau cũng không hề truyền ra tin tức gì cho nên hần cũng có hơi bất an.

"Không được ! Ngươi cho là ngươi là ai? Với tu vi như vậy mà cũng muốn đến Từ Huyền Viện tìm người sao! Quy củ bổn tông chẳng lẽ ngươi rõ à, chưa đạt tới tu vi Trúc Cơ Kỳ thì không cho... song tu!" Một nàng đệ tử của Từ Huyền Viện trông cũng khá xinh xắn, đang nghiêm mặt lại nhưng dường như không nhận được nên khoát tay quát.

Vừa nghe nói như vậy, trong lòng Phong Nhựt tức thời giận dữ, nhưng hần còn cố sức nhẫn lại rồi trình trọng nói: "Vi... sư tỷ này, thật xin lỗi ! Ta không phải tới đây kiếm người song tu, xin hãy tự trọng một chút, ta chỉ muốn nghe ngóng tin tức của một người thôi, đừng nhắc đến môn quy có được không?"

"Ngươi nói cái gì ? Ai muốn cùng ngươi song tu chứ? Với cái thứ như ngươi đây à! Có mà cho ta, lão nương đây cũng chả thèm!" Nữ đệ tử của Từ Huyền Viện kia nhất thời lồng lên tức giận, vốn dĩ mặt mũi còn đang dễ nhìn bỗng chốc biến sắc, nếu như không có đồng bạn xung quanh nắm kéo lại, có lẽ cô ả còn muốn lao đến liều mạng với Phong Nhựt một chập!

"Đứng vậy! Ai muốn song tu với ngươi chứ?" Phong Nhựt cười lạnh một tiếng, tiện tay vỗ vỗ đầu con Kên kên cấp ba bên cạnh rồi nói tiếp, "Ngươi nói đi Tiểu ngốc tử, ta đoán chắc ngươi cũng không muốn phải không!"

Vừa nói xong câu đó, Phong Nhựt cũng không để ý tới ả nữ đệ tử đang tức giận kia nữa mà xoay người rồi đi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 90: Ngọc Giả Nhiệm Vụ

"Hừ... đám nữ nhân này thật sự là khó hiểu! Hy vọng Lam tỷ sẽ không bị biến thành như thế!"

Phong Nhựt đan hai tay sau lưng vừa bước đi miệng vừa lầm bầm, phía sau hần là con Kên kên cấp ba đang nhanh chóng bước theo sau, trong khoảng thời gian gần đây hần cũng ít có dịp thả nó ra, vì thế hôm nay Phong Nhựt cho nó được thoải mái một chút.

Vụ tìm kiếm tin tức Lam Lăng coi như là không được rồi, Phong Nhựt suy nghĩ một chút liền nhanh chóng đi thẳng đến Chấn sự Tả điện, dựa theo chỉ dẫn trước đây của Diệp Lạc thì nơi đây chính là chỗ Trần Thiên tông công bố các loại nhiệm vụ của môn phái.

Cũng may lúc này ở bên trong Chấn sự Tả điện hơi ít người, Phong Nhựt nhẹ nhàng bước vào, thứ đập vào mắt hần đầu tiên chính là ba mươi sáu tòa đài cao, mỗi tòa đều có hình dạng vành trăng khuyết, toàn bộ đều vừa vặn ôm trọn cả gian đại điện vào bên trong.

Trên các tòa đài cao này, hai bên trái phải bày biện rất nhiều ngọc giản có năm loại màu sắc khác nhau, hần nhìn thoáng qua phỏng đoán đại khái có tới mấy vạn ngọc giản như vậy, trong đó nhiều nhất là ngọc giản màu vàng đất, ít hơn chút là Ngọc giản màu đỏ, còn các loại ngọc giản như màu đen, xanh, và vàng kim thì lại rất ít.

Lúc này cũng có vài tên đệ tử Trần Thiên tông đang lật xem những loại ngọc giản màu vàng đất và màu đỏ, còn lại ba loại màu sắc kia thì căn bản không ai đụng đến!

"Xem ra năm loại màu sắc này đại diện cho mức độ khó khăn của nhiệm vụ!" Phong Nhựt vừa nghĩ vừa tiện tay cầm lấy một cái ngọc giản màu đen lên xem thử, tuy nhiên vượt ra khỏi dự đoán của hần chính là mặt trên của ngọc giản không hề thấy phản ứng gì, cho dù hần có đưa pháp lực vào cỡ nào đi nữa.

"Vị sư đệ này có lẽ lần đầu tiên tới đây phải không?" Lúc này ở cạnh hần có một vị đệ tử Trần Thiên tông đặt tu vi Luyện Khí Hậu Kỳ đột nhiên cười nói, "Những ngọc giản này không phải tùy tiện là có thể xem được, bốn tông vì muốn tránh cho môn hạ đệ tử vì không tự lượng sức mình mà tiếp nhận lung tung những nhiệm vụ vượt ngoài khả năng, cho nên ở trên các ngọc giản này đều bày ra một loại cấm chế, chỉ khi nào pháp lực đủ mạnh tương ứng mới có thể thấy được nội dung của ngọc giản, ví dụ như cái ngọc giản màu đen người đang cầm trên tay là loại dành cho đệ tử Trúc Cơ kỳ, đương nhiên với tu vi của người không thể thấy được, ta đề nghị người nên xem những ngọc giản có màu vàng đất đi, những cái này tương đối thích hợp với tu vi hiện tại của người!"

"À, nguyên lai là như vậy, thật đa tạ sư huynh!" Phong Nhựt hơi xấu hổ bèn cười cười theo, xem ra thứ nhiệm vụ môn phái này cũng không đơn giản chút nào.

"Ha ha! Đừng khách khí, ban đầu ta cũng thế mà, tuy nhiên hiện tại ta thích tiếp nhận ngọc giản nhiệm vụ màu đỏ hơn, thù lao loại này có được hậu hĩnh hơn một chút!" Tên kia vừa nói ra vừa có vẻ tự hào.

Phong Nhựt nghe thấy thế bèn suy nghĩ một chút rồi hỏi lại: "Ta hiểu rồi, à... xin hỏi sư huynh, toàn bộ những ngọc giản năm màu này đều do chư vị cấp cao của bốn tông ban bố ra phải không?"

"Đâu phải như thế? Tuy ngọc giản nhiệm vụ nhiều như vậy nhưng cơ hồ cách vài hôm là sẽ có người nhận hết, chư vị cấp cao của bốn tông sao lại có nhiều thời gian quản hết như vậy chứ, kỳ thật những ngọc giản nhiệm vụ này phần lớn đều do đệ tử bốn tông tự ban bố ra, chỉ có điều tu vi càng cao thì ngọc giản nhiệm vụ được ban ra càng khó mà thôi. Tỷ như người hiện tại người được phép ban bố ra ngọc giản nhiệm vụ màu vàng, tuy nhiên mỗi người chỉ được thuê một cái ngọc giản màu vàng đó mà thôi, đồng thời phí thuê là một viên Ngũ Hành thạch cấp thấp và có kỳ hạn trong một tháng, hơn nữa người phải giao thù lao ra trước, còn nội dung nhiệm vụ là tùy ý người".

Nói tới đây, tên đệ tử Trần Thiên tông lại tiếp: "Đương nhiên có đôi khi bốn tông cũng lấy danh nghĩa Trần Thiên tông ra mà ban bố nhiệm vụ, song đó là loại ngọc giản màu tím. Loại nhiệm vụ này chẳng những đệ tử bốn tông có thể nhận, mà ngay cả các tông môn khác cũng có thể nhận, dù sao nghe nói loại nhiệm vụ này cũng chưa phải là ngọc giản nhiệm vụ có cấp bậc cao nhất. Ta nghe nói mấy trăm năm về trước, thậm chí Nhạn Nam Tu Tiên Liên Minh còn ban bố ra loại ngọc giản nhiệm vụ bảy màu nữa kia, đáng tiếc vẫn chưa có ai hoàn thành được!"

"À... xin đa tạ sư huynh đã chỉ bảo, ngọc giản nhiệm vụ này quả là có liên quan nhiều thứ thật!" Phong Nhựt lễ phép cảm ơn vị đệ tử Trần Thiên tông kia, rồi sau đó mới bắt đầu hứng thú lật xem những ngọc giản màu vàng đất nọ.

"Tìm kiếm chín gốc Tam Diệp Thảo mười năm tuổi, thù lao là bốn mươi viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, thời gian còn lại mười sáu ngày!"

"Cần gấp, Tinh huyết của Độc Thiểm tam cấp còn mới toanh, thù lao là một viên Vạn Linh đan có khả năng giải bách độc, thời gian còn lại hai mươi chín ngày!"

"Cần gấp, Tinh huyết của linh thú thuộc tính thổ trú tại lối ra vào Hắc Uyên Trạch, thù lao là một trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, thời gian còn lại mười một ngày!"

"..."

Phong Nhựt lật một hơi xem khoảng chục cái ngọc giản màu vàng đất, kết quả khiến hần thất vọng vì những nhiệm vụ này có hơi đơn giản, nhưng rõ ràng thù lao cũng không hơn trăm viên Ngũ Hành thạch, đồng thời cũng chẳng có cái nào được thù lao là pháp khí hay phù triện gì cả. Tuy nhiên nếu chỉ riêng một người đứng ra tiếp nhận những ngọc giản nhiệm vụ màu vàng này thôi, thì trong một năm cũng có thể tiếp nhận được rất nhiều, vì thế rất thích hợp với những đệ tử cấp thấp nào có thực lực yếu kém, nếu bây giờ mà Phong Nhựt vẫn còn như thuở ban đầu khi ở Thanh Vân tông, thì chắc chắn hần không kể ngày đêm sẽ nhận ngay những nhiệm vụ này.

Thoáng lác đầu, Phong Nhựt liền cầm lấy một cái ngọc giản màu đỏ, sau khi đưa vào một tia pháp lực nhất thời một dòng chữ liền hiện lên.

"Thu thập thi thể Phệ Kim thú tứ cấp, yêu cầu: mức tổn hại bên ngoài da không được vượt quá hai phần, tinh huyết bị tổn thất không vượt quá ba phần, thời gian từ vong không được hơn 10 ngày, thù lao là Pháp khí hạ phẩm, Hỏa Diễm giới chỉ có khả năng chứa đựng một tia hỏa diễm, và Băng Trùy giới chỉ có khả năng chứa đựng một cái băng trùy, thời gian còn lại hai mươi một ngày! Chú ý, người nhận nhiệm vụ cần phải thận trọng, Phệ Kim thú tứ cấp có tốc độ cực nhanh, khi bị trọng thương sẽ mạnh mẽ một cách điên cuồng, tiêu diệt dưới ba người đừng nhận, nếu không sẽ tự gánh lấy hậu quả!"

"Ồ! Quả nhiên rất khó!" Nhìn nhiệm vụ này Phong Nhựt cũng nhìn không được mà thở dài thốt ra, việc săn giết Linh thú tứ cấp thật ra cũng không quá khó khăn, ban đầu hần cùng với Lam Lăng, Đường Thanh và Bành Việt đã có thể giết chết một con Hàn Băng thú tứ cấp rồi, nhưng nhiệm vụ còn chú thích rất rõ, tổn hại của bộ da không vượt quá hai phần, tổn thất của tinh huyết cũng không được vượt quá ba phần, điều đó mới thật khó thực hiện!

Hãy tưởng tượng nếu như muốn làm được điều này, trước hết chắc chắn rằng công kích phải thật chính xác, còn phải có đủ lực sát thương nữa, mặt khác cả quá trình liên sát không được kéo dài quá lâu, nếu không tinh huyết của Phệ Kim thú đó sẽ tổn thất quá nhiều, hai điều kiện này quả là hết sức khắc nghiệt!

Tuy nhiên thù lao cũng rất được, chính là hai món Pháp khí hạ phẩm đấy!

Sau một hồi cảm thán, Phong Nhựt đành tiếc nuối đặt ngọc giản màu đỏ xuống, lúc này hắn bỗng phát hiện thì ra dường như trước giờ mình đã tự đánh giá bản thân quá cao rồi, loại nhiệm vụ thế này nếu chỉ bằng vào một mình hắn quả là vô phương hoàn thành!

"Hy vọng hai tên Đường Thanh và Bành Việt không quá ngu ngốc đến nỗi đi nhận nhiệm vụ này, nếu không thì chắc chắn sẽ là bị kịch!" Phong Nhựt vừa lẩm bầm một mình vừa cầm lên một thanh ngọc giản màu đỏ khác, rồi sau đó truyền vào một tia Pháp lực, lập tức mặt trên ngọc giản hiện ra hình vẽ một gốc cây Linh thảo, bên dưới hình vẽ đó chính là nhiệm vụ tìm kiếm gốc Linh dược Nguyệt U Thảo này, nhiệm vụ khó khăn nhưng thù lao cũng khá cao, đó là hai tấm Tụ Hỏa Phù!

"Không còn cách nào, cũng lại không được!" Phong Nhựt bắt đầu đi lắc đầu, hai tấm Tụ Hỏa Phù mặc dù có sức hút mê người, nhưng Nguyệt U Thảo kia hắn căn bản là chưa từng nghe qua thì sao có thể hoàn thành được?

Sau khi tiếp tục xem hơn mười thanh ngọc giản màu đỏ, Phong Nhựt chỉ có thể chán nản ngừng lại, quả thật những phần thưởng nhiệm vụ này đều rất hậu hĩnh, nếu tính giá trị tương đương ra Ngũ Hành thạch thì ít nhất cũng được một ngàn năm trăm viên, nhưng bên cạnh đó mức độ khó khăn cũng khiến cho người ta phải chán nản! Nhưng đây mới chỉ là ngọc giản nhiệm vụ màu đỏ thôi, thật khó tưởng tượng ra ở trong ngọc giản màu đen hay thậm chí trong các ngọc giản cao cấp hơn không biết nhiệm vụ kinh khủng tới cỡ nào!

Phong Nhựt ném ngọc giản màu đỏ trong tay đi, hắn vừa định xoay người rồi đi thì chợt nghe thấy phía sau có tiếng người vui mừng hô to một tiếng.

"Phong Nhựt ! Ngươi dám tới đây tiếp nhận nhiệm vụ sao? Lá gan ngươi quả là không nhỏ a!"

Hắn nhìn về hướng phát ra âm thanh, lập tức thấy ngay Lam Lăng đứng cách đó không xa đang mỉm cười nhìn hắn, bên cạnh nàng còn có hai nữ tử tuổi chừng hai mốt hai hai, ánh mắt nhìn hắn với vẻ hiếu kỳ.

"Ồ... Lam sư tỷ, ta chỉ tới xem qua mà thôi, còn chưa có ý định tiếp nhận nhiệm vụ đâu" Phong Nhựt đáp ngay mà không hề ngập ngừng chút nào, quả thật mới vừa rồi hắn đã bị những thanh ngọc giản nhiệm vụ màu hồng đỏ đã kích không ít.

"À... tu vi ngươi lại có vẻ tiến triển rồi!" Hai mắt Lam Lăng già bộ âm thầm đánh giá Phong Nhựt, lúc này mới cười nói: "Mấy hôm trước ta cũng nhìn thấy bọn Đường Thanh và Bành Việt, hai người bọn họ cũng bận rộn đi nhận những ngọc giản nhiệm vụ màu vàng kia, sau đó mỗi người còn dùng Ngũ Hành Thạch để mua một kiện pháp khí hạ phẩm nữa, thoát nhìn bộ dáng bọn họ có vẻ rất đắc ý, à còn ngươi... sao không đi chung với bọn hắn đi, ít ra cũng có thể chiếu cố lẫn nhau chứ!"

"Hắc... Gần đây ta rất bận tu luyện, hơn nữa cũng không có quan tâm tới những thanh ngọc giản nhiệm vụ màu vàng kia, cho nên còn chưa đi đâu cả!" Phong Nhựt lắc đầu nói.

"À... ra thế ! Vậy lần này ngươi đi theo chúng ta đi, đồng thời cũng tăng thêm chút kiến thức!" Lam Lăng thoải mái thốt ra, sau đó mới quay đầu sang nói với nữ tử bên cạnh: "Tân Nguyệt sư tỷ, chuyện này ... không có vấn đề gì chứ?"

Nữ tử tên Tân Nguyệt kia thoáng quay đầu lại dùng ánh mắt quét qua người Phong Nhựt một cái, sau đó khẽ nhún vai với vẻ bất đắc dĩ, "Nếu như hắn có thể hứa ngoan ngoãn đi theo phía sau và đừng phá rối chúng ta, hơn nữa còn phải phụ trách việc nấu nướng hàng ngày nữa, nếu vậy thì còn có thể!"

"Không thành vấn đề! Tân Nguyệt sư tỷ cứ yên tâm, cái tên sư đệ này của ta từ trước đến giờ đều rất ngoan!" Lam Lăng nhin không được mặt mày hơn hờ đáp lại.

Đứng ở bên cạnh, Phong Nhựt nghe qua cảm giác đầu đầu không thoải, Lam Lăng này thật là quá thích náo nhiệt mà, hắn cũng không phải là bọn con nít miệng còn hôi sữa như Đường Thanh và Bành Việt đâu, mà cần phải tăng cường kiến thức này nọ?

"Ài... Lam sư tỷ, việc này có vẻ không ổn đâu!" Phong Nhựt nhẹ nhàng nhắc nhở Lam Lăng, "Hơn nữa mấy ngày tới chính là thời gian Hạ tam viện thí thí rồi, ngươi không cần nghỉ ngơi sao?"

"A, ngươi nói cái thí thí kia à, không ảnh hưởng lắm đâu, nhiệm vụ mà chúng ta nhận đây dù gì cũng mất vài ngày mà thôi, huống chi những trận thí thí như thế cũng không tới phiên ta đâu!" Lam Lăng vừa nói vừa thoáng nháy mắt với hắn một cái.

"Đi thôi ! Đi tiếp nhận nhiệm vụ đã !" Lam Lăng bèn nắm lấy Phong Nhựt rồi sau đó bước tới trước cùng với hai người nhóm Tân Nguyệt kia, Phong Nhựt thấy thế cứ nghi vấn không thôi!

"Lần này chúng ta sẽ chuẩn bị đi tới khu vực Thanh Lam Hồ, hai người các ngươi hãy chia ra tìm đi, bất cứ nhiệm vụ nào có liên quan đến Thanh Lam Hồ thì đều nhận hết!" Nữ tử Tân Nguyệt kia có vẻ rất sành sỏi liền phân phó xuống dưới.

"Cái gì ! Đều nhận hết à !" Vừa nghe qua Phong Nhựt nhin không nổi mà ngạc nhiên không thôi, mới vừa rồi những nhiệm vụ này cũng đã làm hắn hoàn toàn bó tay, nhưng không ngờ tới bọn Tân Nguyệt lại dám ngang nhiên tiếp nhận như vậy!

Nữ tử Tân Nguyệt kia hiển nhiên rất thích vẻ kinh ngạc của Phong Nhựt, bèn hướng về phía hắn mỉm cười nói, "Tiểu sư đệ chớ quá kinh ngạc, đã bảo là sẽ cho ngươi tăng thêm kiến thức mà, làm sao có thể nuốt lời cho được chứ! Tuy nhiên nếu ngươi sợ hãi thì thôi vậy, sư tỷ ta cũng không cười chê ngươi đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Nhựt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 91: Ngũ Hành Pháp Khí

"Ách... Đa tạ sư tỷ, vậy ta sẽ đi theo xem sao!" Phong Nhựt nói ra có phần bức bối, song trong lòng hắn lại cực kỳ tò mò. Tiểu đội săn bắt của Tân Nguyệt rốt cuộc mạnh ở chỗ nào mà lại tự tin đến vậy?

Lúc này, Lam Lăng và Tân Nguyệt vừa cười nói thoải mái, vừa vơ vét hai ba thanh ngọc giản nhiệm vụ.

"Ừ! Không tệ, thù lao của nhiệm vụ lần này là một chiếc nhẫn Địa Thử. Đến khi nào hoàn thành nhiệm vụ này trở về, Lam sư muội hẳn sẽ có được Ngũ Lôi Pháp Giới rồi!"

"Oa... Ngũ Lôi Pháp Giới... Đa tạ Tân sư tỷ!" Lam Lăng có vẻ kích động, hiển nhiên Ngũ Lôi Pháp Giới này dường như rất lợi hại.

Phong Nhựt đứng kể bên tuy rằng nghe được nhưng lại như lọt vào sương mù mà không hiểu gì ráo. Song Tân Nguyệt lập tức quay sang cười với hắn rồi giải thích: "Tiểu sư đệ, không cần phải mơ màng đến thế, Ngũ Lôi Pháp Giới này chỉ là cái tên do chúng ta tự đặt mà thôi. Thứ này cực kỳ uy phong, trong Tu Tiên giới thì tên gốc là Ngũ Hành Pháp Giới đấy. Cứ nhìn tên sẽ đoán được nghĩa, nếu thu thập đủ năm loại có thuộc tính khác nhau, sau đó dùng một viên Ngũ Hành thạch trung phẩm để cường hóa thì sẽ hợp thành một bộ Pháp Giới trung phẩm, giống như thế này này!"

Nói đến đây, Tân Nguyệt vờn ngọc thủ thon dài hươu hươu trước mặt Phong Nhựt, nhưng rất nhanh đã thu trở về.

Tuy không thấy rõ bộ Ngũ Hành Pháp Giới đó ra sao, nhưng Phong Nhựt đã thật sự quá kinh ngạc. Bởi vì nó dùng Ngũ Hành thạch trung phẩm để cường hóa, không cần nghĩ ngợi nhiều cũng đoán được uy lực ra sao!

Tân Nguyệt lại tiếp tục giới thiệu: "Uy lực của Ngũ Lôi Pháp Giới cực lớn! Một khi thi triển sẽ sinh ra công kích mang năm loại thuộc tính khác nhau, phân biệt ra hỏa diễm, băng trụ, địa thử, đằng mạn và kim thương. Có thể nói, nếu luận về lực công kích thì nó thậm chí còn ngang bằng với thượng phẩm Pháp khí đấy. Một khi trúng chiêu chắc chắn phải chết, nên mới không được phép dùng trong tỷ thí. Song cái giá phải trả khi thi triển nó là khá cao, đồng nghĩa với việc tiêu hao hết một lượng lớn pháp lực trong cơ thể, nếu bên cạnh không có đồng bạn hỗ trợ thì không nên thi triển".

Tuy nghe được lời giải thích của Tân Nguyệt, nhưng nghi hoặc trong lòng Phong Nhựt vẫn còn như cũ, cho nên mới nhin không được liền hỏi: "Vậy à, đa tạ Tân sư tỷ đã giải thích cho biết! Song ta vẫn chưa hiểu rõ vì sao uy lực của Pháp giới trung phẩm này lại có thể so sánh được với Pháp khí thượng phẩm?"

"Hi hi! Lam sư muội, sư đệ này của muội có phải là người tu đạo hay không vậy? Sao cái gì cũng đều không hiểu thế?" Tân Nguyệt cười hi hi, cũng không kiên nhẫn đợi trả lời nữa, nên tiếp tục giải thích cho xong với Phong Nhựt: "Đầu tiên ngươi phải hiểu rõ một điều, loại Pháp khí thứ nhất trong Tu Tiên giới thường có hai thuộc tính, loại này hết sức tầm thường, uy lực cũng có chút khả quan. Còn loại thứ hai chính là Ngũ hành Pháp khí, nói cho đơn giản một chút đó chính là loại Pháp khí đã được cường hóa bằng Ngũ Hành thạch, loại Pháp khí này không chỉ hàm chứa uy lực vốn có mà còn được gia tăng nhờ uy lực của Ngũ Hành thạch nữa, chẳng hạn như Ngũ Lôi Pháp Giới hoặc là một bộ Ngũ hành Pháp khí cấp thấp nào đó!"

"Đổi lại, các loại Pháp khí phổ thông cũng có thể dùng Ngũ Hành thạch để cường hóa thành Ngũ hành Pháp khí. Thế nhưng phải dùng Ngũ Hành thạch cao cấp mới được. Ngũ Hành thạch có đẳng cấp càng cao thì uy lực của Ngũ hành Pháp khí sẽ càng mạnh, đạo lý này cũng giống như đối với việc cường hóa kiếm khí, cường hóa trang phục hay trận pháp đều như nhau! Hiện tại ngươi rõ chưa?"

"À! Hình như cũng có hiểu đôi chút!" Phong Nhựt gãi gãi đầu rồi nói.

"Cái gì mà hình như, căn bản ngươi vẫn còn chưa hiểu gì, mà thôi bỏ đi! Bây giờ hãy quay lại với chuyện chính, hiện tại ngươi cũng không biết thứ nào mới được gọi là Ngũ hành Pháp khí, thế thì cứ chậm rãi tìm hiểu đi. Chẳng nào ngươi đột phá đến Trúc Cơ kỳ rồi tiến vào Ngũ Hành giới, sau đó thu thập được một viên Ngũ Hành thạch trung phẩm cái đã, lúc nào về tới thì sư tỷ ta đây sẽ giúp ngươi cường hóa thành Ngũ hành Pháp khí!" Tân Nguyệt lắc đầu cười cười, rồi tiếp tục xem xét đám ngọc giản nhiệm vụ màu đỏ.

"Ngũ Hành thạch trung phẩm? Ngũ Lôi Pháp Giới?" Phong Nhựt theo sát phía sau hai nàng, trong lòng lại âm thầm suy nghĩ. Hiện tại hắn mơ hồ đoán được vì sao tiểu đội săn bắt của Tân Nguyệt lại có can đảm tiếp nhận những ngọc giản nhiệm vụ màu đỏ kia. Có lẽ là dựa vào Ngũ Lôi Pháp Giới hay những thứ đại loại như thế. Theo những gì nghe qua thì dường như thứ này có uy lực to lớn, trong nháy mắt có thể diệt sát linh thú cấp bốn chỉ là việc hết sức dễ dàng. Thậm chí có lẽ dụng phải linh thú cấp năm đi nữa, phỏng chừng cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Tuy nhiên điều khiến Phong Nhượng cảm thấy hứng thú nhất là Ngũ Lôi Pháp Giới lại do năm bộ pháp giới hạ phẩm thông thường kết hợp thành, điều này quả thực ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Trong lúc vô thức, Phong Nhượng khẽ sờ trúng giới chỉ nơi tay, hắn liền suy nghĩ một hồi rồi mãi một lúc sau mới hỏi nhỏ Lam Lăng: "Lam sư tỷ, nếu giới chỉ có thể hợp lại, vậy thủ trạch có được không?"

"Ý người là Thanh Loan thủ trạch?" Lam Lăng nhìn Phong Nhượng với vẻ cổ quái một hồi rồi nhanh chóng lắc đầu nói: "Không được! Thanh Loan thủ trạch thuộc về Pháp khí phòng ngự, chỉ có thể cường hóa chứ không thể hợp thành. Muốn tiến hành hợp thành chỉ có thể dùng Pháp khí công kích mà thôi. Hơn nữa điều kiện cần để hợp thành cũng rất nghiêm khắc, phải dùng năm bộ Pháp khí công kích có thuộc tính khác nhau mới được! Song người cũng đừng nghĩ năm bộ Pháp khí đó là điều gì quá mức khoa trương, trên thực tế Pháp khí phòng ngự lại rất khan hiếm, không tin thì người có thể xem thử thủ lao của đồng ngọc giản màu đỏ này đi. Toàn bộ đều là Pháp khí công kích, có bộ Pháp khí phòng ngự nào đâu? Mấy thứ đó may ra chỉ có thể xuất hiện trong những thanh ngọc giản nhiệm vụ màu đen mà thôi, chưa kể tới phải rất lâu mới may mắn thấy một lần, hơn nữa phẩm chất so ra còn kém xa Thanh Loan thủ trạch của người đấy!"

Vừa nghe Lam Lăng nói xong, Phong Nhượng mới bắt đầu hồi tưởng lại, rồi hắn xem qua ngay những thanh ngọc giản nhiệm vụ màu đỏ kia, quả nhiên không có Pháp khí nào tương tự như Thanh Loan thủ trạch, tất cả đều là các loại Phù triệu hay Pháp khí công kích hạ phẩm mà thôi.

"Xem ra Mặc Ngọc giới chỉ có thể tăng phân nửa lực lượng lại là thứ có giá trị nhất!" Phong Nhượng âm thầm ngẫm nghĩ. Bởi vì dựa theo lời nói của Lam Lăng thì cho dù là người tu đạo có tu vi Trúc Cơ Kỳ cũng chưa chắc phân biệt được phẩm chất loại này.

"Đáng tiếc Thanh Loan thủ trạch đã bị hư tổn, cũng không biết có thể tu bổ lại hay không?" Phong Nhượng do dự một lúc nhưng cũng không đem việc này nhắc với Lam Lăng. Có người nói dùng Ngũ Hành thạch có thể chữa trị Pháp khí bị hư tổn, nhưng phỏng chừng phải dùng tới Ngũ Hành thạch cấp cao mới được, nếu hắn muốn có Ngũ Hành thạch cao cấp thì buộc phải đột phá tu vi lên Trúc Cơ kỳ đi rồi nói tiếp.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đó, hai người Lam Lăng và Tân Nguyệt đã lựa chọn được khoảng tám chín thanh ngọc giản nhiệm vụ. Sau đó, Tân Nguyệt mới tỉ mỉ xem xét lại lần nữa, đến khi chắc chắn không có vấn đề gì mới lấy yêu bài thân phận ra, rồi lướt nhẹ qua mấy thanh ngọc giản nhiệm vụ đó, tức thời toàn bộ ngọc giản đều trở nên âm ảm.

"Được rồi! Lần này chọn bấy nhiêu nhiều!" Tân Nguyệt nhẹ nhàng phui phui hai tay, lập tức mang theo đám người Lam Lăng và Phong Nhượng rời khỏi Chấn Sự Tả Điện.

Ba người đứng đợi ở quảng trường bên ngoài một hồi, thì có ba nữ tử đi đến từ hướng Tử Huyền Viện. Dẫn đầu là một nữ tử mặc y phục màu xanh, mặt mày thanh tú, mái tóc xõa bung lả lướt bay theo gió, từ xa nhìn lại tựa như một bức tranh phong cảnh thanh nhã, tuyệt đẹp của tự nhiên. Song trong hình ảnh điểm tinh ấy lại cảm nhận được một cảm giác cao ngạo khó nói nên lời, khiến người khác không thể đến gần.

Còn phía sau là một cặp thiếu nữ, tuổi tác cũng không kém Lam Lăng là bao. Cả hai đều mặc áo lụa xanh lam, quần dài vàng nhạt, bước đi vô cùng êm ả, toát ra một cảm giác nhanh nhẹn và không kém phần hiếu động.

"Thu sư tỷ!" Nhìn thấy ba người nọ, Lam Lăng và Tân Nguyệt đều vội vã cúi đầu chào hỏi.

Tuy nhiên nữ tử được gọi là Thu sư tỷ chỉ hơi gật đầu, xem như đã chào lại rồi, rồi chỉ thoáng trong chớp lát, đôi mắt bình tĩnh đến lạ kỳ đó trực tiếp quét nhanh qua người Phong Nhượng.

"Hắn là ai vậy?"

"À... Thu sư tỷ, hắn là người ta mang theo cùng ấy mà!" Tân Nguyệt lúc này nhanh chóng đáp lời.

Thu sư tỷ nhìn Phong Nhượng một lúc, trên mặt không lộ chút biểu tình. Tuy không hề nói thêm bất cứ điều gì nhưng lại gây ra một áp lực vô hình, với định lực như Phong Nhượng đây cũng nhìn không được mà phải chột dạ. Kiểu chột dạ này không phải do vị Thu sư tỷ này là một mỹ nữ tuyệt đẹp, mà cảm giác giống như hắn là một con kiến hôi nhỏ bé đang đối mặt với một con chim khổng tước vậy, vì thế khiến hắn tự cảm thấy bản thân mình bỗng chốc trở nên cực kỳ hèn mọn.

"Bái kiến Thu sư tỷ!" Tuy chỉ mới đối diện với nữ nhân này trong chớp lát, nhưng Phong Nhượng đành phải chấp nhận mình buông tay bại trận, bởi vì nữ nhân này quả thực đang sở hữu một nguồn vốn đáng để kiêu ngạo. Cặp ánh mắt đó cực kỳ tự tin, không hề có bất cứ chuyển biến nào, thủy chung vẫn vô cùng bình tĩnh, tựa như đang nhìn vào khoảng hư vô vậy, dường như không ai có thể kiên trì thật lâu dưới ánh mắt này!

"Xuất phát!" Vị Thu sư tỷ nọ căn bản không muốn đáp lại lời chào của Phong Nhượng, mà chỉ thản nhiên phân phó một câu, nhất thời tất cả mọi người đều nhìn không được đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên cả Tân Nguyệt và Lam Lăng cũng không giới thiệu Thu sư tỷ cùng hai thiếu nữ kia với Phong Nhượng, chỉ đơn giản nháy mắt với hắn rồi phóng xuất ra phi hành tọa kỵ.

Bất chợt lúc này nhìn thấy phi hành tọa kỵ của các nàng, Phong Nhượng cảm thấy thực sự mất mặt. Hắn còn vốn cho rằng Kên kên cấp ba của mình tuy chưa phải đỉnh cấp nhưng cũng không đến nỗi tệ chút nào, thế nhưng so với đám người Thu sư tỷ này thì chẳng đáng là cái gì.

Phi hành tọa kỵ của Thu sư tỷ phi thường xinh đẹp, là một loài chim lớn nằm ngoài tầm hiểu biết của Phong Nhượng. Long vũ trên thân nó có màu sắc rực rỡ, nhất là phần lông đuôi lại càng sắc sảo lóa mắt, phảng phất giống như một quang sáng đỏ chói mọc lên từ phía chân trời vậy.

Điều ấy cũng chưa tính là gì, con đại điều đó có lẽ cũng thuộc đám linh thú cấp ba thôi, nhưng không hiểu sao con Kên kên cấp ba của Phong Nhựt lại run rẩy khi nhìn thấy con đại điều kia nữa, thiếu chút nữa đã không thể đứng dậy được, thực sự khiến hắn mất mặt hết biết.

Phi hành tọa kỵ của ba người nhóm Tân Nguyệt cũng không hề tầm thường, còn Lam Lăng cũng phóng xuất ra một con đại điều màu thiên thanh, xem ra dường như tốt hơn cả đại điều màu bạc lúc trước, chỉ ít ra cũng không e ngại con phi hành tọa kỵ kia của Thu sư tỷ.

Chờ cho đám người Thu sư tỷ bay xa khoảng hơn trăm trượng, lúc này Phong Nhựt mới điều khiển Kên kên cấp ba liều mạng đuổi theo sau. Hắn cũng không còn cách nào khác, dù sao cũng là do phẩm giai không tương xứng mà. Tuy rằng đều là linh thú cấp ba, thế nhưng có linh thú trời sinh ra đã có chiến lực mạnh mẽ rồi, nếu so sánh kỹ thì rõ ràng Kên kên thuộc tầng chót.

"Hừ ! Nữ nhân quái dị này! Có gì mà đặc ý chứ ? Chờ xem có ngày lão tử thuần phục được con thanh điều kia đi, rồi ta sẽ quay lại kéo cái dáng vẻ bề vệ của ngươi xuống đất!" Trong lòng Phong Nhựt không phục mới thầm nghĩ một chập, tuy hắn chưa thuần phục được con thanh điều kia, thế nhưng nếu luận về oai vệ thì chắc chắn phải hơn con chim lẻo lét kia rồi

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 92: Ô Xà

Đám người Phong Nhựt đều hướng về phía Tây mà bay đi, rất nhanh đã rời khỏi phạm vi Tiếp Thiên Phong. Song vì khu vực Nhạn Nam nơi nơi đều trùng điệp những ngọn núi cao ngất ngưởng khiến Phong Nhựt nhìn nơi nào cũng thấy giống như nhau.

Tốc độ phi hành tọa kỵ của đám người Thu sư tỷ đang cười quả thực rất nhanh, Phong Nhựt cố hết sức đuổi theo phía sau nhưng vẫn bị bỏ lại một khoảng khá xa, lúc này đã cách hơn năm trăm trượng rồi. Mới đầu hắn còn lo lắng mình bị bỏ rơi, thế nhưng sau một lúc phi hành thì hắn phát hiện ra rằng, dường như đám người Thu sư tỷ không muốn hắn đến quá gần các nàng, thế nên bọn họ cứ một mực duy trì cự ly năm trăm trượng này.

Đối với mọi chuyện Phong Nhựt xem như không thấy, chỉ đơn giản cười khẩy một cái. Nếu không phải có Lam Lăng cùng Tân Nguyệt thì hắn đã sớm phải dứt bỏ đi rồi, cái mục này tưởng là tất cả mọi người trong thiên hạ đều dễ dàng chiều theo ý mục sao?

Đã biết bản thân mình không bị bỏ rơi, nên Phong Nhựt để Kên kên cấp ba tự bay theo phía sau bọn họ, còn hắn thì hết nhìn Đông lại ngó Tây, thưởng thức cảnh đẹp xung quanh.

Cứ như vậy suốt cả ngày trời, cảnh vật phía trước bỗng nhiên thay đổi. Không còn núi rừng liên miên, cũng chẳng thấy vực sâu hun hút nữa mà thay vào đó là một vùng toàn là nước mênh mông vô tận.

"Chẳng lẽ đây chính là Thanh Lam hồ?" Phong Nhựt cực kỳ kinh ngạc, thầm nghĩ. Hắn xuất thân từ khu vực Nhạn Bắc nên từ nhỏ đến lớn nào có dịp nhìn thấy sông lớn hồ rộng thế này, hôm nay được thấy một hồ nước rộng lớn mênh mông như vậy khiến hắn cực kỳ hứng thú và tò mò.

Song mặt hồ Thanh Lam cũng không phải dập dờn màu ngọc bích như tên gọi mà có màu xanh đen, trên mặt nước còn bốc lên một tầng sương mù màu xám khiến người khác nhìn thấy ắt phải sinh lòng chán ghét, nhất là Thanh Lam hồ này lúc nào cũng có những luồng gió lạnh thổi qua, nếu là người nhất gan thể nào cũng bị dọa cho hoảng sợ.

Đám người Thu sư tỷ không trực tiếp bay đến trên mặt hồ mà dừng lại cách bờ hồ hơn mười dặm, Phong Nhựt cũng thu hồi Kên kên lại. Bởi vì địa phương nơi đây khiến hắn có cảm giác quỷ dị nên không dám để Kên kên ở lâu trên mặt đất, tuy nó được gọi là tọa kỵ chiến đấu nhưng kỳ thật ở trên đất bằng thì một con linh thú cấp hai thuộc tính thổ cũng có thể diệt sát nó dễ dàng.

Đám người Tân Nguyệt, Lam Lăng cũng đều phong ấn lại tọa kỵ phi hành của mình, chỉ có đại điều sắc sỡ của Thu sư tỷ vẫn còn được thả rong ở ngoài.

Dù rằng khoảng cách tới mặt hồ còn tới mấy dặm nhưng mùi tanh hôi vẫn như cũ, khiến mọi người buồn nôn không dứt. Trên mặt đất không có nhiều cây cỏ cho lắm, khắp nơi đều mọc một loại thực vật chuyên sống dưới nước trông như rêu xanh, chỉ cần dậm trúng một cái lập tức nát bét khiến hắn cảm giác buồn nôn.

Đối với điểm này, Phong Nhựt rất bội phục Lam Lăng cùng Tân Nguyệt, các nàng lại có đủ can đảm để đến nơi đây, quả thực rất kiên cường!

"Tân Nguyệt, ngươi cùng Lam Lăng dẫn dụ Ô xà rời hang, Tiểu Song chuẩn bị thi triển Ngũ Lô Pháp Giới. Nhớ kỹ, không được đánh trượt, phải một kích chí mạng! Phi Nhi, ngươi đứng bên cạnh tiếp ứng, nếu Ô xà không chết thì ngươi phải thi triển thêm một đòn cuối cùng mà kết liễu nó!"

Thu sư tỷ nhanh chóng phản phó hết thảy, hiển nhiên đối với việc săn giết Ô xà họ đã nắm rõ trong lòng bàn tay! Song ngay lúc vừa phản phó xong nàng

ta bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt không chút biểu tình nhìn chằm chằm Phong Nhựt.

"Người lập tức lui ra sau năm trăm trượng, ai cho phép người tiến lên đây? Nếu còn dám chạy lung tung thì tự gánh lấy hậu quả!"

Nữ nhân họ Thu kia quát Phong Nhựt một trận, mới đầu hắn còn bị dọa cho hết hồn nhưng lửa giận trong lòng lập tức bốc cao vạn trượng, nữ nhân này thật quá đáng!

Bất gặp ánh mắt Lam Lăng như đang liếc nhìn mình, hắn mới cất lực áp chế lửa giận trong lòng, rồi xoay người lui lại đằng sau. Mặc kệ mọi chuyện ra sao, dù cho hắn có bị uy khuất đi nữa nhưng không thể làm Lam Lăng khó xử được.

Chậm rãi thối lui đến hơn năm trăm trượng, lửa giận trong lòng Phong Nhựt cũng tắt ngóm đi. Bởi vì có tức giận thì cũng vô dụng, ngược lại càng khiến nữ nhân kia khinh thường mình hơn, thật ra phương pháp giải hạn duy nhất chính là phải đập tan cái vẻ cao ngạo kia đi!

"Hắc hắc...! mà thôi hãy quên đi, hồi đầu để ý đến cái thứ nữ nhân lãnh nhách kia, với cái tính tình đó chắc chắn sau này ả không có cửa lấy chồng được đâu!" Phong Nhựt lắc đầu lăm bằm nguyên rủa một chặp, hắn cũng chẳng thừa hơi sức đâu mà để ý đến chuyện nhảm nhí này.

Nghĩ thông suốt hết thảy nên tâm tình Phong Nhựt cũng dần trở nên thoải mái, hắn bắt đầu quan sát hành động của Lam Lăng cùng Tân Nguyệt, Ô xà gì gì đó tuy hắn không biết rõ nhưng đoán chắc là linh thú cấp bốn.

Cũng bởi vì khoảng cách khá xa nên Phong Nhựt không có cách nào nhìn rõ ràng được tình hình phía trước, đợi đến khi Lam Lăng cùng Tân Nguyệt đều đồng loạt lui ra sau thì hắn mới thấy được một con rắn thật to từ dưới đất phóng lên. Tuy trên lưng con rắn nọ có hai chiếc cánh bằng thịt nhưng nó không thể bay được, chỉ lầu lầu mới nhờ chúng mà lướt đi một đoạn, tuy vậy tốc độ của nó cực nhanh không gì sánh bằng, chỉ trong nháy mắt đã sắp đuổi kịp hai người Lam Lăng và Tân Nguyệt rồi.

Ngay trong lúc Phong Nhựt còn đang lo lắng thì bỗng nhiên phía trên đỉnh đầu Ô xà nọ xuất hiện liên tiếp hai luồng sáng, bất chợt từ bốn phương tám hướng xuất hiện thêm mấy luồng công kích nhanh như tia chớp!

Con Ô xà nọ căn bản chưa kịp tránh né thì đã bị đánh trúng, sau đó nó miễn cưỡng gãy dựa một lúc, rồi hoàn toàn xụi lơ!

"Ồ ! Lẽ nào đây chính là uy lực của Ngũ Lô Pháp Giới?" Phong Nhựt có vẻ không mấy tin tưởng nên hắn mới lăm bằm thì thào một lúc. Tuy rằng đã lui ra xa hơn năm trăm trượng, nhưng hắn vẫn có thể thấy rõ ngay đúng lúc hai luồng ánh sáng nọ chạm vào Ô xà, tựa như luồng ánh sáng đó trói chặt Ô xà lại, vì thế Ô xà mới bị hạn chế hành động. Sau đó, một cột đá to lớn từ lòng đất phóng lên xuyên thủng thân thể của Ô xà, cuối cùng mới đến hóa điểm, băng trụ đánh thẳng lên đầu nó.

Về phần hai luồng ánh sáng đó là thứ gì thì hắn chẳng cách nào thấy rõ, không biết là Kim thương hay Đẳng mạn nữa!

Trầm mặc một lúc lâu Phong Nhựt mới lắc đầu, căn cứ vào những gì hắn vừa quan sát được thì phạm vi công kích của Ngũ Lô Pháp Giới nằm trong khoảng hai mươi trượng gì đó. Trong phạm vi này, với tốc độ hiện nay của hắn thì không cách nào trốn thoát kịp, trừ phi hắn có thể khiến tốc độ bạo tăng gấp đôi!

"Xem ra trong Tu Tiên Giới này ẩn chứa nguy hiểm trùng trùng, bản thân mình dù có Mộc Linh Thạch và Mộc Sát Kiếm trợ giúp một tay cũng chẳng thấm thía gì, nói không chừng còn có khi chết bất đắc kỳ tử mà không biết tại sao nữa ấy chứ!"

Âm thầm cảm thán một hồi, Phong Nhựt liền hạ quyết tâm lần này trở về cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa cũng phải đột phá tu vi lên Luyện khí hậu kỳ mới được. Ngũ Lô Pháp Giới tạm thời còn chưa đủ tư cách chạm vào, song cũng nên khai phá thêm tác dụng của đôi Giày chiến dưới chân cái đã. Mặt khác, lực công kích của Mộc Sát Kiếm Khí cũng hơi yếu, ngay cả bộ Tuyệt Tâm cũng không cách nào chém đứt, xem ra lúc trở về cần phải tiếp tục thu thập thêm Tiên Thiên Mộc Sát thôi!

Trong lúc Phong Nhựt đang âm thầm suy tư thì đám người Lam Lăng và Tân Nguyệt phía xa đã xử lý xong Ô xà nọ, sau đó tiếp tục tìm kiếm sục sạo xung quanh. Tuy không biết rốt cuộc các nàng ngoài nhiệm vụ giết chết Ô xà đó ra có còn nhận thêm một nhiệm vụ tương tự nào nữa không, song Phong Nhựt cũng mặc kệ. Thông qua tình hình hiện tại hắn đã biết được tiêu đội săn bắt này tuy rằng đều toàn là nữ nhân, nhưng thực lực ai nấy cũng khủng như nhau, vì thế hắn cũng không cần phải lo lắng dư thừa, nói đúng ra là hiện tại hắn cũng chẳng có đủ tư cách để lo tới.

Không muốn lại ăn xui xẻo với Thu sư tỷ nữa nên Phong Nhựt lập tức lấy ra sáu viên Ngũ Hành thạch, rồi dựa theo những phương vị nhất định trên mặt đất mà bố trí, sau đó liền kết ấn, đọc khẩu quyết, chỉ cần mười mấy nhịp thở đã bố trí xong một trận pháp đơn giản.

Tuy nhiên chẳng qua đây cũng chỉ là hành động nhất thời buồn chán của Phong Nhựt mà thôi, thật ra hắn cũng chả dám ngồi nhập định ngay chỗ mà linh thú đi qua lại như đi chợ thế này, với lại pháp lực trong cơ thể hắn cũng chẳng tiêu hao bao nhiêu, trận pháp này nhìn có vẻ như vững chắc nhưng dù sao đây cũng chỉ là trận pháp cơ bản, chỉ cần một con linh thú cấp hai tùy tiện bước qua cũng có thể phá vỡ.

Kỳ thực không phải Phong Nhựt chưa từng nghĩ đến tu tập các loại trận pháp có đẳng cấp cao hơn, nhưng vấn đề đầu tiên trước khi được tu tập là phải có đủ điểm cống hiến của môn phái, sau đó mới đòi lấy khẩu quyết và cách thức bố trí. Về điểm cống hiến thì có thể tích lũy từ từ sau khi hoàn thành các loại nhiệm vụ, nhưng quan trọng hơn là trận pháp càng cao thì phải sử dụng Ngũ Hành thạch cấp cao hơn, điều này Phong Nhựt thật sự không có cách nào khả thi cả!

Huống chi cho đến nay Phong Nhựt cũng không cho rằng trận pháp có nhiều tác dụng lắm. Sở dĩ hắn có thể học được Như Sơn trận pháp, Phong hành trận pháp, Thanh Dương trận pháp và Hồi Xuân trận pháp chính là nhờ vào hứng thú mà thôi.

Nếu như có thể, Phong Nhựt cũng muốn thăng cấp pháp thuật Thanh Tì Triển lên Thập Trượng Thanh Tì luôn!

Vừa vận hành xong một vòng Thanh Mộc Linh Quyết, Phong Nhựt lắc lắc đầu. Tập quán của hắn cho đến nay chính là hấp thụ linh khí của Mộc Linh Thạch, bây giờ quay sang hấp thụ thiên địa linh khí thì lại có phần không quen, hơn nữa hiệu quả thu được cũng kém đến mức chán nản.

Ngay lúc Phong Nhựt còn đang ngẩn người thì bỗng nhiên Như Sơn trận pháp do hắn bố trí bị lay động kịch liệt, sau đó tức khắc bị phá vỡ!

"Không xong! Có linh thú!" Phong Nhựt không cần biết thứ gì đang ẩn nấp sau lưng mà lập tức lăn nhanh về phía trước. Tức khắc ngay khi Phong Nhựt vừa lăn đi thì nơi hắn vừa ngồi lúc nãy đã được thay thế bằng một con rắn cực lớn!

"Là Ô xà! Đáng ghét!" Phong Nhựt chỉ hận bản thân mình quá đen đui. Sở dĩ hắn yên tâm ngồi một đồng nơi đây, là do thông thường rất nhiều linh thú đều có bản năng bảo vệ lãnh địa, ở gần đây chỉ có một con Ô xà mới bị giết vừa rồi thôi, theo quy luật thì trong khoảng thời gian ngắn ắt hẳn sẽ không có linh thú hay Ô xà nào khác tới đây chiếm giữ nữa, thế nhưng không ai ngờ hắn lại gặp phải!

Không chút nghĩ ngợi, Phong Nhựt liền phóng xuất đầu Ngân Giáp Thiên Thủ và Kên kên cấp ba ra, kẻ đó liền lui nhanh về phía sau. Bởi vì khoảng cách giữa hắn và Ô xà thực sự quá gần, chỉ cần cái miệng của con thú kia mở ra chắc có thể nuốt trọn được nguyên một con trâu!

"Vèo!" Không ngoài dự liệu, Ngân Giáp Thiên Thủ vừa bị con Ô xà kia quét đuôi trúng phải, lập liền văng sang một bên. Về phần Kên kên cấp ba căn bản không thể công kích tới gần Ô xà được, nó chỉ có thể bay lượn trên cao mà kêu quàng quạc om sòm khiến cho Phong Nhựt phải dờ khóc dờ cười!

Song cũng may còn có Ngân Giáp Thiên Thủ tranh thủ được cho hắn chút thời gian. Vì thế Phong Nhựt phóng một hơi ra xa hơn tám chín trượng, rồi hắn lập tức phóng xuất ra hai sợi Thanh Tì Triển. Có lẽ cũng do thân thể ô xà quá lớn nên hai sợi Thanh Tì Triển đó liền phát huy được tác dụng, tức khắc thân thể to xác của Ô xà bị cuốn lấy thật chặt.

Phong Nhựt vừa tranh thủ thêm được chút thời gian, lập tức tiếp tục lui về phía sau, hắn lui lại cũng vừa thì triển ra Thuần Tường pháp thuật. Thật ra hắn cũng chẳng còn cách nào khác, đầu ai biết được Ô xà cấp bốn kia có thần thông kinh khủng gì, nếu chỉ dựa vào bộ trang phục Lăng Vân mà phòng ngự thì có vẻ khinh thường nó quá. Hơn nữa mới vừa rồi còn chứng kiến tốc độ cực kì mau lẹ kia, thì hắn đã bị dập tắt đi ý định chạy thẳng đến đám người Lam Lăng vốn đang ở xa cả nghìn trượng kia.

Được lắm! Ô xà nọ cũng không có khả năng nhanh chóng thoát khỏi hai sợi dây leo đang quấn chặt lấy nó, nên nó cũng chỉ có thể nổi hung giãy dụa tại chỗ mà thôi. Lúc này Ngân Giáp Thiên Thủ ở gần đó tất nhiên không bỏ qua cơ hội ngon ăn thế này, nó lập tức há mồm phun ra từng chùm tơ nhện liên tiếp để buộc chặt con Ô xà đó lại.

Ngay trong lúc ấy, Thuần tường pháp thuật của Phong Nhựt rốt cuộc cũng hoàn thành, chỉ thấy lóe lên một luồng ánh sáng màu vàng, nhất thời phạm vi chung quanh hắn đồng thời xuất hiện ba tấm thuẫn màu vàng đất, hơn nữa còn đồng loạt xoay tròn xung quanh người hắn.

Nhìn thấy Thuần Tường pháp thuật đã hiệu nghiệm, tức thời trong lòng Phong Nhựt tỉnh táo hơn không ít, hắn bèn rút ngay thanh kiếm trên lưng, rồi lao thẳng vào con Ô xà.

Lúc này Ô xà vừa nhìn thấy Phong Nhựt quay lại đã lập tức rít dài một hồi, đồng thời chiếc miệng khổng lồ mở toang phun ra hơn mười cây thủy tiễn, song ngay lúc đám thủy tiễn này sắp đến gần người hắn thì lập tức bị ba tấm chắn màu vàng đất đang xoay tròn kia hút sang một bên.

"A ha ha...! Quả nhiên không tệ!" Phong Nhựt thấy thế cũng mừng rỡ. Từ trước đến nay, tuy hắn có thi triển ra Thuần Tường pháp thuật thế nhưng chưa bao giờ trải nghiệm qua khả năng phòng ngự của nó, hiện tại xem ra mức độ phòng ngự của nó có lẽ còn lợi hại hơn so với bộ trang phục Lăng Vân nữa.

Mà điều làm cho hắn mừng như mở cờ trong bụng chính là thời gian duy trì Thuần Tường pháp thuật, lúc trước tuy nằm trong khoảng thời gian uống xong chén trà, nhưng khi đó tốc độ di chuyển sẽ bị giảm xuống phần nửa. Thế nhưng hôm nay, con Ô xà kia bị Ngân Giáp Thiên Thủ trợ giúp ngăn cản, nên lúc này con rắn đó chẳng khác nào làm bia sống cho hắn muốn chém muốn giết tùy ý!

"Yeeee... ! Đi chết đi đồ chết bầm!"

Phong Nhựt hét lớn một tiếng, trong lòng hết sức tin tưởng mà giọng cao thanh kiếm cấp ba đang cầm trong tay chém loạn xạ!

Bởi vì nhờ có Mặc Ngọc giới chỉ giúp tăng thêm phần nửa lực lượng, nên Phong Nhựt không cần dùng tới Băng Sương kiếm khí cũng có thể phá vỡ phòng ngự của con Ô xà.

Mà trái lại con rắn đó đang há miệng cắn tiếp thì vẫn bị ba tấm chắn kia đón đỡ, thậm chí cả một chiếc răng nanh của nó cũng bị chấn gãy! Về phần những mũi thủy tiễn thì vẫn vô dụng, nhất là thân thể đang bị tơ nhện cuốn chặt lấy chính là điều nó cảm thấy khó chịu nhất!

Nhưng chỉ trong chốc lát đó, Phong Nhựt đã chém hơn mười nhát kiếm lên thân Ô xà, nhất thời một đám máu màu lam phun ào ào ra, có thể thấy con rắn nọ sắp sửa không còn khí lực giãy dụa nữa rồi!

Thấy tình hình đã khả quan trở lại, con Kên kên cấp ba đang bay vòng vèo trên cao kia cũng sà xuống đầu Ô xà, nhất thời ra đòn nào là mổ mổ chân quào loạn xạ cả lên, Phong Nhựt thấy thế tức giận chửi ầm lên, tên này nhát gan quá đi!

Cho đến lúc con rắn dài hơn hai mươi trượng đó hoàn toàn xụi lơ thì Phong Nhựt mới thở phào một hơi, kẻ tiếp hắn giờ chân lên đá bay con Kên kên

vốn đầu trên đầu Ô xà đang kêu quàng quạc kia.

"Ngân Giáp, lần này công lao của ngươi lớn nhất, do đó toàn bộ tinh huyết đều thuộc về ngươi!" Trước tiên Phong Nhựt cho Ngân Giáp Thiên Thủ hấp thụ tinh huyết của Ô xà. Bởi vì trong tay hắn cũng không có dụng cụ nào chứa đựng được, hơn nữa hắn cũng không muốn đem con Ô xà này ra cống hiến cho kẻ khác, nên rốt cuộc mang lại lợi ích cho Ngân Giáp Thiên Thủ!

Sau đó, Phong Nhựt cắt một miếng thịt Ô xà cực lớn ném cho Kên kên, rồi mới bắt đầu xắn tay áo xẻ thịt Ô xà!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 93: Quả Mật Ô Xà

Quá trình chia nhỏ Ô xà diễn ra hết sức thuận lợi bởi vì Phong Nhựt đã bảo Ngân Giáp Thiên Thủ hấp thụ sạch sẽ tinh huyết Ô xà. Thậm chí tinh huyết màu lam phun ra bên ngoài cũng không buông tha. Thế cho nên lớp giáp bên ngoài lúc đầu ngân quang sáng lạn, thì bây giờ thoạt nhìn, có thêm lam sắc quang mang nhẹ nhàng lưu chuyển.

Đối với biến hóa của Ngân Giáp Thiên Thủ, Phong Nhựt cũng không mấy để ý, ra lệnh cho Kên kên bay vòng vòng trên không cảnh giới. Dù sao pháp lực trong cơ thể hắn hầu như tiêu hao hơn phân nửa, nếu mà có con Ô xà nào xuất hiện nữa thì chắc chắn là bị kịch cuộc đời rồi!

Vừa đem bộ da Ô xà thu vào, Phong Nhựt tiện tay ném một khối thịt lớn cho con Kên kên đang làm ra vẻ tội nghiệp kia. Đồng thịt còn dư thì hắn thu lấy hết cả, dù sao thứ này cũng có thể làm nguyên liệu luyện đan.

"Ồ? đây là cái gì?" Ngay lúc công cuộc dọn dẹp gần kết thúc, Phong Nhựt bỗng nhiên phát hiện ngay chỗ bụng Ô xà vừa nãy ngã xuống có một viên tròn tròn to cỡ nắm tay, có màu xanh đậm, nhìn thoảng qua giống như một viên cầu bằng thủy tinh.

"Lẽ nào cái thứ này là nội đan?" Đầu tiên Phong Nhựt vui vẻ trong lòng, nhưng lập tức phủ định ngay. Nội đan? Nói chơi à? Linh thú muốn ngưng kết nội đan cũng phải cấp sáu trở lên, có khi còn phải cần đạt đến cấp bảy. Mà đại bộ phận linh thú đều không có cách nào đột phá vách ngăn cấp sáu.

Mà linh thú đã hình thành nội đan thì linh trí có thể so với nhân loại, kèm theo thực lực cũng vô cùng cường đại không gì sánh được. Phong chừng một cái tát cũng có thể tát hắn vỡ đầu, như thế nào lại bị hắn khai tử?

"Hay là một viên mật rắn!" Phong Nhựt âm thầm đánh giá một lúc lâu, sau đó liền ném thứ này vào Thất lưng trữ vật. Nói cho đúng ra thì hắn cũng chẳng am hiểu luyện đan, thứ này chắc cũng chỉ có thể đem bán mà thôi.

Đem dấu vết trận đánh vừa rồi dọn dẹp sạch sẽ, Phong Nhựt liền phong ấn Kên kên cùng Ngân Giáp Thiên Thủ lại. Sau đó, hắn liền bố trí Như Sơn trận pháp rồi nhập định khôi phục pháp lực tổn thất.

Lúc này, công pháp Phong Nhựt vận chuyển chính là Hắc Thủy Linh Quyết. Bởi vì, công pháp này có tốc độ khôi phục pháp lực khá nhanh, và lại còn phù hợp với tình huống của hắn hiện giờ, so với Thanh Mộc linh quyết thì nhanh hơn một chút!

"Phong Nhựt, lá gan của ngươi cũng to quá nhỉ! Ngươi dám tu luyện tại gay chỗ này mà không sợ linh thú tập kích sao?"

Thời gian trôi qua này giờ khoảng hai canh giờ, thanh âm vừa buồn cười vừa tức giận của Lam Lăng vang lên. Phong Nhựt mở mắt, quay sang cười với nàng một cái mới thỏa mãn đứng dậy chỉnh đốn trang phục. Hắn thật sự không ngờ ngồi gần cái hồ lớn này cộng thêm vận dụng công pháp Hắc Thủy Linh Quyết lại có hiệu quả kinh người như vậy, chỉ mới hai canh giờ đã hoàn toàn khôi phục pháp lực hao tổn.

"Hắc! Sao lại có chuyện gì được. Có mấy người Lam sư tỷ chém giết linh thú ở phía trước tất nhiên phía sau cực kỳ an toàn rồi! À đúng rồi Lam sư tỷ, mọi người thu hoạch thế nào?" Phong Nhựt ra vẻ hiếu kỳ hỏi thăm. Bởi vì hắn chỉ thấy mỗi Lam Lăng, còn bóng dáng bốn người Tân Nguyệt không thấy đâu.

"Ồi ! Săn giết bốn con Ô xà rồi nhưng ngay cả một nhiệm vụ cũng chẳng hoàn thành!" Lam Lăng thở dài, hiển nhiên nàng đang rất buồn rầu. "Được rồi, được rồi! Đừng nhắc chuyện này làm gì nữa. Đám người Thu sư tỷ sắp quay lại rồi, chúng ta mau mau dựng lều nghỉ ngơi chỗ kia đi!"

"Chúng ta ?!! Được rồi!" Phong Nhựt bĩu môi, trong lòng hắn càng thêm chán ghét Thu sư tỷ nọ. Vậy mà ả lại có thể xem Lam Lăng như người hầu mà sai bảo, thật đáng ghét!

"Được rồi! Thu sư tỷ cũng không xấu như ngươi nghĩ đâu!" Lam Lăng dường như cũng đoán được suy nghĩ trong lòng Phong Nhựt. "Tỷ ấy tuy có kiêu căng một chút nhưng đối đãi với mấy người bọn ta không tệ. Lần này ta cường hóa Ngũ Lôi Pháp Giới cũng phải cần nàng ấy trợ giúp. Hơn nữa Ngũ Lôi

Pháp Giới của Tân sư tử, Tiểu Song, Phi Nhi cũng được tỷ ấy trợ giúp mới cường hóa thành công đó!"

"Hừ !" Phong Nhựt hừ giọng mũi một tiếng nhưng cũng không nói thêm gì. Ngũ Lôi Pháp Giới tuy rằng có uy lực cực lớn thế nhưng mỗi khi thi triển lại hao hết toàn bộ pháp lực. Thế nên một người không cách nào sử dụng. Nữ nhân họ Thu lại rất thông minh, lợi dụng điểm này thu lấy nhân tâm mấy người Tân Nguyệt, cuối cùng biến bọn họ thành kẻ hầu của ả. Bởi vì tính chất của Ngũ Lôi Pháp Giới nên các nàng không có cách nào hành động đơn lẻ!

Giải phong ấn con Kên kên đầu giả, Phong Nhựt cùng Lam Lăng hường ngọn núi xa xa bay đến, tìm kiếm một chỗ thích hợp dựng lều.

"A đúng rồi Lam sư tử, nhóm của tỷ nếu đã săn giết đến tận bốn con Ô xà sao lại ngay cả một nhiệm vụ cũng không hoàn thành?" Phong Nhựt hiếu kỳ hỏi thăm một câu. Với lại hắn cũng rất bội phục bọn họ. Hắn phải cực khổ dử lắm mới chém chết một con, thế mà đám người này lại chém đến tận bốn con.

"Nhiệm vụ này rất đặc biệt! Không phải yêu cầu là chém chết bao nhiêu con mà là tìm mật của nó, song trong bụng Thư xà mới có. Mà đám người chúng ta lại toàn gặp Hùng xà không à! Cho nên mới không hoàn thành được nhiệm vụ." Lam Lăng giải thích với vẻ chẳng biết làm sao.

"Ồ! Thì ra là thế! Quả mật Ô xà sao?" Khóe miệng Phong Nhựt giật giật. Lúc này mình lượm được viên cầu xanh đậm kia cũng không biết có phải quả mật Ô xà không!

"Nếu như có thể phân biệt được giống đực hay cái thì còn phải tốn khí lực vậy sao!" Lam Lăng quay sang trừng Phong Nhựt một cái, sau đó về mặt lại như cũ: "Có người nói, tỉ lệ con đực con cái của Ô xà rất kì lạ. Hai mươi con đực may ra mới có một con cái, hơn nữa rất khó gặp được. Thế nên nhiệm vụ này mới khó như vậy, ta xem ra còn khó hơn nhiệm vụ trong mấy cái ngọc giản màu đen!"

"Thế sao? Nếu mà không tìm được con cái thì có ảnh hưởng đến việc cường hóa Ngũ Lôi Pháp Giới của tỷ không?" Phong Nhựt suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Lam Lăng lắc đầu: "Không có vấn đề gì. Ta chỉ đang thiếu một bộ Địa Thử giới chỉ. Hơn nữa nhiệm vụ tìm kiếm mật rắn do Thu sư tử tiếp nhận. Đi! Sao hôm nay ngươi có vẻ kỳ quái vậy?"

"A! Kỳ quái sao? Đệ cảm thấy bình thường mà, có lẽ hôm nay tâm trạng đặc biệt thư sướng nên mới thế!" Nói xong, Phong Nhựt nhin không được mà bắt đầu cười ha ha. Cho đến khi Lam Lăng không biết nói gì mới dừng lại.

Song Lam Lăng cũng không biết hắn cười đây là vì ý gì. Hắn cười chính là vì hả lòng hả dạ, hai mươi con Hùng xà may ra mới có một con Thư xà. Nhưng hôm nay, Thư xà lại bị hắn đánh chết. Nữ nhân họ Thu kia cứ tiếp tục tìm đi nha, ha ha! Phỏng chừng nếu vận khí tốt thì cũng phải chém giết hơn ba chục đầu Ô xà nữa mới tìm được một túi quả mật!

"Lam sư tử, đệ xuống bố trí Như Sơn trận pháp!" Vừa đáp xuống một ngọn núi nhỏ Phong Nhựt lập tức cướp lời, hiện tại tâm trạng của hắn cực kỳ tốt!

"Ừ ! Phong Nhựt, ngươi không có chuyện gì chứ?" Lam Lăng thấy là lạ nên hỏi một câu.

"Hắc hắc ! Sao lại có chuyện gì? Lam sư tử cứ nghỉ ngơi, một mình đệ làm là được!" Bộ dáng Phong Nhựt cực kỳ vui vẻ trả lời.

Lam Lăng vẫn còn hoài nghi nên quan sát Phong Nhựt thêm vài lần, một lúc sau nàng lập tức lắc lắc đầu: "Quên đi, Thu sư tử yêu cầu phải bố trí Chính Phán Như Sơn trận pháp. Ngươi có khả năng bố trí sao?"

"Ách! Phải bố trí Chính Phán Như Sơn trận pháp sao? Nữ nhân này có nhiều vốn liếng quá!" Phong Nhựt kinh ngạc nói. Kỳ thật, Chính Phán Như Sơn trận pháp mới được tính là trận pháp cơ sở đạt tiêu chuẩn. Nó cần đến sáu mươi tư viên Ngũ Hành thạch cấp thấp thuộc tính thổ mới có thể bố trí. Song phần lớn người tu đạo Luyện Khí kỳ làm sao chịu được mức tiêu xài xa xỉ thế này.

Bởi vì trong các loại thuộc tính của Ngũ Hành thạch thì mộc thuộc tính chiếm phần lớn, còn các thuộc tính khác thì rất ít. Nếu muốn có đủ sáu mươi tư viên Ngũ Hành thạch thuộc tính thổ thì cũng cần nắm trong tay hơn năm trăm viên Ngũ Hành thạch đủ các loại rồi từ đó lấy lựa ra.

Phần lớn người tu đạo, bất luận là Phong Nhựt hay ai khác khi bố trí trận pháp cũng tiện tay lấy cho đủ số linh thạch chứ không hề quan tâm đến thuộc tính. Vì thế uy lực trận pháp bị giảm xuống trên diện rộng. Tỷ như lúc trước Phong Nhựt bố trí Như Sơn trận pháp bằng tám viên Ngũ Hành thạch cấp thấp thì phòng ngự cũng chẳng đỡ nổi linh thú cấp hai.

Nhưng nếu lại dùng tám nhân tám là sáu mươi bốn viên Ngũ hành thạch thổ thuộc tính thì phỏng chừng linh thú cấp bốn cũng không thể nào xông vào trận được. Đây chính chênh lệch mà!

"Không nên cứ 'nữ nhân' này 'nữ nhân' nọ mà kêu loạn lên! Phải gọi là Thu sư tử biết không?" Lam Lăng có vẻ giận dữ, tiện tay gõ gõ lên đầu Phong Nhựt. Lúc sau nàng lấy ra sáu mươi tư viên Ngũ Hành thạch lấp lánh quang mang màu vàng đất đưa cho hắn. Đối với khả năng bố trí trận pháp của Phong Nhựt nàng rất yên tâm, bởi vì nàng ít khi thấy một người tu đạo nào có thể dùng một năm ngắn ngủi mà học xong bốn loại trận pháp cơ sở.

"Được rồi, ngươi lo bố trí trận pháp đi! Ta đi xung quanh kiếm ít củi đốt. Mấy người Thu sư tử sắp trở về rồi. Chúng ta cũng phải ăn cơm thôi!"

"Hiểu rồi!" Phong Nhựt đáp ứng một tiếng rất thống khoái, nhưng khi Lam Lăng xoay lưng đi thì lại bĩu môi: "Hừ! Cứ một 'Thu sư tử', hai cũng 'Thu sư tử', ta gọi một tiếng lão yêu bà đã dành mũi rất lớn cho ả rồi!"

Trong lòng nghĩ thế nhưng động tác của hắn cũng không chậm chạp chút nào. Xác định phương vị xung quanh, tìm kiếm một chỗ trống rộng rãi thoáng đãng, xem chỗ nào cao cao sạch sẽ một chút rồi mới bố trí trận pháp. Bởi vì nếu muốn bố trí Chính Phán Như Sơn trận pháp tốt nhất thì không thể để xuất hiện nửa điểm tỳ vết nào. Phải xác định được hướng di chuyển của thiên địa linh khí để bố trí trận pháp, như vậy mới có thể giảm tới thiểu mức tiêu hao Ngũ Hành thạch, đồng nghĩa với việc gia tăng thời gian duy trì trận pháp!

Đương nhiên nếu là Như Sơn trận pháp thông dụng đơn giản thì không cần phải cầu kỳ như vậy!

Xác định được vị trí, Phong Nhựt dùng thanh kiếm của mình đánh dấu. Sau khi cảm thấy không có vấn đề gì mới bố trí sáu mươi tư viên Ngũ Hành thạch tại tám vị trí. Làm xong hết thấy hắn bắt đầu vận chuyển pháp lực, hai tay bấm trận quyết, dùng tâm niệm khắc từng đạo hoa văn mất thường không thể nhìn thấy lên bề mặt trận pháp!

Đến khi những nét hoa văn này được khắc họa thành công thì từ tám phương vị bỗng nhiên xuất hiện một màn sáng hạnh hoàng sắc bao phủ Phong Nhựt vào trong. Giờ khắc này, thân thể hắn đang đứng ngay vị trí mất trận của Chính Phán Như Sơn trận pháp! Từ xa nhìn lại thật giống như những tia nắng ban chiều đều tập trung lại chỗ này!

"Oa! Thật thoải mái!" Phong Nhựt nhìn không được rên rỉ một tiếng. Ngay lúc những tia sáng hạnh hoàng sắc chiếu lên người hắn thì hắn cảm giác được như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy. Toàn thân, ngay cả những lỗ chân lông đều thư sướng cực kỳ!

Song Phong Nhựt cũng không tệ! Lập tức hắn thanh tỉnh lại, trực tiếp bấm niệm thêm mấy đạo pháp quyết đem trạng thái này định chỉ. Nói cách khác, nếu không thì chẳng qua bao lâu sáu mươi tứ viên Ngũ Hành thạch cấp thấp sẽ tiêu hao hết. Hiện tại hắn còn chưa có khả năng bồi thường a!

"Chính Phán Như Sơn! Định!"

Tay phải của Phong Nhựt hạ xuống, chỉ vào dưới chân nhanh như tia chớp, nhất thời mất trận của tòa Chính Phán Như Sơn trận pháp bị di chuyển ra bên ngoài, mà quang mang hạnh hoàng sắc cũng dần dần chuyển sang thổ hoàng sắc.

"Chắc chắn ! Thực xa xỉ mà ! Sáu mươi tư viên Ngũ Hành thạch thuộc tính thổ ... trông mà phát thèm!" Phong Nhựt lắc lắc đầu rồi đi ra ngoài. Tuy rằng Chính Phán Như Sơn trận pháp là do hắn bố trí nhưng chắc chắn Thu sư tỷ kia sẽ không cho hắn qua đêm trong này, cho nên hắn còn phải gấp rút bố trí một cái Như Sơn trận pháp đơn giản bên cạnh nữa...

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 94: Khí Cơ Cảm Ứng

Đến khi Phong Nhựt cùng Lam Lăng ôm bó củi khô đốt xong hai đồng lửa lớn, thì mới thấy bốn người Thu sư tỷ điều khiển phi hành tọa kỵ hạ dần xuống. Song trên mặt các nàng có vẻ tái nhợt, hiển nhiên là do tiêu hao pháp lực quá độ.

"Thu sư tỷ đã về rồi à! Com tôi đã chuẩn bị xong hết rồi!" Lam Lăng vội vàng đứng lên bắt chuyện. Mà Phong Nhựt đang ngồi một bên cố gắng rúc đầu lại thật nhanh. Tuy hắn ngồi ở chỗ hơi khó thấy nhưng hắn chẳng trông mong ai thấy hắn. Bởi vì ngoại trừ Tân Nguyệt có liếc mắt nhìn hắn cố quái một cái, thì những người còn lại chẳng ai nói năng gì.

"Ồ! Lam Lăng, Chính Phán Như Sơn trận pháp này người bố trí không tệ nha! Lại có thể dung hợp cùng thiên địa linh khí xung quanh, hơn nữa lựa chọn địa thế cũng vậy. Ta nghĩ nếu như không gặp bất kỳ công kích nào của linh thú thì thời gian duy trì trận pháp cũng phải hơn nửa tháng. Có thể bố trí trận pháp kín kẽ thế này thì so ra không kém Mạc Ngôn sư huynh rồi!"

Lúc này Thu sư tỷ xem xét qua Chính Phán Như Sơn trận pháp vài lần xong bỗng nhiên khen ngợi vài câu.

"Nhìn qua rất tốt! Nhất là khí cơ cảm ứng đối với thiên địa nguyên khí không hề có chút tỳ vết nào, xét về điểm này chưa chắc Mạc Ngôn sư huynh có thể sánh bằng!" Tân Nguyệt liếc nhanh qua Phong Nhựt đang ru rú một góc, suy nghĩ một lúc rồi nói.

Nghe được lời tán thưởng của Thu sư tỷ cùng Tân Nguyệt, Lam Lăng có hơi sững sốt. Tại phương diện tu luyện thì mình còn có thiên phú, chứ về trận pháp thì nào có thành tựu lớn như vậy. Vừa rồi nàng định phân trần nhưng bắt gặp Phong Nhựt cố tình nháy mắt, nên cũng chỉ có thể mặt dày nhận đại.

Đợi cho bốn người Thu sư tỷ tiến nhập vào trung tâm trận pháp nghỉ ngơi, Lam Lăng mới nhích lại gần Phong Nhựt thấp giọng oán hận: "Tại sao người lại không muốn ta nói ra sự thật? Chuyện thế này ta làm sao được, mà ta cũng không nghĩ người lại có bản lĩnh bố trí trận pháp cao đến vậy!"

"Hắc ! Không phải đệ muốn giấu diếm làm gì, nhưng do không muốn đối mặt cũng nữ nhân kia mà thôi, cho dù ả có khích lệ hay biểu dương thì cả người đệ cũng đều rất khó chịu!" Phong Nhựt vừa nói vừa làm bộ đáng sợ cả gai ốc.

"Gọi là Thu sư tỷ ! Ngươi lại quên lời ta rồi!" Lam Lăng có vẻ dờ khóc dờ cười, liền mắng: "Nếu sớm biết như vậy ta đã chẳng mang ngươi theo rồi! Ngày mai nếu ngươi không thích thì cứ ở lại chỗ này, trông coi chỗ trú thân này đi!"

"Ừ, cầu còn không được!" Phong Nhượng gật đầu thật mạnh.

"Ngươi chiếm tiện nghi mà còn ra vẻ! Biết ở Hạ Tam Viện có bao nhiêu người muốn cùng nàng ra ngoài săn bắt linh thú không? Nàng ta là đệ nhất mỹ nữ của Hạ Tam Viện chúng ta đây! Bao nhiêu người cầu không được, còn ngươi thì có bộ dạng như đang chịu ủy khuất lắm vậy. Được rồi, buổi tối cẩn thận chút đi, có chuyện gì thì báo động cho chúng ta!" Lam Lăng đảo cặp mắt trắng dã liếc Phong Nhượng một cái, lúc này nàng mới xách túi gạo thơm lên rồi đi vào trung tâm Chính Phán Như Sơn trận pháp.

Nhìn bóng lưng của Lam Lăng dần dần đi xa, bóng lưng ấy lúc nào cũng khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, Phong Nhượng lúc này mới vô thức cười ha ha vài tiếng.

"Tiểu nha đầu này càng ngày càng thích cảm râm rồi!"

Đi đến gần và ném mấy cây củi khô vào đồng lửa, Phong Nhượng tiện thể liếc mắt nhìn khung cảnh xung quanh. Chính Phán Như Sơn trận pháp bao phủ một vùng, được phủ bởi một vầng ánh sáng màu vàng như ánh nến, ở trong đêm đen có cảm giác cực kì ấm áp.

"Nhìn ngươi như có tâm sự nhỉ ? Hôm nay Thu sư tỷ chỉ trích, ngươi cảm thấy rất ủy khuất phải không?"

Không biết từ lúc nào Tân Nguyệt lại xuất hiện bên cạnh đồng lửa.

Phong Nhượng ngẩng đầu liếc nhìn Tân Nguyệt một cái, nhưng sau đó chỉ cười cười rồi thêm củi cho lửa cháy lớn hơn một chút, xong đầu đó mới nói: "Tân sư tỷ sao không tranh thủ khôi phục pháp lực đi, hay muốn gác đêm giúp ta?"

"Đêm còn dài tất nhiên đủ thời gian khôi phục pháp lực. Nhất là ở gần hồ lớn, Hắc Thủy Linh Quyết vận chuyển rất nhanh!" Tân Nguyệt chần chừ một chút rồi ngồi xuống chỗ cách Phong Nhượng không xa, chính là nơi trước đó Lam Lăng đã ngồi.

Phong Nhượng nhủ nhủ mồm nhưng cũng không nói gì.

Không khí trầm mặc chỉ duy trì trong chốc lát, Tân Nguyệt mở miệng nói: "Mấy tháng sau Thu sư tỷ sẽ quay lại Hạ Tam Viện. Nàng ấy cũng không tệ, chỉ có hơi kiêu căng một chút mà thôi. Song khi nàng rời đi thì chính thể thực lực của tiểu đội sẽ yếu đi rất nhiều, ta muốn hỏi ngươi có thích tham gia hay không?"

"Ta ?" Phong Nhượng sững sốt: "Cái này hình như là chuyện không tưởng a! Thực lực của ta quả thực rất yếu, trong lúc hành động chắc chắn liên lụy các người, huống chi ta đang định bế quan một đoạn thời gian."

"Liên lụy đến chúng ta? Là ngươi sao?" Tân Nguyệt tươi cười: "Không liên quan gì cả! Bế quan cũng là chuyện hết sức bình thường. Kỳ thực, ta đã muốn hỏi ý kiến ngươi lâu rồi, cũng không muốn ngươi gia nhập tiểu đội săn bắn khác đâu!"

"Nếu tỷ nói như vậy đương nhiên không có vấn đề, song thực lực của ta quả thực chỉ có thể làm lâu la tiểu tốt mà thôi, Tân sư tỷ không nên trông chờ quá nhiều vào ta!" Phong Nhượng cười nói. Như thế cũng tốt, mình cũng cần phải ra ngoài săn bắt linh thú để hoàn thành các loại nhiệm vụ, thuận tiện cũng chiếu cố Lam Lăng một chút.

"Làm lâu la cũng được à! Ta cũng đang cần một chân chạy việc đây! Chỉ cần ngươi có thể bố trí Chính Phán Như Sơn trận pháp như hôm nay, thì ta trả thù lao gấp hai lần!"

"A! Quả nhiên không thể gạt được đôi mắt tinh tường của Tân sư tỷ rồi!" Phong Nhượng cũng không gạt mình mẩy. Tân Nguyệt cùng Lam Lăng chơi với nhau rất thân nên chắc chắn biết rõ khả năng bày trận của Lam Lăng, có thể đoán ra hôm nay mình bày trận là chuyện bình thường.

Tân Nguyệt lắc đầu, cảm thán nói: "Phong Nhượng, nếu như ta nói, trình độ bày trận pháp của ngươi đã vượt qua rất nhiều sư phụ sư huynh Trúc Cơ kỳ thì ngươi có tin không?"

"Hả?" Phong Nhượng ngẩn ra, trong lòng cảm thấy có điều cổ quái. Nói thật ra chính hắn cũng không biết phải đánh giá khả năng bày trận của mình ra sao.

"Ngươi tuy không tin nhưng sự thực chính là như vậy, hầu hết người tu đạo đều có thể bố trí trận pháp, thế nhưng có thể khiến cả tòa trận pháp tương hợp với thiên địa nguyên khí là hai chuyện khác nhau! Nói khoa trương một chút, có thể bố trí nên khí cơ cảm ứng thì trong hàng đệ tử dưới Trúc Cơ kỳ ngươi chính là người thứ nhất!"

Tân Nguyệt nói đến đây thì đôi mắt thanh tú của nàng nhìn chăm chăm vào Phong Nhượng, trong ánh mắt có một loại nồng nhiệt rất kỳ quái.

"Ặc ! Tân sư tỷ, ta nghĩ trong này nhất định có hiểu lầm. Nếu như bố trí trận pháp lại một lần nữa, ta khẳng định không làm được tốt như thế này, thực đó. Chắc tỷ hiểu lầm rồi!" Phong Nhượng vội vã nhích thân mình về sau. Hắn thừa nhận mình có hứng thú với trận pháp, thậm chí có thể tự đắc nhưng không đến mức tự đại cho rằng toàn bộ đệ tử Trúc Cơ kỳ trong Trấn Thiên Tông không ai sánh bằng mình. Nghĩ như vậy có vẻ cường điệu hóa chính mình quá mức rồi!

"Thôi được, cứ như vậy đi! Ta có thanh ngọc giản này, ngươi cầm lấy đi! Bên trong là một vài điều tâm tác của các bậc tiền bối trong việc bố trí trận pháp, có lẽ sẽ có tác dụng đôi chút với ngươi!"

Tân Nguyệt cũng không nói thêm gì, nàng đứng dậy cất bước rời đi. Nhưng lời nàng nói lúc này vẫn khiến cho Phong Nhựt suy nghĩ mông lung, tìm đập thành thịch. Bỗng nhiên, Tân Nguyệt xoay phất người lại, cười nói với hắn: "Mặc kệ có chuyện gì ngươi cũng là tay sai của ta, cái này ta quyết định rồi!"

"Éc !" Nghe nàng ta nói như thế, Phong Nhựt chỉ có thể trừng mắt há mồm ngậm ngốc tại chỗ. Hắn nào còn suy nghĩ được chuyện gì nữa!

"Khí cơ cảm ứng ư?"

Phong Nhựt khoanh hai tay đứng ở chỗ cao nhất trên núi. Phía chân trời xa xa, mặt trời đỏ hồng đang từ từ nhô lên. Ánh sáng mặt trời chiếu rọi khắp nơi trên mặt hồ Thanh Lam, xua tan đi rất nhiều sương mù và cả bầu không khí âm u kia.

Trời vừa sáng, đám người Lam Lăng, Tân Nguyệt đã cùng nhau rời khỏi doanh địa, các nàng lại tiếp tục tìm kiếm và săn bắt Ô xà cấp bốn, có lẽ phần thưởng cho việc tìm được mặt rắn rất hậu hĩnh nên Thu sư tỷ mới quyết tâm tìm cho bằng được.

Song Phong Nhựt cũng không phải hết chuyện làm mà đem quả mật mình kiếm được đưa ra, dù cho ả có là đệ nhất mỹ nữ của Hạ Tam Viện đi chăng nữa. Nếu có thể, hắn thực sự muốn đem túi mật này cùng quay về Trấn Thiên Tông giao trả nhiệm vụ, không biết lúc ấy nữ nhân kiều ngạo kia có tức chết hay không?

Đương nhiên loại ý nghĩ nham hiểm này cũng chỉ là ý nghĩ thoáng qua của Phong Nhựt mà thôi, hắn cũng còn chưa có rảnh rỗi đến như vậy. Chỉ là, nếu đến cuối mà Thu sư tỷ quả thực không thể săn bắt thành công con Thụ xà nào thì hắn có thể tính toán một chút với nữ nhân này.

Hiện tại, Phong Nhựt dồn toàn bộ tinh thần tập trung nghiên cứu khối ngọc giản mà Tân Nguyệt đưa cho hắn tối qua, bên trong nó có rất nhiều nội dung rườm rà, cũng rất rắc rối và khó hiểu.

Đêm qua hắn tốn cả nửa đêm xem xét mà chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, tứ chi tê dại, thiếu chút nữa đã điên lên rồi! Cuối cùng hắn cũng hiểu ra một điều, thì ra các vị tiền bối cao thủ về trận pháp mà Tân Nguyệt nói đều có thói quen dùng các loại khí cụ để khắc trận pháp, cái đó so sánh với hắn dùng tâm niệm khắc trận pháp là hai chuyện khác nhau!

Phải biết rằng Phong Nhựt đã từng tiếp thu được nhiều kiến thức phức tạp, nhưng khi xem xét thông tin trong ngọc giản vẫn còn cảm thấy văng đầu óc thì những lý luận ấy kinh khủng thế nào? Lúc trước, hắn được Diệp Hoảng truyền cho khẩu quyết bày bố trận pháp mà thôi, còn lại đều do hắn tự mình tìm hiểu. Thế nên toàn bộ quá trình học tập nó đều nhờ hắn có hứng thú là chính, nếu như đụng vào vấn đề nào không thể giải quyết, hắn tức khắc vứt sang một bên!

Cho nên, khối ngọc giản bay giờ chẳng khác nào độc dược đối với Phong Nhựt! Nếu như không phải nghe nói trong đó còn có thứ giá trị như ghi chép nhiều loại trận pháp trung cấp thì hắn đã sớm vứt đi rồi.

Nhưng mà hiện tại Phong Nhựt cũng không có Ngũ Hành thạch hạ phẩm hay trung phẩm, vì vậy cũng không có hứng thú thử nghiệm.

"Phù ! Xem ra mình không có cách nào để đạt được cảnh giới như trong ngọc giản ghi lại rồi!" Phong Nhựt cười một cách thoải mái, bên trong ngọc giản miêu tả về khí cơ cảm ứng rất huyền diệu. Thậm chí có nói, nếu như đạt được trình độ nào đó thì đến trận pháp đoán trước thiên đạo cũng có thể bố trí!

Nhưng vấn đề then chốt là Phong Nhựt không cách nào tham khảo từ ngọc giản được cái gì. Bởi vì hắn có thói quen dùng tâm niệm khắc trận pháp, làm thế có thể rút ngắn thời gian bày trận, với lại không cần đồng khí cụ vương tay vương chân nữa.

Hơn nữa, hôm qua khi Phong Nhựt bố trí Chính Phản Như Sơn trận pháp cũng không có ý nghĩ phức tạp như vậy. Hắn chỉ không muốn khi trận pháp vận chuyển sẽ xung đột với thiên địa nguyên khí mà thôi. Mà cái này cũng không gọi là khí cơ cảm ứng! Hắn tu luyện Thanh Mộc Linh Quyết cùng Hắc Thủy Linh Quyết, có lẽ là hai bí quyết dung hợp lại thành Tiên Thiên Mộc Sát, có thể cảm ứng thiên địa nguyên khí di chuyển mà thôi.

Nếu như nói đây là khí cơ cảm ứng, so với miêu tả của ngọc giản thì khác nhau một trời một vực!

Thế nhưng, Phong Nhựt lại cảm thấy có gì đó rất kỳ quái. Đó là ngay lúc bố trí thành công Chính Phản Như Sơn trận pháp, hắn đứng nơi mắt trận có thể cảm nhận một loại cảm giác rất huyền diệu, rất thoải mái, thậm chí có thể tùy ý khiến trận pháp vận chuyển nhanh hơn. Nếu không phải hắn thanh tỉnh lại rồi dời mắt trận ra ngoài thì không chừng năng lượng của mấy viên Ngũ Hành thạch tiêu hao hết chỉ trong nửa khắc!

"Xem ra, có cơ hội thì mình kiếm đủ sáu mươi tư viên Ngũ Hành thạch thô thuộc tính rồi lại thí nghiệm một phen. Xem xem rốt cuộc nó có hiệu quả gì!".

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 95: Ngự Kiểm Thuật Khiếm Khuyết

Sự tình phát triển đúng như những gì Phong Nhực đã đoán trước. Đám người Thu sư tử tìm kiếm suốt ba ngày, săn bắt tất cả mười bảy con Ô xà nhưng khổ nổi tất cả đều là con đực. Thậm chí, Tiểu Song vì thấy vậy mà cố gắng nên dẫn đến trọng thương.

Cuối cùng Thu sư tử không còn cách nào khác, đành từ bỏ nhiệm vụ trắc trở này mà không cam lòng chút nào. Sau đó tranh thủ hoàn thành qua loa mấy nhiệm vụ đơn giản của những người còn lại, rồi nhanh chóng trở về Trấn Thiên Tông, bởi vì theo qui định thì đợt tử thí sắp diễn ra.

Song đối với Phong Nhực thì đây quả là một tin tức không tệ. Ngay lúc hai người Lam Lăng và Tân Nguyệt cáo biệt, hắn tự mình đi đến Chấp sự Tả điện. Nhiều ngày qua hắn từ chỗ Lam Lăng đã tìm hiểu rõ ràng nhiệm vụ mà Thu sư tử muốn làm là gì. Hơn nữa thời gian để làm nhiệm vụ này là năm ngày, sau năm ngày thì người khác có thể tiếp tục nhận, mà hiện tại vừa vặn là ngày thứ năm.

Lúc này đây, Phong Nhực đang cố gắng xem xét những thanh ngọc giản nhiệm vụ màu đỏ. Tuy rằng số lượng chúng so với ngọc giản nhiệm vụ màu vàng ít hơn nhiều, nhưng cũng có đến hơn mấy ngàn cái, nếu xem qua một lần từ đầu đến cuối cũng cần thời gian rất lâu.

Song Phong Nhực cũng không vội! Hắn dám khẳng định nhiệm vụ Thu sư tử tiếp nhận với ngọc giản nhiệm vụ màu đỏ hẳn nhận không giống nhau, nếu không thì với nhân lực của Thu sư tử chắc chắn sẽ không động tâm đến thế.

Hơn nửa canh giờ trôi qua, rốt cục Phong Nhực cũng tìm ra một thanh ngọc giản ghi rõ nhiệm vụ.

"Cần quả mật của Ô xà. Điều kiện là không tổn hại, không vấy máu, không vấy bẩn. Thù lao chính là Ngự Kiểm thuật sơ cấp khiếm khuyết, Đột Tự quyết! Thời gian còn lại hai mươi lăm ngày!"

"Ngự Kiểm thuật sơ cấp!" Phong Nhực chỉ cảm thấy trong đầu bỗng 'ầm' nổ vang một tiếng, dù cho hắn luôn luôn trấn định thì bây giờ cũng phải chấn động kịch liệt. Hắn thực sự không nghĩ đến phần thưởng cho quả mật của Ô xà lại là Ngự Kiểm thuật sơ cấp đó! Phải biết rằng Ngự Kiểm thuật phải đạt tới tu vi Trúc Cơ kỳ mới được tu tập! Đây mới là thần thông công kích chân chính của người tu đạo!

Song loại nhiệm vụ tưởng như đơn giản thế này lại thật sự rất khó gặp được, chỉ cần xem lúc này hắn tìm gần hết hai nghìn thanh ngọc giản màu đỏ mà không hề thấy thù lao như thế là biết rõ, có lẽ nhiệm vụ này do một người có thực lực mạnh mẽ lười vận động mới ban ra nhiệm vụ cấp này.

"Ngự Kiểm thuật sơ cấp! A ha ha! Trách sao ả Thu sư tử kia cứ đi săn giết nhiều Ô xà như thế!" Phong Nhực hít sâu một hơi dần lại cảm giác đang kích động. Lúc sau mới lấy ra Yêu bài thân phận của mình áp lên trên ngọc giản, cho đến khi hồng quang biến mất rồi xuất hiện một trạng thái biểu trưng cho việc hắn đã hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này, ngọc giản màu đỏ chấn động rung rung, nhanh chóng chuyển sang màu xám tro. Đợi chừng nửa khắc trong tay Phong Nhực xuất hiện một con Phong hành chi hạc, sau đó nó xoay hai vòng rồi hướng bên ngoài bay đi.

Phong Nhực sững sờ một lúc rồi nhanh chóng đuổi theo, hắn nghĩ thầm "người ra nhiệm vụ này quả nhiên là người tu đạo có thân phận!"

Tốc độ phi hành của con hạc nọ tương đối chậm, Phong Nhực chỉ tàn tàn đi bộ theo sau, tuy nhiên phương hướng con hạc bay đến lại là Hạ Tam Viện. Điều này khiến hắn cảm thấy hơi khó khăn một chút, bởi vì muốn đến được Hạ Tam Viện phải xuyên qua con rắn to đùng trước cửa viện!

Thế nhưng chỉ trong chớp lát Phong Nhực liền an tâm, bởi vì con hạc nọ tựa hồ có ấn ký nên cự mạng thật lớn kia không hề nhảy ra chào đón hắn.

Vừa đi qua chỗ được coi là ranh giới giữa Hạ Tam Viện và đệ tử ngoại môn thì nhiệt độ không khí nhất thời giảm xuống rất nhiều. Phong Nhực vừa mới bước tới gần trăm bước thì thấy trên mặt đất đã đóng một lớp tuyết mỏng, hơn nữa còn cực kỳ lạnh lẽo. Với thể chất hiện tại của hắn cũng không thể chịu đựng lâu, chỉ có thể âm thầm vận hành pháp lực để chống đỡ.

Hắn càng đi về phía trước thì lớp tuyết đóng càng ngày càng dày, bầu trời cũng có vô số bông tuyết trong suốt lấp lánh tung bay. Những bông tuyết này hoàn toàn khác biệt với bông tuyết ở phạm tục, mỗi bông tuyết đều có khá giống với lông ngỗng, hơn nữa còn tinh xảo không gì sánh bằng. Chúng có rơi vào trong tay cũng không hề tan biến đi, mà còn lạnh thấu xương. Phong Nhực đoán chừng chỉ cần một bông tuyết như thế này thôi, cũng có thể khiến cho phạm nhân đông thành băng rồi.

"Quý dị quá đi!" Phong Nhực nhìn không được vừa lạnh run vừa âm thầm suy nghĩ. May mà mình không có cười phi hành tọa kỵ, bằng không cứ bay dưới tiết trời này thế nào cũng thế thâm lấm đây!

Phong Nhực dựa theo Phong hành chi hạc mà bước đi lao đảo về phía trước hơn nghìn trượng. Đến khi gặp được một ngôi đình bằng ngói mới dừng lại, song lúc này hắn đã bị rết đến da tái môi tím, cả người cứ run rẩy lập cập! Không có cách nào cả, mỗi một bước tiến về trước lại càng lạnh hơn một chút, lúc này hắn đã vận hành toàn bộ pháp lực mà vẫn không ăn thua gì!

Mà điều càng khiến Phong Nhực tuyệt vọng chính là khoảng cách từ chỗ hắn đến đình Thiên Phong còn rất xa! Phòng chừng khi đứng được ở chỗ đó, hắn sẽ lập tức bị đóng cứng cho xem!

Còn trên tòa đài bằng phẳng đó lại không có phòng ốc gì cả, chỉ có một quảng ngân quang bao bọc, tất nhiên còn có những bông tuyết tựa như bầy linh điệp tung bay đầy trời nữa, nếu như không có cái lạnh thấu xương này quả thực nơi đây đúng là phong cảnh tuyệt đẹp.

Phong hành chỉ hạc chỉ dừng lại ở tòa đài bằng phẳng đó một lúc rồi nhanh chóng "về" một tiếng, hóa thành một luồng bạch quang tan biến đi, để lại một mình Phong Nhựt đang run cầm cập!

"Người đâu? Sao lại không có ai hết vậy? Không phải mình bị người ta lừa rồi chứ?" Phong Nhựt ngồi bệt trên sàn đá gọi tới gọi lui, ánh mắt đảo xung quanh tìm kiếm, đáng tiếc căn bản không hề có người nào cả!

Ngay lúc Phong Nhựt nhiễm lạnh nên "hắt xì" thì có một bóng trắng từ trên đỉnh núi lừng không bay đến, ngay dưới chân bóng trắng rõ ràng có một luồng ánh sáng màu tím!

Chỉ trong thời gian vài nhịp thở, luồng ánh sáng tím nọ đã vọt tới trước mặt Phong Nhựt, kế tiếp lóe sáng lên rồi hóa thành một thanh kiếm có hình dạng cổ xưa rơi vào sau lưng bóng trắng nọ.

"Ồ? Nhiệm vụ mật rắn là người nhận sao?" Thân người màu trắng đứng vững vàng trên đất, khí định thần nhân, bộ trang phục màu trắng rất hợp với khung cảnh khắp trời đầy tuyết cực kỳ xuất trần, làm tôn lên dung mạo anh tuấn. Nếu như có nữ nhân ở đây, chắc chắn nàng ta sẽ thốt lên "Ôi sao đẹp trai thế!"

"Bầm... bầm... đúng... đúng.. đúng vậy! Thứ nọ ... nọ ... nọ ..." Phong Nhựt cố gắng khống chế thân thể đang run cầm cập, nhưng vẫn không nói nên lời, rốt cuộc hắn chỉ biết lắp ba lắp bắp một hồi!

Nam tử anh tuấn kia thấy vậy liền nhủ mảy, tay phải nhanh như chớp ném ngay ra một viên đan dược vào miệng Phong Nhựt, nhất thời một luồng hơi ấm cấp tốc vận hành trong thân thể hắn. Chỉ sau vài lần hô hấp khí lạnh rét lúc trước đã bị khu trừ, mà hắn rốt cuộc cũng khôi phục lại như bình thường.

"Ôi ! Đa tạ sư thúc ! Nhiệm vụ quả mật Ô xà chính do đệ tử tiếp nhận!"

"Quả mật Ô xà đâu ?" Nam tử nọ có vẻ gấp gáp hỏi.

Nghe nói như thế, Phong Nhựt không dám tiếp tục dài dòng nữa, lập tức lấy mật rắn từ Thất lung trữ vật đưa ra.

"Ồ ? Phẩm chất thật không tệ !" Nam tử kia lần thứ hai ngạc nhiên. Hắn trực tiếp lấy ra một thanh ngọc giản màu xanh da trời ném cho Phong Nhựt, sau đó suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Ô xà này do người tự tay giết chết à?"

"Khải bẩm sư thúc, hoàn toàn chính xác !"

"Hoàn toàn chính xác ? Ất hẳn do vận khí của người quá tốt!" Nam tử kia nhủ mảy rồi không nói gì nữa, phát tay bảo Phong Nhựt hãy rời đi.

Tuy nhiên hắn nào dám tự tiện rời đi chứ, đường về phía dưới còn có con mãng xà cực to ngăn trở, nên hắn vội vàng nói: "Khải bẩm sư thúc, xuống núi con... cự ... cự mãng kia làm sao?"

"Không cần quan tâm đến nó, cự mãng kia chỉ là một thứ bài trí mà thôi!" Nói xong câu đó, nam tử đó cũng không còn hứng thú nói chuyện tiếp với Phong Nhựt nữa, hai tay hắn liền bắt quyết lập tức thanh kiếm sau lưng nhất thời bay vút đi, mang hắn trở lại đỉnh Thiên Phong.

"Chắc chắc! Lê nào đây chính là ngự kiếm phi hành trong truyền thuyết sao?" Hai mắt Phong Nhựt tỏa sáng mà miệng không ngừng lầm bầm, nhưng sau cùng hắn phải lập tức rùng mình một cái!

"Không hay! Hiệu quả tránh rét của linh dược sắp dứt rồi!" Phong Nhựt vội vàng ném thanh ngọc giản trong tay vào Thất lung trữ vật rồi chạy như bay xuống núi, hắn thực sự không muốn thưởng thức thêm cảm giác bị đông cứng như thế nào!

"Sao lại thế này! Ta chỉ mới nghỉ ngơi một canh giờ thôi, nhiệm vụ này sao lại có người hoàn thành được chứ! Đáng ghét! Tức chết mất thôi!"

Ngay lúc Phong Nhựt còn đang cố gắng chạy trốn rét lạnh thì bên trong Cháp sự Tả điện vang lên thanh âm vô cùng phẫn nộ, nhưng đúng là tiếng của ả Thu sư tỷ kiêu ngạo không ai bằng kia!

"Cạch... rềng..." Tức khắc thanh ngọc giản chứa thông tin nhiệm vụ lập tức bị ném nát báy!

"Rốt cuộc là tên hỗn đản nào nhận thưởng nhiệm vụ này? Đừng để lão nương biết được, bằng không ta sẽ cho người biết tay!" Thu sư tỷ kiểm tra ngọc giản sớm đã tức giận đến bốc lửa, ánh mắt long lên như loài sói dữ!

"Thu sư tỷ, xung quanh có nhiều người đang nhìn kia!" Lúc này, Tân Nguyệt ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở. Dù sao nàng cũng là mỹ nữ có sức hấp dẫn nhất nhất Hạ Tam Viện, thế nhưng nếu ở trước mặt người khác mà khóc la om sòm thì mất hình tượng quá đi.

Những lời Tân Nguyệt vừa nói quả nhiên hữu hiệu, Thu sư tỷ lập tức ổn định lại tâm trạng. ả vung tay áo lên rồi vội vàng rời đi, chỉ để lại Tân Nguyệt đang bối rối không biết thế nào. Đối với sự nổi giận của Thu sư tỷ nàng có thể hiểu rõ được, bởi vì phần thưởng của nhiệm vụ này quả thật rất lớn, có thể nói nếu đặt nhiệm vụ này vào chỗ nhiệm vụ cao cấp màu đen thì cũng hoàn toàn đủ tư cách!

"Kỳ quái? Là ai lại có thể cùng lúc săn bắt được Thụ xà mà thời gian trả nhiệm vụ lại vừa vặn đến thế?" Tân Nguyệt lầm bầm một hồi, trong đầu nàng bỗng nhiên hiện lên một bóng người nhưng lập tức lắc đầu. "Không có khả năng, tu vi của hắn mới đạt Luyện Khí trung kỳ thôi mà. Hơn nữa cũng chỉ có một người thì làm sao dễ dàng diệt được con Ô xà cấp bốn đó chứ? Có lẽ không cần nghĩ thêm nữa, vì chỉ cần những mũi thủy tiễn có phạm vi công kích

từ xa e rằng hấn cũng khó lòng tránh được, hơn nữa pháp lực của hấn cũng không có dấu hiệu tổn hao khi nào đâu".

Tần Nguyệt có cảm giác đau đầu, chỉ đành vỗ vỗ cái trán mình. Nàng cũng chỉ có thể rời đi với tâm trạng trầm trọng mà thôi, thứ chuyện quý dị này nàng cũng không có cách nào phán đoán nổi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 96: Trao Đổi

Những cây Linh mộc phát triển cực kỳ tươi tốt, nhất là cây ở giữa đã cao đến vài chục trượng, hơn nữa tán cây cũng mở rộng ra che mát hết cả nửa sân. Mà mỗi ngày Linh mộc càng phát triển thì thiên địa linh khí càng dư thừa, thế cho nên Như Sơn trận pháp trong sân đã không thể ngăn cản được linh khí tràn ra ngoài.

"Xem ra mình cần phải bố trí một tòa Chính Phủ Như Sơn trận pháp mới được! Chứ không thì chẳng bao lâu nữa, bí mật cây Linh mộc sống lại sẽ lan truyền ra ngoài mất!"

Phong Nhựt tự suy tính một lúc lâu, chẳng qua hấn vừa mới trở về sân viện lập tức phát hiện ra tình huống này. Nói đến cũng thật hết cách, lúc trước hấn cứ lo lắng linh khí thiếu thốn sẽ ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện, nhưng giờ đây linh khí ngược lại dư thừa cũng thật là phiền phức!

Đáng tiếc, hiện tại tuy hấn muốn bố trí Chính Phủ Như Sơn trận pháp nhưng Ngũ Hành Thạch thuộc tính thổ chỉ có khoảng chục viên, bấy nhiêu đó thì còn lâu mới đủ, vì thế trong khoảng thời gian này hấn đúng là bó tay bó chân.

Tuy rằng giá trị các loại Ngũ Hành Thạch cấp thấp đều bằng nhau, nhưng không biết vì lý do gì mà Ngũ Hành Thạch thuộc tính mộc lại có số lượng vô cùng vô tận, còn các loại thuộc tính khác lại quá thưa thớt. Đối với thuộc tính thổ, thủy hay hỏa thì còn có thể thỉnh thoảng gặp được, nhưng riêng thuộc tính kim vốn có khả năng tăng độ sắc bén của vũ khí lại cần bản không có!

Cho đến nay Phong Nhựt chỉ mới nhặt được một viên Ngũ Hành Thạch thuộc tính Kim từ trên người thi ma cấp hai, mà thi ma cấp hai đó chính từ Ngũ Hành giới lưu lạc tới đây.

Phong Nhựt lắc lắc đầu đem phiền não này vứt sang một bên, lúc này hấn lấy ra thanh ngọc giản màu xanh có ghi chép lại Ngự Kiếm Thuật sơ cấp kia ra xem. Khi vừa đưa một ít pháp lực vào ngọc giản thì nhất thời trong đầu hấn hiện ra vô số tin tức, những tin tức này lại khác với những chữ mà Phong Nhựt đã nhìn thấy lúc trước.

Mỗi chữ, hay nói đúng hơn là mỗi nét chữ đều mạnh mẽ có lực, giống như thanh kiếm lộ ra vẻ sắc bén. Mới nhìn thoáng qua chúng không có gì bất ổn, thế nhưng khi lọt vào ánh mắt của hấn rõ ràng không phải là những chữ viết bình thường nữa, mà chính là từng tia kiếm quang múa lượn như rồng bay!

Diễn biến thần kỳ này khiến Phong Nhựt không thể xem rõ và cũng chẳng hiểu được những đoạn văn tự đó, đến khi xem được mười mấy chữ thì trước mắt hấn đã dày đặc những thể kiếm biến hóa vô cùng!

Cho nên hấn chỉ có thể xem qua một chút rồi nghỉ ngơi, xong xuôi mới xem tiếp. Nhưng kỳ lạ là chỉ mới một đoạn kiếm quyết có vài trăm chữ thôi, lại khiến cho Phong Nhựt phải mất tới mấy canh giờ mà vẫn chưa đọc hết toàn bộ.

Đến lúc này Phong Nhựt mới đột nhiên phát hiện ra, dù cho hấn có xem qua một lượt đi nữa thì có vẻ khó nhằn vô cùng, giống như đang đọc một quyển thiên thư vậy! Chưa vội đề cập đến việc tìm hiểu căn cứ, bây giờ mà bảo hấn đọc lại một lần nữa ắt hấn phải rất cố sức mới đọc xong!

"Kỳ quái! Lê nào do tu vi mình không đủ sao? Hay có lẽ phần Ngự Kiếm Thuật sơ cấp này cũng không phải là đoạn bắt đầu?" Phong Nhựt nghi hoặc nhủ thầm. Thật ra đối với Ngự Kiếm Thuật hấn đã ngưỡng mộ từ lâu, đồng thời cũng nắm được một ít hiểu biết cơ bản. Đơn giản mà nói, Ngự Kiếm Thuật sơ cấp hướng dẫn dùng pháp lực để thôi động thanh kiếm, sau đó ở ngoài xa trăm trượng có thể tiến hành các động tác công kích, bởi vậy cần phải có pháp lực cường đại và tinh thuần để điều khiển cho thành thạo.

Giống như lời giới thiệu, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kỳ mới có đủ thực lực sử dụng Ngự Kiếm Thuật. Đương nhiên cũng sẽ có ngoại lệ, chẳng hạn như có những người có tu vi mới Luyện Khí kỳ nhưng lại thuộc nằm lòng khẩu quyết, song những người như vậy ai cũng là hạng thông minh trác tuyệt cả.

"Xem ra khiếm khuyết đúng là khiếm khuyết mà! Không có mở đầu cũng không có kết thúc, ai cũng khó mà luyện thành. Trách sao người đó lấy thứ này ra để làm phần thưởng mà chẳng chịu mấy dẫn dắt chút nào!" Phong Nhựt cảm thán vài câu xong, hấn cũng chỉ biết lắc đầu rồi ném thanh ngọc giản màu xanh đó vào lại Thất lung trữ vật. Hiện tại, xem ra chỉ có thể Trúc Cơ thành công mới có thể tu luyện được Đột Kiếm Quyết mà thôi, còn không thì phải chờ cơ duyên nào khác mới có hy vọng!

Giữa lúc Phong Nhựt chuẩn bị ngồi xuống gốc Linh thụ để tu luyện thì Thanh điều bỗng nhiên vỗ cánh bay ra ngoài sân, kế tiếp bỗng nhiên từ bên ngoài ấy lại truyền vào từng đợt gào thét thảm thiết.

"Quái! Chuyện gì xảy ra thế này?" Phong Nhựt không chần chừ chút nào lập tức lao ra ngoài viện. Hắn chỉ thấy ở phía trước, xa xa hơn trăm trượng có hai tên đệ tử Trần Thiên Tông đang ôm đầu nằm bẹp dưới đất, xem chừng nhức nhích một ly cũng không dám. Mà con Thanh điều kia lại có bộ dáng dương dương tự đắc, lâu lâu đập cánh vài cái khiến cho hai tên đang nằm dưới đất run rẩy gào khóc, kêu cha gọi mẹ!

Vừa nhìn thấy cảnh này Phong Nhựt thật dở khóc dở cười, con chim quý này thật quá can đảm mà! Người ta chưa chọc giận gì nó, lại còn ở cách sân xa đến hơn trăm trượng nữa chứ... thật đúng là... rảnh rồi sinh... nông nổi mà!

"Ê ê! Dừng lại, dừng lại!" Phong Nhựt nhanh chóng tiến lên ngăn Thanh điều lại, sau đó tỏ vẻ rất áy náy đỡ hai người đang nằm bẹp dưới đất đứng dậy.

"Hai vị sư huynh, xin lỗi các vị. Điều này... ơ...? Là các người!"

Vừa thấy rõ diện mạo hai người bọn họ, vẻ áy náy trên mặt Phong Nhựt lập tức biến mất, mà thay vào đó là nụ cười tinh quái. Thì ra hai tên này chính là thủ hạ của Cảnh Tam ở Nam Hoa Viện, lúc trước Phong Nhựt đã quyết đấu với đám người Đại Đầu Chưong, chính xác là hai tên này cũng có tham gia vào.

"Ai da! Hai vị không chút hòa khí nào cả! Đã tới đây mà cũng chẳng thèm gọi tại hạ một tiếng, để tại hạ tận tình gia chủ chứ! Ê con chim kia..., thay ta tiếp đãi hai vị khách quý đi!"

"Áy đừng... đừng...! Phong Nhựt sư đệ, người đại nhân đại lượng a! Chúng ta xin nhận sai không được sao?" Hai người bọn họ liền khóc rống lên khiến Phong Nhựt vô cùng kinh ngạc. Đây là chuyện gì vậy? Hắn chỉ mới ra vẻ uy hiếp một chút mà thôi, bởi vì căn bản là con chim quý kia không nghe lời hắn mà, nhưng chưa gì hết sao hai tên này lại khóc lóc thảm thiết thế.

"A! Biết sai là tốt rồi! Nói đi, các người dự định sửa sai bằng cách nào đây?" Phong Nhựt cố gắng nhịn cười để ra vẻ.

Vừa nghe Phong Nhựt nói, bốn con người của hai tên đó liền sáng rực. Sau khi nháy mắt với nhau một phát, một trong hai tên đó chấp tay nói: "Phong Nhựt sư đệ, người cứ ra giá đi! Muốn thế nào người mới chịu đổi lại thanh Xích Long kiếm?"

"Thanh Xích Long kiếm? Đổi à?" Phong Nhựt ngần ra nhưng lập tức liền hiểu rõ mọi việc. Hắn là hai vị này muốn chuộc lại Xích Long kiếm của Cảnh Tam đây mà, dù sao thì kỳ tỷ thí hàng năm cũng sắp bắt đầu rồi, nếu tên Cảnh Tam kia không có thanh kiếm thuận tay này thì chắc chắn thực lực sẽ giảm mạnh.

Trầm ngâm một lúc, trong đầu Phong Nhựt đã lướt qua vô số ý niệm. Thanh Xích Long kiếm này thật ra cũng không tệ, thậm chí nếu so sánh với thanh kiếm hắn đang sử dụng hiện nay thì tốt hơn rất nhiều. Hắn vốn dự định lưu lại cho mình dùng, nhưng đáng tiếc Xích Long kiếm có thuộc tính hòa, nếu vào tay hắn thì không thể phát huy được tác dụng lớn nhất, cho nên trong thời gian qua hắn chỉ có thể để đó mà đợi sau này có thời cơ thích hợp sẽ đem bán đi.

Vấn đề là hắn có nên đem trả Xích Long kiếm lại cho Cảnh Tam hay không? Phong Nhựt chỉ do dự một chút rồi lập tức quyết định. Thực tế hắn không thể tham dự cuộc tỷ thí hàng năm lần này, nhưng về phần Lam Lăng tuy có thể tham gia nhưng cũng không có tư cách đánh một trận với Cảnh Tam. Nếu thay vì bán đi chuỗi Xích Long Kiếm này để kiếm lời, sao không đổi cho Cảnh Tam biết đâu cũng có hơi thì sao.

Nghĩ đến đây đầu tiên Phong Nhựt cười to lên. Lúc này, hắn mới xoay người tùm tùm cười nói: "Hết thấy đều dễ bàn thôi! Chẳng hay các người muốn dùng điều kiện gì để đổi lấy thanh Xích Long kiếm đó?"

Hai tên liếc nhìn nhau, do dự một lúc rồi nói: "Phong Nhựt sư đệ, Cảnh sư huynh đã nói nếu như người chấp nhận để chúng ta chuộc lại thanh Xích Long kiếm thì toàn bộ ân oán giữa huynh ấy và người đều xóa bỏ, hơn nữa còn có thể biểu tặng đệ một ngàn viên Ngũ Hành Thạch xem như bồi thường!"

"Một ngàn sao? Hình như có vẻ hơi lỗ đấy? Theo ta biết thì một thanh kiếm cấp ba ít ra cũng có giá hai ngàn viên Ngũ Hành Thạch. Hơn nữa giá này còn chưa tính thêm phần cường hóa, vì thế thanh Xích Long kiếm này ta nghĩ cái giá cũng không thấp đến thế đâu" Phong Nhựt vừa nói vừa lấy Xích Long Kiếm ra, cầm trên tay vung vẩy giả bộ cẩn thận xem xét.

"Ách...! Ý của Phong Nhựt sư đệ là ... ?"

"Ý của ta ư?" Phong Nhựt mỉm cười, Xích Long Kiếm trong tay múa vài vòng tạo nên những âm thanh "vút vút". Sau đó hắn găm kiếm vào mặt đất, phui tay nói: "Rất đơn giản, ta cũng sẽ không làm khó để các người. Vẫn cứ giữ mức giá một ngàn viên Ngũ Hành Thạch nhưng ... tất cả đều có thuộc tính thổ cho ta!"

"Á...! Một ngàn viên Ngũ Hành Thạch thuộc tính thổ? Phong Nhựt sư đệ, điều kiện này hình như có vẻ khó quá! Hơn nữa trong thời gian ngắn thế này làm sao thể đổi kịp được, từ hôm nay đến ngày tỷ thí cũng chẳng còn bao lâu, căn bản không kịp thời gian đâu!"

Hai tên đó có nói ra mà có vẻ nhức đầu. Thật ra mà nói, đối với phần đông người tu đạo thì ngoại trừ Ngũ Hành Thạch thuộc tính kim cực kỳ khó kiếm ra, hầu đều có các loại thuộc tính khác lẫn lộn nhau. Dù sao cũng chỉ có người tu đạo tinh thông trận pháp mới phá lệ xem trọng một loại thuộc tính riêng lẻ, cho nên nếu bình tĩnh xem xét lại thì điều kiện này của Phong Nhựt cũng không quá hà khắc.

Nhưng vấn đề chính là ngoại trừ Ngũ Hành Thạch thuộc tính mộc ra thì số lượng các thuộc tính còn lại cũng quá ít, nếu muốn đổi từ trong tay kẻ khác thì

chẳng biết đến khi nào mới có đủ một ngàn viên.

"Thôi như vậy đi, ngoại trừ thuộc tính mộc và kim ra thì ta đều cần ba loại thuộc tính còn lại. Như vậy là được rồi chứ!" Trước đó hai tên này lo lắng cũng có cơ sở, nên Phong Nhựt liền nhường một bước. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là trong bốn loại trận pháp cơ sở thì trừ Phong Hành trận pháp ra, ba loại còn lại vừa vặn cần dùng đến ba thứ thuộc tính khác của Ngũ Hành Thạch chính là thủy, hỏa và thổ.

Vừa nghe qua điều kiện của Phong Nhựt, hai tên đó rút cuộc thở phào một hơi nhẹ nhõm lập tức cáo lui. Mặc kệ thế nào đi nữa, việc thu hoạch ba loại Ngũ Hành Thạch cũng dễ dàng hơn là một loại, chỉ cần hô hào đám đệ tử đông đảo của Nam Hoa Viện là có thể hoàn thành.

Nhìn bóng dáng hai tên đó rời đi, Phong Nhựt mới từ từ cười. Hắn vốn đang đau đầu nghĩ cách kiếm thêm Ngũ Hành Thạch thuộc tính thổ, thì may sao có người tận tay dâng bánh thế này, nếu không nắm một phát thì mới là trắng ngu á.

"Kể tiếp nên nỗ lực thăng trưởng tu vi lên Luyện Khí hậu kỳ cái đã, chỉ như thế mới có cơ hội trùng kích bình cảnh Trúc Cơ. Mặc dù mình có Mộc Linh Thạch tương trợ nhưng không thể chủ quan được, trong Tu Tiên Giới này cao thủ nơi nào đều có!" Phong Nhựt hơi trầm ngâm suy nghĩ, chẳng hạn như nam tử hôm nay hắn gặp ở Tiếp Thiên Phong trên Thượng Tam Viện kia, phòng chừng chỉ cần giờ tay nhắc chân thôi lập tức hắn sẽ tan thành tro bụi. Đối mặt với cao thủ mạnh mẽ cỡ đó, hắn căn bản không có năng lực chống cự!

Thoáng nhìn qua con Thanh điều còn bay vòng vòng lơ lửng trên cao kia, Phong Nhựt huýt dài một tiếng!

"Điều huynh! Biểu hiện hôm nay của ngươi không tệ, lát về ta thưởng cho một cái bánh gạo nhé! Chịu không?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 97: Địa Thế

"Nói thật, vị trí nơi này không biết nên hình dung thế nào nữa!"

Phong Nhựt đứng ở nơi cao nhất ngoài sân nhìn xuống, chấp tay sau lưng lắc đầu thở dài mà lẩm bẩm. Buổi chiều hôm qua, hai tên sai vặt của Cảnh Tam đã trở lại và đem đến một ngàn viên Ngũ Hành thạch gồm cả ba loại thuộc tính. Trong đó Ngũ Hành thạch thuộc tính thổ được hơn ba trăm viên, riêng Ngũ Hành thạch thuộc tính hỏa tới hơn bốn trăm viên, còn Ngũ Hành thạch thuộc tính thủy là ít nhất, không đến ba trăm viên.

Phong Nhựt rất vừa lòng với những viên Ngũ Hành thạch này. Mặc dù hiện tại trận pháp có công dụng tốt nhất là Như Sơn trận pháp, nhưng Thanh Dương trận pháp và Hồi Xuân trận pháp cũng không tệ chút nào, nói không chừng hai loại trận pháp đó sẽ được sử dụng vào một dịp nào đó.

Còn bây giờ Phong Nhựt định bố trí lại trận pháp bao phủ toàn sân. Nhưng hắn lại cảm thấy tiếc nuối đôi chút bởi vì vị trí của sân không thể tương hợp cùng thiên địa nguyên khí chung quanh, thậm chí còn có chỗ xung đột nữa là đằng khác, hay nói một cách chính xác là phong thủy cực kỳ bất ổn!

Sở dĩ có thể nói như vậy bởi vì những nơi hình thành thiên địa nguyên khí đều đã bị cả tòa Tiếp Thiên Phong hấp thu hết toàn bộ lên đỉnh núi rồi. Thế cho nên mới tạo nên tình trạng khiến cho thiên địa nguyên khí trong phương viên mấy nghìn dặm xung quanh đó tụ hội về ngọn núi trung tâm. Có lẽ trên đỉnh Tiếp Thiên Phong có mặt của cao nhân nào đó, cộng với vài trận pháp huyền diệu đã có thể can thiệp sâu vào việc chuyển hướng của thiên địa nguyên khí.

Đối với điểm này Phong Nhựt tự cảm thấy không cách nào so nổi. Hiện tại hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng cảm nhận được hướng di chuyển của thiên địa nguyên khí, dựa theo đó mới thuận theo lẽ tự nhiên. Về phần thay đổi phương hướng di chuyển này nọ, quả thật căn bản hắn không có khả năng.

Mà chính vì gặp phải hoàn cảnh này nên vị trí sân viện của hắn cũng không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng, nếu thực sự phải bố trí Chính Phấn Như Sơn Trận Pháp mà gặp được may mắn thì có thể phát huy tám bảy phần uy lực. Còn ngược lại vận khí không tốt, nói không chừng sẽ bị thiên địa nguyên khí cản trở, sau đó cả tòa trận pháp sẽ tiêu tán theo.

"Ây da, thật đáng tiếc quá! Nếu như vị trí của sân được dời lên trên khoảng năm trăm trượng thì tốt biết mấy!" Phong Nhựt cười khổ một cái, hắn cũng biết rằng đó là điều không thể xảy ra. Bởi vì nếu dời lên trên năm trăm trượng thì đã vào phạm vi của Hạ Tam Viện rồi, khi đó vừa khéo có thể được che chở bởi tòa trận pháp huyền diệu của Tiếp Thiên Phong, nhưng vị trí tốt như thế làm sao đến phiên hắn hưởng chứ?

"Hay là cứ thử một lần? Cùng lắm xem như vứt bỏ sáu mươi bốn viên Ngũ Hành thạch vậy!" Phong Nhựt nhún nhún vai, cảm thấy không còn vấn đề nào nữa, hắn liền cẩn thận cảm thụ hướng di chuyển của thiên địa nguyên khí xung quanh. Qua gần nửa ngày trời, trong đầu hắn đột nhiên lóe lên linh quang chợt nghĩ tới một phương pháp trung hòa.

Phong Nhựt không chút chần chừ trực tiếp giải phóng ấn cho Kên kên cấp ba, sau đó liền bay về phía mảng rừng trúc ở phía xa. Đến nơi, hắn đào lên

một hồi gần trăm cây trúc xanh cỡ khoảng cái chén ăn cơm, cho đến khi không gian Thất lung trừ vật đầy ắp mới chịu quay trở lại sân viện.

Cứ như vậy liên tục hơn nửa ngày, Phong Nhựt đã mang về sân của mình hơn một ngàn cây trúc xanh, sau đó hắn lại dựa theo một phương vị nào đó mà trồng hết đồng trúc kia ở quanh sân.

Nhưng chỉ bấy nhiêu vẫn chưa xong! Phong Nhựt dùng thanh kiếm của mình đào đất tạo thành một con sông không sâu lắm chạy quanh rừng trúc mình mới trồng. Cuối cùng, hắn mới móc linh tuyến trong ruộng Hương Linh từ đằng xa đổ vào, cứ từ từ hắn đổ đầy một vòng bao quanh rừng trúc, tạo thành một dòng linh tuyến uốn quanh.

Chờ đến khi làm xong tất cả mọi thứ, Phong Nhựt cảm thấy mệt mỏi đến nỗi không thở ra hơi.

"Hắc hắc! Hi vọng làm vậy sẽ có chút ít tác dụng!" Phong Nhựt tự nhủ. Kỳ thật hắn tốn công tốn sức như vậy bởi vì muốn đạt được mục đích của mình. Ý tưởng của hắn là thủy mộc tương sinh, sau đó rất có khả năng xung quanh sân viện của hắn sẽ xuất hiện một cỗ thiên địa nguyên khí hơi bé một chút, nhưng cỗ thiên địa nguyên khí này cũng không phải dùng để chống cự với trận pháp của đỉnh Tiếp Thiên Phong, mà chính là hình thành một đường quanh co nhỏ nhỏ có tác dụng hỗ trợ cho Chính Phán Như Sơn Trận Pháp, không để cho trận pháp yếu ớt quá mức!

Chỉ như thế mà thôi!

Mặt khác, cái sân này ngoại trừ có nước chảy quanh rừng trúc thì cũng không có chỗ đặc biệt nào khác, trừ khi gặp phải cao thủ có thể cảm nhận được thiên địa nguyên khí đang biến hóa rõ rệt, nếu không thì chẳng ai có thể dò xét ra điều gì, mà chỉ có thể cảm nhận đây là một cách trang trí phong cảnh mà thôi.

Hướng chỉ nơi này cũng tương đối vắng vẻ, tuy nó nằm ngay sát dưới chân Tiếp Thiên Phong nhưng ngoại trừ lão Bàng béo cùng đám ngoại môn đệ tử đang trông nom ruộng lúa Hương Linh ra, thì cũng ít thấy mấy người tu đạo đến chỗ này.

Nghỉ ngơi một lát, Phong Nhựt bắt đầu tìm kiếm những phương vị thích hợp trong rừng trúc. Sau đó hắn đem sáu mươi bốn viên Ngũ Hành thạch thuộc tính thổ bố trí vào. Sau khi sắp xếp ổn thỏa xong hết tất cả, hắn lại quay vào giữa sân vận chuyển pháp lực, hai tay bắt trận quyết, bắt đầu dùng tâm niệm khắc trận pháp Chính Phán Như Sơn!

Đối với việc khắc họa này, Phong Nhựt đã sớm quen thuộc đến mức không thể quen hơn nữa. Trong thời gian chừng mười nhịp thở ngắn ngủi, từng vùng ánh sáng màu vàng ửng đỏ xuất hiện từ các phương vị, sau đó những tia sáng này tụ tập về thân hình Phong Nhựt. Nhất thời hắn nhận ra cảm giác âm áp lần trước lại xuất hiện, điểm khác biệt duy nhất chính là cảm giác lần này hơi yếu hơn so với lúc ở tại Thanh Lam hồ!

"Quả nhiên không khác dự đoán lắm! Trận pháp phải tương hợp cùng thiên địa nguyên khí mới được, nếu xảy ra xung đột tất nhiên hiệu quả sẽ giảm đi rõ rệt!" Trong lòng Phong Nhựt vừa nghĩ ngợi vừa chuyển luồng ánh sáng màu vàng ửng đỏ trên người mình mà di chuyển đến gần gốc linh thụ!

Chỉ thấy các tia sáng lập loè một lúc rồi yên tĩnh trở lại, nhất thời cả sân viện được bao bọc bởi một tầng ánh sáng màu hoàng lục!

Hiện tại mắt trận của Chính Phán Như Sơn Trận Pháp này chính là gốc linh thụ nọ, cho nên chỉ cần cây linh thụ đó không chết hoặc không bị thiên địa nguyên khí cản trở thì trận pháp sẽ vận chuyển liên tục, điều này so với mắt trận nằm ở ngoài trận sẽ vững chắc hơn nhiều.

Lúc này, Phong Nhựt tiến đến chặt một cành cây trên Linh thụ mắt trận, sử dụng thanh kiếm gọt đẽo vài cái lệnh bài nhỏ cỡ ba ngón tay, cuối cùng lại khắc trận quyết của trận pháp Chính Phán Như Sơn lên trên đó. Đây là vật hắn chuẩn bị cho ba người Lam Lăng, Đường Thanh và Bành Việt dùng. Dù sao trận pháp bây giờ chính là Chính Phán Như Sơn Trận Pháp chân chính chứ không lại loại hàng hai như trước, không có trận quyết thì không có cách nào tiến vào. Vấn đề này chỉ có thể xảy ra với người ngoài còn hắn thì không bị giới hạn gì.

Về phần lệnh bài cuối cùng, Phong Nhựt dự tính đem cho thanh điều. Bởi vì hắn cũng không biết con chim kia có bao nhiêu thần thông, lỡ như nó bay ra ngoài rồi trở về không được thì phải làm sao? Nói không chừng nó thậm chí quá hóa giận, triển khai công kích mạnh bạo cũng không chừng!

Song sự thật đã chứng minh, Phong Nhựt lo lắng đúng là lãng phí tinh lực. Con Thanh điều đó vẫn nhón nhờ giống như trước, nó bay ra vào Chính Phán Như Sơn trận pháp cứ như đi chợ vậy, hơn nữa tốc độ cũng không bị ảnh hưởng chút nào, điều này lại càng đã kích Phong Nhựt không nhỏ.

"Hừ! Đừng có mà đắc ý quá, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ vây khốn được ngươi!"

Thời gian chừng một tháng qua đi, cuộc sống của Phong Nhựt vẫn yên ả như trước. Trong những ngày này, hơn phần nửa thời gian hắn dùng cho việc tu luyện, còn lại thời gian dư ra hắn tu tập pháp thuật Thanh Tí Triền và Thuần Tường. Ngẫu nhiên hắn cũng có xem qua ngọc giản ghi chép Ngự Kiếm thuật khuyếm khuyết vốn khó hiểu như quyển thiên thư kia, song cho tới hiện tại hắn vẫn không có thêm chút thu hoạch gì.

Trong thời gian ngắn, Đường Thanh và Bành Việt đã trở về, thế nhưng bọn họ không ở lại lâu, tính đến nay hai người đó đã hoàn thành nhiều loại nhiệm vụ, nên nhận thưởng không ít lợi lộc. Chẳng những có được rất nhiều Ngũ Hành thạch mà trong tay mỗi người còn thêm bốn năm môn pháp khí hạ phẩm nữa, hơn nữa mỗi người đều tự mình thu phục thêm vài tên thủ hạ, nên cũng tăng thêm tự tin rất nhiều.

Theo như lời Đường Thanh kể lại, tiểu đội của bọn họ đã có chín người gia nhập. Bọn họ cũng đã bắt đầu tiếp nhận những nhiệm vụ của ngọc giản màu đỏ, và bọn họ tin tưởng không bao lâu nữa thực lực tổng thể sẽ tăng trưởng rất nhiều!

Cho nên Đường Thanh rất nhiệt tình mời Phong Nhựt gia nhập, hơn nữa đồng ý cho hắn ngồi lên chiếc ghế thứ ba!

Đối với việc này Phong Nhựt vừa bức mình vừa buồn cười. Lúc trước hắn bảo hai tên này ra ngoài tôi luyện một chút rồi sau đó hãy tự lĩnh ngộ được

chút gì hay chút đó. Ít nhất bọn họ cũng phải giữ vững được thân phận đệ tử của Hạ Tam Viện cái đã, còn khả năng của bọn họ có thể quan tâm chiếu cố đến hần sao?

Thế cho nên để đã kích lòng tự tin mù quáng quá mức của đám người Đường Thanh và Bành Việt, Phong Nhựt đã cố tình đánh ngã cả chín tên nằm lẫn trên mặt đất. Tình huống chân thật nhất chính là khi hần dùng Thanh Tì Triền trói chặt cả chín tên với vũ khí của bọn họ lại thành một đồng, cuối cùng dùng pháp thuật Thuần Tường đập chúng, rốt cuộc cả đám bị đánh bay ra ngoài!

Trước đây Thuần Tường được xưng là pháp thuật có lực phòng thủ biến thái thì hiện tại công kích của Đường Thanh vẫn còn chưa đủ!

Cho nên cuối cùng Đường Thanh và Bành Việt chỉ có thể tức giận, dấn dất thủ hạ tiếp tục phấn đấu. Trong lòng hai tên đó hạ quyết tâm thề với trời, trong tương lai một ngày nào đó họ phải đánh cho Phong Nhựt ngã xuống đất mới thôi.

Ngoại trừ sự việc nho nhỏ này xen vào giữa, thì chuyện khiến Phong Nhựt cao hứng nhất chính là Lam Lăng rốt cục cũng đã bắt đầu trùng kích cảnh giới Trúc Cơ kỳ. Năng có lẽ sẽ mất hai ba năm, hoặc vài chục năm, thậm chí không chừng là vĩnh viễn sẽ dừng chân ở giai đoạn này.

Nhẹ nhàng thở phào một hơi, Phong Nhựt chậm rãi mở hai mắt ra. Xung quanh thân thể có thể thấy mờ mờ từng tia sáng màu trắng. Trước mắt, hần cũng mới chỉ tiếp xúc với linh khí tinh thuần nhất mà thôi.

Trải qua một đoạn thời gian dốc lòng tu luyện, pháp lực trong cơ thể hần đã tinh tiến lên một tầm cao mới, hơn nữa lượng pháp lực của hần cũng đã tiến gần đến mức Luyện Khí hậu kỳ.

Song chuẩn xác mà nói, pháp lực của Phong Nhựt đã sớm vượt qua đại đa số người tu đạo Luyện Khí hậu kỳ rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là pháp lực của hần ít nhất cũng phải cô đọng gấp đôi so người khác. Cái này cũng chính là ưu thế mà hần có thể thi triển liên tục sáu lần pháp thuật Thanh Tì Triền, hoặc ba lượt pháp thuật Thuần Tường. Còn người tu đạo Luyện Khí hậu kỳ bình thường cao tay lắm có thể thi triển pháp thuật được hai lần liên tiếp đã là không tệ rồi!

Nhưng chỉ như vậy thì không thể chứng minh được thực lực bây giờ của Phong Nhựt. Mấu chốt chính là ở chỗ, pháp thuật hần thi triển ra mạnh mẽ hơn người khác ít nhất phân nửa!

Chẳng hạn như pháp thuật Thanh Tì Triền, bởi vì liên quan đến Mộc Linh thạch cho nên lúc Phong Nhựt thi triển thì pháp lực tiêu hao không nhiều lắm. Đồng thời chỉ cần vài nhịp thở là có thể phóng xuất ra ba lần pháp thuật, Loại tốc độ này người tu đạo khác không cách nào làm được, mà chính tốc độ nhanh như vậy mới có tính quyết định mấu chốt trong một cuộc chiến!

Còn về việc liên quan tới pháp thuật Thuần Tường! Nói thật, Phong Nhựt ngay từ đầu cũng không trông mong vào loại pháp thuật này sẽ mang đến cho hần chút tác dụng nào. Bởi vì tốc độ thi triển của nó thật sự quá chậm chạp, ít nhất cũng cần hơn mười mấy nhịp thở mới có thể thi triển lại.

Nhưng vào cái ngày hần gặp được Ô xà kia, pháp thuật Thuần Tường này đã biểu hiện năng lực phòng ngự mạnh mẽ khiến cho hần mừng rỡ không thôi! Có thể nói, nếu phối hợp Thanh Tì Triền với pháp thuật Thuần Tường này, nếu không gặp phải địch thủ quá đông thì chính là tổ hợp hoàn mỹ!

Cho nên Phong Nhựt lúc này mới tích cực tập luyện, ngày ngày không ngừng tu tập, hiện nay thời gian thi triển pháp thuật Thuần Tường đã được hần rút ngắn xuống dưới mười lần hô hấp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 98: Xuyên Vân

"Vèo!" Một tiếng xé gió cơ hồ không thể nghe thấy bỗng xẹt qua! Tiếp sau đó, một gốc cây có chu vi cả thước ở cách xa hơn mười trượng, như bị một lưỡi đao sắc bén vô hình chém vào. Chỉ trong nháy mắt, thân cây xuất hiện một vết chém thật sâu, sâu đến mức có thể nhìn thấy cả lõi cây bên trong.

Ngay lúc vết chém xuất hiện thì cùng lúc đó có một âm thanh xé gió tiếp tục vang lên. Ngay sau đó chỉ thấy vài mảnh vỏ cây rơi xuống, tựa hồ như chưa từng phát sinh ra chuyện gì, nhưng chỉ sau vài nhịp thở lập tức thân cây to cả thước bị đổ âm xuống đất!

Ngay chỗ thân cây bị chặt gãy cũng chính là nơi đã bị chém lúc nãy, hiện tại thấy rõ ngay chỗ vết chém đó không hề bị sần sùi tí nào, thậm chí ngay cả những mặt cưa cũng không thấy. Dấu vết trên thân cây để lại đủ để chứng minh lưỡi đao vô hình kia sắc bén đến mức nào!

"Ây da! Còn kém quá đi!"

Phong Nhựt đang đứng cảm thán cách nơi thân cây vừa đổ xuống tầm mười trượng, vừa rồi hần đã dùng thủ đoạn bảo vệ tính mạng của mình để chặt

đứt thân cây kia, chính là... Mộc Sát Kiếm Khí!

Có thể nói thế này, trong khoảng thời gian vừa qua vì hần thường xuyên tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết, nên Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể hần hầu như đều dung nhập vào pháp lực, cho nên cự ly công kích hay uy lực đều được gia tăng rất lớn. Vì thế chỉ cần hai tia Mộc Sát Kiếm Khí thôi đã có thể chặt đứt thân cây to cả xích với khoảng cách hơn mười trượng, từ thể nghiệm này có thể phán đoán ra được hần có thể phá vỡ dễ dàng phòng ngự của bộ trang phục Tuyệt Tâm!

Song vấn đề cũng chính ở chỗ này, hai tia Mộc Sát Kiếm Khí chắc chắn phải công kích lên cùng một vị trí mới được, nếu không sẽ chẳng thể nào đạt được hiệu quả rõ rệt. Việc thử nghiệm với cây cối đứng yên tại chỗ có lẽ không có vấn đề gì, nhưng trong lúc chiến đấu với kẻ địch, có ai lại chịu đứng yên cho hai tia Mộc Sát Kiếm Khí đó công kích lên cùng một vị trí trên người bao giờ đâu?

Vì thế hai tia Mộc Sát Kiếm Khí đó nhất định phải được phóng xuất với tốc độ thật nhanh, thật chuẩn mới được!

Nhưng đáng tiếc thay Phong Nhưộc còn chưa làm được điều này! Hần cần phải thi triển Mộc Sát Kiếm Khí gần cách nhau cỡ hai nhịp thở mới có thể chính xác được, còn không thì bay loạn cả lên.

"Được rồi! Xem ra sau này phải tăng cường làm thêm nhiệm vụ tu luyện nữa mới được!"

Phong Nhưộc tự giễu rồi cười cười, sau đó mới tiến lên chặt thân cây bị ngã đó ra thành từng khúc. Kế tiếp mới khiêng những khúc gỗ này quay trở lại sân viện ở cách nơi đây hơn mười dặm!

Hành động của Phong Nhưộc thật ra không dư thừa chút nào, thực tế là mọi thứ có quan hệ đến Mộc Sát Kiếm Khí hần đều phải cố gắng hết sức để che giấu. Cho nên khi luyện tập Mộc Sát Kiếm Khí hần cũng không tùy tiện chạy vào trong núi rồi tùy ý phóng thích, mà hần cố tình chém đứt những gốc cây chỉ khoảng chừng một xích mà thôi, sau đó chặt thành vài khúc gỗ đem về sân luyện tập.

Dựa theo tính toán của Phong Nhưộc, mỗi cọc gỗ này đủ để hần tập luyện một nghìn lần phóng xuất Mộc Sát Kiếm Khí. Cứ hai lần thi triển đều sẽ bóc ra một tấc thân cây, cho đến khi nào cọc gỗ hoàn toàn bị nát bấy mới thôi!

"Phong Nhưộc sư đệ, đã lâu không gặp a! Ta không thể tưởng tượng được phương thức tu luyện của đệ lại thú vị đến như vậy, chỉ có mỗi việc khiêng mấy khúc gỗ rồi chạy khắp cả cánh rừng thôi à! Chẳng nhẽ đệ cảm thấy luyện tập như vậy là có thể gia tăng tốc độ chạy trốn của đệ sao?"

Phong Nhưộc mới từ trong rừng chạy ra đã nhìn thấy một bóng người xinh đẹp, thanh tú động lòng người đứng chắn trên đường quay về sân viện.

"Hóa ra là Tân Nguyệt sư tỷ, thật đúng là khách quý thường ít khi đến thăm mà! Nhưng sao tỷ lại xuất hiện ở đây vậy?"

Thân hình Phong Nhưộc đang chạy như bay cấp tốc dừng lại, nhưng bốn khúc gỗ nặng gần ngàn cân trên hai vai hần lại không hề dao động chút nào!

Cảnh tượng này khiến cho Tân Nguyệt đang đứng cách hần hơn mười trượng phải trợn tròn mắt. Nàng tự hỏi chính mình, bản thân nàng cũng là một cao thủ không tệ, nếu không vận dụng đến pháp lực cũng có thể nhấc được vật nặng cả ngàn cân, mà vẫn dễ dàng thực hiện thêm các động tác khác. Nhưng vẫn không tài nào làm được như Phong Nhưộc, vốn đang chạy như bay trong địa hình gập ghềnh, thế mà muốn dừng lại là ngừng ngay tức khắc!

"Thật sự ta phải chúc mừng đệ rồi! Mới gần gần mấy tháng trời không gặp, xem ra tu vi của Phong Nhưộc sư đệ lại tinh tiến hơn nhiều! Chắc hẳn muốn đánh bại Cảnh Tam cũng không thành vấn đề nha!" Tân Nguyệt tùm tùm cười, vẻ kinh ngạc trên mặt vừa thoáng qua lập tức tan biến, mà thay vào đó là nét mặt thân nhiên hết sức ung dung.

"Cảnh Tam? Hần với đệ có quan hệ gì? Có lẽ Tân Nguyệt sư tỷ đại giá đến tận đây chắc không phải chỉ vì nói vài câu khách sáo này chứ?" Ánh mắt Phong Nhưộc liếc nhanh qua đám người Đồng Tiểu Doãn đang đứng ở phía xa xa. Không cần nói cũng biết Tân Nguyệt có thể chạy thẳng đến đây để giữa đường ngăn hần lại thế này, ắt hẳn đám người đó có công lao không nhỏ.

"Thật sự bất đắc dĩ mà thôi! Ta vốn định ở chờ đệ ở sân viện luôn, nhưng con chim chết tiết kia lại thẳng thừng đá văng ta ra ngoài, cơ bản nó không cho ta lại gần trong phạm vi trăm trượng, vì thế ta chỉ còn cách thể nghĩ ra hạ sách này mà thôi! À... Phong Nhưộc sư đệ, chẳng phải đệ không muốn chào đón ta đấy chứ?" Về mặt Tân Nguyệt lộ vẻ khó xử nói một mạch.

"Hắc hắc..., chuyện đó ta thật sự cũng hết cách! Con chim đó căn bản không nghe lời ta, cho nên cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi với tỷ thôi!" Phong Nhưộc vừa nói vừa cười hắc hắc. Nói đi cũng phải nói lại, con chim xanh đó thực ra cũng không tệ, ít ra trong phương diện trông nhà thế này cũng đã tận lực lắm rồi.

"Uhm, được rồi, không cần nói thêm gì nữa, ai bảo ngươi thích chim lạ làm chi! À mà này, mấy ngày nay Cảnh Tam cứ kêu gào đòi đánh bại ngươi đấy, ngươi định đối phó thế nào? Hiện tại chuyện này đã sớm truyền khắp Hạ Tam Viện rồi, nếu như ngươi không chịu ra mặt xử lý, nói không chừng sẽ có người bảo rằng ngươi thật sự sợ hãi Cảnh Tam đấy!"

"Không sao cả, bọn họ thích nói gì thì nói cũng chẳng liên quan đến ta!" Phong Nhưộc thân nhiên nói, chuyện này hần sớm đã biết rõ từ miệng của hai tên Đường Thanh và Bành Việt rồi.

Lại nói tiếp, nguyên nhân của việc này thật ra cũng rất đơn giản. Trong đợt tỷ thí mấy tháng trước, Cảnh Tam đã từng có cơ hội được vô cùng hiển hách, hần liên tiếp chiến thắng bốn năm vòng. Nhưng không may lại bị Thu Ngọc ở Từ Huyền viện đánh bại một cách dễ dàng, chẳng những thanh Xích Long Kiếm bị chém thành mấy khúc, mà bản thân hần cũng bị thương không nhẹ!

Hơn nữa do Cảnh Tam bại trận nên Vô Ngân cũng mất đi một khoản lớn tài phú, cho nên hấn thẹn quá hóa giận mà chửi xối xả lên đầu Cảnh Tam.

Đang bị sức ép của chuyện đó, nào ngờ không hiểu sao sự việc Phong Nhưộc đã từng đánh bại Cảnh Tam lúc trước lại bị ai đó truyền ra ngoài. Cho nên trong khoảng thời gian này, vô tình Phong Nhưộc vang danh thành một đại cao thủ trong hàng ngũ tu vi Luyện Khí kỳ của Hạ Tam Viện.

Vì thế dưới sức ép của tình huống ế mặt này nên Cảnh Tam muốn vót vát lại chút thể diện. Tất nhiên cách giải quyết tốt nhất chính là phải đánh thắng Phong Nhưộc đi rồi nói sau, song hấn cũng không dám một mình đi khiêu chiến nên mới dùng cách này để bức bách Phong Nhưộc chủ động ứng chiến!

Đương nhiên chân tướng sự việc rốt cuộc như thế nào cũng không ai biết rõ.

"Tân Nguyệt sư tỷ, đệ xin đi trước, tạm biệt!" Phong Nhưộc kính cẩn cúi đầu chào Tân Nguyệt, sau đó tiếp tục khiêng bốn đoạn cọc gỗ chạy vội về phía trước.

"Này này...! Ta còn có chuyện chưa nói mà!" Tân Nguyệt ở phía sau bất chợt hô lớn, tuy nhiên thân hình Phong Nhưộc không hề dừng lại mà như một trận gió biến mất ở phía xa.

Chờ đến khi thân ảnh Phong Nhưộc hoàn toàn biến mất, từ trong mé rừng bỗng xuất hiện hai thân ảnh một nam một nữ. Nếu như Phong Nhưộc còn ở lại đây tất nhiên sẽ nhận ra một trong hai người đó, chính là Thu Ngọc đã từng đánh bại Cảnh Tam lúc trước.

"Thu sư tỷ, nhiệm vụ này tựa hồ không phải Phong Nhưộc tiếp nhận đâu! Lúc đó cho dù hấn có giấu diếm thực lực đi nữa cũng không thể nào gạt được chúng ta!" Tân Nguyệt có vẻ sợ hãi nhỏ giọng nói ra.

"Hừ! Hấn chính là người mà ta nghi ngờ nhất. Nhiệm vụ này vừa công bố thì ta là người tiếp nhận đầu tiên, ngoại trừ chúng ta ra căn bản không còn ai biết rõ. Hơn nữa nếu muốn tiêu diệt Ô xà thì phải đến khu vực xung quanh Thanh Lam Hồ mới được, nhưng trong mấy ngày trước làm quái gì có người nào bén mảng đến đó chứ. Đám người chúng ta luôn luôn ở cùng một chỗ, cho nên không thể nào giấu diếm mật răn được. Chỉ duy nhất tên Phong Nhưộc kia luôn ở một mình một người mà thôi. Nói không chừng trong khoảng thời gian ấy hấn đã giết chết được một con Ô xà, rồi sau đó may mắn thu thập được quả mật răn thì sao!?!?" Thu Ngọc lạnh lùng nói.

"Thu sư muội, cần gì phải phiền phức như thế! Nếu người này đã là mối nghi ngờ lớn nhất thì cứ để huynh đi bắt cái tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này về tra hỏi một phen! Ta không tin tên đó lại đánh bại được Cảnh Tam, gây nên cơn sốt đến như thế! Ta cũng muốn xem thử rốt cục hấn có thủ đoạn gì hơn người!" Lúc này, nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh Thu Ngọc mới ngao ngễ lên tiếng.

"Mạc Ngôn sư huynh nói đúng lắm, vậy hãy chờ tên Phong Nhưộc đó xuất hiện lần nữa rồi hãy bắt lấy hấn để giải quyết cho xong mối nghi vấn này một phen! Lúc đó hấn có thể không thành thật khai báo hay sao!" Thu Ngọc cũng đi theo sau hừ lạnh một tiếng.

"Thu sư tỷ, không thể được! Ít nhất hiện tại chúng ta còn chưa có bằng chứng xác thực, nếu thật sự làm thế sau này sao cấp cho người ta một lời giải thích đây!" Tân Nguyệt có chút lo lắng phản bác.

"Tân sư muội, người đừng nói thêm cái gì nữa. Tiểu tặc này chính là mối hiểm nghi lớn nhất, cho dù không đúng thì cũng không thể để cho hấn có danh tiếng ngất trời như vậy! Hết thầy cứ để cho ta giải quyết đi, cam đoan sẽ có lời giải thích hợp lý cho người!" Nam tử được gọi là Mạc Ngôn tràn đầy tự tin mà nói: "Đương nhiên nếu mà tiểu tử này bị oan thì ta có thể cam đoan sẽ không có bất kỳ lời bàn tán nào! Tân sư muội còn có điều gì nghi vấn không?"

"Ta -- ta -- không có!" Đối mặt với nụ cười thần nhiên của Mạc Ngôn, Tân Nguyệt chịu không được mà lui về phía sau một bước nhỏ, thấp giọng nói.

"Như vậy là tốt rồi! Thu sư muội, trước tiên người mang theo Tân sư muội về nghỉ ngơi đi, Ngự Kiếm thuật tàn thiên này ta sẽ mang về cho các người!" Mạc Ngôn vẫn mỉm cười nho nhã như trước, nhưng ánh mắt lại như độc xà nhìn về phía rừng trúc tươi tốt xanh um phía xa xa!

"Làm phiền Mạc Ngôn sư huynh rồi!" Thu Ngọc ôn nhu hướng về phía Mạc Ngôn mà mỉm cười, rồi không chút do dự lôi kéo Tân Nguyệt xoay người rời đi.

"Kỳ tài Trận pháp sao? Ta lại muốn lĩnh qua một chút!" Mạc Ngôn tựa hồ như tự nhủ với chính mình một câu, sau đó xoay người đi về phía ruộng lúa Hương Linh. Tại đó, mấy người Đồng Tiểu Doãn đang cẩn thận nhìn ngó xung quanh. Cách đây không lâu, bọn họ chỉ cung cấp một chút hành tung của vị hàng xóm hung dữ Phong Nhưộc sau đó nhận được cả trăm khối Ngũ hành thạch. Điều này khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

"Hắc, cái này tốt rồi! Mấy người đó rõ ràng là cao thủ Hạ Tam Viện, nhất định là họ tìm đến Phong Nhưộc gây phiền toái, chúng ta cứ đứng đợi xem kịch vui a!" Đồng Tiểu Doãn nói cho hả giận. Mấy tháng này, bọn họ đều ngày ngày sống dưới sự lạm dụng uy quyền của con thanh điều độc ác. Thực tế điều làm bọn hấn ngán lãn tức tối chính là Phong Nhưộc vốn bị bọn họ xem thường gần đây lại có thanh danh lan xa, nghe nói ngay cả Cảnh Tam muốn cùng hấn tỷ thí. Tất cả làm nội tâm bọn họ cảm thấy mất cân bằng, cho nên nếu như Phong Nhưộc bị người khác đánh cho bầm dập thì bọn họ cực kỳ hả hê!

Lúc này, bọn chúng thấy Mạc Ngôn mang về mặt mỉm cười đi tới thì cả đám Đồng Tiểu Doãn lập tức nịnh nọt thì lễ nói: "Sư huynh khỏe mạnh, xin hỏi có gì phân phó không? Chỉ cần chúng ta có thể làm nhất định sẽ không để ngài thất vọng!"

"Rất tốt! Việc ta muốn các người làm rất đơn giản! Chết đi là được rồi!"

Thanh âm Mạc Ngôn vẫn cực kỳ ưu nhã! Năm người Đồng Tiểu Doãn còn chưa rõ ra sao liền bị năm tia sáng màu vàng trực tiếp xuyên qua người!

Tựa hồ như việc vừa làm chỉ là một việc nhỏ không đáng nhắc đến, Mạc Ngôn xoay người nhìn rừng trúc phía xa xa, mỉm cười.

"Đây là pháp thuật mạnh nhất -- Mạc Vân! Phong Nhược, người đã chuẩn bị xong chưa? Đừng để bản thân ta thất vọng!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 99: Quy Tắc Giết Người

"Đám người này thực sự không phải do người giết?"

Gần ruộng lúa Hương Linh, có năm cỗ thi thể được đặt song song bên cạnh nhau, trên gương mặt của bọn họ vẫn còn chưa tan vẻ ngỡ ngàng khó tin trước khi chết.

"Năm người này bị giết trong cùng một khoảng thời gian, hung thủ có tốc độ xuất chiêu rất nhanh, trong nháy mắt có thể xuất ra năm kiếm. Thậm chí còn nhanh đến mức khiến người chết không có cơ hội tránh né hay phản công!" Chung Thiệu nhìn chăm chăm vào Phong Nhược mà nói: "Mà theo ta biết thì người có được thực lực này!"

"Chung sư huynh, ta tin chắc rằng việc này không phải do Phong Nhược gây nên. Trong chuyện này chắc chắn có gì bí ẩn đây! Hơn nữa, phương thức có thể diệt sát năm người này chỉ trong nháy mắt thì phải là pháp thuật mạnh nhất trong năm loại, đó chính là Xuyên Vân!" Diệp Lạc đang đứng bên cạnh, thấy vậy nhìn không được mở miệng nói.

"Xuyên Vân !"

Chung Thiệu chăm chú suy nghĩ. Tuy hắn đã có tu vi Trúc Cơ kỳ nhưng lại không thể nào tu tập được pháp thuật Xuyên Vân đó. Trong cả trong mấy vạn môn nhân của Trần Thiên Tông, người có thể tu tập được pháp thuật Xuyên Vân tuyệt đối không vượt quá trăm người. Vì đây là loại pháp thuật có thuộc tính kim nên miệng vết thương do nó lưu lại giống hệt như kiếm, rất khó có thể phân biệt rõ ràng!

Nhưng vấn đề không phải là ở đó mà chính là nếu như năm người Đồng Tiểu Doãn thật sự đã bị pháp thuật Xuyên Vân giết chết, thì việc này càng lúc càng thêm phức tạp! Bởi vì bất cứ đệ tử nào có thể tu tập thành công pháp thuật Xuyên Vân đều được đặc cách thu nhận vào Thượng Tam Viện, cho dù người đó có thực sự giết người đi nữa cũng sẽ không bị xử phạt quá nặng, vì đây là đặc quyền. Song nếu Phong Nhược không phải là hung thủ thì ắt hẳn đang có người âm mưu nhắm vào hắn!

"Ta cũng tin chuyện này không thể là do Phong Nhược gây nên, đó là lí do mà ta tạm thời dẫn chuyện này xuống. Lần này cũng may do ta đi tuần sơn, nếu không đổi lại là người khác thì Phong Nhược chắc chắn đã bị áp giải đến Hình Luật Điện rồi!" Chung Thiệu thở dài một hơi nói.

Phong Nhược nhũn mảy, ánh mắt lại nhìn về phía thi thể của năm người Đồng Tiểu Doãn. Trên người bọn họ đều chỉ có một vết thương, nhìn qua miệng vết thương thì chắc chắn đã bị một đồ vật sắc bén nào đó đâm thủng, hay nói cách khác có thể đây chính là vết thương do kiếm gây ra!

"Đây là uy lực của pháp thuật Xuyên Vân sao?"

Trong nội tâm Phong Nhược rét lạnh, không ngờ sức mạnh đó có thể xuyên thủng phòng ngự của bộ trang phục Lăng Vân. Hay nói cách khác, nếu hắn không thi triển pháp thuật Thuần Tường thì rất khó có thể chịu nổi pháp thuật Xuyên Vân này.

Nhưng mà năm người Đồng Tiểu Doãn này vì sao lại chọc phải kẻ thù lợi hại đến như thế? Hắn mới trở về sân viên không quá nửa canh giờ thì năm người này lại bị kẻ nào đó ngang nhiên giết chết, mà gần nơi xảy ra vụ án, cũng chỉ có mình hắn trú ngụ. Hơn nữa, người cuối cùng trông thấy năm người Đồng Tiểu Doãn cũng là hắn, nên đương nhiên hắn đã trở thành kẻ bị tình nghi lớn nhất!

Tất nhiên còn có một người khác nữa, đó chính là Tân Nguyệt, nhưng hình như nàng cũng không có lý do gì để giết năm người bọn Đồng Tiểu Doãn này, không lẽ nàng rảnh rỗi đến nỗi chẳng có việc làm nên đi giết người sao!

Trừ phi Tân Nguyệt muốn đổ tội cho hắn?

Nhưng điều này sao có thể được? Huống chi, Tân Nguyệt cũng không biết pháp thuật Xuyên Vân mà!

"Người không phải do ta giết, nhưng có lẽ việc này nhắm vào ta đấy!" Ánh mắt Phong Nhược bình tĩnh nói: "Chung sư huynh, dựa theo tình huống hiện tại của ta thì nên làm như thế nào?"

Chung Thiệu chần chờ một lúc rồi mới nói: "Có ba cách giải quyết! Thứ nhất, hiện tại biết rõ sự việc này chỉ có ta cùng Diệp Lạc, cho nên hai ta chỉ cần

dầu nhem việc này đi là được. Bọn họ chỉ là đệ tử ngoại môn, chết thì cũng đã chết rồi, sẽ không có ai đi truy cứu!"

"Thứ hai, ta báo cáo chi tiết lên trên, người nhận tội. Có điều, người chỉ cần nói nguyên nhân là do hai bên so tài, không cẩn thận nên lỡ tay đánh chết người. Mà người nếu có thể chứng minh thực lực của mình thì Hình Luật Điện cũng sẽ không xử quá nặng, nhiều lắm là cho người diện bích vài năm, hoặc là lưu vong vài năm mà thôi!"

"Thứ ba, ta tạm thời dìm vụ này xuống giúp người nhưng người phải nhanh chóng bắt cho được hung thủ! Song ta khuyên người không nên làm như vậy, bởi vì Tu Tiên giới chúng ta từ trước đến nay đều có quy luật cá lớn nuốt cá bé, giết người hoặc bị người giết nhìn mãi cũng thành quen, nên nếu như hung thủ kia có gia cảnh to lớn thì cho dù người có bắt được hắn đi nữa cũng chẳng phải chịu trừng phạt gì đâu, ngược lại người sẽ đắc tội với rất nhiều người đấy! Đây là biện pháp cực kỳ bất lợi!

Nghe Chung Thiệu nói xong, Phong Nhựt lặng im không nói. Hắn gần như dám khẳng định chuyện này không chỉ đơn giản như vậy. Năm người Đồng Tiểu Doãn cũng giống như kiến hôi, không ai đi giết đám này cho phí sức, chỉ có một khả năng duy nhất chính là có người đâm sau lưng mình. Cho nên mình phải tìm cho ra kẻ địch dầu mặt này rốt cục có ý đồ gì?

Theo lời giải thích của Chung Thiệu nếu mình thừa nhận việc giết năm người Đồng Tiểu Doãn thì sẽ không phải dùng mạng đền mạng, cao lắm cũng chỉ phải diện bích hoặc lưu đầy mà thôi, nhưng đây là động cơ của đối phương sao? Hiển nhiên không phải, bởi vậy đối phương chắc chắn sẽ có kế sách tiếp theo!

Phong Nhựt vừa nghĩ tới đây, ở không trung phía xa xa liền xuất hiện bóng dáng mấy phi hành tọa kỵ đang bay đến thật nhanh!

"Nguy rồi! Là tiểu đội tuần sơn thứ chín. Chuyện này rắc rối lớn rồi, bọn họ làm sao mà biết nơi này chứ?" Chung Thiệu chột cau mày nói.

Phi hành tọa kỵ của tiểu đội tuần sơn số chín có tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã hùng hổ đáp xuống mặt đất. Sau khi nhìn thoáng qua năm cỗ thi thể của đám người Đồng Tiểu Doãn, thì tên cầm đầu có bộ râu quai nón với ánh mắt hung ác nham hiểm liền quát: "Ai là Phong Nhựt, có người báo người tùy ý sát hại đệ tử ngoại môn của bản tông! Theo chúng ta đến Hình Luật Điện chịu phạt!"

"Cổ Hồ Từ! Ai là người báo việc này? Ta chính là người có mặt đầu tiên tại hiện trường, người đừng có đứng đây mà ăn nói bậy bạ!" Chung Thiệu mặt mũi không vui nói.

"Chung Thiệu, nơi này là địa bàn của ta, người chạy đến đây chính là tặc trách không làm tròn nhiệm vụ của mình. Còn về phần ai báo án thì nói cho người nghe cũng được, đó chính là Mạc Ngôn của Thượng Tam Viện. Người còn vấn đề gì không?" Cổ Hồ Từ này cười khẩy một cái nói.

"Mạc ... Ngôn!" Chung Thiệu biến sắc, tựa hồ như đã hiểu ra việc gì. Hắn dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Phong Nhựt, rồi không nói gì nữa.

"Mạc Ngôn?" Phong Nhựt cũng sững sờ, cái tên này hắn cũng không xa lạ gì. Ngày đó tại hồ Thanh Lam, Thu sư tỷ cùng Tân Nguyệt đã từng nhắc qua, hình như đó là một người khá tài giỏi trên lĩnh vực trận pháp. Kiểu ngạo như Thu sư tỷ mà khi nhắc tới người này cũng đầy vẻ hâm mộ. Song bây giờ, hắn đại khái đã hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Ta chính là Phong Nhựt, đến Hình Luật Điện sao, được thôi, nhưng ta cần phải thu xếp một vài thứ!" Phong Nhựt bình tĩnh nói một câu.

"Hắc hắc...! Không thành vấn đề, nhưng mà người đừng nghĩ đến việc chạy trốn. Hậu quả chắc người rõ cả!" Cổ Hồ Từ âm hiểm cười khẩy một tiếng, cũng không có ngăn trở gì vì mấy người đệ tử tuần sơn bọn hắn đều có tu vi Trúc Cơ kỳ, thế nên chẳng phải lo lắng về việc Phong Nhựt chạy trốn!

"Phong Nhựt!" Lúc này Chung Thiệu lại gọi hắn, "Nhớ kỹ những lời ta đã nói với người. Tại bản tông, trừ phi là cấu kết với người ngoài phản bội môn phái hoặc khi sư diệt tổ, nếu không chắc chắn sẽ không có hình phạt gì quá nặng!"

"Ta hiểu rồi Chung sư huynh, đa tạ!" Phong Nhựt hướng về phía Chung Thiệu cùng Diệp Lạc ôm quyền, liền xoay người trở lại sân nhà mình. Tất nhiên hắn sẽ không nghĩ đến việc chạy trốn, bởi vì nếu mà làm như vậy thì sẽ như lời Chung Thiệu đã nói, chẳng khác gì là phản bội Trần Thiên Tông, vậy không phải đã chui vào cái bẫy của Mạc Ngôn hay sao!

Phong Nhựt thì làm quái gì có món đồ nào để mà thu thập, hắn trở về chẳng qua là để phóng vài đạo Mộc Sát Kiếm Khí chém chết mười một gốc linh thụ vì hắn không muốn không dung lại dăng chỗ tốt này cho kẻ khác.

Cho đến nay Phong Nhựt chưa bao giờ muốn phải nhẫn nhục chịu đựng, có điều hắn muốn hiểu rõ ý đồ chân chính của Mạc Ngôn là gì? Bởi vì từ trước đến giờ bọn họ cũng chưa từng tiếp xúc, theo lý thuyết thì bọn họ không thể có ân oán gì, mà tựa hồ chuyện này lại liên quan đến Tân Nguyệt, cho nên hắn muốn biết rõ chân tướng sự việc!

"Điều huynh, còn người thì sao? Đi cùng với ta hay trở về tìm kiếm chủ nhân thực sự của người?" Nhìn con chim xanh đang chải chuốt bộ lông, Phong Nhựt cảm thấy bất đắc dĩ nói. Từ lúc hắn nhặt được chiếc nhẫn thì chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ dùng thứ này khống chế chim xanh. Nhưng hắn vẫn luôn tin tưởng, con chim này có ý ở lại.

"Người tự lo cho mình cho tốt nhé! Ta đi đây!" Phong Nhựt thờ dãi một hơi, hắn biết là sẽ có kết quả này mà. Sau khi phất phất tay chào tạm biệt, hắn lập tức sau người rời đi, nhưng ngay trong nháy mắt lúc hắn xoay người, con chim xanh đột nhiên hóa thành một đạo thanh quang, không hề báo hiệu gì chui vào chiếc nhẫn trên tay Phong Nhựt.

"Ha ha! Thật khó hiểu!" Phong Nhựt giật mình, rồi không nhịn được lắc đầu cười cười. Xem ra con chim xanh này cũng có tí thông minh, nhưng như vậy mới tốt, ít ra là lúc nguy hiểm còn có thể chạy trốn.

Lúc này, Cổ Hồ Từ thấy Phong Nhựt đi ra, bọn họ cũng không nói thêm điều gì nữa, cả đám đều tự phóng xuất phi hành tọa kỵ của mình, rồi hướng về phía Tiếp Thiên Phong bay đi, tựa như không cần lo lắng đến việc Phong Nhựt có chạy trốn dọc đường hay không.

Khẽ gật đầu với hai người Chung Thiệu cùng Diệp Lạc, Phong Nhựt cũng lập tức phóng a giải phong Kền Kền cấp ba bay theo, hiện giờ hắn đang rất tò mò, rốt cục tên Mạc Ngôn kia đang muốn chơi trò gì đây.

Hình Luật Điện của Trần Thiên Tông nằm trên một mặt khác của Tiếp Thiên Phong, tổng cộng có chín tòa đại điện, từ đằng xa nhìn lại trông khá âm trầm đáng sợ, ngay cả đám người Cổ Hồ Từ khi đến nơi đây cũng đều lộ ra vẻ cung kính.

Đi đến trước tòa đại điện thứ nhất, mấy người Cổ Hồ Từ đều đồng loạt đứng lại, ý bảo Phong Nhựt tự mình đi vào.

Phong Nhựt thoáng do dự nhưng rồi vẫn chủ động đi vào, hắn dám khẳng định tên Mạc Ngôn tôn công tôn sức như thế tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng đến khi Phong Nhựt đi vào đại điện mới phát hiện bên trong rất yên tĩnh, nhìn không thấy một bóng người. Hắn tìm tòi bốn phía một lúc mới phát hiện trong góc khuất phía bên trái đại điện có một lão giả râu tóc bạc trắng.

"Người giết mấy người?" Còn chưa chờ Phong Nhựt mở miệng nói chuyện, lão giả kia chẳng thềm ngừng đầu chất vấn luôn.

Phong Nhựt sững sờ, chỉ có thể cười khổ nói: "Thưa tiền bối, ta không giết ai cả!"

"Nếu đã không giết người, sao người lại bị đệ tử tuần sơn đưa đến nơi đây? Bọn họ nói người giết mấy người?" Lão giả kia vẫn cứ thế mà nói.

"Ách! Bọn họ nói ta giết năm người!" Phong Nhựt cảm thấy mình hồ đồ rồi, lão nhân này chẳng lẽ không hỏi đúng sai sao?

"Năm người? Không tệ lắm! Người rất có dũng khí, đánh bại năm tên người giấy này thì có thể sống sót!" Lão giả kia lúc này lại vung tay lên, liền xuất ra năm luồng bạch quang. Sau đó, xung quanh Phong Nhựt liền xuất hiện năm người giống hệt nhau đều có tu vi Luyện Khí hậu kỳ.

"Cái này... tiền bối, ta không có giết người!" Phong Nhựt bức bối rốt cục không hiểu có chuyện gì nữa đây?

"Giết người hay không quan trọng sao? Người có thể ra tay hết sức, bởi vì năm người giấy này ra tay sẽ không lưu tình. Nếu như người chết ở chỗ này, thì chính là đã trừng phạt đúng tội! Nếu như người có thể đánh bại tất cả người giấy, thì người chưa từng có tội danh giết người. Đây là quy củ bốn tông!" Lão giả kia nói lạnh nhạt như trước.

"Quy củ!" Phong Nhựt thoáng cái hiểu ra, đây mới là cái bẫy chính thức của Mạc Ngôn, bởi vì dựa theo quy củ này của Trần Thiên Tông thì cứ giết một người thì phải đấu với một người giấy trong đại điện này. Nếu người giấy giết mình chết chẳng khác gì lấy mạng đền mạng, còn ngược lại nếu mình đánh bại người giấy thì chỉ phải diện bích hoặc lưu đây vài năm là có thể đền tội!

Nhưng những người giấy này lại có thực lực vượt qua kẻ giết người một cảnh giới, cho nên ngoại trừ những đệ tử thiên tài tu luyện thì đa số đệ tử của Trần Thiên Tông chưa chắc có thể đánh bại được những người giấy này. Vì vậy, cái này chẳng khác nào là biến tướng của việc giữ gìn trật tự trong môn phái, vừa có thể bảo trì tâm huyết môn nhân vừa không gây hỗn loạn bởi việc lạm sát tạo nên. Cho nên đệ tử Trần Thiên Tông muốn giết người, cũng phải lo lắng đến việc có thể đánh bại người giấy trong Hình Luật Điện hay không!

Nhưng mà giờ, rõ ràng là tên khốn Mạc Ngôn kia giết một mạch năm người, rồi sau đó còn mua chuộc đám người Cổ Hồ Từ vu oan giá họa cho hắn. Trong lúc phán quyết, Hình Luật Điện tựa hồ không quan tâm đến việc kẻ đó có chịu oan uổng hay không!

Kết quả là giờ đây, Phong Nhựt phải đối mặt một lúc với năm người giấy có tu vi Luyện Khí hậu kỳ!

Đây mới thực sự là giết người không thấy máu mà!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 100: Quy Luật Sinh Tồn

"Đáng chết! Tên Mạc Ngôn khốn khiếp! Không ngờ hắn lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy!" Phong Nhựt thầm oán hận trong lòng, mặc dù đang phải đối đầu với người giấy nhưng trực giác mách bảo chúng cực kỳ khó đối phó.

Không kịp giải thích với Lão già kia, Phong Nhựt lập tức chuẩn bị phóng xuất ra pháp thuật Thuần Tường, vì nếu không có lực phòng ngự thì không khéo hẳn sẽ bị năm người giấy này xử lý trong nháy mắt.

"Cẩn thận đấy, năm người giấy này vốn không biết đau đớn, không sợ hãi hay do dự, toàn thân không có bất kỳ điểm yếu nào. Mặt khác, trừ phi ngươi có thể chém rơi đầu bọn chúng ra, nếu không chúng sẽ chiến đấu đến thời khắc cuối cùng!" Lúc này, Lão già kia không biết lấy từ chỗ nào ra một cái chuông nho nhỏ, vừa chậm chậm giải thích vừa gõ chuông "keng keng".

Tiếng chuông này tuy không vang dội, nhưng rất quý dị, cùng với tiếng chuông vang lên, năm người giấy dần dần cử động, lúc đầu động tác của chúng còn hơi cứng nhắc nhưng sau đó nhanh chóng trở nên vô cùng linh hoạt.

Phong Nhựt vừa thi triển xong pháp thuật Thuần Tường thì cũng là lúc tiếng chuông chấm dứt. Sau đó, năm người giấy đột nhiên rít lên một tiếng, dồn dập rút kiếm ở sau lưng ra hướng về phía Phong Nhựt bỏ nhào tới, tốc độ bọn chúng cực nhanh gần như vượt qua tốc độ tối đa của Phong Nhựt vậy!

Chỉ trong chớp mắt toàn thân Phong Nhựt đã bị đánh trúng hai ba chỗ, may mà pháp thuật Thuần Tường đã được phóng xuất triệt để. Lá chắn ba mặt xoay nhanh một vòng, liền hóa giải hết những luồng công kích này!

Lúc này, chân hỏa của Phong Nhựt cũng bị kích thích, hắn liền rút thanh kiếm cấp ba ra rồi lao lên cùng đấu với năm người giấy. Nhưng điều khiến hắn kinh hãi chính là năm người giấy này không hề ngăn cản chiêu thức công kích của hắn, bọn chúng gần như chỉ dùng toàn lực để tấn công. Cho dù thanh kiếm của hắn có đâm rách mấy lỗ thủng trên thân thì cũng không ảnh hưởng đến động tác của chúng.

Nhưng bản thân Phong Nhựt lại nuốt không trôi những lần công kích như bão táp của năm người giấy, cho dù hắn có pháp thuật Thuần Tường đi nữa, nhưng nếu bị công kích liên tục với cường độ cao như vậy thì cũng không cầm cự được bao lâu, đến lúc đó chỉ cần một kiếm thôi cũng lấy được cái mạng nhỏ của hắn!

Trong lòng khẽ hoảng hốt, Phong Nhựt liền bất chấp tất cả bắt đầu phản kích, hai chân hắn nhún trên mặt đất một cái, sau đó mượn lực dốc sức đánh về phía một người giấy bên trái. Mặc dù khi đang sử dụng pháp thuật Thuần Tường thì tốc độ của hắn sẽ bị giảm đi một nửa, nhưng trong khoảng cách gần như vậy cộng với việc hắn đột nhiên phát lực nên người giấy này không kịp phản ứng, thoáng cái liền bị đánh bay ra ngoài!

Gần như đồng thời với lúc đó, Phong Nhựt thuận thế nhào về phía trước một vòng để né tránh đòn công kích của bốn người giấy ở phía sau. Kế tiếp, hắn liền nhanh chóng phóng ra hai sợi Thanh Tì Thiên, trói hai người giấy ở gần hắn nhất!

Tuy những người giấy này không e ngại bị tổn thương, hơn nữa rất linh hoạt, nhưng vẫn không kịp phản ứng với tình huống bất ngờ vừa rồi, vì vậy chỉ trong nháy mắt đã bị Thanh Tì Thiên trói cứng tại chỗ, đồng thời cũng góp phần ngăn cản hai người giấy phía sau!

Tranh thủ được chút thời gian quý giá, Phong Nhựt không dám chậm trễ, bật mạnh người nhảy lên khỏi mặt đất!

"Băng Sương Kiếm Khí!"

Phong Nhựt quát to một tiếng. Thanh kiếm cấp ba trong tay hắn bộc phát ra quang ánh sáng màu lam, bắn thẳng về phía người giấy lúc nãy bị đánh bay ra ngoài. Có điều, ngay trước khi Băng Sương Kiếm Khí phóng ra thì đã có hai luồng ánh sáng lạnh lẽo nhắm về hướng cổ người giấy!

Vừa rồi, Phong Nhựt đã thử qua, mặc dù năm người giấy không có trang bị phòng hộ trên người nhưng lại không thèm để ý đến thương tổn nên chẳng khác nào có được một cái khiên phòng ngự mạnh mẽ rồi. Chính vì thế hắn mới thử uy lực của Mộc Sát Kiếm Khí, nhưng để che đậy cho nó hắn lại phóng ra một đạo Băng Sương Kiếm Khí!

"Viu viu!" Cự ly công kích của Băng Sương Kiếm Khí là gần năm trượng, tốc độ công kích cũng rất nhanh, cho nên ngay lúc tiếng xé gió vừa vang lên đã đánh lên thân thể người giấy!

"Ken két!" Hai tiếng động rất nhỏ bị tiếng rít xé gió át đi, ngay sau đó, đầu của người giấy chọt bay lên, đứng từ xa nhìn lại, như thể nó đã bị Băng Sương Kiếm Khí cắt đứt!

Mà ngay khi đầu của người giấy này bị cắt rời, cả người nó liền biến thành một luồng sáng màu trắng rồi biến mất.

"Ồ?" Lúc này Lão già vẫn ngồi trong góc khuất kia nghi hoặc phát ra một tiếng kinh ngạc, ngẩng đầu liếc nhìn Phong Nhựt một cái, nhưng lập tức lão lại khôi phục lại bộ dáng vốn có trước kia.

Mặc dù xử đẹp người giấy chỉ trong chớp lát nhưng Phong Nhựt không hề vui mừng. Bởi vì, chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, hai người giấy bị Thanh Tì Thiên trói buộc đã gây thoát, sức lực của bọn chúng khiến hắn thật sự sợ hãi!

Phong Nhựt bắt đầu đi, đành phải quay đầu bỏ chạy. Bởi vì nếu bị bốn người giấy vây công thì cho dù pháp thuật Thuần Tường có lực phòng ngự mạnh mẽ cũng gánh không nổi công kích như mưa sa bão táp đó! Một khi chúng nó thi triển ra thêm thần thông gì thì hắn thật sự xong đời.

Đương nhiên việc chạy trốn này là ý nói Phong Nhựt tìm cách tránh né bốn người giấy kia. Lúc này hắn nắm được cơ hội phóng xuất ra sợi dây pháp thuật Thanh Tì Thiên trói chặt hai người giấy ở phía trước, rồi sau đó gọi ra Ngân Giáp Thiên Thủ và con Kên Kên cấp ba, thật sự không còn cách nào khác nữa, giờ hắn phải tìm cách ngăn cản hai người giấy trước rồi mới có thể nghĩ biện pháp xử lý hai người giấy còn lại!

Đối với mệnh lệnh của Phong Nhựt, cho tới bây giờ Ngân Giáp Thiên Thủ đều thực hiện vô điều kiện. Nó há rộng miệng phun ra một chùm tơ nhện trời

chặt hai người giấy lại, chum tợ nhiên này nếu so với sợi dây leo màu xanh của pháp thuật Thanh Tí Triền đang trói buộc hai người giấy này thì dẻo dai hơn nhiều. Lúc trước ngay cả Ô Xà cấp bốn mà còn bị chế trụ thì xá gì hai người giấy này!

So sánh với biểu hiện xuất sắc của Ngân Giáp Thiên Thủ thì Kên Kên cấp ba lại quá kém cỏi, nó chỉ biết bay vòng vòng trên không rồi vuron cái mỏ ra mà quạc quạc, căn bản không dám công kích!

Nhưng Phong Nhựt đã sớm nghĩ đến tình huống này. Sở dĩ, hắn thả Kên Kên cấp ba cũng chỉ muốn tung hỏa mù, nếu như có thể thu hút sự chú ý của những người giấy này thì càng tốt, cho dù không thì hắn sẽ lợi dụng cơ hội hỗn loạn mà thi triển Mộc Sát Kiếm Khí.

Thừa dịp hai người giấy bị Ngân Giáp Thiên Thủ ngăn cản, Phong Nhựt xoay người đối mặt với hai người giấy còn lại. Nhờ có lá chắn ba mặt bảo vệ nên tạm thời hắn không lo lắng về phòng ngự, chỉ cần dốc sức tấn công thôi.

Nhưng điều khiến hắn buồn thối cả ruột chính là việc không ngờ trong lúc đánh nhau thế này, mà hai người giấy đó có thể phối hợp, vừa công kích vừa phòng thủ chỗ hiểm, nếu cứ tiếp tục như vậy thì hắn không thể đánh bại được chúng nó!

Nghiến răng một cái, Phong Nhựt tiếp tục phóng ra thêm hai sợi Thanh Tí Triền rồi lần nữa trói chặt hai người giấy trước mặt. Thanh kiếm trong tay cũng không dừng lại, nhanh chóng chém thẳng vào đầu hai người giấy này.

Nhưng bởi vì làm như vậy cho nên pháp lực trong cơ thể hắn đều tiêu hao hết, trong thời gian ngắn hắn không có cách nào hành động được. Cũng trong lúc này, hai người giấy còn lại sắp giấy thoát khỏi sự trói buộc của Ngân Giáp Thiên Thủ, đáng tiếc hắn đã không còn một chút lực để phản kháng!

Tất nhiên Phong Nhựt không muốn chết lăng nhách như vậy! Ngay lúc hắn chuẩn bị gọi Thanh Điều ra để liều mạng thì Lão già kia bỗng dưng gõ chuông đồng một cái, hai người giấy còn lại lập tức hóa thành bạch quang biến mất.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! Lưu đây Khô Mộc Hải mười năm! Ngươi có dị nghị gì không?" Lúc này Lão già kia chậm rãi mở miệng nói.

"Lưu vong mười năm? Rốt cuộc cái quy củ chó má này là thế nào? Lại không cần hỏi đúng sai, không cần biết chân tướng sự việc ư!" Phong Nhựt nhin không được đồ quạu: "Nếu cứ như ông nói, chỉ cần thực lực của ta đủ mạnh thì có thể tùy ý giết người, giết xong thì cứ đánh bại một người giấy là xong đúng không!"

Nghe qua lời Phong Nhựt, Lão già kia lại có một cử chỉ hiếm thấy, lão nhướn mi mắt lên liếc nhìn hắn một cái rồi lãnh đạm nói: "Cái này không phải là quy củ chó má gì cả. Mà đây là quy luật sinh tồn! Ngươi nghĩ rằng ngươi tu đạo là vì cái gì? Không sai, người tu đạo muốn trường sinh bất lão, thậm chí muốn thực lực của mình mạnh mẽ hơn nhiều, hơn nữa còn muốn vận mệnh của mình không bị ai khác khống chế! Nhưng ngươi có từng bao giờ nghĩ tới không, ngươi dựa vào cái gì để đạt được tư cách trường sinh bất lão đó? Ngươi dựa vào cái gì để khống chế vận mệnh của chính mình? Ngươi cho rằng ngươi là ai chứ?"

"Dưới Thiên Đạo, ngươi chỉ là một con kiến hôi! Nếu muốn đạt được tư cách cỡ đó thì phải tranh đoạt với vạn vật! Chủ động mà tranh đoạt...! Cho nên ngươi mới đặt chân vào Tu Tiên giới! Từ một người tu đạo bình thường mà tiến lên. Cái gọi là quy tắc công bằng thật ra không hề tồn tại bao giờ! Mà nếu muốn đạt được tư cách thì trước hết ngươi phải cam đoan rằng mình có thể sống sót được, sau đó mới nghĩ đến những thứ khác! Đây chính là quy luật sinh tồn!"

"Bốn tông không cần thứ phế vật! Tu Tiên giới cũng không cần đám phế vật! Thiên hạ này cho tới bây giờ cũng không hề công bằng. Mỗi ngày ngươi hấp thu linh khí chính là đã cướp đoạt đi thiên địa nguyên khí rồi, khi ngươi cần các loại tài liệu tất nhiên phải săn giết các loại linh thú mới có được. Muốn kiếm chút đỉnh Ngũ Hành Thạch ngươi cũng phải trải qua quá trình cướp đoạt chết sống từ Yêu Ma giới kia! Hết thấy mọi việc đâu có công bình chút nào? Đem chuyện nhân nghĩa đi nói với kẻ khác đó chính là cổ hủ, lúc đó có bị người khác giết chết cũng là chuyện bình thường mà thôi!"

Lão già nói đến đây râu tóc hoa râm đã sớm dựng đứng. Trong đôi mắt ánh lên những cái nhìn sắc bén vô cùng! Cả tòa đại điện lúc này đã ngập chìm trong một tầng sát ý lạnh thấu xương!

Đối mặt với sát khí, với tử vong treo trên đầu, Phong Nhựt cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ. Còn Ngân Giáp Thiên Thủ và Kên kên đứng bên cạnh đã sớm bị mềm nhũn toàn thân rồi, cả cơ thể chúng không ngừng run rẩy!

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm, văn bối xin lắng nghe! Nhưng mà quy củ này có chỗ hỏng! Nếu như chỉ giết có một người thì chẳng phải vĩnh viễn sẽ không bị trừng phạt sao?" Phong Nhựt không phục mà nói. Lúc này đây, hắn mới bị tên khốn Mạc Ngôn kia ám toán, nếu như chỉ đối mặt với một người giấy thì bất kể thế nào hắn cũng thắng.

"Hừ! Ngươi cho rằng Hình Luật Điện của bốn tông chỉ để trang trí chắc!" Khuôn mặt Lão già kia bây giờ lại hòa hoãn hơn rất nhiều. Lão tiếp tục nói: "Không sai! Bản điện chắc chắn không rảnh để đi điều tra nguyên nhân sự tình ra sao. Nhưng cái quy củ này há có thể để lại lỗ hỏng! Lần đầu giết người thì chỉ phải vượt qua người giấy cao hơn một cảnh giới, nhưng lần thứ hai thì bị trừng phạt gấp trăm lần, chính là phải đánh bại người giấy cao hơn một trăm cảnh giới. Quy củ này của bốn tông từ lúc có đến nay còn chưa ai phá được! Cho dù lần đầu tiên giết người cũng rất hiếm rồi! Ngươi chính là người đầu tiên của bốn tông ngang nhiên sát hại đồng môn đấy!"

"Thì ra là thế!" Nghe Lão già kia giải thích xong, Phong Nhựt tức thì hiểu ra. Cái quy củ này tuy rằng bá đạo, nhưng chính vì cái gọi là 'thời loạn dùng luật thép' trong trường hợp môn nhân đệ tử đông đảo tranh cãi không ngừng thế này thì có tác dụng rất lớn, chỉ có như thế mới chấn nhiếp được hầu hết đám môn nhân!

Thế nhưng chính Mạc Ngôn đã lợi dụng vào lỗ hỏng này, thiếu chút nữa đã hại chết hắn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 101: Sinh Tử Điện

“Nhưng mà ta là người bị hại, hơn nữa nếu như có thể hại ta một lần thì cũng có thể hại ta lần thứ hai, đến lúc ấy chẳng phải ta phải chết dưới cái quy tắc này hay sao?”

Phong Nhựt vẫn không hiểu hỏi.

“Nếu như người bị người ta hãm hại chẳng lẽ người cũng không biết phản kháng?” lão giả kia chỉ thuận miệng nói một câu, rồi sau đó lại trở về bộ dạng điềm đạm lúc trước!

Sau một hồi ngơ ngác Phong Nhựt bỗng nhiên hiểu ra, thì ra lời nói lưu đây mười năm lúc này lão giả kia nói chính là ý này, bởi vì nếu như không nằm trong sơn môn của Trần Thiên Tông thì sẽ không chịu sự ràng buộc của thứ quy tắc kia nữa, hơn nữa có được khoảng thời gian mười năm nếu vẫn không có năng lực chống lại thì bị người ta hại chết lần nữa âu cũng là điều đương nhiên!

Nghĩ thông suốt điều này, khúc mắc trong lòng Phong Nhựt cũng được cởi bỏ ngay lập tức, thế giới này vốn là mạnh được yếu thua, Cái gì mà Thiên Đạo, cái gì mà trường sinh bất lão chứ! Điều kiện trước tiên là phải có được thực lực mạnh mẽ để không bị người ta giết chết!

Cũng như chuyện lần này, nếu mình là một người tu đạo tu vi Trúc Cơ Kỳ thì dù tên Mạc Ngôn kia có dùng quy luật của Hình Luật Điện hãm hại nhưng những tên đệ tử tuân sơn nọ liệu có dám độc đoán mà quyết định như vậy sao?

Rốt cuộc cũng do thực lực hèn quá yếu thế nên mới bị người ta coi thường!

Khom người hướng về phía lão giả kia thì lễ một cái, Phong Nhựt lập tức đi ra khỏi đại điện có chút âm u này, cửa đại điện đã sớm có một nam tử trung niên với khuôn mặt lạnh lùng đang chờ ở nơi đó.

“Đi theo ta!” Nam tử trung niên kia lạnh lùng liếc nhìn Phong Nhựt, rồi bước đi về phía một tòa đại điện khác, mọi thứ tất nhiên là sắp xếp cho hắn lưu đây Khô Mộc Hải.

Mà bên kia đại điện lại là vẻ mặt không thể tượng tượng được của bọn người Cổ Hồ Tử, thật sự bọn họ không ngờ rằng Phong Nhựt còn có thể sống sót đi ra

“Các vị sư huynh! Đa tạ đã chiếu cố tại hạ, mong rằng các vị sư huynh hãy bảo trọng thân thể, tại hạ sẽ còn trở về thăm các vị sư huynh đấy, còn nữa, xin các vị sư huynh hãy nói lại với Mạc Ngôn ấy... hắn đã không còn cơ hội nữa rồi!”

Mỉm cười với bọn người Cổ Hồ Tử, Phong Nhựt lập tức quay lưng bỏ đi trong ánh mắt kinh ngạc của bọn họ!

Theo nam tử trung niên kia tiến vào một tòa đại điện gần đó, Phong Nhựt lại phát hiện trong điện này có thêm một cái bình đài(bục) hình tròn rất lớn, quanh bục này mơ hồ có ánh sáng đủ màu phát ra, ánh sáng ấy chính là rất nhiều Ngũ Hành thạch phát ra, hơn nữa căn cứ vào ánh sáng kia để phỏng đoán thì ít nhất đều là Ngũ Hành thạch trung phẩm.

“Chẳng lẽ đây là Truyền Tống Trận Pháp?” trong lòng Phong Nhựt hơi giật mình, hắn từng nghe Diệp Hoàng nhắc qua loại trận pháp vô cùng thần kỳ này, có thể trong nháy mắt đi khỏi nghìn vạn dặm, thế nhưng loại trận pháp này từ trước đến nay đều nằm trong các môn phái tu tiên lớn, những môn phái nhỏ căn bản không có khả năng bố trí ra được.

Mà xung quanh bình đài hình tròn này có năm tên đệ tử Trần Thiên Tông thần sắc mỗi một, thế nhưng tu vi của bọn họ cũng đã đến Trúc Cơ Kỳ.

“Chẳng lẽ bọn họ cũng là đệ tử Trần Thiên Tông bị lưu đây?” Phong Nhựt trầm nghĩ.

“Được rồi, Từ lão, hôm nay chỉ có sáu người này thôi, bắt đầu truyền tống đi!” Lúc này nam tử trung niên sắc mặt lạnh lùng hướng qua người bên cạnh gọi.

“Khục khục!” Theo một trận ho khan dữ dội kia là một lão giả dáng người hơi còng, chống một cây quạt trường màu đen, run rẩy đi ra từ một căn phòng bên cạnh đại điện.

“Lại là sáu tên quỷ xui xẻo, ba năm lưu đây cũng không ngắn đâu...! Đây là kết quả của việc xúc phạm môn quy!” lão giả kia hí mắt lần lượt liếc nhìn sáu người Phong Nhựt, lắc đầu thờ ơ.

“Hắc! Từ lão, trong này có một tên lưu đầy mười năm đấy!” lúc này nam tử trung niên kia bỗng chỉ vào Phong Nhựt nói một câu.

“Hả? Mười năm?” lão giả kia có chút kinh ngạc mà nhìn Phong Nhựt vài lần, nhưng rồi lại không nói gì, phát tay để cho đám sáu người Phong Nhựt đứng ở vị trí trung tâm của bình đài hình tròn kia, sau đó chỉ thấy tay hắn rất nhanh đánh ra một chuỗi pháp quyết, lập tức cả bình đài hình tròn lại bắt đầu run lắc kịch liệt, cùng lúc đó, Ngũ Hành thạch phía trên cũng tản ra hào quang sáng chói, mãi cho đến khi hào quang này hoàn toàn che khuất bóng dáng của sáu người Phong Nhựt!

Mà Phong Nhựt thân ở bên trong vầng sáng chỉ cảm thấy cả người bị vô số cổ lực lượng dồn ép xé rách, giống như chỉ một lúc nữa thôi hắn sẽ bị xé thành vô số mảnh!

Thế nhưng tựa như một giấc mơ... ngay lúc Phong Nhựt có vẻ sắp không chống đỡ nổi thì đột nhiên hắn cảm thấy cả người bỗng nhẹ nhàng, vô số tia sáng trước mắt cũng lập tức tiêu tán, nhìn lại xung quanh thì thấy nơi này vẫn là bên trong đại điện lúc trước.

“Này! Tên tiểu tử kia, mau đi thôi! Còn chờ gì nữa chứ, chẳng lẽ ngươi còn muốn quay lại sau? Trước hết ngươi hãy nghĩ biện pháp sống qua mười năm này rồi nói sau!”

Nghe vậy, Phong Nhựt mới giật mình bừng tỉnh, lại nhìn năm người nọ đã ra khỏi cửa đại điện, mà kẻ nói chuyện với hắn chính là tên đệ tử Trần Thiên Tông sau cùng có màu da hơi ngăm.

“Lời này của sư huynh là thế nào?” Phong Nhựt vội vàng bước xuống bình đài hình tròn kia, hiện tại hắn đã biết nơi này hắn là Khô Mộc Hải của những kẻ lưu đầy rồi!

“Ha hia! Nói thế nào nhỉ? Kỳ thật ta cũng thật sự không biết phải hãm mộ ngươi hay thương hại ngươi đây?” tên đệ tử Trần Thiên Tông kia lại ra vẻ khó giải thích mà nói.

“Tần sư huynh, Chớ đùa vớ vẩn vị sư đệ này nữa, chờ đợi mười năm trong Khô Mộc Hải này cũng không phải là việc dễ dàng đâu!” lúc này bỗng có một tên đệ tử Trần Thiên Tông bên cạnh mở miệng nói.

“Vây cũng chưa chắc....! Nói thật nhé, ta vẫn rất mong có thể nắm được kỳ ngộ này đấy chứ, nếu có thể sống sót qua mười năm ở nơi này thì sau khi trở về lập tức có thể trở thành đệ tử trong Thượng Tam Viện đó!” Tần sư huynh kia lại tâm đắc nói.

“Mười năm? Nói đùa sao? Có thể sống qua mười năm ở nơi này đều là kẻ điên hết, Nghe đâu từng có một tên điên bất thường có thể sống được ở nơi này mười năm vẫn là chuyện của mấy mươi năm về trước, kẻ yếu ớt như ngươi thì đừng nên nói đùa như vậy!”

Tuy nghe mấy tên đệ tử Trần Thiên Tông nói thế nhưng trong lòng Phong Nhựt lại tràn đầy nghi ngờ, lập tức không nhịn được mà hỏi: “các vị sư huynh, cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Khô Mộc Hải này rất đáng sợ sao?”

“A...! chẳng lẽ ngươi không biết? Lễ nào một trăm lễ tám điều môn quy ngươi vẫn chưa xem qua hay sao?” Tần sư huynh kia có chút tò mò hỏi.

“Ừc... môn quy? Đệ vẫn chưa xem!” Phong Nhựt có chút xấu hổ mà trả lời, do hắn chỉ nửa đường gia nhập vào Trần Thiên Tông này và trốn trong tiểu viện tu luyện trong một thời gian dài nên nào có nhìn qua những cái gọi là môn quy kia bao giờ.

“Hắc! Thật là một kẻ hiếm thấy!” Tần sư huynh nọ chắc chắn cảm thán một tiếng, rồi mới tiếp tục nói: “Quy định thứ một trăm lễ tám của bốn tông! Nếu kẻ giết người không muốn đền mạng thì chỉ có một sự lựa chọn... đi vào Sinh Tử Điện! Chỉ cần thông qua khảo nghiệm thì sẽ được hưởng thụ đãi ngộ lưu đầy ở Khô Mộc Hải mười năm!”

“Mà Khô Mộc Hải này lại là một trong ba nơi nguy hiểm nhất ở Thương Ngộ giới, là nơi lưu vong dành cho những kẻ làm trái môn quy của các đại môn phái, Nhưng do hoàn cảnh nơi này quá khốc liệt nên thời hạn lưu đầy tối đa sẽ không quá ba năm, duy chỉ có những tên sát nhân thông qua khảo nghiệm kia thì phải ở lại nơi này đến mười năm!”

“Thường thì rất khó có ai ở nơi này mà sống qua mười năm được cả, nhưng miễn là kẻ có thể sinh tồn được trong mười năm thì chẳng ai là không phải người thực lực mạnh mẽ, bởi thế nên sau khi trở về bốn tông sẽ lập tức có thể gia nhập Thượng Tam Viện! Chính vì vậy nên trong phái ta có rất nhiều người chọn đi vào Sinh Tử Điện để kiếm được một chút tiền đồ! Chẳng qua ta không hiểu một kẻ có thực lực yếu như ngươi tại sao phải đi vào cái nơi quý quái Sinh Tử Điện đó?”

“Cái gì? Sinh Tử Điện? Chẳng lẽ có thể không đi vào đó sao?” Phong Nhựt bỗng phần nộ rống to.

Bọn người Tần sư huynh cũng bị bộ dạng của Phong Nhựt dọa sợ, “Đương nhiên có thể chọn không đi rồi, nơi đó đơn thuần là chốn địa ngục bất thường, lao đầu trong đó lại chẳng biết nói đạo lý, cổ quái vô cùng... đi vào đó cho dù không chết thì cũng bị lột da đó!”

“Không vào cũng được... thì ra là không vào cũng được!” Phong Nhựt nghe đến đây vội vàng kích động hỏi: “Xin hỏi sư huynh, nếu như đệ bị người ta vu oan giết người thì phải chăng có thể không đi vào Sinh Tử Điện kia?”

“Ừc... tiểu sư đệ ơi, ngươi đừng kích động chứ...! đương nhiên là có thể không đi vào rồi, Hình Luật Điện tổng cộng có chín tòa đại điện, chia nhau ra để xử lý các loại chuyện lớn nhỏ trong môn phái, gặp chuyện như thế thì ngươi hoàn toàn có thể đến điện thứ ba mà! Nếu như thật sự ngươi bị oan thì tất nhiên sẽ trả lại công bằng cho ngươi, cho dù điện thứ ba không được cũng có thể đến điện thứ sáu! Và nếu như kẻ hãm hại ngươi có bối cảnh quá lợi hại thì tất nhiên đi điện thứ sáu cũng vô dụng!” Tần sư huynh kia nói rất tự nhiên, nhưng ngay lập tức hắn kinh ngạc nói ta: “Không phải chứ... chẳng lẽ ngươi

lại đi thẳng vào Sinh Tử Điện hay sao?"

"Đừng vậy! Đệ trực tiếp đi vào Sinh Tử Điện!" Phong Nhựt cười khỏ nói, chẳng trách hắn lại cảm thấy lão nhân kia cứ thần thần đạo đạo (thần bí), chẳng buồn tra hỏi chuyện gì xảy ra và xem xét đúng sai đã trực tiếp hỏi mình giết mấy người, bởi từ trước đến nay Sinh Tử Điện này là nơi chuẩn bị cho những kẻ giết người, mọi chuyện đúng sai đen trắng phải đi điện thứ ba và điện thứ sau mới được!

Bọn người Cổ Hồ Tử kia lại càng kì lạ vì không áp giải mình đi vào đó! Thì ra đây mới là mưu đồ thật sự của tên Mạc Ngôn kia, nếu mình không thể qua được khảo nghiệm thì đương nhiên là phải chết, mà dù có may mắn qua được thử thách cũng sẽ bị lưu đày đến cái nơi Khô Mộc Hải không thể sống này!

Hóa ra... hóa ra mọi chuyện là như vậy, Sinh Tử Điện kia là nơi xây dựng cho những kẻ thật sự giết người, ở chỗ này chỉ cần qua thử thách thì không cần đền mạng! Mà mình vốn bị oan, hoàn toàn có thể đi đến những Hình Luật Điện khác giải thích rõ ràng!

"Mạc Ngôn ơi là Mạc Ngôn! Rốt cuộc ta đắc tội gì với ngươi chứ! Thật không ngờ ngươi lại ác độc đưa ta vào chỗ chết?" Lửa giận trong lòng Phong Nhựt bùng nổ, hai tay cũng nắm thật chặt vang lên tiếng rắc rắc..!

Thật sự hắn không ngờ chân tướng của sự việc lại đơn giản như thế!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 102: Khô Mộc Hải

"Không ngờ hắn đã vượt qua được khảo nghiệm của Sinh Tử Điện".

Trên Tiếp Thiên Phong, trong sân viện vốn thuộc về Phong Nhựt, có một nam nhân mặc áo trắng chấp tay sau lưng ngắm nhìn mười một gốc Linh mộc trong sân, lúc này chúng đang héo rũ với một tốc độ có thể thấy rõ bằng mắt thường.

Người này chính là Mạc Ngôn, sau lưng hắn là kẻ đã áp giải Phong Nhựt đến Hình Luật Điện - Cổ Hồ Tử.

"Thực ra Mạc thiếu gia không cần phải quá lo lắng, dù cho tên nhóc kia thông qua được khảo nghiệm của Sinh Tử Điện, thì cũng tuyệt đối không cách nào sống sót tại Khô Mộc Hải đâu, thật sự đây không phải là chỗ dành cho con người." Cổ Hồ Tử hơi xiêm nịnh nói.

"Sai !" Mạc Ngôn không ngờ lại lắc đầu, cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng ta tốn nhiều hơi sức và rắc rối như vậy là muốn hại chết tên nhóc đó sao? Hắn đã có thể một thân một mình giết chết Ô Xà cấp bốn, như vậy là đã phù hợp với tiêu chuẩn của lão quý ở Sinh Tử Điện kia, cho nên chắc chắn lão sẽ không làm hắn chết trong cuộc khảo nghiệm, như vậy đương nhiên hắn sẽ bị đi lưu đày rồi, kế tiếp ta sẽ tự mình đi chiêu cố hắn!"

"Mạc thiếu gia cũng muốn đi Khô Mộc Hải ư, chuyện này tuyệt đối không được đâu! Nếu để huynh trưởng ngươi biết được thì nhất định hắn...." Cổ Hồ Tử bối rối khuyên nhủ.

"Ít nhắc đến tên háo sắc như mạng, hèn kém đáng ghét đó cho ta!" Mạc Ngôn không kiên nhẫn mà nói: "Cả ngày chỉ biết leo lên bụng nữ nhân thì có thể đạt được thành tựu gì nữa, chuyện của ta còn chưa tới phiên hắn quản đâu, ngươi cứ sắp xếp cho ta, nói rằng ta phạm vào điều thứ chín môn quy là được!"

"Ah! Điều thứ chín môn quy, đây chính là phải lưu đày một năm đấy! Mạc thiếu gia, chuyện này nếu để huynh trưởng ngươi biết được thì ta gánh không nổi đâu! Chi bằng ta mua chuộc mấy tên đệ tử lưu đày, rồi lấy mạng tiểu tử kia có phải dễ hơn không!" Cổ Hồ Tử vẫn kiên nhẫn khuyên nhủ.

"Bớt nói nhảm đi ! Nếu như muốn giết hắn thì ta còn phải đẩy hắn tới Khô Mộc Hải làm gì!" Mạc Ngôn hừ lạnh một tiếng rồi nói, ánh mắt lập tức chuyển lên trên những cây Linh mộc đang dần héo rũ và cười âm trầm, "Trên người tên này có chứa bí mật lớn đấy! Thời gian một năm ta còn sợ chẳng làm được gì ấy chứ!"

"Khô Mộc Hải? Thế này mà gọi là biển à?"

Phong Nhựt hơi mệt mỏi lau đi mồ hôi trên trán, cố gắng tránh không nhìn lên bầu trời trắng xóa chói chang, hắn thật sự không ngờ được Khô Mộc Hải này lại biến thái như thế!

Ở nơi đây ánh mặt trời cực kỳ gay gắt, căn bản là chẳng thể thấy được trời xanh bởi vì cả bầu trời đều bị ánh nắng chói lóa phủ kín, đừng nói là ngẩng đầu nhìn lên trên mà muốn nhìn ra xa cũng đã là một chuyện rất khó khăn rồi!

Cái đó cũng chưa tính là gì, trên mặt đất hoàn toàn là biển cát mênh mông bát ngát, bước một bước xuống mặt cát lập tức sẽ bị vướng lại trong tích tắc, mà dưới sự thiêu đốt của mặt trời thì những hạt cát này đỏ bừng lên như đang bị nướng vậy, dù rằng bộ Lăng Vân trên người Phong Nhựt tương đối khá nhưng cũng bị thiêu đốt đến mức bốc lên khói xanh xèo xèo.

Quả thật phẩm nhân không có cách nào sống sót tại đây, bởi vì những hạt cát còn nóng hơn lửa cháy bùng bùng có thể làm bọn họ bị bỏng chết ngay lập tức.

Càng nguy hiểm hơn chính là ánh sáng cực kỳ gai mắt trên bầu trời, nên tất cả tọa kỵ phi hành đều mất đi tác dụng, cho nên những người bị lưu đầy như Phong Nhựt cũng chỉ có thể dựa vào đôi chân đi bộ từng bước mà thôi.

"Này! Tên nhóc Phong Nhựt kia, còn có thể tiếp tục không đó? Hành trình của chúng ta chỉ còn hơn mười dặm nữa thôi, đừng có chết gục dọc đường đấy!"

Ở phía trước cách Phong Nhựt vài chục trượng là mấy tên đệ tử họ Trần của Trần Thiên Tông, bọn họ đều có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ nên tình hình tốt hơn hẳn nhiều, ít ra còn có thể cười đùa được.

Phong Nhựt khẽ gật đầu mà không nói gì, giờ hắn cũng không thừa hơi sức để làm bất cứ điều vô nghĩa gì, trước đó hắn đã từ miệng một tên đệ tử họ Trần của Trần Thiên Tông kia hiểu rõ đại khái tình hình của Khô Mộc Hải này.

Nghe nói Khô Mộc Hải rộng lớn vô biên, cho dù là các đời tuyệt đỉnh cao thủ của Ngô Thương Giới cũng không ai có thể dò xét tường tận cho được, cho tới bây giờ, phạm vi mà Tu Tiên giới đã thăm dò được cũng chỉ dừng lại ở ven rìa Khô Mộc Hải thôi.

Có thể nói sở dĩ các đại môn phái tu tiên lưu đầy các đệ tử xúc phạm môn quy đến chỗ này một phần nguyên nhân rất lớn là vì thăm dò Khô Mộc Hải, hằng năm số đệ tử lưu đầy chết ở đây nhiều không đếm xuể.

Dù là vậy thì loại thăm dò này chưa từng bị ngừng lại bởi vì ở trong Khô Mộc Hải có rất nhiều linh thú quý hiếm và các loại tài liệu trân quý, chỉ riêng loại lợi ích mê người này cũng đã khiến cho các đại môn phái không thể từ bỏ.

Giờ đây bọn người Phong Nhựt đang muốn đi đến nơi lưu đầy do các đại môn phái xây dựng trong Khô Mộc hải - Pháo đài cổ Khô Mộc!

Pháo đài Khô Mộc hiện nay là địa phương duy nhất có thể sinh sống trong phạm vi đã thăm dò của Khô Mộc Hải, tất cả đệ tử lưu đầy phải đi đến nơi đó mới có thể sống sót được.

Đương nhiên là các đại môn phái cũng sẽ không lo lắng rằng những đệ tử lưu đầy này sẽ chạy trốn dọc đường bởi vì tòa truyền tống trận vẫn luôn được người phụ trách canh chừng, hơn nữa Pháo đài Khô Mộc cách biên giới của Khô Mộc Hải chừng mấy ngàn dặm, trong hoàn cảnh khắc nghiệt như thế này không một ai có thể vượt qua khoảng cách xa như vậy để trốn thoát.

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân chính nữa là rất nhiều trong số những đệ tử bị lưu đầy này tự nguyện, vì ở đây có thể gặt hái được rất nhiều thành tựu lớn, hơn nữa còn có ích cho việc bồi dưỡng tâm trí của bản thân.

Tuy rằng khoảng cách từ đại điện đặt truyền tống trận đến Pháo đài Khô Mộc chưa đầy trăm dặm nhưng đây quả thực là lần cực khổ nhất từ lúc Phong Nhựt chढ़ đời, nhiệt độ cực cao, ánh mặt trời kinh khủng, còn cả cát chết tiệt này, gần như mỗi khi cất bước đều phải chịu rất nhiều đau khổ.

Nếu không phải phẩm chất Song Chiến Ngoa của Phong Nhựt tương đối khá thì nói không chừng giờ đã bị phỏng chết rồi, chiếc nhẫn gia tăng khí lực trên tay hắn cũng có công cực lớn, nếu không hẳn sợ rằng chưa đi đến được Pháo đài Khô Mộc đã mệt đến chết rồi.

Dọc ven đường có thể bắt gặp những gốc cây cực lớn đã chết héo, chúng chỉ còn lại thân trụ lụi cùng với mấy chạc cây to lớn, nhưng chúng cũng có thể cao đến vài chục trượng, có thể tượng tượng được trước khi khô héo chúng đã cao lớn đến mức nào.

Mặt ngoài những cây gỗ khô này đều có màu nâu đen, hòa lẫn với biển cát xung quanh, nếu như không tới gần thì khó có thể nhận ra.

Những cây gỗ khô này cũng không có vẻ gì là mục nát, lúc trước Phong Nhựt từng thử dùng kiếm Tam phẩm chém nhưng khiến hắn kinh ngạc là không lưu lại thậm chí cả một vết xước trên cành cây.

Có những cây gỗ khô này nên bọn Phong Nhựt không phải lo về chuyện lạc đường bởi vì trên một số cây có in rất nhiều ký hiệu.

Tổng cộng tốn mấy canh giờ, sáu người bọn Phong Nhựt mới đi qua được hơn mười dặm lộ trình. Lúc này đây, ngay cả mấy người Trúc Cơ kỳ họ Trần đệ tử của Trần Thiên Tông cũng bắt đầu chịu không nổi, mà Phong Nhựt lại càng thể thảm, pháp lực toàn thân bị tiêu hao gần như không còn gì.

"Mọi người cố gắng kiên trì đi! Ta đoán cũng sắp đến nơi rồi, tên Phong Nhựt kia đừng có tụt lại phía sau, nhất định phải chạy tới Pháo đài Khô Mộc trước khi mặt trời lặn, nếu không thực sự toi mạng!"

Chính là vị Trần sư huynh đang uể oải hô lên phía trước, hiện tại Phong Nhựt đã tụt ra sau hẳn hơn ba mươi trượng rồi.

"Mặt trời lặn ư? Ta thấy còn sớm!" Phong Nhựt trước tiên cố gắng uống một bọc Hoạt Lạc Tán, sau đó hít thở lại bước nhanh mà bước, giờ ánh sáng chói chang thế này, nhìn mặt trời như muốn lặn, nếu thật sự mặt trời lặn đi rồi, đó mới là chuyện tốt!

Ý nghĩ này của Phong Nhựt vừa mới hiện lên, hắn chợt cảm thấy xung quang chẳng còn cực nóng nữa, mà ánh sáng trên trời cũng đã dịu đi rất nhiều,

điều này khiến cho hắn luôn bị cái nóng dầy vò hành hạ cảm thấy thoải mái vô cùng.

Một luồng gió mát thổi qua, thực sự khiến cho cả người từ trên xuống dưới Phong Nhựt sáng khoái vô cùng, lúc này cùng với ánh sáng trên trời dần âm đạm đi, tầm mắt của hắn cũng trở nên xa hơn, chỉ thấy tại một chỗ phía trước cách mấy trăm trượng có một khối nham thạch cực lớn nằm ngang ở đó giống như một con mãnh thú.

"Đó chính là Pháo đài cổ Khô Mộc sao? Thật quá xấu xí đi!" Phong Nhựt không nhìn được thâm nghĩ.

"Này! Các người còn đang thất thểu cái gì thế? Muốn chết hả không? Chạy nhanh lên!" Lúc này từ bên trong pháo đài cự thạch kia có hơn mười bóng người đột nhiên lao ra nhanh như chớp, vừa rống giận vừa vội chạy tới chỗ mấy người Phong Nhựt.

Nghe nói như thế Phong Nhựt liền vô thức nhìn lại, chỉ thấy ở phía sau mặt trời đỏ khổng lồ đang nhanh chóng hạ xuống và ở hướng lúc trước bọn hắn đi qua, một dòng nước lớn màu đen đang cuốn tới với tốc độ cực nhanh, rõ ràng con gió mát mà khi này Phong Nhựt cảm thấy chính là do dòng nước đen này di động tạo thành!

Điều càng làm cho Phong Nhựt hồn phi phách tán chính là cát dưới chân hắn như đang từ từ di chuyển như sóng lại, chỉ cần hắn chần chừ một chút là sẽ bị hấp xuống dưới!

"Không xong rồi!" Lúc này Phong Nhựt đã hiểu được vì sao vị Tàn sư huynh kia nói nhất định trước khi mặt trời lặn phải tới được Pháo đài Khô Mộc rồi!

Chẳng kịp nghĩ gì nữa, Phong Nhựt gắng hết chút sức lực còn sót lại trong người, dốc sức liều mạng chạy về phía pháo đài ở phía trước, nhưng mà tốc độ hiện tại của hắn vẫn còn hơi chậm, còn chịu sự ngăn cản của cát chảy nên dĩ nhiên càng lúc càng chậm!

Ngay khi trong lòng Phong Nhựt đang hết sức tuyệt vọng thì một bóng người màu đen đột nhiên hiện ra trước mặt hắn, rồi một luồng sức mạnh lập tức xông đến túm thẳng lấy hắn, sau đó lao về phía pháo đài cổ nhanh như chớp.

Bấy giờ Phong Nhựt mới nhận ra người cứu mình là một tu sĩ được trùm kín trong bộ trang phục màu đen, cưỡi trên lưng một đầu tọa kỵ mặt đất kỳ quái, chẳng chịu ảnh hưởng của cát chạy tí nào, thực là chạy nhanh như gió.

Nhưng lúc này dòng nước đen ở sau cũng đã muốn vọt tới, Phong Nhựt quay đầu lại lần nữa nhìn lại liền sợ run cả da đầu bởi vì không ngờ được rằng toàn bộ dòng nước đen đó là một loại linh thú màu đen, nhìn hình dáng dường như rất giống với tọa kỵ mặt đất hắn đang ngồi.

"Đóng cửa!" Rốt cuộc dòng nước đen cũng chậm hơn một bước, bị ngăn ở bên ngoài pháo đài cổ, nhưng lúc này cả người Phong Nhựt đã ướt đầm mồ hôi lạnh, giờ hắn đã biết được Khô Mộc Hải - một trong ba vùng đất nguy hiểm nhất Thương Ngô Giới - khủng khiếp đến mức nào rồi!

"Người lặn xuống được rồi đây!"

Lúc này tu sĩ đã cứu Phong Nhựt chợt nói lạnh lùng, nghe giọng nói không ngờ là một phụ nữ.

Phong Nhựt sững sờ, giờ hắn mới phát hiện ra mình vô tình đang ôm lấy eo đối phương.

"Ách.....Rất xin lỗi....." Phong Nhựt vội vàng buông tay, nhưng chẳng chờ cho hắn kịp nói câu cảm ơn thì tọa kỵ của người kia đã lông lên, hất thẳng hắn ra xuống."

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 103: Pháo Đài Cổ

"Các vị! Hoan nghênh đến với Pháo đài cổ Khô Mộc!"

Lúc này, một giọng nói khá hào sảng vang lên "ong ong...", rồi sau đó một bóng người cường tráng như tượng sắt đi tới trước mặt Phong Nhựt, ôm lấy hắn như điều hâu chộp lấy gà con.

Bị pho tượng sắt này xúc lên, Phong Nhựt cũng chỉ có thể cười khổ mà chẳng có cách gì phản kháng, hiện giờ ngay cả ngón tay hắn cũng không thể nhúc nhích.

Bóng người đó đi được tầm hơn mười trượng thì Phong Nhựt lại bị ném luôn xuống mặt đất, lúc này hắn mới có cơ hội quan sát hoàn cảnh xung quanh,

ở đây ánh sáng không rõ ràng nên lúc sáng lúc tối, nếu như dùng từ hàm mộ để miêu tả có lẽ chính xác hơn, cho nên trong lúc nhất thời hẳn không nhìn ra được chỗ này rất cực rộng lớn đến cỡ nào.

Xung quanh có rất nhiều tu sĩ đang lớn tiếng cười nói, nhưng chủ đề mà bọn hắn quan tâm nhiều nhất vẫn là khi nào thì xuất phát và nên đến đâu chờ đợi.

Sau một lát, tu sĩ xung quanh chợt trở nên im ắng lại, rồi sau đó ba bóng người không biết từ đâu đi đến, dường như ba người này có địa vị rất cao ở chỗ này, nơi họ đi qua các tu sĩ đều tự nguyện nhường đường.

Ba người đều mặc trang phục màu đen, cả đầu cũng trùm kín nên không cách nào phân biệt được bọn họ là nam hay nữ?

"Bọn hắn chính là người mới tới ư? Càng ngày càng tệ quá, ngay cả Luyện Khí trung kỳ rác rưởi cũng đưa đến đây! Coi đây là chỗ nào chứ?" Lúc này một trong ba người cất giọng lạnh lùng nói, tốc độ nói chuyện của người này rất nhanh, nhưng nhấn mạnh từng chữ từng câu như búa nện, ăn nói rất mạnh mẽ! Có điều, hiển nhiên rác rưởi trong lời của hắn là ám chỉ Phong Nhưc rồi.

"Được rồi, nói nhảm thế có ích lợi gì chứ? Đến thì cũng đã đến rồi, chẳng lẽ Bá Thiên ngươi lại muốn đưa hắn trở về à? Thế nhưng cũng phải nói lại, những năm gần đây ngũ đại tông môn đều đặt chú ý lên hết Ngũ Hành Giới, vì thế Khô Mộc Hải này đã hoang vắng từ lâu, làm sao có thể phái ra tu sĩ đẳng cấp cao được chứ, chỉ cần chuyển vào đây cho chúng ta một ít tu sĩ cấp thấp xem ra cũng không tệ rồi!" Một người ở bên cạnh Bá Thiên đột nhiên thờ dài một hơi rồi nói, người này có lẽ là phụ nữ bởi vì giọng nói du dương thánh thót, nghe rất êm tai.

"Ha ha! Lời của Thiên Sơn đạo hữu thật chí lý, bây giờ hãy an bài sáu người này chút đi, chờ cho đợt thú triều bên ngoài chấm dứt chúng ta sẽ xuất phát!" Người cuối cùng cười ha ha mờ iêng, vừa nghe qua giọng nói thì vị này là một lão già.

"Hừ! Có gì sắp xếp đâu, cứ phân công bừa một ít nhiệm vụ dễ trước đi, phải dành chút thời gian cho bọn hắn ra ngoài lăn lộn cho đến khi nào thời hạn lưu đây kết thúc thì xéo thẳng là xong, còn nếu muốn gia nhập vào đội săn bắt à? Không có cửa đâu, những thứ rác rưởi này chỉ biết ngáng chân thôi!" Vị nam tử tên Bá Thiên kia hừ lạnh một tiếng rồi quay người đi ra ngoài, mà tiếp theo từ trong đám người xung quanh có mười tên tu sĩ lập tức đi theo sau, hiển nhiên là thủ hạ của hắn.

"Ách...!" Lão già kia sững sờ tức thời nhìn về phía nữ tu sĩ tên là Thiên Sơn kia.

"Hình ca, ngươi đừng nhìn ta làm gì, ta đâu có hứng thú mang theo mấy thứ rác rưởi này làm gì chứ? Ngươi cũng biết đi săn bắn bên ngoài nguy hiểm đến cỡ nào mà, chẳng may bị bọn hắn làm liên lụy vướng tay vướng chân thì ta ăn nói sao với đám thủ hạ của mình đây?" Vị Thiên Sơn kia cười khanh khách một tiếng, rồi vung tay lên dẫn theo mười mấy người rời đi.

Lúc này cùng với sự ra đi lần lượt của hai nhóm người Bá Thiên và Thiên Sơn, không gian trong này liền rộng rãi sáng sủa hơn rất nhiều, nhờ viên Dạ Minh Châu treo trên cao tận đỉnh đầu nên có thể thấy ở đây ngoại trừ sáu người bọn Phong Nhưc còn có hai mươi người nữa.

"Hình sư thúc, chúng ta cũng phải lập tức xuất phát, hiện tại thú triều đã qua, nếu không xuất phát thì đồ tốt sẽ đều bị hai nhóm người bọn Bá Thiên cướp sạch mất" Bất chợt có người trong số hai mươi người kia thúc giục.

"Cũng tốt! Vậy lập tức xuất phát!" Vị lão già họ Hình kia chỉ ngó về sáu người Phong Nhưc cười ha ha, rồi liền chấp tay sau lưng cũng dẫn theo những người kia rời đi.

Trong khoảnh khắc, ở đây chỉ còn lại sáu người bọn Phong Nhưc.

"Tần sư huynh, rốt cục là có chuyện gì xảy ra vậy? Có gì mà chúng ta lại trở thành thứ rác rưởi không ai cần thế này? Không phải trong số bọn họ cũng có đệ tử tông ta sao?" Sau khi trầm mặc một lát, rốt cục có một đệ tử Trần Thiên Tông không hiểu liền thắc mắc.

"Hắc...! Cần gì phải hỏi chứ? Đây là lưu đày mà! Chẳng lẽ các ngươi còn nghĩ tới chuyện ưu đãi này nọ sao? Những người kia cũng giống như chúng ta, cũng là người bị lưu đày, chỉ có điều thực lực bọn hắn mạnh hơn một chút, còn chúng ta ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có! Hơn nữa, ở tại Pháo đài cổ Khô Mộc này, chẳng có ai quản thúc ngươi cả, dù suốt ngày ngươi nằm ngủ say trong góc cũng chẳng sao, chỉ cần qua ba năm là có thể trở về thôi. Có điều ba năm này chính là ba năm ác mộng đấy, bởi vì ban ngày không làm sao ra ngoài pháo đài được, đến khi đêm xuống là thời điểm có thể săn bắt thì lại không dám đi ra, đó chính là hương vị của lưu đày đó!" Vị Tần sư huynh kia cười khổ nói.

"Không có ai quản thúc ư! Thế thì chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi ba năm là được rồi! Dù sao pháo đài này cũng rất an toàn mà!" Có một đệ tử Trần Thiên Tông lo lắng nói.

"Ngươi nói quá dễ dàng quá!" Tần sư huynh bắt đầu đi lắc đầu, "Nếu đơn giản như thế... thì tại sao nơi đây có thể được coi là một trong ba vùng đất nguy hiểm nhất của Thương Ngô Giới chứ? Chẳng lẽ các ngươi không nhận ra ở đây không thể cảm ứng được chút thiên địa nguyên khí nào sao? Không có thiên địa nguyên khí làm sao ngươi tu luyện đây? Dù chỉ ở lại một tháng thì cảnh giới của ngươi cũng sẽ có dấu hiệu bất ổn ngay, nhưng điều đó cũng không thấm thía gì, ở chốn này không có bất kỳ thức ăn hay mạch linh tuyến nào cả, cho dù ngươi muốn làm một người bình thường cũng không được, chỉ có cách duy nhất là ra ngoài mạo hiểm như bọn hắn, đây mới điều đáng sợ nhất của vùng đất lưu đày Khô Mộc Hải".

Nghe xong lời Tần sư huynh vừa nói, bọn Phong Nhưc đều trầm mặc, trước kia nghe nói về sự đáng sợ của nơi đây bọn hắn cũng không hề để ý đến, nhưng giờ đây thân lâm vào cảnh khốn đốn này mới hiểu rõ ràng!

"Tần sư huynh, vậy sao ngươi không nói sớm? Như vậy chúng ta cũng có thể chuẩn bị trước một chút rồi! Ít ra không sợ chết đói, chết khát!"

"Chuẩn bị? Các ngươi thực sự muốn cả đời ở lại chỗ này làm phạm nhân à! Không có thiên địa nguyên khí thì không cách nào tu luyện được, ba năm

chẳng dùng tu vì các người sẽ bị phế hoàn toàn, đến lúc đó các người làm sao có thể vượt qua hơn trăm dặm đường mà trở lại Truyền tông trận chứ? Tầng lớp cao cấp của ngũ đại tông môn đã tính toán hết sức tỉ mỉ từ sớm rồi, ở chỗ này chúng ta chỉ có thể dốc sức liều mạng hướng về phía trước, căn bản không có hy vọng quay lại đâu! Vậy nên, bây giờ chúng ta phải nhân dịp đêm tối mà ra ngoài săn bắt, thu thập linh thạch, mặc kệ thu hoạch ra sao đi nữa, nhất định chúng ta phải đi ra ngoài!"

Tần sư huynh nói đến đây liền đứng dậy, bốn người còn lại cũng thoáng do dự rồi tấp đuôi theo.

Phong Nhượng cũng cắn răng cố gắng bò dậy, tình hình này giờ hắn cũng đã nghe được rõ ràng, hiện thời cũng chỉ có thể nương tựa vào năm người bọn Tần sư huynh thôi.

"Phong Nhượng, người không cần phải đi ra ngoài, tu vi của người quá thấp, tính ra thì nhóm chúng ta có thể chiếu cố người ba năm, nhưng người sẽ còn phải tiếp tục bị lưu đây ở chỗ này bảy năm nữa, nói một cách khó nghe là người không còn hy vọng sống sót để trở về, thôi cứ ở lại trong pháo đài này đi, có thể sống ngày nào tốt ngày đó!" Tần sư huynh bất chợt thở dài một tiếng và nói, sau đó quay người rời đi.

Bốn người còn lại cũng khá đồng tình liếc nhìn Phong Nhượng một cái, sau đó liền trầm mặc bỏ đi.

Nhìn thấy cảnh này, Phong Nhượng sợ run hơn nửa ngày, cuối cùng lại lắc đầu phì cười.

"Chuyện này đúng thật là thú vị đây! Xem như thiệt thòi cho các người rồi. Nếu quả thực nói về sống sót thì bảo đảm ta còn sống được lâu hơn các người nhiều!"

Hít sâu một hơi, Phong Nhượng lại ngồi xuống, dựa theo lời ba người Bá Thiên nói vừa rồi... kết hợp với lời giải thích của Tần sư huynh nữa, hắn đã nắm được đại khái tình hình. Ở đây chính là một nơi rất nguy hiểm, rất kinh khủng, bởi vì nơi này không có thiên địa nguyên khí, chẳng khác gì từ huyệt của đám tu sĩ! Cho nên tu sĩ phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài thu thập linh thạch.

Thế nhưng điều đó đối với Phong Nhượng tính ra cũng không phải là chuyện gì quá nghiêm trọng, bởi vì hắn có một linh thạch mà, dựa theo tình hình lúc trước nếu như hắn dùng để cây mầm tí tẹo kia lớn lên thêm, thậm chí là héo úa đi thì linh khí bên trong viên một linh thạch đó cũng đủ để cho hắn sử dụng trong một thời gian dài, cho dù không thể tiến cấp nhưng vẫn có thể duy trì cho pháp lực của hắn không bị biến mất!

Hơn nữa, một linh thạch này có thể hấp thu tinh hoa của Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc, vậy cũng có thể giúp hắn sống sót trong mười năm rồi. Có thể nói, chỉ cần hắn có thể giải quyết vấn đề thức ăn, nước uống là hắn sẽ chẳng bị hao tổn gì, rồi mười năm sau hắn sẽ thông qua Truyền tông trận rời khỏi địa phương quỷ quái chết tiệt này!

Cho nên Phong Nhượng chẳng hề lo lắng chút nào.

Hắn dần bình tĩnh lại, vốn là Phong Nhượng định vận hành Thanh Mộc Linh Quyết thử xem sao, kết quả lại phát hiện pháp quyết đó vốn trước đây vẫn có thể tùy ý vận hành rất nhanh giờ phút này giống như bị vô số tạp chất làm nghẽn lại mà chẳng thể vận hành, thậm chí nếu như cưỡng ép vận hành thì sẽ bắt đầu cảm thấy phiền nhiễu, bức tức muốn phát cuồng.

"Quả nhiên là không có một tia thiên địa nguyên khí nào!" Phong Nhượng bất đắc dĩ thu lại pháp quyết, sau đó lấy từ trong Thất lung trữ vật ra một gói Hoạt Lạc Tán, nhưng không chờ cho hắn kịp nuốt thì một bóng người màu đen từ phía sau chợt đánh tới, thoáng cái đã giật mất gói Hoạt Lạc Tán đó.

Bị bóng đen này đụng vào, Phong Nhượng vốn chẳng còn bao nhiêu hơi sức liền bị đẩy ngã lăn trên đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng đen kia nuốt trọn gói Hoạt Lạc Tán.

Dẫu vậy hiện giờ Phong Nhượng cũng chẳng còn tâm trạng nào mà quát mắng người kia, bởi vì chẳng biết từ lúc nào xung quanh lại chui ra mười tên tu sĩ với ánh mắt như sói bị bỏ đói, người nào cũng nhìn về phía hắn tựa như thấy một miếng mồi tươi béo vậy!

"Các người muốn làm gì?" Dù cho Phong Nhượng tâm tính kiên cường nhưng vẫn bị những ánh mắt thèm thuồng này làm cho giật mình.

"Đạo hữu! Thật xin lỗi, tình huống này chúng ta cũng không muốn đâu!" Lúc này tên tu sĩ đã nuốt gói Hoạt Lạc Tán kia bỗng vung tay gạt đám tu sĩ xung quanh sang một bên, rồi nhìn chằm chằm vào Phong Nhượng nói: "Ta cũng không làm khó người, đem tất cả Hoạt Lạc Tán trên người giao ra đây, sau đó ta sẽ lập tức đi ra ngoài săn bắn, ta có thể cam đoan rằng nếu như có thể kiếm được dù chỉ nửa khối linh thạch nhất định cũng sẽ chia sẻ cho đạo hữu!"

Bị người này nhìn chằm chằm không rời, chẳng hiểu sao trong lòng Phong Nhượng lại dấy lên một cảm giác xót xa bất lực, tình hình này chẳng phải là phạm nhân buông xuôi hay tay trước lực lượng tu sĩ sao? Không ngờ bây giờ ra đời lẫn lộn lại gặp phải tình huống này, tựa như là con sâu cái kiến đứng trước mặt thiên đạo ư?

"Trong tay ta cũng chỉ còn lại ba gói thôi! Thật xin lỗi, chúc người may mắn!" Phong Nhượng khề thờ dài, thực ra cho dù hiện tại pháp lực của hắn có tiêu hao sạch nhưng dựa vào chiếc nhẫn gia tăng một nửa sức lực, thêm cả Ngân Giáp Thiên Chu hỗ trợ, muốn tiêu diệt mười tu sĩ với pháp lực đã biến mất hoàn toàn thế này cũng không tính là việc khó khăn, thế nhưng hắn vẫn lấy mấy gói Hoạt Lạc Tán từ trong Thất lung trữ vật ra!

"Tốt! Đa tạ! Ta tên là Định Hồng, là đệ tử bị lưu đây của Lạc Tuyết Tông!" Người nọ nhận lấy Hoạt Lạc Tán xong liền nuốt luôn, sau đó quay người chạy thẳng ra ngoài mà chẳng thèm nhìn lại!

Q.1 - Chương 104: Linh Tinh

Tuy rằng phong Nhựt đã giao toàn bộ Hoạt Lạc Tán cho Đình Hồng nhưng những người còn lại vẫn nhìn hắn với ánh mắt không mấy thiện cảm, không thể làm gì khác hơn nên Phong Nhựt chỉ có thể gọi Ngân Giáp Thiên Thủ ra, nhờ có sự uy hiếp của con linh thú cấp ba này rốt cuộc những người kia cũng tỉnh táo mà lui ra sau một đoạn, có điều là ánh mắt vẫn cứ quét lên người hắn.

Phong Nhựt cùng những người này im lặng giằng co hơn nửa ngày trời, quả thật trong lòng hơi khó xử, hiện tại có nhiều người để ý như vậy, hắn cũng không thể nào lấy một linh thạch ra tu luyện được. Sau thoáng suy tư, trong lòng hắn chợt khẽ động và nói: "Trên người ta chẳng còn Hoạt Lạc Tán nữa nhưng vẫn còn ít Hương Linh Đạo, trong số các người có ai trả lời được câu hỏi của ta thì ta sẽ đưa cho để nhét tạm no bụng!"

Một đòn này của Phong Nhựt quả nhiên hữu hiệu, ngay sau đó liền có bảy, tám người thi nhau gật đầu.

"Tốt lắm, các người nghe cho rõ đây, câu hỏi thứ nhất là những người vừa rồi giải quyết vấn đề không có thiên địa nguyên khí như thế nào?"

"Rất đơn giản, sau mỗi lần thú triều ở Khô Mộc Hải này đều xuất hiện một ít linh sa chứa thiên địa nguyên khí, giúp duy trì pháp lực tồn tại!" Một tu sĩ tranh nhau trả lời.

"Rất tốt, đây là phần Hương Linh Đạo người nhận được!" Phong Nhựt cười cười rồi thuận tay lấy ra một trăm hạt Hương Linh Đạo, chum này vừa vặn có thể nấu được một bát, nhưng sau khi suy nghĩ hắn lại nói: "Sợ rằng các người cũng không có nước linh tuyến nhi, hay là như thế này đi, lát nữa ta sẽ nấu cho mỗi người các người một bát là được!"

Vừa nghe qua lời nói của Phong Nhựt, những người kia đều không khỏi sửng sốt, sau đó lại trầm ngâm, cũng không hiểu là do không tin tưởng hay có ý gì khác.

"Câu hỏi thứ hai là ta muốn biết, linh sa là gì?" Phong Nhựt tiếp tục hỏi, nói thật hắn chỉ mới nghe qua có linh thạch chứ chưa từng nghe nói qua có thứ cát thế này.

"Để ta trả lời cho!" Lúc này một giọng nói đã hơi yếu ớt, nhưng vẫn lộ ra sự uy nghiêm vang lên. Vừa nghe được giọng nói này, những người xung quanh liền dồn dập tránh sang hai bên, sau đó Phong Nhựt lập tức thấy được một bóng người dường như này giờ vẫn luôn ngồi trong góc tối.

"Linh sa là thứ đặc thù của Khô Mộc Hải này, có tác dụng giống như linh thạch, có thể bổ sung pháp lực bị tổn hao của tu sĩ chúng ta, có điều thứ này chỉ xuất hiện sau thú triều khi mặt trời đã lặn, hơn nữa không có cách nào mang chúng ra khỏi phạm vi Khô Mộc Hải được nếu không thiên địa nguyên khí bên trong linh sa sẽ nhanh chóng biến mất, vì thế có rất nhiều tu sĩ không biết đến thứ này".

"Ngoại trừ linh sa, Khô Mộc Hải còn có hai thứ có thể bổ sung pháp lực là linh thạch và linh tinh, linh thạch thì không cần nói làm gì nhưng linh tinh là thứ có thể gọi là thần vật do trời đất tạo thành, nghe nói chỉ cần có được vật này thì chẳng bao giờ phải lo thiếu thiên địa nguyên khí. Nhưng từ trước tới nay linh tinh chỉ nghe nói trong truyền thuyết mà thôi, chưa từng có tu sĩ nào phát hiện ra cả, mà trên thực tế cũng như thế thật, trong hoàn cảnh khắc nghiệt của Khô Mộc Hải, có thể tìm được một ít linh sa và linh thạch cũng đã may mắn lắm rồi!"

Nghe được những lời này, Phong Nhựt thầm gật mình trong lòng nên vội vàng hỏi: "Linh tinh có gì đặc điểm không?"

"Đặc điểm?" Bóng người kia hừ một tiếng lạnh lùng, "Cho tới bây giờ chưa có ai thấy được vật ấy thì làm sao biết nó có đặc điểm gì? Trước tới giờ sự tồn tại của linh tinh chỉ là những tin tức từ xa xưa truyền lại mà thôi, có lẽ thế gian này vốn cũng không có vật ấy đâu! Người còn hỏi gì nữa không?"

"Ách..., ta muốn biết cách kiếm linh sa và linh thạch?" Phong Nhựt suy nghĩ chút rồi lại hỏi.

"Kiếm thế nào à? Hắc hắc! Rất đơn giản, đem mạng ra đổi là được thôi, sau đợt thú triều hằng ngày, trên bề mặt Khô Mộc Hải sẽ có thêm rất nhiều hạt cát phát sáng, đó chính là linh sa. Nhưng người đừng tưởng rằng cứ đến rồi nhặt lên là xong đâu, vì dưới mỗi hồ cát đều có một hoặc vài con Khô Mộc Độc Hạt (DG: Bò cạp độc ở Khô Mộc Hải), tuy rằng chỉ là loài yếu nhất trong Khô Mộc Hải nhưng thực lực của chúng cũng bằng linh thú cấp bốn, vì vậy nếu người đi ra ngoài sẽ có chín phần là bỏ mạng!"

"Thực lực tương đương với linh thú cấp bốn ư?" Phong Nhựt bị dọa cho sợ hết hồn, nếu đúng như những lời này thì chẳng phải Luyện Khí Kỳ bị lưu đây đến đây chắc chắn phải chết còn gì.

"Ta vẫn không hiểu lắm, nếu chỗ này đã nguy hiểm như thế này, vì sao ngũ đại tông môn còn đầy đệ tử Luyện Khí Kỳ đến đây?"

"Luyện Khí kỳ?" Bóng người kia chợt cười hắc hắc, "Người nhìn xem trong số chúng ta có ai là Luyện Khí kỳ không? Trên thực tế ở chỗ này yếu nhất cũng là Trúc Cơ sơ kỳ, thế nên người có thể tới được đây cũng coi như thực lực của người mạnh rồi!"

"Xin chỉ giáo thêm?" Phong Nhựt khẽ nhủ mày, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

"Rất đơn giản, người đến Khô Mộc Hải chỉ có ba nguyên nhân, loại thứ nhất là tự nguyện đến đây, về cơ bản đây toàn là những người thực lực mạnh mẽ, muốn đến đây để rèn luyện chính mình, nên có ở lại đây hàng chục năm cũng là chuyện bình thường. Chẳng hạn như ba người Bá Thiên mà người đã gặp, bọn họ đều là Trúc Cơ hậu kỳ, vì muốn đột phá lên Kim Đan kỳ nên mới ở lại đây mấy chục năm đấy".

"Loại thứ hai chính là đệ tử Trúc Cơ kỳ bị vi phạm môn quy, thực ra đây cũng là một loại khảo nghiệm của môn phái dành cho bọn họ, thường thì chỉ phải ở lại đây chừng ba năm, khi trở lại môn phái sẽ được ủy thác trọng trách. Thế nên có rất nhiều đệ tử trong ngũ đại môn phái cố tình làm trái môn quy, tiếc rằng sau khi đến mới biết được sự đáng sợ nơi đây đã có rất nhiều người đã ngã xuống tại đây".

"Loại thứ ba chính là hạng người thông qua được khảo nghiệm nào đó, thường thì đây là những người đã phạm vào tội nghiêm trọng, nên mới bị lưu đày đến đây. Có điều, từ trước tới nay số người thông qua được khảo nghiệm cực kỳ ít ỏi, thật ra đối với đệ tử Luyện Khí kỳ bình thường mà nói thì ngũ đại tông môn sẽ không đẩy đến đây làm gì, trừ khi phạm vào tội không thể tha thứ được, ta nghĩ điều này tiểu huynh đệ là người hiểu rõ nhất đó!"

"Đương nhiên, nếu đệ tử Luyện Khí kỳ muốn đến đây cũng không khó gì, ví như một số đệ tử Luyện Khí kỳ có gia thế thâm sâu trong ngũ đại tông môn cũng thường xuyên đến đây du ngoạn. Bởi trong tình huống thông thường, chỉ cần chuẩn bị vài viên linh thạch trung phẩm đắt đỏ thì có thể nghỉ ngơi lại pháo đài này một, hai năm cũng chẳng sao cả, nhưng về cơ bản những đứa đó đều là mấy đứa nhóc đầu óc có vấn đề".

"Thì ra là như vậy, ta hiểu rồi!" Phong Nhựt cười khở, xem ra mình thuộc vào dạng thứ ba rồi, may mắn là mình còn có một linh thạch, nếu không thì chắc thảm lắm!

Liếc nhìn mọi người, Phong Nhựt không hề nuốt lời bèn lấy từ Thất lung trữ vật ra nồi sắt chuyên nấu Hương Linh Đạo, sau khi cho đầy đủ Hương Linh Đạo và nước linh tuyến vào, rồi lấy ra một viên Ngũ Hành thạch thuộc tính hỏa, dùng kiếm vận sức gõ vào viên thạch đó tức khắc một đốm lửa lập tức bùng lên.

"Các ngươi tự canh lửa nhé!" Làm xong hết thảy mọi việc, Phong Nhựt liền ngồi lên lưng Ngân Giáp Tri Thủ rồi đi sâu vào trong pháo đài. Hắn phải mau chóng tìm được chỗ an toàn để khôi phục lại pháp lực, đây mới là biện pháp chính để bảo vệ tính mạng, về phần mấy thứ Hương Linh Đạo gì gì đó... hắn cũng chẳng cần để ý, vì trong Thất lung trữ vật của hắn còn có gần ngàn cân Hương Linh Đạo mà!

Hơn nữa, hiện nay chỉ cần có đủ pháp lực là hắn có thể nhìn ăn mấy tháng rồi.

Những người bị lưu đày kia cũng chẳng để tâm đến hành động của Phong Nhựt, thứ bọn hắn quan tâm hơn chính là gạo Hương Linh đang nằm bên trong nồi sắt kia, mặc dù bọn hắn đều có tu vi Trúc Cơ kỳ nhưng sau khi mất hết pháp lực thì cũng bị đối bụng như thường.

Đi thẳng về trước một quãng, Phong Nhựt nhận ra pháo đài cổ này rộng vượt sức tưởng tượng của hắn, ắt hẳn chỗ vừa này chỉ là một nơi tụ họp có sức chứa chừng trăm người thôi, còn đại sảnh mệnh mông ở đây trở ra nằm đường hầm sâu thẳm.

Một trong số đó hẳn là cửa ra vào pháo đài, còn trong ba đường hầm khác có ánh sáng lập lòe hắt ra, với kinh nghiệm của mình, Phong Nhựt không khó để đoán ra đó là trận pháp nào, mà người có thể bố trí trận pháp ở đây chỉ có thể là ba người bọn Bá Thiên mà thôi.

Còn đường hầm cuối cùng tối đen như mực, Phong Nhựt thoáng do dự rồi lấy ra hai viên Ngũ Hành thạch, nhờ vào ánh sáng khá yếu ớt đó điều khiển Ngân Giáp Thiên Thủ tiến vào trong.

Đường hầm này khá hẹp và dài, Phong Nhựt đi được hơn mười trượng mà vẫn chưa thấy miệng hầm, dường như chỗ này lâu lắm rồi không có ai đi vào.

Thực ra điều này cũng bình thường, vì tính ra đến thời điểm hiện tại, toàn bộ số người bị lưu đày trong Pháo đài cổ Khô Mộc này cũng chưa đến trăm người, nên tất nhiên sẽ có nhiều chỗ bỏ trống.

Phong Nhựt tiếp tục đi được thêm vài chục trượng nữa chợt phát hiện ra đường hầm này bắt đầu nghiêng dốc xuống dưới, khi hắn đang chuẩn bị đi về trước dò xét tiếp thì một giọng nói chợt vang nghe vô cùng quý dị.

"Không cần đi tiếp về trước đâu, đường hầm phía trước đã bị phá hủy rồi!"

"A...? Bị phá hủy rồi ư? Phía trước là chỗ nào vậy?" Phong Nhựt quay lại, thấy một bóng người đang nắm trong tay một viên Dạ Minh Châu sáng ngời, có điều người này khác với những người lúc nãy, chỉ từ giọng nói cũng biết được hắn vẫn còn pháp lực.

"Đằng trước là đường thông xuống hai tầng hầm bên dưới của Pháo đài cổ Khô Mộc, trước đây ở tầng thứ ba trong pháo đài này đã từng có một dòng linh tuyến, đáng tiếc mấy trăm năm trước hai tầng dưới đất bị một loại linh thú đáng sợ chiếm cứ, lúc đó bị chết ít lắm cũng hơn trăm người lưu đày nên đường hầm này mới bị chặn lại, nói cách khác thì với ngũ đại tông môn chỗ lưu đày bên dưới đó đã không còn tồn tại!" Người nọ nói rất bình thản.

"Thì ra là như vậy, không biết các hạ là ai?" Phong Nhựt hơi hiếu kì liền hỏi, trực giác của hắn cảm thấy người này không cùng bọn với ba người Bá Thiên.

"Ta là người giám sát pháo đài này, nhưng cũng chỉ phụ trách bảo vệ pháo đài thôi, không quản đến chuyện sống chết của các ngươi!" Người này nói xong liền quay người lặng lẽ rời đi, hiện giờ Phong Nhựt mới chợt nhận ra người đó không hề phát ra tiếng bước chân, thảo nào hắn không phát hiện ra.

Thoáng nhìn lại đường hầm đen sì trước mắt, Phong Nhựt lắc đầu rồi quay trở về, giờ đây hắn chợt cảm thấy trong Pháo đài cổ to lớn này dường như

có ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 105: Linh Sa

Lúc Phong Nhựt trở lại đại sảnh, mấy người kia đã vết sạch Hương Linh Đạo còn chưa kịp sôi, cũng may là dù chín hay không thì Hương Linh Đạo cũng có thể giúp khôi phục thể lực rất nhanh, cho nên bây giờ khi gặp lại những người này trông thuận mắt hơn nhiều.

"Tiểu huynh đệ chẳng lẽ là đang tìm chỗ nghỉ ngơi?" Thấy Phong Nhựt quay lại, nam tử có giọng nói khá uy nghiêm kia bỗng cất tiếng, "Ta khuyên người chấp nhận ở lại trong đại sảnh này đi! Người không cần lo lắng bọn ta sẽ gây nguy hiểm cho người, nhất thời chúng ta chỉ là bị thương không nhẹ trong quá trình săn bắn thôi, chứ không mất thể này đâu. Cứ năm ngày, bọn Bá Thiên lại cho chúng ta vay mượn một ít linh sa, nên chúng ta lại có thể ra ngoài đi săn, chỉ có điều phải trả nợ với lãi cho vay khá cao. Dù sao mà nói, cảnh giới của chúng ta cao hơn người nhiều, ít ra còn có thực lực đánh chết Khô Mộc Độc Hạt!"

"Tất nhiên ở pháo đài cũng không phải không có chỗ dùng để tu luyện, người đã thấy đường hầm của ba người kia rồi chứ, ở đó có rất nhiều phòng trống nhưng đều bị ba người Bá Thiên nắm giữ, nếu muốn ở lại trong đó thì mỗi tháng phải nộp mười viên Ngũ Hành thạch, nếu thật sự thừa Ngũ Hành thạch như thế thì chẳng thà người nên giữ lại để đổi linh sa hoặc thứ khác còn hơn, thậm chí gạo Hương Linh Đạo và nước linh tuyền cũng có thể trao đổi được đây".

"Trao đổi ư?" Phong Nhựt nghe đến đó không khỏi sững sờ, hẳn thực sự không ngờ được trong pháo đài có chưa đến trăm người này vẫn tự mọc ra cái chợ.

Dường như suy đoán được suy nghĩ trong lòng của Phong Nhựt, người nọ cười hắc hắc nói: "Người đừng xem thường pháo đài này, với đặc trưng là điểm dừng chân duy nhất trong Khô Mộc Hải, nên ở nơi đây chỉ cần là người có đủ thực lực thì muốn trao đổi cái gì cũng có, bởi vì cứ cách một quãng thời gian lại có các nhóm buôn đến đây thu mua các chủng loại linh thạch hoặc tài liệu trân quý, nhờ đó người có thể mua được bất kỳ vật gì từ bọn họ, có điều khả năng là người sẽ phải trả một giá cao! Nghe nói ở giai đoạn phồn hoa nhất của Pháo đài cổ Khô Mộc này, có ít nhất cả ngàn người bị lưu đây có thực lực mạnh mẽ, cả trăm tên thương nhân vắng lai, thậm chí còn lập cửa hàng riêng ở đây nữa đấy, tiếc là hiện nay linh thạch ở khu vực phụ cận đã bị khai thác sạch sẽ, nên cảnh tượng tấp nập nó đó sẽ không thể xuất hiện nữa, hiện tại chỉ còn lại năm, sáu nhóm buôn lui tới đây mà thôi!"

"Ồ! Thì ra là thế!" Vừa nghe xong những lời này, Phong Nhựt càng thêm yên tâm hơn, nếu ở đây đã có phòng biệt lập thì hẳn không cần phải lo lắng khi sử dụng một linh thạch sẽ bị người khác phát hiện nữa, về phần Ngũ Hành thạch, hiện tại hẳn còn rất nhiều, cũng đủ để sử dụng trong một thời gian ngắn.

Sau đó, Phong Nhựt liền không quan tâm tới việc gì nữa, mà im lặng ngồi chờ đợi ở một góc nhỏ trong đại sảnh. Vì cả đêm là thời gian săn bắn, nên chỉ có thể chờ đến khi bọn Bá Thiên trở về mới có thể kiếm một gian phòng riêng.

Về phần những người khác thì quả nhiên giống như lời người nọ, đều tự động quay về những góc tối xung quanh, họ dường như không muốn nói thêm gì nữa mà từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm mặc.

Thế nên Phong Nhựt cũng quyết định thu hồi Ngân Giáp Thiên Thủ lại, vì nơi đây chẳng có một tia thiên địa nguyên khí nào, nếu cứ kéo dài tình trạng này thì Ngân Giáp Thiên Thủ cũng không cảm cực được.

Cứ như thế, lặng lẽ chờ đợi đã bốn, năm canh giờ, bỗng nhiên cửa chính pháo đài ở phía xa mờ ra âm âm, một luồng ánh sáng chói mắt lập tức chiếu vào, ngay sau đó có mười tên tu sĩ cười vang bước vào, thì ra đây là đội săn thú của Bá Thiên, xem ra thu hoạch đêm nay của bọn hắn không tệ.

"Kỳ Tương, bị thương nặng thế sao? Không ngờ đêm nay chúng ta gặp được một con Tê Thú, đáng tiếc không có Thập Trượng Thanh Ti của người giăng lại nên rốt cuộc vẫn bị nó thoát được!" Một người trong đội ngũ Bá Thiên hét lên, hẳn chính là người khổng lồ giống như tượng sắt đã xách Phong Nhựt vào đại sảnh kia.

Càng khiến cho Phong Nhựt kinh ngạc là người có tên Kỳ Tương mà hắn gọi chính là nam nhân đã chịu giải thích cho mình.

Thấy mười mấy người trong đội đều đã đi vào trong đường hầm, người đàn ông cao to kia mới lấy ra thứ gì đó đưa cho Kỳ Tương, nhưng vì chỗ đó khá tối nên Phong Nhựt vẫn thấy được một vệt sáng trắng hiện lên.

"Đưa cho vị tiểu huynh đệ kia hai viên đi! Bảo hắn là ta tặng, ta vừa mới ăn một bữa rất no!" Kỳ Tương bỗng chỉ ngón tay về phía Phong Nhựt cách đó hơn mười trượng, nói rất điềm đạm.

Người đàn ông cao to hơi sững sốt nhưng cũng không nói gì thêm, bước nhanh đến rồi đặt vào tay Phong Nhựt thứ gì đó lóe lên ánh sáng màu bạc, sau đó cười hắc hắc nói: "Phải đến chỗ này coi như người xui tận mạng rồi, nhưng người cứ yên tâm đi, ta sẽ nhặt xác cho!"

"Ồ, vậy xin đa tạ, dù thế nào ta cũng sẽ không chết sớm thế đâu!" Phong Nhựt cười cười nói.

"Ha ha! Tên nhóc người rất tự tin, lúc này người có thể cười cho thoải mái đi, nhưng mấy hôm nữa chỉ có thể khóc lóc mà thôi!" Người cao to này cũng cười ha hả, rồi phát tay chào Kỳ Tương, sau đó hắn liền trở về trong đường hầm ngoài cùng bên phải, hiển nhiên rằng dù thực lực của bọn hắn rất mạnh nhưng trải qua một đêm chém giết thế này cũng cần phải nghỉ ngơi.

Sau nhóm Bá Thiên, hai nhóm kia cũng lần lượt trở về, có điều nhóm của lão già hình như thiếu đi hai người, còn có mấy người bị thương nữa, chắc là đã gặp phải linh thú cấp cao rồi.

Đến khi cả hai đội này trở về, Phong Nhựt không nhìn thấy tu sĩ tên Đinh Hồng của Lạc Tuyết Tông kia nữa, có vẻ lành ít dữ nhiều.

Đại sảnh thoáng huyền ảo trong chốc lát rồi nhanh chóng yên tĩnh trở lại, cửa chính pháo đài cũng đã được đóng lại.

Phong Nhựt lặng lẽ mở bàn tay ra, hắn lặng lẽ quan sát đánh giá thứ được gọi là linh sa này, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được linh khí tương đối tinh thuần đang lưu chuyển trong linh sa.

Hắn không do dự, lập tức bắt đầu hấp thu linh khí bên trong đồng thời vận hành Hắc Thủy Linh Quyết.

Ước chừng chỉ sau nửa canh giờ, Hắc Thủy Linh Quyết của Phong Nhựt chợt bị đình trệ lại vì linh khí trong hai viên linh sa đã bị tiêu hao hết sạch.

"Chút linh khí này chẳng đủ dùng rồi!" Phong Nhựt cười khổ, hắn ước lượng bây giờ mình chỉ mới khôi phục được ba thành pháp lực, hay nói cách khác mỗi viên linh sa này tương đương với năm gói Hoạt Lạc Tán.

Phong Nhựt thở dài, định vứt hai viên linh sa đã chẳng khác gì hạt cát bình thường đi, nhưng sau khi suy nghĩ gì đó hắn lại cẩn thận cất chúng vào, bởi vì trong khi hấp thu linh khí bên trong chúng, hắn phát hiện ra loại linh khí này dường như có khuynh hướng thuộc tính mộc, nên có thời gian rảnh rỗi nhất định hắn sẽ tìm hiểu qua.

Phong Nhựt vừa khôi phục được ba thành pháp lực xong, trong lòng hắn cũng yên tâm hơn nhiều, nên lập tức muốn đi thuê một gian phòng kín, chỉ có điều lựa nên chọn đường hầm của nhóm nào mới là vấn đề cần tính toán, hắn thoáng đắn đo rồi quay người đi sang phía Kỳ Tương.

"Kỳ lão ca, làm phiền chút, ta hỏi một chuyện được không?"

Kỳ Tương mở mắt ra nhìn Phong Nhựt và cười nói: "Hắn là tiểu huynh đệ muốn thuê một gian phòng riêng đúng không? Xem ra đã có chuẩn bị từ trước rồi đây! Cũng được, Tiểu huynh đệ đi vào lối thứ nhất bên trái ấy, chỗ đó thuộc sự quản lý của Thiên Sơn, tuy rằng cô ta tay rất độc ác nhưng làm ăn rất giữ chữ tín! Ngoài ra, ta còn có một lời khuyên nếu như không có sự lựa chọn nào khác thì đừng có ra ngoài săn bắn, hiện tại tìm cách ăn bám đội săn bắn có lẽ là lựa chọn tốt nhất cho người, mặc dù không có tự do nhưng ít ra còn có thể sống thêm vài năm nữa, bởi thực lực của người quá yếu."

"Ăn bám?" Phong Nhựt cười, cũng không nói thêm gì mà chỉ cảm ơn, rồi đi vào đường hầm thứ nhất bên trái.

"Đứng lại! Đây là địa bàn của Thiên Sơn lão đại, người không có phận sự cấm tiến vào!" Không chờ cho Phong Nhựt kịp đi vào đường hầm, một bóng người từ một góc gần đó đã lao ra, cấu kinh quát hắn.

"Ta muốn thuê một gian phòng" Phong Nhựt bình tĩnh liếc nhìn người này một cái, trong lòng thầm nhủ đây không phải là "kẻ ăn bám" đấy chứ?

"Phòng riêng? Tiểu tử, người chắc chắn không nói mớ chứ?" Người nọ đánh giá toàn thân Phong Nhựt hơn nửa ngày rồi mới bán tín bán nghi hỏi.

Phong Nhựt chẳng muốn dây dưa gì với người này, lấy thẳng ra mười viên Ngũ Hành thạch mà quơ quơ trước mặt, "Nhìn kĩ chưa, là người hay là ta đang nằm mơ?"

"Lùi lại!"

Người này còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng chợt nghe một từ trong đường hầm truyền ra giọng nói lạnh lùng, lập tức vội vàng tránh sang một bên.

"Người muốn thuê một gian phòng kín à?" Cùng với giọng nói, một người phụ nữ mặc trang phục màu đen bước ra, lạnh lùng quét mắt nhìn Phong Nhựt một cái, lập tức khiến cả người hắn cảm thấy như bị ớn lạnh.

"Vâng!" Phong Nhựt cố gắng đối mặt với nữ nhân này, hắn không thể tưởng tượng được một người phụ nữ lại có thể lạnh lùng đáng sợ đến như thế, ánh mắt vô cảm của đối phương như đang nhìn vào một xác chết, hiện giờ hắn thực sự hoài nghi rằng rốt cục đề xuất của Kỳ Tương có đáng tin được hay không? Hắn cũng không hy vọng cả ngày sẽ bị người ta đối xử như với người đã chết.

Rốt cuộc nàng ta cũng khẽ gật đầu hỏi: "Người định thuê bao lâu, nếu ít hơn một năm thì không cần bàn nữa!"

"Vậy ta thuê một năm đi!" Phong Nhựt chẳng hề bận tâm nói, nếu được lựa chọn thì thật sự hắn không muốn giao thiệp với loại phụ nữ đáng sợ như thế này.

"Đi theo ta!" Nàng đó không nói thêm gì nữa, liền quay người đi vào trong đường hầm, Phong Nhực vội vàng bám theo sát gót. Sau khi đi được hơn ba mươi trượng, trong đường hầm chợt sáng bừng lên, nguyên nhân là trong lối đi này cứ cách một trượng lại được khám hai viên Dạ Minh Châu lớn như quả nhãn.

Mới đi ngang qua một chỗ rẽ thấy một gian phòng có sức chứa hơn mười người, ở đây càng thêm sáng sủa. Ngay chính giữa gian phòng có một viên ngọc lớn tựa như đầu người, nó phát ra ánh sáng rực hơn cả trăm lần những viên Dạ Minh Châu ngoài kia!

Vừa nhìn thấy viên ngọc này, trong lòng Phong Nhực cực kỳ kinh ngạc, hắn chưa từng nghe nói đến trên đời lại có vật như vậy.

"Còn chờ gì nữa, bám sát theo ra, đó chẳng qua chỉ là dùng một con Dạ Quang Thú cấp sáu để luyện chế thành pháp khí thượng phẩm mà thôi!" Nàng kia lãnh đạm nói.

Băng qua phòng họp này lại có mấy cái đường hầm khác, có điều những khoảng cách giữa các căn hầm này khá ngắn, hai bên hầm còn có một cánh cửa sổ, hiển nhiên đây là phòng kín rồi!

"Người ở gian nào thì phải ở luôn trong đó, không được chạy lung tung, nếu không thì tự mà gánh lấy hậu quả!" Nàng ta dừng bước trước một căn hầm tối om gần nhất, rồi chỉ vào bên trong nói với Phong Nhực.

"Ồ! Cảm ơn!" Lúc này Phong Nhực cũng không có tâm trạng nào mà đi ngắm soi này nọ, hắn vội vàng lấy ra một trăm hai mươi viên Ngũ Hành thạch, quả thật hắn không thể chịu đựng được ánh mắt đáng sợ của người phụ nữ này thêm nữa rồi.

Thấy bóng người Phong Nhực đã biến mất trong bóng tối, cô ta mới hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Lại thêm một thằng quỷ không may mắn, còn tự cho là giỏi nữa chứ, đúng là không biết sống chết, hãy cứ hướng thụ đi... rồi sẽ có ngày người phải nhanh chóng khóc ròng thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 106: Thiên Sơn, Lạc Vũ

Một tia sáng lạng lẽ thoáng hiện lên trong căn phòng đen kịt, sau đó ánh sáng nhu hòa liền từ từ bao trùm khắp căn phòng kín từng tí một, cả quá trình này chỉ kéo dài trong vài nhịp thở, nếu hiện tại có người ở đây ắt hẳn sẽ kinh ngạc vô cùng.

"Ồ? Thật là kì quái?" Phong Nhực vừa nhìn thoáng qua viên Mộc linh thạch trong tay mình với ánh mắt kinh ngạc, vừa thử đánh giá khắp vách tường xung quanh, trước kia hắn cũng từng thấy viên Mộc linh thạch phát sáng, mặc dù nói khá nhu hòa nhưng cũng không đến nỗi như hôm nay, dường như thứ ánh sáng này đã bị thứ gì cản nuốt cho nên mới xuất hiện tình trạng quỷ dị như thế này.

Có điều, Phong Nhực không phát hiện ra Mộc linh thạch có gì bất ổn, mà vách tường bốn phía dường như cũng rất bình thường.

"Không lẽ là do mắt mình ở trong tối lâu quá nên xuất hiện ảo giác?" Phong Nhực chỉ có thể tự tìm một cái cớ cho mình, sau đó mới nhanh chóng lấy từ trong Thất lung trữ vật ra sáu mươi tư khối Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc, rồi bày ra một tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn trong phòng. Mặc dù nói nơi đây không có thiên địa nguyên khí giúp đỡ nhưng có lẽ trận Chính Phán Như Sơn vẫn có thể phát huy được trên sáu thành hiệu quả phòng ngự.

Bố trí xong tất cả mọi chuyện, Phong Nhực mới bắt đầu cảm lấy Mộc linh thạch rồi vận hành Thanh Mộc Linh Quyết. Điều làm cho lòng hắn yên tâm trở lại là trong hoàn cảnh không có thiên địa nguyên khí như thế này mà linh khí ở trong Mộc linh thạch không sụt giảm chút nào.

Chỉ ngần ngừ mấy canh giờ, pháp lực trong cơ thể Phong Nhực đã khôi phục hoàn toàn, lúc hắn ngừng vận hành Thanh Mộc Linh Quyết và cất Mộc linh thạch đi rồi mới chợt phát hiện ra một chuyện rất quái dị, đó chính là không ngờ trong căn phòng kín này của hắn lại xuất hiện một ít dao động của linh khí, dù rằng linh khí rất mỏng manh đến mức khiến cho người ta không để ý bỏ qua.

Nhưng linh khí này thực sự tồn tại!

Suy đoán đầu tiên của Phong Nhực là do Mộc linh thạch tiết ra ngoài, hắn kinh hãi, vội vàng lấy Mộc linh thạch ra xem. Thế nhưng, khiến hắn không hiểu chút nào chính là linh khí trong Mộc linh thạch không hề giảm sút, thậm chí linh khí tiêu hao khi hắn vận hành công pháp cũng đã được bổ sung xong!

"Thế này là có chuyện gì xảy ra?" Phong Nhực chợt nhảy dựng lên, chuyện này làm sao có thể như vậy, chưa tính tới chuyện hắn có thể âm thầm hấp thụ linh khí trong Mộc linh thạch, nếu trong phòng kín của hắn xuất hiện dù chỉ một tia linh khí, không phải sẽ khiến người ta cho rằng mình có linh thạch cấp cao hay sao?

"Kỳ quái, linh khí này chắc là không phải do Mộc linh thạch tiết ra ngoài, thế thì nó đến từ đâu chứ?" Phong Nhực cất Mộc linh thạch đi, sau đó điều

chinh tâm tình đạt trạng thái bình yên, rồi mới cẩn thận xem ngọn nguồn của chút linh khí mỏng manh ấy rốt cuộc là phát sinh từ nơi nào.

Mãi cho đến nửa canh giờ sau, Phong Nhượng lại lộ ra nét mặt không thể tin được bởi vì chút linh khí mỏng manh kia đã biến mất!

"Nơi này kỳ quái thật nhỉ?" Phong Nhượng lòng tràn đầy nghi hoặc chỉ có thể cảm khái nói một câu, không thể không từ bỏ tìm kiếm nguyên nhân của chuyện kỳ quái này, dù sao chút linh khí đó có thể tự động biến mất là tốt rồi.

Đoán chừng thời gian có lẽ còn cách lúc mặt trời lặn hai, ba canh giờ gì nữa, Phong Nhượng cũng không vội vã đi ra ngoài, trên thực tế hắn sớm đã hạ quyết tâm, đột ra ngoài săn bắt hàng ngày hắn nhất định phải đi theo, chẳng sợ không thu hoạch được gì, bởi vì như vậy mới có thể giải thích được tại sao ngày nào mình cũng có pháp lực dồi dào.

Còn một điểm nữa, thực sự Phong Nhượng chẳng sợ gì việc săn bắt linh thú cấp bốn, hắn sao có thể bỏ qua cơ hội rèn luyện cho ý chí của bản thân này chứ?

Suy nghĩ một lát, Phong Nhượng liền thuận tay lấy ra hai viên linh sa lúc nãy đã suýt vứt đi kia, nói thật là hắn rất tò mò về cái thứ không khác gì hạt cát bình thường này.

"Ồ?" Nhưng sau khi Phong Nhượng cầm tận tay hai viên linh sa kia, hắn lại lần nữa nhảy dựng lên giống như đột nhiên gặp quỷ vậy!

Vì hắn phát hiện ra rằng không ngờ hai viên linh sa vốn đã hoang phế từ lâu nay lại tràn đầy thiên địa nguyên khí!

"Đây là..." Dù Phong Nhượng tự nhận rất điềm tĩnh nhưng vào thời khắc này cũng rất xúc động và bối rối, ngay cả hô hấp cũng không khống chế được.

"Phù! Linh sa thật, thật sự là nó!" Tới nửa ngày trời sau, Phong Nhượng mới hồi phục lại tinh thần, xác định được chuyện này không phải là ảo giác của mình, hắn liền lập tức nghĩ đến một vấn đề mấu chốt, lúc trước hắn chỉ thuận tay đem cất hai viên linh sa hoang phế không đáng kể này vào trong hộp chứa Mộc linh thạch. Chiếc hộp đó là do hắn đặc biệt làm ra từ vài gốc linh mộc trăm năm, như vậy có thể giảm hẳn lượng linh khí tiết ra ngoài.

Nhưng giờ đây, hai viên linh sa muốn bỏ đi không ngờ một lần nữa có lại thiên địa nguyên khí!

"Nhất định là có liên quan với Mộc linh thạch! Không lẽ là..." Phong Nhượng há hốc mồm, trong đầu chợt vụt hiện lên lời giảng giải lúc trước của Kỳ Tương.

Ngoại trừ linh sa, Khô Mộc Hải còn có hai thứ có thể bổ sung pháp lực là linh thạch và linh tinh, linh thạch thì không cần nói làm gì nhưng linh tinh là thứ có thể gọi là thần vật do trời đất tạo thành, nghe nói chỉ cần có được vật này thì chẳng bao giờ phải lo thiếu thiên địa nguyên khí. Nhưng từ trước tới nay linh tinh chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi, chưa từng có tu sĩ nào phát hiện ra...

"Linh tinh! Linh tinh!" Trong lòng Phong Nhượng khẽ đọc mấy lần, lúc trước hắn có chút ngập ngừng, bởi vì dường như Mộc linh thạch quá giống với đặc tính của linh tinh mà Kỳ Tương nói, chỉ có điều Kỳ Tương chẳng thể nói ra đặc trưng của linh tinh nên hắn cũng không nghĩ nhiều. Nhưng hiện giờ, không ngờ được Mộc linh thạch lại có thể khiến cho linh sa phế thải kia hồi phục như ban đầu, điều này chẳng phải nói lên giữa hai thứ có liên hệ rất mật thiết hay sao? Bởi vì linh thạch thực sự không thể nào có tác dụng thần kỳ như thế.

Nén lại niềm vui sướng trong lòng xuống, Phong Nhượng cất hai khối linh sa đi, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng riêng, hiện giờ hắn nhất định phải tìm được vài khối linh sa phế thải để thí nghiệm mới được, nếu như Mộc linh thạch thực sự có thể khiến linh sa hồi sinh thì hắn đã kiếm lời bội rồi!

Liều xiêu vọt ra từ trong đường hầm tối như mực, Phong Nhượng thoáng nhú mắt lại trong chốc lát vì ánh hào quang trong tòa thánh đường ở bên ngoài quá chói chang, với thực lực của hắn hôm nay cũng phải điều chỉnh lại từ từ cho kịp thích nghi.

Chỉ một thoáng Phong Nhượng lại mở to mắt ra ngay, có điều hắn liền đứng sững sờ ngay tại chỗ, chỉ thấy trong thánh đường có ít nhất mười lăm, mười sáu thiếu nữ đang nhìn hắn với những biểu cảm khác nhau, không cần nói cũng biết, đây chính là đội ngũ săn bắn của Thiên Sơn.

"Người vội cái gì vậy? Ở phía sau có quỷ à?" Lúc này, một cô gái ngồi ở chủ vị thờ ơ hỏi, nghe giọng nói của nàng này thì đúng là tiếng của Thiên Sơn đêm hôm qua.

Chỉ khác là, bây giờ nàng không mặc bộ đồ màu đen gây cho người ta cảm giác ngọt ngào nữa, mà mặc một chiếc váy dài màu tím nhạt, mái tóc được buông ra, bộ dáng lười biếng ngồi tựa vào chiếc ghế lớn rất thoải mái, một cánh tay nhỏ nhắn nờn nà như ngọc bích đang khẽ nhón lấy linh quả tươi ngon từ trong chén ngọc trước mặt, cặp môi đào của nàng khẽ nhếch lên rồi cắn nhẹ một cái, trông bộ dạng rất biết cách hưởng thụ.

"Ách... không có quỷ, chỉ tôi quá thôi!" Phong Nhượng cười ngượng ngùng, trong lòng lại hiện lên vẻ lười biếng gọi tình của Thiên Sơn trong chớp mắt lúc nãy, hiện giờ ngay cả hắn cũng không thể không thừa nhận, cô gái này rất cuốn hút.

"Phi!" Lời của Phong Nhượng liền khiến mấy cô gái khẽ cười, cả Thiên Sơn cũng hơi buồn cười.

"Lạc Vũ, rảnh rồi không có việc gì làm thì người thêm vào trên lối đi kia mấy viên Dạ Quang Châu đi! Dù sao thứ này còn nhiều mà, có vẻ như vị khách của chúng ta sợ tối lắm đấy!" Hiền nhiên tâm trạng của Thiên Sơn đang rất tốt nên thuận miệng nói một câu, rồi tiếp tục hưởng thụ linh quả.

"Vâng! Thiên Sơn sư tỷ!" Cô gái tên là Lạc Vũ chính là người phụ nữ lạnh như băng đã xếp chỗ cho Phong Nhượng, lúc này nàng đáp một câu rất miễn cưỡng, sau đó liền dùng ánh mắt hung dữ ý bảo Phong Nhượng khôn hồn thì cút nhanh lên.

Đầu vậy, Phong Nhựt chẳng thèm đếm xỉa tới ánh mắt đó, sau khi vái chào mọi người mới men dọc theo phòng rồi đi.

"Hừ! Lạc Vũ, ta thấy gọi là Lạc... Băng thì đúng hơn!". (DG: Lạc Vũ là mưa rơi, còn Lạc Băng là ý nói tảng băng trôi)

Đi qua đường hầm thật dài, Phong Nhựt bước vào đại sảnh rộng rãi hôm qua, hần chột phát hiện ra không ngờ ở đây đang rất náo nhiệt, ở giữa có một khối Dạ Quang Châu khổng lồ, mười mấy tu sĩ đang tụ tập lại một chỗ lớn tiếng trò chuyện với nhau điều gì đó. Nghe thoáng qua những lời bán tán của bọn họ, dường như là đang trao đổi vật phẩm tu tiên với nhau thì phải.

Phong Nhựt cũng không có gì để trao đổi nên chỉ đứng nhìn khắp nơi, khi biết tìm không được linh sa phế thải ở trên mặt đất, hần liền yên lặng đứng ở một bên quan sát.

Chỉ sau một lát, Phong Nhựt liền hiểu rõ được quy tắc trao đổi của những người này. Họ dường như không cần ai chủ trì, nên nhìn qua có vẻ mất trật tự nhưng trên thực tế mỗi người đều vô cùng khôn khéo, hơn nữa tất cả đều lấy vật đổi vật, chẳng bao giờ dùng đến Ngũ Hành thạch cấp thấp, khiến cho Phong Nhựt cảm giác như ở chỗ này Ngũ Hành thạch bị giảm giá trị dữ vậy.

Quan sát một lúc, Phong Nhựt liền cảm thấy buồn tẻ nhạt nhẽo, bởi những thứ mà bọn họ trao đổi là những tài liệu tu tiên mà ngay cả tên hần cũng chưa hề nghe nói qua, chẳng phải là các loại pháp khí như tưởng tượng của hần, thậm chí ngay cả linh thạch cũng chưa từng thấy.

"Tiểu huynh đệ, hần là người cũng chuẩn bị mấy hôm nữa ra ngoài săn bắn hà?" Lúc này có một giọng nói quen thuộc chột vang lên bên cạnh, Phong Nhựt ngoảnh đầu nhìn lại, không ngờ là Kỳ Tương.

"Ah! Thì ra là Kỳ lão ca, tình hình vết thương của người khá hơn chưa?"

Đối với Kỳ Tương, Phong Nhựt vẫn rất có hảo cảm nên lời nói cũng có vẻ khá thân thiết.

"Ha ha! Coi như tạm ổn rồi, âu cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi mà, nếu như là ở chỗ khác thì chỉ cần ngồi xuống mấy ngày là có thể khỏi hần, nhưng ở đây lại cần linh sa nên khôi phục rất chậm!" Kỳ Tương thở dài cảm khái.

Nghe được lời của Kỳ Tương, Phong Nhựt thoáng trầm ngâm, rồi lập tức đem hai viên linh sa đã khôi phục lúc trước đưa ra, "Kỳ lão ca, cái này ta vừa đổi đấy, vừa lúc trả lại cho người!"

"Không được đâu tiểu huynh đệ! Thương thế của ta qua mấy ngày nữa là có thể khỏi hần, hai viên linh sa này người cứ giữ lại khi cần thiết đi, người chưa từng ra ngoài săn bắn nên không hiểu được sự quý báu của linh sa đâu!" Nhưng Kỳ Tương lại lắc đầu từ chối.

"Áy! Ta hiểu mà, lão ca yên tâm đi, giờ pháp lực của ta đã khôi phục rồi, hai viên linh sa này sử dụng trên người lão ca mới có hiệu quả nhất, nói không chừng còn có thể người ra ngoài săn bắn sớm hơn một ngày đó!" Phong Nhựt cười cười, không nói gì mà nhét hai viên linh sa vào trong tay Kỳ Tương.

"Thôi được! Coi như ta nợ thêm ân tình của tiểu huynh đệ lần nữa!" Lần này, Kỳ Tương không cự tuyệt nữa.

Phong Nhựt đang định hỏi Kỳ Tương xem ra ngoài săn bắn thì phải chú ý đến những gì, chột đột nhiên nghe thấy có người gào lên: "Không thể nào! Hôm nay lại có đoàn người bị lưu đầy đến đây, hai người này thực lực thật sự không tệ, chẳng ngờ trước khi mặt trời lặn một canh giờ mà đã chạy được đến đây, rõ ràng thực lực mạnh hơn sáu tên rác rưởi hôm qua nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 107: Khách Đến Bất Ngờ

Nghe được tin tức lại có người lưu đầy đến đây, các tu sĩ đã số đang cười nói xung quanh Dạ Quang Châu liền ào ạt một tiếng đã tụ lại ở lối đi vào pháo đài, như thể cảm thấy rất hứng thú với người bị lưu đầy vừa mới đến.

"Bọn hần làm thế là muốn lôi kéo đấy! Ở Khô Mộc Hải này, chỉ cần kẻ bị lưu đầy nào có thực lực thì đều bị bọn Thiên Sơn tìm cách lôi kéo." Lúc này, Kỳ Tương thấy thế bèn giải thích cho Phong Nhựt, "Trong tình huống bình thường, dùng càng ít thời gian để vượt qua đoạn đường từ Truyền tống trận đến pháo đài này thì chứng tỏ thực lực càng mạnh."

"À, Thì ra là thế!" Phong Nhựt gật đầu, trách sao hôm qua sáu người bọn hần không được chào đón.

Trong lúc nói chuyện, cửa chính của Pháo đài cổ đã mở ra, rồi hai bóng người lần lượt đi vào, xem dáng vẻ thì hình như bọn họ vẫn còn dư sức, hơn hần với bọn Phong Nhựt hôm qua, càng làm cho mọi người phải kinh ngạc là thực lực của một trong hai người này chỉ có Trúc Cơ sơ kỳ và người kia là

Luyện Khí hậu kỳ mà thôi.

"Ha ha! Lại là đệ tử Trần Thiên Tông, không biết hai vị tên gì? Có muốn gia nhập đội săn bắn của chúng ta không?" Lập tức có tu sĩ niềm nở mời chào.

"Xin lỗi các vị, hai người chúng ta chỉ bị lưu đày ở Khô Mộc Hải một năm nên sẽ không làm gì rầy rà!" Lúc này, người bị lưu đày Trúc Cơ kỳ ôm quyền đáp rất khách khí, còn nam tử anh tuấn phía sau hắn từ đầu đến cuối vẫn dùng ánh mắt sắc bén đánh giá xung quanh, tựa như đang tìm kiếm gì đó.

Nghe nói thời gian lưu đày của hai người này chỉ có một năm, lòng nhiệt tình của mọi người thoáng chững lại, rồi ào ào tán ra bốn phía rồi đi. Những người lưu đày được ba người Bá Thiên dẫn dắt hầu hết đều buộc phải ở lại Khô Mộc Hải trong thời gian dài, cho nên so với những người bị lưu đày trong thời gian ngắn là hai thành phần khác nhau.

Phong Nhược cũng không hứng thú nhiều với hai đệ tử Trần Thiên tông mới đến, bởi vì trong Khô Mộc Hải này chỉ dựa vào chính mình mà thôi.

Không ngờ sau khi dạo quanh một vòng trong đại sảnh, hai người kia lại đi tới trước mặt Phong Nhược, vị đệ tử Trúc Cơ kỳ Trần Thiên Tông cười ha hả hỏi han: "Vị sư đệ này cũng là người Trần Thiên Tông à? Thật là trùng hợp quá! Tại hạ là Điều Hưng, đây là sư đệ Bất Ngữ của ta, không biết sư đệ đây tên gì?"

"À! Thì ra là Điều sư huynh, tại hạ là Phong Nhược" Phong Nhược cũng hơi đáp lễ, nhưng ánh mắt lại đảo qua vị đệ tử Trần Thiên Tông gọi là Bất Ngữ kia, tuy không hiểu tại sao nhưng hình như ánh mắt của người này rất khác lạ, có điều hắn không tìm ra vấn đề nằm ở chỗ nào, hơn nữa hắn có thể khẳng định hai người này hắn chưa từng gặp qua.

"Hi...! Không biết Phong Nhược sư đệ đã đến đây được bao lâu rồi? Thật ra hai chúng ta cũng đã rất tò mò với Khô Mộc Hải này từ lâu rồi!" Điều Hưng hỏi thăm dường như hết sức nhiệt tình.

"Thực ra ta cũng mới đến từ hôm qua thôi! Điều sư huynh khách sáo quá rồi, xin các người cứ tự nhiên!" Phong Nhược khẽ gật đầu rồi liền xoay người rồi đi, hắn không hiểu sao vẫn cảm giác không được thoải mái lắm khi giao tiếp với hai người Điều Hưng và Bất Ngữ này, cho nên cứ tránh ra xa xa một khoảng là hay nhất.

Chờ cho thân hình của Phong Nhược khuất vào trong góc tối, Điều Hưng mới chợt hạ giọng nói: "Chính là người này sao? Một thằng Luyện Khí Kỳ vô dụng như thế sao có thể làm được trò trống gì chứ, để ta lôi hắn đến dùng cực hình tra hỏi, cam đoan ngay cả tám đời tổ tông hắn cũng phải phun ra hết!"

"Không đơn giản như vậy đâu!" Tên Bất Ngữ kia bỗng nhiên cười cười đầy quỷ dị, "Ta đã âm thầm quan sát người này ba tháng, trong lúc vô tình mới phát hiện ra bí mật kia, kể ra thì cũng phải hết sức cảm ơn ả kỹ nữ Thu Ngọc kia tự cho mình là cao quý, không ngờ cô ả chỉ biết chăm bẵm vào thứ Ngự kiếm thuật giết rách kia, mà chẳng biết rõ bên người mình thứ nào là có giá trị nhất?"

Bất Ngữ nói đến đây lại ngó sang Điều Hưng, nói: "Người yên tâm, chỉ cần có thể đoạt được bí mật này, tất nhiên sẽ không thiếu phần của ngươi. Đến lúc đó, cho dù là đột phá cảnh giới Kim Đan Kỳ cũng chẳng là vấn đề gì, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải trung thành."

"Mặc thiếu gia yên tâm, thuộc hạ xin lấy tính mạng để báo ơn tri ngộ của người. Nhưng giờ chúng ta nên làm thế nào đây, dường như tên tiểu tử kia cũng không tin tưởng chúng ta lắm!" Điều Hưng hơi hưng phấn, nhỏ giọng thắc mắc.

"Không phải vội, hắn vừa mới tới, cũng không biết được sự lợi hại của Khô Mộc Hải, qua mấy ngày nuốt không nổi, hắn sẽ không cự tuyệt đâu!"

Ban đêm, thật yên tĩnh!

Ít ra về ngoài là như thế.

Sau khi mặt trời lặn thì đột thú triều kinh khủng hôm nay đã chấm dứt, không gian im ắng tựa như một nơi tràn ngập quỷ dị, nếu không phải tự mình trải qua thì sợ rằng sẽ không ai ngờ được, chỉ mới cách đây một tuần trà mà cả khu vực rộng lớn này bị bao trùm bởi ánh sáng chói lòa!

Còn bây giờ, trên bầu trời đen thui chỉ còn lại vàng trắng khuyết trắng nhàn nhạt, đang rơi xuống ánh sáng lạnh lẽo hết sức mông lung, cũng không biết là thuộc về ảo mộng hay hiện thực nữa!

Tiếng bàn chân vang lên, mang theo một túm cát mịn, còn có cả âm thanh kéo kẹt nhỏ bé yếu ớt, âm thanh này vang lên dưới ánh trăng quỷ dị làm cho người ta có phần hoảng sợ bất an.

Phong Nhược khẽ thở phào một hơi, bàn tay phải vô thức nắm chặt lại, loại bóng tối như thế này khiến hắn nhớ tới mùa đông rét mướt không thể sinh tồn.

Trong tầm mắt hắn đã không còn thấy tu sĩ nào nữa, ngay khi thú triều vừa mới qua, đội ngũ săn bắn do ba người Bá Thiên chỉ huy đã lập tức vọt ra khỏi Pháo đài cổ, sau đó thả ra một loại tọa kỵ kỳ kỳ dị chuyển di chuyển trên mặt đất, chỉ trong khoảnh khắc bọn họ đã biến mất dạng. Theo như lời nói của Kỳ Tương, mỗi lần các đội săn bắn lớn mạnh này đều phải chạy đi xa mấy trăm dặm, thậm chí trên ngàn dặm nữa.

Ngoại trừ ba đội săn bắn mạnh nhất ra, theo sát phía sau là mười người bị lưu đày tự mình đi săn, trong đó bao gồm cả bọn năm người Tàn sư huynh hôm qua đã cùng đi chung với Phong Nhược đến đây, phạm vi săn bắn của bọn họ có lẽ chỉ trong vòng hơn mười dặm mà thôi.

Phong Nhược là người cuối cùng bước ra khỏi cửa chính pháo đài, thái độ không hề lo lắng chút nào thật khiến cho hai tu sĩ canh gác cửa pháo đài tròn

cả mắt.

Rất yên tĩnh, rất lạnh, đây là cảm nhận của Phong Nhưộc sau khi thông thả đi về phía trước mấy trăm trượng.

Dựa vào ánh trăng nhợt nhạt, lơ mơ có thể nhìn thấy ở trên một cồn cát phía xa thấp thoáng có tia sáng bạc chọt lóe lên, chắc hẳn đó chính là linh sa rồi.

Song hiển nhiên là ba đội săn bắn của bọn Bá Thiên chẳng thèm thu gom những linh sa này, bọn hắn có thực lực cường đại đủ để săn giết những linh thú cao cấp hoặc thu gom các loại linh thạch.

Tất nhiên, những người như bọn Tần sư huynh thì phải tìm cách thu gom linh sa, nếu như may mắn hơn còn có thể gặp được linh thạch hạ phẩm. Đây chính là điểm thần kỳ của Khô Mộc Hải, tuy rằng không có thiên đại nguyên khí nhưng trong biển cát bao la, mệnh mông này sẽ có các loại linh thạch, linh sa!

Phong Nhưộc không phải đi thu gom linh sa, sở dĩ hắn ra khỏi pháo đài, thứ nhất là để làm quen với hoàn cảnh ở đây, thứ hai là muốn thí nghiệm thử xem hạt cát thường thấy trong Khô Mộc Hải này có khác gì với linh sa.

Hắn luôn cảm thấy linh sa này chẳng khác gì nhiều so với những hạt cát bình thường, chỉ có điều là do một nguyên nhân nào đó mà bị biến đổi thôi.

Chồm hồm đứng lên, trong chớp mắt Phong Nhưộc đã nhặt được hơn mười hạt cát trên mặt đất rồi cất vào trong hộp đựng Mộc Linh Thạch, hiện tại hắn chỉ cần chờ đợi thêm vài canh giờ nữa thôi, chắc chắn chân tướng rốt cuộc như thế nào sẽ sáng tỏ.

Có điều ngay khi chuẩn bị đứng dậy, Phong Nhưộc lại thoáng nhúu mày bởi vì trong nháy mắt đó, hắn phát hiện có một luồng ánh sáng cực kỳ yếu ớt chọt lóe lên ngay chỗ cửa chính pháo đài, đây là loại ánh sáng do ánh trăng phản chiếu vào đồng tử mà tạo thành.

"Có người đang quan sát mình ư?"

Phong Nhưộc liền đoán đến khả năng này trước tiên, vì tuy rằng ở cửa chính còn có hai người bảo vệ nhưng bọn họ đang ở phía trong pháo đài, ánh trăng không thể nào chiếu tới trên người họ được.

"Là bọn Diêu Hưng và Bất Ngờ sao?"

Phong Nhưộc lập tức đứng dậy như không có việc gì, hắn tiếp tục thông thả đi về phía trước, căn cứ vào kinh nghiệm có được từ Kỳ Tương thì ở xung quanh pháo đài chỉ có Khô Mộc Độc Hạt là yếu nhất, hơn nữa loại Khô Mộc Độc Hạt này vì muốn hấp thu thiên địa nguyên khí có bên trong linh sa nên đều núp ở phía dưới linh sa.

Thế nên, chỉ cần không đi lại lung tung hoặc rời quá xa, thì sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Hiện tại Phong Nhưộc cũng không có ý định đi săn bắt Khô Mộc Độc Hạt, dựa theo kế hoạch của hắn, nếu như quả thực Mộc Linh Thạch chính là linh tinh, lại có thể chuyển hóa hạt cát bình thường thành linh sa, thì tất nhiên hắn sẽ không cần mạo hiểm đi săn thú làm gì.

Trong khoảng thời gian ngắn sắp tới, tốt nhất là hắn phải đột phá tu vi đến Luyện Khí hậu kỳ, một khi pháp lực đã được tăng mạnh, hắn sẽ tìm cách mua thêm Thập Trượng Thanh Ti, chính là pháp thuật tiến cấp của Thanh Ti Triền!

Chỉ cần hắn có thể học xong pháp thuật tiến cấp này thì hiển nhiên khả năng bảo toàn mạng sống sẽ được tăng cao!

Ngoài ra, còn có Mộc Sát Kiếm Khí nữa, chỉ tiếc là trong Khô Mộc Hải này không những không có linh mộc mà cây cỏ cũng không có nốt, cho dù hắn muốn hút lấy Tiên Thiên Mộc Sát cũng đành bó tay.

Có điều cây cối chết héo có ở khắp nơi Khô Mộc Hải, vì thế Phong Nhưộc đã nghĩ dứt khoát phải thử tìm hiểu xem sao, nếu như những cây khô ở đây mà có chứa Tiên Thiên Mộc Sát, thì nơi đây chính là vùng đất quá thích hợp đối với hắn.

Phong Nhưộc tiếp tục tiến về trước gần trăm trượng, rồi mới dừng lại đứng trước một thân cây khô, hắn cẩn thận quan sát xung quanh, sau khi xác định không có Khô Mộc Độc Hạt ở gần đó, hắn bèn đặt tay trên cành cây khô mà trong lòng hơi thấp thòm.

"Ồ ?" Sau khi tiếp xúc với thân cây khiến cho Phong Nhưộc thoáng sùng sốt, vì hắn không ngờ được rằng khi sờ vào thân cây khô này có cảm giác khá giống pháo đài cổ, lúc trước bởi vì ánh sáng tù mù nên hắn vẫn không quan sát được rốt cuộc Pháo đài cổ được tạo thành từ vật liệu gì, nhưng bây giờ nhìn lại, chẳng lẽ nó được cải tạo từ một gốc đại thụ ư?

Ý nghĩ này cũng không ảnh hưởng tới động tác của Phong Nhưộc, hắn liền truyền thẳng một luồng pháp lực vào thân cây, chẳng qua khiến hắn hơi nản lòng là không có bất cứ thứ gì phản ứng lại luồng pháp lực này cả, chẳng khác nào ném bùn xuống biển vậy.

Ngay khi Phong Nhưộc đang định dừng hành động vô nghĩa này lại, thì pháp lực của hắn bỗng nhiên cảm ứng được một loại dao động rất kỳ quái nhưng cũng rất quen thuộc, đáng tiếc luồng dao động này chỉ thoáng qua rồi thôi, sau đó không thấy xuất hiện nữa, mãi cho đến lúc hắn tiêu hao gần ba thành pháp lực, mà vẫn không có bất cứ động tĩnh gì!

"Lạ thật ? Không lẽ mình bị ảo giác ?" Phong Nhưộc không cam lòng thâm nghĩ, nhưng giờ hắn cũng không thể thử thêm lần nữa, dù sao đây cũng là chốn không an toàn, nếu pháp lực tiêu hao quá nhiều thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Thôi cũng được! Dù sao đã có xuất hiện dao động rồi, rốt cuộc cũng có một ít thu hoạch, cứ để sau này lại đến thử xem sao!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 108: Đám Mây

Mấy con Khô Mộc Độc Hạt này cao gần một trượng, toàn thân ngăm đen, chiếc đuôi vênh lên lóe ra màu lam thẫm dưới ánh trăng hiển nhiên là có chứa kịch độc, nếu bị nó đâm trúng thì chắc chắn sẽ bị chết không thể nghi ngờ, chẳng trách sao người kia không dám đối đầu.

"Đạo hữu đứng trước xin giúp đỡ, tại hạ sẽ có hậu tạ!"

Lúc này, người nọ nhìn thấy Phong Nhựt đi tới, liền cất cao tiếng cầu cứu.

Phong Nhựt thoáng chần chờ nhưng rồi lại nhanh chóng thi triển ra pháp thuật Thuần Tuyền, sau đó tiếp cận Khô Mộc Độc Hạt đang bám sát không tha người kia, sau khi đến gần cách khoảng trăm trượng, tay phải hắn khua lên lên tục, ba sợi Thanh Tỳ Triền phóng vụt ra, trời gở ba con Khô Mộc Độc Hạt lại!

"Quay lại ra tay đi!"

Cùng lúc đó, Phong Nhựt quát to một tiếng, sau khi thi triển pháp thuật Thuần Tuyền, tốc độ của hắn đã giảm mạnh nên chỉ có thể đối phó với một con bọ cạp độc, mà sự trôi buộc của Thanh Tỳ Triền đương nhiên không thể lâu dài được, đó là lý do cần phải hai người cùng tấn công mới được!

Chẳng ngờ người nọ lại dường như sợ hãi rút cổ hoặc có dụng ý khác nên chẳng nghe theo câu nói của Phong Nhựt, mà chạy thẳng một mạch về phía Pháo đài cổ Khô Mộc.

Cứ như vậy, Phong Nhựt vô ý rơi vào thế nguy hiểm, hiện tại hắn bị pháp thuật Thuần Tuyền làm cho trì trệ nên tốc độ chỉ còn lại một nửa, nếu cứ thế chạy trốn, căn bản không thể chạy thoát!

"Đứng lại! Quay lại ra tay đi, hiện giờ vẫn còn có cơ hội chiến thắng đấy!" Nhìn thấy người nọ chạy càng lúc càng xa, Phong Nhựt nhìn không được sốt ruột quát lên.

"Xin lỗi đạo hữu! Trong ba con bọ cạp kia có một con bọ cạp mẹ, cho dù hai người chúng ta liên thủ cũng không đánh được, thật xin lỗi!" Người nọ vừa nói vừa tiếp tục chạy ra xa Phong Nhựt thêm bảy, tám trượng!

"Cái gì?" Nghe thấy vậy, Phong Nhựt quả thực vừa sợ vừa giận, sở dĩ hắn ra tay giúp đỡ, chủ yếu là vì sau này hắn còn phải sống ở đây mười năm nữa, khó tránh được có lúc cần người khác giúp đỡ, chính vì muốn giúp người giúp mình nên không thể làm chuyện tuyệt tình được, nhưng chẳng thể ngờ lại gặp kết quả như vậy!

Lửa giận bốc lên trong lòng, Phong Nhựt không chút do dự, vung tay bắn ra hai luồng Mộc Sát Kiếm Khí về phía gáy của người nọ. Bởi vì người này chỉ chần chừ chạy trốn, hơn nữa trang phục lại không có phần bảo vệ đầu nên đã bị Mộc Sát Kiếm Khí đánh trúng, nhưng dù sao người này cũng có tu vi Trúc Cơ Kỳ, phản ứng pháp lực cũng tương đối nhanh, ngay khi Mộc Sát Kiếm Khí tiến sát người liền mở ra phòng ngự trong nháy mắt!

Có điều, hắn đỡ được luồng Mộc Sát Kiếm Khí thứ nhất chứ không cách nào ngăn cản được luồng thứ hai, vì vậy chiếc cổ lập tức bị cắt quá nửa, dù rằng chưa đến mức chết ngay nhưng chẳng thể tiếp tục chạy trốn nữa.

"Người... người... hèn hạ..." Thân thể người nọ mềm nhũn ra, té ngã trên đất, một cánh tay chỉ vào Phong Nhựt, thần sắc cực kỳ oán hận.

Nhưng giờ Phong Nhựt cũng mặc kệ hắn, thân hình liền di chuyển về bên trái. Còn Khô Mộc Độc Hạt đang nhanh chóng đuổi đến phía sau đã bị mùi máu tươi hấp dẫn, nên liền có hai con Khô Mộc Độc Hạt chạy thẳng đến, chỉ nghe một trận gầm rú thảm thiết cùng âm thanh xương thịt bị nghiền nát vang lên, người nọ đã bị xé xác nhai nuốt nghiền.

Còn con Khô Mộc Độc Hạt to lớn khác thường cuối cùng không có đến tham dự bữa tiệc thịt tươi kia, mà lại bỏ thẳng về phía Phong Nhựt, hiển nhiên đây chính là bọ cạp mẹ theo lời người kia vừa nói!

Lúc này, Phong Nhựt đã gạt bỏ mọi tức giận và sợ hãi trong lòng đi, hắn vừa từ từ lui ra sau vừa thả Ngân Giáp Thiên Thủ ra.

"Tê tê!" Tốc độ của con Khô Mộc Độc Hạt này cực nhanh, trong nháy mắt đã vọt đến cách Phong Nhựt chỉ còn mười trượng, nhưng lập tức bị một sợi Thanh Tỳ Triền trói chặt, rồi sau đó tiếp tục bị tơ nhện của Ngân Giáp Thiên Thủ trói lại nhờ phối hợp ăn ý với Phong Nhựt không chê được vào

đầu!

"Ah!"

Phong Nhựt gầm lên giận dữ, nhân cơ hội này liền nắm lấy thanh kiếm cấp ba xông tới, còn con Khô Mộc Độc Hạt kia dù hiện tại hành động bị bó buộc nhưng chiếc đuôi vẫn linh hoạt vô cùng!

"Chúu chúu chúu..." Nó liền đâm chiếc đuôi mấy cái về phía Phong Nhựt, tốc độ cực nhanh, ngay cả Phong Nhựt cũng không kịp thấy rõ, song vào lúc này pháp thuật Thuần Tuồng lại bộc lộ ra tác dụng, lá chắn ba mặt vẫn xoay tròn rất nhanh, chỉ nghe vang lên một tràng âm thanh va chạm "Đình đình đình...", quả nhiên là chiếc kim móc màu lam thẫm kia không thể xuyên qua được.

Phong Nhựt lực phản hồi đã làm cho con bò cạp rất đau đớn nên chiếc đuôi của nó giảm linh hoạt hẳn đi, thậm chí Phong Nhựt còn có thể nhìn thấy rõ chiếc kim móc ngay đuôi chợt hiện ra, dài chừng một xích.

Cơ hội tốt như thế sao Phong Nhựt có thể bỏ qua, thanh kiếm trong tay vung lên về trước liên tục mấy cái, lập tức chém rơi một phần nhỏ đuôi bò cạp, cả chiếc đuôi móc kia cũng bị chém rụng đi.

Con đau nhức kịch liệt này khiến cho Khô Mộc Độc Hạt bắt đầu nổi điên, sau khi nó phát ra một tràng tiếng kêu "Tê tê..." kỳ dị, tức thì hai con Khô Mộc Độc Hạt đang thưởng thức bữa tiệc thịt tươi cách đó không xa lập tức vọt mạnh tới đây!

"Không xong!" Trong lòng Phong Nhựt thầm kêu bất ổn, tuy vừa rồi pháp thuật Thuần Tuồng của hắn đã chặn lại được sự tấn công điên cuồng của đuôi bò cạp nhưng bản thân cũng bị thương khá nghiêm trọng, phong chướng chỉ cần một con bò cạp xông đến sẽ phá tan lá chắn phòng ngự này, đến lúc đó bộ Lăng Vân trên người hắn cũng không ngăn cản nổi.

Tuy nhiên hiện giờ hắn có muốn thi triển pháp thuật Thuần Tuồng thêm lần nữa cũng không kịp, huống chi lúc trước hắn đã tiêu hao phần lớn pháp lực, nếu như lại thi triển tiếp tục pháp thuật Thuần Tuồng thì hắn sẽ cạn sạch pháp lực.

Trong tình thế cấp bách, Phong Nhựt móc thẳng ra từ Thất lung trữ vật một nắm to Ngũ Hành thạch thuộc tính thổ, bàn tay chợt vung lên, hắn bắn thẳng các viên Ngũ Hành thạch này ra trong phạm vi mười trượng, rồi hai tay bấm trận quyết, rồi vận hành pháp lực còn sót lại không còn nhiều lắm trong người, bắt đầu bố trí trận pháp Chính Phán Như Sơn!

Cũng may là bình thường Phong Nhựt đã rất quen thuộc trận pháp Chính Phán Như Sơn này, nên nắm rõ các phương vị như lòng bàn tay, hơn nữa còn được khắc sâu trong trí nhớ, cho nên chỉ trong tích tắc trước khi hai con Khô Mộc Độc Hạt kia xông đến hắn đã bố trí xong trận pháp Chính Phán Như Sơn!

"Thình thình"

Do tốc độ quá nhanh nên hai con Khô Mộc Độc Hạt kia đã bị hai luồng hào quang màu vàng bắn ngược ra.

"Ngân Giáp! Vào đây nhanh!"

Phong Nhựt vội vàng ra lệnh, hiện tại hắn đang đứng ở mắt trận của trận pháp Chính Phán Như Sơn nên không thể nhúc nhích được, nhưng con Khô Mộc Độc Hạt bị chém đứt đuôi đang ở bên cạnh hắn, nhờ đâu nó phá được khỏi trời buộc, thì chỉ cần dùng tới cặp cang khổng lồ mà kẹp cho hắn một phát là hỏng bét!

Ngân Giáp Thiên Thủ cũng rất thông minh, dưới sự khống chế trận quyết của Phong Nhựt nó liền chui vào, sau đó không chờ Phong Nhựt ra lệnh thì tám cái chân màu bạc có răng cưa sắc bén đã điên cuồng tiến đến chăm sóc hai con Khô Mộc Độc Hạt đang kia. Không có cái đuôi đoạt mệnh, con Khô Mộc Độc Hạt cũng chẳng thể làm gì được Ngân Giáp Thiên Thủ đáng lý còn thấp hơn nó một bậc.

Chẳng mấy chốc, Khô Mộc Độc Hạt kia đã hấp hối, mà Ngân Giáp Thiên Thủ cũng không hề khách khí, bắt nó lại rồi há mồm ăn được một bữa no nê.

Thấy nguy hiểm cấp thiết đã được giải trừ, Phong Nhựt liền thở dài một hơi, hắn đang định chuyển mắt trận của trận pháp Chính Phán Như Sơn lên trên mặt đất rồi tức khắc ngồi xuống khôi phục pháp lực, nhưng trong lòng hắn chợt khẽ động vì nhớ đến tình hình quý dị phát sinh lúc bố trí Chính Phán Như Sơn ở hồ Thanh Lam.

Sau thoáng do dự, Phong Nhựt vẫn quyết tâm thử xem sao, bởi vì trong Khô Mộc Hải này không có thiên địa nguyên khí nên trận pháp Chính Phán Như Sơn có thể duy trì được trong thời gian một nén nhang cũng là không tệ rồi, huống chi còn có hai con Khô Mộc Độc Hạt đang không ngừng tấn công, thời gian ngắn ngủi như thế, dù hắn có Mộc Linh Thạch hỗ trợ thì cũng không khôi phục được toàn bộ pháp lực.

Nghĩ đến đây, Phong Nhựt lập tức bấm quyết khởi động trận, đem tinh hoa bên trong Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc tụ về hướng mắt trận.

Chỉ trong nháy mắt, từng luồng hào quang màu vàng cam dâng lên ở tám hướng khác nhau, sau đó nhanh chóng tụ về phía Phong Nhựt, trong cơ thể hắn lại lần nữa xuất hiện cảm giác cực kỳ thư thái.

Tuy nhiên những hào quang màu vàng cam này không tiến vào trong cơ thể Phong Nhựt mà xoay tròn xung quang cơ thể hắn, nhìn qua giống như một đám mây màu vàng, cảnh tượng vừa kỳ dị vừa đẹp rực rỡ.

Trong khi đám mây đang tụ lại càng lúc càng nhiều xung quanh Phong Nhựt, thì trận pháp Chính Phán Như Sơn Trận cũng càng lúc càng yếu hơn, cuối

cùng hai con Khô Mộc Độc Hạt cũng phá tan một tầng ngăn cách cuối cùng, tức khắc bỏ nhào về phía Phong Nhực.

Nhưng Phong Nhực còn chưa kịp giơ thanh kiếm trong tay lên để ngăn cản, thì đám mây màu vàng đỏ đột nhiên xoay nhanh như chớp, chói lọi rực rỡ như ánh nắng lúc hoàng hôn, hết sức đẹp kèm lẫn sự phiêu dật.

"Thình thình!" Hai tiếng nổ mạnh lại vang lên lần nữa, hai con Khô Mộc Độc Hạt bị đám mây màu vàng đỏ đánh bay ra xa vài chục trượng, hơn nữa dường như lần này chúng bị phản lực làm cho bị thương không nhẹ, nằm run rẩy trên mặt đất vài cái mới bò dậy được. Có điều, bản tính tàn bạo bên trong thôi thúc khiến bọn nó lại tiếp tục đánh tới.

Hiện tại Phong Nhực đã có kinh nghiệm rồi nên tức thời dẫn dắt đám mây màu vàng đỏ đánh tới phía trước, chẳng phải nghi ngờ gì một lần nữa lại đánh bay hai con Khô Mộc Độc Hạt ra ngoài.

Lần này rốt cuộc nỗi sợ đã chiến thắng bản tính, hai con Khô Mộc Độc Hạt sau khi bò dậy cũng không dám dừng lại đây nữa mà quay đầu bỏ chạy, chúng biến mất vào trong bóng đêm vô tận.

Nhưng mà Phong Nhực cũng không còn lòng dạ nào quan tâm đến chúng nó, hiện tại hắn đã bị sự biến đổi trước mắt làm kinh hãi rồi, hắn nghĩ thế nào cũng không thể ngờ được rằng trận pháp Chính Phản Như Sơn có thể biến hóa ra thứ tương tự như pháp thuật Thuần Tường. Không..., không thể nói là tương tự được..., bởi vì quả thật không chỉ khả năng phòng ngự của của đám mây màu vàng này vượt qua cả pháp thuật Thuần Tường, mà quan trọng là phản lực của đám mây này cũng cực kỳ mạnh mẽ, còn một điều quan trọng nữa đó là bản thân đám mây không làm giảm tốc độ của hắn.

Đây tuyệt đối là chuyện tốt, Phong Nhực dám tin rằng nếu có được đám mây màu vàng này hỗ trợ thì cho dù là tu sĩ Trúc Cơ kỳ hắn cũng có thể cố sức chống chọi.

Mới nghĩ tới đây, Phong Nhực chợt phát hiện ra đám mây màu vàng xoay xung quanh mình đã tiêu tán hết.

"À ! Thời gian duy trì còn chưa đến mười nhịp thở".

Tâm trạng như còn bay bổng trên trời của Phong Nhực liền rơi nhanh xuống đáy vực, chỉ được thời gian ngắn như vậy thì làm sao hắn có thể đi đánh đám gì được chứ!

Phong Nhực hơi thất vọng, sờ lên mũi với vẻ thương cảm đầy mất mát, cảm thấy như mình vừa mơ một giấc mộng đẹp vậy.

"Không được mười nhịp thở cũng chẳng sao cả, ít nhất vào thời khắc mấu chốt còn có thể cứu mạng mình."

Phong Nhực tự an ủi mình một chút, sau đó hắn cũng đã cố suy nghĩ xem vì sao trận pháp Chính Phản Như Sơn lại có thể phát sinh ra đám mây màu vàng đỏ được, cuối cùng hắn mới quay người thu hồi cây kim đuôi bò cạp dài chừng một thước kia, rồi cười lên Ngần Giáp Thiên Thủ vừa được ăn no nê một bữa ngon.

"Đi thôi ! Tên khốn khiếp nhà nguoi, thế mà một hồi đã ăn sạch bách, đó chính là bọ cạp mẹ hiếm thấy đó! Không biết ta đã mất bao nhiêu viên Ngũ Hành thạch nữa đây!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 109: Độc Hạt Vĩ Châm (*)

Đối với đám mây màu vàng kia, Phong Nhực để ý cân nhắc thật lâu, cuối cùng vẫn kết luận nguyên nhân có thể là do tâm niệm khắc nên. Phải biết rằng tu sĩ khác trong quá trình bố trí trận pháp đều thông qua các loại khí cụ và mất trận đương nhiên cũng được khắc lên trên khí cụ đó, thế nên người bày trận sẽ không thể cảm ứng được tình hình quý dị thể này.

Còn Phong Nhực khi bố trí trận pháp dùng tâm niệm khắc nên chủ trận, đồng thời tạo ra mắt trận bám vào trên người hắn, vì vậy mới có thể hấp thụ lấy toàn bộ tinh hoa của Ngũ Hành thạch bày trận.

Nói một cách chính xác thì đám mây đó ắt hẳn là một bộ phận của trận pháp Chính Phản Như Sơn, rất có thể do phạm vi phòng ngự nhỏ hẹp của nó nên mới có lực phòng ngự mạnh mẽ và khả năng phản lực như vậy.

Chỉ có điều, trong chiến đấu chính thức, loại phương pháp này rất bất tiện, hơn nữa còn phải trả một giá lớn, mỗi lần muốn tạo thành đám mây màu vàng này cần ít nhất thời gian hai mươi mấy nhịp thở, khoảng thời gian này cũng đủ cho địch nhân tung ra vô số thủ đoạn rồi.

Mặt khác, thời gian tồn tại của đám mây màu vàng đó quá ngắn ngủi, chẳng đến mười nhịp hô hấp, nên hẳn cũng chưa có ý định sẽ thi triển trong lúc chiến đấu.

Nói tóm lại, loại đám mây màu vàng này chính là dạng gân gà khó nuốt, chỉ có thể sử dụng trong tình huống đặc biệt, hơn nữa mỗi lần sử dụng đều cần trả một giá lớn là sáu mươi tư viên Ngũ Hành thạch thuộc tính thổ!

Thực sự từ chuyện này Phong Nhựt đã nghĩ tới một khả năng đó là trận pháp Chính Phán Như Sơn đã có thể làm như thế thì có phải ba loại trận pháp căn bản khác cũng có thể hay không? Chẳng hạn dùng để gia tăng tốc độ như trận pháp Phong Hành, hay trận pháp Thanh Dương có khả năng gia đề tăng lực công kích?

Phong Nhựt cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, cách này có lẽ khả thi nhưng thời gian duy trì quá ngắn, trừ khi thay bằng Ngũ Hành thạch hạ phẩm, thậm chí là cao cấp thì mới có hiệu quả hơn, chỉ riêng lượng Ngũ Hành thạch tiêu hao hiện giờ đã khiến hắn không kham nổi rồi.

"Hắc! Mặc kệ thế nào thì đó cũng là một thủ đoạn phòng ngự không tệ!" Phong Nhựt cảm thán một tiếng rồi lấy Mộc Linh Thạch ra bắt đầu tu luyện Thanh Mộc Linh Quyết.

Đã liên tiếp mười ngày Phong Nhựt không hề rời khỏi phòng nửa bước, mà vẫn giữ trạng thái tu luyện, bây giờ hắn đã cảm nhận sâu sắc được tai hại do việc pháp lực không đầy đủ mang đến, ở trong Khô Mộc Hải nguy cơ tứ phía này, cho dù chỉ một lần gặp nguy hiểm cũng khó giữ được mạng nhỏ.

Dưới áp lực như thế, Phong Nhựt rốt cục cũng đã tăng tu vi lên đến Luyện Khí hậu kỳ như mong muốn. Đương nhiên là do trước đó hắn đã đề thăng tu vi đến mức tối hậu, bằng không thì chẳng thể nào thăng cấp chỉ trong mười ngày này.

Việc thăng cấp lên Luyện Khí hậu kỳ không chỉ gia tăng tu vi cho Phong Nhựt mà còn trực tiếp giúp cho pháp lực của hắn vận hành càng lúc càng linh hoạt hơn, độ tinh thuần của pháp lực tăng lên gần một nửa, sức tấn công cũng tăng vọt.

Có thể nói rằng ba cấp của Luyện Khí kỳ về bản chất không khác nhau nhiều, đều lấy việc gia tăng lượng của pháp lực, độ tinh thuần của pháp lực làm mục tiêu, cuối cùng khi tổng lượng và độ tinh thuần đạt đến một mức cực hạn nào đó sẽ tiến lên Trúc Cơ kỳ, hay nói cách khác chính sự thay đổi của lượng cuối cùng sẽ dẫn đến sự nhảy vọt của chất!

Dẫu vậy, với tư cách là giai đoạn tiếp cận Trúc Cơ kỳ cao nhất nên ở một mặt nào đó Luyện Khí hậu kỳ đã sở hữu một ít đặc điểm của Trúc Cơ kỳ, chẳng hạn như trên phương diện tấn công, pháp lực phát ra có thể tăng vọt lên chỉ trong một thời gian ngắn, thậm chí có thể đem pháp lực toàn thân thi triển ra trong chớp mắt, do đó có thể làm cho lực công kích lập tức tăng đáng sợ lên vài lần, thậm chí mười mấy lần.

Cũng chính bởi vì đặc điểm này, Luyện Khí hậu kỳ cũng có thể tu luyện các loại pháp thuật tiêu hao rất nhiều pháp lực như Ngự Kiếm Thuật hay các loại pháp thuật cao cấp.

Tất nhiên, không phải tất cả tu sĩ Luyện Khí kỳ đều có khả năng đó, trong chuyện này còn liên quan đến việc điều khiển pháp lực thành thạo này nọ..., chẳng hạn như trong tình huống hai tu sĩ có tổng lượng pháp lực xấp xỉ nhau, thì người mạnh hơn chắc chắn là tu sĩ có thể khống chế pháp lực trọn vẹn chính xác hơn, bởi vì càng khống chế pháp lực chính xác bao nhiêu thì càng có thể giảm sự tiêu hao của pháp lực đi bấy nhiêu!

Dù rằng từ trước tới nay Phong Nhựt luôn chú ý việc khống chế chính xác pháp lực, nhưng dựa vào tình hình ở Trần Thiên Tông thì ở phương diện này hắn cũng chỉ có thể xem như trung cấp thôi. Chẳng hạn với Băng Sương Kiếm Khí, dù bây giờ hắn đã là Luyện Khí hậu kỳ thì cũng chỉ có thể thi triển liên tục mười lần, còn các cao thủ ở Trần Thiên Tông như Cảnh Tam bình thường đều có thể thi triển ra trên mười lần.

Cũng chính vì vậy nên trong thực chiến hắn luôn cố gắng tránh thi triển ra Băng Sương Kiếm Khí.

Dẫu vậy thì cũng chẳng phải Phong Nhựt không có điểm mạnh, bởi vì có Mộc linh thạch nên pháp lực bị tiêu hao trong khi thi triển pháp thuật Thanh Tỳ Trìền sẽ giảm hẳn, tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ khác có thể thi triển hai đến ba lượt cũng đã rất không tệ rồi, nhưng hiện tại hắn có thể thi triển trên mười lần!

Thế nên mục tiêu bây giờ của Phong Nhựt là học xong pháp thuật tiến cấp của Thanh Tỳ Trìền, chính là Thập Trượng Thanh Tỳ!

"Thình thình! Thình thình...!"

Ngay khi Phong Nhựt đang cẩn thận cân nhắc thì cửa phòng chợt bị người ta gõ mấy cái.

"Ai vậy? Có chuyện gì không?" Phong Nhựt thoáng không vui sẵn giọng hỏi, hắn ở đây đã bỏ tiền ra thuê rồi nhưng giờ chưa đến kỳ hạn, lại bị quấy rầy như thế này thì thật là vô lí.

"Ha ha! Phong Nhựt sư đệ có đó chứ, ta là Bát Ngự đây, mấy ngày trước đã dọn vào đây nên mới mạo muội đến quấy rầy một chút. Không biết Phong Nhựt sư đệ có tiện hay không, tại hạ muốn thỉnh giáo đôi chút tâm đắc về phương diện trận pháp!" Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo vang dội.

"Bát Ngự? Thỉnh giáo trận pháp? Người này thật đúng là âm hồn bất tán mà!" Phong Nhựt nhú mày rồi nói luôn: "Rất xin lỗi, hiện giờ ta không rảnh, mời các hạ trở về cho!"

Nghe thấy lời này của Phong Nhựt, Bát Ngự ngoài cửa vẫn không lui bước mà cười ha hả, nói tiếp: "Phong Nhựt sư đệ có gì khó nói sao? Chúng ta đều là đệ tử cùng tông, phải giúp đỡ lẫn nhau chứ, nếu sư đệ có gì khó khăn cứ nói ra, ta sẽ không đứng nhìn đâu! Hơn nữa, hai hôm vừa rồi đã có mấy Thương hội đến đây, chẳng lẽ sư đệ không muốn ra ngoài đi dạo một phen à, có lẽ sẽ phát hiện ra pháp khí thật tốt nào đó".

"Thương hội?" Phong Nhựt thoáng trầm ngâm, hẳn thực không muốn bỏ qua cơ hội này, có điều trên người hắn thật sự ngoài Ngũ Hành thạch cấp thấp thì không còn vật gì có giá trị, đi cũng vô ích thôi.

"Ồ, thực ra vẫn có thể thử với cái kim độc của bộ cạp kia xem, thứ này hẳn là có chút giá trị đây!"

Nghĩ tới đây, Phong Nhựt liền đứng dậy, đảo mắt qua khắp nơi, thấy rằng linh khí mỏng manh tụ lại trong phòng mười ngày qua đã tan đi hơn phân nửa, sau đó hắn mới yên lòng bám quyết khởi động trận pháp mà đi ra khỏi phòng riêng.

Vừa thấy Phong Nhựt bước ra, tinh quang lập tức lóe lên trong mắt Bất Ngự, hắn liền cười ha ha rồi nói: "Thì ra hơn mười ngày gần đây Phong Nhựt sư đệ đang tu luyện, chúc mừng chúc mừng... Sư đệ có thể tiến cấp lên Luyện Khí hậu kỳ thì tất nhiên thực lực sẽ tăng mạnh!"

"Khách sáo rồi!" Phong Nhựt thờ ơ nhìn lướt qua Bất Ngự một cái rồi liền quay người bước ra ngoài. Hôm nay, trong lối đi đã được đặt thêm mấy viên Dạ Quang Châu nên cũng không tối như cũ nữa.

Hắn tiến vào căn phòng kia, nhưng lần này không trông thấy Thiên Sơn và đám nữ nhân kia nữa, có lẽ bọn họ đang tập trung trong đại sảnh rồi cũng nên. Tuy nhiên lúc này tên Bất Ngự kia cũng không đi ra theo, Phong Nhựt chỉ hơi trầm ngâm rồi bước tiếp ra ngoài.

Ra đến bên ngoài này quả nhiên thấy náo nhiệt hơn mấy ngày trước, còn xuất hiện thêm nhiều gương mặt xa lạ nữa. Phong Nhựt nhìn xung quanh thấy bên dưới viên Dạ Quang Châu không lồ có ba tu sĩ trung niên đang ngồi xếp bằng ở một chỗ, bên cạnh họ có một vòng người vây quanh, không cần nói cũng rõ ba người này chính là đại diện của ba Thương hội rồi.

Nhưng ba người cũng không bày các loại vật phẩm ra trước mặt, mà nếu có người nào cần thì sẽ lấy từ ra từ Thất Lưng trữ vật, ngoài ra bọn họ còn thu mua các loại tài liệu từ trong tay những người bị lưu đây.

Phong Nhựt dạo qua một vòng, cuối cùng dừng lại trước mặt tu sĩ trung niên có ít khách hàng nhất, rồi hắn lấy chiếc kim đuôi của bộ cạp ra.

"Kim độc bò cạp, lấy từ linh thú cấp bốn, cực độc, có thể dùng để luyện chế kiếm, giá thị trường là một trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp!" Người nọ hồ hững nhìn thoáng qua, mặt không đổi sắc mà nói ngay, hiển nhiên loại hàng này hắn đã gặp qua nhiều.

"Một trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp ư? Sao thế được?" Phong Nhựt sững sờ, dù rằng hắn không hiểu lắm nhưng giá cả thu mua tài liệu linh thú cấp bốn trong chợ không thấp, chiếc kim độc này có thể nói là vật có giá trị nhất trên người Khô Mộc Độc Hạt, trong mắt hắn thế nào cũng phải có giá trên năm trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp.

"Sao lạ không được! Vốn muốn tới Khô Mộc Hải này, Thương hội đã phải trả một cái giá khá lớn thì giá cả sao có thể giống với bên ngoài được!" Nam tử trung niên nói không chút khách khí.

Nghe vậy, Phong Nhựt cũng chỉ có thể im lặng. Thương hội này cũng quá mập mờ rồi, với cái giá ép chảy ra nước thê này tất nhiên hắn sẽ không bán, nên hắn dứt khoát cầm chiếc kim đuôi của bò cạp kia về.

"Đợi chút!" Lúc này nam tử trung niên kia chợt kêu một câu, sau đó chăm chú xem xét chiếc kim đuôi bò cạp độc này, hơn nửa ngày trời sau, hắn mới hơi kinh ngạc mà nói: "Đây là kim đuôi bò cạp mẹ, tốt! Một ngàn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, ta mua!"

Phong Nhựt còn chưa kịp gật đầu đồng ý thì một giọng nói như sấm rền đột nhiên cất lên, "Một ngàn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp ư? Trương Dịch, Thái Bắc Thương Hội các ngươi cũng thái quá nhỉ, khinh thường Khô Mộc Hải chúng ta không có người biết giá sao?"

Cùng với giọng nói này, một nam tử thân hình cao lớn với vẻ mặt kiêu ngạo đang sải bước đi tới, người này chính là Bá Thiên, một trong ba tên đầu sỏ của Pháo đài cô Khô Mộc này.

"Tiểu huynh đệ, hai ngàn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp đi, ta muốn cái kim đuôi bò cạp mẹ này!" Bá Thiên dùng sức vỗ một cái lên vai Phong Nhựt, giọng nói rất khí khái.

"Hai ngàn viên?" Phong Nhựt thoáng sững sờ, có chuyện gì đang xảy ra, không phải chỉ là một chiếc kim đuôi bò cạp mẹ thôi sao? Nhưng cái giá hai ngàn viên đúng là không tệ, sao hắn có thể từ chối đây? Ngay khi hắn đang chuẩn bị gật đầu đồng ý, giọng nói ồm ồm của Thiên Sơn chợt vang lên trong sảnh.

"Bá Thiên, ngươi như vậy mới gọi là khinh người không biết! Tiểu huynh đệ, bản thân chiếc kim đuôi bò cạp mẫu cũng không có giá trị gì nhưng nó lại có thể dẫn dụ Bộ Cạp Vương cấp bảy bên trong Khô Mộc Hải xuất hiện đấy, chỉ có điều là bên trong Khô Mộc Hải này rất ít gặp bò cạp mẫu, cho nên giá trị của chiếc kim đuôi bò cạp mẫu này có thể còn hơn xa hai ngàn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp đây!"

Trong khi nói, thân hình Thiên Sơn cũng đã xuất hiện ở trước mặt mọi người

Q.1 - Chương 110: Thập Trượng Thanh Ti

Bá Thiên cười lạnh lùng, tia sáng từ ánh mắt như hóa thành thực thể quét sang Phong Nhựt, rõ ràng hắn thấy đã nắm chắc mười phần rồi.

Thiên Sơn mỉm cười, như vô tình nói thêm một câu nhưng gần như làm đảo ngược toàn bộ cục diện. "Không biết Bá Thiên đạo hữu nắm chắc mấy thành có thể săn giết được Bọ Cạp Vương? Đương nhiên, nếu quả thực đội săn bắn của ngươi có thể làm được thì cứ coi như ta chưa nói gì, có điều ta nghĩ sẽ ở một bên để xem phong thái tuyệt thế của Bá Thiên đạo hữu đây".

Nghe được lời này của Thiên Sơn, vẻ mặt của Bá Thiên hơi biến sắc, đúng như lời nàng nói, dù đội săn bắn của hắn rất mạnh nhưng nếu như muốn săn được Bọ Cạp Vương cấp bảy thì phải tốn rất nhiều công sức, hơn nữa có người của Thiên Sơn ở bên cạnh để ý chăm chăm thế này lại là một chuyện khác rồi, ai biết các nàng có tính toán ăn hôi hay không?

Hơn nữa bên trong Khô Mộc Hải này còn có một thế lực khác, kẻ luôn tự cho mình là đối xử hiền lành với mọi người, nhưng trên thực tế còn âm độc tàn nhẫn hơn tất cả, đó chính là Hình lão đầu, quả thật hắn muốn chiếm một mình đúng là không dễ.

Vừa nghĩ tới đây, Bá Thiên lập tức thay đổi sang bộ mặt tươi cười, "Không biết Thiên Sơn đạo hữu có đề nghị gì hay hơn không?"

"Rất đơn giản, chúng ta hợp tác, tuy rằng thu hoạch mỗi người đều ít hẳn nhưng ít ra có thể bảo đảm an toàn, ngươi thấy thế nào, Bá Thiên đạo hữu?" Thiên Sơn nói rất dứt khoát.

"Ha ha! Rất tốt! Vậy cứ thế đi!" Bá Thiên cười ha ha, tiện tay liền ném ra một Túi càn khôn chứa sẵn Ngũ Hành thạch cho Phong Nhựt, sau đó lập tức thu lấy chiếc kim đuôi bọ cạp kia.

Đối với tất cả những diễn biến này tất nhiên Phong Nhựt không có ý kiến gì, bởi vì hiện tại ngay cả linh thú cấp năm hắn cũng không thể đối phó nổi, huống chi đây là Bọ Cạp Vương cấp bảy, nếu có thể thu được hai ngàn viên Ngũ Hành thạch ngoài ý muốn thì đã mừng lắm rồi!

Phong Nhựt cất xong túi Ngũ Hành thạch kia, hắn lập tức tránh sang một bên, còn Bá Thiên và Thiên Sơn cũng nhanh chóng rời đi, hiển nhiên là đi thương lượng về việc phân chia Bọ Cạp Vương cấp bảy đó, sau khi họ rời khỏi thì cả đại sảnh cũng trở lại sự náo nhiệt vốn có.

Về phần Phong Nhựt, cũng không có nhiều người để ý đến hắn, vì dù hắn có thể săn được con bọ cạp mẹ hiếm thấy kia, nhưng ai cũng nghĩ do may mắn chứ không liên quan đến thực lực.

Sau khi đi một vòng loanh quanh bốn phía, Phong Nhựt lại đến trước quầy hàng của một Thương hội, hắn thoáng do dự rồi mới hỏi.

"Ta muốn mua ngọc giản pháp thuật, không biết ở đây có bán không?"

"Ngọc giản pháp thuật à, tất nhiên có, ở chỗ này ta có tất cả các loại ngũ hành pháp thuật cơ bản, không biết là ngươi muốn mua loại nào?" Nam tử trung niên ngồi xếp bằng nhìn qua có vẻ tinh ranh, đôi mắt sáng lên nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Phong Nhựt một lượt, "Nhưng mà ta phải nói trước, nếu như ngươi dùng linh thạch để trả thì giá có thể được giảm ba thành so với thị trường bên ngoài, còn nếu như ngươi dùng Ngũ Hành thạch để trả thì giá sẽ gấp ba so với bên ngoài đây, ngươi có ý kiến gì không?"

"Đắt gấp ba sao? Quả nhiên là gian thương!" Phong Nhựt nhìn không được thăm mắng một câu, nhưng hắn cũng chẳng có cách nào khác vì sở dĩ những Thương hội như bọn họ bắt chấp nguy hiểm tới đây là để thu mua các loại linh thạch mà!

"Ta muốn mua khẩu quyết pháp thuật Thập Trượng Thanh Ti, cần bao nhiêu Ngũ Hành thạch?" Tuy biết rõ sẽ bị làm thiệt nhưng Phong Nhựt nhất định phải học Thập Trượng Thanh Ti, nếu không có mạng để giữ thì tất cả cũng trở nên vô dụng!

"Thập Trượng Thanh Ti? Ha ha! Nhìn không ra vị đạo hữu này chí khí rất cao! Nghe cho kỹ đây, bình thường mà nói trên thị trường có giá khoảng một vạn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, cho nên giờ ngươi muốn mua là phải trả ba vạn viên Ngũ Hành thạch, tất nhiên nếu như trong tay đạo hữu có linh thạch thì chỉ cần mười viên linh thạch hạ phẩm là đủ!" Nam tử trung niên kia cười hí hóp nói.

"Ba vạn viên! Nói đùa gì vậy!" Phong Nhựt như người bị dội một chậu nước lạnh từ trên đỉnh đầu xuống, số lượng này sợ rằng hắn phải dốc sức liều mạng trong mười năm mới có thể kiếm được.

Nhìn nam tử lâu cá cười gian manh, Phong Nhựt thật muốn đấm cho hắn một phát.

"Coi như các ngươi giỏi đi!" Rơi vào đường cùng nên hắn cũng chỉ có thể rời đi, xem ra trong vòng mười năm nữa hắn sẽ không có cách nào để kiếm được Thập Trượng Thanh Ti rồi!

"Tiểu huynh đệ, ngươi muốn tu luyện Thập Trượng Thanh Ti sao?"

Đang lúc buồn bực thì bóng người Kỳ Tương lại xuất hiện trước mặt Phong Nhựt, nhìn dáng vẻ của hắn thì có lẽ vết thương đã khôi phục.

"Ồ, là Kỳ lão ca, thương thế của ngươi đã khỏi hoàn toàn rồi! Xin chúc mừng nhé!" Phong Nhựt niềm nở.

"Ừm, không tệ, vậy mà đã tiến vào Luyện Khí hậu kỳ rồi, thảo nào ta nghĩ tại sao mười ngày nay không thấy bóng dáng ngươi, còn đang hơi lo lắng chút, giờ thì tốt rồi!" Kỳ Tương nhìn lên nhìn xuống đánh giá Phong Nhựt một phen, rồi ha ha cười nói, sau đó lại khẽ nháy mắt một cái.

"Tiểu huynh đệ, qua bên này nói chuyện đi!"

Kỳ Tương nói xong, liền dẫn đầu bước về phía đường hầm do Bá Thiên quản lý, Phong Nhựt hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đi theo.

Sau khi đi vào trong một gian phòng kín, Kỳ Tương mới cười nói: "Tiểu huynh đệ nếu muốn tu luyện Thập Trượng Thanh Ti thì chắc là đã nắm chắc, về phần ngọc giản pháp thuật thì không cần phải đi mua đâu, ta tu luyện chính là Thập Trượng Thanh Ti, ngươi hãy chờ ta một chút, ta sẽ chép cho ngươi một bản là được!"

Vừa nghe Kỳ Tương nói như thế Phong Nhựt liền mừng rỡ, thực ra hắn cũng đã biết Kỳ Tương có thể thi triển Thập Trượng Thanh Ti từ lâu, nhưng có điều hắn và đối phương quan hệ không mật thiết lắm nên không tiện mở miệng, dù sao loại ngọc giản pháp thuật này đều có giá rất cao, không ai sẵn lòng làm thế cả.

"Vậy xin cảm tạ Kỳ lão ca! Chờ khi nào ta kiếm đủ một vạn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp sẽ trả lại cho lão ca."

"Ha ha! Không cần ta vốn nợ ngươi một ơn huệ mà, lần này coi như trả hết!" Kỳ Tương cười nhạt một tiếng, tiện tay lấy ra một thanh ngọc giản trông để sao chép.

Chỉ trong chốc lát, từng luồng ánh sáng màu xanh từ bên trong ngọc giản bay lên không, rồi biến thành những sợi tơ xanh đầy trời, các sợi tơ này nhìn qua trông rất linh hoạt, trong nháy mắt đã tạo ra vô số hình thái kỳ dị, Phong Nhựt dùng ánh mắt quan sát một lượt, thấy rõ uy lực của đám tơ xanh này phải mạnh hơn dây leo do Thanh Ti Triển tạo ra ít nhất mấy lần, hơn nữa nhìn bộ dáng cũng cứng cáp hơn, một khi đối thủ bị trói buộc thì có muốn trốn thoát cũng khó khăn.

Tơ xanh đầy trời uốn lượn trong không trung tròn thời gian một tuần trà, mới hóa thành vô số điểm sáng màu xanh chui vào trong ngọc giản trông rỗng, mà lúc này đây, sắc mặt Kỳ Tương đã trắng bệch như tờ giấy! Hiển nhiên việc sao chép pháp thuật đẳng cấp cao như thế này cũng không đơn giản gì, trách sao lại được giá bán cao hơn cả vạn Ngũ Hành thạch cấp thấp.

"Kỳ lão ca, ngươi không sao chứ?" Phong Nhựt hơi xấu hổ nói, nhưng đồng thời trong lòng cũng thêm kính nể Kỳ Tương, mình và hắn cũng chỉ quen biết qua loa, nhưng không ngờ hắn có thể tiêu hao một lượng lớn pháp lực để sao chép ngọc giản pháp thuật cho mình, từ đó có thể thấy được cách đối nhân xử thế của hắn.

"Ha ha! Không có việc gì! Thực ra bản thân ta cũng chưa thực sự tu luyện thông suốt Thập Trượng Thanh Ti, nếu không thì cũng chẳng đến nỗi chật vật đến thế!" Kỳ Tương bâng quơ phát tay áo, rồi lập tức trao thanh ngọc giản đã sao chép thành công kia cho Phong Nhựt.

"Bên trong này còn có một ít linh ngọc của ta, ngươi không ngại thì cứ tham khảo, có điều loại pháp thuật cao cấp này tiêu hao quá nhiều pháp lực, trước mắt ngươi không nên tùy tiện thi triển, nếu có thể thì nên phối hợp chiến đấu cùng người khác, bởi vì một khi thi triển nó ra ngươi sẽ chẳng khác nào mất khả năng chiến đấu. Nhớ lại lúc trước, ta cũng vì tiêu hao hết pháp lực nên mới bị trọng thương như thế này, nếu không phải do Xa Hoài dốc sức liều mạng cứu được, thì đã không còn mạng gắp mặt như thế này đâu!"

"Vâng! Ta hiểu rồi!" Phong Nhựt trịnh trọng gật đầu nói, điều quan trọng này hắn đương nhiên hiểu rõ, vì thế nếu không tuyệt đối nắm chắc thì cứ thi triển Thanh Ti Triển là tốt nhất!

"À, đúng rồi... ở đây ta còn có hơn mười viên linh sa, Kỳ lão ca cứ nhận lấy trước, còn cả Ngũ Hành thạch cấp thấp này nữa!"

Bất ngờ nhận được chỗ tốt như thế, tất nhiên Phong Nhựt rất cảm kích, hắn lập tức đưa ra mười viên linh sa đã thử nghiệm lúc trước, đây là những hạt cát bình thường sau khi được đặt cạnh Mộc linh thạch trong mấy canh giờ liền tự động biến thành linh sa, cho nên đối với hắn thứ này lấy hoài không cạn, dùng mãi chẳng hết!

"Ồ! Hơn mười viên? Tiểu huynh đệ, ngươi lấy được từ đâu vậy?" Điều này khiến cho Kỳ Tương cũng kinh ngạc, do hắn có tu vi Trúc Cơ kỳ nên chỉ cần không bị thương thì sẽ dễ dàng kiếm được linh sa, nhưng Phong Nhựt trong thời gian ngắn lại có thể kiếm được nhiều như vậy quả thật khá tài giỏi.

"Hắc! Cũng chẳng có gì đâu, do may mắn mà thôi, ta kiếm được khi giết con bọ cạp mẹ đó" Phong Nhựt thuận miệng đáp.

Kỳ Tương khẽ gật đầu, cũng không từ chối, một lát sau hắn mới nói tiếp: "Tiểu huynh đệ hay là như vậy đi, ta đến nói với Bá Thiên lão đại một chút, để cho ngươi gia nhập vào đội săn bắn của chúng ta, như vậy thì dù ngươi thi triển Thập Trượng Thanh Ti cũng chẳng cần phải lo lắng gì nữa!"

"Ách ! Điều này..." Phong Nhựt khó xử lắc đầu, "Kỳ lão ca, thực ra ta chỉ muốn yên ổn vượt qua mười năm lưu đày này mà thôi, có lẽ với thực lực của ta sẽ không có vấn đề gì đâu, cho nên ta không muốn mạo hiểm!"

Thực ra đề nghị này đối với người lưu đày khác thì cực kỳ tốt, nhưng Phong Nhựt vốn đã có kế hoạch riêng, huống chi hắn cũng không muốn bị mọi người biết rõ bí mật của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 1: Nhìn Thấu

Phong Nhựt từ chối lời đề nghị của Kỳ Tương một cách nhã nhặn, sau đó hắn cũng đứng dậy cáo từ, rồi quay về lại chỗ ở tĩnh thất của mình, tuy nhiên ngay khi hắn đánh ra bí quyết trận pháp để chuẩn bị tiến vào thì trong lòng không khỏi kinh hãi.

"Không đúng, chẳng ngờ Trận pháp Chính Phản Như Sơn của mình lại bị người khác động tay động chân vào thế này".

Bởi vì gần đây Phong Nhựt bố trí trận pháp đều dùng tâm niệm để khắc trận, vì vậy cách thức hắn lập trận khác hẳn với những người khác, về điểm này người khác không thể nào cảm nhận được, và cũng không cách nào che giấu được cảm giác của hắn. Mà hiện nay tòa Trận pháp Chính Phản Như Sơn ở trong tĩnh thất này tuy không thấy có điểm gì sơ xuất, nhưng vấn đề là không phải do chính bản thân hắn tự tay bố trí.

Thoáng hít sâu một hơi, trước mắt Phong Nhựt lập tức hiện lên một gương mặt mà hắn cực kỳ chán ghét, đó là Bất Ngự.

Nhưng sắc mặt của Phong Nhựt lúc này thoáng biến đổi một chút, sau đó khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lập tức hắn không hề do dự mà triển khai ra luân pháp thuật.

Sau khi Phong Nhựt tiến vào trong tĩnh thất, hắn liền nhanh chóng dò xét toàn bộ tĩnh thất qua một lần, nhưng cuối cùng cũng không phát hiện ra chút lạ thường nào.

Nhưng tình hình càng kỳ lạ như thế thì mức độ nghi kỵ trong lòng Phong Nhựt càng dâng cao.

Hắn dám khẳng định rằng lúc trước tòa Trận pháp Chính Phản Như Sơn cũng không phải bị người ta phá vỡ, bởi nếu như vậy thì nhất định phải lưu lại rất nhiều dấu vết.

Nhưng hiện tại mọi thứ bên trong tĩnh thất đều rất bình thường, dường như trận pháp này đã bị một cao thủ nào đó phá giải, rồi sau đó mới mô phỏng lại y chang như hình thái ban đầu, kẻ tiếp một lần nữa bố trí lại trông giống như đúc. Có thể nói khả năng bắt chước này đã đạt tới trình độ cực cao, nếu như không phải Phong Nhựt gần đây đều dùng tâm niệm để khắc trận pháp, chắc chắn không thể nào nhận ra điểm sơ hở.

Mà càng làm cho Phong Nhựt cảm thấy kinh hãi chính là, từ lúc hắn rời khỏi nơi này cho đến khi trở lại chỉ mới mất khoảng hai tuần trà, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể làm được đến tình trạng thế này, ắt hẳn người đó có kinh nghiệm về trận pháp đã đạt đến cảnh giới cao thủ rồi, bởi vì ít ra cho tới lúc này Phong Nhựt vẫn chưa làm được.

Thế nhưng Bất Ngự làm như vậy có dụng ý gì? Hay là hắn muốn luận bàn trận pháp với mình? Nhưng hắn làm sao biết được trình độ trận pháp của mình như thế nào chứ? Không lẽ chỉ bằng vào một tòa Trận pháp Chính Phản Như Sơn này mà có thể nhìn ra sao?

Còn hai người Diêu Hưng và Bất Ngự mới đến Pháo đài cổ Khô Mộc nữa, dường như bọn họ ngay từ đầu đã nhận ra ngay mình là đệ tử lưu đầy của Trần Thiên Tông rồi, tại sao bọn hắn không tụ tập với nhóm năm người Tàn sư huynh kia mà lại chủ động làm quen với mình?

"Không đúng, khẳng định bọn hắn đã nhận ra mình ngay từ đầu rồi, ít nhất là vì mình mà đến đây" Phong Nhựt bỗng nhiên nghĩ đến trước kia bản thân bị Mạc Ngôn ám hại, trong đó chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

"Mạc Ngôn? Mạc Ngôn..., ta hiểu rồi"

Trong đầu Phong Nhựt bỗng nhiên linh quang chợt lóe lên, hắn vừa nghĩ ra được vấn đề mấu chốt, thì ra Bất Ngự chính là Mạc Ngôn.

"Mạc Ngôn... Bất Ngự. Bất Ngự... Mạc Ngôn. Thì ra là thế, thật sự không nghĩ tới các ngươi lại tìm đến nơi này. Thật sự không biết các ngươi quá mức tự đại, hay là cho rằng bản thân ta trời gà không chặt. Đáng giận thật!"

Phong Nhựt cắn răng nhủ thầm, bọn chúng thật đúng là khinh người quá đáng mà.

Thật lâu sau Phong Nhựt mới hít sâu một hơi, rồi tạm thời áp chế lại lửa giận trong lòng, hiện tại hắn không nên làm việc quá lỗ mãng, chưa vội nói đến bên người Mạc Ngôn còn có một tên cao thủ Trúc Cơ sơ kỳ bảo hộ, mà chỉ cần Mạc Ngôn có pháp thuật Xuyên Vân đã cực kỳ khó đối phó rồi, cho dù hiện tại hắn có vận dụng Mộc Sát Kiếm Khí đi nữa, cũng chưa chắc có thể giành được ưu thế, có thể đây cũng là nguyên nhân chính để Mạc Ngôn dám nghênh ngang xuất hiện.

Chỉ có điều Phong Nhựt cảm thấy hết sức kỳ quái, đó là bởi vì theo như lúc trước hắn đã từng suy đoán thì Mạc Ngôn rõ ràng muốn đưa hắn vào tử địa mà, nếu như thế hắn cần gì phải phí nhiều công sức như vậy, với thực lực của hắn lại có Diêu Hưng liên thủ nữa, thì ngay lúc ở Tiếp Thiên Phong có

thể xuống tay truy sát mình rồi.

Còn nữa, dường như giữa hần và Mạc Ngôn cho tới bây giờ cũng chưa có bất kỳ xích mích gì kia mà, thậm chí lúc trước hần đã từng nghe nói về tài nghệ về trận pháp của Mạc Ngôn mà vẫn chưa có cơ hội gặp qua đối phương nữa, như vậy vì nguyên do gì mà Mạc Ngôn đi đối phó với mình?

"Chẳng lẽ là bởi vì bộ Ngũ Kiếm thuật khiếm khuyết này sao?" Phong Nhựt nhíu mày lắm bầm, nghe nói Thu Ngọc với Mạc Ngôn có quan hệ thân thiết, nhưng nếu như Thu Ngọc hoài nghi mình là người đoạt được bộ Ngũ Kiếm thuật đó, thì đúng là một lý do chính đáng để Mạc Ngôn ra tay đối phó mình, nhưng vấn đề ở chỗ bộ Ngũ Kiếm thuật này chẳng qua cũng chỉ là vật ban thưởng cho nhiệm vụ mà thôi, đáng giá cho hần giống trống khua chiêng như thế sao?

Nhưng trong đó còn một vấn đề mấu chốt mà hần không thể hiểu rõ, đó là hai người bọn Mạc Ngôn và Diêu Hưng nhọc công chạy tới Khô Mộc Hải này làm gì, hơn nữa bọn họ vẫn chưa lập tức động thủ với mình mà tìm cách len vào trong tỉnh thất để thăm dò, như vậy nhất định là do bọn họ còn muốn tìm kiếm hoặc muốn xác định một thứ gì đó.

"Chẳng lẽ do mình thu thập Tiên Thiên Mộc Sát rồi sau đó giúp cho linh mộc sống lại sao?"

Đột nhiên Phong Nhựt lập tức nghĩ đến chỗ mấu chốt của vấn đề, hần nhớ rất rõ ràng là sau một thời gian bế quan ngẩn ngui, bởi vì linh khí trong sân ngày càng dồi dào dẫn đến một ít linh khí bị tiết ra bên ngoài, do đó về sau hần bố trí lại Trận pháp Chính Phản Như Sơn nên linh khí mới không tiết ra ngoài nữa.

Vốn hần cũng không để việc này ở trong lòng, nhưng do linh khí bị tiết ra ngoài không nhiều lắm, hơn nữa vị trí sân viện cũng rất vắng vẻ, đồng thời với tư chất năm người bọn Đồng Tiểu Doãn thì không cách nào nhận định được, nhưng trong khoảng thời gian này do Thu Ngọc đã hoài nghi, cho nên cũng làm cho Mạc Ngôn nghi ngờ mà theo dõi mình.

Sở dĩ Mạc Ngôn không động thủ ở Tiếp Thiên Phong cũng bởi vì hần nghĩ rằng bí mật này không phải là chuyện nhỏ, do không muốn làm kinh động tới những người khác nên hần mới dùng kế sách hãm hại Phong Nhựt để ép tiến vào Sinh Tử Điện, rồi bị lưu đầy đến Khô Mộc Hải, sau đó hần mới đi theo sau vào.

Nghĩ tới đây Phong Nhựt đã xâu lại tất cả các ý niệm lại với nhau và đã phần nào nhìn thấu được đối phương. Hiện tại chính hần cũng không khỏi bội phục tên Mạc Ngôn có tâm kế ngoan độc thế này, gã hành sự cẩn thận, hơn nữa toàn bộ kế sách thật sự không chê vào đâu được, có thể nói nếu không phải do một sơ hở nhỏ từ Trận pháp Chính Phản Như Sơn này, hần cũng khó mà đoán được hết toàn bộ sự tình vốn nhìn thoáng qua như không hề liên quan với nhau, nếu không thì chắc chắn sẽ có một ngày hần thật sự bị Mạc Ngôn âm toán chết ngắt rồi.

"Tên Mạc Ngôn này, người phải chết! Hơn nữa mình nhất định phải ra tay trước, nếu không bản thân đừng mong có chút cơ hội chiến thắng nào".

Phong Nhựt hít sâu một hơi, quả thật Mạc Ngôn vô cùng đáng sợ, hần còn sống ngày nào thì mình sẽ bị bóng ma này đeo bám bắt an chừng đó, may mắn một điều là hiện tại Phong Nhựt chưa hần không có ưu thế, bởi vì lúc này Mạc Ngôn vẫn chưa biết được mình đã khám phá ra bộ mật thất của hần.

Nhưng ra tay như thế nào lại một vấn đề nan giải bởi vì lúc nào cũng có Diêu Hưng ở bên cạnh, Phong Nhựt chỉ cần lộ ra chút sơ hở nhỏ thôi chắc chắn phải ăn quả đắng tiêu đời ngay.

"Ây da, thực lực của mình vẫn còn quá yếu".

Trầm ngâm hồi lâu, Phong Nhựt vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào cả, bởi vì dù muốn thế nào đi nữa hần không thể nào thông qua cánh cửa Diêu Hưng được.

"Thôi được rồi, trước hết học cho xong Thập Trượng Thanh Ti cái đã rồi nghĩ tiếp, cùng lắm thì trong khoảng thời gian này không ra ngoài là được. Vừa nghĩ đến tính cách cẩn thận của Mạc Ngôn, Phong Nhựt nghĩ có lẽ tên đó không đến mức vội vã ra tay đâu".

Vừa nghĩ đến đây, Phong Nhựt liền bố trí thêm một lần nữa bên trong tòa Trận pháp Chính Phản Như Sơn này, dù sao hần làm vậy cũng có thể bảo đảm hơn một chút, với lại một khi xuất hiện biến cố thì hần cũng có thể nhanh chóng dời mắt trận lên người mình, sau đó dùng để ngăn cản được một lát.

Sau khi bố trí xong hết thảy, Phong Nhựt mới bắt đầu khoanh chân ngồi xuống, rồi bắt đầu tổng khứ toàn bộ những bất an, sợ hãi, nôn nóng và phần nộ trong lòng ra, sau đó điều chỉnh cho tâm tư sáng suốt như gương, cho đến khi không còn gút mắc gì nữa mới lấy ra thanh ngọc giản chứa pháp thuật Thập Trượng Thanh Ti.

Phong Nhựt tiện tay đánh ra một đạo pháp lực, tuy bên trên ngọc giản này cũng chưa thấy hiện ra bất kỳ chữ gì, nhưng đã xuất hiện vô số sợi thanh ti bay phát phối, trông thật giống như những cánh liễu rủ tung bay trong gió, nhìn qua tựa như mềm yếu vô lực, nhưng lớp lớp, liên miên không dứt.

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh ngọc giản trong mắt Phong Nhựt dường như hóa thành một không gian vô cùng rộng lớn, ở bên trong đó chỉ có duy nhất những sợi Thanh Ti vô tận mới là chúa tể, mặc cho hần dụng tâm suy nghĩ, nhưng trong nhất thời cũng không cách nào nắm giữ được quy luật.

"Đây là loại pháp thuật tiến cấp của Thanh Ti Triền sao?" Phong Nhựt nhìn không được mà cảm thán, thời điểm lúc trước hần tu luyện Thanh Ti Triền không hề cảm thấy khó khăn nào, nhưng hiện tại Thập Trượng Thanh Ti lại không ngờ lại khó đến thế. Phong Nhựt khẽ nhắm hai mắt lại, rồi dần ổn định nội tâm có vẻ hơi bị tán loạn.

Nhưng biến hóa của Thanh Ti thật sự rất khó nhớ, đến một lúc sau Phong Nhựt cũng đành phải tạm dừng lại, sau đó nghỉ ngơi trong chốc lát lại tiếp tục

suy nghĩ.

Cứ như thế sau mấy canh giờ, cả người Phong Nhực đều mệt mỏi..., nhưng hắn vẫn chưa tìm ra bí quyết nào cả, ngay cả tham khảo qua những kinh nghiệm của Kỳ Tương cũng không có hiệu quả.

"Thật sự không xong rồi, vấn đề nằm ở chỗ nào đây?"

Phong Nhực có vẻ không cam tâm bèn thở dài tự nhủ: "Thập Trượng Thanh Ti quả không hổ là pháp thuật tiên cấp, so ra nó khó hơn nhiều pháp thuật loại cơ bản".

"Không lẽ... hướng suy nghĩ của mình đã sai ngay từ đầu rồi sao". Trầm mặc hồi lâu Phong Nhực bỗng nhiên nhớ ra điều gì, bên trong ngọc giản này dường như sinh ra một không gian vô cùng to lớn, đồng thời những Thanh Ti trong cõi thiên địa này có nhiều vô số kể, nhất thời muốn nhớ hết những biến hóa của Thanh Ti này đúng là chuyện hoang đường.

Dựa theo ghi chép về kinh nghiệm của Kỳ Tương, rõ ràng hắn cũng chỉ mới miễn cưỡng tìm được quy luật rồi ghi nhớ vài trăm kiểu biến hóa của Thanh Ti, sau đó dùng pháp lực thâm hậu làm cơ sở mà cưỡng ép thi triển pháp thuật đó ra, nhưng mỗi lần thi triển Thanh Ti này chưa bao giờ vượt qua trăm sợi cả, mặc dù là vậy khi hắn thi triển ra Thập Trượng Thanh Ti thì năng lực trời buộc cũng thật là khủng bố.

Nhưng rõ ràng phương pháp của Kỳ Tương không thể thích hợp với Phong Nhực, bởi vì hắn chưa có pháp lực thâm hậu để làm căn cơ, cho dù có miễn cưỡng thi triển ra đi nữa, cũng không đạt được mục đích của hắn.

"Biến hóa... hết thấy đều là biến hóa. Vì sao chính mình không chủ động điều khiển những biến hóa này?" Trước mắt Phong Nhực bỗng nhiên sáng ngời, tựa như đã nghĩ tới được vấn đề mấu chốt rồi.

"Nếu như những biến hóa do chính tay mình nắm giữ thì mình cần gì nhớ đến những thứ biến hóa có sẵn đó chứ, bởi vì tất cả đều là do mình khống chế, muốn biến hóa như thế nào là có thể làm được như thế, cho nên quan trọng nhất không phải là vô số những Thanh Ti đó, mà chính là những con gió vô hình đã tác động lên Thanh Ti".

Suy nghĩ cẩn thận điều này khiến cho Phong Nhực lập tức cảm thấy tỉnh ngộ hẳn ra, sau đó hắn nhìn lại thanh ngọc giản, quả thật có nhiều chỗ cảm thụ rất khác biệt so với trước kia, lúc trước hắn chỉ đơn thuần dùng lực mô phỏng lại những biến hóa của Thanh Ti, tất nhiên với lượng pháp lực hiện tại của hắn thì làm sao có thể đủ quay vòng cho được, thế nhưng từ khi nắm bắt được vấn đề mấu chốt này, hắn cứ dựa theo như thế mà dẫn dắt.

Cứ thế vô hình chung hắn không còn là người đứng ngoài quan sát nữa, mà trở thành người điều khiển trực tiếp.

"Thập Trượng Thanh Ti, thì ra là thế!" Phong Nhực bỗng nhiên thì thào khe khẽ, mà sau khi hắn dứt lời thì theo đó có một chiếc bóng màu xanh từ trong tay hắn uốn lượn xoắn ra, trong giây lát đã tạo thành một bức màn xanh lá, bức màn này từ xa nhìn lại trông rất giống như ngàn vạn cánh liễu đang buông rủ xuống, rồi theo gió thổi qua cứ nhộn nhạo hẳn lên. Nếu nhìn kỹ lại thì nó là một vùng mỏng lung, tựa như sương mù mờ mịt.

Nhưng Phong Nhực biết rõ, chỉ cần hắn ra lệnh, lập tức vùng sáng xanh đó có thể xuất hiện tùy ý, hơn nữa so ra hoàn toàn khác với pháp thuật Thanh Ti Triền. Lúc này hắn có thể trực tiếp thao túng những sợi Thanh Ti mảnh khảnh này, cho dù có bị địch nhân chặt đứt đi nữa cũng có thể sinh sôi trở lại.

Về điều này rõ ràng Thanh Ti Triền không cách nào làm được, bởi vì một khi Thanh Ti Triền được phóng xuất ra là không thể khống chế được nữa, nếu như bị chặt đứt thì tức khắc sẽ mất đi hiệu quả.

"Kỳ Tương nói quả không sai, pháp thuật tiên cấp không ngờ có uy lực thần kỳ đến thế, thật sự không biết uy lực của bốn loại pháp thuật tiên cấp còn lại kia sẽ ra sao nữa?"

Phong Nhực tỏ vẻ cảm khái hơi lắc đầu, tay phải hắn nhẹ nhàng vung lên lập tức có gần trăm sợi Thanh Ti mảnh khảnh bắn ra, tức khắc để lại một vùng xanh lá trên vách tường của tinh thất.

"Một đợt Thập Trượng Thanh Ti có uy lực vô cùng bất phàm, có thể hoàn toàn trói chặt một con linh thú tứ cấp, đáng tiếc là tiêu hao pháp lực cũng quá lớn. Với thực lực bản thân lúc này cũng chỉ có thể liên tục thi triển được hai lần mà thôi, cho nên nếu không phải lúc trọng yếu thì tốt nhất không nên vận dụng tới". Thoáng thờ nhẹ ra một hơi, trong nội tâm Phong Nhực cũng ổn định hơn rất nhiều, dù sao thì Mạc Ngôn và Diêu Hưng đã gây ra áp lực cho hắn quá lớn, nếu nói không khẩn trương thì có vẻ chẳng thật lòng chút nào.

Có thể nhờ vậy mà khiến cho hắn càng kích thích thêm chiến ý. "Sự việc này không thể kéo dài ra nữa, nếu không tình hình sẽ quá muộn màng, càng chậm thì mọi việc đối với bản thân mình lại càng bất lợi. Mặc kệ thế nào chẳng nữa phải mau chóng hành động thôi, nhưng nên thừa dịp hai người bọn họ tách ra mới có thể ra tay được, hơn nữa tốt nhất không nên làm kinh động đến đám người Thiên Sơn để tránh mang đến hậu họa".

Trong bóng tối, Phong Nhực bỗng nhiên mở ra hai mắt ra, nếu như hắn tính không sai thì hiện tại chính là lúc mặt trời lặn, có lẽ đám người Bá Thiên và Thiên Sơn đã chuẩn bị bắt đầu xuất phát rồi, dường như đợt này bọn họ tiến hành săn giết Bò Cạp Vương thất cấp thì phải.

Thời điểm hắn muốn tiến hành cuộc chiến sinh tử cũng sắp bắt đầu, mà chiến trường được chọn lại ở ngay tại gian tinh thất này. Bởi vì thực lực của hắn cho dù có tăng trưởng hơn nữa, cũng đều khó có khả năng vượt qua được sự hợp sức của hai người bọn Mạc Ngôn và Diêu Hưng, hơn nữa trận sinh tử này không cách nào tránh khỏi, cho nên hắn cứ ở tại chỗ này mà thiết lập trận pháp.

Về phần mấu chốt để hắn thủ thắng lần này cũng rất đơn giản, đó chính là mấy ngày trước hắn trong lúc vô tình lĩnh ngộ được Lưu Vân trận pháp.

Phong Nhựt hít sâu một hơi, ánh mắt hắn xuyên thấu qua màn đêm rồi nhìn về phía trước, hẳn cơ hồ tượng tượng được Mạc Ngôn và Điều Hưng đang chú ý tới từng cử động của hắn.

Mà bây giờ, việc đầu tiên hắn muốn làm là... dụ rắn rời hang.

Bạn đang đọc truyện *Phong Nhựt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 2: Cái Chết Của Mạc Ngôn

Từ một vết hào quang tỏa ra dần dần sáng lên, bỗng nhiên trong tĩnh thất xuất hiện một luồng linh khí tuy không dồi dào cho lắm nhưng lại khá tinh thuần, mà nơi nguồn linh khí này được phát ra chính là viên Mộc Linh thạch của Phong Nhựt, à... phải gọi là Mộc Linh tinh mới đúng!

Cũng do Phong Nhựt đã từng thử nghiệm qua, hiện tại hắn ít ra đã nắm chắc được tám phần để khẳng định về viên Mộc Linh thạch này, quả thật nó rất giống với viên Linh tinh mà Kỳ Trương đã nói. Trong một thời gian nhất định, vật này có khả năng làm cho những hạt cát bình thường hóa thành Linh sa, và càng thêm kỳ diệu chính là từ lúc hắn tới Pháo đài cổ Khô Mộc này, không ngờ lượng linh khí bên trong viên Mộc Linh thạch chẳng những không giảm đi, mà ngược lại còn gia tăng lên hết sức quý dị.

Ngay lúc này Phong Nhựt đang chủ động phát tán ra linh khí từ viên Mộc Linh thạch này để dẫn dụ Mạc Ngôn tới, do gần đây Mạc Ngôn vẫn cứ chần chừ chưa thấy ra tay, nhất định là gã muốn tìm hiểu cho rõ rốt cuộc mình đã vận dụng cách nào để làm cho Linh mộc sống trở lại, cho nên gã mới tìm cách lập lại trận pháp Chính Phản Như Sơn thế này. Dù gì đi nữa, sau này gã không cần phải tìm cách theo dõi tĩnh thất của Phong Nhựt nữa, mà gã sẽ là người đầu tiên phát giác ra dao động của linh khí trong tĩnh thất.

Đương nhiên đây chỉ là phòng tuyến thứ nhất mà Phong Nhựt âm thầm bố trí thôi, trong tĩnh thất này hắn đã bày ra thêm sáu bộ trận pháp Chính Phản Như Sơn, điều đáng nói là dường như hắn đã tiêu hao toàn bộ số Ngũ Hành thạch thuộc tính thổ rồi. Hiện tại tất cả sáu bộ trận pháp Chính Phản Như Sơn đều ở trạng thái tạm đóng, chỉ cần hắn ra lệnh sẽ tức khắc dùng tốc độ cực nhanh của tiến trình niệm khắc mà tùy ý kích phát trận pháp.

Mạc Ngôn mà dám chui vào hắn sẽ tận dụng cơ hội bất ba ba trong lộ ngay lập tức.

Dù cho Mạc Ngôn có đi cùng Điều Hưng xâm nhập vào trận pháp đi nữa Phong Nhựt cũng không cần phải quan tâm. Theo những gì Mạc Ngôn đã bố trí bấy rập từ trước đến giờ, rõ ràng gã đó tuy có mưu kế vô cùng kín kẽ nhưng lại quá mức cẩn thận, phong cách hành sự của gã là phải chắc chắn tính toán thành công tuyệt đối mới được, cho nên gã mới tận dụng khả năng về trận pháp mà lạng lẹ lên vào, hay nói cách khác là hắn đã tổn không biết bao tâm cơ để tái tạo lại trận pháp Chính Phản Như Sơn này.

Tuy nhiên qua đó có thể thấy rõ Mạc Ngôn rất tự phụ vào thực lực của gã, cơ bản không coi Phong Nhựt ra gì, dù sao đi nữa pháp thuật Xuyên Vân cũng nào phải hư danh.

Tuy nhiên do không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên Phong Nhựt lưu tâm chuẩn bị trước vài thứ.

Khoảng chừng sau thời gian pha một chén trà, tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn trong căn tĩnh thất này bỗng nhiên thoáng dao động, tức khắc thấy một bóng người lạng lẹ xuất hiện không hề phát ra tiếng động nào, nếu thật sự lúc này Phong Nhựt đang tu luyện thì chắc chắn hẳn không thể nào phát hiện ra tình trạng nguy hiểm này rồi.

Nhờ vào tia sáng yếu ớt phát ra từ Mộc Linh tinh, có thể thấy được bóng người đó đúng là Mạc Ngôn và được thay tên bằng Bất Ngữ, lúc này gã nhìn thấy viên Mộc Linh tinh được đặt không xa trước mặt Phong Nhựt, gã lập tức chụp thẳng tới trước bằng một tốc độ nhanh tựa tia chớp, cơ hồ đồng thời ngay lúc này trong tĩnh thất cũng xẹt qua năm luồng sáng vàng chói rồi phóng thẳng tới Phong Nhựt, thì ra đây chính là pháp thuật Xuyên Vân có uy danh hiển hách.

"Điều Hưng ! Ra tay mau !" Thân thể còn lơ lửng trên cao tức thì Mạc Ngôn quát lớn một tiếng, hiển nhiên hắn tuy có tự phụ nhưng tính cẩn thận đã thành thói quen nên lập tức báo cho Điều Hưng đang ở bên ngoài.

Nhưng ngay lúc này phát sinh ra chuyện lạ, đầu tiên trước mặt thân thể của Phong Nhựt bỗng nhiên xuất hiện một tấm chắn ba mặt do quang sáng màu vàng hội tụ lại, nó ngăn chặn trực diện năm luồng sáng vàng chói kia.

Kế tiếp viên Mộc Linh tinh phát ra ánh sáng xanh mờ ảo kia giống như tự mọc ra cặp cánh, rồi bay vút vào trong ngực áo của Phong Nhựt.

Dường như ngay lúc này, Điều Hưng ở bên ngoài đang xông thẳng vào trong nhưng tức thời bị một quang sáng màu vàng đất đánh văng trở lại, quang sáng này đúng là trận pháp Chính Phản Như Sơn mà trước đó Phong Nhựt đã bố trí sẵn.

Trong nháy mắt đã phát sinh biến hóa thể này, quả thực khiến cho người ta phải hoa mắt lên cả, dù rằng Mạc Ngôn vô cùng tự phụ nhưng cũng bị toát ra mồ hôi lạnh ngắt. Bởi vì mới trong thời gian rất ngắn thôi mà Phong Nhữc đã phóng xuất ra được pháp thuật Thuần Tường rồi, hơn nữa còn có thể kích phát luôn cả trận pháp Chính Phán Như Sơn nữa chứ, quả thật có thể dùng từ ‘nhẹ nhàng như gió’ để hình dung cho hàng loạt thao tác liên tục của Phong Nhữc, nếu đổi lại là gã thì e rằng chẳng thể làm nổi.

Tuy thế Mạc Ngôn phản ứng lại cũng cực nhanh, gã biết rằng lúc này thân phận đã bị bại lộ, nên không do dự chút nào bèn quay người nhanh chóng thoái lui về sau, một phần do gã đã phóng xuất ra một lần pháp thuật Xuyên Vân rồi, hơn nữa Phong Nhữc lại có pháp thuật Thuần Tường phòng hộ, vì thế nhất thời gã rơi vào thế hạ phong cho nên mới gọi thêm Điều Hưng tiến vào hợp lực phá trận Chính Phán Như Sơn này, rồi tìm cách bắt lấy Phong Nhữc.

Đáng tiếc Mạc Ngôn mới quay người định lui ra thì tức khắc bị thêm một quang ảnh sáng vàng đất chặn lại, rõ ràng đây cũng là chỗ trận pháp thứ hai đã được Phong Nhữc bố trí sẵn.

"Mạc Ngôn! Ngươi tới số rồi!"

Lúc này Phong Nhữc mới quát một tiếng lạnh lẽo, hần giương tay ra tức thì xuất hiện hai sợi Thanh Tỳ Thiên, bởi vì lúc này có tên Trúc Cơ sơ kỳ Điều Hưng đang đứng bên ngoài, nên hần không dám thi triển ra pháp thuật Thập Trượng Thanh Tỳ.

“Hừ ! Cờ như ngươi còn kém lắm ! Hãy giao vật kia ra đi ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!”

Phát hiện đường lui đã bị ngăn cản, nhưng Mạc Ngôn rất quyết đoán bèn rút thanh kiếm khảm trên lưng xuống, “Soạt soạt...” chỉ bằng hai nhát kiếm thôi gã đã chặt đứt Thanh Tỳ Thiên của Phong Nhữc. Hiện tại hần chỉ cần tranh thủ kéo dài được một lát là đủ, tuy lực phòng ngự của trận pháp Chính Phán Như Sơn này rất kinh người, nhưng với thực lực của Điều Hưng thì không cần đến thời gian uống nửa chén trà nhỏ sẽ phá vỡ hai tòa trận pháp này, mà cho dù không được đi nữa chẳng lẽ tốn thêm chút ít thời gian cũng không giải quyết được sao?

“Hắc hắc...! Trước hết ngươi hãy nghĩ tới việc còn mạng rồi khỏi đây không đã rồi nói sau! Ngân Giáp, ra tay nào!”

Vừa quát lên một tiếng lớn, tức thời thanh kiếm trong tay Phong Nhữc hóa thành một trận cuồng phong công kích thẳng về hướng Mạc Ngôn, dù sao hiện tại hần còn pháp thuật Thuần Tường hỗ trợ phòng ngự nên không cần lo lắng quá mức, hơn nữa điều quan trọng nhất là trong tình thế này cực kỳ chật chội, nếu Mạc Ngôn muốn tận dụng ưu thế tốc độ để chiếm ưu thế cũng khó mà làm được, nhất thời tình hình hai bên trở nên giằng co nhau.

Thừa cơ hội này, Ngân Giáp Thiên Thủ đã được Phong Nhữc âm thầm bố trí sẵn trong góc tĩnh thất lập tức bắn ra vài sợi tơ nhện, trong nháy mắt quấn lấy đôi chân của Mạc Ngôn lại.

“Muốn đánh bại ta à, nằm mơ đi! Thiên Liệt kiếm khí!”

Mạc Ngôn bỗng nhiên điên cuồng quát lớn, chỉ thấy thanh kiếm trong tay gã bất chợt bộc phát ra một tầng ánh sáng vàng chói rộng tới mấy trượng, những tia sáng này tựa như ngàn vạn lưỡi đao sắc bén rất giống nhau, những nơi nào nó đi qua lập tức nơi đó trở nên hoang tàn đổ nát, Phong Nhữc đang ở rất gần chỗ đó nên hần có cảm giác như bị xé nát ra, nhất thời hần sợ quá bèn vội vàng lui về phía sau.

Tuy nhiên Mạc Ngôn thừa dịp men theo thể kiếm đang quét tới, gã tức khắc chém gãy thanh kiếm tam phẩm của Phong Nhữc thành hai đoạn! Sau đó lia đường kiếm xuống phía dưới lập tức dễ dàng chặt đứt luôn mấy sợi tơ nhện của Ngân Giáp Thiên Thủ.

“Không xong rồi ! Kiếm khí của gã thuộc hàng tứ phẩm! Nhưng lại được cường hóa thêm Ngũ Hành thạch thuộc tính kim rất hiếm thấy!” Trong thâm tâm của Phong Nhữc thoáng lộ vẻ kinh hãi, hần tính toán ngàn vạn lần nhưng không ngờ tới tên Mạc Ngôn này có tiền tài lớn đến thế, e rằng ngay cả những tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường cũng khó mà khoa trương đến như vậy!

Ngay lúc này ở toàn trận pháp Chính Phán Như Sơn ngay phía ngoài cùng kia đã sắp bị phá vỡ, trước mắt sẽ bị Điều Hưng sớm phá tan mà thôi! Nhất thời Phong Nhữc lại hoàn toàn rơi vào thế hạ phong!

“Hắc hắc... Phong Nhữc! quả nhiên ngươi không làm ta phải thất vọng, thậm chí còn cực kỳ vui mừng nữa là đằng khác. Thật không ngờ ngươi hiểu được cách khắc trận bằng tâm niệm, khiến ta hâm mộ ngươi quá đi! Tuy nhiên nếu vẫn cứng đầu không chịu giao vật đó ra, thì hôm nay ngươi đừng hòng sống sót rồi khỏi chỗ này!”

Lúc này thế cờ đã mất quân bình, nhưng không hiểu sao Mạc Ngôn vẫn chưa lập tức kết thúc mà còn thoải mái nói chuyện thể này.

“Hừ ! Muốn kéo dài thời gian sao? Nhìn ngươi chẳng khác nào nó mạnh nhưng hết đà rồi”. Phong Nhữc hừ lạnh một tiếng, lập tức bắt quyết trận pháp đánh ra lần nữa, nhất thời tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn thứ ba bắt đầu kích phát. Vì thế Điều Hưng muốn tiến vào trong đành phải tốn hao thêm chút thời gian nữa mới được, mà quan trọng hơn hết là gã vận dụng thể công mạnh như thế ắt sẽ nhanh chóng tiêu hao hết pháp lực trong cơ thể.

Vừa thấy cảnh này thần sắc của Mạc Ngôn lập tức biến đổi, quả đúng như lời của Phong Nhữc mới nói, gã này vốn đã phóng thích ra pháp thuật Xuyên Vân rồi, sau đó còn thi triển thêm chiêu có uy lực cực lớn như Thiên Liệt kiếm khí nữa, tuy gã đã chặt gãy được thanh kiếm tam phẩm của Phong Nhữc, nhưng có thể trong cơ thể hần không còn thừa lại bao nhiêu pháp lực cả.

"Mạc Ngôn, ngươi chết đi !"

Ngay lúc này Phong Nhữc không để cho Mạc Ngôn có cơ hội kịp thở dốc, tức khắc thi triển ra hai sợi Thanh Tỳ Thiên nữa, rồi ném nhanh tay thanh kiếm gãy về phía trước, đồng thời Ngân Giáp Thiên Thủ đang ở góc phòng cũng phun ra thêm vài sợi tơ nhện.

Tuy nhiên những đòn công kích này cũng chỉ có mục đích làm cho Mạc Ngôn bị phân tâm mà thôi, đòn sát thủ chính thức của Phong Nhựt chính là Mộc Sát kiếm khí.

“Ha ha... Phong Nhựt! ngươi đã mất đi kiếm khí rồi thì còn đồ chơi nào gây được tổn hại đến ta chứ! Tỉnh dùng răng cắn à?”

Vừa thấy Phong Nhựt ném thanh kiếm gãy đi, hiện tại hai tay hắn không một tác sát vậy mà cũng vọt lên đánh tiếp, tình huống này khiến cho Mạc Ngôn không khỏi tức cười ha ha, lập tức ánh sáng vàng chói trên thanh kiếm của gã lóe lên, nhất thời mấy sợi dây trời và đám tơ nhện của Ngân Giáp Thiên Thủ bị đứt văng tán loạn, còn thanh kiếm gãy thì chỉ cần gã tránh qua một phát là xong.

Kế tiếp thanh kiếm của Mạc Ngôn liền điểm xéo lên, gã vận chuyển toàn bộ pháp lực hiện có tập trung hết vào thanh kiếm, lập tức quang sáng vàng chói càng thêm rực rỡ soi rọi cả gian tĩnh thất sáng rực như ban ngày, quả thật gã vô cùng chắc chắn rằng đòn Thiên Liệt kiếm khí này sẽ phá vỡ được phòng ngự của pháp thuật Thuần Tường, bởi vì Ngũ Hành thạch thuộc tính Kim có đặc tính uy lực đứng mãnh, không có gì là khó phá cả!

“Người đáng chết ắt hẳn phải là ngươi !”

Mạc Ngôn nghe rằng ra cười một tiếng đồng thời vung mạnh thanh kiếm trong tay về phía trước, nhắm hướng đâm mạnh vào cánh tay không tác sát của Phong Nhựt đang trên đà lao tới, tuy nhiên ngay lúc quang sáng vàng chói chuẩn bị phá vỡ pháp thuật Thuần Tường thì gã chợt phát hiện ra trên mặt của Phong Nhựt thoáng hiện ra nụ cười quỷ dị. Rồi không chờ cho Mạc Ngôn kịp thời phản ứng, gã cảm nhận được ngay cần cổ của mình hơi mát lạnh, dường như vừa có vật gì đó mới đâm xuyên qua cổ vậy. Ngay lúc này toàn thân gã giống như bị ếm tà mà mọi động tác thường ngày tựa như bị dừng hẳn vậy, ngay cả quang sáng vàng chói cũng ngừng càng ảm đạm dần.

“Đây là... chuyện gì đang xảy ra ?” Mạc Ngôn có vẻ hoảng sợ đồng thời trong đầu cứ tự hỏi mãi câu thắc mắc đó, rồi sau đó hắn chợt loáng thoáng nghe được một câu nói của ai đó rất là quen thuộc.

“Sai rồi ! Người đáng chết, chính là ngươi !”

"Rầm...!"

Ngay lúc thủ cấp của Mạc Ngôn rơi xuống đất, cũng là lúc ở chỗ Phong Nhựt đã bố trí sẵn hai tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn kia đã bị Diêu Hưng công phá rồi, quả thật người này có thực lực rất mạnh mẽ. Do trận pháp Chính Phán Như Sơn hoàn toàn có khả năng ngăn chặn được linh thú cấp năm công phá vào trong một thời gian ngắn, không ngờ người này chỉ tốn không tới ba mươi nhịp thở đã phá vỡ trận pháp, đáng lý ra với thực lực của đại đa số tu sĩ Trúc Cơ kỳ thì cũng khó mà thực hiện dễ dàng như thế được, nhưng không ngờ người này chỉ sử dụng chưa tới ba mươi nhịp thở, từ đó có thể khẳng định tên Diêu Hưng quả này thật có thực lực rất mạnh.

“Đáng tiếc thật, mặc kệ ngươi có dây dưa thế nào đi nữa, rõ ràng ngươi đã thua rồi!” Phong Nhựt chậm rãi nhặt lên thanh Kiếm khí tứ phẩm của Mạc Ngôn, hắn lộ vẻ mỉm cười rồi bảo thế, hiện tại hắn hành sự rất đơn giản, cũng do Diêu Hưng không rõ Mạc Ngôn sống chết thế nào, hiện tại gã chỉ còn cách dùng hết sức để phá tan những tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn trùng trùng điệp điệp ở phía trước và tìm cách cứu viện.

Nhưng vấn đề là Phong Nhựt bố trí tổng cộng tới sáu tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn, cho dù tên Diêu Hưng này có thực lực mạnh tới đâu đi nữa, chỉ cần sau khi phá tan toàn bộ những trận pháp đó thì cơ thể gã còn đọng lại bao nhiêu pháp lực chứ?

Phong Nhựt thật sự rất nghi ngờ và đầy vẻ chờ mong !

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Xuất Hết Vốn Liếng.

Diêu Hưng vốn là người rất tự phụ với thực lực bản thân, từ trước tới giờ gã luôn là người nổi bật trong đám sư huynh đệ ở Trần Thiên Tông, chẳng những do tư chất của gã rất ưu tú mà quan trọng hơn hết là được 'nấp dưới bóng một tán cây'khá lớn.

Vì thế trong khi phần lớn các sư huynh đệ còn phải chật vật lo toan đủ mọi tài liệu tu tiên thì gã đã vượt lên trước một bước, do có đủ thời gian tu luyện nên rất nhanh đã tiến cấp vào Trúc Cơ kỳ, nhờ thế còn nhận được sự chiếu cố từ tầng lớp cao cấp của môn phái.

Tuy nhiên Diêu Hưng cũng không vì thế mà đắc ý quên lợi, gã càng tranh thủ ôm chặt hơn gốc cây có tán rộng kia, rốt cuộc gã cũng đạt được ý nguyện khi trở thành thủ hạ thân tín của Mạc Ngôn, gã biết rõ một điều chỉ cần không mắc phải sai lầm nào thì tương lai trên con đường tu luyện sẽ thông dong tiến bước.

Lúc này Điều Hưng bỗng nhiên có cảm giác vô cùng bất ổn, bởi vì một người thông minh xuất chúng, lại mưu kế thâm sâu, tính toán khó lường và anh minh thần võ như Mạc thiếu gia đây, bỗng nhiên bị một tên rác rưởi chẳng có chút danh tiếng gì tính kế ngược lại.

Thật ra thì đến tận bây giờ Điều Hưng vẫn chưa rõ rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào? Hiện tại trong đầu gã rối tinh rối mù cả lên!

Chỉ trong tích tắc thôi, đối phương đã tách gã và Mạc Ngôn ra rồi, sau đó dù đã liều mạng công kích để phá vỡ một tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn, nhưng vẫn còn một trận pháp nữa đang đón chờ gã!

Gã thật sự không rõ là trong một căn phòng nhỏ thế này, sao lại bố trí nhiều tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn đến thế?

"Tiểu tử kia thật đáng chết mà! Ta phải băm nguoi ra vụn khúc! Phải phanh thây xé xác nguoi ra! Phải quăng nguoi vào vạc dầu sôi mới được!"

Điều Hưng vừa phẫn nộ ngửi ngửi, vừa dốc hết sức liều mạng công kích vào trận pháp Chính Phản Như Sơn trước mặt, đối mặt với tình huống này gã thật sự không thể không hết sức liều mạng. Do bị trận pháp ngăn trở, nên cơ bản gã không biết được bên trong đang xảy ra chuyện gì, mặc dù gã rất tin tưởng vào thực lực của Mạc Ngôn, thế nhưng chưa thấy tận mắt thì làm sao dám khẳng định được?

Chẳng may Mạc Ngôn xảy ra chuyện xui rủi gì thì sao?!?, chưa vội đề cập tới chuyện gã sẽ bị những trường bối trong Mạc gia xử tội ra sao, chỉ cần nhắc tới kẻ háo sắc, tàn độc như huynh trưởng của Mạc Ngôn thôi đã khiến cho gã muốn sống không được, chết cũng chẳng xong, huống chi là nấc thang tiến bước của gã đều nằm hết trên số phận của Mạc Ngôn này.

"Mạc thiếu gia à! Ngán vạn lần cầu xin nguoi đừng gã phải bắt tróc gì, cho dù có bị trọng thương đi nữa cũng được mà!"

Trong lòng Điều Hưng liên tục cầu nguyện, những đòn công kích của gã lại càng dồn dập và ác liệt, kế tiếp gã không ngừng tung ra Ngự kiếm thuật vốn cực kỳ tiêu hao pháp lực. Lúc này thật sự gã chẳng cần giữ lại pháp lực làm gì nữa, trong đầu gã chỉ nghĩ tới làm sao nhanh chóng phá nát được tòa trận pháp chết tiệt này là xong, còn cái đồ cặn bã ở bên trong kia thật không có thời gian đầu mà quan tâm tới nữa.

"Rầm rầm..."Theo đó vang lên một âm thanh thật lớn, tức khắc tấm màn ánh sáng vàng đất nọ rốt cuộc cũng tiêu tan.

"Mạc thiếu gia ! Mạc..." Điều Hưng lo lắng cất tiếng gọi âm ỉ, nhưng bất chợt gã im bặt vì trước mắt lại xuất hiện thêm một tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn nữa!

Tên tiểu tặc Phong Nhựt kia, đừng để lão tử bắt được nguoi, nếu không rút gân thì cũng lột da nguoi ra cho xem!"

Lúc này Điều Hưng đã giận dữ kịch liệt lắm rồi, bởi đây đã là tòa trận pháp phòng ngự thứ tư, có trời mới biết rốt cuộc tên khốn kia muốn làm gì chứ?

"Ngũ Lôi Pháp Giới! Phá cho ta!"

Thật sự Điều Hưng đã bất chấp mọi thứ rồi! Khuôn mặt của gã vốn nhăn nhó vì giận dữ nay liền trở lại bình thường, rồi gã quát lớn một tiếng lập tức phóng ra Ngũ Lôi Pháp Giới vốn có lực công kích hết sức mạnh bạo, song gã phải trả một giá rất lớn đó là pháp lực trong cơ thể lập tức bị tiêu hao đi hơn phân nửa.

"Rầm rầm..."Đúng là uy lực của Ngũ Lôi Pháp Giới này thật khủng bố, vì thế lần này đã phá vỡ tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn rất dễ dàng.

"Mạc thiếu gia! Mạc..."

Tức thời sắc mặt của Điều Hưng trắng bệch như tờ giấy, cơ thể khẽ run rẩy như muốn khóc nức đi, thật không còn cách nào khác bởi vì gã vẫn chưa thấy được bóng dáng của Mạc Ngôn, ngược lại có thêm một tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn từ từ hiện ra. Hiện tại Điều Hưng không còn hơi sức đâu nữa để nguyên rửa, cho dù gã là cao thủ Trúc Cơ sơ kỳ có pháp lực thâm hậu đi nữa, nhưng không thể chịu đựng nổi khi liên tiếp phá vỡ năm tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn.

Tuy nhiên gã còn được quyền chọn lựa nữa sao ?

"Mạc thiếu gia! Nguoi nhất định phải chờ ta!"

Nét mặt của Điều Hưng tràn đầy vẻ giận dữ, gã lấy từ trong Thất lung trữ vật ra một thứ rộng chừng ba ngón tay, chiều dài khoảng bốn tấc, toàn bộ được bao phủ bởi một tầng ánh sáng xanh nhạt, trông giống như một tờ giấy mỏng vậy. Ngay khi vật đó vừa xuất hiện bất chợt cảm nhận được không khí xung quanh dường như bị ngưng kết lại thành từng đóa hoa tuyết, chỉ cần như thế thôi biết ngay vật này có uy lực rất mạnh rồi.

Điều Hưng liền tập trung toàn bộ tia pháp lực còn sót lại, lập tức gã dùng cánh tay phải bắt quyết, sau đó giương tay ném ra thứ đồ vật trông tựa như trang giấy kia.

"Ngưng nước thành băng! Linh phù phá băng! Nổ cho ta!"

Dựa theo câu nói của Điều Hưng bỗng nhiên trang giấy đó hóa thành một vùng sương mù xanh thẫm, kế theo đó quảng sương mù này tức khắc động lại thành khối hàn băng.

Nói thấy chậm nhưng mọi việc xảy ra rất nhanh, lúc này chỉ nghe một tràng âm thanh xé gió "Soạt, soạt, soạt..." vang lên, lập tức khối hàn băng thật to lớn bỗng biến thành cả trăm mũi băng trụ to bằng ngón tay, dài chừng nửa xích, rồi bay về bốn phương tám hướng như muốn nổ tung lên, những mũi

băng trụ nọ bay đi với tốc độ cực nhanh, tạo ra lực công kích mãnh liệt thật sự khó tưởng tượng nổi, dường như chỉ trong chớp mắt trận pháp Chính Phán Như Sơn ở phía trước đã hoàn toàn bị phá vỡ, thậm chí có một ít băng trụ bay tứ tán xung quanh, tức khác trên người Diêu Hưng bị trúng ba bốn mũi gươm đó.

Còn Phong Nhữc đang ở phía trong cũng bị hơn chục mũi băng trụ đâm thẳng vào, nếu không nhờ hiệu quả của trận pháp Chính Phán Như Sơn ngăn lại bớt lực đạo của những mũi băng trụ này, thì chỉ với lực phòng ngự của phù trận Thuận Tường thôi ắt hẳn sẽ biến thành con nhím đầy gai nhọn mất.

"Ày da! Đây là thần thông gì vậy ? Thật đáng sợ!" Phong Nhữc trải qua một lúc kinh sợ khiếp vía, hẳn nhận thấy tên Diêu Hưng này quả nhiên không hề đơn giản chút nào.

Dù vậy hiện tại không phải là thời điểm tỏ ra kinh ngạc, ngay lúc tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn thứ sáu bị phá vỡ, Phong Nhữc định lập tức bỏ chạy ra ngoài thì tình huống trước mắt lại khiến cho hắn khó mà tin được. Lúc này kẻ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ như Diêu Hưng đây, ấy lại cứng đờ người như thoát lực mà té ngã xuống đất, trên người còn để lại dấu vết hai ba lỗ thủng do lúc này bị mấy mũi băng trụ đâm vào, có lẽ loại thần thông khủng bố như thế dùng để tấn công từ xa thôi, nhưng vì tên Diêu Hưng này bất đắc phải dỡ móc ra phá trận nên mới bị mang họa như vậy!

Nhìn qua sắc mặt tái nhợt của Diêu Hưng, thấy rõ ràng toàn bộ pháp lực của gã ắt hẳn đã bị tiêu tán sạch sẽ rồi.

"Hắc hắc...! Xem ra mình chuẩn bị chẳng thừa chút nào, không ngờ bỏ công ra bố trí sáu tòa trận pháp kia lại mang đến kết quả mỹ mãn thế này, đúng là thắng không cần đánh mà!" Phong Nhữc cười hắc hắc với vẻ tinh ranh, nói thật kết thúc có hậu thế này chính hẳn còn không đoán trước được nữa kia.

Phong Nhữc thoáng ngó qua tên Diêu Hưng đang lộ vẻ trần ngập oán hận, hẳn không cần tốn hơi làm gì nữa lập tức xuất kiếm hạ sát luôn gã đó. Thật ra chuyện này rất công bằng, ai bảo bọn Mạc Ngôn ngấm ngầm bày mưu ma chước quỷ làm gì, nên bây giờ mới bị lật thuyền trong mương. "Ày da, tới lúc thu hoạch rồi!" Phong Nhữc thốt ra một câu cảm thán đầy vẻ tận hưởng.

"Thanh kiếm tứ phẩm này hẳn đã sử dụng Ngũ Hành thạch trung phẩm thuộc tính Kim để cường hóa rồi, cho nên lúc thi triển mơ hồ nghe được tiếng sấm nổ đi đùng, nếu như đưa pháp lực vào đó sẽ phát ra Diệu Kim kiếm khí vô cùng sắc bén, chắc chắn... trách sao chỉ trong thoáng chốc đã chém đứt thanh kiếm tam phẩm của mình ra làm hai khúc rồi!"

Lúc này ở trong tình thất, tâm trạng Phong Nhữc thật vui vẻ khi đánh giá qua chiến lợi phẩm đợt này, còn thi thể của Mạc Ngôn và Diêu Hưng đều bị hắn dùng Ngũ Hành thạch thuộc tính Hỏa đốt cháy tiêu tán, hơn nữa những dấu vết của trận chiến kỳ rồi cũng bị xóa sạch, quả thật từ giờ trở đi ở Khô Mộc Hải này kẻ như chưa từng xuất hiện hai người bọn họ.

Về việc có ai hoài nghi hay không thì Phong Nhữc cũng không cần quá lo lắng, ở cái nơi Pháo đài cổ Khô Mộc này hầu hết những kẻ lưu đây đều tựa như con ốc còn khó mang nổi vỏ ốc nữa kia (DG: ý bảo không lo nổi bản thân), ai lại đi chú ý đến hai gã chẳng liên quan tới mình, ngay cả bọn người Thiên Sơn đi nữa cũng chẳng thêm quan tâm tới làm gì.

Chính vì thế cho dù Mạc Ngôn có hậu thuẫn tại Trấn Thiên Tông thì cũng khó lòng điều tra ra được, đương nhiên lại càng không nghi ngờ đến hắn, huống chi Mạc Ngôn cũng không tiết lộ bí mật kia với ai khác. Hơn nữa có ai tin rằng một tên tiểu tử Luyện Khí hậu kỳ thấp kém như hắn, có thể tiêu diệt được một gã cao thủ Trúc Cơ sơ kỳ có thực lực không tầm thường chút nào, nói thật đến ngay cả Phong Nhữc cũng không tin cơ mà.

"Hắc hắc..., từ nay về sau ta sẽ cho người mang họ Phong luôn!" Một luồng kiếm phong sắc bén nhẹ nhàng bắn ra, lập tức phát lên một tiếng sấm cực kỳ réo rắt vang vọng xung quanh.

"Tốt thật! Quả nhiên không hổ danh là Bôn Lôi kiếm!" Phong Nhữc tỏ vẻ hưng phấn mà khen ngợi, đây chính là thanh kiếm tứ phẩm hàng thật giá thật đây sao! Nên biết rằng trong Tu Tiên giới thì ngoại trừ những tu sĩ Kim Đan kỳ vốn có phi kiếm ra, tất cả các loại kiếm đều chia làm năm cấp độ, hay nói một cách khác thanh kiếm tứ phẩm này xem ra là loại vũ khí không tồi chút nào! Thậm chí chính là loại kiếm mà biết bao tu sĩ Trúc Cơ kỳ ngày đêm mơ ước để có được.

Nếu quả thật Phong Nhữc suy đoán đúng như vậy, thì có lẽ do Mạc Ngôn còn chưa phát huy ra hết uy lực chân chính của Bôn Lôi kiếm, hay nói cách khác hẳn cũng đâu thể thắng nhẹ nhàng đến như thế.

Ngoại trừ thanh Bôn Lôi kiếm này ra thì chỉ có thể dùng cụm từ 'vô cùng phong phú' mới diễn tả hết phần thu hoạch chiến lợi phẩm trong đợt này, chẳng hạn như tên Diêu Hưng nọ cũng sử dụng một thanh kiếm tứ phẩm khác song phẩm chất lại kém hơn nhiều, hơn nữa thanh Bôn Lôi kiếm nọ vốn bị cái tên phá gia chi tử Mạc Ngôn kia dùng Ngũ Hành thạch trung phẩm có thuộc tính Kim để cường hóa vào, thật hết nói nổi, cho nên thanh kiếm tứ phẩm này của Diêu Hưng hẳn chỉ xem sơ qua rồi tùy ý ném thẳng vào thất lung trữ vật

Ngoài ra Phong Nhữc còn tìm được từ trên người Diêu Hưng một món Ngũ Lôi Pháp Giới, cùng một chiếc giới chỉ có khả năng phóng thích ra tầng phòng ngự tức thời, tuy nhiên giá trị xem ra cũng không quá lớn, bởi vì hắn đã thử qua thấy rõ lực phòng ngự cơ bản không thể so được với pháp thuật Thuận Tường, dù sao mang theo trên tay cũng có chút hiệu quả trong những lúc tối hậu.

Ngược lại tiếng tăm lừng lẫy của Ngũ Lôi Pháp Giới thì Phong Nhữc đã nghe qua từ trước, hơn nữa hắn cũng vừa mới tận mắt chứng kiến hiệu quả của nó ngay trong khoảnh khắc công phá trận pháp Chính Phán Như Sơn kia, có thể nói uy lực không hề thua kém bao nhiêu so với những Pháp khí mạnh mẽ khác, chỉ tiếc là khi thi triển phải trả giá quá lớn, có lẽ chỉ nên thi triển trong những trường hợp nguy hiểm nào đó mới thật sự xứng đáng.

Ngoài hai thứ Pháp khí và Giới chỉ kia ra, Phong Nhữc còn thu được từ trong thất lung trữ vật của Diêu Hưng một đồng Ngũ Hành thạch bao gồm ba ngàn chín trăm viên cấp thấp và bốn viên hạ phẩm, còn có ba viên Linh thạch hạ phẩm nữa, thêm một ít Hoạt Lạc tán, năm viên Chi Huyết đan, mười

bảy viên Vạn Linh đan, và có khoảng hơn mười loại tài liệu tu tiên có chút giá trị, cùng với một bức họa vẽ đầy những ký hiệu cổ quái mà không biết được làm bằng loại da thú nào nữa.

Tuy nhiên điều khiến cho Phong Nhựt cảm giác được thỏa mãn nhất là tìm thấy một thanh ngọc giản có ghi lại khẩu quyết cơ bản của Ngự kiếm thuật! Không ngờ khẩu quyết bên trong ngọc giản này lại khác biệt rất nhiều so với Ngự kiếm thuật khiếm khuyết mà hắn đã nhận được khi hoàn thành nhiệm vụ, khẩu quyết này hết sức dễ hiểu, hắn chỉ mới nhìn sơ qua một lượt mà đã nắm chắc tới sáu, bảy thành có thể tu luyện được.

---o0o---

Bạn đang đọc truyện *Phong Nhựt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 4: Xuất Kiếm

Trong thất lung trừ vật của Mạc Ngôn cũng chứa nhiều vật phẩm rất phong phú, song điều đáng tiếc nhất là Phong Nhựt không tìm được thanh ngọc giản nào có ghi lại khẩu quyết của pháp thuật Xuyên Vân cả.

Hiện tại đối với uy lực của pháp thuật Xuyên Vân mà nói, đến bây giờ trong lòng Phong Nhựt vẫn còn sợ hãi, với tốc độ công kích và khí thế lăng lệ cũng như quá ác liệt của nó, thật sự không hổ danh là một trong năm loại pháp thuật căn bản của những kẻ mạnh.

Nhớ lại trận giao chiến với Mạc Ngôn kỳ rồi, nếu như không phải do từ đầu Mạc Ngôn quá đối tự phụ, mà không nghĩ tới Phong Nhựt còn có thể xuất ra được pháp thuật Thuần Tường, thì gã chỉ cần ra đòn tập trung đánh lên cùng một chỗ là được, cần gì phải công kích phân tán như vậy. Nếu làm thế cho dù pháp thuật Thuần Tường có mạnh mẽ đến cỡ nào đi nữa cũng khó mà chịu nổi, tất nhiên lúc đó kết quả trận chiến đã hoàn toàn thay đổi.

Phong Nhựt thoáng thở phào một hơi nhẹ nhõm, kế tiếp hắn lấy thanh Bôn Lô kiếm từ trong thất lung trừ vật ra, từ nay thanh kiếm tứ phẩm này vẫn chưa thể lộ diện ra ngoài được, cho nên hắn cũng chỉ tạm thời dấu kỹ nó thôi, chờ đến khi nào chiến đấu sẽ lấy ra mà dùng.

Hiện tại vấn đề nhức đầu của Mạc Ngôn vốn như giời trong xương đã được giải quyết xong, vì thế có thể nói trong thời gian tới Phong Nhựt coi như khá yên ổn, kế tiếp hắn có hai lựa chọn cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Thứ nhất, do trong tay hắn có được Mộc linh tinh nên tương lai sinh sống ở Khô Mộc Hải này sẽ vô cùng thoải mái, cho nên hắn có thể trốn bên trong Pháo đài cổ Khô Mộc này qua mười năm, rồi chờ hết thời hạn lưu đây sẽ quay về Trần Thiên Tông.

Thứ hai, hắn sẽ ra ngoài săn bắn một mình, đồng thời tận dụng cơ hội để tu luyện khả năng công kích luôn.

Trải qua một phen suy nghĩ cân nhắc, Phong Nhựt vẫn muốn chọn lựa phương cách thứ hai hơn, bởi vì nguyên nhân rất đơn giản là hắn muốn tiến cấp vào Trúc Cơ kỳ, nếu như chỉ dựa vào Mộc Linh tinh tất nhiên sẽ không đủ điều kiện, vì tuy Mộc Linh tinh có thể cung ứng đầy đủ linh khí cho hắn, nhưng lại khó lòng giúp ích gì được cho hắn trong phương diện gia tăng lịch duyệt và tăng trưởng cảnh giới, quả thật nếu hắn ý lại quá nhiều vào viên linh thạch đó không chừng sẽ khó lòng tiến bước thêm nữa.

Hướng chi muốn tiếp cấp vào Trúc Cơ kỳ đâu phải chỉ cần linh khí dồi dào và đạt yêu cầu về cảnh giới là đủ, còn phải cần thêm vài loại linh đan diệu dược nữa để làm phụ trợ. Bởi vì quá trình tiến bước vào Trúc Cơ kỳ chẳng khác nào đặt chân chính thức vào Tu Tiên giới, cho nên người có chút thiên phú hay dựa vào khổ tu là chưa đủ, mà cần phải nhờ thêm vài loại linh đan hữu hiệu để bù đắp cho việc cải thiện thân thể nữa.

Nhất là Phong Nhựt chỉ mới giữa đường gia nhập Tu Tiên giới mà thôi, nên trên phương diện này bị khiếm khuyết rất nhiều chỗ, chẳng hạn như những lần chấn thương còn bị ảnh hưởng từ trên chiến trường đạo trước, theo lẽ thì những thương tổn bên ngoài sẽ được tan biến theo thời gian khi pháp lực ngày càng gia tăng, nhưng còn những tổn động bên trong chưa thể trị tận gốc được.

Giả như thân phận của Phong Nhựt hiện tại chẳng phải là kẻ bị lưu đây và vẫn còn ở Trần Thiên Tông thì tốt biết mấy, hắn có thể nhờ vào việc hoàn thành các loại nhiệm vụ để tích lũy độ cống hiến, rồi sau đó thông qua đợt kiểm tra của môn phái để chứng tỏ được thực lực và tu vi của mình, từ đó có thể nhận được vài viên linh đan vô cùng trân quý dùng để cải thiện thân thể của mình.

Có thể nói hầu như toàn bộ đệ tử Luyện Khí hậu kỳ nào cũng đều dựa vào cách này để nhận được linh đan, và những loại linh đan này đều có mức độ quý báu không thể tưởng tượng nổi, nghe nói là do đích thân tu sĩ Kim Đan kỳ mới có thể luyện chế được.

Rõ ràng hiện tại Phong Nhựt chẳng thể dựa vào cách thức này để cải thiện thân thể, hắn càng không thể cứ ngồi chờ đợi rỗng rã suốt mười năm được, dù gì tuổi đời của hắn cũng không còn nhỏ nữa, lại từng bị trọng thương qua nhiều lần rồi, vì thế cứ mỗi năm trôi qua là những thương tổn ngấm trong cơ thể sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn, nếu như để tình trạng này kéo dài về sau có lẽ kiếp này hắn vĩnh viễn không có khả năng Trúc Cơ thành công.

Cho nên Phong Nhựt cũng giống như bọn Bá Thiên kia, phải tự ra ngoài thu thập linh thạch và săn giết linh thú, có như thế mới mua sắm được vài thứ linh đan quý hiếm hồng có thể cải thiện thân thể, nếu không được như thế ít ra cũng phải tìm cách duy trì trạng thái hiện tại mà kéo dài cho qua mười năm vậy.

Tuy nhiên hiện tại trên người Phong Nhựt có nhiều bí mật, do đó hẳn không thể tác chiến cùng người khác được, cho nên mọi nguy hiểm phía trước đều phải do một thân hần tự gánh vác.

“Thôi, cứ thế mà làm!”

Phong Nhựt nắm bắt một cách bình tĩnh, tuy hẳn không ưa thích cảnh mạo hiểm đến nỗi bị kích thích lên như điên rồ, nhưng đôi khi hẳn cũng nổi cơn điên cuồng hiếu chiến lắm!

Kể đó hẳn lại lấy ra thanh ngọc giản có ghi lại căn bản của Ngự kiếm thuật, thật sự nếu hẳn muốn ra ngoài một mình săn bắn thì đương nhiên phải chuẩn bị mọi việc chu toàn mới được, vì thế Ngự kiếm thuật được xem như thủ đoạn công kích khả quan mà hẳn bắt buộc phải nắm giữ, dù rằng loại Ngự kiếm thuật này đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà nói cũng phải có đủ tư cách về pháp lực mới thi triển được.

Loại Ngự kiếm thuật cơ bản này thoạt nhìn rất đơn giản, ít ra cũng dễ hiểu hơn nhiều so với bộ khó tựa như ‘Thiên thư’ Ngự kiếm thuật khiếm khuyết kia. Trong đây chỉ có năm đạo kiếm quyết theo trình tự là xuất kiếm, tiến lên, lui về phía sau, theo ngược chiều kim đồng hồ, và phải xoay.

Thật ra mà nói ngay lần đầu tiên Phong Nhựt đọc qua, thậm chí hẳn còn hoài nghi rằng không biết đây có phải là khẩu quyết của Ngự kiếm thuật chính hiệu hay không nữa, bởi vì nó quá đơn giản, cực kỳ đơn giản đến nỗi một đứa bé cũng có thể học được nữa kia.

Nhưng sau đó Phong Nhựt chợt phát hiện ra nó không hề đơn giản như những gì hẳn nghĩ, trước hết do Ngự kiếm thuật không phải dùng hai tay để thao túng, mà phải lấy ý niệm và pháp lực để điều khiển, như thế thì phạm vi công kích sẽ đạt tới một cự ly khoảng gần trăm trượng.

Nhưng phải làm cách nào để dùng ý niệm và pháp lực giúp cho thanh kiếm nặng hơn ba mươi cân này nhúc nhích đây?

Dựa theo những gì được giải thích bên trong ngọc giản, ý niệm chính là thần niệm, tuy mỗi người đều sở hữu sẵn nhưng có cường độ mạnh hay yếu khác nhau. Bản thân đối với những tu sĩ bình thường thì thần niệm mạnh mẽ gấp vài lần so với người phàm, thế nhưng có một điểm vô cùng trọng yếu chính là người có thực lực mạnh mẽ thì thần niệm chưa hẳn đã mạnh, nhưng ngược lại người có thần niệm thật sự rất mạnh thì đương nhiên thực lực kẻ đó cũng sẽ hết sức mạnh mẽ.

Vì thế đối với những tu sĩ mạnh mẽ có ưu thế về thần niệm, có thể dùng pháp lực điều khiển vô hình càng nhiều chừng nào, thì sẽ càng chiếm được nhiều ưu thế trong chiến đấu chừng đó, ngược lại người có thần niệm yếu hơn cho dù có pháp lực cao như núi đi nữa cũng khó mà chịu nổi một kích.

Tuy trên danh nghĩa của Ngự kiếm thuật chính là ‘ngự kiếm’, nhưng nếu nhìn từ một khía cạnh khác mà nói thì đó chính là ‘ngự thần’ nghe có vẻ chính xác hơn. Về việc tu luyện Ngự kiếm thuật chẳng những vừa phải chuyên tu về kiếm, mà còn phải tu tập về ý niệm nữa, buộc phải đồng thời tiến hành cả hai thứ đó, không được nghiêng về phía nào, nếu không chắc chắn sẽ gặp tai họa lớn!

Dù sao thì ý niệm xem ra có vẻ quá mơ hồ, cho nên chỉ có thể dựa theo kiếm quyết rồi dần dần cường hóa trong quá trình tu luyện mà thôi, hơn nữa kiếm ý bên trong đó cũng chỉ có thể tự mình tìm hiểu và lĩnh ngộ, hay nói cách khác chính là khó có thể truyền thụ kiếm ý, hết thầy ai cũng chỉ có thể ngộ và hiểu ra chứ không cách nào diễn tả bằng lời được.

Cũng chính vì thế nên kiếm quyết Ngự kiếm thuật cơ bản vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức chẳng biết phải làm gì nữa.

Sau khi Phong Nhựt nhớ kỹ năm loại kiếm quyết đó, thế nhưng hẳn lại trầm ngâm nghĩ ngợi một hồi thật lâu, mặc dù trong ngọc giản có nói rất rõ ràng nhưng hẳn vẫn có cảm giác rằng không biết nên bắt tay vào từ đâu, hiện tại cuối cùng hẳn đã hiểu rõ vì sao lúc nào nhìn vào bộ Ngự kiếm thuật khiếm khuyết kia thấy khó như “Thiên thư” vậy, bởi vì bên trên đó không phải ghi lại những khẩu quyết giống như thanh ngọc giản này, mà nó chính là kiếm ý!

“Quả nhiên quá khó!”

Thật lâu sau đó Phong Nhựt không nhin nổi mà lắc đầu cảm thán, trách sao rất nhiều tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ cho dù biết rõ không cách nào thích nghi với Ngự kiếm thuật, rồi bỏ ra nhiều thời gian đề tu luyện, nhưng do thứ này cơ bản bản không thể ngộ ra trong thời gian ngắn được, thậm chí hẳn còn hoài nghi rằng không biết tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể thi triển Ngự kiếm thuật được hay không nữa?

Đương nhiên Phong Nhựt không phải hạng người thấy khó mà rút lui, sau khi cảm thán một hồi hẳn mới lấy ra thanh đoản đao Ánh Nguyệt lúc trước, bởi vì thanh đoản đao Ánh Nguyệt này trọng lượng chỉ chừng sáu cân mà thôi, hơn nữa trên đó không cường hóa quá nhiều Ngũ Hành thạch, quả thật dùng để tu luyện Ngự kiếm thuật là lựa chọn tốt nhất, nếu đổi lại thành thanh Bôn Lôi kiếm hẳn e rằng không có cách nào xuất kiếm quyết liên tục được.

Phong Nhựt đặt thanh đoản đao Ánh Nguyệt lên ngang đầu gối, rồi nhanh chóng tập trung tinh thần và loại trừ tạp niệm, sau khi trong tâm xuất hiện đôi chút biến hóa linh hoạt thì hẳn bắt đầu dùng ý niệm bắt kiếm quyết, đồng thời tập trung toàn bộ ý niệm lên trên thanh đoản đao Ánh Nguyệt này.

Do Phong Nhựt vốn có ưu thế dùng tâm niệm để khắc trận pháp, nên bước đầu tiên này hẳn hoàn thành rất dễ dàng, trước hết đã có thể phóng xuất ý niệm bám lên trên thanh đoản đao Ánh Nguyệt.

Ngay trong tích tắc lúc này, bỗng nhiên trong đầu Phong Nhựt xuất hiện một cảnh tượng hết sức huyền diệu, đúng thời khắc đó hẳn cảm giác như mình thật sự đang hóa thân thành đoản đao Ánh Nguyệt vậy, mà rõ ràng đây chỉ mới là thời điểm bắt đầu thôi, kế tiếp hẳn chợt phát hiện thanh đoản đao Ánh Nguyệt dường như vừa mới bắt đầu mở mạng trí nhớ, dù rằng những ký ức này còn rất rối rắm, nhưng bước đầu đã có thể thấy được khá rõ ràng.

Những hình ảnh đó tuy rất ít nhưng vẫn có thể thấy được khắp nơi ngập trời đao quang kiếm ảnh, rồi các phần thi thể, chân tay đứt đoạn bay tán loạn, máu chảy đầy đất, thậm chí sau cùng toàn bộ hình ảnh đều bị một màu đỏ tươi như máu phủ trùm tất cả, cùng lúc đó dường như thấy vô số oan hồn đang khóc lóc kêu rên!

Những oan hồn này có một số do Phong Nhựt tự tay chém giết, còn số khác có lẽ bị chủ nhân trước đây của thanh đoản đao này hạ sát, lúc này thật bất ngờ khi phát sinh ra một tia ý thức bỗng dưng đánh thẳng về phía Phong Nhựt.

“Không ổn !”

Trong nội tâm Phong Nhựt thoáng hoảng hốt, tuy hắn không biết rõ vì sao tự nhiên mình có thể thấy được những hình ảnh này, nhưng lại hiểu được do đâu phát sinh ra những oan hồn, vì hắn nhớ lúc còn ở thế giới phàm nhân đã từng nghe lưu truyền lại một tích cũ, nếu như thanh binh khí nào giết quá nhiều người sẽ trở thành một loại binh khí hung bạo trong truyền thuyết, trường hợp chủ nhân của nó không phải là người hung hãn lập tức sẽ bị thanh binh khí hung bạo đó quay đầu cắn trả ngay.

Trên thực tế cũng không khác biệt lắm, nhớ ngày xưa Phong Nhựt chỉ cần lộ ra thanh trường đao thôi, lập tức khiến cho bọn binh lính đối phương phải kinh sợ đến độ trên mặt không còn chút máu.

Nhưng Phong Nhựt cũng thật không ngờ tới, vậy mà hiện tại hắn lại giải quyết đám oan hồn này dưới một cách thức gấp mặt hết sức quỷ dị đến thế này.

Hiện tại những hình ảnh trong đầu Phong Nhựt đã sớm bị vô số máu tươi bao phủ đầy rẫy rồi, thậm chí hắn còn có cảm giác như toàn thân mình bị một khí tức âm u vô hình nào đó đang trói buộc thật chặt vậy, đồng thời còn nghe đủ loại tiếng rú thảm thiết của quỷ dữ đang gào thét bên tai không ngừng.

“Hừ ! Năm xưa ta có thể chém sạch bọn nguoi thì bây giờ ta lại chém giết nữa có gì là khó chứ?”

Thoáng trải qua chút tia bối rối ban đầu, hiện tại Phong Nhựt đã trấn định trở lại, cảnh tượng máu chảy thành sông thế này đâu phải là hắn chưa từng gặp qua, hơn nữa chỉ vài tên bại tướng dưới tay thôi cần gì phải sợ hãi?

Bất chợt dường như trong vô thức, Phong Nhựt có cảm giác như hắn đang rút ra một thanh binh khí được bao trùm bởi vô số ánh lửa, rồi bắt đầu sát phạt những tiếng rống giận kia ngay trong biển máu.

Tuy vừa trải qua một đợt chém giết, nhưng nếu so với những cuộc chiến trước đây của Phong Nhựt, thì rõ ràng ngay thời điểm hiện tại hắn tương đối nhẹ nhàng và thoải mái, hắn chẳng tay chém giết đến nổi trời đất quay cuồng mà quên cả thời gian. Tới lúc hắn đã chém sạch hết toàn bộ những oan hồn kia thì cảnh tượng trong đầu mới hoàn toàn biết mất, và hắn thấy rõ mình vẫn còn ngồi trong căn tỉnh thất nọ.

Ngoại trừ hắn cảm giác bản thân vô cùng mệt mỏi và đau đầu như muốn nổ tung ra, thì hầu hết cũng chẳng có thay đổi nào đáng kể.

Tuy nhiên đến lúc Phong Nhựt cúi đầu tìm thanh đoản đao Ánh Nguyệt vốn trước đây vẫn còn nằm yên trên đầu gối, thì hắn càng thêm rung động bởi vì đâu còn thấy bóng dáng của thanh đoản đao đó nữa, sau đó vội vàng tìm kiếm xung quanh liền phát hiện ra nó đang nằm im lìm cách đó mấy bước chân.

Tình hình quỷ dị này lại khiến cho Phong Nhựt càng thêm sững sờ lần nữa, nhưng lập tức hắn hiểu ra ngay. Có lẽ hắn vừa thì triển thành công kiếm quyết loại xuất kiếm rồi, thế nhưng trong lòng hắn chưa kịp mừng rỡ thì bất chợt trong đầu truyền tới một cảm giác hết sức choáng váng, rồi hắn không kịp nghĩ gì nữa mà lập tức trở nên mê mẩn không còn biết gì nữa.

Đến lúc Phong Nhựt tỉnh lại thì đã không biết trải qua bao lâu rồi, hiện tại trạng thái toàn thân khá bình thường, chỉ có điều bụng đói khát vô cùng, ngoài ra hắn mơ hồ cảm nhận được dường như bản thân có vẻ thanh tỉnh hơn trước đây một chút.

Đối với trường hợp bị đói khát thì Phong Nhựt hiểu rất rõ, chẳng qua do suốt một thời gian dài không được tu luyện, nên không thể vận chuyển được pháp lực vì thế chuyện đói khát là lẽ đương nhiên, song tại sao tâm trí được thanh tỉnh thì thật sự hắn không hiểu thấu.

“Chẳng lẽ do bị đói mà ra ?” Phong Nhựt trầm nghĩ ra một lý do có vẻ hơi cổ quái, thế nào đi nữa hắn vẫn không nghĩ tới trận chiến đó thật sự khiến hắn cảm giác khó nói nên lời thế này, hắn chẳng qua chỉ luyện tập một chút kiếm quyết loại xuất kiếm căn bản mà thôi, sao lại có thể dẫn tới việc phát sinh ra sự tỉnh lớn đến như vậy!

“Cũng còn may là mình lựa chọn thanh đoản đao Ánh Nguyệt này, bởi vì những người bị giết dưới thanh đoản đao đó đều là phạm nhân cả, nếu chẳng may lựa chọn thanh Bôn Lôi kiếm thì hiện tại ắt hẳn đã bị đám oan hồn ác ôn kia nuốt sống mất rồi!” Trong lòng Phong Nhựt vừa nghĩ ngợi mà sợ hãi, vì cho tới tận lúc này những khuôn mặt dữ tợn và vô cùng thô bạo của đám ác hồn đó như vẫn còn ẩn hiện trước mắt hắn.

Kỳ thật Phong Nhựt suy nghĩ như thế cũng có phần đúng, vì tu tập Ngự kiếm thuật cơ bản chính là làm cho ý niệm của bản thân bám dính lên thanh kiếm đó, mà đa số bên trong những thanh kiếm đó dù nhiều hay ít cũng có những ác hồn bị giết chết, nếu thật sự ý niệm không đủ mạnh mẽ thì người đó sẽ bị những ác hồn gặm nhấm tiêu hao đi ý niệm, khiến cho cả đời không thể tu luyện được Ngự kiếm thuật nữa, còn nặng hơn thì bị ác hồn chiếm cứ ý niệm, làm cho bản thân trở thành một ác ma chỉ biết giết chóc mà thôi.

Nếu ngay từ đầu Phong Nhựt vui mừng không suy xét mà sử dụng ngay thanh Bôn Lôi kiếm nọ thì kết cục thật không dám nghĩ tới.

Qua một hồi lâu suy tư, Phong Nhựt đã rõ ràng hết những tiền căn hậu quả (DG: nguyên nhân ban đầu và kết quả sau cùng), song hắn biết càng nhiều

lại càng đâm ra hoảng sợ không thôi.

“Xem ra con đường tu tiên quả thật rải đầy gai nhọn, chẳng những nguy hiểm đến từ bên ngoài thôi mà còn xuất phát từ bên trong nữa.

Phong Nhựt cảm thấy một tiếng liên thu hồi lại thanh đoản đao Ánh Nguyệt đang nằm trên mặt đất, rồi lấy ra chiếc nôi để nấu một bát com Hương Linh ăn đỡ đói.

Đang thưởng thức mùi vị thơm ngon thì bỗng nhiên từ bên ngoài vang lên tiếng đập cửa liên hồi, đồng thời còn nghe một tràng âm thanh lạnh lẽo như băng.

“Này! Tiểu tử kia, còn sống hay không?”

Phong Nhựt thoáng sững sờ, rồi không đợi hắn trả lời chỉ chợt nghe “Rầm!” một tiếng, tức khắc toàn bộ trận pháp Chính Phản Như Sơn đã bị cưỡng chế phá vỡ, sau đó xuất hiện khuôn mặt của Lạc Vũ đang bước tới.

Tuy nhiên khi nhìn thấy Phong Nhựt thì à bỗng nhiên sững sờ.

“Ồ, đã qua một tháng rồi mà ngươi vẫn chưa chết hả? Thế thì đỡ tốn công ta phải đi nhặt xác ngươi về, à quên nữa ngươi có thấy mặt hai tên kia không?”

“Éc, không thấy..., có lẽ bọn họ đi ra ngoài săn thú cũng nên!” Phong Nhựt dẫn lại nỗi bất mãn trong lòng mà kiên nhẫn trả lời, đồng thời cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc vì chẳng lẽ mình đã ngủ mê hơn mười ngày rồi hay sao?

“Bọn chúng chắc chết hết rồi!” Cô ả Lạc Vũ nói rất tự nhiên, sau đó ngoác qua Phong Nhựt đánh giá một hồi rồi nhũn mày nhận xét.

“Ngươi còn có thể kéo dài được bao lâu nữa? Ngươi ăn cái kiểu này sớm muộn gì cũng chết cho mà coi!”

“Éc...” Phong Nhựt sững sờ thêm lần nữa, nhưng quả thật ko ngờ cô ả lạnh lùng như băng giá này cũng biết quan tâm đến người khác nữa sao? Tuy nhiên, không lẽ do trạng thái bề ngoài hiện tại của mình đã làm cho ả hiểu lầm à? Đúng là hắn mới ngừng tu luyện hơn mười ngày, nên khi nhìn qua pháp lực trên người của hắn thấy rõ còn sót lại chưa tới một thành, hơn nữa hiện tại do hắn đang thêm hương vị com Hương Linh quá, nên mới chưa vội tu luyện để hồi phục pháp lực ngay.

“Nếu như ngươi không chịu nổi nữa thì hãy tìm bọn ta! Cứ ngồi đó mà chờ tới khi không còn chút pháp lực nào nữa, không lẽ muốn người khác tới nhặt xác à!” Vừa nói xong câu đó, cô ả Lạc Vũ này lập tức quay người đi ra ngoài.

“Éc...” Phong Nhựt nghe thế bất giác đưa tay lên sờ nắn khuôn mặt mình với thần thái hết sức quý dị, mất nửa ngày trời hắn mới tự hỏi: “Àt hẳn mình càng lớn lên càng anh tuấn ra thì phải?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: Tráng Đình

Phong Nhựt đương nhiên sẽ không đầu nhập vào đám người Thiên Sơn, tuy nhiên hắn cũng không thể chọn cách ở trong tình thất cả ngày lẫn đêm được, vì làm thế sẽ trở nên rất kì quái.

Do đó mỗi khi mặt trời lặn, hắn cũng giống như mọi người rời khỏi Pháo đài cổ Khô Mộc, rồi tìm một chỗ vắng vẻ cách đó vài dặm để luyện Ngự kiếm thuật. Đương nhiên, nếu có Khô Mộc Độc Hạt đui mắt nào chạy đến thì hắn cũng bỏ chút công sức thu thập hết!

"Xuất kiếm!"

Khẽ quát một tiếng, đoạn kiếm quyết từ trong nội tâm nhanh chóng hiện lên, cùng lúc đó tay Phong Nhựt cũng phải vội vàng bắt quyết rồi tung pháp lực đánh ra để phối hợp với kiếm quyết.

"Ong ong..." Một hồi rung động nhỏ vang lên, lúc khoan lúc nhặt trông như con ruồi mất đầu bị nhốt một chỗ, rồi cuộc sau vài nhịp thở thì một luồng sáng màu đỏ yếu ớt hiện ra sau lưng, tức thời thanh đoản đao Ánh Nguyệt chậm chậm run rẩy bay ra.

Thoáng nhìn lên trên thấy thanh đoản đao Ánh Nguyệt đó tựa như kẻ say rượu, không có phương hướng rõ rệt cũng không có độ cao thấp cố định, nó lơ lửng ngay trên đỉnh đầu Phong Nhựt mà dao động sáng ngời, nếu có người nhìn thấy quang cảnh này tất nhiên sẽ vô cùng lo lắng, bởi vì chỉ cần một

con gió nhẹ thổi qua thổi cũng có thể làm cho thanh đoản đao Ánh Nguyệt đó rớt xuống dưới, thậm chí không chừng nó sẽ cắm thẳng vào đầu hán nữ kia!

Tuy nhiên hiện tại Phong Nhữc không ngừng nghĩ chút nào, hán đang liều mạng dùng ý niệm và pháp lực để khống chế thanh đoản đao Ánh Nguyệt, theo đạo lý mà nói thì kiếm quyết loại xuất kiếm này hán đã thuộc lâu lâu rồi, đồng thời pháp lực điều khiển cũng đã từng bước hoàn tất, thế nhưng tốc độ xuất kiếm vẫn vô cùng chậm chạp, chưa nói đến việc công kích địch nhân, chỉ cần đối phương hà hơi một phát cũng đủ thổi bay thanh đoản đao đó rồi.

Đầu tóc Phong Nhữc thấm đầy mồ hôi, hán giữ vững được mười mấy nhịp thở rồi cũng không chịu được nữa mà rút pháp lực về, lập tức thanh đoản đao Ánh Nguyệt ở ngay phía trên đỉnh đầu bay "Vèo" một tiếng rồi nhắm hướng đầu của hán mà rơi xuống, cũng may hán tránh kịp nếu không thì lãnh đủ rồi!

"Trời, sao lại khó đến như vậy?" Phong Nhữc có vẻ uể oải liền ngã ngồi dưới đất, hiện tại hán mới luyện tập kiếm quyết loại xuất kiếm cơ bản mà thôi, hơn nữa chỉ điều khiển thanh kiếm nhất phẩm, thật khó tưởng tượng được sau này luyện các kiếm quyết tiền, lùi, xoay ngược và xoay phải sẽ khó khăn đến thế nào!

Bỏ cuộc sao? Tất nhiên là không, điều này Phong Nhữc biết rất rõ, bởi vì Ngự kiếm thuật vốn dành cho những tu sĩ mạnh mẽ, cũng là một trong những thủ đoạn công kích được sử dụng thường xuyên nhất, cửa ải này sớm muộn cũng phải vượt qua nên hán không thể trốn tránh được! Hơn nữa nếu càng sớm tu luyện cho tốt thì về sau sẽ càng có lợi! Hãy nhìn bộ Ngự kiếm thuật khiêm khuyết kia mà xem, nếu muốn hiểu được kiếm ý trong đó nhất định phải đạt tới một trình độ tương ứng mới được, đúng là thân đang đứng trên tòa bảo sơn mà chỉ đành ra về tay không thôi!

Hít sâu một hơi, Phong Nhữc đứng thẳng dậy rồi nhanh chóng bố trí một tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn, hiện tại chỉ là dùng để phòng ngừa vạn nhất, dù sao khi tu luyện Ngự kiếm thuật sẽ tiêu hao rất nhiều pháp lực, với tổng pháp lực của hán hiện nay chỉ gần đủ luyện tập ba lượt kiếm quyết loại xuất kiếm mà thôi.

Tra thanh đoản đao Ánh Nguyệt vào vỏ, Phong Nhữc không chút do dự lập tức ngưng tụ ý niệm, đồng thời phối hợp với pháp lực mà tận lực duy trì cân bằng. Đến lúc hán cảm giác ý niệm và pháp lực tương đối ăn khớp với nhau rồi, liền nhập ý niệm vào thanh đoản đao Ánh Nguyệt ở sau lưng đồng thời tiến hành thúc giục pháp lực lên đó!

"Xuất kiếm!"

Lần này thanh đoản đao Ánh Nguyệt ra khỏi vỏ đã nhanh hơn được chút đỉnh, trong tiếng chấn động kêu "ong...ong..." đó, chỉ thấy hiện lên một luồng sáng đỏ, tức thời thanh đoản đao Ánh Nguyệt thoát ra khỏi vỏ, trực tiếp phóng lên trời cao khoảng ba trượng, rõ ràng tư thế trầm ổn hơn trước đây. Tuy nhiên dường như tiếc vui chóng tàn, quá trình này chỉ duy trì được khoảng hai ba nhịp thở, tức khắc thanh đoản đao Ánh Nguyệt tựa như con ruồi mất đầu quay về rơi xuống đất.

"Ha ha! Hóa ra tên tiểu tử này trốn ở đây luyện tập Ngự kiếm thuật, xem như hôm nay ta được mở rộng tầm mắt rồi, thì ra Ngự kiếm thuật có thể được luyện tập như vậy sao? Thế mà cũng gọi là Ngự kiếm thuật à? Phải gọi là gây còi lò bay tán loạn thì đúng hơn!"

Một tiếng cười to từ xa mấy trăm trượng truyền đến, theo sát đó là một hồi tiếng sấm sập vang lên, kế tiếp đã thấy sáu bóng người xuất hiện cách Phong Nhữc hơn mười trượng, sáu người này đều cười Linh thú tọa kỵ đen thui thui, giống hệt như nhện tám chân nhưng nó vốn sinh trưởng ở Khô Mộc Hải này và có tên là Sa Tỷ, quả thật tính khí con linh thú này khá ôn hòa, chưa bao giờ chủ động công kích người khác, hơn nữa tốc độ chạy trốn lại cực nhanh, đúng là loại tọa kỵ khá tốt ở nơi này, tuy nhiên loài linh thú Sa Tỷ này hầu hết đều là Linh thú cấp sáu, vì thế muốn thu phục nó không dễ dàng chút nào.

Phong Nhữc yên lặng nhặt lấy thanh đoản đao Ánh Nguyệt lên rồi cũng không để ý tới sáu người kia làm gì, bọn họ vốn là thủ hạ của lão già họ Hình, đồng thời cũng là một trong ba thế lực lớn ở Pháo đài cổ Khô Mộc này, chỉ có điều không biết tới nay sáu người này vì sao không theo toàn đội ra ngoài săn bắn mà lại chạy đến đây.

"Ê tiểu tử kia, tranh thủ thời gian mạng cây gây còi lò kia cút mau lên, nếu không đến lúc bỏ mạng cũng đừng trách ta không nhắc nhở đấy!" Tên nam tử vừa cười nhạo Phong Nhữc dường như không kiên nhẫn chờ nữa mà quát lên.

Phong Nhữc vẫn bình tĩnh nhìn người nọ, nhưng hán không phản bác lại câu nào, hán vừa quay người chuẩn bị thu hồi lại trận pháp Chính Phán Như Sơn, quả thật cả bọn họ đều là cao thủ Trúc Cơ sơ kỳ, hán không thể vì vài câu nói cười cợt đó mà tức giận lên được!

"Đợi một chút!" Một trong sáu người che mặt nạ màu đen bỗng nhiên gọi giật lại.

"Trận pháp Chính Phán Như Sơn này là do người bố trí sao?"

"Đúng vậy!" Phong Nhữc không phủ nhận, bởi vì một trận pháp Chính Phán Như Sơn còn con này tại Tu Tiên giới căn bản không có gì là quý hiếm, chỉ cần có đủ số lượng Ngũ Hành thạch thuộc tính thổ thôi, lúc đó ngay cả Luyện Khí trung kỳ nào cũng có thể bố trí được, song việc dùng tâm niệm để khắc trận như Phong Nhữc đây lại rất ít!

"Người ở lại đi!" Tên nam tử che mặt nạ liền ra lệnh, lập tức lại quay người sang nói với một tên khác: "Lão Cửu, kêu hán tới giúp người bố trí trận pháp được không? Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, lần này thu hút lượng linh thú đến đây không ít, Hình lão đại chưa chắc kéo dài được quá lâu!"

Kẻ được xưng là lão Cửu là một người xanh xao vàng vọt, dưới cằm có mấy sợi râu màu vàng, ánh mắt hán như kẻ trộm đảo quanh liên hồi. Hán nhìn Phong Nhữc từ trên xuống dưới rồi lạnh lạnh nói: "Người có hiểu cách bố trí trận pháp Chính Phán Cửu Tinh không?"

"Không hiểu !" Phong Nhựt lắc đầu, ngọc giản có ghi lại trận pháp Cửu Tinh do Tân Nguyệt cho hắn, chính là trận pháp cấp cao hơn của Chính Phản Như Sơn, tuy nhiên nó rất khó bố trí hơn nữa đều cần phải sử dụng Ngũ Hành thạch loại hạ phẩm mới được.

"Người đứng là phế vật ! Ta cho người một canh giờ, phải bố trí thật tốt năm tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn, lấy nơi này làm mắt trận rồi bao trùm toàn bộ phạm vi ba mươi trượng xung quanh, không làm được thì đi chết đi!" Lão Cửu nói văng nước bọt tung tóe, lập tức ném cho Phong Nhựt một chiếc túi cần khôn, sau đó lại phóng một cây tiêu kỳ màu vàng ngay trước mặt Phong Nhựt khoảng một trượng, hiển nhiên đây chính là chỗ hắn muốn đặt làm mắt trận.

Phân phó xong đầu đó, lão Cửu không quan tâm tới Phong Nhựt nữa, lại nói với tên nam tử che mặt kia: "Lão Thất, các người đi xử lý đám bò cạp xung quanh đi, ta ở đây sẽ bố trí bộ trận pháp Nghịch Phản và Chính Phản Cửu Tinh, có nó cùng với năm tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn có lẽ đủ sức phòng ngự rồi!"

"Cũng tốt ! Mọi người lập tức động thủ, sau đó còn dành thời gian nghỉ ngơi nữa, không chừng trong chốc lát sẽ có trận ác chiến đấy!" Tên nam tử che mặt quát một tiếng, liền cùng bốn người khác phân tán ra xung quanh, lão Cửu nhìn chăm chăm Phong Nhựt một cái rồi cũng vội vàng đi bố trí hai loại trận pháp kia.

Tự nhiên bị bắt làm trướng đinh ngoài ý muốn thế này, tuy nhiên trong lòng Phong Nhựt cũng không suy nghĩ gì nhiều, thật ra chuyện bố trí năm tòa Như Sơn Trận Pháp đối với hắn quá đơn giản, nếu hắn muốn thì chỉ cần có đầy đủ số Ngũ Hành thạch thuộc tính thổ, không nói năm tòa thậm chí đến năm mươi bộ trận pháp hắn cũng có thể hoàn thành trong vòng một canh giờ.

Đương nhiên, Phong Nhựt không ngu dại gì mà tiết lộ việc hắn có thể khắc trận pháp bằng tâm niệm cho người khác biết. Lúc trước ngay thời điểm tiêu diệt tên Mặc Ngôn kia, hắn đã thu được trọn vẹn bộ khí cụ bày trận nên giờ đây hắn còn có thể giả bộ ngây trang một phen.

Lão Cửu thấy Phong Nhựt ngoan ngoãn bắt đầu bố trí trận pháp nên cũng an tâm, hơn nữa hắn cũng không cho rằng Phong Nhựt có can đảm dám giữ trò gì, quả thật với thực lực bọn hắn có thể giết chết Phong Nhựt cả ngàn lần!

"Xem ra bọn này muốn kéo một bày linh thú tới đây rồi tung một mẻ hốt trọn, đợt này lớn đấy!" Phong Nhựt thầm nghĩ rồi đồng thời lấy ra mấy hạt Linh Sa để khôi phục pháp lực.

Những viên Linh Sa này đều do Mộc Linh tinh tái chế lại, bởi vì nhiều khi hắn muốn khôi phục pháp lực nhưng lại phải giấu Mộc Linh tinh thật kỹ, cho nên cố ý để dành gần trăm hạt Linh Sa chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Qua một canh giờ, Phong Nhựt cũng giả bộ như rất gian nan mới có thể hoàn thành năm tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn đó, tuy nhiên hắn cũng không muốn ở chung với những người này, cho nên lập tức xin phép lão Cửu được ly khai.

Lão Cửu sau khi xác nhận năm tòa trang phục Chính Phản Như Sơn, bỗng nhiên vẻ mặt cười cười nhưng ánh mắt nham hiểm nhìn chăm chăm Phong Nhựt rồi nói: "Người còn muốn đi..."

Giọng điệu cứng rắn của Lão Cửu vừa nói đến đây, bỗng xa xa truyền đến một tiếng thú rống rung trời, tiếng rống này cực kỳ dữ dội lập tức làm cho tâm trạng tất cả mọi người đều không nhịn được liên run rẩy.

Mới nghe qua tiếng rống ọ, lão Cửu nhanh chóng chỉnh lại câu nói đang dở dang, rồi chỉ Phong Nhựt quát: "Tức khắc lập thêm cho ta càng nhiều trận pháp Chính Phản Như Sơn càng tốt!"

Trông thấy lão Cửu văng nước bọt bay tứ tung, trong lòng Phong Nhựt thoáng hừ lạnh một tiếng, bọn người quả nhiên không phải người tốt. Bởi vì có cảm giác trước đó lão Cửu dự định giết người diệt khẩu, chẳng lẽ lần này bọn hắn đang tìm cách thu hút Linh thú có lai lịch lớn à?

Khẽ hít sâu một hơi tức thời Phong Nhựt đè nén cơn tức giận xuống, nếu như một chọi một khẳng định hắn sẽ xử tên lão Cửu này rồi, nhưng bây giờ không được!

"Ta không có Ngũ Hành thạch!"

Phong Nhựt bình tĩnh nhìn lão Cửu rồi nói, nhưng trong lòng thì thầm nghĩ, lát nữa trong lúc hỗn loạn mà có cơ hội, chắc chắn hắn sẽ không ngại mà âm thầm chém cho tên này một dao.

"Hừ! Người đừng nghĩ có thể dùng thủ đoạn với ta, nếu không hãy coi chừng cái mạng nhỏ người đấy!" Lúc này lão Cửu nhìn chăm chăm Phong Nhựt, rồi ném cho hắn một thất lung trữ vật có chứa Ngũ Hành thạch.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Bọ Cạp Vương

Tuy giả vờ đi bố trí trận pháp Chính Phản Như Sơn, nhưng Phong Nhưộc lại tập trung chú ý đến bọn lão Cửu và bảy Linh thú từ phía xa đang xông lại.

Lúc này toàn bộ sáu tên nam tử che mặt tập trung lại tựa như lâm đại địch vậy, lão Cửu nhanh chóng phát động hai trận pháp Nghịch Phản và Chính Phản Cửu Tinh.

Đây là lần đầu tiên Phong Nhưộc nhìn thấy hai loại trận pháp cao cấp này, trước hết bên ngoài chính là trận pháp Nghịch Phản có phạm vi bao trùm khoảng ba trăm trượng, hơn nữa toàn bộ trận pháp đều bị sương mù đen kịt bao phủ, bên trong đám sương mù đó mơ hồ nghe được đủ loại âm thanh cổ quái, tà khí bốc tận mây xanh.

Kế tiếp ở bên trong là trận pháp Chính Phản Cửu Tinh có phạm vi bao trùm chỉ khoảng sáu mươi trượng thôi. Ở phía sau trận pháp, xung quanh chín phương vị nhanh chóng dâng lên một quang hào quang nhàn nhạt ánh bạc, từ xa nhìn lại giống như bầu trời đầy sao lấp lánh.

Những quang sáng bạc này giao nhau tại một chỗ, rồi cuối cùng hóa thành một quang trận màu bạc cực kỳ tinh xảo đẹp mắt!

Tuy nhiên Phong Nhưộc lại cảm thấy không ổn, bởi vì cả hai tòa trận pháp đó đều lấy vị trí mà hắn bố trí trận pháp Chính Phản Như Sơn để làm trung tâm. Quả thật căn bản hắn muốn lạng lè rời khỏi đây là điều không có khả năng, dù những người này đánh với bảy linh thú có thắng hay không thì hắn cũng sẽ gặp chuyện không hay.

Trong lúc nội tâm Phong Nhưộc còn đang vô cùng phân vân, bỗng nhiên hắn thấy mười mấy bóng người quen thuộc từ bên ngoài tiến vào. Người đi đầu đúng là lão già họ Hình, song hiện tại hắn đã không còn khí độ ung dung nữa, đầu tóc bù xù, trông sắc mặt khó coi và rất chật vật, hiển nhiên trong trận chiến trước đó đã chịu không ít thiệt thòi.

Những người ở phía sau hắn cũng có vẻ đều bị thương cả, thậm chí trong đó có hai người vừa xông vào trong trận pháp thì kiệt sức ngã ngay xuống đất.

"Hình lão đại! Tại sao vậy? Bọn Lương Hi hần...?" Lúc này tên nam tử che mặt nhìn không được mới hoảng sợ hỏi.

"Đừng nói nữa, con Bọ Cạp Vương này đã tiến giai lên bát cấp rồi, lúc chúng ta đến nơi thì bọn Bá Thiên đã không chịu nổi mà lập tức lui ra ngoài, bọn ta không ngờ được tình huống đó xảy ra nên bị Bọ Cạp Vương lao đến tấn công, đám người Lương Hi vừa mới đổi mặt mà chưa kịp động thủ gì thì đã táng thân trong miệng Bọ Cạp, chúng ta thấy thế cũng chỉ còn cách bỏ chạy thôi, rồi cứ thế suốt dọc đường về đây lại chết thêm năm sáu người nữa!"

Lão già họ Hình vừa nói đến đây thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống cực kỳ cổ quái, bỗng chốc một đám khói đen cuộn cuộn chèn ép lên trận pháp Nghịch Phản Cửu Tinh, tựa hồ như đang bị thứ gì đó khuấy phá dữ dội lắm.

"Không ổn rồi! Hai tòa trận pháp này không ngăn được Bọ Cạp Vương đâu, hơn nữa bất kỳ lúc nào nó cũng có thể gọi thêm đám Khô Mộc Độc Hạt, chúng ta phải quay về Pháo đài cổ ngay lập tức, nếu chẳng may bị vây khốn ở đây thì không còn kịp đâu!"

Vừa nghe tiếng rống đó, sắc mặt của lão già họ Hình lập tức biến đổi rồi vội vàng ra lệnh, sau đó tất cả mọi người chuẩn bị lao ra khỏi hai tòa trận pháp phòng hộ.

"Đợi một chút! Từ đây đến Pháo đài cổ còn rất xa nên căn bản chúng ta khó mà chạy thoát, vì thế phải có người ở lại trông chừng hai tòa trận pháp để gây chú ý cho Bọ Cạp Vương, nếu nơi này không còn khí tức của con người nữa, e rằng rất khó qua mặt được con Bọ Cạp Vương này!" Lúc này tên nam tử che mặt bỗng nhiên mở miệng nói.

"Lão Cửu, người ở lại đi!" Lão già họ Hình không chút nghĩ ngợi liền ra lệnh.

"Hình lão đại! Không nên đâu!" Lão Cửu lập tức khóc rống kêu lên, tuy nhiên hắn lập tức cuồng loạn gào lên: "Hình lão đại, ở đây còn có một người không thuộc đội của chúng ta, có thể cho hắn ở lại đi!"

Lão Cửu trực tiếp chỉ vào Phong Nhưộc.

"Bà nội cha... mày!" Phong Nhưộc chợt chửi thề trong bụng, hắn hận không thể đem rút gân lột da tên này, bất chợt vừa thấy ánh mắt của mọi người nhìn sang, hắn lập tức nhanh chóng thối lui về phía sau!

Nhưng rõ ràng tốc độ lão già họ Hình này nhanh hơn Phong Nhưộc, kể đó từ bàn tay vung lên một số phù triện tán ra từng lớp sương mù tối tăm mờ mịt, Phong Nhưộc chưa kịp tránh thì đã bị những tấm phù triện này phóng xuất ra hai luồng khí xám tro trói chặt toàn thân!

"Dùng mấy tấm Linh phù giam cầm loại quý hiếm này để đổi lấy mạng nhà ngươi có lẽ cũng đủ rồi!" Lão già họ Hình lạnh lùng cười gằn, nói xong liền dẫn theo đám người đó vội vàng rời đi, thoáng chốc bên trong trận pháp cũng chỉ còn lại một mình Phong Nhưộc.

Vốn đang bị linh phù loại giam cầm này vây khốn, nên toàn thân Phong Nhưộc không thể nhúc nhích, đến nỗi muốn há miệng mắng to cũng không làm được!

"Không xong! Làm sao bây giờ?" Thoáng thấy trận pháp Nghịch Phản ở bên ngoài đang quay cuồng, Phong Nhưộc càng trở nên gấp gáp, nếu Bọ Cạp

Vương phá vỡ xong hai tòa trận pháp phòng hộ thì chẳng phải mình chết toi à?

Hiện tại hắn đang bị linh phù loại giam cầm vậy khốn thế này, muốn gỡ bỏ phong ấn cho Ngân Giáp Thiên Thủ và Thanh Điều để ra ngoài này hỗ trợ cũng không được!

Không thể nào ! Nhất định phải thoát khỏi chỗ này!

Trong thâm tâm của Phong Nhựt không ngừng giận dữ hết lên, nhưng nhất thời không có cách nào thoát khỏi sự trói buộc của linh phù này?

Trong lúc tuyệt vọng hắn bỗng nhiên nghĩ tới Ngự kiếm thuật! Quả thật với Ngự kiếm thuật hắn chỉ cần dùng ý niệm và pháp lực là có thể khống chế được, căn bản không cần vận dụng tới tay chân.

Như chết đuối vớ được chiếc cọc, Phong Nhựt liền dẹp bỏ tạp niệm qua một bên, rồi hoàn toàn tập trung để phối hợp ý niệm với pháp lực!

Trong lúc nguy cấp phải đối mặt với sống chết như thế này, Phong Nhựt cảm nhận được một tình trạng thanh tĩnh và siêu thoát mà trước giờ chưa từng có. Chỉ trong khoảng thời gian tích tắc, hắn dường như không còn là chính mình nữa, bất chợt một ý niệm rất nhẹ nhàng, hết sức tự nhiên tìm đến thanh đoàn đao Ánh Nguyệt ở sau lưng!

Rồi hắn ngẫu nhiên cảm nhận được cảm giác đã từng gặp lúc trước, tức khắc thanh đoàn đao Ánh Nguyệt kết nối với ý niệm, trong thoáng chốc dường như thanh đao này đã trở thành một bộ phận thân thể của hắn vậy!

"Soạt...!" Thanh đoàn đao Ánh Nguyệt ở sau lưng Phong Nhựt như không có gì cản trở, bỗng phóng vút lên không trung mang theo một vầng sáng đỏ rực rỡ, rồi lơ lửng yên vị phía trên đỉnh đầu hắn khoảng ba trượng. Mà ngay thời khắc này, từ thanh đao nhất phẩm đó xuất ra một tia khí thể bá đạo khiến cho người ta không dám lại gần!

Đồng thời hiện tại trận pháp Nghịch Phản đã tan tành mây khói, ngay lúc này có thể nhìn thấy một con linh thú cực lớn cao khoảng vài chục trượng, dài ước chừng hơn mười trượng với vô số con Khô Mộc Độc Hạt tứ cấp vây xung quanh, tất cả đồng loạt tấn công vào trận pháp Chính Phản Cửu Tinh!

Phong Nhựt không chút bấn loạn mà giữ nguyên trạng thái tập trung vào kiếm quyết, hắn tìm cách di chuyển từng chút một thanh đoàn đao Ánh Nguyệt để kéo đến bên cạnh mình, sau đó không chút do dự triển khai công kích phiến vào đám khí xám trong đang trói buộc xung quanh!

Một lần rồi hai lần... bắt đầu Phong Nhựt thao túng trở nên thuần thục hơn, mức độ công kích càng lúc càng nhanh, nhưng đồng thời pháp lực trong cơ thể hắn cũng tiêu hao nhanh chóng.

Tuy vậy Phong Nhựt vẫn toàn tâm điều khiển thanh đoàn đao Ánh Nguyệt!

Rốt cuộc tới lúc pháp lực hắn bị tiêu hao hết sạch cũng là lúc đám khí xám tro kia hoàn toàn bị phá vỡ! Mà cùng lúc đó, từ trận pháp Chính Phản Cửu Tinh thoáng hiện lên một quang sáng bạc trắng rồi nhanh chóng biến mất, quả thật trận pháp đó đã bị phá tan rồi. Lúc này ngàn vạn con Khô Mộc Độc Hạt tựa như thủy triều, chúng mãnh liệt phóng tới muốn công phá nốt tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn mà Phong Nhựt đã bố trí lúc đầu!

"Thanh Điều, đi ra mau!"

Phong Nhựt dùng toàn lực hướng về phía chiếc nhẫn trên tay phải mà hô lớn, hiện tại cho dù một tia pháp lực hắn cũng không còn, nên chỉ có cách gọi ra như thế mà thôi, trong lúc vô cùng lo lắng vì phương pháp này thoát nhìn rất buồn cười, nhưng dựa theo những gì hắn biết trước đây thì chiếc nhẫn kia cũng không thể trói buộc được con Thanh Điều này, vì thế hắn cố tình gọi to chủ yếu để nó nghe thôi, còn việc chấp nhận trợ giúp hay không vốn là cái hững của nó rồi!

"Vào !"

Không ngờ chuyện này Phong Nhựt đã thành công! Chỉ thoáng nghe một chập âm thanh ré lên, cả người hắn đã nhanh chóng bị cuốn lên rất cao trên không trung, hiển nhiên là nhờ vào con Thanh Điều này rồi.

"Ôi trời ! Thật may quá!"

Cho dù tư thế hiện tại của Phong Nhựt không được đẹp lắm, nhưng do gió lốc trên cao làm hắn văng đầu, đồng thời toàn thân không còn chút sức lực nào nữa nên rất là khó chịu!

Dù sao điều may mắn nhất là hắn đã tìm được đường sống trong chỗ chết, do đó lúc này hắn vô cùng cảm kích con Thanh Điều!

"Còn sống! Thật tốt quá!"

"Này này...! Ngươi không thể nhẹ nhàng hơn một chút sao? Độ cao hơn mười trượng thế này mà ngươi quăng ta rớt xuống thì chẳng khác nào mưu sát? Ngươi thấy ta có chỗ nào không vừa mắt thì cứ nói luôn đi! Ta có bị cái mỏ nhọn của ngươi đâu? Chậc chậc... ngươi có biết bay về hướng này là sai đường hay không?"

Tại một cồn cát trong Khô Mộc Hải, Phong Nhựt vừa cảm râm vừa cố sức moi cát từ trong lỗ tai ra. Mới lúc này, con Thanh Điều này cấp hấn lao đi mà không phân biệt rõ phương hướng, đến khi hắn nhận ra thì đã muộn màng, hiện hắn đang ở giữa biển cát mênh mông thật không có khả năng nào tìm được đường về Pháo đài cổ Khô Mộc!

Mà cũng trước đó chỉ vì phát ra một câu bực tức, nên kết quả bị con chim ác ôn này ném từ trên cao gần mười trượng xuống thẳng xuống đất, dù dưới mặt đất chỉ toàn là cát nên không gây chấn thương gì nhiều, nhưng nhất thời trong lỗ mũi, hai tai và mồm đều dính đầy cát.

"Ồi... thật là xui xẻo! Trước đó đụng phải bọn xấu Hình lão quỷ, thiếu chút nữa đã dâng hiến bữa điểm tâm cho Bọ Cạp Vương rồi, bây giờ lại bị con Thanh Điều này ngược đãi nữa! Mà thôi, dù gì thì cũng ráng chịu đựng vậy, có điều không biết đây là đâu? Cầu trời phù hộ, chỉ mong sao ở đây không phải là trung tâm của Khô Mộc Hải".

Phong Nhước sau khi giữ bớt cát trên người đi, vội vàng lấy ra một nắm to Linh Sa để bắt đầu khôi phục lại pháp lực, dù sao khi không biết mình đang ở đâu thì quả thật là điều đáng sợ, làm sao biết rõ xung quanh có xuất hiện linh thú cấp cao hay không chứ? Vạn nhất xuất hiện thêm một con Bọ Cạp Vương nữa thì coi như tiêu đời nhà ma rồi?

Qua một canh giờ sau, Phong Nhước đã khôi phục được nửa phần pháp lực, ngay lập tức hắn tìm cách chui xuống phía dưới, vì thời gian hùng dũng sắp tới chỉ còn có ba canh giờ nữa thôi, đến lúc đó mặt trời lên thì hắn hết chỗ trốn.

Cho dù nổi đau khổ đó có thể chịu đựng được đi nữa, nhưng tới lúc mặt trời lặn sẽ xuất hiện thú triều, khi đối mặt với thú triều cuộn cuộn khói đen cả ngàn trượng xa, hắn căn bản không có lối thoát. Kể cả có gọi ra Thanh Điều, ai biết sẽ có hay không linh thú phi hành trong đám thú triều đó?

Đến khi đó dù Thanh Điều có dũng mãnh phi thường, nhưng thật sự mãnh hổ nan địch quần hồ.

"Này Điều huynh, phải nghe ta nói mới được! Hãy lập tức bay trở về chỗ cũ đi!" Phong Nhước nhẫn nại tìm cách thương lượng, hắn tin rằng con chim chết tiết này có thể hiểu được tiếng người.

Thế nhưng dường như con chim này chẳng thêm đề ý đến lời nói của hắn, cứ nhón nhờ đi qua đi lại, thỉnh thoảng còn quạt quạt cánh nữa, giả sử mà Phong Nhước cứ lẳng văng tới gần thì thế nào cũng bị nó quạt một phát bay ra xa.

"Thôi, coi như tiêu đời rồi! Ngươi đúng là con chim chết tiết mà, sớm muộn gì ta cũng bị ngươi hại chết thôi, cho dù ta có bị mất mạng cũng sẽ làm quỷ quyết không bỏ qua cho ngươi đâu".

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7: Thế Giới Rễ Cây

"Được rồi ! Xem như ngươi lợi hại đi!"

Cuối cùng Phong Nhước chỉ có thể an phận, hắn không biết vì sao con chim này không nghe lời hắn nói, nhưng khả năng cũng chỉ có hai lý do mà thôi, một là nó cố ý làm khó dễ cho hắn, thứ hai có thể là con chim ngốc này lạc đường thật, dù sao toàn bộ khu vực Khô Mộc Hải này chỗ nào cũng giống nhau, với tốc độ của nó có khi một mạch đã bay xa tới ngàn dặm!

Đã biết trong thời gian ngắn không thể trở về Pháo đài cổ Khô Mộc, nên Phong Nhước đương nhiên không ngồi yên chờ chết. Hắn dự định đào một cái động để ẩn nấp, bằng không khi mặt trời lên cũng sẽ bị đốt thành xác khô mà thôi.

Không quan tâm đến Thanh Điều nữa, Phong Nhước lập tức tìm kiếm khắp nơi mới phát hiện ra cách đó không xa có một gốc cây khô chừng hơn chục người ôm.

"Đây rồi !" Phong Nhước chạy nhanh tới gốc cây đó rồi rút Bôn Lôi kiếm ra bắt đầu đào bới, do toàn bộ Khô Mộc Hải đều là sa mạc vì thế nếu hắn đào ở chỗ khác đương nhiên sẽ chỉ toàn cát với cát mà thôi.

Sợ đi hắn phải đào gần gốc cây khô với hy vọng rằng cây này đã trải qua ngàn năm không ngã, thế nào ở phía dưới mặt đất cũng có một bộ rễ cực kỳ to lớn, nói không chừng còn có nhiều bùn đất nữa, nếu may mắn rất có khả năng làm được một động phủ bằng đất để trú thân.

Đã có mục tiêu rõ ràng nên Phong Nhước vô cùng hưng phấn, "Soạt... rào..." tức thời đồng cát lớn văng ra xa.

Nhưng lúc này hắn chợt phát hiện ra một vấn đề khá lớn, dù có cố gắng thế nào thì khi hắn đào xong, lập tức bãi cát xung quanh lại tự động trôi lấp xuống.

Thanh Điều đứng bên cạnh tựa như đang xem náo nhiệt bỗng kêu lên, tuy âm thanh có vẻ dễ nghe nhưng Phong Nhước lại biết rõ rằng con chim chết tiết này đang chế cười hắn.

"Cười cái gì mà cười! Người có bản lĩnh thì đào thử xem! Chỉ sợ người làm còn không được như ta nữa đấy!" Phong Nhựt nhìn không được giận dữ hét lên.

Ai dè con chim đó tức thì huy động cặp cánh rồi bay lên cao, ở phía trên Phong Nhựt cách khoảng mười trượng, từ cặp cánh xinh đẹp đó phóng xuất ra một con gió lốc dữ dội.

Chỉ thấy uy lực của con lốc này quá lớn, Phong Nhựt vội vã chạy thoát ra ngoài, nếu như hắn không chạy ra kịp có lẽ đã bị chôn sống mất rồi.

Vừa chạy được vài chục trượng Phong Nhựt mới ngoáy đầu nhìn lại, hắn không khỏi chấn động khi nhìn thấy phía dưới cặp cánh của Thanh Diệu, con lốc xoáy kia được điều khiển như thế nào mà không hề phát tán ra xung quanh, nhưng nhất thời đã tạo thành một vòi rồng với đường kính lên đến mấy trượng.

Phong Nhựt trợn mắt, há mồm khi thấy vòi rồng xoáy thẳng xuống mặt đất tạo thành một cửa động sâu không tưởng, quả nhiên so với hắn làm thì đúng là hiệu suất thần kỳ hơn hẳn.

Bỗng nhiên con chim đó lao tới quắp lấy hắn rồi ném vào phía trong vòi rồng kia.

"Này này ! A... a..." Chưa kịp ý kiến ý cò gì thì Phong Nhựt đã tối tăm mặt mày mà ngất dại đi một lúc, đến khi tỉnh lại hắn chợt phát giác mình đang ở trong một vùng tối đen như mực.

"Éc ! Con chim chết tiệt này ! Sao lúc nào cũng thích bạo lực thế!" Sau một phen gõ gõ vào trán, Phong Nhựt lấy ra một viên Ngũ Hành thạch thuộc tính hỏa rồi chém một phát lóe lên tia lửa chói sáng.

Nhờ ánh lửa đó mà Phong Nhựt có dịp quan sát bốn phía xung quanh, hắn phát hiện ra nơi đây đúng là một khu vực vô cùng cổ quái, khắp nơi đều chẳng chặt rễ cây, nhưng lại không thấy một tí bùn đất nào cả, thậm chí hạt cát cũng không có.

Ở chỗ hắn đang đứng là trung tâm của hơn mười đoạn rễ cây giao nhau, còn Thanh Diệu đang tia lông ở cách đó không xa.

Cho dù ánh lửa chiếu rọi chưa được vài chục trượng nhưng dựa theo những gì thấy được, có thể phỏng đoán khu vực này là một thế giới khổng lồ ở dưới lòng đất được tạo nên bởi vô vàn rễ cây đan nhau.

"Đúng rồi, có lẽ đây là nơi ở của đám Linh thú bên trong Khô Mộc Hải vào ban ngày, chính vì vậy mà mỗi khi mặt trời lặn sẽ có vô số Linh thú từ dưới đất chui ra tạo thành thú triều".

Vừa nghĩ tới đây Phong Nhựt lại càng hoảng sợ, như vậy là... chẳng khác gì hắn đang chui vào tận hang ổ của vô số Linh thú hay sao! Cho dù có cả ngàn cái mạng thì cũng không đủ chết đâu!

"Này này... ! Ở đây nguy hiểm quá, chúng ta lập tức rời đi!" Phong Nhựt nhìn không được nói với Thanh Diệu, hắn đã được chứng kiến qua thực lực mạnh bạo của Thanh Diệu rồi, nên tốt nhất cứ đề cập thẳng với nó vậy.

Thế nhưng càng làm cho Phong Nhựt thêm lo lắng hơn nữa bởi vì con chim này bỗng nhiên nghiêng nghiêng đầu đánh giá hắn một lát, sau đó nó hóa thành một tia sáng xanh chui tọt vào giới chỉ, mà kêu thế nào sống chết gì cũng không chịu quay trở ra!

"Đồ đáng chết... ! Đồ vô lại... !"

Phong Nhựt cũng chỉ đành an phận ‘nhập gia tùy tục’ vậy! Nếu chẳng may gặp nguy hiểm thì biết đâu nó lại chui ra thì sao.

Ở chỗ lạ lẫm này, hắn bắt đầu dứt bỏ hoàn toàn tạp niệm, toàn bộ tinh thần tiến nhập vào trạng thái cảnh giới, rồi lần theo khắp rễ cây mà cẩn thận xem xét lại địa hình nơi đây, kết quả thật hết sức bất ngờ.

P phía trên rễ cây có một loại bùn đất kỳ quái, đúng là loại bùn này đã ngăn cho cát chảy xuống bên dưới thế giới rễ cây. Trong bùn đất cơ man nào là các rễ cây nhỏ chẳng chịt khiến cho tầng bùn đất này vô cùng kiên cố, hắn dùng Bôn Lôi kiếm công kích thử thì chỉ thấy để lại một vết trắng mờ, chứng tỏ rằng lớp bùn đất này cứng rắn lạ kỳ.

Qua phát hiện này Phong Nhựt càng cảm nhận được thực lực khó lường của Thanh Diệu, nó chỉ cần dùng đôi cánh xuất ra áp lực vòi rồng, rồi dễ dàng phá vỡ kết cấu bùn đất cứng rắn để tạo ra một hang động thế này.

Đồng thời hắn lại hơi nghi hoặc vì với thực lực mạnh mẽ như vậy của Thanh Diệu, vì sao trước kia Minh Khê lại bị người khác đánh trọng thương đến thế? Vậy không lẽ kẻ thù của Minh Khê có thực lực quá mức đáng sợ hay sao? Vừa nghĩ tới đây hắn liền vứt bỏ hết những ý tưởng đó đi, đơn giản bởi vì thực lực hiện tại của hắn chẳng khác gì con kiến nhỏ bé, sức đâu mà xen vào sự tình của những kẻ hùng mạnh cơ chứ.

Điều thứ hai hắn phát hiện được là có rất nhiều thông đạo, những con đường đó chính là lối ra của bầy Linh thú để đi lên mặt đất.

Cho nên phải tìm đến được những thông đạo này hắn mới có thể rời khỏi khỏi nơi đây, đương nhiên điều kiện trước nhất là không bị linh thú ăn tươi nuốt sống mới được.

Xác định xong mục tiêu, Phong Nhựt bèn lần theo rễ cây bò xuống, bởi vì nếu cứ lơ lửng trên không như thế này thật sự đối với hắn rất khó chịu, dù

sao hấn cũng ko phải loài phi cầm mà cứ sống ở trên cây mãi, do đó phải dứt khoát giải quyết vấn đề khó chịu này trước đã.

Bò một mạch xuống dưới khoảng vài chục trượng, rễ cây ở đây tựa như liên miên bất tận căn bản không thấy được điểm cuối khiến hấn vô cùng thất vọng, có sự biến chuyển duy nhất chính là những rễ cây phía dưới càng ngày càng thô đi, khoảng cách giữa các nhánh rễ cũng tăng dần lên có cái tới vài chục trượng!

Phong Nhược cảm giác nên dừng việc thăm dò phía dưới lại, bởi căn cứ theo khoảng cách rõ ràng khi càng xuống phía dưới thì Linh thú càng trở nên mạnh bạo, hấn càng không muốn gặp lại Linh thú cỡ cấp tám như Bò Cạp Vương hồi nãy nữa.

Với hướng suy nghĩ như vậy nên Phong Nhược nhanh chóng trở về chỗ cũ. Do hấn ở trong bóng tối trong khoảng thời gian qua, vì thế hấn dần dần phát hiện ra nơi đây không hẳn hoàn toàn tối đen như mực, những rễ cây giăng đầy đều tản mát ra một thứ ánh sáng mờ mờ, lúc này cả ngàn vạn rễ cây cùng tụ về một chỗ nên khiến những tia sáng đó chiếu ra tương đối rõ ràng, ít nhất với thị lực của hấn lúc này có thể quan sát toàn bộ phạm vi hơn mười trượng.

Tiếp đó, trong tầng bùn đất này Phong Nhược chọn ra một vị trí thích hợp, rồi tìm ra tám phương vị rễ cây có thể phối hợp với nhau, mỗi rễ cây lại dùng Bôn Lôi kiếm khoét ra năm lỗ thủng, mỗi lỗ thủng đều được đặt vào một viên Ngũ Hành thạch thuộc tính thổ, như vậy hiện tại lỗ cốt này của hấn chẳng khác nào được nằm tòa trận pháp Chính Phấn Như Sơn bảo hộ.

Dù sao cũng phải cảm ơn đám người Mạc Ngôn, Diêu Hưng và lão Cửu chết tiết kia, nhờ bọn chúng mà hấn có được gần hai vạn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp. Nhất là lão Cửu, cái túi mà lão ném cho hấn có tới hơn vạn viên lận, có lẽ lúc đó gấp quá, cũng có thể lão cho rằng trước sau gì Phong Nhược cũng chết ngắt, nên cứ đưa thoải mái cho hấn lập trận rồi lấy lại sau.

"Hừ ! Hy vọng đám cô hồn cát đàn bọn nguoi còn sống nhăn răng, nếu không ta sẽ thương tiếc nuôi lắm đấy".

Nói rồi hấn kích hoạt trận pháp Chính Phấn Như Sơn ở bên ngoài, còn bốn tòa trận pháp còn lại dùng cho những tình huống bất ngờ, dù sao chẳng biết lúc nào hấn mới thoát khỏi nơi này cho nên sử dụng tiết kiệm một chút thì tốt hơn.

Bỏ trí xong hết Phong Nhược mới khoanh chân, lấy ra Mộc Linh tinh vận chuyển Thanh Mộc Linh Quyết, hấn phải nhanh chóng khôi phục toàn bộ pháp lực trước lúc hừng đông, bởi vì khi đó lũ Linh thú kéo trở về rồi không biết có thể xảy ra chuyện gì nữa.

Chỉ hai canh giờ sau, một tràng âm thanh sần sật gây kinh động, hấn chăm chú quan sát qua quãng ánh sáng mờ mờ phát ra từ đám rễ cây xung quanh, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng lúc này hấn cũng bị dọa đến nỗi sợ hãi mà mặt cắt không còn giọt máu!

Lúc này ở phía dưới độ vài chục trượng có một đám Khô Mộc Độc Hạt bò ngang qua, may là chúng đang vội vã hoặc có thể chưa phát giác ra sự hiện diện của Phong Nhược, nên trong nháy mắt đã biến mất ở phía xa.

Vừa chứng kiến qua cảnh này, hấn thật sự không dám tiếp tục tu luyện nữa, mà vội thu hồi Mộc Linh tinh lại. Hấn nín thở tiếp tục quan sát, ngăn ngừa nửa canh giờ, đã có ít nhất hơn mười bảy Linh thú nhanh chóng đi qua, trong đó thấp nhất có thể nói là Khô Mộc Độc Hạt, tuy nhiên giống này lại có số lượng lớn. Còn mười loại khác Phong Nhược đều không biết mà thoạt nhìn đều có thực lực không kém!

Cũng may là chúng không phát hiện ra sự hiện hữu của hấn. Có một sự tình khiến hấn cảm thấy rất hứng thú.

Theo quan sát của hấn, dường như mỗi loài Linh thú đều phân biệt rõ ranh giới, chúng đều có quy luật chẳng hạn đám Khô Mộc Độc Hạt ở ngay phía dưới hấn khoảng hai mươi trượng hướng về phía trước, còn khoảng cách từ hai mươi trượng trở xuống là phạm vi của các loại Linh thú khác, nếu ngẫu nhiên lúc này có một đám Linh thú từ bên ngoài xông vào, thế nào cũng gặp phải sự công kích mãnh liệt đến chết mới thôi!

"Không thể tưởng được thế giới dưới lòng đất này lại có quy luật rạch ròi thế này, càng xuống phía dưới đẳng cấp của Linh thú càng cao, may là mình chạy lên phía trên chứ không giờ thăm rồi!"

Trong lòng Phong Nhược vừa sợ hãi vừa nghĩ thầm, thế nhưng hấn liền phát hiện ra sự tình không đơn giản như vậy. Sau khi mặt trời mọc, tức khắc ánh sáng thiêu đốt toàn bộ, lúc đó sóng nhiệt cuộn cuộn xuyên thấu xuống mặt đất, xuyên qua cả tầng bùn đất mới có thể làm cho nhiệt độ giảm bớt.

Tuy nhiệt độ có giảm nhưng lại hấp dẫn vô số phi trùng từ tầng dưới đi lên phủ kín cả không gian xung quanh, tình hình này khiến cho Phong Nhược khó chịu muốn chết, may mà những loại phi trùng không chủ động công kích mà chỉ không ngừng bay loạn xạ.

Phong Nhược chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì bỗng nhiên có bóng dáng của vài con Khô Mộc Độc Hạt hiện ra trong tầm mắt hấn.

"Không xong !"

Thì ra phía trên này cũng không an toàn cho lắm, vì những con Khô Mộc Độc Hạt đó chạy thẳng lên đây để săn mồi là những con phi trùng kia.

Bất đắc dĩ Phong Nhược đành phải kích hoạt năm tòa trận pháp Chính Phấn Như Sơn, sau đó rút thanh Bôn Lôi kiếm ta cẩn thận phòng bị, hấn mặc kệ thế mọi việc, thôi thì đến đâu hay đến đó, đương nhiên tốt nhất là bọn Khô Mộc Độc Hạt nên chú tâm vào việc săn phi trùng mà đừng để ý đến hành động của hấn.

Mong là như vậy nhưng đáng tiếc trong lúc mãi mê truy tìm theo đám phi trùng ngon miệng kia, rốt cuộc bảy Khô Mộc Độc Hạt đã phát hiện ra sự hiện diện của hấn ở phía sau cách chừng mười trượng.

Một loạt âm thanh “xi... xi...” vang lên, tức thì cả đám Khô Mộc Độc Hạt đó vô cùng hưng phấn đồng loạt vọt lên!

“Rầm rầm rầm...!” Liên tiếp những tiếng nổ vang được truyền đến, lũ Khô Mộc Độc Hạt dẫn đầu vừa bay lên phía trước đã bị trận pháp Chính Phản Như Sơn phản kích, đám bọ cạp này tiếp tục công kích hung mãnh khiến cho cả tòa trận pháp lay động kịch liệt, nếu chúng cứ điên cuồng tấn công thế này ắt hẳn trận pháp sẽ sớm bị phá vỡ mất thôi!

"Ngân Giáp ! Ta tay đi !"

Phong Nhược quát khẽ một tiếng, hắn vừa mở phong ấn cho Ngân Giáp Thiên Thủ nhảy ra trợ giúp, vừa thả ra ba sợi Thanh Tì Triền lập tức trói chặt ba con Khô Mộc Độc Hạt ở gần đó, rồi sau đó loáng một phát thanh Bôn Lôi kiếm trong tay đã chém rụng đuôi một con bọ cạp trong số đó.

Kiểm quang lại lóe lên lần nữa tức khắc diệt luôn con bọ cạp đó, toàn bộ đều nhờ có thanh Bôn Lôi kiếm sắc bén này, nếu không đổi lại thành một thanh kiếm tam phẩm trước kia thì sẽ không dễ dàng như vậy.

Vừa giết xong con Khô Mộc Độc Hạt này, Phong Nhược lắc người khó khăn né khỏi chiếc kim đuôi của hai con bọ cạp còn lại, sau đó hắn lui vào trong trận pháp. Do để đảm bảo tốc độ nên hắn không thi triển pháp thuật Thuần Tường được, chính vì thế căn bản không cách nào ứng phó cùng lúc với loạt công kích của hai con Khô Mộc Độc Hạt được!

"Ây da ! Được rồi ! Để xem kẻ nào ăn tươi nuốt sống đối phương đây?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Ngân Giáp Thiên Thủ

"Bang bang !"

Phong Nhược vừa mới tránh vào trong trận pháp thì hai con Khô Mộc Độc Hạt đang theo sát ngay phía sau lập tức bị bắn ra, tuy nhiên chúng vẫn rất hung hãn.

"Thật đúng là không chết không dừng mà!"

Phong Nhược cười lạnh một tiếng, tay trái nhanh chóng đánh ra một chuỗi pháp quyết, quả nhiên đây là lần đầu tiên hắn chính thức thi triển Thập Trọng Thanh Tì để đối địch.

Trong khoảnh khắc gần trăm sợi Thanh Tì mảnh như lông trâu, nhanh tựa tia chớp phóng xuất trời buộc thân thể của hai con Khô Mộc Độc Hạt đó, lực trời buộc của Thanh Tì rõ ràng mạnh mẽ hơn nhiều so với sức giãy dụa của bọn chúng.

Tuy nhiên đây mới chỉ là bắt đầu thôi, bởi vì Phong Nhược đã nắm giữ ba loại phương pháp không chế Thanh Tì bao gồm trời buộc, co rút lại và phát nổ.

"Thu !"

Lại một đạo pháp quyết được đánh ra, hai con Khô Mộc Độc Hạt vốn không thể nhúc nhích lại càng bị co rút mạnh hơn nữa!

Tuy nhiên Phong Nhược lại không tiếp tục lãng phí pháp lực bằng Thập Trọng Thanh Tì nữa, mà hắn trực tiếp lao ra khỏi trận pháp rồi chém xuống hai kiếm liên giết chết ngay hai con bọ cạp đó, tiếp theo bổ thêm một kiếm vào con Khô Mộc Độc Hạt đang bị Ngân Giáp Thiên Thủ dây dưa cũng chết tốt.

"Ngân Giáp ! Thu dọn chiến trường đi !"

Phong Nhược giao toàn bộ xác của mấy con bọ cạp đó cho Ngân Giáp Thiên Thủ xử lý, để đề phòng lũ Khô Mộc Độc Hạt khác tới nữa, hắn lập tức lui vào trận pháp và bắt đầu khôi phục lại pháp lực.

“Khà khà...! Cuối cùng cũng xong! Ngân Giáp, ở cái nơi quỷ quái này chúng ta giết được bao nhiêu con rồi? À, có lẽ hỏi người đã ăn bao nhiêu con thì người nhớ hơn nhỉ? Người đứng là đồ tham ăn à? Chẳng khác cái động không đáy?"

Tựa người vào rễ cây, Phong Nhược cười khỏ lăm bảm nhớ lại, ngày hôm nay hắn quá sức vất vả, không hiểu sao có vô số Khô Mộc Độc Hạt xuất hiện, nhờ hắn dựa vào năm tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn và Ngân Giáp Thiên Thủ cũng diệt sát gần trăm con bọ cạp đó. Cũng may cố gắng chịu

đứng được đến lúc mặt trời lặn, khi đó đám phi trùng mới hoàn toàn biến mất, bằng không có lẽ hắn đã phải cầu cứu tới Thanh Điều rồi.

Toàn thân đau nhức, Phong Nhựt tiện tay tra thanh Bôn Lôi kiểm vào vỏ, tuy nhiên ánh mắt hắn vẫn chú tâm ngó Ngân Giáp Thiên Thủ, bởi vì từ lúc mới bắt đầu, con nhện này hết phun tơ nhện lại quay sang cắn nuốt cả xác của Khô Mộc Độc Hạt, lúc này màu bạc của thân thể nó bắt đầu dần dần hiện lên một quang gấm màu nhàn nhạt.

"Chẳng nhẽ Ngân Giáp Thiên Thủ sắp tiến cấp hay sao?" Phong Nhựt âm thầm nghĩ ngợi, trước kia tại khu vực Đông Phong ở Thanh Vân Sơn nhờ mượn kỳ diệu từ viên Mộc Linh tinh, nên Ngân Giáp Thiên Thủ và Kên kên đã tiến lên cấp ba, tính đến hôm nay chưa đầy một năm, riêng con Kên kên thì chưa có gì thay đổi, ngược lại Ngân Giáp Thiên Thủ bởi vì thường xuyên tham gia chiến đấu, lại được hưởng thụ hầu hết xác của linh thú, nên dường như có vẻ lợi hại hơn nhiều so với lúc trước.

Chẳng hạn như hôm nay, nhờ có Ngân Giáp Thiên Thủ ở bên cạnh phun tơ kiểm chế bớt, bằng không thì Phong Nhựt sẽ phải chịu không ít thiệt thòi!

"Tiến cấp được thì tốt quá! Như vậy sau này mình chiến đấu cũng sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều! Chỉ là không biết Ngân Giáp Thiên Thủ cần bao lâu mới có thể đột phá bình cảnh đây?"

Phong Nhựt vừa nghĩ, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, hắn đã có một biện pháp hữu hiệu chính là dùng viên Mộc Linh tinh thúc đẩy Linh khí để tạo điều kiện cho Ngân Giáp Thiên Thủ, bởi vì ở đây linh khí cực kỳ thiếu thốn, ngoại trừ những linh thú bản địa thì những loài Linh thú khác từ bên ngoài tới khó lòng thích ứng được, nói đâu xa như kên kên chẳng hạn, nếu mở phong ấn cho nó phóng chùng nó có thể bay được hơn mười dặm đã là không tệ rồi, vì thế mới thấy Thanh Điều đúng là mạnh mẽ đến độ hết sức biến thái.

Phong Nhựt vốn đang định tu sửa lại năm tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn sắp bị phá hủy, vừa nghĩ tới Mộc Linh tinh hắn liền gọi Ngân Giáp Thiên Thủ tới, dựa theo suy đoán của hắn, từ giờ đến lúc mặt trời mọc hắn là thời điểm an toàn, trong khoảng thời gian này có lẽ đủ để Ngân Giáp Thiên Thủ phá kén rồi.

"Hắc hắc... ! Ngân Giáp, lui về sau đi!"

Phong Nhựt vỗ vỗ Ngân Giáp Thiên Thủ rồi lấy viên Mộc Linh tinh ra, kỳ thật quá trình này rất đơn giản, hắn sẽ thúc giục cho Linh khí bên trong Mộc Linh tinh phát tán ra ngoài, bản thân Ngân Giáp Thiên Thủ sẽ tự hấp thu lấy.

Đương nhiên, để gia tăng hiệu quả Phong Nhựt còn cố ý chuẩn bị kích hoạt cả trăm viên Ngũ Hành thạch cấp thấp nữa kia.

Dường như đoán được chuyện gì sắp xảy ra, Ngân Giáp Thiên Thủ ngồi yên trước mặt Phong Nhựt, nhìn từ xa trông lại nó như một quả trứng bạc vậy.

Không chần chừ chút nào, Phong Nhựt nắm lấy viên Mộc Linh tinh, một mặt vận chuyển Thanh Mộc Linh Quyết để khôi phục pháp lực, mặt khác đồng thời thúc dục Mộc Linh tinh, tức khắc có một tia linh khí tinh thuần từ viên Mộc Linh tinh phát ra, ngay lập tức Ngân Giáp Thiên Thủ ở gần đó bắt đầu hấp thu.

Dưới tác dụng của nguồn linh khí hết sức tinh thuần, quang gấm màu nhàn nhạt ở lớp vỏ của Ngân Giáp Thiên Thủ bắt đầu dần dần tiêu tán, sau đó bị một vòng ánh sáng bạc yếu ớt thay thế.

Phong Nhựt không biết được một điều, lúc hắn thúc dục viên Mộc Linh tinh để phát ra linh khí, thì các rễ cây ở xung quanh hắn trăm trượng bỗng nhiên lặng lẽ động đậy một cách quỷ dị.

Thời gian dần trôi qua, cũng có thể thấy được toàn bộ đám rễ cây này đều lấy Phong Nhựt làm trung tâm kéo tới, cứ theo tình hình này chẳng mấy chốc hắn sẽ hoàn toàn bị vây kín.

Hiện tại đối với tình huống bên ngoài Phong Nhựt cơ bản không biết gì cả, lúc này hắn chẳng những muốn cho Ngân Giáp Thiên Thủ phá kén, mà chính hắn đồng thời cũng muốn bổ sung thêm pháp lực.

Qua vài canh giờ sau, pháp lực của Phong Nhựt đã toàn bộ khôi phục đạt thể trạng tốt nhất, hắn chợt mở hai mắt ra nhất thời hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là tầng ánh sáng bạc ở xung quanh thân thể Ngân Giáp Thiên Thủ trở nên nồng đậm hơn rất nhiều, có cảm giác như sắp ngưng kết thành một khối thực thể vậy. Điều khiến hắn cảm thấy kinh ngạc nhất chính là bên trong quang sáng bạc đó còn loáng thoáng thấy được một vòng ánh vàng nhàn nhạt lưu chuyển, nếu không cẩn thận quan sát thì không cách nào phát hiện ra.

"Chắc chắc...! Có chút kỳ quái đây! Vì sao từ khi đến Khô Mộc Hải này, Mộc Linh tinh chưa từng bị thiếu đi linh khí chứ? Chẳng lẽ Khô Mộc Hải với Mộc Linh tinh có quan hệ gì quái gì sao?"

Vừa nhủ thầm Phong Nhựt vừa lơ đãng liếc nhìn xung quanh, nhưng lập tức hắn giật mình bởi vì chẳng biết từ lúc nào, ở ngay chỗ hắn bố trí trận pháp Chính Phán Như Sơn này lại bị mấy ngàn sợi rễ cây vây chặt!

"Không xong ! Chẳng lẽ là do Mộc Linh tinh này sao?"

Phong Nhựt nghĩ tới đây định thu hồi lại viên Mộc Linh tinh này, nhưng hắn lập tức ngừng lại, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện ra sự tình quỷ dị hôm nay có chút gì đó rất quen mắt. Dường như lúc còn ở khu vực Đông Phong của Thanh Vân Sơn, lần đầu tiên phát hiện viên Mộc Linh tinh cũng bị tình trạng vỏ sò rễ cây đang bao bọc ở giữa, sau đó những rễ cây kia hấp thu linh khí rồi toàn bộ rút vào Mộc Linh tinh.

"Xem sơ qua cũng không có gì bất ổn! Ít ra bức bình phong rễ cây bắt đắ dĩ này, sẽ giúp cho hấn không cần lo lắng bị đám Khô Mộc Độc Hạt công kích nữa!" Phong Nhực do dự một hồi, rồi không định cất viên Mộc Linh tinh nữa, ngược lại hấn muốn nhìn xem rốt cuộc sẽ phát sinh ra chuyện gì? Huống chi hiện tại đang là thời khắc mấu chốt để Ngân Giáp Thiên Thủ tiến cấp, nếu thu hồi Mộc Linh tinh nữa chừng biết đâu sẽ ảnh hưởng đến nó thì sao!

Trải qua thêm một thời gian nữa, quang sáng bạc xung quanh thân thể Ngân Giáp Thiên Thủ phát ra ngày càng gia tăng, thậm chí đã đạt đến trạng thái ổn định, lúc này vòng ánh sáng vàng nhàn nhạt đã tăng thêm một chút.

Cùng lúc đó đám rễ cây bên ngoài tiến chậm chạp tới gần, càng làm cho Phong Nhực có dự cảm không được tốt lắm, bởi vì đám rễ cây này không giống như rễ cây ở Đông Phong Thanh Vân Sơn, đám kia đều dừng lại ở mé ngoài với cự ly nhất định nào đó, đằng này những rễ cây này lại tiến sát vào trong.

Nếu như nói đám rễ cây kia ở Đông Phong Thanh Vân Sơn có ý thần phục với viên Mộc Linh tinh, thì những rễ cây ở đây lại làm cho Phong Nhực cảm nhận được một dạng tham lam như muốn chiếm hữu, thậm chí theo khoảng cách càng ngày càng gần thì hấn có thể mơ hồ cảm thấy những rễ cây này như có một địch ý mãnh liệt đối với chính mình vậy!

"Tại sao lại như vậy? Cũng đều là rễ cây thôi mà, sao lại khác biệt lớn đến như vậy?"

Phong Nhực có vẻ nóng nảy, hiện tại hấn cũng không thể bỏ mặc quá trình tiến cấp của Ngân Giáp Thiên Thủ, hấn khẳng định việc này rất trọng yếu, chỉ cần Ngân Giáp Thiên Thủ có thể tiến cấp thành công thì việc săn giết đám Khô Mộc Độc Hạt tứ cấp sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, đây là một sự trợ giúp cực lớn với hấn ngay tại thời điểm này.

"Đáng giận thật ! Chỉ với đám rễ cây này mà cũng dám can rờ nữa sao!"

Phong Nhực lập tức giơ tay phát động năm tòa trận pháp, tuy nhiên do hấn đánh giá quá thấp những rễ cây này, rõ ràng tốc độ bọn chúng kéo đến rất chậm chạp, nhưng hơn ngàn rễ cây cùng chen nhau đến gần, nên chỉ trong chốc lát đã phá sập tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn ở bên ngoài.

"Tiếp tục như vậy không ổn chút nào!" Nhìn thoáng qua Ngân Giáp Thiên Thủ, Phong Nhực bèn cắn răng một cái, hấn lại muốn gọi Thanh Điều ra giúp đỡ một tay. Nhưng cuối cùng hấn lại quyết định bỏ qua ý tưởng này, bởi vì theo kinh nghiệm của hấn trừ phi thật sự lâm vào hoàn cảnh thập tử nhất sinh, nếu không thì con chim đó sẽ không chịu xuất hiện, huống chi là hấn cũng không muốn quá mức ý lại vào Thanh Điều!

Ngay lúc Phong Nhực còn đang do dự, trận pháp Chính Phán Như Sơn bị phá vỡ thêm một tòa, tốc độ di chuyển của những cái rễ cây lại càng nhanh thêm và linh hoạt hơn, mới nhìn vào chúng mà cảm nhận được luồng sát khí thật đáng sợ.

Phong Nhực lại ngó qua Ngân Giáp Thiên Thủ, lúc này quang ánh sáng bạc ở bên ngoài đã ngưng tụ lại giống như một cái kén màu bạc, dường như có thể sẽ phá kén ra bất cứ lúc nào.

Thật sự hiện tại Phong Nhực hết sức gấp gáp, không vội nói đến vấn đề có khả năng kéo dài thời gian hay không, chỉ cần sức mạnh của đám rễ cây này thôi hấn cũng đã được thưởng thức qua rồi, một khi toàn bộ không gian xung quanh bị bao vây lại chắc chắn sẽ không còn đường nào trốn thoát.

Dưới tình thế quá cấp bách, Phong Nhực trực tiếp phóng ra một sớ Thanh Tì Triền, tức khắc cột viên Mộc Linh tinh dính ngay trên đầu Ngân Giáp Thiên Thủ, sau đó hấn mới rút thanh Bôn Lô kiếm ra rồi chém mãnh liệt về hướng đám rễ cây đó!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9: Thì Ra Là Thế

"Một đám rễ cây mục nát cũng muốn kiếm ăn ở đây sao? Không có cửa đâu cung!"

Phong Nhực bước ra ngoài tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn thứ ba, thanh Bôn Lô kiếm trong tay không cần chiêu thức gì, mà cứ chỗ nào có rễ cây lập tức chém xuống một kiếm!

Bôn Lô kiếm quá ư sắc bén, không cần biết rễ cây to chắc thế nào, cứ mỗi kiếm chém xuống đều bị phân làm hai đoạn.

Do đám rễ cây quá nhiều và dài vô tận như nối liền trời với đất thế này, nên khi bị chặt thành hai đoạn vẫn cứ tiếp tục hướng phía hấn ép vào, duy có điều lực đè ép đã giảm đi phân nửa.

Phát hiện ra điểm đó, Phong Nhực cũng không quản những rễ cây đã bị chặt thành hai khúc đó nữa, hấn tiếp tục chém hết đám rễ cây xung quanh, cứ

như vậy giải thoát cho cả bốn phía đồng thời duy trì cho tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn thứ ba thêm thời gian chừng một tuần trà.

Đến khi tòa trận pháp thứ ba bị phá mất, hấn lại lui về tòa trận pháp thứ hai. Càng ngày hấn càng kinh ngạc khi phát hiện những rễ cây này càng tới gần lại càng linh hoạt, giống như được tăng thêm linh trí vậy, thậm chí một ít rễ cây nhỏ cũng bắt đầu có ý thức muốn trói chặt lấy hấn.

Dưới tình huống này, cho dù Bôn Lôi kiểm sắc bén vô cùng, dù cho Phong Nhựt tả xung hữu đột bốn phía đi nữa thì đám rễ cây vẫn từng bước tiến đến gần, phạm vi di chuyển của Phong Nhựt càng ngày càng nhỏ vô cùng khó khăn.

"Không được, không kịp rồi, nếu không đi ngay bây giờ sợ rằng lát nữa muốn đi cũng không nổi!"

Phong Nhựt thầm thở dài một tiếng, rồi hấn không hề do dự, quay người lui về sau và cầm lấy viên Mộc Linh tinh. Dù sao so với chuyện tiến cấp của Ngân Giáp Thiên Thủ thì cái mạng nhỏ của hấn vẫn quan trọng hơn.

Đúng lúc này, một tràng âm thanh "Tạch tạch tạch" phát ra từ phía chiếc kén bạc của Ngân Giáp Thiên Thủ, hào quang mãnh liệt tỏa sáng kèm theo đó là một cỗ khí tức lừng lự truyền ra.

Vừa thấy thế Phong Nhựt hết sức mừng rỡ, dường như tảng đá vốn đè nặng trong lòng hấn đã được cởi bỏ, Ngân Giáp Thiên Thủ cuối cùng đã tiến cấp thành công, không uổng công hấn vất vả dốc sức liều mạng một phen.

Lúc này Phong Nhựt không dám lơ là, vội vàng thu viên Mộc Linh tinh vào túi trữ vật. Bất chợt hấn cảm nhận được ngay tại thời điểm đó, hơn ngàn rễ cây xung quanh lập tức có vẻ đình trệ lại, tuy nhiên ngay sau đó chúng lại điên cuồng áp tới!

"Đáng giận thật !"

Phong Nhựt tức giận mắng một tiếng, nhanh chóng huy động thanh Bôn Lôi kiếm trong tay, đồng thời trong lòng hấn lại là có chút nghi hoặc, chẳng lẽ đám Khô Mộc bên trong Khô Mộc Hải đã thành tinh hết rồi sao? Cho dù có Mộc Linh tinh tiết ra linh khí hấp dẫn gì đi nữa, cũng không cần phải khoa trương như vậy chứ!

Lúc này Phong Nhựt không còn lo lắng tới chuyện tiến cấp của Ngân Giáp Thiên Thủ nữa, hấn dồn hết pháp lực vào Bôn Lôi kiếm, thế là từng đợt sấm gió rít gào theo thanh Bôn Lôi kiếm truyền ra, đồng thời ở trên thân kiếm xuất hiện một tia điện yếu ớt lóng lánh.

"A...!"

Phong Nhựt tựa như bộc phát điên cuồng, kèm theo tiếng hét là một tia kiếm khí ánh vàng rực dài chừng vài thước đột nhiên theo Bôn Lôi kiếm xuất ra. Những nơi Diệu Kim kiếm khí này lướt qua, đều chém đứt toàn bộ đám rễ cây đó như cắt đậu hủ! Nhất thời tất cả rễ cây trong vòng vài thước đã bị đứt sạch!

Có điều lần này chỉ có vài trăm rễ cây bị chém đứt mà thôi!

Sau đợt công kích khủng bố đó, áp lực xung quanh Phong Nhựt đã giảm đi đáng kể!

"Ha ha...! Quá được! Diệu Kim kiếm khí quả nhiên không hổ là đứng đầu năm loại thuộc tính!" Phong Nhựt nhin không được cất tiếng cười to, tuy nhiên hấn hơi có vẻ tiếc nuối vì với pháp lực hiện tại của hấn chỉ có thể liên tục thi triển hai lần thôi!

Giờ phút này nhờ có Phong Nhựt toàn lực ngăn cản, nên Ngân Giáp Thiên Thủ cuối cùng đã phá kén đi ra. Có điều làm cho Phong Nhựt không kim được tức giận, chính là trong lúc hấn đang đau khổ chèo chống để kéo dài thời gian, thì con nhện này lại dùng đỉnh cần nuốt vỏ kén bạc kia, mà chẳng buồn liếc xem hoàn cảnh xung quanh hiểm ác đến cỡ nào!

"Ngân giáp! Động thủ đi! Hôm nay vì nguoi mà ta đã phải bỏ ra không ít vốn liếng rồi đấy!"

Phong Nhựt nhin không được quát to, tuy hấn đã tạm thời ngăn chặn được thế công của đám rễ cây, thế nhưng những rễ cây này đâu có chết hấn đi, cũng chẳng hề bị ảnh hưởng đến khả năng tấn công chút nào, dù có chém đứt lớp này thì lớp sau lại tiếp bước đi tới, nếu không ra tay nhanh có thể sẽ gặp phiền phức.

Phong Nhựt còn chưa dứt lời, tức thì một bóng trắng nhoáng qua trước mắt, chính là Ngân Giáp Thiên Thủ thoảng cái đã lướt lên đến chỗ rễ cây, nhất thời chỉ cần tám cái đuôi đầy răng cưa nhọn hoắt đó đi qua chỗ nào, thì toàn bộ rễ cây chỗ đó đều bị cưa thành bảy, tám khúc, quả thực hiệu quả so với khi Phong Nhựt dùng Bôn Lôi kiếm chém điên cuồng đúng là khó nói nên lời, trong nháy mắt nó đã mở ra một lối đi.

Màn ra mắt thật ấn tượng của con Nhện tứ cấp này đã khiến cho Phong Nhựt phải trợn mắt há hốc mồm, hấn không còn tin rằng đây chính là con Nhện lúc trước chỉ biết trốn tránh ở phía sau để đánh lén? Rõ ràng so với chính mình còn hung mãnh hơn nữa?

"Ha ha...! Thật sự quá đã!" Phong Nhựt cười lớn một tiếng, tiện tay thu lại tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn còn chưa bị phá hủy. Trước đây nhờ có trận pháp này mới phần nào chống đỡ được áp lực từ đám rễ cây, giờ thì đã không còn tác dụng nữa, hấn cũng nên cất đi để dành cho dịp khác!

Quả thật Phong Nhựt phát hiện ra nhờ có Ngân Giáp Trì Trù tứ cấp này mở đường, nên những rễ cây chỉ như đám cặn bã! Lúc này tám chiếc càng cứng rắn của con Nhện như tám cây đao bầu không lồ tùy tiện khua lên đã có thể chém đứt một đoạn rễ cây, hiệu suất quả là siêu cấp vô địch rồi!

Phong Nhựt ở phía sau nhìn thấy mà sửng sốt, đến khi tinh thần ổn định lại hấn liền phát hiện hơn ngàn rễ cây bao quanh trước đó đã bị san bằng sạch

sẽ, còn Ngân Giáp Thiên Thủ vẫn mãi tiếp tục cắt gọn, rễ cây cứ thế liên tục rút xuống.

"Tốt rồi, tốt rồi...! Ngân giáp xuống đây!" Phong Nhựt vội vàng kêu lên, đến lúc này hơn ngàn rễ cây đã bị cắt đứt, hơn nữa do hắn không đem viên Mộc Linh tinh ra ngoài nữa, nên không còn gì phải lo lắng.

Vừa nghe Phong Nhựt gọi, Ngân Giáp Thiên Thủ ở phía trên nhẹ nhàng nhảy xuống không một tiếng động!

"Hắc hắc...! Không tệ! Với thực lực như ngươi bây giờ, lũ bọ cạp kia chẳng khác nào thức ăn trong túi rồi!" Phong Nhựt rất hài lòng vỗ vỗ Ngân Giáp Thiên Thủ rồi khen ngợi nó một câu, sau đó mới bắt đầu cẩn thận đánh giá.

Lúc này Ngân Giáp Thiên Thủ đã tiến giai lên tứ cấp, cơ thể dường như không có gì biến đổi, nhưng nếu như dụng tâm quan sát kỹ sẽ phát hiện ra ánh bạc trên người nó đã trở nên tinh thuần và sinh động hơn, tuy rằng không có sắc thái gì đặc biệt nhưng lại mang đến cho người ta khí tức trầm trọng càng xem càng có cảm giác không chán.

Ngoài ra trên phần bụng của con Nhện này xuất hiện thêm một vòng ánh vàng mờ nhạt, nhờ thế dường như làm tăng thêm khí phách cho Ngân Giáp Thiên Thủ!

Hiện tại, tám chiếc đùi của con nhện này phát ra một lực lượng vô cùng mạnh mẽ, với số lượng những răng cưa dường như gia tăng rất nhiều cũng ngày càng trở nên sắc bén hơn trước. Đối diện với những răng cưa dày đặc này hắn cũng thấy hơi lạnh gáy, bất chợt hắn thêm gấp lại đám bọ cạp chết tiết kia để . Nghĩ tới khả năng phòng ngự của đám Độc Hạt có lẽ Ngân Giáp Thiên Thủ chỉ cần dùng tám cái đùi vờ với một hồi cũng có thể mổ bụng rồi!

Mặc dù Ngân Giáp Thiên Thủ cũng chỉ là tứ cấp, nhưng với biểu hiện trước đó của nó, sẽ diệt đại bộ phận linh thú tứ cấp hoàn toàn không có vấn đề gì, có thể nói lực lượng của Phong Nhựt nhờ đó đã tăng lên đáng kể.

"Hắc hắc! Lần này đúng là nhặt được bảo vật rồi! Nói không chừng Ngân Giáp Thiên Thủ trong tu tiên giới lại là một loại dị thú tiếng tăm lừng lẫy, chỉ cần chịu khó bồi dưỡng sau này sẽ có được một tay sai đắc lực ah!"

Phong Nhựt vui thích mà thầm nghĩ, kỳ thật dị thú cũng là Linh thú, chỉ có điều được thiên phú trở nên hung mãnh hơn nhiều so với Linh thú phổ thông.

Như cùng là tứ cấp, Khô Mộc Độc Hạt ngoại trừ một cái đuôi nhọn cùng hai cái càng bên ngoài cũng chẳng có công kích thiên phú gì. Nhưng nếu là Hàn Băng Thú hay Ô xà là những loại tiếp cận dị thú tiêu chuẩn đều có được pháp thuật công kích.

So với Hàn Băng Thú hay Ô xà thì Ngân Giáp Tri Trù rõ ràng còn hơn một bậc, đầu tiên là về cự ly xa công kích thông qua tơ nhện trói buộc đối thủ mà nếu lại gần công kích bằng đùi lại cũng rất biến thái. Ngoại trừ những mặt trên, khẳng định nó còn có những công kích thiên phú lợi hại khác, chỉ là mới tiến giai nên cũng chưa xác định được.

Đem tâm tư rời khỏi Ngân Giáp Thiên Thủ, Phong Nhựt bắt đầu bình tĩnh quan sát những rễ cây đã khôi phục. Hắn cảm thấy vô cùng quý dị, hắn biết rõ rất nhiều linh thú tu vi cảnh giới nào đó có thể biến hóa hình người, nhưng chưa từng nghe qua rễ cây cũng có thể sống lại!

"Cái chỗ này thật đúng là quý dị ah! Không hổ danh một trong Tam đại hiểm địa Thương Ngô giới!" Hồi tưởng phen chém giết, Phong Nhựt trong lòng cũng có chút kỳ lạ.

Cẩn thận suy nghĩ một phen, Phong Nhựt trước phân phó cho Ngân Giáp Thiên Thủ tuần tra chung quanh, còn hắn chậm rãi đặt tay vào một chỗ vết cắt trên rễ cây sau đó một cỗ pháp lực truyền vào!

Đầu tiên hắn cảm giác được một loại yên tĩnh, tựa như nơi chiến trường hoang vu cô quạnh không một cỗ sinh khí, bỗng xuất hiện một bóng mờ!

Không tự chủ được, Phong Nhựt trong nội tâm có chút run rẩy, tại thời khắc này hắn có cảm giác cực kỳ đáng sợ! Sự sợ hãi này tựa như nẩy mầm mọc rễ trong lòng hắn điên cuồng khuếch tán ra toàn thân từ trên xuống dưới!

"Không tốt!" Phong Nhựt vội vàng rút tay ra, trong lúc vô thức, ý niệm của hắn đã tiến nhập vào bên trong rễ cây !

Tại lúc hắn đem pháp lực cùng ý niệm rút khỏi rễ cây, sự chết chóc cảm nhận lúc trước bỗng nhiên toát ra vô số sát ý lạnh thấu xương, chỉ tích tắc đã đem pháp lực cùng ý niệm của Phong Nhựt kích nát bầy!

"Phốc!" Phong Nhựt phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức trở nên âm đạm!

"Không xong! Trong này... rõ ràng là Tiên Thiên Mộc Sát mà!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Xâm Lấn

Trên thực tế Phong Nhựt không phải là chưa từng nghĩ tới sẽ gặp Tiên Thiên Mộc Sát, nhưng vừa mới được ném thử lại cảm giác đó, khiến nhận thức của hắn hoàn toàn bị đánh vỡ.

Bên trong những rễ cây này chính xác là Tiên Thiên Mộc Sát, nhưng tuyệt đối không phải loại Tiên Thiên Mộc Sát lúc trước hắn đã thấy. Loại ở đây hung mãnh điên cuồng hơn nhiều, còn đám Tiên Thiên Mộc Sát mà hắn đã thu phục thì chẳng thấm vào đâu.

Tiên Thiên Mộc Sát ở đây số lượng quá nhiều, có thể dùng cụm từ ‘vô biên vô hạn, mênh mông như biển cả’ để hình dung.

Vì vậy chỉ tiếp xúc qua một lần, Phong Nhựt đã bị đánh cho trọng thương. Cũng chính vì nguyên nhân này mà trước đây hắn cứ tưởng đám rễ Khô Mộc ở đây đã thành tinh, thực tế là do Tiên Thiên Mộc Sát đang quấy phá ở bên trong!

Khi rõ ràng những điều này Phong Nhựt cũng trở nên an tâm hơn, Tiên Thiên Mộc Sát tuy đáng sợ, nhưng chỉ cần không đem Linh khí của Mộc Linh tinh phát ra ngoài, hoặc chủ động treu chọc chúng thì cũng tạm thời không có vấn đề gì.

Phong Nhựt bèn nhai hai viên Chi Huyết đan để miễn cưỡng ngăn chặn lại thương thế bên trong cơ thể, hắn cố gắng bố trí một tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn ở bên cạnh, sau đó lại ra lệnh cho Ngân Giáp Thiên Thủ bảo vệ kẻ bên, hắn nhất định phải nắm tranh thủ chữa thương tước khi trời sáng.

Đáng tiếc Chi Huyết đan này cấp bậc quá thấp, chỉ có thể chữa trị được ngoại thương, đối với trường hợp nội thương này lại không có hiệu quả quá lớn, xem ra sau này có cơ hội hắn sẽ sắm vài viên linh đan chữa thương chuyên dụng để mang theo phòng bị mới được.

Phong Nhựt âm thầm cảm thán, dù sao thuật luyện đan cũng là một loại phụ trợ cực kỳ trọng yếu đối với tu sĩ, đại đa số tu sĩ đều muốn học được bởi vì cho dù liên quan đến việc bị thương hay do ích lợi của phụ trợ tu luyện, và cải thiện thể chất đi nữa đều phải cần các loại linh đan diệu dược.

Phong Nhựt đã từng muốn tu tập thuật luyện đan, chỉ có điều lúc trước hắn phải tìm hiểu thêm trận pháp, cái gì cũng muốn học trong khi thời gian lại không có nhiều, do đó đến tận bây giờ hắn mới chỉ học xong cách luyện chế Chi Huyết tán, Hoạt Lạc tán và giải độc Vạn Linh tán thôi.

Đương nhiên thuật luyện đan tinh thâm bao la là không thể học được trong một sớm một chiều, hơn nữa số người thành danh trong lĩnh vực luyện đan đã ít lại càng thêm ít, do đó tại bất kỳ thời điểm nào, Linh đan đều rất quý hiếm thậm chí còn hơn cả Linh thạch nữa. Ví như Điều Hưng gia, tuy là cao thủ Trúc Cơ kỳ, vốn có một ít linh đan nhưng đâu phải loại nào cũng có danh tiếng đâu".

Con đường tu tiên vì vậy còn rất nhiều chông gai phía trước!

Cười khổ một cái Phong Nhựt liền loại bỏ hết tạp niệm, hắn lấy ra một nắm to Linh Sa rồi bắt đầu vận chuyển Thanh Mộc Linh Quyết. Hiện nay hắn cũng không dám đem Mộc Linh tinh ra ngoài nữa, chẳng may lại kích động đám Tiên Thiên Mộc Sát kia thì chắc chắn hắn khó sống nổi.

Cũng may mà lúc trước hắn đã chuẩn bị khá nhiều Linh sa.

Đến khi Phong Nhựt bắt đầu chữa thương cũng là lúc mặt trời lên, do đó lại thu hút đám phi trùng từ dưới bay ra nữa. Rất may là trước đó đám rễ cây tụ lại xung quanh, đã hình thành một không gian riêng biệt tuy chỉ khoảng vài chục trượng.

Nhờ vậy mà đa số Khô Mộc Độc Hạt đều không thể tới gần, chỉ có một vài con ngẫu nhiên bám lên theo đường rễ cây đều trở thành mồi ngon của Ngân Giáp Thiên Thủ.

Trong lúc này bên trong cơ thể Phong Nhựt đang diễn ra chiến đấu kịch liệt. Vốn trước đó kinh mạch hắn đã bị sát ý làm cho chấn động đến nỗi tổn thương, khi hắn vừa vận pháp lực điều trị thì phát hiện ra số Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể đã nhiều gấp ba lần!

Đương nhiên chính là lượng Tiên Thiên Mộc Sát trong nháy mắt kia đã tiến vào cơ thể hắn. Chỉ có điều lúc đó pháp lực hắn đã bị tiêu hao hơn phân nửa, ngoài ra lại đang bị trọng thương, cho nên Tiên Thiên Mộc Sát chưa có biểu hiện gì bất thường.

Hắn đang điều động pháp lực để vận chuyển Thanh Mộc Linh Quyết, bất chợt Tiên Thiên Mộc Sát bạo động tiến hành không chế đa số pháp lực và kinh mạch của hắn.

Nói một cách khác lúc này thân thể Phong Nhựt đã hầu như không thể tự khống chế được nữa.

Hơn nữa càng làm cho hắn cảm thấy sợ hãi chính là đám Tiên Thiên Mộc Sát bỗng dung hung mãnh vô cùng, ngay khi tiến hành xâm lược và khống chế được hầu hết pháp lực của Phong Nhựt, tức khắc chúng triển khai cắn nuốt luôn cả Phong Nhựt trước khi bắt đầu dung hợp với lượng Tiên Thiên Mộc Sát vốn đang có sẵn bên trong pháp lực của hắn.

Phải biết rằng có một đám Tiên Thiên Mộc Sát đã thuộc về pháp lực của Phong Nhựt, và đó cũng chính là nguồn gốc để phát ra Mộc Sát Kiếm Khí của hắn, nếu quả thật hắn bị cắn nuốt hết mấy thứ đó thì chắc chắn sẽ bị tức đến chết mới thôi.

Quả thật tình huống phát sinh đột biến đã khiến Phong Nhựt trở tay không kịp, trong lúc vô thức hắn định lấy Mộc Linh tinh ra tương trợ, nhưng cuối cùng đã dẫn lòng lại.

Bởi vì việc dùng Mộc Linh tinh không chỉ sẽ làm đám rễ cây sống lại lần nữa, mà nếu pháp lực trong cơ thể Phong Nhựt cứ mất quyền khống chế được như hiện tại thì cũng không giải quyết được gì, lúc đó lại tạo cơ hội cho Tiên Thiên Mộc Sát thu được lợi ích từ Mộc Linh tinh.

Như vậy hẳn sẽ chỉ còn đường thất bại thảm hại!

Cho nên ngay thời khắc này hẳn buộc phải đối đầu với tình trạng chiến đấu một mình thôi!

May mắn duy nhất là hiện tại tâm mạch và đan điền của hắn vẫn do hắn làm chủ, cho nên sau một hồi do dự hắn lập tức luân chuyển toàn bộ pháp lực còn sót lại rút về tâm mạch và đan điền. Còn về Thanh Mộc Linh Quyết hẳn cũng không cần phải vận chuyển nữa, bởi vì kinh mạch không thông suốt nên hiện tại hắn chỉ có thể tiếp tục hấp thụ linh khí trong Linh Sa để bổ sung.

Thật ra Phong Nhựt làm vậy cũng là bất đắc dĩ thôi, bởi vì bây giờ hắn phải đối mặt với lượng Tiên Thiên Mộc Sát gấp đôi vô cùng hung mãnh, nên mục tiêu trước mắt của hắn là chậm rãi chờ đợi cho Tiên Thiên Mộc Sát tạm lắng xuống đã.

Hắn hiểu rất rõ đám Tiên Thiên Mộc Sát này không những hung mãnh đáng sợ mà còn rất狡 hoạt, không ai có thể xác định được vị trí cụ thể của chúng. Cho dù có đốt trụi hoàn toàn những rễ cây mà Tiên Thiên Mộc Sát ẩn náu bên trong kia, cũng không có cách nào bức bách bọn chúng lộ diện, trong tu tiên giới vốn hiện diện vô số lực lượng cũng khó có cách nào có thể bắt được chúng.

Nhưng nếu gặp phải thức ăn hợp khẩu vị thì đám Tiên Thiên Mộc Sát này sẽ như đợt hồng thủy, và đàn mãnh thú tự động ào tới kịch liệt không ai cản nổi.

Phong Nhựt chính là một ngoại lệ bởi vì hắn có Mộc Linh tinh, có thể nắm được chuyển động của Tiên Thiên Mộc Sát mà hiện tại muốn thắng trận này, hẳn không thể không hành động đón đầu theo những gì hắn nắm bắt về bản chất của Tiên Thiên Mộc Sát.

Nói một cách khác hiện tại thân thể Phong Nhựt giống như là một gốc cây linh mộc, pháp lực trong cơ thể hắn chính là thức ăn ngon của Tiên Thiên Mộc Sát, nếu cứ muốn chiến đấu tranh giành thì với lực lượng hiện tại của Tiên Thiên Mộc Sát hoàn toàn sẽ cắn nuốt hết pháp lực của hắn mà biến hắn thành một gốc cây linh mộc khô héo!

Đương nhiên từ vong thì chưa đến nỗi vì Tiên Thiên Mộc Sát chỉ cắn nuốt pháp lực của hắn chứ không phá hủy những gì khác của thân thể, chỉ cần hắn không vận dụng pháp lực thì cũng không chết được.

Tuy nhiên sống như một phạm nhân như vậy so với chết còn đáng sợ hơn.

Hiểu rõ hậu quả như thế, Phong Nhựt dứt khoát bỏ qua hầu hết những kinh mạch rồi sau đó toàn lực phòng thủ tâm mạch và đan điền, đồng thời nhờ vào Linh Sa để tiếp tục bổ sung pháp lực.

Trước đối sách của Phong Nhựt, quả nhiên Tiên Thiên Mộc Sát cơ hồ không tốn bao nhiêu thời gian đã có thể cắn nuốt toàn bộ Tiên Thiên Mộc Sát mà trước đó hắn đã hao tâm tổn huyết để dung hợp, sau đó chúng lại tiếp tục xông tới tâm mạch và đan điền của Phong Nhựt.

Tuy nhiên do số Tiên Thiên Mộc Sát còn sót lại trong pháp lực của Phong Nhựt lúc này tương đối ít, hơn nữa vị trí của tâm mạch và đan điền hơi bé nên tạm thời đại đa số Tiên Thiên Mộc Sát bắt đầu bị chặn ở bên ngoài, thời gian dần trôi qua, đám Tiên Thiên Mộc Sát bắt đầu yên tĩnh trở lại, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa.

Dù sao cũng không phải Tiên Thiên Mộc Sát đã thật sự biến mất hoàn toàn, mà hiện tại chúng ở đâu đó trong cơ thể Phong Nhựt.

"Bây giờ đến lượt ta xuất thủ".

Phong Nhựt nhẹ nhàng thở ra, nói thật hẳn cũng rất lo lắng đám Tiên Thiên Mộc Sát không ngừng tấn công tiếp nữa, tuy nhiên hiện tại đã ổn hơn nhiều rồi, ngoại trừ chút ít Tiên Thiên Mộc Sát đi đầu còn liều mạng cắn nuốt pháp lực của mình ra, tạm thời cũng không gây quá nhiều uy hiếp!

Phong Nhựt cẩn thận từng li từng tí khống chế pháp lực của mình, hắn bắt đầu tiến hành dung hợp đối với một ít Tiên Thiên Mộc Sát công phá đầu tiên, đây chính là ưu thế của hắn, chỉ cần không kinh động đến đám Tiên Thiên Mộc Sát còn lại thì cũng chẳng có gì nguy hiểm.

Lúc trước hắn sơ dĩ lâm vào nguy hiểm như thế là bởi vì không biết lượng Tiên Thiên Mộc Sát đã tăng lên nhiều, mà cứ vận chuyển pháp lực nên mới kinh động đến bọn chúng như thế.

Chỉ có điều quá trình dung hợp này sẽ cực kỳ tốn thời gian, hiện tại Phong Nhựt cũng chỉ biết phó thác an toàn cho Ngân Giáp Thiên Thủ mà thôi.

Thời gian trôi qua, Phong Nhựt cũng không cách nào xác định được đã trải qua bao lâu, hắn vẫn không ngừng từ từ dung hợp, may mắn quá trình dung hợp không phát sinh vấn đề gì làm gián đoạn nữa chừng, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Rốt cuộc Phong Nhựt cũng chậm rãi mở hai mắt ra, hình ảnh hắn nhìn thấy đầu tiên chính là con Ngân Giáp Thiên Thủ kia.

"Thời gian trôi qua bao lâu rồi hả Ngân giáp?"

Phong Nhựt nhìn không được cười hỏi, trong khoảng thời gian này với hắn mà nói thực sự là quá vất vả!

Trả lời Phong Nhựt là một tràng âm thanh "ê ê a...", hiển nhiên thời gian qua Ngân Giáp Thiên Thủ cũng rất thoải mái.

Được rồi, có hỏi người cũng không biết!

Phong Nhựt cảm thán một tiếng cúi đầu nhìn xuống hai tay của mình, lập tức tay phải vung lên, bỗng nhiên phóng ra một tia sáng mờ nhạt nhanh như điện lên mình một con Khô Mộc Độc Hạt vừa bò lên, ngay lúc đó Ngân Giáp Thiên Thủ cũng ra tay chém thành hai đoạn.

"Hít... khà..."

Tình hình này lập tức khiến cho Ngân Giáp Thiên Thủ cả kinh ngẩn như người tại chỗ, lập tức có chút sợ hãi mà nhìn Phong Nhựt. Dù sao từ lúc tiến giai tứ cấp đến nay, nó cũng có chút ít linh trí rồi, vì vậy đối với những nguy hiểm nào đó nó cực kỳ mẫn cảm.

Rồi như không để ý tới Ngân Giáp Thiên Thủ, Phong Nhựt lẩm bẩm: "Cũng không tệ! Uy lực cỡ này hoàn toàn có thể phá vỡ bộ trang phục Lăng Vân rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Mặt Đất

Từ trên đài cao được tạo nên do chặt đứt hơn ngàn rễ cây quây lại, Phong Nhựt suy tư nhìn xuống địa phương nông sâu khó lường ở phía dưới.

Không biết chỗ này đến tốt cùng là như thế nào? Ảnh hưởng của Tiên Thiên Mộc Sát này ra sao? Nếu không thì tại sao Khô Mộc Hải lại có quang cảnh như hiện tại?"

Lần đầu tiên Phong Nhựt cẩn thận cân nhắc lướt qua hết toàn bộ tình hình gần đây, lúc trước hắn chỉ như một vị khách lạc đường chỉ lo tìm đường ra thôi, tuy nhiên trải qua việc bị Tiên Thiên Mộc Sát xâm lấn, nên hắn cảm thấy cần phải tìm hiểu kỹ hơn một chút.

Thời gian bước vào Tu Tiên giới tuy nhiên không đến hai năm, nhưng Phong Nhựt cũng rất khát vọng để đạt được lực lượng mạnh mẽ, hiện tại hắn có thể dung hợp Tiên Thiên Mộc Sát được nhiều đến mức này khiến cho hắn đối với nơi này càng cảm thấy tò mò.

Bởi vì nơi này có số lượng Tiên Thiên Mộc Sát nhiều quá sức tưởng tượng. Đối với những tu sĩ khác thì Khô Mộc Hải chỉ là một trong ba nơi hung hiểm nhất, nhưng với Phong Nhựt mà nói đây lại là một kho tàng không đáy.

Đương nhiên hiện tại không phải hắn không muốn dung hợp thêm Tiên Thiên Mộc Sát nữa, chỉ là hắn không có cách nào để thừa nhận thêm đòn công kích của Tiên Thiên Mộc Sát, chỉ với lượng nhỏ trong người hiện tại thế này thôi, mà hắn đã phải mất một khoảng thời gian rất lâu để dung hợp rồi. Do đó với thực lực bây giờ của hắn, nếu tiếp tục dung hợp Tiên Thiên Mộc Sát chỉ có đường chết mà thôi.

Thậm chí có thể nói chính xác rằng, nếu chưa tiến cấp lên Trúc Cơ kỳ thì hắn đừng nghĩ đến chuyện hấp thu thêm Tiên Thiên Mộc Sát nữa. Phong Nhựt tuy đã có Mộc Linh tinh nhưng cũng cần phải tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết thật tốt, mới có thể dung hợp đám Tiên Thiên Mộc Sát này vào pháp lực của mình.

Cho nên việc cấp bách trước mắt không phải là tiếp tục ở đây hấp thu Tiên Thiên Mộc Sát nữa, mà nên nghĩ cách rời khỏi chỗ này bởi vì hiện tại hắn không thể sử dụng được Mộc Linh tinh, mà khi không có Mộc Linh tinh phụ trợ thì tốc độ tu luyện của hắn sẽ chậm đi rất nhiều".

Tuy nhiên, vấn đề này cũng không phải đơn giản vì Khô Mộc Hải đã bị những tu sĩ khám phá từ vô số năm về trước, nên họ biết rõ Linh thú từ nơi nào đến, nhưng vấn đề là rất ít người có thể đi vào thế giới dưới lòng đất này. Nguyên nhân ắt hẳn là do phần lớn Linh thú đã chiếm giữ nơi đây, với thực lực của hắn bây giờ xông ra rất khó.

Đương nhiên Phong Nhựt cũng không phải là chưa từng nghĩ tới việc nhờ vả Thanh Điều giúp đỡ, tuy nhiên hắn không chắc là có thể nhờ được bởi hắn hiểu rất rõ, chỉ cần hắn còn có thể cố gắng làm được thì con chim kia nhất định sẽ không chui đầu ra đâu.

"Mặc kệ thế nào, cứ thử trước rồi tính sau!"

Phong Nhựt cũng không muốn chần chừ lâu nữa, phỏng chừng cũng sắp đến lúc mặt trời lặn rồi, hắn định mang Ngân Giáp Thiên Thủ theo rễ cây bò xuống thì một tiếng rống dữ dội từ dưới vực sâu truyền lên, theo sát sau đó lại vang lên hai tiếng "xi.. xi.." mang âm thanh cổ quái.

Đối với hai tiếng sau cùng thì Phong Nhựt không lạ gì, bởi đạo đó hắn từng bị đám người lão Cửu áp bức ở lại, và cũng suýt chết dưới tay của con Bọ Cạp Vương thất cấp đó.

Trong đầu hơi tò mò nên Phong Nhựt nhìn không được mà tiến lên hai bước, hần đứng ở trên đài cao nhìn quanh xuống dưới, đáng tiếc hào quang quá yếu ớt nên hần chỉ có thể thấy một mảng mờ mịt.

Cũng không biết là linh thú nào quyết đấu với Bò Cạp Vương đây?" Phong Nhựt thấy hơi tò mò, nhưng dù sao cũng chẳng quan hệ gì tới hần nên chẳng cần nghĩ ngợi thêm làm gì. Bỗng lúc này vang lên một hồi chấn động kịch liệt từ dưới vực sâu truyền đến, theo đó toàn bộ rễ cây cũng bắt đầu lay động dữ dội, mà chỗ Phong Nhựt đang đứng do bị cắt ra tách rời với bên trên nên tình trạng càng trở nên nghiêm trọng.

Phong Nhựt suýt chút nữa đã bị ngã xuống, cũng may hần phản ứng kịp thời, bèn rút ra Bồn Lôi kiếm đâm vào một đầu rễ cây bên trên, nhờ vậy mới không bị văng ra.

Ngân Giáp Thiên Thủ cũng rất nhanh chóng phụt ra một chùm tơ nhện kéo Phong Nhựt trở lên.

"Chắc chắc...!" Rốt cuộc bên dưới là linh thú gì mà khủng bố như thế?" Phong Nhựt không khỏi kinh hãi liên tục thở dài, may là trước đó hần chưa xuống dưới để thăm dò.

Tuy nhiên khi Phong Nhựt chưa dứt lời, thì ngay chỗ đài cao này lại lắc lư càng lúc càng mạnh tựa hồ đứng không vững nữa, cũng may Ngân Giáp Thiên Thủ đã nhanh chóng dùng tám càng răng cưa bầu chặt vào rễ cây.

Nhưng Phong Nhựt liền phát hiện có điều không ổn, đài cao này vốn xuất hiện là do lúc trước có rất nhiều rễ cây quây hần lại, sau đó đã bị hần và Ngân Giáp Thiên Thủ chém đứt san bằng một chập. Nếu không phải bị tác động từ ngoại lực thì đài cao này vẫn giữ nguyên trạng thái như vậy, tuy nhiên chấn động hiện tại ở bên dưới đã làm cho đám rễ cây đang tụ lại một chỗ bắt đầu ngã nghiêng dữ dội.

Trong nháy mắt dưới chân Phong Nhựt và Ngân Giáp Thiên Thủ cũng chỉ còn lại có bốn năm bộ rễ cây, độ lay động càng lúc càng lớn tựa như bất cứ lúc nào cũng có khả năng đổ sập xuống, nếu như không có Ngân Giáp Thiên Thủ đang bám trụ e rằng Phong Nhựt đã bị hất văng ra rồi.

"Ngân Giáp chúng ta men theo rễ cây bò xuống đi!"

Phong Nhựt sốt ruột liền hét lớn, phải biết từ chỗ này đến đáy vực có khoảng cách quá cao, nếu như lỡ té xuống, may mắn thì sẽ được một số rễ cây chẳng chịt đó chặn lại, nếu không tất nhiên sẽ trực tiếp rơi thẳng xuống đáy vực. Nếu như đâm đầu rớt xuống đất mấy trăm trượng mà va vào một rễ cây, thì ngay cả Trúc Cơ kỳ cũng chết chứ đừng nói gì đến hần.

Ngay lúc này động tác của Ngân Giáp Thiên Thủ rất linh hoạt, nó trực tiếp chọn một rễ cây có vẻ chắc chắn nhất bắt đầu bò xuống, Phong Nhựt chỉ biết cố gắng bám chặt lấy nó, rõ ràng gặp phải hoàn cảnh này mới thấy tám chân có lợi như thế nào. Cứ như vậy tiếp tục bò xuống dưới được hơn mười trượng, lúc này trận chiến phía dưới càng thêm ác liệt, cũng không biết đang xảy ra chuyện gì mà từng mảng lớn rễ cây bỗng nhiên nghiêng về một hướng trắng xóa mà đổ xuống!

"Không tốt, Ngân Giáp chạy..."

Phong Nhựt hiện tại chỉ biết nhắm về một hướng nhất định lao nhanh tới, sau đó hần nhìn xem có cơ hội nào để bầu lấy vài bộ rễ cây đang đổ nghiêng ngã kia không, dù thế nào đi nữa cũng không thể để rớt xuống dưới.

Nhưng trận chiến ở phía dưới đã đến hồi kịch liệt, ban đầu chỉ ảnh hưởng đến hơn mười rễ cây, sau đó lại lan rộng đến mấy trăm rễ, có những rễ cây này ngổn ngang lộn xộn ngăn trở, bọn hần cũng không cách nào tránh né được.

"Sớm biết như vậy, trước kia rời khỏi chỗ đài cao này cho rồi!" Phong Nhựt phiền muộn. Cũng có thể nói là hai người bọn họ gieo gió gặt bão, nếu như không phải bọn hần chặt đứt những rễ cây như thế này, thì cho dù phía dưới có xảy ra chiến đấu kịch liệt đến cỡ nào cũng không thể lan đến gần bọn hần được.

"Ngân Giáp đi theo ta"

Không thể làm gì hơn, Phong Nhựt cũng chỉ có dẫn theo Ngân Giáp Thiên Thủ tận lực hướng phía trước chạy xuống, chỉ cần càng chạy xuống gần phía dưới thì có ngã cũng không đến mức bị thương quá nghiêm trọng.

Bất chợt có một mảng rễ cây thật lớn đổ xuống phía dưới lại bị những rễ cây mọc lan tràn xung quanh ngăn cản lại, mượn cơ hội này Phong Nhựt và Ngân Giáp Thiên Thủ chạy nhanh hướng tới chỗ rễ cây có vẻ an toàn nhất.

Chạy một mạch xuống dưới được khoảng hơn trăm trượng, Phong Nhựt không khỏi kinh hãi nhìn xuống không ngờ vẫn còn tới hơn mười trượng nữa!

Thế nhưng hần còn kinh ngạc hơn nữa chính là trên mặt đất bên dưới tỏa ra sức sống mãnh liệt, nhất là những đoạn rễ cây ở trên mặt đất dính liền với gốc cây đại thụ sum xuê, điều kì quái duy nhất chính là các cành lá đều được phủ một màu bạc mờ nhạt, từ dưới nhìn ngược lên trên trông giống như ngàn vạn con đom đóm nhấp nháy liên tục.

"Rống...!" Lúc này cuộc chiến ở phía xa vẫn hùng hực khí thế, từng gốc cây đại thụ màu bạc không ngừng bị luồng cự lực nào đó đánh trúng, chỉ có điều vì phía trước có quá nhiều rễ cây chắc chắn nên cây đại thụ đó không đổ xuống mà chỉ rung mạnh.

Phong Nhựt không cách nào tưởng tượng ra nổi, một thân cây đại thụ cao hơn mười trượng cũng có thể bị rung động đến nỗi cả bốn phía như vậy.

"Chúng ta xuống dưới !"

Thoáng suy nghĩ một lát, Phong Nhựt không kềm nén được hiếu kỳ, liền dẫn theo con Nhện Ngân Giáp này tiếp tục xuống dưới.

Đến khi chân chạm vào mặt đất, Phong Nhựt vẫn còn y nguyên cảm giác bồng bênh do trải qua một thời gian dài quen sống trên không trung.

Trên mặt đất cũng không có nhiều loại thực vật, ngoài rong rêu và cỏ cây ra thì hầu hết đều là những gốc đại thụ. Bởi do bị cây đại thụ che khuất tầm mắt, nên Phong Nhựt không thấy được quang cảnh chiến trường ở phía xa, đương nhiên hắn cũng không muốn hiếu kỳ quá mức vì mon men đến gần nhất định sẽ tiêu đời ngay!

Nhờ có những cây đại thụ màu bạc này mà Phong Nhựt có thể nhìn ra xa hơn trăm trượng, hắn lập rút thanh Bôn Lôi kiếm ra, rồi dẫn theo Ngân Giáp Thiên Thủ cẩn thận tiến về phía ngược lại với trận chiến. Cũng không phải do hắn muốn đi săn giết Linh thú, mà định thừa dịp chúng đánh nhau rồi chuyển hướng bên này để tìm kiếm một phen, biết đâu có thể thu thập được Linh thảo hoặc tài liệu luyện khí quý hiếm thì phen này lãi lớn, phải biết rằng nơi đây không mấy người có thể đến được.

Đương nhiên Phong Nhựt cũng không lo lắng sẽ đụng phải linh thú khác bởi vì phạm vi này là thuộc vùng chiến đấu, ngoại trừ hai con linh thú khủng bố ngoài kia ra hắn đã sớm không thấy linh thú nào khác xuất hiện ở gần đây nữa.

Tuy nhiên càng đi về phía trước, trong chớp lát Phong Nhựt lại hơi thất vọng thêm, bởi vì trên mặt đất ngoại trừ cỏ, rêu vừa ướt vừa trơn trượt ra cũng chẳng có loại kỳ hoa dị thảo nào nữa.

Không thể tay không mà về được !

Phong Nhựt hơi có vẻ buồn rầu trầm nghĩ một chập, rồi hắn đảo một đồng lớn cỏ rêu, lại thuận tay cắt một bó lớn cành lá đại thụ màu bạc, thậm chí cả mấy tảng đá cũng cho hết vào túi trữ vật. Hắn cũng không có cách nào khác, bởi vì nhận thức của hắn đối với các loại linh thảo và khoáng sản thật quá ít ỏi, ai chắc được đám cỏ rêu kia không đáng tiền chứ? Thôi thì chịu khó vất vả thêm một chút, còn hơn sau này tiếc nuối.

Đến lúc Phong Nhựt nhặt xong một đồng lớn những đồ linh tinh rồi chuẩn bị trở về chỗ cũ, bất chợt Ngân Giáp Thiên Thủ này giờ đi sau hắn đột nhiên hướng phía trước chạy tới như điên.

"Này này... Ngân Giáp quay về mau, người không muốn sống nữa à! Đây là nơi nào mà dám chạy loạn lên như thế?"

Hắn vội vàng đuổi theo Ngân Giáp Thiên Thủ, nhưng ngay lúc này hắn chợt phát hiện ở phía trước cách đó không xa hiện ra một tòa sơn động thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 12: Hải Cốt

Nói một cách chuẩn xác thì đó cũng không thể coi là một cái sơn động bởi vì xung quanh nơi này căn bản không có núi, thứ mà Phong Nhựt đang nhìn thấy là một khối nham thạch cao đến mấy chục trượng, một nửa khối nham thạch này bị chôn trong lòng đất, còn một nửa khác nhô hẳn ra ngoài.

Mà thứ được gọi là sơn động kia chính là một cái hố thiên nhiên nằm trên khối nham thạch đó.

Phong Nhựt vốn đang định lập tức rời đi bởi vì hắn nghe thấy âm thanh trận chiến ở xa kia có vẻ như đang tiến gần tới đây, tất nhiên hắn không muốn bị những linh thú có thực lực kinh khủng kia chặn lại ở chỗ này, chỉ có điều bên ngoài cửa động có một bộ xương linh thú khổng lồ đã làm cho hắn thay đổi chủ ý, bởi xương của những linh thú cấp cao rất có giá trị.

Đến khi xông tới gần Phong Nhựt bỗng tròn tròn mắt, bởi vì bộ xương này vô cùng hoàn chỉnh, toàn thân nó dài chừng mười trượng, chỉ riêng cái đầu nhô lên đã cao khoảng năm trượng rồi, mặc dù là vật chết nhưng bên trong vẫn còn ẩn chứa một cỗ khí thế ngạo nghễ, dưới khí thế đó Phong Nhựt thậm chí có vẻ không dám nhìn thẳng vào bộ xương này.

"Kỳ quái ? Đây là linh thú gì ? Đã chết rồi mà xương cốt vẫn uy phong đến thế?"

Mặc dù trong lòng hơi kinh sợ nhưng Phong Nhựt vẫn không từ bỏ ý định muốn kiểm chút cháo của mình, do đó hắn lập tức đi một vòng quanh bộ xương này, đáng tiếc cả bộ xương này không có lấy một chỗ rời ra, mà nếu cứ để thế không tách ra thì với kích thước to lớn như vậy thật lúng túng vật của hắn không thể chứa được.

"Chắc chắn, đáng tiếc thật !"

Mắt thấy bộ xương trong suốt như ngọc này tản ra tia sáng nhàn nhạt, Phong Nhựt nóng nảy đến nỗi giậm chân bực bội, bởi vì chỉ bằng vào chất liệu tuyệt hảo của bộ xương trước mặt đây, cũng có thể đoán được vật này có giá trị to lớn đến dường nào.

"Mặc kệ, dù sao cũng phải thử một lần, nếu bỏ qua thứ tốt như thế này chắc chắn sẽ hối hận cả đời!"

Phong Nhựt nhìn xung quanh một chút rồi giơ thanh Bôn Lô kiểm lên, hấn tận lực chém vào chỗ xương sườn nhỏ.

"Keng..." một âm thanh cực kỳ thanh thúy vang lên, vừa giống như hấn gỗ lên một khối ngọc tinh xảo vừa tựa như một tiếng gió rít thổi qua phía chân trời mang theo vô số âm thanh rung động, thậm chí Phong Nhựt còn bị xuất hiện ảo giác nữa, dường như dưới âm thanh rung động này bầu không khí xung quanh đều nổi lên một trận dao động.

Mà cùng lúc đó thanh Bôn Lô kiểm trong tay Phong Nhựt cũng bị một cỗ lực lượng khổng lồ bắn ngược ra, làm hấn lão đảo thiếu chút nữa đã té ngã, hấn nhìn lại chỗ xương sườn trong suốt kia, vậy mà ngay cả một dấu vết để lại cũng không thấy.

"Sao có thể như vậy!"

Ánh mắt của Phong Nhựt cũng tròn tròn lên, đây là xương cốt của loại linh thú nào? Lại có được hiệu quả thần kỳ đến như vậy?

Phong Nhựt có vẻ khó tin nhìn chằm chằm thêm một lát đến lúc hấn hoàn toàn hết hy vọng, quả thật thứ bảo bối thần kỳ này hấn không làm sao mang đi được, lúc này hấn lại nhìn xuống cái hố khổng lồ kia, bên trong có rất nhiều xương cốt khổng lồ nằm rải rác, hiển nhiên đây là hang ổ của một loài linh thú vô cùng mạnh bạo nào đó, nói không chừng chủ nhân của đám linh thú này lại là một trong hai con đang đánh nhau đằng kia thì sao.

Ngay sau đó Phong Nhựt không chút chậm trễ, dùng tốc độ cực nhanh xông tới, hấn lập tức thu thập hết đồng xương chất đầy trên mặt đất vào thắt lưng trữ vật, mặc dù phẩm chất những bộ xương này so với bộ xương ngoài kia đúng là một trời một vực, nhưng không thể nghi ngờ gì bọn chúng đều là xương cốt của ma thú cấp bốn trở lên, lấy đem về ít nhiều gì cũng bán được mấy ngàn viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp đấy.

"Ồ?" Bỗng nhiên Phong Nhựt ồ lên một tiếng lạ kỳ, bởi hấn phát hiện một bộ hài cốt không trọn vẹn của loài người nằm rải rác dưới đám xương quanh đây.

Từ tình trạng tổn hại của bộ hài cốt kia có thể thấy vị huynh đài đáng thương này hình như không phải chết trong miệng linh thú, nên thân thể không bị ăn sạch, mà bị một thanh chủy thủ ríu rít lóm đóm cắm trên ngực, lực đạo đâm vào hình như rất mạnh, cơ hồ đánh toàn bộ xương lồng ngực của người này thành phần vụn, hơn nữa trên bộ hài cốt đó còn mơ hồ có thể thấy được một bộ trang phục đã bị tổn hại và thất lạc trữ vật.

"Không ngờ đây là một tu sĩ?"

Trong lòng Phong Nhựt thoáng vui mừng, hấn tranh thủ lấy chiếc thắt lưng trữ vật ra trước, bởi vì tu sĩ nào có thể đến được thế giới này đều chẳng phải là kẻ yếu đuối, đương nhiên có thể ngoại lệ duy nhất chỉ có hấn mà thôi, biết đâu trong thắt lưng trữ vật này có thứ gì đó tốt một chút, vậy chẳng phải là hấn vừa kiếm được một khoản lợi kèch xù hay sao?

Vừa lấy được thắt lưng trữ vật kia xong, Phong Nhựt suy nghĩ một lát liền chộp luôn thanh chủy thủ dài không đến ba tấc kia, tuy thanh chủy thủ đó nhìn thoát qua có vẻ như sắp bị rỉ nát đến nơi, nhưng hấn có cảm giác thanh chủy thủ có chút cổ quái khó hình dung.

Hiện tại thu hoạch coi như rất khá rồi, Phong Nhựt không dám nán lại lâu, hấn lập tức gọi Ngân Giáp Thiên Thủ rời đi, chỉ có điều làm hấn cảm thấy không thể tin nổi, đó là tự nhiên động tác của Ngân Giáp Thiên Thủ co lại một cục, như đang quỳ bái bộ xương khổng lồ kia vậy.

"Ê này, một bộ hài cốt thôi mà, đáng để người kinh ngạc đến như vậy sao?"

Phong Nhựt tiến lên kéo Ngân Giáp Thiên Thủ chạy về gốc cây đại thụ gần đó, bởi vì lúc này bất chợt truyền đến một loạt tiếng bước chân rầm rầm, hiển nhiên trận chiến ở bên kia đã đến hồi kết thúc, có lẽ chủ nhân của sơn động này sắp trở về rồi.

Phong Nhựt chạy một mạch đến cây đại thụ kia, lúc này Ngân Giáp Thiên Thủ đã thoát khỏi trạng thái cứng bái quỳ dị lúc này, mỗi lần nghĩ tới vẫn cứ làm cho hấn sức hoài nghi, có phải bộ xương kia có họ hàng gì với tên gia hỏa này không? Chẳng qua hiện tại hấn đang phải chạy trốn chết, nên khó lòng nghĩ ngợi thêm về việc này.

Sau khi leo lên cao hơn ba mươi trượng, Phong Nhựt nhìn không được liền nhìn xuống phía dưới một chút, chỉ thấy dưới khối nham thạch khổng lồ kia đã xuất hiện một bóng đen khổng lồ, hình dáng bóng đen nọ hơi giống thần lân chỉ có điều cái đầu nó vô cùng to lớn, gần như chiếm hết phần nửa toàn bộ thân thể.

Mà lúc này trong miệng bóng đen kia lại đang kẹp một thi thể khổng lồ, Phong Nhựt cẩn thận nhìn lại mới thấy rõ ràng đó chính là con bọ cạp to đùng, nhưng không rõ có phải là con mà lúc trước hấn đã từng nhìn thấy hay không nữa?

Diễn biến kế tiếp lại làm cho Phong Nhựt càng thêm tròn mắt há mồm, chính là bóng đen khổng lồ kia cũng không nuốt chửng thi thể Bọ Cạp Vương nọ mà một mực cung kính đặt trước bộ xương khổng lồ ở cách đó không xa, sau đó nó bỗng xoay người rời đi.

"Thế này, thế này..."

Trong đầu Phong Nhựt càng thêm mơ hồ khó hiểu, bộ dạng nó hoàn toàn giống với hình thức quỳ bái lúc trước của Ngân Giáp Thiên Thủ, nhưng hiện

tại con linh thú đó lại còn dâng cả cống phẩm nữa chứ.

Không đúng, dường như bộ xương này có gì đó hết sức cổ quái, chẳng lẽ trước đây nó có năng lực siêu cấp hay sao?

Vừa nghĩ tới đây Phong Nhựt thật sự muốn chạy xuống xem kỹ lại một lượt, tiếc là sau khi hắn dẫn đo suy nghĩ rồi bỏ qua ý định này, bởi vì bộ xương kia chém thì không đứt, bỏ vào thất lưng trừ vật lại không xong, nếu chỉ nhìn ngó thôi cũng chẳng làm được gì!

Đương nhiên quan trọng hơn cả là dù Phong Nhựt có lấy được thứ xương thần kỳ này đi nữa, thì sau khi bán ra ngoài có lẽ cũng ăn ngủ không yên đâu.

Cho nên sau khi cảm khái một chập, Phong Nhựt liền tranh thủ thời gian dẫn theo Ngân Giáp Thiên Thủ tiếp tục leo lên trên, hiện tại đang là ban đêm nên hắn cần tìm đường thoát khỏi nơi quái quỷ này càng sớm càng tốt!

Chẳng qua Phong Nhựt cũng không biết rằng, sau khi hắn rời đi không lâu thì cổ thi thể của Bọ Cạp Vương kia bỗng nhiên hóa thành một vũng máu, sau đó rút hết vào bộ xương kia một cách quỷ dị.

"Hồng bét, cái hàm ngậm này quả nhiên không dễ vào như vậy!"

Phong Nhựt đang núp sau mấy rễ cây bông cau mây thờ dài than, lúc trước sau khi rời khỏi địa phương quỷ dị kia hắn bắt đầu đi thẳng về phía trước để tìm lối ra, bởi vì căn cứ vào cách thức thủ triều xuất hiện lúc trước, hắn liền cả gan suy đoán rằng thế giới dưới lòng đất này ắt hẳn là có rất nhiều cửa ra mới đúng, nếu không thì với lượng linh thú đông đúc thế này, làm sao có thể chỉ trong một nhịp thở ngắn ngủi sau khi mặt trời lặn liền có thể lao ra nhanh thế.

Mà sự thật cũng đúng như Phong Nhựt dự đoán, hắn chỉ tìm hơn hai canh giờ, đi về phía trước không tới hai mươi dặm liền phát hiện một lối ra to đùng, phòng chừng dài hơn mười dặm, hắn đứng tại vị trí này mà nhìn vào lối đi thấy giống như một cái phễu đẹp cực lớn, chỉ có điều đầu nhỏ của chiếc phễu đó nằm ở một nơi chật hẹp chỉ hơn mười trượng, ngay cả chiều rộng cũng không vượt quá năm mươi trượng.

Vốn cái này cũng không tính là gì, với thân thể nhỏ bé của Phong Nhựt thì vẫn có thể chui ra, vấn đề là có vô số con dơi đang treo ngược phía trên cái phễu đó, rõ ràng chúng quá đông và dày đặc chi chít, chỉ sợ có đến hơn vài chục vạn con, chỉ nhìn thôi cũng khiến da đầu người ta tê dại.

Nếu đây chỉ là những con dơi bình thường thì cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng mà... những con dơi màu đen này đều rất lớn, thiếu chút nữa có thể so với con Kên kên vô lại của Phong Nhựt rồi, hơn nữa chúng đều là linh thú cấp bốn!

Dưới tình huống như vậy, cho dù Phong Nhựt có cười Kên kên xông qua thì cũng như xông vào tử lộ thôi!

Đương nhiên nếu tận dụng tốc độ kinh khủng của Thanh điều thì ngược lại rất dễ dàng, nhưng vấn đề là đại ca đó không dễ mở lời chút nào, suy tính kỹ càng trước sau rốt cuộc Phong Nhựt vẫn chưa có kế sách nào khả thi.

"Chẳng lẽ cả đời này mình sống mãi ở đây sao?"

Phong Nhựt thoáng bị quan âm thâm nghĩ ngợi.

Ngay lúc hắn đang định tìm một chỗ kín để hết mực cầu xin Thanh điều một phen, thì một tràng tiếng rít cổ quái từ bên ngoài truyền đến, mà dưới sự kích thích của tiếng rít này có vô số con dơi đen xì kia bỗng nhiên trở nên rối loạn, khi ngó qua thấy giống như một vùng đen nhúc nhích vậy, cho dù là gan Phong Nhựt không nhỏ đồng thời ở cách chúng rất xa, nhưng khi chứng kiến thanh thế này cũng khó kềm chế tự nhiên không dám hít thở!

Do đối mặt với loại sức mạnh như núi cao biển cả này, thực lực của một cá nhân quả thật vô cùng nhỏ bé, bạc nhược, cho dù là tu sĩ đi nữa cũng khó có khả năng đối mặt.

Lúc này bầy dơi bị tiếng rít cổ quái kia khuấy động, tức khắc cả đám dơi đông nghịt như hóa thành một con cuộn phong đen kịt bay thẳng ra ngoài.

"Ồ, quái lạ. Chẳng lẽ có người có ý hấp dẫn những con dơi này sao?"

Vừa chứng kiến qua quang cảnh này, trong lòng Phong Nhựt chợt nghĩ ra, bởi vì mặc dù tiếng rít này có vẻ cổ quái nhưng nó không giống như tiếng của linh thú, huống hồ những con dơi này đã sống ở cửa ra vào chắc chắn là có nguyên nhân kỳ lạ nào đó, cho nên chúng mới không công kích những con linh thú tới lui hằng ngày, tương tự thế những con linh thú kia cũng chẳng tấn công bầy dơi này!

Nghĩ vậy Phong Nhựt liền vội vàng phong ấn Ngân Giáp Thiên Thủ lại, bởi nếu thật sự có người chủ động hấp dẫn những con dơi đó, không chừng hắn có thể nhân cơ hội này tranh thủ thời gian, mà nhân cơ hội cười Kên kên bay ra ngoài.

Lúc này chỉ trong vòng mười nhịp thở ngắn ngủi, cả bầy dơi đen đui kia đã ào ra hơn phân nửa, tuy Phong Nhựt không cách nào nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng hắn cũng có thể hình dung được cảnh tượng ngoài đó kinh khủng đến cỡ nào, có lẽ trông giống như bị đám mây đen khổng lồ phủ kín, thật không biết người nào có thực lực mạnh mẽ đến nỗi dám đối mặt với vô số con dơi gớm giếc thế này.

Chỉ trong chốc lát ở cổng ra vào đã không còn lại bao nhiêu con dơi nữa, ngay lúc này một tia vàng chói tựa như vệt sáng bất ngờ quét ngang qua, tia sáng vàng này dài đến mấy trăm trượng, chỉ cần tung ra một đòn thôi đã có hơn ngàn con dơi đen thui rơi xuống nghe 'bach bach...', sau đó trong nháy mắt liền vạch ra một lỗ hổng khá lớn.

Vừa chứng kiến cảnh này bất chợt làm cho Phong Nhựt sôi trào nhiệt huyết, hần thản nghĩ không biết đến khi nào mình mới có được loại bản lĩnh mạnh mẽ thế này nữa.

Ngay lúc này tại lỗ hổng do tia sáng vàng chói kia tạo thành bỗng xuất hiện năm bóng người, năm người này không cười tởm phi hành, mà mỗi người đều đạp trên một thanh kiếm có ánh sáng chói mắt! Tốc độ của quãng sáng đó vô cùng nhanh, hơn nữa còn rất linh hoạt.

Sau khi năm người này xuất hiện căn bản không dừng lại chút nào, mà hướng về một phía bay nhanh tới trước, bọn họ hoàn toàn không quan tâm đến bày dơi đen đang đuổi theo ở phía sau.

Chờ cho bóng dáng của năm người nọ hoàn toàn biến mất, Phong Nhựt mới thả Kên kên ra mà liều mạng bay về phía cửa, hiện tại nơi đó còn chưa đến vài nghìn con dơi đen, quả thật đây đúng là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Lúc này Phong Nhựt cảm thấy lo lắng là bởi vì tình hình của Khô Mộc Hải rất kỳ dị, hần cười con Kên kên cấp ba này chỉ có thể phát huy được bảy phần tốc độ của ngày thường, mà lại còn nom nớp lo sợ rằng không chừng chỉ cần một con dơi đen gần đó xông tới đây thôi cũng đủ để hù chết nó rồi.

"Thật quá quái, bình thường ta đối đãi với tên ngốc nhà người cũng không tệ, giờ chủ nhân gặp nạn lẽ nào người không biết hy sinh vì nghĩa một lần sao? Như vậy dù có chết ta cũng không quên người!"

Với tốc độ chậm rì của Kên kên càng khiến cho Phong Nhựt thật sự lộ rõ vẻ gấp gáp, hần hận không thể nhổ thẳng cặp cánh kia để lặn vào thân hình của Ngân Giáp Thiên Thủ mà bay cho nhanh, hần thật sự không muốn bị con thú nhút nhát này hại chết.

Đáng tiếc, đúng là trong cái xui cũng có cái... rùi, vốn hướng bay mà Phong Nhựt chọn cũng không có dơi đen nhiều lắm, nhưng khi con Kên kên này mới chậm lại một nhịp thôi, lập tức có hơn mười con dơi xông tới, bộ dáng hùng hổ của chúng làm Phong Nhựt nhều mồ hôi lạnh đầy trán.

"A Ngốc à, ngay lúc này người phải đứng vững đấy, ít nhất người không được run!"

Phong Nhựt vừa giục Kên kên vừa thả Ngân Giáp Thiên Thủ ra, hiện giờ đúng là hần không còn cách nào khác nữa, bọn dơi đen thù này đều là linh thú cấp bốn, trong khi Kên kên có toàn lực ra sức đi nữa cũng chỉ là linh thú cấp ba nên tất nhiên sẽ bị áp chế, cho nên điều hần cần duy nhất lúc này là nó phải giữ thật vững chắc.

Tốc độ của hơn chục con dơi kia không hề thay đổi, âm thanh kéo theo phát ra nghe “Vèo vèo...”, từ xa nhìn tới cứ như một đám mây đen với thanh thế cực lớn!

"Hừ! Hung hăng gì chứ ? Đi chết hết đi!"

Phong Nhựt cũng ra đòn không nhẹ tay chút nào, khi hơn chục con dơi kia xông tới gần hần liền giơ tay phát ra ba tia Mộc Sát kiếm khí, hiện tại sau khi dùng hợp hoàn toàn Tiên Thiên Mộc Sát đã từng xâm nhập đạo trước, hiện tại uy lực của Mộc Sát kiếm khí tăng lên gần hai lần, không chỉ lực công kích tăng lên thôi mà cự ly công kích cũng đạt đến hai mươi trượng.

Tuy rằng trên phương diện khống chế độ chính xác còn có vẻ chưa được như ý lắm, nhưng ba tia Mộc Sát kiếm khí này vẫn đánh trúng vào hai con dơi! Trong đó có một con tức khắc bị chém đôi, con còn lại bị thương ở cánh!

Mà ở cạnh bên, chiến tích của Ngân Giáp Thiên Thủ cũng không hề kém hơn, ấy vậy mà nó có thể phun ra một lúc ba sợi tơ nhện, làm cho ba con trong số đó bị rơi xuống!

Trong tức khắc hần đã uy hiếp được năm con còn lại, làm chúng không dám tiến tới trong vòng hai mươi trượng.

Nhân cơ hội này, con Kên kên cả người run rẩy cuối cùng cũng chịu bò ra!

Thế nhưng Phong Nhựt còn chưa kịp thở, bỗng phía trước xuất hiện thêm mấy trăm con dơi nữa, bọn chúng kết thành một đám mây đen kịt đang lao thẳng tới!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Thu Phục

Mất thấy mấy trăm con dơi ào ào bay tới như đám mây đen trên đầu, Phong Nhựt không dẫn được liền chửi đồng lên, nhìn tình hình lúc này hần còn tưởng rằng đã may mắn trốn thoát rồi chứ, ai ngờ đầu lại bị chìm xuống tận đáy thế này, hiện tại có quá nhiều con dơi cấp bốn như thế, cho dù hần có ba

đầu sáu tay vẫn bị chết lên chết xuống mà thôi!

Một lúc có đến mấy trăm con doi đen thui vừa thấy được Phong Nhựt, lập tức chúng phát ra những tiếng kêu "Chít chít...", rồi cùng lúc gào thét dữ dội từ khắp bốn phương tám hướng ào ạt ập tới!

Dưới hoàn cảnh này, con Kên kên cấp ba của Phong Nhựt đang bay gần đó lập tức bị dọa cho run cầm cập, hai cánh vỗ "phần phật..." mà mất đi độ nhịp nhàng vốn có, chẳng những không cách nào tiếp tục bay tới, ngược lại nó đâm đầu vào cái khe lớn kia nhảy xuống tránh nạn, hiển nhiên tên ngốc đáng thương này đã bị dọa sợ hãi gần chết!

"Không xong !"

Lúc này Phong Nhựt cũng bất chấp tất cả, hấn mắng to tên ngốc nhất gan kia, dù sao thì Kên kên cũng chỉ là linh thú phổ thông lại phải đối mặt với mấy trăm con doi cấp bốn tựa như hung thần ác sát như thế, quả thật có thể gắng gượng đứng vững đến lúc này cũng đã không tệ chút nào. Ngược lại Ngân Giáp Thiên Thủ không hổ danh là dị thú, vẫn trấn định vô cùng, thỉnh thoảng lại phụt ra từng đạo tơ nhện tiến hành công kích từ xa.

"Ngân Giáp ! Không cần công kích !"

Phong Nhựt vừa ra lệnh một tiếng, bèn phong ấn Ngân Giáp Thiên Thủ lại, sau đó từ trong thâm tâm nói một tiếng xin lỗi với con Kên kên đang kêu gào vì không ngừng rơi xuống, lúc này hấn mới dùng lực hai chân trực tiếp lấy cơ thể Kên kên làm điểm tựa mà nhảy lên cao, cùng lúc đó pháp thuật Thập Trượng Thanh Tì cũng được hấn phát động tức thời!

"Trôi buộc !"

Phong Nhựt hét to một tiếng, nhất thời cả trăm sợi thanh tì trong nháy mắt phóng ra rậm rịt, tức khắc xuyên qua trận cuồng phong đen kịt kia quán lấy một con doi đen thui to lớn vô cùng mạnh mẽ.

Tuy nhiên lúc này thân hình Phong Nhựt đã bắt đầu rơi xuống dưới, trong tích tắc hấn sắp rớt xuống khe sâu phía dưới kia!

"Thu !"

Mấy sợi thanh tì trong tay của Phong Nhựt thoáng chốc trở nên căng ra, lập tức hấn kéo con doi đó từ trong đám doi cấp bốn đồng đúc kia ra!

Nương theo lực lượng này, thân hình của Phong Nhựt đột nhiên lay động, tức thời hấn bay lên cao lên hơn mười trượng!

Tuy nhiên con doi vốn bị Thập Trượng Thanh Tì trôi buộc kia cũng không cam chịu yếu thế, hai cánh lớn khê rung lên, liền lao xuống đất hướng phía Phong Nhựt đánh tới, tốc độ nếu so với những con doi cấp bốn khác thì rõ ràng nhanh hơn rất nhiều!

"Ha ha! Thì ra là con doi cấp năm! Vậy thì để ta lấy làm vật cười đi!"

Phong Nhựt bỗng nhiên cười ha hả, sợi thanh tì trong tay được vận dụng một lực bùng ra, lập tức hấn mượn lực mà đáp nhẹ xuống dưới đất, một thế này nhất thời kéo cho con doi cấp năm bị chao đảo theo, đồng thời Phong Nhựt cũng nương theo lực lượng vì điều này để biến hóa, hấn liền mãnh liệt như đạn bắn thẳng lên không trung, sau đó nhanh tựa như tia chớp nhảy lên lưng con doi cấp năm kia!

Rồi không chờ cho con doi này kịp phản ứng, Phong Nhựt nhanh chóng đem cả trăm sợi thanh tì kia trôi buộc thật chặt quanh cổ con doi!

"Chít chít...!"

Nhất thời con doi cấp năm này cảm nhận như có vật lạ phiền phức đang leo trên lưng nên nó kinh hãi kêu lên chí chóe, nó liền bất chấp mọi thứ để tìm cách công kích Phong Nhựt, nó bung rộng hai cánh thật lớn mà bay nhanh về phía trước, tựa như muốn ném hấn rơi xuống đất cho bằng được vậy, nhưng Phong Nhựt vốn đã chuẩn bị sẵn, nên trước sau hấn vẫn cứ siết thật chặt cổ của con doi này, mặc cho nó bay lượn vòng vèo kiểu nào đi nữa hấn vẫn giữ nguyên trạng thái bất động như núi.

Tình hình hiện giờ cũng làm cho mấy trăm con doi còn lại không biết phải làm thế nào, có lẽ con doi cấp năm đang bị Phong Nhựt khống chế chính là thủ lĩnh của bọn nó, cho nên bay bám theo sau mà kêu "Chít chít" loạn cả lên.

Đến khi con doi cấp năm nọ đã bay một hồi mà vẫn cảm thấy không thể vứt bỏ Phong Nhựt rơi ra được, nó bèn ghim đầu lao xuống phía dưới một phát, tựa hồ muốn bay trở lại cái khe lúc này.

Vừa trông thấy cảnh này, quả thật nếu Phong Nhựt bị nó đưa trở lại hố sâu dưới đất kia, thì hấn sẽ phải đối đầu với một bầy doi cấp bốn kia, không chừng khi đó hấn sẽ buồn bực mà chết!

"Con doi thôi tha! Đưa ta bay lên trên mau!"

Phong Nhựt thò tay trái ra liền như tia chớp nắm lấy đầu con doi cấp năm nọ, sau đó vận lực bắt nó ngóc đầu lên trên.

Với thủ đoạn cường chế bạo lực kiểu này, rốt cuộc con doi nọ buộc phải dừng lại hành động bay xuống dưới, rồi lập tức hướng về phía trước mà bay tiếp, tuy nhiên mấy trăm con doi cấp bốn ở phía sau vẫn trung thành như trước mà ra sức đuổi theo, nhưng hiện tại Phong Nhựt cũng đành mặc kệ chúng nó.

"Đưa ta bay hướng ra xa!"

Nắm được phương pháp này, Phong Nhựt cũng không khách khí nữa mà trực tiếp nắm đầu con dơi này rồi xoay nó về hướng khác, nếu nó dám chuyển hướng bay loạn lên nữa hẳn lại vận lực gõ mạnh xuống đầu, còn nếu dám tiếp tục phản kháng thì hẳn tức khắc phóng ra một tia Mộc Sát Kiếm Khí, để răn đe tên gia hỏa này bằng vài vết máu!

Cứ như vậy sau vài lần, cuối cùng con Dơi cấp năm cũng bị khuất phục, nó đã ngoan ngoãn bay theo hướng Phong Nhựt chỉ định, thế nhưng mấy trăm tên thuộc hạ của tên gia hỏa này vẫn bám sát ở phía sau không chịu bỏ đi!

Phong Nhựt vốn muốn tránh phiền phức, nên hẳn tức khắc dùng Mộc Sát Kiếm Khí giết chết hai con, tuy nhiên mấy con dơi đó cũng rất biết sợ, chúng lập tức kéo dài khoảng cách xa ra tới mười trượng, tuy nhiên chúng vẫn không chịu rời đi.

Tình hình này khiến cho Phong Nhựt hơi cảm khái, hẳn thầm nghĩ bọn chúng tuy có bộ dạng xấu xí hơi khó coi một chút, nhưng dù sao cũng là những con dơi có nghĩa khí!

Với tâm trạng như vậy nên Phong Nhựt không còn ý định làm sát chúng nó nữa, bọn chúng muốn bay theo thì cứ đi vậy, miễn sao đừng công kích hắn là được.

Phong Nhựt cười trên lưng con dơi cấp năm này bay một mạch về phía trước mấy trăm dặm, đến lúc này hắn mới thật sự cảm thấy hơi đau đầu, bởi vì mặc dù hiện tại hắn đã thoát khỏi hồ ngầm kia, hơn nữa tạm thời còn tránh bị bầy dơi công kích, nhưng còn một vấn đề chết tiệt nữa là hắn căn bản không biết được vị trí mình đang ở đâu, chứ chưa nói đến việc có thể trở lại Khô Mộc Cổ Bảo kia hay không!

Phong Nhựt đã từng ném khỏ lúc trước, nếu như khi đó hắn không kịp tìm được một chỗ ẩn nấp thì có lẽ bản thân đã bị nắng đốt đến thiêu cháy rồi, còn nữa hiện tại hắn nên xử trí thế nào với cả bầy dơi này đây?

"Dừng lại, dừng lại nào !"

Phong Nhựt lập tức đề đầu con dơi cấp năm này xuống, tên gia hỏa này cũng hiểu ý lập tức từ trên không trung đáp thẳng xuống đất, đồng thời đám thù hạ của nó cũng giống như thế, đều đáp xuống gần đó, nếu không biết giữa hai bên đang đối địch nhau kịch liệt, thì tràng cảnh trước mắt này rõ ràng đã tạo cho Phong Nhựt có một nét phong thái rất đặt trưng.

Mặc dù đã hạ xuống mặt đất, nhưng Phong Nhựt không hề rời khỏi lưng con dơi cấp năm này, kỳ thực bây giờ hắn cũng không muốn giết chết nó, bởi vì tính ra loài dơi cấp năm cũng là một loại tọa kỵ phi hành hiếm gặp ở Khô Mộc Hải, tuy chỉ đạt tới cấp năm nhưng loài thú cổ quái này trước giờ không chịu bị ràng buộc, nên người bình thường không có cách nào thu phục được nó, cho dù với thực lực của đám người Bá Thiên kia cũng không dám đối đầu trực tiếp với đại quân hơn mười vạn con dơi cỡ này đâu, họa chăng cũng chỉ những tuyệt thế cao thủ như năm người có thể ngự kiếm phi hành mà hắn đã gặp lúc trước mới có đủ tư cách thôi.

Thật sự Phong Nhựt cũng không chắc có thể thu phục được con dơi cấp năm này, bởi vì lĩnh vực ngự thú với những thứ khác như luyện đan, luyện khí,... đều là những tu tiên thuật phụ trợ cả, có nhiều loại Linh Thú không phải cứ muốn thu phục là thuận lợi ngay đâu, thật sự trên phương diện này cần phải chú ý nhiều lắm, nếu không cẩn thận không chừng sẽ bị cản trở lại ngay!

Mà vấn đề ở đây lại là đi theo sau con dơi cấp năm này còn có mấy trăm con dơi dưới trướng nữa, nếu hắn cương quyết phong ấn dơi cấp năm vào trong Phong Ấn Hoàn, nói không chừng sẽ khiến cho mấy con dơi đen kia sẽ bạo loạn, đến lúc đó hẳn khó lòng đối phó được!

Cẩn thận suy nghĩ, Phong Nhựt liền từ trên lưng dơi cấp năm nhảy xuống, tuy nhiên tay trái lúc này vẫn nắm lấy đầu của nó, hiện tại pháp thuật Thập Trượng Thanh Tì đã hoàn toàn biến mất, hẳn cũng chỉ dùng cách này để không chê mà thôi.

"Nói đi ! Ngươi muốn chết hay muốn sống?"

Phong Nhựt bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt của dơi cấp năm, mặc dù đối với lời của con người nó có vẻ không hiểu lắm, nhưng hắn tin tưởng con dơi cấp năm này có thể hiểu được hàm ý trong đó, dù sao linh trí của loài Linh thú cấp năm cũng đã đạt đến trình độ khá cao rồi!

"Đi theo ta, ngươi vẫn có thể sống sót, nếu không... chúng ta là địch nhân, ngươi tự lựa chọn đi!"

Phong Nhựt nói xong, liền rút tay trái ra khỏi đầu của dơi cấp năm, tuy nhiên hắn tập trung toàn bộ tinh thần để đề phòng, nếu sau đó con dơi này cả gan công kích thì hẳn chỉ cần xuất một tia Mộc Sát Kiếm Khí là có thể chặt đầu nó xuống rồi, đương nhiên với tình huống sau đó ắt hẳn sẽ phải đối đầu với con thịnh nộ của mấy trăm con dơi cấp bốn kia!

Thời gian chỉ trôi qua một khắc thôi nhưng tựa hồ vô cùng chậm rãi, mặc dù tay của Phong Nhựt đã rời đi, nhưng con dơi cấp năm này trước sau vẫn im lặng nhìn hắn, rõ ràng nhìn không ra biến hóa nào trong cặp mắt màu xanh thẫm của nó!

Thế nhưng trong một khắc này, ấn tượng của hắn đối với con dơi này đã hoàn toàn khác biệt so với trước kia, điều đầu tiên chính là chiếc đầu của nó tương tự như hồ ly, tuy nhiên nếu so với hồ ly thì trông dữ tợn hơn nhiều, nhất là hai chiếc răng nọc lấp lánh ánh sáng kia lộ hẳn ra ngoài, quả thực làm cho người ta cực kì sợ hãi, phần cổ của nó có một vòng lông tơ dài trắng như tuyết, nhìn qua cực kì mềm mại và trơn láng, tuy nhiên phần lông ở các bộ phận khác trên thân thể lại hoàn toàn phủ một màu đen!

Còn hai cái cánh mỏng dính kia cũng có vẻ khác thường, từ trên đỉnh cánh đến dưới cánh đều có ba chiếc móng nhọn dài chừng một xích trông sắc bén

vô cùng, kết hợp với ánh sáng xanh thắm trên bề mặt đó ắt hẳn là những thứ vô cùng kịch độc.

Ngoài ra, cặp móng vuốt to bè rần chắc và mạnh mẽ kia cũng mang lại cảm giác khiếp sợ cho người đối diện, không nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là một con Linh Thú đáng sợ và rất thạo về giết chóc.

"Ê ! Thật ra ngươi chọn thế nào đây?"

Hai bên nhìn nhau như vậy một hồi, rốt cuộc Phong Nhượng không đủ định lực để chờ đợi nữa, tên này có ý gì đây? Sao cứ trầm mặc im re hoài như thế? Hay là nó đã phục tùng mình rồi?

Trong lòng vừa nghĩ tới tình huống này, Phong Nhượng bèn lui về sau vài bước rồi cố ý chậm rãi xoay người sang hướng khác, sau đó từ chỗ con doi cấp năm đang nhìn chăm chú vào hắn mà cất bước ra xa, tuy nhiên hắn đi tới vài chục bước nhưng vẫn như cũ chẳng thấy có động tĩnh gì, thậm chí mấy trăm con doi đen thui đang đậu ở phía xa kia cũng chẳng có nhúc nhích gì!

"Éc, vậy là sao ? Không lẽ nó bị thu phục dễ dàng như vậy sao?"

Phong Nhượng gãi gãi đầu, quả thật chuyện tốt thế này xảy ra quá bất ngờ thậm chí khiến hắn chưa kịp thích ứng nữa, sau khi ngẫm nghĩ một lát hắn quay về chỗ cũ rồi vỗ vỗ lên đầu con doi cấp năm nọ, lúc này mới chỉ về đám tay chân của nó ở phía xa xa bảo.

"Ngươi kêu chúng nó trở về hết đi, ta không giàu có đến nỗi nuôi cả bầy chúng nó đâu!"

Phong Nhượng nói vừa dứt lập tức con doi cấp năm này vỗ cánh bay thẳng lên không trung, do tốc độ của nó quá nhanh cho nên Phong Nhượng không kịp phản ứng!

"Nguy rồi! Không lẽ tên này muốn đổi ý hay sao?"

Phong Nhượng bị nó dọa cho giật mình cả lên, nếu hiện tại con doi cấp năm đó dẫn theo cả đám tay chân để triển khai công kích, quả thật hắn không còn cách nào để chống lại bọn chúng, bởi vì hắn cũng chẳng còn khả năng thi triển lại chiêu cũ Thập Trượng Thanh Ti giống như lúc này!

Ngay khi Phong Nhượng đang kinh nghi tìm cách đối phó, hắn chuẩn bị mở phong ấn cho Ngân Giáp Thiên Thủ nhảy ra ngoài, chợt phát hiện mấy trăm tên tay chân của con doi cấp năm kia vẫn không hề nhúc nhích, bọn chúng cứ đứng nguyên tại chỗ, về phần con doi cấp năm kia lại bay vài vòng xung quanh chúng nó. Sau đó từng con một trong bầy doi đang đậu dưới đất lần lượt bay lên, bọn chúng nối đuôi nhau bay thành một vòng tròn trên bầu trời, đồng loạt đều do con doi cấp năm đó dẫn đầu, thế nhưng trung tâm vòng tròn này lại chính là nơi Phong Nhượng đang đứng!

Phong Nhượng vừa chứng kiến cảnh này lập tức trợn mắt há mồm, bởi vì tình hình này trông rất quỷ dị. Không đúng...! Phải nói chính xác là biến hóa này đã nằm ngoài dự liệu của hắn!

Hơn nữa ngay sau đó, con doi cấp năm kia hạ xuống bên cạnh Phong Nhượng, còn những con còn lại vẫn tiếp tục xoay vòng ngày càng nhanh trên đỉnh đầu hắn!

"Ha ha...! Quả nhiên uy phong liệt thật! Đây chính là mấy trăm tên thuộc hạ đấy chứ!" Phong Nhượng vui mừng khôn xiết, hắn cười ha hả không ngại, thứ chuyện tốt thế này quả thật làm người ta khó tưởng tượng nổi!

Tuy nhiên tình hình hiện tại lại làm cho hắn cảm thấy càng thêm nhức đầu hơn, bởi vì hắn đâu có nhiều Phong Ấn Hoàn như vậy, phải biết rằng bọn doi này vốn sống trong bóng tối, hiện tại cũng sắp đến lúc mặt trời mọc rồi, nếu không cho bọn chúng ẩn nấp đi, chắc chắn sẽ bị ánh nắng thiêu chết hết!

"Không xong! Chẳng lẽ phải quay về cái khe ngầm kia sao?"

Tình hình cấp bách đến như vậy khiến cho Phong Nhượng gấp gáp đến độ vô đầu bứt tai, quả thật hắn không muốn buông tha bất kỳ con nào trong đám mấy trăm con doi cấp bốn này, nếu có thể kéo tụi này ra ngoài đánh nhau thì lúc đó uy phong lẫm liệt tới cỡ nào chứ!

Nhưng vào lúc này, con doi cấp năm nọ lại hướng lên không trung kêu "Chít Chít" một tiếng, nhất thời mấy trăm con kia liền nhao nhao một hồi rồi mới hạ xuống, tuy nhiên lúc này đây bọn chúng tập trung lại một chỗ, trong nháy mắt hợp thành một quả cầu lớn có đường kính chừng hai trượng!

Vừa nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Phong Nhượng dần ra, hắn thắc mắc không biết đây là thần thông gì mà khoa trương đến thế ? Phải biết rằng đây chính là hình thể phối hợp của vài trăm con doi cấp bốn to lớn đấy!

Tuy nhiên Phong Nhượng vẫn gặp chút khó khăn, bởi vì hiện tại trên người hắn chỉ có hai cái Phong Ấn Hoàn, một cái dành cho Kên kên lúc trước, cái còn lại là của Ngân Giáp Thiên Thủ. Phong Ấn Hoàn của Kên kên có thể miễn cưỡng chứa được con doi cấp năm, nhưng lại không thể chứa đủ quả cầu quá lớn kia, còn thất lung trữ vật mặc dù có không gian rất lớn, nhưng chỉ có thể chứa vật chết thôi!

"Hà ? Mình thật đúng là ngớ ngẩn mà!"

Đang lúc nhức đầu khó nghĩ, Phong Nhượng chợt nhớ tới trước đó không lâu từ trên bộ hài cốt kia có nhặt được một thất lung trữ vật, do lúc trước vội vàng rời đi cho nên cũng chưa kịp xem kỹ, hy vọng trong đó có thể kiếm được mấy thứ vật phẩm Phong Ấn Hoàn đang cần.

Nghĩ đến đó, Phong Nhượng liền tranh thủ lấy thất lung trữ vật quá bần kia ra, sau đó lập tức rút thanh Bôn Lôi Kiếm chặt lên một nhát, bởi vì thất lung trữ vật này cần phải dùng chủ nhân cũ của nó mới dùng pháp lực mở ra được, nên những người khác có lấy được đi nữa chỉ còn cách cưỡng ép

dùng sức mạnh để phá mở ra thôi!

Dường như cấp độ của thất lung trừ vật này rất cao, nên Phong Nhựt không dám dùng sức quá mức, tuy nhiên khi thanh Bôn Lôi Kiếm chém lên trên nó, lại bị một luồng lực đạo nào đó đánh văng trở ra!

"Hà ? Thì ra là hàng cao cấp!"

Phong Nhựt sùng sốt đồng thời hấn liền tăng thêm sức, bởi vì dù nó cao cấp tới đâu thì hấn cũng chẳng cần quan tâm!

"Rắc rắc kết...!" Phong Nhựt tận lực điên cuồng chém xả xuống, sau khi hấn chém gần trăm nhát kiếm, cuối cùng có lẽ do thất lung trừ vật kia quá lâu năm nên đã bị hấn phá vỡ hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: Ngọc Giản

Sau khi phá vỡ thất lung trừ vật, một luồng hơi mốc meo liền xộc vào mũi Phong Nhựt. Điều này cũng không làm hấn bất ngờ, vì trong tu tiên giới thất lung trừ vật tuy có khả năng chứa đựng thần kỳ, nhưng trải qua thời gian dài cũng chẳng thể đảm bảo vật phẩm bên trong sẽ không bị hư hại, nếu để quá lâu thì những thứ bên trong như linh thảo hay xác linh thú chắc chắn sẽ bị hư thối.

Đúng là thất lung trừ vật mà hấn nhặt được giờ đang trong tình trạng như vậy, chủ nhân của nó không biết đã chết từ đời nào, hầu hết vật phẩm có lẽ đã hỏng từ lâu rồi.

Một tay bịt mũi, hấn dùng tay còn lại cầm cái túi trữ vật lên sau đó vận chút lực giữ xuống mặt đất, lập tức một đồng vật phẩm rơi ra ào ào xếp lên nhau chồng chất như một tòa núi nhỏ.

"Chắc chắc, vị nhân huynh này cũng rất giàu có đó!"

Nhìn đồng vật phẩm ngổn ngang trước mặt, hai mắt Phong Nhựt vui mừng sáng cả lên, hấn đang chờ mong không biết trong này có được bao nhiêu đồ tốt đây?

Nhưng bây giờ hấn cũng không kịp xem xét kỹ mà trước tiên lục lọi trong đồng đồ vật đó tìm được hai chiếc Phong Ấn Hoàn.

Hai chiếc vòng này một đen một trắng ắt hẳn là một cặp, sau khi hấn lau sạch lớp tro bụi phía trên thì nhìn thấy bề ngoài mỗi cái được khắc một bức hình linh thú kỳ quái, nhìn rất uy nghiêm, bên cạnh còn có một hàng chữ:

"Cặp Phong Ấn Hoàn cấp bốn, họ Lạc chế tạo!"

"Ha ha...! Là Phong Ấn Hoàn cấp bốn cơ đấy!..." Trong lòng Phong Nhựt vui sướng vô cùng. Cặp Phong Ấn Hoàn cấp bốn này cũng không phải chỉ nói lên khả năng phong ấn linh thú cấp bốn thôi, mà còn thể hiện được số lượng linh thú có thể phong ấn được, ví như ngày trước lúc hấn mua Kên kên được tặng Phong Ấn Hoàn, cái đó chỉ là cấp một mà thôi, qua đó có thể thấy được sự chênh lệch giữa hai cái lớn đến cỡ nào.

Sau một hồi quan sát, hấn lập tức cầm chiếc Phong Ấn Hoàn màu trắng lên rồi cẩn thận đưa một tia pháp lực vào kiểm tra.

"Ồ, không gian trong này thật sự không nhỏ, có lẽ cũng đủ chỗ cho bày dơi kia rồi!"

Phong Nhựt vừa nói, tay hấn vừa run lên, lập tức lại có một đồng lớn hài cốt ào ào rơi xuống như mưa.

"Đáng tiếc là tất cả đều bị chết đói hết, dường như lão huynh này cũng am hiểu về bồi dưỡng linh thú đây! Xem những bộ xương này có lẽ khi còn sống đều là những linh thú rất lợi hại!"

Sau khi thở than một câu Phong Nhựt lại dùng pháp lực dọn dẹp không gian bên trong một lần nữa, sau đó đi đến cái quả cầu lớn trước mặt đánh ra pháp quyết đem những con dơi màu đen kia phong ấn vào chiếc Phong Ấn Hoàn màu trắng. Cũng may không gian bên trong cái Phong Ấn Hoàn này rất lớn, nên đám dơi kia cũng không cần co cụm tội nghiệp thành một cục to đùng như trước nữa, mà nhìn như thể hấn cũng không đành lòng.

Sau đó Phong Nhựt phong ấn tiếp con dơi cấp năm kia. Nói về pháp quyết phong ấn thì cũng không khó lắm, cái khó nhất chính là linh thú cần phải hoàn toàn thuận theo người phong ấn, mà trải qua thử nghiệm lần này hấn mới chắc chắn tin rằng, con dơi cấp năm này đã bị hấn thu phục nếu không thì không thể nào tiến hành phong ấn được.

Sau khi hoàn thành chuyện chỗ ở cho bày doi xong hán liền thả Ngân Giáp Thiên Thủ ra canh gác, lúc này hán mới hưng phấn kiểm kê đồng vật phẩm đồ ra từ chiếc thất lưng trừ vật bị vỡ tan nát kia.

Điều cần xem xét đầu tiên dĩ nhiên là Ngũ Hành thạch và linh thạch rồi. Nhưng hán loay hoay cả buổi mà cũng chỉ tìm ra ba viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, sau đó thì không thấy thêm gì nữa, còn về linh thạch thì ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

"Không thể nào! Chẳng lẽ người đó nghèo đến như vậy sao? Đến Ngũ Hành thạch cấp thấp mà cũng không có nữa à?"

Hán không tin vào mắt mình nên ngồi lẩm bẩm: "Hắc hắc...! Xem ra vị huynh đài này cũng là một kẻ đáng thương!"

Đã không tìm thấy Ngũ Hành thạch và linh thạch nữa, nên hán bắt đầu lựa ra những thanh ngọc giản không bị hư hại, hiện tại hán cũng đã có thu hoạch kha khá, kiểm được tổng cộng năm thanh ngọc giản, ngoài ra là một đồng lớn bình lọ, xem ra dùng để đựng các loại linh đan.

Nhưng hán cũng chẳng hi vọng gì với mấy thứ này, qua một thời gian lâu như vậy ai biết được linh đan bên trong có còn hiệu quả hay không, ngộ nhờ ăn vào mà trúng độc thì biết làm sao?

Đương nhiên, theo nguyên tắc tiết kiệm hán cũng thu lấy những cái này vào trước đã, sau này có thời gian sẽ tìm hiểu kỹ hơn.

Lúc sau, từ trong đồng đồ tạp nhạp đó hán lôi ra một cái tiểu đỉnh có hình dạng như lư hương với màu trắng như ngà voi, phía trên chiếc đỉnh nhỏ đó có điêu khắc một đồ án chẳng chịt, hán cẩn thận xem xét mà cũng không thể nào tra ra đích danh tiểu đỉnh này, cho nên dứt khoát cất lại để sau hẵng tính tới.

Ngoại trừ lần đó ra thì trong đồng lộn xộn còn lại chỉ là những cây linh thảo héo rũ cùng một ít tài liệu đã hoàn toàn hư nát.

Phong Nhược nhẫn nại dò xét hai lần, sau khi khẳng định chắc chắn không còn vật phẩm gì có giá trị, hán mới xử lý nốt cái đám xương trong Phong Ấn Hoàn rơi ra.

Sau đó hán tiếp tục lục lại cái Phong Ấn Hoàn màu đen còn lại, trong đó cũng toàn là xương cốt của linh thú đã bị chết đói, mà lúc này Phong Nhược mới lờ mờ đoán ra tại sao trên người bộ xương kia không có Ngũ Hành thạch cấp thấp, có lẽ người đó đã dùng để nuôi những con linh thú này hết rồi.

Xử lý xong đám vật phẩm này Phong Nhược lấy ra năm cái ngọc giản có hình dạng khác nhau kia. Cũng cần phải nói rõ, lần này hán thu được ngoài cặp Phong Ấn Hoàn ra, thì mấy thanh ngọc giản này chính là thu hoạch lớn nhất của hán.

"Kỳ Thảo Toàn Lục - Chương thứ nhất ! Ủ, chuyên dùng để thu thập linh thảo cũng không tệ, có giá trị!"

"Cửu Cửu Đan Quyết ! Dùng để luyện đan, cũng có chút giá trị..."

"Luận cân đối âm dương, thiên địa của dược tính ! Hừ, cái này dùng để làm gì ta, giống như chuyên dụng cho luyện đan thì phải, có lẽ cũng được!"

"Ba mươi sáu bí quyết khống chế lửa trong luyện đan ! A... không thể nào! Sao lại là luyện đan nữa, bực thật".

"Danh mục các ngọn núi ở Thương Ngô Giới..."

Xem qua đại khái nội dung trong năm thanh ngọc giản, Phong Nhược chán nản quá chừng. Thực ra thì những nội dung trong này đối với hán không có tác dụng mấy, ít nhất là thời điểm hiện tại, bởi vì hán chưa xác định sẽ tu tập thuật luyện đan, dù sao thì đây cũng là loại tiên thuật phụ trợ quá mức tinh thâm, nếu như không bỏ ra tâm trí và công sức thật lớn thì chẳng mang lại hiệu quả gì, nhưng nếu hao phí quá nhiều thời gian trên phương diện này ắt hẳn sẽ làm ảnh hưởng đến con đường tu luyện của hán.

Vì thế trước mắt hán dự định khi tu luyện nếu thiếu linh đan thì đi mua, dù giá có cao đi chăng nữa cũng còn hơn tự mình trực tiếp bỏ công ra đi tu tập đan thuật.

"Được rồi ! Có chút ít còn hơn không có gì, biết đâu một ngày nào đó lại cần dùng đến cũng nên..."

Thoáng thu hồi năm thanh ngọc giản, Phong Nhược phóng chừng thời gian có lẽ cũng tới lúc mặt trời mọc rồi, hán liền phong ấn Ngân Giáp Thiên Thủ lại rồi rút thanh Bôn Lôi Kiếm ra đào một cái hố cát sau đó khoanh chân ngồi xuống vui mình lại ở đó.

Tất nhiên hán làm như vậy không phải đầu óc có vấn đề mà là có lý do, Khô Mộc Hải vào ban ngày trời nắng dữ dội, cặng hết mắt ra cũng không nhìn được xa quá mười trượng, hơn nữa thời tiết lại vô cùng khắc nghiệt, trong hoàn cảnh này nếu không vui mình lại tránh nắng thì e rằng chịu không nổi, tuy chưa biết có thể giảm bớt cái nóng hay không nhưng nếu phơi mình trực tiếp dưới ánh mặt trời thì quả thật sống còn bằng chết.

Mà bây giờ hán đã thuận phục được con doi cấp năm rồi, nên cũng không cần lo lắng sợ hãi đám thú triều sau khi mặt trời lặn nữa. Chưa kể khi đêm xuống hán hoàn toàn có thể điều khiển con doi cấp năm này để đi tìm tòa Pháo đài cổ Khô Mộc kia, điều này chắc cũng không có gì khó.

Nhưng trên thực tế cho dù hán đã trốn dưới cát cũng không tốt hơn được bao nhiêu, lúc này chỉ cảm giác như bị một làn sóng nhiệt khủng bố tràn vào, cảm giác này không khác gì đang bị thiêu đốt vậy. Không! Giống như đang bị hấp chín thì đúng hơn.

Phong Nhược cắn răng chịu đựng trong giây lát, cuối cùng cũng phải đầu hàng, sau đó bắt buộc hán phải vận chuyển pháp lực để chống cự.

Đáng tiếc là cái nóng bên ngoài quá điên cuồng và tàn bạo, chỉ được khoảng hai ba canh giờ sau tức thì pháp lực trong cơ thể Phong Nhựt đã gần như cạn kiệt không còn chút nào nữa.

"Không xong rồi! Chẳng lẽ chỗ ta đang ngồi đây chính là vùng đất trung tâm của Khô Mộc Hải sao?"

Lúc này trong lòng Phong Nhựt suy nghĩ mà có chút sợ hãi. Lúc trước, khi hắn mới đến Pháo đài cổ Khô Mộc Hải cũng có thể kiên trì đến hơn nửa ngày, lúc ấy tu vi hắn chỉ đạt Luyện Khí trung kỳ mà thôi. Nhưng hiện tại hắn đã là Luyện Khí hậu kỳ rồi, mà hiện tại vẫn giống như trước không cách nào ngăn cản làn sóng nhiệt kinh khủng này, cho nên cách giải thích duy nhất chính là hắn đã vô tình đi vào khu vực trung tâm Khô Mộc Hải mất rồi.

Bất đắc dĩ Phong Nhựt đành phải lấy viên Mộc Linh Tinh ra, vì tốc độ tiêu hao pháp lực của hắn quá nhanh nên đã gần như cạn kiệt, quả thật Linh Sa cũng không thể bổ sung kịp.

Lúc này đây hắn lại vận chuyển pháp lực theo Hắc Thủy Linh Quyết, bởi vì dưới sự ảnh hưởng của sóng nhiệt bên ngoài tốc độ vận chuyển Thanh Mộc Linh Quyết dường như bị chậm lại.

Nhưng điều làm cho hắn thất vọng, chính là Hắc Thủy Linh Quyết cũng không khắc chế được làn sóng nhiệt khủng bố kia, lúc này vách cát quanh người hắn đã bị sấy khô lờ lững như bị nướng vậy, giả sử nếu như hắn không dùng pháp lực toàn thân chống đỡ thì chắc chắn đã bị bỏng từ trên xuống dưới rồi, theo đó chẳng mấy chốc sẽ thành thịt nướng thôi.

May mắn thay trong tay Phong Nhựt còn có Mộc Linh Tinh, linh khí trong đó dường như vĩnh viễn không khô cạn, lúc nào nguồn linh khí cũng đầy đủ sung túc để duy trì tốc độ phát ra liên tục, hắn suy đoán cho dù là khối linh thạch trung phẩm hắn đang có trong người e rằng cũng còn kém xa.

Đương nhiên không phải vì thế mà hắn thoải mái không lo sợ điều gì, hắn cũng phải tập trung toàn bộ tinh thần để vận chuyển Hắc Thủy Linh Quyết từng giọt một. Còn cái gọi là tập niệm có thể khiến tẩu hỏa nhập ma hay yếu quyết tu luyện gì gì đó... bây giờ hắn có cần bận tâm tới nữa, hắn chỉ muốn đẩy tốc độ vận chuyển pháp lực lên thật nhanh mà thôi! Không phải là không muốn để ý, nhưng cũng đành chịu thôi.

Vì nếu không làm thế, pháp lực của hắn sẽ không còn kịp chống đỡ với làn sóng nhiệt đang ngày càng điên cuồng này.

Trong cơn giãy vờ như trong luyện ngục, Phong Nhựt không còn đầu óc nào để mà hồi hận nữa, cũng không hỏi đầu mà chú ý đến tình trạng xung quanh thân thể mình ra sao.

Chẳng biết từ bao giờ bộ trang phục Lăng Vân trên người hắn cuối cùng do không chịu được sóng nhiệt bên ngoài đã bốc hơi hết hóa thành một làn khói xanh, chỉ còn thừa duy nhất mỗi cặp giày chiến mà hắn lấy được trên người Minh Khê.

Cũng may lông tóc của hắn đều được pháp lực bảo vệ không bị ảnh hưởng, nếu không mà cũng giống như bộ trang phục Lăng Vân kia chắc hắn đau lòng xấu hổ muốn chết thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 15: Đại Bồi Nguyên Đan

Cũng không biết đã qua thời gian bao lâu, Phong Nhựt vẫn vận chuyển Hắc Thủy Linh Quyết từng chút một để sinh ra pháp lực mong bù đắp lại số lượng đã tiêu hao, cứ như thế tạo ra một trạng thái duy trì cân bằng, mỗi khi pháp lực trong cơ thể hắn sinh ra thì áp lực nóng bức bên ngoài cũng giảm xuống một chút.

Mà lúc này hắn đã mất cảm giác về bầu không khí nóng bỏng ở xung quanh, cả người dường như đã bị hòa tan ra, chính xác hắn cảm thấy thân thể đã hoàn toàn biến mất chỉ còn lại duy nhất pháp lực trong cơ thể mà thôi.

Trạng thái này duy trì được một khoảng thời gian, hắn bỗng thấy một cảm giác mát lạnh như băng đột nhiên từ trong tim lan ra, cảm giác này tuyệt đối không phải từ pháp lực, giống như sinh ra từ trong hư không, nơi nào nó đi qua liền mát lạnh vô cùng thoải mái, phảng phất như ở trên mây trời vậy!

Nhưng khi cảm giác mát lạnh xuất hiện, thì đồng thời không hiểu vì sao Tiên Thiên Mộc Sát vốn dĩ miễn cưỡng dung hợp trong pháp lực của hắn bỗng nhiên cháy lên hừng hực!

Thật là tệ hại! Tựa như đang bị thiêu đốt vậy! Cái cảm giác cháy bỏng này làm cho hắn cảm thấy đau đớn như muốn gục ngã ngay lập tức, nếu không phải từ xưa đến nay tính hắn vốn kiên trì thì đã không còn chống cự nổi nữa rồi, cơn đau kịch liệt này đã làm gián đoạn quá trình vận chuyển của Hắc Thủy Linh Quyết!

"Tức thật ! Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra chứ?"

Phong Nhược cắn răng gắng sức, hắn muốn dùng pháp lực đẩy Tiên Thiên Mộc Sát đang hành hạ từ bên trong cơ thể ra ngoài, nhưng điều làm cho hắn không ngờ được chính là pháp lực trong cơ thể đối với chuyện này lại hoàn toàn không có phản ứng gì, tựa như coi việc này là điều đương nhiên vậy!

Trong thoáng chốc hắn giống như đang phải hứng chịu cùng lúc sự thống khổ của sức nóng và lạnh đồng thời hành hạ, một bên là cảm giác mát lạnh khắp người làm cho hắn cực kì dễ chịu, phía còn lại là Tiên Thiên Mộc Sát không ngừng hừng hực thiêu đốt, nơi nào nó đi qua là làm cho hắn đau đớn nơi đó đến tận xương tủy, điều đáng sợ hơn là hắn không có cách nào giảm bớt nỗi đau mà chỉ có thể đối mặt chịu trận mà thôi.

Mà Tiên Thiên Mộc Sát hình như ảnh hưởng lẫn nhau. Ban đầu chỉ có một ít bốc cháy nhưng càng về sau thì hầu như toàn bộ Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể đều điên cuồng cháy theo, giống như có vô số lưỡi dao đang giằng xé cơ thể hắn vậy, nếu không nhờ có cảm giác mát lạnh lưu chuyển trong cơ thể ắt hẳn hắn khó lòng duy trì được đến bây giờ.

Nhưng trước khi cảm giác đau đớn giảm xuống thì Hắc Thủy Linh Quyết hắn đang vận chuyển bất buộc cũng phải dừng lại, nhưng không ngờ chính vào lúc này cảm giác mát lạnh kia cũng biến mất, theo đó những tia Tiên Thiên Mộc Sát đang hừng hực thiêu đốt cũng bình thường trở lại!

"Kỳ quái ?!?"

Phong Nhược mở hai mắt ra lập tức nhảy thật mạnh lên khỏi hố cát, bởi vì cảm giác đau đớn đó dường như vẫn còn đọng lại trong tâm khảm của hắn nên trong vô thức hắn muốn lao bỏ tới trước để hy vọng làm giảm chút cơn đau kia.

"Ồ, thời gian sao qua nhanh thế, đã về đêm rồi sao?"...

Phong Nhược nhìn xung quanh thấy bầu trời đã tối hẳn, ánh mặt trời chói mắt và độ nóng khủng bố lúc trước đã sớm không còn nữa.

Một cơn gió lạnh thổi qua, hắn bỗng nhiên thấy quanh người lạnh lẽo, tức khắc cúi xuống nhìn thì lập tức buột phải nhảy dựng lên, quả thật trên người hắn hiện tại ngoài thất lưng trư vật và cặp giày chiến ra thì hoàn toàn không còn mảnh vải nào!

"Ôi trời, bộ trang phục Lăng Vân của ta!"...

Phong Nhược nhìn không được hết lên, hiện tại trong hành trang hắn không mang theo quần áo phù hợp để thay thế, cũng may quanh đây hoang vắng nên không sợ người khác thấy mà kinh ngạc!

Nghĩ đến đây Phong Nhược vội vàng lục tung thất lưng trư vật, nhưng hắn càng tìm kiếm thì sắc mặt càng khó coi, hắn sực nhớ lại lúc chưa đến Trần Thiên Tông hắn đã đem bộ trang phục Tuyết Tầm bán đi rồi, bởi vì lúc đó hắn đang rất cần Ngũ Hành thạch.

Hơn nữa hắn cũng vô cùng băn khoăn thắc mắc, với khả năng phòng ngự của bộ trang phục Lăng Vân làm sao có thể hư hỏng được chứ!

Chẳng thể ngờ được những chuyện tưởng như không có trên đời lại xảy ra trước mắt, hơn nữa một mảnh tí ti trên người hắn cũng không còn!

Không do dự chút nào hắn liền thả Ngân Giáp Thiên Thủ ra.

"Ngân Giáp, nhà tơ ra ngay !"

Đêm đã về khuya, toàn bộ Khô Mộc Hải đều được bao phủ trong bóng tối quỷ dị giống như đã trải qua hàng vạn năm căm chú, làm cho người ta không biết làm thế nào đâm ra phảng phất sợ hãi.

"Trung tâm Khô Mộc Hải này quả là vùng đất kỳ lạ, thảo nào có rất ít kẻ lưu đây dám mò vào đây!"

Phong Nhược xếp bằng ngồi trên một cồn cát, trên người hắn hiện tại có tấm tạp dề do Ngân Giáp Thiên Thủ phun ra trước đó, cho dù chỉ đủ để che khuất chỗ nhạy cảm đi nữa nhưng cũng khiến hắn an tâm thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng hắn cũng không hơi đâu suy nghĩ về điều đó, bởi vì còn đang băn khoăn do dự không biết nên tiếp tục tiến sâu vào Khô Mộc Hải hay dừng lại ở đây?

Hắn vốn dự tính khi đêm xuống sẽ cười con dơi cấp năm kia đi tìm Pháo đài cổ Khô Mộc, chính là nơi chứa đám người bị lưu đây của ngũ đại Tông môn, nhưng do hôm nay đột ngột phát sinh tình huống kỳ lạ ngoài dự kiến nên làm cho hắn do dự!

Bởi vì Phong Nhược chợt phát hiện, Tiên Thiên Mộc Sát sau khi thiêu đốt kịch liệt như vậy dường như có biến hóa làm cho độ dung hợp giữa Tiên Thiên Mộc Sát và pháp lực hắn tăng lên rất nhiều!

Điều này khiến hắn rất bất ngờ và chưa từng nghĩ tới bao giờ, mà mức độ dung hợp gia tăng như vậy lại làm cho hắn giảm bớt đi ít nhất ba tháng khổ tu!

Phải biết rằng lúc trước hắn dựa vào Mộc Linh Thạch mới giúp cho hắn có thể dung hợp được Tiên Thiên Mộc Sát trong một mức độ chừng mực nào đó, rồi sau này mới luyện ra thần thông Mộc Sát Kiểm Khí, không có khoa trương chút nào khi nói hắn chỉ cần dung hợp càng nhiều Tiên Thiên Mộc Sát thì uy lực Mộc Sát Kiểm Khí cũng theo đó ngày càng tăng lên!

Nhưng vấn đề là kiểu dung hợp này có giới hạn, ví dụ như lúc trước hán chỉ dung hợp được một chút Tiên Thiên Mộc Sát thì đã là cực hạn của hán rồi, sở dĩ hán muốn sớm quay trở về Pháo đài cổ Khô Mộc chính là muốn tĩnh tâm tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết, sau đó tìm cách tăng trưởng khả năng dung hợp Tiên Thiên Mộc Sát!

Nếu như hán không làm như vậy thì chẳng khác nào lưu lại một mầm họa lớn trong cơ thể, lúc đó thế nào cũng phải tránh xa Tiên Thiên Mộc Sát ra, nếu không sẽ xuất hiện nguy hiểm giống như thời gian đầu!

Nhưng bây giờ dưới sóng nhiệt khủng bố của Khô Mộc Hải, không biết trời đất đưa đẩy thế nào lại tìm ra được phương pháp có thể tăng cường mức độ dung hợp của Tiên Thiên Mộc Sát, cho dù phương pháp này phải chịu vô cùng đau khổ nhưng tốc độ dung hợp lại nhanh đến khó tin!

Ngoài ra khi đó hán cũng phát hiện trong tình huống gian khổ như vậy, tốc độ vận chuyển công pháp và gia tăng pháp lực của hán cũng tiến triển rất nhanh! Nếu như hán có thể kiên trì tu luyện ở đây thì hoàn toàn có khả năng tiến cấp lên Trúc Cơ!

Nhưng vấn đề chính là nếu như hán muốn ở lại trung tâm Khô Mộc Hải này, không chỉ mỗi ngày hán phải đối diện với nhiệt độ kinh khủng kia mà còn phải chịu sự thống khổ do Tiên Thiên Mộc Sát thiêu đốt gây ra! Nói thật nếu không sợ nỗi đau này mới là lạ, bởi vì sự đau khổ đó đã vượt qua sức chịu đựng của người bình thường rồi!

"Thật không còn cách nào khác nữa!"...

Sau khi trầm mặc suy nghĩ một hồi, Phong Nhưộc thở dài, như lời lão già trong Sinh Tử Điện ở Trần Thiên Tông kia đã nói, nếu muốn đạt mục đích thì cần thiết phải liều lĩnh, khi đã bước trên con đường tu tiên thì không hề thiếu những nguy hiểm và thống khổ, chỉ cần chần chờ lùi bước một chút thì những công sức đã bỏ ra có thể sẽ trôi sông đổ biển, cần bản đã bước lên con đường tu tiên thì không có thể quay đầu lại được nữa!

Thở dài một hồi, Phong Nhưộc lấy từ trong thất lưng trữ vật ra sáu chiếc bình ngọc hình dạng khác nhau, lúc trước hán lấy được tổng cộng ba mươi sáu bình linh đan, trong đó có mười một bình đều đã hóa thành bột nhão bốc mùi tanh tưởi, rõ ràng đã bị hỏng rồi.

Còn mười chín bình linh đan kia thì không có biểu hiện gì, hán không có kinh nghiệm luyện đan nên nhất thời không thể phân biệt được, chỉ có sáu cái bình này thì bên ngoài có ghi tên, cho nên hán muốn tìm hiểu một phen xem có sử dụng được hay không?

Dĩ nhiên là tên trên các bình linh đan đó hán cũng chưa từng nghe qua cho nên hán phải mày mò đọc qua một lần những tin tức trên năm khối ngọc giản kia, hán hy vọng miễn cưỡng có thể tìm ra tài liệu luyện chế và tác dụng của chúng.

"Huyền Âm Đan? Dùng Huyền Âm Hoa năm trăm tuổi làm nguyên liệu chính, thêm vào kim giác, ngân mảnh, tam sinh ngọc lộ, lấy Cửu Chi Thảo làm thuốc dẫn, thu lấy khí Cửu Âm Chi Địa, luyện trong được đỉnh bảy bảy bốn chín canh giờ, trong lúc luyện chế dùng bí quyết đan hóa tăng thứ bảy, thứ mười chín và thứ ba mươi một, khi đan được được luyện thành sẽ có ánh sáng ba màu biểu hiện cho thượng phẩm, ánh sáng hai màu là trung phẩm, còn chỉ có một màu là hạ phẩm, công dụng trị nội thương âm hàn, trị âm độc của quý yếu, dùng sớm trong bảy hai canh giờ có thể tránh được các loại khí âm độc."

"Ây da, tựa hồ không có bao nhiêu tác dụng!"

Thấy thế hán liền ném chiếc bình Huyền Âm Đan này vào lại trong thất lưng trữ vật, loại này có thể dùng ở những nơi xảy ra âm khí dày đặc, xác chết ngổn ngang, còn trong Khô Mộc Hải này không có chương khí, ngay cả sương mù cũng không thấy.

Tiếp theo hán lại tra ra được ba loại công dụng của ba bình linh đan khác nữa, đáng tiếc cũng chẳng phải thứ hán đang cần.

"Ồ, Thanh Phong Hóa Nguyên Đan, sao cái tên này nghe quen quen..."

Tiện tay cầm chiếc bình linh đan thứ năm lên hán thì thảo một cách hưng phấn, nhưng sau đó sắc mặt hán lại trở nên khó coi, bởi lẽ loại linh đan này dùng để tán công.

"Xem ra năm đó vị nhân huynh kia cũng không phải người tốt lành gì! Lại nghiên cứu ra loại đan được ác độc làm cho người tu đạo bị tán đi toàn bộ tu vi trong vòng một đêm. Thôi cũng tốt, may là Thanh Phong Hóa Nguyên Đan này rơi vào tay ta, nếu không có lẽ sẽ hại biết bao nhiêu người thâm trầm lắm đây, nhưng nếu dùng linh đan này đi đối phó bọn người lão Cửu sẽ hết sức phù hợp!"

Vừa nghĩ tới đó, tay hán lại cầm lên một lọ linh đan khác.

"Đại Bồi Nguyên Đan! Dùng để ổn định căn cơ người tu đạo, tẩy tủy dịch kinh, thay đổi căn cốt, củng cố bồi dưỡng nguyên khí, trị liệu nội thương, thậm chí tu luyện sai lầm ảnh hưởng kinh mạch cũng có thể trị khỏi, có điều sau đó phải tĩnh tu ba tháng, hiệu quả rất tốt! Ha ha... đây mới là thứ tốt!"

Theo tư liệu hán tìm hiểu được bên trong ngọc giản có nói về Đại Bồi Nguyên Đan, hán vô cùng mừng rỡ, quả thật trước mắt đây chính là loại linh đan hán rất cần! Vấn đề bây giờ là làm sao xác định Đại Bồi Nguyên Đan này có còn tác dụng hay không?

Ánh mắt khẽ động, nhất thời rơi lên thân hình Ngân Giáp Thiên Thủ đang ngẩn ngơ đứng bên cạnh!

Q.2 - Chương 16: Khô Mộc Chi Độc (1)

"Chít chít..."

Lúc này, con doi cấp năm vừa bay từ màn đêm xa xa quay trở về vừa kêu chít chít. Lúc trước Phong Nhựt thả nó ra để bay đi dò xét tình hình xung quanh, bởi vì nơi đây là vùng đất trung tâm của Khô Mộc Hải, rất có thể sẽ có linh thú lợi hại xuất hiện cho nên hắn ra lệnh cho con doi cấp năm đó dẫn theo mười mấy tên thuộc hạ tiến hành dò xét trong phạm vi hơn mười dặm, nếu có bất kỳ tình huống khác thường nào xảy ra đều phải thông báo cho hắn ngay lập tức, hiện tại có lẽ nó đã phát hiện được gì rồi cũng nên.

"Đi, đi xem thử thế nào..." Phong Nhựt thuận tay phong ấn lại Ngân Giáp Thiên Thủ rồi lập tức nhảy lên lưng con doi cấp năm nọ, kế tiếp hắn mặc kệ nó tự ý bay thẳng tới phía trước. Không thể không nói rõ, quả thật linh thú cấp năm thực lực rất mạnh mẽ, không hổ danh tương đương với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, riêng về tốc độ thôi đã thừa sức nhanh gấp đôi con so với con Kên Kên cấp ba nhất gan kia!

Không bao lâu sau, con doi cấp năm này đã đưa Phong Nhựt bay được hơn ba mươi dặm, bởi vì nó chở hắn bay trên cao mấy chục trượng so với mặt đất, nên Phong Nhựt rất dễ dàng trông thấy một bóng người màu trắng đang khoan chân ngồi trên một cồn cát ở phía trước.

"Ồ, có tu sĩ ở đây!"

Đến khi khoảng cách chỉ còn bảy tám mươi trượng, Phong Nhựt ra lệnh cho con doi cấp năm dừng lại. Bởi vì đây là phép lịch sự tối thiểu của tu sĩ khi đi ra ngoài, hành động này thể hiện với người khác là mình không có địch ý, nếu như vô tư mà cứ tiến lại gần sẽ rất dễ làm người ta hiểu lầm!

Từ chỗ Phong Nhựt đang đứng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đối phương từ sau lưng, nhưng cũng có thể biết được người này rất thanh tú, ắt hẳn là một người con gái, hơn nữa thực lực có vẻ rất cao cường, nếu không thì chẳng thể nào một thân một mình đi đến vùng đất này trong Khô Mộc Hải.

Tuy nhiên điều khiến Phong Nhựt cảm thấy kỳ quái là người con gái kia hình như không phát hiện ra hắn đã đến gần, hơn nữa xung quanh nàng cũng không hề bố trí bất kỳ trận pháp phòng hộ nào.

Nhìn ngó một hồi Phong Nhựt cảm thấy không nên quấy rầy người ta thì hơn, bởi vì trong Tu tiên giới này có rất nhiều tu sĩ cấp cao tính tình cổ quái, bình thường tốt hơn hết không nên va chạm. Nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị rời đi, người con gái kia bỗng cất giọng hỏi: "Người là người phương nào?"

Thanh âm này tuy không lớn lắm nhưng từng từ từng chữ rất rõ ràng, âm vang như sắt đá, phảng phất chứa ẩn ý giết chóc ở bên trong, làm cho người nghe cảm thấy tâm thần chấn động. Tuy nhiên trong giọng nói còn mang dáng dấp vẻ ương ngạnh nhưng khá phong tình, rất cuốn hút người nghe.

Tuy rằng người con gái kia không quay đầu lại, Nhưng Phong Nhựt vẫn thoáng chấp tay đáp lời: "Tại hạ tên Phong Nhựt, là đệ tử bị lưu đày của Trần Thiên Tông, bởi vì hiện tại đang lạc đường nên không thể không dừng lại ở đây, thật sự không có ý gì khác!"

"Đệ tử Trần Thiên Tông à?" Người con gái kia có vẻ hơi kinh ngạc, nhưng lập tức nói: "Ta chính là viện chủ Từ Lôi Viện của Trần Thiên Tông, người mau tới đây nghe lệnh!"

"A...! Viện chủ Từ Lôi Viện?" Phong Nhựt sững sốt, không ngờ rằng người con gái này lại có thân phận cao quý đến như vậy, nhưng hiện tại cả người hắn không mảnh vải che thân, làm sao mà dám tiến đến chào hỏi bây giờ?

Đang nghĩ ngợi phân vân, người con gái kia bỗng trầm giọng giận giữ nói: "Sao vậy? Người thân là đệ tử Trần Thiên Tông mà dám không nghe lệnh ta sao? Hay là người vẫn còn hoài nghi thân phận Viện chủ của ta?"

"Ày da...! Đệ tử không dám, chỉ là thân phận của đệ tử quá thấp kém, lại là người đang mang tội, cho nên... cho nên sợ rằng sẽ thất lễ với Viện chủ!" Phong Nhựt đương nhiên không dám nghi ngờ người con gái này nói dối, bởi vì cơ bản nàng này không cần phải làm như vậy, huống chi Trần Thiên Tông là một trong năm đại Tông môn ở Thượng Ngõ Giới, tất nhiên Viện chủ Từ Lôi Viện chắc hẳn cũng là một nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng trong thiên hạ, ai mà dám giả mạo danh chứ? Chẳng qua hoàn cảnh hiện tại của hắn quả thật hơi đặc biệt một chút, nếu hắn cứ để tình trạng mất mẻ thế này mà mò tới gần, lỡ may vị Viện chủ này tức giận lên thì biết làm sao bây giờ?

"Không cần dài dòng, người tu đạo không cần câu nệ tiểu tiết, người có tội thì sao? Chẳng lẽ không phải là người à?" Người con gái kia lạnh lùng nói.

"Ày da...!" Phong Nhựt bèn lấy thêm chút can đảm, đây chính là do nàng tự nói đẩy nhé, không phải lỗi của ta đâu! Hắn lập tức nhảy xuống khỏi lưng con doi cấp năm nọ, Phong Nhựt cẩn thận chậm chạp tiến tới cách người con gái này hơn mười trượng rồi hơi cúi người hỏi: "Không biết Viện chủ có điều gì phân phó?"

"Hãy đưa lệnh bài thân phận của người ra đây, ta có một nhiệm vụ giao cho người làm, nếu người có thể hoàn thành thì hình phạt lưu đày này của người ta có thể đứng ra cho miễn thi hành!" Lúc này người con gái tiếp tục nói, tuy nhiên trước sau vẫn không quay đầu nhìn lại.

Đứng ở phía sau, Phong Nhực đã đoán được người này nhất định là đang bị trọng thương, nếu không với thân phận và thực lực của nàng sao lại có thể quan tâm đến thân phận của mình chứ. Tuy nhiên hắn cũng không suy nghĩ nhiều, liền lấy lệnh bài thân phận của mình mà bắt chắt tất cả bước tới phía trước trình lên.

Tuy chỉ vài bước thôi nhưng đối với Phong Nhực tựa như dài vô tận, hắn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên lắm, tuy nhiên hắn lại không dám có bất kỳ biểu hiện lạ kỳ nào, bởi vì dù cho vị Viện chủ Từ Lôi Viện này đang bị trọng thương, nhưng nhất định sẽ đề tâm phòng bị, nếu như bị nàng nghi ngờ mà sinh ra hiểu lầm, biết đâu nàng dùng chút lực còn sót lại đánh hắn một kích thì hôm nay bị chết oan cũng không chừng.

Chỉ có điều hình như hắn lo lắng hơi thừa, bởi vì vị Viện chủ này từ đầu đến giờ đều nhắm chặt hai mắt, tuy nhiên sau đó hắn không khỏi sùng sốt bởi vì rõ ràng hắn đã từng thấy qua người này!

Nhớ lại ngày đó hắn cùng với mấy người Lam Lăng đi theo Diệp Hoàng về phía nam, trên đường đi có gặp phải Huyết Sắc Yêu Phong, ngay lúc bọn họ có nguy cơ bị nó ăn tươi nuốt sống, thì trong giây phút sinh tử đó bỗng nhiên xuất hiện một màn kiếm quang vô cùng chói mắt như ánh mặt trời, đã nhẹ nhàng đánh bại Huyết Sắc Yêu Phong nọ, rồi chủ nhân của luồng kiếm phong đó lập tức tiêu sái bay đi mất dạng.

Tuy rằng hắn chỉ thấy lướt qua một chút, nhưng hình bóng không vương chút bụi trần của người con gái áo trắng đỏ, cùng với thanh kiếm sắc lạnh vô cùng linh hoạt nọ đã khắc sâu vào đáy lòng Phong Nhực, sau đó hắn cũng không ít lần hồi tưởng lại thân hình tao nhã như rồng bay phượng múa kia.

Đương nhiên hắn cũng biết, người con gái áo trắng đỏ thực lực cao vô cùng, căn bản hắn không có khả năng tiếp cận được, huống chi trong gầm trời đất bao la, biến người mệnh mệnh thể này gần như khó có khả năng gặp lại, mà cho dù có thể gặp được thì chắc gì đối phương đã nhớ hắn là ai.

Thế nhưng ở ngay Khô Mộc Hải này, trong hoàn cảnh trụi lủi thật xấu hổ này, Phong Nhực bắt ngờ được gặp lại nàng!

Bất giác trong khoảng thời gian rất ngắn, Phong Nhực vô ý ngắm nhìn gương mặt kia tuy tái nhợt nhưng vẫn tuyệt đẹp như tiên nữ, khiến cho người đối diện phải như ngây như dại.

"Tiểu tử to gan lớn mật, sao dám vô lễ trước mặt ta?"

Đột nhiên cặp mắt của Viện chủ Từ Lôi Viện vốn đang nhắm chặt bỗng mở hẳn ra, bên trong đôi mắt đẹp đó tràn ngập sát khí.

"A..." Phong Nhực bất chợt bị dọa đến hoảng sợ, tiện tay ném luôn lệnh bài thân phận xuống cát, rồi vội vàng lùi về phía sau mà bỏ chạy, hiện tại hắn thật sự vô cùng xấu hổ.

"Đứng lại !" Viện chủ Từ Lôi Viện khẽ liếc Phong Nhực một cái rồi lập tức chuyển ánh mắt nhìn lên lệnh bài thân phận của hắn.

"Ta đã bảo người tu đạo không cần phải câu nệ tiểu tiết, Phong Nhực... ắt hẳn ngươi đã nhìn ra ta đang bị trọng thương rồi, hiện tại ta lệnh cho ngươi phải hộ tống ta trở về Trấn Thiên Tông, chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ này thì tội danh lưu đày của ngươi ta sẽ xóa sạch, ngươi có bằng lòng hay không?"

"A...! Đệ tử đương nhiên đồng ý, nhưng mà bản thân đệ tử cũng đang lạc đường, e rằng khó tìm được đường quay về Truyền Tống Trận".

Vừa thấy nàng không tỏ vẻ giận dữ, Phong Nhực cảm thấy yên tâm hơn một chút liền mở miệng đáp. Bởi vì không kè là vì ơn cứu mạng trước kia, hay miễn tội lưu đày đi nữa thì đối với hắn cả hai lý do đó đều đáng làm cả, tất nhiên hắn đồng ý cũng một phần muốn tạo cơ hội được ở bên cạnh mỹ nhân thêm một thời gian nữa.

"Chúng ta không đi đến Truyền Tống Trận mà trực tiếp đi xuyên qua Khô Mộc Hải, sau đó theo hướng tây mà quay trở về Trấn Thiên Tông, về phần đường đi thì ngươi không cần quan tâm, ngươi chỉ cần hộ tống ta là được!"

Viện chủ Từ Lôi Viện nói xong, lông mày chợt nhíu lại, sắc mặt tái nhợt đi một chút.

Phong Nhực đứng một bên nhìn thấy thế chợt cảm thấy mũi lòng, nhưng hắn cũng không dám tiến lại gần mà chỉ có thể đứng yên đề nghị: "Viện chủ..., tuyến đường này dường như rất gian khổ, thật sự không tốt cho thương thể của người, hơn nữa thực lực của đệ tử thấp kém, trên đường đi lỡ có gặp phải linh thú lợi hại sợ rằng sẽ khó lòng hộ vệ người được chu toàn, hay là để ta đi tìm Truyền Tống Trận có lẽ tốt hơn".

"Ngươi nghĩ rằng ta chưa nghĩ đến vấn đề này sao? Kẻ thù của ta hiện tại đang ở khu vực xung quanh Truyền Tống Trận chờ đợi, nếu như đi đường đó chẳng phải lọt vào tay bọn chúng sao, mà hiện nay ta lại trúng phải Khô Mộc Chi Độc, chỉ còn cách trở về Tông môn mới có biện pháp trị liệu mà thôi".

Nàng cố gắng nói xong, giọng nói càng ngày càng yếu đi, có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi lạnh lấm tấm trên mặt nàng, chắc chắn do Khô Mộc Chi Độc phát tác rồi.

"Khô Mộc Chi Độc? Khô Mộc Chi Độc là quái gì thế? Không biết ta có thể giúp gì được không?"

Phong Nhực một mặt vội vàng hỏi, mặt khác lấy ra mấy thanh ngọc giản tiến hành tìm hiểu, hiện tại hắn thật sự hối hận bức bối vì sao trước kia không chịu học tập thuật luyện đan chứ?

Nhìn thấy những hành động của Phong Nhực, Viện chủ Từ Lôi Viện cười khó nhọc, rồi cất giọng run run: "Lâm trận mới học võ thì có ích lợi gì chứ? Khô Mộc Chi Độc chính là một trong năm đại kỳ độc trong Tu tiên giới. Lúc trước trong lúc ta đi xuống hang động ở dưới Khô Mộc Hải bất ngờ bị một con Mộc Yêu đánh bị thương, vốn dĩ với tu vi của ta có thể miễn cưỡng ngăn chặn được chất độc, nhưng thật không ngờ hôm qua đột nhiên gặp phải

năm kẻ thù lúc xưa, sau một hồi đánh nhau sống chết, tuy rằng ta chạy thoát được nhưng thật sự không thể áp chế được Khô Mộc Chi Độc nữa. Nhìn bộ dạng của người kia, chỉ sợ về phương diện luyện đan thuật còn chưa nhập môn nữa, làm sao nói tới việc giải trừ Khô Mộc Chi Độc chứ?"

"Hôm qua ?" Phong Nhựt chợt nhớ ra hôm qua sau khi hấn lao ra từ cái khe kia đã thấy năm tên tu sĩ cao cường phóng vào, có lẽ bọn họ chính là năm kẻ thù của Viện chủ cũng nên. Xem ra thực lực của nàng quả nhiên rất cao, cơ thể đã bị nhiễm Khô Mộc Chi Độc mà vẫn có thể thoát khỏi sự truy đuổi của năm kẻ thực lực mạnh mẽ kia. Tuy nhiên, hấn đã ở lại hang động ngầm kia hơn mười ngày, sao lại không nhìn thấy cái thứ Mộc yêu gì gì đó chứ?

Suy nghĩ một lát, Phong Nhựt không dẫn được liên hỏi: "Viện chủ, Mộc yêu là vật gì vậy?"

"Mộc yêu không phải là vật, mà là Thị Huyết Yêu Long đã dùng Tiên Thiên Mộc Sát luyện hóa ra một loại yêu phách vô hình, vật ấy vô hình vô ảnh, chỉ cần nó bất động mọi người dường như không thể phát hiện ra. Khi bị nhiễm loại độc này, tuy rằng chưa nguy hiểm tới tính mạng, nhưng nó lại chậm rãi gặm nhấm pháp lực trong cơ thể của tu sĩ, cần nuốt cho đến tia pháp lực cuối cùng. Mà nguyên nhân Khô Mộc Hải này sở dĩ được gọi là một trong ba nơi nguy hiểm nhất, chính là có sự tồn tại của loại Mộc yêu này.

Trong lúc nói chuyện, mấy lần nàng phải cố gắng tiến hành ngưng tụ pháp quyết để vận công chống lại Khô Mộc Chi Độc, mà Phong Nhựt sau khi nghe nàng nói một hồi, hai mắt chợt bùng sáng.

"Mộc yêu, Tiên Thiên Mộc Sát? Đúng rồi, Cái gọi là Khô Mộc Chi Độc cùng với cái mà mình đã gặp lúc trước có vẻ rất giống nhau, nhưng nếu như Mộc yêu lợi hại như vậy, tại sao bản thân mình chưa từng cảm nhận qua chứ? Chẳng lẽ ngày đó những rễ cây bỗng nhiên sống lại chính là do thứ Mộc yêu đó tác oai tác quái? Nhưng mà biểu hiện của chúng nó có vẻ hơi yếu một chút thì phải".

Phong Nhựt vừa mới nghĩ đến đây, viện chủ Từ Lôi Viện bỗng nhiên lấy ra một thanh dao găm màu tím nhạt, phát ra ánh sáng đủ màu, dài khoảng ba tấc, vội vàng nói: "Người mau lại đây, ta đã không thể áp chế được Khô Mộc Chi Độc nữa rồi, nếu cứ tiếp tục thế này, ta sợ rằng sẽ không kịp trở về môn phái, hiện tại ta đã đem hầu hết Khô Mộc Chi Độc đẩy ra xung quanh miệng vết thương, người giúp ta cắt bỏ vết thương đó đi".

Vừa nói xong lời này, nàng do dự một chút rồi cuối cùng cởi bỏ áo ngoài, để lộ ra bờ vai trắng như tuyết!

Quang cảnh bất ngờ đến tuyệt vời này khiến cho Phong Nhựt cảm thấy ngây dại, bên trong đầu hấn ầm ầm rung động, hấn không phải là chưa từng gặp qua nữ nhân, nhưng ngay lúc này đây, bờ vai tuyết trắng kia quả là đặc biệt hơn người thường. Trong bóng đêm mờ mịt đang buông xuống, nó mang đến một cảm giác diễm lệ và mê hoặc không tả nổi.

"Này... Phong Nhựt, người đang làm gì vậy, hiện tại pháp lực của ta đã không còn duy trì được bao lâu nữa đâu".

Nàng run rẩy nói, bởi vì pháp lực đã không thể tiếp tục duy trì được nữa, nàng tỏ vẻ vô cùng nôn nóng.

"Được !" Lúc này Phong Nhựt mới khẽ động dậy, hấn không còn dám nghĩ vớ vẩn nữa mà tiến tới nhận lấy thanh dao găm ngập tràn linh tính, khi vừa mới tiếp nhận con dao găm này, Phong Nhựt cảm thấy dường như vật nhỏ bé này có vẻ hết sức bất mãn hấn vậy, nó cứ xoay xoay lòng vòng hoài.

"Miệng vết thương ở đây này, người lập tức cắt bỏ toàn bộ đi".

Nàng run rẩy đưa tay chỉ vào chỗ giữa đầu vai và ngực có một cái vòng lớn, ở đó Phong Nhựt có thể nhìn thấy một miệng vết thương nho nhỏ.

"Cắt bỏ hết sao ?" Phong Nhựt lúc này không còn dám nhìn ngắm nữa, hấn hoàn toàn bị giật mình rồi, bởi vì nếu đúng theo như sự chỉ dẫn của Viện chủ thì sẽ phải cắt bỏ một mảng thịt khá lớn. Hấn khó có thể tưởng tượng ra cơ thể hoàn mỹ như không chút vết xước này có thể nói là tuyệt thế trên đời, nay lại xuất hiện một lỗ thủng thật lớn, sao hoàn cảnh này bị thảm quá đi, thật đúng phỉ của trời mà, chẳng khác nào dùng đàn chẻ củi, nuôi hạc thịt ăn. Tin chắc rằng không chỉ có hấn, mà cho dù là những kẻ tàn nhẫn ác nhân nhất thế gian đi nữa, cũng khó lòng xuống tay hạ độc thủ như thế này!

"Đứng ! Cắt bỏ toàn bộ đi, người nghĩ Khô Mộc Chi Độc là cái gì chứ? Hãy làm ngay cho ta, người có phải là nam tử không đó?" Lúc này Viện chủ Từ Lôi Viện nhắm nghiền hai mắt, thanh âm tựa như khóc nức nở, trên khóe mắt lại ứa ra hai hàng lệ tuôn, tất nhiên sao nàng có thể can tâm để cho trên cơ thể mình xuất hiện một cái lỗ to như thế chứ!

Nhưng nếu không làm như vậy pháp lực mà nàng khổ tu nhiều năm nay sẽ bị Khô Mộc Chi Độc dần dần cắn nuốt hết sạch, đến lúc đó nàng sẽ trở thành một người con gái bình thường, yếu đuối trôi gã không chặt, điều này thật sự so với việc giết nàng đi còn kinh khủng hơn nhiều.

"Được rồi, đệ tử làm đây !"

Hấn vịn một bàn tay vào bờ vai trắng mịn, gầy yếu như không xương của nàng, sau đó há rộng miệng ra cắn ngay lên vị trí chỗ mềm mại đó, gần như rất khó phát hiện ra nơi đó chính là miệng vết thương.

"A..." Viện chủ Từ Lôi Viện thấy thế kinh hãi hét lên một tiếng rồi lập tức đỏ mặt, lúc này nhìn nàng đáng yêu đến mê người. Tuy nhiên hiện tại nàng đang bị trọng thương nên vội vàng thúc dục pháp lực để áp chế Khô Mộc Chi Độc, do đó nàng không cách nào đẩy Phong Nhựt ra được.

"Người làm cái gì vậy, người là đồ xấu xa, mau dừng lại cho ta, nếu không cho dù ta chết cũng sẽ không cho người toại nguyện đâu..." Viện chủ Từ Lôi Viện tức tối gần phát khóc, nghĩ đến nào giờ dù nàng ở Trần Thiên Tông hay khắp toàn bộ Tu tiên giới đi nữa, dưới ánh mắt của mọi người nàng đều là một nữ tử cao sang, quyền quý, sao lại có thể chịu được nỗi nhục nhã này chứ.

Nhưng khi nàng đang gắng gượng giãy giụa một cách yếu đuối thì Phong Nhựt lại càng táo tợn hơn, một tay mạnh mẽ ôm lấy bờ vai kia của nàng, hiện

tại gần như hần đã ôm lấy người nàng vào trong ngực mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17: Khô Mộc Chi Độc (2)

Tư thế này tuy có vẻ hơi hèn mọn, bị ối một chút nhưng Phong Nhựt hy vọng có đất trời chứng giám, hiện tại với tư thế này của hần thật sự không được thoải mái chút nào. Từ lúc hần nghe qua lai lịch của Mộc Yêu, hần cũng có thể đoán ra được rốt cuộc thứ được gọi là Khô Mộc Chi Độc đó là cái gì.

Lại nói tiếp, xem ra cô nàng Viện chủ Từ Lôi Viện này khá may mắn khi giữa đường gặp được Phong Nhựt, nếu đổi lại là người khác e rằng đành phải buông tay hết cách rồi, bởi vì khó có người nào như hần có thể không chế được Tiên Thiên Mộc Sát.

Hiện tại do Viện chủ Từ Lôi Viện này đang chật vật vận chuyển tia pháp lực còn sót lại trong cơ thể, để áp chế phần lớn Tiên Thiên Mộc Sát và đẩy đến gần miệng vết thương, hơn nữa gần đây pháp lực của Phong Nhựt luôn ẩn chứa sẵn khí tức của viên Mộc Linh tinh, cho nên hần chỉ cần vận dụng chút pháp lực là có khả năng hấp dẫn được Tiên Thiên Mộc Sát.

Dù sao cũng một phần may mắn là ngay thời điểm ban ngày trước đó, Tiên Thiên Mộc Sát bên trong cơ thể Phong Nhựt đã bị thiêu đốt hết một chấp rồi, vì thế mức độ dung hợp pháp lực được đẩy lên rất cao, nếu không thì chắc chắn hần sẽ không chịu nổi khi hấp thu Khô Mộc Chi Độc.

Toàn bộ quá trình hấp thu này cũng không tốn quá nhiều thời gian, chỉ rung động trong vài nhịp thở là xong. Sau đó Phong Nhựt lập tức nói tay thả lỏng vị Viện chủ Từ Lôi Viện đó ra, chỉ có điều trong thời gian cực ngắn như thế mà hần đã hút ra giúp nàng gần hai phần Khô Mộc Chi Độc, rõ ràng số lượng này đã đạt đến khả năng hấp thu cao nhất của hần rồi.

“Người... người thật vô sỉ ! Ta muốn giết chết người!”

Thân thể của Viện chủ Từ Lôi Viện bỗng trở nên mềm oặt rồi run rẩy, dường như trong đầu nàng bỗng nhiên hoàn toàn trống rỗng, quả thật nàng chưa từng nghĩ tới cái gã nam nhân mà nàng từng coi như loài sâu con kiến này, lại dám trắng trợn hành động hèn hạ, vô sỉ đến cỡ này! Chỉ trong thoáng chốc phân tâm này, nàng không để ý đến Khô Mộc Chi Độc đang bị pháp lực nàng cố gắng áp chế.

“Muốn giết ta à ? Có khả năng sao ? Dù sao đi nữa nàng cũng phải chờ đến lúc về tới Trần Thiên Tông đã rồi nói sau”.

Phong Nhựt thấy cô nàng Viện chủ Từ Lôi Viện này đang tức giận đến nỗi run rẩy toàn thân, có lẽ nàng hận không thể xông lên ăn tươi nuốt sống hần ngay bây giờ. Phong Nhựt lộ vẻ mặt cười cười rồi tức khắc lui ra xa vài trượng mà khoanh chân ngồi xuống, hiện tại hần còn phải nghĩ cách làm sao hóa giải đi đám Khô Mộc Chi Độc mới chui vào cơ thể đây này.

Thật sự Khô Mộc Chi Độc này cũng do Tiên Thiên Mộc Sát ngưng luyện mà thành, nhưng xem ra mức độ thâm sâu và ác độc còn tàn nhẫn hơn cả Tiên Thiên Mộc Sát mà hần gặp trước giờ, quả thật nếu muốn hóa giải loại độc chất này ắt hẳn sẽ tốn rất nhiều công sức.

Lúc này trông thấy dáng vẻ mặt mày đang khoanh chân ngồi xuống của Phong Nhựt mà Viện chủ Từ Lôi Viện bỗng chốc trở nên bình tĩnh trở lại, nàng lập tức dò xét lại Khô Mộc Chi Độc trong cơ thể mình, thế nhưng không ngờ lượng chất độc đó đã giảm đi bớt khoảng hai phần, chẳng trách sao hiện tại nàng đã có thể vận dụng pháp lực để chế trụ nó lại được, tuy nhiên vừa nghĩ tới cảnh tượng tâm thân trong sạch của mình đã bị tên tiểu tặc kia dùng phương thức đáng ghét đó để chạm vào, bất chợt trong thâm tâm nàng lập tức không đành được mà đặng đặng sát khí.

“Tên này rõ ràng là một gã thâm tặc hạ lưu mà, hừ... hèn chi hần còn cố ý coi bỏ bộ trang phục trên người nữa, nếu không giết hần đi thì thật sự trong lòng ta sẽ khó người ngoại mối hận này!”

Nghĩ thế nên nàng vừa nghiêng răng ken két, vừa vận dụng tâm niệm để thả ra thanh phi kiếm hầu cất lấy thủ cấp tên tiểu tặc đó, thế nhưng đến lúc nàng muốn khu động kiếm quyết, thì chợt phát hiện ra thanh phi kiếm lúc trước của mình đã trao cho tên thâm tặc đó mất rồi.

“Cái tên tiểu tặc chết tiệt này, rõ ràng hần có thói quen tấy máy tay chân lợi dụng cơ hội để trộm vật mà! Thành phần bại hoại như vậy làm sao có thể trở thành đệ tử của bổn tông được chứ, thật đáng giận... lần này trở về nhất định phải...”

Bất chợt vừa nghĩ tới đây thì nàng Viện chủ Từ Lôi Viện này lại có vẻ u mê khó hiểu mà thẫn thờ, không lẽ nàng thật sự muốn giết tên tiểu tặc có hành động xấu xa này sao? Thật ra chuyện này đối với nàng chẳng qua chỉ là việc giơ tay nhắc chân mà thôi, cho dù nàng không còn phi kiếm, thậm chí nàng đang bị trọng thương đi nữa, thì nàng cũng có cả vạn cách để hần phải lập tức đổ máu chỉ trong vòng... năm bước chân.

Thế nhưng không lẽ do hần sốt ruột muốn cứu mình mới làm thế? Dù gì cũng nhờ có tên tiểu tặc này, nếu không thì lúc này nàng đã không thể áp chế nổi

đám Khô Mộc Chi Độc kia rồi.

“Thôi thì mặc kệ, có thể miễn được tội chết nhưng tội sống khó tha! Đợi khi nào trở lại tông môn, ta nhất định sẽ trị tội phạm thượng của hân! Hừ hừ... để xem, điện bích ngàn năm, lưu đây chín vạn năm luôn!”

Vừa nghĩ tới đây, Viện chủ Từ Lôi Viện vốn đang hết sức giận dữ bỗng nhiên hạ hỏa đi ít nhiều, thế nhưng nỗi oan uất từ trong tận con tim nàng lại càng thêm dày đặc. Quả thật Mộ Phi Tuyết vốn xuất thân từ danh môn chính phái, nàng đã được đặc cách tu luyện từ lúc còn rất nhỏ, nếu phóng tầm mắt nhìn ra ngũ đại tông môn của Thương Ngô giới thì nàng cũng là một người rất có danh tiếng, đồng thời dựa vào thực lực bản thân để trở thành một Viện chủ có tiếng nói khá nặng trong ngũ đại tông môn, vì thế ngoại trừ những cao thủ thuộc thế hệ đi trước thì ít có ai dám giờ trò càn rỡ ngay trước mặt nàng.

Thật không ngờ được, chỉ vì điều tra Thị Huyết Yêu Long kia mà nàng nhất thời chủ quan vô ý trúng độc của Mộc yêu đó, sau lại bị đám trộm gà kia lợi dụng cơ hội vây công nên bản thân mới bị trọng thương đến cỡ này. Ai dè kẻ tiếp còn bị một gã tựa sáu kiến tầm thường này hạ nhục bốn cọt nữa, hỏi sao nàng không đau khổ tức giận cho được?

Càng nghĩ tới càng khổ sở, càng nhớ tới lại càng ảm ức.

Lúc này Phong Nhưộc đang ngồi ở bên kia ra sức vận chuyển Hắc Thủy Linh quyết để hy vọng tạo cơ hội đốt cháy đám Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể, còn Mộ Phi Tuyết ở phía đối diện cứ nhìn lên bầu trời đen thui trên không trung, rồi khó cầm được nước mắt cứ rơi lã chã xuống cát, thỉnh thoảng nàng còn quay đầu nhìn về hướng Phong Nhưộc với ánh mắt đầy ác cảm.

Nhưng rõ ràng càng nhìn thấy hân thì nàng càng giận, nỗi giận dữ đó cứ thế xông thẳng lên não, nếu lúc này không phải nàng còn giữ lại chút lý trí thì có lẽ đã xông thẳng tới tên tiểu tặc đó mà băm thây hân thành vạn mảnh rồi!

Riêng với Phong Nhưộc, rõ ràng hân không hề biết được bản thân suýt nữa đã bị băm vằm nát bấy, hiện tại hân đang lâm vào tình huống cấp bách dữ dội, cho nên hân buộc phải mở phòng hầu tìm lại trạng thái lúc trước, mà sau đó tận dụng khả năng tăng tốc độ vận chuyển của Hắc Thủy Linh quyết lên. Nguyên do hiện giờ trong cơ thể hân đã không cách nào dung nạp thêm quá nhiều Tiên Thiên Mộc Sát nữa, vì thế phương pháp xử lý tốt nhất chính là tiếp tục tiến hành thiêu đốt chúng nó trên phạm vi rộng lớn.

Dựa theo những gì hân hiểu được, thì tình hình này chẳng qua có thể xem như một dạng tình luyện đặc thù, cũng gần giống với quá trình Tiên Thiên Mộc Sát đã ngưng luyện nên Khô Mộc Chi Độc vậy, nhưng nếu như hân có thể kiên trì chịu đựng được lâu hơn, tương lai rốt cuộc như thế nào quả thật hân cũng chưa dám nghĩ tới.

Sau khi cố gắng thử nghiệm hơn một canh giờ, cuối cùng Phong Nhưộc đã làm được như những gì hân mong muốn, nhất thời hân đã có thể khiến cho Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể bốc cháy hân lên, lúc đầu hân còn muốn tận dụng khả năng này để rèn luyện sức chịu đựng thêm một hồi nữa, nhưng càng về sau mức độ đau đớn càng kịch liệt khiến hân không thể duy trì được nữa nên buộc phải dừng lại.

Tuy chi thiêu đốt trong khoảng thời gian rất ngắn nhưng nhất thời đã giải quyết được phần nào nỗi lo âu của Phong Nhưộc, dù sao muốn chính thức hóa giải toàn bộ hai phần Khô Mộc Chi Độc này e rằng hân phải mất thêm một thời gian nữa!

Lúc này Mộ Phi Tuyết ở gần đó thoáng thấy Phong Nhưộc đỏ mặt hôi đầy đầu, vẻ mặt đau khổ mà chột sinh lòng nghi hoặc, thế nhưng nàng lập tức hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi. Nàng cứ thắc mắc không thôi, tuy nhiên suy nghĩ qua một lúc nàng liền nghiêm sắc mặt lại, rồi lên tiếng với vẻ mặt quyết liệt, đặng đặng sát khí: “Người đang tu luyện công pháp tà ma ngoại đạo gì đó? Sao lại có bộ dạng chật vật đến như thế, ta khuyên người tốt nhất nên dừng ngay, nếu không ta sẽ chẳng ngại mà ra tay trừ ma vệ đạo đâu...”

“Dừng lại à ? Cũng được, nhưng nàng sẽ thu nhận ta sao?”

Phong Nhưộc tuy bị đau nhức đến nỗi khuôn mặt méo xệch, nhưng không hiểu sao lúc này tâm trạng hân lại rất vui vẻ, có lẽ do trước đi xảy ra “cú ngoạn” ngoạn mục kia, nàng tiên áo trắng trước mặt hân vốn chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn bóng dáng mà thôi, thế mà hiện tại hân đã có thể chạm được vào người tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành này!

“Hừ... ráng nằm mơ tiếp đi ! Hành vi phạm thượng lúc nãy với bản Viện chủ đợi sau khi trở về ta sẽ tính sổ, bây giờ hãy trả lại thanh phi kiếm cho ta mau...” Mộ Phi Tuyết giận dữ la lên, cặp chân mày nàng dựng đứng hân lên, khuôn mặt xinh đẹp như bị phủ lớp băng lạnh giá, nghe qua lời nói của nàng có lẽ đang hận Phong Nhưộc thấu xương.

Phong Nhưộc cười cười rồi cũng không muốn dây dưa tốn nhiều thời gian nữa, hân tiện tay lấy từ trong thất lưng trữ vật ra thanh chủy thủ tinh xảo xinh đẹp đến mê người đó rồi trao trả lại cho nàng. Quả thật không thể phủ nhận một điều, cô nàng này đã khiến cho hân thật sự động tâm, nhưng tất nhiên hân sẽ không ngây thơ nghĩ rằng mình đủ tư cách để bước chung cùng nàng, bởi vì giữa bọn họ vốn có quá nhiều chênh lệch.

Nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, Phong Nhưộc sẽ giúp nàng khu trừ toàn bộ đám Khô Mộc Chi Độc bên trong cơ thể, thật ra hân chỉ có một mong ước duy nhất hết sức đơn giản, đó là có thể chứng kiến nàng được an toàn quay về Trần Thiên Tông cũng đủ rồi.

“Hiện tại chúng ta khởi hành được rồi, nàng hãy dẫn đường đi, tạm thời sử dụng vật cưỡi của ta. Bây giờ ta biết nàng rất muốn vận dụng pháp lực để xử ta, đồng thời ta cũng biết rõ thực lực của nàng rất mạnh, chỉ cần dùng ngón tay út thôi cũng có thể bóp chết được ta. Nhưng ta nói trước, muốn đối phó với đám Khô Mộc Chi Độc này chắc chắn ta rảnh hơn nàng nhiều, mặt khác trong cơ thể nàng còn chứa rất nhiều chất độc đó, với tiến độ này nếu muốn khu trừ hết toàn bộ e rằng ít nhất cần phải làm... hai mươi lần nữa mới được!”

Phong Nhưộc đứng bên cạnh vừa nói lời hột vừa gỡ bỏ phong ấn cho một con dơi cấp bốn, bởi vì tại Khô Mộc Hải này rõ ràng dơi là loài thích hợp nhất với việc phi hành.

“Cái gì ? Còn tới... hai mươi lần nữa lận à ! Cái tên dâm tặc này, lại đây mà hút độc nữa nè, ngươi có tin ta sẽ chém roi đầu luôn không?...” Vừa nghe được câu nói đó, trên mặt Mộ Phi Tuyết lập tức đỏ bừng lên, nhất thời nàng muốn bộc phát ngay cơn giận dữ vốn đang được dằn nén này giờ, tức khắc một luồng kiếm quang hết sức lăng lệ hiểm ác điem đến cạnh chớp mũi của Phong Nhựt.

“Ôi trời, lúc đó là lần đầu tiên nên ngộ biến phải tòng quyền thôi, sau này không cần phải phiền phức như thế nữa đâu!” Phong Nhựt không thể làm gì khác chỉ biết dang hai tay ra, tuy nữ nhân này đang bị trọng thương nhưng quả thật có thể nghiền chết hắn rất dễ dàng.

“Hừ... còn muốn sau này nữa hả, ngươi đừng có mơ! Tên tiểu tặc hạ lưu như ngươi hãy chờ sau khi ta quay về bốn tông, lúc đó xem ngươi làm sao hung hăng, can rở nữa đây!” Mộ Phi Tuyết lại tiếp tục hừ lạnh, tuy nhiên nàng đã thu hồi luồng kiếm quang lăng lệ ác nghiệt kia lại, nhưng đột nhiên nàng nhớ tới điều gì đó bỗng nổi giận đùng đùng hét lên: “Còn nữa... mau mặc đồ vào, chẳng lẽ ngươi không còn chút liêm sỉ nào hay sao?”

Vừa nghe báo thể Phong Nhựt cũng chỉ biết lắc đầu bó chân bó tay mà thôi, quả nhiên đối với thứ nữ nhân này không thể nói lý lẽ được, dù rằng trước đây chính miệng nàng bảo rằng người tu đạo nào là cần gì chấp nhất chuyện nhỏ nhặt, nhưng hiện tại chính nàng lại...

“Bộ trang phục của ta bị hủy mất rồi, hơn nữa ta cũng không còn đồ dự trữ nào khác, nếu như nàng có hãy cho ta mượn đỡ trước đi? Khi nào trở lại tông phái ta sẽ trả lại cho”.

“Hừ... ngươi nghĩ hay thật !” Mộ Phi Tuyết nghe thế nhất thời trợn mắt nhìn trừng trừng Phong Nhựt, rồi lập tức nhảy lên mình con dơi cấp năm mà phóng thẳng lên không trung.

“Ha ha...” Phong Nhựt bất giác cười rộ lên rồi cũng nhanh chóng cười dơi bay theo, hiện tại cách lúc mặt trời lên còn hơn hai canh giờ nữa, có lẽ cũng đủ để bọn họ rời khỏi khu vực trung tâm Khô Mộc Hải.

Dọc theo đường đi, Mộ Phi Tuyết không nói thêm câu nào nữa, bọn họ bay thẳng một mạch tới gần lúc mặt trời mọc thì đã cách xa chỗ cũ gần ngàn dặm rồi.

“Này... chúng ta phải dừng lại, mặt trời sắp lên rồi đấy!”

Phong Nhựt thấy cô nàng Viện chủ Từ Lô Viện ở phía trước vẫn chưa có ý định ngừng lại, lập tức Phong Nhựt không dẫn được mà hét lớn lên, phải biết rằng dơi là loài linh thú phi hành trong đêm tối, chẳng may chúng xuất hiện dưới ánh mặt trời gay gắt thì chắc chắn sẽ bị nắng chiếu đến chết khô mất thôi. Bình thường đối với dơi cấp bốn hắn không cần phải đau lòng này nọ, thế nhưng đó là con dơi cấp năm mà hắn thu phục được gần đây đây, thật sự hắn không nỡ nhìn nó bị hành hạ đến chết như thế.

“Rốt cuộc ngươi cũng chẳng hiểu tôn ti trật tự là gì cả? Ai đứng ngang hàng ‘chúng ta’ với ngươi chứ? Ngươi có biết rằng chỉ nội câu nói đó thôi, bản Viện chủ có thể phạt ngươi đoạn hồn liệt phách hay không?”

Lúc này bóng dáng phía trước bỗng dừng lại, sau đó có một âm thanh lạnh lùng như băng giá vọt vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 18: Chỉ Mong Được Yên Tâm

Phong Nhựt vẫn cứ im lặng, trên mặt không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Thật ra tình hình này hắn đã dự đoán từ trước, hắn đương nhiên hiểu rõ hoàn cảnh chênh lệch của hai người, tuy nhiên đến tận lúc này hắn cũng chẳng có mong muốn gì quá xa vời, hắn chỉ cần được được yên tâm mà thôi.

Mà cho dù cô nàng này đối xử với hắn như thế nào đi nữa, nhưng có một việc mà hắn không thể nào phủ nhận.

Ngày đó nếu không nhờ nàng này ra tay giúp đỡ thì hắn làm sao sống được tới ngày hôm nay, tuy rằng bị người ta xem thường như loài sâu kiến nhưng dù gì hắn cũng biết ơn và tìm cách đáp đền, huống chi đây lại là ân cứu mạng nữa chứ.

“Tùy nàng muốn thế nào cũng được !”

Thật lâu sau Phong Nhựt mới chậm rãi thốt ra bằng một giọng điệu hết sức bình tĩnh.

“Về chuyện phạm thượng gì đó ta sẽ không phủ nhận, đồng thời cũng không biết phải giải thích ra sao nữa, còn tội gì thể nào là chuyện của nàng, nhưng

ngược lại việc muốn cứu nài lại là chuyện của ta. Hiện tại nài muốn giết chết ta hay cứ lấy thân phận Viện chủ rồi ra lệnh ta cút đi khỏi nơi này, ta bảo đảm sẽ không có nửa chữ oán trách.

Thanh âm của Phong Nhựt tựa như ánh hừng đông lan tỏa vào những bức màn đen tối ở xung quanh bốn phía, tuy không vang dội lắm nhưng nghe rõ mồn một.

Mộ Phi Tuyết nghe thế nhưng cũng chưa nói gì, nhìn bóng dáng đôi vai nài bất động tựa như bức tượng điêu khắc, lúc này trong không trung chỉ còn nghe tiếng vỗ cánh của cặp con dơi mà thôi.

“Thật có lỗi ! Có lẽ ta hơi nặng lời một chút, chẳng qua ta khó đối mặt với sự cố bất ngờ này. Thôi được, ta sẽ không trị tội ngươi nữa, những gì ta hứa trước kia vẫn không thay đổi, ta sẽ hủy bỏ tội danh lưu đày của ngươi, nếu như ngươi vẫn chưa hài lòng ta sẽ dùng những thứ khác để đền bù tổn thất. Chỉ cần ngươi mở miệng yêu cầu, bất kể pháp bảo, phi kiếm hay linh đan các thứ nhất định ta sẽ không để ngươi thất vọng, chỉ có điều ta không muốn chuyện này đến tai người nào nữa, tất nhiên ta không có ý gì khác chẳng qua có liên quan tới việc ngươi có thể hóa giải Khô Mộc Chi Độc mà thôi, chuyện này thật sự nghe qua quá mức kinh người, nếu như bị lộ ra ngoài chắc chắn ngươi sẽ không được yên thân đâu!...”

Mộ Phi Tuyết vừa nói xong thì lập tức vung tay lên, nhất thời từ trên không trung bỗng hiện ra một con chim đại bàng màu xanh nước biển, chim đại bàng này dang cánh rất rộng, khoảng chừng hơn mười trượng, nhìn từ xa trông lại tựa như đám mây xanh vậy.

“Đây là Thanh Bồng cấp bảy, sẽ giúp cho hành trình nhanh chóng hơn, người leo lên luôn đi!”

Thân hình Mộ Phi Tuyết khẽ lắc một cái lập tức rời khỏi lưng con dơi cấp năm kia mà nhẹ nhàng nhảy lên cao tầm mười trượng, sau đó vững vàng hạ xuống lưng của Thanh Bồng cấp bảy đó.

Trong lòng Phong Nhựt thoáng thở nhẹ ra, hần lần lướt phong ấn hai con dơi lại rồi lặng lẽ nhảy lên thân hình to lớn của Thanh Bồng kia, sau đó hần cứ khoanh chân ngồi xuống mà bắt đầu vận chuyển Hắc Thủy Linh quyết.

Tốc độ của con Thanh Bồng cấp bảy này chỉ có thể dùng hai chữ “khoa trương” để hình dung mà thôi, ít nhất là nó nhanh gấp mười lần so với con dơi cấp năm, cơ hồ như đã có thể đuổi kịp theo Thanh Điều rồi, có điều do tốc độ quá nhanh nên từng luồng gió thổi mạnh vào quá mãnh liệt, lúc này Phong Nhựt mới biết được rõ ràng con Thanh Điều kia trước đây đã âm thầm giúp hần loại bỏ đi bớt luồng gió rất bóng này, mặc dù lúc trước hần không hề biết được ý tốt của nó.

Cứ thế bọn họ đã bay được vài canh giờ, lúc này hai người bọn Phong Nhựt đã cách xa khu vực Khô Mộc Hải, và họ đang bay vào những rừng núi to lớn, mênh mông. Suốt đoạn đường này cả hai vẫn giữ nguyên vẻ âm trầm, yên lặng.

Đến lúc trời chạng vạng tối thì con Thanh Bồng cấp bảy này mới chậm rãi đáp xuống một sơn cốc, cũng do Mộ Phi Tuyết cần phải áp chế Khô Mộc Chi Độc trong cơ thể nên mới không chịu nổi cuộc hành trình liên tục thế này.

Phong Nhựt cũng chẳng chủ động bảo nài khu trừ Khô Mộc Chi Độc, mà tức khắc bố trí trận pháp Chính Phán Như Sơn rồi sau đó đốt lên một đồng lửa để nấu cơm Hương Linh, về phần an toàn này nọ thật sự hần chẳng cần quan tâm tới, bởi vì đã có Thanh Bồng cấp bảy ở bên cạnh đây, trừ khi bị chính cừu nhân của Mộ Phi Tuyết đuổi theo ngoài ra cũng không cần phải lo lắng gì cả.

“... Sao ngươi có thể hóa giải được Khô Mộc Chi Độc? Ta rất tò mò muốn biết tại sao trong khi thực lực của ngươi rõ ràng rất thấp kia mà, quả thật khó lòng khiến cho người khác tin tưởng được”.

Ngồi cách nhau đồng lửa đang cháy hừng hực, cuối cùng Mộ Phi Tuyết cũng phá tan cảm giác thâm lặng hết sức khó chịu mà nhẹ nhàng mở lời.

“Không thể trả lời được !”

Phong Nhựt chậm rãi lắc đầu nhưng trong lòng hần kỳ thật đang có vẻ khó hiểu, trước kia giọng điệu lạnh lùng như băng của Mộ Phi Tuyết đã phá vỡ đi lớp vỏ mơ ước hào huyền cuối cùng của hần, nếu như chẳng phải vì hần muốn trả ân nài đã từng cứu mạng thì hiện tại hần đã phải tay áo bỏ đi rồi, quả thật nói cho cùng thì hần chỉ là hạng sâu kiến thấp hèn mà thôi.

Thế nhưng Mộ Phi Tuyết chỉ âm thầm thở dài rồi nói tiếp: “Ngươi yên tâm đi, bí mật này ta sẽ không tiết lộ cho bất kỳ người nào đâu, kỳ thật ta chỉ muốn biết rõ một điều, tại sao ngươi thà lộ ra bí mật kinh người này để cứu ta chứ? Đừng bảo rằng bởi vì ta là Viện chủ của Từ Lôi Viện hay bản thân ngươi là đệ tử của Trần Thiên Tông này nọ đấy, bởi vì không ai ngu ngốc đến mức hành động như vậy. Phải biết rằng nếu trúng Khô Mộc Chi Độc mà không chết, thì pháp lực cũng sẽ tiêu tán đến hết rồi trở thành một phạm nhân bình thường, cho nên nếu lần này mà ta gặp phải người khác, cho dù có là đệ tử Trần Thiên Tông đi nữa cũng sẽ gánh lấy kết cục rất thảm thiết!...”

“... Cho nên ta tin rằng nếu như không có lý do đặc biệt nào đó, thì chắc chắn ngươi sẽ không hành động như thế! Có đúng không?”

“Không phải, thật ra Viện chủ đã suy nghĩ quá xa rồi, ta thừa nhận bản thân cũng chẳng tốt lành gì, thậm chí đôi khi có chút háo sắc nữa là đằng khác, chính vì như thế ta mới nhận chữa thương đây! Đồng thời cũng xin Viện chủ đừng quên những gì nài hứa hẹn!” Phong Nhựt bèn đứng dậy quay mặt đi rồi lên tiếng với vẻ lạnh nhạt, nài thấy bóng lưng của hần phản chiếu dưới ánh lửa bập bùng lúc sáng lúc tối trông rất huyền bí.

Thời gian về sau Mộ Phi Tuyết lựa chọn đường đi rất vắng vẻ, nài cẩn thận từng chút một và tin chắc rằng năm tên cừu nhân kia có vất hết đầu óc cũng không đoán nổi nài đi hướng nào, tuy nhiên cũng bởi vì như thế nên đường xá xa xôi hơn rất nhiều, với tốc độ của con Thanh Bồng cấp bảy mà phải mất gần hai mươi ngày mới tiến vào khu vực của Nhạn Nam.

Những ngày qua, vào mỗi buổi chiều Phong Nhựt đều giúp nàng khu trừ bớt Khô Mộc Chi Độc từng phần một, đương nhiên cách thức hấp thu chất độc này cũng không được “ngây ngất” như lần đầu tiên, đến tận lúc này thì lượng Khô Mộc Chi Độc trong cơ thể Mộ Phi Tuyết hầu như đã được khu trừ sạch sẽ.

“Được rồi ! Mộ Viện chủ đã có thể tự quay về tông môn, hẹn ngày sau gặp lại, tuy nhiên nàng nhớ giúp ta hủy bỏ tội danh bị lưu đày đây nhé!”

Lúc này bọn họ đã đứng cách Tiếp Thiên Phong vài ngàn dặm, nên Phong Nhựt liền cười nhạt rồi lên tiếng trước, cuối cùng hắn cũng trả được ân nghĩa cứu mạng lúc trước, như vậy từ nay về sau hai người bọn họ cũng không nợ nần gì nhau nữa.

Thần sắc của Mộ Phi Tuyết nhìn vào Phong Nhựt mà pha lẫn chút phức tạp, cuối cùng nàng mới âm thầm thở dài một tiếng, rồi thả thanh phi kiếm ra hóa thành tia cầu vồng nhanh chóng biến mất không còn chút dấu vết.

“Ha ha... thật sự không ngờ, hình phạt lưu đày mười năm cuối cùng lại có kết quả thế này, thật không biết bọn Đường Thanh thế nào rồi? Còn Lam Lăng có tiến cấp thành công lên Trúc Cơ kỳ chưa?” Phong Nhựt hơi chút cảm khái mà thở ra, lần này hắn có thể được về sớm thì coi như may mắn lắm rồi, ít ra hắn có thể chuẩn bị thật đầy đủ để bắt đầu trùng kích vào Trúc Cơ kỳ, nếu vẫn còn ở Khô Mộc Hải thì có lẽ không được dễ dàng chút nào.

Đang nghĩ tới đây thì Phong Nhựt chợt thấy từ phía chân trời xa xăm kia, có bóng dáng của Mộ Phi Tuyết đang đập trên phi kiếm mà vòng trở lại, hắn còn chưa kịp thắc mắc thì đã thấy Mộ Phi Tuyết từ trên không trung ném xuống cho hắn một túi càn khôn.

“Ngươi hãy nhìn thân thể trần truồng như nhộng của ngươi kia, còn ra thể thống gì nữa? Để tránh cho ngươi bị mọi người chê cười giễu cợt, thôi thì tạm thời cho mượn bộ trang phục Sạn Tuyết này, tuy nhiên ngươi không được làm dơ bẩn, cũng không được phá hỏng nó! Nếu không... hậu quả chính ngươi rõ ràng nhất...”

Vừa nói xong thì Mộ Phi Tuyết mỉm cười rồi kiểm quang chợt lóe lên, tiếp tục biến mất ở phía xa xăm.

“Ha ha... bộ trang phục Sạn Tuyết à, xin đa tạ !”

Nhìn theo bóng dáng khuất dần của Mộ Phi Tuyết mà Phong Nhựt thở dài có cảm giác như vừa mất đi thứ gì đó, hắn tiện tay mở túi càn khôn ra. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, bên trong túi ngoại trừ có bộ trang phục Sạn Tuyết ra, còn có thêm hai bình linh đan và hai thanh ngọc giản nữa.

Hai bình linh đan đó chính là Đại Bồi Nguyên Đan rất có ích cho quá trình tiến cấp Trúc Cơ kỳ, còn trong hai thanh ngọc giản có ghi lại hai loại kiếm quyết, theo trình tự là Thiêu Kiếm quyết và Trảm Kiếm quyết.

“Đi thôi, sắp được trở về rồi...”

Phong Nhựt tiện tay thay luôn bộ trang phục Sạn Tuyết này, rồi gỡ phong ấn cho con dơi cấp năm xong, hắn nhắm hướng Tiếp Thiên Phong ở phía trước mà chậm rãi bay tới, còn con dơi cấp năm này mặc dù là loài linh thú chỉ thích nghỉ với hoạt động trong bóng đêm, nhưng chỉ cần nó đừng gặp phải ánh mặt trời chói mắt dữ dội của Khô Mộc Hải thì nó vẫn có thể phi hành bình thường, tuy không biết rõ tốc độ phi hành sẽ giảm xuống thế nào nhưng dù sao cấp độ của nó cũng phải ăn đứt đám dơi cấp bốn kia rất nhiều.

Cũng còn may Phong Nhựt không đến nỗi khoa trương quá mức, nếu không phải gặp chuyện quan trọng thì hắn bình thường chỉ cần nhốt bọn chúng lại là được rồi.

Tuy nhiên trong thời gian sắp tới hắn dự định sẽ bỏ công sức ra để bồi dưỡng con dơi cấp năm và Ngân Giáp Thiên Thủ kia mới được, có lẽ do hắn đã bị kích thích bởi con Thanh Bằng cấp bảy của Mộ Phi Tuyết rồi. Dù gì đi nữa con Thanh Bằng cấp bảy đó ít ra cũng có thực lực tương đương với bậc tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, chuyện khác chưa vội đề cập tới, chỉ cần có thể nuôi dưỡng được hai ba con như thế thì không cần suy nghĩ gì nhiều, trong lúc chiến đấu ắt hẳn sẽ có rất lợi thế rất lớn.

“Chia ra hai ngà bao vây lấy hắn ! Đừng để hắn trốn mất!”

Ngay lúc Phong Nhựt đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì từ mé rừng núi ở phía dưới bỗng truyền đến một tràng tiếng hô hoán, tựa như có một đám tu sĩ đang truy giết một người nào đó.

Đương nhiên Phong Nhựt không có hứng thú để dính vào những chuyện phiền phức đó, cho nên hắn thoáng đuổi lưng ra rồi tiếp tục thoải mái ngủ tiếp, dù sao con dơi cấp năm này cũng rất có linh tính, trước đó hắn đã chỉ cho nó biết vị trí của Tiếp Thiên Phong ở đâu rồi nên không cần lo lắng về lộ trình nữa.

“Đường Thanh ! Ngươi chạy trước đi, đừng lo cho ta...”

Lúc này bỗng nhiên Phong Nhựt chợt nghe một âm thanh quen thuộc từ phía dưới truyền đến, lập tức khiến cho con buồn ngủ của hắn hoàn toàn tiêu tan.

“Chính là Bành Việt với Đường Thanh ! Bọn hắn đang bị đuổi giết! Quý Bức, mau đuổi theo...”

Phong Nhựt vội vàng ra lệnh cho linh thú, đồng thời trong lòng cũng chợt thắc mắc, lúc trước khi hắn bị lưu đày đến Khô Mộc Hải thì hắn còn nhớ rất rõ ràng hai người bọn họ đang xông pha khá hiệu quả, thế nhưng tại sao bây giờ bị người khác đuổi giết như vậy?

Nhận được mệnh lệnh của Phong Nhựt, con dơi cấp năm này nhanh chóng chuyển hướng, lập tức bay về hướng phát ra tiếng hét lúc nãy, thế là chỉ

trong vòng vài nhịp thở nó đã vọt tới được nơi đang xảy ra trận chém giết kia.

Chỉ thấy bên trong cánh rừng cây thưa thớt này có ít nhất hai chục tên đệ tử Trần Thiên Tông đang bao vây hai thân hình máu me đầy người, không hề nghi ngờ gì nữa, hai người này chính là Đường Thanh và Bành Việt.

Ngay lúc này Phong Nhựt cơ bản không đợi cho con dao cấp năm kịp dừng lại, hắn lập tức nhảy xuống từ khoảng cách vài chục trượng trên không trung, giữa đường rơi xuống hắn tạm dừng lại trên một thân cây đại thụ, rồi nhanh như chớp vọt thẳng về phía vòng vây do hơn hai mươi tên kia đang bu kín xung quanh.

Người còn chưa đến gần nhưng thấy rõ năm tia sáng màu xanh liên tục hiện lên, chỉ trong nháy mắt đã có năm tên đang bao vây không kịp đề phòng lập tức bị Thanh Tì Thiên trói chặt.

Mà ngay lúc này đám người trên mặt đất mới kịp phản ứng!

“Là người phương nào? Lại dám phá hỏng chuyện tốt của lão đại Vô Ngân à! Biết không thì hãy nhanh rút khỏi đây...” Phong Nhựt bắt chợt nghe ra giọng nói của tên Cảnh Tam trước kia.

Vừa biết mấy tên đệ tử Trần Thiên Tông này lại là người của Vô Ngân thì bất giác trong lòng Phong Nhựt hừ lạnh một tiếng, kế tiếp thân hình hắn không hề dừng chút nào mà ngược lại phóng tới còn nhanh hơn trước, cơ hồ trong nháy mắt hắn tung cước đá cho năm tên đệ tử đang bị Thanh Tì Thiên trói chặt ngất đi.

“Hắn là Phong Nhựt ! Hắn đã trốn khỏi nơi lưu đày Khô Mộc Hải để về đây, nhanh bẩm báo cho lão đại Vô Ngân đi!”

Lúc này bỗng nhiên có người nhận ra được Phong Nhựt, rồi kế tiếp hét lớn lên với vẻ mừng rỡ như điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19: Thượng Tam Viện

Nghe tên họ vừa la toáng lên, bọn người Cảnh Tam lập tức quên hẳn việc tiếp tục truy sát hai người Đường Thanh và Bành Việt, ngược lại bọn chúng nhanh chóng bao vây xung quanh Phong Nhựt.

“Tên Phong Nhựt này cũng lớn mật lắm! Ngươi dám coi thường môn quy mà bỏ trốn khỏi vùng đất lưu đày, tội này đáng chết vạn lần, ai cũng có thể giết được”.

Tên Cảnh Tam gạt đám người đang bu quanh để tiến vào, lời nói của gã tuy nghe rất đồng điệu nhưng bên trong ánh mắt lại long lên những tia máu tàn bạo.

Phong Nhựt vẫn không thèm quan tâm tới câu nói đó, hắn đang mừng rỡ và lo lắng cho hai người Đường Thanh đang đứng cách đó không xa, một lát sau hắn mới lãnh đạm nói với tên Cảnh Tam kia: “Nói hay lắm, ai cũng có thể giết được, vậy ngươi có bản lĩnh tới bắt ta à!”

“Hừ... tên tiểu tử họ Phong kia, đã hơn nửa năm không gặp thế mà khẩu khí của ngươi không nhỏ chút nào. Chẳng qua lần trước ta bị ngươi sử dụng thủ đoạn hèn hạ ám toán mà thôi, ngươi nghĩ rằng có thể mạnh mẽ trước mặt ta được à? Hôm nay ta sẽ đánh bại ngươi một cách quang minh chính đại, rồi bắt ngươi dẫn tới Hình Luật Điện để nghe phán quyết đây”.

Cảnh Tam vừa nói xong thì lập tức nghe một âm thanh “Keng... vút...”, thế là gã đã rút thanh kiếm tam phẩm ra rồi nhắm thẳng tới hướng Phong Nhựt, khí thế này xem ra còn lăng lẹ và ác liệt hơn lúc trước rất nhiều, hiển nhiên do gã đã trải qua trận đánh thảm bại nửa năm về trước, nên đã rút ra được nhiều kinh nghiệm xương máu mà khổ sở rèn luyện công phu.

“Đường Thanh ! Cho ta mượn thanh kiếm của ngươi dùng một lát”.

Giọng điệu của Phong Nhựt vẫn êm đềm như mây trôi nước chảy, dưới tình huống này đương nhiên hắn không thể dùng tới thanh Bôn Lôi kiếm được, bởi vì gánh lấy tội danh giết chết Mạc Ngôn sẽ không thoải mái chút nào, mà cho dù không có thanh Bôn Lôi kiếm đi nữa, Cảnh Tam cũng chưa phải là đối thủ của hắn...

“Phong Nhựt ! Đón lấy này...”

Vừa nghe qua lời đề nghị, Đường Thanh không chút do dự liền ném thanh kiếm trong tay qua cho Phong Nhựt, rõ ràng hắn và Bành Việt luôn có lòng

tin vào Phong Nhực. Bởi vì từ nửa năm trước, lúc đó hắn mới có tu vi Luyện Khí trung kỳ thôi mà đã có thể đánh bại được Cảnh Tam rồi, hơn nữa khi đó trên tay không có tác sắc đã hạ gục mấy người bọn kia, huống chi là hiện tại hắn đã đạt tới Luyện Khí hậu kỳ.

Lúc này tên Cảnh Tam ở phía đối diện thoáng có vẻ bị dao động tinh thần, tuy hiện tại Phong Nhực vẫn rất im ắng, nhưng thái độ bình tĩnh này lại làm cho gã phảng phất như bị áp lực của một ngọn núi cao đè xuống, nhất thời mất đi vẻ tự tin và cảm giác như bị yếu đi vài phần.

Hiện tại Cảnh Tam thấy rõ thanh kiếm mà Đường Thanh đang ném tới đã sắp rơi vào tay Phong Nhực, gã bỗng nhiên quát lớn một tiếng mà tốc độ lao về phía trước, đồng thời thanh kiếm trong tay gã được vung lên trước mặt thật nhanh, tức khắc xuất hiện một luồng kiếm khí gào thét lạnh thấu xương, nếu như theo bình thường Phong Nhực vẫn muốn bắt lấy thanh kiếm đó thì thế nào cũng bị luồng kiếm khí kia gây ra thương tích, ngược lại hắn mà để cho thanh kiếm rơi xuống đất thì đợi tới lúc hắn nhặt lên được cũng đã mất đi tiên cơ rồi.

Tuy nhiên điều bất ngờ làm cho cả đám người Cảnh Tam phải kinh ngạc không thôi, bởi vì Phong Nhực dường như chẳng có ý định bắt lấy thanh kiếm, mà hắn chỉ nhìn chằm chằm giống như con thú dữ sắp nhảy bổ vào tên Cảnh Tam vậy, tức thời luồng kiếm khí lạnh thấu xương nó lướt thoáng qua bên cạnh người của hắn, đồng thời thanh kiếm của Đường Thanh ném tới cũng bắt đầu rút xuống đất.

Cơ hội mười mui thế này nên làm sao tên Cảnh Tam đó có thể bỏ qua cho được, gã hừ một tiếng rồi đột nhiên thân hình tăng tốc nhanh hẳn lên, thanh kiếm trong tay gã lại tiếp tục vung lên, quả thật hiện tại gã có ít nhất tới tám phần cơ hội thành công để chém trọng thương Phong Nhực, hy vọng sẽ trả thù được lần nhục nhã trước kia.

Nhưng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc thế này, thanh kiếm đó dường như sắp chạm xuống mặt đất thì vô cùng quỷ dị bỗng nhiên dừng hẳn lại, rồi nó khẽ run lên lập tức vẽ nên một vòng sáng lạnh lẽo, sau đó nó bay về phía trước với tốc độ cực nhanh rồi đảo qua một cái chém thẳng lên đùi phải vừa mới bước lên của Cảnh Tam.

“Véo...!”

Cho dù Cảnh Tam có trang phục phòng hộ nhưng do tốc độ của thanh kiếm đó quá nhanh, nên chỉ mới nghe qua tiếng rít gào thì thanh kiếm đã bay ra ngoài như không hề gặp vật cản, đồng thời lúc đó ở phía sau nó còn có một đoạn chân gãy bay theo nữa.

Thật sự diễn biến xảy ra quá nhanh, đám người vây xung quanh vốn nghĩ Phong Nhực chẳng khác nào ba ba trong rọ nên tất cả bọn họ đều chưa kịp phản ứng chút nào.

Đến lúc nghe tiếng hét thảm thiết của Cảnh Tam, thì thấy thân thể gã đã chúi về phía trước, rồi cả người ngã quỵ xuống, lúc này mọi người mới mập mờ hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Còn thanh kiếm kia cứ thế bay thẳng ra ngoài hơn mười trượng, lúc này mới hết lực xoay tròn rút xuống bên cạnh Đường Thanh.

“Ây da... còn hơi kém hòa hầu một chút ! Kỳ thật cái ta muốn là nó phải chém xich lên một gang tay cơ”.

Lúc này Phong Nhực lắc đầu nguây nguây có vẻ hơi tiếc nuối, kế tiếp ánh mắt của hắn đảo qua xung quanh thì thấy sắc mặt bọn họ ai nấy đều xám ngoét, thật không ai ngờ rằng hắn lại có khả năng thi triển được Ngự kiếm thuật, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để chứng minh thực lực của hắn rõ ràng đã tiến xa rồi, căn bản bọn họ dựa vào cách thức cận chiến không thể so với hắn được.

“Chúng ta đi !”

Phong Nhực cũng chẳng cần để ý đến bọn họ nữa, mà lên tiếng dẫn hai người Đường Thanh với Bành Việt nhắm hướng Tiếp Thiên Phong đi tới.

“Phong Nhực... có phải là... người không đấy?” Vừa mới đi được một đoạn thì Đường Thanh ở sau lưng không dần được hứng khởi mà hỏi ngay.

“Hỏi kiểu gì vậy, ta không phải là... ta, vậy là ai chứ?” Phong Nhực cười cười trả lời, lúc này trong lòng hắn có cảm giác thật dễ chịu.

“Hắc hắc... vậy là tốt rồi, cứ nhìn dáng vẻ lạnh lùng tàn khốc của ngươi lúc nãy mà ta còn tưởng rằng ngươi đã bị yêu nữ phụ tình bỏ đi rồi chứ! Tuy nhiên ngươi mới bị lưu đây một thời gian ngắn thôi, tại sao lại hiểu được Ngự kiếm thuật chứ, không được... ngày mai ta cũng sẽ xưng phong đi lưu đây luôn mới được.” Đường Thanh nói ra với vẻ mặt rất hào hứng.

Lúc này Bành Việt bỗng nhiên lên tiếng: “Phong Nhực... bây giờ ngươi đã bỏ trốn về đây rồi thì đừng quay về Trấn Thiên Tông nữa, nếu ngươi bị bắt trở lại sẽ mang tội chết đấy!”

“Đúng, vậy thôi chúng ta đừng quay về nữa, cứ gom lại thành một đám tán tu cũng được mà!” Đường Thanh thốt lên nghe có vẻ hơi nhụt chí.

Nghe được bọn hai người Đường Thanh nói ra như thế, nhưng sau một hồi trầm ngâm cuối cùng hắn nói sang vấn đề khác: “Hiện tại tình hình Lam sư tỷ thế nào rồi? Các người bị rượt đuổi thế này chẳng lẽ nàng không biết sao?”

“Éc... Lam sư tỷ vẫn còn đang bế quan chưa ra, hơn nữa Từ Huyền Viện không cho chúng ta truyền tin tức cho nàng, cho nên thật sự bọn ta cũng không rõ tình hình thế nào, tuy nhiên theo ta nghĩ chỉ cần Lam sư tỷ Trúc Cơ thành công thì không ai có thể làm khó nàng nữa, vì thế hay là chúng ta cứ ra làm tán tu đi, như thế sẽ không gây cản trở cho nàng nữa, mà nè Phong Nhực... câu này chẳng phải trước đây do ngươi nói ra sao?” Đường Thanh thoáng do dự một chút mới nói ra nhưng có vẻ mất tự nhiên.

Nghe qua những gì Đường Thanh nói, bất chợt Phong Nhực khó lòng kiềm chế nụ cười trên môi, đúng là hai người này chưa đủ kinh nghiệm gì cả, mới

chịu vài lần đá kích như vậy thôi mà đã mặc cảm này nọ rồi. Dù sao nghĩ kỹ lại cũng có chỗ đứng, bản thân hẳn vốn xuất thân từ một tên tạp dịch lại tiến vào con đường tu tiên rất muộn nữa, thế mà tu vi hiện tại lại vượt qua bọn họ, lại thêm cực khổ dốc sức gây dựng lực lượng sẵn sẵn mà cũng bị đập cho tan nát, bảo không chán nản mới là chuyện lạ.

“Không nên suy nghĩ tào lao nữa, tuy làm tán tu được tự do một chút nhưng làm sao so được với đệ tử của một đại phái Tu Tiên chứ, trước hết hai người bọn ngươi phải tranh thủ thời gian vượt lên cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ đã, kế tiếp mới cố gắng chuẩn bị cho giai đoạn Trúc Cơ về sau, hiện tại các ngươi còn chưa đủ hai mươi tuổi mà, cơ hội còn rất dài”.

Nói xong câu đó, Phong Nhựt liền lấy ra hai viên Linh Thạch hạ phẩm và hai ngàn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp đưa cho hai người bọn Đường Thanh, rõ ràng có ý bảo bọn họ hãy quay về Trấn Thiên Tông đi.

“Còn tình cảnh bây giờ của ngươi thì sao? Nếu như thật sự Trấn Thiên Tông không tha cho ngươi thì cả bọn chúng ta cùng nhau bỏ đi là được rồi” Đường Thanh nói ra mà có chút lo lắng.

“Các ngươi cứ trở về đi, hãy nhớ rõ đây là lần cuối cùng các ngươi có cơ hội tự nắm lấy vận mệnh của chính mình, còn như để các ngươi cứ dựa vào ta mãi thì rõ ràng... ta không còn là ta nữa rồi!”

Hai người Đường Thanh và Bành Việt vừa nghe Phong Nhựt nói thế thì ngạc nhiên một hồi, bọn họ chưa hiểu rõ lắm câu nói cuối cùng của hắn, tuy nhiên sau khi nhìn vào gương mặt không biểu lộ chút tình cảm nào của hắn, bọn họ cũng chỉ biết lặng lẽ rồi đi mà thôi.

Lúc này Phong Nhựt âm thầm thở dài một tiếng, tức thì đứng nguyên tại chỗ để chờ đợi, bởi vì hắn tin rằng sẽ không bao lâu nữa đám người Cảnh Tam sẽ tung tin hắn đã quay trở về, đến lúc đó kết quả thế nào đương nhiên hắn hiểu rõ.

Quả nhiên Phong Nhựt chỉ chờ khoảng nửa canh giờ thôi, lập tức xuất hiện một đội đệ tử tuần sơn tựa như đang đối mặt với đại địch, trong đó vị đệ tử lĩnh đám đệ tử tuần sơn sau khi đánh giá hắn một phen liền cất tiếng cười ha hả rất quái dị.

“Không phải vậy chứ ? Kể có thể từ Khô Mộc Hải trốn thoát về đây lại là một tên đệ tử chỉ có tu vi Luyện Khí hậu kỳ thôi à, chuyện như vậy làm sao chúng ta tin tưởng được chứ, vậy mà đám kia lại còn giống trống khua chiêng làm ầm ĩ cả lên! Tuy nhiên dù sao ngươi cũng là người đầu tiên trong suốt năm trăm năm qua có thể trốn thoát khỏi nơi quỷ quái Khô Mộc Hải kia đây, hơn nữa càng hiếm thấy là chỉ mới đạt Luyện khí hậu kỳ thôi mà đã có thể ngự kiếm chém người rồi, thật bội phục... bội phục! Chỉ có điều hiện tại ngươi phải theo chúng ta quay về mới được...”

Vừa nghe qua đám đệ tử tuần sơn này nói những câu khó hiểu như thế, Phong Nhựt lại có vẻ hơi nghi ngờ. Hơn nữa hãy nhìn tu vi của bọn họ kia, tệ nhất trong đám cũng đã là Trúc Cơ trung kỳ rồi, còn đa số đều đạt Trúc Cơ hậu kỳ cả, ngoài ra bọn họ còn treo lưng lửng tám thẻ bài màu đỏ bên hông nữa, chứng tỏ là bọn họ thuộc đệ tử của tam viện trong Trấn Thiên Tông.

Mặc dù có vẻ hiếu kỳ và tự hỏi tại sao một tên vô danh tiểu tốt như mình lại kinh động tới lực lượng đệ tử tinh anh nhất của Trấn Thiên Tông thế này. Thế nhưng Phong Nhựt cũng không nói gì thêm, mà chỉ bình tĩnh gỡ phong ấn con dơi cấp năm ra, rồi bay theo đám đệ tử tuần sơn này về phía Hình Luật Điện của Trấn Thiên Tông.

Tuy nhiên khi bước đến trước chín cánh cổng đại điện nguy nga to lớn của Hình Luật Điện, thì đám đệ tử tuần sơn lại dẫn giải Phong Nhựt đến cửa thứ nhất chính là Sinh Tử Điện.

“Ngươi hãy tự tiến vào đi, tuy nhiên ta hy vọng rằng khi ngươi bước trở ra thì lúc đó ngươi đã trở thành tên Luyện Khí hậu kỳ đầu tiên được gia nhập vào hàng đệ tử của Tam Viện rồi...” Lúc này vị thủ lĩnh của đám tuần sơn đệ tử đó mới cười hòa nhã cất tiếng nói.

“Đa tạ...!” Phong Nhựt nghe thế tuy trong lòng càng thêm nghi ngờ nhưng cũng nhẹ gật đầu với gã, theo gã suy nghĩ thì cho dù nàng Mộ Phi Tuyết kia có thể miễn đi tội lưu đầy của hắn đi nữa, nhưng làm sao có khả năng nào giới thiệu hắn vào Tam Viện được chứ? Bởi vì rõ ràng đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!

Chỉ có điều lúc này Phong Nhựt cũng không thắc mắc gì nhiều mà cứ dứt khoát bước vào, tuy nhiên sau khi hắn bước vào mới chợt phát hiện ra một việc, trong Sinh Tử Điện hiện tại xem ra sáng choang hơn nhiều so với lần trước hắn đã đến, ngồi yên vị ngay đại điện là bốn lão già áo xám, một trong số bốn lão già đang ngồi kia chính là vị Điện chủ Sinh Tử Điện tính tình cổ quái mà lần trước đã nói với hắn những câu đầy thâm ý, còn ba người kia xem ra khuôn mặt rất hiền từ, thậm chí từ trong ánh mắt cũng toát ra vẻ hết sức thân thiện.

“Đệ tử Phong Nhựt, xin bái kiến chư vị tiền bối...!”

Sau khi hành lễ ra mắt bốn lão già này, lập tức Phong Nhựt trang nghiêm đứng im tại chỗ đợi lệnh, nhưng rõ ràng trong lòng hắn lại càng dâng lên cảm giác vô cùng khó hiểu.

“Ừ... được lắm ! Quả nhiên lúc trước lão phu không nhìn lầm người, ta vốn còn cho rằng ít nhất phải mười năm sau mới có thể gặp lại ngươi, nhưng thật không ngờ chỉ chưa tới một năm mà ngươi đã trốn về được thế này. Ha ha... ! Thật sự làm cho lão phu rất cao hứng, nay dựa theo quy định của bản Điện chủ, ngươi đã có thực lực trốn thoát khỏi Khô Mộc Hải thì tội danh lưu đầy kia sẽ được hủy bỏ ngay từ bây giờ”.

Lúc này vị Điện chủ Sinh Tử Điện kia chợt cười to rồi lên tiếng, rõ ràng khi Phong Nhựt nghe qua lại càng sửng sốt nên không dẫn được hỏi luôn: “Bẩm tiền bối, đây là quy định của Sinh Tử Điện chứ không phải ân tình người khác sao?”

“Ân tình ? Ân tình cái quái gì chứ ?” Vị Điện chủ Sinh Tử Điện kia nghe qua tỏ thái độ xem thường, “Sinh Tử Điện này của lão phu từ trước tới giờ chưa từng biết tình cảm là gì cả, mọi thứ đều dùng thực lực để nói chuyện mà thôi, mặc kệ ngươi có tội ác tày trời hay là kẻ vô tội bị hàm oan ra sao, chỉ cần

có đủ thực lực thì sống sót còn ngược lại tất nhiên sớm muộn gì cũng phải chết mà thôi. Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, dường như tên tiểu tử người may mắn dừ lắm thì phải? Ở vùng đất Khô Mộc Hải đó mà không có tu vi cỡ Trúc Cơ hậu kỳ thì đừng nên xông vào đó, hơn nữa tại vùng biên của Khô Mộc Hải đó còn có mười tám đợt phong tỏa nữa, rõ ràng người đã chạy thoát ra ngoài dưới tình huống thần không biết, quỷ không hay, không lẽ người đã phát hiện ra mật đạo nào à? Nên biết rằng, năm xưa lúc lão phu xông qua mười tám đợt phong tỏa kia, suýt chút nữa là đã bị giết chết rồi!”

Vừa nghe đến đây, không riêng gì Điện chủ Sinh Tử Điện mà kể cả ba lão già còn lại cũng lộ vẻ tò mò.

“Éc... cái này... kỳ thật vẫn bối cũng không nghĩ rằng mình có thể trốn thoát ra khỏi Khô Mộc Hải nữa!” Phong Nhượng cố sức tìm cách giải thích, nhưng trong lòng bỗng dưng phát sinh ra một cảm giác kỳ lạ, hiện tại hẳn đã hiểu rõ ý tứ của Mộ Phi Tuyết khi nàng từng bảo rằng sẽ giúp hắn xóa bỏ tội trạng lưu đày, thật ra chỉ cần trốn thoát khỏi Khô Mộc Hải là xong, vì thế chính lúc hắn có cùng nàng cười trên con Thanh Bằng cấp bảy kia, đồng thời nhờ có Mộ Phi Tuyết dẫn đường nữa, cho nên đừng nói là một đợt phong tỏa mà cho dù có mười tám đợt phong tỏa đi nữa cũng hoàn toàn vô dụng đối với nàng.

Thế nhưng tình hình như thế đương nhiên Phong Nhượng không thể tiết lộ ra được, cho nên sau khi quanh co cả buổi trời hắn mới nói ra một cách hàm hồ: “Khải bẩm chừ vị tiền bối, lúc đó vẫn bối bị lạc đường và vốn tưởng rằng chắc chắn chết đến nơi, bỗng may mắn làm sao khi đó vẫn bối thu phục được một con Dơi Khô Mộc cấp năm, rồi mới thừa dịp trời tối mà chạy loạn lên, cuối cùng không biết thế nào lại chạy thoát ra ngoài luôn! Vẫn bối thật tình muốn quay về tiếp tục chịu hình phạt lưu đày, nhưng mãi lo lắng vì không biết cách nào trở về Pháo đài cổ ở Khô Mộc Hải, cho nên mới tìm cách quay về bản Tông trước rồi hy vọng thông qua Truyền Tống Trận mà tiếp tục sống kiếp lưu đày tại Khô Mộc Hải...”

Vừa nghe xong những lời Phong Nhượng vừa nói, cả bốn lão già đang ngồi trong đại điện đều há mồm tròn mắt, khuôn mặt ai nấy đều tràn ngập vẻ quái dị! Tận nửa ngày sau vị Điện chủ Sinh Tử Điện kia mới biểu lộ trạng thái thật hết nói nổi, rồi nhìn chằm chằm Phong Nhượng mà hỏi: “Người nói thật chứ?”

“Khải bẩm tiền bối, vẫn bối không hề nói sai chút nào!” Phong Nhượng tiện thể gỡ bỏ phong ấn cho con dơi cấp năm kia ra, nếu làm thế ắt hẳn bốn lão già này sẽ bớt nghi ngờ đi nhiều, bởi vì nếu có trong tay con dơi cấp năm này thì quả thật hẳn sẽ có khả năng rất lớn để thoát khỏi Khô Mộc Hải, đương nhiên điều kiện trước tiên là hắn phải may mắn tránh được mười tám đợt phong tỏa kia đã.

“Áy da... Vu sư huynh, ba người các người thấy thế nào? Quy định của Sinh Tử Điện này không thể phá bỏ...!” Lúc này vị Điện chủ Sinh Tử Điện có vẻ bức bối mà quay qua hỏi một câu.

“Hắc hắc... Chương sư đệ ! Tính tình Viện chủ Linh Sơn Viện của chúng ta ắt hẳn người biết rồi đó, nếu như người đó biết rõ bản Viện thu nhận một tên đệ tử ‘kỳ diệu’ như thế, không chừng sẽ lập tức đập chết tên tiểu tử này đây, uổng công hắn đã vất vả tìm được đường sống trong cõi chết đó, nếu gặp phải tình huống thảm thiết như thế ta nghĩ chẳng ai muốn đâu...”

Lão già được xưng là Vu sư huynh kia vội vàng khoát tay từ chối, kế tiếp thêm một lão già khác ở bên cạnh cũng vội vàng nói luôn: “Chương sư đệ, tuy tính tình của Viện chủ Hạc Minh Viện chúng ta rất tốt, nhưng người cũng biết người đó đã đưa ra bài khảo nghiệm chín trăm chín mươi chín con thoi kia nghiêm khắc tới cỡ nào chứ! Ta nghĩ cho dù tiểu tử này có may mắn dừ lắm cũng không cách nào vượt qua được, cho nên người đừng hy vọng vào ta làm gì!”

“Vậy thì chọn Kiểm Tâm Viện của các người đi? Đệ tử trong Viện của các người là ít nhất, đừng kiếm cơ này nọ này nọ đấy!” Lúc này vị Điện chủ Sinh Tử Điện mới trừng mắt nói với lão già cuối cùng.

Lão già nọ thấy thế lập tức nhú mày, nhưng rốt cuộc bắt đắc dĩ nói ra: “Thôi thì tại Kiểm Lư của bản viện còn thiếu một chân Hòa Công Ngự Thủ, hãy cho hắn tới đó vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 20: Kiểm Lư

“Có thể bước chân đến Kiểm Lư của bản viện, coi như số người cũng may mắn, người phải biết rằng có rất nhiều đệ tử của Hạ Tam Viện tranh nhau võ đầu mà không có được cơ may này đây.”

Tiếp Thiên Phong

Phong Nhượng mặt mũi tái nhợt đứng ở một vách núi bị băng tuyết bao phủ dày đặc, im lặng không dám nói năng gì nghe tên quản sự Kiểm Tâm Viện đứng bên cạnh ba hoa giới thiệu. Ở chỗ này cách đỉnh của Tiếp Thiên Phong không đến năm trăm trượng, nên lạnh giá thế nào không cần nghĩ cũng biết, nếu hắn chưa bước vào cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ và đang mặc bộ trang phục Sạn Tuyết thì tuyệt đối không thể cầm cự nổi thời tiết giá lạnh kinh người này.

Phía dưới vách núi trước mặt hắn có một cái tiểu cốc không lớn lắm, bốn phía tiểu cốc đều là vách núi bị gió tuyết mài gọt thẳng tắp, không có một con đường nào đi ra ngoài, cách duy nhất để ra vào là ngự kiếm phi hành bởi vì trong Thượng Tam Viện không cho phép sử dụng linh thú bay bát nháo, nghe nói quy củ này cũng là một cách để cho phần lớn đệ tử của Thượng Tam Viện tập luyện ngự kiếm thuật.

Ngay trong tiểu cốc này chính là kiếm lục của Kiếm Tâm Viện rồi, từ chỗ hắn đứng nhìn xuống có thể nhìn thấy rất nhiều hơi nước bay lên, lên cao được mười trượng thì hóa tuyết bay phát phơ theo gió.

“Chức vụ Hòa Công Ngự Thủ này thực ra là một chức quan nhỏ nhàn rồi mà quy củ tông môn từ vài ngàn năm trước đã định ra, nhưng mà mấy trăm năm rồi chẳng có ma nào đảm nhiệm chức vụ này. Công việc chính là trông coi Kiếm Lục ngay dưới chỗ Hóa Linh Tuyền, rất đơn giản, thậm chí người ngủ cả ngày cũng chả sao bởi vì mọi việc trong viện đều có cao thủ để mắt. Nói cho cùng người ở đây cũng chẳng khác đi lưu đây là mấy, trừ khi người có thể ngự kiếm bay ra còn không thì cả đời chỉ có thể ở đây mà chờ chết thôi!”

“Tất nhiên hơn được một cái là người không cần lo lắng chết đói chết rét, chỗ kiếm lục này là nơi mà đệ tử Thượng Tam Viện hằng ngày luyện kiếm, nếu như người chịu khó một tý không khéo cũng có cơ hội kiếm chút ít Ngũ Hành Thạch hoặc Linh Thạch cũng nên! Mà thôi, bây giờ người đi xuống được rồi!”

Nói xong, tên quân sự Kiếm Tâm Viện vỗ vỗ tay, ngay sau đó có một sợi xích đen phóng thẳng từ dưới vách núi lên, nhưng sợi xích này đâm thẳng lên không trung chẳng bám vào đâu cả, chắc chắn là có cao thủ ở phía dưới phát lực nâng lên rồi.

“Ha ha! Con đường này chỉ có thể xuống, không được phép lên, mà còn việc này nữa, đã bước chân xuống dưới đó mà người dám sử dụng linh thú trốn chạy thì việc đầu tiên cần nghĩ đến là tính toán làm sao tránh được Xích Sắt Huyền Băng dài một trăm chín mươi chín trượng này đi đã nhé!” Tên quân sự Kiếm Tâm Viện nói xong cười cười nhìn Phong Nhượng : “Nếu bây giờ người hối hận thì vẫn còn kịp đấy!”

“Đa tạ sư huynh nhắc nhở, nhưng mà tiểu đệ vẫn chưa đến mức phải hối hận.” Phong Nhượng bình tĩnh nhìn tên quân sự rồi thì lễ, chuyển người nhảy thẳng xuống vách núi, nhưng không bước lên sợi xích đen kia!” “Ê ê! Người đừng có làm liều chứ, vách núi này cao hơn hai trăm trượng đấy!”

Nhìn thấy Phong Nhượng tung người nhảy xuống, tên quân sự của Kiếm Tâm Viện giật mình sợ hãi, vội lao tới bên vách núi niệm kiếm quyết chuẩn bị ứng cứu, nhưng sắc mặt lập tức cứng đờ, hai mắt tròn to, mọi hành động đều dừng lại. Bởi vì Phong Nhượng không lặn ra như hắn tưởng tượng mà thoải mái rơi xuống, chẳng biết từ bao giờ trong tay Phong Nhượng phóng ra từng đoàn ánh sáng màu xanh lần lượt bắn thẳng vào vách núi, nhờ đó mà đem thân hình của y giảm tốc rồi rơi xuống từng quãng một, cứ thế trong khoảng thời gian ngắn đã đi xuống được năm sáu mươi trượng.

“Đây là pháp thuật Thập Trượng Thanh Ti sao? Lại có thể sử dụng như vậy?”

Tận mắt nhìn hình bóng Phong Nhượng khuất sau đám mây mù, tên quân sự Kiếm Tâm Viện mới bình tĩnh lại, lầm bầm nói.

“Chà chà! Tên tiểu tử này cũng cổ quái đấy! Nhưng mà muốn trở thành đệ tử chính thức của bốn viện cũng không hề dễ dàng như thế đâu! Trong Kiếm Tâm Viện cao thủ nhiều như mây, nếu không có thực lực cường đại thì cứ cho là người Trúc Cơ thành công cũng không có đất đứng!”

“Hãy!”

Nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, sắc mặt Phong Nhượng bình tĩnh như thường, vách núi cao hai trăm linh một trượng hắn chỉ mất thời gian chín lần thở là thoải mái đi xuống, tất nhiên hắn không vì việc này chứng tỏ điều gì, đơn giản chỉ vì hắn không muốn giống như con khi leo dọc cái xích sắt kia mà thôi!

“Rầm rầm!” Một chuỗi tiếng động ầm ỹ do sợi xích sắt gây nên vang lên sau lưng Phong Nhượng. Hắn xoay người nhìn lại thì thấy sợi xích sắt vừa mới dựng thẳng tắp đã rơi xuống, nhưng không hề lộn xộn mà cuộn thành một vòng tròn lớn. Bên cạnh xích sắt có lão già toàn thân đỏ au, đầu tóc bạc trắng được bôi gọn. Lão đang khoanh chân ngồi, hai mắt nhắm nghiền nhưng điều làm cho người ta sợ hãi là chỗ xương bả vai bị hai sợi xích sắt màu bạc xuyên thủng, hai sợi xích này đâm thẳng sâu vào trong lưng của lão.

Chưa hết, ở xương đùi của lão cũng có mấy sợi xích màu bạc xuyên qua, trong tay nắm sợi Xích Sắt Huyền Băng to lớn kia.

Nhìn thấy cảnh này, Phong Nhượng giật mình khiếp đảm, lúc trước ở vách núi nhìn thấy sợi xích sắt thẳng đứng hắn đã có chút nghi ngờ, không hiểu có tu sỹ thực lực cường đại nào lại đi làm công việc hèn mọn này nữa. Nhưng bây giờ thì hắn đã hiểu, lão già này là tù nhân của Kiếm Tâm Viện.

Thế nhưng nếu lão già này đúng là tù nhân như hắn nghĩ thì làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời mà làm việc này như vậy? Nhớ lại lời nói của tên quân sự Kiếm Tâm Viện, sợi xích sắt trong tay lão già dài gần hai trăm trượng, chừng này cũng đủ sức khống chế toàn bộ phạm vi của tiểu cốc rồi, chẳng lẽ đám cao tăng của Kiếm Tâm Viện tuyệt không lo lắng gì về điều này sao...?

Phong Nhượng đang suy đoán linh tinh thì lão già kia đột nhiên mở hai mắt, trừng lên nhìn thẳng vào hắn. Con ngươi của lão già kỳ quái lại có màu xanh, khi hắn mở mắt thì gân xanh thô to nổi lên toàn thân vô cùng hung ác, thật giống rất nhiều rễ cây đang chạy loạn khắp cơ thể lão, nhìn thật kinh khủng đáng sợ!

“Cút!”

Một tiếng gầm nhẹ như dã thú phát ra từ miệng lão già! Thanh âm vang lên, tuy không lớn nhưng xuyên thẳng vào tai Phong Nhượng, đâm sâu vào trong đầu hắn, may mắn nó chỉ lướt qua rồi lập tức biến mất nếu không lần này chắc chắn hắn đã bị trọng thương rồi.

Nghe thế Phong Nhượng sợ hãi không còn dám đứng lại nữa, quay người cuống cuống chạy đi, chạy một mạch ra xa hơn mười trượng mới lén lút quay lại

nhìn lão già thì thấy lão đã lại nhắm mắt, mà tình trạng quái dị trên thân thể cũng dần dần biến mất.

“Quái thật? Nơi này lại có một lão già quái vật như vậy!”

Thở phào một hơi, hắn không dám lảng vảng lại gần tìm hiểu lão già kia nữa, bắt đầu nhìn ngó xem tình hình trong tiểu cốc.

Tiểu cốc này cũng không rộng lắm, phạm vi tầm hai trăm trượng, có lẽ do Hòa Linh Tuyền mà ở đây ẩm áp như mùa xuân, nhưng hơi bức mình là rất ẩm ướt!

Ở chính giữa tiểu cốc có một quảng trường rộng lớn, bốn phía dựng lên tám mươi một thanh kiếm to lớn đứng sừng sững giữa trời. Những thanh kiếm khổng lồ này không biết làm từ vật liệu gì, bên ngoài loáng thoáng có khắc ký tự kỳ quái, có lẽ là cấm chế bí hiểm nào đó, Phong Nhựt kiên nhẫn ngắm nghía hồi lâu cũng không tìm được chút đầu mối nào!

Mà chỗ quảng trường này vắng tanh không có bóng người nào, sau khi hắn đi tới mới phát hiện tại trung tâm quảng trường có một cánh cửa rộng mấy trượng thông xuống dưới đất, nhìn vào có thể thấy tầng tầng thêm đá chui sâu vào lòng đất.

“Hòa Linh Tuyền chắc hẳn ở dưới này rồi!”

Phong Nhựt vừa nghĩ vừa thông thả bước xuống, cầu thang bằng đá này rất dài, hắn vừa đi vừa đếm, tổng cộng có ba trăm linh bảy bậc thềm. Lúc hắn đi tới thềm đá cuối cùng liền thấy trước mắt một khoảng không gian cực kỳ rộng lớn nằm trong lòng núi, cùng lúc này một cơn sóng nhiệt cũng cuộn tới tấp vào người hắn!

Phong Nhựt sợ hãi hít thở sâu mấy cái mới hồi phục tinh thần, bởi vì khung cảnh trong lòng núi hoàn toàn vượt xa khỏi sự tưởng tượng của hắn.

Cái động trong lòng núi này chỉ cao vài chục trượng nhưng rộng đến mấy ngàn trượng, ngay tại vị trí trung tâm có một hồ nham thạch lớn chừng vài chục trượng, ở trong hồ liên tiếp phun ra một cột lửa cực lớn cao mấy chục trượng, dưới ánh sáng của ngọn lửa, toàn bộ lòng núi ánh lên một màu đỏ thẫm. Phong Nhựt đang đứng cách xa Hòa Linh Tuyền mấy trăm trượng nhưng cảm thấy khổ sở vô cùng, hít thở không nổi, muốn bước tới phía trước một bước cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng ở phía xa gần khu vực Hòa Linh Tuyền có gần trăm tên đệ tử của Thượng Tam Viện đang khoanh chân ngồi, tu vi của bọn hắn đều từ Trúc Cơ sơ kỳ trở lên.

Tu vi càng cao thì chỗ ngồi càng gần Hòa Linh Tuyền, trong đó có ba người nam nữ chỉ ngồi cách Hòa Linh Tuyền hơn mười trượng. Lửa trong Hòa Linh Tuyền hừng hực thiêu đốt, thậm chí có lúc tấp trợn thân thể của ba người nhưng bọn hắn vẫn ngồi im không tỏ ra điều gì khác thường.

“Đây là luyện kiếm sao?” Phong Nhựt chẳng hiểu gì thẳm suy đoán, vì hắn nhìn mãi cũng không thấy kiếm của đám người kia ở chỗ nào!

Vừa nghĩ vẩn vơ đến đây hắn liền thấy một sợi chỉ lửa từ trong Hòa Linh Tuyền lao ra rất nhanh, sợi chỉ lửa này vô cùng linh hoạt, bay một vòng xung quanh Hòa Linh Tuyền rồi nhanh như chớp chui vào vỏ kiếm sau lưng một tên đệ tử.

Mà lúc này tên đệ tử kia mới đứng lên, dáng vẻ mệt mỏi, im lặng lùi ra rất xa rồi ngồi xuống bắt đầu khôi phục pháp lực.

Nhìn thấy một màn này Phong Nhựt mới hiểu được việc mà nãy giờ hắn thắc mắc, thì ra phương pháp rèn kiếm kỳ lạ như vậy, tuy nhiên để làm được điều này cần pháp lực rất cao thâm và khả năng thao túng pháp lực xuất thần nhập hóa, vì ngọn lửa trong Hòa Linh Tuyền quá mạnh mẽ, nếu không cẩn thận lại làm hao tổn chính kiếm khí của bản thân mình cũng nên!

Suy nghĩ cẩn thận về điều này, Phong Nhựt cảm thấy rất hưng phấn, thì ra cái chức Hóa Công Ngự Thủ này cũng được việc, có thể mỗi ngày đều đến quan sát các cao thủ ngự kiếm chế luyện kiếm thì đối với phương diện tu luyện ngự kiếm thuật của hắn sẽ có rất nhiều chỗ tốt!

Hắn đang tính toán thử bước tới phía trước vài bước, nhưng chân mới vừa nhón thì một đạo kiếm quang sáng như tuyết bỗng nhiên lao vọt đến trước mặt hắn “Vèo.” Khi kiếm quang biến mất, hơi lạnh lập tức tỏa ra bốn phía, khí thế kinh người đâm thẳng vào tầng đá dưới chân hắn, nếu vừa rồi hắn bước tới thì chắc chắn đã bị đạo kiếm khí này chặt đứt một chân rồi!

“Đứng lại! Người là ai mà dám tự tiện xông vào kiếm lu!”

Phong Nhựt bỗng ngẩng đầu, liền thấy một nam tử trẻ tuổi, thân hình cao lớn, khuôn mặt nghiêm túc, uy nghiêm đang từ chỗ bên cạnh Hòa Linh Tuyền đi về phía hắn!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 21: Yêu Long

Phong Nhựt không thèm trả lời, chỉ đem lệnh bài thân phận mới đổi cách đây không lâu giờ ra vẩy vẩy, lệnh bài này hắn vẫn đeo bên hông rất dễ nhìn nhưng gã nam tử làm ra vẻ không thấy gì còn bày ra bộ dạng trịch thượng như vậy chỉ sợ có ý định làm khó dễ hắn một phen rồi!

Quả nhiên nhìn thấy Phong Nhựt sắc lảo như vậy, ánh mắt của gã kia ngập tràn tức giận, hung ác tiến đến. Mỗi tội bây giờ Phong Nhựt cũng đang vô cùng khó chịu nên không nhường bộ một tý nào mà trần trần nhìn hắn lừ lừ đi tới.

Nhưng dù sao gã này cũng có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, hơn nữa lại thuộc hàng đệ tử tinh anh của Thượng Tam Viện nên tuyệt đối không giống với bọn tạp nham Phong Nhựt đã gặp trước kia, theo bước chân hắn đi tới Phong Nhựt cảm nhận được khí thế bức người cũng dần dâng lên, khi hắn dừng lại cách Phong Nhựt mười trượng cảm giác áp bức vô hình đã đạt đến đỉnh điểm.

Ngay lúc này Phong Nhựt mồ hôi ảo giác, không còn được tỉnh táo nữa, nếu gã nam tử tiến thêm một bước nói không chừng hắn sẽ bị dồn nén quá mức mà hồ đồ ra tay đánh trước, riêng về điểm khí thế này, hắn đã thua người ta quá xa rồi.

“Láo xược! Lại một tên rác rưởi! Đừng nghĩ rằng có lệnh bài trong tay đã có tư cách trở thành đệ tử của Thượng Tam Viện, dám ngông cuồng trước mặt bọn ta thì chỉ nhận lấy một kết quả duy nhất. Vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này!”

“Biến mất!” Gã nam tử vừa gần lên hai chữ này xong, tay nhanh như điện đánh ra mấy đạo kiếm quyết, nhưng Phong Nhựt phản ứng cũng không chậm tý nào, chân phải rất nhanh lao tới đâm lên đạo kiếm khí đang cắm trên tảng đá trước mặt. Vì thế hóa giải được kiếm quyết trong tay gã nam tử, sau đó lại dùng sức đâm mạnh đạo kiếm khí xuống dưới đất, như thể cho dù đối phương có thành thạo ngự kiếm đi nữa cũng không thể thi triển tiếp, trừ khi tu vi của hắn tiến thêm một bậc nữa!

Mà thừa dịp gã nam tử đang há mồm tròn mắt ngạc nhiên, hai chân Phong Nhựt đạp mạnh lên đạo kiếm khí sắc bén rồi mượn lực nhảy lên lao thẳng ra xa hơn mười trượng, xông về phía hắn đang đứng, từ trên không đâm xuống, khí thế như một con chim vỗ mồi.

“Làm càn!...”

Ngay lúc này một tên đệ tử của Thượng Tam Viện đang ngồi cạnh Hòa Linh Tuyên tức giận gầm lên một tiếng, kiếm quyết trong tay xoay nhanh, điều khiển một đạo kiếm quang cấp tốc phóng về phía Phong Nhựt!

Nếu như Phong Nhựt biết đường mà dừng lại thì không có chuyện gì, nhưng nếu cố chấp muốn lao tới đánh gã nam tử đã không còn kiếm khí hộ thân kia thì chắc chắn sẽ bị đạo kiếm quang này chém trúng!

Mọi việc đã không còn đơn giản nữa, náo loạn làm phần lớn đệ tử Thượng Tam Viện trong lòng núi giật mình, ngay lập tức có hơn mười người lao ra hét lên

“Dừng tay.”

Nhưng Phong Nhựt đã đến rất gần gã nam tử kia, mà đạo kiếm quang tốc độ quá nhanh, chớp mắt là lao đến vì thế trong giờ phút này không người nào kịp ngăn cản nữa rồi!

Ngay lúc căng thẳng nhất, Phong Nhựt đang lao mình giữa không trung liền phát tay, ánh sáng màu xanh lóe lên, hơn chục đạo Thập Trượng Thanh Ti đã được hắn ngưng tụ từ lâu nhanh như chớp phóng ra cuốn lấy chân phải của gã nam tử đang luống cuống phản ứng.

Mà lúc này, đạo kiếm quang đã lao đến gần Phong Nhựt, chắc hắn không kịp tránh né nữa rồi, cảnh máu me đã hiện ra trước mắt.

Mọi người ở đây đều phát tay thở dài, Phong Nhựt ở giữa không trung đã hết đà bỗng nhiên giật mạnh một sợi Thập Trượng Thanh Ti, rồi vô cùng bất ngờ lao về phía trước, đạp đất nhảy lên một lần nữa, vừa vặn tránh né được đạo kiếm quang trong gang tấc.

Còn gã nam tử ở cách đó không xa bị hơn mười đạo Thanh Ti cuốn lấy chân lao đảo, cũng may hắn phản ứng cực nhanh mới không ngã ngửa ra đất, đang lúc hắn tức điên người chuẩn bị phản công thì Phong Nhựt đã tới trước, hai chân quét qua như gió lốc!

Dù gã nam tử đang mặc trên người bộ trang phục Sạn Tuyết, nhưng dưới tình huống không hề phòng bị mà bị mấy cước toàn lực của Phong Nhựt cũng ăn không tiêu, nhưng cũng chỉ đau đớn trong chốc lát mà thôi, nói gì thì nói hắn vẫn có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, pháp lực trong cơ thể phản ứng rất nhanh, lúc lĩnh trọn ba cú đá của Phong Nhựt đã kịp thời đem xung lực nhanh chóng tán đi hết!

Thế nhưng nhân lúc hắn còn đứng chưa vững, Phong Nhựt đã kéo mạnh Thập Trượng Thanh Ti trong tay giật hắn ngã lăn quay trên mặt đất!

Mọi người đứng ở xa nhìn lại kinh ngạc hô lên ầm ỹ

“Hà”.

Phong Nhựt im lặng tiến lên, giờ chân đâm lên đầu gã nam tử!

“Làm càn!”

“Dừng tay!”

“Không được làm bừa!”

“.....”

Lúc này mọi người đang ngỡ ngàng mới giật mình tỉnh lại, tức giận thi nhau hò hét? Nhưng Phong Nhựt không thèm để ý, nhìn chăm chăm về phía tên đệ tử đang ngự kiếm thuật ở đằng xa, tuy hắn không phun ra một câu gì, nhưng hành động đã thay lời nói, rất rõ ràng cảnh cáo tên đệ tử kia nếu lại dám dùng ngự kiếm thuật công kích hắn một lần nữa thì hắn cũng không ngại đâm nát đầu gã nam tử nhìn thì ngon mà vô dụng đang lẩn dưới chân hắn!

“Bách Lí Kỳ! Thu hồi kiếm quang của ngươi lại đi!”

Lúc này một nam tử mặc trang phục màu đen đang ngồi rất gần Hòa Linh Tuyền bỗng nhiên ra lệnh.

“Vậy tên tiểu tử kia cũng phải thả người trước mới được!” Tên đệ tử Thượng Tam Viện được gọi là Bách Lí Kỳ không phục mà chỉ vào Phong Nhựt nói.

Nhưng hắn mới mở miệng xong, nam tử áo đen liền hừ lạnh một tiếng, tay vẫy nhẹ, ngay lập tức những âm thanh ầm ầm như sấm nổ vang trong lòng núi, đồng thời có một đạo kiếm quang trắng sáng như tuyết dài hơn mười trượng bắn ra như tia chớp trong đêm đen lướt nhanh qua trước mặt mọi người!

Khi mọi người mới kịp trấn tĩnh lại thì kiếm khí của Bách Lí Kỳ đang xoay giữa không trung đã bị chém nát thành mấy đoạn!

“Hả...”

Trong phút chốc tất cả đều bị đạo kiếm quang khủng bố này dọa cho sợ tái mặt, mà lúc này sắc mặt Bách Lí Kỳ trắng bệch, rồi “Hự” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, nhìn vô cùng mệt mỏi xơ xác!

“Đây là chỗ của Kiếm Tâm Viện, không đến lượt ngươi tới làm càn!...”

Nam tử áo đen lạnh lùng liếc nhìn Bách Lí Kỳ, phát tay thu hồi đạo kiếm quang đáng sợ kia, rồi mới quay sang nhìn Phong Nhựt, trầm tĩnh ra lệnh :”Thả người!”

Phong Nhựt không chần chờ tí nào, lập tức rút chân về, lui ra sau mấy bước.

“Không tồi! Không hổ là người dám cả gan trốn từ mảnh đất lưu vong Khô Mộc Hải về, tuy cũng nhờ nhiều vào may mắn nhưng như thế cũng đủ nói lên vài điều rồi!”

Nam tử áo đen nhìn về phía Phong Nhựt nở một nụ cười hiểm hoi, rồi mới quay lại trầm giọng nói với mọi người :”Người này chính là Hỏa Công Ngự Thủ mới của bốn viện, cũng là người duy nhất trong mấy trăm năm nay nhận chức này, mọi người không phải suy đoán nhiều, với lại qua chuyện vừa rồi ta cũng có điều muốn nhắc, làm gì cũng nên suy nghĩ một chút nếu không đừng trách ta vô tình!...”

Nói xong hắn quay người đi vào lòng núi, đến cả nửa ngày sau đám đệ tử Thượng Tam Viện xung quanh mới dám nháo nhác bàn tán.

“Chu sư huynh lần này nổi giận thật rồi! Chưa bao giờ thấy huynh ấy như vậy!..”

“Tên kia á? Chu sư huynh vậy mà biết hắn từ đâu tới? Chắc là có thân phận mờ ám gì đó cũng nên?”

“Thân phận cái chó gì! Chẳng qua vì tên ranh con Bách Lí Kỳ dám láo lếu cãi lời Chu sư huynh mà thôi, ngu thì chết, thật đáng đời, vừa khéo may mắn cho tên tiểu tử kia!...”

“Cũng không hẳn như thế đâu! Tên tiểu tử kia rõ ràng chỉ trong ba nhịp thở đã đánh ngã gã Bạch Thạch xác xược kia, năng lực cận chiến thế này ngươi nghĩ ai cũng làm được à? Mà thằng này ra tay cũng nhanh mà hiểm thật!”

“...”

Mà đối với những lời bàn tán xôn xao này, Phong Nhựt làm như không nghe thấy gì, chỉ nhìn chăm chăm vào gã nam tử đang mệt nhọc bò dậy trước mặt hắn.

“Hừ! Giỏi lắm, thằng ranh con ôm cái chức Hỏa Công Ngự Thủ vớ vẩn, có ngon thì bước chân ra khỏi Kiếm Tâm Viện một lần xem sao!” Gã nam tử hung hăng chửi một câu, rồi rút thanh kiếm khí đang cắm sâu trong tảng đá ra, đỏ mặt tia tai đi qua đầu Bách Lí Kỳ rồi cầm mặt rồi đi trong tiếng cười chê của đám đệ tử Thượng Tam Viện.

Lúc này những người còn lại bị cắt ngang quá trình luyện kiếm cũng không còn hứng thú tiếp tục nữa, kéo nhau thành từng nhóm rời đi, còn Phong Nhựt đứng một bên cũng không có nhiều người để ý, dù sao đi nữa thì một tên đệ tử Luyện Khí hậu kỳ làm sao có thể ngang hàng với những đệ tử tinh anh như bọn hắn được cơ chứ?

Về chuyện Phong Nhựt và Bạch Thạch đánh nhau sống chết vừa xong cũng không làm bọn hắc nhĩ ngại hay sợ hãi tí nào, vì tất cả đều hiểu đó là do Bạch Thạch chủ quan không cẩn thận bị Phong Nhựt nhanh tay chặn mất kiếm nên chưa kịp tấn công đã bị áp chế, chứ nếu giao đấu từ tể, chỉ cho Bạch Thạch một cơ hội thì kết quả đã khác rồi!

Chẳng mấy chốc trong lòng núi rộng lớn chỉ còn lại ba người, trừ Phong Nhựt ra thì còn một nam một nữ, đều có tu vi ngang với Chu sư huynh là Trúc Cơ hậu kỳ, mà vào thời điểm lộn xộn lúc này, hai người này không bị phân tâm chút nào, vẫn yên lặng không ngừng luyện kiếm!

Lúc này Phong Nhựt chưa đến nỗi ăn no rửng mỡ mà đi quấy rầy hai người nọ, bây giờ sau một trận chiến hắc nhĩ đã hiểu chút ít về thực lực khủng bố của tu sỹ Trúc Cơ hậu kỳ, nếu chỉ là tu sỹ Trúc Cơ sơ kỳ bình thường thì hắc nhĩ còn có thể miễn cưỡng chống đỡ một chút, nhưng nếu gặp cường giả như Chu sư huynh thì hắc nhĩ xác định chết cho nhanh. Thậm chí với những người như Bạch Thạch, đã là đệ tử của Thượng Tam Viện thì không ai không có thực lực tối cường cả, hắc nhĩ chân chính không phải đối thủ của những người này!

“Đây mới thực sự là ngự kiếm thuật a!”

Phong Nhựt nhìn không được than thở một tiếng trong lòng, vừa rồi Chu sư huynh đánh một kiếm ngang trời thật sự vô cùng điểm lệ mà ác độc, khí thế ép người, tuy chưa thể bằng một kiếm khủng bố của Mộ Phi Tuyết lúc xưa nhưng có lẽ lần này do hắc nhĩ được nhìn rất gần, cảm nhận rất rõ nên rung động càng mãnh liệt!

Lùi thui tìm một góc vắng vẻ cách xa Hóa Linh Tuyền, hắc nhĩ khoanh chân ngồi xuống bắt đầu vận công, hắc nhĩ xác định trong thời gian trước mắt đây là chỗ cho hắc nhĩ tu luyện, mặc dù không được tốt cho lắm nhưng so với lão già tóc trắng bị mấy sợi xích đâm vào người đang ngồi ngoài Kiếm Lư kia thì còn tốt chán!

Lúc này một nam một nữ từ đầu đến giờ vẫn tu luyện bên cạnh Hóa Linh Tuyền bỗng thu hồi kiếm khí của mình, chậm rãi đứng dậy, nhưng dường như hai người này không nhìn thấy Phong Nhựt đang ngồi đầu góc xa nên thoải mái trò chuyện.

“Đạo này Chu Vũ hình như có chút thiếu kiên nhẫn! Cũng kỳ quái thật, điều này không giống với tính cách của hắc nhĩ, hi vọng đến thời điểm ba viện tỷ thí mà hắc nhĩ cứ thế này thì tốt quá!” Người con trai có tuổi tương đương với Chu sư huynh vừa cười vừa nói.

“Nghe nói Tuyết sư thúc trở về rồi, còn bị trọng thương nữa!” Người con gái có chút suy tư nói sang chuyện khác.

Nghe được câu này, nam tử giật mình hốt hoảng, mặt biến sắc nói: “Có thể đánh trọng thương Tuyết sư thúc, chẳng lẽ Yêu Long ở Khô Mộc Hải đã sống lại rồi?”

“Ai mà biết được? Nếu Yêu Long thật sự trở lại, chẳng phải một thế hệ đệ tử cuồng vọng tự cao như các ngươi có đất dụng võ hay sao?” Nữ tử cười lạnh một tiếng, ánh mắt rồi đi nhìn về phía Phong Nhựt tít đằng xa, lầm bầm nói: “Hôm nay thật nhiều điều lạ, nghiêm khắc có tiếng như Kiếm Tâm Viện mà lại đi thu nhận một tên đệ tử Luyện Khí Kỳ về làm bao cát, xem ra Kiếm Tâm Viện thật sự xuống dốc rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 22: Tiên Thiên Thủy Sát

Thời gian trôi nhanh, quay đi quay lại Phong Nhựt đã nhận chức Hóa Công Ngự Thủ được hơn nửa năm. Trong thời gian này hắc nhĩ như không tồn tại, ngày ngày quan sát đệ tử Tam viện ra vào Kiếm Lư!

Không có người nào quan tâm đến sự có mặt của hắc nhĩ, cũng chỉ lèo tèo mấy người lâu lâu mới liếc hắc nhĩ được một cái. Ban đầu họ còn có chút ngạc nhiên nhưng dần rồi cũng không còn quan tâm nữa, đối với bọn họ, Phong Nhựt chỉ giống như cục đá ven đường vậy, chẳng có gì đáng chú ý cả.

Nhưng thái độ của Phong Nhựt thì trước sau như một đều rất bình tĩnh, vui buồn gì cũng không thể hiện ra ngoài, ngày qua ngày chỉ lặng lẽ ngồi xếp bằng ở một góc tối tăm vắng vẻ trong lòng núi, kiên nhẫn tu luyện Thanh Mộc Linh Quyết và Hắc Thủy Linh Quyết.

Tất nhiên lâu lâu hắc nhĩ cũng đi ra ngoài tiểu cốc, lặng lẽ đứng nhìn lão già tóc bạc bị xích sắt giam lại, trầm tư suy nghĩ về hoàn cảnh của lão. Tường tượng từng năm trôi qua, từng tháng trôi qua lão như một gốc cây già cỗi sắp chết héo, cô độc giữa trời đất, những năm tháng huy hoàng đã như hoa cúc tàn phai nằm lại phía sau lưng, dù trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng không biết giải bày cùng ai, chỉ còn lại duy nhất một điều, đó là sự cô quạnh.

Hắc nhĩ không biết lão già này rốt cuộc đã phạm vào tội lớn nào? Cũng không biết lão có phải là cao thủ của Kiếm Tâm Viện có nhiệm vụ bảo vệ Hóa Linh Tuyền hay không nữa? Sự tồn tại của lão mờ nhạt như sương mù.

Người đang bị tầng tầng lớp lớp xích sắt khóa lại ở đằng kia đang phải trả giá vì tội ác của mình gây ra? Hay một người tâm chí nguội lạnh mà bất đắc dĩ

phải làm việc này?

Không ai biết!

Đệ tử Tam viện đi lại nhiều đường như đã quá quen với sự tồn tại của lão rồi, cũng giống như đối với Phong Nhựt, bỏ qua không thèm để ý.

“Có lẽ một ngày rồi mình cũng sẽ quên đi lão già này, giống như mọi người đang dần quên đi mình vậy!”

Phong Nhựt lăm bắm một mình, mưa bụi lất phất quét qua mặt, trên bầu trời mây mù vẫn mang một màu trắng xám quay cuồng, tuy chỉ có một màu sắc đơn điệu nhưng biến ảo thành muôn hình vạn trạng như một bức tranh, cũng chỉ có mây gió mới có thể làm được như thế. Nhưng chắc hẳn chúng cũng không thể biết rồi cuối cùng mình sẽ biến ảo ra sao, thật mệt mỏi, không thể nắm lấy hoàn cảnh của chính mình. Hắn miễn cưỡng theo dòng suy nghĩ, mà cũng không biết chính xác mình đang nghĩ về điều gì nữa?

Trang phục Sạn Tuyết hắn mặc trên người vẫn còn sáng bóng như mới, bởi vì loại trang phục có đẳng cấp cao như thế này đã có thể tự mình gạt sạch vết bẩn, mà nói cách khác hoành tráng hơn là thủy hòa bất xâm.

Nhưng Phong Nhựt lại nhớ đến mùi vị nồng đậm của mồ hôi quện với máu tươi thấm đẫm trên chiến bào, loại trang phục sạch sẽ sang trọng này hắn mặc vẫn có chút không quen.

Tất nhiên, cũng chỉ là một chút mà thôi.

“Cũng không khác lắm!”

Lúc này sau khi cô độc đứng lặng ở giữa quảng trường hồi lâu, Phong Nhựt bỗng nhiên quay người trở về Kiếm Lư dưới mặt đất. Trải qua hơn nửa năm khổ tu, pháp lực trong cơ thể hắn đã hoàn toàn ổn định trở lại, Tiên Thiên Mộc Sát bên trong cơ thể cũng đã được dung hợp đến một trình độ nhất định rồi.

Cho nên lúc này hắn mới tính toán chuẩn bị uống vào Đại Bồi Nguyên Đan do Mộ Phi Tuyết tặng hắn, bởi vì loại linh đan này đối với việc cải thiện thân thể có tác dụng rất tốt nhưng chỉ có hiệu quả rõ rệt trong lần uống đầu tiên mà thôi!

Bình thường trước khi uống thuốc phải đem pháp lực trong cơ thể ổn định lại một lần, rồi điều chỉnh tinh thần đến trạng thái tốt nhất, phải rất bình tĩnh và thoải mái. Nếu không như thế sẽ làm cho hiệu quả của Đại Bồi Nguyên Đan giảm xuống rất nhiều, cho dù sau này uống thêm cả chục viên nữa cũng không thể bù đắp được tổn thất này!

Mà nửa năm vừa rồi ở Kiếm Lư, Phong Nhựt tuy cô đơn nhàm chán nhưng vừa khéo lại tạo cho hắn một không gian vô cùng yên tĩnh và thoải mái.

Còn nữa, khi phục dụng Đại Bồi Nguyên Đan, tốt nhất không nên bị ngoại cảnh tác động quấy nhiễu. Phong Nhựt sau một thời gian dài quan sát đã hiểu rõ đặc điểm của Hóa Linh Tuyền.

Theo như hắn thấy, Hóa Linh Tuyền không phải mỗi ngày đều phun ra rồng lửa hung dữ thô bạo mà có chu kỳ như thủy triều lúc lên lúc xuống vậy! Cứ cách bảy ngày, cột lửa bên trong Hóa Linh Tuyền lại bộc phát một lần, lúc này chính là thời cơ luyện kiếm tốt nhất, bình thường vào ngày này, phần lớn đệ tử của Tam Viện sẽ tụ tập tại nơi này!

Nhưng không phải tất cả đệ tử của Tam Viện đều có tư cách được bước chân đến đây, bởi vì nếu không đem Ngự Kiếm Thuật nắm giữ được vô cùng thành thạo thì căn bản không có khả năng thoải mái điều khiển kiếm khí của mình tại Hóa Linh Tuyền này, nếu không cẩn thận còn làm mất đi kiếm khí của mình!

Vì thế trong gần nghìn tên đệ tử của Tam Viện chỉ có hơn trăm người có tư cách đến đây dùng Hóa Linh Tuyền luyện kiếm!

Mà sau ngày Hóa Linh Tuyền bộc phát, rồng lửa bên trong sẽ ngày càng yếu đi, đến ngày thứ ba thì hoàn toàn biến mất không sót lại chút gì, lúc này trong lòng núi cũng không còn cảm nhận được chút hỏa linh khí nào nữa.

Vì thế Phong Nhựt chọn một ngày như vậy để uống Đại Bồi Nguyên Đan. Hắn đã suy tính cẩn thận, như thế sẽ không bị những điều bên ngoài quấy nhiễu, cũng không phải lo lắng hỏa linh khí cuồng bạo gây phiền toái cho hắn! Dù sao công pháp tu luyện của hắn đều có thuộc tính thủy và mộc, đen đui cả hai loại thuộc tính này đều bị hỏa linh khí khắc chế vô cùng mãnh liệt.

Sau khi trở lại lòng núi bây giờ đã mát lạnh thoải mái, điều đầu tiên Phong Nhựt làm là bố trí một tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn, mặc dù vào thời gian này đệ tử Tam Viện không tới đây, nhưng cũng phải lo trước lo sau mà phòng bị!

Làm xong những việc này rồi hắn mới chậm rãi lấy từ trong thất lưng trữ vật ra một cái bọc, trong có bình ngọc chứa Đại Bồi Nguyên Đan. Bây giờ trong bình chỉ có hai viên thuốc, thêm một bình khác nữa gộp lại tất cả có bốn viên. Đây cũng là số lượng tối đa mà tu sĩ có thể uống vào, nếu uống nhiều hơn nữa cũng không còn chút hiệu quả nào.

“Đây chính là Đại Bồi Nguyên Đan sao? Đường như không hoàn toàn giống với thuốc trong bình mình đã tìm thấy trước kia.”

Phong Nhựt cười cười, trong tay hắn là viên thuốc Đại Bồi Nguyên Đan lớn bằng đầu ngón tay, căng tròn, có màu xanh nhạt như trái cây, cực kỳ xinh đẹp, nó còn tỏa ra mùi hương thanh tịnh nhàn nhạt, phảng phất như hít thở khí trời sau cơn mưa, làm cho người ta vô cùng vui vẻ và thoải mái!

“Ha ha! Thật có chút không nỡ ăn mà!”

Nói xong Phong Nhựt ngửa đầu đem Đại Bồi Nguyên Đan bỏ vào miệng, đầu tiên hắn cảm nhận được vị ngọt mà không ngán, một vị ngọt không biết diễn tả như thế nào cho phải, làm cho người ta thích thú, cả người phấn chấn hẳn lên.

Đáng tiếc hắn chưa kịp thưởng thức thêm tý nữa thì Đại Bồi Nguyên Đan đã tan ra trong miệng, ngay lập tức một cỗ khí tức nhu hòa tán ra, nhanh chóng ngập tràn cơ thể hắn, cảm giác sáng khoái vô cùng, giống như được nằm phơi dưới ánh mặt trời buổi sớm, cảm giác có chút lười biếng!

Giống như tỉnh giấc như mơ, nửa mộng nửa ảo!

Cả người Phong Nhựt phảng phất được cỗ khí ôn hòa bao lấy, ngay lúc này thậm chí hắn còn có ảo giác, chỉ muốn cứ như thế này mà vĩnh viễn ngủ say.

Nhưng nửa năm dốc sức khổ tu cho tinh thần an tĩnh kiên định nay đã phát huy hiệu quả, cuối cùng Phong Nhựt cắn răng vứt bỏ cái cảm giác lưu luyến khiến người ta không rời kia qua một bên, quay về thực tế, nhanh chóng bắt đầu vận chuyển Thanh Mộc Linh Quyết!

Mà khi pháp lực của hắn vận chuyển, một cảm giác đau đớn điên cuồng truyền đến. Bởi vì Đại Bồi Nguyên Đan có tác dụng chính là tu bổ kinh mạch, thay đổi căn cốt, bồi dưỡng nguyên khí, chẳng khác nào đem thân thể cải tạo lại một lần. Sự đau đớn khổ sở này không cần nghĩ cũng biết, không phải người tu đạo nào cũng chịu được.

Vì thế khi dùng Đại Bồi Nguyên Đan có thể uống kèm thêm một loại đan dược có tác dụng giúp tu sĩ giảm bớt đau đớn. Nhưng như thế sẽ làm mọi công dụng của Đại Bồi Nguyên Đan giảm đi nhiều, cho nên muốn phát huy toàn bộ hiệu quả của đan dược này nhất định phải tự bản thân mình nhờ vào tâm ý kiên trì mà đón nhận mọi đau khổ từ đầu đến cuối! Nói thì nói vậy thế nhưng sự khốn khổ khi cải tạo thân thể đâu có dễ vượt qua? Hơn nữa còn có một cảm giác dụ dỗ mê hoặc kinh người kèm theo, chỉ cần lơ là một chút liền không chịu được đau đớn mà mê man hưởng thụ cảm giác dễ chịu thoải mái kia!

May mà trong thời gian gần đây ý chí của Phong Nhựt được tôi luyện rất nhiều, mà hắn thường xuyên tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết, mỗi lần tu luyện đều bị Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể hành hạ sớm đã chai lỳ với đau đớn rồi, cho nên bây giờ vẫn chịu đựng được nỗi khổ này.

Từ khi bắt đầu vận chuyển Thanh Mộc Linh Quyết hắn không dám dừng lại một chút nào, pháp lực trong cơ thể hắn không ngừng đi theo các kinh mạch từ khắp nơi đổ về đan điền, rồi lại từ đan điền tán ra quay ngược trở lại, cứ như thế mà luân chuyển.

Trong quá trình này, pháp lực của Phong Nhựt cũng gia tăng theo, không những thế, toàn bộ kinh mạch nơi pháp lực đi qua đều được chậm rãi củng cố lại, vững chắc và dẫn thông suốt, trôi chảy hơn!

Đây chính là chỗ tốt khi tự mình cảm nhận công năng và chịu đựng sự thống khổ khi uống Đại Bồi Nguyên Đan. Nếu nhờ sự hỗ trợ khác mà không biết những gì biến hóa trong thân thể mình, được tính sẽ tự động điều chỉnh cơ thể, nhưng sự điều chỉnh này chưa chắc đã hoàn mỹ và phù hợp với thói quen tu luyện hàng ngày cùng công pháp tu luyện, đây chính là một hiểm họa về sau khi bước lên những cảnh giới cao hơn. Ngay hiện tại thì nó không ảnh hưởng gì, như một lỗ hồng nhỏ không thể nhìn thấy, nhưng theo sự tăng tiến pháp lực của tu sĩ, lỗ hồng sẽ ngày càng lớn, rồi đến lúc sẽ gây ra hậu quả vô cùng nguy hiểm với người tu đạo, nhẹ thì không thể tiến lên cảnh giới cao hơn được nữa, nặng thì tẩu hỏa nhập ma mất mạng không chừng!

Sai lầm này một khi đã phạm phải thì không còn cơ hội sửa đổi nữa, bởi vì khi cải thiện thân thể cũng ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng Trúc Cơ ngay trước mắt rồi!

Cũng không biết đã qua thời gian bao lâu, cảm giác đau đớn thấu tim nhức xương cũng dần dần biến mất, mà khắp người Phong Nhựt lúc này có thêm một dòng khí dễ chịu, tán ra khắp cơ thể rồi cuối cùng hội tụ tại đan điền, ngay lúc này đan điền của hắn giống như được tiếp thêm pháp lực, sung mãn vô cùng, sau đó lại nhanh chóng biến mất không còn dấu vết!

Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, lượng pháp lực này không hẳn là biến mất mà trình độ súc tích pháp lực của hắn đã bắt đầu hướng đến một tầm cao mới rồi!

Tuy mới chỉ là bắt đầu, nhưng ít nhất hắn cũng đã đặt được bước chân đầu tiên rồi!

Chậm rãi ngừng vận chuyển Thanh Mộc Linh Quyết, ngay lập tức Phong Nhựt cảm giác thân thể mình so với lúc trước nhẹ nhàng hơn rất nhiều, mọi giác quan đều nhạy bén vô cùng. Nhưng điều khiến hắn sung sướng nhất là tâm tình trở nên thoải mái, giống như vứt được cục đá lâu nay đeo nặng vậy, cảm giác sáng khoái này thật là khó tả!

Nhưng bỗng nhiên hắn nhíu mày, bởi vì khi Đại Bồi Nguyên Đan tiến hành tẩy tủy dịch kinh, cải thiện thân thể cho hắn đã đẩy ra khỏi cơ thể rất nhiều tạp chất tanh hôi, mà trang phục San Tuyết chỉ có thể tự gột sạch những vết bẩn bên ngoài, không có khả năng tẩy rửa những vết bẩn phía bên trong.

“Bực quá! Nơi này chỉ có một dòng suối lửa mà thôi, nếu không nhảy xuống tắm rửa một chút có phải sướng không!”

Trên đỉnh Tiếp Thiên Phong, chẳng những đây là vị trí của đại diện trung tâm Trấn Thiên Tông mà còn là mắt trận của đại trận trấn phái. Nơi này là nơi cao nhất trong phạm vi mười mấy vạn dặm, đâm tới chín tầng trời, đứng trên đỉnh núi phóng mắt nhìn có thể trông xa đến mấy nghìn dặm!

Nhưng trong toàn bộ đệ tử của Trấn Thiên Tông, có tư cách đứng chỗ này không được trăm người, bởi vì dưới tác dụng của đại trận trấn phái, càng đến gần áp lực sẽ càng gia tăng. Ở chỗ này giá lạnh đã tới cực hạn, tùy tiện cầm một khối Hàn Băng tại đỉnh núi, đem ra chợ đều có thể bán với giá trên trời, vì đây không phải là Hàn Băng bình thường mà chính là Huyền Băng Ngàn Năm!

Nhưng nếu chỉ có thời tiết giá lạnh thì đỉnh Tiếp Thiên Phong cũng chưa ghê gớm đến nỗi làm cho phần lớn tu sỹ tu tiên nghe tới mà biến sắc, điều đáng sợ nhất ở chỗ này chính là Tiên Thiên Thủy Sát, vô hình vô vị, rất khó đề phòng.

Đây mới là nguyên nhân chính để Trần Thiên Tông bước lên hàng năm đại tông môn của Thương Ngô Giới. Nghe nói Tiên Thiên Thủy Sát có nguồn gốc từ hơn vạn năm trước, lúc đó một vị tổ sư đại thần thông của Trần Thiên Tông thu được ở một chỗ thần bí của Ngũ Hành Giới, sau đó đem về đỉnh Tiếp Thiên Phong dùng Tiên Thiên Thủy Sát này bố trí thành đại trận Nộ Linh Hắc Thủy Huyền Băng, bảo vệ vạn năm cơ nghiệp của Trần Thiên Tông.

Tất cả các đại tông môn đều phải công nhận đây là đại trận phòng ngự mạnh nhất của Thương Ngô Giới, bởi vì Tiên Thiên Thủy Sát không phải sinh ra từ giới này, tại gầm trời này là vô địch, không có bất cứ vật gì có thể khắc chế được nó!

Trừ Tiên Thiên Thổ Sát trong truyền thuyết!

Giờ phút này, tại đại điện Trần Thiên Tông trên đỉnh Tiếp Thiên Phong, có mấy chục tu sỹ sắc mặt nặng nề đang ngồi hai bên điện. Mà trên vị trí chủ tọa có ba lão già râu tóc bạc trắng đang ngồi im lìm, từ ba lão già này toát ra khí thế uy nghiêm khiến người ta không dám nhìn thẳng, dưới ánh mắt của bọn họ trong đại điện như có áp lực vô hình bao phủ.

Thậm chí khói xanh đang lượn lờ trên lư hương dường như cũng bị loại uy áp này làm cho ngừng trệ.

Không biết qua thời gian bao lâu, lão già ngồi phía bên tay trái mở miệng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng: "Nói như thế, súc sinh Thị Huyết Yêu Long lại muốn gây sóng gió hay sao? Nhớ lại năm đó năm đại tông môn chúng ta liên thủ mới có thể ép Yêu Long về động quật dưới Khô Mộc Hải. Mà chỗ quái quỷ đó không hiểu sao đây rầy Tiên Thiên Mộc Sát, đại quân chúng ta người đông thế mạnh nhưng không hiểu tình hình dưới động quật, nên mới để cho Yêu Long trốn thoát! Bây giờ Yêu Ma Giới ở Ngũ Hành Giới cũng đang rục rịch hành động, nếu chúng ta bị súc sinh Yêu Long quấy rối sau lưng nữa thì cuộc sống bình yên cả ngàn năm qua chắc chắn sẽ bị phá vỡ, đến đó rồi không biết có bao nhiêu sinh linh đồ thân mà!"

"Dịch trưởng lão, việc này có lẽ không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ!"

Lúc này có một người ngồi dưới đại điện đứng lên nói: "Tuyệt sư muội có lẽ hơi khuếch đại mọi chuyện rồi, động quật dưới Khô Mộc Hải năm đại tông môn chúng ta đều giám sát kỹ càng, mà chưa bao giờ thấy Mộc Yêu xuất hiện, dựa vào đâu mà Tuyệt sư muội lại khẳng định ở đó có rất nhiều Mộc Yêu chứ?"

"Chẳng lẽ ta đi nói dối sao, hơn nữa đây là chuyện đại sự liên quan đến an nguy cả Tu Tiên giới, sao ta có thể nói bừa được?" Bên kia đại điện có một giọng nói lạnh lùng đáp lại, trong thanh âm lộ ra vẻ kiên quyết, nhưng gương mặt lại không tỏ thái độ gì, đó chính là Mộ Phi Tuyết.

"Ha ha! Tuyệt sư muội chớ nên giận dữ, ta không có ý nói muội báo sai tình hình, nhưng vấn đề là Mộc Yêu kia là do Thị Huyết Yêu Long dùng Tiên Thiên Mộc Sát luyện chế ra, vô cùng đáng sợ, nhất là ở chỗ động quật dưới mặt đất căn bản không có cách nào phát hiện ra bọn chúng, trừ khi bị chúng công kích trước. Mà nếu Tuyệt sư muội nói rằng người phát hiện ra Mộc Yêu, vậy vì huynh xin hỏi làm sao người tránh được công kích của bọn chúng, hay nếu bị thương mà nhiễm Khô Mộc Chi Độc thì huynh cũng thắc mắc là muội tự dùng tu vi bản thân có thể bức hết Khô Mộc Chi Độc ra ngoài sao?"

"Người." Mộ Phi Tuyết tái mặt, lập tức muốn đáp trả, nhưng lại rất nhanh nghĩ đến điều gì, nên ngậm chặt đôi môi xinh, không nói bất cứ câu gì nữa.

"Được rồi!" Lão già được gọi là Dịch trưởng lão mỉm cười nói: "Hai người các ngươi không cần tranh luận nữa, đề phòng Thị Huyết Yêu Long là đúng, nhưng hiện tại lực lượng tinh nhuệ của năm đại tông môn chúng ta đều đang ở Ngũ Hành Giới giằng co với đại quân của Yêu Ma, đầu tiên thông báo việc này với các tông môn khác, sau đó bàn bạc một chút rồi phải thêm một ít đệ tử tăng cường giám sát là được!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23: Ngự Kiểm Phi Hành

Trong mấy tháng tiếp theo Phong Nhựt ăn luôn ba viên Đại Bồi Nguyên Đan còn lại, nhưng hiệu quả mang lại không thể so sánh với lúc hắn dùng viên đầu tiên.

Nhưng dù sao đi nữa, hiện tại thân thể Phong Nhựt đã đạt đến trạng thái tốt nhất, thậm chí khuôn mặt hắn cũng trẻ ra rất nhiều, thêm nữa sau một năm tĩnh tâm tu luyện, từ người hắc vô hình toát ra một khí chất trầm ổn nho nhã mà từ trước đến giờ chưa từng có.

Về phần bình Đại Bồi Nguyên Đan lấy được từ bộ hài cốt vô danh ở Khô Mộc Hải hắn chia ra cho con dơi cấp năm và Ngân Giáp Thiên Thù ăn vào, nhưng có điều bất ngờ đó là hai viên linh đan này hình như không có bất cứ tác dụng gì cả, cũng không biết có phải do đã để thời gian quá lâu hay vì loại đan được này chỉ dành cho con người nên không phù hợp với linh thú?

Trong thời gian này, ngoài việc tĩnh tâm tu luyện Phong Nhượng cũng suy ngẫm lại một chút các phương thức chiến đấu trong thời gian gần đây, bởi vì theo đà tu vi tăng tiến hẳn cũng sẽ được tiếp xúc với những tu sĩ có thực lực càng mạnh, mà đối với bọn họ phương thức cận chiến hẳn hay áp dụng lâu nay căn bản không có tác dụng mấy!

Cho nên nhất định hẳn phải sớm thay đổi, chỉ có như thế tương lai sau khi Trúc Cơ thành công mới có thể nhanh chóng thích ứng!

Căn cứ vào những điều được tận mắt trông thấy, Phong Nhượng hiểu rất rõ Tu Tiên giới này là nơi ngọa hổ tàng long, có rất... rất nhiều cao thủ, mà thủ đoạn chiến đấu của bọn họ cũng biến ảo tăng tăng lớp lớp, vô cùng thâm sâu!

Nhưng thủ đoạn công kích chủ yếu vẫn là trực tiếp sử dụng pháp thuật và Ngự kiếm thuật!

Về phương diện pháp thuật, Phong Nhượng chưa bao giờ dám xem nhẹ, cả năm loại pháp thuật trụ cột bây giờ nhìn như gân gà, ăn không được bỏ thì tiếc, nhưng một khi tiến cấp thì uy lực lập tức tăng thêm mấy lần, ví như pháp thuật Thập Trượng Thanh Tì kia, tuy nhìn đơn giản thế nhưng giúp ích hẳn nhiều không kể xiết.

Theo những gì Phong Nhượng đã tính toán thì trong thời gian ngắn trước mắt, mục tiêu được đặc ra quan trọng nhất là tu luyện pháp thuật Thuần Trường tiến cấp lên Đại Địa Thuần, nhưng có vẻ như đối với việc này hẳn không mấy lạc quan, chỉ có thể từ từ cố gắng mà tu luyện thôi. Dù sao trong Tu Tiên giới này, tu sĩ có thể tu luyện đồng thời hai loại pháp thuật thuộc tính khác nhau thật sự quá ít, nếu hẳn không có Mộc Linh Tinh trợ giúp có lẽ cũng không có cách nào học được pháp thuật Thuần Trường đâu!

Ngoài trừ việc tu luyện pháp thuật, việc nghiên cứu Ngự kiếm thuật càng quan trọng hơn. Bởi vì không có ai chỉ dẫn cho hẳn, nên tất cả những gì hẳn có được bây giờ chỉ là bất chước mà thôi. Cho dù lúc trước nhờ Diệu Hưng mà hẳn nhận ra được chỗ mấu chốt của Ngự kiếm thuật nhưng có rất nhiều điều hẳn chưa hiểu tường tận, chỉ lờ mờ nửa vời mà thôi. Cũng may Mộ Phi Tuyết đã để lại cho hẳn hai thanh ngọc giản có ghi tỉ mỉ rất nhiều thứ, đây là cơ sở để hẳn tu luyện Ngự kiếm thuật sâu hơn.

Căn cứ vào những gì ghi lại bên trong ngọc giản thì Ngự kiếm thuật chia làm bốn giai đoạn. Lần lượt là: Ngự kiếm thuật cơ sở, Ngự kiếm thuật trung cấp, Ngự kiếm thuật cao cấp và cuối cùng là Ngự kiếm thuật siêu cấp.

Điểm cơ bản của Ngự kiếm thuật ngoài phương thức điều khiển nhanh gọn như tiến lên, lùi lại... còn có vài loại kiếm quyết đơn giản dùng để công kích nữa, chẳng hạn như Đột Kiếm Quyết mà trước đây hẳn đã từng nhận được qua việc hoàn thành nhiệm vụ thu thập túi mật Ô Xà, hay như ngay trong hai thanh ngọc giản này cũng có ghi lại hai bộ kiếm quyết khác là Thiêu Kiếm Quyết và Trảm Kiếm Quyết.

Những kiếm quyết đơn giản này nhất định tu sĩ Trúc Cơ kỳ phải nắm giữ, nhưng cùng một loại kiếm quyết khi được thi triển không phải ai cũng giống như ai, do đó uy lực khác nhau rất lớn. Lần gần đây nhất, chính Chu Vũ và Bách Lý Kỳ cũng thi triển Trảm Kiếm Quyết nhưng uy lực rõ ràng đúng là một trời một vực!

Có điều dù là tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng chỉ ngự kiếm ở mức cơ sở mà thôi, chưa thể tu luyện Ngự kiếm thuật trung cấp được, cho tới khi nào đạt đến Kết Đan kỳ mới có khả năng.

Mà nói về Ngự kiếm thuật trung cấp thì uy lực lại càng kinh khủng, theo đó mức độ khó khăn khi tu luyện càng cao. Những kiếm quyết thường thấy của Ngự kiếm thuật trung cấp là Phong Kiếm Quyết, Huyền Băng Kiếm Quyết, Hỏa Long Kiếm Quyết và Kinh Đào Kiếm Quyết.

Còn Ngự kiếm thuật cao cấp cần có tu vi rất cao mới có thể tu luyện được, hơn nữa những loại kiếm quyết này cũng vô cùng hiếm thấy, họa chăng tại một số danh môn đại phái mới có mà thôi.

Ngưỡng cửa cao nhất chính là Ngự kiếm thuật siêu cấp, nghe nói loại này không có chiêu thức cố định, nếu như tu sĩ đạt tới một cảnh giới nào đó về tu vi cũng như Ngự kiếm thuật, chỉ cần có ngộ tính cao liền có thể tự nghĩ ra kiếm quyết mạnh mẽ thích hợp nhất cho bản thân mình để tu luyện, chỉ có điều trong cả Tu Tiên giới cũng không có mấy người đạt được đến tầm cao này!

Đối với Ngự kiếm thuật trung cấp và Ngự kiếm thuật cao cấp rõ ràng hẳn không có nhiều hứng thú, bởi vì cần phải có tu vi tối thiểu là Kết Đan kỳ mới có thể tu luyện, hiện tại thứ hẳn quan tâm nhất chính là Ngự kiếm thuật cơ sở.

Căn cứ theo những gì ghi trong ngọc giản, uy lực của Ngự kiếm thuật cơ sở phụ thuộc vào hai điều.

Thứ nhất, tu sĩ phải cùng kiếm của mình tâm ý tương thông, đây không phải là kiếm quyết mà là ý niệm của người đó phải gắn kết với thanh kiếm, cảnh giới cao nhất là bản thân kiếm khí sinh ra ý niệm tương liên cùng người ngự kiếm. Nếu được như thế, chẳng những có thể triển khai công kích nhanh hơn mà còn có thể công kích trên phạm vi rộng mà hạn chế tiêu hao pháp lực!

Mà muốn làm được điều này, nhất định phải dựa vào thời gian dài gần gũi bồi dưỡng linh tính cho kiếm khí, thậm chí đến mức coi kiếm khí là một bộ phận của cơ thể, đây cũng là hình thức luyện kiếm.

Nhưng cũng có một điểm không thể xem nhẹ, nếu là kiếm dưới cấp năm thì không cần phải lãng phí quá nhiều sức lực để luyện kiếm, bởi vì muốn bồi dưỡng thanh kiếm đến trình độ ý niệm tương thông thì chắc chắn cần rất nhiều thời gian mới được. Mà nếu thanh kiếm quá yếu, dẫn tới buộc phải thay thế liên tiếp những thanh kiếm khác thì căn bản đừng có nghĩ gì đến việc luyện Ngự kiếm thuật nữa!

Thứ hai thanh kiếm của bản thân phải có uy lực, bởi vì khi tu sĩ tiến vào cảnh giới Kết Đan kỳ sẽ tự luyện cho mình một thanh bản mạng phi kiếm, cho nên theo lẽ thường trong tu tiên giới đẳng cấp cao nhất của kiếm là cấp năm.

Nếu không có gì đặc biệt, tất cả các đại môn phái Tur Tiên đều phát miễn phí phi kiếm cho đệ tử của mình, nhưng mấy loại kiếm này phẩm chất vô cùng kém cỏi, muốn làm cho kiếm khí của mình càng thêm sắc bén và có uy lực mạnh mẽ hơn thì biện pháp tốt nhất là tự mình luyện chế, hoặc tự mình đi tìm kiếm tài liệu thích hợp, sau đó ra giá cao nhờ tu sĩ am hiểu về luyện khí rèn ra một thanh kiếm cấp năm phù hợp hơn với mình.

Ngoài ra còn tùy vào thuộc tính của tài liệu nữa, khi luyện chế thành công ra thanh kiếm cấp năm, sẽ được bổ sung thuộc tính và thần thông phù hợp với tài liệu đó, ví dụ trong quá trình luyện chế mà khảm nhập vào một khối Huyền Băng Ngàn Năm thì khi thanh kiếm thành hình, lúc ra chiêu sẽ tự động phóng ra thần thông công kích của huyền băng.

Còn nữa, công pháp sở tu của tu sĩ cũng sẽ ảnh hưởng đến thuộc tính của thanh kiếm, điều này cần đặc biệt lưu ý.

Ngoài ra trong quá trình luyện chế còn có một việc không thể thiếu là cường hóa bằng Ngũ Hành thạch, nếu được cường hóa bằng một viên Ngũ Hành thạch loại tốt có thể gia tăng công kích của một thanh kiếm lên gấp mấy lần.

Dưới tình huống bình thường, kiếm khí cấp năm đều được cường hóa bằng Ngũ Hành thạch trung phẩm, cũng không cần dùng tới Ngũ Hành Thạch cao cấp để cường hóa, bởi vì tinh hoa linh khí trong đó quá mức khủng bố, chỉ có bốn mạng phi kiếm mới có thể chịu đựng được!

Ngự kiếm thuật cơ sở có hai điểm yêu cầu mấu chốt thì rõ ràng Phong Nhưộc chưa đạt được điểm nào cả. Thanh Bôn Lôi Kiếm trong tay hần mặc dù uy lực rất cao nhưng dù sao đi nữa cũng chỉ là thanh kiếm cấp bốn mà thôi, căn bản chưa đạt được yêu cầu, trừ khi hần tìm được một ít tài liệu quý hiếm rồi tiến hành rèn luyện lại Bôn Lôi Kiếm một lần nữa. Nhưng hần đào đâu ra những tài liệu quý hiếm như thế chứ, giá trị của một thanh kiếm cấp năm vô cùng xa xỉ, nói đâu xa ngay trong Thượng Tam Viện chỉ sợ chưa có tới ba trăm người ở hữu được thanh kiếm cấp năm đó.

Vì thế cho nên tạm thời hần đành quên đi những điều này, trước mắt thử rèn luyện ngự kiếm phi hành đã. Mà nói đi thì cũng nói lại, nếu hần không luyện được ngự kiếm phi hành thì ắt hẳn nên tính đường ở lại nơi này cả đời luôn đi là vừa, dù giàu có bao nhiêu cũng không cách nào mò ra ngoài để mua sắm vật phẩm tu tiên được.

Huống chi Phong Nhưộc còn muốn tiến cấp Trúc Cơ nữa, ở đây người qua lại khá đông đúc, mặc dù nhờ có Chu Vũ lúc trước chiếu cố cho hần chút ít nên nhiều đệ tử của Thượng Tam Viện không kiếm hần sinh sự, nhưng quá trình Trúc Cơ lại đòi hỏi rất dài, nếu chẳng may trong khoảng thời gian này có người âm mưu hại hần thì xong đời!

Được cái may mắn là chức quan Hòa Công Ngự Thủ vô cùng nhàn rỗi, chỉ cần trong tương lai hần biết ngự kiếm phi hành sẽ thoải mái rời khỏi tiểu cốc, sau đó kiếm một góc kín đáo ở Kiếm Tâm Viện mà tiến hành Trúc Cơ.

Đến đó chỉ cần hần Trúc Cơ thành công, hần có thể lựa chọn thông qua kiểm tra mà chính thức gia nhập Thượng Tam Viện, hoặc lui về Hạ Tam Viện.

*

* *

Thấm thoát một năm trôi qua, Phong Nhưộc đã có thể điều khiển Bôn Lôi Kiếm tiến lên, lùi lại, xoay ngược ra sau, bay vòng vòng rồi... pháp lực của hần hiện tại có thể đủ sức ngự Bôn Lôi Kiếm trên không trung trong thời gian nửa chén trà, mà chừng này cũng đủ để hần bay lên vách núi cao hai trăm trượng trước mặt, tất nhiên với điều kiện đầu tiên là hần phải khống chế tốt các loại kiếm quyết di chuyển đã.

Thật ra cái gọi là ngự kiếm phi hành vô cùng đơn giản, cũng không thực sự có kiếm quyết tương ứng, chỉ cần tu sĩ nhảy lên kiếm khí, sau đó điều khiển hướng bay của phi kiếm tiến lên, lùi xuống, đi đi lại lại... là được!

Nhưng có một điều tu sĩ phải đảm bảo được là bản thân phải luôn ở trạng thái cân bằng, pháp lực phát ra cùng việc thay đổi kiếm quyết, di chuyển phải thành thạo, nếu không rất dễ lộn cổ xuống đất!

Phong Nhưộc hiện tại cũng chưa dám nhảy lên kiếm, hần chủ yếu luyện tập cho thanh kiếm của mình quen dần với sức nặng khi di chuyển, bình thường hần quảng lên thanh kiếm đó một hòn đá nặng tương đương với trọng lượng cơ thể của hần để rèn luyện.

“Ây da...! Hi vọng lần này có thể thành công!”

Đứng trong tiểu cốc, Phong Nhưộc hơi nóng ruột mà lẩm bẫm, hần đã luyện tập liên tục hơn một tháng mà đến bây giờ vẫn chưa làm được!

Phong Nhưộc hít sâu một hơi, kế tiếp tay bấm kiếm quyết, ngay lập tức thanh Bôn Lôi Kiếm ở sau lưng hần bay ra rồi lơ lửng trên không trung cách mặt đất hơn ba trượng!

Sau đó hần cẩn thận điều khiển thanh kiếm bay sang phải sang trái, quay ngược ra sau, bay nhanh... rồi hạ kiếm xuống cách mặt đất cả trượng, lúc này hần mới hồi hộp cẩn thận từng li từng tí đặt lên một khối đá có trọng lượng tương đương với cơ thể của hần, rồi chỉnh tảng đá nằm thật cân đối, sau đó hần lập tức thi triển ngự kiếm quyết!

Dưới ánh mắt tràn ngập chờ mong của Phong Nhưộc, thanh Bôn Lôi Kiếm vốn đang mang theo tảng đá đang chậm rãi bay về phía trước, nhưng vừa mới đi được chừng mười trượng thì tảng đá bên trên lập tức rơi bịch xuống đất!

“Ngu ngốc...!”

Ngay lúc hần đang muốn mếu máu khóc không ra nước mắt, thì bỗng nhiên trong tiểu cốc vang lên một thanh âm trầm thấp chấn động. Vừa nghe được

giọng nói này, Phong Nhựt vô cùng sợ hãi, bởi vì những lúc hắn luyện tập ngự kiếm đều tranh thủ vào thời gian Hỏa Linh Tuyền ngủ yên, sợ dĩ như thế bởi vì hắn không muốn bị đám đệ tử Thượng Tam Viên cười nhạo.

Lúc này nhìn theo hướng phát ra giọng nói, Phong Nhựt tức thì ngẩn người ra, bởi vì người mở miệng lại là lão già tóc bạc bị dây xích xiềng chặt!

Có thể nói hơn một năm gần đây, Phong Nhựt đã quên đi sự có mặt của lão già này rồi, bởi vì chỉ cần hắn không mon men đến gần trong vòng mười trượng, lão cùng sẽ không có bất kỳ phản ứng nào cả, lúc nào hai mắt nhắm nghiền lại, cũng chẳng biết lão đang trầm tư hay suy nghĩ điều quái quỷ gì nữa. Thế nhưng hôm nay lão già này đột nhiên phun ra hai chữ mắng chửi om sòm như vậy, bảo sao không ngạc nhiên làm sao được?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: CỬ THIÊN LƯU VÂN TUYỆT TRẬN

Há mồm tròn mắt nhìn lão già tóc bạc, giờ phút này Phong Nhựt bối rối không biết nói gì cho phải, hình như đã qua một năm rồi mà lão già này vẫn còn nhớ đến hắn!

“Hừ! Người đứng là ngu ngốc! Đấy gọi là ngự kiếm phi hành hả? Tăng đá phi hay là người phi? Cục đá phi hành thì có! Đúng là ngu không ai bằng! Không muốn bay thì khỏi tập đi, còn làm cái trò hề gì thế không biết!”

Sau khi xỉ vả hắn mấy câu, lão già lại nhắm mắt, không thèm để ý gì đến hắn nữa!

Nhưng sau khi nghe được mấy lời này, Phong Nhựt lại nhận ra được một điều vô cùng quan trọng, điều quan trọng nhất khi ngự kiếm phi hành là bản thân người ngự kiếm phải phối hợp với kiếm khí để thân hình cân đối, giữ thăng bằng. Phương pháp hắn đang luyện tập nghĩ qua thì có vẻ đúng nhưng thật sự vô cùng cứng nhắc và sai lầm, tăng đá tuy nặng bằng hắn thật đấy nhưng vẫn không thể thay thế chính bản thân hắn được, đó chỉ là vật chết mà thôi. Cứ luyện tập như thế này, một ngày hắn còn chưa dám nhảy lên ngự kiếm thì lại thêm một ngày hắn dậm chân tại chỗ không tiến triển thêm được chút nào!

Nhận ra được điểm mấu chốt, Phong Nhựt phấn chấn hẳn lên, vội vàng quay về hướng lão già chấp tay nói: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm, văn bối cũng nhận ra được vài điều rồi!”

Thu Bôn Lôi Kiếm lại, Phong Nhựt lại bắt quyết điều khiển kiếm di chuyển như trước, cuối cùng để kiếm lơ lửng ổn định giữa không trung. Rồi một mặt hắn vẫn không chể kiếm quyết, mặt khác dùng sức đạp mạnh hai chân xuống đất nhảy lên không rồi đáp ngay trên thân Bôn Lôi Kiếm.

Có lẽ là do xung lực quá lớn lại đột ngột nên Bôn Lôi Kiếm liền bị đạp lệch sang một bên, còn Phong Nhựt thì không khá hơn mấy, ý niệm, kiếm quyết trong tay bị đánh tan, đầu óc choáng váng quay cuồng, và tất nhiên lẫn ùng ngã xuống đất!

Tuy bị rơi từ độ cao ba trượng xuống đất cũng không làm tên da dày như Phong Nhựt bị thương, nhưng cũng không tránh khỏi lấm lem, nhếch nhác một chút.

“Ai dà! Luyện tập cái này chẳng dễ tí nào cả!”

Nhưng Phong Nhựt không nản chí, pháp lực của hắn hiện tại còn đủ để rèn luyện rất nhiều lần, điểm duy nhất không ổn chính là ý niệm liên hệ với kiếm khí, do không kịp thay đổi kiếm quyết mà bị cắt đứt mất.

Cứ như thế luyện đi luyện lại vài chục lần Phong Nhựt đã miễn cưỡng không chế được lực nhảy cho hợp lý, không đến mức nhảy mạnh quá mà cắm đầu xuống đất, hoặc nhảy nhẹ quá mà trượt qua thân kiếm!

“Chà! Thật là vất vả!”

Lúc này Phong Nhựt lại xuất Bôn Lôi Kiếm ra một lần nữa, tròn tròn hai mắt, không dám thở mạnh, sau khi ngắm nghía kỹ càng, tin chắc không sai chỗ nào nữa, hắn liền dồn sức vào hai chân nhảy lên cao ba trượng, rồi phiêu phiêu đáp xuống chuẩn xác trên thân kiếm.

Khi Phong Nhựt đáp xuống, Bôn Lôi Kiếm chỉ rung nhẹ một cái nhưng vẫn giữ được trạng thái cân đối như ban đầu. Lần đầu tiên Phong Nhựt đứng được trên thân kiếm. Nhưng lúc này hắn lại đang hồi hộp muốn chết, không dám lơ là một chút nào, quả thật so với lần đầu tiên giết người còn căng thẳng hơn.

Nhưng hồi hộp thì hồi hộp, gấp gáp thì gấp gáp, Phong Nhựt vẫn liên tục bắt kiếm quyết không dám gián đoạn một chút nào, cứ như thế duy trì qua thời gian vài nhịp thở, hắn bắt đầu làm quen với cảm giác đứng trên Bôn Lôi Kiếm.

“Ha ha! Không dễ chút nào mà! Nhưng cuối cùng cũng có chút thành quả rồi!”

Hắn thở dài một hơi, bây giờ đã có thể đứng vững trên Bôn Lôi Kiếm, việc tiếp theo là phải thi triển kiếm quyết đi lên phía trước. Bước này vô cùng quan trọng, bởi vì nếu hắn thành thạo bước này thì hàng ngày chỉ cần không làm các động tác quá phức tạp là hắn có thể chính thức ngự kiếm phi hành dạo chơi được rồi!

Thận trọng từng tý một, đến thở cũng không dám thở mạnh, Phong Nhựt cẩn thận từng li từng tí khống chế lực pháp lực vận chuyển, mặt khác bất quyết điều khiển ý niệm ở thanh kiếm tiến lên. Ngay lúc hai luồng ý niệm và pháp lực hợp lại làm một, Bôn Lôi Kiếm dưới chân hắn bỗng rít lên “Véo” một tiếng rồi phi thẳng ra ngoài! Khiến quần nóng vội mà mang lấy nhục!

“Á! Bịch!”

Bôn Lôi Kiếm phóng nhanh làm Phong Nhựt mất thăng bằng ngã chổng vó xuống đất!

“Ha ha! Ha ha ha!”

Lúc Phong Nhựt đang lẫn lóc buồn thiu trên mặt đất, lão già tóc bạc ở phía đối diện lại mở mắt ra cười lên đắc chí!

“Ha ha! Thú vị! Buồn cười quá! Lão phu đã sống hai nghìn năm rồi mà đây là lần đầu tiên thấy trên đời này có chuyện thú vị như vậy, dưới gầm trời này còn có người nào ngu hơn người được nữa chứ?..”

Lồm cồm bò dậy, mặt dày như Phong Nhựt mà giờ này cũng đỏ hết cả lên, mặt mặt quá, hắn rõ ràng đã phạm vào một sai lầm vô cùng đơn giản, lại vội vã dùng toàn bộ kiếm quyết tiến lên phóng ra quá đột ngột, làm Bôn Lôi Kiếm không kiềm chế được mà phi ra, nếu không như vậy thì hắn đã không bị ngã lăn quay ra như bây giờ!

Không thèm để ý đến lão già đang ngồi cười nắc nẻ kia, Phong Nhựt vội vàng chạy tới rút thanh Bôn Lôi Kiếm đang cắm sâu vào vách đá ra, rồi đi tới quảng trường ở trung tâm tiểu cốc khoanh chân ngồi xuống, hôm nay trải qua một thời gian dài luyện tập. Pháp lực trong cơ thể hắn đã cạn sạch, cũng không còn cách nào xuất kiếm được nữa.

“Này! Nhóc con! Thích tới đây nói chuyện cùng lão phu không?” Lúc này lão già tóc bạc bỗng nhiên tỏ thái độ khác thường mà gọi Phong Nhựt đến nói chuyện.

Ngẩn ngơ sững sốt một chút, rồi hắn vẫn đi tới, đến khi còn cách lão già mười trượng mới đứng lại, nhưng trong lòng hắn bây giờ đang rất tò mò suy nghĩ, lão này hôm nay bị dở hơi à?

“Haha! Nhóc con, ngươi đang băn khoăn tại sao lão phu rất kỳ quái đúng không, thật ra ta và ngươi rất có duyên phận, bởi vì ta chính là Hòa Công Ngự Thủ đầu tiên của Kiếm Tâm Viện trông coi Kiếm Lư, và một đời vẫn làm cái chức này. Mà nhờ có ta ở đây mà chức Hòa Công Ngự Thủ bây giờ của ngươi mới nhẹ nhàng như vậy, cái bọn tiểu bối không biết gì toàn ngồi nói nhảm. Cái gì mà Hòa Linh Tuyền đã ổn định? Nếu không có lão phu ở đây trấn áp, thì bọn hắn đâu có được thoải mái như vậy chứ?”

Phụ họa theo những lời lão nói, ánh mắt màu xanh kỳ quái cũng tràn ngập vẻ khinh thường. Nhưng Phong Nhựt vẫn cảm thấy lạ, bởi vì nghe giọng nói của lão không có nhiều oán giận, thậm chí còn pha chút tự hào, vậy xiềng xích trên người lão từ đâu mà có? Không thể nào có chuyện tự bản thân lão khóa mình vào chỗ này được?

Phong Nhựt vừa nghĩ tới đây, lão bỗng nhiên quắc mắt lên, ánh sáng màu xanh tỏa ra, nhìn chăm chăm hắn rồi nói: “Nhóc con, ta đã quan sát ngươi trong vòng một năm qua, tuy thực lực của ngươi hơi thấp, nhưng lại vô cùng thích hợp làm chức Hòa Công Ngự Thủ này! Có hứng thú làm truyền nhân của lão phu không?”

“Hả!” Nghe được câu này xong, Phong Nhựt sợ hãi kêu lên một tiếng, hắn vốn chẳng có hứng thú gì với chức quan Hòa Công Ngự Thủ này cả, quanh năm suốt tháng bị nhốt tại chỗ này ai mà chịu cho được, cho nên hắn cấp tốc lùi về phía sau vài bước, vội vàng nói: “Đa tạ tiền bối ưu ái, nhưng thật sự vẫn bối không dám nhận, hơn nữa vẫn bối đã bãi sư rồi, tuyệt đối không thể bãi sư một lần nữa, kính mong tiền bối tha thứ!”

“Nói nhảm, sư phụ kia của ngươi chẳng lẽ hơn được lão phu sao? Đám tu sỹ bây giờ thế hệ sau không bằng thế hệ trước nhưng đều biết lo xa! Thôi được rồi, không bãi sư cũng được, nhưng việc chính thức làm Hòa Công Ngự Thủ chắc không có vấn đề gì chứ?” Lão già cười giảo hoạt nói.

“Ái! Thừa tiền bối, thực lực của vẫn bối vô cùng thấp kém, chỉ sợ không thể đảm đương nổi việc này!” Phong Nhựt lại vội vàng lùi về phía sau hai bước, trong lòng thầm nghĩ lão già này thật là cô quái, nhận chức Hòa Công Ngự Thủ chính là một cách khổ tu, hắn cũng không muốn mình bị một đồng xích sắt đâm vào người một chút nào hết.

“Ha ha, thực lực thấp kém không có quan hệ gì ở đây cả, điều quan trọng nhất... Ngươi thích hợp là được rồi! Mà ngươi biết chính thức làm Hòa Công Ngự Thủ là như thế nào chưa?” Lão già tóc bạc tất nhiên không thể dễ dàng buông tha Phong Nhựt được, tiếp tục nói.

“Ái! Thừa tiền bối, vẫn bối không rõ chính thức làm Hòa Công Ngự Thủ là thế nào, mà cũng không muốn biết, xin lỗi vì đã quấy rầy tiền bối tu luyện, vẫn bối xin cáo từ!”

Phong Nhựt nói xong liền quay người muốn chạy trốn, nhưng ngay lập tức nghe hai tiếng “rầm, rầm” vang lên, khóa sắt đã rơi xuống chặn ngay đường đi của hắn lại.

“Hừ! Không muốn biết, nói hay đấy. Ngươi đứng lại nghe lão phu nói xong rồi hẵng quyết định cũng không muộn!” Lão già tóc trắng không còn khách khí nữa quát lên.

Thấy mọi chuyện xoay ra như vậy, Phong Nhưộc cũng chỉ biết im lặng đứng lại, nhưng trong đầu hần lăm bầm thề, từ nay về sau nhất quyết không mò lại gần lão già cô quái này nữa.

“Chức Hóa Công Ngự Thủ chỉ là cách gọi của môn tông, thật ra nó không đại biểu cho chức vị nào cả, cũng chỉ có mấy tên đàn độn thiếu hiểu biết mới nghĩ như vậy, thật ra trong Tu Tiên giới, tên chính thức của nó là Tâm Luyện Giả!”

Khi lão giảng giải, hai mắt màu xanh trũng to, nhìn vô cùng kinh khủng!

“Ngươi biết Tâm Luyện Giả nghĩa là như thế nào không? Điều đầu tiên để có thể trở thành một Tâm Luyện Giả là phải biết dùng tâm niệm khắc trận pháp, điểm này ngươi phù hợp! Trong Tu Tiên giới, những tu sỹ bình thường chỉ có thể khắc một ít trận pháp cấm chế bình thường, nhưng đối với Tâm Luyện Giả lại khác, họ nắm giữ những trận pháp phức tạp có uy lực lớn. Ví dụ như tòa trận pháp đang phong ấn Hỏa Linh Tuyền đây có tên là Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận! Chỉ có Tâm Luyện Giả mới có thể bố trí pháp trận này!”

Nói đến đây, lão già tóc bạc chỉ tay về phía chín chín tám mươi một chuỗi kiếm khổng lồ ở cách đó không xa!

“Pháp trận này là do sư phụ của ta bố trí từ năm ngàn năm trước, lão nhân gia là một Tâm Luyện Giả, tòa Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận này là tâm huyết một đời của sư phụ, cũng là kiệt tác mà người ung ý nhất, nhưng có một điều đáng tiếc là uy lực của Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận quá lớn. Sau một thời gian, Hỏa Linh Tuyền ở phía dưới dường như hoàn toàn bị phong ấn chặt chẽ, đối với môn tông đây là một tổn thất rất lớn, cho nên cần có một cao thủ ngày đêm trông coi, cứ cách một khoảng thời gian lại tạm ngưng Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận, có như thế Hỏa Linh Tuyền ở phía dưới mới có cơ hội ngóc đầu lên được!”

“Mà những người như thế được môn tông gọi là Hóa Công Ngự Thủ, vốn việc này do các đại cao thủ trong Thượng Tam Viện thay phiên nhau đảm nhiệm. Nhưng về sau tại Khô Mộc Hải trong trận chiến với Thị Huyết Yêu Long, lão phu không để ý bị trúng Khô Mộc Chi Độc, tuy dựa vào pháp lực thâm hậu mà tạm thời áp chế được nó nhưng đó không phải là phương pháp có thể sử dụng lâu dài được. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì pháp lực khổ tu ngàn năm sẽ bị cắn nuốt không còn một mảnh, sẽ trở thành người thường. May mà về sau gặp được một vị cao thủ trên đường đi du ngoạn chỉ điểm, cuối cùng quyết định lấy độc trị độc, dùng Tiên Thiên Kim Sát khắc chế Khô Mộc Chi Độc, thế nhưng Tiên Thiên Kim Sát trên thế gian là vật vô cùng khó tìm, cho nên lão phu cắn răng liều mạng vào chỗ cát giấu Tiên Thiên Thủy Sát của tổ tiên môn tông lấy trộm, rốt cuộc chịu kết quả như thế này!”

Nghe lão già nói xong, Phong Nhưộc đã giải đáp được thắc mắc trong lòng lâu nay. Thì ra lão cũng không phải phạm vào tội ác tày trời gì, mà là một vị trưởng lão của Trần Thiên Tông, mà chuyện Tiên Thiên Thủy Sát có thể trung hòa được Khô Mộc Chi Độc cũng là lần đầu tiên hắn nghe thấy.

Lúc này lão già thở dài một tiếng, lại nói tiếp: “Lão phu tuy có thể giữ lại pháp lực, nhưng cũng mang theo một hậu quả rất xấu, đó là mỗi khi tức giận, máu huyết trong người sẽ mãnh liệt vận chuyển cuồng bạo, không thể khống chế nổi. Cho nên lão phu đành tự khóa thân thể mình tại nơi đây, thường ngày trông coi Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận! Nhưng cũng chính vì vậy mà tinh hoa của sư phụ ta không có có người nào kế thừa nữa! Bây giờ ngươi đã hiểu rõ mọi chuyện chưa?”

“À! Thì ra là thế, văn bối cũng hiểu được phần nào rồi!” Phong Nhưộc nhẹ gật đầu, nhưng lại nghi hoặc hỏi tiếp: “Tiền bối, trong Trần Thiên Tông có mấy vạn đệ tử, người muốn chọn lấy một tên để truyền thừa y bát cũng không phải là việc khó mà?”

“Hừ! Có thật là không khó không? Ngươi nghĩ Tâm Luyện Giả đơn giản thế à? Ai cũng có thể trở thành chắc.” Lão già lại trừng mắt lên. “Tại thời điểm này trong toàn bộ Thương Ngô Giới có tư cách vỗ ngực tự xưng là Tâm Luyện Giả không đến mười người. Hơn nữa cứ không phải biết dùng tâm niệm khắc trận pháp là trở thành Tâm Luyện Giả, đây chỉ là điều kiện đơn giản nhất mà thôi. Trong tông ta hiện tại chỉ có hai người có thể dùng tâm niệm khắc trận pháp, nếu như tính cả ngươi vào là ba. Tinh hoa của lão phu chỉ có thể truyền cho một trong ba người các ngươi, nên đừng tưởng lão phu không có lựa chọn nào khác mà phải cầu ngươi, chẳng qua hữu duyên nên ta cho ngươi một cơ hội thay đổi vận mệnh của mình!”

“Còn có hai người có thể khắc trận pháp bằng tâm niệm sao?” Nghe được chuyện này hắn thẫn thờ giật mình, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, chuyện này cũng là lẽ thường, dù sao có hai phương pháp khắc trận pháp, hắn có thể biết phương pháp dùng tâm niệm thì người khác cũng có thể dùng phương pháp này, chả có gì lạ cả.

“Như thế nào? Nếu như ngươi đồng ý, trước tiên lão phu sẽ nhận ngươi là đệ tử ký danh, sau đó truyền cho ngươi pháp quyết của tâm pháp cơ bản. Đồng thời lão phu cũng làm vậy với hai người còn lại, sau thời gian mười năm, người nào trong số các ngươi nắm giữ được nhiều phù văn nhất của Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận sẽ trở thành đệ tử chính thức của ta. Sau đó sẽ có cơ hội học tập Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận. Ngươi phải biết trận pháp này do sư phụ của ta bố trí xong trước khi phi thăng, uy lực của nó trong toàn bộ Tu Tiên giới không có gì có thể sánh được. Ngay bản thân lão phu cũng chỉ hiểu được hai thành ít ỏi của trận pháp này mà thôi, nếu ngươi có cơ hội nghiên cứu trận pháp này, không chừng tương lai có cơ hội phi thăng thành tiên cũng nên!”

“Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận?” Phong Nhưộc quay đầu nhìn tám mươi một chuỗi kiếm khổng lồ, nhưng trong lòng thì đang quay cuồng không ngừng, một năm nay hắn đã nhìn ngắm trận pháp này không biết bao nhiêu lần, thế nhưng từ đầu đến cuối không thể nhìn ra một chút manh mối nào hết. Hơn nữa hắn còn nghi ngờ không biết cái này có phải là trận pháp không nữa, bởi vì chín chín tám mươi một chuỗi kiếm kia không có biểu hiện gì khác lạ.

Nhưng hôm nay nghe được lời lão già tóc trắng này nói, hắn mới hiểu được sự cao siêu của trận pháp này. Bình tĩnh suy nghĩ, nếu nói hắn không có hứng thú thì thật là dối lòng, nhưng để được học tập Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận thì điều kiện lão già cũng đã nói rồi, hắn nhất định phải trở thành đệ tử ký danh của lão mới được!

Thầm than thở một chút, Phong Nhựt có chút chán nản lắc đầu. Hắn đã chính thức báỉ sư rồi, cho dù không biết lão quý sư phụ Mộ Hàn Yên của hắn sống chết ra sao nhưng một ngày là thầy, cả đời là thầy, làm sao hắn có thể làm những việc không có đạo nghĩa như thế này được? Cho dù đến bây giờ hắn mới chỉ nhận của Mộ Hàn Yên một cái Kim Phượng Thủ Trạc mà thôi!

Nhìn thấy Phong Nhựt lắc đầu từ chối, con mắt của lão già lại càng trừng lớn, lão nói khô cả cổ giảng giải cho hắn nghe lâu như vậy nghĩ chắc chắn hắn sẽ vui mừng mà chấp nhận, không ngờ tên nhóc con này lại từ chối!

“Vậy ngươi cứ ngay cho ta! Tồn nước bọt lão phu nói cả buổi!”

“Đa tạ tiền bối!” Phong Nhựt hướng phía lão già thi lễ một cái thật sâu, sau đó tâm tình phức tạp rời đi. Nhưng mới bước được mấy bước, hắn nhìn không nổi liền quay người lại hỏi: “Xin hỏi tiền bối, nếu như văn bối không làm đệ tử ký danh của ngài, lúc rồi rã có thể tự mình tìm hiểu Cửu Thiên Lưu Văn Tuyệt Trận một chút có được không?”

“Tự mình tìm hiểu?” Sau một giây sững sờ lão già lập tức cười lên ha hả. “Được, coi như hôm nay lão phu phục ngươi! Ngươi nghĩ mình là ai chứ? Không có khẩu quyết của trận pháp mà đòi tự mình tìm hiểu, ngay cả những Tâm Luyện Giả đương thời không có mấy người dám cuồng vọng như thế! Tốt, cứ thoải mái, ngươi cứ việc tìm hiểu!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 25: Trang Viện

Mặc dù không có cơ hội theo lão già nghiên cứu Cửu Thiên Lưu Văn Tuyệt Trận vô cùng lợi hại kia nhưng Phong Nhựt cũng không tiếc nuôi nhiều lắm. Bởi vì ngay như bản thân lão ta cũng chỉ hiểu được hai phần tinh túy của đại trận thì qua đó cũng có thể biết được việc học tập pháp trận này khó khăn đến dường nào. Cho dù hắn có thể dùng tâm niệm khắc trận nhưng cũng chưa đủ trình độ để làm những việc khó nhằn ấy. Với lại bây giờ thực lực của hắn còn quá thấp kém, chưa đủ để tự mình đương đầu với những cạm bẫy bên ngoài Tu Tiên giới cho nên điều quan trọng nhất bây giờ là tìm mọi cách rời khỏi Kiếm Lư, sau đó bắt đầu tiến hành Trúc Cơ.

Tại thời điểm này sau khi uống vào bốn miếng Đại Bồi Nguyên Đan thân thể hắn đã được cải tạo triệt để, pháp lực cũng dồi dào và tinh thuần hơn rất nhiều. Nhưng dù có thể đi chẳng nữa hắn vẫn chưa đủ pháp lực để thi triển Ngự kiếm thuật trong một thời gian dài, để tiến đến mục tiêu này điều đầu tiên cần đạt được là phải bước chân lên cảnh giới Trúc Cơ.

Hiện tại sau khi khôi phục lại lượng pháp thuật bị hao tổn hắn vẫn chăm chỉ luyện tập Ngự kiếm phi hành, đã có kinh nghiệm từ những lần vấp ngã trước nên việc luyện tập của hắn ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Hơn mười ngày sau Phong Nhựt đã có thể ngự Bôn Lôi Kiếm mà chậm rãi đi dạo vòng quanh tiểu cốc. Tất nhiên tốc độ phi hành của hắn cũng không hơn đi bộ là mấy, bởi vì nếu tăng tốc một chút hắn sẽ bị Bôn Lôi Kiếm hất cho úp mặt xuống đất không chừng.

Cũng không có gì lạ, bởi vì pháp lực hiện tại của hắn quá yếu, hơn nữa mối tương liên giữa hắn và Bôn Lôi Kiếm cũng chưa rèn luyện được bao lâu, cái này không thể vội mà phải đợi qua thời gian bồi đắp mới đạt được cảnh giới người kiếm tương thông. Lúc đó mới giải quyết được triệt để vấn đề này.

Tất nhiên nói thì nói vậy nhưng làm không dễ chút nào, ngay cả những đệ tử tinh anh của Thượng Tam Viện cũng không dám toàn lực phi kiếm nữa là hắn. Trong khu vực của môn phái không có gì nguy hiểm mới dám ngự kiếm nghênh ngang, còn nếu ra ngoài mà phải đi quãng đường dài thì hầu hết vẫn phải dùng đến linh thú phi hành.

Còn để chính thức ngự kiếm phi hành thì ít nhất phải có tu vi Kết Đan Kỳ mới được, lúc đó phi kiếm nhanh như chớp, lướt như gió lốc! Ngày đi vạn dặm!

Sau khi suy nghĩ kỹ và có đủ lòng tin vào bản thân mình, cuối cùng Phong Nhựt quyết định bay ra khỏi tiểu cốc. Quyết thì quyết còn thành công hay không thì hắn cũng không dám chắc!

Khi chắc chắn pháp lực của mình đã ở trạng thái cao nhất, Phong Nhựt niệm kiếm quyết sau đó nhảy lên thân kiếm, vô cùng từ tốn chậm rãi phi kiếm bay lên dọc theo vách đá. Vừa bay lên trước vừa tiến lên cao, việc này đối với hắn thực vô cùng nguy hiểm bởi vì hắn cũng chưa tập luyện được bao lâu, năng lực khống chế phi kiếm khi bay lên cao vẫn còn sơ sài lắm.

Nhưng làm gì cũng có hậu chước, sở dĩ hắn dám liều như vậy bởi vì đã có tính toán cả rồi, nếu không may mà rơi xuống thì hắn sẽ sử dụng Thập Trọng Thanh Ti bảm lấy vách đá rồi hạ xuống như đã từng làm.

Cứ như rậy mà chậm rãi vòng lên chẳng mấy chốc Phong Nhược đã lên cao được gần một trăm trượng, nhưng bây giờ hắn cũng đã tiêu hao hết một nửa pháp lực của mình. Mà càng lên cao pháp lực tiêu hao càng nhanh, nếu cứ đà này đi tiếp chắc chắn hắn sẽ không đủ pháp lực để bay lên hết vách đá.

Hắn cũng không dám sử dụng Thập Trượng Thanh Ti hay linh thú phi hành để đi nốt quãng đường còn lại, bởi vì dưới vách núi kia còn có lão già kia đang ngó nghiêng nhìn theo, nếu hắn ngang nhiên dùng phương pháp nào khác ngoài Ngự kiếm phi hành thì xác định chưa mò được lên vách đá đã ăn cái Xích Sắt Huyền Băng vào đầu rồi!

“Mà thôi! Liều vậy!”

Do dự một chút hắn quyết định không đi theo cách cũ nữa, ban đầu hắn vốn còn lo ngại nên vòng rộng ra chéch lên cao từng tý một cho an toàn nhưng cứ đi tiếp như thế này thì không ổn. Vì thế hắn thay đổi, bay dốc hơn, lên cao nhanh hơn, cách này sẽ làm cho mức độ tiêu hao pháp lực của hắn giảm đến mức thấp nhất, chỉ có điều mức độ nguy hiểm lại tăng lên, rất dễ làm hắn kiệt thì bay lên mà người thì ở lại.

Mạo hiểm như thế hắn cũng sợ hãi rùng mình, nhưng đâm lao thì phải theo lao thôi. Phong Nhược chỉ biết gắng kiên định giữ vững tinh thần mà sống chết lao lên. Hắn đã nhìn thấy đỉnh vách núi bị băng tuyết bao trùm kia rồi chỉ thêm chút nữa là đến nơi, nhưng pháp lực trong cơ thể cũng đã cạn đến những giọt cuối cùng chỉ sợ sẽ không có nốt được chặng cuối này. Mà hắn bây giờ đang dồn hết sức lực bắt niệm điều khiển kiếm quyết không thể móc Hoạt Lạc Tán ra uống được. Phải làm sao đây?

“Chậc! Thôi kệ! Nhắm mắt làm liều thôi, mong rằng lão già dưới kia phản ứng chậm một chút để cho mình có cơ hội nhảy lên!”

Cười gian mấy tiếng, Phong Nhược chuẩn bị tinh thần sẵn sàng mở niệm phong dơi quỷ cấp năm, đồng thời hắn điều khiển kiếm quyết đánh thẳng về hướng vách đá!

Trong chớp mắt, khi Bôn Lôi Kiếm sắc bén đâm sâu vào trong vách núi, Phong Nhược dậm lên kiếm mượn đà nhảy thẳng lên, hắn còn có ý kêu lên thảm thiết, sau đó liều lĩnh lao về phía trước, rồi xoay người tung mình lên cao ba trượng, đáp xuống đỉnh vách núi!

Nhưng khi chân mới chạm đất hắn liền cấp tốc nằm rạp xuống. Mà cũng ngay lúc này chợt nghe một tiếng :”Hừ!” lớn, rồi một luồng lực mạnh mẽ cuốn gió quét ngang trên đầu hắn, không cần nhìn cũng biết đó chính là Xích Sắt Huyền Băng.

“Trời ạ! Thật không thể lừa nổi lão quỷ này mà, ta bay lên thiếu có ba trượng thôi mà làm căng thế!”

Tuy trong bụng thì lăm lăm nhưng động tác của hắn không chậm chút nào, thừa dịp xích sắt lao qua chưa kịp vòng trở lại hắn liền nhảy vọt lên, mặc kệ Bôn Lôi Kiếm đang cắm trên vách đá nhanh chóng quay người vắt chân lên cổ chạy ra xa hơn trăm trượng.

“Hừ! Lần này coi như ngươi may mắn mà miễn cưỡng vượt qua khảo hạch. Nếu lần sau trong vòng mười nhịp thở mà không ngự kiếm lên được vách núi thì đừng trách lão phu không khách khí!”

Giọng nói ồm vang từ trong tiểu cốc truyền đến tai Phong Nhược. Rồi bỗng nhiên sợi xích sắt khổng lồ cuốn lấy thanh Bôn Lôi Kiếm rồi ném tới trước mặt hắn!

“Đa tạ tiền bối ưu ái!”

Cầm lấy Bôn Lôi Kiếm, Phong Nhược mừng hơn bất được vàng, vội hướng về tiểu cốc hét to một tiếng tạ ơn. Nhưng trong bụng hắn lại đang nghĩ thầm, lão già này tính báo thù chuyện hắn không chịu làm đệ tử ký danh của lão thì phải? Mười nhịp thở? Đùa cũng vừa phải thôi chứ, vách núi này cao hơn hai trăm trượng đó, ngay cả đệ tử tinh anh của Thượng Tam Viện muốn bay hết nhanh nhất cũng mất mười mấy nhịp thở, coi như hắn Trúc Cơ thành công cũng làm không nổi!

“Hà hà! Mặc kệ, hơi đâu mà nghĩ! Bây giờ đã đi ra ngoài được rồi, lúc nào thực lực tiến cao lên rồi hẵng tính sau!”

Nghĩ được thế Phong Nhược nhẹ cả người, không cần khôi phục pháp lực vội vàng chạy ra ngoài. Cách đây mười dặm có một sơn cốc hình chữ nhân, nơi đó là chỗ ở hằng ngày của đệ tử Kiếm Tâm Viện. Bây giờ hắn muốn đến đó tìm tên quản sự Kiếm Tâm Viện xin một góc nhỏ để yên tâm Trúc Cơ. Trước đây chính mồm lão đã nói chỉ cần hắn có thể Ngự kiếm phi hành bay ra khỏi tiểu cốc thì có thể hưởng một nửa quyền lợi của đệ tử Kiếm Tâm Viện!

Chẳng mấy chốc hắn đã chạy tới một sơn cốc không rộng lắm nhưng vô cùng yên tĩnh, từ xa nhìn lại thấy vô số trang viên nhỏ với nhiều loại kiểu dáng rải rác nằm trong cốc. Trong đó hầu hết các trang viên đã bị một đoàn hào quang màu vàng đỏ bao phủ, điều này thể hiện vùng đất này đã có chủ. Nhưng vẫn còn hơn mười trang viên chưa có ký hiệu đó.

Đây cũng một phần do số lượng đệ tử của Kiếm Tâm Viện ít nhất trong Thượng Tam Viện. Theo như lời tên quản sự nói trong danh sách đăng ký chưa tới ba trăm người, mà trong số những người này có hơn một nửa là đang ở chỗ khác hoặc đang thi hành nhiệm vụ ở Ngũ Hành Giới, non nửa còn lại thì đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện làm các loại nhiệm vụ, còn lại số ít thì ở lại môn phái tiềm tu.

Ngoài những đệ tử chính thức ra còn có hơn trăm tên có danh phận đệ tử dự bị như Phong Nhược, những người này chủ yếu quản lý một ít việc vặt thường ngày của Kiếm Tâm Viện, ví như sửa sang nhà cửa kiến trúc, sắp xếp lại đồng tài liệu Tu Tiên. . . , nói tóm lại là phục vụ cho các đệ tử chính thức.

Tất nhiên, nói là đệ tử dự bị nhưng thực lực mạnh hơn đám đệ tử ở Hạ Tam Viện nhiều, cơ bản đều có tu vi Trúc Cơ kỳ, không chừng cũng chỉ có mỗi Phong Nhược là tu vi Luyện Khí hậu kỳ cũng nên.

Mặt khác những tên đệ tử dự bị hàng năm đều có cơ hội để chính thức bước chân vào Kiếm Tâm Viện, đó là thông qua đợt khảo hạch hàng năm, nhưng chỉ có một danh ngạch thôi nên lần nào khảo hạch cũng vô cùng thảm thiết.

So sánh với Linh Sơn Viện với Hạc Minh Viện thì ở đây khó vào hơn rất nhiều, vì ở Linh Sơn Viện có năm cái danh ngạch, còn ở Hạc Minh Viện có ba cái. Bởi vậy đệ tử chính thức ở hai viện kia cũng nhiều hơn, thế nên nếu nói về số lượng đệ tử thì Kiếm Tâm Viện thua kém rất nhiều so với hai viện còn lại!

Nhưng được cái này thì mất cái kia, tuy không đông nhưng đệ tử chính thức của Kiếm Tâm Viện có thực lực vô cùng mạnh, không cần nói đâu xa, trong đám đệ tử Trúc Cơ kỳ, Chu Vũ chính là người xếp hạng nhất trong Trấn Thiên Tông!

Từ nơi này nhìn xuyên qua mấy cái trang viên trong sơn cốc có thể thấy ở xa xa có năm tòa cung điện cực lớn nối tiếp nhau, những tòa cung điện này đều bị lớp lớp tuyết phủ trắng xóa, từ xa nhìn lại cảm nhận được một không khí vô cùng trang trọng, tự cao tự tại.

Đó là nơi cao tăng của Kiếm Tâm Viện xử lý công chuyện. Nhưng thực tế cao tăng của Kiếm Tâm Viện cũng không ở chỗ này, bởi vì bọn họ không thêm quản những việc vặt của đám đệ tử như hần!

Đi vào đại điện thứ nhất, Phong Nhượng trực tiếp đi vào Thiên Điện ở bên cạnh, trong này không cảm giác có chút lạnh giá nào mà ấm áp ôn hòa như mùa xuân. Lúc này có một bóng người mặc trang phục thư sinh nho nhã đang ngồi ở ghế thái sư nhắm nháp linh trà, không ai khác chính là tên quân sự Kiếm Tâm Viện đã mang Phong Nhượng đến Kiếm Lư một năm về trước.

“Bái kiến quân sự sư huynh!”

Phong Nhượng đứng ở cửa điện thì lễ rồi nói.

“Ồ?” Tên quân sự ngạc nhiên một chút, sau một lát mới nhận ra Phong Nhượng.

“Sao lại là ngươi? Làm sao ngươi có thể đi ra được?...”

“Bẩm quân sự sư huynh, tất nhiên là đệ Ngự kiếm phi hành mà ra rồi!”

Phong Nhượng trả lời nhàn nhạt.

“Cái gì? Ngươi nói là ngươi đi ra bằng Ngự kiếm phi hành sao? Thật sự ngươi không sử dụng phương pháp nào khác à?” Tên quân sự Kiếm Tâm Viện ngạc nhiên nói, dường như không thể tin vào những lời Phong Nhượng mới thốt ra.

“Quân sự sư huynh đừng đùa tiểu đệ nữa, huynh cho rằng ta có cơ hội sử dụng những phương pháp khác hay sao?” Phong Nhượng bình tĩnh nói nhưng trong lòng vô cùng bất mãn và khinh thường, thẳng này thể nào mà nghĩ hần dùng phương pháp khác mò ra chứ, cho dù quả thật hần còn thiếu ba trọng đi nữa nhưng mà vẫn là Ngự kiếm phi hành đẳng hoàng, nói thế này thì bôi nhọ hần quá!

“À, vậy thì tốt rồi, tốt rồi...” Tên quân sự Kiếm Tâm Viện bây giờ đã bình tĩnh lại, không còn thất thố nữa, lập tức nói :“Vậy bây giờ Phong Nhượng sư đệ định từ chức Hóa Công Ngự Thủ để quay về Hạ Tam Viện hay tiếp tục ở lại nội viện đây?...”

“Tất nhiên là tiểu đệ muốn ở lại bốn viện rồi!...” Phong Nhượng không cần nghĩ ngợi lập tức trả lời, khác biệt giữa Thượng Tam Viện và Hạ Tam Viện là rất lớn, chỉ riêng về trợ cấp hàng năm của Thượng Tam Viện thôi cũng đã đủ làm đám đệ tử của Hạ Tam Viện thèm đỏ mắt rồi!

“Ha ha! Ý chí của Phong Nhượng sư đệ không nhỏ tí nào nhì!” Tên quân sự cười ha ha một cái đầy thâm ý rồi nói tiếp :“Tuy có thể ở lại bốn viện là chuyện tốt, nhưng khảo hạch hàng năm lại không dễ thông qua một chút nào, ta nhắc trước để sư đệ chuẩn bị sẵn tâm lý!”

Nói xong hần tiện tay lấy từ trên mấy cái giá cách đó không xa một con Phong Hành Chi Hạc đưa cho Phong Nhượng, rồi giảng giải:“Theo quy củ của bốn viện, hàng năm đệ tử dự bị được trợ cấp bằng ba phần so với đệ tử chính thức. Tính ra mỗi năm đệ tử được nhận một ngàn khóa Ngũ hành thạch cấp thấp, năm khóa hạ phẩm Ngũ hành thạch, một trăm phần tài liệu Tu Tiên cơ bản, hai mươi khóa Chỉ Huyết Đan, mười khóa Vạn Linh Đan, một tấm phù triệu cấp thấp, còn có ba lần được đi vào Trấn Thiên Các, và đương nhiên được nhận một trang viên trong Huyền Tự Hào hoặc Hoàng Tự Hào. Không biết Phong Nhượng sư đệ chọn trang viên ở nơi nào đây?”

Nghe tên quân sự Kiếm Tâm Viện thao thao bất tuyệt một hồi, tuy Phong Nhượng đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng cũng thầm giật mình không thôi. Hần không nghĩ rằng trợ cấp hàng năm của đệ tử Thượng Tam Viện lại nhiều như vậy! Mà đây mới chỉ dành cho đệ tử dự bị thôi đấy, nếu là đệ tử chính thức thì còn nhiều đến thế nào nữa đây?

“À! Xin mạo muội hỏi quân sự sư huynh, trang viên ở Huyền Tự Hào có khác gì với trang viên ở Hoàng Tự Hào không?”

“Đương nhiên là có, tất cả trang viên mà bốn viện sở hữu chia làm bốn loại : Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Trong đó trang viên chữ Thiên và Địa dành cho đệ tử chính thức ở, còn hai loại kia dành cho đệ tử dự bị. Nếu ở Huyền Tự Hào thì linh khí dồi dào hơn, nhưng ở mỗi tòa trang viên có năm đệ tử dự bị ở, còn bên Hoàng Tự Hào linh khí kém hơn một chút, tu luyện sẽ không được tốt, nhưng mỗi người được chọn một tòa, rất yên tĩnh không bị ai quấy rầy! Phong Nhượng sư đệ muốn chọn loại nào?”

“À! Vậy cho đệ chọn trang viên bên Hoàng Tự Hào đi!...” Phong Nhượng cũng không cần suy nghĩ nhiều lập tức trả lời, bởi vì một nơi càng vắng vẻ yên tĩnh thì đối với hần lại càng thích hợp.

“Vậy thì tốt rồi, đệ đến chỗ có số mười chín màu vàng nhé!...” Tên quân sự Kiếm Tâm Viện nghe được lựa chọn của Phong Nhựt thì lại cười một cách cổ quái, sau đó tiện tay đem trợ cấp một năm cho Phong Nhựt, cuối cùng lại lấy ra một con Phong Hành Chi Hạc nữa.

“Phong Nhựt sư đệ cứ đi theo con hạc giấy này là đến chỗ trang viên thứ mười chín! Hi vọng khảo hạch sang năm ta lại gặp nhau!”

“Vậy đệ xin đa tạ quân sự sư huynh!” Phong Nhựt cũng không thêm đề ý nụ cười cổ quái trên miệng tên quân sự Kiếm Tâm Viện, im lặng cầm Phong Hành Chi Hạc bước ra khỏi Thiên Điện, vung tay lên thả hạc giấy ra rồi theo nó mà bước đi.

Nhưng đi một lát hân mới cảm thấy có chỗ không ổn, con hạc giấy không dừng lại ở sơn cốc hình chữ nhân mà lại lướt qua rồi hướng về phía vách núi xa xa bay tiếp. Vách núi này chính là sườn núi phía nam của Tiếp Thiên Phong, dưới vách núi là vực sâu vạn trượng.

Phong Nhựt lẻ lết đi theo con hạc giấy hơn nửa canh giờ mới đến nơi. Đến nơi xong lại há mồm tròn mắt, cái trang viên số mười chín nằm đúng ngay trên vách núi, bước mấy bước là đến mép vực nhìn vô cùng chơi vơi. Có trời mới biết tại sao Kiếm Tâm Viện lại phái người đến đây xây dựng trang viên, không những thế cái trang viên này đã rách nát như ổ chuột, có lẽ mấy trăm năm nay không ai thêm đến đây ở!

“Mẹ hân chứ! Thảo nào thoải mái thế!”

Phong Nhựt nhìn gió lốc gào thét trên đỉnh núi rồi đi một vòng ngoảnh nghiêng cái trang viên tan hoang. Nhưng càng nhìn lại càng nản càng bức bối, trang viên này so với chỗ dưới Tiếp Thiên Phong còn tàn tạ hơn, tường viện đổ nát còn lại một đồng đá xanh rêu mốc, nhìn chỉ thấy mấy cái móng tường chơ vơ.

Không gian bên trong may mà cũng rộng rãi, sân nhỏ dường như được lát bằng loại đá gì đó rất quý, ngoài ra còn có một tòa lầu nhỏ được trang trí khá cầu kỳ, chắc hẳn lúc mới xây dựng chỗ này cũng khá đẹp.

Nhưng qua năm tháng, mái nhà ở tầng lầu thứ hai đã bị gió thổi bay mất rồi, bên trong còn một đồng băng tuyết chất dày, chỉ có thể dùng được một tầng ở dưới nữa mà thôi.

“Chà chà! Nhìn qua chắc chủ nhân trước kia cũng trang viên này cũng có chút địa vị đây!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 26: Bộ Xương Linh Thú

Lục lợi kiểm tra trang viên một lát, Phong Nhựt chỉ muốn quay trở lại chửi bới tên quân sự Kiếm Tâm Viện một trận cho bồ tức vì cái ổ chuột này thế thâm hết chỗ nói!

Nhưng thôi, dù sao hân cũng không quan tâm đến vấn đề này lắm, chỉ cần không có người quấy rầy hân tu luyện là tốt rồi, huống chi ở đây ngoại trừ việc gió núi đêm ngày gào thét thấu xương ra thì phong cảnh cũng khá đẹp.

Nhưng nếu muốn ở đây một thời gian lâu dài thì vẫn phải bỏ chút công sức xây dựng lại nơi này mới được. Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là phải bố trí một tòa pháp trận phòng ngự vững vàng, mà bây giờ hân không muốn bố trí Chính Phấn Như Sơn Trận Pháp nữa bởi vì năng lực phòng ngự của pháp trận này không cao. Bình thường thì không nói nhưng trong khoảng một năm tiếp đây là thời gian trọng yếu nhất trong quá trình hân đánh sâu vào bình cảnh Trúc Cơ kỳ, cho nên tuyệt đối không thể qua loa đại khái được!

Vì thế Phong Nhựt có ý định bố trí một tòa Chính Phấn Cửu Tinh Trận Pháp !

Nhưng muốn bố trí loại trận pháp này ít nhất cần sáu mươi tư viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, mà trong tay hân hiện giờ mới có được mười hai khóa, còn lâu mới đủ.

Thế nên mục tiêu hàng đầu được đặt ra trước mắt là kiếm đủ sáu mươi tư viên Ngũ hành thạch hạ phẩm!

Hân tự tin sẽ có cách thu thập đủ số lượng Ngũ hành thạch hạ phẩm này bởi vì hiện tại tài sản của hân rất phong phú. Lúc trước, khi đánh chết Điều Hưng và Mạc Ngôn hân đã lấy được hai thanh kiếm khí cấp bốn, ngoại trừ chuỗi Bôn Lô Kiếm hân đang sử dụng ra thì vẫn còn thừa một thanh có thể bán!

Còn nữa, ngày đó ở chỗ động quật dưới mặt đất Khô Mộc Hải hân cũng kiếm được một đồng xương linh thú, chắc cũng sẽ bán được giá cao, bởi vì lúc kiểm tra hân biết rằng tất cả các bộ xương này đều là linh thú từ cấp sáu trở lên.

Lần này ra khỏi tiểu cốc hần còn tính toán xử lý sạch mấy trăm con doi cấp bốn đang nằm trong Phong ấn hoàn. Đám doi này đều là thuộc hạ của con doi quý cấp năm, ngày trước hần thu phục tên thủ lĩnh nên đã rước theo được một đồng lâu la này!

Vốn hần vẫn nghĩ rằng đây là một chuyện tốt nhưng bây giờ mới nhận ra mọi chuyện không đơn giản như vậy. Mỗi con doi cấp bốn trong vòng một tháng xoi hết một viên Ngũ hành thạch cấp thấp, mấy trăm con vị chi là mấy trăm viên, cho dù hiện tại hần cũng có chút của cải nhưng vẫn chịu không nổi sự tốn kém này.

Mà quan trọng hơn khẩu phần mỗi tháng một viên Ngũ hành thạch cấp thấp cũng chỉ đủ để duy trì cho chúng không bị chết đói mà thôi chứ không thể phát triển thêm được nữa!

Vì thế sau nhiều lần đắn đo suy nghĩ Phong Nhưộc cũng đành cắn răng quyết định bỏ chúng đi, bởi vì nếu cứ tiếp tục tình trạng này chẳng những sẽ làm hần táng gia bại sản mà còn hủy hoại mất tương lai tiến cấp của đám doi cấp bốn!

Ban đầu hần định bán sạch hết đám doi này đi, dựa theo giá cả hiện tại mỗi con ít nhất cũng được hơn hai nghìn viên Ngũ hành thạch cấp thấp, bán mấy trăm con là được hơn mười vạn viên rồi!

Thế nhưng làm vậy thì thất đức quá, dù sao đi nữa hần cũng đã xác định bồi dưỡng con doi cấp năm làm linh thú phi hành về lâu về dài, nếu thẳng tay bán hết đám thủ hạ trung thành của nó đi thì không ổn chút nào!

Vì thế phương pháp đơn giản nhất là thả hết ra cho bọn chúng tự lực cánh sinh, tuy nơi này là Tiếp Thiên Phong giá lạnh nhưng dù sao mấy con doi này cũng là linh thú cấp bốn có lẽ vẫn chịu đựng được sự khắc nghiệt này, tất nhiên là với điều kiện đừng có đại đột đi chọc vào đám người của Trần Thiên Tông!

Nhưng bây giờ Phong Nhưộc bất ngờ tìm được một chỗ rất thích hợp cho bọn chúng sinh sống, chính là nơi hần mới đặt chân đến đây. Chỗ sườn núi phía nam Tiếp Thiên Phong này toàn vách núi dựng đứng cao ngàn vạn trượng cho nên đám môn nhân đệ tử của Trần Thiên Tông dù có biết Ngự kiếm phi hành hay dùng tọa kỵ linh thú cũng rất hiếm khi mò đến vùng khi ho có gây náo.

Khó cho người thế mà lại hợp cho doi, địa hình hiểm trở như thế quá phù hợp với cuộc sống của bọn chúng, ban ngày tự kiếm lấy cái hốc đá nào chui vào ngủ, ban đêm lại mò ra săn bắn, cứ vậy sẽ vô cùng thoải mái.

Sau khi ra quyết định hần không chần chừ nữa liền gỡ phong ấn thả hết đám doi cấp bốn và cả con doi quý cấp năm ra, chúng mới ló mặt ra ngoài đã run cầm cập vì thời tiết giá lạnh.

"Mang chúng xuống dưới!"

Đứng trên vách núi Phong Nhưộc phát tay chỉ xuống dưới, hần hoàn toàn tin rằng doi quý cấp năm sẽ hiểu được ý của hần, bởi vì sau một thời gian gần gũi biến hiện của tên này rất tốt, thông minh hơn cả Ngân Giáp Thiên Thủ. Mà điều quan trọng hơn là bản thân nó cũng biết lo lắng cho đám lâu la của mình.

Quả nhiên doi quý cấp năm sau khi kêu lên hai tiếng “Chít, chít...” liền dẫn đầu bay xuống vách núi phía dưới, đám thủ hạ cũng không dám chậm trễ vội vàng lũ lượt kéo theo.

Ngơ ngẩn nhìn chúng nó bay khuất, Phong Nhưộc đau lòng muốn chết, đây là những trợ thủ vô cùng có ích trong chiến trường a! Đáng tiếc hần không đủ sức để bồi dưỡng bọn chúng, chỉ nhìn Ngân Giáp Thiên Thủ kia là đủ hiểu, bản thân nó là dị thú có thiên phú tu luyện vô cùng tốt nhưng để nó tiếp cấp bốn hần đã phải bỏ ra cái giá rất lớn. Ngũ hành thạch cấp thấp nó coi như đồ ăn vặt gặm không biết bao nhiêu mà kể, săn giết được con linh thú nào cũng để xác cho nó ăn, cuối cùng còn phải cho nó hưởng tác dụng của Mộc Linh Tinh mới có thể tiến cấp, sướng hơn cả chủ rồi!

Một con linh thú đã làm hần hao tổn của cải tâm tư như thế, nếu là hai con hần có thể gắng gượng mà miễn cưỡng duy trì được, nhưng nếu thêm con nữa hần đã chịu không nổi rồi chứ đừng nói tới mấy trăm con!

"Các ngươi đi đi! Đừng trộm gà trộm chó làm chuyện xấu, nhớ là đừng có lòn vờn nhiều! Nếu để người khác bắt được ta sẽ không đi cứu các ngươi đâu, tự lo lấy thân nhé!"

Phong Nhưộc đứng ở vách núi cao vạn trượng hò hét một trận như mẹ dặn con đi lấy chồng trong lòng mới thoải mái được một chút.

"Thôi, đi đã! Ra ngoài bán ít đồ, hy vọng có thể gom đủ sáu mươi tư viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, nếu không đủ chắc phải đi nhận nhiệm vụ!..."

Làm bầm nói một mình, Phong Nhưộc cúi bước về phía chân núi Tiếp Thiên Phong. Hôm nay hần muốn đi Cháp Sự điện phía bên phải ở giữa sườn núi, đầu tiên đem bán hết đồng xương linh thú đã, còn chuỗi kiếm khí cấp bốn của Điều Hưng thì không bán ở chỗ này được, chắc phải đi phiên chợ Tu Tiên cách xa đây mấy ngàn dặm.

Sau thời gian tầm một nén nhang, hần chợt nghe thấy trên đầu có tiếng gió phát qua “Vù..vù..”. Giật mình ngẩng đầu nhìn lên thì ra doi quý cấp năm đã quay về.

"Bỏ trí mọi việc xong rồi chứ? Về sau nếu không có chuyện gì thì ngươi cứ việc đi gặp bọn chúng, còn nữa, nhớ nhắc nhở chúng rằng không được chủ động công kích tu sỹ, nếu không sẽ rước họa vào thân đấy!..."

Cũng không quan tâm nó hiểu hay không, hần vẫn căn dặn doi quý cấp năm một trận chán chê rồi mới phong ấn nó lại.

Phong Nhựt lầm lũi đi xuống, khi đến quảng trường của Cháp Sự điện hần có cảm giác thật sự kiêu ngạo và hãnh diện. Ngày xưa lúc hần mới bước chân tới đây không ai thèm để ý, muốn đi vào trong đại điện cũng phải chen lấn chui lủi mà vào, nhưng bây giờ đã khác rồi, chỉ cần nhìn thấy lệnh bài thân phận màu đỏ hần đang đeo bên hông hầu hết đám đệ tử Hạ Tam Viện phía trước đều tự động tránh đường cho hần đi. Sau đó đủ loại ánh mắt từ khiếp sợ, nghi ngờ, khinh bỉ, nịnh nọt, tức giận... đều chăm chú nhìn về phía hần!

Lẽ dĩ nhiên không ai có thể nghĩ tới một tên nhóc con chưa đạt cảnh giới Trúc Cơ kỳ như hần mà có thể được gia nhập Thượng Tam Viện dù chỉ với thân phận đệ tử dự bị.

Đối với tình huống này hần cũng không rảnh mà để ý nhiều, chỉ im lặng bước về phía Cháp Sự điện phía bên phải, đây là nơi Trần Thiên Tông mua bán các loại vật phẩm Tu Tiên cùng các loại vật phẩm thường gặp khác. Cũng giống Cháp Sự điện phía bên trái ở đây vô cùng rộng rãi, xung quanh đại điện có bố trí ba mươi hai cái đài cao, đằng sau mỗi đài có năm tên đệ tử chấp sự phụ trách việc mua vào bán ra các loại vật phẩm.

Ba mươi hai cái đài cao này cũng phân chia nhau ra cụ thể, không thuộc cùng một viện nào cả.

Ví như mười lăm cái đài cao bên trái thuộc về Hạ Tam Viện, mỗi viện sở hữu năm cái, mà đệ tử chấp sự quản lý đằng sau cũng của viện nào lo phần viện ấy. Sau khi bọn hần xong việc ở đây thì lập tức quay trở về viện của mình, số vật phẩm thu mua được chia làm hai phần. Một phần phân chia cho các đệ tử, đó là trợ cấp, còn phần còn lại làm nguyên liệu cho đệ tử trong viện rèn luyện chế tạo thành các vật phẩm Tu Tiên, cuối cùng lại đem các vật phẩm đó đến đây bày bán!

Cũng nhờ quá trình luân chuyển như vậy nên vật phẩm bán ra tại đây hầu hết đều có giá thấp hơn bên ngoài phiên chợ, đồng thời cũng thu mua tài liệu cao hơn giá bên ngoài một chút. Vì thế nên Cháp Sự điện phía bên phải luôn luôn ở tình trạng chen chúc, náo nhiệt.

Về phần mười lăm đài cao phía bên phải thuộc về Thượng Tam Viện, bên đó có thể coi là các quầy hàng cao cấp, bình thường cũng không thêm mua vào các loại vật phẩm Tu Tiên có cấp bậc thấp, phổ thông, theo đó những vật phẩm bán ra cũng rất tốt và tất nhiên là có giá trên trời! Phần lớn đệ tử của Hạ Tam Viện đều không dám bén mảng đến đó giao dịch, có lẽ chỉ cần mua một kiện pháp khí thôi cũng đủ làm cho bọn hần tiêu sạch của cải tích góp trong vòng mấy năm trời mất rồi!

Ngoại trừ ba mươi cái đài cao ở hai bên đại điện, ở giữa còn có hai cái đài rất lớn khác, hai cái đài cao này không thuộc về Trần Thiên Tông mà do lưỡng đại thương hội nắm giữ, ở chỗ này cần bất cứ loại tài liệu gì cũng có, điều quan trọng là có đủ Ngũ hành thạch hay không mà thôi, hầu hết các loại vật phẩm với đẳng cấp khác nhau trong Tu Tiên giới đều có thể mua được tại nơi này!

Phong Nhựt sau khi đi dạo một vòng quyết định không đi về phía mười lăm cái đài cao bên trái nữa bởi vì chỗ đó có quá nhiều người chen chúc. Rất nhiều đệ tử Hạ Tam Viện đều mang một đồng lớn linh thú cấp hai cấp ba đến đây trao đổi vật phẩm, rồi các loại tài liệu chế tạo vũ khí, các loại linh dược cấp thấp như Chi Huyết Thảo... Hần liếc qua một chút mà choáng váng cả đầu óc, thực ra những vật phẩm cấp thấp này đối với hần từ lâu không có tác dụng gì nữa rồi!

Vì thế hần mò qua chỗ những quầy hàng của Thượng Tam Viện, bên này rất ít đệ tử Trần Thiên Tông mua bán.

"Mấy vị sư huynh xem thử hàng đi!"

Phong Nhựt dừng lại ở một cái đài cao của Linh Sơn Viện rồi lấy ra một bộ xương có phẩm chất kém cỏi nhất trong đồng xương linh thú mà hần có. Bởi vì về phương diện này hần rất thiếu hiểu biết và kinh nghiệm, chẳng những không thể nhận ra các loại xương cốt linh thú có phẩm chất chính xác như thế nào mà lại càng không thể xác định đồng xương này của những loại linh thú gì, giá trị bao nhiêu? Cho nên lần này hần đem ra một bộ thăm dò trước xem sao.

Lúc này năm tên đệ tử chấp sự trông quầy hàng này đều nhàn rỗi, nhìn thấy Phong Nhựt chỉ có tu vi Luyện Khí hậu kỳ mà đã có thân phận đệ tử dự bị của Kiếm Tâm Viện cũng hơi giật mình ngạc nhiên, nhưng bọn hần đã được phân công đứng ở chỗ này chứng tỏ cũng không phải hạng tầm thường nên dù thắc mắc nhưng cũng không biểu hiện ra bên ngoài một chút nào.

Nhưng đến khi Phong Nhựt lấy ra bộ xương linh thú đặt ra trước mắt thì cũng không thể nhìn được nữa mà ồ lên kinh ngạc. Một tên dường như là người có kinh nghiệm nhất trong đám đệ tử chấp sự ở đây bước lên, nhìn chăm chú bộ xương hồi lâu rồi mang một vẻ mặt kỳ quái nói: "Đây là xương của linh thú Âm Dạ Tử Ly cấp sáu, linh thú này chạy nhanh như gió lốc, vô cùng linh hoạt, bình thường ngay cả Ngự kiếm thuật cũng không đuổi kịp mà đã thương nó, hơn nữa linh thú này còn am hiểu pháp thuật phóng ra Lãnh Phong đao, có thể lấy mạng người ta trong vòng trăm trượng, thực lực tương đương với tu sỹ Trúc Cơ trung kỳ, linh thú này là do sư đệ săn giết sao?"

"Âm Dạ Tử Ly? Linh thú cấp sáu? Thực lực tương đương với tu sỹ Trúc Cơ trung kỳ, lợi hại như vậy sao?" Phong Nhựt thăm than thở nhưng bên ngoài mặt thì cười cười ngai ngùng nói: "Sư huynh nói đùa rồi, bộ hài cốt này đệ nhặt được trong hang của một con linh thú, sư huynh xem đệ có khả năng săn giết chết linh thú bậc này sao?..."

Nghe được lời Phong Nhựt giải thích sắc mặt của năm tên đệ tử chấp sự mới giãn ra được một chút, bởi vì ngay cả với tu vi Trúc Cơ sơ kỳ bọn họ mà gặp phải Âm Dạ Tử Ly cũng xác định chết chắc rồi, linh thú này chính là dị thú!

"Ha ha, sư đệ thật là may mắn đó! Làm chúng ta vô cùng ngưỡng mộ! Thế này nhé! Bởi vì đây chỉ là một bộ xương khô của Âm Dạ Tử Ly thôi nên giá trị sẽ bị giảm đi nhiều, chúng ta trả cho đệ hai viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, đệ xem có được không?..."

Tên đệ tử chấp sự cười ha ha nói.

“Ai! Hai khóa Ngũ hành thạch hạ phẩm sao?” Phong Nhựt giật mình không ít, suy nghĩ trong đầu loạn cào cào lên, nhưng lập tức hấn lấy lại bình tĩnh. Giá tiền cao như thế trước khi đi bán hấn cũng không dám nghĩ đến, phải biết rằng hấn có rất nhiều xương cốt của linh thú, ngoài trừ số nhất được trong động quật ra còn có một đồng lớn lấy được ở trong Phong ấn hoàn nữa, ước chừng hơn trăm bộ. Mặc dù hấn không có kinh nghiệm để biết rõ ràng cụ thể từng loại một nhưng vẫn nắm được đại khái phẩm chất của những bộ xương khô này!

Bộ xương của Âm Dạ Tử Ly có thể coi thuộc loại phẩm chất kém cỏi nhất trong đám này rồi, nếu như dựa theo giá tiền tên đệ tử chấp sự đưa ra mà tính toán, thì chẳng phải bỗng nhiên hấn có mấy trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm sao?

Nhìn thấy Phong Nhựt không nói năng gì, vẻ mặt của tên đệ tử chấp sự đã không còn giữ được sự bình tĩnh như trước nữa, hấn hít nhẹ một hơi rồi nói với Phong Nhựt: “Sư đệ còn chê ít hay sao? Vậy là sư đệ không hiểu rồi, nếu như có bộ xác trọn vẹn của Âm Dạ Tử Ly thì ít nhất có giá hai mươi viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, nhưng đây chỉ là một đồng xương khô mà thôi, hay là thế này đi, sư huynh trả cho đệ thêm năm mươi viên Ngũ hành thạch cấp thấp nữa nhé, đồng ý chứ?...”

“Hà, thêm... thêm năm mươi viên Ngũ hành thạch cấp thấp? Được, cứ theo lời sư huynh đi!” Phong Nhựt vui mừng hớn hở đẩy bộ xương về phía tên đệ tử chấp sự, rồi nói tiếp: “Nhưng ta vẫn còn mấy bộ xương linh thú nữa, các vị sư huynh có muốn xem qua một chút không?”

“Đệ còn có sao? Chẳng lẽ thấy cùng một chỗ với bộ xương Âm Dạ Tử Ly à?...” Năm tên đệ tử chấp sự không giữ bình tĩnh được nữa, ánh mắt sáng lấp lánh chăm chú nhìn Phong Nhựt không rời.

“Ha ha! Mấy vị sư huynh quả nhiên tuệ nhãn như đuốc!” Phong Nhựt cười khề một cái rồi lấy từ trong thắt lưng trữ vật ra bốn bộ xương linh thú có phẩm chất tốt hơn Âm Dạ Tử Ly một chút!

“Ôi trời ơi! Đây không phải là xương của Phi Thiên Linh Hồ cấp sáu hay sao? Còn đây phải chăng là Dạ Kiêu cấp sáu? Cốt Hi cấp sáu nữa... đây... đây là là Bò Cạp Vương cấp bảy? Tất cả đều là dị thú cường đại mà! Sư đệ ngươi sao mà có thể may mắn đến mức như vậy chứ, cái huyết động linh thú đó ở chỗ nào vậy hả đệ? Ta trả cho đệ mười viên Ngũ hành thạch hạ phẩm nữa, đệ đem ta đến chỗ đó nhé?”

Tên đệ tử chấp sự đứng đầu kích động đến nỗi toàn thân run rẩy, mồ hôi to mắt trợn ngược, sống đến bây giờ mà đây là lần đầu tiên hấn tận mắt thấy xương cốt của những linh thú cấp cao đến như vậy!

“Sư huynh, thật xin lỗi, huynh nói xem đồng xương này đáng giá bao nhiêu Ngũ hành thạch, còn về cái huyết động linh thú kia đệ khuyên huynh không nên đi bởi vì con linh thú này chưa chết. Lúc trước đệ cũng nhờ may mắn nhân lúc nó sơ hở mà liều chết tiến vào. Nếu huynh đi đệ cũng không dám chắc chuyện huynh sẽ trở thành một phần của đồng xương khô này hay không đâu đấy!...” Bây giờ sắc mặt của Phong Nhựt lại vô cùng bình tĩnh mà đáp lời!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 27: Phương Vị Các Vì Sao

Thật lòng từ khi tên đệ tử chấp sự nói ra tên của những bộ xương linh thú này ra thì Phong Nhựt đã bắt đầu cảm thấy hối hận, hấn không ngờ rằng những bộ xương nằm lẫn lóc trong động quật kia lại có lai lịch lớn như vậy!

Nhưng trên đời làm gì có thuốc hối hận, mà hiện tại hấn đang cần gấp Ngũ hành thạch hạ phẩm nên mấy thứ này không bán cũng không được. Cũng may hôm nay hấn bán mấy bộ xương ngay trong Chấp Sự Điện của Trần Thiên Tông nên không sợ có gì nguy hiểm, chứ nếu mà mang bán ngoài phiên chợ thì... cứ nghĩ đến cảnh một thằng ranh con tu vi Luyện Khí hậu kỳ hớn hờ đi bán mấy bộ xương dị thú có thực lực Trúc Cơ trung kỳ, hậu kỳ thì hậu quả ra sao không cần hỏi ai cũng biết!

“À cái này dễ thôi mà! Sư đệ yên tâm, mấy bộ xương này phẩm chất còn tốt hơn bộ xương của Âm Dạ Tử Ly, đặc biệt là xương của con Bò Cạp Vương cấp bảy này có giá trị rất lớn. Đáng tiếc không còn được nguyên vẹn, nếu tất cả đây đều là bộ xác trọn vẹn thì tùy tiện lấy một bộ ra cũng có giá hàng trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm rồi, à đúng rồi, sư đệ còn có bộ xương nào nữa không đem ra luôn đi?” Sau khi nghe Phong Nhựt nhắc nhở tên đệ tử chấp sự mới tỉnh táo lại, lập tức giảng giải rất nhiệt tình.

“Sư huynh lại đùa rồi, mấy bộ xương này là do đệ mạo hiểm đánh đổi cả tính mạng mới đem ra được, lấy đâu ra thêm bây giờ chứ...!”

Phong Nhựt giả vờ không vui mà nói.

“Ha ha! Kể cũng phải!” Tên đệ tử chấp sự cười xấu hổ, sau đó mới đem đồng xương khô kiểm tra lại kỹ lưỡng một lần nữa.

“Sư đệ xem thế này có được không nhé?” Mấy bộ xương của Phi Thiên Linh Hồ, Dạ Kiêu, Cốt Hi đều là những linh thú cấp sáu nhưng có phẩm chất tốt hơn Âm Dạ Tử Ly nên theo giá thị trường mỗi một bộ có giá bốn đến năm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm. Nhưng hiện tại trong tông đang ưu ái đám đệ

tử chúng ta nên giá sẽ cao hơn một chút, nếu đệ đồng ý thì tính cả xương của Âm Dạ Tử Ly luôn mỗi bộ có giá năm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, còn về bộ xương của Bò Cạp Vương cấp bảy thực sự ta cũng không biết ra giá như thế nào cho đúng. Nếu sư đệ không vội có thể chờ ta gọi sư bá của bọn viện đến xem xét một chút rồi tính, còn nếu sư đệ không chịu thì bây giờ ta có thể ra giá tầm năm mươi viên Ngũ hành thạch hạ phẩm cho khung xương này!”

Tên đệ tử chấp sự vội vàng nói, bây giờ đã có một số đệ tử chấp sự ở xung quanh chú ý đến cuộc giao dịch ở chỗ này. Mặc dù ở Chấp Sự Điện đã có quy định cấm không được phép tự ý nâng giá lên quá cao nhưng mấy bộ xương này thật sự rất quý, mà quan trọng nhất chính là bộ xương của Bò Cạp Vương cấp bảy kia. Xương của Bò Cạp Vương có thể sử dụng để luyện chế kiếm khí cấp năm, phải biết rằng để được mang danh đệ tử thì những linh thú này đều phải có vài thần thông đặc biệt, nếu dùng xương của đệ tử luyện chế ra kiếm khí thì khi thành hình kiếm sẽ được thêm vào những thần thông này, tuy uy lực chỉ bằng một phần trăm so với tự bản thân đệ tử thì triển nhưng như vậy cũng là một trợ giúp không nhỏ trong quá trình chiến đấu rồi.

“Năm mươi viên?” Lúc này Phong Nhữc không còn tin vào tai mình nữa, lắp bắp kinh hãi hỏi lại. Đây đối với hắn mà nói là một cái giá trên trời mơ cũng không nghĩ đến, thật lòng ban đầu do tiếc mà nhất thời chứ hắn cũng không coi trọng mấy bộ xương đen thui này lắm, thật không ngờ lại có giá trị lớn như vậy!

“Được! Cứ theo lời của sư huynh đi!” Phong Nhữc không chối ý cũng không cò kè nâng giá, hắn không phải loại người quá tham lam, lần này bán được đám xương khô này với giá cả trên trời như vậy hắn cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Với lại hắn cũng không phải thương nhân nên không cần tính toán từng ly từng tí mấy việc này, như thế nhỏ người một ốc, huống hồ trong tay hắn còn cả núi xương khô còn chưa thêm bán!

Giao dịch xong xuôi, cả người bán và người mua đều vui vẻ thoải mái. Sau khi cất hết bảy mươi viên Ngũ hành thạch hạ phẩm Phong Nhữc cũng chưa vội đi mà băng quơ nói: “Xin hỏi sư huynh, mấy bộ xương này dùng để làm gì thế?”

Có lẽ bởi vì mới mua vào được một đồng hàng tốt nên tên đệ tử chấp sự rất vui vẻ hào hứng trả lời câu hỏi của Phong Nhữc: “Thực ra dùng được vào rất nhiều việc, mà mỗi loại xương linh thú lại có công dụng khác nhau! Dù là luyện khí, chế phù, luyện đan, thậm chí là trận pháp đều có thể dùng được. Mà trong Tu Tiên giới có hàng tỉ tỉ loại linh vật, mỗi loại đều có tác dụng đặc biệt riêng của mình, giống như sao trên bầu trời mệnh mông vậy. Cứ coi như dùng hết cả một đời người tìm hiểu cũng mới chỉ biết được một chút xiu mà thôi, thậm chí các vị tiền bối cao nhân cũng chưa chắc biết được hết mọi việc. Nếu như sư đệ muốn tìm hiểu kỹ về những điều này tốt nhất là nên đi học thêm ba loại tiên thuật phụ trợ là luyện khí, chế phù và luyện đan, nếu không cho dù ta có ngồi nói cho đệ cả buổi cũng chưa chắc đệ sẽ hiểu được!”

“Học tập luyện khí, chế phù và luyện đan?” Phong Nhữc ngăn người lắm bầm một chút rồi lập tức cười khổ lắc đầu. Hắn lấy đâu ra thời gian mà mà học cùng lúc cả ba loại pháp thuật phụ trợ được xưng là bao trùm vạn vật trời đất này chứ? Mà nếu có muốn học thì bắt đầu từ đâu? Đạo trời mù mịt, cao lắm cũng chỉ có thể sống trên vạn năm, cũng chưa chắc có khả năng hiểu hết cặn kẽ mọi chuyện, dù sao đây cũng chính là quy luật bù trừ của trời đất, có được thứ này sẽ mất đi thứ khác, đến lúc nào không còn bị quy luật này chi phối nữa thì khi đó có thể tin rằng thiên đạo sẽ không còn xa nữa rồi!

Nghĩ đến đây trong lòng Phong Nhữc cũng thông suốt được chút ít, sau khi cảm ơn tên đệ tử chấp sự liền xoay người đi về hướng khác.

Bây giờ hắn muốn xây dựng lại trang viện cũng không thể tùy tiện chặt mấy cây gỗ rồi dựng qua như trước được nữa. Muốn làm cho Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp phát huy được hiệu quả tốt nhất thì nhất định phải để ý đến từng chi tiết nhỏ nhặt, làm tý mỷ kỹ lưỡng không được qua loa đại khái.

Tất nhiên nếu như hiện tại trong tay hắn có sáu mươi tư viên Ngũ hành thạch hạ phẩm đều cùng thuộc tính thổ thì cũng không cần phải phức tạp như vậy, nhưng bây giờ thì kiếm đâu ra, đành chấp nhận dùng Ngũ hành thạch với các loại thuộc tính khác nhau thôi.

Đầu tiên hắn đi mua một đồng đá xanh lớn dùng để xây tường bao quanh trang viện, nhưng đá xanh này không phải như loại đá của người thường hay dùng mà được khai thác từ mỏ đá xanh có linh khí dồi dào, bên trong có linh khí tỏa ra nhân nhát, thường được tu sĩ dùng để xây dựng trang viện. Như những bậc thang đi lên Trần Thiên Tông kia tất cả đều dùng loại đá xanh này mà xây dựng thành!

Mà việc khai thác đá xanh là một cách để các đệ tử cấp thấp sinh nhai, dù sao không phải tất cả những đệ tử mới nhập môn đều có can đảm đi săn bắt linh thú cho nên có rất nhiều người đi đào mỏ đá xanh để kiếm Ngũ hành thạch, nếu may mắn mà đào được Thanh Ngọc có phẩm chất tốt thì cũng sẽ kiếm được kha khá.

Vì thế so với việc mạo hiểm ra ngoài săn giết linh thú thì công việc đào mỏ đá xanh cũng không đến nỗi nào, thậm chí còn thoải mái hơn.

Ngoài trừ mua một lượng lớn đá xanh Phong Nhữc còn mua thêm Thanh Ngọc, Bạch Ngọc và Mặc Ngọc nữa, tổng cộng ba loại là sáu mươi tư viên. Dù đây mới chỉ là các loại ngọc cấp một phẩm chất rất thấp nhưng cũng làm hắn tiêu tốn hết năm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, xót xa vô cùng. Nhưng cũng chả còn cách nào khác, bởi vì pháp trận cấp cao thì trình độ cảm nhận thiên địa linh khí xung quanh lại càng linh mẫn, nếu như không đồ tâm đồ sức ra mà bố trí thì uy lực của trận pháp sẽ bị giảm mạnh.

Mua sắm xong tất cả các loại tài liệu vật phẩm cần thiết Phong Nhữc cũng không dám đi dạo ngó đông ngó tây nhiều nữa bởi vì các loại vật phẩm ở đây quả thật rất phong phú, mới đi chưa được một vòng mà hắn đã để ý được hơn mười loại tài liệu Tu Tiên nữa rồi, nhưng giá cả lại vô cùng đắt đỏ, thôi không thấy thì không thèm, hắn đành lượn sớm cho lương tâm đỡ bị cắn rứt tiếc nuối!

Đi một mạch trở về Kiếm Tâm Viện, lúc này trời cũng đã tối dần, nhưng Phong Nhữc cũng chả quan tâm thời gian mà bắt đầu sửa sang lại trang viện.

Mà cũng phải nói vị trí của cái trang viện này thật sự rất cổ quái, vào ban ngày ở chỗ này gió núi mặc sức gào thét, tuyết trắng bay đầy trời khuấy cả tầm mắt, nhưng lúc về đêm gió lại lặng dần, không gian rất yên tĩnh! Ngửa đầu lên nhìn có thể thấy một khoảng trời mênh mông lấp lánh những vì sao, vô tình làm lòng người yên bình thoải mái!

“Xem ra chủ nhân của nơi này cũng rất biết hưởng thụ! Trong đêm tĩnh lặng nâng chén rượu cay cũng là một cái thú!”

Phong Nhựt xúc động một chút mà cảm thán, hắn vẫn đang dọn dẹp những bức tường bị băng tuyết chôn vùi nhưng trong lòng vẫn tò mò không hiểu tại sao một trang viện tốt như thế này lại bị bỏ phế mấy trăm năm không có người đến ở.

Khi hắn sắp dọn xong đồng đồ nát này thì bỗng nhiên cảm thấy phía sau gáy có một luồng gió lạnh thổi qua, đây không phải là cảm giác lạnh khi bị gió núi quét trúng mà là cảm giác lạnh dọc sống lưng, rất đáng sợ, dường như nó chui từ dưới đất sâu lên vậy, bất giác làm hắn sờn hết cả da gà.

“Keng..”

Ngay lập tức Phong Nhựt rút Bôn Lôi Kiếm ra rồi nhanh như chớp chém mạnh về phía sau lưng, nhưng điều làm hắn khó hiểu là không có một ai ở đó cả!

“Chẳng lẽ nơi hoang vắng này là chỗ ở của quỷ dữ?”

Ngay lập tức trong đầu hắn lóe lên ý nghĩ này nhưng sau hắn lại cười bản thân mình vì suy nghĩ ngốc nghếch đó, đối với tu sĩ không có khái niệm quỷ dữ như người thường hay nghĩ, mà nếu có thì cũng không phải ngạc nhiên vì đó chính là bọn tà ma ngoại đạo, là đối tượng mà tu sĩ chính phái có nhiệm vụ phải tiêu diệt, cũng giống như mấy nhiệm vụ trăm yêu trừ ma ban ở Chấp Sự điện phía bên trái vậy!

“Xem ra nơi này hoang phế điều tàn không phải là không có nguyên nhân!” Quan sát xung quanh vài lần Phong Nhựt tiện tay đất Bôn Lôi Kiếm sau lưng rồi tiếp tục thu dọn trang viện, hắn cũng không quan tâm ở chỗ này có loại yêu vật gì, chỉ cần hắn bố trí xong Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp là mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa, với uy lực phong ngự của trận pháp này thì chỉ có yêu vật tu vi cỡ Trúc Cơ trung kỳ trở lên mới có thể phá vỡ được, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nếu ở đây thực sự có yêu vật mạnh mẽ như vậy thì đời nào qua nỗi mất mát đẫm máu từ tuần tra của Trần Thiên Tông được.

Nhưng hắn không biết rằng cách chỗ hắn đứng mấy ngàn trượng có một luồng hơi nước trắng mờ mờ sáng như ma trôi đang chăm chú quan sát hắn, sau khi nhìn thấy hắn vẫn cầm cúi làm việc thì mới lặng yên biến mất.

Đem dần xuống, chẳng mấy chốc Phong Nhựt đã xây xong tường viện bằng đồng đá xanh, sở dĩ hắn làm nhanh được như vậy cũng phần lớn nhờ mấy tảng đá kia đã được cắt phẳng phiu nên rất dễ xử lý. Còn có một việc phức tạp hơn một chút, đó là cần cảm ứng sự biến hóa của thiên địa nguyên khí xung quanh và quan sát kỹ địa thế của trang viện, sau đó dùng ba loại ngọc khảm ở những vị trí trọng yếu. Đây chính là thủ pháp dựng trận cơ bản, lợi dụng sự cảm ứng linh khí của đá xanh và các loại ngọc mà khiến cho tường đá trở thành một khối thống nhất, cách này làm cho tường lũy chắc chắn hơn nhiều so với các phương pháp xây dựng của người thường.

Tất nhiên đây mới chỉ là những bước cơ bản đầu tiên mà thôi, tiếp theo hắn cần phải dựng xong Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp thì mới đạt được năng lực phòng ngự như mong muốn.

“Ồ! Thật là kỳ quái?”

Ngay khi mới chuẩn bị bắt đầu bố trí Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp hắn chợt phát hiện phương vị của tường đá xanh do hắn dày công chuẩn bị đột nhiên xuất hiện chấn động lớn, mà theo đó thiên địa nguyên khí xung quanh cũng xảy ra một chút biến hóa vi diệu.

“Không đúng! Rõ ràng chính mình đã chỉnh sửa lại tốt rồi mà!” Phong Nhựt hơi nhíu mày, tuy về phương diện dựng trận hắn cũng chưa đạt đến độ cao mình nhưng loại khí cơ cảm ứng đơn giản này thì không thể sai được! Chuyện này thật khó giải thích! Mà nếu như dựa vào phương vị sai lầm để bố trí Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp thì uy lực của trận sẽ bị giảm đi rất nhiều, không may còn bị tổn thất mấy viên Ngũ hành thạch hạ phẩm nữa!

Sau khi đi dạo vòng quanh trang viện một vòng Phong Nhựt vẫn không phát hiện ra chỗ nào có sai sót. Không còn cách nào khác hắn đành dờ dẫm bỏ hết toàn bộ tường vây bằng đá xanh rồi cẩn thận xác định lại phương hướng di chuyển của thiên địa nguyên khí một lần nữa rồi mới cầm cúi xây lại tường.

Thế nhưng sau khi xây dựng lại tất cả một lần nữa hắn lại kinh ngạc phát hiện chỗ phương vị bị sai sót trước kia lại một lần nữa xuất hiện!

“Không xong rồi! Ở đây chắc chắn có điều gì cổ quái!”

Ngay lập tức hắn nghĩ đến điều này, thế nên hắn không bỏ sức dờ tường xây lại nữa bởi vì nếu thực sự thiên địa nguyên khí ở nơi này bị tác dụng hoặc bị khống chế bởi một vật hay một nguyên nhân nào đó thì hắn có sửa đi sửa lại bao nhiêu lần nữa cũng vô dụng, thậm chí cho dù miễn cưỡng dựng lên Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp cũng chưa chắc đã có tác dụng, không khéo lại bị sự biến hóa thiên địa nguyên khí ở nơi này triệt tiêu cũng nên.

“Nguyên nhân chính nằm ở chỗ nào?”

Phong Nhựt cảm thấy đầu óc trở nên mịt mù khó hiểu, từ khi hắn học được cách khắc trận pháp bằng tâm niệm đến bây giờ cũng đã khá lâu rồi, làm đi làm lại rất nhiều lần đến mức quen thuộc, mặc dù chưa bao giờ bố trí Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp nhưng hắn có lòng tin chắc chắn sẽ làm được, vậy mà bây giờ lại sinh ra thế này làm cho hắn như lạc trong mây mù, không tìm ra được chút manh mối nào cả.

Nhưng càng như vậy hắn lại càng muốn tìm hiểu đến cùng!

Cứ vậy suy nghĩ, thời gian trôi qua thật nhanh chẳng mấy chốc trời đã gần sáng, Phong Nhựt đã đau khổ trằn trọc cả đêm rồi nhưng vẫn không tìm hiểu thêm được một chút gì, cảm giác thất bại bất lực này còn khó chịu hơn bị người ta đánh một trận!

“Tức quá đi, rốt cuộc là có chuyện gì chứ?” Phong Nhựt vô đầu bứt tai kêu khóc, theo lý thuyết thì toàn đình Tiếp Thiên Phong bị đại pháp trận trấn

tông bao phủ, chỗ mất trần chính là trung tâm của thiên địa nguyên khí trong phạm vi mấy ngàn dặm xung quanh. Chỗ hần đang đứng cũng nằm trong phạm vi đó thì đáng lý ra thiên địa nguyên khí ở chỗ này phải bị siêu cấp trận pháp kia khống chế ổn định mới đúng chứ sao lại chạy loạn thế này được, chẳng lẽ ở đây còn được bố trí một tòa trận pháp khác còn lợi hại hơn đại trận trần tông hay sao?

Nghĩ đến đây Phong Nhữc nhìn không được mới ngoảnh đầu nhìn về phía đỉnh Tiếp Thiên Phong cao vút xuyên mây kia, mà lúc này hần mới nhận ra đã gần trôi qua một đêm, sao trên trời cũng đã thừa thốt đi rất nhiều!

“A! Hiểu ra rồi! Là phương vị của các vì sao!”

Bỗng nhiên trong đầu hần lóe lên một ý nghĩ, thảo nào lúc trước hần đã cảm thấy kỳ quái, rõ ràng đáng lẽ ra ban đêm ở Tiếp Thiên Phong chỗ nào cũng có gió núi gào thét mà chỗ này lại bầu trời lại yên tĩnh đến mức có thể nhìn thấy sao, thì là là nguyên nhân này!

Nguyên nhân là do chủ nhân của trang viện này đã dùng thần thông cao cường bố trí một trận pháp cường đại nào đó, làm cho các vách núi gần đây tạo thành một thể thống nhất, không chỉ mình hần không thể cảm nhận được mà ngay cả siêu cấp trận pháp ở trên đỉnh Tiếp Thiên Phong cũng không có cách nào khống chế thiên địa nguyên khí nơi này, vì thế mà khi hần chỉnh sửa phương vị luôn bị mắc sai lầm!

Nghĩ thông suốt Phong Nhữc chẳng những không uể oải mà còn rất hưng phấn, bởi vì vị trí trang viện này chắc có liên quan đến phương vị của các vì sao ở trên bầu trời, nếu đúng như vậy thì hần vẫn còn cơ hội tìm ra điểm mấu chốt trong đó!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 28: Cửu Tuyệt Lão Nhân

Nhưng bây giờ đêm đã qua rồi, mặt trời cũng dần ló dạng, bắt đầu rọi từng tia nắng ấm áp báo hiệu một ngày mới bắt đầu, cho dù Phong Nhữc đang nghi ngờ sự tình cổ quái ở chỗ này có liên quan tới phương vị các vì sao cũng không còn cách nào nghiên cứu tiếp được nữa rồi. Bởi vậy, hần dứt khoát dọn qua một chỗ trong tiểu lâu bị tàn phá rồi tĩnh tâm ngồi xuống, lắng lắng chờ đêm đến.

Thời gian trôi nhanh chẳng mấy chốc trời đã dần tối, Phong Nhữc chậm rãi mở mắt, lọt vào trong tầm mắt hần vẫn là bầu trời sao mờ mờ vô tận, bởi vì trong lòng còn có nghi vấn lớn nên hần cũng không có tâm trạng nào mà thưởng thức, đắm chìm quan sát cẩn thận từng tí một.

Nhưng muốn tìm ra sự tình cổ quái trong biến sao nơi này cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Bởi vì nếu ngồi ngắm sao không thôi mãi rồi cũng làm người ta chán nản, huống chi về mấy chuyện này hần không hiểu biết nhiều!

Tuy nhiên Phong Nhữc lại có phương pháp riêng của bản thân mình, đó chính là dựa vào khí cơ cảm ứng mà xem xét sự biến hóa, lưu chuyển của thiên địa nguyên khí. Nếu như việc cổ quái ở nơi này thật sự có quan hệ với phương vị của các ngôi sao thì nhất định khi thiên địa nguyên khí lưu chuyển sẽ để lại một tia dấu vết, mà hần chỉ cần dò được chút dấu vết này là có thể kiểm tra thực hư mọi chuyện ra sao rồi!

Trong suốt hơn một canh giờ Phong Nhữc vẫn ngồi yên không nhúc nhích như một bức tượng, nhưng đột nhiên hần nhảy dựng lên chạy nhanh đến một chỗ cách đó hơn mười trượng!

Vừa đến nơi hần cấp tốc rút Bôn Lô Kiếm ra cắm xuống đất rồi xếp xung quanh đó tám khối Mặc Ngọc, sau khi làm xong một loạt những động tác kỳ quái này hần lại giật Bôn Lô Kiếm lên rồi phóng ra nơi khác cách đó hơn mười trượng rồi sau đó cũng giống như trước bày ra tám khối Mặc Ngọc nữa.

Chỉ mất thời gian tầm mười mấy nhịp thở hần đã tìm được tám cái phương vị ẩn trong vách núi rồi dùng sáu mươi tư khối Mặc Ngọc trấn trụ!

Nếu để ý một chút thì trung tâm của tám cái phương vị này chính là trang viện của hần!

“Thì ra là thế, chủ nhân trước của trang viện này tâm cơ rất cẩn mật, cố ý đem những bức tường bằng đá xanh xếp lại thành một trận pháp, nhưng kỳ thật lại bố trí trận pháp phía bên ngoài những bức tường này. Nếu như có người ngoài đến đây quan sát chắc chắn sẽ bị điều này đánh lừa, nhưng lại một điều là cần tỷ mỉ bố trí trận trong trận như vậy để che dấu điều gì chứ?”

Phong Nhữc đứng trong trang viện nhều mày lẩm bẩm nói, vừa rồi hần đã tìm ra nguyên nhân khiến thiên địa nguyên khí nơi này trở nên bất thường, đó chính là vì tám cái phương vị mà hần vừa dùng Mặc Ngọc trấn trụ, không biết mấy chỗ này bị động tay động chân như thế nào mà tạo nên một sự biến hóa vi diệu làm cho chỗ trang viện này vĩnh viễn không thể bố trí bất cứ trận pháp nào khác nữa, mà có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho chỗ trang viện này bị bỏ hoang phế.

Tất nhiên hiện tại hần đã dùng sáu mươi tư khối Mặc Ngọc trấn trụ ở tám phương vị kia nên đã có thể bố trí được Chính Phấn Cửu Tinh Trận Pháp rồi, nhưng hần vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn, dường như hần đã bỏ sót mất điều gì đó!

“Thôi kìa, trước hết phải dựng xong Chính Phản Cừu Tinh Trận Pháp đã rồi mới tính, dù sao đi nữa cũng không nên chậm trễ chuyện Trúc Cơ!”

Nghĩ như thế Phong Nhưộc tạm thời không tìm hiểu kỹ nguyên nhân sự cố quái này thêm, nhưng lúc hắn vô tình ngẩng đầu lên nhìn bầu trời liền lập tức ngây dại. Bởi vì ở trên bầu trời có sự biến hóa vô cùng kỳ lạ và bất mắt, giữa bầu trời có chín vị sao tỏa sáng chói mắt đang vận hành theo một quỹ đạo vô cùng huyền ảo, mà kinh dị hơn nữa đối ứng với chín vị sao này chính là trang viện nơi hắn đang đứng!

“Quả nhiên không sai! Bầu trời đầy sao này thực ra chỉ là huyền cảnh, nếu không phải do mình vừa trấn trụ tám cái phương vị kia thì chỉ sợ vĩnh viễn không phát hiện ra điều này!”

Sau một hồi kinh sợ Phong Nhưộc cũng đã lấy lại được bình tĩnh, thực ra hắn đã nghi ngờ điều này từ lâu rồi, bởi vì do tác dụng của trận pháp trấn tông trên đỉnh Tiếp Thiên Phong mà ngày cũng như đêm ở phạm vi đỉnh núi này chỉ thấy tuyết bay mù mịt, ngày không thấy mặt trời, đêm không thấy trăng sao. Nhưng ở chỗ này lại hết lần này đến lần khác quan sát được một bầu trời sao, nếu không phải là huyền cảnh thì cũng không còn cách nào giải thích được nữa.

Nhưng huyền cảnh này quá giống với thật, cho dù nghi ngờ cũng không tìm ra được một chút sơ hở nào, hơn nữa ở chỗ này trừ việc không thể bố trí trận pháp ra thì không còn chỗ nào kỳ quái nữa, thật sự không biết có bao nhiêu người có thể khám phá được chân tướng sự việc đây!

Vất óc suy nghĩ hơn nửa ngày Phong Nhưộc mới tìm ra được sự đối ứng giữa tám vị sao trên trời cùng với tám phương vị mà hắn đã trấn trụ, nhưng vẫn còn dư ra một ngôi sao nữa!

“Chẳng lẽ còn có một phương vị khác hay sao? Nhưng nếu có thì nó nằm ở chỗ nào mới được chứ? Hơn nữa nếu thật sự có chín phương vị thì không phù hợp chút nào với các loại trận pháp trong Tu Tiên giới, cái này là thế nào đây?”

Phong Nhưộc suy nghĩ về điều này nhưng càng nghĩ càng đau đầu, thật là cổ quái, phải biết rằng Chính Phản Như Sơn Trận Pháp hay Chính Phản Cừu Tinh Trận Pháp cũng chỉ có tám phương vị mà thôi, đến bây giờ hắn cũng chưa bao giờ thấy trận pháp nào có chín phương vị cả! Nhưng không, không phải không có! Suy nghĩ đến đây hắn liền nghĩ tới một việc!

“Cừu Thiên Lưu Vân Tuyết Trận kia không phải là có chín phương vị hay sao? Chín chín tám mười một chuỗi kiểm không lồ chính xác đối ứng với chín phương vị, chẳng lẽ vị chủ nhân trước kia của trang viện này là một Tâm Luyện Giả sao?”

Đề nén sự hưng phấn trong lòng Phong Nhưộc lập tức suy luận để tìm vị trí của phương vị thứ chín, hắn tin rằng chỉ cần tìm được phương vị thứ chín này sẽ xảy ra những việc mà hắn cũng không tưởng tượng được!

Mặc dù đã có tám phương vị để đối chiếu xem xét nhưng hắn suy luận mãi vẫn chưa tìm được điều mình muốn, quả thực vô cùng khó khăn, ngôi sao sáng ngời còn dư ra kia vận hành với quỹ đạo rất quý dị, tuy rằng có liên hệ với tám ngôi sao khác nhưng đồng thời cũng hoạt động tương đối độc lập!

Cho nên hắn đành phải cả đối chiếu cả chạy khắp nơi xung quanh trang viện để dò xét, sau khi tìm hiểu ngắm nghía trong phạm vi gần gần trọng hấn mới mơ hồ xác định được đại khái vị trí của phương vị cuối cùng!

“Không phải chứ! Lại ở bên ngoài cả nghìn trượng, trò quỷ gì đây không biết!”

Bấy giờ thì hắn thực sự đau đầu rồi, khoảng cách mấy ngàn trượng với hắn tuy không tính là gì, nhưng điều đáng nói là ở đây địa hình vô cùng hiểm trở, phải vượt qua được một cái vực sâu mới đến được vị trí của phương vị nằm ngay trên đỉnh của vách núi bên kia!

Xác định lại mấy lần cho chắc chắn, lúc này Phong Nhưộc mới xuất Bôn Lôi Kiếm ra rồi nom nớp lo sợ bay qua vực sâu, cũng may cái vực này chỉ rộng hơn trăm trượng, cuối cùng hắn cũng bay qua mà không phát sinh chuyện gì nguy hiểm.

Bước chân đến đỉnh vách núi bên kia Phong Nhưộc không dám chần chừ lập tức tìm tòi vị trí phương vị, bởi không nhanh tay thì trời sẽ sáng mắt mà đến lúc đó thì khó tìm luôn. Hơn nữa trong lòng hắn mơ hồ có dự cảm kỳ lạ rằng nếu từ giờ đến sáng hắn không tìm được phương vị thứ chín này thì hắn vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội tìm thấy nó nữa!

Mà đỉnh vách núi này thật sự có diện tích rất nhỏ, cho dù có người nhìn qua cũng không để ý đến nhiều, nếu không phải sau nhiều lần đối chiếu đều dẫn đến đây thì hắn chắc chắn rằng cho hắn ở đây thêm một trăm năm nữa cũng không thêm để ý đến chỗ vớ vẩn này.

Tất nhiên nói nhỏ thì nhỏ nhưng muốn tìm được vị trí chính xác của phương vị thứ chín cũng không dễ dàng chút nào, cho dù san phẳng cả đỉnh núi nhỏ này cũng không tác dụng gì cả.

Nhưng cũng may lúc trước hắn đã xác định được đại khái vị trí rồi, đến đây đối chiếu suy xét thêm một lát cuối cùng cũng đã tìm ra được phương vị thứ chín nằm ở một góc khuất trên đỉnh vách núi này!

“Ha ha! Chính là chỗ này! Để ta xem ở đây cuối cùng có điều gì cổ quái nào!”

Phong Nhưộc bước về phía trước một bước, lại rút Bôn Lôi Kiếm ra cắm xuống đất rồi nhanh tay lấy ra tám viên Ngũ hành thạch hạ phẩm xếp xung quanh, cũng xốt hết cả ruột nhưng đành chịu, hắn đã dùng hết Mặc Ngọc rồi, lúc trước khi đi mua vật phẩm hắn không ngờ rằng ở trang viện số mười chín còn có loại pháp trận kỳ quái đến mức này nữa!

Sau khi bố trí cẩn thận mọi việc Phong Nhưộc liền cắn răng suy nghĩ, hay là khởi động lại cái pháp trận này nhỉ? Tất nhiên điều gì cũng có cái giá của nó,

nếu hấn kích phát pháp trận mà thất bại thì sẽ đi tong mất tám viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, nhưng trong lòng hấn bây giờ đang vô cùng tò mò thật sự rất muốn xem trận pháp cổ quái này đến tột cùng còn có điều gì huyền bí nữa!

Một đạo pháp lực từ Bôn Lôi Kiếm bắn ra rồi theo thứ tự rót vào tám viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, rất nhanh tám viên ngũ hành thạch này bị kích hoạt phát sáng, sau đó linh khí dồi dào theo Bôn Lôi Kiếm rót xuống mất trận phía dưới đất, cũng vào lúc này tám phương vị khác ở cách chỗ này mấy ngàn trượng cũng bắt đầu phát ra ánh sáng lập lòe trong đêm đen.

Sau khi pháp trận được kích phát mấy nhịp thở, chín vì sao phát sáng trên bầu trời bỗng nhiên tụ lại một chỗ tạo thành một khối cầu lửa cực lớn rồi nhanh như sao băng bắn về phía Phong Nhựt đang đứng!

“Không xong rồi! Có chuyện gì thế này?”

Nhìn thấy cảnh này Phong Nhựt giật mình hốt hoảng, chẳng lẽ hấn đã kích phát nhầm một cơ quan nào đó rồi sao? Nếu bị vệt sao băng này đánh trúng thì cho dù hấn có một trăm cái mạng nhỏ cũng bị đánh chết a!

Không dám do dự chút nào Phong Nhựt bắt chập cả Bôn Lôi Kiếm đang cắm dưới đất quay đầu bỏ chạy thực mạng, nhưng đến khi chạy được mất chục trượng rồi vẫn không nghe thấy có tiếng nổ nào sau lưng, hấn không nhịn được tò mò quay lại nhìn thì ngạc nhiên ngây người, vệt sao băng kia đã biến mất tăm đâu rồi?

Thậm chí cả bầu trời sao cũng biến mất không còn dấu vết, gió núi lại mặc sức gào thét, tuyết bay phất phơ trên trang viện!

“Điều này phải chăng là do mình đã phá vỡ huyền cảnh?”

Đến nửa ngày sau Phong Nhựt mới hồi phục tinh thần, phải biết rằng mới cách đây một chút trong phạm vi mấy ngàn trượng này vẫn là một mảng trời đất yên tĩnh, trời sao mênh mông!

“Tiếc quá!” Tự nhiên vô duyên vô cớ quẳng mất tám viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, đã thế còn không được gì, huyền cảnh cũng bị phá vỡ! “Lần này làm ăn thua lỗ quá!”

Than thở mấy câu rồi hấn quay trở lại, tiện tay muốn rút Bôn Lôi Kiếm ra khỏi mặt đất, nhưng thật kỳ lạ chuôi kiếm này như bị đóng chặt xuống đất, cắm chắc vào đó, tuy không sút mẻ gì nhưng gắng sức cũng rút không ra được!

“Há! Đừng có nói là đi tong luôn cả Bôn Lôi Kiếm nhé?” Lần này hấn đã nóng mặt rồi, liền thúc giục pháp lực hét lên một tiếng rồi cầm thanh kiếm rút mạnh, nhưng càng làm hấn khó hiểu và bức tức chính là thanh kiếm vẫn đứng im không nhúc nhích, dù lực của hấn vừa rồi phát ra cũng phải cỡ mấy ngàn cân!

“Bực quá! Đã thế ta càng muốn xem ở dưới có cái quỷ quái gì nào!”

Nói xong hấn tiện tay lấy ra một thanh kiếm cấp bốn khác rồi bắt đầu đào xung quanh Bôn Lôi Kiếm!

Nhưng điều làm hấn bất ngờ là đất đai xung quanh Bôn Lôi Kiếm cũng không phải được nén cứng. Chẳng mấy chốc hấn đã đào được một cái hố sâu, lúc này hấn mới phát hiện Bôn Lôi Kiếm bị kẹp vào nắp một chiếc hộp cổ quái, thảo nào hấn không rút ra được.

Nhìn thấy chiếc hộp cổ quái, trong lòng Phong Nhựt cũng cảm thấy kích động, suy nghĩ lại mọi chuyện kỳ lạ gần đây hấn chắc chắn rằng chủ nhân trước kia của trang viện bố trí trận pháp phức tạp như vậy là để che dấu cái hộp này.

Không do dự chút nào hấn tiện tay gỡ Bôn Lôi Kiếm ra rồi thu cái hộp vào thắt lưng trữ vật, sau đó mới trở lại trang viện cách đó mấy ngàn trượng.

Phong Nhựt cũng không vội vàng mở cái hộp cổ quái ra mà xử lý một số việc trước. Đầu tiên hấn bố trí Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp rồi quét dọn toàn trang viện cùng cái lầu nhỏ, sau đó tĩnh tâm ngồi tọa hai canh giờ, sau đó mới lấy chiếc hộp ra xem xét.

Hộp này không biết được làm từ chất liệu gì nhưng rất thô ráp, có màu đen, mà chất liệu này lại vô cùng cứng rắn, cho dù lấy Bôn Lôi Kiếm chém lên cũng không lưu lại tí dấu vết nào!

Ngoài ra cái chốt để mở hộp được làm cực kỳ sơ sài, chỉ là một cái nắp đơn giản mà thôi, kéo lên một cái là có thể mở hộp ra!

“Hi vọng không có thứ yêu ma quỷ quái gì chui từ trong hộp ra!”

Phong Nhựt nghĩ thầm, đến bây giờ hấn cũng không thể đoán được cái trận pháp cổ quái kia rốt cuộc là để che dấu hay để trấn áp vật trong hộp này?

Dù sao cũng nên cẩn thận một chút, hấn không trực tiếp mở hộp mà đứng lùi ra xa mấy bước rồi dùng Bôn Lôi Kiếm hất nắp hộp ra. Nhưng điều làm hấn bất ngờ là trong hộp không có con yêu ma nào nhảy ra, cũng không có ánh sáng đầy màu sắc tỏa ra như khi có bảo vật hiện thế, chỉ có một khối ngọc giản đen thui nằm lẩn lóc ở đó!

“Hừ! Điều này là sao? Mà ngọc giản màu đen trong Tu Tiên giới cũng rất hiếm!”

Hấn tiện tay cầm cái ngọc giản màu đen lên rồi rót vào một tia pháp lực, nhưng bên trong ngọc giản không hiện ra chữ viết như thường lệ mà bây giờ trong đầu hấn vang lên một giọng nói mơ hồ, cũng không thể phân biệt là nam hay nữ.

Đến nửa ngày trời sau giọng nói mới dừng lại, sắc mặt Phong Nhựt lại càng trở nên cổ quái. Theo như những gì hắn nghe được thì người lưu lại cái ngọc giản này là Cửu Tuyệt Lão Nhân sống cách đây mấy ngàn năm, trang viện cùng thế trận cổ quái ở chỗ này cũng là do một tay hắn bố trí, ngoài ra hắn còn dựng ở Kiếm Lư trong tiểu cốc một siêu cấp trận pháp, không xa lạ chính là Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận!

Vậy sư phụ của lão già tóc trắng đang canh giữ tiểu cốc chính là Cửu Tuyệt Lão Nhân này!

Mà sở dĩ lão ta bố trí sắp xếp mọi việc ở chỗ này là để lựa chọn truyền nhân.

Cũng theo những gì giọng nói kể lại, ngày xưa Cửu Tuyệt Lão Nhân có năm người đệ tử nhưng không có một ai đủ khả năng học tập Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận, thế nhưng không ai trong bọn hắn hiểu được điều ấy nên suốt ngày chỉ biết vất óc luyện tập theo pháp quyết của Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận mà cũng không lĩnh ngộ được bao nhiêu.

Ngày đó lão đã sắp Độ kiếp phi thăng rồi nên không còn thời gian đi tìm kiếm đệ tử phù hợp nữa, mà lão cũng không dám đem hết tinh túy của Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận truyền cho năm tên đệ tử kia, vì với tư chất của bọn hắn mà miễn cưỡng học tập cho dù không bị cản trở thì cũng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, như vậy không giúp được gì mà còn sẽ hại bọn hắn.

Cho nên lão nghĩ ra cách này, cố tình dựng lên một trang viện nhỏ ở đây để tu luyện rồi đem khẩu quyết tâm pháp của Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận giấu ở một chỗ quý dị bên trong trang viện, lão đã sắp xếp như thế này rồi thì cho dù năm tên đệ tử có lật hết đất ở trang viện này lên cũng không tìm được khẩu quyết tâm pháp. Trận pháp cổ quái liên quan đến phương vị các vì sao của lão còn duy trì thì đừng hòng tìm được manh mối gì, mà nếu như không tìm được phương vị chuẩn xác thì dù có san bằng cả tòa núi này đi cũng vô dụng!

Mà nói đi thì cũng phải nói lại, trận pháp mà lão bố trí tại đây chỉ có một cách để phá vỡ, đó chính là dùng khí cơ cảm ứng vô cùng nhạy bén mới phát hiện được manh mối, rồi tiến hành phá trận như Phong Nhựt đã làm, mà điều kiện cơ bản nhất để tu luyện Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận cũng chính là điều này: phải có khí cơ cảm ứng thiên địa nguyên khí vô cùng nhạy bén mới được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Trúc Cơ

"Điều này thật quý dị!"

Một lúc lâu sau Phong Nhựt mới hồi phục lại tinh thần, lúc trước ở kiếm lư bên trong tiểu cốc lão già tóc trắng nhận thấy hắn có thể dùng tâm niệm khắc trận pháp nên có ý muốn thu hắn làm ký danh đệ tử, hơn nữa còn cho hắn một chỗ tốt là được học tập Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận. Khi đó quả thật hắn cũng có chút động tâm, nhưng thực tế đối với Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận thì hắn cũng không mong đợi nhiều, dù sao đây cũng là bộ trận pháp do một tuyệt thế cao thủ đã Độ Kiếp phi thăng sáng chế ra. Đến như lão già kia cũng chỉ mới lĩnh ngộ được hai thành, chẳng lẽ hắn còn có thể lĩnh ngộ tốt hơn lão hay sao?

Vốn Phong Nhựt chỉ có ý định sau này có thời gian rảnh rồi sẽ đến Kiếm Lư tìm hiểu qua một chút về trận pháp này, nhưng thật không ngờ trời đưa đất đẩy làm sao hắn chẳng cần bái lão già quái quỷ kia làm sư phụ mà cũng có được khẩu quyết của bộ trận pháp do Cửu Tuyệt Lão Nhân lưu lại!

"Việc này cứ tạm gác lại đã, sau hẵng tính!"

Phong Nhựt lắc đầu rồi lại đem cái ngọc giản màu đen để vào túi trữ vật. Bởi vì căn cứ theo những gì đã ghi trong ngọc giản, mặc dù hiện tại hắn đã đủ tư cách để học tập Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận rồi nhưng cũng phải thông qua chín lần khảo hạch nữa mới được. Cứ mỗi lần thông qua khảo hạch là có thể bố trí được một phần của bộ trận pháp này, nhưng với thực lực bây giờ của hắn thì đến đợt khảo hạch đầu tiên cũng chưa có sức vượt qua nổi.

Hôm nay huyền cảnh xung quanh đã bị phá bỏ, quang cảnh nơi đây cũng đã khôi phục lại như bình thường. Sau khi kiểm tra Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp xung quanh trang viện một lần nữa, Phong Nhựt mới mở phong ấn cho doi quý cấp năm cùng Ngân Giáp Thiên Thủ. Bởi vì đây là giai đoạn quan trọng trong việc đánh sâu vào bình cảnh Trúc Cơ kỳ, ít nhất cũng phải mất hơn một năm thời gian mới có thể hoàn thành nên mặc dù đã có Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp nhưng cũng nên chuẩn bị thêm vài hậu chước cho an toàn.

Xử lý xong mọi việc hắn liền đi vào bên trong cái lầu nhỏ hoang tàn, sau khi đóng kín tất cả các cửa sổ lúc này mới tùy tiện tìm một chỗ khoanh chân ngồi xuống!

"Hi vọng lần này có thể trùng kích thành công nếu không sợ rằng chẳng còn cơ hội nào tốt hơn để tiến cấp lên Trúc Cơ kỳ nữa!"

Phong Nhựt cười cười, kỳ thật đối với lần trùng kích lên Trúc Cơ kỳ này của chính mình hắn có mười phần tự tin. Trải qua bao nhiêu năm tháng nhờ có

Mộc Linh Tinh bồi dưỡng nên pháp lực của hắc dôi đao cơ hồ gấp hai ba lần tu sỹ cùng giai khác, đồng thời hắc cũng không cần lo lắng việc sẽ thiếu linh khí trong quá trình đột phá bình cảnh, nhờ có Mộc Linh Tinh nên hắc muốn hấp thu bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu!

Một điểm nữa khiến Phong Nhược có chỗ hơn người là hắc có thể đồng thời tu luyện hai loại công pháp, ngày đêm thay phiên nhau liên tục. Vốn trước kia khi tu luyện đồng thời Thanh Mộc Linh Quyết cùng Hắc Thủy Linh Quyết thì sẽ phát sinh xung đột, nhưng nhờ có Tiên Thiên Mộc Sát mà có thể giảm bớt sự xung khắc này đến mức nhỏ nhất!

Đơn giản có thể hiểu Phong Nhược tu luyện Thanh Mộc Linh Quyết dựa vào linh khí của Mộc Linh Tinh phát ra, cũng nhờ đó mà hắc có thể hấp thu được Tiên Thiên Mộc Sát, nhưng nếu như số lượng Tiên Thiên Mộc Sát được hấp thu quá nhiều thì hắc lại phải dựa vào Hắc Thủy Linh Quyết để tiến hành dung hợp Tiên Thiên Mộc Sát vào pháp lực, mà sau khi dung hợp với pháp lực thì hắc lại dùng Thanh Mộc Linh Quyết để triển ra Mộc Sát Kiếm Khí.

Cứ như vậy sau mỗi vòng luân chuyển chẳng những giải quyết được sự xung đột của hai loại công pháp mà còn khiến pháp lực trong cơ thể hắc tăng lên gấp bội, có thể nói hiện tại về số lượng và mức độ tinh thuần của pháp lực thì không có bất kỳ tu sỹ có tu vi Luyện Khí hậu kỳ nào có thể so sánh được với hắc!

Mà đây cũng là nguyên nhân chính khiến Phong Nhược có thể ngăn ngai trong vài năm liền có thể đạt đủ pháp lực tiến hành trùng kích bình cảnh Trúc Cơ kỳ. Phải biết rằng tu sỹ bình thường muốn có được pháp lực tinh thuần đủ để trùng kích bình cảnh Trúc Cơ thì cũng phải cần hơn mười lăm năm may chăng mới có thể đạt được, kể cả những kẻ tự coi mình là người có tư chất thông minh được xưng là thiên tài tu luyện trong một thế hệ cũng phải cần thời gian bảy tám năm tận lực tu luyện!

Đương nhiên, có một điểm cần phải nhắc đến chính là sự kiên trì chịu đựng gian khổ đến mức biến thái đã mang đến cho hắc không ít tác dụng. Nói ví dụ như việc sử dụng Đại Bồi Nguyên Đan, nếu đổi lại là những đứa trẻ mới mười mấy tuổi đầu thì làm sao có thể chống cự được sự đau đớn thống khổ khó có thể tưởng tượng khi uống vào đan được này cơ chứ? Hơn nữa khi tuổi còn quá nhỏ, phần lớn đều ham chơi nên dành rất ít thời gian để rèn luyện, điều này khiến cho tốc độ tu luyện tiến triển rất chậm chạp, như hai tên Đường Thanh cùng Bành Việt kia lúc còn ở Thanh Vân Tông thì thời gian chăm chú tu luyện hàng năm của bọn hắc cũng sẽ không vượt quá nổi một quý, sau khi chuyển tới Trần Thiên Tông mới ý thức được tầm quan trọng của việc toàn tâm khổ tu!

Trong mấy ngày liên tiếp Phong Nhược đều không tu luyện, chỉ cẩn thận ngẫm lại những kinh nghiệm mà hắc đã trải qua trong hơn ba mươi năm vừa qua, sau đó tâm trí hắc dần dần tiến vào một trạng thái tĩnh lặng chìm vào trong ký ức, làm như thế để tránh trường hợp xấu nhất có thể đến với hắc khi bị tâm ma quấy nhiễu. Bởi vì muốn trùng kích Trúc Cơ thì cần đem pháp lực trong cơ thể tăng lên tới một mức nhất định, mà phải tăng dần lên trong một thời gian khá dài, vì thế trong quá trình đó nếu không cẩn thận xảy ra sơ suất sẽ như kiểm cũi ba năm thiêu một giờ, thậm chí sẽ khiến hắc tẩu hỏa nhập ma!

Những việc cần chú ý này đều được ghi rõ ràng trên lệnh bài thân phận của hắc, trong đó thậm chí còn miêu tả kỹ càng từng chi tiết của quá trình tiến lên Trúc Cơ kỳ, ở thời điểm nào xuất hiện tình trạng gì cũng được viết ra rất rõ ràng.

Đây cũng là chỗ tốt khi ở trong một đại phái Tu tiên, không kể là đệ tử nội môn hay là đệ tử ngoại môn khi được môn phái phát cho lệnh bài thân phận thì ở bên trong đó cũng đã được ghi vào những việc mà Luyện Khí sơ kỳ đến Trúc Cơ hậu kỳ cần thiết chú ý, tất cả cũng để tránh cho việc môn nhân đệ tử lúc tu luyện vô ý mà mắc phải sai lầm lớn. Dù sao thì ở các đại phái Tu Tiên có hàng vạn người có tu vi ở mức này nên không phải ai cũng có điều kiện được bài sư, có người chỉ bảo trong quá trình tu luyện.

Đây là các ưu ái dành cho những người có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ trở xuống, nếu như có đệ tử chuẩn bị tiến giai Kết Đan kỳ thì chỉ cần đem việc này thông báo lên trên sẽ được môn phái cấp cho nhiều tiện nghi không thể kể hết, thậm chí tại thời điểm mấu chốt của việc tiến cấp còn phái ra một ít cao thủ đến bảo vệ.

Sau khi xem xét kỹ càng những điều cần chú ý được ghi trên lệnh bài thân phận thì Phong Nhược cũng tự tin thêm được phần nào. Đến lúc cảm thấy tâm tính của mình đã hoàn toàn thoải mái hắc mới bắt đầu vận chuyển pháp lực, dùng đan điền cùng các tâm mạch trong cơ thể làm trung tâm, hắc tạo nên một vòng xoáy pháp lực tự động xoay tròn.

Đây được gọi là quá trình tinh luyện pháp lực, bước này cũng không cần bất cứ pháp quyết gì, cũng không cần quá nhiều kỹ xảo mà chỉ cần có đầy đủ pháp lực cũng như ý niệm mạnh mẽ là được!

Nếu như giai đoạn trước chuẩn bị pháp lực chưa đủ thì căn bản sẽ không có cách nào hình thành vòng xoáy pháp lực này được, hoặc coi như là hình thành được vòng xoáy pháp lực thì cũng không cầm cự được bao lâu rồi cuối cùng sẽ khiến quá trình Trúc Cơ thất bại. Đương nhiên nếu thất bại cũng không bị thương tổn nặng, cùng lắm là bị chút nội thương mà thôi.

Nhưng là nếu có thể thông qua bước quan trọng này thì nhờ vòng xoáy pháp lực xoay tròn mà có thể tăng tiến độ tinh thuần của pháp lực trước đó, bởi vì khi pháp lực tạo thành vòng xoáy nó sẽ hấp thu thiên địa nguyên khí ở bên ngoài rồi tập trung tại đan điền đem pháp lực áp súc đến một mức độ tinh thuần nhất định. Cứ như thế đến lúc nào pháp lực tinh thuần gấp ba lần bình thường thì mới được coi là thành công, nếu không làm được thì không thể tiến hành bước tiếp theo.

Chính ở thời điểm mấu chốt này có thể đánh giá được tiềm lực phát triển của tu sỹ, nếu như sau khi tinh luyện mà pháp lực còn có rất nhiều thì không thể nghi ngờ đây là kẻ có tiềm năng rất lớn về sau, nếu như chỉ còn lại chút ít pháp lực thì người này cho dù có Trúc Cơ thành công nhưng tương lai cũng chưa chắc có thể phát triển xa hơn được nữa!

Sau khi tất cả pháp lực đều tinh luyện thành công thì bước tiếp theo phải dùng pháp lực đó mạnh mẽ cải thiện tất cả kinh mạch bên trong cơ thể, sau khi cải thiện hoàn toàn thì mới xem như chính thức bước lên cảnh giới Trúc Cơ kỳ!

Trong quá trình cải tạo kinh mạch bên trong cơ thể, tu sĩ đồng thời cũng tổn hao hơn một canh giờ dùng pháp lực để chỉnh lại mặt mũi cùng dáng người của mình. Ví dụ như nam tử có thể làm cho bản thân mình càng thêm ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, nữ tử thì có thể biến hóa trở nên sắc nước hương trời, khuynh quốc khuynh thành, thân hình yếu diệu!

Đương nhiên loại cải biến này cũng chỉ là bên ngoài, chỉ là một thủ đoạn nho nhỏ mà thôi chứ không thể cải biến được khí chất sẵn có của bản thân mình được.

Ngoại trừ việc có thể thay đổi hình thức bên ngoài thì bên trong thân thể của tu sĩ cũng được tẩy tủy dịch kinh thay đổi triệt để, chẳng những sẽ khiến thân thể trở nên hoàn mỹ hơn mà còn được tăng thêm ba bốn trăm năm thọ nguyên nữa.

Mà đây cũng điều tốt nhất khi tiến vào cảnh giới Trúc Cơ kỳ, dù sao cũng không có người nào muốn mình chết sớm!

Sau khi tu sĩ rèn luyện thành công toàn bộ thân thể thì coi như cơ bản hoàn thành xong quá trình trùng kích lên Trúc Cơ kỳ. Nhưng không mất thêm nửa năm hoặc một năm nữa thì đừng mong hoàn thành quá trình này, trong thời gian đó đủ loại cảm xúc từ thống khổ sợ hãi đến sung sướng vui mừng cứ nối tiếp nhau kéo đến, nếu tu sĩ không giữ vững tâm trí thì sẽ bị thất bại giữa chừng, đây cũng là nguyên nhân chính khiến bao người khác không thể Trúc Cơ thành công!

Dù sao Tu Tiên vốn là con đường trái đạo trời đất nên đương nhiên phải chịu trả những cái giá không nhỏ!

Thời gian qua nhanh thắm thoát đã hơn một năm, trang viện nhỏ nơi Phong Nhưc ở vẫn nằm im lìm yên tĩnh. Trong một góc trang viện Ngân Giáp Thiên Thủ đang nằm chán mà đùa nghịch một cái xương của con linh thú cấp ba, trải qua một năm đây là món đồ chơi thứ một trăm ba mươi một của nó rồi, cũng chẳng trách được, một năm luẩn quẩn như thế này thật là tẻ nhạt.

Ngày đó trước khi Phong Nhưc bế quan chỉ cho con doi cấp năm quyền lợi tự do ra vào trận pháp, bởi vì dù sao nó cũng phải đi chăm sóc đám thú hạ của nó nữa, thế nên Ngân Giáp Thiên Thủ cũng chỉ có thể thành thành thật thật mà ở tại bên trong sân nhỏ của trang viện mà thôi. Cũng may doi quý cấp năm mỗi ngày đều mang đến cho nó một ít linh thú cấp thấp đã ngãc ngoài, điều này cũng an ủi nó một phần nào.

Tại phía bên kia của cái sân nhỏ, bám cheo leo bên bờ vực là năm con doi cấp bốn, trên cổ của bọn nó đã bắt đầu mọc ra một ít lông tơ màu trắng, hình như có dấu hiệu sắp tiến cấp rồi.

Mà ở tầng thứ hai của lầu nhỏ con doi quý cấp năm đang chộp mắt, mọi việc xung quanh đều bình thường.

Bất chợt lúc này con doi quý cấp năm mở đôi mắt màu lam nhìn thẳng ra bên ngoài trang viện, xuyên thấu qua tầng hào quang bàng bạc của trận pháp, bởi vì phía xa xa có ba bóng người đang ngự kiếm lao rất nhanh về phía này, chẳng mấy chốc đã đến gần trang viện.

"Ồ? Tiểu tử này lại có thể sống bình yên ở chỗ này sao? Lại còn bỏ trí được Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp nữa chứ!"

Trong ba người kia cầm đầu là một tu sĩ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, chính là tên quân sự Kiếm Tâm Viện một năm về trước đã phân cho Phong Nhưc chỗ trang viện số mười chín này.

"Hứa sư đệ, kỳ thật chỗ này căn bản không được coi là nơi tốt lành cho việc tu luyện, các đệ tử của Kiếm Tâm Viện từ trước tới nay đều không nguyện ý đến đây. Nghe nói tại đây chẳng những có nhiều chuyện ma quái mà hơn nữa nếu bỏ trí ở đây một trận pháp thì ba ngày sau lập tức bị phá hỏng hoàn toàn. Mặc dù ta đã được phân phó nhưng nhất định có thể cho hai người các ngươi chọn một trang viện khác tốt hơn nhiều, các ngươi thấy thế nào?"

Tên quân sự Kiếm Tâm Viện cười ha hả rồi quay sang nói với một tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ bên cạnh, đó là một nam tử có tướng mạo anh tuấn, bất quá đôi ánh mắt hắt lại vô cùng lạnh lùng.

"Không cần, chỗ này cũng tốt rồi, hơn nữa đây là gia sư tự mình phân phó, quân sự sư huynh chẳng lẽ còn có ý kiến khác sao?"

Tên Hứa sư đệ lại căn bản không để cho tên quân sự của Kiếm Tâm Viện một chút mặt mũi nào mà lạnh lùng nói.

"Ai! Cũng đúng, Hứa sư đệ nói thật đúng!" Vừa nghe xong mấy câu này tên quân sự Kiếm Tâm Viện vội vàng trả lời, trong lòng hấn sợ hãi nhưng đồng thời lại có chút oán giận cùng ghen ghét. Cái tên Hứa Minh này chỉ là một tên mới được phân chức Hòa Công Ngự Thủ mà thôi, chỉ là đệ tử dự bị của Kiếm Tâm Viện nhưng chẳng biết số mệnh hấn may mắn cỡ nào mà mới ở trong Kiếm Lư một tháng đã được vị Đại Trưởng Lão kỳ quái nhất của tông môn kia thu nhận làm đệ tử ký danh!

Nghe nói chuyện này thậm chí kinh động đến cao tăng của Kiếm Tâm Viện, sau đó rất nhanh tên Hứa Minh này đã trở thành đệ tử chính thức Kiếm Tâm Viện. Hơn nữa hàng năm còn không phải tham gia khảo hạch của Kiếm Tâm Viện, chỉ trong thời gian ngắn địa vị của hấn đã được nâng cao không tưởng, trở thành nhân vật mà đệ tử Thượng Tam Viện không dám dây vào!

Vốn với địa vị lớn như vậy, chuyện hấn được phân một cái trang viện thuộc hàng chữ Thiên là điều đương nhiên, nhưng điều khiến cho người ta khó hiểu là tên Hứa Minh này chọn cái trang viện cũ nát nhất mà mọi người tránh xa là trang viện số mười chín này!

Chẳng lẽ hấn ăn no rồi việc không có chuyện gì làm hay sao? Trên đoạn đường đi hấn đã khuyên nhủ hai ba lần, nhưng không nghĩ rằng tên Hứa Minh này lại cứ nhất quyết đòi ở trang viện thứ mười chín.

Cho nên lúc này quân sự Kiếm Tâm Viện chỉ có một ý nghĩ duy nhất là thằng này cũng thích tự làm khổ mình, giống như sư phụ của hấn, một ngày mà không tự hành hạ bản thân là không chịu được!

"Hứa sư đệ, hai người các ngươi chờ một chút, để ta sắp xếp chuyện này đã!" Tên quân sự Kiếm Tâm Viện cười nhạo một cái rồi nói. Sau đó hắn mới tiến tới trước vài bước, sắc mặt nghiêm nghị hơn lớn."Phong Nhượng! Thời gian một năm đã hết, dựa theo quy củ của bản viện ngươi đã bị hủy bỏ tư cách đệ tử dự bị của Kiếm Tâm Viện! Hiện tại ta hạn cho ngươi trong thời gian một nén nhang phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!"

"Hà!" Hắn vừa mới dứt lời thì bên trong trang viện có sáu bóng đen lao ra, hung dữ đánh về phía hắn! Sáu bóng đen kia có tốc độ cực nhanh vượt ra ngoài sức tưởng tượng của hắn!

"Quân sự sư huynh mau lùi ra phía sau!" Đang lúc tên quân sự của Kiếm Tâm Viện chuẩn bị thi triển ngự kiếm thuật công kích thì Hứa Minh vốn đang ở sau hắn đột nhiên xông lên phía trước, tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết trong thời gian thật ngắn phóng xuất ra pháp thuật Thuần Tuồng! Mà pháp thuật Thuần Tuồng của hắn nếu so với Phong Nhượng thì mạnh mẽ hơn nhiều, vốn hắn có tu vi Trúc Cơ kỳ nên lực phòng ngự của Tam Diện Thuần Bài quả thật rất kinh người!

"Rầm rầm rầm!" Những tiếng va chạm liên tiếp vang lên, con doi quý cấp năm cùng năm con doi cấp bốn lập tức bị chấn ngược ra sau!

"Kết trận! Ngự kiếm thuật!"

Lúc này tên Hứa Minh hét lớn một tiếng tiến lên trước một bước ngăn cản ở phía trước. Đến lúc này tên quân sự của Kiếm Tâm Viện cùng người còn lại mới giật mình tỉnh táo lại lập tức đứng ngay phía sau lưng của Hứa Minh, trong khoảng thời gian ngắn ba đạo kiếm quang được xuất ra bắn nhanh về phía con doi quý cấp năm và đám thủ hạ!

"Chít...chít!"

Con doi quý cấp năm hiểu rõ kiếm trận này vô cùng lợi hại, lập tức lệnh cho năm thủ hạ lui ra phía sau, mà chính nó thì há miệng thật to phóng ra một ngọn phong nhận trực tiếp đem một đạo kiếm quang đánh tan, nhưng hai đạo còn lại thừa cơ chém chết hai con doi cấp bốn láng vãng bên cạnh.

Vẫn chưa dừng lại ở đó, hai đạo kiếm quang tiếp tục thừa thế đuổi theo chém giết những con doi cấp bốn khác. Nhưng ngay đúng lúc này bỗng nhiên từ trong sân có một đạo kiếm quang bắn ra đánh văng hai đạo kiếm quang này!

"Phong Nhượng! Ngươi điên rồi, lại dám công kích đệ tử trong môn phái, chẳng lẽ ngươi còn muốn bị lưu đày hay sao?" Vừa thấy đạo kiếm quang đột ngột xuất hiện, tên quân sự của Kiếm Tâm Viện lập tức nổi giận nói.

"Chính do các ngươi dám mò tới đây quấy rối ta tu luyện mới đúng? Ta điều khiển linh thú công kích đám phá hoại các ngươi thì có gì sai? Dựa theo quy củ của bản tông, người sai là các ngươi mới đúng!"

Một giọng nói vang lên đáp trả, một bóng người từ trong trang viện đi ra. Không ai khác chính là Phong Nhượng!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Vạn Tiên Thành

Mặc dù đối phương là kẻ gây sự trước nhưng tên Hứa Minh kia đã được Đại Trưởng lão thu làm ký danh đệ tử, như vậy với bối phận của hắn bây giờ thì Phong Nhượng phải gọi hắn là sư thúc mới đúng.

Dáng vẻ của Phong Nhượng thì không có gì khác biệt nhưng trải qua một năm thống khổ rốt cục hắn cũng đã Trúc Cơ thành công, nhưng hắn không lãng phí pháp lực để làm một chuyện vô vãn là cải biến về ngoài của mình cho anh tuấn hơn mà đem tất cả pháp lực sau khi tinh luyện dùng để rèn luyện thân thể. Dù sao khi bước lên cảnh giới Trúc Cơ kỳ cũng là một mốc quan trọng trên con đường Tu Tiên, cẩn thận được tý nào hay tý ấy kéo sau này lại hối không kịp!

Tuy tướng mạo không có thay đổi gì nhiều nhưng ánh mắt cùng khí thế của hắn lại thêm phần trầm ổn, có cảm giác khi hắn giơ tay nhắc chân đều tạo áp lực vô hình lên phía người đối diện.

Lúc này tên quân sự của Kiếm Tâm Viện nhận thấy Phong Nhượng chỉ trong vòng một năm đã tiến giai lên Trúc Cơ sơ kỳ thì nhin không được mà lắp bắp kinh ngạc và sợ hãi, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh.

"Phong Nhượng! Ngươi muốn làm loạn hả? Đừng tưởng rằng mới vừa tiến cấp Trúc Cơ kỳ thì đã có thể tiếp tục lưu lại bản viện, tốt nhất nên quay về làm đệ tử của Hạ Tam Viện thì hay hơn đó. Mà đã thế thì cũng nên ngoan ngoãn nhường lại cái trang viện này đi, nề tình chúng ta sẽ không truy cứu chuyện vô lễ vừa rồi của ngươi!"

"Quân sự sư huynh hình như có chút nhầm lẫn rồi! Vẫn còn cách thời điểm khảo hạch của bốn viện đến hơn nửa tháng, ngươi làm sao dám khẳng định bản thân ta nhất định sẽ không thể thông qua khảo hạch? Tốt! Cho dù là ta không thông qua khảo hạch đi nữa, nhưng trước đó dù gì ta vẫn là đệ tử dự bị của bốn viện, mấy người các ngươi vô cớ chạy đến bên ngoài trang viện của ta hống hách, thậm chí còn dă thương linh thú mà ta nuôi dưỡng, dựa theo điều thứ bảy mươi bốn của môn quy bốn tông các ngươi phải bị phạt diện bích một tháng!"

Phong Nhược cũng chẳng sợ hãi tí nào nhàn nhạt nói, kể từ ngày bị tên khốn Mạc Ngôn lợi dụng môn quy hãm hại thì hắn đã rút kinh nghiệm nhiều rồi, một trăm linh tám điều môn quy hắn đã học thuộc từ lâu đến bây giờ lại có đất dụng võ, đem ra vận vẹo bọn này chơi!

Nghe được mấy lời của Phong Nhược về mặt cao ngạo của Hứa Minh chợt tối sầm, hắn định chen vào thì liền bị tên quân sự của Kiếm Tâm Viện gior tay ngăn cản lại.

"Phong Nhược! Cứ cho là ngươi nói có lý đi nhưng bản thân ta chính là quân sự của Kiếm Tâm Viện nên tất nhiên có quyền phân phó cho ai ở trang viện nào, bây giờ ta lệnh cho ngươi chuyển sang một cái trang viện khác ngay lập tức!". Tên quân sự của Kiếm Tâm Viện dùng lời lẽ trịnh trọng nói, nhưng vừa nói xong liền tiếp thêm một câu: "Vị này là Hứa Minh sư thúc gần đây đã trở thành ái đồ của Đại trưởng lão, luận về bối phận thì ngươi phải gọi bằng hai tiếng sư thúc, hôm nay Hứa Minh sư thúc đã muốn ở lại trang viện này thì ngươi cũng đừng có làm cản nữa, rượu mời không muốn lại muốn rượu phạt hả!"

"Đại Trưởng lão?"

Bề ngoài Phong Nhược vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng bên trong nội tâm lại dậy sóng, phải biết rằng từ trước đến nay cái trang viện số mười chín này không có một ai nguyện ý lưu lại, nhưng bây giờ lại được Đại trưởng lão của tông phái một tên đệ tử đến đây tìm hiểu, không lẽ việc trước kia khi hắn phá tan huyền cảnh đã gây sự chú ý của người khác sao?

Nhưng cũng có điểm không đúng! Nếu đã bị người khác để ý thì sao phải chờ đến tận một năm sau mới cử người đến đây tìm hiểu?

"Đó là vị Đại Trưởng lão nào vậy? Trước giờ ta chưa từng nghe qua bao giờ!" Phong Nhược chậm rãi đáp, hắn vờ như nghi ngờ lời nói của đối phương.

"Hừ! Đương nhiên một kẻ như ngươi làm sao biết được, Đại Trưởng lão từng là đệ nhất cao thủ của bốn tông, là sư huynh của trưởng môn bây giờ, người trấn thủ Kiếm Lư của tiểu cốc chính là lão nhân gia!"

Tên quân sự của Kiếm Tâm Viện tỏ vẻ cung kính nói nhưng trong lòng lại đang cực kỳ tiếu虐, thật ra trước đây hắn cũng không biết lão già cổ quái đó có địa vị cao như vậy, hắn còn tưởng rằng đó chỉ là một tên lắm cảm đáng thương nào đó bị giam cầm ở đó cho nên mỗi lần đi qua đều không thèm đoái hoài gì đến lão. Nếu như sớm biết lão già cổ quái này là Đại Trưởng lão của bốn tông chắc chắn hắn sẽ bỏ sức lấy lòng, cho dù không được làm đệ tử ký danh của lão đi nữa nhưng chắc chắn cũng sẽ được không ít chỗ tốt.

Lúc này nghe xong lời tên quân sự nói sắc mặt của Phong Nhược có chút cổ quái liếc nhìn tên Hứa Minh cao ngạo kia, trong lòng của hắn đã hiểu hết mọi chuyện, nếu không nhầm tên Hứa Minh này chính là một trong hai tên đệ tử có thể dùng tâm niệm khắc trận pháp nên được lão già tóc bạc thu làm đệ tử ký danh cũng không có gì là lạ!

Về phần tên Hứa Minh này sở dĩ phải mò tới trang viện số mười chín này cũng là bất đắc dĩ, bởi vì đây chắc chắn không phải do hắn nhìn thấy nơi này có điều gì tốt mà căn bản đều là ý đồ của lão già cổ quái kia. Bởi vì nơi này là chỗ ở cũ của Cửu Tuyệt Lão Nhân, năm đó đám sư huynh đệ bọn hắn không được sư phụ truyền khẩu quyết của trận pháp Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận cho nên cả đám đã lục tung từng tác đất ở nơi trang viên này rồi mà chẳng có thu hoạch gì cả, bí mật những điều cổ quái ở đây không được giải đáp nên sau thời gian mấy ngàn năm trang viện này mới trở nên hoang tàn như bây giờ!

Nhưng tất nhiên bọn hắn không cam lòng, cho nên từ đó về sau mỗi lần thu được tên đệ tử nào thì đều phái đến đây ở một thời gian ngắn, biết đâu bọn đệ tử này lại may mắn có cơ duyên đạt được truyền thừa của Cửu Tuyệt Lão Nhân cũng nên, mà đến bây giờ kết quả như thế nào cũng rõ rồi, nhìn sự tan hoang trang viện cũng đủ để hiểu bọn hắn đã khổ công đào xới tìm tòi như thế nào.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận Phong Nhược đã có quyết định, mặc dù nơi đây phong cảnh cũng không tệ nhưng nếu ở đây thêm một thời gian nữa không chừng lại bị mấy tên đệ tử của Cửu Tuyệt Lão Nhân khám phá ra được điều gì đó thì khôn, đến lúc ấy không khéo lại sinh chuyện, chỉ bằng tận dụng cơ hội này mà chuồn trước là tốt nhất!

"À! Thì ra là Hứa sư thúc, thật là có lỗi, có lỗi! Đệ tử lúc trước không biết sư thúc đại giá quang lâm nên đã mạo phạm đến người, mong sư thúc lượng thứ cho kẻ hồ đồ này! Mà thật ra cái trang viện này vô cùng cổ quái, mỗi ngày đều có tiếng gào thét liên miên hơn nửa cứ bố trí trận pháp được mấy hôm thì bị hồng mất, đệ tử đã muốn bỏ đi từ lâu lắm rồi! Hứa sư thúc và quân sự sư huynh chờ một lát, sau khi đệ tử thu dọn ít đồ đạc mang theo thì lập tức rời khỏi chỗ này ngay!"

Phong Nhược thay đổi thái độ nhanh chóng mặt, hắn cười ha hả hướng phía ba người Hứa Minh chấp tay thờ dài xin lỗi, sau đó nhanh chóng phong ấn con dao quý cấp năm còn đang lớn vồn giữa không trung vào Phong ấn hoàn, rồi lập tức chui vào trong trang viện thu hồi Chính Phấn Cửu Tinh Trận Pháp. Nhưng hắn cẩn thận đề phòng tên Hứa Minh kia cũng có thể cảm ứng được trận pháp mà nhìn ra điều gì đó nên cố nén đau lòng vờ ngu ngơ phá sạch đại trận, sáu mươi tư viên Ngũ hành thạch hạ phẩm còn sử dụng được cũng vì thế mà đi tong, về phần những viên đá xanh xây tường kia hắn cũng chẳng tha, hủy hết không còn lại dấu vết nào nữa!

Chưa đến thời gian một nén nhang hắn đã phá tung trang viện trở về trạng thái hoang tàn như lúc ban đầu!

"Ha ha! Hứa sư thúc, xin mời sư thúc tiếp nhận trang viện này! À đúng rồi quân sự sư huynh, vừa rồi sư huynh nói sẽ cấp cho ta một trang viện khác

đúng không nào!" Phong Nhựt cười ha hả nhìn ba người bọn Hứa Minh đang tức giận tím mặt nói.

"Hừ!" Hứa Minh phát tay hừ lạnh một tiếng rồi tiến vào trang viện nhưng trong lòng thì lửa giận bốc ngùn ngụt, cái tên khốn nạn này, thu dọn cái chó gì chứ, phá hoại thì có, đến mấy viên đá xanh dựng tường cũng không buông tha cho một viên nào, thật là quá ư keo kiệt. Nhưng cũng vì thế mà Hứa Minh nhận ra Phong Nhựt cũng không phải loại dễ chơi, không vì chút lợi ích mà hạ mình, chớp mắt đã phá hết sáu mươi tư viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, đây cũng không phải là một gia tài nhỏ a!

"Đậu Phàm! Mau đi mua cho ta ba vạn chín nghìn ba trăm sáu mươi lăm khối đá xanh, Thanh Ngọc, Bạch Ngọc, Mặc Ngọc mỗi loại một trăm linh tám viên! Mua thêm một trăm hai mươi khúc Thanh Đàn Mộc trăm năm, một nghìn tám trăm năm mươi sáu phiến ngói Kim Ngọc Lưu Ly, nhanh lên!"

Hứa Minh chỉ cần liếc qua cái trang viện đã lập tức đọc đầy đủ các vật liệu cần thiết để tái thiết cũng như lập lên trận pháp ở đây, về quy mô còn lớn hơn những gì trước đây Phong Nhựt đã làm!

"Ồ? Tiểu tử này cũng có tài đấy!"

Nghe qua lời nói của Hứa Minh, Phong Nhựt cũng nhin không được thắm giật mình, bởi vì những thứ mà Hứa Minh sai tên kia đi mua không thừa thiếu một chút nào, chẳng khác gì hần tính một năm về trước. Nhưng tên Hứa Minh này chỉ cần liếc sơ qua trang viện đã có thể nắm rõ như lòng bàn tay còn hần phải dùng thời gian mười mấy nhịp thở mới tính xong, chưa kể trước đó còn phải đi một vòng xung quanh trang viện để xem xét nữa, về điểm này thì hần thua người ta một bậc rồi!

"Thật là may mắn mà, nếu không phải do mình tới sớm hơn một năm thì không khéo huyền cảnh do Cửu Tuyệt Lão Nhân bố trí đã bị thằng này phá bỏ mất rồi! . . ."

Nghĩ đến đây bất chợt trong lòng Phong Nhựt nảy ra một ý nghĩ táo bạo, tại sao mình không thử bố trí lại huyền cảnh đó một lần nữa nhỉ? Chính phương vị mình đều thuộc trong lòng bàn tay, qua đó sẽ biết được thực lực thật sự của tên Hứa Minh này cao đến đâu? Nếu như hần không phá được huyền cảnh này thì coi như tiện thể giầy vò hần luôn cũng thú!

Lúc này tên quản sự của Kiếm Tâm Viện cũng cảm thấy hài lòng nên không làm khó Phong Nhựt nữa liền bảo hần chuyển đến trang viện số hai mươi mốt ở gần đó. Hần nghĩ dù sao thì kỳ khảo hạch cũng sắp tới rồi, chắc gì tới đó tên Phong Nhựt này đã vượt qua nổi, nên bây giờ việc gì phải so đo với hần cho mệt?

Cảm ơn một tiếng cho có lệ Phong Nhựt liền lập tức quay người bỏ đi, trước mắt hần cũng chưa vội quản nhiều vì còn có một việc vô cùng quan trọng cần xử lý. Đó là trước khi kỳ khảo hạch hàng năm của Kiếm Tâm Viện bắt đầu phải luyện chế Bôn Lôi Kiếm lại một lần nữa chứ cứ để nguyên như thế này không ổn chút nào, lỡ may bị người khác nhận ra thì lại rắc rối to, dù sao trước kia tên Mạc Ngôn cũng có chút danh tiếng ở Trần Thiên Tông này!

Cho nên Phong Nhựt cũng không vội đến trang viện số hai mươi mốt ngay mà hần bay thẳng đến Chấp Sự Điện ở giữa sườn núi, ba tòa đại điện ở đây giải quyết những công việc khác nhau. Tòa đại điện bên trái là nơi tiếp nhận và bàn giao nhiệm vụ, tòa điện bên phải là nơi bán ra các vật phẩm cần thiết cho tu sỹ, về phần toàn đại điện trung tâm thực ra là một cái truyền tống trận.

Thông qua cái truyền tống trận này có thể lập tức đi đến tòa thành thị Tu Tiên duy nhất ở khu vực Nhạn Nam, Vạn Tiên thành! Vạn Tiên Thành là một trong mười đại thành thị Tu Tiên của Thương Ngô giới, là nơi mà người của các đại phái Tu Tiên thường xuyên đến trao đổi mua bán các loại vật phẩm, thậm chí có cả các tán tu trong đó. Nghe nói ở đó có vô số cao thủ ẩn mình, ngoài năm đại tông môn ra còn có các thế lực nhỏ khác tồn tại!

Nơi Phong Nhựt muốn đi chính là chỗ này, bởi vì ngoài việc che dấu tung tích của Bôn Lôi Kiếm ra thì hần còn cần gấp một thanh kiếm khí cấp năm, nếu không ngay cả việc đến Kiếm Lư luyện kiếm hần cũng không có tư cách bước chân đến.

Đương nhiên Phong Nhựt cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc tự tay luyện chế kiếm, nhưng sau khi hần nhẫn nại nghiên cứu qua thuật luyện khí thì đã bị dọa cho chết khiếp mà bỏ đi ý tưởng này, bởi vì thuật luyện khí quá phức tạp so với những gì mà hần tưởng tượng.

Luyện khí thuật chia làm nhiều loại, luyện chế pháp khí, pháp bảo là loại thứ nhất, luyện chế kiếm khí là loại thứ hai, luyện chế trang phục là loại thứ ba. Chính vì chia làm ba loại khác nhau nên khi luyện chế cũng gắn liền chặt chẽ với các loại trận pháp khác nhau, ngoài ra còn cần phải nắm rõ thông tin về mấy vạn thậm chí mấy chục vạn loại tài liệu khác nhau như nơi sản sinh, công dụng, giá trị đến mức nào .v.v.!

Nhưng những điều kể trên vẫn chưa thấm thía vào đầu, đến như thuật luyện đan chỉ cần nắm giữ ba mươi sáu loại hóa thuật là được, nhưng luyện khí thuật tối thiểu nhất cũng phải nắm giữ chín mươi chín loại hóa thuật mới có thể để bắt đầu luyện khí. Nói ví dụ như luyện chế một thanh kiếm khí cấp năm cần dùng ít cũng phải hơn mười loại hóa thuật, mà hần bây giờ đào đâu ra thời gian mà đi tập luyện từng đó loại hóa thuật kia chứ!

Cho nên tốt nhất là đi đến Vạn Tiên Thành xuất ra tài liệu rồi tìm một cao thủ luyện khí nhờ luyện chế giúp, như vậy đỡ rắc rối hơn nhiều!

Vừa đi vào bên trong tòa điện chính giữa, đầu tiên đập vào mắt hần là ba cái đài cao hình tròn nằm ở chính giữa điện, cái ở giữa lớn nhất, hai cái nằm hai bên thì bé hơn. Đây chính là truyền tống trận của Trần Thiên Tông nhưng cũng chỉ có thể truyền tống đến Vạn Tiên Thành, hơn nữa giá cả thì cực kỳ đắt đỏ, mỗi lần truyền tống có giá hai viên Ngũ hành thạch hạ phẩm!

Chính vì như thế nên bình thường ngoài những tên đệ tử giàu có của mấy viện ra thì có rất ít người dám sử dụng đến truyền tống trận này, thà rằng kết nhóm rồi dùng tọa kỵ phi hành bay vài vạn dặm đến Vạn Tiên Thành còn dễ chịu hơn!

Nhưng bây giờ Phong Nhựt không có lựa chọn nào khác bởi vì thời gian của hần cũng không còn nhiều, cũng may trong tay hần vẫn còn mười bảy viên Ngũ hành thạch hạ phẩm nên có thể tạm chấp nhận cái giá chưa chát này!

Sau khi giao ra hai viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, Phong Nhựt cùng bốn người khác được xếp vào tòa truyền tống trận nhỏ bé ở bên trái, một vầng sáng màu trắng bao phủ bọn hắn vào trong rồi chợt lóe lên, thật nhanh chóng bọn hắn đã được đưa đến một cái quảng trường vô cùng rộng lớn.

"Đây là Vạn Tiên thành sao? Quả nhiên thật là lớn a!"

Trợn mắt há mồm hơn nửa ngày Phong Nhựt mới phục hồi lại tinh thần nhưng trong lòng vẫn đang còn cảm giác choáng ngợp, lúc trước hắn cũng đã được nghe nói qua sự vĩ đại của Vạn Tiên Thành nhưng bây giờ có đến mới biết những gì được miêu tả vẫn còn quá nhỏ bé so với những gì hắn đang được chiêm ngưỡng!

Điều đầu tiên lọt vào tầm mắt hắn là chín tòa tháp khổng lồ cao đến ngàn trượng, đây cũng trung tâm của Vạn Tiên Thành, mỗi tòa tháp được xây dựng trên một ngọn núi với không gian cực kỳ rộng lớn, tháp được chia làm một trăm tầng, mỗi tầng cao hơn mười trượng nên vô cùng thoải mái, không ngột ngạt chút nào.

Nếu như chỉ có từng đó thôi thì cũng chưa làm hắn ngỡ ngàng đến mức như vậy, đằng này ở giữa các tòa tháp đều được nối vào nhau bởi chín chín tám mươi một cây cầu khổng lồ, tuy cầu dài hơn mấy trăm dặm nhưng ở giữa không có bất cứ thứ gì chống đỡ, đơn giản chỉ là hai đầu cầu nối vào hai tòa tháp, từ xa nhìn lại hoa mắt chóng mặt cứ ngỡ như mình bị ảo giác vậy!

Từ chỗ Phong Nhựt nhìn lại có thể thấy vô số kiếm quang đầy màu sắc bay lượn, hoặc là các dị thú phi hành có hình dáng kỳ lạ bay qua bay lại khiến cho người ta có thể tưởng tượng được Vạn Tiên Thành phần hoa tập nập như thế nào.

Trung tâm của chín tòa tháp khổng lồ chính là quảng trường cực lớn nơi Phong Nhựt đang đứng, quảng trường này rộng hơn trăm dặm, tu sĩ nào mới tới đây lần đầu đều có cảm giác mình thật nhỏ bé dưới những kỳ quan vĩ đại này!

Từ quảng trường trung tâm này có thể tùy ý tiến vào một trong chín tòa tháp, sau khi ngỡ ngàng nhìn ngắm thỏa thuê Phong Nhựt mới thả dơi quỹ cấp năm ra rồi lập tức nhảy lên bay đến một tòa tháp khổng lồ gần đó, bởi vì nơi này quá rộng lớn, mỗi tòa tháp cũng cách nhau đến cả trăm dặm, nếu mà đi bộ hoặc ngự kiếm phi hành thì chắc chắn hắn sẽ mệt chết lúc nào không biết!

Đến khi Phong Nhựt bước chân vào một tòa tháp hắn lại một lần nữa bị choáng ngợp, bởi vì trong này cũng quá rộng rãi, hắn thật sự bối rối không biết đi đường nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 31: Địa Hỏa Đường

Trước mắt Phong Nhựt là hơn mười cái cửa đi vào khắp bốn phương tám hướng, cái hướng ra bên trái, cái hướng ra bên phải, cái lên trên cái xuống dưới hoa cả mắt, nhìn theo dòng người hối hả mà trong lòng hắn cũng có chút mờ mịt!

"Xin hỏi, tiền bối mới tới nơi này sao? Ngài chỉ cần trả năm mươi viên Ngũ Hành thạch cấp thấp là vẫn có thể dẫn ngài đi du lịch nơi đây một vòng!"

Đang lúc Phong Nhựt đầu đầu nhất thì bỗng nhiên bên cạnh xuất hiện một tên chỉ có tu vi Luyện Khí sơ kỳ, hắn đến gần Phong Nhựt nịnh nọt nói.

"À? Người biết hết mọi góc ngách ở chỗ này chứ?..."

Phong Nhựt tùy tiện nhìn lướt qua người mới đến lập tức biết rằng hắn chỉ là một tán tu không môn phái, trên người chỉ có một bộ đồ Tuyết Tầm cấp thấp, kiếm khí trên lưng cũng chỉ là hàng cấp một, hắn ánh chừng tầm ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, với tư chất như thế thì đời này tiến lên được cảnh giới Luyện Khí trung kỳ cũng đã là tốt lắm rồi!

"Xin thưa tiền bối, từ nhỏ vẫn bối đã lớn lên ở Vạn Tiên Thành này, cái khác thì không dám nói nhưng bất cứ nơi nào từ tầng năm mươi của tòa tháp này trở xuống vẫn bối nhắm mắt cũng có thể tìm ra!" Nam tử kia tự tin nói.

"Tại sao lại là phía dưới tầng năm mươi? Phía trên tầng năm mươi thì sao?..." Phong Nhựt có chút tò mò hỏi một câu.

"Ai! xin thưa tiền bối, phía trên tầng năm mươi chỉ dành cho những tu sĩ có tu vi Trúc Cơ kỳ trở lên mới được tiến vào còn tu sĩ tu vi Luyện Khí kỳ thì chỉ có thể dừng lại ở dưới tầng năm mươi thôi. Mặt khác, tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng chỉ được phép qua lại trong phạm vi từ tầng năm mươi đến tầng tám mươi, chỉ có những tu sĩ đạt cảnh giới trên Kim Đan Kỳ mới được tiến vào phía trên!"

"Thì ra là như vậy!..." Phong Nhựt gật nhẹ đầu rồi lẩm bẫm: "Nói như vậy nếu như ta muốn mua mấy thứ vật phẩm thì cũng không cần dừng lại ở dưới

tầng năm mươi rồi!"

"Cũng không hẳn như vậy! Tiền bối!...." Nam tử kia thấy thế vội nói: "Thật ra phía dưới tầng năm mươi này cũng là nơi tốt mà nhiều tán tu hoặc tu sỹ đi ngang qua Vạn Tiên thành ghé qua, rất nhiều bậc tiền bối cao thủ đều ưa thích ở lại chỗ này. Mặt khác, trong năm mươi tầng dưới này còn có rất nhiều cửa hàng ven phố, trong những cửa hàng có bày bán những vật phẩm Tu Tiên rất tốt nên chỗ này cực kì náo nhiệt, vẫn bối cam đoan những cửa hàng ven phố này không kém bao nhiêu so với những hội buôn lớn trên tầng năm mươi!"

"Không cần nói nhiều, ta chỉ muốn tìm nơi nào có người có trình độ luyện khí tương đối cao, nếu như có thể làm cho ta thỏa mãn thì số Ngũ Hành thạch này sẽ là của ngươi!..."

Phong Nhược liền ngắt lời của tên nam tử kia..., sau đó tiện tay lấy ra năm mươi viên Ngũ Hành thạch cấp thấp, hiện tại hẳn không có thời gian để đi dạo Vạn Tiên Thành, việc này đợi về sau hẵng tính!

"À được được! Nếu nói về luyện khí tại chín tháp lớn này thì phải nói đến Địa Hóa Đường thuộc tầng thứ bốn chín Chu Tước Tháp. Nghe nói chủ của Địa Hóa Đường là một cao thủ tiền bối Trúc Cơ hậu kỳ, tại Địa Hóa Đường có luyện chế các loại pháp khí, kiếm khí, trang phục, về phương diện này cũng là số một tại Vạn Tiên Thành, đương nhiên chỉ tính trong phạm vi năm mươi tầng phía dưới mà thôi!" Nam tử kia vui mừng nói.

"Tốt! Dẫn ta đi đến chỗ Địa Hóa Đường!..."

Phong Nhược không do dự liền nhảy lên lưng dơi quý cấp năm, mà tên nam tử kia lại run rẩy bỏ niêm phong ra một con Bạch Vũ Hạc cấp thấp.

"Được rồi ngươi cũng lên đây đi!..."

Phong Nhược cũng không thừa thời gian, dùng tốc độ của Bạch Vũ Hạc này chỉ sợ đến được tháp Chu Tước thì trời cũng đã tối mất rồi!

"Đa tạ! Đa tạ tiền bối! ." Nam tử kia được vừa sợ vừa mừng vội bò lên trên lưng dơi quý cấp năm, không ngớt lời cảm tạ.

Phong Nhược cũng không nhiều lời với hắn liền hỏi về vị trí của Chu Tước Tháp rồi lệnh cho dơi quý cấp năm nhanh chóng lên đường, trên đường đi hắn tiện thể hỏi một ít về tình hình cơ bản của Vạn Tiên Thành. Lúc này mới biết thế lực lớn nhất ở Vạn Tiên Thành này chính là Trần Thiên Tông đã khống chế năm tòa tháp lớn, về phần bốn đại tông môn khác thì thế lực ở đây cũng có chút lép vế, dù sao chỗ này cũng không thuộc phạm vi quản lý của bọn hắn nên cũng dễ hiểu.

Mặt khác trong Vạn Tiên Thành này còn có hai mươi một môn phái tu tiên nhỏ, nhân số nhiều thì mấy ngàn người, ít thì chỉ có mười mấy người.

Nam tử tự nhận tên là Trần Lập này cũng chỉ là một trong hơn trăm người thuộc môn phái nhỏ gọi là Lăng Thiên Tông, công việc hàng ngày của đệ tử thuộc phái này đều là dẫn đường cho những tu sỹ từ bên ngoài mới vào thành như Phong Nhược.

Tình hình thật đúng là làm cho Phong Nhược dở khóc dở cười!

Nhưng cũng phải công nhận Vạn Tiên Thành này cực kì phồn hoa, theo như lời nói của Trần Lập ít nhất cũng có khoảng trăm vạn tu sỹ tụ tập ở chỗ này, mà vào thời điểm hưng thịnh nhất cách đây năm ngàn năm số lượng tu sỹ thậm chí đã vượt qua năm trăm vạn. Đáng tiếc một nơi trung tâm của thế giới Tu Tiên sau khi trải qua một cuộc đại chiến long trời lở đất lại dần dần suy sụp!

Bỏ ra thời gian trọn vẹn nửa nén hương Phong Nhược theo lời dẫn đường của Trần Lập mới đi đến được tầng bốn mươi chín của Chu Tước Tháp, dựa theo suy đoán của hắn tầng này rộng khoảng tám mươi dặm!

Nhưng sắp xếp nơi này lại rất đơn giản, chỉ có phân ra ba đường đi hình cung, ở phía ngoài cùng chia ra hơn mười lối đi hướng lên xuống hoặc là thẳng hướng rộng ra phía ngoài.

Theo dọc con đường này có mấy trăm cái cột cực lớn, ở giữa những cái cột có mấy trăm gian phòng lớn được sắp xếp ngay ngắn. Những phòng này đều treo đủ các loại biển hiệu, liếc qua cũng biết đều là các cửa hàng bán vật phẩm Tu Tiên!

Phong Nhược liếc nhìn xung quanh, mãi lúc sau mới dừng lại ở một góc có tấm biển cũ nát, trên đó viết ba chữ "Địa Hóa Đường" !

"Đó chính là nơi mà ngươi nói có danh tiếng lẫy lừng, Địa Hóa Đường đó sao?" Phong Nhược có chút nghi ngờ nhíu mày hỏi, vì như những gì hắn thấy thì cái Địa Hóa Đường này cũ nát vắng vẻ như muốn đóng cửa đến nơi rồi.

"Vãn bối nào dám lừa gạt ngài! Tiền bối xin nghe vãn bối giải thích. Lão chủ Địa Hóa Đường này tính tình rất quái lạ, hắn chưa bao giờ luyện chế những vật phẩm tu tiên có đẳng cấp thấp, cũng không thu mua những loại tài liệu Tu Tiên rồi bán ra thành phẩm mà chỉ dùng phương thức mang tài liệu đến để trao đổi, hơn nữa hắn cũng không muốn nhận thù lao bằng Ngũ hành thạch mà chỉ cần tài liệu quý hiếm. Mặt khác, ở đây có một quy củ là nếu đặt làm từ ba kiện vật phẩm Tu Tiên trở lên thì không lấy tiền phí nhưng nhất định phẩm chất phải đạt tới điều kiện mà hắn đề ra. Cũng vì nhiều nguyên tắc quái dị như vậy mà hắn đã từ chối rất nhiều người đến đặt hàng, đến nỗi ai cũng nghi ngờ hắn mở cửa hàng để buôn bán hay là rảnh rỗi mà đùa vui đây!..."

Trần Lập cũng tỏ vẻ khó hiểu nói.

"Thì ra là thế! Cũng thú vị! Tốt rồi, đây là thù lao của ngươi, ngươi có thể đi!"

Phong Nhược tiện tay quảng cho Trần Lập năm mươi viên Ngũ hành thạch cấp thấp, tên Trần Lập này có lẽ không rõ ông chủ Địa Hóa Đường này đang

đùa trò gì, nhưng hẳn lại hiểu vô cùng.

Chắc chắn rằng lão chủ của Địa Hòa Đường muốn rèn luyện và nâng cao tay nghề luyện khí nên mới yêu cầu các loại tài liệu có phẩm chất cao, mà người như thế này lại rất phù hợp với yêu cầu của hắn.

Đuổi tên Trần Lập đi xong Phong Nhượng liền đi vào phòng khách của Địa Hòa Đường. Lúc trước đứng ở ngoài nhìn vào thì thấy chỗ này thật buồn tẻ và tiêu điều nhưng sau khi tiến vào mới phát hiện ở đây thật sự rất rộng rãi, một bên tường được treo hơn mười bộ xương của linh thú kỳ lạ, phía khác thì dựng một cái giá lớn, bên trên bày biện ít cũng mấy trăm loại khoáng thạch hoàn toàn không giống nhau. Mà ở giữa phòng có một gã nam tử cao lớn mặt đầy râu quai nón đang nằm ngáy o...o...Hắn có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ!

Cảnh này lại làm cho Phong Nhượng rất ngạc nhiên nhưng ngay lập tức hắn đoán rằng dường như gã này tu luyện một loại công pháp kỳ lạ nào đó, bởi vì khi đạt đến tu vi Trúc Cơ kỳ thì tu sỹ hoàn toàn không cần ăn, không cần ngủ, chỉ cần mỗi ngày đều chăm chỉ tu luyện là được.

Cho nên dù rất sốt ruột nhưng hắn vẫn kiên nhẫn đợi ở một bên, quả nhiên qua thời gian chưa đến một chén trà nóng gã nam tử kia liền đã nhảy dựng lên một cái.

"Ha ha! Có phải vị đạo hữu này muốn luyện chế vật phẩm gì không? Chỉ cần ngươi có thể lấy ra được tài liệu, cửa hàng ta đảm bảo sẽ không làm đạo hữu thất vọng!"

"À! Là như thế này, ta muốn luyện chế một thanh kiếm khí cấp năm, không biết có vấn đề gì không?" Phong Nhượng mỉm cười nói.

"Kiếm khí cấp năm à! Đầu tiên ngươi cho ta xem tài liệu luyện chế như thế nào đã, nếu đạt chất lượng thì chỉ cần chờ đợi mười hai canh giờ là có thể luyện chế xong!" Gã nói xong liền ngáp một cái, tỏ vẻ luyện chế một thanh kiếm khí cấp năm chẳng có điều gì to tát cả.

Phong Nhượng thấy thế nhưng không nói gì nữa liền lấy ra Bôn Lôi Kiếm, mà sau khi nhìn thấy Bôn Lôi Kiếm gã nam tử thô kệch liền tròn hai mắt rồi gập dờ nói: "Ngươi, cái tên này có hiểu gì về luyện khí không vậy! Thừa tiền hả, một cái sừng Tê Giác Sấm cấp sáu lại bị ngươi chà đạp thành hình dạng này. Xong rồi xong rồi, thật là phí của trời mà, lại còn dùng Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính Kim cường hóa qua nữa chứ! Ôi trời! Chết mất thôi! Chuôi kiếm khí này đã bị lãng phí mất một nửa uy lực rồi!"

Mất thấy gã to con này cảm thán đầm ngực đậm chân Phong Nhượng ngẩn cả người, thật ra từ trước cho tới nay hắn đều cảm thấy uy lực của Bôn Lôi Kiếm này đã tốt lắm rồi, không nghĩ rằng như lời gã này nói nó còn chưa phát huy nổi một nửa uy lực chân chính!

"Ha ha! Vị đạo hữu này, ngươi có thể đem chuôi kiếm này tăng lên cấp năm được không?"

"Tặng cái con khí ấy! Trông thấy tài liệu tốt như vậy bị lãng phí không ra gì thật là bức mình, nhưng ta không có biện pháp tiến hành luyện chế lại!" Gã nam tử lại rít lên chua xót, làm ra vẻ đau lòng như Bôn Lôi Kiếm này là của hắn vậy. Bỗng nhiên hắn lập tức quay người hướng về phía bên trong quát to lên: "Vân sư huynh! Ngươi mau ra giải quyết việc này đi!"

Rất nhanh một người thanh niên ước chừng hai mươi tuổi tướng mạo bình thường nhưng đã có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ bước ra, hắn trông thấy Phong Nhượng liền ôm quyền cười nói: "Làm cho đạo hữu chê cười rồi, sư đệ của ta luyện khí nhiều thành nghiệm, tuy hơi nóng nảy lỗ mãng nhưng thật sự rất tốt tính!"

Nói đến chỗ này, tên Vân sư huynh mới liếc nhìn Bôn Lôi Kiếm trong tay Phong Nhượng rồi cũng thờ dài tiếc rẻ một cái, nhưng không giống như sư đệ mình hắn không cảm thán lời nào, chỉ mỉm cười nói: "Đạo hữu có thể để cho ta xem qua chuôi kiếm khí này có được không?"

"Đương nhiên là được!" Nhìn vậy nhưng Phong Nhượng lại rất có cảm tình với hai vị huynh đệ này cho nên hắn không kiêng kỵ chút nào liền đem Bôn Lôi Kiếm cho gã sư huynh.

"Bôn Lôi Kiếm cấp bốn, dùng một sừng của linh thú rất hiếm thấy là Tê Giác Sấm luyện chế thành vì thế có thêm pháp thuật lôi quang phụ trợ, đáng tiếc luyện chế rất cầu thả, chỉ vận dụng có hai mươi tư đạo địa hỏa, hơn nữa trong quá trình luyện chế lại xuất hiện một điểm sai lầm làm cho tạp chất lẫn vào quá nhiều nên hiệu quả tiên thuật lôi quang xuất hiện rất chậm chạp, hơn nữa khi đánh ra thì chỉ công kích được trong phạm vi hai thước! Càng thêm ngu xuẩn, lại đi bố trí Xuân Dương trận pháp trên kiếm này, thật sự vô cùng vớ vẩn!"

Vị Vân sư huynh này một tay cầm chuôi kiếm một tay chậm rãi lướt nhẹ trên thân kiếm đồng thời rất cẩn trọng giải thích, từng lời một sắc bén mà chuẩn xác, giống như hắn đã tận mắt nhìn quá trình luyện chế thanh kiếm này vậy.

Chỉ bằng một điểm này thôi đã khiến Phong Nhượng bội phục sát đất. Trình độ ư! Đây chính là cao thủ luyện khí!

"Xin lỗi cho ta hỏi có phải đạo hữu muốn đem chuôi kiếm khí này tăng lên cấp năm?" Lúc này vị Vân sư huynh liền nhân dịp hỏi Phong Nhượng.

"Không sai! Không biết các hạ có biện pháp gì không?" Hiện tại Phong Nhượng đã hoàn toàn tin tưởng vào trình độ của gã này rồi, nhưng giọng điệu của vị Vân sư huynh này lại làm cho hắn cảm thấy có gì đó không ổn!

"Biện pháp đương nhiên là có, hơn nữa không chỉ một cách, ta chỉ muốn nói thực sự nếu đạo hữu muốn đem chuôi kiếm khí này tăng lên cấp năm thì có chút không đáng!" Vị Vân sư huynh này lắc đầu thờ dài!

"Đầu tiên bởi vì lần luyện chế trước đã làm quá cầu thả khiến cho chuôi kiếm khí này khó lòng phát triển thêm được nữa, tiếp đó lại dùng Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính kim cường hóa, nếu như luyện chế lại một lần nữa sẽ làm xóa đi hiệu quả của viên Ngũ hành thạch thuộc tính kim này, như vậy cái

được không bù được cái mất. Phải biết rằng nhờ tác dụng của viên Ngũ hành thạch đó mà độ sắc bén của kiếm này đã xấp xỉ bằng một thanh kiếm khí cấp năm bình thường rồi!"

"Đương nhiên, nếu có nhiều tài liệu quý hiếm hơn khảm nhập thêm vào cũng có thể khiến làm cho chuôi kiếm khí này tiến cấp năm, thế nhưng nếu vậy thì đề mà luyện chế một thanh kiếm khí cấp năm khác còn hơn. Theo ta nên giữ nguyên phẩm cấp của thanh kiếm khí này, như vậy hợp lý hơn!"

"Ồ, thì ra là như vậy!" Sau khi nghe được tên Vân sư huynh giải thích Phong Nhưộc thực sự cũng có chút thất vọng. Vốn hắn không nỡ bỏ Bôn Lôi Kiếm chủ yếu vì nó đã được cường hóa bằng Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính kim, đây là thứ không phải muốn là có, nhưng hiện tại có lẽ đành phải làm cách khác rồi tuy rằng vẫn có chút không cam lòng!

"Được rồi! Ta đồng ý luyện chế lại một thanh kiếm khí cấp năm khác. À xin hỏi, kiếm khí cấp năm thì loại nào là tốt nhất?"

Nghe được lời nói của Phong Nhưộc, vị Vân sư Huynh kia lại cười cười nói: "Xem ra đạo hữu không hiểu biết nhiều về phương diện luyện khí! Thật ra luyện chế kiếm là việc đơn giản nhất trong đạo luyện khí, sau đó là luyện chế trang phục, mà trình độ luyện khí cao nhất là luyện chế các loại pháp khí pháp bảo!"

"Đối với việc luyện chế một thanh kiếm đầu tiên cần tài liệu chính vừa cứng rắn lại vừa dẻo dai, tiếp theo cần chuẩn bị thêm các loại tài liệu phụ trợ để bổ sung uy lực cho kiếm. Về phần tài liệu thì có rất nhiều lựa chọn, bình thường tốt nhất là dùng xương của linh thú cấp sáu, cấp bảy để luyện chế, bởi vì xương của linh thú đều kèm theo thần thông thiên phú của nó. Mà nếu không kiếm được loại tài liệu này thì có thể dùng tinh thiết, nhuyễn ngân, tử kim... thậm chí còn có thể dùng gỗ các loại cây đã có tuổi thọ trên năm trăm năm như đào mộc, thiết mộc... nói chung rất dễ tìm tài liệu để luyện chế kiếm khí! Còn điều quan trọng nhất là quá trình luyện chế cùng việc khắc trận pháp lên thân kiếm, nếu là cao thủ luyện khí thì cũng không để ý quá nhiều đến phẩm chất của tài liệu, thậm chí có vài vị luyện khí tông sư trong truyền thuyết đã đạt đến trình độ hóa mục nát thành thân kỳ!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 32: Mộc Yêu

Dùng một chút Vân sư huynh lại khẽ mỉm cười nói tiếp: "Theo quy định của cửa hàng, chỉ cần đạo hữu có thể tự chuẩn bị đầy đủ tài liệu thì ta cam đoan sẽ dùng hết khả năng để không làm phí hoài phẩm chất của nó, không biết lần này đạo hữu mang đến loại tài liệu nào?..."

"À, thì ra là như vậy!" Phong Nhưộc gật gật đầu, do dự một chút rồi mới lấy ra từ trong thắt lưng trữ vật một bộ xương linh thú nguyên vẹn tỏa ra ánh sáng tím nhạt, bộ xương này là một trong những bộ có phẩm chất tốt nhất mà hắn nhặt được bên trong động quật, đương nhiên vẫn không thể so sánh được với bộ xương lớn nhất ở trong đó!

Không ngờ khi Phong Nhưộc mới đưa ra bộ xương này ra vị Vân sư huynh kia cùng gã nam tử thô kệch đều lập tức tỏ vẻ kinh ngạc rồi sợ hãi lùi ra sau mấy bước, thậm chí mặt mũi cũng tái mét không còn giọt máu.

"Ai! Hai vị đạo hữu, các ngươi không sao chứ?" Phong Nhưộc lại có chút tò mò, bởi vì cho dù bộ xương khô này đã từng là linh thú cấp tám thì bọn hắn cũng không cần phải kinh hoảng như vậy chứ?

"Keng..Keng!"

Vị Vân sư huynh cùng sư đệ nghe được mấy lời này của Phong Nhưộc không đáp lại một câu, thậm chí còn lùi thêm mấy bước rồi xuất kiếm ra như thể đang gặp phải đại địch vậy!

Lúc này cho dù Phong Nhưộc không rõ nguyên nhân sâu xa là gì nhưng cũng có thể đoán được vấn đề nằm ở bộ hài cốt trong tay mình, chứ với thực lực của hắn cũng chưa đủ để làm cho một tên có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ sợ hãi như thế. Nghĩ được đến đó hắn liền thu bộ xương khô lại rồi dang tay ra thể hiện rằng mình không có ý thù địch.

"Hai vị đạo hữu, tại sao các ngươi lại hoảng hốt như vậy, bộ xương linh thú này có chỗ gì đặc biệt sao? Kính xin chỉ giáo nhiều hơn!"

"Xương linh thú?" Hai người Vân sư huynh liếc nhìn nhau một cái rồi vẫn mang dáng vẻ vô cùng đề phòng hỏi lại: "Chẳng lẽ các hạ thật sự không biết đó là vật gì sao?..."

"Ai dà! Thật xấu hổ, đúng là tại hạ không biết đây là vật gì, lúc trước ta chạy theo một con linh thú rồi vô tình tìm được bộ xương này trong một huyệt động, cho đến bây giờ cũng chỉ cảm thấy vật này có thể dùng để luyện chế một thanh kiếm khí tốt nên lần này mới đến Địa Hóa Đường nhờ vả hai vị đạo hữu, xem dáng vẻ của hai vị thì chắc là bộ xương khô này khi còn sống từng là loại hung thú nào rất đáng sợ sao?"

Phong Nhựt tỏ ra nghi hoặc nói.

"Người thật sự không biết hay là đang đùa giỡn hai người chúng ta vậy?" Vị Vân sư huynh vẫn tỏ vẻ lo lắng hỏi tiếp.

"À! Trời đất chứng giám, tại hạ là Phong Nhựt đệ tử dự bị của Kiếm Tâm Viện thuộc Trần Thiên Tông, tôi đây chỉ để luyện chế kiếm khí, tuyệt đối không có ý đùa hai vị đạo hữu!..." Phong Nhựt nghiêm túc giải thích.

"Được rồi! Vật kia không cần lấy ra nữa, hơn nữa tốt nhất cũng không nên để người khác thấy nếu không đạo hữu chắc chắn gặp tai họa!..." Sắc mặt vị Vân sư huynh lúc này mới bình tĩnh lại được một chút, hần lại nói tiếp: "Còn một điều nữa, thứ này các hạ lấy từ nơi nào thì tốt nhất hãy trả về nơi đó đi, bởi vì nó còn sống!"

"Sống!"

Nghe được câu này Phong Nhựt giật mình kinh sợ, tóc tai dựng ngược, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng! Thiếu chút nữa hần bị vị Vân sư huynh này dọa chết! Nhớ lúc trước hần còn cẩn thận vuốt vuốt qua nhưng không nghĩ rằng bộ xương linh thú này lại là vật sống!

"Xin đạo hữu nói kỹ chút được không? Đây rõ ràng là một bộ xương khô mà, hơn nữa nếu như nó còn sống thì tại sao lại không tấn công ta?... " Cố gắng lấy lại bình tĩnh nhưng Phong Nhựt vẫn chưa thể tin vào điều này, hần nghi ngờ hỏi.

"Nguyên nhân tại sao nó không tấn công đạo hữu thì ta cũng chịu, nhưng mà chắc đạo hữu cũng có nghe nói qua về Mộc Yêu ở Khô Mộc Hải rồi chứ! Vật ấy đúng là một con Mộc Yêu! Hơn nữa rất có thể còn sống bởi vì bộ xương này còn cực kỳ nguyên vẹn, dựa theo truyền thuyết ở Tu Tiên giới thì chỉ có cách đập nát khung xương của Mộc Yêu này thì nó mới hoàn toàn chết hần!..." Vân sư huynh dè dặt nói.

"Mộc Yêu!..." Phong Nhựt ngẩn cả người nhưng về mặt lại có chút cổ quái, tất nhiên hần chả lạ gì Mộc Yêu, trước đây Mộ Phi Tuyết cũng bị một con Mộc Yêu đánh trọng thương đấy thôi. Cho nên lúc trước hần còn tưởng Mộc Yêu này đáng sợ như thế nào nhưng thật không ngờ hần lại tiện tay nhặt về một vật lại chính là Mộc Yêu đang làm cho cả Tu Tiên giới khiếp sợ!

Thế nhưng bộ xương Mộc Yêu này nếu còn sống thì tại sao không tấn công hần? Chẳng lẽ nguyên nhân vì Tiên Thiên Mộc Sát hay sao?

Sau khi suy nghĩ một lát Phong Nhựt thật sự rất muốn lấy Mộc Yêu ra xem lại một lần nữa, nhưng thấy hai người Vân sư huynh đang nhìn hần với ánh mắt vô cùng cảnh giác thì đành tạm thời bỏ đi suy nghĩ này.

"Được rồi! Cảm ơn hai vị đã nhắc nhở, bộ xương này đúng là tại hạ lấy được từ Khô Mộc Hải nhưng chắc chắn là con Mộc Yêu này đã chết rồi nếu không làm sao ta có thể đem về được chứ! Tất nhiên nếu tương lai có cơ hội ta sẽ quảng nó về Khô Mộc Hải, còn bây giờ chúng ta bàn về vấn đề chính đi, liệu hai vị đạo hữu có thể luyện chế cho ta một thanh kiếm cấp năm có được không!"

Phong Nhựt vừa nói vừa chọn từ thắt lưng trữ vật một bộ xương có phẩm chất khá khá đem ra, dựa theo kinh nghiệm trước đây hần áng chừng bộ xương này ít cũng phải của linh thú cấp bảy!

Lúc này hai người Vân sư huynh còn lo lắng Phong Nhựt lại lấy ra vật gì quý dị rồi cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau khi cẩn thận quan sát một lượt lúc này mới mang về mặt kinh ngạc nói tiếp: "Đây chính là xương của Hồ Xạ cấp bảy! Đạo hữu! Người cũng thật giàu có đó, chỉ riêng bộ xương này thôi cũng có giá trị hơn một trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm rồi!..."

"À, chẳng biết khung xương này có thể dùng để luyện chế kiếm khí cấp năm được không?"

Nghe được vị Vân sư huynh này nói như thế cuối cùng Phong Nhựt cũng yên lòng, hần thật sự còn lo lắng bộ hài cốt này lại là vật gì quái dị giống như Mộc Yêu thì nguy to, với hần thì không sao cả nhưng nói không chừng lại dọa chết hai vị huynh đệ này cũng nên.

"Tất nhiên rồi, Hồ Xạ cấp bảy này chính là một loại dị thú cực kỳ hung mãnh rất ít khi nhìn thấy trong Tu Tiên giới. Theo như truyền thuyết nó có rất nhiều pháp thuật biến hóa thậm chí còn có thể hô mưa gọi gió vô cùng mạnh mẽ, thần thông thiên phú của nó là biến ảo ra vòi rồng gió lốc, những nơi nó đi qua đều chịu cảnh cát bay đá chạy, gió xoáy gào thét! Bình thường ngay cả tu sỹ Trúc Cơ hậu kỳ cũng không phải là đối thủ của nó, muốn săn bắt thì phải hợp thành nhóm đông người mới có cơ hội. Đáng tiếc lại không có vật đáng quý nhất trên người Hồ Xạ cấp bảy này là trái tim, đó là tài liệu chính để luyện chế pháp giới Cuồng Phong!"

Vân sư huynh chậm rãi nói, đồng thời đôi tay linh hoạt lướt nhẹ trên bộ xương của Hồ Xạ đánh giá: "Đây là khung xương Hồ Xạ cấp bảy nặng ba trăm chín mươi một cân ba lượng sáu tiền, chỉ cần một nửa trong số này cũng đủ để luyện chế một thanh kiếm khí cấp năm, ngoài ra cần thêm vào năm cân bảy tiền Nhuyễn Ngân, ba lượng sáu tiền Tử Kim, chín tiền Phong Tật Thạch! Sau đó dùng sáu mươi tư đạo địa hỏa thay phiên nhau luyện chế, mất thời gian hai mươi tư canh giờ thì xong. Khi thành hình thân kiếm dài tám ba thước bảy tấc, lưỡi kiếm rộng ba chỉ, toàn thân kiếm có màu lam pha lẫn xanh lá cây, khi xuất pháp lực ra liền có một đạo gió lốc cuốn theo. Bên trên có thể khắc trận pháp Như Sơn, trận pháp Phong Hành!..."

"Nói về phần cấp độ Ngũ hành thạch để tinh luyện thì không thể thấp hơn hạ phẩm, tốt nhất là lựa chọn Ngũ hành thạch trung phẩm, nhưng mà cái này cũng tùy vào gia sản của đạo hữu thế nào đã! Không biết đạo hữu có đề nghị gì khác không? Nếu không thì ta liền bắt tay vào luyện chế thanh kiếm này, chỗ tài liệu còn thừa lại được tính là thù lao!..."

"Đương nhiên không có vấn đề gì, tất cả cứ theo lời đạo hữu đi!" Phong Nhựt vội vàng nói, hần vốn mù tịt về luyện khí thì có ý kiến gì mà nói chứ, nhưng lập tức hần nghĩ tới một vấn đề "À, đúng rồi, xin hỏi Vân đạo hữu, liệu ta có thể tự tay khắc trận pháp bên trên kiếm khí có được không?..."

"Khắc trận pháp?" Vân sư huynh ngừng đầu liếc nhìn Phong Nhựt rồi cười nói: "Xem ra đạo hữu rất tự tin với trình độ trận pháp của mình, tất nhiên là

được! Bình thường phải đợi luyện kiếm xong mới có thể khắc trận pháp, đạo hữu muốn khắc thể nào cũng được nhưng tuyệt đối đừng khắc trận pháp Thanh Dương lên kiếm nhé!"

Nói câu này xong Vân sư huynh tiện tay đem hải cốt Hồ Xạ cho gã nam tử thô kệch, tất nhiên là để hắn đem đi luyện chế.

Việc này khiến cho Phong Nhưor có chút không nở bởi vì không thể nghĩ ngờ trình độ luyện khí của vị Vân sư huynh này còn cao hơn sư đệ của hắn, cho nên sau khi suy nghĩ một chút Phong Nhưor lại nói: "À, Vân đạo hữu, lần này ngài có thể tự tay luyện chế có được không? Ta có thể trả thù lao thêm một ít tài liệu quý hiếm!...."

"Ha ha! Đạo hữu không cần phải như thế!" Vân sư huynh mỉm cười "Thực ra trình độ luyện khí của sư đệ so với ta cũng không thua kém chút nào, hơn nữa vừa rồi ta cũng đã nói trong các loại luyện khí thì luyện kiếm là đơn giản nhất rồi còn gì, cho dù là kiếm khí cấp năm cũng sẽ không đến nỗi quá phức tạp. Ngược lại luyện chế trang phục, pháp khí, pháp bảo mới khó, ví dụ như để luyện chế được bộ trang phục Sạn Tuyết trên người đạo hữu cần tay nghề cao hơn cả ta, có thể nói bộ trang phục này là của hiếm, ở phường thị không có bán đâu!"

"À, thật không? Ta cảm giác cũng rất bình thường không có gì khác nhau cả!" Nhưng Phong Nhưor lại nửa tin nửa ngờ hỏi, cho dù bộ trang phục Sạn Tuyết này là do Mộ Phi Tuyết luyện chế ra thì đã sao? Thực lực của nàng tuy cao hơn Vân sư huynh rất nhiều nhưng điều đó liên quan gì đến phẩm chất của trang phục chứ, Sạn Tuyết vẫn là Sạn Tuyết có gì khác biệt đâu?

"Ha ha! Lời ấy của đạo hữu sai rồi! Bộ trang phục Sạn Tuyết trên người của đạo hữu rất khác đấy! Cái khác không nói đến nhưng chỉ việc sử dụng tài liệu là tở của Ngân Luân Quý Mẫu luyện chế đã làm cho bao người hâm mộ không thôi rồi. Vật ấy không khác bao nhiêu so với tở của Tuyết Tâm nên người bình thường căn bản không cách nào phân biệt rõ nhưng trên thực tế tở của Ngân Luân Quý Mẫu là sản phẩm đặc biệt của Ngũ Hành Giới, ở Thương Ngô Giới của chúng ta lại rất ít khi nhìn thấy, nếu không phải do ta đã đọc qua nhiều điển tịch thì chỉ sợ cũng không cách nào phân biệt được!..."

Nói đến chỗ này Vân sư huynh này lại thờ dãi: "Ngoài trừ việc này ra, trận pháp Thanh Dương được khắc trên trang phục Sạn Tuyết này cũng tinh diệu vô cùng. Đạo hữu là đệ tử của Trần Thiên Tông tất nhiên hiểu được sự giá lạnh trên đỉnh Tiếp Thiên Phong, nhờ có bộ trang phục Sạn Tuyết này ngăn bớt giá lạnh mà đạo hữu có thể đi đến chỗ cách đỉnh núi năm trăm trượng mà vẫn cảm thấy bình thường, điểm này trang phục Sạn Tuyết bình thường hoàn toàn không thể làm được. Cho nên nếu ta đoán không sai thì bộ trang phục Sạn Tuyết này hẳn là do một vị cao nhân tự mình làm riêng cho đạo hữu!"

"Hà! Làm riêng cho ta sao?" Sắc mặt của Phong Nhưor hiện lên một tia xấu hổ, nhưng dù sao hắn cũng không tin bộ trang phục này là do Mộ Phi Tuyết làm riêng cho hắn, bởi vì trên đường đi hắn chưa từng thấy nàng bắt tay vào luyện chế trang phục bao giờ. Không muốn bàn luận thêm về vấn đề này nữa, hắn lại hỏi tiếp: "Đúng rồi, Vân đạo hữu, người cũng có thể luyện chế pháp khí chứ?..."

"Đương nhiên! Chỉ cần Phong đạo hữu có thể lấy ra được tài liệu phù hợp ta sẽ không làm đạo hữu thất vọng!" Vân sư huynh lại có chút chờ mong nói, bởi vì qua một lúc tiếp xúc ngoại trừ Mộc Yêu kia ngoài ý muốn hắn đã sớm nhìn thấy Phong Nhưor rất giàu có, dễ dàng dùng tài liệu quý hiếm luyện chế ra thanh Bôn Lôi Kiếm một cách phí phạm rồi bỏ ra một bộ xương dị thú cấp bảy hiếm thấy, hơn nữa trên người còn mặc một bộ trang phục Sạn Tuyết vô cùng đặc biệt nữa, tất cả đều cho thấy người này chắc hẳn có lai lịch không kém tí nào đây!

"Tốt! Vậy thì làm phiền Vân đạo hữu rồi!" Phong Nhưor cũng rất hưng phấn, đối với sự lợi hại của pháp khí đương nhiên hắn biết rõ nhưng thật sự thứ này quá đắt, chỉ một kiện pháp khí trung phẩm bình thường thôi cũng đã có giá trên trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm. Ngày đó tại Chấn Sự Điện phía bên phải hắn đã từng nhìn thấy qua vài loại pháp khí thượng phẩm nhưng đều có giá hơn một ngàn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, không nói đến hắn mà ngay cả những tên đệ tử Thượng Tam Viện có thân phận rất cao cũng không mua nổi. Mà trên thực tế cũng đúng là như thế, phần lớn tu sỹ Trúc Cơ kỳ cũng chỉ có được pháp khí trung phẩm chứ không mấy người có được pháp khí thượng phẩm!

Mà bây giờ vị Vân sư huynh này lại có trình độ luyện khí vô cùng cao, nếu như có thể dùng mấy bộ xương khô nhặt được đổi lấy một kiện pháp khí thượng phẩm thì đúng là chuyện tốt khó tìm.

Cho nên Phong Nhưor liền lấy ra hai bộ xương linh thú có phẩm chất khá tốt!

"Chỉ có chừng này thôi sao?" Nhưng vị Vân sư huynh này sau khi thấy lại kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ đạo hữu chỉ còn hai bộ xương linh thú này à?"

"Hà, những thứ này còn chưa đủ sao?" Phong Nhưor thăm cảm thấy có chút không ổn, không phải gã này xem mình là con lợn béo đó chứ?

"Ai! Xem ra đối với phương diện luyện khí đạo hữu không biết một chút gì cả!". Vân sư huynh dở khóc dở cười nói: "Đạo hữu có biết vì sao từ trước đến nay luyện chế pháp bảo, pháp khí khó khăn nhất không? Bởi vì loại này thật sự quá phức tạp, ví dụ như để luyện chế một kiện pháp khí hạ phẩm cấp thấp nhất cũng phải cần ít nhất mấy chục loại tài liệu, sau vài ngày mới luyện chế ra. Nếu là trung phẩm pháp khí cần có thêm nhiều tài liệu nữa..., quá trình luyện chế cũng sẽ càng phức tạp thêm, với trình độ hiện tại của ta thì để luyện chế một kiện pháp khí trung phẩm cũng mất thời gian ít nhất một tháng mới có thể hoàn thành! Còn nói về phần pháp khí thượng phẩm lại cần số lượng tài liệu đến mấy trăm loại, quá trình luyện chế vô cùng phức tạp, nếu bây giờ để ta luyện chế thì tỷ lệ thành công không đến hai thành!"

"Thật sự khó như vậy sao?" Phong Nhưor không nhịn được liền thăm tặc lưỡi, thảo nào những thứ kiện pháp khí từ trung phẩm trở lên lại có giá hơn một trăm, thậm chí hơn một nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, thì ra là do cần có quá nhiều tài liệu, hơn nữa luyện chế lại vô cùng khó khăn!

"Ha ha! Lại để cho Vân đạo hữu chế cười rồi, thật sự ta cũng không ngờ lại khó đến mức như vậy!"

Phong Nhưor ngượng ngùng liền cất hai bộ xương linh thú này đi, tuy với hai bộ xương này hắn có thể mua được hai kiện pháp khí trung phẩm nhưng cũng không đủ để luyện chế ra một kiện pháp khí cấp thấp nhất.

"Xem ra phương diện luyện khí quả thật bao la rộng lớn, thâm ảo khó lường, luyện chế một kiện pháp khí thượng phẩm đã gian nan như thế thì không

biết loại pháp bảo trong truyền thuyết còn khủng khiếp như thế nào nữa?"

Nghĩ đến đây Phong Nhựt liền dứt khoát bỏ ngay ý định luyện chế pháp khí trong đầu bởi vì muốn học tập luyện khí cần có tài sản rất phong phú mới có thể làm được, chắc đây cũng là lí do chính khiến hai vị huynh đệ này mở cửa hàng tại Vạn Tiên Thành này!

"À! Đúng rồi, Vân đạo hữu có khả năng chữa trị pháp khí đã bị hư hại không?"

Lúc này bỗng nhiên Phong Nhựt lại nghĩ đến vòng tay Thanh Loan của mình đã bị hỏng mất, vật này chính là vật mà sư phụ Mộ Hàn Yên của hắn đưa cho Lam Lăng, về sau hắn dùng vòng tay Kim Phượng trao đổi với nàng, bây giờ cũng không biết vị sư phụ kia đã trốn ở góc nào rồi, muốn tìm nàng để nhờ chữa trị lại cũng không biết đường nào mà lần!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 33: Mị Ảnh

"Pháp khí bị hư hại? À, việc này thì lại rất đơn giản, chỉ cần một ít Ngũ hành thạch là có thể chữa trị nhưng pháp khí có đẳng cấp càng cao thì tương ứng cũng cần Ngũ Hành thạch phẩm chất càng tốt, không biết đạo hữu muốn chữa trị loại pháp khí nào?" Vân sư huynh bình tĩnh nói.

"Là một cái vòng tay có thể tăng tốc độ di chuyển, làm cơ thể linh hoạt hơn nhưng thực sự ta cũng không rõ cấp độ của nó như thế nào nữa!" Phong Nhựt nói xong, liền lấy vòng tay Thanh Loan từ thắt lưng trừ vật ra.

"Há? Là pháp khí có linh tính, gia sản của đạo hữu đúng là người bình thường không thể so sánh được, nhưng loại pháp khí này bởi vì có thêm tác dụng tự bảo vệ chủ nhân nên rất khó chữa trị, hơn nữa ít nhất cần phải có hai viên Ngũ hành thạch trung phẩm mới sửa được, không biết đạo hữu có đủ Ngũ hành thạch cần thiết không?" Vân sư huynh vừa nhìn thấy Phong Nhựt lấy ra vòng tay Thanh Loan thì lại lần nữa lắp bắp kinh hãi nói.

"Cái gì? Hai viên Ngũ hành thạch trung phẩm!" Phong Nhựt thầm kêu khổ, bây giờ hắn kiếm đâu ra Ngũ hành thạch trung phẩm đây cơ chứ? Hơn nữa còn cần tận hai viên, đem cả người hắn bán đi cũng không được từng đấy nữa là!

"Chà, đành thôi vậy! Hiện tại trong tay ta cũng không có đủ Ngũ hành thạch trung phẩm!" Phong Nhựt có chút chán nản, thất vọng lắc đầu nói. "Nhưng pháp khí linh tính là cái gì? Cho tới bây giờ ta không có nghe nói qua, Vân đạo hữu có thể giảng giải cho ta một chút được không?"

"Ha ha! Phong đạo hữu khiêm tốn rồi!" Vị Vân sư huynh cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp: "Thực ra pháp khí linh tính là pháp khí có được năng lực tự động bảo vệ chủ nhân, trong phạm vi nhất định có thể thay chủ nhân ngăn cản công kích chí mạng, có thể được gọi là pháp khí linh tính thì chắc chắn thuộc đẳng cấp pháp khí cực phẩm rồi, nhất là vòng tay này của Phong đạo hữu có thể đề cao tốc độ thì lại càng khó gặp. Nói theo một góc độ nào đó thì pháp khí linh tính có tính chất tương tự với pháp bảo, nhưng tất nhiên uy lực thì còn lâu mới bằng được!"

Nghe xong mấy lời này Phong Nhựt lại im lặng một lúc, bây giờ mới biết được vòng tay Thanh Loan mà lâu nay hắn không chú ý đến lại có phẩm chất cao như thế, hắn có thể khẳng định nếu như một người cùng được đeo cả hai vòng tay Thanh Loan và Kim Phượng thì hiệu quả sẽ còn được nhân lên gấp mấy lần, nhưng thật không hiểu tại sao sư phụ lại đưa kiện pháp khí vốn là một đôi này chia cho hắn và Lam Lăng? Lại còn cố ý đưa sai nữa chứ!

Nghĩ đến Mộ Hàn Yên bây giờ không rõ đã phiêu bạt nơi nào Phong Nhựt cũng không nói gì thêm nữa, mượn tạm Vân sư huynh một căn phòng nhỏ rồi lẳng lặng ngồi xuống chờ chuỗi kiếm khí được luyện chế xong.

Đúng hai mươi tư canh giờ sau Phong Nhựt đi ra khỏi căn phòng, liền thấy Vân sư huynh cùng sư đệ của hắn đang nhắm mắt ngồi xếp bằng ở đấy, trước mặt hai người là một cái bàn dài, trên bàn có một thanh kiếm màu lam pha lẫn xanh lá cây được đặt nằm ngang, từ xa nhìn lại giống như có một vòng khói xanh nhàn nhạt đang chậm rãi bay quanh làm cho người ta cảm nhận được một luồng kiếm ý lạnh lẽo đến nỗi không tự chủ được mà ngán ra!

Chỉ vừa mới nhìn thoáng qua Phong Nhựt đã ưa thích chuỗi kiếm khí này rồi! Bởi vì chuỗi kiếm này đem lại cho hắn cảm giác đồng cảm với tính cách của bản thân hắn, cao ngạo, lạnh lùng, quật cường và cô độc, lạnh lẽo đến nỗi hiu hắt xa trần thế!

"Kiếm tốt! Cảm ơn hai vị, đây là lần đầu tiên Phong mỗ được tận mắt chứng kiến trình độ luyện khí cao siêu đến như vậy!"

Phong Nhựt nhìn không được liền khen một tiếng rồi bước tới trước một bước vươn tay cầm lấy chuỗi kiếm màu xanh này, ngay lập tức có một luồng sát khí lạnh lùng nhưng trong trẻo từ thân kiếm tỏa ra thấm vào da thịt làm hắn giật mình, cảm giác này giống như khoảnh khắc mở cửa sổ vào một buổi sớm mùa thu, không khí lạnh lẽo nhưng thanh tịnh quét vào mặt làm người ta tỉnh ngủ vậy!

Hắn tiện tay vung kiếm múa một đường, mơ hồ có thể thấy được một làn khói nhẹ tỏa ra trong không khí nhưng lại như mơ như ảo, không để lại dấu vết, khi Phong Nhựt rút một tia pháp lực vào thân kiếm lập tức thấy làn khói nhẹ này đột nhiên khuếch tán tạo thành một cơn gió nhẹ lạnh lẽo quét ngang

căn phòng!

"Ha ha! Cảm ơn hai vị, kính nhờ hai vị đặt tên cho kiếm!" Trong lòng Phong Nhựt rất thỏa mãn, tuy bây giờ độ sắc bén của kiếm này còn chưa bằng được Bôn Lôi Kiếm nhưng lại có thần thông cao hơn một bậc, hơn nữa hiện tại kiếm cũng chưa được khắc trận pháp, cũng chưa được cường hóa bằng Ngũ hành thạch, nếu như trải qua đầy đủ các công đoạn này thì uy lực tuyệt đối vượt xa Bôn Lôi Kiếm. Mà quan trọng hơn khí tức của chuôi kiếm làm hắn cảm thấy rất có duyên, rất quen thuộc, thậm chí không cần thời gian bồi dưỡng mà đã cảm thấy gần gũi như đã sánh vai chiến đấu lâu năm rồi!

"Ha ha! Chúc mừng Phong đạo hữu! Nói thật chuôi kiếm khí này cũng làm ta có chút động tâm, dù sao nó cũng được luyện chế từ xương của dị thú Hồ Mị hiểm thấy, không phải ai cũng có được may mắn như vậy, mặt khác kiếm này có màu xanh lam, kiếm ý lạnh lùng lại có khói xanh vờn quanh, hay gọi nó là Hàn Yên đi. Đạo hữu thấy thế nào?" Lúc này Vân sư huynh cũng mỉm cười nói.

"Hàn Yên?" Phong Nhựt sững sờ nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ cổ quái, thật không ngờ Vân sư huynh lại đặt một cái tên trùng hợp như vậy, tuy tên này rất hợp với kiếm nhưng nếu bị sư phụ biết được thì chắc chắn hắn sẽ bị mắng một trận tội bởi hoa lá cho coi.

"Ai! Vân đạo hữu có thể đổi lại tên khác được hay không?" Phong Nhựt do dự suy nghĩ một chút nhưng cuối cùng hắn vẫn không dám sử dụng hai chữ "Hàn Yên" này làm tên cho kiếm.

"Ha ha! Vậy thì phải xem ý của Phong đạo hữu thế nào rồi! Dù sao kiếm khí này còn chưa được khắc trận pháp, không bằng trong thời gian này đạo hữu cân nhắc rồi đặt cho nó một cái tên đi!" Vân sư huynh này lại lơ đãng nói tiếp: "À đúng rồi, còn việc này nữa! Vì đạo hữu không cung cấp tài liệu nên chúng ta không thể luyện chế vô kiếm được, chắc đạo hữu phải tự mình đến thương hội mua một cái rồi!"

"Như thế cũng tốt! Cảm ơn hai vị đã nhắc nhở, sau này còn gặp lại!"

Phong Nhựt ôm quyền thi lễ một lần nữa rồi xoay người rời khỏi Địa Hóa Đường, nhưng hắn cũng không vội vã rời đi mà còn trèo lên tầng năm mươi của Chu Tước Tháp. Hắn còn phải lên đó để mua một cái vỏ kiếm, rồi tiện thể bán hơn hai mươi bộ xương linh thú có phẩm chất bình thường cho đỡ chật túi. Bởi vì bây giờ hắn đã biết những khung xương này tuy có giá trị rất cao nhưng công dụng lại có hạn, chỉ có thể dùng để luyện chế số ít các loại kiếm khí cùng một số vật phẩm khác, vì thế cho nên hắn cũng không so đo nhiều giá trị của đồng xương này nữa, mà hiện tại hắn cũng đã gần hết Ngũ hành thạch hạ phẩm rồi, bán đi kiếm ít Ngũ hành thạch để dùng vào các việc khác thì có lẽ tốt hơn!

Chẳng mấy chốc Phong Nhựt đã mang theo chuôi kiếm chưa có tên cùng gần ba trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm thông qua truyền tống trận trở lại Trần Thiên Tông. Hiện tại công việc trước mắt của hắn rất đơn giản, chỉ việc tập luyện lại Ngự kiếm thuật cho thật thành thạo sau đó cố gắng thăng được một trận trong kỳ khảo hạch hàng năm là ổn, cũng chưa vội nghĩ đến chuyện trở thành đệ tử chính thức của Kiếm Tâm Viện mà tạm thời giữ được cái danh đệ tử dự bị cũng là tốt lắm rồi.

"Trang viện chữ Huyền số hai mươi mốt, chính là đây rồi!"

Vừa trở lại Kiếm Tâm Viện Phong Nhựt liền đi tìm trang viện chữ huyền số hai mươi mốt, chẳng mấy chốc hắn đã tìm được nó ở khu vực gần sơn cốc hình chữ nhân, nhìn qua trang viện này cũng khá rộng rãi và sạch sẽ.

Nhưng cái trang viện này hiện tại đang bị một lớp ánh sáng bạc bao phủ, đây chính là Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp, chắc chắn trong trang viện này đã có đệ tử dự bị khác của Kiếm Tâm Viện lưu lại.

Tiện tay đánh ra một đạo pháp quyết sau đó đem tay phải đặt lên màn sáng màu bạc, Phong Nhựt liền hướng về phía bên trong gào to một tiếng, bởi vì nếu muốn thì có thể điều chỉnh Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp cách ly toàn bộ âm thanh ở bên ngoài, tuy trang viện này ở trong vùng đất của Kiếm Tâm Viện nên cũng không lo lắng có điều gì nguy hiểm nhưng chủ nhân nơi này không muốn bị người khác quấy rầy nên chắc đã áp dụng thủ thuật này, chỉ có hạc giấy chuyên dùng để đưa tin của bốn môn mới có khả năng tự do ra vào.

Phong Nhựt kêu gào một lát nhưng không có ai để ý tới hắn, lại cố đợi thêm thời gian một chén trà nóng vẫn không thấy có người đi ra, vạn bất đắc dĩ hắn đành tự thân vận động kiếm lối đi vào, hắn liền tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết rồi như đầu bếp xé thịt trâu chẳng mấy chốc phá nát Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp, một chiêu này là hắn học lóm được từ Mạc Ngôn!

"Lớn mật! Ngươi là người phương nào mà dám tự tiện xông vào bốn viện!" Ngay lúc Phong Nhựt quay người chuẩn bị bố trí lại Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp một lần nữa thì có bốn đường kiếm quang với màu sắc khác nhau bỗng nhiên từ trong sân lao ra với tốc độ cực nhanh đánh thẳng về phía hắn!

"Ha ha! Ta biết ngay là sẽ như thế này mà!"

Phong Nhựt cười lạnh một tiếng, vừa rồi hắn đã hóa giải cảm thuật âm thanh rồi hô to như vậy thì mấy tên trong này không có lý gì không nghe thấy, nhưng bọn kia lại không chịu lộ mặt ra mà đợi khi hắn phá vỡ Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp thì mới từ từ xuất hiện, trò hề này định diễn cho ai xem chứ!

Phong Nhựt cũng không sử dụng Ngự kiếm thuật bởi vì hắn liếc thấy bốn đạo kiếm quang này uy lực không được lớn lắm, hơn nữa kiếm khí cũng chỉ có cấp bốn nên căn bản không có tư cách uy hiếp hắn!

Hắn nhún hai chân lấy đà phóng nhanh về phía bên trái rồi cấp tốc thi triển pháp thuật Thuần Tường, sau khi hắn tiến cấp lên Trúc Cơ kỳ thì lượng pháp lực đã dồi dào và tinh thuần hơn trước mấy lần, theo đó tốc độ vận chuyển pháp lực cũng vô cùng nhanh, tuy rằng chưa thể nhanh hơn được so với tên Hứa Minh thi triển nhưng cũng không kém bao nhiêu, vì thế khi bốn đạo kiếm khí sắp đuổi đến nơi thì bên ngoài thân thể của hắn đã có ba tấm thuẫn lớn chắn lại kín mít, mưa gió không lọt!

"Xoay!"

Hắn hét to một tiếng rồi đẩy pháp lực lên mức cao nhất, dù sao với thực lực như bây giờ hắn thừa sức giết chết bốn tên ranh con hỗn hào kia nên cũng không cần dè dặt tiết kiệm pháp lực như lúc còn Luyện Khí kỳ làm gì cho mệt!

Lúc này được một lượng lớn pháp lực tuôn vào ba tấm chắn màu vàng lập tức xoay tròn như gió xoáy, chẳng những năng lực phòng ngự được đề cao lên rất nhiều mà hiệu quả phản đòn cũng lợi hại không kém, mà điều này thì chỉ tội cho bốn thanh kiếm đang hùng hục lao tới kia thôi!

Một loạt những tiếng va chạm vang lên liên tiếp : "Keng..Keng..Keng..Keng.." sau đó chỉ thấy bốn thanh kiếm lao đảo như người say rượu, xiêu vẹo hết đông sang tây bay loạn hết cả lên, chớp lấy thời cơ này Phong Nhưộc liền phóng ra mấy dây Thập Trượng Thanh Tì trói chặt bốn thanh kiếm này lại, khi bốn tên chủ trang viện tái mặt chạy ra thì đã thấy kiếm khí của chúng đã bị người ta lấy chân đâm bẹp dưới đất rồi!

"Người là người phương nào? Thật to gan! Người cho rằng Kiếm Tâm Viện là chỗ không người sao?"

Cầm đầu bốn người này là một tên nam tử trẻ tuổi da dẻ trắng tinh, tóc được chải gọn gàng bối cao đang giậm dừ gào thét, xem đáng về của hắn thật giống như Phong Nhưộc đã phạm vào tội ác tày trời gì ghê gớm lắm vậy.

"Ha ha! Ta là người phương nào? Lũ các ngươi chẳng lẽ không có lỗi tai sao? Này ta ở ngoài gọi cả buổi các ngươi không nghe thấy, điếc hết rồi à? Được, cứ cho là các ngươi điếc thì cũng không mù chứ? Xem đây là cái gì?"

Phong Nhưộc chỉ tay vào cái lệnh bài đang đeo bên hông rồi chậm rãi ung dung nói: "Đích thân quân sự sư huynh của bốn viện đã sắp xếp ta đến trang viện chữ huyền số hai mươi một này, nếu thắc mắc xin mời đi gặp quân sự sư huynh mà hỏi, tất nhiên nếu các ngươi không thích như vậy mà muốn trực tiếp nói chuyện với ta thì cũng sẵn lòng thôi, lúc nào cũng tiếp. Được rồi, cứ thế nhé, tên ta là Phong Nhưộc, nhớ lấy không lại đi báo thù nhằm người thì khô!"

Cười gian mấy tiếng Phong Nhưộc tiện tay thu lại pháp thuật Thuần Tường rồi vung tay phất áo đi ngay trước mũi bốn gã nam tử mặt mày tái nhợt kia, nhưng bây giờ bọn chúng cũng không dám manh động nữa mà chỉ đứng nhìn chằm chằm Phong Nhưộc như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Cũng không thèm để ý đến những người này Phong Nhưộc liền đi vào bên trong trang viện, nhìn quanh đánh giá rồi thỏa mãn gật gật đầu! Quả không hổ danh trang viện thuộc Huyền Tự Hào! Không những rộng rãi thoáng mát mà bên trong còn trồng ba cây linh mộc mấy chục năm tuổi, mà năm cái phòng đằng xa đều được phân ra rõ ràng, ngăn nắp sạch sẽ nhìn thật thích mắt!

"Chà chà! Từ khi mình bước chân vào Tu Tiên giới đến giờ mới được ở trong khu nhà tốt vậy a!" Phong Nhưộc cảm thán thở dài, còn không đứng sao! Lúc ở Thanh Vân Tông hắn tự dựng cái lều bằng trúc để ở, đến thị trấn nhỏ ở tuyệt cốc thì dựng nhà bằng gỗ, vừa mới đến Trần Thiên Tông lại chặt gỗ dựng nhà, cuối cùng được phân cho một cái trang viện nhỏ thì hoang vắng đìu hiu, tan nát chìm muông, mà cũng mới ở được một năm thì đã bị đuổi đi chỗ khác rồi, nghĩ lại thật đau lòng mà!

Nhìn xung quanh một chút Phong Nhưộc liền đi vào một căn phòng không có người ở, còn về phần mấy thằng ranh đang tức giận tím mặt ngoài kia thì cũng không hơi đâu mà quản, bọn chúng cũng chỉ là đệ tử dự bị của Kiếm Tâm Viện, giới lắm cũng chỉ biết chạy đi khóc lóc với tên quân sự Kiếm Tâm Viện là hết, chẳng lẽ còn làm được gì kinh khủng nữa sao?

Tất nhiên cần tắc vô ấy nấy, đề phòng lại có chuyện trên trời rơi xuống chắc vẫn phải bố trí xung quanh căn phòng này một tòa Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp, mà có như thế hắn mới yên tâm làm việc của mình được!

Sau khi ở trong phòng khoan chân tĩnh tọa một lát lúc này Phong Nhưộc mới rút thanh kiếm khí cấp năm ra, bây giờ hắn cần khắc lên trên thân kiếm một bộ trận pháp, có như thế uy lực của kiếm mới được tăng lên nhiều, mà sở dĩ hắn không để vị Vân sư huynh kia khắc trận pháp lên kiếm là do có ý định khác.

Bởi vì theo như lời Vân sư huynh nói thì dựa theo đặc tính của kiếm khí này chỉ nên khắc lên hai loại trận pháp là Phong Hành cùng Như Sơn, nhưng để cho kiếm của mình có uy lực siêu việt hơn những phần lớn những tu sỹ khác thì hắn muốn khắc lên một bộ trận pháp mà từ trước tới giờ chưa bao giờ dám thử!

Đó chính là trận pháp tiến cấp của trận pháp Phong Hành, Mị Ảnh!

Theo như lý thuyết thì trận pháp Mị Ảnh có cùng cấp bậc với Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp nhưng so với Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp thì lợi hại hơn rất nhiều, bởi vì trận pháp thiên về phòng ngự luôn bất động như núi, cho dù đẳng cấp của Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp có cao hơn thì về nguyên tắc cốt lõi cũng không khác Chính Phán Như Sơn Trận Pháp là mấy, đây cũng là nguyên nhân chính khiến Phong Nhưộc chỉ trong một thời gian ngắn đã học xong Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp, mà sự thật thì không chỉ Phong Nhưộc mà hầu hết những tu sỹ khác nếu học kết trận thì đều biết bố trí Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp!

Thế nhưng trận pháp Mị Ảnh do trận pháp Phong Hành tiến cấp mà thành lại không hề đơn giản như vậy, bởi vì loại trận pháp này dùng tốc độ và sự biến hóa làm trụ cột đề tăng cấp nên cũng khó dựng gấp mấy lần, cho dù bây giờ Phong Nhưộc có thể dùng tâm niệm để khắc trận cũng không dám chắc mình có thể khắc thành công trận pháp Mị Ảnh!

Q.2 - Chương 34: Khắc Thành Trận Pháp

Phong Nhược đã sớm có được trận quyết của trận pháp Mị Ảnh, tính ra cũng phải cảm ơn Tân Nguyệt của Tử Huyền Viện, nếu như không nhờ nàng đem cho khối ngọc giản thì chắc chắn giờ này hắn đang đi làm nhiệm vụ môn phái để tích lũy điểm công hiến đổi lấy trận quyết của trận pháp Mị Ảnh rồi.

Nhưng để khắc được trận pháp này quả thật rất gian nan đến đến bây giờ hắn cũng chưa dám thử qua lần nào!

“Hay là ta thử trước đã! Nếu như thật sự không được thì khắc trận pháp Phong Hành cũng chả sao!”

Vừa nghĩ Phong Nhược vừa lấy trong túi trữ vật ra một xấp giấy thanh hạt, đây là vật mà tu sĩ thường dùng để luyện tập khắc trận pháp, lần này hắn muốn khắc trận pháp Mị Ảnh tất nhiên không thể nhảy vào khắc ngay lên kiếm được nên đã mua sẵn hơn một nghìn tấm giấy thanh hạt về để khắc thử.

Phong Nhược khẽ chỉ tay, ngay lập tức một tờ giấy thanh hạt nhẹ nhàng bay lên lơ lửng giữa không trung, không chân chò chút nào hắn lập tức tập trung ý niệm suy nghĩ về trận quyết của trận pháp Mị Ảnh, ngay vào lúc này trên tờ giấy thanh hạt vốn trống không chợt liên tiếp hiện ra hoa văn phức tạp đang không ngừng biến ảo.

Hoa văn quái lạ xuất hiện ngày càng nhiều thì theo đó xung quanh tờ giấy thanh hạt cũng bắt đầu xuất hiện một luồng gió xanh mờ mờ nhỏ bé đang xoay tròn, đây cũng là lúc uy lực của trận pháp Mị Ảnh hiện ra.

Đáng tiếc tình hình này chỉ duy trì được trong vài nhịp thở thì tấm giấy thanh hạt kia “Vù” lên một tiếng rồi biến thành tro tàn, mà làn gió xanh xung quanh cũng biến mất không còn hình bóng.

Đối với chuyện này Phong Nhược đã sớm chuẩn bị tinh thần vì dù hắn có được khả năng khắc trận pháp bằng tâm niệm cũng không thể khắc thành công ngay lần đầu tiên được, nếu thành công thì đó mới là chuyện lạ!

Không dừng lại chút nào Phong Nhược tiếp tục thúc đẩy pháp lực, tám giấy thanh hạt thứ hai một lần nữa bay lên phiêu bồng giữa không trung, nhưng vẫn giống như vừa rồi chỉ sau vài nhịp thở liền biến thành tro tàn.

Phong Nhược cứ luyện tập như vậy đến khi màn đêm buông xuống mới ngừng lại, chỉ trong vài canh giờ hắn đã tập luyện hơn trăm lần nhưng vẫn không một lần nào thành công, đã vậy còn làm cho hắn hoa cả mắt, đầu óc hỗn loạn mệt mỏi vô cùng!

“Trời ạ! Thật đúng là giết con người ta mà!”

Phong Nhược gỡ cái đầu như sắp thành gỗ của mình vài cái rồi không kiểm chế được mà ngồi than thở, đây là tác hại của việc khắc trận pháp bằng tâm niệm, mặc dù diễn ra nhanh chóng nhưng lại gây ra áp lực cực lớn đối với tinh thần.

“Đêm nay coi như xong, phải nghỉ đã mới có sức mà tập tiếp!”

Phong Nhược trầm nghĩ mà trong lòng còn sợ hãi, sau đó quay người đi ra khỏi gian phòng. Lúc này trong trang viện vô cùng tĩnh mịch, bốn gian phòng của mấy tên đệ tử dự bị kia cũng cực kì yên ắng, xem ra không có cách nào khác đã chấp nhận sự thật là hắn ở lại nơi này rồi nhưng bọn chúng không thêm bố trí lại Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp thậm chí còn cấm đi sáu mươi tư viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, mà điều này sẽ làm cho linh khí mà ba cây linh mộc hấp thụ được sẽ bị gió núi thổi tan tành.

“Ha ha ! Được rồi! Tùy các người phá hoại, dù sao thì ta cũng không cần linh khí của linh mộc để tu luyện!”

Lắc lắc đầu không quan tâm, hình bóng của Phong Nhược ngay lập tức chìm vào bóng tối, không lâu sau trong trang viện có bốn bóng người đi ra!

“Điền sư huynh, chúng ta không bố trí Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp nữa thật sao? Như vậy thì linh khí trong sân sẽ tản mát hết, tiểu tử kia không hấp thụ được nhưng chúng ta cũng đành ngồi gió theo đó! Bây giờ chỉ còn cách ngày khảo hạch hằng năm hơn mười ngày nữa thôi, nếu chúng ta không gắng mà tu luyện đến lúc đó bị loại thì phải làm sao đây?” Một người trong bốn người bắn khoả nói.

“Không sao! Lão đại Vô Ngân đã sắp xếp kỹ càng rồi, năm nay đệ tử dự bị của Kiếm Tâm Viện chỉ có chín mươi bảy người mà chỉ chọn ra mười người yếu nhất ứng phó với sự khiêu chiến của Hạ Tam Viện, cuối cùng chọn ra mười người mạnh nhất tham gia tranh đoạt danh ngạch đệ tử chính thức, về phần chúng ta cho dù như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ có thân phận đệ tử dự bị! Chỉ bức cái tên mặc dịch này sớm không đến, chậm không đến lại nhờ lúc mấu chốt mà xuất hiện, vì vậy chúng ta phải kéo chân hắn lại nếu không kế hoạch của lão đại Vô Ngân sẽ xuất hiện sơ sót!”. Tên Điền sư huynh nghiêng răng nghiêng lợi cẩn thận nói.

“Ngăn cản sao? Chỉ bằng mấy người chúng ta sợ rằng không được, hôm nay các người cũng đã nhìn thấy thực lực mạnh mẽ của hắn rồi đó, không cần xuất kiếm đã có thể đánh bại chúng ta rồi.” Lúc này lại có một người chợt dạ nói.

"Người thật là đàn độn! Ta có nói là chúng ta tự mình động thủ đâu? Lão đại Vô Ngân đã đi tuyên bố nhiệm vụ, nếu chậm thì sau hai, ba ngày sẽ mời được một cao thủ đến thu thập tên họ Phong này, mà trước đó chúng ta phải làm thế này thế này..."

Phong Nhược hiển nhiên không nghĩ đến chỉ vì hắn đột nhiên Trúc Cơ thành công lại vô tình phá đi chuyện tốt của người khác, hắn vẫn cho rằng bốn tên ranh con kia vì muốn độc chiếm cái sơn này mới tỏ thái độ như thế!

Đương nhiên cho dù hắn biết sự thật thì chắc cũng không thêm quan tâm, bởi vì bây giờ khi đã tiến cấp Trúc Cơ kì thực lực của hắn đã tăng lên rất nhiều làm cho hắn khá tự tin vào bản thân mình. Ví dụ nếu bây giờ hắn thi triển pháp thuật Thuần Tuồng, cho dù đó chỉ là pháp thuật trụ cột nhưng dưới sự hậu thuẫn của lượng pháp lực dồi dào thì năng lực phòng ngự đã tăng lên gấp đôi so với trước kia, mà đó là còn chưa nói hiện giờ trong tay hắn còn có kiếm khí cấp năm, tuy chưa thể đối phó với đám đệ tử chính thức nhưng đối với những tên đệ tử dự bị này thì lại khá dễ dàng bởi vì không phải ai cũng có được kiếm khí cấp năm như hắn!

Bây giờ Phong Nhược muốn đi đến vách núi cách đây mười dặm, đó chính là trang viện số mười chín nơi có tên Hứa Minh mặt vênh kia đang ở.

Vốn hắn cũng không có ý định làm khó dễ tên Hứa Minh này nhưng lại sợ hắn nhìn thấy manh mối gì cuối cùng khiến cho năm người đệ tử của Cửu Tuyệt Lão Nhân chú ý thì lại khôn nên đành phải đi bố trí lại một chút cho an toàn.

Con đường này Phong Nhược đã quen thuộc từ lâu rồi nên chẳng mấy chốc đã đi đến gần khu vực trang viện số mười chín, hắn đứng xa xa phía bên ngoài cách trang viện mấy trăm trượng rồi lảng lảng chăm chú quan sát hết thời gian mấy nén hương mới tạm thời yên lòng.

Phong Nhược cũng không sợ có người theo dõi vì với tốc độ chạy của hắn thì trừ khi là ngự kiếm phi hành nếu không thì không dễ dàng theo kịp.

Nhưng hắn cũng không biết Hứa Minh có linh thú thông linh nào không nên để tránh đánh rần động cỏ thì cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Trong tầm mắt hắn có thể nhìn thấy mơ hồ trang viện vốn tàn tạ nay đã được tu sửa đổi mới hoàn toàn, tuy nhiên còn may là tên tài phú Hứa Minh không có tiền hành xây dựng thêm nếu không Phong Nhược thật sự không có cách nào tới gần tám cái phương vị kia nữa.

Thân hình lóe lên Phong Nhược lại lần nữa hòa vào bóng tối xung quanh, sau đó chậm rãi tiếp cận tám phương vị kia. Những phương vị này hắn đã thuộc lòng từ lâu, cho dù trong đêm tối vẫn dễ dàng tìm được.

"Ha ha! Người cũng đừng có làm cho ta thất vọng đấy! Nếu như vậy thì lần này ta đã uống phí tâm tư rồi!"

Thầm cười gian mấy tiếng, hai tay Phong Nhược nhanh chóng đánh ra một loạt trận quyết, cuối cùng phóng ra mười hai cây châm bằng ngọc cắm vào giữa phương vị, mười hai cây châm này cũng là tài liệu cần có để bố trí trận pháp, có công năng giống với ngọc thạch nhưng có ưu điểm là rất khó bị phát hiện!

Chỉ qua thời gian một nén nhang Phong Nhược đã kích hoạt hoàn toàn tám phương vị, sau đó hắn lẳng lẽ lui ra ngoài rồi chạy như bay đến ngọn núi nhỏ cách đây mấy nghìn trượng, hiện tại chỉ cần hắn bố trí xong phương vị thứ chín ở chỗ này thì nơi đây sẽ khôi phục lại trạng thái quý dị như lúc ban đầu!

Đương nhiên Phong Nhược cũng không lo lắng nếu Hứa Minh thật sự phá được trận pháp huyền cảnh này bởi vì chẳng còn cái hộp nào ở đây nữa, chỗ vốn để cái hộp hắn đã chôn vào đó một tảng đá lớn để thay thế rồi, cho dù Hứa Minh có thể dựa theo các manh mối trong huyền trận mà tìm được phương vị thứ chín này thì cũng vô ích, đã thế sẽ dễ dàng xóa bỏ mọi nghi ngờ vốn đặt lên người hắn. Với tính cách cao ngạo của Hứa Minh khi tìm thấy tảng đá này thì sẽ nghĩ đây là sự thử thách của Cửu Tuyệt Lão Nhân, lúc đó chắc chắn sẽ chạy vội đi khoe khoang với lão già tóc bạc, như vậy năm tên đệ tử của Cửu Tuyệt Lão Nhân có nghi ngờ gì thì cũng sẽ đổ hết lên đầu Hứa Minh mà thôi!

Sau khi bố trí xong xuôi mọi việc Phong Nhược cẩn thận xem xét phân tích lại một lần nữa, xác định chắc chắn không bỏ sót bất cứ điều gì mới im lặng rời đi!

Trong hai ngày kế tiếp hắn không bước chân ra khỏi nhà mà dồn hết sức lực tập khắc trận pháp Mị Ảnh, khi một ngàn tờ giấy thanh hạt đã bị hắn phá hoại gần hết thì cũng là lúc hắn khắc trận lên giấy thành công!

"Ha ha! Trận pháp Mị Ảnh này quả nhiên lợi hại!"

Lúc này tờ giấy thanh hạt trước mặt Phong Nhược sau khi được khắc trận pháp đã biến hóa không còn hình thái của một trang giấy nữa, mà nhìn giống như được một nhóm khói xanh hợp lại mà thành, phía trên còn hiện lên các loại hoa văn vô cùng phức tạp mờ mờ ảo ảo cảm giác như muốn bay lên lúc nào không biết.

"Đáng tiếc, chỉ vì mình muốn tiết kiệm pháp lực mà chỉ dùng ba thước giấy thanh hạt, nếu dùng mười thước giấy thì đã có thể tạo ra một cái Phong Hành Tọa Kỵ cực tốt rồi!"

Phong Nhược mệt mỏi vuốt vuốt trán nói lẩm bầm, hai ngày tuy không phải là dài nhưng trong thời gian này hắn đã dốc sức liều mạng tập khắc trận không ngưng nghỉ, điều này với tu sĩ khác nghĩ cũng không dám chứ chưa nói đến chuyện làm, nhưng chính vì hắn điên cuồng như vậy mới khắc thành công trận pháp Mị Ảnh trong một thời gian rất ngắn, hơn nữa khả năng dùng tâm niệm khắc trận pháp cũng được đề cao hơn rất nhiều!

"Ha ha! Bỏ công sức mới có thu hoạch, chứ chả có cái gì là từ trên trời rơi xuống cả!"

Khẽ cười cười Phong Nhược tiện tay để tờ giấy thanh hạt sang một bên, tuy tờ giấy này đã được khắc trận pháp Mị Ảnh nhưng nếu không được khám

Ngũ hành thạch hạ phẩm vào thì cũng chỉ tồn tại được trong vòng thời gian một nén nhang mà thôi, mà tất nhiên hẳn cũng chưa xa xỉ đến nỗi đem Ngũ hành thạch khảm lên tờ giấy này.

Sau khi ngồi xuống tĩnh tâm mấy canh giờ Phong Nhưộc lại lấy ra thanh kiếm khí cấp năm chưa được đặt tên, bây giờ đã đến lúc khắc trận pháp Mị Ảnh lên thân kiếm!

"Keng..." Phong Nhưộc búng nhẹ ngón tay lên thân kiếm, lập tức tiếng kêu thanh thúy vang lên, thậm chí những làn khói xanh quanh kiếm cũng phiêu đảng bay lên làm cho người ta có cảm giác như mơ như ảo!

"Đạo luyện khí quả nhiên ảo diệu vô cùng, có thể luyện chế một thanh kiếm đến cảnh giới như thế này thật sự cần trình độ luyện khí cao siêu mới có thể làm được! Sau này phải tìm cách giao hảo với hai vị sư huynh đệ kia mới được!"

Sau khi trầm trồ tán thưởng một tiếng Phong Nhưộc liền căn ngón trở dùng pháp lực đẩy ra ba giọt máu, tâm ý xoay chuyển tay bắt trận quyết, dùng ý niệm vô hình làm bút, dùng máu làm mực nhanh chóng khắc trận lên không trung!

Chỉ trong vài nhịp thở trong hư không hiện ra từng vệt hoa văn bằng máu vô cùng thần bí, nhưng khi hoa văn hiện lên càng nhiều thì màu máu lại càng nhạt, cuối cùng biến mất vô hình vô ảnh!

Tại thời điểm này Phong Nhưộc nhanh chóng lấy ra sáu mươi tư viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm sau đó điên cuồng phóng pháp lực ra trong nháy mắt kích hoạt toàn bộ số Ngũ hành thạch!

Mà ngay lập tức tinh hoa của sáu mươi tư viên Ngũ hành thạch hạ phẩm như bị một tấm lưới vô hình hút lên giữa không trung, đủ các loại màu sắc nhìn giống như pháo hoa bắn đầy trời, trông rất đẹp mắt. Nhưng Phong Nhưộc nhìn cảnh này thì lại thần thờ thẩn tiếc nuối, trận pháp Mị Ảnh thì vốn dùng Ngũ hành thạch thuộc tính phong khảm nhập là tốt nhất, nhưng Ngũ hành thạch có thuộc tính này là hàng hiếm trong Tu Tiên giới nên bây giờ hẳn đành phải dùng Ngũ hành thạch với các thuộc tính khác để thay thế!

Khi tất cả tinh hoa của Ngũ Hành thạch bị hấp thu, trận quyết trong tay Phong Nhưộc lại biến ảo một lần nữa với tốc độ cực nhanh, thậm chí tạo thành từng luồng hư ảnh, nếu như có tu sĩ khác chứng kiến được cảnh này chắc sẽ kinh ngạc và ghen ghét đến chết mất!

Bởi vì bình thường bố trí trận pháp luôn luôn phức tạp, cho dù đơn giản như Chính Phản Như Sơn Trận Pháp cũng phải tốn thời gian một nén nhang mới có thể hoàn thành, đã thế trong quá trình làm để tránh phạm phải sai lầm thì phải cẩn thận từng li từng tí một mới được, nhưng tốc độ đánh ra trận quyết bây giờ của Phong Nhưộc nhanh đến nỗi tu sĩ bình thường cũng không tưởng tượng nổi, chắc chỉ có những người biết khắc trận pháp bằng tâm niệm cỡ như Hứa Minh mới có thể so sánh được với hắn!

"Phong!"

Phong Nhưộc quát khẽ một tiếng, những đạo ánh sáng đầy màu sắc giữa không trung theo sự dẫn dắt của tay hắn liền lao xuống dưới từng đợt từng đợt chui vào bên trong thanh kiếm cấp năm!

Trong khoảng thời gian ngắn ánh sáng từ thanh kiếm khí phát ra ngày càng mạnh, hào quang màu xanh lam pha lẫn xanh la cây chiếu rọi cả căn phòng, lúc này Phong Nhưộc cũng chưa nghỉ ngơi mà hai tay múa như chớp điểm lên các vị trí trên thân kiếm!

Quá trình này chỉ xảy ra trong vài nhịp thở nhưng lại làm cho Phong Nhưộc mệt mỏi vô cùng, mặt hắn trắng không còn giọt máu, toàn bộ pháp lực trong cơ thể đã bị tiêu hao không còn chút nào nữa!

Nhìn kiếm khí cấp năm đang lấp lánh tỏa ánh sáng rọi khắp bốn phía hắn thán than thở, lúc này quả thật rất nguy hiểm, trận pháp Mị Ảnh không hổ là một trong những loại trận pháp phức tạp nhất, nếu như lúc này hắn thiếu một chút pháp lực thôi thì mọi việc đã đổ sông đổ bể, chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Ngẩn ngơ vui sướng mỉm cười, Phong Nhưộc cũng không thèm khôi phục pháp lực mà với tay cầm thanh kiếm đang tỏa ánh sáng xanh rực rỡ lên, hắn có cảm giác thật sự thoải mái, nhẹ nhàng uyển chuyển giống như thanh kiếm trong tay hắn có thể bay lên bất cứ lúc nào vậy, bây giờ hẳn chắc chắn sau khi khắc trận pháp Mị Ảnh lên kiếm hẳn sẽ dễ dàng thi triển Ngự kiếm thuật nhưng ngược lại ngự kiếm phi hành thì khó hơn gấp bội. Bởi vì thanh kiếm này sẽ có tốc độ phi hành rất nhanh, mà hắn lại chưa thành thạo cách điều khiển kiếm nên chắc chắn sẽ rất khó khống chế!

"Ha ha! Đây là hiệu quả của trận pháp Mị Ảnh sao! Thật đáng để mạo hiểm, đã như thế kiếm này sẽ có tên là Mị Ảnh!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 35: Mạc Vô Ngân

". . . Sống?"

Bên trong phòng, sau một hồi vất vả rồi cuộc Phong Nhựt cũng đã khắc thành công trận pháp Mị Ảnh lên kiếm khí, cuối cùng hắn cũng có thời gian nghĩ về tình hình của Mộc Yêu “còn sống” kia.

Nói thật Phong Nhựt vốn chẳng để ý đến Mộc Yêu mặc dù cái tên đó có thể khiến cho hai người Văn sư huynh sợ hãi mặt mày tái nhợt, nguyên nhân hết sức đơn giản bởi vì cái gọi là “Khô Mộc Chi Độc” kia căn bản không làm hại hắn được.

Thế nhưng mặc kệ Phong Nhựt làm đủ mọi cách để dò xét cũng không thấy bộ xương này có liên quan gì đến Mộc Yêu kinh khủng đang làm cho Tu Tiên giới khiếp sợ kia cả, nhìn đi nhìn lại vẫn chỉ là một bộ xương giống như xương báo, trên lưng mọc thêm hai cái cánh tỏa ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt.

"Còn sống sao? Còn sống thì người có thể cắn ta được à?"

Phong Nhựt cầm cái chân trước của bộ xương khô rồi nghịch ngợm lắc lắc đưa lên xuống, xem đi xem lại cũng chỉ thấy đây là một vật chết, chỉ có một điều hơi lạ một chút đó chính là bộ xương này vẫn dính vào nhau mà không bị rơi mất khúc nào.

Sau một hồi cẩn thận suy nghĩ cuối cùng Phong Nhựt quyết định truyền một tia pháp lực vào bên trong bộ xương khô, đây là thủ đoạn cuối cùng của hắn để kiểm tra vật này bởi vì nếu bộ xương này đúng là Mộc Yêu thì kiểu gì bên trong nó cũng có lượng lớn Tiên Thiên Mộc Sát đã được tinh luyện!

Nhưng khi Phong Nhựt truyền pháp lực vào thì chẳng gặp chút trở ngại nào, điều đó chứng tỏ bên trong bộ xương khô không hề có Tiên Thiên Mộc Sát! Dù sao để cho chắc ăn hắn vẫn truyền thêm vào một lượng lớn pháp lực nữa, nhưng một lúc sau vẫn không thấy dấu hiệu của Tiên Thiên Mộc Sát đâu cả!

"Hừ! Ta đã nói rồi mà! Cho dù bộ xương khô này đã từng là Mộc Yêu đi nữa thì nó cũng đã chết từ lâu rồi!"

Đã có được đáp án Phong Nhựt liền thu hồi số pháp lực vừa truyền vào, nhưng lúc này hắn lại phát hiện số lượng pháp lực thu về so với lúc truyền đi lại thiếu mất một nửa!

"Ồ?"

Phát hiện này khiến Phong Nhựt lắp bắp kinh hãi, mà bộ xương khô này lại đang thu nhỏ lại một cách nhanh chóng, ánh sáng tím càng tỏa ra mãnh liệt!

"Mộc Yêu!"

Không cần phải suy nghĩ nhiều Phong Nhựt sút tung bộ xương khô ra bên ngoài rồi lập tức rút Mị Ảnh ra, toàn thân rơi vào trạng thái phòng vệ, nhưng đợi cả nửa ngày vẫn thấy bộ xương khô kia nằm yên không động đậy chút nào, không có dấu hiệu gì là sắp sống lại làm hắn vô cùng kinh ngạc!

"Kỳ quái thật? Chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ? Chẳng lẽ vì cơ thể mình có khả năng dung nạp Tiên Thiên Mộc Sát nên vật này không dám tấn công mình?"

Nghĩ như thế Phong Nhựt liền chạy ra ôm bộ xương trở về rồi hung hăng đập nó xuống đất mấy cái, lúc này hắn mới khẳng định khung xương này chẳng khác gì lúc trước cũng chỉ là một vật chết mà thôi!

"Không đúng! Hay là vấn đề này liên quan đến Tiên Thiên Mộc Sát!" Nhìn bộ xương đã rút nhỏ đi một phần, trong đầu Phong Nhựt nảy lên một ý nghĩ mạo hiểm, nếu như hắn liên tục truyền thêm pháp lực có dung hợp Tiên Thiên Mộc Sát vào bộ xương khô thì nó sẽ thu nhỏ lại đến mức nào nữa, và cuối cùng sẽ biến ảo ra cái gì đây?

Đắn đo suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng Phong Nhựt vẫn cảm thấy có lẽ nên thử một chút, bởi vì bộ xương này tuy là Mộc Yêu nhưng bên trong lại không có tí Tiên Thiên Mộc Sát nào cả, như vậy nếu lúc hắn đưa pháp lực vào trong mà xảy ra tình huống gì thì ngay lập tức có thể ngừng lại, dù sao toàn bộ pháp lực cũng nằm trong sự khống chế của hắn nên chắc cũng không gặp phải hậu quả gì nghiêm trọng

Sau khi quyết định Phong Nhựt liền tiếp tục truyền pháp lực vào bộ xương khô, quả nhiên mọi việc đúng như hắn dự đoán, bộ xương khô dần dần thu nhỏ lại, khi pháp lực hắn đã tiêu hao hơn nửa thì bộ xương khô cũng co rút lại chỉ nhỏ bằng nắm tay trẻ con, mà đến lúc này thì nó không còn hấp thụ pháp lực của hắn nữa!

"Oa oa! Cái này bé lại nhìn thật đáng yêu nha!"

Hai mắt Phong Nhựt sáng ngời, mặc dù bộ xương vẫn còn nguyên hình dạng ban đầu nhưng do bị rút nhỏ rất nhiều nên thoạt nhìn trông nó vô cùng tinh xảo, hơn nữa màu tím nhàn nhạt vây quanh lại làm cho nó càng trở nên huyền bí.

Nhưng khi Phong Nhựt chăm chú ngắm nhìn hắn bỗng kinh ngạc phát hiện bộ xương khô đột nhiên động đậy, hai chiếc cánh bằng xương nhỏ nhún nhảy rung lên rồi "Vèo" một cái bay loạn về bốn phía với tốc độ rất nhanh thậm chí còn hơn cả Ngự kiếm thuật, chỉ còn thấy một vệt sáng màu tím nhàn nhạt mà thôi!

Phong Nhựt hoàn toàn ngây dại trước tình huống vừa xảy ra trước mắt, khi hắn giật mình tỉnh lại thì bốn phía căn phòng đã bị bộ xương nhỏ kia đâm

loạn xạ thủng lỗ chỗ, nếu không phải bên ngoài có Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp ngăn cản thì có trời mới biết nó chạy đi đâu mất rồi!

"Quý thật! Chắc chắn nó là Mộc Yêu rồi!"

Không dám mặc kệ nó muốn làm sao thì làm, Phong Nhựt liền rút Mị Ảnh xông lên, bất kể như thế nào đi nữa cũng phải tiêu diệt con tiểu Mộc Yêu này nếu không để nó bay ra làm loạn Trấn Thiên Tông thì chết hán mất!

Nhưng điều làm Phong Nhựt phiền muộn nhất lại là tiểu Mộc Yêu dường như có linh tính cực cao khiến hắn không có cơ hội tới gần, nó cứ bay vào xung quanh phòng với tốc độ cực nhanh làm hán hoa cả mắt!

"Đứng lại! Ngươi có tin ta chém chết ngươi không?"

Bực quá đuổi không nổi Phong Nhựt giận dữ gào lên, nhưng thật bất ngờ tiểu Mộc Yêu kia dường như hiểu lời hắn nói liền ngừng lại rồi sợ hãi tránh xa hắn chui vào vào một góc phòng nằm im thín thít, chỉ còn ánh sáng tím lấp lóe trên người như đom đóm tỏ vẻ rất đáng thương.

"Ồ? Rất biết nghe lời a!"

Trong lòng Phong Nhựt không ngừng tươi cười vui mừng, điều này đã chứng minh suy đoán của hắn đồng thời cũng giúp hắn lờ mờ hiểu được trước kia Thị Huyết Yêu Long đã không chế Mộc Yêu như thế nào.

"Này! Nhóc con! Tới đây, có đồ ăn ngon nè!"

Phong Nhựt chậm rãi nói rồi nở một nụ cười hết sức ôn hòa ra vẻ dụ dỗ thế nhưng tiểu Mộc Yêu kia thấy hắn đi tới lại không ngoan ngoãn tiến đến mà liền lùi về phía sau khiến hắn tức điên cả người!

"Ngươi mau qua đây cho ta! Ta đếm từ mười, nếu không qua thì đừng có trách! Mười... chín... Á"

Nhưng những lời uy hiếp của hắn dường như chẳng có tí hiệu quả nào, ngược lại tiểu Mộc Yêu khi nghe thấy hắn nói lại tiếp tục "Vèo vèo..." chạy loạn trong phòng khiến chỉ trong nháy mắt căn phòng lại có thêm vài trăm lỗ thủng!

"Mẹ nó chứ! Tức chết mất thôi!"

Nhìn thấy căn phòng sạch sẽ thoảng mát của mình sắp nát đến nơi Phong Nhựt đau lòng không chịu được, đây là căn phòng sạch sẽ thoải mái nhất mà hắn được sống trong mấy năm qua đó! Vậy mà không ngờ chỉ trong vòng ba ngày nó lại sắp tan hoang đến nơi, thế này thì làm sao mà chịu được hà trời!

Không còn cách nào khác Phong Nhựt liền đem Mộc Linh Tinh ra, quả nhiên tiểu Mộc Yêu kia nhìn thấy liền lập tức dừng lại, thế nhưng lại khiến hắn càng bực mình, tiểu Mộc Yêu lại tỏ vẻ tội nghiệp rồi nấp vào góc phòng sợ sệt cứ như Phong Nhựt là quỷ dữ ăn thịt trẻ con không bằng!

"Điên quá! Đây mà là Mộc Yêu khiến cho cả giới Tu Tiên nghe tên mà sợ hãi tái mặt sao? Nói ra chắc chẳng ai tin mất!"

Phong Nhựt than thở rồi cất Mị Ảnh đi, đành phải vậy chứ nhìn tiểu Mộc Yêu này thật sự rất nhát gan.

Mà đúng như Phong Nhựt đoán, sau khi hắn cất Mị Ảnh đi cuối cùng tiểu Mộc Yêu nhìn không được liền rón rén bay lại gần hắn, bay một chút rồi lại ngừng rồi lại bay tiếp giống như chuột nhắt mò ra khỏi hang liều mạng đi kiếm ăn vậy.

Để có thể bắt được tiểu Mộc Yêu Phong Nhựt cố gắng nặn ra một nụ cười thân thiện đồng thời đem Mộc Linh Tinh ra làm mồi nhử.

Sau thời gian một tuần trà tiểu Mộc Yêu mới tiến lại gần Phong Nhựt nhưng thật kỳ lạ nó lại chẳng có hứng thú với Mộc Linh Tinh, sau khi ngó nghiêng một lúc nó lại nhảy lên mu bàn tay của hắn!

Ngay thời điểm này Phong Nhựt định trở tay thật nhanh bắt lấy tiểu Mộc Yêu nhưng sau khi suy đi tính lại hắn lại không dám, bởi vì này đã được nhìn thấy tốc độ và phản ứng đáng sợ của Mộc Yêu rồi nên tốt nhất là không nên manh động, nó mà chạy ra thì có mơ mới bắt lại được!

Cho nên Phong Nhựt vẫn đứng yên như vậy nhưng lúc này trong lòng hắn lại đang vô cùng tò mò, không biết tiểu Mộc Yêu có điên điên nhảy lên tấn công hắn không nữa? Hay là trong lúc vô tình hắn đã tạo ra một vật hoàn toàn khác với Mộc Yêu? Bởi vì theo như lời Văn sư huynh nói thì Mộc Yêu không thể nhỏ bé như thế này được!

Lúc này tiểu Mộc Yêu đang đi dạo trên mu bàn tay của Phong Nhựt rồi thỉnh thoảng lại dùng cái móng vuốt nhỏ màu tím cào cào khiến cho hắn ngứa vô cùng!

Nhân cơ hội này Phong Nhựt quan sát kĩ tiểu Mộc Yêu, lúc trước khi tiểu Mộc Yêu co nhỏ lại hắn cũng chẳng thấy có gì đặc biệt nhưng bây giờ hắn lại cảm giác nó có chút quen thuộc, dường như đã gặp qua ở đâu rồi.

Suy nghĩ một lúc lâu trong đầu Phong Nhựt chợt nhớ ra lúc hắn ở trong động quật bên dưới Khô Mộc Hải có nhìn thấy một bộ xương khổng lồ, mà tiểu Mộc Yêu này nhìn rất giống với bộ xương đó, cũng có bốn cái móng vuốt, đôi cánh bằng xương và thân hình thon dài, mà quan trọng nhất cái đầu của tiểu Mộc Yêu thì không lẫn vào đâu được, giống y như đúc, nếu bỏ ánh sáng mau tím trên người tiểu Mộc Yêu đi thì nó chính là phiên bản thu nhỏ của bộ xương khổng lồ kia rồi.

"Chà chà! Thật là kỳ quái mà, hay chỉ là trùng hợp nhỉ?"

Phong Nhựt âm thầm suy tính nhưng chẳng ra được kết quả nào, nhưng hắn có thể khẳng định nếu tiểu Mộc Yêu này chính là Mộc Yêu khiến cả Tu Tiên giới nghe tên mà sợ xanh mặt thì chắc chắn nó phải có điểm gì đó đặc biệt! Vì bộ xương khô bên trong động quật dưới Khô Mộc Hải chắc chắn không phải vật bình thường, hắn nhớ lúc đó Ngân Giáp Thiên Thủ nhìn thấy bộ xương khô liền bị dọa cho sợ hãi không dám nhúc nhích, đến lúc ra ngoài cách xa mấy trăm trượng mới bình tĩnh trở lại!

Hơn nữa động quật kia cũng vô cùng kì quái, bên trong toàn là xương của các loại dị thú cấp cao vô cùng hiếm thấy, hắn đoán đó có thể là chiến lợi phẩm của một con linh thú cường đại nào đó!

"Xem ra khi nào có cơ hội phải đến động quật dưới Khô Mộc Hải một lần nữa mới được, ở dưới đó có vô vàn Tiên Thiên Mộc Sát để hấp thu mà tiện đường đi xem bộ xương kia có điều gì cổ quái luôn!"

Nghĩ ngợi một lúc Phong Nhựt phát hiện tiểu Mộc Yêu không có ý định tấn công hắn, hơn nữa nhìn dáng vẻ của nó giống như đang mệt mỏi, hai chiếc cánh bằng xương nhỏ nhún giong lên rồi dưới con mắt soi mói của Phong Nhựt biến thành một luồng ánh sáng tím chui tọt vào cổ tay hắn!

Điều này làm cho Phong Nhựt sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó nhìn lại hắn thấy trên cổ tay có thêm một cái ấn ký màu tím nhạt, cái ấn ký này chỉ lớn cỡ móng tay nhưng phía trên lại khắc họa một hình tiểu Mộc Yêu vô cùng sống động.

"Chết! Chuyện gì thế này?"

Phong Nhựt vô cùng kinh ngạc và không tin nổi vào mắt mình nữa, chuyện quỷ dị như thế này lần đầu tiên trong đời hắn mới thấy, nếu không phải hắn cảm thấy trong người không có gì lạ thì chắc chắn hắn đã khoét cái ấn ký này ra rồi!

Tuy vậy Phong Nhựt cũng không dám chủ quan, hắn vừa vận chuyển pháp lực vừa xem phản ứng của ấn ký, cứ như vậy sau hơn nửa canh giờ hắn mới xác định được rằng sự tồn tại của ấn ký này không ảnh hưởng gì đến việc tu luyện và chiến đấu của hắn cả.

Thế nhưng vẫn còn một điều làm Phong Nhựt không yên tâm, vì theo lý thuyết nếu tiểu Mộc Yêu mà tiến vào cơ thể hắn thì đáng lý ra hắn phải cảm nhận được nó mới đúng chứ, vậy mà không hiểu tại sao hắn đã tìm đủ mọi cách mà vẫn không thể phát hiện ra sự tồn tại của tiểu Mộc Yêu trong người mình.

Cuối cùng hắn đành tự an ủi bản thân rằng con tiểu Mộc Yêu này là do chính pháp lực của hắn tạo ra nên sau khi chui vào người hắn tất nhiên không thể phát hiện được.

Trong khi Phong Nhựt vẫn còn buồn bực vì chuyện của tiểu Mộc Yêu thì hắn đột nhiên phát hiện ra Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp bố trí bên ngoài căn phòng đang bị người khác điên cuồng tấn công!

"Bực thật! Bốn tên khốn kiếp kia đầu óc nhồi rom à? Dám công khai tấn công ta mới sợ chứ!"

Đang bực mình vì chuyện tiểu Mộc Yêu lại gặp thêm việc này khiến Phong Nhựt vô cùng giận dữ, trên tay lập tức kết ấn phóng ra pháp thuật Thuần Tường rồi xông ra ngoài!

"Thập Trọng Thanh Tì! Trói!"

"Thập Trọng Thanh Tì! Trói!"

Thân hình Phong Nhựt còn chưa chạm đất đã nghe xung quanh vang lên liên tiếp hai tiếng quát khê, ngay lập tức hai đầu hắn bị hai cỗ lực lượng mạnh mẽ trói chặt!

"Thời xong! Bốn tên khốn kiếp này đã có kinh nghiệm đối phó với mình rồi!"

Phong Nhựt thầm giật mình kinh hãi, một bên vội vàng vận chuyển pháp thuật Thuần Tường đỡ lấy thân thể, một bên cấp tốc rút Mị Ảnh ra chém về phía hai dây Thanh Tì đang trói chân hắn. Nhưng ngay lúc này có một đạo kiếm quang màu đỏ từ xa lao tới, đạo kiếm quang này chẳng những có tốc độ cực nhanh mà lại vô cùng uy lực và ổn định, chắc chắn do một tu sĩ có thực lực cao và thuần thục Ngự kiếm thuật phóng ra!

Mà quan trọng hơn từ uy áp của kiếm quang có thể nhận thấy đây là một thanh kiếm khí cấp năm!

Không còn cách nào khác Phong Nhựt đành dừng việc chặt đứt hai sợi Thanh Tì, dồn pháp lực vùng Mị Ảnh lên đỡ lấy đạo kiếm quang màu đỏ, nhưng cũng vì thế mà tạo cơ hội cho hai kẻ đánh lén dùng Thập Trọng Thanh Tì trói hắn lại, chỉ trong thời gian mấy nhịp thở từ phản hồng của hắn trở xuống đã bị trói thành cái bánh tét rồi!

Có thể nói bây giờ hắn đã hoàn toàn mất đi thể chủ động!

"Dừng tay!"

Lúc này có một giọng nói lạnh lẽo từ xa vang lên, đồng thời kiếm quang màu đỏ đang giằng co với Phong Nhựt cũng lập tức quay trở về, không cần nghĩ cũng biết đây là cùng một đám người!

Mà Phong Nhựt cũng lập tức lấy lại bình tĩnh cho nên không vội vã chặt đứt mấy sợi Thập Trượng Thanh Ti đang quấn quanh người mà lại nhìn về hướng có giọng nói phát ra, nhưng khi hắn thấy kẻ vừa lên tiếng kia thì thầm giật mình hoảng hốt, bởi vì người này có gương mặt rất giống với tên Mạc Ngôn đã bị hắn giết chết trước kia!

“Ha ha! Phong Nhựt, ta đã nghe tên ngươi lâu rồi nhưng đáng tiếc khi gặp mặt lại không thể là bằng hữu, mà thôi cũng không sao cả! Hôm nay ta đến đây để nói cho ngươi biết mấy việc, thứ nhất tránh xa khảo hạch hàng năm của Kiếm Tâm Viện, thứ hai là biến đi cho khuất mắt ta! À đúng rồi, thất lễ quá, vội vàng mà quên mất cả việc quan trọng, ta xin tự giới thiệu, ta tên là Mạc Vô Ngân!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 36: Nguyên Nhân

"... Mạc Vô Ngân? ..."

Trong mắt Phong Nhựt hiện lên một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, hắn đương nhiên không lạ gì người này, đây là tên khốn mang đầy tiếng xấu trong Hạ Tam Viện, hắn lộng hành khắp nơi khiến ai ai cũng oán trách, nhưng cũng khiến nhiều người nghe tên mà sợ mất mật. Ác bá, du côn, sắc ma Mạc Vô Ngân! Có ai mà không biết? Có ai mà không hiểu?

Thật sự không thể ngờ được tên khốn này lại trở thành đệ tử dự bị của Kiếm Tâm Viện, nhìn dáng vẻ hồng hạc cao ngạo và qua mấy lời hắn nói có thể đoán được mấy trăm đệ tử dự bị của Kiếm Tâm Viện đều bị hắn mua chuộc hết cả rồi, từ đó có thể sắp xếp được chuyện khảo hạch, mà nghĩ đến đây thì cũng đã hiểu tại sao khi mình mới đến đây đã bị bốn thằng đầu đất kia làm âm ỷ lên như vậy rồi!

Nhưng mấy việc này vẫn chưa thấm vào đâu, điều khiến Phong Nhựt kinh ngạc hơn là Mạc Vô Ngân chắc chắn là anh em của Mạc Ngôn! Nếu đến lúc có người hoài nghi nguyên nhân cái chết của Mạc Ngôn thì chẳng phải hắn lại có thêm một đại địch sao?

Nhưng vẫn còn may mắn, qua những lời Mạc Vô Ngân vừa nói lúc trước đã chứng tỏ hắn chưa nắm trong tay tin tức gì bất lợi cho Phong Nhựt nếu không sự tình đã chẳng đơn giản như vậy nữa rồi!

Nghĩ đến đó Phong Nhựt thầm thở dài, thật ra việc hắn đánh chết Mạc Ngôn và Diêu Hưng rất cẩn thận không để lại bất cứ sơ hở nào, hơn nữa Mạc Ngôn cũng lo lắng bí mật kia bị người khác biết nên trước khi đến Khô Mộc Hải chắc chắn cũng không dám nói lung tung, như vậy chỉ có mấy đệ tử tuấn sơn biết hắn và Mạc Ngôn có xung đột, nhưng bọn chúng cũng chỉ nghi ngờ một chút chứ không có chứng cứ xác thực! Cho nên nếu Mạc Vô Ngân muốn điều tra thì cũng chẳng tìm ra chứng cứ! Nhưng tính cách Mạc Vô Ngân lại rất lạnh lùng và tàn bạo, nếu để cho hắn nghi ngờ chắc hẳn cũng chẳng ngại việc giết nhằm thêm một người, nếu hiện tại Phong Nhựt không phải là đệ tử của Kiếm Tâm Viện thì chắc hẳn đã động thủ từ lâu rồi!

"Chẳng lẽ đây là nguyên nhân hắn ép mình rời khỏi Kiếm Tâm Viện sao?" Sau khi suy nghĩ một lát trong lòng Phong Nhựt lại nảy lên một ý nghĩ như vậy.

Lúc này Mạc Vô Ngân lại cười lạnh một tiếng rồi nói: "Giờ sao đây? Chỉ cần ngươi tự nguyện bỏ qua khảo nghiệm của bản viện ta cam đoan sẽ không làm khó ngươi, nhưng nếu cứng đầu thì cũng đừng trách ta không khách khí, nên nhớ rằng tuy bản viện cấm đệ tử trong tông chém giết lẫn nhau nhưng chặt đứt một chân của ngươi thì cũng chẳng phải tội tình gì lớn cả, cũng giống như ngày trước ngươi chặt đứt một chân của Cảnh Tam mà thôi! Nếu như vậy thì ta có thả ngươi về ngươi cũng không còn sức mà tham gia kỳ khảo hạch mấy ngày nữa đâu!"

"Phải suy nghĩ cho thật kỹ vào để đỡ phải chịu nỗi đau da thịt! À đúng rồi, quên nói cho ngươi biết, ngươi đừng mong đệ tử tuấn sơn sẽ xuất hiện vào lúc này vì ta đã sắp xếp rồi, trong vòng hai canh giờ tới chắc chắn không có đệ tử tuấn sơn nào đi qua đây, nói đơn giản hơn là chẳng có ai cứu nổi ngươi đâu!"

Nghe giọng nói lạnh lùng của Mạc Vô Ngân khiến Phong Nhựt cũng thầm kinh hãi, quả nhiên phong cách làm việc của tên khốn này vô cùng tàn bạo và độc ác hơn hẳn Mạc Ngôn, không những thế về âm mưu thủ đoạn cũng không kém chút nào!

Nhẹ hít một hơi, Phong Nhựt chậm rãi liếc nhìn bốn người Mạc Vô Ngân ở phía đối diện, tên này đúng là quá coi trọng hắn rồi, vậy mà xuất ra tới tám người, ngoại trừ bốn gã đàn độn kia hắn còn mang theo ba người nữa, thế nhưng mạnh nhất trong tám người này là tu sĩ điều khiển kiếm quang màu đỏ lúc trước, người này che kín mặt hơn nữa cũng không thèm nói một lời nào tỏ thái độ không quan tâm tới những chuyện xung quanh.

Ngoài hắn ra có thể uy hiếp đến Phong Nhựt còn có Mạc Vô Ngân, tuy tu vi hắn chỉ là Trúc Cơ trung kỳ nhưng có thể khẳng định thực lực của hắn hơn xa bốn thằng ranh con kia.

Sau khi cân nhắc về tình thế trước mặt trong lòng Phong Nhựt rất nhanh đánh giá mọi việc, kể cả hiện tại hai chân hắn không bị trói buộc nếu phải đối mặt với tám người này thì cũng không có nửa phần thắng, tuy đám này không dám lấy mạng hắn nhưng như lời Mạc Vô Ngân đã nói, chém đứt một chân

cũng chẳng phải tội lỗi gì lớn lao, vì nếu không để quá lâu thì tu sỹ hoàn toàn có thủ đoạn để làm liền lại bộ phận đã bị chặt đứt chính vì vậy Trần Thiên Tông cũng không phạt nặng tội này.

Nhưng nếu bị chém đứt chân thì làm sao có thể ở lại Kiếm Tâm Viện được nữa chứ!

Vẫn còn một điều mà Phong Nhựt có thể dựa vào, cho dù Mạc Vô Ngân suy tính đủ đường cũng không ngờ thể ngờ được hắn có khả năng dùng tâm niệm để khắc trận, chính vì vậy chỉ cần hắn lùi vào bên trong Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp thì có thể sử dụng được uy lực cực mạnh của Lưu Vân Nghịch Phản Trận Pháp!

Nghĩ đến đó Phong Nhựt quay mặt về phía Mạc Vô Ngân nở một nụ cười quỷ dị rồi nói:

"Nếu như ta nói không thì sao?"

Lời còn chưa dứt bỗng nhiên trang phục Sạn Tuyết trên người Phong Nhựt tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chỉ trong nháy mắt năng lực phòng ngự của trang phục chấn bay hai sợi Thập Trọng Thanh Ti trời buộc a! Kế cả tu sỹ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ cũng chưa chắc thoát khỏi nỗi này mà trang phục Sạn Tuyết của Phong Nhựt lại có thể làm được, trang phục Sạn Tuyết trở nên lợi hại như vậy từ lúc nào thế?

"Tấn công! Không được để hắn trốn thoát!"

Mạc Vô Ngân vô cùng tức giận quát to, bọn hắn không ngờ được mọi việc vốn đang nắm chắc trong tay lại xoay ra như vậy, phải biết rằng đó chính là hai sợi Thập Trọng Thanh Ti trời buộc a! Kế cả tu sỹ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ cũng chưa chắc thoát khỏi nỗi này mà trang phục Sạn Tuyết của Phong Nhựt lại có thể làm được, trang phục Sạn Tuyết trở nên lợi hại như vậy từ lúc nào thế?

Kể ra phản ứng của đám người Mạc Vô Ngân cũng không chậm, Phong Nhựt mới lao về phía Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp bọn chúng đã ngay lập tức phóng ra mấy đạo kiếm khí, nhất là đạo kiếm quang màu đỏ có tốc độ vô cùng nhanh, thiếu chút nữa đã chặn được Phong Nhựt ngay phía bên ngoài trận pháp rồi.

Mặc dù đám người Mạc Vô Ngân liên tục điên cuồng tấn công nhưng Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp đâu có phải dễ phá vỡ như thế, nhất là trận pháp này lại được Phong Nhựt tỉ mỉ khắc bằng tâm niệm nên uy lực phòng ngự càng được tăng cường, trong khoảng thời gian ngắn bọn chúng không có cách nào để phá trận cả!

"Bốn tên các ngươi, lập tức dùng Ngũ Lôi Pháp Giới cho ta!"

Mạc Vô Ngân không hổ danh lão đại xử lý tình huống cực kỳ linh hoạt, hắn cảm thấy trong thời gian ngắn không thể phá hủy được Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp nên vội ra lệnh cho bốn tên thủ hạ dùng thủ đoạn cực kỳ tiêu hao pháp lực là kích hoạt Ngũ Lôi Pháp Giới, hắn nghĩ chỉ cần dùng Ngũ Lôi Pháp Giới công kích một lần thì đã có thể phá vỡ Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp rồi!

Nhưng ngay vào lúc này Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp bỗng nhiên phát sinh biến hóa, mào sáng màu trắng lập lòe không ngừng, hình như Ngũ hành thạch duy trì trận pháp này sắp tiêu hao hết đến nơi rồi!

"Ha ha! Trận pháp sắp bị phá vỡ rồi, mọi người công kích nhanh lên! Nhưng phải nhớ lưu cho hắn một mạng, tránh phạm phải môn quy!"

Thấy cảnh này Mạc Vô Ngân cười sung sướng nói, nhưng lời còn chưa dứt bỗng nhiên thân hình của Phong Nhựt nhanh như thiểm điện lao ra từ căn phòng đồ nát, trên người hắn hiện lên một đám mây không ngừng vận chuyển, thoát nhìn đám mây này trông giống hệt hào quang phòng ngự của Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp nhưng chỉ khác một chỗ là nó dày đặc hơn nhiều!

Mà điều khiến đám người Mạc Vô Ngân cảm thấy vô cùng khó hiểu là rõ ràng lúc Phong Nhựt phi ra không hề sử dụng kiếm khí, vậy mà hắn có thể dùng tốc độ không thể tưởng tượng được phi về phía bọn họ hơn nữa còn ngang nhiên xông lên không ngại va chạm! Hắn dựa vào điều gì đây?

Trong thời gian ngắn bọn Mạc Vô Ngân cũng cảm thấy lạ lùng không hiểu, chẳng lẽ Phong Nhựt định liều chết với bọn hắn sao? Đâm vào nhau thì có tác dụng quái gì chứ!

"Bắt lấy hắn cho ta!" Mạc Vô Ngân lập tức ra lệnh, dù sao hiện tại hắn cũng không muốn giết chết tiểu tử Phong Nhựt này, mà nếu tiểu tử này thích chơi vật nhau thì chẳng lẽ tám người bọn hắn lại sợ một mình Phong Nhựt?

Sau khi nghe thấy Mạc Vô Ngân ra lệnh bốn tên thủ hạ đứng gần Phong Nhựt nhất lập tức xông lên định ngăn cản hắn, nhưng bọn hắn vừa mới tiếp xúc với đám mây màu bạc trên người Phong Nhựt thì ngay lập tức toàn thân bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh văng ra ngoài khiến bọn hắn nội thương không nhẹ, đến khi lăn quay ra xa hơn mười trượng mới thì nhau gào lên thảm thiết như heo bị chọc tiết!

"Mau lùi về phía sau! Kéo dài khoảng cách, dùng Ngự kiếm thuật tấn công!"

Tận mắt nhìn thấy tình hình kỳ quái như vậy Mạc Vô Ngân không mất bình tĩnh mà phản ứng cực nhanh, tuy hắn không hiểu vì sao tốc độ và lực phản chấn của Phong Nhựt lại khủng bố như thế nhưng ngay lập tức đã tìm ra biện pháp khắc chế!

Nhưng càng khiến hắn sợ hãi hơn, khi bốn người bọn hắn khống chế kiếm quang tấn công Phong Nhựt liền vấp phải một lực lượng khổng lồ, cảm giác thật giống dùng đầu đập vào tảng đá cứng rắn, khi bọn hắn bàng hoàng chưa kịp phản ứng gì thêm thì những đạo kiếm quang đã liên tiếp bị bắn ra ngoài!

Mạc Vô Ngân và gã nam tử che mặt có trình độ Ngự kiếm cao nhất cho nên mới có thể miễn cưỡng khống chế kiếm khí đang bay loạn sau đó thu hồi

trở về, còn hai người còn lại không đủ thực lực để làm điều đó, khi đối diện với kiếm khí bị bắn ngược trở lại hai người bọn chúng bị đẩy lùi hơn trăm trượng, không những thế bên trên kiếm khí còn có pháp lực và ý niệm gắn vào nên khi va chạm bọn hắn bị nội thương rất nặng!

Nhân cơ hội này thân hình Phong Nhưộc lập tức lao lên một lần nữa sau đó đâm mạnh vào ngực hai gã đệ tử dự bị đang ngẩn ngơ kia rồi lợi dụng lực phản chấn của đám mây đánh văng hai người bay ra ngoài!

Lúc này đám mây màu bạc trên người Phong Nhưộc chập chồn mấy cái rồi biến mất vô tung vô ảnh, bởi vì Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp chỉ có thể tập trung trên người hắn trong hơn mười nhịp thở, thời gian đã hết nên tất nhiên sẽ bị tiêu tán!

Nhưng cho dù như thế đám mây này đã phát huy được tác dụng vượt quá cả sự mong đợi của hắn rồi, ít nhất bây giờ bên phía Mạc Vô Ngân chỉ còn hai người có thể chiến đấu được mà thôi!

Đáng tiếc phản ứng của Mạc Vô Ngân và gã nam tử che mặt kia quá nhanh, vừa cảm thấy không ổn đã lập tức lui về phía sau, nếu không dùng lực phản chấn của đám mây kiểu gì cũng làm cho bọn hắn thổ vãi ngụm máu!

"Vừa rồi ngươi dùng yêu thuật gì?"

Khuôn mặt Mạc Vô Ngân vừa sợ vừa giận nói, quả thật hắn không thể tin vào mắt mình nữa, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mười hơi thở Phong Nhưộc đã đánh bại sáu tên tu sỹ Trúc Cơ sơ kỳ, loại chiến lực này đã đạt đến mức khủng bố, cho dù là hắn cũng tuyệt đối không thể làm được như thế!

Mà lực phản chấn của đám mây màu bạc kia cũng thật bá đạo, tuy hắn và gã nam tử che mặt đã không chế được kiếm khí của mình nhưng cũng bị nội thương nhẹ, may mắn đám mây màu bạc đã biến mất nếu không hai người bọn hắn đã cầm đầu cầm cổ chạy rồi, nhưng Mạc Vô Ngân cũng không rõ liệu Phong Nhưộc còn có thể phóng ra đám mây màu bạc giống pháp thuật Thuần Tường kia được không nữa!

"Yêu thuật sao? Ta thấy ngươi sợ quá hoa mắt rồi! Muốn lấy một chân của ca đầu phải dễ thế chứ!"

Khuôn mặt Phong Nhưộc trở lên lạnh lùng, không cho Mạc Vô Ngân và gã nam tử che mặt kia kịp phản ứng hắn lập tức giơ tay kết kiếm quyết rồi khẽ quát lên một tiếng:

"Xuất kiếm!"

"Ke..eng" Một tiếng kiếm trong trẻo ngân lên, Mị Ảnh phát ra ánh sáng màu xanh lam rực rỡ rồi nhẹ nhàng bay ra khỏi vỏ kiếm, đồng thời mơ hồ có một trận gió xoáy lạnh lẽo vây lấy Phong Nhưộc, lập tức trong phạm vi mấy trượng tràn ngập những tia sáng xanh lấp lờ, mây bay khói tỏa lớn vờn rợn người tạo ra một cảnh tượng ma mị rất khủng bố!

Cảnh này khiến Mạc Vô Ngân cùng nam tử che mặt lại lần nữa lắp bắp kinh hãi!

"Mạc thiếu gia! Đây không phải cuộc chiến sinh tử, không cần phải đến mức cá chết lưới rách, nếu lúc này bị thương thì không thể tham gia khảo hạch trong mấy ngày tới được! Hơn nữa ta cũng phải tiếp nhận khảo hạch nên không được sơ suất, xin thứ lỗi!"

Thấy khí thế dọa người của Phong Nhưộc nam tử che mặt vội nói một câu rồi ngự kiếm phi hành chạy mất.

Còn Mạc Vô Ngân tất nhiên cũng hiểu rõ điều này, nếu hôm nay hắn nhất quyết muốn chặt một chân của Phong Nhưộc thì kiểu gì cũng phải trả một cái giá rất lớn vì vậy khi nam tử che mặt bỏ đi hắn cũng không ở lại thêm phút nào mà rút về một hướng khác!

Đến khi hai bóng người biến mất khỏi tầm mắt Mị Ảnh đang bay lượn trên trời bỗng nhiên rơi xuống đất, mà hai chân Phong Nhưộc thì mềm nhũn thiếu chút nữa cũng lặn ra nằm cạnh kiếm luôn.

"Nguy hiểm thật!"

Phong Nhưộc lắc đầu cười khò, trong trận chiến vừa nãy tuy khí thế của hắn rất lớn nhưng hắn thừa hiểu nếu đánh thật thì hắn tuyệt đối không thể thắng được, bởi vì lúc trước nghiên cứu tiểu Mộc Yêu đã khiến hắn tiêu hao hết gần nửa một pháp lực rồi, nếu không phải hắn ở khá gần Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp thì cũng chẳng có cơ hội mà chạy thoát. Cho dù hắn thả dơi quỷ cấp năm và Ngân Giáp Thiên Thủ ra thì cũng vô dụng vì kiếm khí từ cấp bốn trở lên đã có thể phá vỡ phòng ngự của chúng, huống hồ bên phía đối phương có tới tám tên tu sỹ Trúc Cơ sơ kỳ, nếu cả tám người dùng Ngự kiếm thuật tấn công cùng một lúc thì chưa qua một khắc đã có thể chém bọn chúng tan tành!

Cố gắng bước tới nhất Mị Ảnh lên cũng chẳng thêm để ý đến sáu tên ranh con đang nằm lê lết đầu kia Phong Nhưộc lầm lũi đi một căn phòng ở gần đó, dù sao hắn cũng đã may mắn thắng được trận này chắc trong thời gian ngắn Mạc Vô Ngân không dám giờ trò gì nữa, còn về bốn tên đầu đất ở trang viện này thì cũng chẳng cần quan tâm, có lẽ cho bọn chúng thêm mấy lá gan cũng không dám ra tay với hắn một lần nữa!

Thế nhưng trải qua chuyện hôm nay cũng khiến Phong Nhưộc rút ra được một bài học nhớ đời, vào bất kì một thời điểm nào, kể cả chỗ có vẻ an toàn nhất là trong môn phái cũng không được chủ quan buông lỏng cảnh giác nếu không sẽ có một ngày chết không có chỗ chôn!

Ngoài ra dơi quỷ cấp năm và Ngân Giáp Thiên Thủ vẫn còn quá yếu, nếu như bình thường đi săn giết linh thú thì có lẽ chúng còn giúp được chút ít nhưng nếu gặp phải tình cảnh như hôm nay thì chỉ tổ vướng tay vướng chân, bởi vì căn bản chúng không đủ thực lực để nhảy vào những trận chiến như thế này....Nếu như vừa rồi hắn thả chúng ra thì chẳng những không giúp được gì mà ngược lại sẽ bị bọn người Mạc Vô Ngân nhanh chóng chém giết, dù sao người thì bọn hắn không dám giết nhưng linh thú thì chả việc gì phải để ý cả!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 37: Lên Chức

Chọc viện trưởng trong cuộc khảo hạch

Bị cấm thi lại được thăng quan

Gió vẫn thổi heo hút, tuyết vẫn rơi trắng trời!

Trên đỉnh Tiếp Thiên Phong vẫn bốn bề tuyết phủ như mãi chẳng bao giờ tan ra, từng đợt gió rét căm căm như hồn ma lệ quỷ tràn qua mọi ngõ ngách làm cho người ta không thể nào tránh né đề phòng mà chỉ đành cần răng đương đầu với giá lạnh chịu đựng từng ngày từng ngày một, xem ai là người kiên trì hơn, xem ai ngã xuống trước!

"Cộp, cộp ...cộp..."

Tiếng hai hàm răng đánh vào nhau không ngừng truyền tới, ngay sau đó một giọng nói so với gió tuyết còn lạnh hơn vang lên!

"Đồng Khởi! Một trăm sáu mươi tám nhịp thở, loại!"

"Lý Nho! Một trăm bảy mươi tám nhịp thở, loại!"

"..... "

"Chết mất thôi! Viện trưởng Kiếm Tâm Viện ăn no rồi việc không có việc gì làm à? Làm sao có thể nghĩ ra phương pháp khảo hạch chó má như vậy chứ!" Bên trong làn gió lạnh căm Phong Nhược đang đứng lăm bầm chửi rủa, chỗ hắn đang đứng cách đỉnh Tiếp Thiên Phong tầm ba trăm trượng, xung quanh hắn là gần hai trăm tên đệ tử Trần Thiên Tông, ngoại trừ chín mươi tám tên đệ tử dự bị của Kiếm Tâm Viện ra còn có bảy mươi tám tên đệ tử của Hạ Tam Viện tham gia thi đấu.

Nhưng khảo hạch năm nay khác với những năm trước, không phải so đấu pháp thuật hay ngự kiếm thuật mà là so đấu pháp lực, vì vậy mà hắn cùng mọi người phải chạy đến chỗ lạnh muốn chết này để xem ai có thể chống cự được lâu nhất!

Vốn Phong Nhược chẳng để mấy luồng gió lạnh này vào trong mắt vì trên người hắn có trang phục Sạn Tuyết cho nên việc duy trì hai ba canh giờ cũng không phải vấn đề gì to tát, nhưng ai mà ngờ được lão viện trưởng biến thái vô liêm sỉ của Kiếm Tâm Viện lại có suy nghĩ khác người như vậy chứ, lại ra lệnh cho tất cả mọi người phải cởi bỏ toàn bộ trang phục chỉ mặc mỗi cái nội y đứng tơi bời chỗ này mới đầu!

Nhưng nếu chỉ như vậy thì còn đỡ, được nhảy đi nhảy lại một chút làm cho người ấm hơn thì cũng có thể duy trì trong chốc lát đằng này lão già biến thái kia lại thêm quy định khốn nạn hai chân không được rời mặt đất, trên đầu còn phải đội một tảng đá xanh, nếu không cẩn thận để viên đá xanh rơi xuống thì coi như xong, bất kể là đệ tử dự bị của Kiếm Tâm Viện hay đệ tử khiêu chiến của Hạ Tam Viện đều sẽ bị loại không thương tiếc!

Chính vì vậy chỉ trải qua thời gian chưa đầy hai trăm nhịp thở đã có mười mấy tên đệ tử tham gia khảo hạch chịu không nổi, cắn răng nhảy nhót khiến viên đá trên đỉnh đầu rơi xuống!

Đương nhiên Phong Nhược cũng chưa đến mức bất lực như thế, cho dù không có trang phục Sạn Tuyết phòng hộ thì với pháp lực dồi dào của hắn cũng đủ để chèo chống một thời gian khá dài, mà thật ra bây giờ hắn đang thầm cười trong lòng! Sai! Phải nói là rất hả hê mới đúng, nếu không phải lo lắng viên đá trên đỉnh đầu rơi xuống thì hắn đã quay đầu lại để nhìn về mặt tái nhợt của tên Mạc Vô Ngân kia rồi!

Ha ha! Thăng nhãi này vì muốn trở thành đệ tử chính thức của Kiếm Tâm Viện mà đã đồ ra không biết bao nhiêu tâm tư công sức tính toán chi li từng chuyện, vốn hắn đã dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích của mình, dụ dỗ lôi kéo, hăm dọa áp bức...vv.. cái gì làm được cũng đã làm hết rồi nhưng đúng là người tính không bằng trời tính, lão viện trưởng Kiếm Tâm Viện kia không biết ăn nhằm xuân được gì mà lại cao hứng thay đổi toàn bộ phương pháp và tiêu chuẩn khảo hạch khiến cho mọi chuẩn bị của hắn đều trở thành công cốc. Phong Nhược thậm chí còn có thể tưởng tượng ra trong lòng của Mạc Vô Ngân bây giờ đang uất ức như thế nào, chắc đang chửi thề khóc ròng mà phun ra vài ngụm máu cũng nên!

Đương nhiên nếu xét về thực lực thì Mạc Vô Ngân không dễ bị loại như thế, bởi vì theo quy định của lão viện trưởng biến thái chỉ cần duy trì được trong thời gian hai trăm hơi thở thì có thể giữ lại thân phận đệ tử dự bị! Còn nếu muốn trở thành đệ tử chính thức thì chừng đó còn chưa đủ, bởi vì danh ngạch đệ tử chính thức hàng năm của Kiếm Tâm Viện chỉ có một, cho nên cạnh tranh đoạt vị trí này sẽ vô cùng thảm thiết!

Trong nháy mắt thời gian hai trăm hơi thở đã qua, nhưng lúc này cũng chỉ còn hơn tám mươi tên đệ tử Trần Thiên Tông có thể trụ lại!

"Đã hết thời gian hai trăm hơi thở, khảo hạch chọn ra đệ tử chính thức của bốn viện vẫn tiếp tục, những người còn kiên trì đến giờ phút này đều được công nhận là đệ tử dự bị! Ai không muốn tiếp tục thì có thể về được rồi!"

Lúc này lão già viện trưởng của Kiếm Tâm Viện lạnh giọng quát, nhưng chỉ có vài người rời đi, dù sao đã có thể kiên trì được đến giờ phút này đều là những kẻ có thực lực không tệ, nếu vẫn còn có khả năng chịu đựng thì cũng muốn ở lại thử một tí biết đâu lại có cơ hội trở thành đệ tử chính thức...!

Đối với biểu hiện của mọi người lão cũng chẳng thèm để ý mà chỉ đứng chấp tay. . . giờ cái mặt già khú lạnh lẽo như hàn băng vạm vỡ ra nhìn Phong Nhượng và những đệ tử tham gia khảo hạch!

"Nhìn qua có vẻ không ít cao thủ! Lâu như vậy rồi mà chưa có ai chịu bỏ đi! "

Phong Nhượng thầm nghĩ, lúc này đã qua thời gian hơn ba trăm hơi thở rồi vậy mà vẫn còn hơn tám mươi người đang kiên trì bám trụ, điều này khiến hắn giật mình kinh ngạc, phải biết rằng với pháp lực dồi dào và tinh thuần như hắn mà cũng đã muốn chịu không nổi rồi, xem ra Trần Thiên Tông quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long!

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, cuối cùng cũng có người không chịu nổi phải bỏ cuộc mà lúc này Phong Nhượng cũng đã không nhận được mà run rẩy rồi!

Hắn không dám để ý đến những người xung quanh nữa mà tập trung toàn bộ tinh thần để ổn định lại thân hình, rồi cẩn thận từng li từng tí điều phối số pháp lực đã bị tiêu hao hơn một nửa của mình sao cho hợp lý, chỉ để bản thân không bị đóng băng nhưng cũng phải làm sao không để thân thể run rẩy quá nhiều mà làm rơi mất tảng đá!

"Năm trăm nhịp thở! Nếu không thể kiên trì phải lập tức rút lui, nếu không để hàn khí xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng thì sẽ không tốt cho việc tu luyện sau này!"

Giọng nói lạnh lẽo của lão viện trưởng Kiếm Tâm Viện một lần nữa vang lên, sau đó lão lại ra lệnh cho những tên đệ tử chính thức của Kiếm Tâm Viện đang đứng bên cạnh đỡ những người đã cạn sạch pháp lực không thể kiên trì nổi nữa mang xuống dưới, bởi vì lúc này bọn họ không thể tự mình đi xuống được nữa, đến chút sức lực để run rẩy cũng không còn nữa là, cứ vậy mà không được ai giúp chắc chắn mấy chốc mà biến thành tượng băng luôn không chừng!

Sau khi lần lượt loại bỏ chỉ còn năm người đang kiên trì chịu đựng, đó là Phong Nhượng, Mạc Vô Ngân và ba người khác.

Đương nhiên bọn hắn kiên trì không phải vì không muốn sống mà vì bọn hắn vẫn còn pháp lực để vận chuyển, do đó bảo vệ được các phần cơ thể để tránh hàn độc xâm nhập!

Nếu không làm được điều này cho dù cắn răng liều chết kiên trì thì cuối cùng vẫn chịu thua thiệt, như lời của lão viện trưởng đã nói, nếu để hàn khí xâm nhập sẽ ảnh hưởng không tốt đến việc tu luyện sau này.

"Không xong rồi! Không khéo lần này thua mất!"

Lúc này Phong Nhượng cũng đã như đèn cạn dầu, mặc dù hiện tại pháp lực của hắn đã tăng lên rất nhiều nhưng cũng không đủ để chống cự cái rét căm căm đang không ngừng xâm nhập kia! Mà hắn cũng chẳng điên gì mà liều mạng bất chấp thương tổn của thân thể để đi tranh giành vị trí đệ tử chính thức làm gì, được thì tốt mà không được thì cũng chẳng sao!

"Ta cố gắng chịu đựng thêm năm mươi nhịp thở nữa! Nếu không có hi vọng gì thì về cho nhanh!"

Trong lòng Phong Nhượng vừa nảy ra ý này thì nghe lão viện trưởng lạnh giọng quát:

"Mạc Vô Ngân, Lý Thương hai người các ngươi nhanh chóng rời khỏi chỗ này! Còn ba người còn lại nếu có thể kiên trì thêm một trăm nhịp thở nữa thì đủ tư cách thành đệ tử chính thức của bốn viện!"

"Cái gì! Một trăm nhịp thở! Cái lão biến thái này! Không chơi chết ta là không chịu được hả!"

Phong Nhượng vừa nghe thấy lời lão già nói thì thầm bực mình, không biết gắng nổi xong một trăm nhịp thở như lời lão nói thì hắn có bị đông cứng thành tượng băng không nữa, thôi về cho ấm ở lại gắng làm gì cho lạnh!

Vừa nghĩ đến đây Phong Nhượng vội vàng ném viên đá xanh trên đầu đi sau đó nhanh chóng mặc trang phục Sạn Tuyết vào, một màn này khiến mọi người xung quanh sửng sốt ngẩn ngơ!

"Ngừng ngừng! Phong Nhượng, lão phu bảo ngươi thôi lui sao?" Lão già viện trưởng tròn hai mắt rồi tức giận nói!

"Ai! Hồi bẩm tiền bối, đệ tử thật sự không kiên trì nổi nữa rồi!" Phong Nhượng mặc kệ lão già là khi gió phượng nào mà chỉ tập trung mặc trang phục Sạn Tuyết lên người, dù sao khảo hạch này nếu thích thì có thể tự rời đi, hắn làm như vậy cũng không trái với quy củ!

"Không kiên trì nổi?" Lão già viện trưởng Kiếm Tâm Viện trừng mắt sôi máu nói:"Tiểu tử ngươi tưởng lão phu không có mắt sao? Đến tận bây giờ ngươi vẫn có thể nói chuyện lưu loát lại còn mặc quần áo nhanh như vậy mà dám bảo là kiên trì không nổi? Vậy đám còn lại thì gọi là gì? Lão phu bảo một trăm nhịp thở hoàn toàn dựa vào tình trạng hiện tại các ngươi có thể kiên trì mà để ra nhưng không ngờ ngươi lại bỏ đi! Hừ! Bốn viện không thu loại

người chỉ biết hưởng việc tốt mà không muốn chịu khổ, không có tinh thần cầu tiến, từ giờ trở đi trong vòng mười năm không cho người tham gia khảo hạch đệ tử chính thức của bốn viện, chỉ được làm đệ tử dự bị, hơn nữa cũng không được phép gia nhập hai viện còn lại!"

"Hà, mười năm!"

Nghe được lời này khiến Phong Nhựt không biết mình nên hỏi hận hay khóc rống lên nữa? Lão già này thật quá ghê tởm đi!

"Lão quý chết tiệt! Không ngờ lão không cho mình tham gia khảo hạch đệ tử chính thức trong mười năm? Quá đáng thế không biết!"

Bên trong đại điện thứ nhất của Kiếm Tâm Viện Phong Nhựt đang vô cùng uất ức nói, hiện tại hắn là thành phần đặc biệt được viện trưởng đề ý, có nghĩa là trong vòng mười năm tới tất cả các khảo nghiệm chẳng liên quan gì đến hắn, nhưng cũng nhờ vậy hắn chính thức chuyển giao chức quan nhân rồi Hóa Công Ngự Thủ cho Hứa Minh còn hắn thì trở thành một tên tiểu quan sự của Kiếm Tâm Viện!

Đương nhiên nếu suy nghĩ về mặt tích cực thì đây cũng là một công việc béo bở, dựa theo lời nói của những quan sự đi trước thì ở vị trí này hàng năm có thể cắt xén bỏ túi mấy nghìn viên Ngũ Hành thạch cấp thấp cũng không có vấn đề gì.

"Ngáp!"

Phong Nhựt cảm thấy nhàm chán liền tự rót cho mình một chén trà lạnh, sau đó dùng pháp lực đun sôi "Ừng ục..." rồi mới nhấp một ngụm, thật ra hắn cũng chẳng muốn tốn thời gian vào mấy việc vô bổ này, nhưng thân vốn là quan sự Kiếm Tâm Viện nên mỗi ngày hắn phải ngồi trong đại điện u ám này đủ hai canh giờ!

Cũng may điều này không ảnh hưởng gì đến tu luyện của hắn, coi như đánh một giấc là qua!

"Quan sự sư huynh, tìm ngài thật là vất vả nha, trang viện của đệ thật sự không ở tiếp được nữa rồi! Phiền toái huynh đổi cho đệ một trang việc khác hoặc cho người sửa chữa có được không? Huynh thấy sao?"

Phong Nhựt đang thưởng thức trà ngon thì một tên đệ tử dự bị vác cái mặt đầy vẻ bất đắc dĩ tiến vào phá đám, mà thôi biết làm sao được chứ, tuy hắn cũng chỉ có thân phận là đệ tử dự bị nhưng hắn là quan sự cho nên vẫn được gọi là sư huynh.

"Người nói cái gì? Tìm ta vất vả lắm sao? Hay ý người ta là người bỏ bê nhiệm vụ?" Phong Nhựt trừng mắt, giọng nói có vẻ không vừa lòng:

"Không, không phải như thế..."

"Cái gì cũng không phải! Chỗ ở của người không tốt sao? Một mình một trang viện lại yên tĩnh không có ai quấy rầy sao có thể nói là không có cách nào ở lại được? Chương viện sư bá của bốn viện nói rất hay, nếu không chịu khổ thì sao có thể thành người tài? Chẳng lẽ người là loại người ham ăn biếng làm không có tinh thần cầu tiến sao?"

Phong Nhựt lắc lắc cái đầu trông rất uy nghiêm rồi tổng cổ tên đệ tử dự bị này ra ngoài. Nói đùa gì vậy, căn phòng kia mới chỉ có mấy trăm vết rạn thôi chứ đã đồ liên đầy dẫu mà sợ! Ngạc nhiên cái gì mà ngạc nhiên? Nếu như phòng ở nào cũng phải sửa chữa thì hắn biết cắt xén Ngũ hành thạch ở đâu ra chứ!

Vừa đuổi tên đệ tử dự bị đi liền thấy Chu Vũ mang vẻ mặt nghiêm trọng tiến vào, chưa đợi Phong Nhựt lên tiếng chào hỏi hắn đã nói trước: "Tháng sau bốn tông cho một số đệ tử ra ngoài rèn luyện lịch lãm, người báo danh hả?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 38: Lịch Lãm Rèn Luyện (Thượng, hạ)

"Lịch lãm rèn luyện? Báo danh?"

Phong Nhựt không khỏi ngạc nhiên, hắn không ngờ vị ái đồ của viện trưởng Kiếm Tâm Viện, đệ nhất cao thủ trong cảnh giới Trúc Cơ Kỳ của Thượng Tam Viện, đệ tử thiên tài có khả năng kết Kim Đan nhất trong vòng trăm năm trở lại đây, người khiến vô số tiểu sư muội tiểu sư tỷ xinh đẹp thuần khiết trong lòng thâm ngưỡng mộ Chu Vũ lại đang vội vàng vàng như lâm đại địch mà đến hỏi hắn một chuyện nhỏ như thế!

Đúng vậy! Đó là một việc nhỏ không thể nhỏ hơn được nữa, việc lịch lãm rèn luyện này đối với đệ tử của Trần Thiên Tông quá đối quen thuộc, bởi vì Trần Thiên Tông muốn tăng khả năng thực chiến của đệ tử lên hàng năm đều tổ chức vài chục lần thậm chí vài trăm lần ra ngoài lịch lãm rèn luyện, tất nhiên loại lịch lãm rèn luyện này cũng có đủ các thể loại!

Ví dụ như lịch lãm rèn luyện mục đích là ra ngoài tìm kiếm các loại linh dược hoặc đi tìm các loại tài liệu luyện khí, còn có loại lịch lãm rèn luyện chủ yếu cho môn hạ đệ tử đi tìm hiểu mở rộng tầm mắt, thậm chí có cả loại lịch lãm rèn luyện rất là khoa trương, đó là chạy thẳng đến vùng đất của thi quý, thi yêu ở Ngũ Hành Giới chơi bởi một phen, tóm lại lịch lãm rèn luyện có rất nhiều thể loại phong phú đảm bảo sẽ làm những đệ tử tham gia phải kinh hồn động phách, khắc cốt ghi tâm, mở rộng tầm mắt!

Tất nhiên những lần lịch lãm rèn luyện đều có cao thủ Kim Đan kỳ dẫn đoàn cho nên rất ít khi xuất hiện tình huống có người chết, trừ khi đệ tử tham gia số quá đen thì cũng đành chịu!

Chính vì vậy sau khi những lần lịch lãm rèn luyện này kết thúc những đệ tử của môn phái mà tham gia đều có thu hoạch rất lớn, thậm chí có người còn nhận được một viên Ngũ hành thạch trung phẩm cho nên mỗi lần Trần Thiên Tông tổ chức ra ngoài lịch lãm rèn luyện những người báo danh đều nhiều như suối đổ sông liên miên mãi không dứt!

Đương nhiên Phong Nhưor cũng không phải ngoại lệ bởi vì kiếm Mị Ảnh của hắn còn thiếu một viên Ngũ hành thạch trung phẩm để cường hóa! Cũng không nhất thiết phải cần đến loại khan hiếm như thuộc tính kim mà các thuộc tính khác cũng được rồi! Nhưng Ngũ hành thạch trung phẩm quả thật rất hiếm thấy, không thể tìm mua trên thị trường được, nghe nói ở những khu chợ bí mật cũng có bán nhưng giá một viên Ngũ hành thạch trung phẩm lên đến hai nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, một cái giá trên trời!

Hai nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm! Cho dù đem cái thân Phong Nhưor ra xẻ làm tám khối rồi mang bán cũng không đến được từng đó a!

Trong khoảng thời gian gần đây có thể nói Phong Nhưor đã xem hết tất cả những nhiệm vụ có thể tiếp nhận trong ngọc giản màu đỏ ở Chấp Sự Điện phía bên trái nhưng cũng không tìm thấy nhiệm vụ nào có phần thưởng là Ngũ hành thạch trung phẩm, về sau hắn mới biết được ở Thương Ngô Giới trừ khi là những người có chỗ dựa sau lưng vững chắc, hoặc là được sư phụ mình cấp cho, hoặc là người thân của đại gia tộc nếu không rất khó mà mua được Ngũ hành thạch trung phẩm!

Nếu muốn thì có thể đi đến Ngũ Hành Giới đánh nhau với yêu ma cũng kiếm được! Chỉ cần có thể sống ở đó một năm sẽ được phát cho một viên Ngũ Hành thạch trung phẩm với bất kỳ thuộc tính nào trừ thuộc tính kim ra!

Nghe nói đây là quy định do năm Đại tông môn của Thương Ngô Giới bàn bạc với tất cả các môn phái nhỏ rồi đề ra, dù sao muốn chống cự với Yêu Ma Giới thì phải cần đến sức của cả Tu Tiên giới mới có thể ứng phó được, đã là tu sỹ thì phải có trách nhiệm thôi!

Nếu không muốn đi thì cũng không miễn cưỡng nhưng cũng nên biết rằng Ngũ hành thạch hay Linh thạch từ trung phẩm trở lên vô cùng hiếm có, ngay cả những tu sỹ đẳng cấp cao hay giàu có cũng không dễ dàng có được!

Nói về vấn đề trách nhiệm của tu sỹ cho tới bây giờ Phong Nhưor cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ tìm biện pháp để trốn tránh, nhưng vấn đề là hắn không thể đi để chịu chết được! Ít nhất hắn cũng phải cố gắng tăng thực lực lên chút ít nữa rồi mới làm gì thì làm, vì như ít nhất cũng phải kiếm được Ngũ hành thạch trung phẩm để cường hóa Mị Ảnh sau đó lại phải đi Kiếm Lư để luyện kiếm một thời gian nếu không thì hắn ngự kiếm phi hành vĩnh viễn không khá lên nổi. Mà ai cũng biết ở Ngũ Hành Giới quý quai kia trừ khi có tọa kỵ phi hành cấp cao nếu không thì căn bản không thể sống sót, chẳng lẽ trong thời điểm bỏ trốn giữ mạng hắn lại chạy bằng hai chân sao?

Cho nên ở chỗ này ngự kiếm phi hành vô cùng quan trọng, mà nói một câu cho nhanh thì đại khái là: khi chạy trốn không nhất định phải chạy nhanh hơn yêu ma nhưng nhất định phải chạy nhanh hơn người bên cạnh!

Chính vì vậy Phong Nhưor không thể chờ đợi thêm được nữa, trông mòn con mắt mà ghi danh lần này, đương nhiên đối thủ cạnh tranh với hắn có tới mấy ngàn người! Liệu được chọn hay không thì chỉ có trời mới biết!

"Ai! Hồi bẩm Chu sư huynh đệ cũng đã ghi danh rồi nhưng cũng không biết có được chọn không nữa, hay huynh giúp đệ dàn xếp một chút?"

Phong Nhưor làm ra vẻ tươi cười lễ phép, cũng chẳng có biện pháp nào khác, dù sao Chu Vũ cũng là thiên tài đỉnh cao của cả một thế hệ Trần Thiên Tông! Không cần nói đến thực lực mà chỉ dựa vào danh tiếng và khí thế của hắn bây giờ cũng đã khiến vạn người ngưỡng mộ rồi.

"Dàn xếp?" Chu Vũ nhún mày, trên mặt cũng hiện ra vẻ ngưng trọng làm cho người ta có cảm giác như điềm báo một cơn bão sắp tràn tới, nhưng may mắn nơi đại điện u ám này không có vị tiểu sư muội hay tiểu sư tỷ nào nếu không chắc chắn các nàng sẽ hưng phấn mà hét tung cả nóc điện lên cũng không chừng!

"Người đã được chọn rồi, nhưng lần này ta tới tìm người là muốn người đừng đi nữa!"

Giọng của Chu Vũ vang vọng cả tòa điện, nhưng thực sự Phong Nhưor không hiểu hết những gì hắn nói!

"Nghĩa là như thế nào? Chu sư huynh có thể nói rõ ra một chút được không, đạo này đầu óc đệ hơi chậm hiểu...!"

"Thế còn chưa đủ rõ sao? Lúc người ghi danh có nhìn qua nội dung của lần lịch lãm này không? Nói thẳng ra lần lịch lãm này người chưa đủ tư cách, bây giờ rút lui vẫn còn kịp!" Khuôn mặt Chu Vũ khôi phục lại thần sắc ban đầu khiến người ta không thể biết được hắn đang suy nghĩ gì trong lòng!

"Không đủ tư cách? Chu sư huynh đang đùa phải không? Nội dung lịch lãm lần này đệ cũng xem qua rồi! Trước tiên là đi tới U Minh Lâm ở khu vực Tàn Tây, sau đó đi tới Cửu Thần Cung ở Côn Ngô Hải, cuối cùng còn phải luận bàn với đệ tử môn phái Cửu Thần Cung, mà lần lịch lãm rèn luyện này yêu cầu có tu vi từ Trúc Cơ sơ kỳ đến Trúc Cơ hậu kỳ! Đệ rất phù hợp với yêu cầu mà!"

Phong Nhựt tìm mọi lý lẽ để giải thích, thật ra hắn nhìn trúng lần lịch lãm rèn luyện này là vì trên đường có đi qua U Minh Lâm, chỗ đó có tồn tại rất nhiều thi quý, đó là nơi năm Đại tông môn của Thương Ngô Giới cố ý để lại để cho những tu sĩ chưa đi Ngũ Hành Giới thích ứng với hoàn cảnh một chút, và đây cũng là nơi duy nhất trong Thương Ngô Giới có thể kiếm được Ngũ hành thạch trung phẩm!

Nghe xong mấy lời ba hoa của Phong Nhựt, Chu Vũ lại lần nữa nhún mày, dường như hắn đang đè nén lửa giận trong lòng: "Ta nói lại một lần nữa, ngươi chưa đủ tư cách, Cửu Thần Cung là môn phái có thực lực xếp thứ nhất trong năm Đại tông môn của Tu Tiên giới, thật ra lần lịch lãm rèn luyện này chủ yếu là đi thăm dò Cửu Thần Cung, tất cả những người tham gia lịch lãm đều là những người được Thượng Tam Viện lựa chọn từ những đệ tử chính thức, tùy tiện lấy ra một người bất kỳ cũng có thực lực mạnh hơn ngươi rồi, ta không quan tâm ngươi dùng thủ đoạn gì để được chọn nhưng ngươi được làm tông môn mất hết mặt mũi! Chẳng lẽ ngươi muốn người của Cửu Thần Cung chê cười bốn tông sao?"

"Hả!" Phong Nhựt há to miệng, hắn không ngờ chỉ một lần lịch lãm rèn luyện bình thường lại trở nên nghiêm trọng như vậy, nhưng hắn cũng biết tất cả là vì danh dự của môn phái!

"Được rồi! Đệ không đi Cửu Thần Cung là được chứ gì, đệ chỉ đi U Minh Lâm thôi, được không?" Phong Nhựt thử thương lượng, Cửu Thần Cung chính là môn phái xếp thứ nhất trong năm Đại tông môn cho nên đệ tử chắc toàn là người tinh nhuệ, nếu không vậy thì sao có thể làm cho cao thủ như Chu Vũ vội vàng như thế được chứ, còn về phần hắn đương nhiên không muốn bị người ta đánh bại như chém dưa thái rau rồi, cho nên tốt nhất là không nên đi!

"Không được! Lần lịch lãm rèn luyện này chỉ có năm mươi người được phép đi! Ngươi phải rút lui!" Chu Vũ vẫn lạnh giọng nói.

Phong Nhựt trầm tư suy nghĩ một lát rồi bỗng nhiên cười nói: "Nếu Chu sư huynh đã cho rằng như thế thì trực tiếp hủy bỏ tư cách lịch lãm rèn luyện của đệ là xong! Việc gì huynh phải lãng phí thời gian tự mình đến đây nói với đệ làm gì cho mệt!"

Nghe thấy mấy lời này của Phong Nhựt, Chu Vũ nheo mắt nhưng không nói gì nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi phát tay áo bỏ đi!

Khi nhìn thấy bóng Chu Vũ đã đi khuất, Phong Nhựt cũng cảm thấy hơi khó hiểu, hắn gõ gõ đầu lẩm bẩm: "À! Rốt cuộc việc này là sao đây! Bản thân ta đã không đủ tư cách thì tại sao mấy vị chương quản lại lựa chọn ta chứ? Bây giờ mà đắc tội với người này thì chẳng phải lãng phí thời gian ở Kiếm Tâm Viện sẽ rất khó khăn sao!"

Phong Nhựt đang cảm thán cho thân phận mình thì bỗng nhiên một có một luồng ánh sáng màu hồng từ bên ngoài lao tới nhanh như điện, sau đó bay đến trước mặt hắn rồi lượn một vòng mới đứng lại, đây là một con Phong Hành Chi Hạc cao cấp dùng để đưa tin!

Phong Nhựt vươn tay cầm lấy Phong Hành Chi Hạc, lập tức có một âm giọng nói êm ái vang lên trong đầu hắn, đến kia giọng nói kia tắt đi thì cũng Phong Hành Chi Hạc cũng biến thành một luồng khói xanh biến mất.

"Chà, không ngờ mình được chọn đi lần lịch lãm rèn luyện này thật!"

Phong Nhựt vẫn cảm thấy khó tin vào chuyện này nhưng rất nhanh hắn bắt đầu cảm thấy do dự, có nên nghe theo lời của Chu Vũ bỏ lần lịch lãm rèn luyện này không nhỉ!

"Mặc kệ nó! Không phải chỉ là luận bàn cùng với đệ tử của Cửu Thần Cung thôi sao! Chắc gì mình đã là người thua? Không thử thì làm sao biết được! Còn về phần Chu Vũ thì cứ mặc kệ hắn thôi!"

Sau khi hạ quyết tâm Phong Nhựt liền đứng dậy rồi đi về phía đại điện thứ hai, lúc này giọng nói kia đã nhắc hắn lần lịch lãm rèn luyện này cuối tháng sẽ khởi hành, đi tới khu vực Tân Tây đầu tiên, như vậy chỉ còn thời gian gần nửa tháng nữa vì thế hắn muốn chuẩn bị mọi thứ thật kỹ càng một chút, nếu không khi tới Cửu Thần Cung lại bị đệ tử của họ đánh bại thì đúng là không còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa!

"Cánh sư huynh, ta sắp có việc bận nên xin nghỉ phép ba tháng! À không! Tốt nhất là nửa năm đi!"

Khi đi vào trong đại điện thứ hai của Thiên Điện Phong Nhựt móc ra một đồng túi càn khôn, đây đều chứa những việc mà chức quản sự của hắn cần quản lý.

"Cái gì! Vẫn còn muốn nghỉ sao? Từ khi trở thành quản sự của bốn viện đến nay ngươi đã nghỉ tất cả bốn mươi chín ngày rồi, lại còn bỏ bê công việc trong hai mươi bảy ngày, hôm nay là ngày đầu tháng ngươi đến báo cáo vậy mà lại muốn nghỉ thêm nửa năm nữa, ngươi có muốn làm quản sự nữa không?"

Vị Cánh sư huynh kia vô cùng tức giận nói... Việc này quả thực muốn nhin cũng không nhin được mà!

"Ha ha! Cánh sư huynh, huynh đừng có nóng giận mà! Lần này ta thật sự có việc! Ừ, cứ như vậy, nếu không huynh cứ thương lượng với viện trưởng sư bá tổng cổ ta về Hạ Tam Viện cũng được!"

Phong Nhựt cười ha ha rồi quay người rồi đi, hắn cũng chẳng việc quái gì mà phải sợ, tội gì phải khổ cực ôm lấy cái trách nhiệm với nghĩa vụ của quản sự làm gì cho mệt thân ra. Vẫn biết cái chức vị này là do lão quý kia ban tặng cho hắn nhưng hiện tại hắn chẳng bị quy củ gì của Kiếm Tâm Viện gò bó cả, trong vòng mười năm quy củ dành cho đệ tử chính thức thì chưa đến phiên hắn chịu, mà quy củ cho đệ tử dự bị cũng không quản được hắn nên việc gì phải nghĩ nhiều!

Vừa ra khỏi đại điện Phong Nhựt liền gọi Mi Ảnh ra rồi xiêu xiêu vẹo vẹo bay về phía Kiếm Lư!

Vốn hấn định mấy tháng sau mới tới Kiếm Lư để luyện kiếm, bởi vì một khi hấn đã bước chân vào đó là chấp nhận thách thức, nếu không thể trong vòng mười hơi thở ngự kiếm bay ra khỏi tiểu cốc thì chắc chắn sẽ bị lão già quái quỷ kia đánh rớt xuống, nhưng hiện tại nếu đã quyết định đi lịch lãm rèn luyện thì hấn cũng đành phải liều thôi.

Trên đường đi thỉnh thoảng lại có đệ tử của Thượng Tam Viện ngự kiếm gào thét bay qua người Phong Nhượng rồi ai cũng như ai đều quay lại nhìn hấn cười nói đủ kiểu, dù sao ngự kiếm phi hành kém như hấn cũng thật là hiếm thấy, hấn cũng đã có tu vi Trúc Cơ kỳ rồi lại còn tự phụ mình có pháp lực dồi dào mạnh mẽ đáng lẽ ra phải ngự kiếm phi hành cực kỳ dễ dàng chứ không phải liều xiêu như còn Luyện Khí kỳ thế này!

"Chà! Đúng là tự làm tự chịu mà!"

Nhìn mấy đạo kiếm quang nhanh chóng bỏ xa mình Phong Nhượng cảm thấy vô cùng buồn bực mà nghĩ thầm, thật ra pháp lực của hấn cũng đủ, mức độ thuần thục ngự kiếm phi hành cũng không quá kém, sở dĩ bây giờ hấn bay như rùa lại xiêu vẹo hết trái rồi lại sang phải là vì Mị Ảnh quả thật quá linh hoạt, bởi vì thanh kiếm này sinh ra đã có thần thông cuồng phong đi kèm hơn nữa lại được khắc trận pháp Mị Ảnh cho nên nhanh và linh hoạt gấp mười mấy lần Bôn Lôi Kiếm!

Mười mấy lần đó trời ạ! Với tốc độ nhanh như vậy thì làm sao Phong Nhượng dám thúc dục pháp lực mà phi hành như những người khác được chứ! Nếu như hấn dám làm vậy thì sẽ nhận một trong hai kết quả!

Thứ nhất hấn trụ không được mà lăn từ trên Mị Ảnh xuống đất, thứ hai cả người cả kiếm sẽ cắm đầu vào một vách đá nào đó hoặc lao thẳng xuống vực sâu hun hút kia!

Cho nên trong tình huống này Phong Nhượng nhất quyết chọn cách phi hành chậm mà chắc, hấn toát hết mồ hôi dò dẫm bay về phía trước không khác gì một con ốc sên trông rất tội nghiệp!

"Này! Phong Nhượng! Sao lại là ngươi? Ngươi cũng tiến vào Thượng Tam Viện rồi sao?"

Trong khi Phong Nhượng đang chậm chạp bò trên không trung thì chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng hấn, ngay sau đó một kiếm quang màu xanh trắng lao lên rồi dừng lại bên cạnh hấn, đó chính là Lam Lăng!

"Ồ? Lam sư tỷ!"

Phong Nhượng vui như mở cờ trong bụng vội vàng đánh một loạt các pháp quyết rồi rầm rề Mị Ảnh dừng lại, sau đó mới dám ngẩng đầu nhìn lên, Lam Lăng đang đứng đó, nàng mặc một bộ trang phục màu xanh biếc đang mỉm cười với hấn!

Hai năm không gặp Lam Lăng càng ngày càng xinh đẹp thanh tú động lòng người, mà bây giờ bên trong vẻ thanh tú này lại có nét cao ngạo như lúc xưa làm cho Phong Nhượng không nhận được mà nhớ lại sự bá đạo của nàng ngày trước.

Hấn liền nhìn lên bài bên hông Lam Lăng thì biết rằng nàng đã trở thành đệ tử chính thức của Linh Sơn Viện, kiếm khí dưới chân cũng là một thanh kiếm cấp năm, chắc trong thời gian này nàng cũng có một cuộc sống tốt!

"Ồ! Sao ngươi lại ngừng nói thế? Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nhé, hai năm rồi không gặp ngươi! Ta chỉ nghe Đường Thanh và Bành Việt nói qua rằng ngươi đã tiến vào Kiếm Tâm Viện, đáng tiếc là ta không có thời gian tìm ngươi!"

Lam Lăng cao hứng nói rồi rất thuần thục khống chế kiếm khí của nàng lượn đi lượn lại quanh người Phong Nhượng.

"Này! Này! Ngươi đừng có chạy lên chạy xuống như thế có được không, ngươi không thấy ta vẫn chưa thuần thục à! Ngươi cứ chạy loạn như vậy nữa thì ta rơi xuống mất!"

Phong Nhượng cũng cảm thấy đau hết cả đầu, bây giờ Mị Ảnh đã quá linh mãnh, chỉ cần có gió thổi khẽ qua thôi cũng làm nó đứng không yên rồi!

"Được rồi, được rồi! Ta cách xa ngươi một chút là được chứ gì?" Lam Lăng cười hi hi nói rồi lập tức kết kiếm quyết, kiếm quang dưới sự điều khiển của nàng liền vẽ một đường cong hoàn mỹ trên không trung rồi bay ra xa cách Phong Nhượng một trượng.

"À Lam sư tỷ, ngươi cứ đi trước đi rồi ta sẽ từ từ bay theo sau, hôm nay là ngày Hòa Linh Tuyển bộc phát, ngươi phải tranh thủ đến đó để kiếm chỗ nếu không thì không kịp đâu!"

Mặt mũi Phong Nhượng đỏ ửng, hấn sao dám vừa đi vừa nói chuyện với Lam Lăng chứ? Hiện tại hấn tập trung lắm cũng chưa khống chế nổi Mị Ảnh nữa là vừa bay vừa làm việc khác! Lỡ may không cẩn thận rơi xuống cái thì chỉ còn nước đào lỗ chui xuống đất cho đỡ xấu hổ!

"Không sao! Có Ninh sư tỷ ở đó! Kiểu gì ta cũng có chỗ, người nên lo lắng là người đó, ngươi phải tận dụng thời gian nếu không sẽ không còn chỗ đâu! Đúng rồi, ngươi không nắm được những điều cơ bản của việc ngự kiếm phi hành à?"

Lúc này Lam Lăng dường như hiểu ra, liền nói!

"Đúng vậy! Đúng là như vậy! Ngươi nên đi trước đi!" Phong Nhượng vuốt vuốt mũi, thật là xấu hổ chết đi được.

"Thật không đấy! Ngự kiếm phi hành là pháp thuật đơn giản nhất rồi, chẳng lẽ ngươi không biết kiếm quyết? Để ta dạy ngươi!" Lam Lăng rất thoải mái hồn nhiên nói.

Phong Nhựt đang muốn từ chối thì từ phía Kiếm Lư đột nhiên có một đạo kiếm quang màu hồng nhạt lao tới, sau đó đạo kiếm quang nhẹ nhàng dừng lại cách chỗ hắn và Lam Lăng hơn mười trượng, mà kiếm khí của người đó sáng chói mắt, không cần nghĩ cũng biết người này có trình độ ngự kiếm phi hành vô cùng cao minh!

"Lam sư muội, hắn là ai?"

Người mới tới là một nữ tử rất xinh đẹp có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nàng mặc trên người một bộ trang phục màu vàng nhạt, hơn nữa Phong Nhựt đã gặp qua người con gái này một lần rồi, đó chính là lần hắn vừa mới bước chân đến Kiếm Lư, chính là cô gái nằm trong ba người có thực lực mạnh nhất ngồi gần Hỏa Linh Tuyền cạnh Chu Vũ!

Lúc ấy nàng ta coi Phong Nhựt chỉ như cục đá ven đường nên không nhớ hắn cũng là chuyện bình thường!

"Ninh sư tỷ, đây là sư đệ của ta lúc còn ở Thanh Vân Tông bây giờ hắn cũng là đệ tử của Thượng Tam Viện nhưng hai năm nay chúng ta chưa gặp nhau."

Hình như Lam Lăng có quan hệ rất tốt với nữ tử này, giọng nói của nàng rất nhẹ nhàng thoải mái.

"À! Ra vậy!" Vị Ninh sư tỷ kia chỉ tùy tiện liếc Phong Nhựt một cái rồi cũng không thèm quan tâm gì nữa mà vội nói: "Lam sư muội, Hỏa Linh Tuyền sắp bạo phát, chúng ta phải tận dụng thời gian, đây chính là lúc luyện kiếm tốt nhất!"

"Thế nhưng..." Lam Lăng nhìn Phong Nhựt như muốn nói điều gì nhưng lập tức bị vị Ninh sư tỷ kia ngắt lời: "Được rồi, đằng nào hắn cũng ở Thượng Tam Viện, đợi xong việc này các người gặp nhau sau cũng không muộn, đi thôi!"

"À! Vậy cũng được!" Lam Lăng gật đầu rồi trừng mắt trêu chọc Phong Nhựt sau đó khẽ nói: "Phong Nhựt, nếu có thời gian nhớ tới Linh Sơn Viện tìm ta nha!"

"Biết rồi! Các người đi trước đi!"

Phong Nhựt cũng cười nhẹ một tiếng, đến khi kiếm quang của Lam Lăng và Ninh sư tỷ biến mất hắn mới thở phào nhẹ nhõm tiếp tục không chế Mị Ảnh như con cá chạch trườn về phía trước.

Hết thời gian một nén nhang Phong Nhựt mới xiêu xiêu vèo vèo bay tới Kiếm Lư trong tiểu cốc, sau khi nhảy ra khỏi Mị Ảnh hắn cũng không vội vã đi tới Hỏa Linh Tuyền, vừa rồi khi nhìn thấy nhiều kiếm quang như vậy đi xuống hắn thừa biết trong đó từ lâu đã không còn chỗ trống nữa rồi, mà nếu ngồi xa qua thì cũng vô dụng bởi vì bây giờ hắn chỉ đủ sức điều khiển kiếm khí trong vòng trăm trượng mà thôi!

Hơn nữa đây là lần đầu tiên hắn luyện kiếm, cũng chưa đủ tư cách để bon chen vào khi Hỏa Linh Tuyền đang bạo phát, lỡ may bất cẩn mà làm Mị Ảnh rơi vào Hỏa Linh Tuyền thì chắc hắn khóc không ra nước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 39: Cơ Duyên

Tuy đã qua một năm nhưng khung cảnh Kiếm Lư ở tiểu cốc vẫn y như ngày xưa không có gì thay đổi, tám mươi một chuỗi kiếm không lồ vẫn đứng sừng sững hiên ngang ở đó, vị đệ tử của Cửu Tuyệt Lão Nhân vẫn ngồi kia, tóc trắng xóa, xiềng xích quấn quanh người im lìm như một pho tượng.

Lão vẫn như ngày Phong Nhựt gặp cách đây một năm, duy chỉ có một điều là hắn lại không thấy tên đệ tử ký danh Hứa Minh mà lão mới thu nhận có mặt ở chỗ này.

"Đệ tử dự bị của Kiếm Tâm Viện Phong Nhựt bá kiến tiền bối!"

Khi còn cách lão già hai mươi trượng Phong Nhựt nhẹ nhàng khom người thi lễ rồi nói, đối với việc lão già này không muốn liên lụy tới người khác mà tự trói mình thật sự hắn vẫn có phần kính nể, mặc dù phần lớn đệ tử của Thượng Tam Viện không để ý đến lão nhưng hắn vẫn muốn chào hỏi một chút.

Khi Phong Nhựt thi lễ lão già cũng chẳng thèm để ý mà vẫn giữ cái vẻ tai điếc mắt ngơ im lìm như trước.

Phong Nhựt cũng không nghĩ nhiều mà chỉ cười cười rồi quay sang đánh giá chín chín tám mươi một chuỗi kiếm không lồ ở đằng sau một chút, xong liền quay người tiến vào Kiếm Lư.

Bây giờ hấn vẫn chưa đủ tư cách để học tập Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận hơn nữa cũng không có thời gian để rèn luyện lâu dài nên đành đợi sau rồi hẵng tính.

Đến rồi!

Sau khi đi xuyên qua những bậc thang sâu hun hút kia Phong Nhựt lại lần nữa tiến vào lòng núi nóng bức.

Nhưng bây giờ bên trong Kiếm Lư đã có gần ba bốn trăm tên đệ tử Thượng Tam Viện đang ngồi quanh Hóa Linh Tuyền đang phun rồng lửa, trong phạm vi mấy trăm trượng đều chật kín không còn một chỗ trống.

Lúc này Phong Nhựt cũng không vội vàng, hấn đi xung quanh tìm một góc vắng vẻ sau đó ngồi xuống kiên nhẫn chờ đợi, bởi vì việc luyện kiếm rất tốn pháp lực, có lẽ chỉ một canh giờ nữa thôi phân nửa đệ tử Thượng Tam Viện ở đây sẽ rời đi rồi.

Về phần cách thức luyện kiếm như nào Phong Nhựt đã được quan sát từ lâu, có thể nói việc luyện kiếm rất quan trọng đối với việc thi triển Ngự kiếm thuật cũng giống như việc rèn luyện thường ngày liên quan mật thiết đến công pháp sở tu vậy, bởi vì muốn có thể thi triển Ngự kiếm thuật đến cảnh giới tùy tâm, thành thạo như cánh tay của mình thì nhất thiết phải bồi dưỡng ý niệm gắn liền với kiếm sinh ra sự tương thích hỗ trợ lẫn nhau như hợp thành một thể mới được!

Nếu như có thể làm được việc đó thì chẳng những khi chiến đấu tốc độ xuất kiếm sẽ nhanh hơn mà công kích còn linh hoạt và sắc bén uy lực hơn rất nhiều, không những thế pháp lực còn bị tiêu hao ít hơn!

Đương nhiên cũng không dễ dàng mà đạt được cảnh giới này, ngoài trừ cần thời gian dài bồi dưỡng ra còn cần chuyên tâm tu luyện kiếm quyết đồng thời nhờ Hóa Linh tinh thuần rèn kiếm nữa!

Có thể nói phương thức luyện kiếm này cũng là nền móng tương lai cho việc khống chế phi kiếm ở cảnh giới Kim Đan kỳ.

Bởi vì lúc đó tốc độ và uy lực của phi kiếm đều tăng lên nhiều cho nên ý niệm gắn trên đó cũng phải tăng cường lên gấp nhiều lần!

Thời gian trôi qua nhanh, thấm thoát đã hết mấy canh giờ, bên trong lòng núi vốn có ba bốn trăm người mà bây giờ cũng chỉ còn lại hơn mười người.

Những người này đều có tu vi Trúc Cơ trung kỳ hoặc Trúc Cơ hậu kỳ, bởi vì pháp lực của bọn họ rất thâm hậu nên có thể ngồi luyện kiếm rất lâu!

Chỉ có điều lúc này uy lực của rồng lửa phun ra từ Hóa Linh Tuyền cũng đã giảm đi hơn phân nửa rồi.

Thậm chí không khí oi bức trong lòng núi cũng giảm đi rõ rệt.

Lúc này Phong Nhựt mới đứng dậy đi đến chỗ cách Hóa Linh Tuyền tầm năm mươi trượng rồi khoanh chân ngồi xuống, sau khi điều tức ổn định lại pháp lực hấn mới bắt đầu quyết tâm khống chế Mị Ảnh chui vào bên trong Hóa Linh Tuyền!

Mà ngay lúc này có một luồng nhiệt nóng bỏng chạy dọc theo Mị Ảnh điên cuồng truyền tới, nguyên nhân của việc này là do ý niệm của Phong Nhựt đang gắn trên thân Mị Ảnh!

Đối với cỗ nhiệt lượng này Phong Nhựt không thể nào quan sát được mà chỉ còn cách tĩnh tâm ngưng thần cố gắng dùng toàn lực chống đỡ, cắn răng khống chế Mị Ảnh duy trì giữa ngọn lửa kinh khủng của Hóa Linh Tuyền!

Mà đây cũng là thời điểm mấu chốt của việc luyện kiếm, nếu hấn không chịu đựng nổi sóng nhiệt của ngọn lửa chỉ có thể lựa chọn lùi bước, điều đó đồng nghĩa với việc vứt bỏ Mị Ảnh, dù sao hàng năm cũng có không ít đệ tử của Thượng Tam Viện đã phải vứt kiếm lại rồi!

Có thể nói việc luyện kiếm cũng là luyện ý niệm bởi vì thực tế Hóa Linh Tuyền không làm tổn thương đến tu sĩ thậm chí cũng không làm tổn thất ý niệm, sở dĩ người luyện kiếm cảm thấy đau đớn là vì ý niệm của mình đang bám trên kiếm khí mà lao vào trong lửa!

Nói cách khác ý niệm và kiếm khí càng chặt chẽ thì càng đau đớn! Mà nếu như kiếm khí không còn thì ngọn lửa kia có mãnh liệt đến mấy cũng không đốt cháy được ý niệm của tu sĩ!

Đây cũng là điều cơ bản nhất trong luyện kiếm, thông qua luyện kiếm để tu luyện ý chí rồi từ đó làm ý niệm của người tu đạo dần thấm nhuần vào thanh kiếm, đến khi có thể làm cho ý niệm và kiếm khí hòa hợp, thậm chí thành một thể mà không cần miễn cưỡng bám trên bề mặt kiếm nữa!

Nếu làm được điều này thì ngự kiếm phi hành cũng chỉ là một chuyện vặt vãnh mà thôi!

Đương nhiên còn có một điều trọng yếu khác, đó là kiếm khí có phẩm chất càng cao thì càng khó dung hợp với ý niệm. Ví dụ như kiếm Mị Ảnh của Phong Nhựt, vì bên trên kiếm khí có khắc thêm trận pháp cao cấp như Mị Ảnh cho nên việc khống chế mới khó khăn như vậy!

Nếu như Phong Nhựt thật sự có thể làm cho ý niệm hòa hợp với Mị Ảnh thì Ngự kiếm thuật của hấn sẽ bước lên một tầm cao mới, lúc đó e rằng trong đám tu sĩ đồng giai không có mấy người có thể ngự kiếm phi hành nhanh bằng hấn, mà thậm chí là không có một ai cũng nên!

Nguyên nhân hết sức đơn giản, những tu sĩ thông thạo việc luyện khí chưa hấn đã tinh thông trận pháp, còn người tinh thông trận pháp chưa chắc đã thông thạo việc luyện khí, cho nên vào thời điểm luyện chế kiếm khí cấp năm hầu hết mọi người đều khắc lên kiếm khí một trận pháp trụ cột đơn giản, rất

ít người có thể khắc lên kiếm khí trận pháp cấp cao!

Kể cả một người rèn luyện khí được sự trợ giúp của một người tinh thông trận pháp cũng rất khó thực hiện việc này, bởi vì việc khắc một trận pháp cấp cao lên trên kiếm khí là một việc vô cùng khó khăn, ngay cả Phong Nhước có năng lực khắc trận bằng tâm niệm như vậy mà vẫn phải trả một cái giá lớn mới thành công được, mà có phải ai cũng dùng tâm niệm khắc trận pháp được đâu, trong mấy vạn môn nhân đệ tử của Trần Thiên Tông cũng chỉ có ba người làm được việc này mà thôi!

Cho nên dù sao đi nữa Phong Nhước cũng rất hy vọng vào khả năng ngự kiếm phi hành của mình trong tương lai!

Nhưng nếu hần muốn khai phá hết tiềm lực của Mị Ảnh thì e phải mất hơn trăm năm luyện chế ở Hỏa Linh Tuyền mắt! Việc này chỉ cần nhìn đám người Chu Vũ là biết, có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ mà mỗi khi Hỏa Linh Tuyền phun trào đều cố gắng tới luyện kiếm cho bằng được!

Từ đó có thể thấy được việc rèn luyện ý niệm tương thông với kiếm khí khó khăn đến nhường nào!

Rất nhanh đã qua thời gian một tuần trà, rốt cuộc Phong Nhước cũng thở dài một hơi, cảm giác bị đốt cháy cũng đã giảm đi rất nhiều, thậm chí áp lực luôn đè nặng cũng bớt được phần nào.

Tuy hiện tại Phong Nhước không nhìn thấy Mị Ảnh ở đâu nhưng cũng đã nắm được nhất cử nhất động của Mị Ảnh rồi, mà lúc này hần cứ có cảm giác lần mò giống như ăn trộm vậy!

Sau khi đã quen thuộc với tình hình này Phong Nhước chậm rãi điều khiển Mị Ảnh bay về phía trung tâm của Hỏa Linh Tuyền vì đó mới là nơi có áp lực lớn nhất!

Đương nhiên hần cũng không cần phải lo lắng đụng phải kiếm khí của đệ tử Thượng Tam Viện khác bởi vì kiếm khí của những người kia đều cách vị trí trung tâm hơn mười trượng mà ở đó áp lực lại càng kinh khủng! Hiện tại Phong Nhước vẫn chưa đủ thực lực để xuống sâu như vậy!

Nghe nói Hỏa Linh Tuyền thông với mạch lửa ngầm sâu ngàn vạn trượng dưới đất, lực lượng dồn nén lớn không thể tưởng tượng nổi! Nếu không phải do bên trên mạch lửa có một tòa pháp trận khủng bố như Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận thì nói không chừng rồng lửa đã có thể phun thẳng lên tận mây xanh mà làm rung chuyển cả Tiếp Thiên Phong rồi, nghĩ đến đây cuối cùng Phong Nhước cũng biết được vì sao Trần Thiên Tông lại phải dùng Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận để áp chế Hỏa Linh Tuyền!

Sau khi cố gắng duy trì được tầm nửa canh giờ pháp lực trong người Phong Nhước cũng đã bị tiêu hao sạch sẽ, hần vội gọi Mị Ảnh đang ở trong Hỏa Linh Tuyền quay về!

Mị Ảnh bị hỏa diễm trong Hỏa Linh Tuyền thiêu đốt biến thành màu xanh hồng lam

Phong Nhước xót hết cả ruột, đây chính là hậu quả của việc kiếm không được cường hóa bằng Ngũ hành thạch, mặc dù khi luyện kiếm hần đã dùng pháp lực vây quanh bảo vệ kiếm nhưng thực sự vẫn không chống đỡ nổi sự thiêu đốt điên cuồng của hỏa diễm tinh thuần trong lòng Hỏa Linh Tuyền!

Không còn cách nào khác hần vội vàng kích hoạt hai viên Ngũ hành thạch hạ phẩm rồi cường hóa lên thân Mị Ảnh, lúc này màu xanh hồng mới dần dần nhạt đi, chẳng mấy chốc Mị Ảnh đã khôi phục lại màu sắc như lúc ban đầu!

"Nếu cứ tiếp tục như thế này thì không ổn chút nào! Phải nhanh chóng kiếm một viên Ngũ hành thạch trung phẩm mới được! Tính đi tính lại mỗi lần luyện kiếm lại mất hai viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm thì tốn kém quá!"

Phong Nhước cảm thấy vô cùng đau lòng mà nghĩ thầm, hỏa diễm bên trong Hỏa Linh Tuyền vô cùng tinh thuần nên có nhiệt độ rất cao, chính vì vậy nên trong quá trình luyện chế kiếm khí bị tổn hại rất lớn, bắt buộc phải được cường hóa bằng Ngũ hành thạch mới có thể duy trì được!

"Lần này ra ngoài lịch lãm rèn luyện, nếu không kiếm được Ngũ hành thạch trung phẩm thì đành phải xin đi Ngũ Hành Giới tuần tra vậy!"

Phong Nhước đã nghĩ đứt khoát, dù sao hần cũng không còn biện pháp nào nữa, hiện tại Mị Ảnh là kiếm khí cấp năm, phẩm chất như vậy là rất tốt rồi nhưng nó không được cường hóa bằng Ngũ hành thạch trung phẩm thì trong khi chiến đấu rất dễ bị người khác khống chế nên cũng đành phải liều thôi!

"Người là Phong Nhước?"

Khi Phong Nhước lui sang một bên để khôi phục pháp lực thì một nam tử chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi có tu vi Trúc Cơ trung kỳ bỗng nhiên xoay đầu lại cười hỏi.

"À! Đúng, sư huynh biết. ." Phong Nhước cảm thấy rất ngạc nhiên liền nhìn sang vị nam tử, theo như lệnh bài thân phận bên hông thì người này là đệ tử của Hạc Minh Viện nhưng thực sự Phong Nhước nghĩ mãi cũng không ra tại sao nam tử này lại biết mình? Hần đã gặp người này bao giờ đâu!

"Ha ha! Ta là Lãnh Khiếu Thiên đệ tử của Hạc Minh Viện, chắc hẳn Phong sư đệ có biết Diệp Lạc, đó là biểu đệ của ta, hần cũng nói qua với ta về người!..."

"Diệp Lạc! Đương nhiên là biết rồi, nhưng hai ba năm nay không gặp nhau, không biết hần có khỏe không?"

Nghe thấy tên của Diệp Lạc nghĩ hoặc trong lòng Phong Nhước tan biến sạch, lại còn mừng rỡ hỏi thăm.

"Diệp Lạc vẫn đang trùng kích vào cánh giới Trúc Cơ kỳ, nhưng cũng tầm nửa năm nửa thôi là Trúc Cơ thành công rồi! Sau khi lần lịch lãm rèn luyện này kết thúc, khi trở về thế nào chúng ta cũng gặp hần!" Vị Lãnh Khiếu Thiên này rất hiền lành không hề lạnh lùng giống như tên gọi!

"A? Lãnh sư huynh cũng tham gia lần lịch lãm rèn luyện này sao?" Phong Nhượng liền vội vàng hỏi.

"Đương nhiên, nếu không làm sao ta lại biết được đề chứ! Mà Phong sư đệ cũng không phải người đơn giản chút nào a! Lần lịch lãm rèn luyện này chủ yếu lấy việc kết giao với Cửu Thần Cung làm chính cho nên việc chọn lựa đệ tử đi rèn luyện cực kỳ nghiêm khắc, có rất nhiều đệ tử chính thức của Thượng Tam Viện không có được tư cách này vậy mà Phong sư đệ lại được chọn, từ đó có thể thấy thực lực của sư đệ cũng không tệ một chút nào!"

Lãnh Khiếu Thiên bâng quơ nhưng đầy thâm ý nói.

"Ai dà! Đề cũng chả rõ nữa! Thực sự đệ cũng không hiểu tại sao mình lại được chọn, cho nên cũng không biết rõ mọi chuyện như thế nào..."

Phong Nhượng lúng túng đáp bừa nhưng trong lòng hần cũng cảm thấy tò mò, lúc trước là Chu Vũ giờ lại đến Lãnh Khiếu Thiên nhắc đến vấn đề này, chắc lần lịch lãm rèn luyện này thật sự rất quan trọng.

Nghĩ đến đây Phong Nhượng cũng không nhịn được mà hỏi lại: "Lãnh sư huynh, đề có điều này không rõ lắm, không phải chỉ là luận bàn với đệ tử của Cửu Thần Cung thôi sao, có cần giống trống khua chiêng âm ỹ lên như vậy không?..."

"Giống trống khua chiêng? Ha ha! Điều này mà gọi là giống trống khua chiêng sao! Đây chỉ là thủ đoạn để thăm dò đối phương mà thôi bởi vì chín năm nữa năm Đại tông môn của Thương Ngô Giới sẽ cùng tổ chức đại hội luận võ, lúc đó tinh anh của năm Đại tông môn sẽ tiến hành tỉ thí rồi từ đó xác định ra lợi ích của từng phái trong vòng trăm năm tới. Cửu Thần Cung là môn phái chiếm ưu thế nhất trong vài ngàn năm gần đây nên họ lấy được lợi ích lớn nhất ở Ngũ Hành Giới, vì thế lần này bốn tông và ba đại phái còn lại quyết định liên hợp với nhau để đánh bại Cửu Thần Cung nên mới phải cẩn thận như vậy, đệ nghĩ xem như vậy đã đủ quan trọng chưa!"

Lãnh Khiếu Thiên nhàn nhạt nói ra đầu đuôi câu chuyện.

"Thì ra là thế! Chà chà! Không ngờ sự việc lại nghiêm trọng như vậy..." Phong Nhượng cười khổ nói: "Xem ra đệ phải xin rút lui thôi, không lại làm vương chôn bốn tông!"

"Ha ha! Phong Nhượng sư đệ cứ nói đùa! Thật ra cũng không nghiêm trọng đến mức như vậy đâu, tỷ thí chủ yếu là những người cùng cảnh giới so tài với nhau, trừ những người đặc biệt có lòng tin vào thực lực của mình thì mới khiêu chiến vượt cấp! Hơn nữa các sư thúc sư bá đã chọn lựa Phong sư đệ thì chứng tỏ họ rất coi trọng người!"

Khi nói đến đây Lãnh Khiếu Thiên nhìn lướt qua Mị Ảnh trong tay Phong Nhượng rồi buột miệng khen:

"Thanh kiếm trong tay Phong sư đệ đúng là kiếm tốt, phẩm chất rất cao, không biết tên gọi của nó là gì?"

"Ha ha, Lãnh sư huynh quá lời rồi, kiếm này tên là Mị Ảnh, nhưng chắc gì nó đã lọt vào mắt cao nhân!" Phong Nhượng cười cười rồi tra Mị Ảnh vào vỏ kiếm ở sau lưng.

"Mị Ảnh? Chẳng lẽ là khắc trận pháp Mị Ảnh? ." Lãnh Khiếu Thiên tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Phải biết rằng khắc trận pháp cao cấp lên kiếm khí cấp năm là việc vô cùng khó khăn, ngay cả thanh kiếm của hần cũng chỉ khắc trận pháp trụ cột là trận pháp Phong Hành mà thôi chứ cũng không dám khắc trận pháp Mị Ảnh, nhưng nếu mà khắc thành công thì sẽ đem lại những hiệu quả bất ngờ không thể tưởng tượng được.

"Vâng, không sai! Đúng là trận pháp Mị Ảnh, mà việc này cũng là nhờ đệ có cơ duyên tình cờ gặp được một vị tiên bối giấu tên rồi nhờ khắc dùm!"

Phong Nhượng không chớp mắt bình thân trả lời, đối với hần bớt đi được chút phiền toái nào hay chút ấy, không việc gì phải nói thật cả.

"À! Thật đáng tiếc!" Lãnh Khiếu Thiên cũng lắc đầu đầy tiếc nuối, nếu như hần cũng có cơ duyên gặp được vị cao nhân như vậy thì hần sẵn sàng bỏ kiếm khí đang dùng để luyện chế một thanh kiếm mới, quả là đáng tiếc, đó chính là cơ duyên a!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 40: Trấn Thiên Các

Tiến son môn, tụ họp lịch lãm

Gặp người quen, ngơ ngác ngần ngợ

Đạp trên Mị Ảnh bay đi, tuy phải hứng gió núi phần phật nhưng thân hình của Phong Nhựt vẫn ổn định vững vàng, đây cũng là kết quả sau khi hấn cắm đầu vào Hỏa Linh Tuyền luyện kiếm hơn nửa tháng, tuy còn cách cảnh giới kiếm ý thông linh rất xa nhưng ít ra thời gian luyện kiếm này cũng đã giúp hấn ngự trên Mị Ảnh phi hành linh hoạt hơn trước rất nhiều rồi!

Hiện nay tốc độ ngự kiếm phi hành của hấn đã nhanh hơn Bạch Vũ Hạc cấp một và cũng bay lên cao được tầm năm mươi trượng, khi phi hành tay áo bông bành phất phơ theo gió nhìn phiêu dật cũng có chút phong phạm giống thần tiên trên trời.

Nhưng hiện tại trong lòng Phong Nhựt không hề cảm thấy vui vẻ mà ngược lại hấn đang xót ruột muốn chết, bởi vì qua một thời gian ngắn luyện kiếm Ngũ hành thạch trong tay hấn tiêu hao hết sạch, bây giờ hấn lại trở thành một kẻ nghèo khó không một xu dính túi!

"Chà! Hy vọng lần lịch lãm này kiếm được vài chỗ tốt! Nếu không thì lần này lỗ to!"

Vừa lẩm bẩm Phong Nhựt vừa điều chỉnh phương hướng bay về phía sườn đông của Tiếp Thiên Phong, hôm nay là ngày tụ họp đi lịch lãm rèn luyện mà địa điểm là ở sườn núi phía đông!

Nói một cách chính xác thì ở đó mới chân chính là trung tâm của Trấn Thiên Tông, chỗ này mới là son môn chính thức của Trấn Thiên Tông cách đây vài ngàn năm, bởi vì qua bao nhiêu năm phát triển số lượng môn nhân đệ tử gia tăng lên rất nhiều cho nên Thượng Tam Viện và Hạ Tam Viện mới chuyển ra khỏi sườn đông Tiếp Thiên Phong, tuy vậy nhưng trung tâm của Trấn Thiên Tông vẫn nằm tại nơi này!

Mà chỗ này cũng không phải nơi ai muốn đến cũng được, ví như tất cả đệ tử của Hạ Tam Viện không được phép bước lên đây dù chỉ là một bước, ngay như Phong Nhựt là đệ tử dự bị của Thượng Tam Viện cũng chỉ được lên đây ba lần mỗi năm, chỉ có những đệ tử chính thức của Thượng Tam Viện mới được tự do ra vào!

Chỗ mà nội người đi đến chính là Trấn Thiên Các đã tồn tại hàng vạn năm, trong Trấn Thiên Các có vô số công pháp tu luyện hoặc khẩu quyết pháp thuật...gần như đủ mọi thể loại, nếu có đủ tư cách sẽ được mượn đọc. Ngoài ra quý giá nhất chính là những bút kí ghi lại tâm đắc tu luyện hay những công pháp thần thông mà các cao thủ đã phi thăng của Trấn Thiên Tông nghĩ ra, thậm chí ở Trấn Thiên Các còn có những pháp bảo có uy lực vô cùng lớn, trong đó có cả Linh bảo!

Nói tóm lại những thứ bên trong Trấn Thiên Các không chỉ làm mấy vạn đệ tử của Trấn Thiên Tông ngưỡng mộ mà còn nổi tiếng khắp cả Thương Ngô Giới!

Trấn Thiên Các chính là nơi chủ chốt của Trấn Thiên Tông!

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Phong Nhựt bước tới son môn ở sườn núi phía đông, mấy tháng trước hấn cũng có qua đây một lần, dù sao cứ mỗi năm hấn cũng có ba cơ hội tiến vào Trấn Thiên Các, thế nhưng tiếc rằng độ cống hiến môn phái của hấn chưa nổi ba mươi điểm trong khi muốn mượn một ngọc giản có ghi pháp thuật thấp nhất trong Trấn Thiên Các cũng phải mất năm mươi điểm cống hiến, còn những loại công pháp hay trận pháp cao cấp ... đều yêu cầu độ cống hiến rất cao, phải tới cả nghìn điểm. Còn những ngọc giản ghi lại tâm đắc của những cao thủ trong phái thì khỏi cần phải nói nhiều, không có tầm mười vạn điểm cống hiến cho môn phái thì đừng có mơ mộng, nghĩ thôi cũng làm người ta buồn rầu muốn chết rồi!

Phải hiểu rằng muốn kiếm được điểm cống hiến môn phái cũng không dễ dàng gì, hoàn thành một nhiệm vụ trong ngọc giản màu vàng cũng chỉ kiếm được mười lăm điểm cống hiến, còn nhiệm vụ trong ngọc giản màu đỏ thì được năm mươi điểm cống hiến, lúc trước Phong Nhựt cũng chỉ hoàn thành được nhiệm vụ lấy mật Ô Xà cộng thêm mấy tháng làm quân sự ở Kiếm Tâm Viện mới kiếm được hai mươi một điểm, theo tốc độ con rùa này thì không biết tới kiếp nào hấn mới kiếm được một nghìn điểm cống hiến môn phái đây?

Đương nhiên những việc này chỉ nhằm vào đám đệ tử của Hạ Tam Viện hay những đệ tử dự bị như Phong Nhựt, còn về phần đệ tử của Thượng Tam Viện có thể đến Chấp Sự Điện ở sườn núi phía đông để nhận những nhiệm vụ cao cấp hơn, ví dụ như tuần son hay ra ngoài đóng quân, thậm chí liều mạng mà nhận luôn nhiệm vụ đi canh phòng ở Ngũ Hành Giới. Những nhiệm vụ như vậy bao giờ phần thưởng cũng phong phú đồng thời nhận được điểm cống hiến môn phái rất cao! Nhất là nhiệm vụ ở Ngũ Hành Giới, chỉ cần đến đó một năm thôi ít cũng được mấy vạn điểm cống hiến môn phái!

Mất thời gian nửa nén hương Phong Nhựt mới bay được tới bên ngoài son môn của sườn núi phía đông, đây là nơi bằng phẳng nhất trong cả sườn đông của Tiếp Thiên Phong, khi nhìn xuyên qua son môn có thể thấy bên trong lầu các liên miên không dứt mà bắt mắt nhất chính là một tòa lầu các cực lớn cao hơn trăm trượng tỏa ra ánh sáng màu vàng tím, mặc dù không nhìn thấy rõ từng chi tiết nhưng tòa lầu các này vẫn khiến người ta cảm thấy cảm giác cổ kính tang thương lạ lùng!

Không cần nghĩ cũng biết đây chắc chắn là Trấn Thiên Các chỗ trọng yếu nhất của nơi này, còn ở xung quanh Trấn Thiên Các là những tòa lầu quan trọng khác, mà nếu nhìn từ trên không xuống sẽ thấy tất cả những kiến trúc ở son môn thuộc sườn núi phía đông này đều được sắp xếp theo một quy luật thần bí nào đó! Đường như tất cả lầu các hợp lại tạo nên một trận pháp khổng lồ không gì sánh kịp!

"Đứng lại! Trình lệnh bài!" .

Khi Phong Nhựt còn cách son môn hơn trăm trượng đã bị những đệ tử tuần son sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc chặn lại, nơi này được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, với thân phận hiện tại của Phong Nhựt chỉ có thể đi đến hai nơi trong son môn sườn núi phía đông mà thôi, một nơi là quảng trường Trấn Thiên, chỗ đó rất lớn có thể chứa tới hơn vạn người, còn nơi thứ hai chính là tầng một Trấn Thiên Các, ngoài ra hấn không được bước chân vào bất cứ chỗ nào nữa, nếu không cẩn thận mà vi phạm thì hậu quả sẽ bị phế bỏ tu vi, đuổi khỏi môn phái!

"Các vị sư huynh, ta là một trong những người lần này đi lịch lãm rèn luyện ở khu vực Tàn Tây, vậy lần này vào đây có thể không đánh dấu lên lệnh bài có được không?"

Phong Nhược đưa lệnh bài ra, đồng thời cẩn thận hỏi lại, bởi vì hàng năm hắn cũng chỉ có ba cơ hội tiến vào chỗ này mà thôi, mỗi lần đi vào đều bị đánh dấu lên lệnh bài nhưng địa điểm tập trung lần này lại ở quảng trường Trấn Thiên trong khu vực này nên hắn không muốn tự nhiên bị mất một lần đi vào Trấn Thiên Các!

"Không được!" Vị đệ tử dẫn đầu đám tuấn sơn trả lời dứt khoát rồi cầm lấy lệnh bài của Phong Nhược, tiếp đó hắn dùng một viên ngọc màu đen đảo qua lệnh bài, sau khi xong việc mới quăng lại cho Phong Nhược!

"Thảm rồi! Lại lỗ vốn rồi!"

Phong Nhược chán nản lắc đầu rồi cẩn thận cất lệnh bài đi, sau đó hắn tiếp tục ngự trên Mị Ảnh kiếm tiến vào trong sơn môn. Sau khi bay xuyên qua ba chiếc cổng chào thật lớn cuối cùng hắn cũng đến được quảng trường Trấn Thiên, lúc này trong quảng trường đã có một đoàn tằm năm mươi người đứng đó, chính là những đệ tử tham gia lần lịch lãm này.

"Nguy rồi! Chẳng lẽ mình đến muộn?" Khi bay tới gần đoàn người Phong Nhược lặng lẽ thu hồi Mị Ảnh rồi rón rén đi vào, bỗng nhiên có một giọng nói giận dữ vang lên!

"Phong Nhược! Ngươi thật lớn mật, bây giờ mới mò cái mặt đến! Có phải muốn lão phu phải tự thân đến mời ngươi nữa hay không!"

Giọng nói này rõ ràng là của lão già viện trưởng Kiếm Tâm Viện!

"Ai! Đệ tử không dám!" Phong Nhược co đầu rút cổ nhưng trong lòng lại cảm thấy hết sức kì quái, lúc trước giọng nói trong Phong Hành Chi Hạc có dặn giờ tập trung là đúng giờ nào mà! Tính ra hắn còn đến sớm hơn thời gian một nén hương! Vậy mà lão quý kia lại còn cổ tính bắt bẻ chứ! Thật tức chết mất thôi!

"Sư phụ! Tên Phong Nhược này không có quy củ lại vô lễ bất kính, hắn chỉ là loại lấu cá bại hoại không thể làm nên việc lớn, lần lịch lãm rèn luyện này không phải là chuyện đùa cho nên đệ tử thấy không nên để hắn đi, nếu không hắn lại gây chuyện ở Cửu Thần Cung thì đúng là trò cười cho thiên hạ, lúc đó sẽ mất hết của thể diện môn môn, đệ tử nghĩ tốt nhất nên đổi người thì hơn!"

Lúc này ở phía trước vọng lại có tiếng người nói rất to, nghe cái giọng này đúng là Chu Vũ rồi!

"Chu sư huynh nói cũng không sai, tên Phong Nhược này không biết kính nể sư trưởng, bắt hai vị sư bá phải ngồi đợi mất một tuần trà, thật là đáng giận. Vạn sư bá, Vu sư bá, đệ tử nghĩ nên đổi người đi thôi, sư đệ Mạc Vô Ngân mới tấn chức gần đây là người hiền lành lương thiện lại biết kính trọng sư trưởng, hơn nữa hắn luôn biết kiềm chế bản thân giữ mình trong sạch, tài đức vẹn toàn, rất có lễ nghĩa không bằng để hắn thay thế vị trí của Phong Nhược đi lịch lãm lần này!"

Lúc này bỗng nhiên lại có một người chen miệng vào.

Sau khi nghe được lời nói của hai người Chu Vũ trong lòng Phong Nhược cảm thấy vô cùng tức giận, Chu Vũ nói thì cũng thôi vì đằng nào lần này hắn cũng đã đến muộn nhưng cái tên kia nói toàn những lời vô lí không chịu được! Nhân phẩm của Phong Nhược ta cũng không tệ mà, ít ra cũng hơn thằng khốn Mạc Vô Ngân vô sỉ kia!

"Ừ! Vạn sư huynh, lời nói của Chu Vũ và Mộc Hải cũng có lí! Biểu hiện của đệ tử Mạc Vô Ngân cũng được lắm!" Lúc này vị nam tử trung niên đứng song song với viện trưởng Kiếm Tâm Viện gật đầu mỉm cười nói.

Nghe được những lời này, viện trưởng Kiếm Tâm Viện chỉ nhún mày tỏ vẻ không vui trả lời:"Chuyện này cũng không nghiêm trọng đến mức như các ngươi nói, lần lịch lãm rèn luyện này do ba người chúng ta dẫn đội sao có thể xảy ra sai lầm được? Thế nhưng Phong Nhược tác phong lè mề, bại hoại lười biếng không có tinh thần cầu tiến! Thật là đáng giận! Không thể không phạt! Máy việc vất vả trong lần lịch lãm này giao hết cho hắn đi!"

"Gặp quý rồi!"

Khi nghe được hình phạt mà viện trưởng Kiếm Tâm Viện đề ra trong lòng Phong Nhược lại cảm thấy rất chán nản! Lão quý này cũng làm người ta tổn thương quá a! Không phải hắn chỉ rút lui khỏi khảo hạch sớm một chút thôi sao? Việc gì mà phải nhớ dai vậy chứ, hờ cái là nhắc? Đã thế lại còn bắt hắn phụ trách tất cả các việc vất vả mới đau, thế này có khổ không hả trời!

"Được rồi, theo quy củ cũ năm mươi đệ tử tham gia lịch lãm sẽ chia làm ba đội, ba người chúng ta mỗi người dẫn một đội sau đó sẽ tiến vào U Minh Lâm! Vu sư đệ, đệ có ý kiến gì không?"

Viện trưởng Kiếm Tâm Viện lại nói tiếp.

"Ha ha! Đương nhiên không có vấn đề gì rồi, nhưng chúng ta nên đội Tuyết sư muội một chút! Có lẽ nàng đang chuyển giao sự vụ của Từ Huyền Viện, hôm nay nàng đã lên chức Viện trưởng Linh Sơn Viện như vậy là ngang hàng với chúng ta rồi!" Vị nam tử trung niên kia cảm khái nói.

"Đúng vậy a! Muội ấy trẻ tuổi mà đã bước vào cánh giới linh anh, điều này cũng rất hiếm thấy trong năm Đại tông môn khiến chúng ta cũng cảm thấy hổ thẹn mà! Ô? Đến rồi!"

Theo giọng nói của viện trưởng Kiếm Tâm Viện những người trên quảng trường cũng không nhận được mà quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở phía xa xa có một đạo ánh sáng xanh đang lướt tới.

Khi nhìn thấy hình ảnh này Phong Nhựt không khỏi sửng sò, bởi vì người đó chính là tọa kỵ phi hành Thanh Bằng cấp bảy của Mộ Phi Tuyết!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở trên đỉnh đầu mọi người xuất hiện một cái bóng cực lớn, tuy vẫn còn cách xa hơn mười trượng nhưng đã có một luồng gió mạnh tấp vào mặt mọi người! Đó chính là khí thế mạnh mẽ của Thanh Bằng cấp bảy!

"Vạn sư huynh, Vu sư huynh, Tử Huyền Viện có chút việc khá phiền phức, làm phiền mọi người phải đứng đợi rồi!"

Mộ Phi Tuyết cũng không rời khỏi Thanh Bằng mà chỉ bình thân nói, nhưng giọng nói của nàng lại khiến cho người ta có cảm giác mê muội kì lạ!

"Ha ha! Không sao, Tuyết sư muội, lần này chúng ta cũng chia làm ba đội rồi tập trung tại U Minh Lâm, muội lựa chọn những đệ tử lịch lãm đi theo muội đi!"

Vị nam tử trung niên kia cười ha ha nói.

"Cũng được! Nhưng mà Thanh Bằng chỉ có thể chở được mười người thôi, những người còn lại phiền hai vị sư huynh giúp cho!"

Mộ Phi Tuyết tùy ý nói rồi phát tay phải chỉ vào chín đệ tử nữ của Thượng Tam Viện, cuối cùng đôi mắt đẹp liếc nhìn rồi rơi lên người Phong Nhựt.

"Người cũng lên đây đi!"

* Lời biên tập : Trong các chương trước có ghi Mộ Phi Tuyết là viện trưởng Tử Lôi Viện, nhưng đó là lỗi bản data phần mềm dịch thuật nên nhầm lẫn, thực ra không có Tử Lôi Viện mà Mộ Phi Tuyết là viện trưởng Tử Huyền Viện trong Hạ Tam Viện, nay được thẳng chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 41: U Minh Lâm

Bay cao vạm vỡ trên bầu trời mênh mông Phong Nhựt vẫn chưa tỉnh táo lại, cứ ngỡ đang mơ, trước mắt hắn không ngừng hiện lên cảnh bọn Chu Vũ sau khi nghe được lời Mộ Phi Tuyết đều tỏ vẻ khiếp sợ, nghi ngờ, mờ mịt, hâm mộ, ghen ghét, thù hận....tóm lại đủ các cung bậc cảm xúc!

Quả thật khó miêu tả, mà thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng ngây ngốc mà không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra!

Bên tai tiếng gió thổi vù vù, những đám mây tan ra rẽ lối, tốc độ của Thanh Bằng cấp bảy quả thật kinh khủng, so với tu sĩ Kim Đan kỳ ngự kiếm phi hành chỉ kém một chút mà thôi, theo như lời Mộ Phi Tuyết nói Thanh Bằng này chính là đệ tử từ thời thượng cổ vô cùng quý hiếm, tiềm lực phát triển cũng rất lớn, nàng may mắn lắm và phải có cơ duyên mới thu phục được nó làm linh thú phi hành cho mình.

Phong Nhựt ngồi tít vị trí đằng sau cùng trên lưng Thanh Bằng, hắn ngồi quay mặt lại với đám người Mộ Phi Tuyết, cũng chỉ có thể này mới làm hắn đỡ xấu hổ được, dù sao bị chín nữ đệ tử của Thượng Tam Viện nhìn chăm chăm với ánh mắt cổ quái thật sự rất bối rối!

Nhưng trong lòng hắn vẫn đang nghi hoặc tự hỏi tại sao Mộ Phi Tuyết lại chọn hắn vào đội ngũ của nàng?

Là cố tình hay vô tâm?

Hắn cứ mãi suy nghĩ mà trầm ngâm như thế.

Sau khi bay bảy tám canh giờ liên tục Thanh Bằng từ từ giảm tốc độ rồi tiến vào một vùng không khí đầy gió lạnh, hơn nữa trong những luồng gió lạnh này còn có mùi tanh hôi cổ quái cuốn theo!

Mà Phong Nhựt cũng không lạ gì thứ mùi tanh tươi này, năm đó tại Thanh Vân Sơn hắn cùng bọn người Đường Thanh đã từng gặp rồi, mùi của thi quỷ!

Rất nhanh Thanh Bằng đáp xuống một vùng đất rộng rãi trên một quả núi, nhìn về phía trước chỉ thấy một mảng trời tối tăm u ám, ngay cả trăng sao cũng

bị mây mù che khuất, lâu lâu còn có tiếng gào thét thê lương từ phương xa truyền đến làm cho người ta sồn cả gai ốc!

Không cần nói cũng biết, vùng đất trước mặt kia chính là U Minh Lâm!

“Ninh Dao! Đêm nay ngươi quản lý chỗ này, có được không?”

Phong Nhược cùng mọi người mới nhảy xuống lưng Thanh Bằng thì đã nghe Mộ Phi Tuyết lạnh lùng phân phó.

“Vâng! Tuyết sư thúc! Nhưng mà người còn muốn đi đâu nữa?” Ninh Dao của Linh Sơn Viện lập tức đáp ứng nhưng cũng tỏ vẻ kinh ngạc, tuy tu vi của nàng cao nhất trong số mọi người ở đây nhưng màn đêm đã bắt đầu buông xuống rồi, chỗ này gần U Minh Lâm như vậy lỡ có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh thì nàng cũng không dám chắc mình có thể giải quyết được mọi vấn đề hay không!

“Ta có chuyện gấp cần xử lý, sáng sớm mai ta sẽ trở lại, mà lúc đó chắc hai đội ngũ kia cũng đã đến nơi rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ tập hợp rồi tiến vào sâu trong U Minh Lâm!”

Mộ Phi Tuyết tùy tiện giải thích một câu rồi cùng Thanh Bằng lao vút vào bóng đêm chỉ để lại đám Phong Nhược đứng chết trân nhìn nhau! Đến tận nửa ngày trời sau mới tỉnh táo lại.

“Tuyết sư thúc cũng vô trách nhiệm quá? Nàng dẫn đội mà lại để chúng ta lại một mình ở biên giới U Minh Lâm này, ta nghe nói ở U Minh Lâm có cả Thi Vương đấy, nếu lỡ mà đụng phải thì...”

Một nữ đệ tử của Thượng Tam Viện hoảng sợ nói làm nhưng người còn lại đều bắt chột rùng mình.

“Nói linh tinh cái gì thế? Thi Vương ít nhất cũng có tu vi Kim Đan kỳ, ngươi làm gì tốt số đến mức được gặp? Hơn nữa bây giờ chúng ta còn chưa động chạm gì đến lũ thi quỷ kia thì sợ hãi cái gì? Ngay lập tức bố trí Chính Phấn Cửu Tinh Trận Pháp đi, hôm nay chúng ta ở chỗ này là biên giới U Minh Lâm rồi, vào buổi tối chắc sẽ có mấy con thi quỷ đến tập kích đấy!”

Nhưng Ninh Dao lại cực kỳ bình tĩnh, lập tức chỉ huy các nữ đệ tử bố trí trận pháp!

“Phong Nhược mau đi chặt củi đi! Nhưng việc vất vả này từ giờ do ngươi phụ trách!”

“Ài!”

Phong Nhược nhẹ gật đầu mà cũng không nói thêm câu nào, quay người bước đi về hướng U Minh Lâm, bởi vì gần chỗ này rất trống trải, phải đi vào sát U Minh Lâm cách đây mấy trăm trượng mới có cây cối!

“Cái chỗ quỷ quái này thật đáng ghét!”

Một mạch đi xuống núi, càng gần U Minh Lâm bùn đất lại càng lầy lội làm cho người bước đi cảm thấy trơn ướt khó chịu, giống như rêu mốc đã bám đọng ở đây vài chục năm rồi!

Hơn nữa mùi vị hôi thối cũng ngày càng nồng nặc hơn, Phong Nhược không biết làm thế nào nữa đành phải nhịn thở, cũng may với pháp lực hiện tại của hắn thì nhịn thở trong mấy canh giờ cũng không có vấn đề gì!

Đương nhiên hắn cũng không dám lơ là thiếu cảnh giác, tuy đây là lần đầu tiên hắn bước chân tới U Minh Lâm nhưng cũng không lạ lẫm gì nơi này cả, nghe nói lúc trước ở đây là một khu vực thung lũng rộng lớn bao la, mà bên trong lại có một loại chướng khí U Minh cực kỳ độc bởi vì thể được gọi là U Minh Lâm, về sau có một lần đại quân của Yêu Ma Giới xông đến Thương Ngô Giới rồi lưu lại đây một ít.

Về sau Tu Tiên giới xuất một lượng lớn cao thủ vây quét chỗ này mấy lần cuối cùng giết sạch đám yêu ma có đẳng cấp cao nhất nhưng do U Minh chướng khí lại cực kỳ thích hợp cho đám yêu ma cấp thấp sinh tồn cho nên giết mãi không hết, không có cách nào khác năm Đại tông môn đành phải bỏ mặc nơi này, sau lại làm nơi để cho đệ tử cấp thấp lịch lãm rèn luyện!

Thường thấy nhất trong U Minh Lâm là thi quỷ cấp bốn, thực lực tương đương tu sỹ luyện khí kỳ, đây cũng không phải linh thú, thậm chí không có mạng sống, chỉ là do U Minh chướng khí hợp với xương cốt đã mục nát mà thành, một khi thành hình thì liền trở thành thi quỷ cấp bốn! Nghe nói mỗi ngày U Minh Lâm đều dùng cách này làm gia tăng vô số thi quỷ cấp bốn, nhiều như vậy nên rất dễ bắt gặp, mà mỗi lần gặp cả cả đàn cả lũ, đây là điều khiến đệ tử lịch lãm rèn luyện đau đầu một óc nhất.

Ngoài trừ vô số thi quỷ cấp bốn ra bên trong U Minh Lâm còn có số lượng lớn thi quỷ từ cấp năm đến cấp chín! Những thi quỷ này có thực lực tương đương với tu sỹ Trúc Cơ sơ kỳ đến Trúc Cơ hậu kỳ, đã có chút ít linh trí, chúng thậm chí còn có thể chỉ huy số lượng lớn thi quỷ cấp bốn nên một khi đụng phải sẽ rất khó chơi!

Mà phía trên thi quỷ cấp chín còn có Thi Vương thực lực tương đương với cao thủ Kim Đan kỳ, chẳng những có linh trí cực cao hơn nữa còn có năng lực làm cho người bình thường bị lây nhiễm thành thi quỷ, thậm chí cả tu sỹ cũng không tránh khỏi.

Nhưng cho dù U Minh Lâm đầy rẫy nguy hiểm và khủng bố như vậy cũng không đủ sức chống lại sự công kích của số lượng lớn tu sỹ ở Tu Tiên giới! Ngoài trừ các môn phái lớn nhỏ thường xuyên xem chỗ này là nơi lịch lãm rèn luyện cho các đệ tử còn có rất nhiều tán tu hợp lại với nhau tạo thành các đội nhỏ Liệt Ma xâm nhập vào chỗ này!

Nguyên nhân chính là do trong cơ thể của thi quỷ có Ngũ hành thạch!

Mà không ai hiểu rõ tại sao những thi quỷ này thậm chí là toàn bộ yêu ma ở Yêu Ma Giới cũng như tu sỹ nhân loại đều rất quý trọng Ngũ hành thạch? Tu sỹ nhân loại cần Ngũ hành thạch để cường hóa các loại vũ khí, pháp bảo... mà hình như các loại yêu ma xem Ngũ hành thạch như món ăn ngon để tăng thực lực bản thân thì phải!

Cũng chính vì thế nên khi hai bên chạm trán nhau ở Ngũ Hành Giới nơi có rất nhiều Ngũ hành thạch liền nổ ra một cuộc chiến vô cùng thảm thiết vĩnh viễn không có hồi kết!

Trừ khi một bên hoàn toàn áp đảo giết sạch đối phương thì mới kết thúc được!

“Rắc!”

Một tiếng động nhỏ vang lên trong bóng tối đằng xa làm cho Phong Nhựt giật mình kinh hãi! Nếu được lựa chọn nhất định hẳn không chịu mò lại gần U Minh Lâm trong đêm hôm như thế này, thế nhưng nghe giọng điệu của Mộ Phi Tuyết trước khi rời đi hẳn chắc chắn đây là do nàng cố ý để bọn hắn nếm trải một chút, mà thế mới là lịch lãm rèn luyện chứ, nếu luôn được người khác che chở thì lịch lãm rèn luyện còn hiệu quả gì nữa!

Hắn nghiêng tai nghe ngóng hồi lâu nhưng không thấy có tiếng động gì nữa, thậm chí trong phạm vi mấy trăm trượng trên sườn núi cũng không có động tĩnh gì, vào thời khắc này chỉ có một bầu không gian yên lặng tĩnh mịch cổ quái.

“Đồn cù? Mẹ nó chứ! Đây rốt cuộc vì lý do gì chứ!”

Miệng chữi lẩm bẩm nhưng Phong Nhựt vẫn kiên trì sờ soạng lần mò đi về phía trước, cho dù hắn căng hết mắt ra cũng chỉ nhìn được lờ mờ trong phạm vi mười trượng, nhưng cũng may lúc trước ở trên sườn núi hắn đã nắm được phương hướng nên cũng không lo chuyện lạc đường.

Cứ vậy đi thẳng đến một gốc cây khô to chừng bảy tám người ôm Phong Nhựt mới thở dài một hơi, hắn vừa định móc Bồn Lôi Kiếm đã được cường hóa Ngũ hành thạch trung phẩm ra thì chợt nghe “Vù” một tiếng, rồi có mấy bóng đen từ trên cây khô nhanh chóng lao xuống!

“Keng!”

Không chần chờ chút nào Phong Nhựt liền bắt kiếm quyết điều khiển Mị Ảnh lao ra khỏi vỏ kiếm, rồi nhanh như chớp chém ngang về phía mấy đạo bóng đen!

“Keng. . .keng!”

Những âm thanh kim loại va vào nhau vang lên thanh thúy, Mị Ảnh lập tức bị đánh văng ra ngoài!

“Là tu sỹ!” Phong Nhựt sửng sốt, vội vàng ngừng công kích rồi cấp tốc bay ngược về phía sau!

“Dừng tay! Là người!”

Ngay sau đó có tiếng giọng người quát trầm thấp, mấy đạo bóng đen kia cũng không tiếp tục công kích nữa.

“Đừng nói lớn, ngay bên kia có một đoàn thi quỷ cấp bốn! Chúng ta là đệ tử Cửu Thần Cung đang ra ngoài lịch lãm rèn luyện, không biết các hạ là ai?”

Phong Nhựt vừa định trả lời thì đã nghe phía trên sườn núi có tiếng người gọi: “Phong Nhựt, có chuyện gì vậy?”

Tất nhiên là nàng đã nghe được tiếng kiếm khí giao nhau lúc này rồi nên mới vội vàng kêu lớn như vậy!

“Không xong! Một tiếng này chắc chắn sẽ đánh động bọn thi quỷ cấp bốn kia, chúng ta mau chóng lên sườn núi thôi!” Mấy tên đệ tử Cửu Thần Cung vừa nói vừa cấp tốc nhắm hướng sườn núi lao lên, tốc độ vô cùng nhanh!

Mà Phong Nhựt cũng không dám do dự chút nào liền tăng tốc đuổi theo, cũng ngay vào lúc này hắn nghe thấy ở rừng cây phía sau có những tiếng “Vù vù” vang lên cùng với tiếng bước chân rầm rầm liên tiếp chấn động cả cây cối!

Khoảng cách mấy trăm trượng không tính làm gì với đám người Phong Nhựt, chẳng mấy chốc đã kéo đến nơi, mà phía trên sườn núi bọn người Ninh Dao cũng đã để ý tới động tĩnh ở rừng cây phía dưới rồi!

“Phong Nhựt! Bọn họ là ai? Có chuyện gì thế? Người vừa rồi chạy đi nơi nào sao lại kéo theo cả đoàn thi quỷ cấp bốn vậy?”

Vừa thấy mặt hắn Ninh Dao đã hỏi dồn dập một hơi làm hắn không kịp thở.

“Vị đạo hữu, việc này không liên quan gì đến hắn, là do chúng ta thu hút đoàn thi quỷ kia tới đây, mà đoàn thi quỷ này ít cũng có mấy nghìn con, có lẽ chúng ta nên nghĩ biện pháp giải quyết việc này trước đã rồi có gì nói sau!”

Không đợi Phong Nhựt giải thích, người dẫn đầu đám đệ tử Cửu Thần Cung liền nói.

“Cái gì? Mấy nghìn con? Không được, chúng ta không thể giết hết nhiều thi quỷ như vậy được! Mọi người nhanh bỏ niệm phong phi hành tọa kỵ rồi khỏi

chỗ này!” Ninh Dao lập tức ra lệnh.

“Không thể đi được! Ninh sư tỷ, bây giờ hai đội ngũ phía sau đang đi đến, chắc trời sáng sẽ đến nơi, nếu như chúng ta rời khỏi chỗ này chắc chắn sẽ lạc bọn họ, đến lúc đó sẽ bị lỡ lần lịch lãm rèn luyện này mất!”

Lúc này Phong Nhưc bỗng nhiên lớn tiếng nói, bởi vì hắn có trực giác Mộ Phi Tuyết thực sự chưa đi khỏi chỗ này, nói cách khác dù sao đây cũng chỉ là hoàn cảnh trong lịch lãm rèn luyện mà thôi, hơn nữa mấy nghìn con thi quỷ cấp bốn này cùng mấy gã đệ tử Cửu Thần Cung xuất hiện cũng thật trùng hợp quá đi!

Cho nên hắn liều đánh cược một chút, dựa vào niềm tin của hắn đối với Mộ Phi Tuyết!

“Đứng! Hiện tại cho dù cười linh thú phi hành rồi đi cũng không kịp nữa rồi, theo ta được biết trong đám thi quỷ này còn có mấy trăm con thi quỷ cấp năm cũng biết phi hành! Cho nên tốt hơn hết chúng ta dựa vào lực phòng thủ trận pháp ở đây để đánh một trận! Chỉ cần kéo dài đến khi trời sáng thì sẽ có viện quân của bốn môn tìm đến giúp đỡ!”

Gã đệ tử cầm đầu nhóm Cửu Thần Cung cũng lên tiếng khuyên nhủ.

“Câm miệng! Ngươi bớt nói nhảm cho ta nghe, ngươi muốn ở lại thì cứ ở lại, trước khi Tuyết sư thúc rời đi đã dặn dò ta phụ trách mọi chuyện ở nơi này rồi, các sư muội, đi thôi!”

Ninh Dao nói xong liền dẫn đầu thả phi hành linh thú ra bay ngược hướng U Minh Lâm, những nữ đệ tử khác của Thượng Tam Viện cũng gấp rút kéo theo, trong nháy mắt chỉ còn lại Phong Nhưc cùng ba tên đệ tử Cửu Thần Cung!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 42: Thắng Thua

“Mọi người nhanh chóng tiến vào trận pháp, mỗi người phụ trách hai phương vị, tuyệt đối không được để cho đám thi quỷ kia phá vỡ được Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp này!”

Gã cầm đầu nhóm đệ tử lịch lãm rèn luyện của Cửu Thần Cung nhanh chóng phân công nhiệm vụ, tỏ rõ là người rất có kinh nghiệm chiến đấu!

Phong Nhưc cũng không chần chừ lao theo ba người bọn hắn xông vào Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp do đám người Ninh Dao đã bố trí sẵn từ trước, mà lúc này toàn bộ vùng đất rộng lớn của sườn núi đã sớm bị một mảng lớn bóng đen như thủy triều vây lấy, bởi vì trời đã về tối nên không thể nhìn rõ hình dáng của đám thi quỷ này, chỉ có thể mơ hồ thấy một số bóng quỷ màu đen to lớn!

“Mọi người cẩn thận, tất cả lũ này thấp nhất cũng là thi quỷ cấp bốn, ngoài ra bên trong còn có cả thi quỷ cấp năm biết phi hành ẩn nấp cho nên khi tấn công tuyệt đối không được ly khai phạm vi phòng hộ của pháp trận! Chúng ta chỉ cần cố gắng chống đỡ đến khi trời sáng sẽ có viện quân kéo đến! Vị đạo hữu kia xưng hô như thế nào? Tại hạ là đệ tử đời thứ ba của Cửu Thần Cung tên là Vân Hạo, còn hai người kia là sư đệ Triệu Thống và tiểu muội Vân Phong!”

“Ta là Phong Nhưc, là đệ tử dự bị của Thượng Tam Viện thuộc Trần Thiên Tông, cũng giống như các vị, đến khi trời sáng viện quân của bốn tông cũng sẽ đến!”

Phong Nhưc có vài phần cổ quái nói, trong lòng hắn đang thắc mắc, tại sao Cửu Thần Cung cũng đem đệ tử đến lịch lãm rèn luyện ở chỗ này? Là trùng hợp sao? Hay là trận tỷ thí của đệ tử hai bên kỳ thật đã bắt đầu từ ngay thời khắc này rồi? Nếu thực sự như vậy thì chuyện bọn người Ninh Dao bỏ đi thật đúng là không tốt một chút nào!

“Rầm...rầm...”

Trong bọn hắn đang mãi nói chuyện thì đã có hơn mười con thi quỷ cấp bốn hung hăng đâm vào Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng mấy đến năng lực phòng ngự của trận pháp, mà cũng nhờ màn sáng màu bạc xung quanh trận pháp Phong Nhưc cuối cùng cũng đã thấy rõ hình dáng của những con thi quỷ cấp bốn này. Bọn chúng không hoàn toàn giống như hắn tưởng tượng, thân hình to lớn, cao tầm hai trượng, toàn thân đều bị sương mù màu đen bao phủ, phía dưới lộ ra những cái móng vuốt như xương linh thú, hơn nữa không con nào giống con nào!

“Hóa Vân bay lên!”

Lúc này Triệu Thống của Cửu Thần Cung bỗng nhiên quát khẽ một tiếng, lập tức từ trong tay hắn bắn ra từng đợt hỏa diễm bóng cháy....rất nhiều hỏa

điểm, chỉ trong nháy mắt đã tạo ra một biển lửa rộng vài chục trượng ở bên ngoài!

Đây chính là pháp thuật tiến cấp của pháp thuật Hòa Cầu!

Ngay khi biển lửa xuất hiện liền cuốn lấy tất cả thi quỷ trong phạm vi của nó, mà sương mù màu đen trên người thi quỷ dường như rất sợ hãi hỏa điểm, chỉ trong nháy mắt đã bị cháy không còn một mảnh, lúc này Phong Nhựt mới nhìn rõ đằng sau lớp sương mù bao bọc kia là các loại xương của linh thú!

“Phong Nhựt! Còn đứng ngăn ra đó làm gì! Lập tức tấn công! Mà nhớ những thi quỷ này chỉ e ngại pháp thuật hòa thuộc tính hỏa, đừng lãng phí pháp lực thi triển các pháp thuật thuộc tính khác!”

Bên kia Vân Hạo bỗng nhiên quát lớn, giờ phút này hắn và Vân Phong đã triển khai kiếm khí tấn công bảo vệ các phương vị do mình phụ trách.

“Đã rồi!”

Phong Nhựt cũng vội vàng điều khiển Mị Ảnh bắt đầu chém giết đám thi quỷ bên ngoài, nhưng bây giờ hắn cũng chỉ thi triển các chiêu thức đơn giản nhất như tiến lên, lùi lại... nắm kiếm quyết trụ cột mà hắn thuần thục nhất cho nên uy lực công kích rất yếu ớt, thường sau khi chém chết một con thi quỷ cấp bốn hắn phải điều chỉnh phương hướng của Mị Ảnh một chút nếu không chỉ sợ nó đã bay tốt ra ngoài rồi!

May mắn đám thi quỷ cấp bốn này trong thời gian ngắn chưa đủ sức công phá được lực phòng ngự của Chính Phấn Cửu Tinh Trận Pháp, vì thế cho dù hắn chém giết rất chậm nhưng vẫn duy trì được các phương vị của mình!

Mà ba người Vân Hạo tất nhiên thoải mái hơn Phong Nhựt rất nhiều, bởi vì cả ba người đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nhất là gã Triệu Thông kia thì không cần phải nói, chỉ cần xuất pháp thuật Hóa Vân một lần thôi đã đủ ngăn đám thi quỷ cấp bốn trong vòng thời gian nửa nén hương, mà với pháp lực của hắn bây giờ chắc phải thi triển được bảy tám lần cho nên rất nhàn hạ.

Về phần Vân Hạo và Vân Phong cũng không vất vả mấy, bọn hắn nắm giữ kiếm quyết thuần thục và uy lực đều hơn xa Phong Nhựt, chỉ một một đạo kiếm quyết đã có thể chém chết bốn năm con thi quỷ rồi!

“Cứ thế này thì không ổn!”

Với tình hình này thật sự Phong Nhựt rất bất đắc dĩ, vốn trong tay hắn đã có những kiếm quyết Ngự kiếm thuật tương đối cao cấp ví như Ngự kiếm thuật khiếm khuyết Đột Kiếm Quyết, còn có Thiêu Kiếm Quyết cùng Trảm Kiếm Quyết mà Mộ Phi Tuyết đem cho hắn nữa!

Đáng tiếc dù sao hắn cũng mới Trúc Cơ thành công không bao lâu, để cùng cố cảnh giới đã tồn của hắn mất hơn nửa thời gian nên chưa kịp rèn luyện kiếm ý nhiều, mà khi kiếm ý không đạt tiêu chuẩn thì căn bản không có tư cách tập luyện ba loại kiếm quyết kia, hơn nữa muốn rèn luyện kiếm ý thì điều đầu tiên là phải kiếm được một viên Ngũ hành thạch trung phẩm để cường hóa cho Mị Ảnh, nếu không mỗi lần rèn luyện kiếm lại tiêu hao hết hai viên Ngũ hành thạch hạ phẩm thì hắn cũng không tài nào chịu được!

Ngay lúc Phong Nhựt đang luống cuống miễn cưỡng ngăn chặn đám thi quỷ cấp năm ở hai phương vị hắn phụ trách thì bỗng nhiên đằng sau đám thi quỷ có những tiếng rít lên không ngớt, sau đó có vài chục con quái vật như doi cực kỳ to lớn bay vút lên trời đánh thẳng về phía hai phương vị do hắn trấn giữ!

“Không ổn rồi! Là thi quỷ cấp năm! Phong Nhựt! Lui ra phía sau! Đây là đệ tử Trần Thiên Tông phái đi lịch lãm rèn luyện sao? Có thực lực thì nhát như chuột, có can đảm thì yếu đến mức đáng thương!”

Lúc này Vân Hạo cấp tốc xông đến bên phía Phong Nhựt, tay kết kiếm quyết quát khẽ một tiếng:

“Phong Kiếm Quyết!”

Chỉ trong nháy mắt kiếm quang mà Vân Hạo khống chế đột ngột chia làm hai rồi hai chia làm bốn, bốn chia thành tám đạo kiếm quang khác nhau vây chặt lấy phạm vi mười trượng xung quanh phương vị rồi nhanh như chớp bắn về phía vài chục con thi quỷ cấp năm đang lao lên ở phía trước!

Chỉ nghe thấy tiếng “Vút...vút” vang lên rồi rất nhanh có hơn mười con thi quỷ cấp năm bị tám đạo kiếm quang này chém làm đôi, nhưng ngay sau đó tám đạo kiếm quang lại hợp làm một mà lúc này sắc mặt Vân Hạo lại tái nhợt, cũng không có gì khó hiểu, Phong Kiếm Quyết có uy lực rất lớn nhưng lại vô cùng tiêu hao pháp lực!

“Ca! Ca không sao chứ?” Đang thù vừng các phương vị khác Vân Phong vô cùng lo lắng hỏi thăm.

“Không sao mới là lạ đó! Nhưng mà nếu không ngăn được đám thi quỷ cấp năm kia thì tòa pháp trận này sẽ vỡ mất!” Vân Hạo liếc mắt nhìn Phong Nhựt một chút rồi nói tiếp: “Phát tín hiệu đi! Người thông minh hơn mấy nữ nhân kia có lẽ đã sớm đoán được chuyện gì rồi chứ, nhưng trận chiến này không phải do bên Cửu Thần Cung chúng ta sai mà Trần Thiên Tông các người thua rồi, mau gọi sư thúc dẫn đội ra giải quyết tình hình rắc rối này đi!”

“Phát tín hiệu?” Phong Nhựt thầm giật mình, quả nhiên như hắn đoán, trận tỷ thí giữa Trần Thiên Tông và Cửu Thần Cung đã sớm bắt đầu rồi cho nên Vân Hạo mới nói ra những câu như vậy, mà chính xác với tình huống hôm nay thì Trần Thiên Tông đã thực sự thua một trận rồi!

“Cũng chưa chắc! Không phải chỉ cố gắng chống đỡ đến khi trời sáng là được hay sao?”

Phong Nhựt sắc mặt không đổi nói một câu rồi không để ý tới Vân Hạo nhanh chóng bấm pháp quyết xuất ra pháp thuật Thuần Tường rồi kiên quyết

xông ra ngoài!

“Này! Ngươi làm cái gì thế? Không muốn sống nữa à?”

Nhìn thấy hành động của Phong Nhựt, Vân Hạo giật mình hoảng hốt hô lớn, bên ngoài có mấy nghìn thi quỷ cho dù hắn có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ cũng không dám lao ra, mà hơn nữa cũng không có lí do gì phải làm như vậy, bọn hắn lúc này chỉ là lịch lãm rèn luyện, cho dù trước đó tất cả các đệ tử lịch lãm rèn luyện đều không biết rõ tình hình, thậm chí các nhóm nhỏ sư huynh đệ khác của hắn vì đủ lí do mà rút lui thì ít nhất bây giờ bọn hắn cũng còn lại ba người, tốt hơn bên phía Trần Thiên Tông rất nhiều, nhưng không thể tưởng tượng nổi gã đệ tử Phong Nhựt của Trần Thiên Tông lại điên cuồng như thế!

“Triệu Thông, tiểu muội! Toàn lực bảo vệ trận pháp! Trận này bất luận như thế nào đi nữa chúng ta không thể thua!”

Vừa nói Vân Hạo vừa cắn răng nhịn đau lấy từ thất lưng trữ vật ra một viên Hoạt Lạc Đan trân quý ăn vào, hôm nay bọn hắn cũng không cần kiên trì đến khi trời sáng, chỉ cần cố gắng duy trì đến khi Phong Nhựt bị thương hoặc chết đi hoặc kiên nhẫn đợi cho cao thủ dẫn đội bên Trần Thiên Tông không nhận được mà ra tay cứu giúp thì Cửu Thần Cung sẽ thắng được trận đầu này!

Mà cùng lúc này cách xa trận chiến mấy nghìn trượng có hai bóng người đứng thẳng trong gió, một người trong đó là Mộ Phi Tuyết, ở sau lưng nàng hai mươi trượng bọn người Ninh Dao đang mang về mặt xấu hổ đứng im lặng không dám nói câu gì, bên cạnh còn có bảy tám đệ tử Cửu Thần Cung mang về mặt lo lắng không yên nhưng tất cả đều đang chăm chú nhìn về chiến trường phía xa xa!

“Mộ đạo hữu ra tay đi! Trận này quý tông đã thua rồi, nếu không chịu ra tay giúp đỡ thì tên đệ tử có dũng khí của quý tông sẽ khó mà giữ được cái mạng nhỏ đó!”

Đứng cách Mộ Phi Tuyết ba trượng có một nam tử trẻ trung mang về mặt bất cần ung dung nói.

“Cũng chưa chắc! Tuy bây giờ đến khi trời sáng còn nửa canh giờ nữa nhưng nếu tòa Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp này bị phá trước thì...” Giọng nói Mộ Phi Tuyết vẫn bình tĩnh như trước nhưng trong tay áo của nàng hai tay đã nắm chặt lại rồi!

“Được! Vậy ta cũng không ngại mỗi mắt mong chờ! Đã sớm nghe nói Kinh Đào Liệt Không kiểm quyết của Mộ đạo hữu có uy lực tuyệt luân, hôm nay bản thân ta may mắn được mở rộng tầm mắt rồi! Ha ha ha!”

Nam tử kia bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười vang xa hơn mười dặm!

“Là Yên sư thúc! Yên sư thúc đang ở gần đây, chúng ta nhất định phải cố gắng không thể để tên tiểu tử Trúc Cơ sơ kỳ kia đánh bại được...”

Nghe thấy tiếng cười trong lòng ba người Vân Hạo yên tâm hơn nhiều, gạt phăng mọi lo lắng trước đó hùng hổ dùng toàn lực chém giết đám thi quỷ cấp bốn đang vây đánh xung quanh pháp trận!

Mà lúc này hình bóng của Phong Nhựt đã sớm khuất trong bày thi quỷ!

Bây giờ hắn đã cắt Mị Ảnh đi rồi, bởi vì hắn hiểu rõ về Ngự kiếm thuật hắn không thể so sánh được với mấy người Vân Hạo nên không cần miễn cưỡng thi triển làm gì, chỉ tổ lãng phí pháp lực, cho nên lúc hắn lao ra khỏi trận pháp liền thu Mị Ảnh rồi rút Bôn Lôi Kiếm đã được cường hóa Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính kim ra!

Bôn Lôi Kiếm nếu dùng để thi triển Ngự kiếm thuật chắc chắn không thể uy lực bằng Mị Ảnh, nhưng lại vô cùng thích hợp để cận chiến!

Hiện tại trong đầu hắn chỉ có duy nhất một ý niệm, dù có thế nào đi nữa cũng phải cố gắng chống đỡ đến khi trời sáng bởi vì hắn tin mình chính là hy vọng cuối cùng của Mộ Phi Tuyết, mà hắn thật không cam tâm ngay trong trận đầu đầu tiên Trần Thiên Tông lại thua trận một cách bẽ bàng như vậy!

Đã có pháp thuật Thuần Tuồng phòng ngự chắc chắn, lại có Bôn Lôi Kiếm sắc bén cho nên Phong Nhựt thỏa sức tung hoành giữa bày thi quỷ cấp bốn... Mà hắn cũng rất dễ kéo dài thời gian vì xung quanh hắn đầy đám thi quỷ cấp bốn, công kích và phòng ngự của bọn chúng thực sự không quá mạnh, hơn nữa càng chen vào vây kín hắn càng tốt, bởi vì như vậy đám thi quỷ cấp năm sẽ bị ngăn cách ở bên ngoài mà không còn tấn công được hắn nữa!

Trong khoảng thời gian ngắn Phong Nhựt bùng bùng hứng chí mà lao lên chém giết, hắn bây giờ không cần tiêu hao nhiều pháp lực, công hay thủ đều vững vàng uy lực, lại được cái nhẫn bằng ngọc bích hỗ trợ nên như hổ thêm cánh, chém giết thi quỷ thật sướng tay, thật dễ dàng!

Ngược lại ba người Vân Hạo lại đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm, bởi vì Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp quá bất mắt nên dẫn đến rất nhiều thi quỷ, trong đó có hơn mười con thi quỷ cấp năm cũng mò tới công kích làm cho hào quang xung quanh trận pháp trong chốc lát âm ảm đi nhiều!

“Trận này các ngươi thua! Yên đạo hữu có lẽ nên ra tay đi!”

Ở bên ngoài mấy nghìn trượng Mộ Phi Tuyết cười nhạt một tiếng rồi nói, tại giờ phút này nàng bỗng nhiên thấy cả người nhẹ nhõm thoải mái vô cùng!

Q.2 - Chương 43: Chuyện Mới Bắt Đầu

Thắng trận đầu, xông vào U Minh

Gọi Ngân Giáp, chủ tớ chạy loạn

Sắc trời dần sáng, sương sớm ướt đầm nhưng trên bầu trời vẫn bị một tầng sương mù màu xám bao phủ, phía dưới là U Minh Lâm u ám, nhìn rất quỷ dị!

Chỗ sườn núi mà đêm qua xảy ra trận chiến giờ vô cùng yên ắng... Khắp nơi trên mặt đất xương khô nằm la liệt, đây là những thứ còn lại của thi quỷ sau khi bị giết chết, lâu lâu lại có đoạn xương khô gãy phát ra một tiếng “rắc” rồi ngay lập tức lại tĩnh mịch lạ thường.

Trên núi ba tên đệ tử Cửu Thần Cung Vân Hạo đang tập trung khôi phục pháp lực, nam tử trẻ tuổi có dáng người cao ngất kia đang đứng cách đó không xa trầm tư nhìn về phía chân trời, tuy thế nhưng trên mặt hắn vẫn vương một nụ cười nhạt tỏ vẻ bất cần làm cho người ta có cảm giác chỉ cần bên cạnh hắn thì dù có khó khăn gì nữa rồi cũng sẽ có cách vượt qua.

Mà phía bên kia núi Mộ Phi Tuyết đang khẽ cúi đầu mân mê phi kiếm tinh xảo trong tay.

‘Phong Nhược, đừng tốn công vô ích nữa, thi quỷ cấp bốn ở đây là do U Minh chương khí ngưng tụ mà thành, chẳng những không bao giờ thực sự chết mà bên trong cơ thể cũng tuyệt đối không có Ngũ hành thạch, cho dù là thi quỷ cấp năm tỷ lệ tìm thấy cũng vô cùng nhỏ nhoi, có lẽ phải giết một trăm con mới được một viên Ngũ hành thạch hạ phẩm!’

Không biết qua bao lâu Mộ Phi Tuyết nhin không được mới mở miệng nói, nàng cảm thấy thật không thể nghĩ được trên đời này lại có người con trai tham lam như vậy! Không có một chút phong độ nào cả, sáng sớm sau khi nàng và Yên Tử giết sạch đám thi quỷ Phong Nhược liền hùng hổ lao đến bay đi bay lại lục lọi nhặt nhạnh trong đám xương cốt, mà thà là nhiều cho cam đắng này chắc trong đồng xương ấy tìm đồ mất cũng được mười viên Ngũ hành thạch hạ phẩm là cùng!

Mà hắn cứ ngang nhiên làm việc này trước mắt đám đệ tử Cửu Thần Cung nữa chứ, thật là mất mặt!

“À!”

Phong Nhược thở dài một cái rồi chậm rãi đứng lên, hắn đương nhiên hiểu rõ chuyện này, chẳng qua là hắn ghét ngồi không nên kiếm chuyện cho mình làm mà thôi!

“Lần này lịch lãm rèn luyện trở về ta sẽ bảo Vạn sư huynh cho ngươi làm đệ tử chính thức, mà nếu ngươi muốn Linh Sơn Viện cũng được!” Mộ Phi Tuyết cân nhắc rồi nói tiếp: “Ta đã xem qua tư chất của ngươi rồi, đời này rất khó có thể bước chân lên cảnh giới Kim Đan kỳ! Vì thế ngươi nên cố gắng dốc sức tu luyện mới có cơ hội thành công!”

“Còn gì nữa không?”

Phong Nhược chậm rãi quay người nở một nụ cười rất tươi.

“Ta sẽ cố gắng hết sức để giúp ngươi, ví dụ như bây giờ ngươi đang cần gấp Ngũ hành thạch...!”

“Không cần! Ta luôn tâm niệm một điều rằng mọi việc là do bản thân mình tự thay đổi, bởi vì không ai biết được tương lai sẽ như thế nào? Cũng giống như vừa rồi ai có thể đoán được bốn tông lại có thể thắng được trận tỷ thí đầu tiên! Người cũng không đoán ra đúng không Tuyết sư thúc?”

Phong Nhược bình tĩnh thì lễ rồi quay người đi ra xa, kiếm một góc tĩnh tâm ngồi đá toạ!

Một canh giờ sau trên sườn núi đã có một trăm người tụ họp, đây cũng là toàn bộ đệ tử của Cửu Thần Cung và Trần Thiên Tông lần này ra ngoài rèn luyện lịch lãm, những người đến sau cũng được biết hai đại tông phái đã chính thức tiến hành tỷ thí, trận đầu tiên Trần Thiên Tông may mắn giành chiến thắng!

Nhưng đây cũng chỉ là khởi đầu mà thôi, bởi vì tiếp theo còn có một tháng thử thách nữa!

“Tất cả đệ tử hai tông nghe rõ, bây giờ các ngươi có thời gian một tuần trà để chuẩn bị, trong một tháng kế tiếp các ngươi hãy đi bộ xuyên qua U Minh Lâm! Nhớ kỹ là đi bộ! Tuyệt đối không được sử dụng linh thú phi hành, nếu bị phát hiện sẽ lập tức bị loại khỏi đội ngũ lịch lãm rèn luyện! Tất nhiên ngoài trừ ngự kiếm phi hành, nhưng nếu các ngươi muốn làm như thế thì tốt hơn hết hãy nghĩ đến cái giá phải trả trước đã! Mười người đến đích đầu tiên sẽ được ban thưởng lớn, trong mười người này bên tông môn nào có nhiều người hơn sẽ thắng! Mà xét thấy trong U Minh Lâm có thể sẽ xuất hiện Thi Vương nên cho phép các ngươi tập trung thành đội ngũ, nhưng mỗi đội không được vượt quá năm người!”

“Nếu gặp phải tình huống quá nguy hiểm mà không thể chống đỡ được thì lập tức phát ra tín hiệu, trong vòng mười nhịp thở chúng ta sẽ đến ứng cứu, nhưng khi phát tín hiệu cũng đồng nghĩa với việc xin rút ra khỏi lần lịch lãm rèn luyện này! Còn nữa, đệ tử hai bên không được gây hấn với nhau, nếu phát hiện sẽ lập tức bị hủy bỏ tư cách lịch lãm rèn luyện! Bây giờ các ngươi có thể tự lập nhóm chuẩn bị lên đường!”

Vị trưởng lão dẫn đội của Cửu Thần Cung nói một hơi dài mới nghỉ, sau đó đệ tử của hai đại tông môn lần lượt xông vào U Minh Lâm trước mắt, sau ba nhịp thở tất cả đã vào hết, trên núi chỉ còn lại bảy người, ngoài trừ sáu cao thủ dẫn đội của hai tông ra thì người còn lại chính là Phong Nhưc!

“Ha ha! Phong Nhưc! Quan hệ của ngươi cũng thật kém mà! Được rồi, không phải lo lắng gì cả, đi nhanh lên! Nếu gặp phải nguy hiểm gì chỉ cần truyền pháp lực vào lệnh bài thân phận của ngươi là được! Lão phu cam đoan sẽ cứu ngươi, mà nếu lần này ngươi có thể đi qua được U Minh Lâm ta sẽ thăng chức cho ngươi làm đệ tử chính thức của Kiếm Tâm Viện!”

Viện trưởng Kiếm Tâm Viện cười ha ha rồi nói!

“Đa tạ viện trưởng sư bá!” Phong Nhưc cũng có chút bất đắc dĩ cười cười, hẳn thật không nghĩ lại bị những người kia bài xích đến như vậy, thêm hấn vào thì chắc gì sẽ cản trở mọi người chứ?

Hướng về phía sáu người Mộ Phi Tuyết thì lễ một cái Phong Nhưc liền dứt khoát quay người lao vọt vào trong U Minh Lâm, bây giờ hẳn cũng không mong gì lọt vào nhóm mười người đầu tiên bởi vì căn bản không thể xảy ra chuyện đó, phải biết rằng trong một trăm đệ tử được phái đi lần này có bốn mươi người tu vi đạt Trúc Cơ hậu kỳ, Trúc Cơ trung kỳ cũng có bốn mươi người, chỉ có hai mươi người giống hấn là Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi!

Chắc chắn cuối cùng mười vị trí đầu tiên sẽ là sự tranh đoạt của các đệ tử có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, các vị Trúc Cơ trung kỳ may chăng cũng có thể chen vào một tý nhưng thực sự hẳn cũng không quan tâm đến những điều này cho lắm! Cho dù hẳn có muốn bon chen kiếm chác cũng không đủ tư cách, toàn cỡ cao thủ như Chu Vũ, Ninh Dao thì hẳn làm sao có thể vượt qua được chứ?

Cho nên hẳn đặt mục tiêu tổng vòng một tháng yên ổn bước chân ra được khỏi U Minh Lâm này cũng đã tốt quá rồi!

Vì đang ban ngày nên trong U Minh Lâm vẫn có chút ánh sáng đủ để quan sát trong phạm vi trăm trượng, mà cũng may cây cối trong này đã chết khô từ lâu nếu không thực sự rất khó tìm được phương hướng chính xác!

Trên mặt đất vô cùng lầy lội... Chân dẫm lên có cảm giác trơn trượt... Những luồng sương mù màu đen giống như u hồn từ trong bùn nhão phiêu đảng bay ra, rồi tình cờ có một khúc xương màu trắng đung đưa trong bùn nhão, sau đó sương mù xung quanh sẽ bị thu hút tụ tập lại một chỗ bao lấy khúc xương, cứ như vậy trong mấy canh giờ sẽ lại sinh ra một con thi quỷ cấp bốn!

Như Mộ Phi Tuyết đã nói, chỉ cần U Minh chứng khí không biết mất thì sẽ không bao giờ tiêu diệt được đám thi quỷ cấp bốn! Mà đó là nghĩ vậy, Phong Nhưc cũng không hứng đây dựa nhiều với đám quỷ này nên vội vàng chạy về phía trước!

Hôm nay hẳn đã có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ nên thân thể mạnh mẽ gấp mười mấy lần so với người thường, cho nên chỉ chạy bộ mỗi ngày hẳn cũng có thể đi được hơn năm trăm dặm mà không cần tiêu hao một chút pháp lực nào!

Nếu như mỗi ngày hẳn đều chạy được đều đặn như thế này thì không cần đến một tháng hẳn đã có thể thoát khỏi U Minh Lâm rồi!

Đương nhiên mọi chuyện không hề đơn giản như vậy... Bây giờ chỗ hẳn đứng đang là ven rìa U Minh Lâm nên có rất ít thi quỷ, nhưng vào càng sâu hẳn sẽ gặp càng nhiều đám thi quỷ này, hơn nữa đẳng cấp ngày càng cao hơn, đây mới là vấn đề quan trọng!

Chạy một mạch được gần trăm dặm mà Phong Nhưc vẫn không nhìn thấy bất cứ một tên đệ tử nào, chắc bọn hẳn đều chọn ngự kiếm phi hành rồi!

Nhưng bây giờ trên mặt đất U Minh chứng khí đã ngày càng dày đặc, liếc mắt đã thấy hơn mười con thi quỷ cấp bốn đi đi lại lại!

“Không được sử dụng linh thú phi hành nhưng thú cưỡi trên đất thì được chứ?”

Phong Nhưc tiện tay thả Ngân Giáp Thiên Thủ ra, bây giờ hẳn cần tiết kiệm pháp lực để ứng phó với những tình huống không thể lường trước cho nên không thể ngự kiếm phi hành, nhưng nếu cứ đi thế này thì quá chậm, hẳn phải bám theo dấu vết những người kia dọc đường lưu lại nếu không lỡ lạc đường thì đúng là không biết phải làm sao!

Mà tốc độ của Ngân Giáp Thiên Thủ còn nhanh hơn cả kèn kèn cấp hai, rất phù hợp với hoàn cảnh hiện tại!

“Đi nào Ngân Giáp!”

Nhảy lên lưng Ngân Giáp Thiên Thủ Phong Nhưc tiện tay vỗ vỗ đầu nó, hơn nửa năm gần đây nhóc này không được ra ngoài hít thở không khí chắc hẳn buồn bực muốn chết!

“Két két...!” Hai tiếng, Ngân Giáp nhanh chóng chạy về phía trước, tám cái chân dài ngoằng như lưỡi dao sắc bén hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi mặt đất lầy lội, cho dù có thi quỷ cấp bốn chặn đường nó cũng không ngại, tùy tiện múa tám cái chân một cái xé con thi quỷ làm mấy mảnh rồi lại lao lên, cứ như thế không chậm lại một chút nào!

Nhưng càng đi càng gặp nhiều thi quỷ cấp bốn, ban đầu chỉ mấy con, sau tăng dần lên vài chục con thậm chí đôi khi còn gặp một vài con thi quỷ cấp năm có thể bay lượn nữa!

Cũng may thực lực của Phong Nhựt và Ngân Giáp Thiên Thủ không kém chút nào, hơn nữa phối hợp chiến đấu vô cùng nhuần nhuyễn nên mọi việc đều thuận lợi, nếu như gặp phải một bảy vài chục con thi quỷ cấp bốn Phong Nhựt tiền thi triển Ngự kiếm thuật công kích từ xa còn Ngân Giáp thì xông vọt lên múa loạn tám cái chân chém giết, căn bản dưới sự phối hợp của chủ tớ nhà này thì đám thi quỷ cấp bốn chỉ là một đám vô dụng!

Cứ như vậy sau mấy canh giờ Phong Nhựt đã đi được mấy trăm dặm!

“Ồ? Ngân Giáp! Đi chậm lại!...”

Ngay lúc Ngân Giáp chuẩn bị chạy qua một sườn núi nhỏ nhô lên ngang đường thì Phong Nhựt đột nhiên gọi giật lại, bởi vì chỗ này sau khi hắn quan sát kỹ thì thấy có hơn mười dấu vết lần lượt đi qua!

“Ngân Giáp, đi vòng qua!”

Phong Nhựt cũng không rõ sau sườn núi này có điều gì cổ quái, nhưng mục tiêu của hắn bây giờ chỉ là nhanh chóng an toàn vượt qua U Minh Lâm mà thôi, nên cẩn thận chừng nào hay chừng ấy...

Những chuyện khác tạm thời không quan tâm!

Theo dấu vết mà các đệ tử đi trước lưu lại Phong Nhựt tiếp tục tiến lên, nhưng có điều làm hắn cảm thấy khó hiểu là trên đoạn đường này không thấy một con thi quỷ nào mà trên mặt đất lại có rất nhiều mảnh xương bị chém nát đang chậm chạp hấp thụ U Minh chương khí để sống dậy!

“Không tốt! Phía trước chắc chắn có người gặp phải thi quỷ cấp cao rồi!”

Phong Nhựt nhủ mấy lần bầm, bởi vì thi quỷ cấp bốn căn bản không có bất cứ ý thức gì nên chúng hành động theo bản năng, chỉ cần không tới quá gần chúng thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả, nhưng bây giờ trong một phạm vi lớn không thấy một con thi quỷ cấp bốn nào cho nên chắc chắn đã có Quỷ Tướng cấp cao triệu tập chúng lại một nơi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 44: Địa Hành Thi Quỷ

“Ngân giáp! Chạy nhanh lên nào!...”

Phong Nhựt thúc giục Ngân Giáp Thiên Thủ tăng tốc lao về phía trước, đương nhiên không phải hắn tự nhiên tốt bụng vội vàng lao lên trợ giúp mà đang nghĩ có thể lợi dụng được cơ hội này mà vượt qua chỗ rắc rối này hay không, dù sao nếu bị xếp hạng nhất từ dưới lên thì cũng mất mặt quá!

Càng đi về phía trước xương cốt dưới mặt đất ngày càng nhiều, mà U Minh Lâm này cũng cổ quái thật, đồng xương trắng kia nếu không bị đốt thành tro bụi thì cho dù bị nghiền nát thành một nghìn mảnh nhỏ mấy canh giờ sau cũng biến thành một nghìn con thi quỷ cấp bốn! Riêng về điểm này ngay cả các tu sĩ cấp cao có thần thông quảng đại cũng không làm gì được!

“Chà chà! Thực lực của đám người kia thật không đơn giản chút nào a! Trên đoạn đường này ít nhất cũng đánh chết hơn nghìn con thi quỷ cấp bốn! Nhưng nếu thế chỉ sợ pháp lực của bọn hắn cũng đã bị tiêu hao gần hết rồi!”

Đi tiếp một đoạn nữa cuối cùng Phong Nhựt cũng đã mơ hồ nghe thấy những tiếng gầm gừ kinh dị ngắt quãng, mà âm thanh này dường như có khả năng thu hút U Minh chương khí cổ quái trên mặt đất, rất nhiều chương khí chậm chạp cuộn về hướng âm thanh kia phát ra!

Đến khi Phong Nhựt cười Ngân Giáp Thiên Thủ đi thêm được vài dặm nữa liền thấy một cảnh tượng kinh khủng hiện ra trước mắt, dọa hắn sợ hãi không nhìn được mà kêu lên một tiếng! Trước mắt hắn mà một mảnh đất rộng rãi tràn ngập thi quỷ cấp bốn, ít cũng phải có cả vạn con, mà ở bầu trời phía trên còn có mấy trăm con thi quỷ cấp năm bay lượn!

Nhưng làm hắn khiếp đảm nhất là một con quái vật khổng lồ cao tầm mấy chục trượng đang đứng giữa bảy quỷ, cả người đen sì, thân thể giống như linh thú bình thường nhưng có tận hai cái đầu to lớn thỉnh thoảng phun ra mấy đạo khí đen trông rất ghê tởm, mà khí đen này vô cùng độc, có khả năng ăn mòn và làm ô uế mọi vật, mỗi lần phun ra cũng xa cả trăm trượng, dựa vào những gì hắn đã đọc được trước đây thì con Quỷ Tướng này ít nhất cũng phải cấp bảy cấp tám!

Mà lúc này có mười bốn mười lăm người của ba nhóm nhỏ đang bị lũ quỷ vây khốn, nhưng Phong Nhựt cũng không biết được bọn họ là người của Trần Thiên Tông hay Cửu Thần Cung! Thật không may, xem tình hình này bọn hắn không thể phá vòng vây chạy ra ngoài được rồi, chỉ có thể cố thủ trong trận pháp mà thôi!

Nhưng đó là duy trì trong thời gian ngắn, chỉ cần tên Quý Tướng gọi thêm thi quý cấp bốn tới nữa thì chắc cũng chỉ còn cách phát tín hiệu cầu cứu mà giữ lấy mạng!

“Ngân Giáp, đi vòng qua! Chạy thôi!”

Phong Nhược ra lệnh cho nhóc nhện, trong lòng thầm tiếc rẻ, không khéo trong cơ thể con Quý Tướng kia có Ngũ hành thạch trung phẩm cũng nên!

“A...Mấy con khôn!”

Tuy Phong Nhược đã chủ động lệnh cho Ngân Giáp Thiên Thủ lẫn trốn nhưng vẫn không tránh khỏi tầm quan sát của đám thi quý cấp năm đang bay tán loạn trên bầu trời kia, lập tức một đồng thi quý cấp bốn được điều đến chặn đánh chủ tớ nhà hắn!

“Ngân Giáp! Xông lên!”

Phong Nhược một mặt ra lệnh cho Ngân Giáp một mặt bấm kiếm quyết xuất Mị Ảnh ra bay thẳng lên không trung chém về phía mấy con thi quý cấp năm lăm chuyện!

Mặc dù bây giờ hắn chưa đủ tư cách để luyện tập những kiếm quyết uy lực kia nhưng riêng về năm đạo kiếm quyết cơ bản thì đã vô cùng thuần thục, chỉ trong nháy mắt đã xuất được ra mấy kiếm liên tiếp, tuy rằng không quá mạnh mẽ nhưng lực công kích cũng không đến nỗi tệ!

Nên ngay lập tức Mị Ảnh như một làn khói nhẹ lướt qua chém thủng một con thi quý cấp năm! Mà ngay sau đó cuồng phong cuốn theo xé toạc vết thương ra, đến khi Mị Ảnh xuyên qua thì thân thể của con thi quý cấp năm đã bị thủng một lỗ lớn như cái chậu nước rồi!

Mị Ảnh được thêm thần thông gió lốc thật là bá đạo!

“Xoay tròn! Tiến lên!”

Phong Nhược lại kết kiếm quyết, Mị Ảnh đang lao vun vút trên không xoáy ngược lại một đường vô cùng đẹp mắt quay trở về mà không hề giảm tốc, đây chính là chỗ tốt do trận pháp Mị Ảnh đem lại, kiếm khí nhanh như gió, linh hoạt như mây trôi nước chảy!

“Phập!” Con thi quý cấp năm thứ hai bị Mị Ảnh xuyên thủng giết chết! Nhưng còn ba con còn lại đã nhanh chóng liệng người tránh thoát, đây là do Phong Nhược không nắm giữ được kiếm quyết cao cấp nên chỉ có thể đánh chết từng con một, nếu hắn biết kiếm quyết cao cấp thì chỉ trong một chiêu đã có thể chém nát cả năm con thi quý cấp năm này rồi!

Cũng may cho đến lúc này Phong Nhược luôn am hiểu cận chiến nên vừa điều khiển Mị Ảnh hắn vừa lấy Bôn Lôi Kiếm ra đứng trên lưng Ngân Giáp quần nhau với ba con thi quý cấp năm còn lại!

Cùng lúc này Ngân Giáp Thiên Thủ cũng đang rất vất vả chiến đấu, con đường đang rộng thoáng bỗng nhiên bị hơn trăm tên thi quý cấp năm chặn lại, hung hãn vô cùng!

Nhưng tám cái chân như lưỡi dao sắc bén của nó đâu phải chuyện đùa, chỉ nghe thấy vang lên những tiếng rắc rắc liên hồi, bọn thi quý cấp bốn kia nhìn có vẻ dữ tợn to con nhưng căn bản không chạm được đến Ngân Giáp, nó vờn tám cái chân dài ngoẵng ra múa loạn chạy thẳng về phía trước, nơi nó đi qua thi quý bị chém như chém chuối, xương cốt văng tứ tung, nhanh như một con sóc, không gì có thể cản nổi! Giống một vị tướng oai phong đánh đâu thắng đó, không ngăn bắt cứ thứ gì!

Khi Phong Nhược giải quyết xong ba con thi quý cấp năm thì Ngân Giáp Thiên Thủ cũng đã mang hắn chạy ra khỏi vòng vây trùng trùng điệp điệp!

“Ha ha ha! Ngân Giáp! Làm tốt lắm! Lúc nào trở về ta sẽ ban thưởng cho ngươi một viên Ngũ hành thạch hạ phẩm!”

Phong Nhược vui sướng hô hào, tu vi của Ngân Giáp cùng doi quý cấp năm đã tăng tiến rồi nên cho tụi nó ăn Ngũ hành thạch cấp thấp cũng không đủ đất rộng cho nên hắn đành cắn răng cứ cách một thời gian ngắn cho chúng ăn một viên Ngũ hành thạch hạ phẩm!

“Này! Đạo hữu kia, đừng có đi! Xin hãy ra tay giúp đỡ, ta sẽ hậu tạ!”

Lúc này những tên đệ tử lịch lãm rèn luyện bị thi quý bao vây nhìn thấy Phong Nhược vừa lao qua liền ra sức hò hét, tình thế bây giờ bọn hắn không còn sức mà phá vây, nếu không có người hỗ trợ thì chắc chắn sẽ bị loại ra khỏi lần lịch lãm rèn luyện này rồi!

“Hừ hừ! Hậu tạ cái đầu các ngươi ấy! Từ từ ở đó mà hưởng thụ đi!”

Liếc mắt nhìn về phía sau một cái Phong Nhược bắt đầu vội vã vận chuyển Thanh Mộc Linh Quyết, hắn phải luôn luôn cố gắng duy trì pháp lực ở trạng thái đỉnh cao nhất mới có thể chống đỡ những nguy hiểm bất ngờ được!

Tiếp tục hướng về phía trước hắn cũng không gặp nhiều nhóm lớn thi quý cấp bốn nữa, hình như bọn chúng đều bị Quý Tướng kia triệu tập lại xiết chặt vòng vây rồi thì phải! Nhưng cũng vào lúc này đã không còn thấy được mặt đất lấy lợi nữa mà tất cả đều bị sương mù màu đen dày hơn một thước bao phủ, như thế này thì không thể nhìn thấy được dấu vết của những người đi trước lưu lại nữa!

“Thôi xong! Phiền toái rồi, không cẩn thận là lạc đường như chơi, kiểu này không thể đi vào ban đêm được!”

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Phong Nhực lập tức quyết định tìm một nơi thích hợp để ẩn nấp bởi vì chỉ khi trời sáng hẳn mới miễn cưỡng xác định được phương hướng đi tiếp!

Nhưng U Minh Lâm này tuy là một thung lũng to lớn nhưng địa hình rất đơn điệu, chỉ ngẫu nhiên có một sườn núi nhỏ nhô lên hoặc vài sơn cốc hẹp, mà tất cả những nơi này đều không thích hợp cho việc cắm trại.

“Chẳng lẽ phải qua đêm trên cây sao?”

Phong Nhực đang nghĩ như vậy thì bỗng nhiên phát hiện cách đó không xa khí đen trên mặt đất bắt đầu chuyển động xoáy thành một vòng xoáy vũ vu... đồng thời có tiếng gầm nhẹ, một bóng đen chạy rất nhanh về phía trước!

“Ngân Giáp! Lùi lại!”

Quát lớn một tiếng! Phong Nhực không còn kịp xuất Mị Ảnh ra tấn công mà chỉ vung Bôn Lôi Kiếm đâm thẳng về phía trước!

Đây chính là địa hành thi quý cấp bảy rất hiếm thấy, dựa vào những gì hắn đọc được trước đây thì loại quý này bám theo người rất dai, ẩn nấp cực kỳ kín đáo, mà một khi đã ra tay thì nhanh như gió hơn nữa nó cũng có một điểm khá giống với Ngân Giáp Thiên Thủ, có sáu cái móng vuốt sắc bén vô cùng lợi hại, với lực phòng ngự của Ngân Giáp bây giờ cũng không chịu nổi mấy kích, nếu đối đầu rất dễ bị mổ bụng mà chết!

“Keng...keng!”

Trong chớp mắt Phong Nhực nhanh nhẹn dùng Bôn Lôi Kiếm đỡ được hai cái móng vuốt của địa hành thi quý nhưng lại bị ba cái móng khác chém thẳng vào lồng ngực!

“Gặp quý rồi!” Phong Nhực không kịp trốn tránh bị đánh văng ra xa mấy trượng, qua đó có thể thấy thực lực của thi quý này mạnh mẽ đến như thế nào!

Lồm cồm bò dậy hắn vội vàng sờ soạng trước ngực rồi thở phào nhẹ nhõm, trên trang phục Sạn Tuyết không có lấy một vết nứt!

“Ha ha! Tốt quá, tốt quá, năng lực phòng ngự của trang phục Sạn Tuyết này quả là kinh người, xem ra mình lại thiếu Mộ Phi Tuyết một món nhân tình rồi!”

Vừa nghĩ Phong Nhực vừa bật dậy xông lên một lần nữa, bây giờ hắn phải thu hút sự chú ý của địa hành thi quý để Ngân Giáp Thiên Thủ đứng một bên phụ trợ giúp, nếu không để nó đối mặt với Ngân Giáp thì đảm bảo Ngân Giáp sẽ chết ngay tức khắc, bởi vì căn bản chúng không cùng đẳng cấp!

“Ầy da!...”

Quát khê một tiếng, Phong Nhực cũng không thi triển pháp thuật Thuần Tường mà dậm mạnh hai chân xuống đất nhảy thẳng lên không, đồng thời rất nhanh truyền nội lực vào trong Bôn Lôi Kiếm, bởi vì qua lần giao đầu tiên hắn biết rằng độ sắc bén của kiếm chưa đủ để đả thương thi quý kia cho nên hắn phải kích hoạt tiềm năng của kiếm để thi triển chiêu thức đáng sợ Diệu Kim Kiếm Khí!

“Vèo...vèo!”

Ngay lập tức trên Bôn Lôi Kiếm phát ra một luồng ánh sáng màu vàng dài vài thước rồi theo thể công của Phong Nhực chém thẳng xuống địa hành thi quý!

“Keng...keng!” Những âm thanh chói vang lên, Diệu Kim Kiếm Khí chỉ miễn cưỡng chém được một móng vuốt mà thôi!

“Thập Trượng Thanh Tì!”

Thấy mọi chuyện không ổn, Phong Nhực cấp tốc thi triển pháp thuật Thập Trượng Thanh Tì để trói đối thủ, cũng không còn cách nào khác bởi vì lực phòng ngự của thi quý cấp bảy này quả thật rất kinh khủng, năm đó hắn dùng Bôn Lôi Kiếm thi triển Diệu Kim Kiếm Khí liền phá nát hai tòa Chính Phấn Như Sơn Trận Pháp mà bây giờ vất vả lắm mới chặt được một móng vuốt của nó!

Nếu không cẩn thận để địa hành thi quý này chiếm được tiên cơ thì chỉ sợ hắn sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục mất, dù sao đi nữa trang phục Sạn Tuyết cũng không bảo vệ được đầu của hắn, lấy tốc độ của thi quý này thì thật sự hắn cũng không kịp phòng bị!

“Trời!”

Hon mười sợi Thập Trượng Thanh Tì phóng ra trói chặt hai cái móng vuốt của con thi quý đang nhảy lên trên không để tránh né!

Mà cũng ngay lúc này Ngân Giáp Thiên Thủ này giờ đứng rình rập ở bên cũng lập tức phun ra mấy chục sợi tơ nhện giúp Phong Nhực trói buộc thi quý, dưới phối hợp của hai chủ tớ địa hành thi quý tạm thời bị khống chế!

“Ngân Giáp! Làm tốt lắm!” Phong Nhực hét to một tiếng rồi nhân cơ hội này nhảy lên không trung, dồn hết sức đâm thẳng Bôn Lôi Kiếm vào đầu của con quý này!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 45: Đột Kiếm Quyết

“Phập!” một tiếng.

Bôn Lôi Kiếm xuyên thẳng vào đầu địa hành thi quỷ, dù sao đầu của nó cũng không thể cứng rắn như móng vuốt được.

Nhưng khi Phong Nhựt chưa kịp rút kiếm ra thì toàn thân địa hành thi quỷ đột nhiên rung rẩy rồi nó kêu “Gừ gừ” mấy tiếng, tiếp theo năm cái móng vuốt múa may giằng dứ, toàn bộ Thập Trượng Thanh Ti cùng tơ nhện của Ngân Giáp Thiên Thủ bị nó xoắn lại xoay tròn!

Lực xoắn rất mạnh, Phong Nhựt liền bị đánh văng ra xa hơn mười trượng, Ngân Giáp cũng không thể chống đỡ được mấy sợi tơ nhện nữa nên bị thi quỷ kéo sát lại bên người, đồng thời nó giương hai cái móng vuốt sắc bén lên đâm mạnh về phía đầu của Ngân Giáp!

“Không!”

Giờ phút này Phong Nhựt hoảng hốt hồn vía lên mây! Thật không ngờ lại bị lật thuyền trong mương! Ngân Giáp Thiên Thủ vô cùng quan trọng đối với hắn, không thể thay thế, ngay cả đôi quỷ cấp năm cũng không sánh bằng!

Mà bây giờ lực phòng ngự của nó căn bản không thể ngăn được móng vuốt của địa hành thi quỷ kia, chỉ sợ lần này nó đi đời nhà ma rồi!

Bây giờ hắn bị đánh văng xa hơn mười trượng, kiếm còn không kịp rút thì làm sao có thể ra tay ngăn cản đây!

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Phong Nhựt không hiểu sao lại chợt nhớ đến Ngự kiếm thuật khiếm khuyết Đột Kiếm Quyết!

Hiện tại hắn cũng không kịp suy nghĩ tính toán điều gì nữa mà múa may đánh ra một loạt kiếm quyết rắc rối!

“Ngự kiếm thuật khiếm khuyết Đột Kiếm Quyết!”

Dường như có một trận gió lốc cuốn qua, Mị Ảnh sau lưng Phong Nhựt bắn ra như chớp giật, rít lên từng tiếng sắc nhọn trong không trung! Thật giống như gió xoáy cuốn từ phía chân trời vọt lên vách núi!

Đây không chỉ là tốc độ mà còn mang theo một lực lượng vô cùng mạnh mẽ và tàn bạo phóng thẳng lên!

Kiếm bay với tốc độ ánh sáng, kiếm quang chỉ rộng ba tấc nhưng biến hóa khôn lường, không còn thấy bóng dáng của Mị Ảnh đâu nữa mà chỉ còn thấy một luồng gió lốc màu xanh uy phong gào thét, luồng gió xanh này xoay tròn đến chóng mặt tạo nên một vòng kiếm quang lớn bằng đầu người!

Tốc độ của kiếm nhanh không tưởng, khí thế mạnh như thủy triều! Đường như toàn bộ trời đất đều bị cuốn vào vòng xoáy này vậy!

“Ầm!” Một tiếng nổ vang lên, Đột Kiếm Quyết lao thẳng tới, địa hành thi quỷ chưa kịp chống đỡ thì lồng ngực đã bị xé nát thành một lỗ to rồi!

Không! Không phải xé! Mà là mạnh mẽ đâm thẳng đánh cho vỡ nát, như thế này mới đúng với từ “Đột” trong Đột Kiếm Quyết chứ! (Đột trong từ đột phá)

“Minh năm mơ sao?”

Hai chân Phong Nhựt mềm nhũn, hắn không trụ nổi mà quỷ rạp xuống mặt đất, một kích vừa rồi đã rút sạch toàn bộ pháp lực trong cơ thể nhưng tâm tư của hắn bây giờ không mơ tưởng đến điều gì nhiều nữa mà đang tập trung lực lợi trong đầu mình quá trình vừa mới bộc phát trước mắt, đó chính là kiếm ý, nhanh quả thật rất nhanh! Nếu như hắn thực sự qua việc này mà có thể lĩnh ngộ được kiếm ý của Đột Kiếm Quyết thì lãi to rồi, cho dù bất luận rời khỏi lần lịch lãm rèn luyện này ngay bây giờ cũng cam tâm tình nguyện!

“Đáng tiếc!”

Một lúc lâu sau Phong Nhựt thần thờ uể oải ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng thất vọng, trong đầu hắn bây giờ trống rỗng không còn bất cứ điều gì hết, nghĩ mãi cũng không có chút gì liên quan đến kiếm ý của Đột Kiếm Quyết, thậm chí hắn còn nghi ngờ liệu vừa rồi có phải chính tay mình đã thi triển Đột Kiếm Quyết hay không nữa?

Cảnh vừa qua giống như hán đang nằm mơ, một giấc mơ vô cùng ảo diệu và đẹp đẽ, nhưng tỉnh mộng thì lại tiếc nuối, dư vị còn lại ngày càng nhạt, càng dốc sức nhớ thì quên càng nhanh!

“Mẹ nó chứ! Đó là kiếm ý sao? Mơ ảo vô hình biến hóa khôn lường, chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời?”

Chán nản gõ đầu mấy cái Phong Nhựt mới cố gắng gạt nỗi thất vọng mà tỉnh táo lại, nơi này là U Minh Lâm đầy rẫy nguy hiểm, không phải nơi có thể phân tâm nghĩ quần được!

“Ngân Giáp! Người ngày càng thông minh đó!”

Vỗ vỗ vào lưng Ngân Giáp Thiên Thủ, Phong Nhựt mới lấy Mị Ảnh từ trong miệng nó, cẩn thận nhìn đi nhìn lại mấy lần cũng không thấy có gì khác nhau cả, hán thật không tin nổi một kích như sét đánh ngang trời vừa rồi lại do kiếm này tạo ra!

“Ha ha! Không có gì là không thể, mọi việc đều do con người tạo ra mà! Sớm muộn gì rồi ta cũng lĩnh ngộ được kiếm ý vô hình vô ảnh này thôi!”

Than thở một câu Phong Nhựt liền lấy Mộc Linh Tinh ra để khôi phục pháp lực rồi gọi Ngân Giáp đi về phía cái xác địa hành thi quỷ, con quỷ này đã là cấp bảy có thực lực tương đương với tu sỹ Trúc Cơ trung kỳ, nếu lúc này không có Ngân Giáp phối hợp hành động, cuối cùng hán lại bất ngờ xuất ra Đột Kiếm Quyết thì cũng chưa biết ai thắng ai thua!

Nhưng càng nguy hiểm thì càng nhận được thành quả xứng đáng, con địa hành thi quỷ này hơn hẳn mấy con thi quỷ cấp bốn tôm tép kia, tuy đã chết nhưng không khéo trong cơ thể nó còn có một viên Ngũ hành thạch hạ phẩm hoặc trung phẩm cũng nên, hơn nữa sáu cái móng kia cũng rất tốt, đem đi bán cũng được hơn mười viên Ngũ hành thạch hạ phẩm!

Nhưng khi Phong Nhựt nhìn thấy cái xác của thi quỷ bị xé nát ra thì có chút dờ khóc dờ cười!

Một mặt hán vui vì uy lực của Đột Kiếm Quyết còn mạnh hơn hẳn tưởng tượng nhiều, chẳng những khoét một lỗ rất to người của thi quỷ mà còn xé nát thân thể nó làm mười mấy phần!

Mặt khác thi thể của thi quỷ bị xé ra làm mười mấy phần thì làm sao hán có thể tìm được Ngũ hành thạch nữa đây?

“Thôi! Được rồi, coi như ta đen đui đi!”

Phong Nhựt bây giờ không còn thời gian mà mò mẫm tìm kiếm ở đây nữa, pháp lực của hán đã cạn sạch, lỡ may tý nữa ở đâu chạy ra mấy con thi quỷ nữa thì đúng là khôn nạn!

Tiết nuối rút Bôn Lôi Kiếm từ đầu địa hành thi quỷ ra rồi chặt lấy sáu cái móng vuốt Phong Nhựt liền gọi Ngân Giáp rời đi!

“Ngân Giáp! Đi thôi! Đừng có chạy loạn lên như ruồi nữa! Ở đây cũng không phải chỗ tốt lành gì đâu!”

Phong Nhựt ngán ngẩm phun mấy câu liền thấy Ngân Giáp Thiên Thủ vội vàng chạy tới, sau đó nhả ra một viên tròn như hạt nhãn tỏa ra hào quang màu vàng đậm!

“Há? Ngũ hành thạch trung phẩm!”

Hai mắt Phong Nhựt sáng ngời vội vàng nhặt lên, nhưng ngờ ngẩn đến nửa ngày sau sắc mặt hán lại trở nên khó coi vô cùng!

“Điên mất thôi! Thuộc tính thổ! Hôm nay quả nhiên thật xui xẻo mà, sao lại là thuộc tính thổ chứ! Sao không phải là thuộc tính kim đi... hoặc ít ra cũng mộc, thủy, hỏa gì đó chứ! Tức chết mất thôi! Thổ cái gì mà thổ!”

Phong Nhựt uất ức đến trào nước mắt, ông trời trên người hán hay sao? Ngũ hành thạch có thuộc tính thổ mang đặc tính phòng ngự vững chãi như núi còn Mị Ảnh của hán lại linh động như gió! Nếu cường hóa viên Ngũ hành thạch thuộc tính thổ này vào kiếm thì sẽ chẳng ra ngô ra khoai gì cả, thậm chí còn hạn chế năng lực lẫn nhau!

Trái ngang như thế này làm sao mà chịu nổi được chứ?

Lắc đầu thờ dài buồn bức cuối cùng Phong Nhựt đành cố nén lòng, hán ngược đầu nhìn sắc trời, màn đêm đã buông xuống, không thể đi tiếp được nữa rồi!

“Ngân Giáp! Đào cho ta một cái động sâu xuống mặt đất, đêm nay chúng ta phải chui dưới động như chuột rồi! Đào càng sâu càng tốt, nếu không lại gặp chuyện đấy!”

Nghe được mệnh lệnh của Phong Nhựt, Ngân Giáp Thiên Thủ không lập tức chấp hành mà cứ chạy vòng quanh lục tìm cái gì đó!

“Ồ hay! Thăng này bị làm sao vậy? Chẳng lẽ sợ quá choáng váng rồi hay sao? Cứ xoay vòng vòng thế?”

Phong Nhựt ngẩn ra chả hiểu chuyện gì, rồi đột nhiên thấy Ngân Giáp tập trung vào một vị trí rồi múa tít tám cái chân sắc bén, trong nháy mắt nó đã đào được một cái hố sâu hơn một trượng!

“Oa oa! Ta thật không ngờ đó! Thì ra nhện đào động còn nhanh hơn cả chuột! Ồ? Không phải, đây chẳng phải là chỗ lúc này con địa hành thi quý chui ra hay sao? Chẳng lẽ dưới kia chính là sào huyệt của nó?”

Nghĩ đến đây Phong Nhựt cũng không quan tâm tới việc vì sao Ngân Giáp phát hiện được chỗ này nữa mà liền vội vàng chạy đến xem xét!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Phong Nhựt, chỉ một lát sau khi Ngân Giáp đào sâu xuống ba trượng liền thấy lộ ra một hang động tối om dưới mặt đất!

Do dự một chút cuối cùng hắn vẫn mang Ngân Giáp Thiên Thủ đi vào, bởi vì căn cứ vào những tài liệu mà hắn đọc được thì địa hành thi quý thường độc lai độc vãng chỉ có một mình, nếu không vừa rồi người chết đã là hắn rồi!

Hơn nữa chỗ này quả thật rất tuyệt để trốn qua đêm nay!

Nhưng cái động này lại có mùi rất tanh tươi, khó chịu hơn so với trên mặt đất nhiều, cho dù Phong Nhựt đã nín thở nhưng vẫn cảm thấy vô cùng ghê tởm! Nếu không phải bên ngoài trời đã tối rồi thì chắc hắn sẽ ra lệnh cho Ngân Giáp đào một cái động khác chứ không thêm chui vào chỗ quái quỷ này làm gì!

Mà động sào huyệt này của địa hành thi quý quả thật rất dài, Phong Nhựt cùng Ngân Giáp đi mãi nhưng vẫn chưa tới điểm cuối, hắn áng chừng đã đâm sâu vào mặt đất được bốn, năm mươi trượng rồi!

Ngay lúc Phong Nhựt đang vô cùng chán nản thì đột nhiên phía trước có một luồng gió lạnh thổi đến!

“Ồ!”

Phong Nhựt giật mình lấp bắp kinh hãi nhưng sau lại vui mừng ra mặt, bởi vì luồng gió này tuy lạnh lẽo rợn người nhưng lại mang theo chút hơi nước ẩm ướt!

“Chẳng lẽ sào huyệt của địa hành thi quý này thông với một mạch nước ngầm sao?”

Nghĩ đến đây hắn không chần chừ nữa, gọi Ngân Giáp chạy nhanh xuống phía dưới, chạy thêm được ba mươi trượng nữa thì gió thổi càng nhiều, mà mùi tanh tươi trong không khí cũng đã giảm đi không ít!

Cuối cùng sau khi xuyên qua một đoạn đường hầm quanh co khúc khuỷu hắn nghe thấy có tiếng nước chảy ào ào, mà càng làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc, phía trước rõ ràng có ánh sáng!

Ánh sáng rất yếu ớt mờ nhạt, sợ còn le lói hơn sao trên trời nhưng với sức nhìn của hắn bây giờ thì cũng đủ sức để thấy được đại khái tình hình xung quanh, sau khi quan sát kỹ lưỡng hắn mới nhận ra đây là một không gian cực kỳ rộng lớn dưới mặt đất, hơn nữa ở đây còn có một con sông ngầm chảy qua!

Còn những ánh sáng kia được phát ra từ những vật kỳ lạ nhìn như rong biển trôi nổi giữa không trung, mà trong động này có rất nhiều vật như vậy, hơn nữa chúng không đứng yên mà bồng bềnh trôi nổi về các hướng, cũng không rõ là thứ quái quỷ gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 46: Hắc Giáp

Sau khi cẩn thận quan sát nửa ngày trời Phong Nhựt mới yên tâm phần nào!

Ở đây ngoài trừ tiếng nước chảy ầm ầm ra không có bất cứ tiếng động nào khác, chắc chắn không còn con thi quý nào nữa, ít nhất tạm thời là như thế!

Còn những vật thể lạ lùng quý dị kia tuy hắn chưa thể xác định được đó là gì nhưng cũng may nó rất hiền hòa, không chủ động công kích hay làm khó dễ gì hắn cả!

“Ngân Giáp! Đứng yên đó canh giới cho ta khôi phục pháp lực, cấm được lộn xộn!”

Tìm một chỗ bằng phẳng Phong Nhựt lệnh cho Ngân Giáp Thiên Thủ đứng bên bảo vệ rồi còn bố trí thêm một tòa Chính Phán Như Sơn Trận Pháp, sở dĩ hắn không bố trí Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp là bởi vì đã hết mất Ngũ hành thạch hạ phẩm rồi!

Nhưng cẩn thận hơn nữa hấn lại thả doi quý cấp năm ra, lúc này mới an tâm ngồi xuống phục hồi pháp lực!

Lần này Phong Nhựt vận chuyển Hắc Thủy Linh Quyết, sau khi tiến vào cảnh giới Trúc Cơ kỳ hấn vẫn thay phiên nhau luyện tập cùng lúc cả hai loại công pháp, Thanh Mộc Linh Quyết đã lên tầng thứ tư còn Hắc Thủy Linh Quyết thì đang đậm chân tại tầng thứ ba, điều này là do hấn không có được tâm pháp tầng thứ tư của Hắc Thủy Linh Quyết, dựa theo quy của của Trần Thiên Tông thì hấn cần có mười vạn điểm công hiến môn phái mới đổi được tâm pháp tầng này!

Nói thì to tát nhưng thật ra Phong Nhựt đã có kế hoạch để thực hiện, chỉ cần hấn có được một viên Ngũ hành thạch trung phẩm có thuộc tính phù hợp để cường hóa Mị Ảnh rồi chăm chỉ luyện kiếm tại Hỏa Linh Tuyền tăng cường kiếm ý đến một cảnh giới nhất định thì sẽ nhận nhiệm vụ đi Ngũ Hành Giới, cố gắng trụ được vài năm sẽ tích đủ mười vạn điểm công hiến môn phái!

Nếu so sánh thì Phong Nhựt lo lắng về tương lai của Thanh Mộc Linh Quyết hơn bởi vì hấn chỉ có sáu tầng đầu của công pháp này, miễn cưỡng có thể tu luyện cho đến cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng nếu muốn tiến cấp lên Kim Đan kỳ thì bắt buộc phải tìm được tâm pháp chính thức của tầng bảy!

Trước hấn không chú ý tới điều này lắm bởi vì lúc ấy hấn chỉ mong bước chân vào Trúc Cơ kỳ sống thọ hơn người thường ba trăm năm đã mãn nguyện lắm rồi! Nhưng khi tận mắt nhìn thấy thực lực khủng khiếp của các tu sỹ có pháp lực cao cường như Chu Vũ, Ninh Dao thậm chí siêu phàm như Mộ Phi Tuyết, Yên Tử thì hấn lại không cam lòng mà chịu yên phận như vậy!

Đối với bọn họ hấn không khác gì một con sâu con kiến nhỏ bé! Phong Nhựt nhớ rất rõ hấn cùng ba người Vân Hạo ra sức chém giết đến mức kiệt sức mà mới tiêu diệt được mấy trăm con thì quý trong khi sáng sớm hôm sau Mộ Phi Tuyết cùng Yên Tử chỉ mất thời gian ba nhịp thở đã quét sạch mấy ngàn con rồi, khác biệt quá lớn!

Ba nhịp thở! Mấy nghìn con thì quý bị sức mạnh không thể cân nổi đánh tan tành thành tro bụi chết không còn một mống!

Điều này để lại trong lòng Phong Nhựt ấn tượng sâu sắc, thật giống như hấn ngược nhìn lên Tiếp Thiên Phong sừng sững xuyên trời, nhìn mãi không thấy đỉnh, mãi mãi không vưon tới được!

Nhưng hấn thật sự không cam lòng!

Chỉ sau hai canh giờ Phong Nhựt đã khôi phục hoàn toàn pháp lực trong cơ thể, cất Mộc Linh Tinh đi hấn lại phát hiện doi quý cấp năm đã bay đi góc nào rồi không biết, chỉ còn Ngân Giáp Thiên Thủ đi vòng quanh nhưng ánh mắt lại lo lắng nhìn về phía không gian rộng lớn dưới kia!

“Chà! Kỳ quái?” Phong Nhựt tiện tay thu Chính Phấn Như Sơn Trận Pháp lại rồi tò mò nhìn sang, liền nhìn không được cười to, doi quý cấp năm ở đằng xa đang vui mừng hơn hớ vồn những vật kỳ lạ màu trắng trời nổi giữa không trung kia, thứ này hình như rất hợp với khẩu vị của nó, cứ mở miệng là tấp một miếng, từ nãy đến giờ không biết rốt cuộc nó đã ăn hết bao nhiêu nữa đến nỗi cả người bây giờ lơ lơ có vàng hào quang màu trắng bao phủ!

Ngân Giáp đang lo lắng đứng ngồi không yên chắc chắn là do thèm ăn vật kia, đang ghen tỵ với doi quý rồi!

“Ha ha! Được rồi, vật kia chỉ là mấy thứ linh tinh dưới mặt đất thôi, có gì ngon đâu, cho mi viên Ngũ hành thạch trung phẩm nè!”

Phong Nhựt nói xong tiện tay vứt viên Ngũ hành thạch thuộc tính thổ cho Ngân Giáp, tuy viên Ngũ hành thạch này có đẳng cấp rất cao nhưng hiện tại không có tác dụng gì với hấn, loại này chỉ dùng để bố trí các loại pháp trận phòng ngự cao cấp hơn Chính Phấn Cửu Tinh Trận Pháp hoặc dùng để cường hóa trang phục đang mặc trên người!

Nhưng để bố trí một tòa pháp trận cao cấp thì không phải chỉ cần mỗi một viên Ngũ hành thạch trung phẩm, mà hơn nữa hấn cũng chưa cần dùng đến những loại đó còn về phần sử dụng để cường hóa trang phục thì chắc có lẽ hơi thừa, qua quá trình chiến đấu hấn chắc chắn rằng bộ trang phục Sạn Tuyết trên người hấn đã được Mộ Phi Tuyết sử dụng Ngũ hành thạch có phẩm chất cao cường hóa qua một lần rồi!

Nghĩ đi nghĩ lại như thế tốt nhất là cho Ngân Giáp Thiên Thủ ăn! Dù sao Ngũ hành thạch thuộc tính thổ cũng chỉ có tác dụng gia tăng phòng ngự, nếu nó có thể giúp nâng lực phòng ngự của Ngân Giáp tăng thêm một bậc thì sẽ vô cùng có lợi cho hấn trong quãng thời gian lịch lãm rèn luyện sắp tới, mà với lại đây cũng là đồ từ trên trời rơi xuống nên hấn cũng không tiếc nuôi gì cả!

Quả nhiên mức độ hấp dẫn của Ngũ hành thạch trung phẩm hơn xa thứ kia nhiều, Ngân Giáp hí hửng vui mừng nhai ngấu nghiến đồ ăn mới được thưởng cho, nhưng rất nhanh sau đó Phong Nhựt liền phát hiện có chuyện phát sinh, ngay sau khi nuốt viên Ngũ hành thạch trung phẩm cả người Ngân Giáp lóe lên từng đợt ánh sáng màu vàng nhạt chớp tắt liên hồi, còn nó thì run rẩy co quắp dường như đang vô cùng đau đớn!

“Có chuyện gì thế này! Uy lực của Ngũ hành thạch mạnh đến mức độ này sao? Hay là trên viên Ngũ hành thạch này vẫn còn lưu lại kịch độc của thi quý cấp bảy?”

Nhìn thấy tình huống nguy cấp như vậy Phong Nhựt cũng hoảng hốt há hốc mồm, bởi vì hấn cũng chưa bao giờ gặp hay nghe thấy chuyện tương tự như thế này, dù sao cũng đâu có ai điên như hấn, tùy tiện vứt một viên Ngũ hành thạch trung phẩm vô cùng quý giá cho một con linh thú cấp bốn ăn bao giờ!

Sau mười nhịp thở toàn thân Ngân Giáp ánh lên một màu đỏ hồng, giống như đang có lửa cháy thiêu đốt bên trong cơ thể của nó vậy, Phong Nhựt tuy đứng cách xa tới hai trượng nhưng vẫn cảm nhận được luồng nhiệt nóng bỏng này! Bây giờ nhìn Ngân Giáp Thiên Thủ chẳng khác gì một con cua bị nướng chín cả!

Mà khi hấn chưa kịp phản ứng gì thì từng miếng vỏ xinh đẹp trên người Ngân Giáp bị đốt cháy khét lẹt rồi lần lượt rơi lạch cạch xuống dưới đất, thậm chí ngay cả tám cái chân sắc bén như dao kia cũng không tránh khỏi cảnh ngộ thảm thương này! Quá trình này dường như vô cùng đau đớn, Ngân Giáp dần

chịu không nổi mà bắt đầu điên cuồng giãy dụa!

Phong Nhựt không có cách gì giúp đỡ đành đứng trân trân chịu chết ở một bên, bây giờ hắn đang suy nghĩ không biết có nên dùng Mộc Linh Tinh để cứu Ngân Giáp hay không đây? Dù sao viên Ngũ hành thạch trung phẩm cũng ẩn chứa linh lực quá mạnh mẽ, lỡ may đem Mộc Linh Tinh vào lại phát sinh ra xung đột gì thì hắn lại hối hận không kịp, đành trơ mắt ra nhìn cầu nguyện cho Ngân Giáp có thể vượt qua được cửa ải này mà thôi!

Suốt thời gian nửa canh giờ sắc đỏ hồng trên người Ngân Giáp Thiên Thủ vẫn không suy giảm, hơi nóng phả ra ngày càng kinh khủng, duy chỉ có một điều làm cho Phong Nhựt yên tâm một chút là khí tức của nó vẫn còn nguyên không bị lực lượng cuồng bạo này dập tắt!

Nhưng tình trạng của Ngân Giáp bây giờ quả thật vô cùng thảm thiết, toàn bộ lớp vỏ bạc đã bị tróc ra không còn một mảnh, cả người bị cháy khét đen thui như cục than, nhìn đau xót vô cùng!

Hơn nữa khi hơi nóng dần dần hạ xuống cái xác đen bên ngoài lại càng trở nên xấu xí tệ hại, bề mặt ghồ ghề đen nhám lại còn phát ra mùi tanh rất khó ngửi làm cho Phong Nhựt suýt nữa không thể thở được!

“Thôi xong, từ nay nên đổi tên cho thằng này là vừa, Ngân Giáp Thiên Thủ đổi thành Hắc Giáp Thiên Thủ có lẽ đúng hơn!”

Nhìn linh thú trở nên vô cùng xấu xí của mình Phong Nhựt lắc đầu ngán ngẩm nói, thật sự hắn không tưởng tượng nổi Ngũ hành thạch trung phẩm lại có uy lực mạnh mẽ như thế, thảo nào nó lại vô cùng quý hiếm, riêng về năng lượng mà nó tỏa ra vừa rồi thì cả trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm cũng không sánh bằng!

Tuy vào lúc này luồng nhiệt trong cơ thể Ngân Giáp Thiên Thủ đã tàn mất hết nhưng nó vẫn không đứng dậy nổi, nằm bẹp một chỗ, dường như bị thương rất nặng. Phong Nhựt cũng không dám quấy rầy nó chỉ có thể lo lắng đứng một bên nhân nại chờ đợi, vốn hắn còn hi vọng lần này bỏ ra vốn lớn như vậy Ngân Giáp sẽ đột phá tiến lên cấp năm nhưng bây giờ thì thảm rồi, nó có thể giữ được cái mạng đã là tốt!

Đang lúc mọi sự rối bời, doi quý cấp năm lại bay về, liền bị hình dáng kinh dị của Ngân Giáp dọa cho hết hồn, luôn miệng kêu: “Chít chít...” loạn cả lên.

“Thằng này kêu la cái gì? Chứ thấy quạ đen bao giờ hả! Mà làm như mình trắng hơn ai không bằng, ngoài trừ cái vòng trắng ở cổ ra thì cũng đen thui ra còn lắm chuyện, sau này hai đứa mày ở chung thì hợp rồi!”

Phong Nhựt bực mình quát tháo, nhưng doi quý cấp năm vẫn không im cái mồm mà kêu “Chít..chít..” không ngừng, không những thế nó còn lượn vòng quanh người của Ngân Giáp!

“Ồ? Có chuyện gì? Mày có ý gì hả?...”

Phong Nhựt tròn tròn hai mắt nhìn ngó, hắn nghi hoặc mở miệng hỏi, doi quý cấp năm thật ra rất thông minh, hay là nó có cách trị thương cho Ngân Giáp nhỉ?

Lúc này doi quý bay mấy vòng rồi thò hai cái móng ra bắt lấy Ngân Giáp Thiên Thủ đang nằm im lìm, tiếp đó giang cánh mang theo Ngân Giáp bay thẳng ra bên ngoài, những hành động này của nó làm cho Phong Nhựt há mồm tròn mắt, chả hiểu nó đang có ý gì nữa!

Sau đó chỉ thấy doi quý bay về phía sông ngầm dưới đất rồi thả luôn Ngân Giáp xuống nước, thẳng tay không thương tiếc!

“Ta...ta...ngươi...”

Phong Nhựt tức giận tím mắt ngơ ngẩn đến nửa ngày mới tỉnh lại, thiếu chút nữa muốn nhảy lên bóp chết con doi khốn nạn này cho rồi! Hắn còn tưởng thẳng này có cách nào tốt ai ngờ nó muốn thủy táng Ngân Giáp!

Thật đáng chết mà! Phong Nhựt gấp đến nỗi muốn ngự kiếm phóng lên, Ngân Giáp tuy bị cháy đen những vẫn chưa chết, nếu dùng Mộc Linh Tinh vẫn có thể cứu chữa được, mà để con doi ngớ ngẩn này làm loạn không khéo làm Ngân Giáp chết đuối cũng nên, lúc đó thì có mà ôm mặt khóc!

Nhưng ngay lúc này doi quý lại lao xuống xách cổ Ngân Giáp từ dưới sông ngầm lên, rồi lại lao lên cao mười trượng thả tòm xuống, cứ như vậy mấy lần làm Phong Nhựt dừng lại nghĩ đến điều gì?

“Điên mất rồi! Thằng doi này chơi trò gì thế này? Hành hạ xác chết sao? Chẳng lẽ nó có thù hằn gì sâu đậm với Ngân Giáp? Dìm chết đuối nó rồi còn chưa hả giận mà phải đánh đập thêm mấy cái nữa mới yên được?...”

Nhưng sau khi Ngân Giáp Thiên Thủ bị doi quý ném đi ném lại vài chục lần Phong Nhựt mới phát hiện ra một điều, hình như không phải doi quý đang hành hạ Ngân Giáp mà giống như đang tắm rửa cho nó, bởi vì lớp vỏ màu đen xấu xí tanh tưởi trên người Ngân Giáp đã dần dần rơi xuống để lộ ra một lớp vỏ giáp mới màu bạc vô cùng đẹp đẽ!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 47: Đạp Vân Chiến Ngoa

Nhìn thấy cảnh này Phong Nhưộc thờ phào nhẹ nhõm, mặc kệ như thế nào đi nữa thì Ngân Giáp Thiên Thủ vẫn giữ được cái mạng nhỏ của mình, mà chuyện lần này cũng cho hắn một bài học không nhỏ, tuyệt đối không được phép dựa vào cảm tính để đánh giá các vật phẩm trong Tu Tiên giới. Như Ngũ hành thạch cấp thấp, hạ phẩm, trung phẩm... nghe qua thì chỉ kém nhau một cấp bậc nhưng thật sự năng lượng ẩn chứa trong đó lại cách xa nhau cả nghìn vạn dặm!

“Chà! Thật không thể tưởng tượng được nếu là Ngũ hành thạch thượng phẩm thì uy lực kinh khủng đến mức độ nào nữa! Tuyệt đối sau này không được phạm phải sai lầm kiểu này!”

Thầm sợ hãi lắm lắm Phong Nhưộc đứng dậy men theo tường đá đi lên phía trước, thời gian từ giờ cho đến sáng còn rất dài, hơn nữa cũng không biết Ngân Giáp Thiên Thủ đến bao giờ mới khôi phục lại sức lực cho nên trong khi rảnh rỗi hắn cũng tìm hiểu xung quanh chỗ này một tý, nếu đến đầu không khéo hắn phải ở lại đây vài ngày cũng nên!

Theo như những gì hắn quan sát được thì đây chỉ là một sông ngầm dưới mặt đất, không có gì khác lạ, mà vật lạ màu trắng bay khắp nơi trong bầu không gian này chắc là một loại côn trùng nào đó sinh sống thành đàn ở đây nếu không cũng không làm thức ăn ngon lành cho dơi quỷ như vậy!

Nhưng lúc Phong Nhưộc mới leo lên phía trước mấy chục trượng thì cảm giác có chuyện không ổn, bởi vì đám côn trùng màu trắng đang tản ra ở bốn phía lại đang lao nhanh tụt về phía hắn giống như đang nhìn thấy thức ăn ngon!

“Không ổn!”

Tuy không hiểu tại sao lại có chuyện như thế nhưng Phong Nhưộc vẫn tiến nhanh về phía trước, mà hắn không ngờ loài côn trùng nhỏ này ban đầu nhìn chậm chạp như vậy nhưng bây giờ tốc độ lại nhanh vô cùng, chẳng mấy chốc đuổi kịp hắn rồi nhả vào những kẻ hở trên trang phục Sạn Tuyết mà chui vào!

Điều này làm Phong Nhưộc sợ hãi hồn vía bay lên trời, cái thứ chết tiệt này tuy nhỏ nhưng số lượng rất nhiều, chỉ chú quan một chút mà hắn đã bị bao vây tứ phía!

“Dơi quỷ! Cứu ta!”

Hắn hoảng hốt vừa phát tay xua đuổi vừa kinh hãi gào lớn, nhưng tất cả không có tác dụng, số lượng những vật này rất nhiều, còn may trang phục Sạn Tuyết là trang phục cao cấp nên cho dù có những khe hở nhưng năng lực phòng ngự rất cao, ngay cả tro bụi cũng không lọt nên tạm thời hắn chưa bị thứ quỷ quái kia chui vào người, nhưng hai bàn tay thì đang thò hẳn ra ngoài không biết giấu vào đâu!

Trong nháy mắt có vài chục vật trắng trắng này bám lên hai bàn tay của Phong Nhưộc làm hắn có cảm giác lạnh giá như băng, có phần giống da thịt lạnh lẽo của người chết làm hắn sợ hãi tóc tai dựng đứng!

Không thể chờ dơi quỷ đến ứng cứu nữa, Phong Nhưộc cắn răng nhảy thẳng từ trên vách đá xuống sông ngầm phía dưới, cũng đành liều chứ lỡ vật này có chứa kịch độc thì hắn chết lúc nào không biết!

Nhảy từ trên cao xuống nước cuối cùng Phong Nhưộc cũng rũ được hết những thứ đang bám trên tay kia, nhưng ngay lập tức hắn lại cảm thấy không ổn bởi vì nước sông này lạnh một cách quỷ dị, thấm vào xương tủy, hơn nữa hơi lạnh nhanh chóng tràn vào khắp nơi trong cơ thể làm hắn mơ hồ ảo giác, mà ngay lúc này hắn mới chợt nghe thấy tiếng dơi quỷ đang bay lượn trên đầu lo lắng kêu gào “Chết...chết...”

“Chết rồi! Sông ngầm này có vấn đề!”

Trong lòng Phong Nhưộc âm thầm kêu khổ, nước sông này còn lạnh giá hơn cả băng tuyết trên đỉnh Tiệp Thiên Phong, chỉ trong chớp lát mà cả người hắn sắp đông cứng rồi!

“Xuất kiếm!...”

Ngay khi hắn có ý định ngự kiếm phi hành để bay ra khỏi mặt nước quái quỷ này thì bỗng nhiên cảm giác thấy ở đầu phải của mình có vật gì bám lấy ra sức lôi kéo xuống đáy sông!

“Quỷ nước?...”

Một ý nghĩ rất nhanh thoáng qua đầu Phong Nhưộc, hắn nhớ rõ ở ngọc giản “Những ghi chép về sông núi Thương Ngô Giới” đã miêu tả qua về quỷ nước, loài này xuất hiện ở sông ngầm rét lạnh như băng dưới lòng đất tối tăm, sinh ra từ hồn phách của tu sĩ sau khi chết đi chuyên tấn công các tu sĩ khác, còn đối với linh thú thì vô hại, nếu không thoát được thì tu sĩ bị tấn công cuối cùng cũng sẽ biến thành quỷ nước!

Nghĩ đến đây Phong Nhưộc sợ run cả người nhưng vẫn tỉnh táo tìm cách thoát thân, hắn đạp mạnh chân trái xuống phía dưới mượn lực để nhảy lên đồng thời thi triển pháp thuật Thập Trượng Thanh Tỳ bám lấy một tảng đá lớn bên bờ sông, sau đó dốc hết sức bơi vào!

Nhưng sức lực của quỹ nước dưới sông ngằm lại mạnh mẽ hơn Phong Nhựt tưởng tượng, hán mới vùng vẫy bơi vào bờ được một đoạn ngắn đã bị giữ chặt lại, mà bây giờ ngay cả chân trái cũng bị níu kéo!

“Phải cời giầy?”

Phong Nhựt chợt nghĩ đến cách này nhưng hán thật sự không nỡ, đây là giầy chiến mà hán lấy được của Minh Khê, đến tận bây giờ vẫn chưa hiểu rõ tác dụng của nó! Hiện tại hán đã có tu vi Trúc Cơ kỳ, pháp lực tăng mạnh nhưng vẫn không có cách nào kích hoạt được đôi giầy chiến này!

“Mặc kệ, cứ thử xem sao!”

Hán cắn răng dốc hết sức liều mạng truyền pháp lực vào đôi giầy chiến, muốn thử xem liệu làm thế này có thể lấy đà để thoát khỏi con quỹ nước này được hay không!

Ngẩn ngừ trong thời gian mấy nhịp thở Phong Nhựt đã truyền hết hơn nửa pháp lực trong cơ thể vào đôi giầy chiến nhưng nó vẫn như thùng không đáy, điên cuồng hấp thu mà không có bất cứ phản ứng gì, chuyện này cũng không làm hán bất ngờ, chẳng qua chưa bao giờ hán dám thử đến cùng mà thôi, bình thường chỉ nhờ cặp giầy này mà gia tăng tốc độ!

Nhưng bây giờ cũng không suy nghĩ nhiều được nữa, đành đánh cược cái mạng nhỏ này một lần vậy!

Cuối cùng khi pháp lực trong cơ thể Phong Nhựt bị rút cạn không còn một giọt thì hán bỗng nhiên cảm giác được có một luồng khí âm áp từ dưới chân chạy lên rồi nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân, làm cho thân thể đang sắp đông thành băng của hán phục hồi lại như cũ!

Tiếp đó khi chưa kịp suy nghĩ đang có chuyện gì xảy ra thì cả người hán bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ tổng ra xa...”Ầm” một tiếng đấm mạnh vào tảng đá bên bờ sông!

Va chạm mạnh làm đầu óc Phong Nhựt quay cuồng, đến nửa ngày sau mới tỉnh táo lại được, chỉ thấy doi quỹ đang lượn lờ vui mừng kêu réo ầm ỹ, hai móng vuốt đang quắp lấy một cái xác trong suốt cổ quái từ dưới sông ngằm bay lên! Những nơi nó đi qua mấy vật nhỏ màu trắng kỳ lạ kia đều sợ hãi tránh xa, nhìn thế cũng đủ biết doi quỹ chính là khắc tinh của bọn nó!

Nhưng bây giờ hán cũng không có tâm trí đâu mà nghĩ về những việc khác liền cúi đầu nhìn xuống dưới chân, hán thật sự lo lắng vừa rồi làm rơi mất đôi giầy chiến dưới đáy sông hoặc vì dụng quá nhiều lực mà làm nó hỏng mất.

Phong Nhựt mới nhìn xuống liền ngạc nhiên ngỡ ngàng cả người, đôi giầy vốn có màu đen xầu xí bây giờ bỗng nhiên biến ảo ra hình dáng vô cùng lạ mắt!

Nó vẫn có màu đen nhưng không phải màu đen hắc ám trước kia mà một màu đen lam người ta nhìn vào cảm giác vô cùng huyền bí, tuy hình dáng bên ngoài không có nhiều thay đổi nhưng nó lại vô hình phát ra một khí thế uy áp lạnh lẽo kinh người!

“Đạp vân?...”

Trong đầu Phong Nhựt bỗng nhiên hiện lên cái tên này, thật quý dị, cũng chẳng biết tại sao hán lại nghĩ đến cái tên này nữa!

“Đạp Vân Chiến Ngọa? Nghe cũng hay đấy chứ!”

Thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng Phong Nhựt thầm vui mừng, chắc chắn Đạp Vân Chiến Ngọa này có phẩm chất rất cao, lần trước chắc do Minh Khê bị thương không đủ pháp lực duy trì nên nó mới biến thành hình dáng như lâu nay, mà pháp lực của hán thì không đủ nên không có cách nào kích hoạt, nếu không phải lần này vô tình phải đương đầu vs quỹ nước thì chỉ sợ hán cũng sẽ không bao giờ dồn hết pháp lực vào đôi giầy chiến này!

“Ha ha! Hi vọng sau khi Minh Khê khôi phục trí nhớ không quay lại đòi đồ!”

Nghĩ đến đây Phong Nhựt lại nhìn một vòng xung quanh quan sát tình hình, Ngân Giáp Thiên Thủ vẫn nằm im lìm trôi nổi trên sông nhưng lớp vỏ màu đen xầu xí kia đã được gột sạch, còn doi quỹ cấp năm thì đang ăn cái xác trong suốt quỹ quái kia!

“Đây chính là quỹ nước sao? Thật không thể tưởng được!”

Phong Nhựt lắc đầu cảm thán nói, bây giờ hán cũng không thể xác định được con quỹ nước kia là do lúc nãy bị Đạp Vân Chiến Ngọa phát lực mà chết hay bị doi quỹ đánh chết nữa!

Bình tâm trở lại hán lấy khối ngọc giản ghi chép về Thương Ngô Giới ra cẩn thận đọc lại tất cả những gì nói về quỹ nước, đọc xong mới rõ được vài điều!

Quỹ nước là do hồn phách của tu sĩ sau khi chết đi hình thành, còn những vật kỳ lạ trôi nổi bồng bềnh trên không trung kia có tên là rêu hàn băng, vật này không có sinh mạng mà là một dạng thực vật chỉ tồn tại ở khu vực sông ngằm lạnh lẽo dưới đất mà thôi, nhưng khi có hơi ấm của người xuất hiện thì sẽ thu hút sự chú ý của loại thực vật này, lúc đó nó sẽ vây lại bám đuổi cho đến khi người đó chết cứng mới bỏ qua, đó là tình cảnh mà lúc nãy Phong Nhựt gặp phải!

Đây cũng là lí do chính mà doi quỹ cùng Ngân Giáp không bị tấn công, hai đứa nó đều có máu màu xanh không âm áp như máu người nên không thu hút sự chú ý của loài rêu này, nhất là doi quỹ, vì nó có thần thông trời sinh thuộc tính băng hàn nên coi đám rêu và thậm chí xác quỹ nước thành món ngon mà ăn ngấu nghiến!

Nhưng rêu hàn băng này lại chính là một loại tài liệu cực kỳ quý hiếm dùng để luyện đan, Phong Nhựt tìm tòi trong mấy cái ngọc giản mới biết được loài rêu này là nguyên liệu để luyện chế một loại đan dược có đẳng cấp rất cao là Ngọc Phách Nguyên Cực Đan, đối với tu sỹ tu luyện công pháp thuộc tính băng hàn thì đan dược này là bảo vật cầu còn không được!

“Thuộc tính băng hàn, hình như Hắc Thủy Linh Quyết cũng có thuộc tính này! Nói như thế mình nên dự trữ một ít!”

Phong Nhựt nghĩ thầm, có lẽ nên lấy một ít rêu hàn băng này cất đó, tuy rằng Ngọc Phách Nguyên Cực Đan có đẳng cấp rất cao hơn nữa hiện tại hắn không biết luyện đan nhưng ai mà biết được tương lai sau này sẽ như thế nào? Nếu bỏ lỡ cơ hội này về sau muốn tìm được sông ngầm dưới lòng đất như bây giờ cũng không dễ một chút nào cả!

Mà tại thời điểm này nếu cô tình lưu lại ký hiệu ở đây thì với tình trạng kỳ lạ của U Minh Lâm thì dù có một nghìn cái ký hiệu cũng vô tác dụng!

Suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện Phong Nhựt cũng không vội vã rời khỏi chỗ này, dù sao hắn cũng không có hi vọng chen chân vào nhóm mười người đầu tiên ra khỏi U Minh Lâm cho nên cứ thoải mái ở lại đây kiếm một ít rêu hàn băng, tương lai dùng để luyện đan thì quá tốt, mà không luyện được thì đem đi bán chắc cũng rất được giá!

“Doi quý! Đem ta lên trên kia!”

Phong Nhựt cũng không vội vàng đi thu thập đám rêu đang trôi nổi kia bởi vì hiện tại toàn bộ pháp lực của hắn đã bị tiêu hao không còn một chút nào nữa, mà rêu hàn băng lại rất quý dị cho nên tốt nhất cứ khôi phục lại toàn bộ pháp lực đã rồi tính sau!

Mà cũng may lúc này có doi quý ở đây nếu không hắn và Ngân Giáp Thiên Thủ đã gặp nguy hiểm lớn rồi, chắc chết lúc nào không biết!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 48: Đuổi Theo

Sau khi Phong Nhựt hồi phục lại toàn bộ pháp lực một lần nữa thì đã thấy Ngân Giáp Thiên Thủ cùng doi quý lẳng lặng đứng bên cạnh!

“Ồ? Ngân Giáp?”

Mới liếc nhìn sang Phong Nhựt đã ngạc nhiên ngẩn cả người, rõ ràng hai canh giờ trước Ngân Giáp còn đang ở tình trạng hấp hối mà bây giờ đã nhảy vọt tiến lên cấp năm rồi!

Chẳng lẽ đây chính là nhờ năng lượng của viên Ngũ hành thạch trung phẩm đó sao?

“Không thể nào! Sao lại bá đạo như vậy chứ?”

Phong Nhựt không tin nổi vào những gì diễn ra trước mắt mình nữa, tuy hắn không rành gì về việc nuôi dưỡng linh thú nhưng cũng thừa biết để cho linh thú tiến cấp khó khăn như thế nào, nhất là những lần tiến cấp máu chốt càng vô cùng gian nan, ví dụ như từ cấp bốn lên cấp năm hay từ cấp bảy lên cấp tám!

Lúc trước sở dĩ hắn cho Ngân Giáp ăn viên Ngũ hành thạch trung phẩm chủ yếu là muốn nó tích lũy thêm chút sức lực để an toàn vượt qua U Minh Lâm chứ ngàn vạn lần không nghĩ đến việc nó có thể nhờ đó mà xông thẳng lên cấp năm như bây giờ!

Xuất hiện tình huống ngoài dự kiến này chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất viên Ngũ hành thạch thuộc tính thổ kia có điều gì đặc biệt, thứ hai thiên phú tu luyện của Ngân Giáp Thiên Thủ phải rất cao cho nên mới có thể thoải mái tiến cấp như vậy!

Hít một hơi thật sâu Phong Nhựt cố gắng đè nén vui mừng trong lòng rồi bắt đầu cẩn thận quan sát đánh giá Ngân Giáp Thiên Thủ, vẻ đáng vẻ bề ngoài cũng không có gì khác biệt lắm nhưng nhìn thân hình nó chắc chắn và dũng mãnh hơn trước rất nhiều, võ giáp màu bạc trên người cũng dày hơn gấp đôi, sáng bóng hơi ánh vàng, đây có lẽ là do tác dụng của viên Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính thổ, ánh sáng vàng này không hề ảm đạm mà nhàn nhạt chuyển động phía bên ngoài làm cho Ngân Giáp càng nhìn càng oai phong!

Nhưng tám cái chân thì thay đổi rất lớn, to khỏe gấp đôi lúc trước đồng thời dài ra rất nhiều, cũng ánh lên sắc vàng nhìn cong cong như lưỡi đao vô cùng khủng bố uy lực!

Không chỉ có thế, những răng cưa màu xanh xanh nhọn hoắt trên tám cái chân dày đặc gấp đôi lúc trước, mọc chi chít khắp nơi, điều này sẽ giúp cho

công kích của Ngân Giáp càng thêm mạnh mẽ và nguy hiểm!

Phong Nhựt phấn khích đến nỗi bắt đầu tưởng tượng ra cảnh hấn lao vào vòng vây của cả trăm cả nghìn con thi quỷ cấp bốn, cũng không phải làm gì nhiều, chỉ cần ngăn cản công kích của lũ quỷ cấp năm từ trên trời lao xuống còn bên dưới thì để cho Ngân Giáp lo liệu hết, lúc đó chắc nó sẽ dùng mảnh tã xung hữu đột múa loạn tám cái chân khủng bố này lên chém giết mà lao ra ngoài dễ dàng, thật là sáng khoái a!

Hơn nữa lần này tiến cấp chắc chắn tở do nó phun ra sẽ lại càng thêm dẻo dai cứng cỏi, ngoài ra tiến lên cấp bậc này có lẽ sẽ có thêm một thần thông mới!

“Ha ha! Ngân Giáp! Tốt lắm! Còn doi quỷ cũng rất khá, đáng khen đáng khen!”

Phong Nhựt cười không khép được miệng vỗ vỗ đầu Ngân Giáp Thiên Thủ cùng doi quỷ cấp năm, sau đó hấn lấy trong thất lưng trừ vật ra một khối Quỷ Hộc Mộc trăm năm rồi dùng Bốn Lôi Kiếm nhanh chóng chém ra hai mươi hộp gỗ nhỏ!

Quỷ Hộc Mộc này là một trong những loại gỗ trong Tu Tiên giới có thuộc tính âm hàn, chỗ nó mọc quanh năm suốt tháng âm khí tràn ngập hàn khí bức người, rất dễ dàng hấp dẫn một ít du hồn dã quỷ, nhưng khi các âm hồn này đến gần thì ngay lập tức bị loại gỗ này cắn nuốt nên tu sĩ thường rất thích mang theo mấy khối để dự phòng, nếu gặp tình huống đặc biệt có thể dùng để chế tạo vật phẩm bố trí trận pháp hoặc để chứa đựng các đồ vật khác!

Nó chuyên dùng để bảo quản các tài liệu có thuộc tính âm hàn bá đạo, giống như rêu hàn băng kia bắt buộc phải dùng loại gỗ này để cất giữ chứ không thể bỏ thẳng vào thất lưng trừ vật được!

Sau khi đeo gọt xong hai mươi hộp gỗ Phong Nhựt tiện tay lấy ra một đồng Ngũ hành thạch cấp thấp rồi dùng tâm niệm khắc hai mươi tòa trận pháp Như Sơn rồi khảm lên trên bề mặt của hai mươi hộp gỗ này, ngay lập tức những hộp gỗ thô ráp biến đổi trông thấy, âm khí dày đặc bao phủ kín mít!

“Ha ha! Doi quỷ, đi thu thập rêu hàn băng cho ta đi, càng nhiều càng tốt! Đến lúc đó chia hai tám nhé, à không, ta chín phần mìn một phần!”

Phong Nhựt giờ mấy hộp nhỏ ra trước mặt doi quỷ vẫy vẫy rồi cười gian ra lệnh...

Doi quỷ tất nhiên không hiểu cái quái gì là chín với mười phần nhưng việc mà Phong Nhựt phân phó là trò vui, là sở trường của nó nên rất hứng khởi kêu “Chít...chít...” hai tiếng rồi bay thẳng ra ngoài, rất nhanh chóng chỉ trong mười nhịp thở đã quay trở về rồi mở miệng nhả ra hơn mười rêu hàn băng.

“Ha ha ha! Cái này thật sự là mua bán mà không cần bỏ vốn mà!”

Phong Nhựt cũng chẳng khách khí nhanh chóng cất đám rêu hàn băng này vào hộp gỗ, hấn ánh chừng mỗi hộp chứa được một trăm phần rêu hàn băng, hai mươi hộp tổng cộng sẽ cất được hai nghìn phần, dựa theo số tài liệu cần để luyện chế Ngọc Phách Nguyên Cực Đan để tính toán thì kiểu gì cũng kiếm được một khoản lớn!

Cũng hơi tiếc khi trong tay Phong Nhựt bây giờ cũng không có nhiều Ngũ hành thạch cấp thấp nữa nên chỉ chế tạo được từng đó hộp gỗ mà thôi, nếu không chắc hấn phải thu hết toàn bộ đám rêu hàn băng ở đây mới thỏa mãn!

*

* *

“Ủa! Đúng là đi hướng này mà, sao không thấy bóng người nào nhỉ? Chẳng lẽ bọn biến thái này không quản ngày đêm đã chạy đi rất xa rồi à?”

Ba ngày sau Phong Nhựt xuất hiện ở một chỗ trên U Minh Lâm, hấn đang ngồi trên lưng Ngân Giáp Thiên Thủ, còn doi quỷ cấp năm thì đang bay lượn trên đầu!

Từ khi rời khỏi chỗ con sông ngầm hấn liền chạy một mạch không dừng lại một chút nào, những nơi hấn đi qua không có một con thi quỷ nào có thể ngăn cản!

Cũng chẳng trách được bởi vì Ngân Giáp Thiên Thủ sau khi tiến lên cấp năm quả thật quá mạnh mẽ và hung hãn!

Trước tiên tốc độ của nó đã tăng lên rất nhiều, tuy so với doi quỷ cấp năm còn kém xa nhưng cũng có thể so sánh với kền kền cấp ba rồi!

Hơn nữa lực công kích lại càng kinh khủng, dọc theo con đường này không dưới năm trăm con thi quỷ cấp bốn đã bị xé xác dưới tám cái chân của nó!

Điều này cũng quá kinh khủng, cũng may đám thi quỷ cấp bốn không có máu thịt nếu không chắc bắn tứ tung vùi lấp cả chủ tớ nhà hấn không chừng!

Ngoài ra Phong Nhựt còn phát hiện Ngân Giáp có thêm được một thần thông mới, khi gặp đối thủ mạnh thì toàn thân nó sẽ tỏa ra một vòng sáng màu vàng nhạt khá giống với trận pháp Như Sơn, chắc chắn đây là hiệu quả mà viên Ngũ hành thạch thuộc tính thổ mang lại!

Đương nhiên lâu lâu vẫn lòi ra một vài con thi quỷ cấp năm cấp sáu nhưng cũng chẳng làm khó được hấn, tuy rằng hấn không thể thi triển được kiếm quyết cao cấp như Đột Kiếm Quyết nhưng nhờ được doi quỷ cấp năm hỗ trợ từ trên cao nên tuyệt đối chiếm ưu thế, nhẹ nhàng giết chết kẻ địch!

Mà đến đây cũng phải nói, kể từ hôm được ăn một đồng rêu hàn băng cùng cái xác của quỷ nước, doi quỷ phun ra hàn băng tiền ngày càng lợi hại, nếu không phải không thể tìm được chỗ sông ngầm kia nữa thì Phong Nhựt thật sự muốn quay trở lại cho nó ăn sạch đám rêu hàn băng trong đó mới thôi!

Tất nhiên hắn cũng không có ý định cho doi quý cấp năm găm nốt hai nghìn phần rêu hàn băng dự trữ, ít nhất là trước khi xác định được giá cả của đám rêu này thì hắn sẽ không làm như vậy! Phải biết rằng ngoài hai viên Ngũ hành thạch hạ phẩm thu được trong ba ngày qua thì hắn thật sự không còn một chút Ngũ hành thạch nào nữa rồi, nghèo rách túi!

“Ngân Giáp! Chạy nhanh lên đi! Chẳng lẽ ngươi muốn đứng bết băng hay sao?”

Quát một tiếng Phong Nhưộc lệnh cho Ngân Giáp chạy như điên về phía trước, đã ba ngày rồi không thấy bất kỳ một tên đệ tử lịch lãm rèn luyện nào làm hắn cũng hơi lo âu một chút, dù sao hắn chạy cũng rất nhanh không có lý do gì để người ta bỏ xa quá đến mức như vậy được!

Chẳng lẽ tất cả đệ tử lịch lãm rèn luyện đều có thú cưỡi chạy dưới đất như Ngân Giáp sao?

“Ha ha! Nếu được dùng linh thú phi hành thì tốt quá, đừng có nói một tháng, bốn năm ngày có thể chạy hết U Minh Lâm này rồi!”

Lúc này không có việc gì làm Phong Nhưộc thoải mái nghĩ lan man mọi chuyện, đột nhiên phía trước vang lên âm thanh kiếm khí gào thét va chạm.

“Ồ? Có đệ tử lịch lãm rèn luyện!”

Hai mắt Phong Nhưộc sáng ngời lập tức thúc giục Ngân Giáp lao lên, mặc dù hắn không có một chút lòng tin nào về việc có thể chen chân vào nhóm mười người đầu tiên nhưng dù sao cũng cứ hi vọng!

Nhưng khi hắn chạy đến nơi thì trận chiến đã kết thúc, nhóm người kia có thực lực rất cao, dựa theo tình hình ở chiến trường thì vừa rồi có ít nhất bảy tám trăm con thì quý cấp bốn, hơn hai mươi con thì quý cấp năm và ba con thì quý cấp sáu!

Toàn bộ đã bị giết sạch không còn một móng!

“Ngân Giáp! Đuổi theo mau!”

Phong Nhưộc không do dự chút nào ra lệnh cho Ngân Giáp, bởi vì có thể đây là nhóm đệ tử chạy chậm nhất bị rớt lại sau cùng, nếu không vượt qua được đám người này thì chắc chắn vị trí bết băng là của hắn rồi!

Mà thật bất ngờ, Phong Nhưộc cười Ngân Giáp điên cuồng đuổi theo suốt một canh giờ mà không hề thấy bóng dáng của những người đó đâu cả, lúc trước khi hắn nghe thấy tiếng kiếm khí chắc chắn hai bên không cách nhau quá mười dặm mà bây giờ đuổi mãi cũng không kịp!

“Chắc những đệ tử kia đều sử dụng ngự kiếm phi hành rồi! Hoặc mỗi người đều có linh thú chạy dưới đất!....”

Phong Nhưộc chán nản nghĩ thầm, trời đã dần về tối nhưng hắn vẫn quyết tâm đi về phía trước, hắn không tin đối phương dám đi ngay trong đêm tối, ban đêm không những rất khó xác định được phương hướng mà quan trọng hơn thì quý cấp cao lại xuất hiện thêm rất nhiều!

Sau khi hắn đuổi thêm nửa canh giờ nữa trời mới hoàn toàn tối hẳn, toàn bộ U Minh Lâm bị lượng lớn U Minh chương khí bao phủ, không thể nhìn xa quá năm bước chân!

“Được rồi! Ngân Giáp, bắt đầu đào động đi!”

Phong Nhưộc bắt đầu đi thờ dài, với tình trạng như thế này mà vẫn tiếp tục chạy đi thì đúng là điên thật rồi!

“Không thể tưởng tượng được, ngươi có thể đuổi đến nhóm dẫn đầu là dựa vào con nhện này sao?”

Trong bóng tối bỗng nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc!

Phong Nhưộc giật mình quay phắt người lại, trong lòng hoảng hốt giật mình, là Chu Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 49: Động Ngâm

“Chu sư huynh? Sao lại là các ngươi?”

Phong Nhựt cũng không hành động gì nhiều, chỉ tiện tay lấy từ trong thắt lưng trừ vật ra một viên ngọc bằng nằm tay tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, đây chính là Dạ Quang Châu hắn trộm được từ đám người Thiên Sơn ở Khô Mộc Hải, nghe nói Dạ Quang Châu này được hình thành từ trong cơ thể một loài linh thú nào đó, có khả năng chiếu sáng trong phạm vi hai mươi trượng!

“Là Dạ Quang Châu chỉ có ở Khô Mộc Hải, xem ra ngươi cũng khá giàu có đấy!”

Ở bên ngoài hai mươi trượng có một bóng người to lớn cao ngạo chậm rãi đi tới, nhưng không gây ra một tiếng động!

Phong Nhựt thầm giật mình, hắn không nghĩ rằng thực lực của Chu Vũ lại có thể khủng bố đến mức độ như vậy, nếu không phải trước đó Chu Vũ lên tiếng trước thì đảm bảo hắn không thể phát hiện được gã, hơn nữa Chu Vũ đứng cách xa hơn hai mươi trượng mà đã có thể nhận biết được hắn, riêng điều này thôi Phong Nhựt cam đoan không làm được, thua kém rất xa rồi!

“Chu sư huynh đùa rồi, đây là đệ may mắn trộm được của người khác ở Khô Mộc Hải, gì mà giàu có chứ?” Phong Nhựt cười hi hi rồi nói, đồng thời tay phải âm thầm nắm chặt lệnh bài thân phận để có thể nhanh chóng báo tin hiệu cầu cứu đi, hắn nhớ rõ sáu vị trưởng lão dẫn đội đã dặn dò chỉ cần phát ra tín hiệu thì chỉ trong vòng mười nhịp thở bọn hắn sẽ đến ứng cứu!

Nhưng chính bản thân Phong Nhựt cũng không hiểu tại sao mình lại có ý nghĩ hành động như vậy, Chu Vũ với hắn căn bản cũng không thù hận hay tranh giành nhau cái gì, thậm chí lúc trước ở trong Kiếm Lư còn nhờ mấy lời của hắn mà yên ổn trong một thời gian, vậy mà bây giờ trong lòng của Phong Nhựt lại có cảm giác lo lắng không yên!

Chu Vũ vẫn không dừng bước, chậm rãi tiến lại gần, mặc dù không gây ra một tiếng động nào nhưng mỗi bước đi phảng phất như dẫm vào tim Phong Nhựt vậy!

Theo từng bước đi của hắn áp lực đè lên Phong Nhựt lại càng lớn dần! Chẳng hiểu từ bao giờ trên người Phong Nhựt đã thấm đẫm mồ hôi lạnh!

Cuối cùng khi khoảng cách còn mười trượng Chu Vũ cũng đã dừng lại không tiến lên nữa, mơ hồ có tiếng cười lạnh nhưng không rõ ràng, ngay lúc này áp lực mà Phong Nhựt cảm nhận được cũng tan tành mây khói!

“Gặp người ở đây cũng làm ta thật bất ngờ, trong vòng năm ngày vừa qua ngoại trừ đám người của Cửu Thiên Cung ra thì người là đệ tự duy nhất của bốn tông có thể theo kịp nhóm của chúng ta! Chỗ này đã gần trung tâm U Minh Lâm rồi, đường đi phía trước sẽ ngày càng khó khăn, nhất là buổi tối sẽ rất nguy hiểm, hay người tới ở cùng chúng ta đi!”

Giọng nói Chu Vũ rất bình tĩnh nhưng nghe như mệnh lệnh vậy.

“Vâng! Chu sư huynh!”

Phong Nhựt phát tay niệm phong doi quý lại rồi dẫn Ngân Giáp Thiên Thủ theo Chu Vũ đi về phía trước.

Đi được tầm trăm trượng Phong Nhựt liền nhìn thấy một vòng sáng màu bạc, chính là Chính Phủ Cửu Tinh Trận Pháp, nơi này là chỗ nhóm người Chu Vũ nghỉ lại qua đêm thảo nào gã phát hiện ra hắn, thì ra cả ngày vừa qua hắn đuổi theo những người này rồi!

“Vào đi!”

Đến trước tòa Chính Phủ Cửu Tinh Trận Pháp Chu Vũ tiện tay phát phát mấy cái rồi đi vào trong nhưng chỉ động tác đơn giản này thôi lại làm cho Phong Nhựt tròn mắt khiếp sợ!

“Khắc bằng tâm niệm! Thì ra đệ tử thứ hai trong Trần Thiên Tông có thể khắc trận pháp bằng tâm niệm chính là Chu Vũ!...”

Không cần suy nghĩ nhiều Phong Nhựt cũng hiểu rõ điều này.

Do dự một chút cuối cùng Phong Nhựt cũng thu Ngân Giáp lại rồi bước vào, bên trong pháp trận quả thật rất ảm áp, ngoài trừ Chu Vũ ra còn có bốn người nữa trong đó có hai người hắn biết mặt là Ninh Dao và Mộc Hải, còn hai người còn lại thì chưa gặp bao giờ, có một điểm chung là tất cả bọn họ đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ!

Dĩ nhiên đây là những người có thực lực cao nhất trong các đệ tử Trần Thiên Tông đi lịch lãm rèn luyện lần này, chắc chắn đang nhắm vào năm vị trí đầu tiên ra khỏi U Minh Lâm!

Nhưng nghĩ đến đây Phong Nhựt lại có điều thắc mắc, với thực lực của năm người này làm sao có thể để cho hắn đuổi kịp được? Hơn nữa dọc đường đến đây hắn cũng không gặp bất cứ một nhóm người nào khác?

“Mấy vị sư huynh, sư tỷ đều khỏe cả chứ!...”

Phong Nhựt sững sờ một chút rồi mỉm cười chấp tay chào hỏi.

Nhưng cả năm người bên trong pháp trận đều giữa thái độ trầm mặc, thờ ơ lạnh nhạt quan sát hắn!

“Lạ thật đấy! Là do nhóm chúng ta quá kém hay người đã quá may mắn? Vậy mà có thể một mình đuổi đến tận đây!...”

Đến nửa ngày sau Mộc Hải của Hạc Minh Viện cười cười giả tạo nói.

“Nói đi! Người dùng cách nào đó? Linh thú phi hành hả?” Lúc này Ninh Dao của Linh Sơn Viện đang ngồi một bên lại tỏ vẻ xem thường tra hỏi.

“Ninh Dao, sao ngươi có thể hỏi một câu ngu ngốc như vậy được chứ? Ngươi cho rằng sáu đại cao thủ của hai tông lại có thể dễ bị qua mắt được như vậy hay sao?”

Lúc này một nam tử có vẻ mặt vô cùng kiêu căng lạnh nhạt ngắt lời: “Ta không cần biết trước kia các ngươi có ân oán gì nhưng lần này phải ưu tiên việc tỷ thí với Cửu Thần Cung! Hôm nay năm người Khuynh Lan Hiên của Cửu Thần Cung đã vượt trước chúng ta một đoạn ngắn mà hơn nữa những tên còn lại còn lợi dụng địa hình ngăn chặn níu chân các nhóm nhỏ khác của bốn tông không thể nhanh chóng tiến lên trước, nên bây giờ có một người đuổi kịp đến đây đã tốt lắm rồi! Mà người này lại không nằm trong sự tính toán của Cửu Thần Cung, chính ta đây cũng rất bất ngờ!...”

Nói đến đây gã nam tử lạnh lùng liếc Phong Nhưộc một cái rồi chậm rãi nói: “Bắt đầu từ ngày mai ngươi hãy theo sau chúng ta, đêm về nhất định phải tụ họp, chỉ cần sáu người chúng ta chiếm được những vị trí trong nhóm mười người thì bốn tông sẽ thắng trận này! Các ngươi có ý kiến gì khác không?...”

“Không có, nhưng mà muốn giấu được trưởng lão của Cửu Thần Cung sẽ rất khó khăn, bởi vì theo như quy định thì mỗi nhóm chỉ được có năm người mà thôi, chỉ cần hấn theo chúng ta một thời gian ngắn nhất định sẽ bị loại ra ngoài!”

Đến bây giờ Chu Vũ mới mở miệng nói!

Mộc Hải cũng xen vào nói tiếp: “Đừng vậy! Tiếp đây tiến vào trung tâm của U Minh Lâm, đừng nói là thi quỷ cấp sáu mà ngay cả thi quỷ cấp chín cũng dễ dàng đụng phải, nếu chúng ta ở cách xa nhau quá sẽ không thể bảo vệ được tên tiểu tử này, mà ở gần quá thì sẽ bị phát hiện! Đến lúc đó thì mệt rồi!”

Lúc này một gã nam tử khác này giờ vẫn ngồi im lặng một bên bỗng nhiên cười cười quay lại hỏi Phong Nhưộc: “Tiểu sư đệ, xưng hô như thế nào?”

“À! Đệ là Phong Nhưộc!”

Phong Nhưộc cũng cười đáp lễ rồi trả lời, mà bây giờ hấn cũng đã hiểu được phần nào mọi chuyện, chẳng trách ba ngày vừa rồi không gặp được bất cứ nhóm nhỏ nào khác mà lại vô tình đuổi theo đám người Chu Vũ, thì ra đệ tử của Trấn Thiên Tông và Cửu Thần Cung đang níu nhau lại đằng sau hết! Thảo nào khi xuất phát bọn hấn lại họp đội với nhau vô cùng ăn ý, thì ra là do sắp xếp trước cả!

“Ha ha! Thì ra là Phong Nhưộc sư đệ, ta là Nhạc Hưng của Linh Sơn Viện, thật sự ta rất tò mò, theo ta tính toán thì đến ngày hôm nay chúng ta đã đi sâu vào U Minh Lâm được hơn ba nghìn dặm, đoạn đường này vô cùng gian nan và nguy hiểm, không biết Phong sư đệ làm sao có thể đuổi được đến chỗ này?” Nam tử tên là Nhạc Hưng rất thân thiện hỏi thăm.

Nghe được lời này bốn người Chu Vũ ngồi xung quanh cũng tỏ ra tò mò, bởi vì điều này thật sự rất khó tin, ngay cả năm người bọn hấn có thực lực cao như vậy nhưng để chém giết được đến tận đây cũng không dễ dàng chút nào!

“À! Thật sự đệ chạy một mạch tới nơi này! À đúng rồi, đệ có một con linh thú có thể làm thú cưỡi chạy dưới đất, là một con nhện cấp năm, có vậy thôi!” Phong Nhưộc sắc mặt không đổi trả lời, mà hấn cũng có nói dối gì đâu, ngay cả bản thân hấn cũng đâu có ngờ được chạy loạn một mạch lại đuổi kịp năm người này chứ!

“Chỉ đơn giản như vậy?” Nhạc Hưng có vẻ không tin lắm gặng hỏi.

“Tất nhiên, chỉ có vậy thôi!” Phong Nhưộc cũng nhanh chóng đáp lời.

“Được rồi! Cũng chỉ có thể mới giải thích được thôi, ngày mai lên đường ngươi theo sau chúng ta giữ khoảng cách ba mươi dặm, như vậy ngươi sẽ giảm được rất nhiều phiền toái không cần thiết, còn vào buổi tối khi cắm trại nghỉ chân thì ngươi nhất định phải đến tụ họp với chúng ta! Nếu không sẽ rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn! Ngươi có ý kiến gì không?”

Lúc này Chu Vũ nói nhất gừng nhưng trên mặt không tỏ bất cứ thái độ gì!

“Đệ có ý kiến...”

Phong Nhưộc chưa kịp nói xong thì năm người Chu Vũ đã lần lượt đứng lên!

“Chuẩn bị chiến đấu! Là thi quỷ cấp tám! Thật đáng giận! Người của Cửu Thần Cung chẳng lẽ chỉ biết dùng thủ đoạn để giành chiến thắng hay sao?” Chu Vũ tức giận giễu cợt nói, tất nhiên hấn cũng không quan tâm nhiều lắm tới thi quỷ cấp tám ở bên ngoài!

“Không phải, tiểu đệ còn chưa nói hết, ý của đệ là nếu ban đêm dựng lên trận pháp phong trướng như thế này không khác gì một cái đích cho đám thi quỷ xông tới, có lẽ nên đào một cái hố trên mặt đất rồi trốn đi thì hơn!”

Nhìn thấy đám người Chu Vũ sắp lao ra Phong Nhưộc vội vàng nói, thật ra khi hấn mới bước chân đến đây nhìn thấy Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp liền thấy có chỗ không ổn, cũng không biết do đám người Chu Vũ quá tự tin vào thực lực của mình hay là không có kinh nghiệm mà lại ngang nhiên bố trí trận pháp lộ liễu như vậy!

“Đào một cái lỗ? Trốn đi?”

Chu Vũ bỗng nhiên xoay đầu lại cười mà không cười nhìn Phong Nhực, bốn người còn lại cũng mang vẻ mặt cổ quái nhìn sang.

“Người không thấy cách đó rất giống một con chuột sao? Đào một cái lỗ trốn đi? Ha ha! Đây là chuyện nực cười nhất mà ta từng được nghe đấy, được rồi, nếu người sợ hãi thì cứ ở đó mà đào lỗ đi!”

Vừa dứt lời năm người Chu Vũ liền xoay người lao ra khỏi trận pháp, rất nhanh bên ngoài vang lên tiếng kiếm khí gào thét!

“Ài!”

Phong Nhực há hốc mồm nhưng rồi liền lắc đầu cười khò, mấy người này thật sự rất cao ngạo mà! Thực lực mạnh mẽ thì sao chứ? Ban ngày chạy vật mặt ra lại còn phải chiến đấu, buổi tối không được nghỉ ngơi thì làm sao duy trì lâu dài được?

“Được rồi! Các người cứ việc kiêu căng đi, không liên quan gì đến ta cả! Ngân Giáp, đi ra đào động!”

Nhếch miệng cười mỉa mai Phong Nhực liền thả Ngân Giáp Thiên Thủ ra, nếu như chỗ này có cao thủ như Mộ Phi Tuyết thì hẳn cũng yên tâm ngủ một giấc nhưng ở cùng một chỗ với mấy tên cuồng vọng tự cao tự đại này thì thật sự rất lo lắng!

Trận chiến bên ngoài vô cùng kịch liệt, Ngân Giáp đào động rất nhanh trong nháy mắt đã đào sâu xuống được gần mười trượng, nhưng như thế vẫn chưa làm Phong Nhực hoàn toàn yên tâm, bởi vì dựa theo những gì bọn người Chu Vũ nói thì bên phía Cửu Thần Cung dường như rất quen thuộc U Minh Lâm này cho nên mới có thể dẫn thi quỷ công kích đệ tử Trần Thiên Tông, chứ nếu không thì bọn hắn cũng không dung bị một con thi quỷ cấp tám công kích giữa đêm như thế này!

“Ngân Giáp cứ đào tiếp đi, đào ngang ra một trăm trượng nữa! Làm xong ra sẽ thưởng cho người một viên Ngũ hành thạch hạ phẩm!”

Lệnh cho Ngân Giáp một lần nữa lúc này Phong Nhực mới lại gần mép pháp trận nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy kiếm quang đang bay lượn khắp nơi như sét đánh giữa bầu trời đêm, uy thế kinh người!

“Chà chà! Không trách mấy người này lại có thể tự tin như vậy! Thực lực mạnh thế kia cơ mà!”

Phong Nhực nhìn không được cảm thán nói, dựa theo thực lực của mấy người Chu Vũ thì có lẽ ngay cả gặp thi quỷ cấp chín cũng không có vấn đề gì!

Nhưng rất nhanh có rất nhiều âm thanh từ bốn phương tám hướng vang lên, nghe những tiếng động này chỉ sợ ít nhất cũng có mấy vạn thi quỷ đang kéo về phía này!

“Nguy to! Bọn người Chu Vũ rơi vào bẫy của người khác rồi!”

Phong Nhực vừa nghĩ đến đây thì đã thấy năm người Chu Vũ mang vẻ mặt tức tối lo lắng lùi trở về!

“Phong Nhực! Còn đứng ngây ra đó làm gì, chúng ta bị bao vây rồi, mau ra đây phá vây thôi!”

“Phá vây? Ha ha! Mấy vị sư huynh, tốt hơn hết là đào động đi! Mời!”

Phong Nhực cười ha ha rồi không thèm để ý tới gương mặt tái nhợt của bọn Chu Vũ nữa mà dẫn theo Ngân Giáp bước về phía động ngầm mới đào xong!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 50: Vận May Bất Ngờ

“Con nhện này được lắm! À Phong Nhực ra giá đi, ta muốn mua nó!”

Khi Ngân Giáp mới chui vào động đất thì Mộc Hải của Hạc Minh Viện bỗng nhiên mở miệng nói.

“Mộc sư huynh nói đùa rồi! Con nhện này đệ nuôi dưỡng từ nhỏ nên sẽ không nhận chủ khác đâu!...” Phong Nhực khẽ nhíu mày nhưng vẫn bình tĩnh nói.

“Nghe nói người với Mạc Vô Ngân của bốn viện có khúc mắc không nhỏ, có muốn ta đứng ra hòa giải cho không? Người nên biết thúc tử của Mạc Vô Ngân là một trong những trưởng lão của bốn tông đó!” Mộc Hải làm như không nghe thấy mấy lời của Phong Nhực mà chậm rãi nói.

“Mộc Hải! Ngươi thiếu gì cách mà lại phải dùng thủ đoạn này, ta đã nói rồi lần lịch lãm rèn luyện này cảm được gây hấn với đệ tử trong tông!...” Nam tử có gương mặt lạnh lùng thấp giọng quát.

“Ha ha! Khúc sư huynh cần gì phải tức giận như thế, đệ cũng chưa nói là phải mua con nhện này ngay bây giờ, yên tâm về tình huống hiện tại thì đệ hiểu nhưng đệ nghe nói phần thưởng cho mười người đầu tiên không giống nhau đâu, cũng chưa biết đến cuối cùng lại có chuyện gì xảy ra!...” Mộc Hải lắc lắc đầu cười mà như không cười nói.

“Mộc Hải! Ngươi nói vậy là có ý gì?...” Nhạc Hưng của Linh Sơn Viện bỗng nhiên hừ lạnh rồi nói.

“Ta có ý tứ gì? Rất đơn giản, các ngươi đều có thủ cưỡi dưới đất nhưng ta lại không có, điều này cũng có nghĩa các ngươi tiết kiệm được sức lực rất nhiều còn ta thì phải vất sức mà chạy theo, cuối cùng chỉ sợ tên tiểu tử này lợi dụng điều đó mà vượt lên trước cả ta thì sao!...” Mộc Hải bỗng nhiên chỉ thẳng vào Phong Nhưc mà nói!

“Cho nên đến những chặng cuối cùng thì con nhện cấp năm kia phải do ta cưỡi! Nếu không! Hừ!...”

Vừa nghe xong mấy lời này bọn người Chu Vũ im lặng trầm mặc hồi lâu mà trong lòng Phong Nhưc lại cười lạnh một tiếng, giờ phút này hắn đã hạ quyết tâm đợi đến sáng mai hắn sẽ tự lực mà đi, không cần quan tâm đến chuyện gì nữa!

“Àm!”

Nhưng ngay vào lúc này đột nhiên mặt đất dưới chân mọi người bỗng rung động mạnh, mà ngay sau đó có một cái móng vuốt cực kỳ to lớn đâm thẳng từ dưới đất lên.

“Là địa hành thi quỷ cấp chín! Mọi người mau chạy thôi!”

Nhìn thấy cái móng vuốt khủng bố này bọn người Chu Vũ tái cả mặt bởi vì đây chắc chắn là địa hành thi quỷ mới có thể chui từ dưới đất lên được! Cho nên bọn hắn không do dự chút nào lập tức quay người lao đi nhưng lúc này Phong Nhưc cùng Ngân Giáp lại bị cái móng vuốt này chặn đứng! Muốn chui sâu xuống động cũng không còn kịp nữa rồi!

Mà kể cả chui xuống động bây giờ cũng là tìm chết, về khoản này ai có thể qua được thi quỷ cấp chín cơ chứ?

Cũng khỏi phải mong bọn người Chu Vũ quay lại trợ giúp vì chỉ sợ bây giờ bọn hắn đang còn mong Phong Nhưc có thể dây dưa với con thi quỷ cấp chín này một thời gian để bọn hắn dễ thoát thân hơn ấy chứ!

“Chết rồi!”

Phong Nhưc thầm kêu khổ, xem ra đào động trốn dưới đất cũng chưa chắc đã an toàn, xem ra đại quân thi quỷ ngoài kia là do con Quỷ Tướng cấp chín này gọi tới rồi!

Mấy ngày trước hắn vất vả lắm mới giết được một con thi quỷ cấp bảy mà giờ phải đối mặt với địa hành thi quỷ cấp chín có thực lực tương đương với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong thì phải làm sao đây?

Hiện tại hắn không có bất kỳ cơ hội nào để bỏ chạy nữa!

“Ngân Giáp! Chuẩn bị chiến đấu!...”

Phong Nhưc vừa ra lệnh cho Ngân Giáp vừa nhanh chóng xuất pháp thuật Thuần Tường ra, nhưng cũng chỉ cầu may thôi bởi vì hắn biết rõ sáu cái móng vuốt của thi quỷ cấp chín này khủng bố như thế nào!

Con thi quỷ này tất nhiên không coi Phong Nhưc và Ngân Giáp Thiên Thủ vào đâu, ngay cả thân thể cũng không thèm lộ ra mà chỉ vung cái móng cực lớn lên cuốn theo một mảng bùn đất rồi đâm mạnh về phía Phong Nhưc!

Phong Nhưc hoa hết cả mắt, thật sự hắn không tin mình có thể đỡ được một kích này nhưng bên giờ trong động đất nhỏ hẹp cũng không có cách nào tránh né, đành nhắm mắt làm liều can rằng chống đỡ thôi, ngay lúc này Ngân Giáp Thiên Thủ bỗng nhiên vọt lên phía trước, toàn thân nó tỏa ra một vòng ánh sáng màu vàng đỏ hộ thay chủ một đòn!

Chỉ nghe “Àm!” một tiếng, Ngân Giáp vẫn đứng vững chặn được cái móng vuốt nhưng màn ánh sáng màu vàng xung quanh người thì âm ảm đi nhiều, chập chồn như muốn vỡ!

Nhân cơ hội này Phong Nhưc lập tức lao tới, việc đầu tiên hắn nhanh tay phong ấn Ngân Giáp đã bị thương không nhẹ lại rồi dốc sức liều mạng ôm lấy cái móng vuốt khổng lồ kia, bởi vì trong động đất nhỏ hẹp mọi phương pháp công kích đều không có tác dụng, thi quỷ cấp chín này có thể chui sâu vào trong bùn đất lại có thêm sáu cái móng vuốt linh hoạt nhanh nhẹn, có trời mới biết sắp tới năm cái móng còn lại sẽ đâm ra từ chỗ nào nữa?

Nên cách tốt nhất là bám lấy đối phương, như thế chẳng những tránh được mọi công kích mà hơn nữa lại có thời cơ tấn công được thi quỷ!

Mà bây giờ Bôn Lôi Kiếm cùng Mị Ảnh đều không dùng được, Phong Nhưc tiện tay lấy ra dao găm gì sét dài ba tấc nhỏ được trên ngực bộ hài cốt ở Khô Mộc Hải rồi điên cuồng đâm lên cái móng vuốt!

Vốn Phong Nhựt cũng chỉ làm bừa cầu may mà thôi bởi vì với năng lực phòng ngự của địa hành thi quỷ cấp chín thì cho dù hấn xuất Mộc Sát Kiếm Khí ra cũng vô tác dụng, mà Bôn Lô Kiếm thì lại rất khó dùng trong hoàn cảnh như thế này!

Nhưng thật không ngờ con dao găm này nhìn vậy mà lại sắc bén vô cùng, rất dễ dàng đâm xuyên vào trong móng vuốt!

Nhìn thấy vậy Phong Nhựt không do dự chút nào nữa, điên cuồng đâm liên tiếp mấy chục nhát rồi rạch một đường dài, đơn giản như vậy mà móng vuốt của thi quỷ cấp chín đã bị đứt ra một nửa!

Đau đớn như thế làm sao địa hành thi quỷ có thể chịu nổi? Nó ôm cái móng bị đâm chém lùi hẳn về dưới đất, mà Phong Nhựt cũng bị lùi theo luôn!

Gặp phải tình hình này Phong Nhựt đầu dám buông tay, bởi vì nếu thả ra thì khác nào tự tay chôn sống mình, đến lúc đó không thể cự quấy được mà thi quỷ cấp chín điên máu quay lại cho một chém là xong đời!

Nghĩ được vậy hấn mặc kệ tất cả đến đâu thì đến chỉ cần răng ôm chặt lấy cái móng vuốt, tay vẫn không ngừng đâm loạn! Kế hoạch của hấn rất đơn giản, làm cho miệng vết thương mở rộng để cho con địa hành thi quỷ này chảy hết tinh huyết mà chết!

Đương nhiên bây giờ hấn cũng không dễ dàng thoái mái gì, dù sao bây giờ cũng đang đâm sâu xuống mặt đất, chẳng những không thể thở nổi mà áp lực đè lên người càng lúc càng mạnh, cũng may pháp thuật Thuận Tường vẫn được duy trì nếu không chắc hấn đã bị choáng váng mà rơi rụng từ lâu rồi!

Mà sức mạnh của con thi quỷ cấp chín này quả thật rất khủng bố, Phong Nhựt làm cho nó chảy máu không ngừng, thậm chí chặt gần đứt cái móng vuốt của nó mà tốc độ cũng không hề chậm lại, cứ điên cuồng đâm đầu lao lên phía trước, nhanh chã kém gì linh thú phi hành.

Cũng vì như thế Phong Nhựt bắt đầu rơi vào tình thế nguy hiểm, toàn bộ pháp lực của hấn bây giờ cũng chỉ có thể thi triển được ba lần pháp thuật Thuận Tường nữa mà thôi, cứ theo đà này thì hấn chỉ miễn cưỡng duy trì được trong vòng nửa canh giờ nữa, còn sau đó đành phó mặc trời đất!

Bất đắc dĩ Phong Nhựt đành tạm thời bỏ kế hoạch làm thi quỷ chảy máu chết, ngừng đâm để nó chạy chậm lại lấy cơ hội phục sức!

Nhưng mọi điều không như hấn nghĩ, mới dừng tay một cái thi quỷ chẳng những không chậm lại mà ngược lại càng chạy nhanh hơn, có trời mới biết nó muốn thế nào nữa!

May thay trời còn thương hấn, điên cuồng chạy thêm được nửa canh giờ đất xung quanh không còn nén chặt mà càng tơi xốp, sau đó còn mang theo cả mùi vị tanh tươi của đầm lầy!

Thật sự Phong Nhựt không ưa loại đất này chút nào nhưng nó bây giờ đã cứu hấn một mạng, bởi vì lớp đất mỏng này không tạo áp lực lớn lên người hấn, tạo cơ hội cho hấn trì hoãn thêm thời gian, nhưng để đảm bảo địa hành thi quỷ vẫn chạy lên phía trước lâu lâu hấn lại bồi thêm cho nó một dao!

Cũng không biết qua thời gian bao lâu, khi Phong Nhựt đã sắp bị mùi vị tanh tươi của bùn lầy làm cho chết ngất thì địa hành thi quỷ đột nhiên dừng hẳn lại rồi nằm im không nhúc nhích nữa!

“Lạy trời! Cuối cùng nó cũng đã chết rồi sao?”

Phong Nhựt cũng không dám chủ quan, đâm liên tiếp mười dao nữa lúc này mới chắc chắn thi quỷ cấp chín khủng bố này cuối cùng cũng xong đời!

Tiếp theo hấn liền gọi Ngân Giáp Thiên Thủ ra rồi bắt nó đào thẳng lên mặt đất, chỗ này cách đầm lầy phía trên tầm mười trượng, cuối cùng chủ tớ cùng nhau kéo cái xác này lên, đây chính là chiến lợi phẩm vô cùng có giá trị, không thể bỏ qua được!

Nhưng khi hấn vừa mới chui ra khỏi đầm lầy rồi cẩn thận quan sát thì bỗng trở nên ngây dại, vì nhìn chân trời phía xa xa đã có thể thấy những ngọn núi cao nhấp nhô!

“Chỗ cuối cùng của U Minh Lâm! Đây chính là đầm lầy U Minh? Vậy mà mình đã vượt qua được đầm lầy kinh khủng nhất ở U Minh Lâm rồi?”

Đến nửa ngày sau hấn mới tỉnh táo lại, nhưng cũng không biết nên cười hay nên khóc nữa bởi vì nơi khó khăn nhất trong U Minh Lâm chính là đầm lầy U Minh, đến nỗi ngay cả đám người Chu Vũ mạnh mẽ như vậy cũng không chắc có thể đi qua vậy mà hấn tùy tiện mất nhắm mắt mở lại xuyên qua dễ dàng!

Ngơ ngẩn cười một hồi Phong Nhựt mới bình tĩnh lại cùng Ngân Giáp Thiên Thủ kéo cái xác của địa hành thi quỷ chạy một mạch về phía trước, mà cũng phải cảm ơn con thi quỷ cấp chín này thật, may mà nó chạy hết đầm lầy mới dừng lại chứ nếu nó chết ở giữa đầm lầy U Minh thì hấn cũng chỉ còn cách phát tín hiệu cầu cứu mà thôi!

Thoát ra khỏi phạm vi của đầm lầy rồi tìm lấy một chỗ khô ráo, Phong Nhựt cũng không kịp tẩy rửa bùn lầy hôi hám bám quanh người nữa mà vội vàng dùng dao găm sắc bén chia cái xác địa hành thi quỷ ra làm tám khối, hấn đang tìm Ngũ hành thạch trung phẩm!

“Sư phụ ở trên trời có linh thiêng, à không không, đang dạo chơi bốn phương nhất định phải phù hộ cho đệ tử! Đệ tử cũng không dám cầu có thể lấy được một viên Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính kim nhưng ngàn vạn lần đừng có ra thuộc tính thổ là được rồi, nếu không đệ tử sẽ buồn bực chết mất!”

Phong Nhựt chấp tay trước ngực vái dài vái ngắn bốn phương tám hướng rồi mới cắm đầu vào cái xác của địa hành thi quỷ tìm kiếm, địa hành thi quỷ

này chắc chắn là thi quý có thuộc tính thổ nếu không cũng không có khả năng chạy dưới đất nhanh chóng như vậy! Nhưng điều này cũng không có nghĩa là trong cơ thể nó chỉ có Ngũ hành thạch có thuộc tính thổ, đôi khi cũng có Ngũ hành thạch thuộc tính kim nhưng xác suất rất thấp!

Tìm kiếm trong thời gian suốt một nén hương cuối cùng Phong Nhực cũng tìm được một viên ngọc hình tròn lớn tầm hai hạt nhãn, lúc cầm nó lên hần hồi hộp run cả người!

Phong Nhực nín thở chậm rãi lau đi những vệt máu xung quanh viên ngọc, ngay lập tức ánh sáng màu vàng phát ra, chói mắt hơn viên Ngũ hành thạch thuộc tính thổ mà hần nhặt được trước kia nhiều! Không! Không thể so sánh được! Ánh sáng màu vàng này như thực thể, sắc bén có thể xuyên thấu được tất cả!

“Lần này ra ngoài lịch lãm rèn luyện, quả thật đáng giá!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 51: Chờ Lâu

Nắm thật chặt viên Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính kim trong tay Phong Nhực mừng rỡ như mở cờ trong bụng, đến cả mùi tanh tươi đang quần quanh bên người cũng không hề để ý đến!

Vậy mà lại tìm được Ngũ hành thạch thuộc tính kim phù hợp nhất cho việc cường hóa kiếm khí!

Loại này thật không dễ dàng kiếm được a! Phải biết rằng mặc dù ngay tại Ngũ Hành Giới thì Ngũ hành thạch thuộc tính kim cũng cực kỳ hiếm thấy, mà chỉ cần hần đem viên Ngũ hành thạch này cường hóa trên Mị Ảnh thì chắc chắn có thể sử dụng kiếm trong vòng hơn ba trăm năm nữa, trừ khi tiến cấp lên Kim Đan kỳ thì mới cần chế tạo phi kiếm!

Sau thời gian một nén nhang Phong Nhực mới đề nén được hưng phấn trong lòng, mà đến lúc này hần mới phát hiện trên người mình có mùi tanh hôi khó mà ngửi nổi!

"A! Thối chết ta rồi! Con địa hành thi quý chết tiệt này!"

Nhanh chóng cắt kỹ viên Ngũ hành thạch trung phẩm, Phong Nhực chặt hết năm cái móng vuốt còn lại của thi quý, lúc này hần mới mang theo Ngân Giáp Thiên Thủ đi khắp nơi tìm một dòng suối nhỏ để tắm rửa tẩy sạch sẽ những thứ tanh hôi trên người, nếu không chỉ sợ cái mùi này làm hần khó chịu chết ngất mất! Thế nhưng Phong Nhực bỗng phát hiện Ngân Giáp Thiên Thủ đi không vững nữa, dường như đã bị thụ thương rất nặng, điều này khiến cho hần giật mình lo lắng vội vàng cho Ngân Giáp ăn hai viên Chi Huyết Đan sau đó liền phong ấn nó lại, xem ra một kích của địa hành thi quý lúc trước cũng quá mức lợi hại, hơn nữa đẳng cấp lại chênh lệch quá xa khiến cho Ngân Giáp bị nội thương không nhẹ! Cũng không biết Chi Huyết Đan có tác dụng hay không nữa?

Không có Ngân Giáp Thiên Thủ, Phong Nhực cũng đành phải tự mình đi bộ, mò ra bên ngoài khoảng hơn mười dặm hần mới tìm được một con sông nhỏ sau đó liền nhảy xuống, giặt đi giặt lại mấy chục lần mới hết mùi tanh tươi bám trên quần áo!

Đương nhiên trang phục Sạn Tuyết cũng không cần phải giặt giũ, Phong Nhực chỉ cần truyền pháp lực vào mấy lần là tất cả những mùi hôi thối thanh tươi đều bị khử hết, đúng là đồ tốt!

"Ha ha! Cũng không biết có mấy tên đệ tử lịch lãm rèn luyện có thể đi nhanh bằng mình đây?"

Nhìn núi non trùng trùng điệp điệp phía xa xa, Phong Nhực đắc ý nói, lúc trước hần còn tưởng rằng mình sẽ nắm chắc vị tríбет bảng rồi chứ ai ngờ bây giờ ngược lại hần còn xếp thứ nhất trong đám đệ tử đi lịch lãm lần này, nghĩ đến bọn người Chu Vũ, Mộc Hải sau khi biết chỉ sợ sẽ tức giận học máu mất thôi!

"Đi thôi! Ha ha! Nghe nói người xếp thứ nhất trong lần lịch lãm này sẽ có phần thưởng hậu hĩnh!"

Rít lên một tiếng, Phong Nhực nhanh chóng bắt kiếm quyết rồi ngự kiếm phi hành lướt thẳng về phía trước! Hiện nay hần đang bay qua ven rìa đầm lầy U Minh, tuy vẫn trong phạm vi đầm lầy U Minh nhưng cũng không có nguy hiểm nữa, cùng lắm chỉ có mấy con thi quý cấp bốn mà thôi!

Ở gần biên giới của U Minh Lâm đang có mấy trăm bóng người yên lặng đứng trang nghiêm, thể nhưng rõ ràng lại đứng thành hai nhóm khác nhau, hơn nữa còn nhìn nhau vô cùng tức tối, có lẽ chỉ cần một lời không hay sẽ rút đao kiếm ra mà chiến nhau không chừng.

Trong đó một nhóm số lượng ít hơn có không đến bốn mươi người, nhìn lệnh bài bên hông thì đó chính là đệ tử Trần Thiên Tông, còn phía đối diện là

một nhóm lớn chừng hai ba trăm người, tất cả đều là đệ tử Cửu Thần Cung.

Tuy vậy hai bên chỉ hằm hằm nhìn nhau mà vẫn chưa dám động tay động chân gì, phía trước có hai lão già thân hình cao lớn đứng sừng sững đón gió, một trong hai người là Viện trưởng của Kiếm Tâm Viện, nhìn đáng vẻ của lão dường như đang chờ đợi điều gì đó!

"Ha ha! Hôm nay là ngày thứ mười một, số đệ tử lịch lãm bị loại bỏ đã lên tới sáu mươi tám người rồi, xem ra đám tiểu bối này thực lực quả hơi kém cỏi, nếu chỉ với chút sức lực ấy mà đi Ngũ Hành Giới thì sẽ chết nhanh thôi! Vạn đạo hữu, ta dám đánh cược, đệ tử của quý tông lần này muốn tiến vào nhóm mười người đầu tiên cũng không dễ dàng gì đâu!"

Lúc này lão già quốc thước đứng phía bên tay trái ha hả cười nói, làm như đã tính trước được mọi việc!

"Hừ! Tề đạo hữu nói những lời này có lẽ hơi sớm, hôm nay mới là ngày thứ mười một mà thôi, kết quả như thế nào không ai có thể biết trước được!"

Viện trưởng Kiếm Tâm Viện buồn bực hừ một tiếng rồi nói, nhưng trong bụng lại đang vô cùng tức tối, lão sớm đã biết rõ đệ tử của Cửu Thần Cung thực lực rất mạnh, thế nhưng lần này Trần Thiên Tông mang đệ tử đi lịch lãm cũng thật uất ức! Mới có mười một ngày mà đã bị loại bỏ ba mươi tám người, hơn nữa còn bị loại ngay bên ngoài đầm lầy U Minh Lâm nữa chứ! Thật sự mất mặt mà!

Đương nhiên điều này cũng không thể trách mắng đám đệ tử được vì sơn môn Cửu Thần Cung vốn gần U Minh Lâm, đệ tử Cửu Thần Cung cũng đã sớm quen thuộc với nơi này nên có thể nói lần ti thí này thật sự không công bằng!

Cho nên hiện tại chỉ có thể đặt hết hi vọng vào nhóm năm người Chu Vũ mà thôi, cũng không tính nhiều nữa, chiếm được vài vị trí trong nhóm mười người dẫn đầu đã là tốt lắm rồi!

"Ha ha! Vạn đạo hữu nói vậy là sai rồi, mười một ngày không phải là thời gian ngắn, mặc dù hạn tới tận một tháng nhưng lão phu tin rằng hôm nay sẽ có đệ tử lịch lãm đi xuyên qua U Minh Lâm về đến đây! Vạn đạo hữu có muốn đánh cược một chút không?"

Lão già họ Tề kia hào hứng nói.

Tiếng nói của hắn vừa mới dứt. . . Ngoài phía chân trời bỗng xuất hiện một đạo kiếm quang, tuy vậy chủ nhân của đạo kiếm quang này lại tỏ ra vẻ nhàn nhã, tốc độ cũng không quá nhanh, thậm chí còn chần chừ một chút!

Nhìn thấy đạo kiếm quang này, không chỉ có viện trưởng Kiếm Tâm Viện mà cả trưởng lão Cửu Thần Cung cùng với mấy trăm đệ tử phía sau cũng giật mình căng thẳng, bởi vì đây là đệ tử đầu tiên không cần dùng đến linh thú phi hành mà chính thức đi xuyên qua U Minh Lâm tiến về đích!

Mất thời gian một chén trà nóng. . . Đạo kiếm quang kia mới chậm rì rì bay tới, xem bóng người trên đạo kiếm quang kia giống như là đang du sơn ngoạn thủy vậy!

Vào lúc này đệ tử của Cửu Thần Cung đều trầm mặc vì bọn họ không hề nhận ra người mới đến! Hơn nữa hắn cũng chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi!

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người vừa giật mình không khỏi thở phào một hơi, không cần phải nói, người kia không biết từ cái góc ngách nào chui ra chứ căn bản không phải đệ tử lịch lãm rèn luyện, nếu không thì chỉ bằng với ngần ấy thực lực lại còn đi một mình thì làm sao có thể xuyên qua U Minh Lâm nguy hiểm trùng trùng này được!

Mà bên Trần Thiên Tông, đám đệ tử lịch lãm rèn luyện cũng đều ngây ngẩn cả người, tuy bọn họ không lạ gì tên tiểu tử đang bay đến nhưng chính điều này mới làm bọn hắn kinh ngạc, khiếp sợ xen lẫn nghi ngờ!

Bởi vì không thể giải thích được! Hiện tại những đệ tử lịch lãm rèn luyện có thực lực cường đại như Chu Vũ, Nhạc Hưng, Ninh Dao còn chưa xuất hiện mà tên gia hỏa không có tên tuổi này đã xông ra, chẳng lẽ tiểu tử này dám cưỡi linh thú phi hành hay sao?

Cứ như vậy, mấy trăm người này đồng loạt im lặng, ánh mắt đều tỏ vẻ nghi ngờ khó hiểu, như kiểu có một con quái vật không thể tưởng tượng được đột nhiên xuất hiện vậy!

"Ai dà!"

Nhưng lúc này Phong Nhưộc còn cảm thấy hoảng sợ hơn bởi vì hắn liếc mắt liền nhìn thấy sáu bảy mươi tên đệ tử lịch lãm lần này của cả hai bên, thấy vậy hắn bắt đầu nghi ngờ có phải mình đã bị tụt lại phía sau rồi không! Thế nhưng lúc nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc của viện trưởng Kiếm Tâm Viện thì hắn mới dần dần hiểu ra mọi chuyện!

Thu hồi Mị Ảnh, Phong Nhưộc tiến lên trước một bước trịnh trọng thi lễ rồi nói: "Đệ tử dự bị Thượng Tam Viện của Trần Thiên Tông bái kiến viện trưởng sư bá!"

"Ha ha ha! Tốt ,tốt lắm! Phong Nhưộc, vị này chính là Tề trưởng lão của Cửu Thần Cung, nhanh tới đây bái kiến! À mà từ giờ trở đi, ngươi sẽ là đệ tử chính thức của bản viện!" Viện trưởng nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi hớn hờ nói.

"Vâng! Bái kiến Tề tiền bối!"

Phong Nhưộc vội vàng thi lễ lần nữa, trong lòng thì nghĩ lần này mình bài danh thứ nhất cuối cùng không biết sẽ được thưởng gì đây, hi vọng đừng quá kém, phải biết rằng nếu không phải vì phần thưởng này thì nhất định hắn sẽ lưu lại bên trong U Minh thêm vài ngày nữa!

Sắc mặt lão già họ Tề có chút khó chịu, đợi đến nửa ngày gương mặt đầy nếp nhăn mới rạn ra được một nụ cười méo mó, sau đó chậm chạp nói: "Hậu sinh khả ư! Có thể nói cho lão phu biết ngươi làm như thế nào mà trong thời gian ngắn như vậy mà xuyên qua U Minh Lâm được không?"

"Ha ha! Tề đạo hữu, chẳng lẽ ngươi lại còn cho rằng đệ tử bản tông có tình phạm quy hay sao? Nếu như là vậy thì thần thông của tên tiểu tử này cao hơn cả chúng ta rồi!" Viện trưởng Kiếm Tâm Viện lại cười ha ha nói, hiển nhiên Phong Nhựt xuất hiện làm cho lão nở mặt nở mũi nhiều, dù sao đây cũng là xếp hàng thứ nhất! Cho dù chín người tiếp theo là đệ tử lịch lãm của Cửu Thần Cung thì sao? Vẫn là về sau mà thôi!

Lão già họ Tề kia cũng cười khan hai tiếng rồi dường như còn muốn nói điều gì, bỗng nhiên lúc này chỉ thấy xa xa phía chân trời chớp lên mấy đạo kiếm quang, không nhiều không ít, vừa đủ mười người!

Nhưng những đạo kiếm quang này lại nhanh chóng vô cùng, so với tốc độ của Phong Nhựt lúc trước thì nhanh hơn rất nhiều, mà có một đạo kiếm quang màu vàng đỏ tỏ ra rất vượt trội, tốc độ kia cùng khí thế hơn xa chín người khác, nếu so sánh cùng đạo kiếm quang này thì những kiếm quang còn lại ảm đạm hơn nhiều!

Rất nhanh, mười đạo kiếm quang này lần lượt hạ xuống xuất hiện trước mặt mọi người, đến lúc này ai nấy đều có thể thấy mười người này tất cả rõ ràng đều là đệ tử lịch lãm rèn luyện của Cửu Thần Cung, bọn họ xuất hiện ở đây đồng nghĩa với việc năm người nhóm Chu Vũ xem như đã thất bại rồi!

"Đệ tử đời thứ ba của Cửu Thần Cung Khuynh Lan Hiên bái kiến Tề sư thúc, hai nhóm nhỏ của bốn môn đều đã thông qua U Minh Lâm, may mắn không làm nhục mệnh!"

Lúc này trong mười người có một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần mặc chiếc váy dài màu xanh nước có khuôn mặt nhẹ nhàng tao nhã như gió lại mang dáng vẻ cao ngạo tự tin lạnh nhạt bất biến. Giọng nói của nàng không cao không thấp nghe thanh nhã như tiếng đàn, không vương một chút bụi trần làm cho người khác cảm thấy thật tự ti mặc cảm!

Thế nhưng sau khi nàng nói xong thì tất cả đệ tử Cửu Thần Cung ở đây đều tỏ vẻ xấu hổ, lão già họ Tề thì cố cười gượng! Còn về phần đệ tử Trần Thiên Tông trong lòng rất thoải mái nhưng không dám cười tiếng nào!

Không khí ở đây có chút quỷ dị, Phong Nhựt chậm rãi xoay người lại, hướng về phía kia Khuynh Lan Hiên ôm quyền, cười nói: . . "Khuynh đạo hữu! Ta là đệ tử Thượng Tam Viện của Trần Thiên Tông tên là Phong Nhựt, chờ đạo hữu đã lâu!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 52: Phi Kiếm

". . . Ngươi? Phong Nhựt? Ngươi nói vậy có ý gì?.."

Nghe thấy mấy lời của Phong Nhựt, Khuynh Lan Hiên đang tươi cười bỗng nhiên tối sầm mặt lại, trong đôi mắt tràn đầy vẻ không thể hiểu được pha lẫn khiếp sợ, mà ở phía sau nàng về mặt của các Đệ tử Cửu Thần Cung đều trở nên ngây dại, ai cũng không thể ngờ việc vốn đã nắm chặt trong tay tự nhiên lại bị đoạt mất, thế nhưng bất ngờ hơn cả là tên phá đám này lại chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ!

"Tề Trưởng lão, đệ tử không phục! Tiểu tử này nhất định là đã ăn gian phạm quy nếu không thì tuyệt đối không có khả năng nhanh hơn đệ tử được! Huống chi hắn chỉ có một thân một mình, căn bản không có khả năng xuyên qua đầm lầy U Minh!"

"Đúng! Vấn đề này khẳng định có gì đó cổ quái! Cái tên tiểu tử hỗn đản này sao có thể về đích đầu tiên được chứ? Chắc chắn rằng có điều mờ ám rồi!"

Lúc này hai gã đệ tử lịch lãm phía sau Khuynh Lan Hiên phần nộ hết lớn, mà lời của bọn hắn cũng được sự hưởng ứng của những người khác, cả lũ bắt đầu âm ỷ khẳng định rằng Phong Nhựt đã phạm quy!

Lần này ngay cả mấy trăm đệ tử Cửu Thần Cung bên cạnh cũng bắt đầu xôn xao bởi vì sự việc này quá mức quỷ dị, phải biết rằng mười người đệ tử kia đều là những cao thủ có thực lực nhất trong đám môn nhân có tu vi Trúc Cơ kỳ, nhất là Khuynh Lan Hiên, tất cả mọi người đều thần tượng nàng như nữ thần, nếu nàng chiếm được vị trí đầu tiên thì không có gì lạ cả thế nhưng bây giờ bị một tên ranh con góc nào chui ra đoạt mất, hơn nữa hắn lại có thực lực yếu như sên thì không ai có thể tin nổi!

Trong khoảng thời gian ngắn, cục diện bắt đầu khó kiểm soát!

"Tất cả câm miệng!"

Một giọng nói lạnh lẽo quát lên, lập tức tất cả tiếng bàn tán ầm ỹ im bật, người vừa nói chính là Khuynh Lan Hiên!

"Thua là thua! Chẳng lẽ chúng ta không thể thua sao?"

Ánh mắt bình tĩnh của Khuynh Lan Hiên chậm rãi đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng rơi trên người Phong Nhưộc, rồi nàng cực kỳ tự tin mỉm cười, một điệu cười nhạt điểm lệ kinh tâm động phách!

"Có bản lĩnh, người thắng một lần nữa xem sao!"

Phong Nhưộc hơi trầm mặc một chút sau đó cố tình tránh ánh mắt của Khuynh Lan Hiên, cũng không có cách nào khác, nữ nhân này quá tự tin rồi, hơn nữa khí thế từ người nàng phát ra đúng là hoàn mỹ vô khuyết, không ai có thể kiên trì chịu nổi ánh mắt soi mói này, hẳn cũng không ngoại lệ! Thậm chí hẳn còn nghi ngờ có nam nhân ưu tú nào đứng trước ánh mắt soi mói này mà không cảm thấy tự ti mặc cảm không nữa?

"Ha ha! Khuynh đạo hữu quá lời, thắng được đạo hữu một lần ta cũng đã cảm thấy mỹ mãn rồi cho nên nếu tỷ thí tiếp thì ta sẽ không tham gia nữa đâu, xin thứ lỗi!"

Phong Nhưộc hướng về phía Khuynh Lan Hiên chấp tay sau đó liền quay người đi về đội ngũ đệ tử lịch lãm của Trần Thiên Tông, lời vừa rồi cũng là nói thật, bởi vì cuộc tỷ thí kế tiếp là một chọi một, với thực lực hiện tại của hắn căn bản chỉ là miếng ngon cho đối thủ mà thôi, nếu như lúc này cùng Khuynh Lan Hiên so tài chỉ sợ sẽ thua rất chóng vánh!

"Ha ha! Tốt, tốt! Trận tỷ thí thứ hai dừng ở đây! Còn lại ít thời gian nên để cho đệ tử hai tông được nghỉ ngơi một chút . . . Ba ngày sau chúng ta sẽ tiến hành trận tỷ thí thứ ba, Vạn đạo hữu, ý của người như thế nào?"

Lúc này lão giả Tề Hoàn cũng khôi phục bộ dạng lúc trước, cười ha hả nói:

"Bản thân ta không có ý kiến gì, chỉ sợ không tránh được phải phiền quý tông một phen rồi!" Viện trưởng Kiếm Tâm Viện vắn vắn cái râu trên cằm khẽ mỉm cười nói, cũng không biết là đang nghĩ điều gì!

"Vạn đạo hữu chớ khách khí, Trần Thiên Tông cùng với Cửu Thần Cung chúng ta đều thuộc năm Đại tông môn của Thương Ngô Giới, là đồng minh của nhau. . . Đã là người nhà thì đâu cần nói những lời như thế. Người đâu, dẫn tất cả đệ tử lịch lãm của Trần Thiên Tông về chỗ ở! Ah, đúng rồi! Ai kia? Phong Nhưộc đứng không? Người lưu lại, bởi vì dựa vào ước định, lần tỷ thí này những người nào lọt vào nhóm mười người đầu tiên đều được ban thưởng hậu hĩnh!"

Lão giả họ Tề nói đến đây lại quay về phía mười người Khuynh Lan Hiên hiên lạnh nói:

"Hiên Hiên, các người cũng đến đây đi!"

Khuynh Lan Hiên nhẹ nhàng gạt đầu cũng không quay lại mà thân nhiên ra lệnh: "Khung Nhân, người rời khỏi đây đi!"

"Vâng! Khuynh sư tỷ!"

Đệ tử Cửu Thần Cung tên là Khung Nhân kia không do dự liền đáp, chứng tỏ Khuynh Lan Hiên đối với bọn chúng có uy danh rất lớn!

Có điều cách đó không xa, Phong Nhưộc trong lòng lại đang cảm thấy không được tự nhiên bởi vì những ánh mắt của đệ tử Cửu Thần Cung hướng về phía hắn đều không có vẻ thiện ý! May mà viện trưởng Kiếm Tâm Viện còn ở đây nếu không hẳn thật sự lo lắng bị những tên gia hỏa đang phần nộ này. . . ám sát mất!

"Ha ha! Vạn đạo hữu, mời!"

"Tề đạo hữu, mời!"

Tề Hoàn cùng viện trưởng Kiếm Tâm Viện cùng tỏ ra khiêm tốn liền dẫn đầu đoàn, ngự kiếm quang hướng về những dãy núi trùng trùng điệp điệp đang sau phóng đi, hai người bọn họ đều dùng phi kiếm nên tỏa ra hào quang sáng chói mắt, chẳng những vô cùng linh hoạt mà những kiếm quang kia có thể phóng to thu nhỏ, biến ảo vô cùng!

Kiểm quang của bọn Khuynh Lan Hiên bay phía sau rõ ràng kém cỏi hơn nhiều, Mị Ảnh của Phong Nhưộc thì không cần phải nói rồi nhưng ngay cả kiếm của Khuynh Lan Hiên cũng còn kém quá xa!

Bởi vậy có thể thấy được Kim Đan kỳ cùng Trúc Cơ kỳ chênh lệch lớn đến cỡ nào!

"Phi kiếm đó sao?"

Phong Nhưộc đi sau cùng lúc này chợt thất thần suy nghĩ, trong đầu hắn đang hiện lên hình ảnh của con dao găm nhặt được ở Khô Mộc Hải!

Có thể nói lần này hắn có thể sống sót sau đó còn về trước Khuynh Lan Hiên cùng một loạt cao thủ chính là nhờ công lao của con dao găm này!

Bởi vì nếu không có con dao găm này căn bản hắn không có cách phá vỡ hoàn toàn phòng ngự của thi quý, chỉ sợ địa hành thi quý không phản kháng mà chỉ đứng yên cho hắn công kích, hẳn cũng không có khả năng giết được nó! Bởi vì con thi quý kia có năng lực phòng ngự quá mạnh mẽ, lúc hắn còn ở

đằm lầy U Minh đã từng lấy Bôn Lô Kiếm ra chém thử nhưng không thể lưu lại một vết nhỏ nào trên người nó!

Nhưng con dao găm này lại có thể dễ dàng cắt đứt móng vuốt sắc bén nhất của địa hành thi quỷ, đơn giản như cắt đậu hũ!

Hơn nữa Phong Nhựt vẫn hoài nghi, bên trên con dao găm này chẳng hề có chứa độc dược, hoặc đây cũng là một đồ vật kỳ lạ, nếu không địa hành thi quỷ kia dù đau nhức đến mấy cũng không có khả năng nổi điên như vậy, dốc sức liều mạng chạy trốn về phía trước, thậm chí đến cả phương hướng cũng không cần đề ý!

Huống chi địa hành thi quỷ cấp chín kia còn có chút linh trí, cho dù đã bị chặt một đoạn đầu móng vuốt nhưng đáng lẽ chỉ kinh hoàng một chút thôi, về sau bình tĩnh lại sẽ nghĩ phương pháp đối phó với hắn, nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược, địa hành thi quỷ kia cứ như là gặp ma quỷ chỉ biết dốc sức chạy thực mạng!

"Con dao găm này nhất định là phi kiếm! Nếu không sẽ không thể sắc bén như thế được, nhưng khẳng định trên đó tồn tại không ít bí mật mà mình không biết! Xem ra về sau khi mình sử dụng nên cẩn thận một chút, nhờ may tự nhiên cắt đứt ngón tay rồi cũng chạy như điên giống thi quỷ kia thì khổ lắm!"

Nghĩ đến việc quái quỷ này Phong Nhựt không tài nào nén nổi nụ cười, lại nói, lần lịch lãm rèn luyện này hắn thu hoạch được rất lớn!

"Người ngây ngốc cười cái gì thế? Vẫn còn cảm thấy đắc ý ư?"

Một giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang lên từ phía trước, là đệ tử Cửu Thần Cung Vân Hạo, cách đây không lâu hắn cùng Phong Nhựt coi như đã so tài một lần.

"Ha ha! Thì ra là Vân đạo hữu, ta mới nghĩ đến vài điều thú vị, về phần nói là đắc ý, người cho rằng ta không nên đắc ý sao?"

Phong Nhựt mỉm cười lơ đãng nói.

"Hoàn toàn đúng! Người có tư cách đắc ý, ta thừa nhận là đã đánh giá thấp người, lúc này đây ta rất bội phục, nhưng mà người có thể nói cho ta biết làm sao mà người làm được như vậy không?" Vân Hạo chậm rãi giảm tốc độ phi hành, bay bên cạnh Phong Nhựt!

"Ha ha! Vân đạo hữu thật sự muốn nghe? Người cũng không nên hỏi hèn, bởi vì chuyện này rất khó tin đấy!"

Phong Nhựt làm ra vẻ thần bí nói.

"Phong đạo hữu lại nói đùa rồi, không tin thì có thể làm gì, kết quả rành rành trước mắt rồi chẳng lẽ còn không tin hay sao?" Vân Hạo cười khổ nói.

"Nói cũng đúng, kỳ thật rất đơn giản, chỉ dựa vào thực lực của chính ta tuyệt đối không có khả năng về đích trước các người!"

Phong Nhựt cố ý nói lớn, hắn dám cam đoan đám người Khuynh Lan Hiền mà thậm chí cả hai lão già đang đi đầu tiên cũng đang cố gắng vênh tai lên nghe câu chuyện này! Thật ra nguyên nhân chuyện này cũng không có gì là bí mật cho nên hắn cũng không ngại nói ra mọi việc, đây không phải vì hắn khoe khoang mà là tự bảo vệ mình, hắn không muốn mình trở thành cái gai trong mắt tất cả mọi người kể cả đám Chu Vũ, Mộc Hải!

Đúng là hắn đến trước tất cả mọi người nhưng lại không phải dựa vào thực lực của chính mình! Có được vinh dự này quả thật rất sung sướng phấn khích nhưng không đánh giá đúng thực lực của bản thân mình thì cũng chỉ như bóng trắng trong nước mà thôi, hư ảo không có thật, đúng như Khuynh Lan Hiền đã nói "Có bản lĩnh thì thắng một lần nữa xem sao"! .

Mà điều hắn cần không phải thắng một lần, hai lần, mà là vĩnh viễn, là người cuối cùng dành chiến thắng!

"Cứ như thế ta đã bị con địa hành thi quỷ kia kéo dưới đất đến nỗi đầu óc choáng váng, đến khi tỉnh lại thì đã thấy vượt qua được đầm lầy U Minh rồi! Ha ha! Về chuyện sau đó thì người tự hiểu!"

"Ha ha! Thì ra là thế, Phong đạo hữu cũng may mắn quá làm người ta phải ghen tỵ đấy!"

Nghe xong những lời giải thích của Phong Nhựt, Vân Hạo sững sờ một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, việc này thật khiến người khác khó có thể tưởng tượng được, tuy vậy thế này không tính là ăn gian, cũng không tính phạm quy, bọn hắn không oan một tí nào! Thua như thế này muốn nóng cũng không nóng được!

Mà lúc này Phong Nhựt vô hình cảm thấy địch ý xung quanh mình đã giảm đi rất nhiều!

Sau khi mọi người bay đến dãy núi, điều đầu tiên đập vào mắt mọi người là những vòng cầu vồng bảy sắc giữa không trung, nhưng...có tới mấy nghìn vòng cầu vồng như vậy, hơn nữa sắp xếp theo một thể trận rất kỳ quái, bao phủ phạm vi cả nghìn dặm xung quanh dãy núi!

Mà dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi có thể nhìn thấy nghìn vòng cầu vồng này tung bay biến ảo phối hợp với những áng mây trên bầu trời, lộng lẫy vô cùng!

Không cần nói cũng biết đây chính là đại trận trấn phái của Cửu Thần Cung! Chỉ nhìn khí thế này cũng có thể đánh giá nó không hề thua kém đại trận trấn phái của Trần Thiên Tông, thậm chí còn có phần lăng lẹ hơn!

Phong Nhựt ngắm ngó ngắm nhìn, chỉ thấy cả vùng trời mỹ lệ tuyệt đẹp làm cho người ta say mê không muốn rời mắt, thật sự hẳn không tưởng tượng nổi có người lại thần thông quảng đại đến mức này, có trí tuệ siêu phàm đến mức nào mới có thể dựng nên một đại trận trấn phái kinh diễm tuyệt luân như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 53: Linh Hồ

Dù đây là lần đầu tiên Phong Nhựt đến Cửu Thần Cung thế nhưng đối với nơi này hẳn không hề xa lạ gì!

Là môn phái có thực lực mạnh nhất trong năm Đại tông môn của Thương Ngô Giới đệ tử của Cửu Thần Cung có hơn mười vạn người, cao thủ trong môn nhiều như lá mùa thu! Đồng thời cũng là môn phái đạt được nhiều quyền lợi nhất tại Ngũ Hành Giới, nguyên nhân rất đơn giản, thực lực của bọn họ quá mạnh!

Điều này có thể nhìn thấy từ lần lịch lãm rèn luyện đang diễn ra, những đệ tử kiệt xuất của Trấn Thiên Tông chỉ có thể đem ra năm người Chu Vũ, thế nhưng Cửu Thần Cung lại xuất ra gấp đôi, có lẽ cũng hơi khoa trương nhưng thực lực của Cửu Thần Cung mạnh hơn Trấn Thiên Tông là sự thật không thể chối cãi!

Toàn bộ sơn môn Cửu Thần Cung không hề giống Trấn Thiên Tông tọa lạc tại vách đá dựng đứng trên đỉnh núi cao vạn trượng, trên thực tế sơn mạch ở đây tương đối bằng phẳng, rất khó để nhìn thấy những vách núi cheo leo mà thay vào đó là những con đường xinh đẹp uốn cong theo những tòa núi nhỏ, chỉ trong phạm vi sơn môn Cửu Thần Cung đã có mấy chục tòa núi nhỏ có phong cảnh khác nhau.

Trông về phía xa xa có thể nhìn thấy dãy núi trùng trùng điệp điệp, bên trong loáng thoáng thấy được rất nhiều đỉnh đài lầu các tinh xảo thế nhưng những kiến trúc này được kiến tạo rất khéo léo nên không hề làm thay đổi phong cảnh đẹp như tranh vẽ xung quanh, gần như hòa một thể với thiên nhiên vậy!

Phong Nhựt cùng mọi người ngự kiếm phi hành thẳng hướng tiến lên, chỉ cảm thấy nơi này sơn thủy hữu tình phong cảnh khắp nơi tràn ngập màu sắc không nơi nào giống nơi nào phẳng phất như chốn bồng lai tiên cảnh!

Chắc chắn rằng các đời chủ môn của Cửu Thần Cung đều rất am hiểu về bố cục sơn thủy, nơi này phạm vi cả ngàn dặm mà lại hài hòa như một bức tranh hoàn mỹ không có một khuyết điểm nào! Cho dù là một cái cây, một hòn đá hay một dòng suối, một ngôi nhà nhỏ.. tất cả đều như vậy!

Nếu mà so sánh thì Trấn Thiên Tông thì còn thua kém xa, nếu không muốn nói là lộn xộn hơn nhiều!

Thế nhưng hiện tại Phong Nhựt lại có suy nghĩ khác, liệu thói quen sắp xếp mọi việc hoàn mỹ vô khuyết này có quan hệ đến công pháp tu luyện của Cửu Thần Cung hay không? Bởi vì sau một thời gian tiếp xúc với đệ tử Cửu Thần Cung thì hẳn thấy người nào cũng như vậy, ví dụ như trưởng lão dẫn đội Yên Tử cũng mang một vẻ tiêu sái anh tuấn mà mỹ nam như Chu Vũ sợ cũng phải ghen tỵ rồi còn Khuyết Lan Hiên kia nữa, xuất trần thoát tục không giống người bình thường chút nào!

”Ha ha! Nếu có thể làm đệ tử của Cửu Thần Cung cũng hay đấy! . . .” Phong Nhựt thầm nghĩ.

Sau khi xuyên qua mấy tòa núi nhỏ người dẫn đường đầu tiên rốt cuộc cũng dừng lại ở một vườn hoa cực lớn, chỗ này có muôn loài cây cỏ xinh đẹp, ở giữa có một hồ nhỏ xanh thẳm, ở trong những rặng cây còn thấy được các tòa nhà với kiến trúc độc đáo nhìn vô cùng tao nhã thanh tịnh.

”Ha ha! Vạn đạo hữu, chỗ này là Trần biệt viện của bản tông, nếu không đạo hữu cũng các viện trưởng khác có thể ở đây vài ngày, ba ngày sau đệ tử hai bên cũng so tài tại đây, nếu có chuyện gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta!”.

Tề trưởng lão vừa giới thiệu vừa dẫn đầu đi vào biệt viện, mười người Phong Nhựt, Khuyết Lan Hiên liền đi theo.

Nhưng bây giờ Phong Nhựt nhưng lại cảm thấy có chút kỳ quái, không phải là ban thường sao, việc gì mà phải ra về thần thần bí bí thế? Mà nhìn chín người còn lại thì ngoài Khuyết Lan Hiên ra ai cũng có vẻ kích động!

”Chắc Trần biệt viện này có điều gì đặc biệt?”

Theo lão Tề đi xuyên qua mấy lần cửa cuối cùng mọi người cũng dừng lại bên ngoài một hồ nước được bố trí vô cùng tinh xảo, hồ nước trong suốt xinh đẹp, càng đến gần Phong Nhựt càng có cảm giác thoải mái dễ chịu tinh cả người.

”Chà, thủy linh khí thật dồi dào! Chẳng lẽ nó lại tỏa ra từ cái hồ nhỏ này?”.

Phong Nhựt mừng rỡ nghĩ thầm, chẳng lẽ đây chính là phần thưởng, nếu như vậy thì lâu to rồi, không biết có được nhảy xuống đó tắm một lát hay không nữa?

Ngay lúc này lão già họ Tề quay người lại nhìn Phong Nhựt rồi bỗng nhiên cười nói: “Tiểu tử ngươi thật sự quá may mắn khiến ta cũng kinh ngạc đó, có biết đây là chỗ nào không?”

“Ài! Vãn bối không biết, kính xin tiền bối nói qua!” Phong Nhựt vội vàng làm như rất khiêm tốn rồi nói.

“Hừ hừ! Đây là Thanh Tinh Linh Hồ của bốn môn! Nó quan trọng không thua gì Trấn Thiên Các của Trấn Thiên Tông, thật ra nơi này có thể là sơn môn của bốn phái cũng chỉ vì cái linh hồ này! Trong linh hồ này ẩn chứa linh khí cực kỳ tinh thuần, nếu tu luyện ở đây thì sẽ thu được lợi ích vô cùng lớn! Kể cả là đệ tử bốn môn, số người được đến đây tu luyện cũng không nhiều!”.

Tề trưởng lão nói đến chỗ này, ánh mắt khó chịu liếc nhìn viện Trưởng Kiếm Tâm đang cười ha hả đằng kia rồi lại nói tiếp: “Nếu mà chỉ có như vậy thì cũng không tính là gì, nhưng ở dưới Thanh Tinh Linh hồ còn có một tòa Thủy Linh Đại Điện, mà ba người đứng đầu của đợt tỷ thí lần trước đã có cơ hội xuống đó lịch lãm! Tuy ngươi không tu luyện công pháp của bốn môn nhưng lại luyện Hắc Thủy Linh Quyết nên đi xuống đây chắc cũng sẽ lĩnh hội được không ít! Nhưng chỉ được trong ba ngày mà thôi! . . .”

“Được rồi, ba người đứng đầu tẩy trần dâng hương, chuẩn bị tiến vào Thủy Linh Đại Điện! Về phần những người còn lại, có thể ngồi bên cạnh linh hồ tu luyện ba ngày! . . .”

Tề Trưởng lão nói xong lập tức có ba thiếu nữ xinh đẹp dẫn ba người Phong Nhựt vào ba căn phòng cạnh đó tẩy trần.

“Ài! Bốn môn lần này lỗ lớn rồi! . . .”

Đợi đến lúc mười người Phong Nhựt đi khuất bóng Tề trưởng lão mới lắc đầu thở dài ngán ngẩm nói: “Tiểu tử kia lại dùng phương pháp không thể tưởng tượng được mà chiếm vị trí đầu tiên!”.

“Ha ha! Tề đạo hữu nói vậy là sai rồi, từ khi các người phát hiện ra Thủy Linh Đại Điện đến nay cũng hơn vạn năm rồi mà vẫn chưa có cách nào phá giải, nhớ lại năm đó quý tông kêu gọi mấy trăm cao thủ từ năm Đại tông môn, muốn hợp lực để phá giải bí mật của Thủy Linh Đại Điện thế nhưng cuối cùng sau năm trăm năm cũng không thu hoạch được gì! Hôm nay chỉ có một tên tiểu bối nhỏ nhoi chẳng lẽ lại hơn được các tiền bối hay sao? Chỉ sợ điều duy nhất lần này hắn thu được là được một phen tắm rửa thỏa thuê trong nước mờ chứa đầy linh khí mà thôi!”

Viện trưởng Kiếm Tâm Viện liền không đồng tình nói, tòa Thủy Linh Đại Điện này từ lâu trong Thương Ngô Giới là nơi làm cho người ta khó hiểu nhất, dù Cửu Thần Cung có thực lực mạnh mẽ như vậy nhưng đau khổ nghiên cứu mấy ngàn năm cũng không có biện pháp tìm hiểu ngọn ngành, nếu không thì năm đó cũng không phải triệu tập cao thủ nổi danh của năm Đại tông môn đến giúp sức, nhưng cuối cùng vẫn là công cốc!

Hiện nay cứ cách một thời gian gần Cửu Thần Cung lại đưa đệ tử tư chất siêu tuyệt của năm Đại tông môn tiến vào Thủy Linh Đại Điện để lịch lãm tìm hiểu, và đây cũng chính là nguyên nhân thực sự của cuộc tỷ thí, tuy vậy đệ tử có tư cách được bước chân vào đây đều có thiên tư tuyệt thế, là rồng phượng trong đám đồng giai, mà chỉ dựa vào may mắn để có được vị trí này thì Phong Nhựt là người đầu tiên từ trước tới giờ!

Nhưng trên thực tế kể cả Cửu Thần Cung hay cao thủ ngũ Đại tông môn cũng đã sớm đã mất lòng tin đối với việc phá giải bí ẩn ở Thủy Linh Đại Điện rồi, nếu nơi đây không có linh khí dồi dào tinh thuần thì sợ đã bị lãng quên từ lâu!

Tất nhiên Phong Nhựt không biết chút gì về việc này cho nên hiện tại hắn rất hưng phấn, đối với tòa Thủy Linh Đại Điện hắn không hề cảm thấy có nửa điểm hứng thú mà điều duy nhất khiến hắn động tâm chính là thủy linh khí nơi đây vô cùng tinh thuần, điều này đối với Hắc Thủy Linh Quyết của hắn hẳn có lợi rất lớn! Đáng tiếc thời gian chỉ có ba ngày!

Sau một canh giờ cuối cùng Phong Nhựt cũng hoàn tất việc tẩy lễ dâng hương, qua đây có thể thấy được Cửu Thần Cung rất coi trọng Thanh Tinh Linh Hồ này nên toàn bộ quá trình tẩy trần dâng hương rất rườm rà thiếu chút nữa khiến hắn mệt mỏi muốn ngất!

Hơn nữa tất cả trang phục, kiếm khí trên người Phong Nhựt đều phải gỡ xuống, sau đó thay đổi trang phục cùng thất lưng trữ vật phù hợp dùng ở môi trường nước do Cửu Thần Cung cung cấp, nhưng như vậy cũng tốt nếu không hẳn sẽ gặp rất nhiều khó khăn bởi vì trong thất lưng trữ vật bây giờ hiện tại có rất nhiều bảo bối, ví dụ như Mộc Linh Tinh, làm sao hắn có thể yên tâm để lại mấy thứ này được?

Sau khi chuẩn bị kỹ càng ba người Phong Nhựt dưới sự giám sát của Tề trưởng lão dễ dàng tiến vào trong hồ nước, việc này thật ra rất dễ dàng, trên người bọn họ đều mang trang phục có công năng chống thấm nước nên chắc chắn không có một giọt nước nào có thể thấm vào quần áo!

Vừa mới tiến vào trong hồ nước, Khuyển Lan Hiên cùng một gã đệ tử Cửu Thần Cung khác bỗng nhiên tách ra lao đi mỗi người một hướng.

Điều này khiến Phong Nhựt耿耿 ngó hồi lâu bởi vì lão họ đã nói Tề muốn hắn tìm thấy vị trí của Thủy Linh Đại Điện nhưng cái linh hồ này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, muốn tìm được Thủy Linh Đại Điện cũng không dễ dàng gì, còn hai người Khuyển Lan Hiên đột ngột tách ra như vậy cũng không biết có ý gì không nữa!

“Mặc kệ nó! Dù sao cũng có thời gian ba ngày cơ mà!”

Phong Nhựt thoải mái lượn lờ trong linh hồ trong suốt này, bởi vì trên người hắn có trang phục chống nước nên không có một giọt nước nào có thể chạm vào người hắn, vì thế kế hoạch tắm nước hồ mà hắn suy nghĩ từ đầu căn bản không thể làm được! Hơn nữa nước hồ trong suốt đáng kinh ngạc! Ở trên bờ vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng mấy chục trượng phía dưới, dưới tình huống này muốn làm việc gì đó mờ ám cũng chịu!

Đi dạo trong linh hồ được nửa canh giờ, Phong Nhựt đã lục tung đáy hồ một lần nhưng vẫn không thấy bóng dáng Thủy Linh Đại Điện đâu, thậm chí cả hai người Khuynh Lan Hiên lúc này tản ra tới giờ cũng không biết lặn mất tăm góc nào rồi!

"Không xong rồi! Chẳng lẽ phải ra tay đào bới hay sao? Nhưng đáy hồ này toàn là đá ngọc xanh cứng rắn mà!"

Phong Nhựt có chút buồn bực mà thầm nghĩ, mình vất vả lắm mới có cơ hội tiến vào Thủy Linh Đại Điện mà không bước chân được vào đó thì mất mặt quá!

"Tê lão già đáng chết, Vạn lão già đáng chết, chẳng nhắc nhở người ta cái gì cả!"

Bất đắc dĩ Phong Nhựt đành phải tự mình nghiên cứu những phiến đá xanh dưới hồ nước hi vọng có thể tìm thấy cơ quan nào đó?

Nhưng cũng không tìm hiểu được gì hết, hần bỏ ra hai canh giờ tỷ mỷ tìm kiếm nhưng không thấy bất cứ điều gì liên quan đến Thủy Linh Đại Điện, nếu không phải sợ mất mặt thì chắc hẳn đã ngồi lên hỏi hai lão già kia rồi?

"Con bà nó chứ, lừa đảo à? Được rồi, Thủy Linh Đại Điện là cái quái gì chứ, không tìm nữa! Ai mà thèm!"

Phong Nhựt uể oải thở dài rồi quyết định ngồi khoanh chân tĩnh tọa dưới đáy hồ, không thèm để ý chuyện khác nữa, được ngồi dưới đáy hồ dồi dào thủy linh khí thế này tu luyện cũng đã tốt lắm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 54: Lại Thấy Bộ Xương Linh Thú

"Ồ? Không đúng, sự việc hình như có điều gì cổ quái? "

Phong Nhựt đang muốn buông tha việc đi vào Thủy Linh Đại Điện thì bỗng trong đầu nảy ra một ý nghĩ, hai người Khuynh Lan Hiên biến mất thật quý dị mà cái linh hồ trong suốt này chắc chắn không hề có cơ quan nào cả, bởi vì nếu như vậy thì kiểu gì lão già họ Tê cũng chỉ cho họ cách tiến vào trong.

Thế nhưng hiện tại hẳn lại không hề được nhắc nhở một câu nào, điều này phải chăng khẳng định lối vào Thủy Linh Đại Điện thật ra chỉ cần dùng phương pháp đơn giản sẽ tìm được?

"Thủy Linh Đại Điện? Thủy linh? Hẳn mấu chốt tiến vào Thủy Linh Đại Điện này chính là thủy linh khí?"

Phong Nhựt nhủ mảy suy nghĩ đến cả nửa ngày rồi mới nhẹ nhàng đặt tay phải lên tảng đá ở đáy hồ sau đó bắt đầu vận chuyển Hắc Thủy Linh Quyết, một bên điên cuồng hấp thu thủy linh khí dày đặc xung quanh, một bên dùng pháp lực bắt đầu nén lại trong tay một quả cầu nước long lanh xinh đẹp!

Linh khí tồn tại trên quả cầu này so với chung quanh còn tinh thuần hơn nhiều, nếu như Phong Nhựt không ra sức áp chế chỉ sợ sẽ lập tức tiêu tán! Ngừng lại một chút, Phong Nhựt liền đem viên thủy cầu hình thành từ thủy linh khí tinh thuần đánh xuống dưới phiến đá xanh ở đáy hồ!

Ngay lúc đó Phong Nhựt bỗng nhiên có cảm giác xung quanh có ánh sáng lóe lên, sau đó cả người hắn biến mất dưới đáy hồ không thấy hiện lên nữa!

"Trời ạ! Tên ngốc này, tự nhiên lãng phí mất gần bốn canh giờ mới tìm ra được cách tiến vào Thủy Linh Đại Điện, ngộ tính thật là thấp mà!"

Cạnh bờ linh hồ viện trưởng Kiếm Tâm Viện tức giận méo cả mặt! Mà lúc này Mộ Phi Tuyết cùng viện trưởng Hạc Minh Viên cũng đang đứng quan sát ở đây.

"Ha ha! Vạn sư huynh, ta đã nói rồi! Tiểu tử này chỉ được cái may mắn mà thôi, mà cũng không sao, bí ẩn Thủy Linh Đại Điện căn bản là không có cách phá giải, ai đi vào cũng giống nhau cả mà thôi, dù sao chúng ta vẫn nên để ý bọn Chu Vũ thi hơn! Ba ngày sau vẫn còn một cuộc tỷ thí nữa, nếu như bọn chúng thắng nói không chừng cũng có cơ hội tiến vào Thủy Linh Đại Điện cũng nên!"

"Được rồi! Nhưng ta cảm thấy cũng rất khó! Đám đệ tử Cửu Thần Cung này thực lực tuyệt đối không kém chút nào đâu!"

Viện trưởng Kiếm Tâm Viện thở dài một tiếng rồi quay người rời đi, chỉ có Mộ Phi Tuyết này giờ vẫn im lặng, ánh mắt nàng trầm tư dường như đang suy nghĩ về điều gì đó!

Phong Nhựt đương nhiên không biết gì cả, bởi vì khi hắn ném khối thủy linh khí nén lại kia thì lập tức bị một cỗ lực lượng khổng lồ hút lại, đến khi định

thần mới phát hiện ra mình đã rơi vào trong một không gian vô cùng cổ quái.

Không gian này cực kỳ rộng lớn, đập vào mắt hẳn là những cột đá lớn kinh người, mà chúng nối nhau liên tiếp cao không có giới hạn, hoàn toàn bị mây mù che phủ, nhìn mãi không thấy đỉnh!

Trên mặt đất được khắc vô số đường cong kỳ lạ, Phong Nhượng vừa mới nhìn thoáng qua đã hoa hết cả mặt mũi!

"Đừng cúi đầu nhìn xuống đất, nó sẽ làm tổn thương tinh hồn của ngươi, nếu như muốn rời khỏi chỗ này thì chỉ cần tùy tiện dung tay đè lên một cột đá sẽ lập tức trở về linh hồ, còn nữa, ngươi muốn ở lại chỗ này thì phải nghe lời, tốt nhất đừng chạy loạn bốn phía bởi vì cho dù ngươi chạy xa thế nào đi nữa thì trên thực tế ngươi vẫn ở nguyên tại chỗ cũ mà thôi!"

Lúc này bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Khuynh Lan Hiên thốt sau lưng, Phong Nhượng quay đầu lại nhìn thì thấy nàng đang khoanh chân ngồi dưới đất, mà tên đệ tử Cửu Thần Cung khác cũng ngồi cách đó không xa.

"À! Đa tạ!"

Phong Nhượng cười nhạt, bắt đầu đánh giá tình hình xung quanh, theo như lời Khuynh Lan Hiên nói thì chắc hẳn ở đây có bố trí một tòa ảo trận nào đó, thế nhưng lại có chút không giống, bởi vì theo như hắn cảm nhận thì vừa rồi hắn chắc bị truyền tống vào, hơn nữa chỉ cần tùy tiện đè vào cột đá là có thể rời đi, điều này lại rất phức tạp bởi vì bên trong truyền tống trận còn có cả ảo trận, mà những đường cong trên mặt đất thì nhất định là một trận pháp cực kỳ thần bí!

Tuy vậy thủy linh khí ở đây còn tinh thuần hơn thủy linh khí trên hồ rất nhiều, cho dù chỉ có thể ở lại nơi đây ba ngày cũng là đại thu hoạch rồi.

Nhưng đúng lúc Phong Nhượng định làm theo hai người Khuynh Lan Hiên ngồi xuống tĩnh tọa thì đột nhiên hắn cảm thấy trong tay của mình dường như có thứ gì nhỏ bé cựa quậy, mà vừa mới nhìn xuống hẳn đã sợ run bắn người, thì ra là tiểu Mộc Yêu đã lâu không gặp, tên tiểu gia hỏa này từ ngày dung nhập vào cơ thể hắn về sau cũng không thấy đi ra mà hơn nữa cũng không cảm nhận được một chút gì, cho nên bây giờ hắn gần như đã quên mất nó rồi!

Nhưng thật không ngờ mới bước chân tới Thủy Linh Đại Điện tiểu gia hỏa này đã tự nhiên chạy ra!

Thế nhưng nó có vẻ vẫn còn nhát gan, chỉ dám trốn trong tay Phong Nhượng sau đó chậm rãi thò đầu ra dò xét, nhìn đông nhìn tây chán chờ mới bay vèo ra ngoài.

Lần này Phong Nhượng đúng là bị dọa cho chết khiếp! Ranh con này có hành vi rất chi ám muội, nếu bị hai người Khuynh Lan Hiên phát hiện hoặc nó hung hăng công kích hai người kia hẳn tuyệt đối sẽ gặp phiền phức lớn!

"Này! Ngươi quay lại đây cho ta!"

Phong Nhượng tức giận hạ giọng gọi nhỏ, nhưng tiểu Mộc Yêu chẳng hề để ý tới lời nói của hắn, nó nhẹ nhàng nhảy lên một cái cột rồi cứ thế nhảy từ cột này sang cột khác rất nghịch ngợm, nhưng cũng may nó chưa hứng chí tấn công hai người Khuynh Lan Hiên!

"Này! Nghe ta nói đây, lập tức cút về đây cho ta nhờ!"

Phong Nhượng mặc kệ việc tu luyện mà chỉ chạy theo sau đuổi bắt, nhưng tốc độ của tiểu Mộc Yêu quá nhanh với lại hiện tại hắn không mang Đạp Vân Chiến Ngựa nên căn bản không tài nào tóm được nó, mà on trời ranh con kia cứ chạy một chút lại dừng nên hắn vẫn chưa bị mất đầu!

Nhưng Phong Nhượng không hề chú ý rằng mỗi khi tiểu Mộc Yêu đứng trên một cái cột thì những đường cong trên mặt đất dường như có chút biến hóa!

Đương nhiên dù có muốn hẳn cũng không dám nhìn vì chỉ cần liếc qua những đường cong đó một chút thôi là lập tức hắn bị hoa mắt chóng mặt mệt mỏi muốn chết!

Nhưng rất nhanh Phong Nhượng liền cảm thấy có điều không ổn, bởi vì theo như lời của Khuynh Lan Hiên thì cho dù có chạy loạn ở đây cũng không có cách nào rời khỏi vị trí cũ, nhưng hiện tại hắn không hề nhìn thấy bóng dáng hai người Khuynh Lan Hiên nữa, như vậy chẳng lẽ hắn đã đi ra xa rồi sao?

"Không ổn!"

Phong Nhượng bắt đầu cảm thấy lo lắng, mặc dù hắn không hiểu biết nhiều về trận pháp cao cấp nhưng cũng đã được nghe nói đến chỗ đáng sợ của những ảo trận này, tuy không chủ động công kích nhưng có thể đem người sống ra chơi đùa đến chết!

"Này này! Cái tên tiểu hồn đản nhà ngươi muốn hại chết ta sao? Mau trở về đây!"

Thế nhưng mặc kệ Phong Nhượng ra lệnh như thế nào đi nữa tiểu Mộc Yêu kia vẫn cứ làm theo ý mình, nó nhảy đi nhảy lại trên mấy cái cột to khủng bố mà chỉ cần hắn dừng lại, nó sẽ dừng lại, chỉ cần hắn đuổi theo, tiểu gia hỏa này sẽ lại tiếp tục chạy về phía trước!

"Ồ? Không đúng! Tiểu Mộc Yêu cứ nhảy đi nhảy lại trên cái cột này mà sao vẫn không bị truyền tống ra ngoài nhỉ?"

Phong Nhượng đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, nói thật đối với tiểu Mộc Yêu này hắn cũng không hiểu biết gì nhiều, dù là Tiên Thiên Mộc Sát cũng giống như thế, bởi vì ngay cả toàn Tu Tiên giới cũng không hiểu rõ Mộc Yêu với Tiên Thiên Mộc Sát nữa là hắn, hôm nay hắn cũng chỉ có thể dựa vào tưởng tượng của mình cùng những gì được tận mắt chứng kiến để tìm hiểu về những thứ này mà thôi.

Thế nhưng hiện tại biểu hiện của tiểu Mộc Yêu này có vẻ kỳ lạ! Chẳng lẽ nó đang cố tình dẫn đường cho hắn sao?

Nghĩ như vậy Phong Nhựt nhanh chóng đưa ra quyết định, hắn không thêm suy nghĩ thêm nữa mà cứ thế theo tiểu Mộc Yêu tiếp tục tiến về phía trước!

Mất hơn nửa canh giờ đến lúc Phong Nhựt cũng cảm thấy mệt đứt hơi thì tiểu Mộc Yêu ở phía trước bất ngờ dừng lại, sau đó tỏ vẻ e ngại rồi “Vào” một tiếng bay thẳng vào tay Phong Nhựt.

“Ồ? Tên nhóc con này, có ý gì đây!”

Thấy tên tiểu Mộc Yêu quay trở về, Phong Nhựt cũng cảm thấy thích thú bởi vì dù sao đi nữa, tiểu gia hỏa này cuối cùng cũng không sợ hắn nữa rồi, hắn nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve thân thể tiểu Mộc Yêu một chút, quả thật rất khó hiểu!

“Người dẫn ta tới nơi này làm gì? Bốn phía chẳng có gì ngoài mấy cây cột! Bây giờ thì tốt rồi, cả đường về cũng không tìm thấy nữa!”

Phong Nhựt lăm bầm nhãn nhó, hắn nhìn xung quanh thấy nơi này so với chỗ lúc nãy chẳng có gì khác nhau, đương nhiên có khác ở chỗ là không có hai người Khuynh Lan Hiên ở đây nữa.

Mà lúc này Phong Nhựt đang chuẩn bị đề tay lên một cột đá để truyền tống về điểm lúc nãy thì bỗng nhiên hắn cảm thấy rất nhiều cột đá xung quanh bắt đầu biến ảo tạo thành một khung cảnh hoàn toàn mới.

Ngay lập tức hắn nhìn thấy một quảng trường rộng lớn không thấy điểm cuối, trên quảng trường không có bất cứ kiến trúc gì, kể cả những cột đá cực kỳ to lớn kia cũng không thấy đâu nữa.

Nhưng không có nghĩa trên quảng trường không có bất cứ vật gì bởi vì ngay trước mắt hắn có một bộ xương khô cao vài chục trượng, lớn cả nghìn trượng đứng lặng yên lưng lửng ở đó!

Phong Nhựt run bắn người nhưng ngay lập tức hắn phát hiện bộ xương khô này nhìn rất quen mắt! Trợn tròn hai mắt chăm chú quan sát hồi lâu hắn lại so sánh với tiểu Mộc Yêu đang cầm trong tay, lúc này mới kinh ngạc lăm bầm:

“Đây không phải là bộ xương linh thú ở bên trong động quật ở Khô Mộc Hải sao? Không, chỉ giống thôi bởi vì bộ xương này lớn hơn bộ xương ở Khô Mộc Hải nhiều!”

“Lạ thật, rốt cuộc đây là xương của loại linh thú gì, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này chứ? Mà không biết nó có liên quan gì đến bộ xương ở Khô Mộc Hải không nữa?”

Càng suy nghĩ Phong Nhựt lại càng cảm thấy mơ hồ, bây giờ hắn chỉ biết chắc một điều sở dĩ tiểu Mộc Yêu chạy đến đây chắc chắn là vì bộ xương linh thú khổng lồ này, nhưng dường như nó rất e ngại sợ sệt.

“Ồ?”

Bỗng nhiên Phong Nhựt phát hiện ra một điều kỳ lạ, bộ xương này bị một loại tơ cực kỳ mảnh trôi lại trên quảng trường, nếu không đến gần xem kỹ thì sẽ không nhìn ra được.

“Chà chà! Đây là loại tơ gì nhỉ? Mỏng manh vậy mà có thể trói chặt linh thú khổng lồ như vậy, thật là thần bí! A...nói vậy chẳng lẽ tòa trận pháp biến ảo ngoài kia dùng để trấn áp con linh thú này ư? Đúng rồi, rất có khả năng như vậy, mà có lẽ nơi này đã tồn tại từ rất lâu rồi!”

Đi vòng quanh bộ xương lớn Phong Nhựt gặp một tấm bia trong suốt không biết được chế tạo từ vật liệu gì, ở phía trên nó có hoa văn kỳ lạ mà hắn chưa gặp bao giờ chớp lên lúc ẩn lúc hiện.

Hoa văn này giống với những hoa văn mà hắn đã được thấy trên những thanh kiếm khổng lồ tạo nên Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận, sau khi suy đi tính lại Phong Nhựt quyết định lấy ra mấy khối Thanh Ngọc hì hục khắc lại những hoa văn kỳ quái này.

Làm xong việc hắn lại cảm thấy buồn bức vô cùng bởi vì theo tiểu Mộc Yêu vất vả mãi mới chạy đến được đây nhưng ngoài trừ một bộ xương cực lớn ra thì không còn cái gì nữa cả, mà bây giờ hắn cũng không biết làm sao mà ra khỏi chỗ này đây!

“Chà!” Thở dài một tiếng Phong Nhựt ngồi lên tấm bia chuẩn bị tra hỏi tiểu Mộc Yêu cách rời khỏi chỗ này thì bỗng nhiên hắn cảm thấy đầu óc quay cuồng sau đó nghe thấy “Vù vù” mấy tiếng, sau đó hắn lại rơi vào một hồ nước!

“Thanh Tinh Linh Hồ!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 55: Kẻ Yếu

Phong Nhựt vẫn đang còn ngơ ngẩn thì chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc ở bên hồ vang lên.

“Phong Nhựt, không phải ngươi đã đi vào bên trong Thủy Linh Đại Điện để tìm hiểu rồi sao? Có việc gì mà mới được hai canh giờ đã mò ra đây rồi? Cơ hội như thế này không phải dễ dàng có được đâu, mau đi vào trong đi!”

Không cần quay đầu lại nhìn Phong Nhựt cũng biết ai đang nói! Thầm than thở một tiếng hần mới cười hi hi xoay người lại.

“Tuyệt sư thúc, ngươi đến lúc nào vậy? Thủy Linh Đại Điện dưới này chán ngắt nên ta mới đi ra ngoài dạo chơi một tý!”

“Đừng có nói linh tinh! Cơ may tu luyện không phải là trò đùa, ngươi có được cơ hội đi vào Thủy Linh Đại Điện là một cơ duyên không nhỏ, bỏ qua lần này về sau ngươi tiếc cũng không kịp đâu! Mau quay lại đi, chỉ có thời gian ba ngày mà đến bây giờ ngươi đã lãng phí mất hơn nửa ngày rồi đấy!”

Mộ Phi Tuyết tức giận trách mắng, nhưng lúc này Phong Nhựt lại nhìn thấy nàng rất phong tình!

“Ài! Dưới kia thật sự buồn chán mà, à đúng rồi Tuyệt sư thúc có thể nói cho ta biết một chút về lai lịch của Thủy Linh Đại Điện này không, biết đâu nghe xong ta lại hứng thú cũng nên!”

Phong Nhựt vờ tỏ ra buồn rầu chán nản than thở, mà thật ra sau khi phát hiện bộ xương linh thú cực lớn dưới Thủy Linh Đại Điện hần đã mất đi hứng thú tìm hiểu về nơi này rồi, bây giờ chỉ còn muốn biết chỗ này sao lại quan trọng như vậy mà thôi.

Mộ Phi Tuyết cũng không vội trả lời mà đôi mắt xinh đẹp cứ nhìn chăm chăm Phong Nhựt làm hần luống cuống không biết làm sao cả, thiếu chút nữa đã bỏ chạy cho đỡ xấu hổ.

“Được rồi! Ngươi có lẽ là tu sỹ đầu tiên và cũng là duy nhất dám nói Thủy Linh Đại Điện không có gì thú vị, nếu đám người của Cửu Thần Cung nghe được mấy lời này chỉ sợ tức giận thổ huyết mà chết thôi!”

Mộ Phi Tuyết bỗng nhiên mỉm cười nói tiếp: “Thủy Linh Đại Điện cũng không phải do Cửu Thần Cung xây dựng nên mà thật ra cả Tu Tiên giới cũng không ai biết được lai lịch của Thủy Linh Đại Điện này, cũng không ai có thể tìm hiểu ngọn ngành mọi chuyện trong đó, năm xưa Cửu Thần Cung từng mời mấy trăm cao thủ của năm Đại tông môn tiến vào Thủy Linh Đại Điện tìm hiểu hơn năm trăm năm vẫn không biết thêm được điều gì!”

“Năm đó các cao thủ đã thử hết mọi phương pháp thậm chí còn định phá hủy tất cả nhưng không thể thực hiện được, theo như nghiên cứu thì phía dưới Thủy Linh Đại Điện có ít nhất mấy trăm loại trận pháp cường đại, mà những trận pháp này không chủ động công kích tu sỹ tiến vào cho nên dần dần trở thành nơi cho đệ tử Cửu Thần Cung đi vào tìm hiểu, tất nhiên những đệ tử ưu tú khác của các Đại tông môn chỉ cần thông qua khảo hạch cũng có được tư cách này! Tất cả cũng chỉ có thế, bây giờ ngươi đã có chút hứng thú nào chưa?”

“À, thì ra là như vậy!”

Phong Nhựt thâm sợ hãi trong lòng, nếu đúng như lời Mộ Phi Tuyết nói thì chẳng phải vừa rồi hần đã phá giải bí mật của Thủy Linh Đại Điện rồi hay sao, nghĩ đến đây hần nhin không được lại hỏi tiếp: “Tuyệt sư thúc, Thị Huyết Yêu Long bây giờ đã ra sao rồi?”

“Thị Huyết Yêu Long? Thủy Linh Đại Điện có liên quan gì đến nó chứ?” Mộ Phi Tuyết nhìn Phong Nhựt buồn bực nói: “Ta không thể hiểu nổi, ngươi không có gì để hỏi nữa à?”

“À không, không phải...”

Phong Nhựt vội vàng chối bay chối biến.

“Được rồi, có đi vào Thủy Linh Đại Điện nữa không là chuyện của ngươi, ta không quản nữa nhưng ta vẫn có một lời khuyên... Một lần có thể dựa vào may mắn, hai lần có thể dựa vào may mắn nhưng cả đời ngươi không thể may mắn mãi được, điều ngươi cần chính là thực lực!”

Nói xong câu này Mộ Phi Tuyết nhìn Phong Nhựt một cái thật sâu rồi quay người nhẹ nhàng rời đi!

“Tất nhiên ta hiểu rõ thực lực quan trọng như thế nào, hơn ai hết ta biết điều này!”

Nhìn thấy hình bóng của Mộ Phi Tuyết đã dần biến mất Phong Nhựt mới thì thoả lẩm bẫm, nhưng hần cũng không có ý định đi vào Thủy Linh Đại Điện nữa, đối với hần bây giờ mò mẫm trong đó hai ngày tu luyện không còn là vấn đề quan trọng, hần có niềm tin sẽ còn quay lại nơi này bởi vì phong ấn ở đây rất có thể để giam giữ Thị Huyết Yêu Long!

Cho nên cứ cho là hần có thể phá trận hần cũng cần nhắc kỹ lưỡng, ít nhất hần phải có được thực lực đủ để khuất phục Thị Huyết Yêu Long, nếu không cả Thương Ngô Giới này sẽ bị phá hủy mất!

Tiền tay nâng tiểu Mộc Yêu lên Phong Nhựt quan sát nó thật lâu rồi thản nhiên nói: "Ta không quan tâm ngươi xấu hay tốt, cũng không quan tâm ngươi ở bên cạnh ta chỉ là sự trùng hợp hay có tính toán nhưng có một điều ngươi phải nhớ rõ, tất cả mọi việc đều phải nghe theo lời của ta nếu không ta cũng không ngại tự tay giết ngươi đâu!"

Nói xong lời này Phong Nhựt liền đưa vào thân thể của tiểu Mộc Yêu một luồng pháp lực, lập tức tiểu Mộc Yêu hóa thành một vệt ánh sáng màu tím nhập vào trong người hắn, lần nữa biến thành đồ án nhỏ bằng cái móng tay, đây cũng là phương pháp khống chế tiểu Mộc Yêu mà hắn vừa lĩnh ngộ được lúc còn ở dưới Thủy Linh Đại Điện, chỉ cần có đủ pháp lực thuộc tính thủy là sẽ làm được, hình như nhóc con này rất nể cảm với linh lực hệ thủy!

Cô độc bước ra khỏi linh hồ Phong Nhựt mặc trang phục Sạn Tuyết và Đạp Vân Chiến Ngọa vào rồi gọi một tên đệ tử chấp sự của Cửu Thần Cung dẫn đường đi về phía nơi tiếp đón đệ tử lịch lãm của Cửu Thần Cung, bây giờ trong đầu hắn tràn ngập suy đoán về Thị Huyết Yêu Long kia.

Căn cứ vào tình hình của tiểu Mộc Yêu hắn hoàn toàn có thể khẳng định bộ xương mà ngày đó hắn thấy ở Khô Mộc Hải vẫn còn sống, và bộ xương ở trong Thủy Linh Đại Điện rất có thể cũng còn sống!

Nhưng tại sao bộ xương ở Khô Mộc Hải còn sống mà thậm chí có thể là xương của Mộc Yêu lại không công kích hắn? Vì sao hắn chui dưới động quật lâu như vậy mà không bị bất cứ Mộc Yêu nào tấn công? Ngược lại Mộ Phi Tuyết mới bước chân vào đã bị đánh lên? Chẳng lẽ vì hắn có thể điều khiển Tiên Thiên Mộc Sát sao?

"Vị sư huynh, đã đến nơi tiếp đón khách rồi, mời huynh!"

Lúc này vị đệ tử Cửu Thần Cung dẫn đường mở lời liền cắt đứt dòng suy nghĩ của Phong Nhựt, hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy chín tòa lầu các nối liền nhau đẹp đẽ xa hoa xuất hiện trước mắt, bên trên có một bức hoành phi lớn đề ba chữ "Nghênh Tân Các"!

"À! Đa tạ sư đệ!" Phong Nhựt vội vàng cảm ơn, đợi cho vị đệ tử kia rồi đi hắn mới lách đầu đi về phía Nghênh Tân Các.

Nghênh Tân Các này nhìn qua rất đẹp, ba phía là hồ, không gian rộng rãi thoáng mát, bên mặt hồ liễu rủ buông trong gió, giữa mặt hồ sen nở thơm ngát hương, rất hữu tình. Nhưng bây giờ Phong Nhựt không có hứng thú thưởng ngoạn cảnh đẹp nơi này, sở dĩ hắn sớm rời khỏi linh hồ bởi vì bị phát hiện về Thị Huyết Yêu Long làm rối loạn suy nghĩ, mặt khác hắn còn phải nhanh chóng dùng Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính kim cường hóa lên Mị Ảnh nữa!

Lần này đi lịch lãm rèn luyện vì kiểm ý còn quá yếu mà hắn ăn vô số thiệt thòi, sắp tới lại có cuộc tỷ thí nên hắn cần chuẩn bị thêm được tý nào hay tý ấy, ít nhất cũng phải cường hóa cho xong Mị Ảnh mới yên tâm được!

Tuy lần tỷ thí sắp tới hắn cũng không chắc mình có thể thắng lợi nhưng tuyệt đối không được làm trò cười cho thiên hạ, sỉ nhục bản tông!

Hơn nữa lúc trước hắn đã vô tình thắng đám người Khuynh Lan Hiên một lần nên chắc chắn trong đợt tỷ thí này sẽ có rất nhiều đệ tử Cửu Thần Cung khiêu chiến, chẳng lẽ lâm vào cảnh này rồi còn có thể dùng mưu mẹo thủ đoạn được nữa hay sao? Nếu như thế thì không cần nói đến người khác mà ngay cả bản thân hắn cũng xem thường chính mình!

Mới bước chân vào Nghênh Tân Các Phong Nhựt đã thấy trong phòng khách có hơn mười đệ tử Trần Thiên Tông đang ngồi nói chuyện phiếm, nhưng những người này lại mang vẻ mặt cổ quái nhìn hắn.

"Chào các vị sư huynh!"

Phong Nhựt chào một câu rồi muốn đi lên lầu!

"Phong Nhựt! Khoan đã nào...! Không phải ngươi đang trong thời gian đi vào Thanh Tĩnh Linh Hồ tìm hiểu sao? Có chuyện gì mà đi ra nhanh như vậy?"

Một đệ tử lịch lãm rèn luyện bỗng nhiên mở miệng hỏi hắn.

"À! Tư chất của đệ kém cỏi nên tìm hiểu được cái gì đâu chứ! Mà ngồi đợi trong đó lâu rất buồn chán nên mới đi ra, vị sư huynh nào có hứng thú thì dùng lệnh bài của đệ đi xem một vòng này!"

Phong Nhựt thuận miệng cười nói.

"Hả! Thật không?"

Nghe được lời này mười tên đệ tử lịch lãm liền nhảy dựng dậy điên cuồng lao tới!

"Hừ! Tất cả lui ra! Còn ra thể thống gì nữa!"

Ngay lúc này có một tiếng quát lạnh lẽo từ trên lầu truyền xuống, lại là Chu Vũ!

"Phong Nhựt! Ngươi dựa vào may mắn chạy về đầu tiên thì cũng mặc ngươi, không lo ở lại Thanh Tĩnh Linh Hồ tìm hiểu đi còn về đây khoe khoang cái gì? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy về nhất lần này đã có thể đứng trên đầu bọn ta rồi hay sao?"

Nghe Chu Vũ nói xong mười đệ tử lịch lãm rèn luyện kia liền im lặng tránh sang một bên, cũng không trách được, trong Thượng Tam Viện Chu Vũ vẫn

có uy danh rất lớn!

Phong Nhựt tiện tay vẫy vẫy lệnh bài trong tay, cười nói: “Chu sư huynh nói đúng rồi đó, ta là loại người này thì đã sao? Khoe khoang một chút cũng chả sao cả, còn hơn những người bỏ đồng môn chạy trốn một mình a!”

“Phong Nhựt, ngươi nói vậy có ý gì?” Chu Vũ tái mặt, giận giữ lạnh giọng nói!

“Ta có ý gì? Ha ha! Ta nào dám có ý gì chứ! Chu sư huynh nói trắng là trắng mà nói đen là đen thôi!”

Phong Nhựt xoay đầu lại cười lạnh liếc nhìn Chu Vũ rồi bước thẳng lên lầu, ngày đó năm người Chu Vũ bỏ hấn lại một mình làm hấn vô cùng tức giận, tuy cũng chưa đến mức phải trở mặt với nhau nhưng trong lòng hấn đã chán ghét vô cùng rồi!

“Mọi việc không phải như ngươi nghĩ! Lúc ấy ta hạ lệnh lui lại nhưng lời đó cũng nói với cả ngươi! Lao ra xa trăm trượng rồi mới biết ngươi không chạy theo nên chúng ta lập tức quay trở lại, nhưng đến lúc đó ngươi đã bị thi quỷ cấp chín lôi đi rồi! Chuyện này ngươi có thể đi hỏi những người khác!”

Chu Vũ bỗng nhiên cao giọng giải thích!

“À? Thì ra là như vậy! Vậy cảm ơn Chu sư huynh rồi nhưng mà cũng phải cảm ơn trời đất đã chiếu cố đến ta nữa!”

Phong Nhựt cười ha hả nhưng mặt vẫn lạnh như tiền, kỳ thật hấn biết rõ tuy lúc đó rất gấp gáp nhưng với thực lực của đám người Chu Vũ thì không có lý gì không phát hiện hấn bị cản lại cả!

Nhưng hấn cũng chẳng thêm so đo chuyện này làm gì, bởi vì ở cái thế giới này không có đạo nghĩa gì hết, thực lực quyết định tất cả, có thực lực thì gì cũng đúng!

Còn không có thực lực thì mãi là kẻ yếu, cho dù mình có đúng đi chăng nữa cũng vậy mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 56: Cường Hóa

Ngoài cửa sổ ánh trăng nhu hòa soi sáng chiếu lên mặt hồ xanh thẫm, xa xa mấy đỉnh núi nhỏ vẽ lên trời đêm những đường cong tuyệt đẹp, không gian mờ ảo yên tĩnh.

Gió nhẹ lặng lẽ thổi qua mang theo sương đêm mát lạnh, tất cả khiến lòng người trở nên bình an lạ thường.

Phong Nhựt bây giờ đang ở trong một căn phòng nhỏ trên tầng thứ bảy của Nghênh Tân Các, đây là căn phòng đẹp đẽ xa hoa nhất từ bé đến giờ hấn được ở, tuy phòng không quá lớn chỉ có một giường một ghế, một giá sách và một bàn nhỏ uống trà nhưng tất cả đều được chế tác vô cùng tinh xảo, hơn nữa đều làm từ những vật liệu cao cấp nhất, tuy đơn giản nhưng rất thanh tao!

Phong Nhựt không thể không thầm khen ngợi không gian này, đây chính là môi trường tốt nhất để tu luyện, không cần lau son gác tía xa hoa hào nhoáng, chỉ cần một góc thanh tĩnh hài hòa tâm cảnh sẽ rất thoải mái mà tu luyện!

“Đơn giản đến cực hạn cũng là một cảnh giới! Người của Cửu Thần Cung quả thật thần bí cao thâm vô cùng!”

Lắm bảm nói một mình, tay phải của Phong Nhựt bỗng nhiên biến ảo thi triển kiếm quyết Ngự kiếm thuật!

“Keeeng...!”

Ngay khi hấn mới bắt kiếm quyết Mị Ảnh như một luồng gió lao ra khỏi vỏ kiếm sau đó lơ lửng trước mặt Phong Nhựt! Nhìn xuyên qua sương mù nhạt nhát bao quanh thân kiếm có thể thấy được một vòng ánh sáng lạnh lẽo chậm rãi vận chuyển!

Yên lặng ngắm nhìn kiếm một lát Phong Nhựt lúc này mới nhẹ nhàng đặt Mị Ảnh lên cái bàn nhỏ bên cạnh, đến bây giờ kiếm quyết Ngự kiếm thuật đã thuần thục, tốc độ xuất kiếm của hấn đã cực kỳ nhanh, hơn nữa cũng bắt đầu cảm nhận được Mị Ảnh ngày càng thân thiết hơn!

Ít nhất bây giờ hấn có thể tùy tâm điều khiển Mị Ảnh biến hóa chiêu thức trong một phạm vi nhất định với tốc độ rất nhanh, thậm chí còn có thể khống chế kiếm lao lên không trung phi hành xoay tròn vòng vèo theo hình gợn sóng... Nói chung tất cả các kiểu di chuyển kiếm hấn đã nắm rõ trong lòng bàn tay!

Nhưng Phong Nhược cũng hiểu rõ, như vậy là chưa đủ!

Ngự kiếm thuật không chỉ dừng ở kiếm ý phù hợp, về phương diện này dường như không có cảnh giới tối cao, mãi mãi duy trì, không ngừng đột phá!

“Bắt đầu được rồi!”

Phong Nhược chậm rãi mở lời, vừa nói với bản thân hắn, vừa nói với chính Mị Ảnh!

Hắn phát tay, cửa sổ nhẹ nhàng đóng lại, ngay lập tức một vầng ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra bao phủ bốn bề, trận pháp phòng ngự này được bố trí kèm theo căn phòng, khá đơn giản nhưng rất thuận tiện!

Đây là lần đầu tiên Phong Nhược kích hoạt Ngũ hành thạch trung phẩm nên hắn vô cùng cẩn thận, bởi vì năng lượng ẩn chứa trong Ngũ hành thạch trung phẩm không phải Ngũ hành thạch cấp thấp hay hạ phẩm có thể so sánh được, nói đâu xa, vừa qua nhìn Ngân Giáp Thiên Thủ nuốt viên Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính thổ mà nhảy thẳng lên cấp năm đồng thời phải chịu khổ đau như thế cũng đủ hiểu độ bá đạo của Ngũ hành thạch này ra sao rồi!

Lấy viên Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính kim ra Phong Nhược cẩn thận xem xét một lát rồi mới chậm rãi truyền pháp lực vào!

Lại nói tiếp, thực chất Ngũ hành thạch và Linh thạch có đặc điểm rất giống nhau là đều ẩn chứa lượng lớn thiên địa nguyên khí, chỉ khác nhau ở chỗ thiên địa nguyên khí trong Linh thạch tu sỹ có thể hấp thu được, cho dù ở tu vi Luyện Khí kỳ hay Kim Đan kỳ cũng đều có thể sử dụng.

Nhưng thiên địa nguyên khí trong Ngũ hành thạch lại tồn tại theo cách khác, cuồng bạo và khó khống chế hơn nhiều, tu sỹ đừng nói đến chuyện hấp thu mà chỉ kích hoạt thôi cũng đã phải trả cái giá lớn rồi, nếu tu vi không đủ chắc chắn sẽ bị thiên địa nguyên khí trong đó cắn trả!

Hơn nữa nếu là Ngũ hành thạch có phẩm chất càng cao thì trong quá trình kích hoạt lại càng phải vô cùng cẩn thận, pháp lực phát ra yêu cầu vừa phải và đều đặn, không được thừa cũng không được thiếu nếu không sẽ thất bại, mà thất bại thì đương nhiên viên Ngũ hành thạch vô cùng quý hiếm kia sẽ bị phá hủy không còn sử dụng được nữa!

Thời gian chậm rãi trôi qua, Ngũ hành thạch thuộc tính kim trong tay Phong Nhược cuối cùng cũng bắt đầu biến hóa, ánh sáng vàng chói mắt bên ngoài rực rỡ hơn sau đó hình thành một vầng ánh sáng mờ mờ như sương mù vậy!

Hết thời gian nửa canh giờ trong màn sáng bắt đầu hiện lên những vật thể như bông tuyết màu vàng, nếu không phải đang được tận mắt chứng kiến thì Phong Nhược cũng không thể tưởng tượng được màn sáng hư ảo này lại có thể cô đọng lại thành thực thể, mà nó không hề tiêu tán, chỉ chậm chạp nhảy múa trong không trung, rất quý dị và đẹp mắt!

Lần lượt một bông, hai bông, ba bông... xuất hiện bay bổng bốn phía như hoa rơi đầy trời, ánh sáng vàng kim tỏa ra lấp lánh, đẹp hơn pháo hoa, chói mắt hơn sao đêm!

Nhưng bây giờ Phong Nhược không có tâm trạng nào để thưởng thức cảnh đẹp này, sau khi hắn Trúc Cơ thành công lượng pháp lực đã tăng lên rất nhiều nhưng bây giờ đã bị hao hụt hơn một nửa, cứ mỗi bông tuyết hiện ra pháp lực của hắn lại bị mất đi thêm một phần!

Thế nhưng bây giờ cũng đành dốc sức liều mạng kiên trì thôi bởi vì càng kích hoạt được nhiều bông tuyết màu vàng thì Mị Ảnh sẽ càng được cường hóa triệt để hơn, cho nên dù sao đi nữa hắn cũng phải cố gắng để cho mọi thứ hoàn mỹ nhất có thể!

Cũng chỉ có như thế Mị Ảnh mới phát huy được hết uy lực của thanh kiếm khí cấp năm, mà một điểm lợi thế nhỏ của kiếm khí cũng đủ quyết định sống chết trên chiến trường rồi!

Muốn làm được chuyện lớn cần phải có vũ khí sắc bén *, đạo lý này Phong Nhược đã sớm hiểu được! (Nguyên văn: Công dụng thiện kỳ sự, tất tiền lợi kỳ khí. Vốn là một câu luận đa nghĩa nhưng trong trường hợp này ta tạm dịch ra như vậy cho độc giả dễ hiểu)

Thấm thoát nửa canh giờ đã trôi qua, lúc này đây trong phòng đã có hơn trăm bông tuyết nhìn như một đàn bướm màu vàng bay lượn!

Mà lúc này pháp lực của Phong Nhược cũng đã cạn kiệt đến giọt cuối cùng, còn viên Ngũ hành thạch trung phẩm trong tay hắn đã mất đi ánh sáng màu vàng rực rỡ vốn có, chỉ còn lại một màu xám trắng không còn sức sống!

Đợi đến khi Phong Nhược vét toàn bộ pháp lực của mình truyền vào viên Ngũ hành thạch trung phẩm thì lại có thêm một bông tuyết màu vàng bay ra sau đó Ngũ hành thạch màu xám trắng liền tan thành tro bụi!

“Chà! May quá, thiếu một chút pháp lực thôi cũng không thể kích hoạt toàn bộ năng lượng trong này!”

Phong Nhược thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi cầm Mị Ảnh lên cẩn thận giữ giữa không trung đầy bông tuyết!

Nhưng ngay lập tức từ thân Mị Ảnh truyền đến một lực mạnh đẩy tay hắn ra còn Mị Ảnh thì lao vút lên treo lơ lửng giữa không trung!

Còn những bông tuyết màu vàng kia bắt đầu vây xung quanh Mị Ảnh xoay tròn, Phong Nhược có thể nhìn thấy rất rõ từng sợi tơ mỏng màu vàng bắt đầu chui vào trong thân kiếm!

Rất nhanh toàn thân Mị Ảnh giống như bị phơi dưới nắng chiều, ánh lên rực rỡ, sương mù vốn bao phủ xung quanh cũng đổi sang màu vàng.

Quá trình càng kéo dài thì số lượng bông tuyết bên ngoài cũng ngày càng ít đi, đợi đến khi toàn bộ bông tuyết màu vàng dung nhập vào Mị Ảnh thì chợt có một luồng ánh sáng chói mắt phóng ra mang theo một khí thể sắc bén thấu xương, Phong Nhưor đang đứng xa xa quan sát cũng nhìn không được mà phải nhắm mắt lại!

Mà da thịt hần cảm nhận được một luồng khí như gió lạnh thổi qua, lạnh đến run người, lạnh khiến người ta sợ hãi!

Chậm rãi mở mắt, Phong Nhưor sờ sờ lên mặt thì hoảng hốt giật mình, trên mặt hần bây giờ chẳng chít những vết cắt nhỏ, thậm chí tóc cũng bị cắt đứt rơi xuống rất nhiều!

“Không thể tin được! Kiểm khí lại có thể bá đạo như vậy ư?”

Phong Nhưor vừa mừng vừa sợ, đây chỉ là kiểm khí mà Mị Ảnh tùy tiện phát ra trong quá trình cường hóa, nếu thật sự ngưng tụ pháp lực rồi thì triển kiểm quyết công kích thì nó sẽ đáng sợ đến mức nào nữa!

“Ha ha! Lần này lại lớn rồi!”

Nhìn không được cười lớn một tiếng, hần lao tới nhặt Mị Ảnh vừa rơi xuống mặt đất lên!

Nhưng ngay lập tức hần kêu lên một tiếng rồi rút tay lại, bởi vì ngay khi hần cầm chuỗi kiểm thì có cảm giác đau đớn như bị vạn mũi châm đâm vào, nhanh như vậy nhưng cũng đã khiến tay hần tê rần rồi, cũng do lúc này hần không còn pháp lực để hộ thân nữa nên mới bị Mị Ảnh cắn trả!

Bây giờ Mị Ảnh đã là kiểm khí thượng phẩm, chẳng những được khắc trận pháp Mị Ảnh mà còn được cường hóa Ngũ hành thạch thuộc tính kim, không đủ thực lực thì tùy tiện chạm vào cũng bị cắn trả mãnh liệt, người thường thì không nói làm gì, nhưng kể cả tu sỹ Luyện Khí kỳ không cẩn thận mà đụng vào một cái chắc cũng sẽ bị thương không nhẹ!

Đương nhiên bây giờ toàn bộ pháp lực của Phong Nhưor đã tiêu hao không còn chút gì nhưng thân thể hần vẫn rất mạnh mẽ, hơn nữa dù sao Mị Ảnh cũng đã thân quen với hần nên mới không bị trọng thương!

Biết rõ điều này Phong Nhưor cũng đành nén hưng phấn chỉ dám đứng xa nhìn Mị Ảnh rồi im lặng lấy Mộc Linh Tinh ra ngưng thần tĩnh tâm khôi phục pháp lực!

Ba canh giờ sau pháp lực toàn thân đã được bổ sung đầy đủ lúc này Phong Nhưor mới dám nhặt Mị Ảnh lên, bây giờ nhờ có pháp lực hộ thể nên hần chỉ cảm thấy đau đớn một chút mà thôi, vận chuyển pháp lực một lần thì hoàn toàn không có cảm giác gì nữa!

“Ha ha! Tốt lắm! Bây giờ kiểm này còn sắc bén hơn Bôn Lô Kiểm nhiều, nếu rèn luyện kiểm quyết thi triển Ngự kiểm thuật thêm một thời gian nữa thì thực lực của mình sẽ được tăng lên không ít! Nếu gặp tu sỹ Trúc Cơ trung kỳ, hậu kỳ thì sợ vẫn còn vất vả nhưng nếu cùng cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ thì nắm phần thắng rất lớn!” Cầm chặt Mị Ảnh trong tay Phong Nhưor tự tin thêm nhiều, bây giờ thậm chí hần còn chờ mong ngày tỷ thí sẽ sớm đến! Nhưng ngay lúc này chợt có tiếng gõ cửa dồn dập vang lên!

“Phong Nhưor, Vạn sư bá có lệnh tất cả đệ tử lịch lãm của bốn tông nhanh chóng đến tòa lầu thứ nhất của Nghênh Tân Các tập hợp!”

Sững sốt một chút Phong Nhưor liền thu hồi Mị Ảnh rồi nhảy qua cửa sổ chạy ra ngoài, đến khi hần đi vào phòng khách của Nghênh Tân Các thì đã thấy viện trưởng Kiểm Tâm Viện Vạn Sở Hành, viện trưởng Hạc Minh Viện Vu Chi Lễ, viện trưởng Linh Sơn Viện Mộ Phi Tuyết sắc mặt nặng nề đứng đó, mà các đệ tử của Thượng Tam Viện cũng lần lượt chạy đến.

Đợi đến khi tất cả các đệ tử lịch lãm rèn luyện tụ họp đông đủ Vạn Sở Hành mới trầm giọng nói: “Căn cứ vào tin tức mới nhất thì Thị Huyết Yêu Long có thể sẽ lần nữa xuất hiện... Cho nên cuộc tỷ thí lần này sẽ bị hủy bỏ, bây giờ các ngươi có ba canh giờ chuẩn bị sau đó theo truyền tông trận đến Khô Mộc Hải tăng cường lực lượng! Việc này là nhiệm vụ màu đỏ của môn phái, mỗi năm mỗi người được ban thưởng năm nghìn điểm công hiến môn phái, tự tiện lâm trận rút lui! Giết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 57: Linh Đan

“Thị Huyết Yêu Long?”

Nghe được mấy lời của viện trưởng Kiểm Tâm Viện Vạn Sở Hành, Phong Nhưor không khỏi giật mình hốt hoảng, sao mọi việc có thể trùng hợp như thế

được cơ chứ? Hắn vừa mới phát hiện bộ xương có lẽ của Thị Huyết Yêu Long bên trong Thủy Linh Đại Điện thì Thị Huyết Yêu Long ở trong Khô Mộc Hải lại xông ra?

Chẳng lẽ đằng sau chuyện này có lí do bí mật gì hay sao?

Phong Nhược vẫn đang trầm tư suy nghĩ thì tất cả đệ tử lịch lãm rèn luyện đã lần lượt đi ra ngoài Nghênh Tân Các rồi ngự kiếm bay đi, bây giờ bọn hắn chỉ có thời gian ba canh giờ để chuẩn bị, chắc chắn là đi mua sắm các loại vật phẩm dự phòng rồi!

Phong Nhược thấy thế cũng vội vàng đi theo, tất nhiên hắn cũng phải chuẩn bị thật tốt mọi việc, hiện tại trong tay hắn chỉ còn lại mấy viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp mà thôi, như thế này thì không ổn một chút nào, bởi vì bố trí pháp trận cũng cần Ngũ hành thạch, Ngân Giáp Thiên Thủ và đôi quỷ cấp năm cũng ăn Ngũ hành thạch. ...tóm lại vô số việc cần dùng đến nó, ngoài ra hắn còn cần mua một ít linh đan chữa thương có hiệu quả nhanh cùng với Hoạt Lạc Đan dùng để khôi phục pháp lực nữa, mà nếu có thể thì kiếm được một ít phù trận có uy lực cao thì càng tốt.

“Người chờ đã!” Phong Nhược vừa mới bước chân đi thì đã thấy Mộ Phi Tuyết đuổi theo, ánh mắt của nàng có chút phức tạp.

“Tuyết sư thúc, có chuyện gì vậy?” Phong Nhược giọng cười quay lại hỏi, điều hắn lo lắng cuối cùng đã đến!

“Phong Nhược, lần này ta cũng sẽ đi Khô Mộc Hải, cho nên ta hi vọng lúc cần thiết...” Mộ Phi Tuyết chần chừ không nói hết.

“Không! Tuyết sư thúc, người đã hứa với ta rồi đấy!”

Phong Nhược chăm chú nhìn Mộ Phi Tuyết kiên quyết nói, việc hắn có thể hấp thụ Tiên Thiên Mộc Sát không phải là chuyện đùa, một bí mật động trời cần được giữ kín, lúc trước chẳng qua do hắn muốn báo đáp ơn cứu mạng nên mới bất chấp mọi giá cứu Mộ Phi Tuyết những việc này cũng không có nghĩa hắn sẽ đi cứu những người khác, ai cũng không thể được!

Mộ Phi Tuyết hé miệng, muốn nói gì nhưng vẫn không mở lời được, một lúc lâu sau nàng mới than nhẹ một tiếng rồi nói: “Nếu như ta lần nữa trúng Khô Mộc Chi Độc thì sao?”

“Nếu sư thúc bị, ta sẽ đi cứu! Nhưng sư thúc có lẽ cũng hiểu rõ lúc đầu ta cứu giúp được hoàn toàn bởi vì pháp lực của người đủ thâm hậu để ngăn cản Khô Mộc Chi Độc lan tỏa khắp cơ thể, vậy mà cũng phải mất hơn hai tháng trời ta mới có thể hút toàn bộ Khô Mộc Chi Độc ra ngoài, nhưng những người khác cũng có được pháp lực thâm hậu như vậy sao? Bọn hắn có thể cầm cự được hơn hai tháng sao?”

Phong Nhược nhìn Mộ Phi Tuyết một cái thật sâu rồi thấp giọng nói, thật ra những lời này cũng không hoàn toàn đúng, lúc trước sở dĩ hắn kéo dài thời gian lâu như thế hoàn toàn vì tâm niệm xấu xa trong đầu mà thôi.

Nhưng thực tế những điều hắn nói cũng không hoàn toàn sai, Khô Mộc Chi Độc rất đáng sợ, nếu pháp lực không đủ thâm hậu như Mộ Phi Tuyết thì chỉ cần trong thời gian ngắn sẽ biến thành người thường, cho dù hắn muốn cứu cũng không cứu kịp!

Cũng chính vì điều này nên trong trận đại chiến hơn nghìn năm trước tu sĩ ở Thương Ngô Giới mới thê thảm như vậy!

Nghe được câu trả lời của Phong Nhược, Mộ Phi Tuyết cuối cùng gật gật đầu áy náy nói: “Thật có lỗi, cũng đành phải vậy thôi, người yên tâm, những gì ta đã hứa tuyệt đối sẽ không nuốt lời!”

“Cảm ơn!”

Có chút mất tự nhiên cười cười lấy lệ, Phong Nhược xuất Mị Ảnh ra rồi quay người ngự kiếm rời đi!

Bên trong Cửu Thần Cung cũng có Chấp Sự Điện như ở Trần Thiên Tông, thậm chí còn có phần náo nhiệt hơn bởi vì số lượng đệ tử của Cửu Thần Cung ít cũng phải gấp đôi Trần Thiên Tông.

Nhưng ở Cửu Thần Cung đẹp đẽ gọn gàng hơn nhiều, vì vốn theo đuổi phong cách hoàn mỹ nên không có khung cảnh hồi hã chen chúc, người ngồi góc này kẻ ngồi góc khác như chợ vỡ mà Cửu Thần cung đã khéo léo sắp xếp nơi này thành một cái trang viên thật lớn, bên trong cảnh sắc hài hòa, những chiếc cầu băng qua dòng suối, hoa lá khoe sắc, đằng sau có mấy tòa lầu vô cùng tinh mỹ thấp thoáng sau những vòm cây.

Đương nhiên trang viên này cũng đã được bố trí lại cho phù hợp với việc sử dụng, tất cả được phân làm ba khu vực, khu vực lớn nhất là nơi dành cho số lượng lớn các đệ tử Luyện Khí Kỳ chuẩn bị, khu vực thứ hai tương đối nhỏ dành cho các đệ tử Trúc Cơ kỳ, và cuối cùng là khu vực chuyên phục vụ cho những người có tu vi Kim Đan kỳ.

Tất nhiên sự phân chia này cũng không hoàn toàn tuyệt đối, cũng không có bất cứ cảm đoán nào cả, ví như một gã Luyện Khí Kỳ cao hứng hoàn toàn có thể đi dạo ở cả ba khu vực này, nhưng cũng chỉ là thuận tùy đi dạo mà thôi bởi vì mở sang hai khu vực cao cấp hơn căn bản cũng không đủ tư cách mà mua bán cái gì cả.

Cho nên thực tế cũng có rất ít gã đệ tử cấp thấp làm những việc vớ vẩn như vậy, lỡ may gặp phải thành phần cao tầng trong môn phái nhìn ngửa mắt thì lại khốn nạn!

Phong Nhược đương nhiên cũng không rảnh mà chạy đến khu vực dành cho tu sĩ Kim Đan kỳ bởi vì tất cả vật phẩm có giá trị trên người hắn còn chưa đủ cấp bậc bèn mang đến nơi đó!

Mục tiêu của Phong Nhực rất rõ ràng, hần vốn định nhanh chóng bán lượng lớn xương cốt linh thú trong tay, hai bộ móng vuốt của địa hành thi quỷ cũng bán nốt!

Hiện tại dưới con mắt của Phong Nhực những vật này ngày càng trở nên vô dụng, các loại xương cốt chỉ có thể dùng để luyện chế kiếm khí cấp năm hoặc là ít linh đan hiếm thấy, còn dùng để luyện chế pháp khí thì còn lâu mới đủ, hơn nữa thà đi mua còn hơn chứ không dại gì luyện chế cho đất đỏ! Suy đi tính lại, tốt hơn hết đem đổi lấy Ngũ hành thạch là hợp lý nhất!

Huống hồ thất lung trừ vật của hần chỉ là loại có phẩm chất thấp nhất, không gian bên trong không được rộng rãi, lâu lâu cũng phải dọn dẹp bỏ bớt những thứ không cần thiết. Còn thất lung trừ vật cao cấp loại đặc biệt thì hần không thể mua nổi, nghe nói nó được tính giá trị bằng Ngũ hành thạch trung phẩm, hần thì không nói làm gì nhưng ngay cả bọn Chu Vũ, Mộc Hải, Ninh Dao có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ cũng không đủ sức mua!

Đợt này hần thu về được tổng cộng sáu trăm bảy mươi một viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, số Ngũ hành thạch này nếu đem cho tu sỹ Luyện Khí Kỳ thì chắc bọn hần sướng đến chết mất nhưng đối với tu sỹ Trúc Cơ kỳ thì vẫn chưa đủ dùng!

Cứ nhìn vào cách tiêu xài của bản thân hần thì biết, tùy tiện bố trí một toàn Chính Phần Cửu Tinh Trận Pháp đã đi tong sáu mươi tư viên rồi, nhưng chưa hết, nếu trận pháp này dụng phải một con linh thú cấp sáu thì cũng chỉ có thể kiên trì chống đỡ trong thời gian một nén hương, huống chi còn Ngân Giáp Thiên Thủ cùng đôi quý cấp năm lúc nào cũng la hét đòi ăn nữa chứ, mỗi tháng ít cũng phải mất mười viên nữa, nếu cứ tính theo kiểu như thế thì sáu trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm sợ đen đuôi cũng chỉ đủ dùng trong thời gian một tháng mà thôi.

“Chà! Xem ra nếu có thời gian phải học tập luyện đan hoặc luyện khí một chút mới được, cũng chưa mơ đến trình độ cao siêu nhưng chí ít cũng có cách kiếm thêm Ngũ hành thạch... Nếu không đúng là kiếm không đủ mà tiêu!”

Vừa than thở Phong Nhực vừa chán nản bước ra ngoài, nỗi lo lắng này của tu sỹ so với việc lo miếng cơm manh áo của người thường còn có vẻ mệt mỏi hơn, người thường lười biếng thì đói rét nhưng tu sỹ mà lười biếng thì mất mạng!

Ngoài trừ việc mỗi ngày vất vả tu luyện còn phải nghĩ mọi cách để tăng cường phẩm chất các vật dụng mang trên người, như trang phục, kiếm khí, pháp khí... hơn nữa còn phải dự trữ các loại đan dược với mọi chủng loại, từ chữa thương cho đến giải độc, khôi phục pháp lực...vv... Nếu còn thừa Ngũ hành thạch thì kiếm thêm được mấy tấm phù giữ mạng lại càng tốt!

“Thương hội Thương Nguyệt! Ủ, có vẻ được! Vào đây xem sao!”

Đi dạo xung quanh khu vực thứ hai một lát cuối cùng Phong Nhực dừng lại trước một tòa lầu các có bốn tầng thấp thoáng dưới tán cây tùng, bách, đây là một trong ba Đại thương hội của Thương Ngô Giới, Thương Nguyệt thương hội, đã có truyền thống cả vạn năm, có quan hệ cực kỳ mật thiết với năm Đại tông môn nên mới có tư cách lưu lại chỗ này!

Vừa mới tiến vào trong liền có một nữ tử trẻ tuổi mặc áo màu đỏ bước lên tiếp đón, đây cũng là nét đặc sắc của Thương Nguyệt thương hội, tất cả người bán hàng đều là nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung, nghe nói tất cả những nữ tử này đều do thương hội mua được từ nhân gian thế tục từ lúc còn nhỏ, sau đó được thương hội truyền công pháp miễn cưỡng tu luyện lên cảnh giới Luyện Khí kỳ, phương pháp này vừa hiệu quả lại đỡ tốn kém hơn nhiều so với việc thuê tu sỹ bán hàng!

Hơn nữa vì được nuôi dưỡng chăm sóc từ bé nên các nàng đều rất trung thành và tận tụy.

“Ta muốn mua linh đan!”

Phong Nhực nói luôn yêu cầu của mình, sở dĩ hần tới đây chủ yếu vì nơi này hầu như có tất cả các chủng loại linh đan diệu dược, hơn nữa giá cả cũng phải chăng hơn nhiều.

“Không có vấn đề gì, mời sư huynh đi qua bên này!” Nàng ta khẽ mỉm cười nói, tuy mới chỉ có tu vi Luyện Khí trung kỳ nhưng chắc đã được huấn luyện kỹ càng nên mọi cử chỉ đều rất tự nhiên thanh thoát.

Nơi này có rất nhiều tu sỹ qua lại nhưng bố trí rất hợp lý nên cũng không có cảm giác quá mức chật chội, nữ tử kia nhanh nhẹn dẫn Phong Nhực lên tầng thứ hai, ở đây tất cả mọi người bán hàng lại mặc quần áo màu vàng.

“Thất tỷ, vị sư huynh này muốn mua sắm linh đan!” Nữ tử áo đỏ hướng về một người con gái lớn tuổi hơn nàng có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ nhỏ nhẹ nói, sau đó cười với Phong Nhực một cái cuối cùng mới rời đi.

“Xin hỏi sư huynh muốn mua loại linh đan nào? Linh đan chữa thương hay khôi phục pháp lực, hay tăng cường cảnh giới, đột phá bình cảnh?” Nữ tử được gọi là Thất tỷ kia nhiệt tình hỏi han.

“À, chữa thương, thêm cả linh đan khôi phục pháp lực nữa, có đủ cả không? Giá cả và hiệu quả ra sao?” Phong Nhực bình tĩnh nói, tuy bây giờ trong tay hần cũng có một ít Chi Huyết Đan nhưng về phẩm chất cũng được tính thì lại quá thấp, nếu như bị thương nặng chỉ sợ không có tác dụng gì.

“Vâng, linh đan chữa thương có rất nhiều loại, thấp nhất là Chi Huyết Đan có giá ba mươi viên Ngũ hành thạch cấp thấp, nhưng loại này chỉ thích hợp với tu sỹ có tu vi Luyện Khí kỳ hơn nữa nếu bị trọng thương thì hiệu quả lại rất kém, cao cấp hơn Chi Huyết Đan là Hồi Xuân Đan có giá ba mươi viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, được tính mạnh hơn Chi Huyết Đan năm lần, tu sỹ Trúc Cơ kỳ dùng rất hợp, tất nhiên cũng có loại tốt hơn nữa là Đại Hồi Xuân Đan có giá ba trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, mạnh hơn Chi Huyết Đan mười lần, chỉ trong một thời gian ngắn có thể chữa lành vết thương nặng! Nhưng cả ba loại linh đan này cũng chỉ có tác dụng với ngoại thương mà thôi, còn nếu nội thương thì cần dùng các loại linh đan khác!”

Nói đến đây, Thất tỷ dừng lại một chút rồi lại tuôn ra một tràng: “Nếu như bị pháp lực có thuộc tính hỏa làm tổn thương hay bị lửa độc đi vào lục phủ ngũ tạng thì cần dùng đến Huyền Dương Đan, loại thuốc này có giá năm trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, còn nếu bị pháp lực thuộc tính âm hàn đã thương hay bị âm độc nhập thể thì phải dùng Huyền Âm Đan cũng có giá năm trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, ngoài ra còn có...”

“Thôi, được rồi, được rồi! Trước hết cứ lấy cho ta mười viên Hồi Xuân Đan cái đã!”

Phong Nhượng toát mồ hôi hột vội vàng chen ngang Thất tỷ, đùa nhau à, nhiều linh đan như vậy, hẳn làm sao mà mua nổi?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 58: Rêu Hàn Ngọc

“Mười viên Hồi Xuân Đan có giá ba trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, đây là linh đan của huynh, hãy cắt ký!”

Thất tỷ kia vẫn cười nhàn nhạt, vẻ mặt không có thì thay đổi.

“Đội đã, ta muốn hỏi một chút, ở đây ta có một ít tài liệu luyện đan, không biết giá trị của nó như thế nào?”

Mười viên Hồi Xuân Đan đã ngốn hết gần một nửa số Ngũ hành thạch hiện có của hắn rồi, Phong Nhượng đành phải tính toán bán một ít rêu Hàn Băng trên người hắn cũng chỉ còn lại thứ này có thể bán được mà thôi.

“Tất nhiên là được, nhưng không biết tài liệu trong tay sư huynh có phẩm chất như thế nào?” Thất tỷ vẫn không tỏ vẻ gì thất thố, bình tĩnh trả lời.

“Rêu Hàn Băng, liệu có vừa mắt quý các hay không?”

Phong Nhượng liền trả lời, rêu Hàn Băng này vốn là nguyên liệu chính để luyện chế Ngọc Phách Nguyên Cực Đan, theo như được tính kinh khủng của linh đan này được miêu tả ở trong ngọc giản thì chắc thứ này cũng có phẩm chất không hề thấp!

“Rêu Hàn Băng?” Cuối cùng Thất tỷ cũng không giữ được vẻ bình tĩnh thoải mái như từ đầu đến giờ nữa, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nàng liền vội vàng hỏi: “Đương nhiên, đó là tài liệu thượng phẩm có thuộc tính âm hàn, không biết trong tay của huynh đài có bao nhiêu phần?”

“Mấy phần? Ha ha! Cho ta cái giá trước thử xem!”

Lập tức vẻ mặt của Thất tỷ thay đổi nhưng không qua được mắt Phong Nhượng, hắn đang thăm mường rờ, chắc chắn rêu Hàn Băng này có giá trị rất lớn, mà càng sung sướng hơn chính là hắn có tới hai nghìn phần, tha hồ bán!

“Điều này, thật có lỗi với sư huynh, nhưng ta cần nhìn qua rêu Hàn Băng trong tay huynh một chút đã, để xem tuổi cũng như khối lượng rồi cho một cái giá phù hợp được!” Thất tỷ lắc đầu nhẹ nhàng nói.

“Chà! Phiên toái như vậy à!”

Phong Nhượng sờ sờ cằm suy nghĩ một chút rồi mới lấy ra một cái hộp nhỏ làm bằng Quý Hộc Mộc, lúc hắn mới lôi cái hộp ra lập tức không khí trong phạm vi vài chục trượng lạnh đi trông thấy!

Cảnh này làm cho Thất tỷ tái mặt, nàng liền tỏ vẻ không thể tin nổi hỏi Phong Nhượng: “Sư huynh, trong này có bao nhiêu phần rêu Hàn Băng?”

“Ha ha! Cũng không nhiều lắm, một trăm phần thôi mà!”

Phong Nhượng rất thoải mái nói nhưng lời này lại làm cho vị Thất tỷ kia hét lên kinh hãi, sau đó hốt hoảng nói: “Sư huynh, ngàn vạn lần không được mở hộp gỗ này ra, ta đi đây một chút sẽ trở lại ngay!”

Nói xong Thất tỷ quay người nhanh chóng đi lên tầng lầu phía trên, đợi một chút liền có một lão già tóc trắng tu vi Trúc Cơ hậu kỳ vội vàng đi xuống, vừa nhìn thấy Phong Nhượng đã vội vàng hỏi: “Người chắc chắn bên trong có tận một trăm phần chứ?”

“À! Tất nhiên, có chuyện gì sao?”

Phong Nhượng chẳng hiểu mô tê gì, một trăm phần thì sao chứ? Một trăm hay một thì cũng là rêu Hàn Băng thôi mà!

“Ha ha! Vị đạo hữu này, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện đi!”

Lão già kia nói xong liền dẫn Phong Nhựt đi thẳng đến một căn phòng nhỏ kín đáo, đến khi hai bên đã bình tĩnh ngồi xuống hẳn mới tiếp tục nói: “Chắc đạo hữu cũng không hiểu rõ về vật phẩm rêu Hàn Băng này, ta cũng không có gì giấu diếm, đây là nguyên liệu thượng phẩm chuyên dùng để luyện chế Ngọc Phách Nguyên Cực Đan, tuy thế vẫn chưa tính là quá mức quý hiếm, nhưng vật này có một đặc tính kỳ lạ, nếu trong một thời gian ngắn có thể thu thập đủ một trăm phần rêu Hàn Băng để vào hộp gỗ Quý Hộc Mộc thì chúng sẽ dần dần cắn nuốt lẫn nhau, chín chín tám mươi một ngày sau sẽ tạo ra một loại rêu Hàn Ngọc cực kỳ hiếm thấy, linh hiệu của nó mạnh gấp trăm lần rêu Hàn Băng, tất nhiên theo đó giá trị cũng sẽ tăng lên rất nhiều!”

“À! Thì ra là vậy!”

Nghe được những lời giải thích này Phong Nhựt mới hiểu rõ mọi chuyện, thảo nào lúc này hẳn vừa mới lấy hộp gỗ ra thì hàn khí tỏa ra lại mạnh hơn trước rất nhiều, mà như vậy thì chẳng phải mười chín hộp gỗ còn lại của hẳn đều sẽ trở thành rêu Hàn Ngọc cả hay sao?

“Xin hỏi giá của rêu Hàn Ngọc như thế nào?”

“Ha ha! Căn cứ theo giá của thị trường thì một phần rêu Hàn Băng bình thường có giá từ ba mươi đến năm mươi viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, nhưng nếu đạo hữu đồng ý bán cho bốn tiệm thì cứ lấy theo giá cao nhất là năm mươi viên Ngũ hành thạch hạ phẩm đi, như vậy một trăm phần rêu Hàn Băng sẽ có giá là năm nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, đạo hữu có đồng ý không?”

Lão già cười híp mắt nói.

“Như vậy sao được? Nếu tính như vậy thì ta thà đợi đủ tám mươi ngày rồi đi bán rêu Hàn Ngọc còn hơn!” Phong Nhựt nhíu mày nói, lão già này quả là gian thương, bây giờ hẳn rõ ràng bán rêu Hàn Ngọc mà lại ra giá của rêu Hàn Băng!

Nghe mấy lời của Phong Nhựt lão già kia cũng không tỏ vẻ bất ngờ, hẳn chậm rãi nói: “Rêu Hàn Ngọc tuy rất hiếm gặp nhưng theo giá thị trường thì bán được tám tám nghìn đến một vạn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, nhưng phải bán ở hội đấu giá mới được như thế, nếu không phải do lão phu nói ra mọi chuyện thì sợ đạo hữu cũng không biết đến sự tồn tại của rêu Hàn Ngọc đâu! Giá này đã rất hợp lý rồi, cho dù đạo hữu đi sang những thương hội khác cũng không bán được với giá tốt hơn đâu! Nếu không tin thì đạo hữu đi bán thử mà xem!”

“Chà chà!”

Phong Nhựt há hốc miệng, lão già này thật thẳng thắn, nhưng mà cũng quả là như thế thật, nếu lão già này không nói ra thì thật sự hẳn cũng không biết chuyện này.

“Được rồi! Năm nghìn viên thì năm nghìn viên, nhưng ta cũng muốn hỏi một chút, rêu Hàn Ngọc làm nguyên liệu để chế tạo linh đan gì?”

“Ha ha! Rêu Hàn Ngọc!” Lão già kia lại cười ha hả rồi nói: “Đạo hữu chắc không hiểu nhiều về thuật luyện đan nhỉ, vậy hỏi điều này để làm gì? Huống hồ muốn sử dụng được rêu Hàn Ngọc thì ít cũng phải có tu vi Kim Đan kỳ, hơn nữa rêu Hàn Ngọc này rất khó bảo quản, đạo hữu phải cẩn thận đó!”

Nghe được mấy lời này Phong Nhựt liền chửi thầm trong lòng, lão già này tâm tư rất cẩn mật, chắc chắn đã đoán ra trong tay hẳn còn có rêu Hàn Ngọc, nhưng mà lão nói cũng đúng, bản thân hẳn giờ không có thời gian học tập thuật luyện đan hơn nữa tu vi hạn chế nên còn lâu mới sử dụng được loại rêu này!

“Được rồi! Lão già, người thẳng! Mau đi lấy năm nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm cho ta đi!”

*

* *

“Gian thương, đúng là gian thương! Khác nào xẻ thịt người ta chứ!”

Đứng trước chỗ bố trí truyền tống trận của Cửu Thần Cung, Phong Nhựt đau lòng nhìn trời ngấm đất, một canh giờ trước hẳn còn nắm trong tay tài sản lớn nhất đời cho đến giờ phút này, một vạn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm!

Mà đợi đến khi hẳn bước chân ra khỏi thương hội Thương Nguyệt thì cũng chỉ còn lại có hai nghìn hai trăm ba mươi sáu viên nữa mà thôi! Điều này làm hẳn vô cùng đau lòng!

Hẳn cũng có mua được nhiều thứ đâu chứ, năm viên Đại Hồi Xuân Đan, năm viên Hoạt Lạc Đan đã hết ba nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm rồi, sau đó hai tấm linh phù phá băng, hai tấm linh phù tụ hỏa, một tấm phù phòng ngự đã làm hẳn đi tong gần năm nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm nữa, mà đây là hẳn đã cò kè mặc cả mãi mới được như vậy!

“Ài! Xem ra học chế phù sẽ kiếm được rất nhiều Ngũ hành thạch!”

Phong Nhựt lầm bầm tự nói với mình, Đại Hồi Xuân Đan với Hoạt Lạc Đan thì thôi, nhưng năm tấm linh phù kia chỉ là loại cấp thấp nhất mà mỗi tấm đã có giá gần một nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm!

Quá đắt đỏ! Thật là trắng trợn cắt cổ con nhà người ta mà!

Nhưng Phong Nhực bây giờ cũng chỉ đành đứng nhìn thềm muốn chứ không có khả năng kiếm được món lời này, vì nghe nói ngay cả linh phù hạ phẩm cũng phải có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ mới có thể chế tác được, nếu pháp lực không đủ thì cần bản không thể làm nổi!

Mà những linh phù này trong chiến đấu vô cùng lợi hại, Phong Nhực đã từng được lĩnh giáo qua uy lực của phá băng phù, lúc xưa hai toà Chính Phán Như Sơn Trận Pháp của hắn bị một kích của phá băng phù do Diêu Hưng tung ra phá nát, nếu không phải hắn chạy nhanh thì đã bị mấy mũi băng đâm thủng lỗ chỗ rồi!

Cũng chính vì như thế tuy hắn thừa biết sẽ bị vật lỏng xé thịt không thương tiếc nhưng vẫn đành cắn răng mua năm tấm phù cấp thấp nhất.

Dù sao Ngũ hành thạch cũng là vật ngoài thân không thể sánh với cái mạng nhỏ được, Phong Nhực cũng không lạ gì Khô Mộc Hải, ở đó môi trường sống vô cùng khắc nghiệt và đầy rẫy nguy hiểm, chưa tính đến Mộc Yêu, chỉ cần tất cả đám linh thú dưới đất mò lên đã khủng bố lắm rồi!

Hắn cũng không thể biết được tương lai đi vào nơi đó sẽ gặp phải những chuyện gì nhưng cứ chuẩn bị được từng nào hay từng đó!

Truyền tống trận ở phía trước chớp lên liên tục, đệ tử của Cửu Thần Cung truyền tống trước, nghe nói lần này Cửu Thần Cung xuất ra năm trăm người, mấy đại môn phái các cùng các tông môn lớn nhỏ đều phái ra rất nhiều đệ tử tham gia cuộc chiến này, mười tám tuyến phòng ngự của Khô Mộc Hải bây giờ ít cũng có hơn vạn tu sĩ canh chừng!

“Các đệ tử Trần Thiên Tông tiến vào truyền tống trận!”

Một giọng nói nghiêm nghị vang lên, năm mươi người Phong Nhực lập tức bước vào bên trong truyền tống trận, tất cả đều mang vẻ mặt khẩn trương lo lắng bởi vì dù sao đi nữa Khô Mộc Hải cũng là một trong tam đại hiểm địa của Thương Ngô Giới, rất ít người có thể toàn mạng đi xuyên qua nơi đó, hơn nữa bây giờ Thị Huyết Yêu Long lại xuất hiện, có trời mới biết sắp tới sẽ có bao nhiêu người ngã xuống, dù sao trận chiến đẫm máu của nghìn năm trước vẫn còn hiển hiện trước mắt!

“Vù vù...” Từng tràng âm thanh vang lên, Ngũ hành thạch khảm nam xung quanh truyền tống trận bắt đầu tỏa ánh sáng rực rỡ, các luồng ánh sáng đan xen vào nhau nhìn rất thần bí! Mà khi những luồng ánh sáng này tràn ngập không gian thì mọi người bắt đầu thấy trời đất quay cuồng, tối tăm mặt mũi!

“Năm mươi đệ tử Trần Thiên Tông mới đến chia thành mười nhóm nhỏ, đi tới phòng tuyến thứ mười bảy! Đến đó các ngươi sẽ được phân nhiệm vụ! Nhanh! Mấy tên ngu ngốc này, lẽ mà cái gì! Ở đây là Khô Mộc Hải! Nếu không muốn bị Mộc Yêu giết chết thì tỉnh táo nhanh nhẹn lên cho ta nghe!”

Bọn người Phong Nhực còn chưa kịp hoàn hồn sau quá trình truyền tống thì lại nghe giọng nói như sấm vang lên bên tai, rất nhiều người tức giận nhìn sang nhưng lại vội vàng co đầu rút cổ, bởi vì người vừa quát tháo kia có tu vi Kim Đan trung kỳ, không ai dám đùa với hồ!

Trong lúc mơ mơ màng màng năm mươi người Phong Nhực đã bị chia thành mười nhóm nhỏ, sau đó mỗi nhóm lại bị nhét vào một cỗ xe giống như xe ngựa....nhưng không có bánh xe mà được năm con Sa Ty Thú kéo đi.

Không gian trong cái xe quái quỷ này khá rộng, ngoài trừ nhóm năm người Phong Nhực ra thì bên trong còn có mười lăm người nữa, nhưng nhìn rất xa lạ, theo như lệnh bài và trang phục của bọn họ thì chắc là đệ tử của môn phái khác.

Mà trước xe có một lão già tu vi Trúc Cơ hậu kỳ dẫn đầu, nhưng nhìn vẻ mặt lão rất thờ ơ lạnh nhạt không lo lắng hay băn khoăn chút nào cả, chắc hẳn lão đã ở Khô Mộc Hải này lâu rồi!

“Ha ha! Các vị, ta tự giới thiệu một chút, ta tên là Kim Bất Không, từ bây giờ cho đến khi tiêu diệt được Thị Huyết Yêu Long hoặc cho đến khi các ngươi ngã xuống nên nghe theo sự chỉ huy của ta! Ta có thể cam đoan sẽ cố gắng giúp các ngươi sống càng lâu càng tốt, cũng giúp các ngươi thoải mái hơn trong mọi chuyện, nhưng tất nhiên các ngươi cũng có thể lựa chọn làm theo ý mình, còn có chuyện gì thì tự mình gánh lấy thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 59: Mộc Sát Yêu

Bên trong biển cát vàng mênh mông không thấy bờ, một đám mây mù cuộn cuộn bay lên, trông như một bầy ngựa hoang bất kham không bị ràng buộc, lại tựa như một trận cuồng phong từ chín tầng trời đang phun mây nhả mù, không thể ngăn cản, không thể chống lại!

Phong Nhực chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ dùng cách thức điên cuồng này để phi hành, dù sao đi nữa bây giờ hắn vẫn đang ngồi trong chiếc xe cổ quái tùy ý mặc sức lướt bay giữa biển cát bát ngát vô bờ. Một cảm giác lâng lâng thống khoái lan tràn trong hắn cũng như tất cả mọi người trong xe.

Sức chạy của năm đầu Sa Ty Thú kia không thua sút chút nào so với năng lực phi hành của một con linh thú cấp bốn, dưới sức kéo của chúng chiếc xe

cổ quái tựa như một con thuyền nhỏ giữa biển cả phong ba, cứ trập trùng chồm lên nhào xuống giữa những rặng cát cao vút, mạo hiểm trong từng khoảnh khắc. Cũng may hai chục người Phong Nhựt đều đã có tu vi Trúc Cơ kỳ, nếu không thì cũng khó mà ngồi vững vàng được trong hoàn cảnh này.

Mà ở đây là khu vực biên giới của Khô Mộc Hải, cũng là nơi năm Đại tông môn của Thương Ngô Giới bố trí mười tám đường phòng tuyến. Ánh nắng mặt trời ở đây dù không đáng sợ như những nơi sâu bên trong Khô Mộc Hải nhưng vẫn nóng gắt như lửa, dù sao bọn hắn vẫn còn chịu đựng được. Đây cũng là nguyên nhân mọi người dám đi ra ngoài vào ban ngày.

Ngay đằng trước xe Kim Bất Không vẫn đứng sừng sững bất động, hắn là đệ tử của Ngọc Dương Tông, một trong năm Đại tông môn của Thương Ngô Giới, cũng là một trong những thủ vệ của phòng tuyến thứ mười bảy ở Khô Mộc Hải. Hắn đã ở nơi này suốt hai mươi năm, có kinh nghiệm sinh tồn hơn ai hết, bọn người Phong Nhựt khi biết được thân phận hắn tất nhiên không có ý kiến gì.

Theo như lời của Kim Bất Không thì chỗ lưu vong trong Khô Mộc Hải đã bị vứt bỏ, đường phòng tuyến thứ mười tám cũng được dời về phía sau, như vậy có nghĩa phòng tuyến thứ mười bảy mà đám người Phong Nhựt đang đi tới chính là phòng tuyến ở ngoài cùng!

Tất nhiên nhiệm vụ của những người như hắn không phải là đi ngăn cản Mộc Yêu hay Thị Huyết Yêu Long ở trong Khô Mộc Hải bởi vì bọn hắn còn chưa đủ sức để làm điều đó, mà là nắm bắt tình hình của biên giới Khô Mộc Hải, một khi thấy có việc dị thường thì lập tức truyền tống cấp báo tin tức trở về.

Sở dĩ như vậy bởi vì hiện tại mới chỉ có Mộc Yêu xuất hiện, còn chưa thể xác định được liệu Thị Huyết Yêu Long có thật sự nhảy ra hay không nữa, trong khi đó năm Đại tông môn lại không thể vì chuyện chưa xác thực này mà tập hợp toàn bộ lực lượng của Tu Tiên giới được. Việc như thế sẽ hao phí nhân tài vật lực quá sức tưởng tượng, nhất là ở một địa phương vốn nghèo nàn linh khí như Khô Mộc Hải này, mỗi ngày trôi qua sẽ tiêu hao một lượng Linh thạch, Linh sa khổng lồ.

Nói cách khác đám người Phong Nhựt chủ yếu đảm nhận việc tuần tra báo động, bởi vì sau trận chiến hơn nghìn năm trước nguyên khí của Tu Tiên giới bị tổn hại nặng nề, cho đến ngày nay vẫn không thể có cách nào miễn cưỡng tấn công vào động quật dưới lòng đất kia để tiêu diệt hoàn toàn Thị Huyết Yêu Long cả!

Như vậy cũng đủ biết chỗ mà bọn Phong Nhựt sắp đặt chân đến nguy hiểm đến mức nào rồi.

"Các ngươi nhớ cho kỹ, ban đêm nhất định phải cẩn thận vì Mộc Yêu cực giỏi đánh lén, mọi người nên tránh hành động một mình. Mỗi đội năm người trong lúc tuần tra phải giữ vững đội hình phòng ngự, nếu các ngươi có thể làm tốt việc này thì chẳng phải sợ hãi mấy con Mộc Yêu nữa!."

Kim Bất Không thao thao bất tuyệt nói với bọn Phong Nhựt, dọc đường đi hắn chưa bao giờ dừng miệng, trước sau chỉ ngồi giảng giải cụ thể từng cách phòng ngừa lũ Mộc Yêu!

"Xin hỏi Kim sư huynh, người đã giết con Mộc Yêu nào chưa? Người có gặp qua con nào không?"

Một đệ tử Phi Tinh Tông ngồi đằng trước xe cười hi hi hỏi.

"Nói nhảm, nếu ta từng gặp Mộc Yêu thì còn đứng đây nói chuyện được với các ngươi nữa hay sao? Những ai từng gặp Mộc Yêu đều chết cả rồi!" Kim Bất Không tỉnh queo đáp. "Bởi vậy mới nói, chuyện quan trọng nhất chính là chuẩn bị đề phòng cho tốt!"

"Kim sư huynh, cho ta hỏi chút, những con Mộc Yêu kia phải chăng cũng được phân chia ra chủng loại, cấp bậc?" Phong Nhựt chợt hỏi, hắn cũng chưa hiểu về Mộc Yêu cho lắm, nếu tiêu Mộc Yêu trong người hắn chủ động công kích có lẽ sẽ rất lợi hại, nhưng nếu tất cả Mộc Yêu đều như thế thì e rằng Tu tiên giới đã không còn tồn tại nữa rồi!

"Hỏi rất hay! Trước tiên, các ngươi nên biết, thứ gọi là Mộc Yêu thật ra là một con rối có Khô Mộc Chi Độc, không có tri giác. Nói cách khác thứ Mộc Yêu này cũng giống như thi quỷ cấp bốn trong U Minh Lâm, nhưng mà nếu ta có thể chọn lựa thì thà đối mặt với một trăm con thi quỷ cấp bốn chứ không hề muốn đối địch với một con Mộc Yêu!"

Kim Bất Không liền thoáng nói, nếu không phải ai cũng nghe được những lời hắn nói lúc trước, thì chắc hẳn đều nghĩ hắn dạn dày kinh nghiệm đối phó với Mộc Yêu lắm.

"Lão Kim nói hay thật! Cái người nói phần lớn bọn ta đều biết mà! Mộc Yêu chính là do Thị Huyết Yêu Long dùng Tiên Thiên Mộc Sát luyện chế ra, Khô Mộc Chi Độc có được từ mấy lần ngưng luyện Tiên Thiên Mộc Sát. Cái chúng ta muốn biết chính là Thị Huyết Yêu Long có thật sự xuất hiện hay không vậy? Có người nào tận mắt nhìn thấy sao? Chuyện này khiến toàn bộ Thương Ngô Giới hoang mang, đừng nói cuối cùng chỉ là sợ bóng sợ gió nha!"

Lúc này một tên đệ tử của Ngọc Dương Tông có quen biết với Kim Bất Không lên tiếng.

"Người hỏi ta, ta hỏi ai đây? Ta chỉ ở đây trông coi những kẻ lưu vong mà thôi, cũng không có bản lĩnh đi nhìn Thị Huyết Yêu Long xem như thế nào, tuy nhiên ở lâu dài Khô Mộc bên kia lại có năm người lưu vong bị trúng Khô Mộc Chi Độc, hẳn là do Mộc Yêu từ bên trong động quật dưới lòng đất chạy tới, mà theo suy đoán nếu số lượng Mộc Yêu không đạt đến một mức độ nhất định chúng chắc chắn sẽ không rời khỏi động quật, cho nên rất có thể Thị Huyết Yêu Long đã thật sự sống lại rồi!"

"Nếu vậy chẳng phải chúng ta hiện tại đang đi vào chỗ chết sao?"

Lúc này một đệ tử của Thượng Tam Viện ngồi cạnh Phong Nhực tên là Chu Bình lo lắng hỏi.

"Người sợ cái gì? Ta ở nơi này hai mươi năm rồi mà chưa sợ nữa là!" Kim Bất Không nhếch miệng rồi bỗng nhiên vỗ vỗ đầu mình, cau mày nói: "Vừa rồi ta nói đến đâu rồi nhỉ? Ồ đúng rồi, vị sư đệ kia có hỏi Mộc Yêu có phân ra chủng loại cấp bậc gì không, chuyện này thì ta biết rõ. Thật ra cũng khá đơn giản, những Mộc Yêu kia chỉ chia thành hai loại, một loại do Thị Huyết Yêu Long tự mình luyện chế ra, loại này có thể hóa lớn nhỏ, cao thấp, thậm chí có thể biến ảo thành bất cứ vật gì, nó được gọi là Mộc Sát Yêu, chính là thứ khó đề phòng nhất nhưng rất ít khi xuất hiện. Nghe nói trong kỳ đại chiến cách đây nghìn năm, người ta chỉ mới nhìn thấy không tới mười con Mộc Sát Yêu như vậy nhưng đã làm cho liên quân tổn thất nặng nề không thể tưởng tượng được!"

"Còn về loại Mộc Yêu thứ hai thì chính xác là con rối do xương cốt các loại linh thú hình thành, bên trong chúng có một tia Tiên Thiên Mộc Sát, thông thường các pháp thuật thuộc tính hỏa và kim cũng như kiếm khí đều có thể gây thương tổn cho chúng, vì vậy các người cũng không cần phải lo lắng nhiều, chỉ cần phát hiện ra liền có thể giết chết bọn nó, nhưng điều kiện bắt buộc là phải phát hiện ra bọn chúng thật sớm, và đây cũng là lí do chính khiến chúng ta phải ngày đêm tuần tra bên ngoài!"

"Đương nhiên nếu không quá đen đủi thì chắc không bao giờ gặp loại Mộc Yêu thứ nhất kia, hơn nữa nghe nói năm Đại tông môn đã tập hợp các cao thủ để nhanh chóng tiến vào các động quật dưới đất tìm hiểu mọi chuyện cho nên có lẽ không lâu nữa chúng ta sẽ được biết được thực sự điều gì đang xảy ra!"

Nghe hết những lời của Kim Bất Không, Phong Nhực ít nhiều cũng hiểu một vài chuyện, cứ theo lời hắn nói tiểu Mộc Yêu chắc là thuộc về loại thứ nhất - Mộc Sát Yêu rồi, nhưng hiện tại nó chỉ có thể thu nhỏ lại, nếu so với cái gọi là có thể cao có thể thấp, có thể lớn có thể nhỏ, có thể biến hóa thành bất cứ hình dạng nào thì còn một khoảng cách rất lớn.

Có một điều nếu trong trận đại chiến nghìn năm trước chỉ xuất hiện không đến mười con Mộc Sát Yêu thì cũng có thể nghĩ trên phương diện thao túng Tiên Thiên Mộc Sát xem ra Thị Huyết Yêu Long cũng không quá lợi hại, nếu không với lượng Tiên Thiên Mộc Sát như biển cả mệnh mông dưới động quật kia thì thừa đủ cho nó luyện chế ra mấy nghìn mấy vạn con Mộc Sát Yêu, đến lúc đó chỉ sợ toàn bộ Tu Tiên giới sẽ bị hủy diệt mất!

Nghĩ đến đây Phong Nhực chợt nhớ đến bộ xương cốt cực lớn bị trấn áp trong Thủy Linh Đại Điện, nếu bộ xương cốt kia quả thật là của Thị Huyết Yêu Long vậy chắc là trước khi bị trấn áp và phong ấn nó nhất định đã phạm tội nghiệt đầy trời về sau mới bị nhân vật đại thần thông nào đó trấn áp ở đây!

Nhưng còn một điều khiến Phong Nhực cảm thấy khó nghĩ, đó chính là vì sao tiểu Mộc Yêu lại có thể tìm thấy bộ xương cốt kia dễ dàng như thế, thậm chí cũng không bị ảo trận ảnh hưởng chút nào?

Phong Nhực đang ngẫm nghĩ thì Chu Bình ngồi cạnh bỗng huych hấn một cái.

"Phong Nhực này! Nghe nói người từng ở Khô Mộc Hải mà có thể chạy qua mười tám đường phòng tuyến xuyên ra ngoài. Ta vốn nghĩ người rất lợi hại, nhưng hiện nay xem ra mười tám đạo phòng tuyến này cũng không là gì, đổi lại là ta cũng có thể chạy đi được chứ!"

"Hừ! Chu Bình, người đang nói mê hử! Người cho rằng mười tám đường phòng tuyến này chỉ là hư danh thôi sao? Sư huynh Tổng Liêm của Linh Sơn Viện chúng ta trước đây chỉ xông qua ba đường phòng tuyến đã bị bắt trở về, hơn nữa còn bị đánh cho tơi bời hoa lá, theo lời hắn thì những người trông coi phòng tuyến kia đều là hạng biến thái!"

Đồng Vực, đệ tử Linh Sơn Viện đang ngồi đối diện Phong Nhực lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình nói.

"Ta cũng chẳng tin được, Phong Nhực, người nói thử xem, bằng cách nào người có thể xông qua vậy? Đừng bảo người gặp may mắn được một con địa hành thì quý cấp chín kéo ra đấy nhé!"

Chu Bình liếc mắt nhìn Phong Nhực nói.

Phong Nhực đang nghĩ câu trả lời thì Kim Bất Không phía trước chợt cười lạnh nói:

"Ngu ngốc! Người thì biết cái gì? Bây giờ trước mắt người không phải là mười tám đường phòng tuyến nữa, sau khi có tin Thị Huyết Yêu Long xuất hiện toàn bộ mười tám đường phòng tuyến đã hợp thành sáu phòng tuyến, nếu người có bản lĩnh đợi chuyện này lắng xuống, tới thử đi qua cho ta xem?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 60: Phản Bội

"Năm người chúng ta chia ra mỗi người tuần tra trong phạm vi mười dặm được chứ? Lão già Kim kia thần thần bí bí, có trời mới biết lời lão nói có phải là thật hay không?"

Chu Bình của Kiếm Tâm Viện đang ngồi trên một đồi cát, nói với vẻ hơi khinh thường. Ở phía sau cách hắn không xa có cắm mười hai lá cờ màu sắc rực rỡ khác nhau, tất cả đều lóe lên từng vầng hào quang rất nổi bật, đây chính là một loại kỳ trận dùng để xác định phương hướng và khoảng cách chuyên dụng trong Khô Mộc Hải.

Có tòa kỳ trận này thì ở xa ngoài năm trăm dặm cũng có thể nhìn thấy, căn bản không phải lo chuyện lạc đường!

Hiện tại cứ năm mươi dặm lại được bố trí một tòa kỳ trận để thuận tiện cho các nhóm nhỏ tuần tra như bọn hắn, dựa theo sự phân công của Kim Bất Không mỗi nhóm nhỏ năm người sẽ phụ trách phạm vi năm mươi dặm, tuần tra trong mười hai canh giờ, hết giờ sẽ có nhóm khác đến thay thế.

Trước khi chưa xác định Thị Huyết Yêu Long có xuất hiện hay không bọn hắn nhất định vẫn phải tiến hành tuần tra cẩn thận!

"Chu Bình! Ta mới là chỉ huy của nhóm này, cần tuần tra như thế nào cũng không cần ngươi phải bận tâm!" Lãnh Khiếu Thiên nhún mày quát, hắn là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ duy nhất trong năm người Phong Nhưc nên đã được Kim Bất Không cất cử làm chỉ huy, nhưng có điều trong năm người bọn họ thì Phong Nhưc, Chu Bình, Ngạn Đình thuộc về Kiếm Tâm Viện, Đồng Vực thuộc về Linh Sơn viện, chỉ có mình Lãnh Khiếu Thiên thuộc về Hạc Minh Viện!

Ở trong Thượng Tam Viện trừ khi có thực lực mạnh mẽ Trúc Cơ hậu kỳ như bọn Chu Vũ, Mộc Hải, Ninh Dao, Nhạc Hưng thì mới có thể có sức uy hiếp lớn, còn không thì vẫn luôn tự cho mình đúng, không phục lẫn nhau mà Lãnh Khiếu Thiên lại chỉ là Trúc Cơ trung kỳ nên Chu Bình thực sự không muốn nghe lời!

"Ha ha! Chỉ là Mộc Yêu mà thôi, tính là cái gì. Ta xin các ngươi đấy, bây giờ là ban ngày, lão Kim cũng đã nói bọn Mộc Yêu thường xuất chỉ xuất hiện vào ban đêm thôi đó sao, việc gì chúng ta phải vất vả đội nắng đi tuần tra thế này? Sao không nghỉ ngơi đường sức đợi đến tối? Ngạn Đình, Phong Nhưc, Đồng Vực, các ngươi thấy thế nào?"

Chu Bình nghiêng đầu kêu lên.

"Đúng là giờ đang là ban ngày thật nhưng lão Kim cũng có nói hắn sẽ kiểm tra đột xuất, làm trái lệnh thì cắt ba mươi viên Linh sa phát hằng ngày. Nếu ngươi muốn nằm ở đây phơi nắng thì bọn ta cũng không có ý kiến gì đâu!" Phong Nhưc rất điềm đạm đáp lời rồi quay người sang nói với Lãnh Khiếu Thiên: "Lãnh sư huynh, chúng ta bắt đầu tuần tra đi, tại chốn quỷ quái này không cần thận là lật thuyền trong mương như chơi!"

"Ha ha! Nói không sai, ở đây linh khí ít ỏi, để xem không được cung cấp ba mươi viên Linh sa hằng ngày thì Chu Bình ngươi tu luyện thế nào! Chúng ta đi!"

Lãnh Khiếu Thiên cười ha ha... liền dẫn đầu đi thẳng một mạch về phía trước, ba người Phong Nhưc, Đồng Vực và Ngạn Đình theo sát phía sau. Đúng là bọn họ không hề thích công việc tuần tra buồn tẻ này nhưng một khi bị cắt Linh sa cấp hằng ngày thì tệ lắm!

Chu Bình thoáng do dự rồi cũng chỉ có thể nhẫn nại đi theo, có điều lại cố ý đi chậm hơn hai bước.

Khoảng cách năm mươi dặm thực sự rất ngắn với những người tu đạo như bọn Phong Nhưc, dù bọn hắn không dùng kiếm để phi hành mà chỉ đi bộ thì cũng chỉ cần nửa canh giờ là đã đi xong một vòng, cũng chẳng hao phí quá nhiều pháp lực.

Thế nhưng loại chuyện lật vật này quả thực quá buồn tẻ, chỉ là đi tới đi lui vài vòng. Không chỉ Chu Bình mà kể cả mấy người Lãnh Khiếu Thiên cũng dần cảm thấy chán nản.

Nếu như không phải sợ Kim Bất Không sẽ đến kiểm tra bất cứ lúc nào thì nhất định bọn hắn đã tìm một chỗ trốn đi từ lâu rồi.

Khác với đám Lãnh Khiếu Thiên, Chu Bình, vẻ mặt của Phong Nhưc vẫn rất ngưng trọng. Từ lúc bắt đầu tuần tra tiểu Mộc Yêu đã tự động chui ra, hắn có thể cảm giác được dường như đang có lực lượng nào đó kêu gọi nó, nếu không phải hắn một mực dùng pháp lực ép lại thì không khéo tiểu Mộc Yêu đã chạy mất từ lâu rồi!

Càng lúc tiểu Mộc Yêu dấy dựa ngày càng mạnh, hơn nữa cơ thể nó cũng dần phình to lên.

Pháp lực trong người Phong Nhưc dường như áp chế không nổi nữa!

"Không ổn!"

Cuối cùng tiểu Mộc Yêu chợt hóa thành một luồng ánh sáng màu tím, giãy thoát từ trong tay Phong Nhưc bay ra ngoài, biến thành một bộ xương cốt màu tím dài tầm ba trượng ở trong không, rồi vờng vàng rơi trên mặt đất!

"Là Mộc Yêu! Mọi người cẩn thận!"

Tình huống đột nhiên thay đổi dọa cho đám người Lãnh Khiếu Thiên đang buồn ngủ giật nảy cả mình, bọn hắn thực sự không ngờ được rằng lại có một con Mộc Yêu đột ngột hiện ra trước mặt như vậy. Tuy thế bọn hắn cũng không phát hiện được Phong Nhưc đang tái cả mặt và cũng không nhận thấy rằng con Mộc Yêu cả người màu tím này từ tay Phong Nhưc bay ra.

"Kết trận! Bắn tín hiệu!"

Lãnh Khiếu Thiên vội hét lên, ba người Chu Bình cũng không phản đối gì nữa liền rối rít thả ra kiếm khí rồi hồi hộp nhìn chăm chăm vào con Mộc Yêu giống như tượng gỗ cách xa mười trượng kia.

Phong Nhược không có bất cứ hành động gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc đầu lâu trống rỗng của Mộc Yêu màu tím, trong ánh mắt bùng lên sự tức giận, bởi vì hôm nay con Mộc Yêu do chính tay hắn tạo ra lại làm như thế thì chẳng khác gì đã phản bội hắn!

"Đáng ghét! Ngươi chết đi!"

Phong Nhược cấp tốc bấm pháp quyết, Mị Ảnh sau lưng phát ra một tiếng "keng" nhỏ rồi ròi vô bay ra, đánh thẳng về phía Mộc Yêu màu tím. Hắn đã từng cảnh cáo, hắn có thể làm ra nó thì cũng có thể tiêu diệt nó.

"Phong Nhược! Đừng chọc tức Mộc Yêu, chúng ta không phải đối thủ của nó đâu!"

Lãnh Khiếu Thiên đứng gần đó liền quát lên, có điều hắn chưa nói hết câu thì con Mộc Yêu màu tím kia đã biến thành một luồng ánh sáng màu tím rồi biến mất với tốc độ cực nhanh, quả thực khó có thể tưởng tượng, Mị Ảnh của Phong Nhược cũng chẳng thể chạm được vào dù là bóng của nó!

Lúc này chợt có mấy chục luồng ánh sáng gầm rú bay lại đây, đó chính là lính canh phòng tuyến do Lãnh Khiếu Thiên phát tín hiệu gọi đến!

"Có chuyện gì xảy ra? Sao lại phát tín hiệu vậy?"

Một tu sĩ Kim Đan kỳ trong số những người bay tới cực kỳ tức giận hỏi, bọn hắn còn tưởng rằng phát hiện ra Mộc Yêu, ai ngờ chỉ thấy năm tên nhóc mặt mũi đồ dẫn, lại còn đang vui cười.

"Thưa tiền bối, vừa rồi chúng ta phát hiện ra một con Mộc Yêu màu tím nên mới phải phát tín hiệu cầu cứu."

Lãnh Khiếu Thiên vội vàng giải thích, vừa rồi bọn hắn đều bị dọa mất hồn vì con Mộc Yêu màu tím kia chắc chắn là thuộc về loại Mộc Sát Yêu có thực lực rất mạnh, sợ rằng chỉ tùy tiện vung tay một cái là đã có thể xử lý xong bọn hắn rồi.

"Mộc Yêu màu tím ư?" Tu sĩ Kim Đan Kỳ kia tái cả mặt nhưng ngay sau đó liền nghi ngờ hỏi: "Chẳng nhẽ nó không tấn công các ngươi sao?"

"Không, con Mộc Yêu màu tím kia chỉ đứng nhìn chúng ta một lát, sau đó liền bỏ đi!"

"Mấy thằng nhóc các ngươi đang đùa à? Mộc Yêu màu tím?! Nếu quả thực là Mộc Yêu cấp bậc đó thì các ngươi có thể còn sống đến bây giờ sao?"

Bấy giờ một tu sĩ Kim Đan kỳ khác mới nói một cách vô cùng bức tức: "Tần đạo hữu, ta nghĩ bọn hắn là bị hoa mắt rồi. Mộc Yêu màu tím! Ha ha! Thật nực cười! Các ngươi có biết Thị Huyết Yêu Long bị Tu Tiên giới chúng ta đánh trọng thương hơn nghìn năm trước có màu gì không hả? Chính là màu tím đó! Chẳng lẽ hôm nay các ngươi lại vừa gặp được Thị Huyết Yêu Long vừa xuất hiện sao? Được rồi, tiếp tục tuần tra đi, nếu còn dám làm loạn lên như thế nữa thì cho đi lưu đày tất cho ta!"

Mắng cho bọn Phong Nhược một trận tời bởi hoa lá xong mười mấy người lính gác được hai tu sĩ Kim Đan kỳ dẫn trở về theo đường cũ!

"Ặc, không lẽ thực sự vừa rồi chúng ta nhìn lầm sao? Các ngươi cũng thấy nó phải không! Đó quả thực là một con Mộc Yêu màu tím, mà tốc độ bỏ chạy của nó thật đáng sợ!" Lãnh Khiếu Thiên nhin không được bèn nói, rồi liền nhìn về phía Phong Nhược.

"Thế nhưng cũng phải công nhận Phong Nhược ngươi có lá gan to thật, lại dám chẳng suy nghĩ gì mà tấn công nó luôn. May mà con Mộc Yêu màu tím đó bỏ đi rồi, không thì nhất định chúng ta đã gặp họa! Ô? Đệ làm sao thế? Sao sắc mặt khó coi thế, không lẽ bị dọa cho khiếp vía rồi à?"

"Đệ không sao đâu, tiếp tục tuần tra đi thôi..."

Phong Nhược cười khổ mà trong lòng đang cuộn sóng, trước giờ hắn không để tâm tiểu Mộc Yêu kia, thậm chí khi nghe nói Thị Huyết Yêu Long xuất hiện thì cũng chỉ đặt sự chú ý lên bộ hài cốt cực lớn trong hang động dưới mặt đất mà thôi, hắn vẫn luôn cho rằng đó mới chính là Thị Huyết Yêu Long!

Vậy nhưng giờ đây hắn lại phát hiện mình đã rất sai lầm vì không để ý đến hai sự kiện rất quan trọng, đó chính là vì sao tiểu Mộc Yêu lại có thể nắm rõ ảo trận trong Thủy Linh Đại Điện như lòng bàn tay vậy? Vì sao không lâu sau khi hắn tiến vào ảo trận đó liền có tin Thị Huyết Yêu Long xuất hiện?

Không lẽ tất cả chỉ là trùng hợp thôi sao?

Chắc chắn đó không phải là sự trùng hợp! Phong Nhược chợt có một trực giác rằng hắn đã bị lợi dụng, nếu như hắn đoán không sai thì tiểu Mộc Yêu kia mới thực sự là Thị Huyết Yêu Long hoặc là phân thân của nó!

Không thì nó tuyệt đối không có khả năng nắm rõ ảo trận trong Thủy Linh Đại Điện như thế!

Thế nhưng Phong Nhược vẫn còn tràn đầy hoài nghi, tiểu Mộc Yêu sao có thể xác định được nhất định hắn sẽ đi vào Thủy Linh Đại Điện chứ? Còn nữa, nếu như hắn không nhớ lầm thì khi ở bên trong sảnh của Thủy Linh Đại Điện, con tiểu Mộc Yêu vẫn luôn nằm trong tay hắn mà không hề có bất cứ hành động gì khác!

Phong Nhựt nghĩ tới nghĩ lui nhưng trong đầu vẫn là một mớ lộn xộn, bởi vì giả sử như tiểu Mộc Yêu chính là Thị Huyết Yêu Long hoặc phân thân của nó thì nó tiếp cận hắn với mục đích gì đây?

Là vì Mộc Linh Tinh sao? Hình như cũng không phải, bởi lẽ với thực lực của nó có thể giết chết hắn một cách dễ dàng, hơn nữa cho đến bây giờ, nó vẫn chưa từng làm chuyện gì bất lợi cho hắn cả, càng không có uy hiếp ép hắn đi làm bất cứ điều gì!

"Được rồi! Xem ra nếu có dịp phải đi xuống hang động kia tìm hiểu lần nữa mới được!"

Nhìn thoáng qua chỗ sâu bên trong Khô Mộc Hải, Phong Nhựt trầm nghĩ trong lòng.

"Này! Nghe nói các người gặp phải Mộc Yêu hả! Ha ha! Lại vẫn còn sống cả, thật đáng mừng, phải biết rằng trong cả phòng tuyến thì nhóm các người là đội gặp Mộc Yêu đầu tiên đấy!"

Lúc này đây Kim Bất Không từ một hướng khác cười Sa Tỳ Thụ chạy như bay đến, có điều nghe ý tứ trong lời của hắn thì hiển nhiên là cũng không tin chuyện này!

"Kim sư huynh, ta có một chuyện muốn hỏi! Ta muốn biết được nguyên nhân và kết quả của trận chiến nghìn năm trước, càng chi tiết càng tốt, có được không?" Phong Nhựt bỗng mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 61: Nghìn Năm

"Chà, vì sao người lại muốn hỏi chuyện này?"

Kim Bất Không không vội trả lời mà tò mò nhìn Phong Nhựt.

"Bởi vì thật sự chúng ta vừa mới gặp Mộc Yêu màu tím!"

Phong Nhựt do dự một chút rồi mới ngập ngừng nói.

"Đúng rồi, đúng rồi! Năm người chúng ta đúng là đã gặp được Mộc Yêu màu tím, hơn nữa dường như nó đã có linh trí rồi hay sao đó!" Lúc này mấy người Lãnh Khiếu Thiên cũng gật đầu lia lịa phụ họa theo, lúc trước thì bọn hắn còn có thể chán nản buồn ngủ, cũng chẳng quan tâm đến Mộc Yêu mấy, nhưng bây giờ thì cả đám cũng bắt đầu biết sợ rồi.

Kim Bất Không sừng sốt há hốc miệng, lúc này hắn mới lắc đầu nói: "Không thể có chuyện đó được! Những con Mộc Yêu kia trời sinh bản tính vô cùng hung ác tàn bạo, nếu như các người thấy chúng thì chắc chắn đã bị tấn công rồi, huống hồ là Mộc Yêu màu tím nữa chứ! Các người có hiểu điều đó có ý nghĩa gì không? Đó chính là Thị Huyết Yêu Long đó! Làm sao như vậy được! Nhất định hoa mắt cả lũ rồi!"

"Được rồi! Cứ cho là chúng ta nhìn lầm đi, còn bây giờ lão có thể trả lời vấn đề lúc trước ta đưa ra có được không? Thị Huyết Yêu Long rốt cuộc là thứ quái quỷ gì? Tại sao bỗng nhiên nó lại tấn công Tu Tiên giới?"

Phong Nhựt nhìn không được liền mở miệng hỏi, hiện tại hắn thật sự rất muốn biết mọi việc liên quan đến Thị Huyết Yêu Long bởi vì hắn mơ hồ cảm giác mình đang bị kéo vào một cái vòng xoáy khổng lồ, các sự việc diễn ra hắn không hiểu hết được!

"Chà! Ta cũng không biết nhiều lắm về Thị Huyết Yêu Long!" Kim Bất Không có chút khần trương nhìn xung quanh, lúc này mới nói tiếp: "Nhưng ta cũng từng mơ hồ nghe được mấy chuyện, nghe nói Thị Huyết Yêu Long là một tồn tại đáng sợ ở Thương Ngô Giới, khi chưa có Khô Mộc Hải này dường như cả thế giới đều nằm trong sự khống chế của nó, nhưng sau khi Khô Mộc Hải xuất hiện thì không ai biết chuyện gì đã xảy ra! Dù sao vào một nghìn năm trước Thị Huyết Yêu Long cũng đã mang theo vô số Mộc Yêu lao ra khỏi Khô Mộc Hải rồi tàn sát Vạn Tiên Thành sau đó đi thẳng về phía tây!"

"Nhưng ngay lúc này đại quân của Tu Tiên giới từ Ngũ Hành Giới lập tức quay trở về, nhờ vào số lượng cao thủ đông đảo mà đánh bại được Thị Huyết Yêu Long, thậm chí còn đuổi giết thẳng đến động quật dưới mặt đất Khô Mộc Hải, nhưng ngay khi vừa mới chui xuống đó Thị Huyết Yêu Long vốn bị trọng thương chợt biến mất một cách thần bí, cho dù các cao thủ lục tìm từng góc một cũng không thấy bóng dáng nó đâu, về sau không còn biện pháp nào khác năm Đại tông môn đành phải đặt ở đây mười tám đường phòng tuyến, cứ như vậy kéo dài cho đến tận hôm nay! Còn vì sao nó nổi điên công kích Tu Tiên giới thì có trời mới biết được!"

Nghe xong những lời này Phong Nhựt vẫn không thấy có điều gì liên quan cả, lúc này chợt Đồng Vực bên cạnh thờ dãi nói: "Năm đó có trên trăm vạn

tu sỹ ở Vạn Tiên Thành bị tàn sát, đến cả nghìn năm sau vẫn không thể khôi phục lại được như lúc ban đầu, mà cũng thật là may mắn! Trấn Thiên Tông của chúng ta nằm ngay gần đó mà không bị Thị Huyết Yêu Long tàn sát, nếu không thì chỉ sợ bây giờ bồn tông đã bị xóa sổ khỏi Tu Tiên giới rồi!”

Phong Nhược bỗng nhiên giật mình một cái, đúng rồi! Tại sao năm đó Thị Huyết Yêu Long lại không tàn sát Trấn Thiên Tông nằm gần đó mà lại chạy thẳng về phía tây?

Nghĩ đến đây Phong Nhược vội vàng lấy khối ngọc giản ghi lại các vùng đất ở Thương Ngô Giới ra xem xét, sau một hồi suy ngẫm liên hệ, hắn chợt hiểu ra một điều!

Chắc chắn năm xưa Thị Huyết Yêu Long dẫn đại quân Mộc Yêu không phải nhằm vào Vạn Tiên Thành, sở dĩ nơi đó bị tàn sát chỉ vì vô tình nằm trên đường chúng đi qua mà thôi, còn mục tiêu của chúng nằm ở vùng đất phía tây, đó chính là sơn môn của Cửu Thần Cung!

Thủy Linh Đại Điện chính xác nằm ở đây!

“Chẳng lẽ hơn nghìn năm trước Thị Huyết Yêu Long làm nên một trận gió tanh mưa máu ngập Tu Tiên giới chỉ vì muốn cứu bộ xương khổng lồ thần bí nằm trong Thủy Linh Đại Điện sao? Như vậy bộ xương đó cuối cùng là Thị Huyết Yêu Long khác hay là thứ gì kinh khủng hơn nữa?”

Phong Nhược càng nghĩ càng sợ hãi, chẳng lẽ Thị Huyết Yêu Long lần này lại muốn tấn công Cửu Thần Cung một lần nữa? Nhưng chỉ sợ nó sẽ không làm được việc đó bởi vì năm xưa Tu Tiên giới bị đánh lên không kịp đề phòng nên mới thảm thương như vậy, còn bây giờ ai ai cũng nhìn vào vùng Khô Mộc Hải này thì chỉ sợ đại quân Mộc Yêu mới thò cổ ra đã bị đánh chết từ trong trứng nước rồi!

Hơn nữa mới chỉ qua thời gian một nghìn năm, cũng không thể bồi dưỡng được nhiều Mộc Yêu như vậy được! Tuy bên dưới động quật kia có vô số Tiên Thiên Mộc Sát nhưng muốn tinh luyện ra được mấy con Mộc Sát Yêu cũng không dễ dàng gì!

Nghĩ tới đây Phong Nhược yên tâm hơn nhiều, nếu như những suy đoán của hắn là thật thì mặc kệ tiểu Mộc Yêu kia có phải là Thị Huyết Yêu Long hay không cũng không thể đánh cho Tu Tiên giới toi bởi được như nghìn năm trước được! Ít nhất bây giờ điều đó là không thể!

“Này! Phong Nhược! Còn đứng đó làm gì nữa, đi thôi! Tuần tra tiếp nào! Lần này mọi người cần chú ý cảnh giác hơn nhé!”

“À, đệ biết rồi!”

Phong Nhược cất tiếng rồi vội vàng đuổi theo sau, nhưng trong lòng hắn vẫn không có cách nào bình tĩnh lại được, bây giờ hắn đang rất thắc mắc, mù mịt, tại sao tiểu Mộc Yêu lại phản bội hắn? Nó đến với hắn là chuyện ngoài ý muốn hay còn có mục đích khác? Nếu lúc trước hắn không nhặt bộ xương đó lên thì mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào?

Hơn nữa bộ xương bên trong Thủy Linh Đại Điện có phải là Thị Huyết Yêu Long trong truyền thuyết hay không? Nếu phải thì ai đã nhốt nó vào đó? Việc này phải chăng có liên quan đến chuyện Khô Mộc Hải biến thành bộ dạng như ngày hôm nay?

Phong Nhược nghĩ ngợi suốt mười hai canh giờ đi tuần tra, sau đó có một nhóm năm người khác đến thay phiên, nhưng hình như chuyện bọn hắn gặp Mộc Yêu đã truyền ra ngoài và làm trò cười cho thiên hạ nên khi mới bước chân đến nơi đóng quân dưới mặt đất thì đã nhận được vô số tiếng cười chê!

Nơi đóng quân dưới mặt đất như thế này cứ cách một nghìn dặm thì có một cái, dọc theo phòng tuyến thứ mười bảy, bình thường bên trong có không đến năm mươi người canh gác nhưng bây giờ mười tám đường phòng tuyến đã hợp lại thành sáu đường, hơn nữa các môn phái đều điều thêm các đệ tử đến, cùng với đám lưu vong ở Khô Mộc Hải cũng chạy về trong này nên bây giờ trở nên vô cùng chật chội, ít cũng phải có đến năm, sáu trăm người, ảm ỹ khắp nơi!

May mắn dưới này khá rộng nếu không chắc bọn hắn cũng không chui vào nổi nữa!

Ở đây Phong Nhược cũng nhìn thấy bọn Chu Vũ, Ninh Dao, Mộc Hải, bọn hắn cũng đã làm xong phiên tuần tra của mình nên mới được thay gác đi xuống đây!

“Đệ tử Trấn Thiên Tông, Lãnh Khiếu Thiên, Phong Nhược, Chu Bình, Ngạn Đình, Đồng Vực tới nhận phần Linh sa hôm nay!”

Kim Bất Không ngồi trên một cái đài lớn trong trạm gác gào to, cũng không có cách nào khác, bây giờ có quá nhiều người rồi!

“Ngại quá, bây giờ trong này chật chội lắm rồi, không còn chỗ ở nữa, mấy người các ngươi đi ra ngoài tìm chỗ nghỉ ngơi đi, tất nhiên sẽ được trợ cấp mỗi người năm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, các ngươi có thể đi cùng mấy nhóm nhỏ khác để góp Ngũ hành thạch bố trí một cái trận pháp phòng ngự chung, cũng không phải lo lắng nhiều đâu, khu vực gần đây đều có người tuần tra, hơn nữa năm Đại tông môn cũng đã phái ra năm mươi cao thủ tiến vào động quật bên dưới Khô Mộc Hải rồi, chẳng mấy chốc sẽ có kết quả ấy mà!” Kim Bất Không ấy náy nói.

“Đi ra ngoài nghỉ ngơi? Không được! Lão Kim, chúng ta vừa tuần tra suốt mười hai canh giờ bây giờ lại bảo bọn ta ra ngoài phơi nắng hả, có nhầm không đó, bên kia chẳng phải vẫn còn chỗ đó sao?” Lãnh Khiếu Thiên bất mãn nói, bây giờ bên ngoài nắng nóng vô cùng, một tòa Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp căn bản không thể kiến trì được đến khi trời tối, hơn nữa ở bên ngoài ai dám to gan lớn mật mà tu luyện chứ!

Về phần nơi mà Lãnh Khiếu Thiên vừa chỉ, đó là một góc của nơi đóng quân này, ở đó người ta đào ra hai cái hang lớn, không gian bên trong rất rộng rãi, ít cũng phải chứa được năm mươi, sáu mươi người, nhưng bây giờ bên trong đó lại có không đến ba mươi người, rất thoải mái, nếu so sánh với tình cảnh chen chúc bên ngoài thì đúng là khác nhau một trời một vực!

“À! Bọn hần không giống với các người!” Kim Bất Không cẩn thận liếc nhìn hai cái hang lớn kia rồi nói rất khó xử.

“Bọn hần có gì khác chúng ta chứ, chẳng lẽ bọn hần có hai đầu sao?” Chu Bình tức giận nói.

“Bọn hần là người lưu vong ở Khô Mộc Hải!”

Nãy giờ im lặng Phong Nhựt bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt hần chăm chú nhìn mấy người trong hang động, hần không xa lạ gì những người đó, mấy năm về trước chúng đã bắt hần làm việc, sau đó lại vây hần lại trong trận pháp để làm mồi nhử cho Bọ Cạp Vương cấp bảy, lũ khốn nạn Hình Lão Đại!

Mà ở hang động bên kia là hơn mười nữ tử của nhóm Thiên Sơn!

“Kẻ lưu vong thì đã làm sao chứ? Lão Kim, không phải người có nhiệm vụ trông coi bọn hần ư? Sao lại có thể để cho bọn hần hung hăng hỗn láo như vậy được?” Lãnh Khiếu Thiên tức giận hừ một tiếng rồi muốn đi sang chỗ đó nhưng lập tức bị Phong Nhựt giữ chặt lại.

“Lãnh sư huynh, bỏ đi, chúng ta đi ra ngoài thôi! Bọn hần không phải đám lưu vong bình thường mà đã ở trong Khô Mộc Hải được vài chục năm rồi, thực lực rất mạnh mẽ, có lẽ trước khi chúng ta đến đã có rất nhiều người thử khiêu khích, nhưng huynh xem có ai thành công đâu?”

Nghe mấy lời của Phong Nhựt, mấy người Lãnh Khiếu Thiên bây giờ mới để ý ngay ở lối vào của hai cái động đó đều rất rộng rãi nhưng không có ai dám bén mảng tới gần.

“Hả? Thực lực của bọn hần lại mạnh như vậy sao? Sư huynh Chu Vũ cũng không làm gì được à! Chả trách bọn hần kiêu căng như vậy!” Lãnh Khiếu Thiên liếc nhìn bọn người Chu Vũ, nhìn không được thấp giọng nói, đúng là cũng có chút sợ hãi!

“Chắc chắn rất mạnh! Trong đám đó có mấy người đang trùng kích bình cảnh Kim Đan kỳ đó, những tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường không thể so sánh được!”

Phong Nhựt thuận miệng nói, trong mắt ánh lên vẻ lạnh lùng căm hận, hần biết rấy rõ Hình Lão Đại cùng tên thuộc hạ dưới tay gọi là lão Cửu kia đều rất đáng sợ, bọn hần có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ nhưng đã dừng lại ở cảnh giới đó rất lâu nên chắc chắn trên người có rất nhiều pháp khí thượng phẩm, phù triện... để giữ mạng. Tuy đó chỉ là đồ ngoài thân không thể kéo dài tuổi thọ cho tu sĩ nhưng nhờ vào những thứ đó mà thực lực của bọn hần được nâng cao không ít!

Cho nên cho dù hần muốn giết chết bè lũ khốn nạn kia nhưng không thể manh động, dù gì hần cũng còn biết suy nghĩ tốt xấu!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 62: Ý Niệm

Có rất nhiều nhóm tuần tra có cùng cảnh ngộ với năm người Phong Nhựt cho nên sau khi nhờ Kim Bất Không liên lạc giúp cuối cùng bọn hần đã hợp tác với một nhóm khác của Ngọc Dương Tông, mỗi người bỏ ra sáu viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, bốn viên còn lại thì hai nhóm thay phiên nhau bổ sung, dù sao để qua hết được một ngày một đêm ở đây ít cũng cần bố trí hai tòa Chính Phàn Cửu Tinh Trận Pháp!

“Ta là Từ Dương, đệ tử nội môn của Ngọc Dương Tông, đây là ba sư đệ của ta, lần lượt là Triệu Diệp, Bàng Trạch, Công Tôn Quý, còn kia là sư muội Lục Nguyệt!”

Năm người đệ tử của Ngọc Dương Tông rất khách khí, hơn nữa nhìn qua cũng thấy bọn hần có quan hệ rất tốt, chỉ huy nhóm là Từ Dương rất có uy chứ không giống với nhóm của Phong Nhựt, Lãnh Khiếu Thiên chỉ có danh mà thôi, tất cả thành viên đều bằng mặt mà không bằng lòng.

Sau khi giới thiệu qua một lượt mỗi người liền lấy ra sáu viên Ngũ hành thạch hạ phẩm góp vào, vì Từ Dương có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ nên mọi người mặc định hần là người bố trí trận pháp, lúc hần chuẩn bị chọn bừa một chỗ để dựng trận thì Phong Nhựt sau khi nhìn bốn phía mấy lần bỗng nhiên ngăn lại, mỉm cười nói: “Từ sư huynh, để ta dựng trận có được không?”

“À!” Từ Dương tỏ vẻ kinh ngạc nhưng liền cười rồi nhả nhặn nói: “Được! Ai làm cũng được mà!”

“Này Phong Nhựt! Người nghĩ rằng trình độ dựng trận của mình còn cao hơn cả Từ sư huynh sao?” Những sư đệ sư muội của Từ Dương ngồi đó còn chưa nói gì mà Chu Bình đã khinh thường xen vào.

“Ha ha! Không nói như thế được, kỹ năng dựng trận cũng không liên quan quá lớn đến tu vi! Huống chi ở đây linh khí cũng rất thiếu thốn, ai dựng trận cũng vậy thôi!” Từ Dương cười lớn rồi chậm rãi giải thích.

Nghe Từ Dương nói như thế Phong Nhực cũng không so đo nhiều mà chỉ liếc nhìn Chu Bình một cái rồi tiếp nhận sáu mươi tư viên Ngũ hành thạch hạ phẩm, sau đó đi ra hơn mười trượng phía bên trái, ở gần đó đã có sáu tòa Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp được bố trí, những nhóm khác không tìm được chỗ nghỉ nên đều phải mò ra đây!

Cẩn thận quan sát thêm một lần nữa lúc này Phong nhực mới bố trí sáu mươi tư viên Ngũ hành thạch hạ phẩm vào những vị trí khác nhau, sau đó còn lấy thêm những pháp khí dụng trận rồi âm thầm dùng tâm niệm khắc!

Chưa hết thời gian một chén trà nóng ánh sáng màu trắng liền tỏa ra, tòa Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp đã được bố trí xong, tuy thật sự Phong Nhực đã cố tình kéo dài thêm thời gian khắc trận để người khác không nghi ngờ nhưng dù sao thế này cũng đã nhanh gấp đôi tu sỹ bình thường rồi, lần này không chỉ bọn người Từ Dương mà đến cả Chu Bình luôn tỏ vẻ khinh khỉnh cũng đều ngạc nhiên há mồm tròn mắt!

“Thì ra Phong sư đệ là cao thủ bố trận! Hôm nay coi như chúng ta được mở rộng tầm mắt, nói thật nếu đề ta dụng trận thì ít cũng phải mất thời gian gấp đôi thế này!”

Từ Dương nhin không được liền tán dương, nhưng hần lại thấy tò mò nên hỏi tiếp: “Nhưng ta vẫn có chút thắc mắc, vì sao Phong sư đệ lại bố trí trận pháp chỗ này, chẳng lẽ trong đó có điều gì huyền diệu ư?”

“Ha ha! Có gì huyền diệu đâu chứ? Từ sư huynh đề cao đệ quá rồi, sở dĩ đệ bố trí trận pháp chỗ này chủ yếu dựa vào vị trí của sáu tòa trận pháp kia, một khi có chuyện phát sinh ngoài ý muốn thì nhờ dụng trận ở đây mà ta sẽ không phải chịu cảnh bị tập kích ở hai đầu, chỉ có vậy thôi!”

Phong Nhực cười ha hả rồi phán bừa, hần cũng không việc gì phải nói hết mọi chuyện, thật ra nguyên nhân chính hần dụng trận ở đây là nhằm lợi dụng thiên địa nguyên khí tỏa ra từ sáu tòa trận pháp kia, sau đó bố trí trận pháp của mình nương theo đó để tạo ra một vùng nhỏ có khí cơ thiên địa nguyên khí lưu chuyển!

Cũng nhờ như vậy mà chắc chắn tòa Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp của bọn hần sẽ vững chãi và tồn tại được lâu hơn, nhưng như thế vẫn chưa gọi là ảo diệu, làm cho Phong Nhực thỏa mãn nhất là khi hần bố trí trận pháp ở đây còn có thể tạo thành một cái mắt xích liên kết cả sáu tòa Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp kia lại với nhau, do đó dựa vào nhau thành một khối, an toàn hơn nhiều!

Dựa theo suy tính của hần, chỉ cần các tu sỹ bên trong sáu trận pháp kia không tự tiện thay đổi linh tinh trận pháp thì bày tòa trận pháp này có thể duy trì được thời gian một ngày mà không xảy ra vấn đề gì!

Đương nhiên hần sẽ không nói cho bọn người Từ Dương biết việc này, mà bọn hần cũng tuyệt đối không thể tự mình nhìn thấy! Kể cả người có khả năng khắc trận pháp bằng tâm niệm như Chu Vũ cũng chưa chắc có thể biết được, bởi vì phương pháp này hần học được từ những gì Cửu Tuyệt Lão Nhân ghi lại.

Lúc này nghe được mấy lời giải thích bằng quơ của Phong Nhực đám người Từ Dương, Lãnh Khiếu Thiên cũng không nghi ngờ gì, bởi vì bố trí trận pháp này khó có thể có được thêm tác dụng nào nữa.

“Được rồi, mọi người tiến vào trong trận pháp, tiết kiệm thời gian còn tu luyện nào! Ở cái đất Khô Mộc Hải này không được phép chủ quan một chút nào hết, mà Lãnh sư đệ này, ta đề nghị mười người chúng ta thay phiên nhau canh giới cho yên tâm nhé!” Xong xuôi mọi việc Từ Dương đứng lên nói.

“Vâng, cũng tốt, Từ sư huynh nói rất đúng, ban ngày đề chings ta canh giới đi!” Đối với sự cẩn thận của Từ Dương, Lãnh Khiếu Thiên hoàn toàn đồng tình, nhưng khi hần quay đầu lại nhìn bốn người Phong Nhực thì lại khó xử không biết làm thế nào, Chu Bình, Ngạn Đình và Đồng Vực đã sớm ngồi khoanh chân tu luyện, tỏ vẻ không muốn đi canh gác... còn Phong Nhực, hần vừa mới bố trí xong trận pháp, chắc chắn đã tiêu hao pháp lực, chẳng lẽ còn bắt hần đi canh giới nữa.

Đang lúc Lãnh Khiếu Thiên bực bội định đi ra ngoài thì Phong Nhực bỗng nhiên cười nói: “Lãnh sư huynh, hôm nay để ta canh gác cho! Dù sao đi ban ngày vẫn an toàn hơn mà!”

“À! Vậy thì tốt rồi! Tiếp theo ta sẽ bảo bọn hần thay phiên nhau đi ra ngoài canh gác!” Lãnh Khiếu Thiên oán hận nhìn bà người Chu Bình, nhưng dù sao hiện tại hần không có cách nào khác!

Cười nhạt một tiếng Phong Nhực cũng không nói thêm điều gì nữa mà xoay người rời đi, hần sở dĩ xưng phong làm việc này cũng không phải nhằm mục đích giải vây cho Lãnh Khiếu Thiên mà thật sự có nguyên nhân khác, bởi vì hần có Mộc Linh Tinh trong tay nên không cần quá nhiều thời gian tu luyện bổ sung pháp lực, mà bây giờ cứ ngồi trong trận pháp thì thật là lãng phí thời gian, sao hần có thể ngồi chơi một cách vô ích như vậy được chứ?

Cho nên không bằng lợi dụng cơ hội này đi ra ngoài luyện tập Đột Kiếm Quyết mà hần còn chưa hiểu rõ thì hơn!

Trước đây không lâu tại U Minh Lâm dưới tình huống khẩn cấp hần đã thi triển thành công Đột Kiếm Quyết một lần rồi, đáng tiếc nó trôi qua quá nhanh nên hần không kịp nắm được kiếm ý, đến tận hôm nay hần vẫn không thể nào quên được việc đó.

Vốn hần còn nghĩ sau khi lịch lãm rèn luyện xong liền quay trở về Hòa Linh Tuyền bế quan một thời gian ngắn để luyện kiếm, sau khi kiếm ý tăng thêm một cảnh giới mới thì luyện tập Đột Kiếm Quyết.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Thị Huyết Yêu Long đột ngột xuất hiện làm đảo lộn mọi tính toán của hần, cuối cùng lại bị đẩy ra Khô Mộc Hải khôn nạn này, hơn nữa kẻ địch năm xưa còn thù lù ra đây, đúng là vạn bất đắc dĩ, cho nên dù sao hần cũng muốn nắm thế chủ động, ít cũng phải luyện tập thành công Đột Kiếm Quyết mới được!

Nhưng ở đây không có Hòa Linh Tuyền cho hấn rèn kiếm ý nên biện pháp duy nhất là tự tạo áp lực cho bản thân mình!

Ra khỏi trận pháp Phong Nhựt liền chạy thẳng ra ngoài hơn trăm trượng, lúc này mới tìm một cồn cát tương đối cao khoanh chân ngồi xuống, từ nơi này có thể bao quát toàn bộ động tĩnh trong phạm vi mười trượng, như vậy cũng đủ để hấn ứng phó với mọi chuyện rồi!

Tất nhiên đó là nói vậy chứ hấn tin cũng không có gì xảy ra, đây là biên giới của Khô Mộc Hải nhưng cũng vô cùng vắng ngắt, mặt trời chưa lặn thì đám linh thú cũng không dám chui lên mặt đất, mà về phần Mộc Yêu chắc ở chỗ này cũng chả có!

Hít sâu một hơi Phong Nhựt bắt đầu bấm kiếm quyết gọi Mị Ảnh bay ra khỏi vỏ rồi điều khiển nó lơ lửng trước mặt mình, tiếp đó dùng ý niệm thăm dò từng chỗ một trên thân kiếm!

Đây là phương pháp ngốc nghếch mà hấn nghĩ ra, ý niệm vốn vô hình còn kiếm khí thì hữu hình, muốn làm cho cả hai hòa hợp với nhau thì nhất định phải dựa vào ngoại lực, ví dụ như Hòa Linh Tuyền ở Trần Thiên Tông, hoặc là các nơi có năng lượng vô cùng tinh thuần giống như vậy.

Bây giờ hấn không có những điều kiện đó thì chỉ còn cách dựa vào nghị lực của chính bản thân mình mà thôi, để cho ý niệm từ từ thăm dò tìm hiểu kiếm khí, phương pháp này đúng là không ai có thể tưởng tượng được, khó hơn cả đàn gảy tai trâu, vì trâu nó không hiểu gì nhưng ít nhất nó còn nghe thấy, còn việc hấn đang làm bây giờ chẳng khác nào ngồi thủ thi tâm sự cùng với một tảng đá cả!

Nếu vào thời gian trước chắc Phong Nhựt cũng không tin vào phương pháp này, nhưng hiện tại hấn lại có lòng tin rất vững chắc, hấn định mình sẽ cùng Mị Ảnh liên hệ được, cũng giống như ngày trước tại U Minh Lâm, hấn cũng vừa nghĩ thoáng qua đã có thể dẫn động kiếm thi triển Đột Kiếm Quyết rồi!

Điều hấn thiếu bây giờ, chính là một cơ hội!

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời càng thiêu đốt khó chịu, cát dưới chân nóng rực như được rang trên lò than, hơi nóng phả mù mịt, khắp nơi ánh vàng chói mắt làm cho người ta không có chỗ nào có thể trốn tránh, thậm chí khó chịu đến muốn ngừng thở!

Nhưng Phong Nhựt vẫn ngồi im lìm như một bức tượng, trên trán mồ hôi ướt đầm!

Đương nhiên đây không phải do hấn nóng quá mà bị như vậy, với pháp lực bây giờ thì từng đó vẫn chưa làm hấn cảm thấy quá mức nóng rực, mà đây là kết quả của việc dùng ý niệm tìm hiểu Mị Ảnh!

Bây giờ Phong Nhựt cũng phải công nhận phương pháp hấn đang thực hiện quả là vô cùng ngớ ngẩn, tuy hấn cũng lơ mơ cảm nhận được Mị Ảnh nhưng đây là hiệu quả của thời gian trước hấn luyện kiếm trong Hóa Linh Tuyền ở Trần Thiên Tông, còn này giờ vẫn chưa có chút tác dụng nào hết.

“Hừ! Thị Huyết Yêu Long khôn nạn! Tiểu Mộc Yêu khôn nạn, để ta bắt được thì đừng có trách!”

Bất lực thở dài một tiếng, Phong Nhựt thu hồi Mị Ảnh, qua mấy canh giờ vừa rồi tuy tiêu hao rất ít pháp lực nhưng ngược lại ý niệm thì bị vét gần sạch, vô cùng mệt mỏi, hấn bây giờ chỉ mong có nơi nào yên ổn chui vào ngủ một giấc ngon lành ba ngày ba đêm cho thỏa mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 63: Ngự Kiếm Thuật

“Thật là kỳ quái? Bên trong động quật dưới Khô Mộc Hải tất cả đều bình thường, thậm chí không có một con Mộc Yêu nào, thật khó hiểu!”

Ở một chỗ trên biên giới Khô Mộc Hải có một đội hơn trăm tu sĩ ngưng trọng đứng đó, những người này đều có tu vi từ Kim Đan kỳ trở lên, trong đó có Vạn Sở Hành, Vu Chi Lễ, Mộ Phi Tuyết của Trần Thiên Tông, cũng có bọn người Yến Tử của Cửu Thần Cung... đây là lực lượng trung kiên của các đại môn phái của Thương Ngộ Giới!

Mà người vừa mở miệng là một nam tử tầm ba mươi mấy tuổi, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, toàn thân mặc áo bào đen nhìn rất quý dị, nhưng không thể nhìn được rốt cuộc tu vi của hấn ở cảnh giới nào, mọi người xung quanh đều tỏ vẻ kính sợ, chắc chắn thực lực của người này rất mạnh!

“Tất Tôn đạo hữu, nhưng cách đây không lâu chắc chắn đã có Mộc Yêu xuất hiện, thậm chí còn có năm tên lưu vong bị trừng Khô Mộc Chi Độc, việc này giải thích thế nào đây? Hơn nữa Mộ Phi Tuyết của bọn tông này năm trước cũng đã từng nhìn thấy Mộc Yêu, chuyện này bọn tông cũng đã báo tin cho những Đại tông môn khác! Nên chúng ta không thể chủ quan được!....”

Lúc này có một lão già tóc trắng mặc áo đen không đồng tình nói, tu vi của lão già này cũng không thể xác định nổi, chắc cũng không thua kém gì gã mặc

áo đen có tên Tất Tôn kia!

“Ha ha! Trần Phong đạo hữu không khỏi quá đa nghi rồi!” Tất Tôn lắc lắc đầu nói tiếp: “Ta và người cùng mọi người đã chui xuống dưới động quật hơn sáu ngày nhưng có phát hiện được bóng dáng của Mộc Yêu đâu? Với lại hơn nghìn năm trước trong cuộc đại chiến Thị Huyết Yêu Long bị thương rất nặng, tuy nó chưa chết nhưng muốn khôi phục lại trong vòng nghìn năm cũng không phải dễ dàng gì, huống hồ bình thường Tu Tiên giới chúng ta luôn có cao thủ lâu lâu xuống động quật xem xét rồi còn tiêu tốn vô số nhân tài vật lực bố trí thêm mười tám đường phòng tuyến nữa thì làm sao có chuyện xảy ra ngoài ý muốn được chứ, việc này theo ý ta thì cứ như vậy đi! Không chừng trước mọi người đều nhìn gà hóa cuốc cũng nên!”

“Hừ! Động quật dưới mặt đất tầng tầng lớp lớp như mê cung, chúng ta lục tìm sáu ngày liệu đã đi hết được một góc chưa? Theo lão phu việc này không thể cứ thế mà bỏ qua được, cần phải quan sát thêm một thời gian nữa mới yên tâm! Vạn nhất đại quân Mộc Yêu lại lao ra một lần nữa thì Vạn Tiên Thành vẫn là nơi đầu tiên gánh chịu!”

Lão già Trần Phong kia rất cẩn thận nói.

“Được rồi! Đã như thế thì để ý đề phòng nửa năm nữa, như vậy được chứ? Trần Phong đạo hữu phải nhớ gần đây yêu ma ở Ngũ Hành Giới lại đang rục rịch hành động, nếu như không dốc toàn lực đánh dẹp bọn chúng thì cũng khá phiền phức đấy!”

“Nửa năm? Không được! Ít nhất cũng phải ba năm!” Lão già Trần Phong cố gắng thương lượng, bởi vì Khô Mộc Hải quá gần Vạn Tiên Thành cùng Trần Thiên Tông, nếu như đại quân Mộc Yêu thật sự chạy ra thì chỗ đầu tiên gặp nạn chính là hai nơi này.

“Trần Phong đạo hữu, ba năm tuyệt đối không được đâu, đệ tử Cửu Thần Cung chúng ta chỉ ở lại đây nửa năm, nửa năm sau sẽ lập tức rút khỏi chỗ này!” Già Tất Tôn vô cùng kiên quyết nói.

“Xin lỗi Trần Phong đạo hữu, Ngọc Dương Tông của chúng ta cũng có rất nhiều việc ở Ngũ Hành Giới, có thể để đệ tử ở lại đây nửa năm cũng đã cố gắng lắm rồi!”

“Đúng vậy đó! Thiên Diệp Môn chúng ta mấy trăm năm gần đây môn nhân đệ tử ngày càng thưa thớt, cũng không có khả năng điều quá nhiều đệ tử tinh anh ra ngoài lâu như vậy đâu, nửa năm cũng dài rồi...”

“Chà! Cửu Hoa Tông chúng ta cũng vậy, Trần Phong đạo hữu biết đó, gắng lắm ta cũng chỉ có thể cho ba mươi tên đệ tử tinh anh canh gác ở đây trong vòng ba năm được thôi.”

Nghe được những lời này Trần Phong chỉ bất đắc dĩ lắc đầu cười khô, đúng là không có biện pháp nào khác, bốn đại môn phái Cửu Thần Cung, Ngọc Dương Tông, Thiên Diệp Môn, Cửu Hoa Tông đều nằm cách xa Khô Mộc Hải tất nhiên sẽ không quan tâm nhiều đến chuyện này, nhưng Trần Thiên Tông và Vạn Tiên Thành lại chắn ngay trước lối ra Khô Mộc Hải, không lo sao được! Trận chiến nghìn năm trước vẫn còn hiển hiện trước mắt, lúc đó Trần Thiên Tông tổn thất lớn nhất vì Vạn Tiên Thành hoàn toàn do Trần Thiên Tông quản lý!

“Được rồi! Mọi người làm sao thì làm, nhưng bốn tông vẫn luôn chú ý đến tin tức Thị Huyết Yêu Long, lỡ may đại quân Mộc Yêu thật sự lao ra khỏi Khô Mộc Hải mà viện quân không đến kịp thì bốn tông chắc chắn sẽ không liều chết đến Vạn Tiên Thành ngăn cản đâu!”

*

* *

“Chính là như thế đó, đệ tử Trần Thiên Tông các ngươi còn phải ở đây canh gác ba năm hoặc lâu hơn nữa, còn chúng ta chỉ cố gắng ba tháng nữa là đã được rồi khỏi chỗ quý quái này rồi, mà quan trọng hơn, đại quân Mộc Yêu có lẽ không xuất hiện nữa đâu!”

Bên trong trận pháp Từ Dương hờ hờ nói chuyện, hắn luôn nắm được tin tức nhanh hơn bọn Phong Nhượng một chút.

Hôm nay đã là tháng thứ ba bọn hắc canh gác ở đây rồi, nhưng đến tận bây giờ cao tăng của năm Đại tông môn mới nói rằng khả năng xuất hiện đại quân Mộc Yêu là rất nhỏ, tuy vậy cũng không được phép buông lỏng cảnh giới!

Nhưng Phong Nhượng cũng chả lạ gì điều này bởi vì hắn đã sớm đoán được kết quả này rồi, điều mà hắn quan tâm nhất bây giờ là làm sao nắm giữ được Đột Kiếm Quyết!

“Các vị, ta đi ra ngoài canh gác!”

Phong Nhượng đứng lên nói, ba tháng nay tất cả các tòa Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp đều do hắn bố trí, mà nhiệm vụ canh gác mỗi ngày đều do hắn đảm nhận, ngay từ đầu Lãnh Khiếu Thiên cũng có chút băn khoăn nhưng qua thời gian dần cũng trở thành thói quen, về phần ba người Chu Bình thì chưa bao giờ quan tâm đến chuyện này!

“Phong sư đệ, phương pháp luyện kiếm của đệ hình như không hợp lý, đối với việc gia tăng kiếm ý sẽ không có quá nhiều tác dụng!” Từ Dương bỗng nhiên mở miệng cười nói, đã qua thời gian lâu như vậy bọn hắc đương nhiên cũng biết Phong Nhượng ra ngoài để làm gì.

“Hay là thế này đi! Hai người chúng ta ra ngoài luận bàn một chút?”

Kinh ngạc quay đầu lại nhìn Từ Dương một chút, cuối cùng Phong Nhượng cũng gật đầu nói: “Vâng! Vậy phiền Từ sư huynh chỉ giáo cho đệ rồi!”

“Sư huynh! Như thế không phải là huynh khi dễ Phong Nhựt sao? Huynh có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ thì làm sao hắn thắng được chứ!” Sư muội Lục Nguyệt của Từ Dương bỗng nhiên nói.

“Ha ha! Ta chỉ nói là luận bàn! Muội có hiểu luận bàn không đó, hơn nữa chỉ luận bàn về Ngự kiếm thuật mà thôi, không có gì đâu!” Từ Dương cười sáng khoái rồi trả lời.

Lúc này mấy người Lãnh Khiếu Thiên cũng tỏ vẻ hứng thú, lần lượt đi theo hai người Phong Nhựt ra khỏi trận pháp, tất nhiên bọn hắn không phải đi theo để chế cười Phong Nhựt mà thật sự rất tò mò muốn biết trình độ Ngự kiếm thuật của Từ Dương như thế nào, dù sao các môn phái khác nhau cũng có những cách Ngự kiếm thuật khá riêng biệt, có thể quan sát một lần cũng rất hữu ích!

Tìm một chỗ đất rộng rãi Phong Nhựt và Từ Dương chia ra đứng cách xa nhau hơn mười trượng, Phong Nhựt thì căng thẳng còn Từ Dương trước sau chỉ mỉm cười, hắn nhìn Phong Nhựt một lát rồi nói: “Phong sư đệ, kỳ thật cái gọi là kiếm ý ngoài các phương pháp luyện kiếm ra còn linh ngộ được trong lần ranh sinh tử, hai chữ kiếm ý vô cùng đơn giản nhưng mỗi người lại có cách linh ngộ khác nhau, cho nên không thể làm theo người khác, hơn nữa cùng một loại kiếm quyết nhưng trong tay hai người khác nhau sẽ xuất ra uy lực và biến hóa khác nhau! Hiện tại huynh cho đệ thời gian một nhịp thở, xuất kiếm đi!”

Từ Dương mới dứt lời, khí thế trên người hắn chợt tăng vọt, không còn cảm giác nhu hòa thân ái như trước nữa mà chuyển thành một luồng áp lực hun hút như vực sâu làm cho người khác sợ sệt kinh hãi, chỉ một chút biến hóa này thôi mà làm cho Phong Nhựt đứng xa mười trượng có cảm giác giống như bị rơi vào vực sâu vạn trượng vậy!

“Đệ thua!”

Phong Nhựt chưa kịp có phản ứng gì thì đã thấy Từ Dương lắc đầu thờ dài: “Phong sư đệ, đệ phải hiểu rằng luận bàn cũng là một cách chiến đấu, nếu đệ không tập trung ý chí, nếu đệ không coi huynh như cửu nhân địch thủ thì vĩnh viễn không có cơ hội xuất kiếm đâu!”

Nghe được mấy lời của Từ Dương, Phong Nhựt nhìn không được mà đỏ cả mặt, nói thật nếu đây là cuộc chiến sinh tử thì chưa chắc hắn đã bị Từ Dương nắm hết mọi tiên cơ như vậy, nhưng vì luôn suy nghĩ là luận bàn nên hắn không tập trung lắm.

“Cảm ơn Từ sư huynh, là do đệ chủ quan rồi!...”

“Ha ha! Không sao, chúng ta làm lại lần nữa, nếu như đệ không nắm được cơ hội xuất kiếm thì nên luận bàn với tiểu sư muội của huynh sẽ tốt hơn!”

Từ Dương cười rất thoải mái, lúc này hắn liền thu lại khí thế lúc trước, nhưng trong mắt Phong Nhựt cả người hắn thủ vững như núi, không hề có sơ hở!

Thời gian ba nhịp thở trôi qua, Phong Nhựt vẫn không tìm được cơ hội xuất kiếm, bởi vì hắn rõ ràng cảm nhận được không quân hắn kết kiếm quyết nhanh như thế nào cũng không thể cản nổi một chiêu của Từ Dương!

Giờ phút này Phong Nhựt buồn bực muốn chết! Bây giờ hắn mới hiểu được rằng mình đã đánh giá quá thấp Ngự kiếm thuật, đánh giá quá thấp sự đáng sợ của cao thủ ngự kiếm!

Từ khi hắn luyện tập Ngự kiếm thuật cho đến nay kinh nghiệm chiến đấu rất ít ỏi, chỉ được vài lần như lúc đấu với bọn Mạc Vô Ngân, với địa hành thi quỷ, mà đối thủ của hắn cũng toàn hạng mới luyện tập Ngự kiếm thuật hoặc bị hắn dùng phương pháp khác để khắc chế!

Còn hắn chưa bao giờ chân chính chiến đấu với cao thủ ngự kiếm, thảo nào Từ Dương lại nói tu luyện kiếm ý không phải là cầm đầu luyện kiếm mà còn cần linh ngộ trong lúc sống chết nữa!

Toàn bộ cách thức tấn công của hắn bây giờ vẫn chỉ phụ thuộc vào các loại pháp thuật cùng với sự giúp đỡ của Ngân Giáp Thiên Thủ là chính, còn Ngự kiếm thuật chỉ bổ sung được một ít thôi! Đối phó với các loại linh thú hắn có thể dùng mọi thủ đoạn để chiến thắng nhưng nếu đụng phải các cao thủ ngự kiếm như Chu Vũ, Từ Dương thì chỉ có cách chạy thật nhanh mới mong toàn mạng, bởi vì chỉ cần đối phương phát ra khí thế thôi hắn đã không có cách nào xuất kiếm được nữa rồi!

Suy nghĩ cẩn thận về điều này, Phong Nhựt cũng thấy lạnh cả người, thì ra ngay từ lúc bắt đầu hắn đã đi sai đường rồi!

“Đệ thua!...”

Cười khò lắc đầu, Phong Nhựt có chút cảm kích nhận thua, nếu như không phải Từ Dương dùng cách này để nhắc nhở thì không biết hắn còn mê muội đến bao giờ nữa!

“Đệ đã hiểu chưa?” Từ Dương mỉm cười thân thiện hỏi.

“Đệ đã hiểu! Cảm ơn Từ sư huynh chỉ bảo!”

“Ha ha! Hiểu được là tốt rồi, mà cũng đừng bàn thắng thua làm gì! Huynh luyện tập Ngự kiếm thuật đến nay đã được bốn mươi lăm năm, nếu như không để áp chế được người mới tu luyện Ngự kiếm thuật hai ba năm như đệ thì thật là uổng công luyện kiếm! Ba tháng sau chúng ta sẽ luận bàn tiếp, hi vọng lúc đó đệ có thể nắm được cơ hội xuất kiếm!”

“Nhớ kỹ! Ngự kiếm thuật còn được linh ngộ trong chiến đấu nữa!...”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 64: Âm Sát

Phong Nhựt cười trên đôi quỳ lông trắng bay qua bầu trời Khô Mộc Hải, hôm nay cao tăng năm Đại tông môn tuyên bố đại quân Mộc Yêu gần như sẽ không xuất hiện nữa làm toàn bộ phòng tuyến cũng thoải mái hơn nhiều.

Đệ tử các đại môn phái vốn ngày đêm tuần tra không dám lơ là bây giờ kéo nhau bỏ bê công việc canh gác chạy đi tứ tán khắp nơi, tuy Khô Mộc Hải là một trong tam đại hiểm địa của Thương Ngô Giới, ban ngày nắng thiêu đốt nhưng chiều về lại nơi rất thích hợp để đi săn linh thú.

Cho nên đến khi hoàng hôn buông xuống đệ tử các môn phái rồi rít kết nhóm không thì cũng một thân một mình chạy vào trong Khô Mộc Hải săn giết linh thú, nếu như may mắn biết đâu lại nhặt được vài viên Linh thạch cũng nên!

Đối với tình cảnh như vậy các thủ lĩnh thú vệ ở các phòng tuyến cũng không có cách nào ngăn cản, thậm chí họ cũng hồ hởi tham gia vào việc này, nhất là gần đây ở nơi đóng quân dưới đất mới có một thương hội lưu lại, ra giá rất cao thu mua các loại Linh thạch, Linh sa nên đợt này đám đệ tử lại càng háo hức chạy đi tìm kiếm.

Nhưng mục đích của Phong Nhựt không phải là săn linh thú hay tìm Linh thạch, kể từ ngày được Từ Dương của Ngọc Dương Tông nhắc nhở hẳn liền thay đổi phương pháp rèn luyện kiếm ý, điên cuồng chiến đấu, điên cuồng chém giết!

Dù sao đi nữa hẳn cũng mới luyện tập Ngự kiếm thuật được gần ba năm, với lại hẳn cũng không phải là người có tư chất thông minh, hơn nữa những kinh nghiệm từ trước đến giờ trên chiến trường của hẳn không thể áp dụng cho Ngự kiếm thuật được, cũng chính vì tất cả những điều ấy mà lần trước hẳn dễ dàng bị khí thế của Từ Dương áp chế đến nỗi không xuất nổi kiếm!

Nói cách khác nếu bây giờ thật sự phải chiến đấu thì việc đầu tiên hẳn làm là thi triển pháp thuật Thuần Tường, rồi đến Thập Trượng Thanh Tì, rồi thả Ngân Giáp Thiên Thủ cùng đôi quỳ cấp năm ra hỗ trợ, sau khi làm xong tất cả những việc đấy hẳn mới nhớ đến việc thi triển Ngự kiếm thuật!

Ngay điều này đã không phù hợp với việc rèn luyện Ngự kiếm thuật rồi, phải biết rằng thủ đoạn công kích mạnh mẽ nhất của tu sĩ chính là Ngự kiếm thuật, còn các loại pháp thuật khác chỉ mang tính hỗ trợ mà thôi! Từ trước đến giờ hẳn quá phụ thuộc vào pháp thuật cũng như linh thú như Ngân Giáp Thiên Thủ nên vô tình không có cơ hội mài dũa Ngự kiếm thuật!

Cho nên việc đầu tiên hẳn cần làm bây giờ là thay đổi hoàn toàn phương thức chiến đấu! Không sử dụng pháp thuật Thuần Tường, không sử dụng Thập Trượng Thanh Tì, cũng không nhờ vả Ngân Giáp giúp đỡ, tất cả cuộc chiến đều giải quyết bằng Ngự kiếm thuật!

Hẳn nhất định phải rèn luyện được kỹ năng chiến đấu, lâm trận điều nghĩ đến đầu tiên là xuất kiếm chứ không phải làm những việc khác!

“Đôi quỳ! Dừng lại!”

Phong Nhựt bỗng nhiên nhỏ giọng ra lệnh, hẳn phát hiện dưới mặt đất lóe lên những ánh sáng nhàn nhạt, đây là dấu vết của bò cạp độc cấp bốn chuyên ẩn thân ở Khô Mộc Hải, nhắc đến điều này cũng thấy buồn bực, bởi vì bỗng nhiên có cả vạn tu sĩ lao vào săn lùng đuổi giết nên số lượng linh thú ở ven Khô Mộc Hải nhanh chóng bị giảm xuống, ngay cảm đảm bò cạp trước đây rầy bây giờ cũng phải bay mấy trăm dặm mới tìm thấy được!

Cũng may Phong Nhựt có đôi quỳ làm linh thú phi hành, nếu không cũng khó mà kiếm được linh thú phù hợp để rèn luyện!

Lệnh cho đôi quỳ hạ xuống cách mặt đất còn hai mươi trượng, Phong Nhựt liền tự mình nhảy xuống, ngay lúc này Mị Ảnh sau lưng cũng đồng thời vọt ra hóa thành một luồng kiếm quang nhanh như chớp quét qua một chỗ trên sa mạc hoang vu, ngay lập tức một con bò cạp cấp bốn đang ẩn thân bị kiếm quang chém là hai đoạn!

Nhưng mọi việc không đơn giản như thế, chỉ nghe mấy tiếng kêu cổ quái, sau đó ở khu vực xung quanh bỗng nhiên nhảy ra hơn hai mươi con bò cạp độc, thậm chí còn có hai con cấp năm!

“Chít chít!” Đôi quỳ chao liệng giữa không trung, tỏ vẻ rất nóng ruột muốn ra tay giúp chủ!

“Đôi quỳ! Lui về phía sau!”

Chưa hạ xuống đất Phong Nhựt đã vội ra lệnh, bây giờ hẳn đang cố tình đưa mình vào hiểm cảnh, trừ Ngự kiếm thuật ra hẳn sẽ không sử dụng bất cứ thủ đoạn công kích nào khác!

“Vèo!”

Thêm một con bò cạp cấp bốn bị Mị Ảnh chém làm hai nửa, Mị Ảnh sau khi được cường hóa Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính kim đã trở nên vô cùng sắc bén, tất nhiên với lực phòng ngự của đám bò cạp độc cấp bốn này thì không chịu nổi một kiếm!

Nhưng như thế không có nghĩa Phong Nhữc không gặp bất cứ nguy hiểm nào, bởi vì Mị Ảnh sắc bén thì sắc bén nhưng hiện tại có hơn hai mươi con bò cạp, nếu hấn trong mấy nhịp thở không điều khiển Mị Ảnh chém giết được tất cả bọn chúng thì chắc chắn sau đó sẽ vây kín, lại thêm hai con bò cạp độc cấp năm kia có thực lực tương đương tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ nữa, đến lúc đó bị bọn chúng ào lên xáp lại gần thì đúng là chết lúc nào không biết!

Nhưng lúc này Phong Nhữc lại không sợ sệt hay vội vàng gì cả, ngược lại hấn còn có chút hưng phấn, cũng không nghĩ nhiều đến Đột Kiếm Quyết mà chỉ rất nhanh rất chuẩn xác thì triển lãm đường kiếm quyết căn bản!

Tất cả sườn sẽ như nước chảy mây trôi, liên miên không dứt, đến khi hấn đáp xuống mặt đất thì đã có năm sáu con bò cạp độc cấp bốn vong mạng!

“Xoạt!”

Mới chạm chân xuống đất hấn liền dồn pháp lực trong cơ thể vào Đạp Vân Chiến Ngọa rồi lại phi thân lên cao hơn mười trượng, tránh được đòn tập kích của đám bò cạp độc!

Đây chính là hiệu quả của Đạp Vân Chiến Ngọa sau khi được kích hoạt hoàn toàn, chẳng những có thể giúp người sử dụng mượn lực nhảy lên cao mấy chục trượng mà còn có thể giảm tốc độ rơi xuống, với pháp lực của Phong Nhữc hiện tại có thể nhảy từ trên cao ba mươi trượng xuống mà không gặp bất cứ vấn đề gì, nhưng có một điều quan trọng nhất là Đạp Vân Chiến Ngọa có thể đột ngột tăng tốc độ của Phong Nhữc lên mười mấy lần chỉ trong nháy mắt, tất nhiên kèm theo đó pháp lực tiêu hao cũng rất lớn!

Mà đây cũng chính là một đòn sát thủ của hấn, Phong Nhữc tin rằng ngay cả đám Chu Vũ có thực lực rất mạnh cũng không có cách nào làm được như vậy!

Sau hơn mười nhịp thở Phong Nhữc đã dừng lại, Mị Ảnh vẽ một vòng hoàn mỹ trên không trung rồi chui vào vỏ kiếm sau lưng!

Cách đó mấy chục trượng hơn hai mươi con bò cạp độc bị kiếm quang sắc bén chém làm hai nửa, ngay cả hai con bò cạp cấp năm cũng không tránh khỏi cái chết!

“Doi quý! Đi tiếp thôi!”

Nhảy lên lưng doi quý lông trắng, Phong Nhữc bình tĩnh ra lệnh, tất cả mới chỉ bắt đầu!

*

* *

“Ha ha! Gắn đây mình cũng thật là may mắn, đêm qua đã nhặt được xác ba mươi tám con bò cạp độc, trong đó có ba con cấp năm! Hơn nữa còn nhặt thêm được hơn tám mươi viên Linh sa nữa chứ!”

“Hừ! Người mới kiếm được từng đó đã tính là gì, mấy ngày hôm trước ta còn nhặt được hơn trăm cái xác đó! Nhưng mà nói kể cũng lạ, hai tháng vừa rồi cũng có khá nhiều người nhận được đồ trên trời rơi xuống như ta với người, cũng không biết ở đâu ra mà xuất hiện cao thủ chuyên môn chém giết cả đám linh thú, mà giết xong rồi cũng không thèm nhặt xác, thậm chí Linh sa ở gần đó cũng không để ý!”

Nơi đóng quân dưới mặt đất vẫn vô cùng náo nhiệt, đến hôm nay đã qua năm tháng, đại quân Mộc Yêu trong Khô Mộc Hải vẫn chưa thấy xuất hiện cho nên phần lớn đệ tử các môn phái ở đây đều buông lỏng cảnh giác, ban ngày trốn dưới này tránh nóng, ban đêm hò hét xông ra ngoài chém giết linh thú, đồng thời cũng cầu may nhặt được thi thể linh thú còn sót lại!

Loại chuyện kỳ quái này đêm nào cũng có, lúc đầu mọi người còn thắc mắc nghi ngờ nhưng mãi rồi cũng thành quen!

Mà ở một góc đằng xa không khí lại có vẻ căng thẳng.

“Lão Thất! Đã điều tra được chưa? Bạch Lão Nhị và Lão Tứ là do ai âm thầm giết chết vậy?”

Người vừa nói chuyện là một lão già mặt mũi nhìn có vẻ hiền lành, đúng là người cầm đầu một trong tam đại thế lực trong đám người lưu vong ở Khô Mộc Hải, Hình Lão Đại, mấy lời hấn vừa nói ra nghe có chút tàn độc, âm hiểm!

“Vẫn chưa có đầu mối gì! Mà cũng thật kỳ quái! Hai người bọn họ tuy chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ nhưng mấy năm gần đây đều được chính tay Lão Đại bồi dưỡng so với đám bình thường thì lợi hại hơn nhiều, vậy mà ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có, vô thanh vô tức bị người ta cắt đầu!”

Người được gọi là lão Thất là một kẻ lưu vong luôn luôn che mặt, cũng có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ!

“Hình Lão Đại, có phải đám nữ nhân Thiên Sơn làm không, bọn chúng luôn xem chúng ta không vừa mắt, hôm nay mọi việc dưới chỗ này vô cùng lộn xộn, rất phù hợp cho bọn chúng ra tay!”

Vừa mở miệng nói là một gã lưu vong có nước da xanh xao vàng vọt, trên mặt có mấy cái ria mép nhìn vô cùng đều đặn, cũng chính là tên khốn nạn trước đây hãm hại Phong Nhưc, Lão Cửu!

“Lão Cửu! Người không biết gì đừng có nói bừa! Bọn nữ tử Thiên Sơn dám động thủ ư? Không có chúng ta làm sao bọn chúng ngăn cản được đám người Bá Thiên? Huống hồ trong khoảng thời gian này ta luôn đề ý xem chừng thì làm sao có cơ hội ra tay được chứ? Hơn nữa sự tình bây giờ rối ren, một mình bọn chúng cũng không làm được gì!”

Lão Thất tức giận nhỏ giọng trách mắng!

Ngay vào lúc này một tên thủ hạ của Hình Lão Đại bỗng nhiên hốt hoảng chạy tới, sắc mặt y trắng bệch, run rẩy nói: “Hình Lão Đại, không xong rồi! Tường Âu cũng đã chết, cách chỗ này ba dặm! mà Cửu Doanh đi cùng hân cũng đã mất tích!”

“Cái gì?”

Về mặt Hình Lão Đại lập tức trầm xuống!

“Đi! Đi đến đó xem sao!”

Đợi đến khi đám người Hình Lão Đại kéo nhau đi thì ở một góc khác tối tăm có một người đang nhếch miệng cười lạnh!

“Ha ha! Còn chín mạng nữa! Một mình ta giết hết cũng thật khó khăn, nhưng cũng may thời gian còn dài, không phải vội!”

Chính là Phong Nhưc!

Hắn không nói gì chỉ ngồi cười nhạt, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lùng kiên quyết, trong thời gian này cũng nhờ việc Thị Huyết Yêu Long xuất hiện đã gây ra một mớ hỗn loạn mà nhờ đó tạo cơ hội cho một mình hắn giết chết bốn tên thủ hạ của Hình Lão Đại mà không lưu lại một dấu vết, còn nếu bình thường thì một tia cơ hội cũng không có!

Bởi vì chẳng những đối phương có đông người hơn nhiều mà thực lực mỗi tên đều rất mạnh, nếu như ngang nhiên chém giết thì hân có bồi mười cái mạng cũng không đủ!

Tất nhiên Phong Nhưc cũng đã nghĩ tới chuyện liên hệ với đám người Thiên Sơn bởi vì hân biết thời gian gần đây hai nhóm này cạnh tranh nhau rất khốc liệt!

Nhưng càng nghĩ hân càng thấy không ổn bởi vì thực lực của hân bây giờ quá yếu, lỡ may đám người Thiên Sơn không đồng ý rồi để lộ tin tức ra ngoài thì hân sẽ mất đi tiên cơ, thậm chí rơi vào vòng nguy hiểm!

Phong Nhưc đang nghĩ đến đó thì chợt thấy Hình Lão Đại mang theo tám thủ hạ vội vã trở về, đi cùng bọn hân là đám người Bá Thiên!

“Ồ? Sao lại có thêm bọn chúng nữa?”

Phong Nhưc vừa liếc qua thấy vậy liền cúi người che khuất mặt, năm tháng vừa qua hân không thấy đám người Bá Thiên lảng vảng ở chỗ này nên hân vốn nghĩ bọn chúng được sắp xếp ở nơi đóng quân cách đây nghìn dặm nhưng xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 65: Khác Thường

Màn đêm lại buông xuống, tất cả đệ tử của các môn phái từ chỗ đóng quân dưới mặt đất lần lượt bay vọt ra bắt đầu một cuộc săn bắn mới!

Phong Nhưc cũng lẫn trong đó nhưng sau khi rời khỏi chỗ đóng quân hân cũng không vội vàng chạy vào Khô Mộc Hải mà thừa dịp lộn xộn không có ai chú ý nhanh chóng thả dơi quý ra rồi bay thẳng lên cao mấy trăm trượng!

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến hân có thể vượt mặt mọi người săn bắt linh thú trong vòng hai tháng vừa qua, bởi vì bên trong Khô Mộc Hải ngoài trừ rất ít linh thú phi hành cấp cao ra thì các linh thú phi hành khác đều không đủ sức bay trong thời gian dài, ngay cả thú cưỡi cấp sáu như Sa Tỳ Thú cũng không thể chạy nhanh hơn dơi quý được!

Mà cũng nhờ điều này mà hân có thể ám sát bốn tên thủ hạ của Hình Lão Đại mà không gặp trở ngại gì!

Nhưng tối nay Phong Nhựt cũng không lệnh cho doi quý bay sâu vào Khô Mộc Hải săn linh thú mà chỉ cho nó lượn trên cao nơi đóng quân yên lặng chờ đợi!

Bởi vì hắn có cảm giác chuyện đám người Bá Thiên xuất hiện không hề đơn giản tý nào, phải biết rằng bọn chúng gần đây quan hệ khá tốt với đám Thiên Sơn và đồng thời cũng cạnh tranh gay gắt với nhóm Hình Lão Đại, vậy mà hôm nay bỗng nhiên cả ba thế lực lưu vong lại tập hợp tại một nơi, thậm chí phe Bá Thiên còn đi với phe Hình Lão Đại, nếu không có chuyện gì mới là lạ!

Hơn nữa thời gian này cả bên Thiên Sơn và Hình Lão Đại đều rất thu mình ẩn nhẫn, vốn ba thế lực lưu vong này không còn đơn giản như đám lưu vong bình thường nữa mà đã vượt khỏi phạm vi quản lý của năm Đại tông môn, Phong Nhựt tin chắc rằng với thực lực của ba nhóm này muốn xông qua mười tám đường phòng tuyến cũng không khó khăn gì, nhưng mấy chục năm nay bọn hắn lại cam tâm tình nguyện lưu lại Khô Mộc Hải mà không hề có ý chạy ra!

Suốt một canh giờ Phong Nhựt vẫn không thấy đám người Thiên Sơn, Bá Thiên đi ra ngoài, nhiều lắm suy nghĩ hắn liền vỗ doi quý một cái, lập tức doi quý nhẹ nhàng đập cánh bay vọt lên cao hơn mười trượng nữa!

Xa như vậy, hắn căng mắt nhìn dưới đất cũng chỉ thấy mơ mơ hồ hồ không rõ ràng, nhưng cần tắc vô ưu, vẫn phải đề phòng mọi chuyện!

Cũng may tuy hắn không thể nhìn rõ nhưng doi quý vẫn có thể quan sát bình thường, trong vòng mấy tháng nay thực lực của nó tăng lên rất nhanh, bởi vì mười tám hộp rêu Hàn Băng đã biến hết thành rêu Hàn Ngọc nhưng hắn không có ý định bán đi, đồng thời cũng không có cách nào để luyện đan nên hắn chỉ giữ lại năm hộp, còn lại mười ba phần rêu Hàn Ngọc đều cho doi quý ăn hết!

Hiệu quả thấy rõ, doi quý tuy vẫn chưa thể tăng lên được cấp sáu nhưng thực lực lại mạnh hơn nhiều, tốc độ phi hành hay pháp thuật phun băng tiến đều được nâng cao đáng kể, bây giờ nó có thể uy hiếp tu sỹ Trúc Cơ sơ kỳ, thậm chí cả tu sỹ Trúc Cơ trung kỳ cũng không chút e sợ!

Nhưng điều làm Phong Nhựt tò mò nhất là vòng lông trắng quanh cổ nó bây giờ đã lớn gấp đôi, hắn đang nghĩ phải chăng tương lai tiến cấp càng cao thì nó sẽ giống với Ngân Giáp Thiên Thủ, toàn thân trắng toát?

Ngay khi Phong Nhựt đang rảnh rỗi không có việc gì làm mà nghĩ linh tinh thì đột nhiên doi quý vỗ nhẹ hai cánh, đây là tín hiệu có người đi ra từ chỗ đóng quân dưới mặt đất!

“Đừng mạnh động!”

Phong Nhựt thấp giọng ra lệnh, doi quý vốn rất thông minh, nó có thể từ trên cao mấy trăm trượng nhìn ra mục tiêu cần theo dõi, mà đám Hình Lão Đại và tám tên thủ hạ nó đã nhận biết được từ lâu nên lần này nó ra hiệu thì chắc chắn là bọn chúng rồi!

Tất nhiên Phong Nhựt không hề lo lắng việc bọn Hình Lão Đại có được linh thú phi hành giống như doi quý, bởi vì trong Khô Mộc Hải không phải không có thêm mấy con Khô Mộc Quý Bức nữa nhưng muốn thu phục còn khó hơn lên trời, ví dụ như dưới lối vào độc quật cũng có một đám Khô Mộc Quý Bức, tuy cấp bậc không cao nhưng ngoài trừ cao thủ Kim Đan kỳ trở lên còn không thì ai cũng đừng hòng đến gần.

Ngày đó nếu Phong Nhựt không dựa hơi năm vị cao thủ Kim Đan kỳ xa lạ thì cũng đừng hòng thu phục được doi quý này.

Rất nhanh có những tiếng xoạt xoạt vang lên rồi có những bóng người lao nhanh về trong Khô Mộc Hải!

“Có mấy chục người ư?”

Nghe thấy âm thanh này Phong Nhựt khẽ nói, mặt lộ ra vẻ cảnh trọng, đây là âm thanh do Sa Ty Thú chạy lên mặt cát tạo nên!

“Quả nhiên không sai! Thiên Sơn, Bá Thiên cùng Hình Lão Đại đã hợp lại thành một nhóm rồi, cũng may lúc trước mình không chủ động liên lạc với đám người Thiên Sơn nếu không bây giờ chết chắc, mà kẻ cũng lạ, có chuyện gì quan trọng mà làm cả ba nhóm này bắt tay hợp tác được nhỉ!”

Nghĩ đến đây Phong Nhựt lập tức lệnh cho doi quý đuổi theo sau, hắn cũng không quản bọn chúng có kế hoạch gì mà chỉ có một mục đích duy nhất, bám sát tìm cơ hội giết chết chín người Hình Lão Đại!

Việc này một mặt là báo thù những gì bọn chúng đã đối xử với hắn lúc trước! Mặt khác cũng là dồn bản thân vào hiểm cảnh, tạo áp lực để luyện tập Ngự kiếm thuật! Nói cách khác, Phong Nhựt đang sử dụng phương pháp luyện tập sinh tử, liều mạng nhỏ để nâng cao thực lực!

Hai tháng vừa qua hắn chỉ sử dụng mỗi Ngự kiếm thuật để tấn công đám bò cạp độc và các linh thú khác, lúc đầu là mười, hai mươi con, cuối cùng có lúc chém giết tới gần trăm con một lúc!

Hắn cũng không tu luyện Đột Kiếm Quyết hay các kiếm quyết cấp cao mà chỉ thi triển năm đường kiếm quyết cơ bản!

Cứ như vậy với năm loại kiếm quyết này hắn đã thuần thục đến mức không thể thuần thục hơn được nữa, đến mức hắn đã quên đi sự tồn tại của năm loại kiếm quyết này rồi!

Chính vì như thế bây giờ xuất kiếm hắn không cần phải tận lực hay suy nghĩ, đơn giản phóng ra bình thường như hất tay vung chân vậy, rất tự nhiên, không gò bó, đã là một phần của cơ thể! Chỉ cần hắn muốn liền có thể lần lượt thi triển cả năm đường kiếm quyết như mây trôi nước chảy, không những thế còn biến ảo ra những thế kiếm ảo diệu hơn mà không gặp một chút trắc trở nào!

Mà bây giờ hắn đã không còn suy nghĩ phải nhất quyết học được Đột Kiếm Quyết, Trảm Kiếm Quyết hay bất cứ loại kiếm quyết cao cấp nào nữa, thậm chí mọi hứng thú, mọi quyết tâm đều tan biến sạch!

Giờ phút này đây hắn chỉ suy nghĩ duy nhất một điều, làm thế nào để trong chiến đấu mình có thể sống, còn địch nhất định phải chết, đơn giản vậy thôi!

Chính vì có suy nghĩ có lòng tin như vậy nên hắn mới dám khiêu chiến đám người Hình Lão Đại!

Hơn bốn mươi người bọn Thiên Sơn, Bá Thiên, Hình Lão Đại đều có thú cười cấp sáu Sa Ty Thủ nên di chuyển rất nhanh, hơn nữa bọn hắn dường như không lo sợ có người theo dõi mà cứ chạy như điên, bụi mù cuốn cuộn nhìn rất dũng mãnh!

Phong Nhược cũng không bám theo quá sát mà chỉ bay cao trên bầu trời cách xa hơn nghìn trượng âm thầm theo dõi, bây giờ hắn đang rất bồn chồn bởi vì đám người này đang đi thẳng về hướng Pháo đài cổ Khô Mộc!

“Ồ? Thật là kỳ quái? Bọn hắn muốn làm gì đây?”

Phong Nhược nhìn không được lắm bầm nói, lần này sở dĩ năm Đại tông môn ở Tu Tiên giới suy đoán rằng Thị Huyết Yêu Long sẽ xuất hiện chủ yếu do có năm kẻ lưu vong ở Pháo đài cổ Khô Mộc bị trúng Khô Mộc Chi Độc, từ khi chuyện này xảy ra tất cả những kẻ lưu vong và đám quân sự ở đó cũng nhanh chóng rời đi, hơn nữa về sau chỗ đó liền bị năm Đại tông môn liệt vào danh sách cấm địa!

Cho dù hiện tại năm Đại tông môn ban bố tin tức cho rằng đại quân Mộc Yêu hầu như sẽ không xuất hiện cũng không có nghĩa là Pháo đài cổ Khô Mộc đã thật sự an toàn!

Nếu vậy đám Thiên Sơn, Bá Thiên, Hình Lão Đại rốt cuộc muốn làm gì đây?

Pháo đài cổ Khô Mộc nằm gọn trong phạm vi của Khô Mộc Hải, lâu nay có thể duy trì bởi vì có mười mấy tu sỹ có thực lực cường đại canh phòng, hơn nữa năm Đại tông môn cũng liên tục trợ giúp!

Chẳng lẽ nhưng tên này muốn đến thăm lại nơi mà chúng đã sống vài chục năm nay hay sao?

“Mọi việc không thể đơn giản như vậy được!”

Phong Nhược nghĩ thầm đồng thời nhớ lại tỷ mỷ từng chi tiết thời gian hắn còn ở Pháo đài cổ!

Thời gian đó bởi vì hắn còn phải dồn tâm sức đối phó với Mạc Ngôn và Diệu Hưng nên chuyện thường ngày cũng không để ý mấy!

Hắn chỉ biết Pháo đài cổ Khô Mộc có ba tầng, nghe nói ở tầng thứ ba vốn có một dòng Linh tuyến rất thần kỳ, nhưng cách đây rất lâu bị một con linh thú cổ quái đáng sợ xâm chiếm cho nên bây giờ đã bị bịt kín lại, đối với chuyện này lúc trước Phong Nhược cũng không để ý lắm nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy có điều không đúng!

Bởi vì nếu có linh thú đáng sợ như thế lọt vào thì làm sao có thể phong bế nó được chứ?

Hơn nữa nguyên liệu dựng lên Pháo đài Khô Mộc thậm chí còn giống với những cây khô ngoài kia, Phong Nhược đã từng đoán rằng Pháo đài cổ này trước đây vốn là một thân cây vô cùng lớn sau đó bị khoét thành một Pháo đài, vốn hắn định nghiên cứu rồi nhưng sau đó lại bị bọn Hình Lão Đại hãm hại, cuối cùng bị Thanh Điều kéo đi mất phương hướng nên chưa có thời gian tìm hiểu!

Nếu không phải hôm nay đột nhiên phải quay về chốn Khô Mộc Hải này thì thật sự Phong Nhược đã quên đi điều cổ quái ở Pháo đài cổ Khô Mộc rồi!

“Xem ra hôm nay đám người Thiên Sơn, Bá Thiên, Hình Lão Đại lén lút quay về chỗ này chắc hẳn có liên quan đến những điều cổ quái ở Pháo đài cổ Khô Mộc!”

Hai canh giờ trôi qua, cuối cùng Pháo đài cổ Khô Mộc vô cùng to lớn cũng đã xuất hiện trong tầm mắt của Phong Nhược, về phần bọn Hình Lão Đại thì lại càng chạy nhanh hơn rồi lần lượt tiến vào trong, dường như chúng chẳng hề sợ hãi chuyện có Mộc Yêu xuất hiện!

Phong Nhược ở trên cao lại có chút do dự, bởi vì hắn không biết rốt cuộc đám người kia muốn làm cái gì bên trong nữa? Lúc này hắn chỉ đến đây một mình, không ai hỗ trợ, nếu tùy tiện theo vào bên trong mà lỡ bị phát hiện thì chạy đâu cho thoát!

Thế nhưng cứ canh chừng bên ngoài thế này cũng không được, nếu hắn mặc bọn Hình Lão Đại làm gì thì làm bên trong đó không chừng sẽ bỏ lỡ mất cơ hội ra tay thì công cốc!

Chần chừ suy nghĩ suốt thời gian nửa nén hương cuối cùng Phong Nhược vẫn quyết định đi vào điều tra xem sao, bởi vì bọn lưu vong này thần thần bí bí chạy đến đây chắc chắn không phải để ôn kỷ niệm cũ mà hắn có mục đích khác, mà có khả năng rất lớn là đột nhập vào tầng thứ ba của Pháo đài cổ Khô Mộc!

Q.2 - Chương 66: Trở Lại Lòng Đất

Không một tiếng động nhảy từ trên lưng doi quý xuống, Phong Nhựt thật nhanh quan sát cánh cửa gỗ to lớn của Pháo đài cổ Khô Mộc, cánh cửa này có chốt ở bên trong, người bên ngoài không thể mở được.

Phong Nhựt không biết khi mọi người rời khỏi chỗ này cánh cửa này có được đóng lại bằng cách nào đó hay không? Nhưng bây giờ hắn khẳng định nó đã được đóng từ bên trong rồi.

Cho dù hắn có dùng Mị Ảnh công kích cũng không có tác dụng gì cả, tuy đây chỉ là cửa gỗ nhưng còn cứng rắn hơn cả sắt đá, ngày ngày bị Thú triều ồ ạt tấn công cũng vẫn đứng vững vững bất động.

Than thầm một tiếng, Phong Nhựt tiện tay lấy từ thắt lưng trữ vật ra một chuỗi phi kiếm rỉ sét loang lổ, hôm nay hắn cũng chỉ đành gửi hết hi vọng vào chuỗi phi kiếm xấu xí này thôi.

Quan sát xung quanh một chút Phong Nhựt không động chạm đến cánh cửa gỗ mà đi ra một chỗ cách cánh cửa mấy chục trượng cắt một đường

“Xoẹt!”

Phong Nhựt không tốn quá nhiều lực, chuỗi phi kiếm đâm thẳng vào như đâm đậu hũ vậy.

“Chà chà! Phi kiếm thật sự sắc bén như vậy sao?”

Phong Nhựt cảm thán nghĩ thầm, phi kiếm này ngày hôm nay không thể phát huy được phần nhỏ uy lực mà lại có thể cắt tường của Pháo đài cổ Khô Mộc vốn vô cùng chắc chắn dễ dàng như vậy đúng là làm hắn rất bất ngờ, thật không biết bộ hải cốt dưới động quật kia có thân phận cao như thế nào nữa! Vì sao người giết hắn lại bỏ lại chuỗi phi kiếm sắc bén lợi hại như vậy chứ?

Vừa nghĩ Phong Nhựt vừa cúi húi cắt ngang cắt dọc, chẳng mấy chốc hắn đã tạo ra được một lỗ hổng đủ cho người hắn chui lọt, mà trong quá trình khoét tường cuối cùng hắn cũng xác định được Pháo đài cổ Khô Mộc này là do một gốc cây vô cùng to lớn tạo thành.

Chui vào trong, Phong Nhựt cẩn thận từng li từng tí che kín lỗ hổng lại rồi mới nghiêng tai nghe ngóng.

Nhưng Pháo đài cổ âm u lúc này yên tĩnh giống như chết, không thấy hình bóng đám người Hình Lão Đại đầu mà cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh gì cả.

Phong Nhựt không dám khinh thường vội thả doi quý ra, lệnh cho nó bay một vòng xung quanh phòng khách của Pháo đài cổ Khô Mộc, tuy nơi này rất tối tăm u ám nhưng lại là một trường lý tưởng cho nó hành động.

Chẳng mấy chốc doi quý đã bay trở về, trong này không có người.

Nhẹ nhàng hít thở một hơi để bớt hồi hộp lo lắng, Phong Nhựt cầm chặt chuỗi phi kiếm, cẩn thận từng li từng tí sờ soạn tiến về phía trước, mặc dù doi quý đã kiểm tra trong phòng khách không có người nhưng ở đó vẫn còn mấy đường hầm tăm tối, có trời mới biết có ai mai phục ở đó hay không?

Vì thế Phong Nhựt cũng không dám liều lĩnh lấy Dạ Quang Châu ra, chỉ dựa vào trí nhớ để mon men đi tiếp.

Chẳng mấy chốc hắn đã đến đường hầm thứ tư, đây chính là đường hầm đi xuống hai tầng phía dưới mặt đất của Pháo đài cổ Khô Mộc, lúc trước hắn mới mò đến chỗ này đã bị một gã giám sát chặn lại.

Bây giờ trong này vẫn tối đen như mực, Phong Nhựt vận pháp lực cẩn thận nghe ngóng nhưng vẫn không thấy bất cứ động tĩnh gì.

Do dự một chút cuối cùng hắn vẫn lấy viên Dạ Quang Châu ra.

Đưa Dạ Quang Châu lên, nhờ ánh sáng của nó Phong Nhựt liền nhìn thấy phía trước cách tầm mười trượng có hai bộ xương khô.

Vốn hắn cũng chẳng quan tâm nhưng càng đi vào càng cảm thấy có điều không đúng, sau khi cúi xuống xem xét kỹ lưỡng hắn mới hiểu ra một chuyện.

Trên hai bộ xương này không có bất cứ một vết thương nào, hơn nữa từng đoạn xương còn tỏa ra một ánh sáng màu trắng rất đặc biệt khá giống với bộ xương cực lớn dưới động quật Khô Mộc Hải.

“Bọn họ bị trúng độc của Mộc Yêu?”

Phong Nhựt chợt thấy lạnh cả người, trước đó hắn nghe nói gần Pháo đài cổ Khô Mộc xuất hiện Mộc Yêu thì còn tưởng rằng bọn chúng chui ra từ động quật dưới đất, nhưng bây giờ xem ra những con Mộc Yêu đó ở ngay trong Pháo đài này rồi.

Nhưng nghĩ đến đây hắn lại thắc mắc, nếu lúc trước Mộc Yêu xuất hiện ngay bên trong Pháo đài này thì tại sao năm Đại tông môn chưa phái người đến xem xét? Hay ngay từ ban đầu đã có người báo sai tin tức?

Vừa nghĩ Phong Nhựt vừa đi tiếp, chẳng mấy chốc hắn đã đi đến nơi góc rẽ bị bịt kín, nhưng lúc này ở đây đã bị người ta mạnh mẽ mở ra một lỗ thủng lớn, theo như hắn quan sát thì lỗ thủng này do tu sĩ làm ra chứ không phải do Mộc Yêu như lúc đầu hắn phán đoán, hơn nữa còn có dấu vết trận pháp, cũng bị tu sĩ nào đó phá vỡ.

Đằng sau lỗ thủng này là một đường hành lang rất dài, đầu hành lang lại có thêm mấy bộ xương khô bị trúng Khô Mộc Chi Độc mà chết, nhưng trên mấy bộ xương này bám đầy tro bụi, chắc đã nằm đây từ rất lâu rồi.

Hành lang đi thẳng đến một căn phòng rất rộng rãi, bố trí rất giống ở tầng phía trên, nhưng nơi này bây giờ rất bừa bộn, thậm chí nhìn vào đây Phong Nhựt có thể tưởng tượng được cảnh năm xưa ngay chỗ này chật ních những kẻ lưu vong, ồn ào náo nhiệt.

Ở tầng thứ hai của Pháo đài cổ cũng không thấy bóng dáng đám Thiên Sơn, Bá Thiên ở đâu, Phong Nhựt cũng không dừng lại ở đây lâu, hắn cẩn thận dò dẫm đi xuống tầng thứ ba bên dưới, nhưng lúc này bỗng nhiên hắn nghe thấy tiếng nước nhỏ tí tách.

Tiếng nước nhỏ này rất yếu ớt, nghe như ảo giác.

“Linh tuyền? Chắc là Linh Nhân Tuyền ở tầng thứ ba rồi.”

Lúc Phong Nhựt đang chuẩn bị đi tiếp thì hắn lại phát hiện bên cạnh lối đi có hai cái xác nữa, là hai tên thủ hạ của Bá Thiên, trên hai cái xác không thấy bất cứ một vết thương nào cả.

“Mộc Yêu?”

Phong Nhựt nhủ thầm, bây giờ hắn thật sự không hiểu bọn người kia có ý đồ gì nữa? Biết rõ nơi này có Mộc Yêu mà vẫn cầm đầu chạy vào đây, chẳng lẽ phía trước có gì quý giá đến mức bọn hắn sẵn sàng bất chấp cả tính mạng hay sao?

Bước qua mấy cái xác Phong Nhựt đi xuống tầng ba, mà làm cho hắn rất bất ngờ, ở đây không hề tăm tối như hai tầng trên mà có một viên Dạ Quang Châu rọi sáng khắp nơi.

Dưới ánh sáng của viên Dạ Quang Châu hắn có thể thấy rất rõ ở giữa phòng có một ao nước nhỏ rộng tầm nửa thước, tiếng tí tách là do nước chảy xuống từ một cái rễ cây phía trên ao nước nhỏ xuống dưới gây nên.

Một cái rễ cây!

Phong Nhựt cẩn thận quan sát kỹ, cuối cùng đưa ra kết luận nguồn nước của Linh tuyền là từ cái rễ cây này mà ra.

Nhưng làm cho hắn kinh ngạc hơn ở tầng ba này có một cái hồ lớn, mà dưới lỗ thủng rễ cây mọc chằng chịt.

“Động ngầm dưới đất! Thì ra đám người Hình Lão Đại đi xuống chỗ này, đáng lẽ ra mình nên nghĩ đến sớm hơn mới phải, tầng thứ ba của Pháo đài Khô Mộc sát với động quật dưới đất cũng không có gì lạ cả!”

Nghĩ đến đây Phong Nhựt hưng phấn gọi doi quý rồi nhảy lên lưng nó bay xuống phía dưới, hắn vốn rất quen thuộc với địa hình dưới động quật, ở trong hoàn cảnh này chính là cơ hội tốt nhất để đánh lên bọn Hình Lão Đại.

Tất nhiên với điều kiện hắn phải tìm thấy bọn chúng đã.

Vừa bay xuống động ngầm này doi quý đã kêu “Chít..chít..” vui sướng, dù sao nó cũng rất quen thuộc với những chỗ như thế này.

“Đừng có kêu ầm lên thế, mau đi tìm đám người kia cho ta!”

Ngồi trên lưng doi quý Phong Nhựt khẽ giọng ra lệnh, dù sao dưới động ngầm này rễ cây chằng chịt, hắn cũng không có khả năng tìm thấy bọn người Hình Lão Đại, chỉ đành nhờ vào bản lĩnh của doi quý thôi.

“Chít...chít” Doi quý kêu một tiếng rồi lướt đi, mới bay được trăm trượng nó đã giảm tốc độ, cả người run rẩy, rất giống với dáng vẻ của Ngân Giáp Thiên Thủ lúc nhìn thấy bộ xương khô khổng lồ lần trước.

Không có cách nào khác, Phong Nhựt đành phải phong ấn doi quý lại rồi dò dẫm bước đi.

Nhưng Phong Nhựt rất nhanh phát hiện địa hình nơi này rất khác với động quật hắn xuống lần trước, ngày đó hắn chui xuống dưới kia cũng chỉ tầm trăm trượng là chạm đất bằng nhưng ở nơi này hắn cứ đi xuống dốc hơn năm trăm trượng vẫn chưa đến nơi, đúng là muôn hình vạn trạng.

Còn nữa, những rễ cây ở đây cũng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt nhưng không biết tại sao lại làm cho người ta có cảm giác rất âm trầm quỷ dị, Phong Nhựt thậm chí còn có ảo giác những rễ cây này đều là vật thể sống, đang chăm chú theo dõi từng bước đi của hắn.

Không cần thử hần cũng biết trong đám rễ cây này chắc chắn có chứa lượng lớn Tiên Thiên Mộc Sát rất tinh thuần, nếu không phải đến hôm nay hần đã thuần thực dung hợp, không chế Tiên Thiên Mộc Sát thì chắc đã quay đầu bỏ chạy rồi.

“Thật kỳ quái? Bọn người Bá Thiên, Thiên Sơn lại chạy đến đây làm gì kia chứ?”

Phong Nhước nghĩ mãi không ra, bây giờ hần đã hoàn toàn mất dấu những người kia, chỉ có thể chạy theo hướng dơi quỷ lúc này phi hành mà thôi, hần cũng chỉ đoán được đại khái bọn người kia cũng đang đi xuống phía dưới.

“Được rồi, coi như lần này đi dạo cũng được.”

Do dự một chút cuối cùng Phong Nhước vẫn không dừng lại mà tiếp tục đi xuống, thế nhưng càng xuống sâu hần lại càng thấy quỷ dị, thậm chí hần còn nghi ngờ nếu đi xuống sâu nữa không khéo đám rễ cây xung quanh sẽ vây hần lại cũng nên.

Mà ngay lúc này Phong Nhước chợt phát hiện có một đoạn rễ cây bị kiếm khí chém đứt, dấu vết còn rất mới.

“Bọn hần ở gần đây.”

Phong Nhước cũng không quan tâm đám rễ cây quỷ dị nữa mà cẩn thận nhích người đi xuống dưới, đi thêm một đoạn nữa cuối cùng hần cũng thấy đất bằng, theo suy đoán của hần thì từ nơi này chạy thẳng lên tầng thứ ba của Pháo đài cổ ít cũng phải đến nghìn trượng.

Nhưng hần cũng chưa vội vàng nhảy xuống đất bởi vì trên mặt đất bây giờ có rất nhiều ao nước nhỏ, bên trong chứa chất lỏng màu xanh thẫm, thứ này hần chưa thấy qua bao giờ.

Ngoài ra hần còn nhìn thấy cách đó không xa có một xác một người con gái, nếu hần nhớ không nhầm thì người này chính là thủ hạ của Thiên Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 67: Tru Ma Kiếm

Phong Nhước đang nghỉ hoặc suy đoán thì bỗng nhiên nghe thấy những âm thanh chát chúa vang lên, dường như đang có một trận chiến giữa các tu sỹ diễn ra gần đây.

Thảm ghệt mình, Phong Nhước cẩn thận đi về phía phát ra tiếng động, đi thêm được bảy tám dặm nữa cuối cùng hần cũng thấy được đám người Thiên Sơn, Bá Thiên, nhưng lúc này cảnh tượng trước mắt lại làm hần vô cùng kinh ngạc!

Trước mặt đám người Thiên Sơn, Bá Thiên là một mảnh đất cực rộng, trên đó có dãy các cung điện nối tiếp nhau, hùng vĩ nhìn không thấy điểm cuối!

Tất cả các cung điện này đều có màu xanh sáng bóng, dường như được dùng nguyên liệu là một loại ngọc xanh quý hiếm nào đó xây dựng nên, bên ngoài một vài cung điện còn có một tầng ánh sáng lưu chuyển như mây trời nước chảy, đám Thiên Sơn, Bá Thiên đang công kích màn ánh sáng này!

Nhưng năng lực phòng ngự của nó rất mạnh, tất cả các đòn tấn công của đám lưu vong không có chút hiệu quả nào, như trâu đất đồ bể!

Để bọn chúng không phát hiện ra Phong Nhước ở cách xa mấy trăm trượng cẩn thận thu mình sau những đám rễ cây thô to kiên nhẫn quan sát. Tình hình bây giờ đã rất rõ ràng, đám người Hình Lão Đại, Thiên Sơn, Bá Thiên không biết từ đâu đã lấy được bản đồ dẫn đến cung điện bí mật dưới lòng đất này, rồi men theo đường hầm của Pháo đài cổ Khô Mộc tìm đến đây, nhưng xem ra bọn hần đã đánh giá quá thấp năng lực phòng ngự của những tòa cung điện thần bí, ngay cả màn phòng ngự đầu tiên cũng không thể phá nổi, xem ra đi lần này công cốc rồi!

Phong Nhước cẩn thận đánh giá những cung điện thần bí đó nhưng chẳng mấy chốc hần ước lượng được với thực lực hiện tại của bản thân không có cách nào tiến vào nên không nghĩ vờ nữa mà chỉ tập trung vào mục tiêu giết chết đám người Hình Lão Đại!

Lúc này sau một hồi điên cuồng công kích, đám người kia vẫn không thể phá vỡ được màn phòng ngự nên tất cả đã dừng tay lại bàn bạc, nhưng rồi không biết nói đến điều gì mà cả ba nhóm quay ra cãi vã!

Nhưng Phong Nhước chưa kịp mừng thì bọn hần đã bình tĩnh lại, sau đó ba người Thiên Sơn, Hình Lão Đại, Bá Thiên đều lấy ra một vật gì đó rồi nhập lại làm một, có lẽ đó chính là manh mối dẫn bọn hần đến chỗ này!

Bỗng nhiên cả ba tên đều quay phắt người nhìn về chỗ Phong Nhước đang ẩn nấp!

“Người nào! Đi ra!”

Bá Thiên hét lớn, lập tức hơn mười đạo kiếm quang hung tợn rít lên bắn về hướng Phong Nhựt!

Sự việc quá bất ngờ làm Phong Nhựt giật mình kinh hãi, hắn không thể ngờ rằng đám người Bá Thiên vừa mới lấy ra vật kia đã có thể phát hiện ra tung tích của hắn!

Ngay lúc Phong Nhựt sợ hãi lùi về phía sau chuẩn bị bỏ chạy thì bỗng nhiên có một tiếng kêu cổ quái vang lên từ một chỗ cách hắn không xa, rồi một đạo ánh sáng trắng bay “Vèo” ra ngoài, chỉ trong chớp mắt luồng ánh sáng đánh văng mười kiếm quang của bọn Bá Thiên xuống mặt đất, mà lúc này mới có thể nhìn rõ vật trong luồng ánh sáng, đó là một bộ xương người toàn thân óng ánh như ngọc nhưng ở ngực có một vết lõm như bị đánh trọng thương vậy!

Vừa nhìn thấy bộ xương Phong Nhựt lạnh cả sống lưng, bởi vì thứ quái quỷ này không biết đã trốn sau lưng của hắn từ bao giờ nữa!

Nhưng đám Thiên Sơn, Bá Thiên sau khi thấy bộ xương khô này lại tỏ ra vô cùng hoảng sợ, sau đó liền quỳ rạp xuống không dám chạy nửa bước!

Phong Nhựt vốn định bỏ chạy nhưng không cam lòng, hắn liều mình tò mò ở lại!

“Một đám phế vật! Chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được! Cút hết cho ta!”

Bộ xương khô sáng như ngọc bỗng nhiên mở miệng nói, tiếng nói của nó không giống tiếng người mà lạnh lẽo kinh khủng như gió núi gào thét trong đêm tối, như hồn ma lệ quỷ!

“Vâng! Đa tạ chủ nhân ân từ!”

Đám người Thiên Sơn, Bá Thiên nghe được lời này mừng rỡ ríu rít, dập đầu tạ ơn rồi vội vàng rời đi, chẳng mấy chốc chỉ còn lại bộ xương người đứng cô độc ở đó!

Đột nhiên nó chậm rãi xoay người lại, hốc mắt trống rỗng nhìn vào nơi Phong Nhựt đang ẩn nấp, cười một tràng làm cho người ta sởn gai ốc rồi nói:

“Đi ra! Mày được người đến đây cũng không dễ dàng chút nào!”

Giọng nói vừa dứt, đám rễ cây xung quanh Phong Nhựt liền chuyển động, trườn ra sau chặn hết mọi đường lùi của hắn!

Nhưng điều làm Phong Nhựt sợ hãi hơn chính là lời vừa rồi của bộ xương khô, mời hắn tới đây! Nói vậy có ý gì? Chẳng lẽ đám người Hình Lão Đại, Thiên Sơn, Bá Thiên là mời như cổ tình dụ dỗ hắn đến nơi này hay sao?

Hắn nghĩ mãi vẫn không hiểu, mọi chuyện thật là rắc rối, nhưng cuối cùng hắn vẫn mở miệng hỏi: “Người là ai? Có quan hệ gì với Thị Huyết Yêu Long?”

Bộ xương khô lại cười vài tiếng khô khốc rồi mới đáp: “Lão phu là ai không quan trọng, nhưng người cũng không cần phải lo lắng, ta không có ác ý gì, lần này mời người tới đây chỉ để trò chuyện và tỏ lòng biết ơn mà thôi, nếu như không có người thì ta đã không thể sống lại một lần nữa!”

“Sống lại? Người là Thị Huyết Yêu Long ư?” Phong Nhựt sửng sốt, nửa tin nửa ngờ hỏi.

“Thị Huyết Yêu Long là chủ nhân của ta, chẳng lẽ người thật sự không biết ta là ai sao?” Bỗng nhiên bộ xương khô ngửa đầu lên trời cười man rợ, nhìn vô cùng khủng khiếp!

Nghe được lời này Phong Nhựt lại thầm giật mình, rồi liền nhìn vào chỗ lõm trên ngực bộ xương khô, bỗng nhiên hắn nghĩ tới lần đó bước chân vào động quật dưới mặt đất chẳng những đã gặp được một bộ xương cực lớn mà còn thu được tiểu Mộc Yêu, đồng thời còn lấy được một thanh phi kiếm trên ngực một bộ hài cốt của tu sĩ, còn thêm một thất lung trữ vật nữa!

“Người chính là bộ hài cốt đó sao? Chẳng lẽ người không phải là tu sĩ nhân loại? Sao lại nhận Thị Huyết Yêu Long làm chủ?”

“Tu sĩ nhân loại?” Bộ xương khô thuận miệng đáp một câu rồi chăm chú nhìn chuôi phi kiếm gỉ sét trong tay Phong Nhựt!

“Người có biết nguồn gốc thanh phi kiếm kia không? Đây là phi kiếm của đệ nhất cao thủ của Cửu Thần Cung nghìn năm về trước, Khuyết Vân! Nó có tên là Tru Ma Kiếm, đứng thứ chín trong các Thần binh ở Thương Ngô Giới, chẳng những vô cùng sắc bén mà còn có năng lực trừ ma diệt quỷ vô cùng thần diệu! Đại chiến năm đó Khuyết Vân dùng Tru Ma Kiếm này một mình một kiếm chém chết sáu Mộc Sát Yêu, thừa thắng xông lên đánh trọng thương cả chủ nhân Thị Huyết Yêu Long! Cũng chính vì thế mà toàn bộ đại quân Mộc Yêu bị đánh tan rã!”

“Sau đó Khuyết Vân cầm đầu cao thủ Thương Ngô Giới đuổi giết đến tận động quật, lúc này chủ nhân ta bị thương e rằng khó chạy thoát, nhưng thật may mắn ngay lúc đó lại có một gã tu sĩ đuổi giết lạc đường đi nhầm vào chỗ chủ nhân đang chữa thương rồi bị chủ nhân nhanh trí thi triển thần thông đoạt xá, sau đó mang thân hình đó mà bỏ chạy, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi con mắt của Khuyết Vân, bắt buộc chủ nhân đành phải chạy sâu vào trong động quật, dựa vào hậu chước bố trí từ trước lừa đánh trọng thương Khuyết Vân!”

“Nhưng hắn vẫn không chịu buông tha, chịu chấp nhận hi sinh bỏ lại Tru Ma Kiếm phong ấn chủ nhân vào trong thi thể của tu sĩ nhân loại, đến khi ta đuổi tới thì đã không còn cách nào cứu vãn được nữa rồi, nhưng nếu không rút được Tru Ma Kiếm ra thì chủ nhân ta vĩnh viễn sẽ phải nằm lại đó nên ta

đánh liều mạng thử một lần, nhưng không ngờ uy lực của Tru Ma Kiếm này quá mức đáng sợ, vừa mới chạm vào ta cũng liền bị phong ấn tại đó! Cứ như thế đến bây giờ đã hơn nghìn năm ta và chủ nhân bị phong ấn trong hải cốt của tu sỹ nhân loại mà không có cách nào thoát ra được, bình thường chỉ có thể duy trì nhờ đồ tiếp tế của một tên thù hạ sắp tiến cấp Mộc Sát Yêu mà thôi!”

“Rồi thật bất ngờ không biết cách nào ngươi lại mò được đến chỗ ấy, tiếp đó còn vô tình phá vỡ phong ấn của Tru Ma Kiếm, nhờ ngươi mà ta cùng chủ nhân cuối cùng cũng đã được giải phóng! Nhưng chủ nhân năm đó bị thương quá nặng, sau khi thoát khỏi cũng không còn sức điều khiển thân thể nên đành nhập vào thân thể của ta, không ngờ lại bị ngươi nhốt đi mất, đã thế ngươi còn có thể điều khiển Tiên Thiên Mộc Sát nên chủ nhân cho dù muốn phản kháng cũng không làm gì được!”

“Hôm đó lão phu cũng vội vàng lo sợ nhưng thân thể đã bị chủ nhân chiếm cứ, xương khô xung quanh cũng bị ngươi vỡ vét đi nốt nên cũng không biết phải làm thế nào, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải nhập vào hải cốt của tu sỹ nhân loại, nhưng đến lúc ấy thì ngươi cũng đã đi mất dạng rồi!”

Nghe đến đây Phong Nhựt đã hiểu hết mọi chuyện, thì ra ngày đó hắn thật sự nhốt được Mộc Sát Yêu, hơn nữa trong đó còn chứa hồn phách của Thị Huyết Yêu Long! Thảo nào lúc trước tiểu Mộc Yêu lại bỏ đi, hơn nữa trên người còn phát ra ánh sáng màu tím! Thì ra đằng sau có chuyện động trời như vậy!

Mà còn nữa, nếu đúng như những gì Mộc Sát Yêu này nói thì lần trước cũng chính tay hắn đã giúp đỡ cho Thị Huyết Yêu Long đang bị trọng thương hồi phục chút sức lực!

“Chủ nhân của ngươi bây giờ đang ở đâu! Gọi ra gặp ta có được không!”

Phong Nhựt bỗng nhiên trầm giọng nói, hắn mặc kệ đó là tiểu Mộc Yêu hay là Thị Huyết Yêu Long! Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể nó là do hắn đưa vào, tất cả nằm trong sự không chế của hắn, lúc trước không biết thì thôi nhưng bây giờ đã biết rồi hắn tuyệt đối không thể để cho Thị Huyết Yêu Long này hồi phục được, bởi vì nếu như thế thì Tu Tiên giới sẽ gặp đại nạn!

“Không được rồi! Hiện tại chủ nhân ta không được khỏe nên không thể gặp ngươi! Nhưng chủ nhân ta nói chỉ cần ngươi có thể đáp ứng giúp chúng ta một chuyện thì chỉ cần Tu Tiên giới không chủ động tấn công chúng ta thì chúng ta cũng sẽ không gây hấn với Tu Tiên giới!” Bộ xương khô bình tĩnh nói.

“Điều kiện gì?” Phong Nhựt suy nghĩ một chút rồi hỏi lại, bởi vì tuy hiện tại hắn cầm Tru Ma Kiếm trong tay nhưng cũng không phải đối thủ của bộ xương khô này, hơn nữa nó còn có đám người Thiên Sơn làm thù hạ, nếu đánh một phần thắng cũng không có!

“Rất đơn giản, chỉ cần ngươi đáp ứng giúp chủ nhân cứu chân thân ở trong Huyền Thiên Chân Thủy Đại Điện ra thì toàn tộc Mộc Yêu sẽ vĩnh viễn không chủ động tấn công Tu Tiên giới!”

“Chân thân? Huyền Thiên Chân Thủy Đại Điện?” Phong Nhựt khẽ giật mình, rồi lập tức hiểu ra, có lẽ đó chính là Thủy Linh Đại Điện! Sau khi suy nghĩ một chút hắn lại hỏi tiếp: “Chân thân của chủ nhân ngươi không phải trong động quật dưới mặt đất này sao?”

“Đó chỉ là một phân thân của chủ nhân ta mà thôi, thực lực không được một phần vạn của chân thân! Mà chỉ cần ngươi giúp chủ nhân ta mang chân thân ra thì tộc Mộc Yêu sẽ cho ngươi đầy đủ mọi thứ, thậm chí có thể giúp ngươi đột phá lực giới chướng ngại, chính thức tiến vào Tu Tiên giới!” Bộ xương khô nghiêm túc hứa hẹn.

“Chính thức tiến vào Tu Tiên giới? Ta không hiểu ngươi đang nói điều gì nhưng ta sẽ không làm đâu, chân thân của chủ nhân ngươi khủng bố như vậy, nếu ta cứu nó ra xong nó hủy diệt toàn bộ Thương Ngô Giới thì làm sao?”

Phong Nhựt quả quyết từ chối, sao hắn có thể tin tưởng lời của bộ xương khô này được, bây giờ hắn chỉ biết duy nhất một điều, chỉ một cái phân thân của Thị Huyết Yêu Long thôi mà đã giết hết cả trăm vạn tu sỹ thì nếu thả chân thân ra có trời mới biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 68: Thanh Mộc Thần Tinh

Nghe được câu trả lời của Phong Nhựt, bộ xương khô màu xanh ngọc cũng không có phản ứng gì, chỉ nhìn hắn một lúc rồi chậm rãi nói: “Ngươi nên biết, thật ra toàn bộ Thương Ngô Giới từ thời thượng cổ đến nay đều thuộc về tộc Mộc Yêu chúng ta, Thị Huyết Yêu Long mới chân chính là chủ nhân của thế giới này, làm sao người có thể tự tay hủy diệt thế giới của mình được chứ?”

“Còn về phần đám nhân loại Tu Tiên giới các ngươi cũng chỉ là những người đến sau mà thôi, nhớ năm đó đột nhiên có những tu sỹ cường đại xuất hiện ở giới diện này rồi ra tay phong ấn chân thân của chủ nhân tại Huyền Thiên Chân Thủy Đại Điện, sau đó thẳng tay tàn sát toàn tộc Mộc Yêu, cuối cùng đưa rất nhiều nhân loại đến đây, bây giờ kể cả chúng ta đứng lên đòi lại những thứ vốn thuộc về mình thì có gì sai?”

“Tất nhiên ngươi cũng có lập trường của ngươi, lão phu thừa nhận nghìn năm trước tiêu diệt trăm vạn tu sĩ cũng không phải là việc hay ho gì, nhưng vạn vật đều có linh tính, nhân loại các ngươi lại vì ích kỷ bản thân liền tước bỏ đi quyền lợi tu tiên, truy cầu thiên đạo của tộc Mộc Yêu chúng ta vậy cũng là đúng hay sao?”

“Về điều kiện kia chúng ta cũng không ép buộc ngươi hay dùng bất cứ thủ đoạn nào để khống chế cả, nhưng một ngày nào đó ngươi sẽ biết rõ bởi vì bản thân đã có kỳ ngộ mà nhận được vô thượng truyền thừa của tộc Mộc Yêu chúng ta nên sẽ tự nhiên sẽ biết phải làm gì, chủ nhân ta nhờ ta chuyển lời đến ngươi, chờ đến khi ngươi đáp ứng việc kia thì tộc Mộc Yêu chúng ta cũng sẽ không chủ động tiến đánh Tu Tiên giới, trừ khi bọn hấn chủ động công kích!”

“Vô thượng truyền thừa? Đó là cái gì? Là Mộc Linh Tinh sao?”

Nghe xong lời giải thích của bộ xương khô Phong Nhựt lại lần nữa giật mình, lúc trước không phải hấn không băn khoăn về nguồn gốc của Mộc Linh Tinh nhưng cũng chưa từng nghĩ nó lại có liên hệ với chốn Khô Mộc Hải này, vốn hấn nhận được Mộc Linh Tinh ở Thanh Vân Sơn thuộc khu vực Nhạn Bắc cơ mà, từ đó đến đây đâu có gần chút nào chứ!

Sau khi cẩn thận suy nghĩ Phong Nhựt bình tĩnh lắc đầu nói: “Ngươi nói với ta những điều này không có ý nghĩa gì cả, trong Tu Tiên giới ta chỉ là một con kiến hôi nhỏ bé, có muốn cũng chẳng làm được gì, mà hơn nữa nếu thực sự ta có năng lực cứu được chủ nhân ngươi thì ta cũng không có lý do làm điều đó! Huống chi bây giờ các ngươi nghĩ còn có đủ thực lực xông vào Tu Tiên giới sao, nếu các ngươi dám gây chiến một lần nữa thì chỉ chuốc lấy diệt vong mà thôi, người không lừa được ta đâu! Hơn nữa dựa vào điều gì mà ngươi dám khẳng định Mộc Linh Tinh trong tay ta là vật truyền thừa của tộc Mộc Yêu? Điều này không thể nói tùy tiện được!”

“Không tồi!” Bộ xương khô lại cười một cách cổ quái “Ngươi nói không sai, đúng là đại tộc Mộc Yêu chúng ta trong trận đại chiến nghìn năm trước đã bị tổn thương trầm trọng, cũng không thể ngay lập tức tập hợp được đại quân Mộc Yêu để phản kích, nhưng như vậy ngươi cũng có cơ sở gì để kết luận, chuyện tương lai ai có thể biết được? Mà thôi chuyện này không nói nữa, bây giờ nói đến vật mà ngươi gọi là Mộc Linh Tinh nhé, đó chính là Thánh vật truyền thừa của bốn tộc có tên là Thanh Mộc Thần Tinh”

“Nếu không có nó làm sao ngươi biết đến sự tồn tại của Tiên Thiên Mộc Sát, hơn nữa còn có thể dung hợp và khống chế? Không có Thanh Mộc Thần Tinh ngươi làm sao có thể bình yên vô sự ra vào động quật kia được? Không có Thanh Mộc Thần Tinh ngươi dựa vào thực lực yếu đuối của bản thân mình mà có thể bất chấp uy áp của chủ nhân ta chắc? Ngươi phải biết rằng cho dù cả tu sĩ Kim Đan kỳ nếu đến gần chủ nhân ta trong vòng trăm trượng cũng bị uy áp của người tác động, thế nhưng ngày đó ngươi lại có thể dạo chơi như chốn không người, hơn thế còn khống chế cả hồn phách của chủ nhân ta nữa chứ, nếu không có Thanh Mộc Thần Tinh thì ngươi có vạn cái mạng cũng không đủ bởi đâu, ngươi còn chưa tin tưởng thì lão phu cũng không ngại chứng minh cho ngươi một chút!”

Nói đến chỗ này bộ xương khô quay người chỉ về những cung điện xanh ngọc phía xa xa rồi nói tiếp: “Đó là Thánh Địa của bốn tộc, cũng là nơi kín đáo nhất trong Khô Mộc Hải, trừ khi được bốn tộc cho phép còn lại chưa có ai có thể tự mình tìm đến đây, kể cả những cao thủ nghìn năm trước cũng vậy, trong tộc trừ chủ nhân ra thì chỉ có người thừa kế của tộc mới có thể bước chân vào đó! Nếu ngươi không tin thì có thể vào thử một lần, tất nhiên ngươi có thể yên tâm lần này lão phu dẫn ngươi đến đây không có bất cứ ác ý gì cả, nếu ngươi muốn có thể rời đi bất cứ lúc nào tùy thích!”

Nhìn bộ xương khô một chút Phong Nhựt bỗng nhiên cười cười nói: “Được rồi! Thật ra ngươi cũng không cần nói nhiều, Thanh Mộc Thần Tinh thì sao? Ta vốn không biết nguồn gốc của nó nên chẳng có điều gì làm ta tin tưởng được, nhưng có một điều ta không hiểu, nếu đây là vật truyền thừa của tộc các ngươi thì làm sao lại để mất đi? Hơn nữa vì sao thứ này cũng có thể hỗ trợ cho tu sĩ nhân loại? Nếu đúng như lời ngươi nói thì tương lai ta cũng sẽ biến thành Mộc Yêu sao?”

“Việc này nói ra cũng dài dòng!”

Bộ xương khô làm ra một hành động giống như thở dài, nhìn rất buồn cười.

“Thật ra Thanh Mộc Thần Tinh cũng không hấn là vật truyền thừa của tộc Mộc Yêu, nó là vật có thể ngưng kết tất cả tinh hoa linh khí hệ mộc của Thương Ngô Giới! Vì tu sĩ nhân loại đến sau nên từ trước đến giờ Thanh Mộc Thần Tinh đều do tộc Mộc Yêu chúng ta bảo quản, người cuối cùng kế thừa trước khi qua tay ngươi là chủ nhân của ta! Nhưng về sau trong tu sĩ nhân loại các ngươi có những cao thủ có thần thông viển siêu đã đột phá được lục giới chướng ngại rồi xuất hiện tại Thương Ngô Giới, vốn tộc Mộc Yêu chúng ta cũng không gây hấn gì nhưng thật không ngờ bọn hấn lại ra tay cướp đoạt Thanh Mộc Thần Tinh, vì thế chủ nhân của ta liền tập hợp toàn tộc ứng chiến, cuối cùng đánh không nổi bị phong ấn ở Huyền Thiên Chân Thủy Đại Điện, mà Khô Mộc Hải cũng được hình thành sau trận đại chiến đó!”

“Trong cuộc chiến tuy chủ nhân của ta bị phong ấn nhưng Thanh Mộc Thần Tinh lại biến mất rất thần bí, tuy thế những cao thủ có thần thông viển siêu kia vẫn không cam lòng, sau đó chuyển rất nhiều nhân loại đến nơi này, cuối cùng tạo thành Tu Tiên giới!”

“Về chuyện ngươi nói tại sao tu sĩ nhân loại cũng có thể sử dụng được Thanh Mộc Thần Tinh, rồi tương lai sẽ biến thành Mộc Yêu! Việc này ngươi không cần phải lo lắng, bởi vì Thanh Mộc Thần Tinh chẳng những có thể khống chế lực lượng tộc Mộc Yêu mà còn có thể ngưng kết tinh hoa mộc linh khí của toàn Thương Ngô Giới, mà đã là linh khí hệ mộc thì tất nhiên tu sĩ nhân loại cũng có thể hấp thu, nhưng khi sử dụng Thanh Mộc Linh Tinh ngươi cần phải cẩn thận, tuyệt đối không thể để bất cứ người nào khác biết được, nếu không đợi đến khi những tu sĩ cường đại tìm đến thì ngươi đã biết hậu quả như thế nào rồi đó!”

“Nhưng theo như chủ nhân quan sát thì Thanh Mộc Thần Tinh hôm nay đã vô cùng suy yếu, Thanh Mộc bên trong gần như đã héo rũ, tuy ngươi vẫn ngày ngày bồi dưỡng nhưng không thể trị được tận gốc, nếu như cứ tiếp tục như thế này thì sớm muộn gì Thanh Mộc Thần Tinh có ngày cũng sẽ bị hủy trong tay của ngươi, mà đây cũng chính là nguyên nhân chính khiến lão phu dẫn ngươi đến nơi này!”

Bộ xương khô nói đến đây, dừng một chút rồi mới nói tiếp: “Muốn Thanh Mộc trong Thanh Mộc Thần Tinh có thể lớn lên thì cứ cách một khoảng thời gian phải cho Thanh Mộc hấp thu một ít thiên tài địa bảo, theo đó cũng mới có lợi cho việc tu luyện của ngươi, nhưng với thực lực của ngươi bây giờ thì đúng là khó mà kiếm được thiên tài địa bảo, vì thế có lẽ ngươi nên tiến vào trong Thánh Địa của bản tộc!”

Bộ xương khô chỉ ngón tay về dãy cung điện phía xa xa.

“Ồ trong Thánh Địa có tổng cộng ba mươi ba tòa đại điện, trong mỗi tòa đại điện có một loại thiên tài địa bảo, với thực lực của ngươi bây giờ chỉ có thể tiến vào đại điện thứ nhất, trong đó có Thanh Mộc Linh Tuyền, mỗi trăm năm mới sinh ra được một giọt nước, nhưng không kể với Mộc Yêu hay với hay với tu sĩ nhân loại đều vô cùng có lợi, nghìn năm trước chủ nhân của ta cũng tiến vào đó một lần, hiện tại có lẽ cũng đã tích lũy được mười ba giọt rồi, ngươi vào đó thu lấy, có thể sử dụng ba giọt cho bản thân mình, còn lại mười giọt cứ cách ba năm lại nhỏ vào Thanh Mộc Thần Tinh một giọt, như vậy có thể miễn cưỡng duy trì Thanh Mộc sống thêm ba mươi năm!”

“Nhưng nếu sau ba mươi năm mà ngươi không có cách nào để cho Thanh Mộc bên trong thoát khỏi tình trạng như bây giờ thì tộc Mộc Yêu chúng ta đành để cho Thanh Mộc Thần Tinh hao tổn cũng nhất định phải lấy lại! Ngươi hiểu chứ?”

“Hả? Ý ngươi là Thanh Mộc Thần Tinh này chỉ có thể tồn tại được trong vòng ba mươi năm nữa hay sao?”

Nghe những lời này Phong Nhữc vô cùng hoảng sợ, cây nhỏ bên trong Thanh Mộc Thần Tinh đương nhiên hắn biết, nhưng những năm gần đây bởi vì hắn chỉ chuyên tâm tu luyện nên không chăm sóc được chu đáo, ít khi chuyển các tinh hoa vào bên trong cho cây hấp thụ, nếu không phải hôm nay bộ xương này nói ra thì đúng là hắn lỗ lớn rồi.

“Không phải Thanh Mộc Thần Tinh chỉ có thể tồn tại được ba mươi năm nữa mà Thanh Mộc ở bên trong! Ngươi phải biết rằng quý giá nhất của Thanh Mộc Thần Tinh chính là Thanh Mộc, nhưng nó cần hấp thu các loại thiên tài địa bảo mới có thể phát triển, ít nhất sau này có được mười chiếc lá mới có thể tự duy trì!”

“Chà! Nhưng thiên tài địa bảo gì mới được chứ? Ngũ hành thạch có được không?”

Phong Nhữc nhận không được sót ruột hỏi han, bởi vì Thanh Mộc Thần Tinh là chỗ dựa duy nhất của hắn trên con đường tu luyện!

“Tất nhiên chỉ cần Ngũ hành thạch có phẩm chất đủ cao thì cũng được, nhưng bây giờ tốt nhất ngươi nên đi vào trong đại điện thứ nhất thu lấy mười ba giọt nước suối đi đã, nhưng có một điều phải nhớ kỹ, với tu vi hiện tại của ngươi thì chỉ được lưu lại đó trong thời gian một nén hương, nếu không thì ngay cả chủ nhân đích thân đến đây cũng không cứu nổi ngươi đâu!”

Nghe được câu này Phong Nhữc trầm ngâm chốc lát rồi cẩn thận hỏi: “Ta đã nói rồi, ta chắc chắn sẽ không giúp các ngươi, vậy vì sao ngươi còn giúp đỡ ta như vậy? Hơn nữa các ngươi đã biết rõ Thanh Mộc Thần Tinh hiện tại đang ở trên người ta sao không đoạt lấy? Ta nghĩ với thực lực của ngươi thì cũng không khó khăn gì!”

Bộ xương khô lại cười rồi nói: “Cuối cùng ngươi có giúp chúng ta hay không là chuyện của tương lai, huống chi với thực lực của ngươi bây giờ muốn giúp cũng không giúp được, nếu đã như vậy thì tốt nhất cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên đi! Đợi sau này ngươi có thể hiểu rõ sự huyền bí của lực giới thì tất nhiên sẽ có lựa chọn! Còn nói về Thanh Mộc Thần Tinh, tất nhiên chúng ta muốn đoạt lấy nhưng đáng tiếc nó đã bị lưu lại dấu ấn của ngươi, chuyện này ngay cả chủ nhân cũng bất lực không có cách giải quyết! Nên chờ xem ngươi xử lý thế nào, nếu Thanh Mộc bên trong héo rũ thì đành chờ thêm vạn năm nữa đợi nó sống lại thôi! Được rồi! Ngươi có điều gì chưa hiểu nữa thì cứ hỏi, còn nữa, mấy tên nô lệ của ta nếu ngươi muốn giết chúng cho hả giận thì lão phu sẽ làm cho ngươi thỏa mãn!”

“Không cần đâu!”

Phong Nhữc lắc đầu nói, thực tế sau khi biết bọn Hình Lão Đại đã bị bộ xương màu xanh ngọc này không chế thì hắn đã không còn hứng thú giết bọn chúng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 69: Nước Mộc Linh Tuyền

Mà từ những lời của bộ xương khô Phong Nhữc có thể cảm thấy nó thực sự không có gì ác ý với mình, hơn nữa với thực lực của nó muốn đối phó với hắn quả thật rất đơn giản, ngay như đám người Thiên Sơn, Bá Thiên mà còn bị sai khiến dễ dàng nữa là, nên chắc ở đây không có bất cứ âm mưu quỷ kế nào.

Nhưng Phong Nhữc còn không hiểu một điều, đó là chủ nhân của bộ xương khô này chính là Thị Huyết Yêu Long lấy cơ sở nào mà tin hắn có thể phá

vỡ được phong ấn của Huyền Thiên Chân Thủy Đại Điện?

Dù sao bây giờ hấn mới chỉ là một tu sỹ Trúc Cơ sơ kỳ nhỏ nhoi mà thôi.

Tất nhiên hấn không định hỏi nhiều về vấn đề này, bởi vì hấn đã hạ quyết tâm cho dù tương lai có thể phá vỡ được phong ấn của Huyền Thiên Chân Thủy Đại Điện cũng tuyệt đối không làm, tuyệt đối không để chân thân của Thị Huyết Yêu Long ra khỏi đó. Vì nó có thực lực quá mạnh, sẽ không thể biết được điều gì sẽ xảy ra nữa!

Suy nghĩ chu đáo cẩn thận cuối cùng Phong Nhựt cũng đi về dãy những cung điện xa xa, hôm nay hấn đã biết mọi chuyện về Mộc Linh Tinh, thì ra nó chính là Thanh Mộc Thần Tinh vô cùng trân quý, như vậy hấn càng không muốn Thanh Mộc bên trong thật sự héo rữa, nhưng nói đến đây hấn lại càng lo lắng, trong ba mươi năm sắp tới hấn đào đâu ra thiên tài địa bảo hoặc lượng lớn Ngũ hành thạch cấp cao để bồi dưỡng phát triển Thanh Mộc đây?

“Đúng rồi, ta muốn hỏi, đệ nhất cao thủ Cửu Thần Cung Khuynh Vân kia đã chết ở trong động quật hả?”

Phong Nhựt mới đi được vài bước đột nhiên quay lại hỏi, bởi vì hấn bỗng nghĩ đến Khuynh Vân kia có thực lực mạnh như thế chắc chắn trên người có rất nhiều đồ tốt, mặc dù nói đi vợ vệt trên thi thể của một đời cao thủ cũng thật xấu xa nhưng dù sao hấn cũng đã lấy được Tru Ma Kiếm rồi, lấy thêm được vài thứ nữa cũng vậy thôi.

“Cửu Thần Cung Khuynh Vân?” Bộ xương khô tỏ vẻ ngạc nhiên không nghĩ rằng Phong Nhựt sẽ hỏi về vấn đề này, sau khi nghĩ ra một lúc nó mới lắc đầu nói: “Không phải, thực lực của Khuynh Vân rất mạnh, cho dù bị thương nặng những vẫn đủ sức chạy thoát ra ngoài, nhưng cả nghìn năm rồi cũng không thấy hấn quay về động quật lấy lại Tru Ma Kiếm, không chừng đã chết rồi cũng nên!”

“À thì ra thế!”

Phong Nhựt thất vọng gật gật đầu, xem ra muốn lấy đồ của người chết cũng không dễ, chân vẫn không ngừng bước, hấn liền đi về phía những màn sáng trong suốt kia. Nhưng càng đến gần hấn càng cảm thấy pháp lực trong cơ thể bị khổng chế nhảy dựng lên, cảm giác như có lực hút nào đó đang hấp dẫn chúng thì phải.

“Đừng dừng lại, không có vấn đề gì đâu, Thánh Địa của bốn tộc hoàn toàn do Tiên Thiên Mộc Sát vô cùng tinh thuần hợp lại mà thành, pháp lực trong cơ thể người có dung hợp Tiên Thiên Mộc Sát nên mới xuất hiện hiện tượng đó, nhưng cũng không có vấn đề gì quá lớn, chắc chắn người vẫn cầm cự được trong thời gian một nén hương, dù sao cũng không nên chạy loạn, lúc tiến vào trong nhớ đi thẳng đến đại điện thứ nhất.”

Lúc này bộ xương đứng ở đằng xa bỗng nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Nghe được lời này Phong Nhựt vội vàng khổng chế pháp lực trong cơ thể rồi vội vàng chạy nhanh vào bên trong màn sáng.

Vốn hấn còn nghĩ sẽ phải phí một ít công sức mới vào được, ai ngờ màn sáng đối với hấn có như không, hấn dễ dàng xuyên qua không gặp bất cứ trở ngại nào cả.

Đến đây thì hấn đã bắt đầu tin tưởng lời nói của bộ xương khô rồi, chỉ có người thừa kế mới có thể đi vào, nếu như tu sỹ khác thì cho dù cố gắng công kích như thế nào cũng không được.

Sau khi bước chân vào dãy cung điện này pháp lực trong cơ thể hấn lại càng cuồng loạn khó không chế, hấn không dám chần chừ nữa vội cầm đầu chạy về hành lang xanh ngọc phía trước, cuối hành lang chính là tòa đại điện thứ nhất.

Nhưng đến khi hấn ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện đây căn bản không phải là đại điện bình thường mà được ngưng tụ từ sương mù màu xanh ngọc, từ xa nhìn lại trông rất sống động nhưng đi vào gần lại thấy mờ ảo thần bí, mà lúc này ngay cả hành lang kia cũng biến đâu mất không thấy.

Ngẩn ngơ một chút hấn mới dè dặt bước chân vào trong tòa đại điện được xây bằng sương mù này.

Cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước hai bước, Phong Nhựt phát hiện sương mù này đã ngưng tụ lại thành thực chất, nhưng ngay khi hấn mới yên lòng được một chút thì sương mù dưới lòng bàn chân bỗng nhiên tiêu tán không còn, cả người hấn mất đà lao thẳng xuống dưới.

“Thôi chết!”

Chuyện này bộ xương khô chưa từng nói qua với hấn, Phong Nhựt bực bội mắng to rồi vội vàng thúc giục Mị Ảnh lao ra, nhưng càng làm hấn sợ hãi hơn, pháp lực của hấn bây giờ không thể khổng chế được nữa, thậm chí muốn thả dơi quỷ ra cũng không được bởi vì hấn không còn có thể vận dụng được bất cứ một tia pháp lực nào.

Trong khoảng thời gian ngắn hấn trở thành một người bình thường không hơn không kém, chỉ còn một cách duy nhất là gọi Thanh Điều mà thôi.

Nhưng lúc này bỗng dưng hấn nhận thấy có điều không đúng, bởi vì hấn rơi vù vù xuống dưới mà không cảm nhận được tốc độ thay đổi, hơn nữa cũng không thấy gió tấp quanh người như khi rơi xuống.

Nghĩ đến đây hấn chưa vội hò hét cầu cứu Thanh Điều, dù sao ở đây cũng là Thánh Địa của tộc Mộc Yêu vô cùng thần bí, lỡ may gọi Thanh Điều ra nó bị làm sao thì khổ!

Huống chi tình hình bây giờ thật sự rất cổ quái.

Một lúc lâu sau Phong Nhựt vẫn cảm thấy mình bị rơi xuống, nhưng bây giờ hắn đã hiểu ra một chuyện, nếu thật sự hắn bị rơi xuống thì từ này đến giờ cũng đã phải rơi được cả vạn trượng rồi, làm gì có vách núi nào sâu như vậy chứ? Cho nên chuyện này chắc chắn có điều gì thần bí.

Nghĩ đến đây Phong Nhựt không còn sợ hãi nữa mà tập trung tinh thần để cho các ý niệm bình tĩnh trở lại, quả nhiên một lát sau hắn đã thấy mình trở lại trong đại điện sương mù, nếu như không phải vừa trải qua chuyện kỳ quái vừa rồi thì hắn thực sự nghĩ mình chưa hề di chuyển được nửa bước.

“Thì ra là như vậy, sương mù màu xanh này còn có thể căn cứ và tâm tình mà biến hóa theo!”

Đã hiểu rõ mọi vấn đề Phong Nhựt chậm rãi tiến về phía trước, quả nhiên không có chuyện gì xảy ra nữa.

Mà theo bước chân của hắn sương mù cũng chậm rãi biến hóa, phía trước mở đường, phía sau chặn lối, dần dần hiện ra từng chút một.

Đi thêm được hơn mười trượng cuối cùng Phong Nhựt cũng thấy được một dòng suối nhỏ cũng do sương mù hình thành nên.

Chắc chắn đây chính là Mộc Linh Tuyền mà bộ xương khô nhắc đến rồi, nhưng lúc này hắn còn nghi ngờ không biết là dòng suối này có thật hay chỉ là sương mù hư vô mà thôi.

Dòng suối này nhìn vô cùng xinh xắn, nhỏ tầm một xích, bên trong nước cuối cùng có màu xanh ngọc, nhưng có rất ít, chỉ tầm hơn mười giọt mà thôi.

Đương nhiên Phong Nhựt cũng biết nếu như hắn không giữ vững được tâm niệm thì đừng nói thu được nước suối mà chỉ sợ Mộc Linh Tuyền này cũng hóa hư vô, muốn nhìn được cũng khó.

Hít sâu một hơi Phong Nhựt cũng không dám chần chừ, vội vàng lấy từ thắt lưng trữ vật ra một cái bình ngọc, đã qua thời gian hơn một nửa nén nhang, hắn phải nắm chắc thời gian nếu không thì có trời mà biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng sau khi thả bình ngọc vào trong Linh tuyền hắn kinh ngạc phát hiện rõ ràng Linh tuyền ở chỗ này mà lại như bóng trăng dưới nước, hư hư thực thực, bình ngọc không thu được một giọt nước nào cả.

“Kỳ quái, có chuyện gì đây?”

Phong Nhựt cảm thấy hơi lo lắng, trước đó hắn đã quên hỏi bộ xương khô làm cách nào để thu được nước của Mộc Linh Tuyền, nhưng chắc có hỏi nó cũng chịu bởi vì nó không được phép bước chân vào đây.

Do dự một chút cuối cùng Phong Nhựt cẩn thận lấy Thanh Mộc Thần Tinh ra, mà vừa mới cầm Thanh Mộc Thần Tinh thả trên Linh tuyền thì những giọt nước từ dưới quỹ địa chậm chậm trôi nổi bay lên, sau đó phân chia thành đúng mười ba giọt không thừa không thiếu.

Nhìn thấy cảnh này Phong Nhựt vui mừng vội vàng lấy bình ngọc thu hết mười ba giọt nước Linh tuyền vào.

“Chà chà! Quả nhiên Thanh Mộc Thần Tinh rất thần kỳ!”

Tiện tay cất cả bình ngọc và Thanh Mộc Thần Tinh vào thắt lưng trữ vật Phong Nhựt vội vàng chạy về theo đường cũ, pháp lực trong cơ thể hắn bây giờ không loạn lên như lúc ban đầu nữa mà tĩnh lặng quý dị, mà càng như vậy hắn lại càng cảm thấy lo âu, bởi vì kiểu trầm lặng này rất xa lạ và khó tả, hắn thật sự lo lắng nếu dừng lại ở đây thêm nữa thì toàn bộ pháp lực hắn khổ sở tu luyện lâu nay sẽ hoàn toàn biến mất.

Rất nhanh Phong Nhựt lao ra khỏi màn sáng, nhưng ngay lúc này hắn cảm thấy pháp lực của mình giống như băng tuyết phơi dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, bắt đầu tan ra biến mất.

Hắn sợ hãi kêu lên một tiếng, hắn thật sự không ngờ bước chân vào Thánh Địa lại phải gánh hậu quả nghiêm trọng như vậy.

“Nhanh uống vào ba giọt nước của Mộc Linh Tuyền, nếu không toàn bộ pháp lực của ngươi sẽ bị hút sạch, Thánh Địa của bốn tộc là do Tiên Thiên Mộc Sát tinh thuần nhất tạo nên, uy lực của nó còn cao hơn Khô Mộc Chi Độc rất nhiều, chỉ có nước của Mộc Linh Tuyền mới có thể dung hòa được thôi!”

Trong lúc Phong Nhựt đang loay hoay không biết làm sao thì bỗng nhiên nghe bộ xương khô kêu lên.

“Khô Mộc Chi Độc?”

Nghe thế hắn nào dám do dự nữa, vội vàng lấy ra bình ngọc rồi uống vào ba giọt nước Mộc Linh Tuyền, thật ra ngay từ đầu hắn đã có ý định giữ lại cả mười ba giọt nước này để bồi dưỡng Thanh mộc nhưng xem ra mọi chuyện đã được an bài từ trước rồi.

Lúc này khi ba giọt Mộc Linh Tuyền chảy vào cuống họng thì lập tức có một cỗ khí mát lạnh tỏa khắp toàn thân, pháp lực đang tan rã của Phong Nhựt lập tức cô đọng lại.

Một lát sau pháp lực của Phong Nhựt đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường, hắn nhận không được thở dài một hơi thoải mái.

“Còn mười giọt nước Mộc Linh Tuyền đủ để ngươi duy trì Thanh Mộc trong vòng ba mươi năm, ngươi cần làm thế nào thì lão phu đã nói qua rồi, còn về chuyện tương lai thì đến tương lai hẵng tính!”

Bộ xương khô nhìn Phong Nhựt một chút rồi hóa thành một luồng sáng trắng biến mất không còn hình bóng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 70: Thanh Điều

“Mọi việc thật sự như vậy sao?”

Bên trong Pháo đài cổ Khô Mộc, Phong Nhựt đang đi đi lại lại lẩm bẩm, sự việc phát sinh trong mấy canh giờ qua đúng là làm hắn không thể tưởng tượng nổi.

Theo như những lời bộ xương khô nói hắn luôn cảm thấy có chút gì đó không ổn, nhưng cũng không biết đó là chỗ nào nữa.

Điều hắn thấy khó hiểu nhất là bộ xương đó lấy cơ sở đâu mà bảo một tên Trúc Cơ sơ kỳ như hắn có năng lực phá giải phong ấn của Huyền Thiên Chân Thủy Đại Điện chứ? Đây không phải là một điều vô cùng vô lý hay sao?

Còn nữa, nó lấy cái gì mà chắc chắn tương lai hắn sẽ làm như vậy? Chỉ bằng viên Thanh Mộc Thần Tinh chắc?

Cho nên chắc chắn nó còn che giấu điều gì chưa nói, mỗi tội với trình độ của hắn bây giờ muốn tìm hiểu cũng chịu không làm được.

Thở dài một hơi Phong Nhựt quyết định không thêm suy nghĩ nữa, bây giờ hắn cũng không cần phải quan tâm nhiều đến những điều này, việc quan trọng nhất là tìm cách bồi dưỡng Thanh Mộc bên trong Thanh Mộc Thần Tinh. Thiên tài địa bảo thì khỏi nghĩ, hắn chưa có tư cách kiếm được, chỉ cố gắng kiểm soát nhiều Ngũ hành thạch mà thôi!

Nhưng theo như kinh nghiệm từ trước đến giờ của hắn thì Ngũ hành thạch cấp thấp và hạ phẩm căn bản không có chút hiệu quả gì với Thanh Mộc nên hắn phải tận dụng tối đa thời gian để đi kiếm Ngũ hành thạch trung phẩm.

Muốn kiếm được Ngũ hành thạch hạ phẩm thì điều kiện đầu tiên là phải nâng cao thực lực.

Ngoài ra còn có một điều làm hắn băn khoăn là công pháp đang tu luyện, Thanh Mộc Linh Quyết chỉ có sáu tầng trước, miễn cưỡng thì có thể tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng Hắc Thủy Linh Quyết hắn chỉ có ba tầng mà thôi, muốn có tầng thứ tư phải tích lũy đủ điểm công hiến mới đổi được.

Nhờ Tiên Thiên Mộc Sát mà hai loại công pháp này có thể dung hòa lẫn nhau, đồng thời nhờ đó mà tốc độ tu luyện của Phong Nhựt nhanh hơn tu sĩ bình thường rất nhiều, có thể nói hiện tại pháp lực trong cơ thể hắn đã tinh thuần và dồi dào gấp nhiều lần so với tu sĩ đồng giai, chính nhờ ưu thế này mà hắn có thể thi triển Ngự kiếm thuật lâu hơn người khác, số lần thi triển các loại pháp thuật cũng nhiều hơn.

Đây là hai loại công pháp trụ cột của Phong Nhựt, nếu không duy trì tu luyện hai công pháp này thì dù là Ngự kiếm thuật hay thi triển pháp thuật hắn đều không còn chỗ dựa nữa.

Về các thủ đoạn công kích thì Ngự kiếm thuật quan trọng nhất, các loại pháp thuật khác chỉ mang tính hỗ trợ, bởi vì dù là uy lực tấn công hay tốc độ công kích thì Ngự kiếm thuật đều mạnh mẽ nhất.

Phong Nhựt lúc trước phạm sai lầm không nhận thức được điểm này nên đã phí phạm cả quãng thời gian, bây giờ đang phải tích cực sửa sai, muốn đạt được trình độ Ngự kiếm thuật như Từ Dương thì cần phải tu luyện ít cũng vài chục năm.

Rồi hắn còn băn khoăn tiếp theo không biết nên lựa chọn loại tiên thuật phụ trợ nào?

Trước khi Trúc Cơ thành công ngoài trừ học tập ít trận pháp ra thì toàn bộ thời gian còn lại hắn đều cắm đầu tu luyện, dù sao lúc đó hắn chỉ có tuổi thọ tầm hơn trăm năm mà thôi.

Nhưng bây giờ hắn đã bước chân lên cảnh giới Trúc Cơ kỳ rồi, thân thể được cải tạo một lần triệt để nên dựa theo suy đoán của hắn bây giờ ít cũng có hơn ba trăm năm mười năm thọ nguyên.

Quãng thời gian đó đủ cho hắn chuẩn bị trùng kích bình cảnh Kim Đan kỳ, tất nhiên thành công hay không thì chỉ có trời mới biết, còn bây giờ ở giai đoạn này hắn nhất định phải học ít nhất một loại tiên thuật phụ trợ, bởi vì trùng kích Kim Đan kỳ không đơn giản như lên Trúc Cơ, cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ vô cùng phức tạp. Dưới tình hình này hắn bắt buộc phải học tập tiên thuật phụ trợ, ví dụ như luyện đan, luyện khí, chế phù... Những tiên thuật này lúc ở Luyện Khí kỳ chỉ cần biết qua một chút là được nhưng lên Trúc Cơ rồi thì nhất định phải nắm rõ một đến hai loại, đến Kim Đan kỳ thì phải biết hết,

nhất là luyện đan cùng luyện khí thì phải học tập đến trình độ vô cùng cao mới được.

Dù sao bước chân lên cảnh giới cao thì linh đan hỗ trợ đều có phẩm chất vô cùng cao cấp, cái này muốn mua cũng không mua được, mà nếu mua được thì cũng chưa chắc có loại tốt, hơn nữa chắc chắn có giá không thể tưởng tượng được.

Về phần luyện khí càng quan trọng hơn, bởi vì ở giai đoạn này tu sỹ nhất định phải luyện chế một thanh phi kiếm phù hợp, không có năng lực luyện khí chẳng lẽ đến đó phi kiếm bốn mạng còn phải đi nhờ người khác luyện chế hay sao?

Có thể nói tu sỹ có tu vi càng cao thì càng nắm giữ nhiều loại năng lực siêu nhiên, hiểu biết thâm sâu khôn lường, dường như chẳng có gì là không biết.

Tất nhiên tu luyện công pháp có người giỏi người kém thì tu luyện tiên thuật phụ trợ cũng như vậy, nếu như có thiên phú cao thì dễ dàng tu luyện, còn ngược lại thì phải tốn rất nhiều thời gian bồi đắp.

Nói đi nói lại như vậy để biết việc lựa chọn tiên thuật phụ trợ bây giờ phải vô cùng thận trọng.

Hiện tại Phong Nhựt đã được học qua về trận pháp, như vậy hẳn có thể lựa chọn luyện đan, luyện khí, chế phù, nuôi thú. ...Nuôi thú thì khỏi đi, còn chế phù phải có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ mới học được, chỉ còn lại luyện khí và luyện đan.

Hiện tại hẳn cũng đã hiểu qua về hai loại tiên thuật này, về mặt luyện tập thì luyện đan dễ hơn luyện khí nhiều, điểm này có thể nhìn vào giá cả các linh đan mà thương hội bán ra để phán đoán, cho dù Hồi Xuân Đan tương đối cao cấp cũng có giá rẻ hơn một thanh kiếm khí cấp năm nhiều, đó là còn chưa nói đến pháp khí trung phẩm, thượng phẩm.

Phong Nhựt có thể mua được Hồi Xuân Đan cùng Hoạt Lạc Đan nhưng nói đến pháp khí thượng phẩm thì đến nghĩ hẳn còn không dám chứ chưa nói đến chuyện mua.

Tất nhiên nếu đã đạt được tu vi Trúc Cơ trung kỳ, hậu kỳ và nhất là Kim Đan kỳ thì cần có linh đan có phẩm chất rất cao, không phải vụn vặt như lúc trước nữa, tuy hẳn không hiểu rõ nhưng có thể tưởng tượng được.

Về phần luyện khí, mới bước chân vào luyện tập đã vô cùng khó khăn, tính sơ sơ như luyện chế pháp khí hạ phẩm đã cần hơn mười loại tài liệu, sau đó lần lượt trải qua hàng trăm công đoạn, nếu không có nghị lực thật lớn thì sẽ không bao giờ có khả năng thành công.

Luyện một thanh kiếm còn dễ chứ luyện chế trang phục cùng các pháp khí phức tạp thì nghe qua không thôi cũng đã hoa cả mắt rồi.

Phong Nhựt vì có căn bản về trận pháp nên thực lòng muốn luyện tập luyện khí, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng đành bỏ qua bởi vì hẳn không thể bỏ quá nhiều thời gian và công sức vào việc đó.

Nhưng trước mắt hẳn cũng nên tìm hiểu sơ lược, dù sao nếu không bắt đầu ngay thì sau này sẽ bị tu sỹ đồng giai bỏ xa về phương diện này, hơn nữa hiện tại hẳn cũng chưa có một pháp khí thượng phẩm mang tính công kích nào cả.

Còn luyện đan thì trước tiên có thể tạm gác lại đó, dù sao hẳn cũng có Thanh Mộc Thần Tinh chuyên khôi phục pháp lực, có thêm một ít linh đan chữa thương nữa, cũng chưa cần gì nhiều.

Nhưng sau khi ra quyết định này muốn chính thức luyện tập luyện khí thì cũng phải đợi đến khi quay lại Trấn Thiên Tông mới làm được, còn phải luyện khẩu quyết chế hòa, rồi mua pháp đỉnh, đổi độ công hiến môn phái lấy các phương pháp luyện chế pháp khí nữa, mà quan trọng nhất là chưa đào đâu ra tài liệu.

Thờ dài chán nản, Phong Nhựt tiện tay thả Ngân Giáp Thiên Thủ và dơi quỷ ra cảnh giới, bởi vì bây giờ là ban ngày hẳn không có cách nào quay trở về nên đành dừng lại trong Pháo đài Khô Mộc này một thời gian vậy.

Đúng lúc hẳn định tĩnh thần tu luyện thì nhãn ngọc ở tay trái bỗng nhiên nhúc nhích, lập tức có một cái bóng máu xanh phóng ra trước mặt, là Thanh Điều lâu rồi không thấy mặt.

Phong Nhựt vốn sững sốt một chút rồi vui mừng hỏi: "Này sao bỗng nhiên mi lại mò ra thế? Định chờ ta đi à?"

Mới dứt câu Phong Nhựt chưa kịp hồi hận đã bị Thanh Điều vung cánh quạt ra xa hơn mười trượng, ngay cả Ngân Giáp cùng với dơi quỷ cũng lộn vòng theo chủ, cũng đành chịu, căn bản con chim này quá mạnh, bọn hắn chưa phải đối thủ.

Khó sở phong ấn Ngân Giáp và dơi quỷ lại Phong Nhựt mới lồm cồm bò dậy đi lại gần, bởi vì hắn biết rõ Thanh Điều đột nhiên xuất hiện chắc chắn là có nguyên nhân, bởi vì nó đã có linh trí không thua kém gì nhân loại cả.

"Nói đi! Có phải mi lần này mò ra đây là do đói bụng phải không? Nhưng ta bây giờ nghèo kiệt xác, không có gì cho mi ăn đâu"

Phong Nhựt nửa đùa nửa thật nói.

Nhưng đáp lại Thanh Điều lại có hành động làm cho hắn vô cùng kinh ngạc, nó dùng móng vuốt vạch lên đất một hàng chữ, chuyện này trước tới giờ chưa bao giờ xảy ra, trước tới giờ thái độ của nó với Phong Nhựt đều vô cùng cao ngạo, tuy có thể nghe hiểu lời của hắn nhưng chưa bao giờ nói chuyện một lần.

Nếu như hấn nói điều gì mạo phạm liền bị đánh văng ra ngoài hoặc thả từ trên không trung xuống.

Sửng sốt nửa ngày trời Phong Nhựt mới hồi phục tinh thần, nhưng trong lòng lại nghi ngờ và tò mò, sau khi hấn liếc qua dòng chữ thì thật sự ngỡ ngàng cả người.

“Mi muốn tiến cấp Hóa Hình kỳ à? Chẳng lẽ mi phải đi sao?”

Phong Nhựt nhìn không được kinh ngạc hỏi thăm, nhưng trong lòng có chút mất mát, mấy năm rồi tuy Thanh Điều rất ít khi xuất hiện nhưng hấn đã có thói quen mang nó bên người, hấn biết chỉ cần hấn gặp phải điều gì nguy hiểm đến tính mạng nó sẽ không ngần ngại lao ra cứu, một hậu chước cuối cùng.

“Xoẹt, xoẹt xoẹt...”

Nghe được câu hỏi của Phong Nhựt, Thanh Điều lại viết một dòng chữ nữa.

“Ta cần chỗ có linh khí dồi dào, ít nhất cũng phải như tòa trang viên nhỏ lúc trước, hoặc mỗi tháng cung cấp cho ta năm viên Ngũ hành thạch trung phẩm, còn không được nữa thì cho ta mượn viên Thanh Mộc Thần Tinh!”

Xem hết nội dung hàng chữ này Phong Nhựt giật mình nhảy dựng lên, hấn tròn mắt há mồm nhìn Thanh Điều cao ngạo đứng kia, thằng này biết rõ chuyện Thanh Mộc Thần Tinh, chẳng lẽ nó nằm trong nhẫn ngọc cũng biết hết mọi chuyện bên ngoài, hay nó đã sớm biết trước tất cả rồi.

“Ngươi nhìn cái gì mà nhìn, có chút thủ đoạn nhỏ mà có thể lừa ta hả, lại còn dốt nát không biết Thanh Mộc Thần Tinh nữa chứ, nhưng mà chuyện của Mộc Sát Yêu ngươi cũng đừng tin hết, tuy có lẽ lão ta không muốn hại ngươi nhưng sẽ làm cho ngươi bị cuốn vào một vòng xoáy rất lớn, đến đó không ai cứu được ngươi đâu!”

Thanh Điều cũng mặc kệ Phong Nhựt kinh ngạc, chỉ vênh mặt vạch tiếp mấy chữ nữa.

“Nên bây giờ ngươi nên rời xa Khô Mộc Hải! Ngươi tin ta hay tin lão Mộc Sát Yêu đó? Tùy ngươi chọn!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 71: Long Vũ Bồn Mạng

“Ta... Tất nhiên ta tin tưởng mi rồi”

Phong Nhựt trả lời nhưng với giọng điệu vô cùng cố quái, tuy lâu nay hấn biết Thanh Điều có linh trí không thua kém gì nhân loại nhưng hôm nay thấy nó thông minh hiểu biết như thế hấn vẫn cảm giác có chút không tin.

“Nhưng mi có thể nói cho ta biết vòng xoáy rất lớn mà mi nói đến là chuyện gì được không? Có phải lão Mộc Sát Yêu kia đang lừa gạt ta?”

“Bây giờ ngươi biết quá nhiều cũng không có lợi, hơn nữa ta cũng không biết rõ mọi chuyện, chỉ là năm xưa nghe chủ nhân nói qua một chút thôi, tốt nhất ngươi đừng tham gia vào, với lại cũng phải thu xếp rời khỏi Khô Mộc Hải sớm đi, ta bây giờ đang rất cần một nơi có linh khí dồi dào để bế quan tu luyện!”

Thanh Điều tiếp tục vạch trên mặt đất mấy chữ.

“À, mà mi có biết chủ nhân Minh Khê của mi đang ở chỗ nào không?” Phong Nhựt nhìn không được hỏi tiếp, không phải bao giờ cũng có cơ hội nói chuyện với thằng này nên tốt nhất là moi được tin gì hay tin đó, hơn nữa hấn vẫn rất tò mò về thân phận của Minh Khê.

“Minh Khê là ai? Ta chưa nghe đến bao giờ, mà ngươi làm nhảm gì lắm thế?”

“À?” Phong Nhựt ngẩn người, bây giờ hấn mới nhớ ra cái tên Minh Khê là do hấn đặt, nếu nói Minh Khê thì thằng này làm sao biết được chứ?

“À, ý ta là chủ nhân của mi có tên là gì?”

“Ngươi không có tư cách biết điều này, thôi đừng làm chuyện nữa, đi được rồi!”

Thanh Điều vạch xong mấy câu này cũng không thèm đợi Phong Nhựt chuẩn bị gì mà xách thẳng cổ hấn lên, vung cánh đập mạnh. Ngay lập tức một luồng gió rồng gió lốc bỗng nhiên tuôn ra, rồi “Ầm” một tiếng phá nát một lỗ lớn trên nóc Pháo đài.

Khi Phong Nhực hoàn hồn thì đã thấy mình lơ lửng cao nghìn trượng trên trời rồi!

“Này cái thằng này, không nhẹ nhàng một chút được à? Mà mi có biết nhìn thế này rất khó coi không? Tên tuổi anh hùng một đời của ta bị mi hủy mất rồi!”

Phong Nhực bức tức điên người, cả người hất bị Thanh Điều treo ngược cả nghìn trượng trên cao, hoa mắt chóng mặt mất cả hồn vía.

“Bực quá, cái thằng ác ôn bao giờ cũng chơi trò này!”

Phong Nhực tức phun máu, nhưng cũng chỉ dám oán hận trong lòng thôi, đành mặc nó thích làm gì thì làm vậy, chứ lỡ may nó nổi điên lên thì còn khổ hơn nữa.

Thanh Điều bay còn nhanh hơn cả Thanh Bằng cấp bảy của Mộ Phi Tuyết, đợi đến khi Phong Nhực định hướng được thì đã thấy bọn hán bay ra khỏi Khô Mộc Hải rồi.

“Này này... dừng lại ngay, mi muốn ta trở thành tội nhân lâm trận bỏ chạy sao? Vạn lão đầu đã từng nói, nếu dám bỏ trốn là giết không tha đó!”

Phong Nhực lo lắng hết lên um xùm, chuyện này không thể vỡ vãn được, tuy biết đại quân Mộc Yêu chắc chắn sẽ không xuất hiện nữa nhưng năm Đại tông môn nhất là cao tăng Trần Thiên Tông tuyệt đối sẽ không lơ là, ít nhất trong vòng ba năm các đệ tử tuần tra không được bước chân về, hán bỏ đi như thế này sẽ bị Trần Thiên Tông truy nã mất!

Lúc này Thanh Điều mới chịu ngừng lại, chắc nó cũng hiểu được việc này rất quan trọng.

“Mi thả ta xuống đi, ta về xin Vạn lão đầu một chút, nếu không được thì ta tìm mi sau!”

Phong Nhực vẫn không dám nói ba chữ Mộ Phi Tuyết ra, Thanh Điều liền thờ ơ thả hán xuống, cũng may hán đã sớm chuẩn bị nên nhanh chóng xuất Mị Ảnh ra không bị rơi xuống đất.

Đợi đến lúc hán hạ xuống mặt đất định ngẩng đầu lên mắng một trận thì đã thấy Thanh Điều ở đâu mất dạng.

“Hừ! Chạy nhanh thế!”

Cúi đầu nhìn nhẫn ngọc trên tay Phong Nhực nhìn không được lác lác đầu, chắc Thanh Điều đã lại trốn trong này rồi, thằng này tính tình thật cổ quái.

Đang lúc hán chuẩn bị thả dơi quý ra để bay về phòng tuyến thì từ phía Khô Mộc Hải có một luồng kiếm quang vô cùng chói mắt đang lao rất nhanh về phía này, thật ra hán rất quen thuộc với kiếm quang này, đúng là Mộ Phi Tuyết!

Trong vòng thời gian mười nhịp thở kiếm quang lạnh thấu xương đã xuất hiện trước mặt Phong Nhực, nhưng Mộ Phi Tuyết đứng ở trên thì tỏ vẻ rất cẩn thận quan sát xung quanh một chút rồi mới cổ quái nói với hán.

“Ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao, à mà nhìn ta có vẻ bị làm sao ư? Mà sư thúc Mộ phi Tuyết này, chúng ta thật có duyên nha!” Phong Nhực ngượng ngùng cười cười, hán thật không ngờ Mộ Phi Tuyết lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa hình như có chủ ý gì đó!

“Rất có duyên sao? Hôm qua ta có việc đi tìm ngươi nhưng lại không thấy ngươi đâu, ta tìm mãi không được thì hôm nay chợt thấy hình như ngươi bị linh thú bắt cóc, ta liền ngự kiếm đuổi theo mà mãi không kịp!” Mộ Phi Tuyết nhìn chằm chằm vào Phong Nhực nói, ánh mắt còn tỏ vẻ nghi ngờ, lại còn mang vẻ vô cùng khó hiểu nữa.

“Chà Tuyết sư thúc, ngươi không hoa mắt đấy chứ? Mà sư thúc tìm ta có việc gì?”

Phong Nhực tất nhiên không đời nào khai chuyện Thanh Điều ra nên cố tình lảng sang chuyện khác.

“Thật sao? Ta hoa mắt?” Mộ Phi Tuyết bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, ánh mắt tỏ vẻ giận dữ rồi gần từng chữ một nói: “Ta hỏi ngươi, đã nghe qua tên Mộ Hàn Yên bao giờ chưa?”

“Hả? Mộ Hàn Yên?”

Phong Nhực có chút hồ đồ, hán thật không hiểu tại sao Mộ Phi Tuyết lại nói với giọng điệu như vậy, hơn nữa hình như nàng ta biết sư phụ của hán? Ồ? Không đúng? Mộ Hàn Yên? Mộ Phi Tuyết? Chẳng lẽ là tỷ muội hay đi cháu? Hay... là mẹ con?

Nghĩ đến đó hán nhìn không được lùi về phía sau hai bước, vì hán phát hiện ánh mắt của Mộ Phi Tuyết ngày càng lạnh, nhưng có vẻ như thẹn quá hóa giận sao đó.

“Chà! Tuyết sư thúc! Cái gì cũng phải từ từ, Mộ Hàn Yên là sư phụ của ta. Sư thúc cũng biết sư phụ ta à?”

Mộ Phi Tuyết vẫn không nói gì mà chỉ nhìn hán chằm chằm, ánh mắt hung ác như muốn xé xác hán thành từng mảnh nhỏ, đang lúc hán không biết phải

làm sao thì nàng đã khiến phi kiếm quay về phía sau gào thét bỏ đi.

Thật lâu sau chẳng biết từ đâu mới có giọng nói của nàng truyền tới.

“Mộ Hàn Yên bảo ngươi đi Tuyết Nhạn Thành của liên minh các môn phái ở Nhạn Bắc!”

“Liên minh các môn phái ở Nhạn Bắc, Tuyết Nhạn Thành?” Phong Nhựt sững sờ nhưng lập tức cảm thấy vô cùng mừng rỡ, từ khi Chương môn Thanh Vân Tông bị đổi chủ cho đến nay sự phụ của hắn cũng biến mất đâu không thấy, đến tận bây giờ hắn vẫn còn rất lo lắng, cuối cùng cũng có tin tức của người, tảng đá trong lòng hắn cũng đã được tháo bỏ.

“Được rồi! Về Trần Thiên Tông kiểm chỗ cho Thanh Điều bế quan sau đó đi liên minh các môn phái ở Nhạn Bắc.”

Hôm nay có cơ này hắn cũng không cần gặp viện trưởng Kiếm Tâm Viện Vạn Sở Hành xin phép nghỉ nữa.

Đoạn đường kế tiếp đều do Thanh Điều chờ, dù sao với tốc độ của dơi quỷ thì không kịp thời gian được.

Về chuyện bế quan của nó hắn cũng đã trao đổi qua, dựa theo những gì nó nói thì linh khí ở Thương Ngô Giới rất loãng, trừ một ít địa điểm đặc biệt ra thì tất cả mọi nơi đều không phù hợp với tiêu chuẩn cho nó bế quan.

Tất nhiên nếu Phong Nhựt đồng ý cho nó mượn Thanh Mộc Thần Tinh một thời gian ngắn thì cũng được, nhưng hôm nay Thanh Mộc Thần Tinh đang vô cùng suy yếu, lỡ may bị hủy mất thì làm sao?

Cho nên cuối cùng Phong Nhựt quyết định đi về trang viện nhỏ dưới chân Tiếp Thiên Phong, trong đó có hơn mười cây linh mộc, nếu tất cả đều sống lại thì cũng đủ linh khí cho Thanh Điều tu luyện.

Sau khi trở lại Trần Thiên Tông Phong Nhựt lập tức đi về trang viện đó, nhưng mọi chuyện lại làm hắn chán nản, năm đó hắn đã sắp xếp mọi thứ gọn gàng sạch sẽ như vậy mà bây giờ đã trở nên rách nát vô cùng, rừng trúc xung quanh đã bị chặt hết, suối nhỏ cũng cạn trơ đáy.

Mà trong sân chỉ có bảy tám tên Luyện Khí trung kỳ của Hạ Tam Viện dựng tạm mấy căn phòng để tu luyện.

Tình hình này thật giống với ngày đầu tiên tại hắn bước chân đến đây.

Không có cách nào khác hắn đành tìm đến tên chấp sự Bàng Béo của Hạ Tam Viện, hôm nay hắn đã là đệ tử chính thức của Kiếm Tâm Viện, với chức danh đó cũng đã đủ dọa chết thẳng mập chết bầm này rồi, hơn nữa để mọi việc nhanh chóng hắn còn dúm cho y thêm năm mươi viên Ngũ hành thạch hạ phẩm nữa, vì thế chưa đến một canh giờ trang viện nhỏ đã lại về tay Phong Nhựt.

Nhưng đây mới chỉ là bước đầu tiên mà thôi, trong thời gian tiếp theo hắn san phẳng một vùng rộng tầm mấy trăm trượng sau đó bố trí ba tòa Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp.

Rồi trồng thêm mấy nghìn cây trúc xanh, dựa theo sự lưu chuyển của thiên địa nguyên khí mà làm thêm một dòng suối nhỏ, vì sợ dòng suối này qua thời gian sẽ bị khô hoặc bị người khác làm vắn đục nên hắn nghe theo lời đề nghị của Thanh Điều bỏ công bỏ sức đào sâu xuống mặt đất mười trượng bố trí thêm một tòa Thủy Linh Trận cỡ nhỏ, nhờ thế mà dòng suối nhỏ trên mặt đất sẽ không bao giờ bị cạn nước.

Tất nhiên như vậy còn chưa đủ, bởi vì con chim quái quỷ kia còn yêu cầu cao hơn nữa, bắt hắn tốn hao một đồng lớn Ngũ hành thạch đi mua đá xanh, Thanh Ngọc, Bạch Ngọc, Mặc Ngọc, Đan Mộc rồi xây dựng lên một trang viên u nhã, có phòng riêng ở rừng trúc nhìn vô cùng thanh tĩnh đẹp mắt.

Toàn bộ quá trình xây dựng đều do một tay Thanh Điều thiết kế, căn bản không cho hắn có ý kiến ý cò gì hết, chỉ là một tên thợ xây chạy lòng vòng không hơn không kém.

Mất nửa tháng thì mười cây linh mộc cũng đã sống lại, tòa trang viện cũng gọn gàng đẹp đẽ mê người, đến Phong Nhựt cũng không tin được trang viện mát mẻ xinh đẹp này là do chính tay hắn dựng nên!

“Ta nói này chim huỳnh, vì chuyện mi bế quan mà làm ta phải tốn hết tâm huyết sức lực, vô cùng vất vả, phải có gì ban thưởng cho ta chứ?”

Vô cùng thoải mái nằm ở ghế đá dưới chân linh mộc, Phong Nhựt vờ bực tức, hắn cũng chỉ nói đùa mà thôi, đến tận bây giờ hắn vẫn không mơ tưởng chim này sẽ cho hắn cái gì, không bị bóc lột gì thêm nữa là may mắn lắm rồi!

Nhưng làm hắn không ngờ sau khi Thanh Điều nghiêng đầu ngó ngán hắn một chút liền vẫy vẫy hai cánh, ngay sau đó một cái lông vũ màu xanh cực đẹp liền rơi xuống trên đầu hắn.

“Ngươi muốn đi Tuyết Nhạn Thành, ta không thể đi theo bảo vệ ngươi được, đây là một trong ba chiếc lông vũ bản mệnh của ta, có vật này mỗi ngày ngươi có thể thi triển ba lần cuồng phong gió lốc, nhưng sau khi thi triển thì nhớ vận chuyển lấp đầy linh khí vào bên trong. Còn nữa, Tru Ma Kiếm kia cất cho kỹ, không nên để người khác nhìn thấy không lại mang họa. Bây giờ ngươi có thể đi được rồi!”

Q.2 - Chương 72: Đường Thanh Và Bành Việt

Phong Nhược đối với tiến trình đi tới Tuyết Nhạn Thành thuộc Liên minh tu tiên Nhạn Bắc chẳng sốt ruột cho lắm, dù sao cũng do gần đây vị sư phụ đỡ đầu tỏ vẻ thần bí, thôi thì để cho bà ấy chờ lâu hơn một chút có sá gì chứ?

Huống chi khoảng cách từ khu vực Nhạn Nam muốn đến Nhạn Bắc đâu phải chỉ hơi xa thôi, đồng thời cũng chẳng có Truyền Tống Trận để đi cho nhanh, hơn nữa hẳn cũng chưa chuẩn bị đầy đủ mọi thứ thì làm sao vượt qua được quãng đường dài đằng đẳng này chứ? Lỡ như giữa đường đụng phải hiểm nguy thì tính sao? Nên biết rằng ở vùng tiếp giáp giữa hai khu vực Nhạn Nam và Nhạn Bắc còn có ngọn núi to đùng đến mấy vạn dặm, thật sự hung hiểm khó lường.

Ngay lúc này Phong Nhược đang đứng tại cửa ra vào của Chấn Sự Tả Điện để chờ Đường Thanh và Bành Việt, bởi vì hẳn nghĩ Thanh Vân Sơn dù sao cũng ở ngay khu vực Nhạn Bắc, cũng nên lên tiếng nhắc cho hai người bọn họ một chút, tính ra từ trước đến giờ mối thân tình của Đường Thanh với đám người Khúc Vân và Không Phi cũng không nhạt, hơn nữa bọn họ đã là bằng hữu từ xưa đến nay rồi, vì thế hẳn tranh thủ chuyển giúp mấy câu chắc cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Về phần Lam Lăng dù sao nàng cũng có tư cách là đệ tử mới gia nhập Thượng Tam Viện, hiện tại cũng bị điều động đến Khô Mộc Hải rồi, không ngờ đúng lúc ngược đường với Phong Nhược.

“Hắc hắc... mấy năm không gặp được Phong Nhược người, thế mà nay đã tiến cấp lên Trúc Cơ kỳ rồi”.

Sau tràng cười rộ, bóng dáng của bọn hai người Đường Thanh và Bành Việt rất nhanh chóng xuất hiện trước mặt Phong Nhược.

“Các người cũng đâu có tệ, chẳng phải đã tiến cấp lên Luyện Khí hậu kỳ hết rồi sao, phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ đuổi kịp ta cho coi, à... gần đây đám người Mạc Vô Ngân kia có làm khó dễ gì các người không?”

Phong Nhược cười hồi nể, kỳ thật sở dĩ hẳn có thể nhanh chóng tiến cấp lên Trúc Cơ kỳ là do nhiều nguyên nhân, còn hai người Đường Thanh và Bành Việt đây có tốc độ tu luyện không tệ chút nào, ít ra cũng có thể đạt trình độ bậc trung trong đám đệ tử Trần Thiên Tông, hơn nữa hiện tại bọn hắn mới chừng hai mươi, hai một tuổi thôi, chỉ cần không quá xui xẻo thì vài chục năm sau tiếp cấp lên Trúc Cơ kỳ cũng chẳng thành vấn đề.

“Hắc hắc... cả đám đó trước đây đã bị Ngự Kiếm Thuật của người dọa khiếp nên cũng thu mình qua một thời gian ngắn, hơn nữa do lão đại của bọn chúng là Mạc Vô Ngân được gia nhập vào Thượng Tam Viện nên chẳng dám làm càn như trước nữa, đương nhiên hiện tại hai người bọn ta không đến nỗi kếm cỏi lắm đâu, ít ra cũng có chút danh tiếng trong Khinh Vân Viện đây”.

“Đường Thanh cười ha hả với vẻ rất đắc ý, rõ ràng trong lời nói tràn ngập tự tin.

“À đúng rồi, Phong Nhược người tìm chúng ta có chuyện gì? Hay là tính tuyên bố nhiệm vụ gì à? Ấy da... ta nói với người như vậy, sau này người có nhiệm vụ gì mà ban thường phong phú thì phải ưu tiên cho chúng ta đây, bởi vì bọn ta còn phải chiều cổ cho một đám tiêu đệ nữa, còn những thứ người bỏ đi như linh đan hạ phẩm, trung phẩm,... hay pháp khí gì đó cứ thấy hết cho bọn ta là được rồi”.

“Sặc...” Phong Nhược vừa nghe qua liền đờ người ta, rồi hắn lập tức cười ha hả: “Tất nhiên không thành vấn đề, ta cũng dự định tu tập luyện khí đây, nên tương lai luyện chế được bao nhiêu pháp khí hạ phẩm ta sẽ đưa hết cho các người vậy”.

“Người mới bắt đầu tu tập luyện khí thôi à? Thật sự khó lòng chờ được đến lúc người luyện chế ra pháp khí hạ phẩm, e rằng phải mất cả chục năm nữa đây, người cũng nên biết ta đã bắt đầu tu tập luyện khí từ năm chín tuổi, thế mà hiện tại mới chỉ có thể luyện được thanh kiếm tam phẩm mà thôi, còn về phần pháp khí thì có thể miễn cưỡng thông qua được, nhưng luyện chế trong mười lần cũng chỉ có thể thành công được một lần mà thôi, hơn nữa con đường luyện khí này rất tốn kém Ngũ Hành Thạch, bản thân ta còn thiếu nợ tên Đường Thanh đây năm mươi hai viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp đây này” Bv vừa kể lể vừa mơ màng sợ hãi nhớ lại.

“Người có nói quá hay không thế? Ta còn tính trong mười năm sẽ luyện chế ra được một bộ pháp khí đây này” Phong Nhược liền tròn mắt há mồm cho ý kiến.

“Hắc hắc... tóm lại người cứ thử qua sẽ biết, bản thân ta hiện tu tập luyện đan khá thoải mái, trước mắt đang chế thử Hoạt Lạc Đan, chỉ cần ta có thể luyện chế thành công thì tính ra thu nhập hàng năm sẽ có thể vượt qua cả Ninh Viễn khi xưa rồi” Lúc này khuôn mặt của Đường Thanh lại bộc lộ dáng vẻ hết sức đắc ý.

“Vậy tốt rồi, không bàn tiếp chuyện này nữa, sở dĩ hôm ta ta muốn tìm các người là vì sắp tới ta sẽ đi đến Liên minh tu tiên Nhạn Bắc, đến lúc đó nói không chừng sẽ gặp được bọn Khắc Vân và Không Phi, các người có cần ta chuyển lời gì không?”

Vừa nghe qua câu nói của Phong Nhược, hai người Đường Thanh và Bành Việt đều liếc nhìn nhau nhưng lại trầm ngâm một lát, hồi lâu sau Đường Thanh mới lắc đầu bảo: “Thôi đi, nói gì nữa chứ! Từ lúc bọn hắn phản bội lại Thiên Cơ Viện thì giữa chúng ta đã không còn gì để nói nữa rồi, Phong Nhược

ngươi đơn phương đi về Nhạn Bắc à? Theo ta nhớ rõ, dường như từ khu vực Nhạn Nam đến Nhạn Bắc không có Truyền Tống Trận, nên quãng đường mấy vạn dặm thật khôn chỉ đơn thuần là hung hiểm mà thôi, ngươi đừng bảo rằng do không tìm thấy à yêu nữ ung ý kia nên bay giờ muốn đi tự sát à?”

“Hắc hắc... tự sát cái đầu ngươi đấy, đương nhiên ta sẽ không có khả năng đi một mình rồi, hôm nay ta tìm hiểu thử nhiệm vụ, chủ yếu là kiểm xem có nhiệm vụ nào được cùng mấy đồng môn huynh đệ ra ngoài rèn luyện và tăng cường kiến thức một phen. À... các ngươi đừng xem thường ta chứ, cho dù có gặp nguy hiểm đi nữa ta cũng có đủ năng lực để chạy trốn mà” Phong Nhưộc nghe thế bèn cười hắc hắc nói.

“Như vậy cũng tốt, hay là thế này dù gì chúng ta cũng muốn tiễn ngươi một đoạn đường, nhân tiện đề cập tới nhiệm vụ gần đây bọn ta có nhận một nhiệm vụ có thể nói là biến thái, vừa lúc đang do dự không biết có nên rủ theo một tên Ngoại viện đi theo hay không, thôi thì nếu Phong Nhưộc ngươi có thể sắp xếp được thì đồng hành với chúng ta cho dân gần cốt chút cũng được” Đường Thanh bỗng nhiên đề nghị.

“À... nhiệm vụ ngon cỡ nào? Dù gì hai ngày tới ta cũng chẳng có việc gì làm mà” Phong Nhưộc nói ra có vẻ như không thành vấn đề, thật vậy với thực lực bây giờ của hắn mà đi nhận Ngọc giản nhiệm vụ màu đỏ đúng là không gây chút áp lực nào.

“Đây không phải là Ngọc giản nhiệm vụ màu đỏ, mà do Thương Nguyệt thương hội ban bố ra, còn đây là Ngọc giản nhiệm vụ, ngươi hãy nhìn qua sơ lược về chủ giải của Thương Nguyệt thương hội đó kia, cần phải có ít nhất năm tên tu sĩ có tu vi đạt Luyện Khí hậu kỳ mới có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, tuy nhiên phần thưởng lần này lại hết sức phong phú” Đường Thanh nói xong liền lấy ra một chiếc ngọc giản có khắc hình tiêu chí là vầng trăng tròn, chỉ có điều phía trên vầng trăng tròn đó ánh lên màu đỏ, nói cách khác đẳng cấp của ngọc giản này cũng tương đương với Ngọc giản nhiệm vụ màu đỏ của Trần Thiên Tông, tuy nhiên thời gian gần đây nhiệm vụ của Thương Nguyệt thương hội đều được ban thưởng phong phú hơn Ngọc giản nhiệm vụ màu đỏ của Trần Thiên Tông, tất nhiên cũng đồng nghĩa với nhiệm vụ nguy hiểm hơn.

“Đi đến trung tâm Thanh Lâm Hồ bắt cho được Ngân Lân Xà Ô? Mà yêu cầu buộc phải để cho con rắn vảy bạc đó không bị chết đi cũng không bị thương tổn, phần thưởng là hai trăm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, một bộ pháp khí trung phẩm, đồng thời được tăng thêm năm trăm độ công hiến cho Thương Nguyệt thương hội”.

Quả nhiên nhiệm vụ này ban thưởng phong phú, chỉ có điều nó quá khó khăn đối với cỡ đám tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, bởi vì Phong Nhưộc đã từng đến Thanh Lâm Hồ rồi, rõ ràng chỉ mới ở khu vực gần bờ hồ thôi đã có vô số Xà Ô cấp bốn, huống chi là càng vô ngay trung tâm của Thanh Lâm Hồ, hơn nữa con rắn vảy bạc kia nhất định ít ra là Xà Ô cấp năm đồng thời sẽ rất khó tìm thấy, nếu không thì sao phần thưởng lại cao đến như thế.

“Được rồi, ta sẽ dẫn theo bọn ngươi, tuy nhiên về việc có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không đành phải xem cơ may của các ngươi rồi, nếu như có thể mò ra được con rắn vảy bạc kia thì thôi, ngược lại đừng trách ta à” Phong Nhưộc khẽ mỉm cười nói ra.

“Hắc hắc... đương nhiên rồi, nếu như chúng ta ở đó tìm suốt ba ngày mà không gặp được con Ngân Lân Xà Ô, thì xem ra vận khí của chúng ta quá tệ, à đúng rồi... muốn gọi thêm mấy người nữa?” Đường Thanh lạnh lẽo cười cười.

“Không cần đâu, ba người chúng ta là đủ rồi, bây giờ xuất phát luôn đi”.

Phong Nhưộc vừa nói xong tiện tay giải phong ấn con doi lông trắng, tuy nhiên tọa kỵ phi hành của hai người bọn họ vẫn không có gì thay đổi, chỉ là Kên kên cấp ba mà thôi, rõ ràng bọn chúng sau khi nhìn thấy con doi lông trắng kia lập tức sợ hãi tới mức không dám nhúc nhích nữa.

“Thoải được rồi, các ngươi cứ nhảy hết lên đây đi, nhưng tại sao không chịu sắm tọa kỵ phi hành cấp bốn chứ, theo ta nhớ cũng chẳng phải thuộc dạng quý hiếm gì đâu” Phong Nhưộc nói ra mà không được thoải mái cho lắm, quả thực hắn không biết tính sao nữa, rõ ràng so tốc độ giữa Kên kên cấp ba với con doi lông trắng này chẳng khác nào mặt đất với bầu trời.

“Hừ... ngươi nói nghe dễ dàng quá, một con Kên kên cấp bốn ít ra phải tốn năm mươi viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp mới có thể mua được, riêng ta phải lo luyện đan nữa nên để dành mua sắm các loại linh thảo hoặc làm phần thưởng cho mấy lần tuyên bố nhiệm vụ, ngươi xem tiêu tử Bành Việt này còn thể thảm hơn ta nữa, hẳn vì muốn tăng cường độ thuần thực của luyện khí đành phải tiêu tốn hết sạch, chẳng những thế còn nợ ta một đồng Ngũ Hành Thạch nữa đấy, mặt khác cũng phải thường xuyên chiếu cố cho bọn tiểu đệ nữa, nếu như không phải bị túng quẫn thế này hà cớ gì phải tiếp nhận cái nhiệm vụ biến thái này làm chi chứ, thật sự lâm vào tình trạng này ta chợt thấy trần trọng thời điểm còn dưới trước của Lam Lăng sư tỷ quá, khi đó ta cần gì phải suy nghĩ nhiều thứ thế này chứ”.

Vừa bò lên lưng thên thang của con doi lông trắng kia, Đường Thanh vừa cảm khái mà lên tiếng phàn nàn.

“Có cần phải than đến như vậy không? Thật giống như ta đã làm liên lụy tới ngươi vậy, ráng chờ đến khi nào ta luyện chế ra được pháp khí trung phẩm đi, lúc đó ta sẽ trả hết cả vốn lẫn lời cho ngươi” Bành Việt đang ngồi bên cạnh ngược lại rất từ tốn, trả lời một cách hết sức an tĩnh.

Chăm chú nghe được đoạn đầu võ mồm của Đường Thanh và Bành Việt mà Phong Nhưộc vô cùng cảm khái, quả thật rất khó quên khi trải qua quãng thời gian đó.

Lúc này tốc độ bay của con doi lông trắng rất nhanh, mặc dù nó chở thêm hai người Đường Thanh và Bành Việt trên lưng nhưng cũng không chậm hơn bao nhiêu, quả thật tình hình này khiến cho hai người bọn họ luôn phải xuýt xoa mà không ngừng tấm tắc, hâm mộ.

Nên biết rằng rất khó kiếm được linh thú phi hành cấp năm, huống chi là một linh thú phi hành biết chiến đấu nữa chứ, quả thật rất khó kiếm được trên thị trường, chỉ có thể thông qua phương pháp ngự thú mà thu phục được thôi.

Khoảng hơn một canh giờ sau, ba người nhóm Phong Nhưộc đã bay đến một khu vực rất lớn ngập tràn từng tầng sương mù màu xám vây quanh phụ cận Thanh Lâm Hồ, căn bản con doi lông trắng không dừng lại thêm chút nào, mà nó trực tiếp vọt thẳng vào trong, rõ ràng do con thú này được gia tăng thực lực do đó trở nên tự tin hẳn lên, nếu như để cho hai người Đường Thanh và Bành Việt tiến vào trung tâm của Thanh Lâm Hồ e rằng phải trả một giá

rất lớn.

Tuy nhiên phạm vi của Thanh Lam Hồ thật sự quá rộng lớn, chu vi của nó rộng chừng mấy ngàn dặm, Ngay lúc Phong Nhựt điều khiển phương hướng cho con doi lông trắng bay gần nửa ngày trời, chợt nhìn thấy phía trước có một hòn đảo cực lớn, tấp nập. Trên hòn đảo này không thấy chút cỏ cây nào, khắp nơi chỉ thấy toàn màu đen của nham thạch, hơn nữa ở phía trên này có một đám sương mù màu xám hơi kết tinh chút ít.

“Hai người các ngươi cẩn thận một chút, lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn Vạn Linh Đan, bởi vì đám sương mù xám này có thể có chất độc”.

Phong Nhựt quay qua dặn dò hai người Đường Thanh và Bành Việt một câu, rồi lúc này mới ra lệnh cho con doi lông trắng này hạ xuống dưới.

Có điều còn chưa đợi đến lúc con doi cấp này tới gần mặt đất, lập tức thấy hai vật thể ngấm đen dài vài chục trượng, trên lưng con Xà Ô này còn mọc thêm hai cánh bằng thịt đang đánh thẳng tới, tức thì nói há miệng tung ra hơn chục mũi thủy tiễn, rồi lập tức rải đầy vào đúng khu vực mà con doi lông trắng đó có thể đáp qua để tránh né.

Tuy nhiên tốc độ của Phong Nhựt lại nhanh hơn, hắn vừa bấm kiếm quyết lập tức thanh Mị Ảnh Kiếm sau lưng chợt phá không phát ra một tiếng “Véo...”, lúc này ánh sáng màu xanh ở giữa thanh kiếm cứ nhấp nháy liên tục rồi xẹt qua thân của hai con Xà Ô đó, rồi sau đó nhanh chóng bay về vỏ kiếm, chỉ có điều toàn bộ quá trình này chỉ diễn ra trong thời gian cực ngắn mà thôi.

Ngay lúc này hơn chục mũi thủy tiễn mới bắn tới nơi, nhưng căn bản con doi lông trắng này không cần tránh né, tức khắc nó vận chút sức lực ra cặp cánh bằng thịt đó, kế tiếp bỗng phát sinh ra một luồng gió mạnh lập tức thổi bay hoàn toàn mấy mũi thủy tiễn kia sang một bên, cơ bản đám thủy tiễn đó bị lực lượng cơ bắp mạnh mẽ áp chế triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 73: Luyện Khí

Đợi đến lúc nhóm ba người Phong Nhựt đáp xuống đất thì thi thể của hai con Xà Ô cấp bốn mới phát ra một tiếng “Ầm” tựa như bị nổ tung ra, rồi tức khắc nát bấy thành vô số tảng thịt, cũng do tốc độ của thanh kiếm Mị Ảnh này quá nhanh cho nên thân kiếm vốn đã được tăng cường một trận cuồng phong tiếp diễn ngay sau đó, cuối cùng dừng lại và bùng nổ ngay trong cơ thể của Xà Ô kia, vì thế lực sát thương lại càng lớn hơn bình thường.

Thế nhưng tình trạng đột ngột nổ tung ban xác diễn ra trước mắt lại khiến cho hai người bọn Đường Thanh sợ hãi la toáng lên, “Ồi... ời.. Phong Nhựt, đây là thân thông gì vậy? Sao lại hại thế này! Xem ra sư huynh Bộ Phi Minh của bốn viện cũng không phải là đối thủ của người đâu”.

“Hắc hắc... may mắn thôi, tương lai các ngươi lên tới Trúc Cơ kỳ đồng thời không đến nỗi lười biếng, ta tin các ngươi cũng có thể là được mà!” Phong Nhựt chỉ lắc đầu cười cười rồi ra lệnh cho con doi lông trắng bên lên không trung để cảnh giới, sau đó mới dẫn đầu tiến về sâu phía trong hòn đảo, bởi vì rất có thể nơi đó có khả năng xuất hiện Ngân Lân Xà Ô.

Do nhờ có Phong Nhựt mở đường ở phía trước tốc độ của nhóm ba người bọn họ rất nhanh, thường là trên đường đi gặp phải Xà Ô lập tức bị Phong Nhựt dùng Mị Ảnh Kiếm chém chết hết, không chỉ Đường Thanh và Bành Việt không kịp ra tay mà cơ bản con doi lông trắng kia cũng chẳng có chút cơ hội nào.

Đây chính là nhờ kết quả khổ luyện của Phong Nhựt ở Khô Mộc Hải, hiện tại không những tốc độ của Ngự Kiếm Thuật đã nhanh cực kỳ, mà còn hết sức thuần thục năm loại kiếm quyết cơ sở nữa, nhờ vào luyện thuần thục như vậy nên trong khi người khác còn loay xoay thi triển kiếm quyết nào đó thì bên này trong nháy mắt hắn đã có thể thi triển ra khá nhiều đợt kiếm quyết rồi.

Rõ ràng hai tình huống khác nhau đương nhiên sẽ dẫn đến việc biến hóa sẽ hết sức khác biệt, chẳng hạn như hiện tại Phong Nhựt có thể trong nháy mắt nhẹ nhàng thi triển ra mấy chục đợt kiếm quyết, đồng thời qua đó cũng đại biểu cho Mị Ảnh kiếm cũng có thể lập tức triển khai ra hơn mười loại biến hóa, hay nói cách khác nếu hắn đối mặt với Khô Mộc Độc Hạt cấp bốn hay Xà Ô cấp bốn, đều tức khắc đập chết vào chục con là ít.

Đương nhiên nguyên nhân lớn nhất lúc bấy giờ chính là nhờ vào phẩm chất ưu việt của Mị Ảnh kiếm, nếu không phải do trên thanh kiếm này được khảm vào trận pháp Mị Ảnh vốn giúp tăng tốc trên diện rộng và gia tăng thêm tính linh hoạt, nếu như không nhờ quá trình cường hóa thành công đã giúp tăng thêm mức độ sắc bén của thanh kiếm bằng Ngũ Hành Thạch trung phẩm có thuộc tính kim, mà đổi lại thành cây khác e rằng Phong Nhựt khó gây được hiệu quả như vậy.

Chỉ có điều hiện tại Ngự Kiếm Thuật của Phong Nhựt còn lâu mới đủ mạnh, cỡ này đừng đòi so với cao thủ mạnh mẽ như Chu Vũ kia, chỉ cần sánh với những tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường thôi thật sự hắn phải ở vào thế hạ phong không sai chút nào.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì những tu sĩ có thể tăng tiên tu vi lên tới Trúc Cơ hậu kỳ đều tốn ít nhất vài chục năm trời, thậm chí có người trên một trăm

năm nữa kia, cho nên bọn họ đều có thời gian để tu tập Ngũ Kiếm Thuật thật lâu năm, vì thế đối với người mới tập Ngũ Kiếm Thuật mấy năm như Phong Nhựt đây làm sao có thể so sánh nổi.

Cho nên vô tình việc so sánh này chỉ càng làm cho hắn phải phấn đấu, càng dốc sức liều mạng cố gắng mới có thể kéo ngắn lại dần dần khoảng cách chênh lệch vốn đã quá xa.

Lúc này càng lúc càng tới gần trung tâm của hòn đảo thì nhóm người Phong Nhựt càng gặp nhiều Xà Ô cấp bốn, thế nhưng vẫn chưa thấy được bóng dáng của con Ngân Lân Xà Ô nào cả.

Bất đắc dĩ, Phong Nhựt buộc phải ngừng tay lại, bởi vì trên hòn đảo lớn như vậy cũng phải có ít nhất mấy vạn con, thậm chí còn hơn nữa kia,... cho dù bữa nay thực lực hắn có tăng lên nhiều hơn nữa, cũng khó lòng cứng lấy cứng đối cứng.

“Đường Thanh, ngay lúc Thương Nguyệt thương hội công bố nhiệm vụ này có dặn dò thêm những điều đặc biệt gì không? Cứ tìm thế này cũng không phải là cách hay đây”.

Đường Thanh vừa nghe qua câu nói của Phong Nhựt lập tức trên mặt lộ vẻ buồn rầu, vừa rồi chỉ trong khoảng thời gian ngắn thôi mà Phong Nhựt đã liên tiếp tiêu diệt trên trăm con Xà Ô rồi, nếu như đổi lại bọn hắn và Bành Việt thì e rằng lúc này đã sức cùng lực kiệt rồi, thậm chí có khả năng khó giữ được tính mạng nữa kia, quả thực nhiệm vụ này hơi quá biến thái rồi.

“Không có đâu! Người của Thương Nguyệt thương hội chỉ nói rằng ở sâu trong hòn đảo của Thanh Lam Hồ sẽ xuất hiện Ngân Lân Xà Ô, nhưng cách dụ rắn hổ nào lại không chịu đề cập tới”.

Không phải người đang tu tập luyện đan hay sao, vậy người có biết con rắn vậy bạc này có tác dụng gì không?” Phong Nhựt thoáng hiểu ra dường như có chút vấn đề bên trong.

“Sặc... ta cũng không biết, ta nói thật nếu không phải nhờ lần này tiếp nhận nhiệm vụ thì không chừng ta còn chẳng biết Ngân Lân Xà Ô là cái quái gì nữa, quả thực về cơ bản thanh ngọc giản nhiệm vụ cũng giống hệt như mấy ngọc giản luyện đan vậy, có đề cập gì đến chuyện đó đâu” Đường Thanh tỏ vẻ xấu hổ nên gãi đầu liên tục.

“Cơ bản giống hệt? Ta nghĩ rằng người không nhớ thì đúng hơn! Nếu là luyện đan thì ít ra cũng phải nhớ đầy đủ hầu hết các thành phần linh thảo và tài liệu đi kèm mới đúng chứ”.

Phong Nhựt thở dài một tiếng rồi mới lấy từ trong thất lưng trữ vật ra một một thứ, đó là ngọc giản có ghi lại phần “Luận về cân đối được tính thiên địa âm dương”, tuy nội dung bên trong quá phức tạp nhưng chi tiết rất đầy đủ đối với thuật luyện đan, đồng thời trong đây cũng ghi lại đủ loại vật phẩm kỳ lạ của trời đất, trước đó khi còn ở U Minh Lâm hắn cũng đã từng tìm ra xuất xứ của Hân Băng Đài từ trong ngọc giản này.

Dù sao hiện tại Phong Nhựt cũng chưa tính tới việc luyện chế linh đan, nên nội dung bên trong hắn cũng chỉ nhìn qua sơ lược một lần mà không chú tâm nhớ kỹ làm gì, cùng lắm đến lúc nào cần tra cứu tin tức thì lấy nó ra để dò tìm là đủ rồi.

Không bao lâu sau sắc mặt của Phong Nhựt chợt có vẻ cổ quái rồi ngẩng đầu lên nhìn Đường Thanh và Bành Việt mà chậm rãi đọc lại “Ngân Lân Xà Ô được tiến cấp từ Xà Ô cấp bốn, toàn thân con rắn này có màu đen, đặc biệt trên lưng có lớp vảy màu bạc nên có tên là Ngân Lân, mà lớp vảy bạc này càng nhiều thì thực lực nó lại càng mạnh hơn, con rắn này cực kỳ dơ bẩn, nơi nó ở chẳng có ngọc cở nào, phát ra mùi vô cùng hôi thối, hơn nữa thủy tiễn được nó phun ra có chức chất kịch độc, tuy nhiên nội tạng và máu rắn đều được dùng để luyện đan, có giá trị khá cao”.

Sau khi miêu tả xong con Ngân Lân Xà Ô này Phong Nhựt mới lắc đầu bảo: “Gian thương đúng là gian thương mà! Các người tiếp nhận nhiệm vụ này rõ ràng đã bị lừa gạt rồi, ta dám khẳng định Ngân Lân Xà Ô này không chừng có giá trị cao gấp hai lần phần thưởng nhiệm vụ đây, nhiệm vụ này khó nuốt chẳng khác gì gân gà, trách sao không ai đứng ra nhận nó”.

Vừa nghe Phong Nhựt nói thế lập tức sắc mặt của Đường Thanh và Bành Việt trở lên biến sắc, lúc này Đường Thanh càng tức giận mà lên tiếng: “Đúng là đám Thương Nguyệt thương hội này thật ác ôn, chúng ta quay về tìm bọn chúng tính sổ đi”.

“Thôi đủ rồi, người có cách gì sao? Bản thân Thương Nguyệt thương hội gần đây đều có quan hệ chặt chẽ với ngũ đại môn phái, hơn nữa chuyện này làm sao trách bọn họ được, ai bảo các người trước khi nhận nhiệm vụ mà không chịu tìm hiểu ngọn nguồn, thật là bất cần kiểu này làm sao giữ được tính mạng chứ? Thôi chúng ta quay về đi” Phong Nhựt nói thẳng mà không chút khách khí, hắn lập tức gọi con dơi lông trắng kia xuống để chuẩn bị rời đi.

Ngó qua thấy sắc mặt hai tên Đường Thanh và Bành Việt đầy vẻ buồn bực, Phong Nhựt chỉ biết lặng lẽ thở dài một hơi mà thôi, kỳ thật tính ra nhiệm vụ này đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không khó lắm, chỉ cần hắn muốn là trong vòng nửa ngày trời ắt hẳn có thể bắt được một con Ngân Lân Xà Ô.

Nhưng bản tâm Phong Nhựt muốn hai người bọn Đường Thanh nhận ra bài học lần này, nên hắn quyết định không đeo theo nữa, cũng may lần này có hắn đi theo bên cạnh nếu không với sự khinh suất thế này bị chết cũng chẳng biết tại sao, có thể nói trong thế giới tu tiên này nguy hiểm khó lường, nếu trong lòng cứ nghĩ... thôi sao cũng được thì khó lòng bỏ lên phía trước!

Một mạch quay về Trần Thiên Tông, lúc này Phong Nhựt mới lấy ra hai chiếc ngọc giản trống rỗng rồi mới sao chép ra hai bản “Luận về cân đối được tính thiên địa âm dương” đưa cho Đường Thanh và Bành Việt mỗi người một chiếc.

“Các người cũng không còn là trẻ con nữa, thường ngày đừng làm theo cảm tính, chuyện lần này chính là một bài học cho các người, quả thật rất cuộc không biết rõ Ngân Lân Xà Ô là cái quái gì mà dám đi nhận nhiệm vụ thế này? Phần thưởng đó thật sự không tệ nhưng phải giữ được mạng mới hưởng thụ được chứ, thêm nữa hàng ngày đừng vì nghĩ đến phương cách kiếm Ngũ Hành Thạch mà bỏ bê tu luyện, nên nhớ rằng lượng tích lũy và độ tinh thuần

của pháp lực mới là điều quan trọng nhất, thôi được rồi trước mắt đi với ta mua sắm vài thứ phục vụ cho luyện khí đi”.

“Hắc hắc... Phong Nhựt! Cách nói chuyện của ngươi ngày càng giống với Lam sư tỷ rồi đấy!” Thế nhưng Đường Thanh lại lơ đãng mà cười hi hi nhận xét, sau đó hắn mới vỗ mạnh vào vai Bành Việt nói tiếp, “Thật ra sự tình lần này đều do Bành Việt mà ra, ta đã tuôn cho hắn nhiều Ngũ Hành Thạch như vậy mà kết quả một bộ Pháp khí trung phẩm cũng không thành công, nếu như hắn có thể luyện chế được thì ta cần gì phải đi mạo hiểm như thế”.

“Đường Thanh, ngươi cút ngay cho ta! Cái lý do này mà ngươi cũng có thể đề ra à! Ngươi xem Pháp khí trung phẩm là thứ gì chứ? Muốn luyện chế là làm được à? Tuy nhiên nếu ngươi chịu cho ta mượn tiếp ba mươi viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp để mua sắm tài liệu luyện khí, ta đảm bảo sẽ không để cho ngươi thất vọng đâu”.

“Hừ...! Ngươi còn muốn mượn tiếp à? Nằm mơ đi cưng!” Đường Thanh đáp trả bằng tia mắt khinh bỉ, lúc này hắn mới tiến đến gần Phong Nhựt tỏ vẻ thân thiện rồi cười nói: “Phong Nhựt, ngươi muốn mua tài liệu luyện khí à, ta sẽ giúp ngươi chọn lựa, dù sao trình độ luyện khí của ta cũng cao thâm hơn hắn, đừng để ý đến tên gia hỏa Bành Việt này làm gì”.

“Phong Nhựt, ngươi đừng nghe lời hoang đường của tên Đường Thanh đó, hay là để ta giúp ngươi chọn lựa vậy” Bành Việt ở bên cạnh nghe thế liền la lên rồi nói tiếp, “Ngươi muốn tu tập luyện khí à, dù sao đây

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 74: Hộ Tổng

Nhóm ba người Phong Nhựt vừa đi vừa trò chuyện thì đã bước vào trong Chấp Sự Hữu Điện của Trần Thiên Tông rồi, tuy nơi này không thể sánh được với khu vực mua bán của môn phái Cửu Thần Cung được, nhưng xem ra cũng không tệ lắm.

“Đến Thương Nguyệt thương hội đi, tuy bọn họ đa số là gian thương thế nhưng các loại vật phẩm tu tiên đều tập trung vào đó cả” Bành Việt thoáng giới thiệu qua tuy có hơi khó chịu một chút, quả thật chuyện này cũng rất bình thường, bởi vì các cửa tiệm thuộc Thượng Tam Viện và Hạ Tam Viện trong Trần Thiên Tông chỉ chủ yếu đứng ra chào hàng cho các vật phẩm tu tiên do đám đệ tử nội viện luyện chế mà thôi, cho dù giá rất rẻ nhưng rõ ràng nguồn cung cấp và phương diện cung ứng chắc chắn không thể nào bằng các thương hội chuyên nghiệp, cho nên trừ khi những lúc xấu hổ vì tài sản trong túi còn ít ỏi mới gặng chui vào các cửa tiệm của môn phái, hầu hết bình thường đều đến thẳng thương hội để mua sắm, và nhờ thế mạnh như thế nên những môn môn phái cho phép Thương Nguyệt thương hội mở cửa hiệu ngay tại sơn môn của Tông mình.

Tính ra trong toàn bộ khu vực của Chấp Sự Hữu Điện này thì Thương Nguyệt thương hội đã độc chiếm một đài cao lớn nhất ngay trung tâm rồi, trên đó có tổng cộng mười người phục vụ, xem ra tình hình mua bán hàng ngày không tệ chút nào.

“Trước hết lấy cho ta một trăm túi lửa lớn, thêm một trăm năm mươi cân Tinh Hoàng Thiết, chín cân Âm Ngân Sa và ba niếng Kim Thạch loại hai thước” Bành Việt vốn đã rất thành thạo nên gọi một đồng khá nhiều tài liệu luyện khí, sau đó mới quay sang hỏi kỹ: “Phong Nhựt, ngươi quyết định dùng đỉnh luyện khí loại hạ phẩm hay trung phẩm?”

“Đương nhiên ta sẽ chọn đỉnh luyện khí trung phẩm, tuy nhiên giá cả thế nào?” Phong Nhựt không chút nghĩ ngợi mà chọn ngay, vốn lúc trước hắn còn thừa lại hơn hai ngàn viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, tuy nhiên không lâu sau đó vì muốn giúp đỡ con Thanh Điều kia bé quan nên đã cải tiến đỉnh viện, bố trí trận pháp này nọ lại tốn hơn ngàn viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm, số còn thừa lại lúc này có lẽ cũng đủ mua một chiếc đỉnh luyện khí trung phẩm rồi.

“Ha ha... đỉnh luyện khí trung phẩm có giá là năm trăm viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm, nếu như đạo hữu có được mức độ cống hiến của bản thương hội, cũng có thể được giảm miễn một phần nào đó”.

Người trả lời Phong Nhựt lại là một người trong thương hội có tu vi Luyện Khí hậu kỳ, chỉ thấy hắn tiện tay trưng ra ba chiếc đỉnh luyện khí gần bằng nắm tay, nhưng rõ ràng có kiểu dáng không giống nhau lắm, sau đó hắn lần lượt giới thiệu qua: “Đây là thành phẩm đặc ý của Tiểu Nguyệt Đại sư trong bản thương hội, toàn bộ đều có phẩm chất trung phẩm, đạo hữu có thể tùy ý chọn lựa một chiếc”.

“À...” Phong Nhựt nhẹ gật đầu nhưng ánh mắt lại nhìn về Bành Việt đang đứng bên cạnh, dù gì bản thân hắn chưa từng tìm hiểu qua mấy loại đỉnh luyện khí này, cho nên nếu chỉ nhìn sơ qua bên ngoài thì khó lòng phân biệt được ưu, khuyết điểm bên trong của nó.

Tuy nhiên Bành Việt lại lắc đầu mà nói: “Kỳ thật cả ba chiếc đỉnh luyện khí trung phẩm này đều có phẩm chất không chênh lệch nhau lắm, tất nhiên nhất định đây không phải do Tiểu Nguyệt đại sư đích thân luyện chế ra, mà chỉ là một hình thức mượn tên tuổi treo lên thôi, thật ra những thành phẩm do vị đại sư đó luyện chế ra đều là những thứ rất có chất lượng, chỉ có thể được xuất hiện trong những hội đấu giá cao cấp chứ làm sao có thể bày ra ở đây chứ, ta nói có đúng không?”

Tuy nhiên câu nói sau cùng của Bành Việt lại hướng về người phục vụ của Thương Nguyệt thương hội kia mà hỏi, không ngờ tên phục vụ đó cũng không ảnh hưởng lắm đến chất vấn của Bành Việt mà chỉ cười hắc hắc, “Người hiểu được như vậy là tốt, dù sao những món đồ đích thân đại sư luyện chế ra sao chỉ có giá cỡ năm trăm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp như thế này được chứ, nhưng các người cứ yên tâm, mấy chiếc đỉnh luyện khí trung phẩm này chính là do đích thân đệ tử của Tiểu Nguyệt đại sư luyện chế ra đấy, phẩm chất không chê vào đâu được”.

“Được rồi, lấy cho ta hai chiếc, à Bành Việt... người hãy chọn một chiếc đi”.

“Phong Nhược vừa thốt ra xong tiện thể móc ra một ngàn viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, thật ra hiện tại đối với hắn mà nói dù sao tình hình kiếm Ngũ Hành Thạch còn tương đối thuận lợi hơn hai người Đường Thanh và Bành Việt, cho nên nếu có thể giúp được chút nào thì hay chút đó, huống chi hắn cũng rất mong đợi Bành Việt sẽ luyện chế ra được pháp khí trung phẩm, nếu như thế thực lực của hắn và hai người bọn họ cũng được tăng lên thêm một bậc, ít ra nếu có gặp phải nguy hiểm gì đó bên ngoài cũng có thể nắm chắc được chút cơ hội mà giữ mạng.

“Lúc trước Phong Nhược người đã cho bọn ta rất nhiều rồi, hơn nữa năm trăm viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp này là rất nhiều” Thế nhưng Bành Việt lại lắc đầu từ chối.

“Lắm nhảm gì chứ, đây là do Lam sư tỷ cho các người đấy” Phong Nhược nghe thế liền hờ hững đá luôn qua Lam Lăng.

“Ta đây này, ta cũng đang cần gấp một đỉnh luyện đan trung phẩm đây này, à Phong Nhược... Lam sư tỷ có cứu trợ cho ta chút nào không?” Đường Thanh đứng kế bên nghe thế bèn gấp rút hỏi vào.

“Hắc hắc... đâu có nhiều đến thế chứ, huống chi ta còn nghi ngờ khả năng luyện đan của người đấy, cho nên trước mắt người vẫn nên xài tạm đỉnh luyện đan hạ phẩm đó đi” Phong Nhược vừa cười vừa nói.

“Hừ... Phong Nhược người coi thường ta phải không? Người hãy chống mắt lên chờ tới lúc ngưỡng mộ ta hết lòng vì luyện chế thành công Hoạt Lạc đan đấy” Đường Thanh bực bội mà cảm râm một hồi, tuy nhiên hắn chợt quay qua nhìn Bành Việt rồi bỗng nhiên cười hi hi thần cận, “Này Bành Việt, nếu người chưa cần tới chiếc đỉnh luyện khí thì tặng cho đi, ta sẽ bảo vị phục vụ này đổi thành một chiếc đỉnh luyện đan khác vậy”.

“Đường Thanh, người tính hay quá hả, ra chỗ khác chơi đi” Bành Việt trừng mắt nhìn Đường Thanh rồi gấp rút cắt vào người một chiếc đỉnh luyện khí trung phẩm.

“Thôi được rồi, các người cứ về trước đi, ta sẽ chuẩn bị hai ngày sau khởi hành đi đến khu vực Nhạn Bắc luôn”.

Phong Nhược vội vàng cắt đứt trận đấu võ mồm của hai người Đường Thanh và Bành Việt lại, thật là đỡ khóc đỡ cười với hai tên này mà.

Vừa nghe được Phong Nhược nói thế, Bành Việt lập tức hỏi: “Phong Nhược người muốn luyện khí này nọ, nếu chỉ mua mỗi một chiếc đỉnh luyện khí trung phẩm này thì làm sao đủ được”.

“Hắc hắc... chuyện đó từ từ tính cũng được, người đừng nghĩ rằng ta có thể lập tức luyện chế được pháp khí hạ phẩm ấy chứ?” Phong Nhược chỉ lắc đầu bỏ qua, quả thực hiện tại hắn làm sao có thời gian để luyện khí, sở dĩ hắn tới đây chủ yếu là muốn sắm cho Bành Việt một chiếc đỉnh luyện khí trung phẩm mà thôi, về phần kế hoạch luyện khí này nọ thì phải chờ đến lúc hắn từ khu vực Nhạn Bắc quay về mới tính được.

Lúc này tên phục vụ của Thương Nguyệt thương hội đang đứng gần đó chợt hỏi Phong Nhược: “Đạo hữu muốn đến khu vực Nhạn Bắc à? Không biết có tiện đường nhận luôn một nhiệm vụ của bản thương hội được không?”

Nghe qua câu nói này Phong Nhược liền ngó qua mà không chút do dự hỏi lại: “Ta muốn đến Tuyệt Nhạn Thành ở khu vực Nhạn Bắc, không biết quý thương hội đang có tuyên bố nhiệm vụ gì?”

“Đạo hữu cũng đi Tuyệt Nhạn Thành à? Vậy thì tốt quá, nhiệm vụ của bản thương hội cũng đúng là đến Tuyệt Nhạn Thành. Nhiệm vụ là thế này, Tiểu Nguyệt đại sư có một gã đệ tử chân truyền, trong quá trình luyện khí bị sai lầm gì đó trong thao tác mà vô tình bị hỏa độc cắn trở lại, dẫn đến tình trạng toàn bộ kinh mạch trong cơ thể hoàn toàn bị tổn hại, đồng thời bị mất hết pháp lực liền trở thành phế nhân, nghe nói ở Tuyệt Linh Trì trong Tuyệt Nhạn Thành có hiệu quả trị thương hỏa độc cực tốt vì thế Tiểu Nguyệt đại sư mới tuyên bố nhiệm vụ này, hôm nay trong quý Tông đã có năm đệ tử gia nhập rồi, lại thêm mười tên hộ vệ của bản thương hội nữa ắt hẳn trên đường đi sẽ tuyệt đối an toàn, không biết đạo hữu có hứng thú đồng hành hay không?”

“À, đương nhiên không thành vấn đề” Phong Nhược mỉm cười lập tức đáp ứng, đúng là hắn còn đang lo lắng trên đường đi sẽ rất khó khăn nhưng hiện tại có vẻ tốt rồi, mặc dù trong đội ngũ có người bị thương sẽ dẫn đến tốc độ hành trình sẽ chậm hơn, nhưng ít ra nhờ số đông mà được bảo đảm an toàn hơn.

“Nếu đã như vậy mời đạo hữu theo ta để gặp Tiểu Nguyệt đại sư đã, những việc có liên quan tới phương diện thù lao này nọ đều sẽ do người trực tiếp thương thảo với đại sư” Người phục vụ của Thương Nguyệt thương hội vừa nói xong liền rời khỏi đài cao, rồi đi trước ra phía ngoài cửa mà dẫn đường.

Phong Nhược vội cản hai người Đường Thanh và Bành Việt xong, liền vẫy tay từ biệt.

Vừa ra khỏi Cháp Sự Hữu Điện, tên phục vụ của Thương Nguyệt thương hội kia liền dẫn Phong Nhược đi về phía chân núi Tiếp Thiên Phong, sau đó cả hai dừng lại ở trước một đỉnh viện cực lớn, tuy nhiên hai người còn chưa kịp tiến vào trong thì trong sân truyền ra tiếng động phần phật, kế tiếp chợt thấy một tu sĩ ăn vận như đại đội trưởng dẫn đầu một đám người đang bước ra, mà những người đi theo phía sau chính là đệ tử của Trần Thiên Tông, còn ở phía sau cùng là một người che mặt được diu bước ra.

“Ồ? Sư huynh Lý Đán, các vị chuẩn bị xuất phát rồi sao?”

Vừa thấy được tu sĩ đại đội trưởng kia, tên phục vụ của Thương Nguyệt thương hội vội vàng hỏi thăm.

“Đúng vậy, thương thế trên người của Ngô Kiếm đã bắt đầu chuyển biến xấu dần, chúng ta nhất định phải khởi hành sớm hơn thời gian dự kiến, hôm nay Mễ Sơn ngươi không phải đang trực sao? Chạy ra đây làm gì thế?” Tên hộ vệ Lý Đán của Thương Nguyệt thương hội kia có vẻ như rất gấp gáp hỏi lại.

“Là thế này, đội ngũ của sư huynh Lý Đán còn cần hộ vệ nữa không? Vị đạo hữu của Trần Thiên Tông này cũng muốn đi Tuyệt Nhận Thành thuộc khu vực Nhận Bắc luôn, nếu vậy trên đường đi có thêm một người có lẽ cũng tăng thêm một chút an toàn đấy chứ?” Tên phục vụ thương hội có tên là Lý Mễ Sơn kia dường như cũng không mấy để ý đến vẻ gấp gáp của Lý Đán.

“Đã mười lăm người rồi chẳng lẽ còn chưa đủ an toàn hay sao? Hơn nữa chuyến đi này cũng chẳng phải mò đến Ngũ Hành Giới chết tiệt kia đâu, ngươi ngạc nhiên cái gì chứ! Đừng làm phiền ta nữa, đi đi”.

Lý Đán mới tùy ý phát tay ra trước mà đã đẩy tên phục vụ kia sang một bên, căn bản về phần Phong Nhưộc đang đứng phía sau hẳn chẳng thêm để ý tới, hiển nhiên hẳn rất tự tin vào thực lực Trúc Cơ trung kỳ của mình.

Với Lý Đán mà nói, hẳn tỏ vẻ căm giận với tên Mễ Sơn kia nhưng lại lắc đầu khi thấy Phong Nhưộc, hẳn vừa muốn nói gì đó thì bỗng nhiên vị nam tử che mặt vốn bị hỏa độc cắn trả đang ở phía sau đội ngũ chọt lên tiếng rất yếu ớt: “Lý Đán, hãy kêu vị đạo hữu đó gia nhập luôn đi, về phần thù lao hai ngàn viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp đó cứ để ta trả là được rồi”.

Vừa nghe qua xong chẳng những Lý Đán không thôi mà cả đám hộ vệ khác của thương hội cũng trở mắt sững sờ.

“Ha ha... được, chính tự ngươi ra thù lao đấy nhé! Ngô Kiếm ơi Ngô Kiếm, bắt đầu từ lúc nào mà một kẻ to gan lớn mật như ngươi cũng trở nên sợ chết thế này? Hiện tại ngươi cứ hoàn toàn thả lỏng mà yên tâm đi, dù sao ta cũng đi từ Nhận Nam đến Nhận bắc cũng năm sáu lần rồi, bảo đảm mọi thứ đều an toàn và sẽ đưa ngươi đến Tuyệt Nhận Thành mà không mất một sợi lông nào”.

Tên Lý Đán này bắt chọt cười ha ha, tựa như hẳn không muốn muốn va chạm với vị Ngô Kiếm kia vốn đang bị phá hủy kinh mạch hoàn toàn, lúc này hẳn quay đầu lại nhìn chằm chằm đánh giá Phong Nhưộc một hồi rồi mới nhếch miệng khinh thường: “Nghe cho kỹ đây, nhiệm vụ hộ tống này đáng lý ra đã đủ người rồi, hừ... cho nên không thể giao tiền cọc sớm cho ngươi được, còn về phần thù lao hai ngàn viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp kia khi nào đến được Tuyệt Nhận Thành thì đích thân Ngô Kiếm sẽ đứng ra trả cho ngươi, vì thế chuyện đó không liên quan tới ta, khi đó nhớ đừng tìm chúng ta gây phiền phức đấy”.

Nghe qua lời nói của Lý Đán mà Phong Nhưộc chỉ lơ đãng ngo qua hẳn một cái cũng chẳng nói câu nào, thật ra hẳn cần gì để ý đến thù lao hai ngàn viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp kia chứ, sở dĩ hẳn muốn gia nhập vào đội ngũ hộ vệ này là muốn được an toàn đi đến Tuyệt Nhận Thành mà thôi.

“Được rồi, mọi người chuẩn bị xuất phát nhé! Tuy nhiên ta muốn nhắc lại một lần nữa, đó là mọi hành động hay lộ tuyến đều phải nghe theo sự chỉ huy của ta, nhất là sáu người các ngươi không được tùy tiện hành động, nếu như cảm thấy không làm được thì rời khỏi đây vẫn còn kịp” Tên Lý Đán nói đến đây lập tức ngo lướt qua Phong Nhưộc và năm đệ tử khác của Trần Thiên Tông.

“Xuất phát”.

Theo âm thanh ra hiệu lệnh của Lý Đán, mọi người lần lượt giải phóng ấn phi hành tọa kỵ của mình, còn vị Ngô Kiếm kia được hai gã hộ vệ thương hội đặt lên một chiếc ghế tán ra ánh sáng xanh nhạt, trông nó tựa như pháp khí phi hành có hình dạng chiếc thuyền nhỏ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 75: Đường Đi

Toàn bộ đội hộ tống gồm có mười bảy người, trong đó Lý Đán là người cầm đầu, tính cả hẳn có tổng cộng mười tên hộ vệ thương hội, còn có thêm bọn Phong Nhưộc gồm sáu đệ tử của Trần Thiên Tông nữa, cuối cùng là tên Ngô Kiếm dùng khăn che mặt kia, toàn bộ kinh mạch của hẳn đã bị phế, mất hết pháp lực.

Nhìn qua thì đội hộ tống này rất mạnh, ngoài trừ Lý Đán có tu vi Trúc Cơ trung kỳ ra thì tất cả những người còn lại đều có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ.

Nhưng chẳng hiểu tại sao tên Lý Đán cầm đầu đám hộ vệ thương hội dường như không ưa gì những đệ tử Trần Thiên Tông, tỏ vẻ khá xem thường. Cứ thế chẳng biết vô tình hay cố ý mà sắp xếp sáu người Phong Nhưộc đi sau cùng, hẳn cùng một hộ vệ thương hội khác lao lên dẫn đầu, còn tám người khác thì bảo vệ xung quanh Ngô Kiếm đi ở giữa.

Tất nhiên Phong Nhực cũng không để ý đến chuyện nhỏ nhặt này làm gì, còn năm tên đệ tử Trần Thiên Tông khác ban đầu cũng tỏ vẻ khó chịu nhưng rồi mỗi người cũng quen.

“Vị sư huynh này xưng hô như thế nào? Đệ là Kiều Huyền của Kinh Vân Viện, chẳng đường phía trước có gì mong sư huynh chiếu cố nhiều hơn!” Lúc này một đệ tử của Trần Thiên Tông cười hỏi Phong Nhực, xem lệnh bài trên người bọn hắn thì tất cả đều là đệ tử của Hạ Tam Viện, cho nên dù Phong Nhực chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ nhưng cũng đủ để bọn hắn nể sợ rồi, dù sao để được gia nhập Thượng Tam Viện cũng không dễ dàng chút nào, dù chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ thôi thì thực lực chắc cũng rất mạnh mẽ.

“Ha ha! Kiều sư đệ khách khí rồi, ta là Phong Nhực thuộc Kiếm Tâm Viện, mọi người cùng đi với nhau tất nhiên phải hỗ trợ nhau rồi!” Phong Nhực mỉm cười đáp lại.

“À thì ra là Phong sư huynh, mà huynh là đệ tử chính thức của Kiếm Tâm Viện, có thể nhận được nhiệm vụ khác tốt hơn ở sơn môn thì việc gì phải đi nhận nhiệm vụ vặt vãnh này?” Kiều Huyền có chút khó hiểu tiếp tục hỏi, bởi vì bên trong Trần Thiên Tông đệ tử Thượng Tam Viện có thực lực rất mạnh nên nhiệm vụ được ban thưởng cũng tốt hơn nhiều, hơn xa cái nhiệm vụ hộ tống quải quỷ này.

“Thật ra ta có chuyện phải đi Tuyết Nhạn Thành ở khu vực Nhạn Bắc nên tiện tay nhận nhiệm vụ hộ tống này luôn, như vậy tiện cả đôi đường.” Phong Nhực cười cười đáp rồi hỏi tiếp: “À còn các sư đệ làm sao lại nhận nhiệm vụ này? Muốn đi từ Nhạn Nam đến Nhạn Bắc ít cũng mất thời gian một tháng, thù lao hai nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm cũng có lẽ hơi ít đi!”

“Chà, cũng không có cách nào khác.” Kiều Huyền bắt đầu dĩ cười khổ nói: “Năm người bọn đệ tuy đã tiến cấp Trúc Cơ kỳ nhưng đều rất miễn cưỡng, thực lực cũng yếu kém, đã năm lần tham gia khảo hạch hàng năm để gia nhập Thượng Tam Viện rồi mà đều thất bại trước những đệ tử dự bị, nhiều khi có những nhiệm vụ trong ngọc giản màu đen cũng không làm nổi nên đành phải cạnh tranh nhận nhiệm vụ của thương hội Thương Nguyệt, bởi vì theo quy định của thương hội Thương Nguyệt thì chỉ cần có được hai mươi vạn điểm cống hiến thương hội sẽ được tặng một kiện pháp khí thượng phẩm.”

“À! Thượng phẩm pháp khí!”

Phong Nhực khẽ giật mình nhưng cũng chỉ đành cảm thán một tiếng, pháp khí thượng phẩm tất nhiên rất tốt nhưng hai mươi vạn điểm cống hiến đầu phải muốn là có được đâu, không mất ba bốn năm làm nhiệm vụ liên tục thì đừng mơ tưởng đến, nhưng dù sao nhìn qua đám người Kiều Huyền cũng khổ sở thật, kiếm khí chỉ có cấp bốn, trang phục thì thượng vàng hạ cám, chấp vá không đủ nổi bộ trang phục Sạn Tuyết, kể cả linh thú phi hành tuy là cấp năm nhưng cũng chỉ là linh thú phi hành bình thường, nếu so tốc độ bay cùng năng lực chiến đấu thì dơi quỷ của hắn cũng dư sức lấy một chấp ba, Lý Đán có xem thường cũng phải thôi.

Nhưng Phong Nhực cũng hiểu được rằng năm người Kiều Huyền dựa vào thân gia nghèo hèn như vậy mà có thể lăn lộn đến bây giờ cũng không phải hạng xoàng, mỗi nhiệm vụ tuy bọn hắn nhận được hai nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm nhưng một viên Hoạt Lạc Đan hoặc Tiểu Hồi Xuân Đan cũng đã đi tong năm trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm rồi, một tấm phủ triển cấp thấp cũng mất một nghìn viên, những vật này đều là đồ không thể thiếu khi bước chân ra ngoài, có lẽ nếu đến cuối thì chỉ cần một lần chiến đấu đã tiêu mất sạch rồi.

Nếu bọn hắn còn tu luyện các loại tiên thuật phụ trợ nữa thì càng mất thêm thời gian và tài vật để phục vụ rèn luyện tay nghề, trong tay chắc cũng chẳng còn bao nhiêu Ngũ hành thạch hạ phẩm.

Nếu so sánh thì hắn còn may mắn hơn người ta nhiều, ít nhất bây giờ cũng không phải tốn quá nhiều công sức để kiếm Ngũ hành thạch.

Nói chuyện với nhau một lát Phong Nhực cũng dần thân thiết với năm người Kiều Huyền, nhưng có một chút buồn bực, kiện pháp khí phi hành của Ngõ Kiếm bay khá chậm nên kéo theo cả đoàn hộ tống phải bay chậm lại, hết thời gian một ngày mà bọn hắn mới chỉ bay được mấy nghìn dặm, mãi mới ra khỏi phạm vi Tiếp Thiên Phong. Nếu cứ thế này thì còn lâu mới đến được khu vực Nhạn Bắc.

“Mấy người các ngươi phi hành vào ban đêm được chứ? Sư huynh Lý Đán mới bảo rằng đi tiếp đến Diệp Vụ Sơn Mạch chứ không nghỉ dọc đường!”

Lúc này một tên hộ vệ thương hội quay người lại nói.

Phong Nhực không trả lời mà chỉ nhìn năm người Kiều Huyền, từ chỗ này đến Diệp Vụ Sơn Mạch cũng phải đến hai vạn dặm, hắn có dơi quỷ thì không sao rồi nhưng đám linh thú phi hành của năm người Kiều Huyền sợ chịu không nổi.

“Có lẽ không có vấn đề gì!” Kiều Huyền do dự một chút rồi trả lời.

“Vậy thì tốt rồi! Chẳng đường tiếp theo các ngươi cẩn thận một chút nếu không bị linh thú dạ hành lôi đi thì một đấy!” Tên hộ vệ thương hội tỏ vẻ kiêu căng liếc đám người Phong Nhực một cái rồi quay đầu rồi đi.

“Hừ! Giấu giếm điểm điểm cái gì chứ? Ta chắc là tên Lý Đán bày trò đây, bay thẳng từ chỗ này đến Diệp Vụ Sơn Mạch mà không nghỉ ngơi, chắc linh thú phi hành của ta trụ không nổi mất” Lúc này một tên đệ tử Trần Thiên Tông tên là Chu Đại tức giận nói.

“Thôi không sao, mọi người chịu khó cho linh thú phi hành ăn mấy viên Ngũ hành thạch hạ phẩm là chúng có thể kiên trì được, nhưng ta lo nhất là có thể gặp dạ hành linh thú, nếu vậy thì phiền phức to, mọi người nên cẩn thận một chút!” Kiều Huyền trấn an mọi người rồi nhắc nhở, nhưng giọng nói của hắn cũng không có gì chắc chắn cả.

Càng về đêm bọn người Kiều Huyền càng cẩn thận, ít nói chuyện hơn mà bám sát theo đội hình phía trước cảnh giác đề phòng, hôm nay với thực lực của bọn hắn cũng chỉ nhìn thấy được không gian trong phạm vi trăm trượng, tuy không đến nỗi mất dấu đội ngũ phía trước nhưng đám dạ hành linh thú quả thật rất khó đề phòng, cho dù ở xa mấy trăm trượng nhưng chỉ cần chớp mắt là có thể lao tới sát bên cạnh rồi.

Khác với bọn hần, Phong Nhực điềm tĩnh ngồi trên lưng doi quý nhắm mắt tu luyện, bởi vì doi quý rất thông minh, không cần điều khiển cũng bay thoải mái, hơn nữa nó bay chả có chút gì mệt nhọc làm cho Phong Nhực không hề có cảm giác khó chịu nào.

Mà quan trọng hơn Phong Nhực biết chặng đường này cũng không có nhiều dạ hành linh thú, sau khi tiến vào Đệch Vụ Sơn Mạch mới có nhiều nguy hiểm hơn.

Nhớ ngày trước tụi hần theo Đệch Hoảng chạy qua Đệch Vụ Sơn Mạch chỉ dám đi vào ban ngày, ban đêm kiếm chỗ nghỉ ngơi, tuy như vậy an toàn hơn nhưng dọc đường thật sự không gặp một chút nguy hiểm nào, chắc chắn là có liên quan đến chuyện Minh Khê cười Thanh Điều bay cùng.

Chỉ có điều lúc ấy ngay cả Đệch Hoảng cũng không nhìn ra lai lịch của Thanh Điều thì bọn hần lấy gì để mà biết, chắc thẳng chim này cũng có nguồn gốc thân phận gì thần bí lắm đây.

Cũng chính vì điều đó nên bây giờ không có Thanh Điều kề bên hần liền tìm một nhóm người đi cùng cho yên tâm.

Đến nửa đêm Phong Nhực mới chậm rãi mở hai mắt, từ khi trời tối đến giờ đội ngũ hộ tống đã gặp mất lần công kích quỷ rối của linh thú nhưng đều bị đám hộ vệ thương hội đánh lui, bọn hần đi sau chưa gặp phải chuyện gì cả.

Nhìn bọn người Kiều Huyền đứng bên cạnh tỏ vẻ vô cùng cẩn thận Phong Nhực cười khê một tiếng: “Kiều Huyền! Mấy người các ngươi nghỉ ngơi một tý đi, vùng này không nguy hiểm lắm đâu, các ngươi tiến lên trước để ta canh phòng đằng sau cho.”

Nghe được mấy lời của Phong Nhực, năm người Kiều Huyền cười tỏ vẻ xấu hổ, nhưng vẫn không dám lơ là canh gác.

Phong Nhực cũng không thèm quan tâm bọn hần làm gì nữa mà lệnh cho doi quý bay chậm lại một tý, tụt ra đằng sau bọn hần hai mươi trượng, như thế nếu có dạ hành linh thú công kích từ đằng sau thì trước hết phải vượt qua được hần đã.

Đương nhiên Phong Nhực làm như vậy là để tính lâu dài, thực lực năm người Kiều Huyền tuy không được mạnh mẽ lắm nhưng tại thời điểm mấu chốt cũng có tác dụng, để cho bọn hần nghỉ ngơi chút khi tiến vào Đệch Vụ Sơn Mạch còn có sức mà chiến đấu với những nguy hiểm phía trước.

Bay thêm được một đoạn nữa bọn người Phong Nhực bỗng nhiên nghe thấy từ một tòa núi cao phía dưới truyền đến những âm thanh “Hú hú...” thê lương, sau đó “Xào” một tiếng rồi liền có mấy trăm bóng đen lao lên như chớp đánh thẳng về phía mọi người.

“Là Thị Huyết Hắc Nha cấp bốn, đội ngũ phía trước tiếp tục tiến lên, đội ngũ phía sau tấn công chặn hậu.”

Lý Đán ở phía trước lập tức hét lớn một tiếng, sau đó lập tức dẫn theo hai gã hộ vệ thương hội quay về giúp đỡ, nhưng từ chỗ hần đến chỗ bọn Phong Nhực ít cũng phải năm trăm trượng, chắc đợi bọn hần mò được đến đây thì đám Phong Nhực đã bị lũ Thị Huyết Hắc Nha này bao vây kín rồi.

“Không ổn! Chúng ta rút lui thôi, đám Thị Huyết Hắc Nha này quá đông hơn nữa có tốc độ rất nhanh, thân hình lại nhỏ bé linh hoạt, một khi bị chúng vây kín thì chắc chắn linh thú phi hành của chúng ta sẽ bị tấn công dữ dội, đến đó muốn chạy cũng không kịp!”

Đám người Kiều Huyền do dự một chút rồi bay thẳng về những người phía trước, bọn hần cũng không có cách nào khác, nếu trên đất bằng thì bọn hần cũng chẳng sợ gì lũ quạ hút máu này nhưng bây giờ đang ở trên trời, lại vào ban đêm, bốn phương tám hướng đều bị công kích thì rất khó chống đỡ... mà quan trọng hơn linh thú phi hành của bọn chúng không đủ sức để chịu nổi những đòn tấn công này, nếu linh thú bị thương thì làm sao mà bay nổi cả quãng đường dài tiếp theo nữa đây..?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 76: Đệch Vụ Sơn Mạch

“Kiều Huyền! Các ngươi làm gì vậy? Mau đứng lại bảo vệ phía sau nhanh!”

Lý Đán đang ở đằng xa nổi giận gầm lên một tiếng, sở dĩ hần lệnh cho đội ngũ phía trước tiến lên còn đội phía sau chặn hậu bởi vì đám Thị Huyết Hắc Nha kia vô cùng linh hoạt, thân hình lại nhỏ bé, một khi toàn bị đội hộ tống bị chúng vây lại thì Ngô Kiếm vốn mất hết pháp lực sẽ gặp nguy hiểm, bọn hần muốn cứu viện sợ cũng không kịp.

Mà bây giờ nếu năm người Kiều Huyền chạy đi thì khác nào dụ đám quạ quỷ quái đó lao theo, đến lúc đó lỡ Ngô Kiếm gặp phải chuyện gì thì nhiệm vụ hộ tống lần này coi như thất bại hoàn toàn rồi.

Ngay lúc này Phong Nhựt ở phía sau cùng bỗng nhiên khổng chế dơi quỷ quay lại lao thẳng về lũ quạ đen đông nghịt đang ùn ùn công lên, trong chớp lát hần thu hút toàn bộ sự chú ý của bầy quạ, liền bị bọn chúng vây lấy kín mít không còn hình bóng.

“Mau nắm lấy cơ hội này tấn công đi!”

Mắt thấy cảnh này Lý Đán nhẹ cả người vội vàng ra lệnh, nhưng trong lòng hần cũng có chút ngờ ngàng lo lắng, bởi vì trước mắt hần những hành động của Phong Nhựt chẳng khác nào đi tự sát, đây là trên trời, bốn phương tám hướng đều không có lấy một vật cản, mặc dù Phong Nhựt có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ nhưng nếu lao đầu vào bầy quạ thì cũng lành ít dữ nhiều thôi.

Nhưng Lý Đán vừa mới dứt lời thì giữa bầy quạ chợt xuất hiện một kiếm quang màu xanh, kiếm quang này vô cùng linh hoạt đáng sợ, thoát ần thoát hiện, mờ ảo không thấy dấu vết.

Chỉ trong vài nhịp thở kiếm quang màu xanh lại đột nhiên biến mất, xuất hiện đột ngột mà thu hồi cũng rất nhanh chóng, thậm chí còn khiến bọn Lý Đán nghĩ mình vừa mới trải qua một cơn mơ.

Ngay lúc này giữa bầu trời yên tĩnh đám quạ đen vốn vây kín Phong Nhựt đột nhiên đình chỉ mọi hành động rồi là tả roi xuống đất, mấy trăm con, một con mưa máu.

Chỉ còn hơn mười con may mắn sống sót hoảng sợ kêu gào bỏ trốn, tiếng kêu làm bọn Lý Đán đang đứng nhìn ở đằng xa tỉnh táo lại.

“Lập tức rời khỏi chỗ này, mùi máu tanh sẽ thu hút linh thú trong phạm vi mấy trăm dặm kéo đến đây!”

Giọng nói nhàn nhạt của Phong Nhựt vang lên, về mặt hần vẫn bình tĩnh như thường, như là không có chuyện gì xảy ra vậy.

“À! Ừ!”

Lý Đán nhìn Phong Nhựt như nhìn quái vật, ngăn ngó một chút rồi quay người bay đi, ánh mắt bọn người Kiều Huyền cũng ngập tràn sợ hãi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bọn hần tuy biết rõ đệ tử chính thức của Thương Tam Viện có thực lực rất mạnh mẽ nhưng không ngờ lại khủng bố như vậy, kiếm quang kia quả thật lăng lệ khủng khiếp, nhanh như chớp, linh hoạt như mây trôi nước chảy làm bọn hần được một phen mở rộng tầm mắt, chỉ sợ Ngự kiếm thuật mà bọn hần đang tu luyện cũng không bì được một phần vạn so với Phong Nhựt.

Trải qua những đợt công kích liên tiếp cuối cùng toàn bộ đội ngũ hộ tống cũng không gặp bầy linh thú nào lớn nữa, chỉ có mấy con không biết sống chết lao vào đều bị tiêu diệt rất nhanh, đám người Kiều Huyền cũng yên tâm hơn nhiều, bởi vì chỉ cần Phong Nhựt còn ở đằng sau thì bọn hần không phải lo lắng bất cứ chuyện gì cả, chỉ liệu mà cầm đầu đi lên trước mà thôi.

Mấy ngày sau cuối cùng bọn hần cũng đã thấy được Diệp Vụ Sơn Mạch ở phía trước, mà lúc này đây trừ linh thú phi hành của Phong Nhựt, Lý Đán và vài hộ vệ nữa còn lại những con khác đều mệt mỏi rã rời, dù sao bay liên tục hơn hai vạn dặm cũng không phải chuyện đùa.

Nhìn những rặng núi nhấp nhô cao vút xuyên mây trước mặt Phong Nhựt không khỏi có chút cảm khác, nhớ ngày đó đám người bọn hần bỏ khu vực Nhạn Bắc quyết tâm xuôi về phương nam, trên đường đi gặp bao nhiêu trắc trở, mãi sau khi đi qua được Diệp Vụ Sơn Mạch này thì mới an toàn đến được Trần Thiên Tông.

“Đây chính là Diệp Vụ Sơn Mạch sao? Hùng vĩ chẳng kém Tiếp Thiên Phong là mấy nhỉ, cuối cùng cũng đã đến được đây rồi, nếu không nghỉ ngơi thì sợ mấy con linh thú phi hành này không chịu nổi nữa mất!”

Kiều Huyền than thở nói.

“Ha ha! Tất cả mới chỉ là bắt đầu mà thôi, Diệp Vụ Sơn Mạch này là rặng núi lớn thứ hai của Thương Ngô Giới, vô cùng rộng lớn, phía bắc tiếp giáp khu vực Nhạn Bắc, phía đông liền với Vô Tận Chi Hải, còn phía nam là Khô Mộc Hải cùng với khu vực Nhạn Nam, cuối cùng phía tây bắc chính là khu vực Hàn Sơn và Tản Tây. Nếu các ngươi muốn chạy một vòng qua hết rặng núi này thì chắc cũng phải mất mấy chục năm, đường chúng ta đi bây giờ tuy là đường ngắn nhất nhưng cũng phải đến hơn mười vạn dặm đó!”

Phong Nhựt lơ đãng nói, từ khi có trong tay ngọc giản ghi chép lại địa lý của Thương Ngô Giới thì hần đã sớm nhớ được toàn bộ các vùng đất trong giới diện này rồi.

“Ồ? Phong sư huynh làm sao biết được nhiều vậy? Đệ đúng là không biết phía tây Diệp Vụ Sơn Mạch này lại giáp với khu vực Hàn Sơn, nghe nói chỗ đó là vùng đất vô cùng thần bí, là cấm địa của Tu Tiên giới, các điển tịch bên trong tông môn cũng không ghi lại chút gì về khu vực Hàn Sơn này!” Chu Đại đứng kế bên tò mò hỏi.

Nghe được lời này Phong Nhựt chỉ cười mà không trả lời, khu vực Hàn Sơn quả thật là một chỗ vô cùng quỷ quái ở Thương Ngô Giới, căn cứ vào những gì có ghi chép trong ngọc giản thì chỗ đó cũng không nằm trong phạm vi quản lý của năm Đại tông môn, thậm chí còn có các môn phái tu tiên sống ở đó nhưng không có bất cứ liên hệ gì với năm Đại tông môn cả, cũng không có mấy tu sĩ có thể tiến vào nơi đó vì nó còn khắc nghiệt hơn cả Khô Mộc Hải.

Ngoài ra cũng không biết là do nguyên nhân gì mà cho tới bây giờ năm Đại tông môn đều lần tránh nhắc đến khu vực này, thậm chí những môn phái cạnh khu vực đó cũng không được chào đón, cũng chính vì thế mà không có truyền tông trận đi thẳng đến vùng quỷ quái đó.

Gần đây liên minh các môn phái tu tiên ở Nhạn Bắc tuy thế lực rất yếu nhưng đều tự làm theo ý mình mà không bị năm Đại tông môn quản lý, nhưng khu

vực Nhạc Bắc lại là nơi có nhiều người thường sinh sống nhất trên Thương Ngô Giới, có hơn mười mấy nước lập lãnh thổ trên đó, quê quán của Phong Nhựt cũng là chỗ này.

Tất nhiên bây giờ hẳn không có quá nhiều hoài niệm về cố hương nữa, mười hai tuổi đã bị bắt đi lính, sau đó lăn lộn trên chiến trường vài chục năm cho đến khi bị một con linh thú phi hành lôi tuột lên Thanh Vân Sơn.

“Đừng rồi! Phong sư huynh, con doi này chắc là dị thú đúng không huynh, bay liên tục thế mà chả tỏ vẻ gì mệt mỏi cả, trước đến giờ đệ chưa bao giờ được thấy qua một con linh thú phi hành nào khỏe như vậy, không biết huynh kiếm ở đâu ra thế? Đệ cũng muốn có một con quá.”

Lúc này Kiều Huyền trầm trồ nói một mạch cắt đứt suy nghĩ của Phong Nhựt, hiện tại đám linh thú phi hành của bọn hắn đều rã rồi rồi nhưng con doi thì vẫn sung mãn vô cùng, quả thật đáng ngưỡng mộ.

“Ha ha! Ta bắt được ở Khô Mộc Hải, tên là Khô Mộc Quý Bức, nhưng không dễ thu phục như đệ tưởng đâu!”

Phong Nhựt mỉm cười thu ánh mắt đang dõi về những dãy núi đằng xa lại, con doi quý này sau khi ăn vào mấy miếng rêu Hàn Ngọc thực lực đã được tăng lên rất nhiều, chắc phải đến cấp năm đỉnh phong, còn chút xíu nữa thôi là tiến lên cấp sáu, chính vì thế bay hơn hai vạn dặm đối với nó không tính là cái gì.

Đang chuyện trò thì những hộ vệ thương hội ở phía trước chậm chậm dừng lại, rồi thấy một mình Lý Đán quay người bay thẳng ra sau, đến trước mặt Phong Nhựt khách khí nói: “Phía trước chính là Diệp Vụ Sơn Mạch, Phong đạo hữu đường như đã từng đi qua nơi này rồi? Đạo hữu xem nên nghỉ ngơi ở đâu là tốt nhất!”

Nghe xong mấy lời này Phong Nhựt không khỏi cười cười, tên Lý Đán sau mấy lần được tận mắt chứng kiến thực lực của hắn đã thay đổi thái độ một cách chóng mặt, cái gì cũng lại hỏi, cũng hòa nhã hơn với đám người Kiều Huyền nhiều.

“Cứ theo ý Lý đạo hữu đi, ta cũng chỉ mới đi qua chỗ này một lần mà thôi, cũng không có ý kiến gì nhiều, nhưng tốt nhất là nên nghỉ ngơi một thời gian ngắn, khôi phục sức lực rồi hẵng đi vào Diệp Vụ Sơn Mạch!”

“Được thôi! Đêm nay chúng ta nghỉ ở tiểu cốc phía trước, chỗ đó có một tòa lâu đài bằng đá, nếu may mắn có thể gặp được mấy tên đệ tử đi săn bắn của phái Thương Sơn, đến đó chúng ta sẽ kết bạn đi cho an toàn.” Lý Đán nói xong liền vọt lên dẫn đầu, đi thẳng về hướng tiểu cốc mà hắn vừa nói.

Phong Nhựt cũng không lạ gì phái Thương Sơn mà Lý Đán nói, đây là một môn phái nhỏ ở gần Diệp Vụ Sơn Mạch, cả phái chỉ có vèo vèo mấy trăm người, gần đây dựa dẫm vào Trần Thiên Tông những vẫn thuộc liên minh các môn phái ở Nhạ Nam, mà ở Nhạ Nam còn có hơn mười môn phái nhỏ nhỏ giống như vậy.

Chỉ mỗi tiểu vùng này Trần Thiên Tông quá mạnh mẽ nên những môn phái nhỏ đều bị đè xuống không ngóc đầu lên được nên cũng ít người biết đến.

Chẳng mấy chốc đám người Phong Nhựt đã đi tới lâu đài bằng đá ở tiểu cốc trước mắt, qua ánh chiều tà có thể thấy được một đám mây lượn lờ bên ngoài lâu đài, chắc chắn đã có tu sĩ ở đó trước rồi.

Còn chưa chờ đám người Phong Nhựt hạ xuống thì sáu bóng người từ trong lâu đài đã lao ra chuẩn bị tấn công, một người quát to: “Chúng ta là đệ tử của phái Thương Sơn, những người mới đến là người phương nào?”

Lúc này Lý Đán đi đầu tiên vội vàng nói: “Mấy vị đạo hữu, chúng ta là đội hộ vệ của thương hội Thương Nguyệt, ngày mai sẽ đi vào Diệp Vụ Sơn Mạch, muốn dừng lại nghỉ chân ở đây một đêm, làm phiền các vị!”

Nói xong đám hộ vệ thương hội liền đem lệnh bài ra để làm chứng.

Sáu gã đệ tử của phái Thương Sơn cũng không vội buông lỏng cảnh giác mà chăm chú quan sát lệnh bài của đám người Lý Đán, sau đó mới thoải mái thu kiếm.

“Thì ra là các vị đạo hữu của thương hội Thương Nguyệt, mà trừ đám bọn ta ra thì cũng không có bao nhiêu người có thể biết được vị trí của tòa lâu đài này. Ta là Tề Vũ của phái Thương Sơn, ngày mai cũng mang các sư đệ đi vào Diệp Vụ Sơn Mạch săn bắn, vậy ngày mai chúng ta sẽ đi cùng nhau cho an toàn!”

Lúc này gã đệ tử cầm đầu có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ hiển lãnh nói, từ đó cũng thấy được môn phái này có quan hệ khá tốt với thương hội Thương Nguyệt, sau khi biết thân phận của nhau niềm nở tiếp đón mà không tỏ vẻ chán ghét một chút nào.

Sau đó Lý Đán giới thiệu qua đám người Phong Nhựt một chút, thái độ của Tề Vũ với những đệ tử Trần Thiên Tông cũng rất khách khí và ôn hòa nhưng bọn Kiều Huyền cũng không để ý nhiều, chỉ nói chuyện qua một chút rồi đi vào trong lâu đài nghỉ ngơi, dù sao mấy ngày vừa qua phải đi không ngừng nghỉ lại liên tục chiến đấu khiến bọn hắn mệt mỏi rã rời rồi.

Phong Nhựt không vội tiến vào bên trong, đi liên tục mấy ngày như vậy đối với hắn chẳng có vấn đề gì, huống chi hắn còn ngồi tu luyện trên lưng của con doi quý, điểm này đám người Lý Đán làm sao có thể sánh được.

Q.2 - Chương 77: Lâu Đài Đá

Bên ngoài lâu đài bằng đá Lý Đán cùng Tề Vũ đang đứng trò chuyện, sau đó bọn hắn bắt đầu tuyển người tuần đêm. Nghe đến điều này Phong Nhựt nhìn không được chen vào nói: "Lý đạo hữu, ta thấy mọi người đều có vẻ mệt mỏi cả rồi, để ngày mai có sức còn tiếp tục lên đường, tối nay ta canh gác cho."

Phong Nhựt có ý kiến như vậy cũng không phải cao thượng gì mà thật sự hiện tại trong toàn đội hộ vệ thì chỉ có hắn là đang sung sức nhất, ngay cả tên Lý Đán kia tuy có tu vi rất cao nhưng luôn luôn phải dẫn đầu mở đường không được lơ là nên bây giờ cũng tỏ vẻ mệt mỏi rồi, ngày mai lại phải tiến vào Đệch Vụ Sơn Mạch, tuyệt đối không được sai lầm.

Nghe Phong Nhựt nói thế, Tề Vũ và Lý Đán thầm mừng trong lòng, cũng lịch sự chối từ mấy câu rồi cuối cùng mới đáp ứng, nhưng Tề Vũ không vì vậy mà lơ là mất cảnh giác, phân phó thêm hai người nữa thay phiên canh gác cùng với Phong Nhựt.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện đám người Lý Đán liền nhanh chóng đi vào lâu đài nghỉ ngơi, chỉ còn mỗi Phong Nhựt cùng với một tên đệ tử có tu vi Luyện Khí hậu kỳ của phái Thương Sơn ở bên ngoài canh giới.

Nhưng không biết Tề Vũ nói gì mới khiến mà tên này từ đầu đến cuối cứ theo sát nhìn chăm chăm Phong Nhựt mà không chú ý gì đến động tĩnh xung quanh, hắn chỉ tầm hai mươi mấy tuổi, da dẻ tái nhợt nhìn rất mất sức sống.

Việc này làm cho Phong Nhựt cảm thấy có chút buồn cười, nhưng hắn cũng không thèm đoán già đoán non làm gì, chỉ cẩn thận nhìn bốn phía một lượt trước khi màn đêm buông xuống.

Tiểu cốc này nằm ở chân núi của Đệch Vụ Sơn Mạch, nếu ngẩng đầu nhìn lên có thể thấy được những rặng núi cao ngất ở trên đầu.

Tiểu cốc cũng không rộng lắm, lâu đài bằng đá nằm ở vị trí thoáng mát nhất ở trong tiểu cốc, dựa theo suy đoán của Phong Nhựt thì tòa lâu đài này do phái Thương Sơn cố tình xây dựng để cho môn nhân đệ tử có chỗ nghỉ ngơi trước khi tiến vào Đệch Vụ Sơn Mạch săn bắn.

Bởi vì sơn môn của phái Thương Sơn cách đây hơn ngàn dặm, nếu chạy đi chạy về sẽ rất lãng phí thời gian, nhưng nếu qua đêm ở Đệch Vụ Sơn Mạch thì lại quá nguy hiểm, nên xây dựng tòa lâu đài này sẽ giải quyết được những vấn đề đó.

Mà nhìn qua năm xưa người xây dựng tòa lâu đài đá này cũng phải hao tổn không ít công sức, mặc dù không sử dụng bất cứ trận pháp nào nhưng vững chãi một cách kỳ lạ.

Cả tòa lâu đài được xây dựng nên từ một loại đá phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, nếu như Phong Nhựt không nhầm thì đây là một loại tài liệu luyện khí căn bản có tên là Hoàng Thiết Ma Thạch, nếu đem đá này đi tinh luyện thì sẽ thu được Hoàng Thiết tinh phẩm rất cứng cáp và dẻo dai, nếu tiếp tục luyện chế thêm nữa thì thậm chí sẽ có được Kim Thiết tinh khiết.

Hoàng Thiết và Kim Thiết đều là các tài liệu để luyện chế pháp khí, đôi khi còn dùng để chế tạo cả trang phục, nhưng nếu chỉ có vậy thì các tu sĩ cũng sẽ không coi trọng Hoàng Thiết Ma Thạch cho lắm, điều quan trọng nhất là nếu đem Kim Thiết tiếp tục tinh luyện thì sẽ đến lúc sẽ có được Huyền Thiết mà bất cứ tu sĩ nào cũng mơ ước.

Huyền Thiết chẳng những có thể dùng để luyện chế pháp bảo mà quan trọng nhất nó còn chính là tài liệu chính để luyện chế phi kiếm.

Tất nhiên nếu muốn tinh luyện ra được Huyền Thiết thì bắt buộc ít nhất phải có tu vi Kim Đan kỳ, hơn nữa kể cả tu sĩ Kim Đan kỳ cũng không dễ dàng luyện chế ra được, nghe nói muốn tạo ra được một khối Huyền Thiết nhỏ bằng móng tay thôi cũng đã cần đến một toàn núi nhỏ Huyền Thiết Ma Thạch rồi.

Cho nên tuy phi kiếm chỉ dài có ba tấc nhưng cũng sẽ tiêu hao rất, rất nhiều Hoàng Thiết Ma Thạch.

Mà cũng vì như thế nên bất kể là Hoàng Thiết hay Kim Thiết đều có giá rất cao, ngay cả Hoàng Thiết Ma Thạch cũng bị đẩy giá theo cùng.

Nhưng Ma Thạch này lại khác với các mỏ đá xanh, tất cả các mỏ Hoàng Thiết Ma Thạch trên Thương Ngộ Giới đều đã bị các Đại môn phái tu tiên và các Đại thương hội chiếm giữ, tu sĩ bình thường muốn luyện khí nhất định phải đi tới các Đại thương hội mua sắm Hoàng Thiết chứ không có khả năng tự mình khai thác Hoàng Thiết Ma Thạch được.

Bởi vì như thế nên sau khi Phong Nhựt phát hiện toàn bộ tòa lâu đài này được xây dựng từ Hoàng Thiết Ma Thạch thì thật sự có chút kinh ngạc, theo đó cũng hiểu tại sao tên kia cứ chăm chăm nhìn mình, thì ra là lo lắng hắn ăn cắp Hoàng Thiết Ma Thạch.

Cười cười lắc đầu Phong Nhựt im lặng khoanh chân ngồi xuống cửa vào duy nhất của lâu đài đá, tất nhiên hắn không có ý nghĩ đi ăn cắp Hoàng Thiết

Ma Thạch, chưa nói đến sẽ gặp phải những khó khăn gì nhưng tính ra cả tòa lâu đài này vác đem đi bán cũng chỉ được tầm hơn ba nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm mà thôi, từng đó chưa đáng cho hắn ra tay đạo chính.

“Ngươi tên là Phong Nhượng ư? Ta đã từng nghe nói qua tên của ngươi!”

Chợt Phong Nhượng nghe thấy sau lưng có giọng nói suy tư vang lên, hắn quay lại nhìn thì người vừa mới mở lời chính là đối tượng mà bọn hắn hộ tống lần này – Ngô Kiếm.

Nhưng điều làm cho hắn kinh ngạc nhất chính là tuy vẫn còn rất yếu ớt nhưng Ngô Kiếm đã có thể tự mình đi lại.

“Ta nghĩ ngươi nên đi vào trong đi, ở đây không an toàn đâu!”

Phong Nhượng nhìn qua khuôn mặt trầm kín khấn của Ngô Kiếm rồi lẳng lặng nói, dù sao đi nữa hai nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm của hắn cũng phải nhìn vào thẳng này.

“Ha ha! Ngươi yên tâm đi! Hai nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm kia ta sẽ trả đầy đủ, chẳng lẽ ngươi không hiểu im lặng ngồi không cử động mấy ngày trời thật sự vô cùng nhàm chán hay sao?”

Ngô Kiếm nói xong rồi lẳng lặng ngồi xuống đối diện Phong Nhượng, có lẽ do trong cơ thể không còn chút pháp lực nào nữa nên động tác rất nặng nề khó khăn, ngồi xuống được thì cũng đã thở hồng hộc rồi.

Phong Nhượng liếc nhìn vào bên trong rồi nhanh chóng lảng đi nơi khác, theo như những lời Lý Đán nói với Ngô Kiếm lúc trước thì một là hai người này trước có thù riêng, hai là Ngô Kiếm bị hỏa độc cắn trả rất nặng đến nỗi vô vọng rồi không thể tiến lên được nữa nên mới có tình trạng này.

Nhưng Phong Nhượng thiên về tình huống thứ hai hơn, bởi vì tiền thuê người bảo vệ đều là do Ngô Kiếm tự mình bỏ ra, nếu bình thường với tư cách là truyền nhân của Tiểu Nguyệt đại sư thì làm sao lại có thể bị đối xử như vậy chứ?

Không khéo bây giờ hắn còn không bằng một tên người thường nữa cũng nên, thật sự là phé nhân rồi.

Đến nửa ngày trời sau Ngô Kiếm mới lấy được chút sức lực, cười chua chát rồi nhìn Phong Nhượng nói: “Có lẽ ngươi đã đoán được kết cục của ta rồi, đúng không?”

Phong Nhượng không thừa nhận nhưng cũng không phản bác, chỉ im lặng nhìn vào màn đêm xa xăm.

“Sư phụ của ta là một người có danh tiếng rất lớn trong thương hội Thương Nguyệt, đại sư Tiểu Nguyệt. Ta là đệ tử mà người vừa ý nhất, một tháng trước ta vẫn còn được người người ngưỡng mộ, được xưng tụng là thiên tài luyện khí, thậm chí còn được dự đoán sau này sẽ vượt qua cả thầy. . . Ha ha. . . nhưng thật đáng tiếc, số ta quá đen đủi, một trăm ba mươi mốt năm tu luyện pháp lực lên được tu vi Trúc Cơ hậu kỳ giờ như hơi nước dưới mặt trời, bỗng chốc tiêu biến sạch. Giờ ta thật sự là một tên phé nhân không bằng cả người bình thường nữa.”

Nói đến đây Ngô Kiếm bỗng nhiên chuyển chủ đề khác: “Nếu ta đoán không nhầm thì ngươi đang muốn học tập luyện khí? Nếu không thì ngươi cũng không đề ý đến tòa lâu đài này được xây bằng Hoàng Thiết Ma Thạch.”

“Đúng thì sao?”

Phong Nhượng vẫn rất lạnh nhạt nói, không biết tại sao hắn luôn có cảm giác tên Ngô Kiếm này thật không đơn giản, mặc dù bây giờ hắn đã rất thê thảm, giọng nói thì toát lên vẻ tuyệt vọng nhưng Phong Nhượng khẳng định mọi chuyện không chỉ có như vậy.

Ngô Kiếm trầm mặc một chút rồi bỗng nhiên nói: “Chúng ta làm một cuộc giao dịch nhé?”

“Chúng ta vốn đã có giao dịch rồi, nhưng ngoài chuyện đó ra ta không có bất cứ hứng thú với điều gì nữa.”

“Ngươi cũng biết ta là cao thủ luyện khí, kể cả pháp khí thượng phẩm ta cũng có thể luyện chế ra một cách dễ dàng, tuy bây giờ pháp lực của ta đã mất hết nhưng kinh nghiệm thì vẫn còn đó, nếu như ngươi đồng ý thì ta có thể giúp ngươi học tập luyện khí một cách thoải mái nhất!” Ngô Kiếm nhìn chăm chăm Phong Nhượng nói.

“Thật không? Nhưng thật sự ta không có hứng thú!”

Phong Nhượng khẽ lắc đầu, hắn đi Tuyết Nhạn Thành chủ yếu là đi tìm sư phụ, không muốn dây dưa vào những chuyện khác, huống chi hắn có thể đoán được đại khái Ngô Kiếm muốn giao dịch điều gì. Hắn trúng hỏa độc nên mới phải đến Tuyết Nhạn Thành ngâm trong Tuyết Linh Trì để cứu vãn, nhưng đây mới chỉ là việc chữa ngọn chứ không giải quyết được tận gốc, nếu không thương hội Thương Nguyệt sao có thể bỏ qua một cao thủ luyện khí có tương lai hứa hẹn như vậy chứ?

Mà theo như hắn biết qua ngọc giản ghi chép lại các vùng đất ở Thương Ngô Giới thì Tuyết Linh Trì ở trong Tuyết Nhạn thành không phải là Tuyết Linh Trì chân chính, mà Tuyết Linh Trì thật sự nằm ở trong khu vực Hàn Sơn.

Nhưng vùng đó ngay cả thương hội Thương Nguyệt có nhân lực vật lực rất lớn cũng không dám mò vào, mà hơn nữa sao chỉ vì một tên Ngô Kiếm mà đánh đổi cái giá lớn như vậy được?

Ngô Kiếm chắc hẳn cũng biết Tuyết Linh Trì chân chính nằm trong khu vực Hàn Sơn nên có thể đoán được giao dịch lần này là muốn nhờ Phong Nhựt hộ tống hắn tới khu vực Hàn Sơn tìm kiếm Tuyết Linh Trì.

Biết vậy rồi sao Phong Nhựt có thể đồng ý được, nhất mực từ chối thẳng thừng.

Cũng không có cách nào khác, cái giá phải trả cho việc này quá lớn, nếu hắn đáp ứng thì sẽ chịu thiệt rất nhiều, mặc dù thật sự hắn rất hiểu cho tình cảnh bây giờ của Ngô Kiếm.

Đối với sự cự tuyệt cương quyết của Phong Nhựt, Ngô Kiếm rất bất ngờ, hắn sừng sốt hồi lâu nhưng vẫn không cam lòng nói tiếp: “Ngươi muốn bao nhiêu Ngũ hành thạch? Hay ngươi muốn pháp khí thượng phẩm?”

“Những vật đó quan trọng bằng cái mạng nhỏ sao? Ta nghĩ ngươi nên đi vào trong đi thôi, khuya rồi chắc sẽ có dạ hành linh thú xuất hiện đấy!”

Phong Nhựt nói xong liền đi lên trên rồi thả Ngân Giáp Thiên Chu ra, tiếp đó khoanh chân ngồi xuống đem ngọc giản ghi chép vị trí các vùng đất ở Thương Ngô Giới ra nghiên cứu, bởi vì lúc trước hắn không để ý nhiều nhưng qua câu chuyện vừa rồi hắn mới thấy Tuyết Nhạn Thành thật sự rất rất gần khu vực Hàn Sơn.

“Cũng không biết sư phụ muốn làm trò gì nữa đây? Còn Mộ Phi Tuyết nữa chứ, cổ cổ quái quái, ngay cả địa điểm chính xác cũng không thèm nói, chẳng lẽ nàng không biết đường đi từ Nhạn Nam đến Nhạn Bắc nguy hiểm như thế nào ư? Lỡ may mình bị linh thú cấp cao ăn tươi nuốt sống thì chẳng lẽ các nàng còn cứu sống được mình nữa chắc? Chà!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Nhựt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 78: Ma Vật

Đêm đã về khuya.

Một làn sương mù ẩm ướt từ trong tiểu cốc tràn ra mang theo một mùi vị tanh cay nhàn nhạt, còn có một loại khí tức cực kỳ lạnh lẽo làm người ta không tự chủ được mà run lên.

Tên đệ tử của phái Thương Sơn kia đã tiếp thêm mấy lần củi nhưng dưới bầu không khí ẩm thấp này thì ngọn lửa cũng không thể sáng rực được mà chỉ cháy le lói.

Phong Nhựt suy nghĩ mãi rồi cũng không bảo y tắt lửa đi, nói thật hắn vốn nghĩ rằng tại khu vực gần Điệp Vụ Sơn Mạch này một đồng lửa lại có bao nhiêu tác dụng, dù sao đám linh thú ngoài kia không phải là thú dữ bình thường, huống chi trong Điệp Vụ Sơn Mạch không chỉ có linh thú.

Bỗng nhiên Ngân Giáp này giờ vẫn lặng yên bên người Phong Nhựt kêu lên mấy tiếng nhỏ, dường như nó phát hiện ra điều gì, rồi bất chợt có một con dạ hành linh thú từ đâu lao đến bay thẳng đến gần tên đệ tử phái Thương Sơn đang nhóm lửa.

“Đừng giết nó!”

Phong Nhựt vội vàng nói nhưng vẫn chậm một bước, hoặc tên đệ tử kia không nghe thấy gì, con dạ hành linh thú sắp lao vào sau lưng hắn thì đột nhiên thấy hắn nhảy lên, tiếp theo đó có hai luồng kiếm quang nhanh như chớp xẹt qua chém con dạ hành linh thú cấp ba vô tình đi lạc vào nơi này thành bốn mảnh.

“Chết rồi!”

Phong Nhựt tức giận điên người, thiếu chút nữa không nhìn được mà chửi ầm lên. Tên vợ vẩn này làm cái gì vậy chứ? Muốn thể hiện ta đây rất mạnh sao? Một con linh thú cấp ba mà thôi, chém một kiếm còn chưa đủ hay sao mà còn phải chặt thành bốn đoạn cho máu tung tóe khắp nơi mới hả?

“Ngươi điếc à? Ta bảo là đừng giết nó!”

Phong Nhựt từ trên cao nhảy xuống gần giọng nói, phải biết rằng bây giờ là giữa đêm nên âm khí rất nặng, chỉ cần có mùi máu thôi sẽ dẫn dụ các dạ hành linh thú hoặc bất cứ thứ gì nguy hiểm mờ đến.

“Ngươi nghĩ rằng mình là ai chứ? Việc quái gì ta phải nghe lời ngươi, thật buồn cười!” Tên đệ tử phái Thương Sơn cười lạnh một tiếng rồi phát thanh kiếm cấp ba trong tay lên ung dung thu vào vỏ kiếm.

“Ngươi... Chẳng lẽ những việc cần chú ý trong khi ra ngoài vào ban đêm cũng không biết sao? Ngươi có thể sống đến bây giờ cũng thật là may mắn đó!”

Phong Nhựt hít sâu một hơi cố nén giận, thẳng oắt con này đúng là tự cao tự đại quá lắm rồi, còn vùng kiêu mửa may trước mặt hắn nữa chứ.

Không có hứng thú cãi cọ với thằng đàn này, Phong Nhựt tiện tay nhặt xác con dạ hành linh thú lên, bây giờ hắn phải tìm cách ném cái xác này đi thật xa, tuy đây chỉ là nơi tiếp giáp với Diệp Vụ Sơn Mạch nhưng cần thận được chừng nào hay chừng ấy!

“Ngươi làm gì thế? Thả ra, con này do ta giết được mà!”

Tên đệ tử của phái Thương Sơn tiến lên một bước rồi hùng hổ rút kiếm chỉ vào Phong Nhựt.

Đến đây thì Phong Nhựt tức không chịu được nữa rồi, đúng là điên rồi, chỉ có tu vi Luyện Khí mà dám cầm kiếm chỉ vào tu sĩ Trúc Cơ? Thật không thể hiểu nổi đầu thẳng ôn này làm bằng cái gì nữa?

“Cút!”

Phong Nhựt thấp giọng quát, hắn sắp không nhịn nổi nữa rồi, nếu không vì chuyện hộ tống trước mắt thì chắc chắn ít hắn cũng phải chặt hai tay tên này cho hả giận.

“Hừ! Đây là địa bàn của phái Thương Sơn, ngươi đừng có làm càn, mau bỏ cái xác xuống!”

Nhưng tên đệ tử của phái Thương Sơn này cũng là loại to gan lớn mật, không e dè chút nào mà vẫn nghênh ngang chỉ kiếm vào Phong Nhựt.

“Địa bàn phái Thương Sơn! Thật không?”

Phong Nhựt liếc mắt, chuẩn bị ra tay thì bỗng nhiên cảm thấy không khí xung quanh đột ngột trở nên lạnh lẽo hơn, hắn cau mày nhìn xung quanh lại phát hiện những ngôi sao trên trời không biết từ bao giờ đã bị một màn đen bao phủ.

“Được! Vậy thì ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ đi!”

Phong Nhựt cười lạnh một tiếng rồi quăng xác con linh thú đến trước mặt tên ranh con kia, sau đó phóng về phía lầu đài cẩn thận đề phòng, hiện tại hắn chắc chắn mùi máu kia đã hấp dẫn thứ gì đó mò đến đây rồi.

Diệp Vụ Sơn Mạch bốn mùa bị mây mù ẩm ướt bao phủ, còn âm hàn hơn so với U Minh Lâm, ở chỗ này sớm đã có một ít khí lạnh tụ thành sát khí, cuối cùng hình thành nên ma vật, đây là thứ còn nguy hiểm hơn cả linh thú bởi vì chúng nó được đất trời tạo ra, mặc dù không có ý thức nhưng thực lực vô cùng cường đại.

Như Huyết Sắc Yêu Phong mà Phong Nhựt từng thấy trước kia cũng là một loại ma vật, với thực lực khủng bố của Mộ Phi Tuyết mà cũng chỉ có thể đánh trọng thương nó mà không kịp tiêu diệt thì cũng đủ hiểu ma vật này lợi hại như thế nào.

Nhưng hắn ngó nghiêng xung quanh cả buổi mà vẫn không phát hiện ra có điều gì lạ nên chưa vội gọi đám người Lý Đán, mà tên đệ tử phái Thương Sơn kia thì thờ ơ như không có việc gì bắt đầu ngồi nướng thịt, thấy Phong Nhựt nhìn sang còn lão toét vẩy vẩy miếng thịt khiêu khích.

Phong Nhựt chán ngán nhìn sang chỗ khác, hắn vẫn thấy có điều gì đó không đúng, phải biết rằng ngay cả trong các siêu cấp môn phái như Trần Thiên Tông, Cửu Thần Cung cũng không có loại đệ tử ngông nghênh như thế, vậy mà chỉ là một tên đệ tử của phái Thương Sơn còn con mà dám vênh vác đến mức độ này.

Nghĩ đến đây hắn bỗng nhiên cảm giác được điều gì đó liền quay đầu nhìn lại, chợt thấy sau lưng tên kia từ đâu xuất hiện một cái miệng màu đen khổng lồ, tên ranh con đang đắc ý thì bị cái miệng cắn một phát ngập nửa người, chỉ kịp kêu lên một tiếng thê thảm rồi im bặt.

Mà ngay lúc này Phong Nhựt nhận thấy đêm tối càng dày đặc hơn, ngay cả Ngân Giáp Thiên Thủ ở ngay bên cạnh cũng không thấy được, chỉ còn tiếng càn quớt rầm rập vang lên bên tai rất ghê rợn.

“Có chuyện gì?”

Nghe tiếng hét thảm, Tề Vũ ở trong lầu đài đá quát to một tiếng rồi cùng những người khác lao ra.

“Đừng bước chân ra ngoài! Tất cả ở trong lầu đài đi!”

Phong Nhựt vội vàng ngăn cản, lúc trước hắn không gọi mọi người dậy chính là vì sợ mọi việc trở nên lộn xộn, phải biết rằng một khi ma vật đã xuất hiện mà mọi người rối loạn thì càng dễ bị tiêu diệt. Thậm chí còn bị ảnh hưởng mà chém giết lẫn nhau, cho nên tốt nhất là ở lại bên trong chỗ này, còn có hắn đứng canh giữ ngay lối vào thì ma vật kia muốn tiến lên cũng phải qua hắn đã.

Chỉ cần mọi người có thể ổn định tinh thần, tỉnh táo lại thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Nhưng lời nói của hắn không có chút hiệu quả nào, giọng còn chưa dứt thì lại có những tiếng kêu thảm thiết khác vang lên, chắc là của những tên đàn độn chạy vội ra ngoài.

Sau những tiếng kêu này mùi máu tươi trong không khí cũng ngày càng đậm hơn, thậm chí còn làm cho Phong Nhựt cảm thấy tất cả sương mù ẩm ướt xung quanh đã hóa thành máu cả rồi, bao phủ lấy hắn.

“Không ổn!”

Cảm giác được tình hình này Phong Nhựt thối lui vội vàng phong ấn Ngân Giáp lại, bởi vì lần này đối thủ không phải là tu sĩ hay linh thú mà chính là ma vật, nó không có tác dụng gì ở đây cả, lớn vòn ở ngoài chỉ tổ nguy hiểm.

“Mị Ảnh xuất vô!”

Quát khẽ một tiếng Phong Nhựt liền thi triển Ngự kiếm thuật sau đó vẽ lên một vòng bảo hộ xung quanh mình, trong chớp lát sương máu lớn vòn cạnh đó liền bị gió lốc của Mị Ảnh tạo ra thổi tan.

Nhờ vậy mà Phong Nhựt mới có thể quan sát được tình hình trong vòng mấy trượng.

Nhìn thấy cách này có hiệu quả hắn vô cùng mừng rỡ liền vội vàng điều khiển Mị Ảnh phóng đến những nơi có âm thanh truyền ra.

Kiểm đến đâu sương mù bị tản ra đến đó, nhưng mãi hắn vẫn không tìm thấy ma vật lẫn trốn ở đâu, còn âm thanh cắn nuốt xung quanh càng ngày càng nhiều, giống như một đàn chó dữ đang cắn xé vậy. Điều này làm hắn vô cùng lo lắng.

Nhưng ngay lúc này đằng sau lầu đài đá lại vang lên những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, ma vật đã chui vào lầu đài rồi.

“Tức quá!”

Phong Nhựt thối lui một tiếng, đám người Lý Đan thật ảm hại, ngay cả cái lối vào cũng không chặn được! Ma vật này còn chưa thành hình nên cho dù bọn hắn không thi triển Ngự kiếm thuật mà chỉ cần múa kiếm trong tay cũng đã ngăn được nó rồi!

Nghe thấy những tiếng kêu thảm vang lên Phong Nhựt đành phải lấy lông vũ bổn mạng mà Thanh Điều tặng ra, sau đó trút pháp lực vào rồi vùng lên, lập tức có một trận gió lốc thổi mạnh cuốn lấy Phong Nhựt vào giữa rồi điên cuồng gào thét thành một cái vòi rồng khổng lồ.

Vòi rồng vừa xuất hiện liền thổi tan sương máu xung quanh, chỉ cần vài nhịp thở toàn bộ đã bị quét sạch, những ngôi sao trên bầu trời cũng dần hiện ra.

“Gầm gừ!” Một tiếng kêu cực kỳ sợ hãi truyền ra từ trong lầu đài đá, ngay sau đó một luồng sương mù màu đen vọt ra bay thẳng về phía Điệp Vụ Sơn Mạch.

“Nghịch chúng còn muốn chạy!”

Phong Nhựt làm sao để nó bỏ đi dễ dàng vậy được? Hắn vội vàng nhảy lên Mị Ảnh rồi bấm kiếm quyết đuổi theo, bởi vì vòi rồng gió lốc vừa rồi đã đánh nó trọng thương, nếu lúc này không tận dụng cơ hội mà tiêu diệt thì tương lai không biết có chuyện gì xảy ra nữa.

Hôm nay Phong Nhựt ngự kiếm phi hành đã thuần thục hơn rất nhiều, tuy vẫn chưa thể phát huy toàn bộ uy lực của Mị Ảnh nhưng cũng đã nhanh hơn cả đôi quý bay rồi, vì thế cho nên ma vật kia có chạy nhanh như thế nào đi nữa hắn cũng đuổi kịp.

Chỉ trong vòng mười mấy nhịp thở Phong Nhựt đã đuổi theo đến sát Điệp Vụ Sơn Mạch, cũng đã gần bắt kịp con ma vật kia, lúc khoảng cách chỉ còn hơn hai mươi trượng hắn vội vàng lấy Tru Ma Kiếm ra phóng về phía trước.

Tru Ma Kiếm đâm vào ma vật, liền nghe thấy một tiếng rống thê lương phát ra rồi đoàn sương đen kia bỗng hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 79: Di Biến

Đợi đến khi Phong Nhựt đi về trời đã gần sáng.

“Bên phái Thương Sơn có bốn người bị giết, Tề Vũ bị thương không nhẹ, bên chúng ta chết ba người, hai hộ vệ thương hội và một người nữa là Chu Đại! Quá thảm rồi! Từ đầu đến cuối ngay cả bóng dáng địch nhân chúng ta đều không thấy, không biết tại sao ở ven rìa Điệp Vụ Sơn Mạch mà đã có ma vật lợi hại như vậy rồi?”

Kiều Huyền ngăn ngó báo cho Phong Nhựt biết tồn thất sau trận chiến, trước kia bọn hắn đã từng săn giết ma vật nhưng chưa từng đụng độ phải con ma vật nào khủng bố như thế này.

“Đây mới chỉ ở ven rìa Đệ Nhất Vụ Sơn Mạch thôi mà đã có ma vật kinh khủng như vậy rồi thì vào trong Đệ Nhất Vụ Sơn Mạch còn nguy hiểm như thế nào nữa đây? Phong sư huynh, mấy người bọn đệ quyết định không làm nhiệm vụ này nữa, hai nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm cũng không bù được cái mạng nhỏ, chẳng biết chẳng đường phía trước còn có những gì nữa đây? Bọn đệ không có thực lực như huynh, không dám liều mạng đâu!”

Phong Nhựt yên lặng gật đầu, chuyện này hắn cũng có thể hiểu được, con ma vật này rất xảo hoạt ranh ma, rõ ràng tìm cách tránh né hắn rồi lặng lẽ không chế một tên sư đệ của Tề Vũ rồi đi vào trong lâu đài đá chém giết, nếu hắn không kịp thời lấy ra lông vũ bổn mạng của Thanh Điều thì chỉ sợ số người chết sẽ còn nhiều hơn nữa...

“Phong đạo hữu, người xem chúng ta nên nghỉ ngơi một chút hay lập tức đi tiếp...”

Lúc này Lý Đán đi tới hỏi, đối với việc bọn Kiêu Huyền bỏ nhiệm vụ hộ tống hắn cũng không để ý nhiều, tuy bên hắn cũng tồn thất hai người nhưng chỉ cần Phong Nhựt không bỏ đội thì cũng không có vấn đề gì lớn, bởi vì qua mấy cuộc chiến hắn biết rằng một mình Phong Nhựt còn có tác dụng hơn năm tên Kiêu Huyền, mà còn hơn nữa là khác...

Hiện nay cho dù hắn có tu vi Trúc Cơ trung kỳ nhưng hoàn toàn không nhìn được thực lực của Phong Nhựt rốt cuộc mạnh đến chừng nào.

“Lập tức lên đường, không nên dừng lại ở đây lâu!”

Phong Nhựt bình tĩnh nói nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Tề Vũ đang ngồi đằng xa, lúc trước trong trận chiến hắn bị sư đệ của mình chặt mất một cánh tay nên bây giờ nhìn rất thê thảm.

“Tề đạo hữu, người không sao chứ?”

“Không sao đâu! Đa tạ Phong đạo hữu!” Tề Vũ khó khăn quay đầu lại nở một nụ cười gượng gạo, xem ra cảnh mấy đồng môn bị chém giết đã làm cho hắn hoảng hốt thật rồi.

Phong Nhựt cau mày cảm giác có điều gì đó không ổn nhưng nghĩ mãi vẫn không biết không ổn chỗ nào? Trầm ngâm một lát hắn mới quay lại nói với bốn người Kiêu Huyền: “Kiêu sư đệ, ở đây rất nguy hiểm, tốt nhất các người nhanh chóng quay về đi!”

Nói xong Phong Nhựt liền thả dơi quỷ ra rồi cùng bốn người Lý Đán bay về phía Đệ Nhất Vụ Sơn Mạch.

Bốn người Phong Nhựt đi mất dạng nhưng trời vẫn chưa sáng rõ, bốn người Kiêu Huyền liền cảm thấy xung quanh yên tĩnh đến quỷ dị, nhất là tên Tề Vũ đang ngồi đằng xa kia, toàn thân máu me nhìn vô cùng ghớm ghớm.

“Chúng ta mau đi khỏi chỗ quỷ quái này thôi!” Một tên đệ tử của Hạ Tam Viện nhìn sương mù bao phủ xung quanh vội vàng nói, mặc dù bây giờ trời đã gần sáng nhưng sắc trời vẫn còn rất âm ảm mịt mù.

“Sợ cái gì chứ? Không phải Phong sư huynh đã giết chết ma vật rồi hay sao? Hơn nữa trời cũng đã gần sáng rồi, chẳng lẽ ma vật còn dám xuất hiện?” Một tên khác khinh thường nói.

“Đừng cãi nhau nữa! Mau đi thôi!”

Kiều Huyền chau mày nhìn về phía chân trời, những ánh sao le lói còn sót lại dường như lại mờ đi rất nhiều, giống như bị mây mù bao phủ vậy.

Ngay khi bốn người Kiêu Huyền chuẩn bị thả phi hành linh thú bỏ đi thì Tề Vũ ngồi ở đằng xa bỗng nhiên mở miệng nói: “Kiêu đạo hữu, ta bị trọng thương sợ không đi được xa, không biết mấy vị có thể giúp ta trở về tông môn được hay không, việc này cũng không khó khăn gì, cũng tiện đường cho các vị mà thôi. Tất nhiên ta sẽ trả hai nghìn viên Ngũ hành thạch hạ phẩm làm thù lao!”

Nghe được lời này bốn người Kiêu Huyền nhìn nhau, không hẹn mà gặp cùng gật đầu, chuyện tốt thế này đương nhiên bọn hắn sẽ không từ chối, sơn môn của phái Thương Sơn chỉ cách chỗ này hơn nghìn dặm, hộ tống tên Tề Vũ này về cũng không tốn nhiều sức lực, tranh thủ kiếm mỗi người năm trăm viên Ngũ hành thạch hạ phẩm cũng không tệ, không làm mới là đại, cũng coi như có chút thù lao cho lần ra ngoài này.

“Ha ha! Tất nhiên không có vấn đề gì rồi! Không biết Tề đạo hữu có thể tự mình đi lại được nữa hay không?” Kiêu Huyền ân cần hỏi thăm, dù sao nhìn Tề Vũ bây giờ cũng vô cùng thảm thiết.

“Không sao! Ta có thể đi được!” Tề Vũ cười đau đớn rồi cố gắng đứng lên, nhưng mới được nửa đường thì đã ngã lăn ra đất, bốn người Kiêu Huyền giật mình vội vàng chạy đến nâng hắn dậy.

Chợt khoe miệng Tề Vũ nở một nụ cười nham hiểm, trên người hắn bỗng mọc ra bốn cánh tay đen như mực nhanh chóng đâm thủng ngực bốn người Kiêu Huyền đang không chút phòng bị.

“A! Người...! Cứu mạng!”

Kiều Huyền kinh ngạc tột độ, vội vàng kêu cứu nhưng đã không kịp nữa rồi.

“Khà khà khà... Lần này ta phải cảm ơn các người rồi, nếu không có sự nhất gan của các người thì bản ma bị trọng thương như vậy làm sao có cách nào hồi phục trong thời gian ngắn được chứ?”

Tề Vũ phát ra tiếng cười ghê tởm sờn cả gai ốc rồi lập tức hóa thành một con ma vật cao hơn ba trượng, mây đen lượn lờ xung quanh, có tận sáu cánh tay dài ngoằng.

Tiếp đó ma vật này mở miệng điện cuồng hấp thu tinh khí trong cơ thể bốn người Kiều Huyền, một lát sau thi thể của bốn người thu nhỏ lại chỉ còn cỡ nắm tay rồi tan thành tro bụi.

“Ha ha! Trí nhớ của nhân loại thật đúng không tẻ chút nào!”

Ma vật lăm bầm rồi biến hóa thành hình dáng Kiều Huyền.

“À không nên đến Trấn Thiên Tông, chỗ đó có quá nhiều cao thủ! Đến phái Thương Sơn an toàn hơn!”

Nói xong Kiều Huyền lại hóa thành Tề Vũ.

“Ha ha! Phong Nhựt sao?”

Ma vật biến hóa thành Tề Vũ nhìn về hướng bốn người Phong Nhựt vừa rồi đi cười cười xảo trá, sao đó lặng im hòa vào bóng tối.

“Phong đạo hữu trước kia thường xuyên nhận nhiệm vụ Liệp Ma sao? Ta thấy người rất có kinh nghiệm chém giết ma vật!”

Trong một hang động nhỏ mới được khai mở trong Diệp Vụ Sơn Mạch, Lý Đán đang cười cười hỏi, hôm nay đội ngũ hộ tống đã đi vào trong Diệp Vụ Sơn Mạch rồi, vì vậy chỉ dám đi vào ban ngày còn ban đêm phải tìm nơi ẩn trốn.

“Nhiệm vụ Liệp Ma? Ha ha cứ xem như vậy đi!”

Phong Nhựt trả lời qua loa cho có lệ, Trấn Thiên Tông thường xuyên công bố một ít nhiệm vụ Liệp Ma, nhưng những nhiệm vụ này đều rất khó khăn nên có rất ít môn nhân đệ tử chịu chạy đi làm, còn hắn thì mới chỉ nhìn qua loại nhiệm vụ này tò mò mà thôi, chưa làm bao giờ cả, mấy ngày trước nếu hắn không có lòng vũ bốn mạng của Thanh Diệu và Tru Ma Kiếm trong tay thì chỉ sợ không thể chém giết đầu ma vật kia dễ dàng như vậy.

Tất nhiên hắn chưa điên mà khoe khoang chuyện này.

“Nhưng có một điểm ta không rõ, đúng là Diệp Vụ Sơn Mạch này có ma vật nhưng sao lại xuất hiện ở những nơi ven rìa như vậy chứ? Đáng lẽ ra nó phải ở sâu trong Diệp Vụ Sơn Mạch mới đúng!” Lý Đán có chút khó hiểu nói.

Đối với thắc mắc của Lý Đán, Phong Nhựt cũng không tài nào giải thích được, bởi vì lâu nay Tu Tiên giới vô cùng căm ghét loại ma vật này, chỉ cần chúng dám mò ra bên ngoài chắc chắn sẽ bị vây giết, chỗ lâu đài đá kia chỉ cách sơn môn của phái Thương Sơn hơn nghìn dặm mà bỗng nhiên lại mò ra một đầu ma vật có thực lực mạnh như vậy thì quả là không bình thường, nhất định có điều gì đó đặc biệt mà bọn hắn không biết.

“Được rồi, không nghĩ đến chuyện này nữa, mọi người cố gắng tận dụng thời gian nghỉ ngơi thật tốt đi! Diệp Vụ Sơn Mạch chẳng những có ma vật mà còn có nhiều linh thú lợi hại nữa, không cẩn thận là chết lúc nào không biết chừng!”

Phong Nhựt phàn phó một câu rồi im bật ngồi xuống tu luyện, bây giờ dường như hắn nghiêm nhiên trở thành thủ lĩnh đội hộ tống này rồi.

Thả Ngân Giáp Thiên Thủ ra canh cửa động Phong Nhựt bắt đầu tu luyện, linh khí bên trong Diệp Vụ Sơn Mạch khá tinh thuần cho nên hắn không cần sử dụng Thanh Mộc Thần Tinh.

Chẳng biết qua bao lâu đang lúc vận chuyển Thanh Mộc Linh Quyết thì Phong Nhựt bỗng nhiên phát hiện có một cặp mắt màu đỏ tràn đầy sát khí thoáng hiện trong đầu hắn làm hắn sợ hãi kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa nội thương rồi.

Mở to hai mắt hắn liền nhìn thấy Ngô Kiếm đã trở thành phế nhân đang ở một góc của hang động chăm chú nhìn hắn, trong ánh mắt có điều gì đó rất cổ quái nhưng không thể xác định được điều đó có ý nghĩa gì.

“Có việc gì thế?” Phong Nhựt nheo mắt rồi cẩn thận hỏi.

“Ha ha! Không có việc gì, ta bây giờ đã mất hết pháp lực, ngủ cũng không yên nên đành nhìn các người tu luyện cho đỡ nhàm chán!” Ngô Kiếm cười cười rồi vội lảng đi chỗ khác.

Phong Nhựt nhìn Ngô Kiếm rồi tưởng tượng lại con mắt màu đỏ quý dị lúc trước.

“Tà ma xâm lấn sao? Hay do cuộc chiến lúc trước làm ta hao tổn tinh thần? Diệp Vụ Sơn Mạch này thật là quý quái!”

Nghĩ như vậy Phong Nhựt liền tiện tay lấy Tru Ma Kiếm ra, cẩn thận nắm chắc rồi mới tĩnh tâm tiếp tục tu luyện.

Nhờ có Tru Ma Kiếm hắn tu luyện vô cùng thuận lợi mà không gặp bất cứ điều gì nữa, con mắt màu đỏ cũng chẳng thấy đâu. Điều này làm cho hắn càng

trở nên nghi hoặc.

Một đêm bình yên trôi qua, bọn người Phong Nhựt lại tiếp tục lên đường, mấy ngày tiếp theo cũng may mắn không gặp thêm con ma vật nào. Phong Nhựt vẫn như trước, im lặng thủ Tru Ma Kiếm trong tay tu luyện, cũng không thấy con mắt quỷ dị kia xuất hiện, Ngô Kiếm mọi hành động vẫn bình thường.

Nhưng có một chuyện làm mọi người vô cùng mệt mỏi, mỗi ngày đội hộ tống đều gặp rất nhiều linh thú công kích, từ sáng đến tối không được yên một chút nào.

Nếu không nhờ Lý Đán cùng Phong Nhựt một trước một sau chém giết thì chỉ sợ đã có thêm mấy mạng nữa ra đi rồi.

Đối với tình hình này Phong Nhựt cũng không biết có gì kỳ lạ không nữa, bởi vì hắn nhớ rõ ngày xưa đi qua chỗ này ngoài trừ gặp phải Huyết Sắc Yêu Phong ra thì cũng chả gặp bao nhiêu linh thú.

“Chắc là do Thanh Điều âm thầm ra tay!”

Bây giờ hắn cũng chỉ có thể đoán như vậy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 80: Kiếm Ý

“Nhanh nào ! Mọi người hãy chạy theo Lý Đán đi, ta sẽ giúp đoạn hậu cho”

Sắc trời hoàng hôn rọi lên sườn núi vẫn chỉ thấy sương mù giăng giăng, không thể nào nhìn rõ được ánh mặt trời đang chói lọi như lửa cháy hừng hực, quang cảnh xung quanh vẫn âm u tựa như gương mặt trơ trơ của cương thi suốt vạn năm không thay đổi.

Phong Nhựt đứng trên lưng Ngân Giáp Thiên Thủ mà huy động Mị Ảnh kiếm, trong tích tắc liền tiêu diệt đám Thạch Tâm Trùng cấp năm đang bu lại xung quanh, đám trùng này có hình dạng tương tự như loài kiến thông thường, nhưng kích thước nó to như báo, hơn nữa trên lưng lại có một cặp cánh không tương xứng chút nào, nhờ có cặp cánh này mà chúng có thể lướt đi rất nhanh trong phạm vi ngắn, thật ra thứ khiến cho người ta cảm thấy chán ghét nhất lại chính là... số lượng của Thạch Tâm Trùng này, chúng nhiều vô số kể, không thể nào giết hết được.

Đứng ra cũng chỉ có thể than cho số phận của bọn người Phong Nhựt sao kém may mắn mà thôi, vốn cả ngày trời trước đó bọn họ dự định dừng chân trên sườn núi này, vì thế Phong Nhựt đã bỏ công ra dò xét hai lần mà vẫn không phát hiện ra điều gì bất ổn, do đó bọn họ mới chọn ở lại nơi này. Nhưng không ngờ ngay lúc huyết động được mở ra hoàn tất thì vô số con Thạch Tâm Trùng không từ nơi đâu chui ra như thủy triều ào ạt, tức khắc khiến cho bọn Phong Nhựt trở tay không kịp.

Cũng may nhờ có Phong Nhựt và Ngân Giáp Thiên Thủ ở cuối cùng để đoạn hậu, nên mới giúp gánh bớt áp lực cho mấy tên hộ vệ thương hội kia, nếu không phải như thế bọn họ đã tử nạn ít nhất vài người rồi.

“Vèo vèo...” Hai mũi Hàn Băng Tiễn từ trong mỏ của con doi lông trắng bắn ra nhanh tựa tia chớp, trong nháy mắt đã xuyên thủng qua thân hình của hơn chục con Thạch Tâm Trùng, hơn nữa thân thể bọn chúng tức khắc bị đóng băng hoàn toàn.

Vốn đây chính là thần thông của riêng loài doi lông trắng này, tuy lực sát thương rất hữu hiệu nhưng Hàn Băng Tiễn của loài doi lông trắng này chỉ có thể thi triển được vài chục lần mà thôi, cho nên khi đối mặt với hàng hà sa số Thạch Tâm Trùng này cũng khiến cho nó khó lòng chống nổi.

Thế nhưng nếu so sánh khả năng công kích từ xa của doi lông trắng này, rõ ràng Ngân Giáp Thiên Thủ lại càng thích hợp hơn với tình huống cận chiến khi nó ra tay chém giết cực kỳ thoải mái và đã tay thế này, bản thân của Ngân Giáp Thiên Thủ vốn có lực phòng ngự cực cao, cho nên cả đám Thạch Tâm Trùng cấp năm đó căn bản không còn đường chống cự, chỉ cần tám cái chân bén như lưỡi dao kia cứ lia qua lia lại, lập tức hơn chục con Thạch Tâm Trùng ở xung quanh bị chém đứt lìa, cơ bản chẳng còn con nào có thể tới gần nó được.

Tuy nhiên nếu đem so với Phong Nhựt thì rõ ràng Ngân Giáp Thiên Thủ còn kém hơn lão đại của nó một quãng, bởi vì phạm vi công kích của Mị Ảnh Kiếm bao quát một khu vực khoảng trăm trượng, hơn nữa khó lòng sánh kịp với tốc độ và khả năng linh hoạt của thanh kiếm này, hơn nữa nhờ sau này được cường hóa thêm Ngũ Hành Thạch trung phẩm có thuộc tính Kim nên độ sắc bén tăng lên rõ rệt, dường như trong nháy mắt mà đã có vài chục con Thạch tâm trùng bị chém chết rồi.

Vì thế cho dù số lượng Thạch Tâm Trùng từ trên sườn núi ào ạt tiến lên không ngừng, tuy nhiên Phong Nhựt vẫn là người chiếm ưu thế.

“Tấn công vào ngay chỗ lõi ra huyết động kia”.

Lúc này bọn người Lý Đán vừa bay lên được không trung cũng lập tức tham gia chém giết, ngoại trừ Lý Đán ra thì mức độ công kích Ngự Kiếm Thuật của mấy tên hộ vệ thương hội xem ra còn kém cỏi, nhưng dù sao cũng có thể gánh bớt được phần nào áp lực đang đè lên Phong Nhượng.

Tuy nhiên lúc này trong lòng Phong Nhượng bất chợt trở lên một cảm giác bình tĩnh như chưa từng có, tuy thân hắn đang đứng đó nhưng ý niệm của hắn lại có thể bao quát hết toàn bộ tình hình chiến trường, trong một chút mơ hồ nào đó hắn có cảm giác như không phải bản thân mình đang thi triển Mị Ảnh Kiếm trực tiếp công kích đám Thạch Tâm Trùng này, mà chính là ý niệm của hắn đang trực tiếp thực hiện điều đó.

Quả thật hình thức công kích này lại càng thêm sắc bén, càng thêm nhanh chóng và chuẩn xác, tuy nhiên lạ một điều là pháp lực tiêu hao không nhiều như lúc trước nữa.

Trong trạng thái kỳ lạ này, hắn bất chợt cảm nhận ra toàn bộ chiến trường chỉ còn lại vô số những con Thạch Tâm Trùng mà không thấy bất kỳ điều gì khác, thậm chí cả thanh Mị Ảnh Kiếm của hắn cũng dường như không còn tồn tại nữa.

Nói đúng hơn là thanh Mị Ảnh Kiếm đã hoàn toàn hòa tan vào trong ý niệm của Phong Nhượng rồi, thật khác với lúc trước khi ý niệm chỉ được bám dính lên trên thân của Mị Ảnh Kiếm mà thôi.

Chuyện này chẳng khác nào vị thế bỗng chốc đổi từ khách sang chủ, lại tựa như đã tìm ra chân lý ở cuối con đường vậy, tại nơi đó bỗng nhiên thấy được biển rộng trời cao, rồi xuất hiện ở trước mặt hắn là một cõi trời đất vô cùng rộng lớn.

Chỉ trong nháy mắt khi cõi đất trời rộng lớn này được mở bung ra, ý niệm của Phong Nhượng tựa như được hóa thành một vị vua chúa hiệu triệu thiên hạ, tự do tung hoành.

Ngay thời khắc này, tức là ngay lúc biến thành vị chúa tể trong toàn bộ chiến trường này, bỗng nhiên từ trong ý niệm xuất hiện một thứ vừa như là vô hình, lại tựa như vật hữu hình.

Theo đó, thứ lực lượng này càng ngày càng mạnh lên, đồng thời ý niệm của Phong Nhượng cũng ngày càng rõ rệt hơn, cuối cùng cũng hóa thành thực chất, chính là kiếm ý.

Ngay lúc Phong Nhượng đang cảm nhận rõ ràng dường như kiếm ý của mình có thể hóa thành thực chất, thì đồng thời cũng là lúc Đột Kiếm Quyết vốn đã từ lâu hắn chưa nắm được, nay lại bỗng chốc tựa như mưa thuận gió hòa mà trong lòng hiểu thấu một cách hết sức tự nhiên.

“Phong Nhượng ! Mau lui lại nhanh, có một con Thạch Tâm Trùng cấp sáu bay ra kia, nếu ngươi không lui sẽ không còn kịp nữa”.

Lúc này thật giống như Phong Nhượng đang sống trong cõi mộng, tiếng kêu của Lý Đán bất chợt lúc đầu còn nghe mơ mơ màng màng, sau đó càng ngày càng rõ hơn, rồi kế tiếp âm thanh của đám Thạch Tâm Trùng ở xung quanh cũng nghe rõ ràng hơn, đồng thời ở phía xa nhất trong tầm mắt của Phong Nhượng thấy được một con Thạch Tâm Trùng cực lớn, to chừng mấy trượng hơn, toàn thân có màu vàng nhạt đang bò lên từ huyết động, nó chỉ cần há miệng ra trong khoảnh khắc liền xuất hiện một vết vàng nhạt xé gió bay thẳng đến một tên hộ vệ thương hội vốn chậm chân, tức khắc chém hắn và phi hành tọa kỵ ra làm đôi, bộ trang phục Sạn Tuyết vốn đang mặc trên người tựa như một tờ giấy mỏng, cơ bản không còn chút tác dụng phòng ngự nào cả.

“Đây không phải là giấc mơ...”.

Thanh âm của Phong Nhượng vẫn lạnh nhạt như trước, hắn khoanh hai tay lại, thoáng như đang tựa lan can, phong thái nhẹ nhàng thoải mái giống như đang lắng nghe tiếng gió, thưởng thức ánh trăng vậy.

Lúc này tay phải hắn hơi vùng lên, bỗng nhiên thanh Mị Ảnh Kiếm vốn còn bay lượn ở phía xa xa đột nhiên sinh ra linh tính, trong chớp mắt ánh sáng xanh trên thanh kiếm tỏa ra sáng rực, bên trong quảng sáng này có chứa vô số sợi tơ vàng, chỉ cần con Thạch Tâm Trùng nào bị quảng sáng này quét qua đều bị nát thành trăm mảnh.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ Thạch Tâm Trùng trong phạm vi mười trượng chung quanh bị quét sạch không còn một mống, mà hình thù quảng sáng phát ra từ thanh Mị Ảnh Kiếm nhìn từ xa trông giống con giao long cao vài chục trượng day bay vút lên không trung, quả thật luồng kiếm ý này mãnh liệt đến nỗi khiến cho đám người Lý Đán vốn đã chạy ra xa hơn trăm trượng cũng có cảm giác chấn động tâm can.

“Rút... rào...”

Đến lúc này con Thạch Tâm Trùng Vương mới cảm nhận được mối nguy hiểm đang rình rập, nó liền quay đầu lại phát ra một tiếng “Xi...” rồi phun ra ba lưỡi đao xé gió màu vàng nhạt.

Tuy nhiên thần thái của Phong Nhượng vẫn bình tĩnh như mặt nước, kiếm quyết lập tức lưu chuyển, tức khắc thanh Mị Ảnh Kiếm vốn đã được dung nhập làm một với tia kiếm ý bất chợt xé rách màn sương mù hư vô dày đặc phía trước, trảng cảnh này trông tựa như trời đất bỗng bị nứt toát ra, những nơi thanh kiếm đi qua cho dù là màn sương mù dày đặc hay đám Thạch Tâm Trùng đi nữa, thậm chí những khối đá nhô lên trên mặt đất đều bị chém thành bột phấn.

Ngay khi luồng kiếm khí chém ngang chém dọc này đạt tới đỉnh điểm, thì xuất hiện một cỗ khí tức ác liệt vô cùng lăng lệ, tràn đầy sát khí lập tức tập trung vào con Thạch Tâm Trùng Vương màu vàng nhạt kia.

“Đột Kiếm Quyết...”

Ngay khi tiếng hét chói tai của Phong Nhựt vừa vang lên, bỗng một tia hào quang trắng sáng như tuyết đột nhiên nổ tung lên, cùng lúc đó từ trung tâm tia sáng này bùng phát ra vô số trận cuồng phong, nhất thời bề mặt của toàn ngọn núi như bị bong tróc ra sạch sẽ.

Đột cuồng phong này tựa như đã nằm ẩn mình trong trời đất từ trước, nó xuất hiện bất chợt mà không có một dấu hiệu nào báo trước.

Hiện tại trong khu vực lân cận trên ngọn núi này hầu như không tìm thấy được con Thạch Tâm Trùng nào nữa, chúng bị dọn dẹp sạch sẽ đến nỗi người ta còn ngỡ rằng bọn chúng chưa từng xuất hiện vậy.

Thật ra, đúng là vẫn còn lại một con, đó chính là Thạch Tâm Trùng Vương đã đạt tới cấp sáu đỉnh phong, chính xác là nó sắp đột phá lên cấp bảy.

Thế nhưng lúc này đây, ngay giữa thân hình khổng lồ của nó đã xuất hiện thêm một lỗ thủng to đùng, hơn nữa nó đã bị chết từ lúc nào rồi.

Diễn biến bất ngờ này đã khiến cho đám người Lý Đán đang ở trên cao ngó xuống mà trợn mắt há mồm, cho đến khi thanh Mị Ảnh Kiếm phát ra âm thanh kêu gào rền rĩ tựa như tiếng rống ngấm, rồi nhẹ nhàng chui vào vỏ kiếm thì bọn họ mới giật mình tỉnh lại, sau đó đồng loạt ngược nhìn bóng dáng thẳng tắp cô độc kia, ngay cả người có tu vi Trúc Cơ trung kỳ như Lý Đán vẫn cảm nhận được một khoảng cách chênh lệch quá lớn.

Lý Đán thầm nghĩ bản thân hẳn vốn có Ngự Kiếm Thuật rất mạnh, đồng thời cũng có thể thi triển ra loại kiếm quyết tuy không gọi là cao cấp lắm như Đột Quyết Kiếm, thậm chí hẳn còn nắm giữ thêm vài loại kiếm quyết khác nữa, nhưng hẳn biết rõ Đột Kiếm Quyết của hắn tuyệt đối không thể công phá được lực phòng ngự của con Thạch Tâm Trùng Vương vàng nhạt kia.

Thế mà Phong Nhựt lại có thể làm được.

“Sao hắn có thể ngưng kết kiếm ý thành thực chất được chứ!?!?”

Ngay thời khắc này bất chợt Lý Đán có cảm giác hồn phách bay đi mất, tựa như bản thân mình đang nằm mơ vậy.

“Các người có nằm mơ không đây? Cùng thu dọn chiến trường đi, tối nay chúng ta sẽ tạm trú trong hang Thạch Tâm Trùng này”.

Tiếng nói của Phong Nhựt tuy không lớn lắm, thậm chí không khác chi lúc bình thường nhưng do hắn vừa mới triển lộ ra một sức mạnh quá chân thật, nên khiến cho cả đám người Lý Đán mất tự chủ mà rầm rập nghe theo.

“Ngân Giáp ! Đi lục soát một chút xem sao”.

Sau khi Phong Nhựt dẫn theo Ngân Giáp Thiên Thủ đi đến bên cạnh thi thể của Thạch Tâm Trùng Vương kia, rồi bắt đầu đi mà ra lệnh tiếp cho Ngân Giáp Thiên Thủ. Quả thật Đột Kiếm Quyết quá phiền phức, một khi đánh chết được đối thủ nhất định phải trở ra một lỗ thủng to đùng trên thân thể đối phương mới chịu, mà ngặt một nỗi bộ phận bị mất đi trên thi thể đó lại toàn là những thứ có giá trị nhất.

Có thể trong đó có Ngũ Hành Thạch, còn có rất nhiều máu huyết, thậm chí có cả những tài liệu chuyên dành cho luyện chế linh đan nữa, thế nhưng hiện tại hắn cũng chỉ biết lắc đầu không thôi với thi thể bị thủng một lỗ lớn như thế này.

Tuy nhiên thi thể dù chỉ còn lại như vậy nhưng cũng có giá trị cực lớn, Phong Nhựt cũng đã từng gặp qua linh thú cấp sáu thậm chí là cấp bảy kia, nhưng rõ ràng đây chính là loại linh thú biến dị hoàn toàn mà hắn mới thấy qua, nhất là con Thạch Tâm Trùng Vương đã chuyển sang màu vàng nhạt rồi nên có lực phòng ngự mạnh mẽ đến cỡ nào chứ, nếu không phải nhờ Phong Nhựt có thể thực chất hóa kiếm ý của mình, đồng thời lại lĩnh ngộ được Đột Kiếm Quyết thì e rằng hậu quả của đám người bọn họ sẽ thật khó nói.

Cho nên thi thể của con linh thú cấp sáu đỉnh phong này có thể bán được với mức giá cực cao.

Hơn nữa thân thông có hình dạng lưỡi đao gió lốc màu vàng nhạt được con Thạch Tâm Trùng Vương này thi triển ra cũng không tầm thường chút nào, nếu không phải do kiếm ý của Phong Nhựt đã hoàn toàn dung hợp với Mị Ảnh Kiếm rồi, thật sự hắn cũng muốn luyện chế bộ hài cốt linh thú này thành một thanh kiếm cấp năm ấy chứ, hẳn dám chắc phẩm chất phải tốt hơn thanh Mị Ảnh Kiếm một bậc, hơn nữa thêm vào thân thông có hình lưỡi đao gió lốc cũng đã khiến cho người người thèm khát.

Lúc này tên Lý Đán kia hơi do dự một chút rồi bước đến gần Phong Nhựt, sau khi chần chừ một lát hắn mới đề nghị: “Phong Nhựt, ta ra giá một vạn viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp, ngươi có bán bộ thi thể này không?”

“Bán cho người à ?”

Phong Nhựt mỉm cười rồi xoay đầu lại nhìn qua Lý Đán.

“À... không phải, ta... ta chỉ muốn bộ xương bên trong mà thôi, còn những thứ khác có thể không cần tới, thật ra ta tính luyện chế một thanh kiếm cấp năm mà thôi”.

Dưới ánh mắt soi mói của Phong Nhựt làm cho Lý Đán nói năng có hơi lộn xộn một chút, bởi vì hiện nay Lý Đán đã hoàn toàn thừa nhận một sự thật đó là cho dù tu vi của hắn có cao hơn Phong Nhựt một tầng đi nữa, nhưng nếu giao thủ với nhau chắc chắn hắn không phải là đối thủ.

“Ha ha Lý đạo hữu quá khách khí, như vậy đi... nếu như con nhen của ta không có hứng thú với bộ thi thể này thì ta sẽ tặng ngay cho đạo hữu, thấy thế

nào?” (*)

Bộ dạng của tười cười của Phong Nhực trông vô cùng vui vẻ.

(*) Nguyên văn: “Ha ha Lý đạo hữu quá khách khí, như vậy đi... nếu như con nhện của ta không có hứng thú với bộ thi thể này thì ta sẽ tặng ngay cho đạo hữu, đương nhiên đạo hữu có thể lấy phiếu thắng (phiếu bình chọn truyện sáng tác) để đổi cũng được, thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 81: Mắt Lửa

“Hả! Thật chứ?”

Nghe được mấy lời của Phong Nhực, Lý Đán lại vô cùng vui mừng, bởi vì hắn có thể nhận thấy con nhện của Phong Nhực chỉ có cấp năm mà thôi, vì thế nó không có khả năng lòi được cái xác của con Thạch Tâm Trùng Vương biến dị đã đạt cấp sáu đỉnh phong chạy đi đâu được!

Mà kể cả nó có tham lam ăn hết xác của con Thạch Tâm Trùng Vương này đi nữa thì cũng làm sao gặm được cả xương chứ.

“Tất nhiên là thật!”

Phong Nhực lại cười cười rồi chui vào hang của đám Thạch Tâm Trùng.

“Đa tạ Phong đạo hữu!”

Lý Đán sung sướng muốn ngất, tuy hắn không am hiểu nhiều về luyện khí nhưng cũng biết qua đôi chút. Xác của con Thạch Tâm Trùng Vương này vô cùng có giá trị, có thể nói dễ giết chết được một con Thạch Tâm Trùng Vương đều phải có cơ duyên rất lớn! Nếu hắn có thể dùng xương con linh thú này để chế tạo ra một thanh kiếm cấp năm thì lực công kích Ngự kiếm thuật của hắn ít nhất sẽ mạnh lên ba đến bốn thành! Thậm chí còn hơn nữa...!

Nhìn con nhện to đùng đang đứng ngơ ngếch cách đó bảy tám mươi trượng Lý Đán cười gian xảo, hắn thầm nghĩ tuy Phong Nhực có thực lực rất mạnh nhưng kinh nghiệm lịch lãm rèn luyện vẫn còn kém quá, lại đem bảo vật như vậy đi nuôi dưỡng linh thú, thật là hoang phí. Mà cũng may hình như con nhện béo kia không có hứng thú gì với xác con Thạch Tâm Trùng Vương này thì phải! Chủ nào tớ nấy, ngốc như nhau mà... Hắc hắc...

Nghĩ đến đó Lý Đán vội vàng cúi người nhặt xác con linh thú lên, nhưng ngay lúc này chợt mấy chục sợi tơ nhện nhanh như chớp lao đến rồi cấp tốc cuốn lấy xác của Thạch Tâm Trùng Vương, đang lúc Lý Đán đang há mồm tròn mắt chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cái xác đã bị lôi văng ra ngoài hơn mười trượng rồi!

Đợi đến lúc hắn hết ngơ ngác thì cái xác của Thạch Tâm Trùng Vương đã hóa thành một cái kén màu trắng nằm chính ỉnh trên lưng con nhện to béo nức ních kia!

Thấy Lý Đán nhìn sang nó còn xác xược múa chân kêu lên mấy tiếng thách thức rồi sau đó mới rù con doi quay móng chui vào động!

“Hả... Thằng này...!”

Lý Đán bị con nhện xỏ mũi như vậy bức bối muốn chết nhưng không ý kiến được gì nữa cả!

“Ha ha! Lão đại, ta thấy con nhện béo kia không phải thích ăn mà thích dự trữ đồ ăn đó!” Lúc này một tên hộ vệ thương hội đứng ở bên cười cười trên chọc nói.

“Im đi, còn ngậy ra đấy làm cái gì hả, vào động nhanh!” Lý Đán hỗn hển tức giận thờ dộc, thật không ngờ một tu sỹ Trúc Cơ trung kỳ như hắn mà lại bị một con nhện cấp năm trên chọc!

Mà bên trong sào huyện của đám Thạch Tâm Trùng, Phong Nhực đang nhíu mày suy nghĩ về điều gì đó, lại chợt thấy Ngân Giáp khệ nệ vác cái kén cả đi cả tút tút với doi quý đang mò vào làm hắn không thể không buồn cười, tính của Ngân Giáp thế nào sao hắn lại không biết chứ? Ngoài những thứ đáng ghét như thi quỷ ra còn lại thằng béo này gắp cái gì là gặm cái nấy, cha mẹ sinh con trời sinh tính, tham ăn từ bé rồi!

Trong xác của Thạch Tâm Trùng Vương có lực lượng rất lớn, trừ khi hắn không cho phép còn không thì đời nào nó lại buông tha!

“Phong đạo hữu, chúng ta cắm trại ngay chỗ này sao?”

Lúc này Lý Đán mới mang bộ mặt buồn bã đi vào cùng mọi người, nhưng khi nhìn thấy huyết động thông về bốn phía thì lại tỏ ra vô cùng lo lắng, vừa rồi

vất vả lắm mới đánh chết một bầy Thạch Tâm Trùng cùng một con Thạch Tâm Trùng Vương khủng bố, nhưng nhìn tình hình này lỡ may có thêm vài đám nữa chạy ra thì làm sao? Cũng không thể cử người đi xem xét tất cả các đường ngầm được...có trời mới biết những hầm ngầm này dài đến đâu nữa!

Nghe Lý Đán hỏi xong Phong Nhựt mỉm cười nhìn hắn một cái rồi mặt không đổi lấy ra một cái ngọc giản còn trống nói mấy câu sau đó tránh ánh mắt soi mói của Ngô Kiếm ở đằng xa im lặng ném cho Lý Đán.

Đối với những hành động của Phong Nhựt, Lý Đán vốn vô cùng ngạc nhiên nhưng chợt hai mắt sáng lên, mọi buồn phiền cũng tiêu tán.

“Khụ khụ!” Ho khan một tiếng hắn làm ra vẻ rất nghiêm trọng đạo mạo nói: “Các vị! Trong trận chiến vừa qua chúng ta tổn thất rất lớn! Chẳng những có một người ngã xuống mà ngay cả bản thân Phong đạo hữu cũng bị trọng thương, cho nên bắt buộc phải ở lại đây nghỉ ngơi một thời gian, ta quyết định sẽ dừng lại ở đây trong vòng ba ngày! Sau đó mới đi tiếp!”

Nghe Lý Đán phân phó tuy các hộ vệ thương hội đều cảm thấy có chút khó hiểu nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều, bởi vì hiện tại hai người có thực lực mạnh nhất trong đoàn hộ tống là Lý Đán cùng với Phong Nhựt, nếu không có hai người bọn họ thì gần như tất cả mọi người đi qua Đệ Nhị Vụ Sơn Mạch là đi vào con đường chết, mà bây giờ Phong Nhựt đã bị trọng thương không nghỉ cũng không được, về phần thương thế của Ngô Kiếm bị kéo dài chưa được chữa trị tất nhiên chẳng liên quan gì đến bọn hắn, điều này chỉ riêng Ngô Kiếm tự lo lấy thôi!

“Tạ Hâm, người đi bố trí trận pháp, những người còn lại cảnh giới!”

Giao nhiệm vụ cho mọi người xong Lý Đán có chút hưng phấn chạy đến gần Phong Nhựt thấp giọng nói: “Phong đạo hữu, người chắc chắn dưới kia có mộ Kim Thạch chứ?”

“Ít cũng phải bảy thành, nếu không người nói ta xem tại sao lại xuất hiện con Thạch Tâm Trùng Vương hoàn toàn biến dị như vậy chứ? Mà chuyện này người đi hỏi Ngô Kiếm hẳn còn rõ hơn đấy!”

Phong Nhựt lạnh nhạt trả lời, mà chuyện hắn biết được việc này thật ra cũng là do trùng hợp, bởi vì đã có quyết định học tập thuật luyện khí nên trong khoảng thời gian này cứ rảnh là hắn lấy mấy khối ngọc giản trợ giúp luyện đan ra đọc qua để hoàn thiện, mặc dù nội dung bên trong toàn là chuyện luyện chế đan dược nhưng đồng thời cũng ghi lại rất nhiều điều cổ quái, thậm chí còn có các tư liệu liên quan đến luyện khí!

Đối với những tài liệu này hắn cố gắng nhớ kỹ bởi vì hắn không giống như những tên đàn độn u mê kia, được chăng hay chớ giống như Đường Thanh, một khi xác định đã làm điều gì thì phải cố gắng hết sức, để ý mọi chuyện!

Cho nên vừa mới nhìn thấy Thạch Tâm Trùng Vương hoàn toàn dị hóa Phong Nhựt đã nghĩ ở dưới này chắc phải có mộ Kim Thạch!

Phải biết rằng linh thú muốn trở thành linh thú biến dị đều rất khó khăn, chỉ dựa vào nỗ lực tu luyện của bản thân thì đừng có mơ, chắc chắn phải nhờ đến lực lượng bên ngoài tác động, mà con Thạch Tâm Trùng Vương lại biến dị rất hoàn mỹ, Phong Nhựt thật sự không nghĩ ra được ngoài mộ Kim Thạch ra thì còn có thứ gì có thể giúp con linh thú này biến hóa được như vậy nữa!

Kim Thạch là một loại tài liệu luyện khí không thể thiếu cũng giống như Hoàng Thiết, thậm chí nó còn có giá trị và có vai trò quan trọng hơn cả Hoàng Thiết, bởi vì nếu Hoàng Thiết chỉ có thể làm tài liệu luyện khí căn bản thì Kim Thạch lại có những tác dụng khác tốt hơn nhiều!

Thế nhưng có rất ít mộ Kim Thạch tại Thương Ngô Giới, bình thường các Đại thương hội cũng không có nhiều, mỗi ngày chỉ có thể bán ra một số lượng rất ít, từ đó cũng có thể thấy được nó trân quý như thế nào.

Cho nên Lý Đán sau khi nghe Phong Nhựt nói ở dưới sào huyết của Thạch Tâm Trùng có mộ Kim Thạch thì không cần nghỉ ngơi gì nhiều nữa mà tuyên bố ở lại chỗ này nghỉ ba ngày.

“Hừ! Hỏi hắn sao? Chắc bây giờ hắn chỉ ước chúng ta mong chóng chạy tới Tuyệt Nhạn Thành!” Lý Đán liếc nhìn Ngô Kiếm ở phía xa rồi có chút khinh thường nói: “Phong đạo hữu cũng biết tên này thật sự đã là đồ bỏ đi, lần này chúng ta hộ tống hắn đi hoàn toàn là do nể mặt đại sư Tiểu Nguyệt, nếu không phải vậy thì có điên mới đi làm cái nhiệm vụ chết tiệt này, chỉ vì hắn thôi mà ta đã mất đi ba tên thủ hạ rồi, hơn nữa đường xá xa xôi còn bao nhiêu nguy hiểm! Kiềm này nếu chúng ta không kiểm thêm chút gì thì thật là phụ lòng những người đã chết mà!”

Nghe Lý Đán câu nhàu Phong Nhựt chỉ gật nhẹ đầu rồi hỏi: “Lý đạo hữu, ta thật ra cũng không biết nhiều về luyện khí nhưng có lẽ trong quá trình tu luyện cũng gặp khá nhiều nguy hiểm, nếu không tại sao Ngô đạo hữu lại bị hỏa độc xâm lấn như vậy được chứ?”

“Ai mà biết được!”

Có lẽ thấy nói chuyện với Phong Nhựt rất thoải mái hoặc có thể bởi vì mộ Kim Thạch trước mắt kia, Lý Đán liền ghé sát Phong Nhựt nhỏ giọng thần bí nói: “Luyện khí tất nhiên có nguy hiểm, nhưng cũng không đến nỗi bị hỏa độc xâm lấn, chuyện của Ngô Kiếm nghe nói rất quý dị, tên tiểu tử này trước giờ chỉ một mực ở Ngũ Hành Giới, nửa năm trước mới quay về. Sau đó cao ngạo tuyên bố bề quan, người không biết lúc đó hắn vênh vao thế nào đâu! Chỉ thiếu nước vênh đuôi lên trời nữa thôi! Rồi chợt một tháng trước lại truyền ra tin tức là hắn trong quá trình luyện khí bị hỏa độc xâm lấn, mất hết pháp lực, thương hội Thương Nguyệt đã nhờ rất nhiều cao thủ luyện đan nghiên cứu chữa trị nhưng đều thúc thủ vô sách!”

“Mãi cho đến sau này có một cao nhân thần bí xuất hiện nói là phải tìm được Tuyệt Linh Trì trong truyền thuyết nằm ở khu vực Hàn Sơn rồi ngâm mình vào đó mới có thể trị thương được! Nhưng khu vực Hàn Sơn là chỗ nào chứ? Ngay cả năm Đại tông môn còn cố gắng tránh xa nữa là, thương hội Thương Nguyệt sao có thể vì một tên nhãi ranh mà chịu nguy hiểm như vậy, cho nên hắn đã bị đào thải, cuối cùng sư phụ hắn là đại sư Tiểu Nguyệt chỉ còn cách vót vát cuối cùng là để chúng ta hộ tống hắn đi Tuyệt Nhạn Thành ở khu vực Nhạn Bắc, xem cứu được chừng nào hay chừng ấy thôi!”

“À! Thì ra là như vậy! Hỏa độc?” Phong Nhựt dường như suy nghĩ điều gì trầm ngâm gật gật đầu, hắn đang nhớ đến con mắt màu đỏ mà lúc trước xuất hiện trong đầu, mà ngay lúc đó Ngô Kiếm lại nhìn chăm chăm rất cổ quái, Phong Nhựt có cảm giác rằng con mắt quý dị này chắc chắn có quan hệ gì đó với Ngô Kiếm!

Khẽ thở dài hắn cũng không nói gì với Lý Đán, bởi vì bây giờ thật sự không có một chút đầu mối nào, cẩn thận nghĩ ngợi một chút hắn mới nói: “Hai người chúng ta thay phiên nhau canh gác nhé! Để những người khác nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai chúng ta đi sâu xuống xem xét!”

“Ha ha! Phong đạo hữu không cần phải vất vả như thế, bọn hắn mấy ngày nay có phải làm gì đâu, hơn nữa ta cũng đã ra lệnh bịt kín cửa động lại rồi, còn bố trí thêm trận pháp nữa, cứ để bọn họ canh gác đi! Ngay cả việc đó mà còn không làm được thì nên về nhà mà trông Hương Linh Đạo đi là vừa!”

Lý Đán thờ ơ nói.

“Được rồi! Vậy cứ như thế đi!” Phong Nhựt cũng không quản nhiều nữa, bởi vì pháp lực trong cơ thể hắn cũng đã gần cạn rồi, cũng cần phải điều tức một chút, dù sao bây giờ cũng có Ngân Giáp béo ú và doi quỷ lông trắng bên cạnh, chắc sẽ không có chuyện gì nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 82: Hỏa Độc Thiêu Đốt

Thời gian chậm chậm trôi qua, trong huyết động của Thạch Tâm Trùng vẫn rất yên tĩnh, chỉ lâu lâu mới có tiếng gặm nhấm rắc rắc nhỏ bé của con nhện béo đang thưởng thức món ăn ngon của mình.

Hào quang màu bạc nhàn nhạt của Chính Phán Cửu Tinh Trận Pháp lặn lẽ lưu chuyển, ánh sáng lơ mơ mà nó phát ra không những không làm cho bầu không khí u ám xung quanh sáng sủa hơn một tý mà càng làm cho huyết động mờ mờ ảo ảo hơn, nhìn chẳng khác nào đang ngồi trong mộ cổ ngàn năm vậy.

Tạ Hâm ngáp dài một cái, hắn đang rất chán nản, tình cảnh này chả khác nào tra tấn tinh thần, nhưng cũng không có cách nào khác, phiên gác đêm nay hắn phải phụ trách bởi vì những chuyện nhỏ nhặt như vậy chẳng lẽ còn phải phiền đến Lý Đán cùng Phong Nhựt nữa.

Ngó nghiêng con doi khổng lồ đang đứng cẩn thận cảnh giới Tạ Hâm không thể không ngưỡng mộ, đến bây giờ hắn vẫn không giải thích được tại sao cùng có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ mà thực lực của Phong Nhựt lại có thể kinh khủng như thế?

Hắn bước chân vào Tu Tiên giới từ hồi năm tuổi đến giờ đã được vài chục năm, chưa một ngày dám lười biếng tu luyện, thậm chí còn dốc sức liều mạng nữa là khác, cũng tự nhận thấy thực lực của mình cũng không phải loại kém, ít nhất còn hơn khối tên họ vệ thương hội cùng giai khác, thế nhưng hôm nay được chứng kiến thực lực của Phong Nhựt thì quả thật tự ti không chịu nổi, nếu nói một đỉnh cao một vực sâu có lẽ cũng không quá!

Không cần nói đến trình độ Ngự kiếm thuật cao minh đến cả Lý Đán cũng phải nể sợ mà chỉ cần nhìn hai con linh thú biến dị cũng đã làm người ta ngưỡng mộ trầm trồ rồi, Tạ Hâm khẳng định hai con linh thú này mạnh không thua gì phần lớn các tu sỹ Trúc Cơ sơ kỳ, ngay như bản thân hắn cũng không dám chắc sẽ đánh thắng một con!

Đang nghĩ như vậy hắn vô tình quay đầu, chợt một tên họ vệ thương hội đang tu luyện lộ ra vẻ mặt nhăn nhó vô cùng khổ sở!

“Không ổn! Hắn tu luyện có vấn đề gì rồi!”

Tạ Hâm nghĩ đến điều này vội vàng gọi Lý Đán kêu cứu, tình hình này hắn không dám manh động nếu không mọi chuyện còn rắc rối hơn nữa.

“Lý sư huynh! Diệp Cảnh Thăng tu luyện có chuyện rồi!”

Nhưng khi hắn còn kêu chưa dứt tiếng thì tên Diệp Cảnh Thăng kia bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, từ thất khiếu toát ra từng đoàn hỏa diễm nóng bỏng nhanh chóng bao trùm lấy cả người hắn!

Đợi đến lúc bọn người Lý Đán và Phong Nhựt chạy đến nơi thì cả người hắn đã bị đốt cháy thành tro bụi rồi!

“Tàu hỏa nhập ma! Làm sao có thể có chuyện này chứ? Gần đây tiến độ tu luyện của hắn rất tốt, mọi thứ đều ổn, coi như có chút sơ suất cũng không đến nỗi bị Ma Hỏa đốt người được!”

Lý Đán há mồm kinh ngạc đến nửa ngày mới hồi phục tinh thần, những người khác đều ngăn người kinh hãi! Trong khoảng thời gian ngắn cả huyết động yên lặng như tờ rất quý dị!

“Ma Hỏa đốt người!...” Phong Nhựt đứng sau lưng Lý Đán nhủ mồm lẩm bẩm, hắn lại lần nữa nhớ tới con mắt lửa đỏ mới thấy cách đây không lâu,

nếu không phải tâm chí hần kiên định hơn người thì chắc chắn lúc đó cũng xảy ra chuyện rồi. Liệu điều này có quan hệ gì với chuyện Diệp Cảnh Thăng bỗng nhiên bị Ma Hỏa thiêu đốt không đây?

Nghe đến đây Phong Nhựt không tự chủ được mà quay đầu nhìn Ngô Kiếm phía đằng xa, liền thấy chẳng biết từ lúc nào hần đã ngẩng đầu lên, trên môi còn nở một nụ cười gượng gạo nhưng ánh mắt lại rất quý dị mờ ám.

Mắt thấy Phong Nhựt nhìn sang hần cười khổ chậm rãi nói: "Các vị! Phải chăng đang rất buồn bức? Có cảm giác đang ngồi trong mộ cổ ngàn năm hả? Nơi này thần thần bí bí, xem ra ngày mai phải đi ngay mới được!"

Nghe được lời của Ngô Kiếm mọi người nhìn không được nhìn về bốn phía, lập tức cảm thấy một cỗ khí tức lạnh lẽo âm trầm rợn người, thậm chí có mấy tên hộ vệ thương hội đã tái hết mặt!

"Ổn định tinh thần! Bảo vệ linh đài! Không được nghĩ ngợi linh tinh! Chúng ta đi trên con đường tu đạo là ngược với lẽ trời rồi còn sợ gì đám yêu ma quỷ quái!"

Nhìn thấy mọi chuyện không ổn Phong Nhựt vội vàng hét lớn một tiếng rồi tiện tay ném Tru Ma Kiếm thẳng xuống trước mặt Ngô Kiếm!

Chỉ trong chớp mắt có lẽ nhờ tiếng hét cảnh tỉnh của Phong Nhựt, mà cũng có thể nhờ uy lực của thanh kiếm mà đám người Tạ Hâm cảm giác thoát khỏi được vòng kim kẹp, cảm giác buồn bức khó chịu cũng lập tức tan biến!

Còn Phong Nhựt lại nhìn chằm chằm vào Ngô Kiếm, cẩn thận bước từng bước một tiến lên thu Tru Ma Kiếm lại rồi gằn giọng nói: "Còn dám nói chuyện vớ vẩn nhiễu loạn tinh thần mọi người thì đừng trách ta không khách khí!"

Nghe mấy lời của Phong Nhựt, Ngô Kiếm vẫn cười một cách quý dị, không thèm né tránh mà nhìn thẳng Phong Nhựt đáp lời: "Những gì ta nói đều là sự thật, tin hay không tùy người, nhưng nếu người muốn ta không nói thì ta im lặng là được chứ gì?"

Nói đến đây hần im bất rồi cúi đầu xuống, nhìn vô cùng cổ quái!

Trầm mặc một lát Phong Nhựt mới quay sang chỗ khác nhìn đám người Lý Đán, hần thở dài một tiếng rồi nói: "Đêm nay ta canh gác! Mọi người cứ yên tâm mà tu luyện!"

Đám người Lý Đán thâm thở dài một hơi, bởi vì sự tình vừa rồi quá mức quỷ quái, bọn hần cũng không dám chắc liệu mình đang tu luyện có thể bị tẩu hỏa nhập ma không nữa, rồi trong chớp mắt biến thành tro tàn! Cho dù là Lý Đán cảnh giới bọn hần cũng không dám yên tâm tu luyện!

Nhưng Phong Nhựt lại khác, thực lực của hần thì không cần bàn nữa rồi, đã thế lại tự tay chém giết một đầu ma vật, tất cả những việc đó khiến mọi người có niềm tin rất lớn nơi hần.

*

* *

Đêm trôi qua rất nhanh, tất cả đều bình yên vô sự không có chuyện gì xảy ra, vì thế mọi người càng thêm tin nhiệm Phong Nhựt, nhưng cũng càng thêm lo lắng bởi vì Phong Nhựt không thể đêm nào cũng thức canh cho bọn hần được, hiện tại Phong Nhựt còn đang bị thương, nếu không tu luyện điều tức thì có thể kéo dài tình trạng này được bao lâu nữa chứ?

"Lý sư huynh, Phong đạo hữu, hay là chúng ta tìm chỗ khác qua đêm?"

Tạ Hâm nhìn không được dò hỏi, bởi vì bên trong cái động này cho dù là ban ngày cũng mang theo một không khí âm trầm đáng sợ, bản thân hần thật sự không muốn ở đây thêm một chút nào nữa!

Nghe vậy Phong Nhựt nhìn sang Lý Đán nhưng không nói câu gì, chuyện này cứ để Lý Đán lo, nếu như bọn hần thật sự chạy khỏi chỗ này thì hần cũng sẽ tách nhóm luôn, bởi vì nếu thật sự dưới kia có mộ Kim Thạch thì hần tuyệt đối không thể bỏ qua được!

Hần đã quyết định học tập luyện khí rồi thì phải kiếm chút ít tài liệu để trang trải chi phí sau này!

Tất nhiên trước đó hần không phải chưa nghĩ đến chuyện một mình khoáng cả chỗ này nhưng vấn đề là đám Lý Đán cũng không phải hạng người ngu ngốc, bọn hần chắc cũng nhìn được chút manh mối từ con Thạch Tâm Trùng Vương biến dị, huống chi mộ Kim Thạch vẫn chưa phải là Kim Thạch chân chính, muốn sử dụng cần phải tinh luyện thêm một thời gian nữa mới được, giá trị chưa cao đến mức phải trở mặt với nhau, nên tốt nhất không nên vì thế mà gây ra mâu thuẫn trong đội, hợp tác cùng mọi người vẫn hay hơn!

"Tạ Hâm, các người ở chỗ này canh giới, chậm nhất sau ba canh giờ ta sẽ đưa ra quyết định rồi đi hay không! Phong Nhựt, chúng ta đi xem cái huyết động này một chút!"

Tuy không hiểu do chuyện gì mà khiến một tên hộ vệ thương hội nằm xuống nhưng Lý Đán vẫn không thèm thay đổi kế hoạch, bởi vì nếu thật sự dưới kia có mộ Kim Thạch thì cho dù nhiệm vụ lần này có thất bại cũng chẳng sao!

"Được!"

Phong Nhựt cũng không chần chờ liền gọi Ngân Giáp và dơi quý cùng Lý Đán đi vào một đường ngầm, sợ dĩ phải mang theo hai đứa nó vì hấn còn đề phòng chuyện lạc đường, dù sao chúng cũng đã quen sống trong bóng tối, nhất là dơi quý thì là thiên tài về khoản này rồi!

Nhưng cũng may đám Thạch Tâm Trùng đào hang cũng rộng nếu không thì chắc lại phải vất vả một phen!

Đi xuống một đoạn hầm ngầm quanh co khúc khuỷu Lý Đán bỗng nhiên thấp giọng hỏi Phong Nhựt: “Này Phong Nhựt! Đêm qua ngươi phát hiện ra điều gì hả?”

“Thì...” Phong Nhựt nghĩ ngợi một chút rồi mới nói: “Ta nghĩ rằng chuyện này có liên quan đến Ngô Kiếm, nói thẳng ra chắc có quan hệ với Hỏa Độc trong người hấn!”

“Hỏa Độc?”

Nghe Phong Nhựt nói xong Lý Đán trầm ngâm đến nửa ngày mới tiếp lời: “Kỳ thật ta cũng thấy có chút kỳ quái, Ngô Kiếm trước đến giờ đều rất cuồng vọng, coi trời bằng vung nhưng từ khi bị Hỏa Độc xâm nhập cơ thể lại trở nên âm trầm khó hiểu, trước ta còn tưởng hấn bị thương nặng mà u sầu dẫn đến như thế nhưng bây giờ nếu nghĩ lại thì quả thật có quá nhiều chuyện rất đáng ngờ, nhưng hiện tại pháp lực trong người hấn đã mất hết, ngay cả người bình thường muốn cũng có thể chém giết được, nếu vậy hấn đang dựa vào cái gì chứ?”

“Thật ra ta cũng chỉ nghi ngờ mà thôi!” Phong Nhựt cười khò lắc đầu, nếu như hấn có chứng cứ xác đáng thì làm gì có chuyện để yên như bây giờ nữa!

“Chỉ có điều chẳng đường vừa qua chúng ta gặp không ít chuyện quái lạ, người không thấy lúc trước chưa đi vào Đệch Vụ Sơn Mạch mà đã bắt ngờ gặp ma vật sao? Hơn nữa càng ngày càng đụng phải nhiều linh thú, tuy cũng có phần do tiến sâu vào Đệch Vụ Sơn Mạch nhưng vẫn rất khác thường, hơn nữa đám linh thú này lại vô cùng tàn bạo, thật kỳ lạ!”

Lý Đán nghe xong kinh ngạc dừng bước hỏi lại: “Hay là tên Ngô Kiếm này muốn hại chết chúng ta? Mà vậy cũng không đúng! Nếu không có đoàn hộ tống thì làm sao hấn có thể đi đến Tuyệt Nhạn Thành được?”

“Ta đoán rằng Ngô Kiếm không còn là chính hấn nữa! Nguyên nhân chính là Hỏa Độc trong cơ thể hấn!” Phong Nhựt lạnh nhạt nói.

Lý Đán trầm ngâm suy nghĩ rồi bỗng nhiên ánh mắt lộ ra sát ý, quay sang Phong Nhựt làm một động tác cắt cổ!

“Vậy chúng ta nên ra tay trước! Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, chứ nếu tiếp tục thế này chỉ sợ người của chúng ta sẽ bị giết sạch mất!”

“Mọi chuyện không phải đơn giản như vậy! Nếu chúng ta giết Ngô Kiếm cũng có thể lỡ tay giết chết Ngô Kiếm thật sự!”

Phong Nhựt lắc đầu suy nghĩ nói.

“Ngô Kiếm thật? Điều này là gì? Ta không hiểu!” Lý Đán có chút mờ mịt hỏi lại.

Lặng yên nhìn Lý Đán một chút rồi Phong Nhựt mới chậm rãi nói: “Nếu như suy đoán của ta là đúng thì Ngô Kiếm bây giờ đã bị thứ gì đó không chế, ta tạm thời coi đó là Hỏa Độc! Như vậy nó có thể không chế Ngô Kiếm mà cũng có thể khống chế bất cứ người nào khác! Ta nói vậy ngươi có hiểu không? Bây giờ chúng ta giết chết Ngô Kiếm chưa chắc đã trừ được mầm họa bên trong, mà có thể những người khác sẽ bị Hỏa Độc khống chế!”

“Hả! Vậy để ta bảo tất cả mọi người tránh xa Ngô Kiếm ra!”

Nghe vậy Lý Đán giật mình hốt hoảng định quay về nhưng liền bị Phong Nhựt ngăn lại!

“Muộn rồi! Từ giờ trở đi phải giữ vững tinh thần! Trừ bản thân mình ra không được tin tưởng người khác! Đi, trong lúc rảnh rỗi đi tìm mỏ Kim Thạch nào!” Phong Nhựt thâm ý cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 83: Khó Thể Tin Được Ai

Nghe qua câu nói của Phong Nhựt càng khiến cho Lý Đán thêm khiếp đảm không thôi, nhất thời sắc mặt hấn biến đổi rất nhanh rồi mới hít sâu một hơi mà nói: “Mặc kệ thế nào đi nữa, ta tin Phong Nhựt ngươi cũng như tin vào chính bản thân ta vậy! Nhưng khi nghe được như thế thật sự khiến ta rùng rợn cả người, nếu như quả thực Ngô Kiếm đã bị ma đầu nhập vào thì với thực lực của chúng ta làm sao chống cự nổi, hơn nữa nó giờ thủ đoạn như thế để làm gì chứ, huống chi từ lúc Ngô Kiếm bị hỏa độc cắn trả đã có rất nhiều vị cao thủ tiền bối từng trị liệu qua, thế tại sao những vị đó không phát hiện ra chuyện lạ thường như vậy chứ?”

Phong Nhựt cũng chỉ nhếch miệng mỉm cười khi nghe được hoài nghi của Lý Đán, thật sự hấn cũng không biết rõ lắm tại sao những tu sĩ của Thương Nguyệt thương hội lại không phác giác ra sự tình này, hấn chỉ biết một điều là chính bản thân đã từng thấy qua con mắt trần mắt nháy hỏa độc, ngay từ lúc

Ngô Kiếm nhìn hẩn chăm chăm với ánh mắt quý dị.

Vì thế chắc chắn nó có vấn đề, thậm chí sự tình Diệp Cảnh Thăng bị Ma Hỏa thiêu đốt gần như là có liên quan tới ánh mắt hỏa độc kia.

“Rốt cuộc chân tướng thế nào? Chúng ta phải chậm rãi tiếp tục quan sát sẽ biết được! Nếu như thứ ta đoán là sự thật, sớm muộn gì nó cũng lộ ra mà thôi...”

“Thế nhưng lỡ như đến lúc lộ ra chân tướng cũng là ngày toàn bộ chúng ta đều chết sạch...” Lý Đán hơi bất an, nôn nóng cho biết.

“Hãy nhớ lời ta nói... thủ vững linh đài, giữ vững bản tâm! Lúc này cũng nên đi tìm mộ Thước Kim Thạch rồi”.

Phong Nhược lắc lắc đầu rồi không để ý đến lời nói của Lý Đán nữa, mà tiếp tục giơ viên Dạ Quang Châu trong tay lên, sau đó dẫn theo Ngân Giáp Thiên Thủ với con Dơi quỷ lông trắng bước thẳng xuống dưới.

“Mộ Thước Kim Thạch... mộ Thước Kim Thạch gì chứ! Mạng không giữ được thì lấy cái đồng đó là gì chứ? Hơn nữa, theo như lời người nói thì năm người bọn Tạ Hâm sắp chết đến nơi rồi phải không?” Lý Đán vẫn chưa từ bỏ ý định quay lại, quả thật hiện tại trong đầu hẩn hoàn toàn không có chút để ý gì đến mộ Thước Kim Thạch cả.

“Hắc hắc... bọn hẩn sẽ không chết đâu, nếu mọi người chết sạch hết thì toan tính của đối phương chẳng còn ý nghĩa gì nữa đâu...!” Phong Nhược vẫn giữ vẻ điềm tĩnh mà bước tới phía trước.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao? Không lẽ cứ tốn công chờ đợi lo lắng như vậy hoài sao?”

“Người hãy yên tâm, đúng là chúng ta có tốn công một chút, nhưng người cứ tin rằng chúng ta không đơn độc đâu...”

“Ta vẫn chưa hiểu lắm!”

“Người không cần biết rõ làm gì, tuy nhiên sớm muộn gì người cũng hiểu thôi...”

“Phong Nhược! Phong lão huynh, ta cầu người đừng nói mập mờ như vậy nữa, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Ít ra cũng phải báo động cho ta biết địch nhân của chúng ta là ai chứ? Nó đang ở đâu?” Lý Đán dường như vừa nói vừa hét lên.

“Ha ha... thật sự người muốn biết? Được..., hãy nhìn phía trước kia, toàn bộ đều là địch nhân của người đấy”.

“Phong Nhược cười nhạt một tiếng rồi lập tức xoay người tiện tay ném viên Dạ Quang Châu về phía trước, lúc này theo ánh sáng chiếu rọi do viên Dạ Quang Châu phát ra thấy rõ một căn động rất lớn hiện ra.

Tuy nhiên bên trong căn động này chỉ có những con Thạch Tâm Trùng cấp năm, e rằng lên tới cả ngàn con, bất chợt bọn chúng kéo ào ạt về hướng hai người bọn Phong Nhược.

“Trời...” Vừa thấy sự tình diễn ra như thế, Lý Đán khó lòng ngăn được hít vào một luồng hơi lạnh cóng, “Nguy rồi, bọn ta đã làm kinh động đến chúng rồi”.

“Sai..., không phải chúng ta làm kinh động, mà bọn chúng bị địch nhân của chúng ta dẫn dụ đến đây...!” Phong Nhược thấy thế bèn cười hết sức nhẹ nhàng, tiếp theo liền nhảy “vèo” lên cao vài chục trượng, đồng thời đúng ngay lúc đó con Dơi quỷ lông trắng cũng cấp tốc vỗ cánh xông ra ngoài, vừa vùn đón được thân hình Phong Nhược vừa đáp xuống.

“Ha ha... động thủ đi! Muốn khai thác mộ Thước Kim Thạch này thì trước hết phải đánh đổi một chút mới được”.

Trong tràng cười dài của Phong Nhược tức khắc Mị Ảnh Kiếm lại tựa như giao long thoát ra khỏi vỏ kiếm, trong chớp mắt toàn bộ hang động tối tăm này bỗng tràn ngập những tia kiếm quang sáng rực đến chói mắt. Dưới sự điều khiển của tia kiếm ý cuồng bạo kia, bên trong phạm vi trăm trượng tựa như nổi lên từng đợt cuồng phong có ánh sáng màu xanh và toàn bộ dường như bị gột rửa sạch sẽ.

Hiện tại Phong Nhược đã thành công ngưng kết kiếm ý của mình thành thực thể, giúp cho phần tiêu hao pháp lực giảm xuống hai phần khi thi triển ngự kiếm để công kích, điều này cũng có nghĩa là chỉ cần hẩn không thi triển những loại kiếm quyết mạnh mẽ như Đột Kiếm Quyết, thì hẩn có thể kéo dài thời gian công kích bằng ngự kiếm lên tới hai canh giờ! Đây cũng là tiêu chuẩn của đa số tu sĩ có tu vi đạt Trúc Cơ hậu kỳ mới làm được.

Dù sao đây cũng chỉ mới là trên một phương diện nào đó mà thôi, thật ra thu hoạch chính thức của Phong Nhược chính là hiện tại hẩn đã có thể hoàn toàn phát huy ra được tiềm lực của Mị Ảnh Kiếm rồi, nói đúng hơn là hẩn đã có thể bắt kịp tốc độ tối đa vốn nhanh tựa cuồng phong của Mị Ảnh Kiếm, hiện tại cho dù là gặp phải linh thú cấp năm thế này nhưng rõ ràng thực lực của nó không quá mạnh, hơn nữa cũng không phải cứng rắn gì cho lắm, nên nói về số lượng linh thú nhiều hay ít cũng không còn ảnh hưởng nhiều đến thực lực của hẩn.

Chỉ chừng thời gian uống nửa chén trà nóng, cuối cùng cả ngàn con Thạch Tâm Trùng đã bị Phong Nhược làm thịt sạch sẽ, thậm chí tên Lý Đán ở bên cạnh cũng không có cơ hội nhúng tay vào.

“Mộ Thước Kim Thạch đã ở trước mặt, Lý Đán... người có thể kêu bọn Tạ Hâm xuống khai thác rồi đấy, tuy nhiên người nhớ kỹ phải nói với bọn họ rằng, sau khi thu hoạch Thước Kim Thạch được kha khá rồi thì lập tức xuất phát! Nếu không, chẳng thà chúng ta cứ dây dưa ở lại đây lâu dài cũng được! Người nghe rõ chưa? Nhớ phải bảo bọn họ như thế đấy!”

Phong Nhựt nhìn chăm chăm vào Lý Đán rồi dặn dò thật kỹ.

“Éc...” Lý Đán lại sững sờ ngó trần trụi, hẳn thật sự đã bị ý tứ trong lời nói của Phong Nhựt làm cho càng thêm hồ đồ mất rồi, tuy nhiên sau một hồi chần chừ hẳn vẫn nghe theo mà quay trở về thông báo với bọn Tạ Hâm.

Phong Nhựt thấy bóng dáng Lý Đán vừa mất hút, trên khoe miệng hẳn lại lộ ra một nụ cười cổ quái, sau đó hẳn mới mang theo con Dơi quỷ lông trắng và Ngân Giáp Thiên Thủ tiếp tục xuống bên dưới, đến khi xuyên qua được hang động to lớn thì trước mặt hẳn hiện ra một vách tường chắn bằng đá phía trên được phủ đầy ánh vàng lấp lóe, tuy nhiên vách đá này cũng không lớn lắm chỉ chừng vài trượng vuông mà thôi, trên mặt đá dường như thấy được từng vết cào in dấu, ắt hẳn đây là dấu vết do con Thạch Thân Trùng Vương kia để lại.

“Xem ra đào được mộ kèch xù rồi, tính ra lần này đi Diệt Vụ Sơn Mạch cũng rất đáng giá!”

“Phong Nhựt khe khẽ lắc đầu, hẳn cũng không cần phải vội vã ra tay. Bởi vì lần này người có thể phân chia với hẳn xem ra chỉ còn Lý Đán mà thôi, nếu tình huống sau này xấu đi e rằng cũng chỉ còn lại một người để thừa hưởng, tất nhiên điều kiện trước hết là hẳn có thể toàn mạng cái đã.

Trải qua thời gian chừng nửa nén hương, Lý Đán với sắc mặt vẫn còn đậm vẻ quái dị đã dẫn đầu bảy người bọn Tạ Hâm xuống tới nơi. Tất nhiên Phong Nhựt hiểu rất rõ tại sao thần sắc hẳn cổ quái đến thế, bởi vì trong sáu người đi theo kia, cho dù là kẻ lúc trước bị yếu đuối bạc nhược, tựa hồ chỉ cần chạm nhẹ sẽ tiêu đời như Ngô Kiếm kia, hay kể cả tên Diệt Cảnh Thăng vốn đã bị ma hỏa đốt cháy rồi hóa thành đồng tro tàn đi nữa.

“Ha ha... Lý Đán, ta bảo không sai chứ! Không có ai chết đâu, bởi vì nếu chết hết thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi...” Thần sắc Phong Nhựt vẫn bình tĩnh như thường, tuy nhiên bọn họ sau khi nghe hẳn nói thể ngoại trừ sắc mặt Lý Đán xảy ra biến hóa một hồi, còn bọn người Tạ Hâm kia đều không chút biểu lộ cảm xúc.

“Hiện tại ta muốn đề cập tới chuyện chưa từng bàn qua trong lần giao dịch lúc trước, không biết người có hứng thú hay không?...”

Bất chợt Ngô Kiếm từ phía sau đám người Tạ Hâm bước lên phía trước, lúc này thần thái từ trong ánh mắt của hẳn đã khá hơn nhiều so với lúc trước, hơn nữa bộ dạng của hẳn không còn nhìn thấy chút vẻ yếu đuối nào nữa.

“Người nói không sai! Cho dù trước đây ta không có hứng thú đi nữa, nhưng hiện tại cũng đã có chút chút rồi”.

Phong Nhựt thờ dãi rồi nói tiếp, “Ta thật hối hận, tại sao lại đến Diệt Vụ Sơn Mạch trước một đêm vậy chứ!?! Đồng thời, đáng lý ra ta nên vào trong tòa lâu đài đá kia, sao phải ở lại bên ngoài để trực đêm làm chi thế không biết!”

“Ha ha... người quá mức bình tĩnh, tuy nhiên đã nói như thế thì cũng bớt được cho ta khá nhiều phiền phức...” Ngô Kiếm cũng âm thầm nở nụ cười.

“Phong Nhựt, cuối cùng xảy ra chuyện gì vậy? Không lẽ người đã biết được chân tướng sự tình trước khi chúng ta tiến vào Diệt Vụ Sơn Mạch hay sao...?” Mặt mày Lý Đán tràn ngập vẻ nghi hoặc, hiện tại hẳn đã nhìn ra trên thân của Ngô Kiếm này đã có vấn đề, thậm chí cả những người khác cũng xong đời luôn rồi, thế nhưng thật sự hẳn vẫn chưa hiểu Phong Nhựt và Ngô Kiếm đang nói về chuyện gì?!?

Phong Nhựt nghe thế liền lắc đầu, “Ta cũng chỉ mới vừa hiểu được một ít chân tướng sự tình mà thôi, tuy biết hơn người một chút nhưng cũng chẳng khác nhau nhiều lắm, toàn là chuyện tào lao!”

“Chẳng biết Lý Đán người có còn nhớ tới diễn biến ở tòa lâu đài đá ở giáp ranh với Diệt Vụ Sơn Mạch không? Nguồn gốc có lẽ bắt đầu từ đó!” Giọng điệu của Phong Nhựt vẫn rất bình thường, tựa như là hẳn đang thuật lại một chuyện xưa nào đó chẳng hề liên quan gì đến hẳn cả.

“Đêm đó ta trực đêm bên ngoài cùng với một đệ tử của Thương Sơn phái, nhưng thật không đúng lúc chút nào, ngay nơi đó đáng lý ra rất an toàn lại bỗng nhiên xông vào một tên ma vật, chuyện xảy ra như thế có kỳ lạ lắm không? Lúc ấy ta cảm thấy rất đáng ngờ, tuy nhiên đến lúc này ta mới hiểu được ắt hẳn có món đồ nào đó đã hấp dẫn được tên ma vật từ tận sâu bên trong Diệt Vụ Sơn Mạch kéo đến, cho dù đám đệ tử Thương Sơn phái không có đánh chết con linh thú cấp ba kia đi nữa, chắn chắn sự tình cũng sẽ phát sinh như thế”.

“Còn những diễn biến kế tiếp có lẽ Lý Đán người cũng đã trải qua rồi, lúc đó ta chạy ra ngoài tìm chân thân của tên ma vật kia, còn người và một đệ tử của Thương Sơn phái là Tề Vũ trấn giữ ngay cửa lâu đài đá đó, vốn dĩ tên ma vật đó không thể xông vào được, dù sao thực lực của Lý Đán người đâu có tệ chút nào! Nhưng vấn đề chính là rốt cuộc tên ma vật đó vẫn có thể chui được vào trong, trùng hợp vậy sao? Không lẽ thực lực của tên ma vật đó mạnh đến thế sao? Chắc chắn là không! Nguyên nhân là do bên trong chúng ta có nội ứng, chính hẳn lúc trước đã tìm cách dẫn dụ tên ma vật đó xông tới, sau đó lại còn cố tình tạo cơ hội cho tên ma vật kia chui vào trong! Do đó đã biến thành một trận giao tranh cực kỳ hỗn loạn”.

Nói đến đây Phong Nhựt quay đầu nhìn thoáng qua Ngô Kiếm rồi cười nói: “Ta nói không sai chứ! Rốt cuộc thừa dịp tình hình xảy ra hỗn loạn một lát mà người đã thật sự đạt được mục đích, nếu không phải do ta trụ ở bên ngoài đồng thời làm cho tên ma vật kia bị trọng thương nguyên khí rồi sợ quá mà bỏ chạy, thì rõ ràng kế hoạch của người đúng là hoàn mỹ không để lại chút vết tích nào rồi! Tất nhiên khi đó ta không thể đứng được ở đây để còn giải thích cặn kẽ cho Lý Đán này đây”.

Thở dài một chập rồi Phong Nhựt nói tiếp: “Chỉ trong khoảnh khắc hỗn loạn đó thôi mà bên Thương Sơn phái đã chết đi ba người, còn lại Tề Vũ cũng bị trọng thương. Ngay cả đội ngũ hộ vệ chúng ta đây này, ngoại trừ Lý Đán ra thì bốn người bọn Kiều Huyền tuy còn sống sót nhưng cũng xem như đã chết rồi, đương nhiên bản thân bọn họ làm sao biết được! Nhắc tới đây cũng có thể xem như là một loại đả ngộ không tệ chút nào, đáng lý ra bọn họ đã chết từ lâu rồi và cũng đã giải quyết xong hết mọi sự rồi, nhưng rõ ràng họ đã chết đi nhưng sau đó vẫn còn được sống thêm một thời gian nữa, hiện tại chắc Lý Đán người cũng đã hiểu rõ rồi chứ, quả thật những tên thủ hạ mà hằng ngày người kẻ vai sát cánh cùng chiến đấu đều toàn là người chết cả mà thôi...!”

Vừa nghe qua lời nói của Phong Nhực , bất chợt Lý Đán ngó lại những khuôn mặt không chút cảm xúc của đám người Tạ Hâm mà không dần được hít phải một hơi lạnh run, tức thời toàn thân cảm giác nhưng đang bị nhốt trong hầm băng giá buốt vậy!

“Ha ha... còn nhớ rõ những gì trước đó ta đã từng nói với ngươi không? Ngoại trừ chính bản thân mình ra, còn lại những kẻ khác đều không thể tin tưởng! Thậm chí cả ta nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 84: Ma Hỏa

“Rốt cuộc ngươi là ai ?”

Lập tức Lý Đán rút kiếm ra, vừa trở thẳng vào Ngô Kiếm vừa nghiêm mặt quát hỏi.

“Ha ha... đương nhiên ta chính là... ta ! Này, tốt nhất là ngươi nên biết điều một chút đi, hiện tại bọn ta đang bàn bạc giao dịch đấy, động đao động thương như thế dễ làm mất hứng lắm”.

Tên Ngô Kiếm chỉ nói một câu rồi làm như không đếm xỉa tới nữa, sau đó Diệp Cảnh Thăng đang đứng kế bên bất chợt hóa thành một luồng hỏa diễm đen tuyền, nhanh tựa tia chớp đập thẳng lên trên thanh kiếm của Lý Đán, không ngờ thanh kiếm này vốn có hào quang óng ánh, nay tựa như bị quăng vào đầm lầy mênh mông nào đó, lúc này hào quang trên thân kiếm đã hoàn toàn bị dập tắt đồng thời hóa thành một vật bị cháy đen thảm hại, trông giống y hệt như thanh còi lò mà phạm nhân thường sử dụng.

“Keng... cách...” Ngay lúc âm thanh của thanh kiếm có hình thù tựa như thanh còi lò rơi xuống đất, cũng là lúc luồng hỏa diễm đen tuyền kia lại biến ảo trở lại thành hình dáng của Diệp Cảnh Thăng.

Vừa chứng kiến cảnh này lập tức sắc mặt Lý Đán trắng bệch như tờ giấy, hắn không kiềm chế được liền “Phạch... phạch... phạch...” lui về sau vài bước, lúc này trong mắt hắn chỉ toàn là một bức màn kinh hãi.

Tuy nhiên ngay tức khắc xuất hiện một luồng kiếm quang trắng sáng như tuyết, vừa nghe “Xoét...” một tiếng liền hóa thành tám chấn bằng ánh sáng ngăn phía trước người Lý Đán, đồng thời thấy một bóng đen hét thảm lên một tiếng rồi lập tức thối lui ra sau.

Rõ ràng luồng kiếm quang này chính là Mị Ảnh Kiếm của Phong Nhực.

“Đừng đứng trước mặt ta mà động tay động chân nữa! Lý Đán... ngươi hãy giữ vững tinh thần, từ bây giờ trở đi ngươi phải tự cứu lấy bản thân đấy”.

Âm thanh của Phong Nhực vẫn vang lên lạnh lùng, trong tích tắc thời gian vừa rồi, ngay lúc tinh thần Lý Đán lộ chút sơ hở thì xem chút nữa hắn đã bị không chế mất rồi.

“Ặc... đa tạ Phong đạo hữu !” Lý Đán thoáng giật mình tỉnh lại liền nghĩ tới mà sợ hãi không thôi, đồng thời hắn cũng có chút hổ thẹn bởi vì nói đúng ra với tu vi của hắn, chỉ cần giữ vững tinh thần cho thật tốt, đừng nổi cáu mà đứng ra chất vấn đối phương này nọ, thì tia Ma Hỏa kia chẳng thể thiếu hủy để dàng được thanh kiếm của hắn như thế.

“Ngươi cảm tạ thanh kiếm tứ phẩm này đi, dù gì cũng có thể tự phòng thủ được!” Phong Nhực tiện tay lấy từ thắt lưng trữ vật ra thanh Bôn Lôi kiếm mà hắn đoạt được của Mạc Ngôn lúc trước rồi quăng sang cho Lý Đán, tuy thanh kiếm tứ phẩm này có vẻ không được mạnh lắm, nhưng được cái sắc bén và bản thân nó có thêm thuộc tính lôi điện nữa, vừa đúng có thể khắc chế được Ma Hỏa kia.

“Ha ha... được rồi ! Hiện tại chúng ta nên bàn chuyện giao dịch đi, dù sao khác ngươi phải hiểu rằng ta không có ác ý gì đâu, chỉ cần các ngươi chấp nhận ta hứa sẽ không gây thương tổn đến các ngươi!” Tên Ngô Kiếm kia bắt đầu từng bước đề cập...

“Giao dịch vụ gì ? Chẳng lẽ thật sự ngươi muốn chúng ta hộ tống ngươi đi đến chỗ ngậm mình trong Linh tri của Tuyết Nhạn Thành à?”

Phong Nhực dường như rất hứng thú tới chuyện này.

“Hắc hắc... ngươi đoán đúng được một chuyện, việc đến Tuyết Linh Tri ở Tuyết Nhạn Thành chỉ là một phần trong giao dịch mà thôi, yêu cầu của ta là chỉ cần các ngươi làm ra về hộ tống ta đến Tuyết Trì Phong ở dưới đỉnh Hàn Sơn địa vực là đủ rồi, khi đến được đó kể như là chúng ta hoàn tất giao dịch, ngươi thấy thế nào?”

“Tuyết Trì Phong ?” Thế nhưng Phong Nhực lại lắc đầu, “Ta không biết ngươi có phải là Ngô Kiếm thật hay không nữa đây!?! Sao tự nhiên không bị hỏa độc xâm hại mà lại đi ngậm mình trong Tuyết Linh Tri thì có ích lợi gì chứ? Còn nữa..., ngươi nghĩ rằng chúng ta có cơ hội tiến vào Hàn Sơn địa vực hay sao? Hơn nữa, còn chưa nói tới địa phương có tên là Tuyết Trì Phong gì đó, ngươi thật sự rất hứng thú với nơi đó lắm sao?”

“Sai ! Có lẽ ngươi hiểu rõ nhất ta thật sự có phải là Ngô Kiếm hay không, còn chuyện ngâm trong Tuyết Linh Trì hay không thực ra chẳng nằm trong phạm vi giao dịch của chúng ta, các ngươi không có tư cách biết rõ chuyện đó mà chỉ cần toàn lực thực hiện việc hộ tống là được, giờ lại còn muốn ta nói cặn kẽ nữa hay sao?” Tên Ngô Kiếm hí mắt lạnh lùng nói thẳng, hiển nhiên hẳn nghĩ Phong Nhượng không có can đảm từ chối cuộc giao dịch này.

“Hiểu rồi, ý của ngươi là chúng ta không còn sự chọn lựa nào khác đúng không! Nếu như ta nói ‘không’ thì sao?”

Phong Nhượng bỗng nhiên tiến lên trước một bước rồi mỉm cười lên tiếng.

“Ha ha... được ! Tùy ngươi lựa chọn, chẳng qua ngươi nên hiểu rằng đâu phải chỉ có mình ngươi mà rất nhiều tên tu sĩ khác muốn giao dịch với ta đấy, tuy nhiên dám từ chối giao dịch với ta thì kết cục chỉ có một, đó là trở thành một bộ phận của ta vậy!”

Tên Ngô Kiếm vừa dứt lời thì bọn người Tạ Hâm đứng sau lưng hắn bỗng hóa thành một đám hỏa diễm đen tuyền, lạ một điều ngọn lửa này không phát ra hào quang mà ngược lại nó có thể hấp thụ ánh sáng xung quanh, cho nên chỉ trong nháy mắt toàn bộ hang động nhỏ này trở nên đen kịt, ngay cả ánh sáng từ viên Dạ Quang Châu phát ra cũng bị tắt đi.

“Người sai lầm là ngươi đấy, chẳng lẽ ngươi không muốn biết tại sao ta buộc phải khai mở mỏ quặng Thước Kim này sao?”

Đứng trong bóng đêm, Phong Nhượng âm thầm thở dài một tiếng, hắn vốn đã phong ấn trước Ngân Giáp Thiên Thủ và con Dơi quỷ lông trắng kia rồi, sau đó liền vung mạnh chiếc lông bốn mạng của Thanh Điều lên. Lập tức lấy hắn làm trung tâm, xuất hiện vô số cuồng phong từ trong chiếc lông bốn mạng đó trào ra rồi cuốn mạnh về phía trước.

Cũng do không gian nơi đây vốn vô cùng nhỏ hẹp, xung quanh đều là bức tường bằng đá mà chỉ có một lối ra rất hẹp, cho nên trông chẳng khác nào vòng rồng, tức khắc uy lực của cuồng phong tăng lên gấp vài lần.

Dưới thế mạnh quá mãnh liệt của vòi rồng này, cho dù Ma Hỏa gì đi nữa cũng bị thổi tan triệt để, mà xui cho bọn chúng là không gian nơi đây quá nhỏ hẹp nên chúng chẳng có cơ hội nào để bỏ chạy.

Trải qua suốt thời gian uống chén trà nóng, đợt cuồng phong vòi rồng như bão táp kia mới dừng lại toàn bộ, chẳng qua trong không gian nhỏ hẹp nơi đây đã khôi phục lại được ánh sáng như lúc trước, cũng không còn thấy sáu luồng hỏa diễm đen tuyền kia đâu nữa, về phần Ngô Kiếm thì hắn đã trở lại tình trạng uể oải như lúc trước, trên mặt hắn biểu lộ vẻ khó thể tin nổi! Còn Lý Đán đã núp vào một khe tường từ trước, tuy nhiên bộ dạng nhìn khá chật vật.

Ngoài ra trước mặt Phong Nhượng còn xuất hiện thêm một luồng khí xoáy, rõ ràng bên trong luồng khí này chính là sáu luồng Ma Hỏa lúc trước.

“Thật thất lễ quá, do điều kiện giao dịch của ngươi quá hà khắc nên ta không thể chấp thuận được, vì thế mong ngươi hết sức thông cảm nhé!”

Phong Nhượng mỉm cười thêm lần nữa rồi tức khắc lấy thanh Tru Ma Kiếm ra, đâm thẳng tới luồng khí xoáy có chứa sáu luồng Ma Hỏa bên trong.

“Đừng...”

Tên Ngô Kiếm kia kêu thảm lên một tiếng, hắn muốn nhào người tới trước để ngăn cản lại nhưng không cách nào kịp được, khi thanh Tru Ma Kiếm đâm cực nhanh vào sáu luồng Ma Hỏa kia, chỉ thấy từng tia chớp vàng ánh tán ra từ vết gi loang lỗ trên thanh Tru Ma Kiếm, trong nháy mắt đã tiêu diệt toàn bộ sáu luồng Ma Hỏa nọ.

Cùng lúc đó cả người Ngô Kiếm cũng biến hóa hết sức quỷ dị, trong cơ thể hắn cũng bùng phát ra từng tia lôi điện vàng ánh, chỉ trong chốc lát từ quần áo đến máu thịt hay xương cốt đều rã ra từng mảng một, cuối cùng chỉ còn lại một đám Ma Hỏa có hình dạng quả tim.

Chẳng qua đám Ma Hỏa này dường như cực kỳ mạnh bạo, cho dù có bị lôi điện vàng ánh công kích bên trên nhưng rõ ràng không mấy hiệu quả, chỉ chừng hơn mười nhịp thở thì lôi điện vàng ánh kia hoàn toàn biến mất, tuy nhiên đám Ma Hỏa đó chỉ mới rút nhỏ đi chút ít mà thôi.

“Không xong ! Lý Đán... dùng Bôn Lôi Kiếm tấn công nhanh”.

Phong Nhượng vội vàng quát lên, thế nhưng Lý Đán còn chưa kịp ra tay thì Ma Hỏa nọ đã tức tốc bỏ chạy ra ngoài rồi, sau đó còn truyền lại một câu nói vô cùng âm độc.

“Phong Nhượng ! Chuyện này ta không để yên đâu, ngươi chờ đó cho ta!”

Vừa nghe nói thế Phong Nhượng liền lắc đầu mà tỏ vẻ tiếc nuối, rồi tức khắc giải phong ấn cho Ngân Giáp Thiên Thủ và con Dơi quỷ lông trắng ra để bọn chúng canh gác, sau đó hắn liền ngã ngối xuống đất.

“Phong Nhượng ! Ngươi không sao chứ ?” Lý Đán đứng bên cạnh còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì bị cảnh tượng này làm cho giật mình, rồi tỏ vẻ quan tâm tới một chuyện khác: “Tên Ma Hỏa kia còn quay lại nữa không?”

“Không sao đâu ! Chuyện này coi như đã xong, còn vụ Ma Hỏa kia ta lại mong cho nó khờ khạo mà quay lại ấy chứ!” Phong Nhượng cười cười nói ra mà có chút mệt mỏi, cần phải nói thêm là rõ ràng hắn đã truyền hết pháp lực vào Tru Ma Kiếm nên mới có thể tạo ra một đòn lôi điện vàng ánh đó, thế mà kết quả chỉ làm cho Ma Hỏa đó suy yếu đi thôi, xem ra địa vụ của Ma Hỏa này không tệ chút nào.

“Được rồi, ngươi đi khai thác mỏ quặng Thước Kim Thạch đi, nhớ chừa cho ta chút ít đấy!”

Phong Nhựt nói xong liền mặc kệ tên Lý Đán kia có nghĩ vẩn ngập đầu thế nào đi nữa, cũng bắt đầu nhắm mắt vận chuyển Hắc Thủy Linh Quyết để khôi phục lại pháp lực bị hao tổn.

Năm canh giờ sau pháp lực của Phong Nhựt mới khôi phục lại hoàn toàn, sở dĩ tốn thời gian nhiều như vậy là do trong này không có chút thủy linh khí nào, hơn nữa hần lại không thể triển lộ Thanh Mộc Thần Tinh ra trước mặt của Lý Đán được.

Chẳng qua khi hần vừa mở mắt ra thì thấy Lý Đán đang đứng cách xa ba trượng mà nhìn hần chăm chăm không hề nháy mắt, lập tức khiến hần la lên một tiếng sợ hãi, thiếu chút nữa là hần đã cho rằng tên này đã bị gã Ma Hỏa kia khống chế mất rồi.

“Này ! Người làm gì thế ? Không phải ta bảo người đi khai khoáng mỏ Kim Thạch sao?”

“Hắc hắc...! Cái mạng nhỏ này của ta đều nhờ người nhất trở về, người nghĩ ta là hạng người chẳng biết xấu hổ mà ra tay trước hay sao? Chung hoạn nạn cùng quý quý đừng không! Muốn khai khoáng gì đó thì cũng phải cùng khai thác chung! À không... chia bốn - sáu đi, người sáu phần còn ta lấy bốn! Như thế được chứ?” Lý Đán nói ra mà điệu bộ hết sức thành khẩn, sắc mặt hần cũng bừng lên chánh khí凛凛.

“Ồ... thật không? Cùng lúc khai thác à ?”

Khóe miệng Phong Nhựt bỗng lộ ra một tia mỉm cười quỷ dị !

“Được rồi ! Vậy từ nay trở đi tốt rồi !”

Nói đến đây tay Phong Nhựt khẽ đảo, tức thời thanh Tru Ma Kiếm xuất hiện ngay trong tay, sau đó chỉ cần vờ lên xuống trái phải chừng mười tám lần lập tức khối quặng mỏ Kim Thạch lấp lánh kia đã được cắt xuống hoàn tất, khiến cho Lý Đán đang đứng bên cạnh phải trợn mắt há mồm.

Mặc dù rất bận nhệ nhàn thu thập toàn bộ số mỏ quặng Kim Thạch lấp lánh này nhưng Phong Nhựt vẫn mỉm cười lên tiếng: “Hắc hắc...! Ta đã bảo người từ trước rồi, hãy ra tay nhanh nhưng người vẫn không nghe, thật sự ta hết cách rồi”.

Xưa nay trong Tu tiên giới đều cho rằng khu vực Nhạn Bắc là một nơi khí ho cò gáy, không đề cập tới ngũ đại tông môn vốn đang nắm giữ số lượng lớn tài nguyên tu luyện của toàn bộ Tu tiên giới, cho dù là những môn phái nhỏ khác cũng đều rất xem thường những tu sĩ của khu vực Nhạn Bắc. Thật vậy, loại cảm giác này giống như một kẻ rách nát từ đi từ thành thị phồn hoa ta đến một nơi thâm sơn cùng cốc vậy.

Không sai ! Đúng là thâm sơn cùng cốc !

Đối với cách nhìn nhận này Phong Nhựt gờ tay đồng ý cả trăm lần luôn, chuyện khác chưa nói tới chỉ việc không có Truyền Tống Trận nối các nơi với nhau thôi, cũng đã đủ khiến cho hần âm thầm oán hận cộng thêm bức dọc lên gấp vạn lần rồi.

Lúc này hần đang từ khu vực Nhạn Nam ngược về Nhạn Bắc, từ lúc xuất phát đến khi ra khỏi Điện Vụ Sơn Mạch hần tốn tổng cộng một tháng lễ hai mươi bảy ngày trời, mà đoàn tùy tùng lúc đầu là mười bảy người, rốt cuộc chỉ còn có hai móng.

Cho nên Phong Nhựt càng có thêm lý do để căm hận ngút trời!

Chỉ cần nghĩ tới trong tương lai, ngày nào hần còn đi trên lộ trình dài đằng đẵng đáng giận thế này là ngày đó hần cảm thấy trời đất tối sầm, chẳng còn ánh sáng, cò cây lụi tàn, thế mà thấy cái bản mặt cười hi hi của tên Lý Đán kia lại càng vô cùng đáng giận.

“Người làm quái gì mà cứ mãi đi theo ta thế? Hiện tại chúng ta đã ra khỏi Điện Vụ Sơn Mạch rồi, người hãy tranh thủ thời gian đi tìm Thương Nguyệt thương hội của người để báo danh đi. Tại khu vực Nhạn Bắc này người cứ yên tâm, với người có tu vi Trúc Cơ trung kỳ như người đây chỉ có thể tới nghiệp cho đám linh thú mà người gặp phải mà thôi! Rõ chưa? Chúng ta nên chia tay từ đây!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 85: Quê Nhà

“Đừng mà! Phong lão huynh, chúng ta hoạn nạn có nhau sao huynh có thể nhẫn tâm đuổi đi như vậy chứ...?”

Lý Đán vẫn mặt mày dạn dặt bám theo sau Phong Nhựt, ngày đó tuy bọn hần đánh bại đám Ma hỏa bên trong huyết động Thạch Tâm Trùng kia, nhưng cũng chính vì thế mà nhiệm vụ hộ tống đã thất bại hoàn toàn rồi, đáng lẽ Lý Đán định kiếm đường về phủ rồi, dẫu sao bọn họ vẫn chưa được xem như xâm nhập thật sự vào Điện Vụ Sơn Mạch, do đó có quay trở lại cũng chỉ mất mấy ngày đường mà thôi.

Thế nhưng Phong Nhựt lại khẳng khái tiến về phía trước, bởi vì hần có chuyện quan trọng nên phải đến khu vực Nhạn Bắc, nên mới thuận tay nhận luôn nhiệm vụ hộ tống này, vì vậy Lý Đán muốn quay trở về thì buộc phải đi một mình.

Thế nhưng những chuyện đã trải qua như ác mộng kia đã khiến cho hần sợ hãi từ trước rồi, nếu như đám Ma Hỏa ấy thật sự bị tiêu diệt thì có lẽ hần vẫn

còn chút can đảm để trở về khu vực Nhạn Nam một mình, nhưng trớ trêu thay đám Ma Hỏa đó lại chạy thoát được mới chết, hơn nữa trước khi rời đi còn thốt ra mấy lời hung ác, dù là nhắm vào Phong Nhựt nhưng ai biết chắc người đầu tiên Ma hỏa kia tìm có phải là hắn hay không?

Trong lúc liều mạng, thanh kiếm ngũ phẩm của hắn đã bị thiêu trụi rồi, còn thanh Bôn Lôi Kiếm mà Phong Nhựt đưa cho cũng đã trả lại, chẳng lẽ hắn dám trở về khu vực Nhạn Nam với hai bàn tay trắng không à? Chỉ sợ chưa đi được bao xa thì hắn phải trao thân vào bụng linh thú rồi!

Vậy nên chẳng còn cách nào khác, Lý Đán đành phải kiên trì bám theo Phong Nhựt mà thẳng tiến về hướng khu vực Nhạn Bắc!

Trên đoạn đường này, rốt cuộc Lý Đán thật sự được mở rộng tầm mắt, càng giúp cho hắn thật sự hiểu thêm về thực lực thâm sâu khó lường của Phong Nhựt, không chỉ sở hữu loại Ngự kiếm thuật khủng bố mà kẻ nhìn bề ngoài chẳng ra gì kia rõ ràng đang nắm giữ đến hai loại pháp thuật thuộc tính khác nhau, hơn nữa số lần phóng thích còn cao hơn nhiều so với tu sĩ khác, với lại bộ Sạn Tuyết trên người hắn dường như được đặc chế nên phẩm chất cực kỳ tốt!

Càng khiến cho Lý Đán cảm thấy tự ti chính là đôi giày chiến kia của Phong Nhựt, dựa theo suy đoán của Lý Đán thì phẩm chất của nó e rằng cao hơn phạm trù của pháp khí rất nhiều!

Mà những điểm này dường như mới chỉ là một góc của một tòa núi băng to lớn, nếu như tính thêm con Dơi đã đạt đến cấp năm đỉnh phong và con Nhện với khẩu vị có thể gọi là biến thái kia thì chắc chắn Lý Đán sẽ không nghi ngờ gì nữa mà phán ngay một câu... cho dù phải đối mặt với một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, thì kẻ thua có thể là người kia chứ chưa hẳn là Phong Nhựt!

Chính vì những lý do này nên nỗi sợ hãi trong lòng Lý Đán vẫn tăng lên từng ngày, mãi đến khi bước chân đến Điệp Vụ Sơn Mạch thì sự sợ hãi này đã đạt đến một độ cao mới!

Đương nhiên Lý Đán không phải sợ Phong Nhựt, mà là y sợ đám Ma Hỏa đã để lại những lời cay độc kia, hắn dám khẳng định không phải trong một thời gian ngắn... hay một khoảng thời gian rất dài trong tương lai, chắc chắn đám Ma hỏa kia chưa chắc có thể làm gì được Phong Nhựt!

Ngược lại bản thân hắn lại không giống như vậy, nếu hắn rời khỏi Phong Nhựt thì nói không chừng một ngày nào đó hắn sẽ bị đám Ma Hỏa kia cắn nuốt cho hả giận!

Vì thế Lý Đán đã lập tức đưa ra một quyết định mà hắn tự cho là rất sáng suốt, đó là trong khoảng thời gian ngắn sắp tới, bằng mọi giá hắn phải ở bên cạnh Phong Nhựt mới được, đến ngày nào đó tên Ma Hỏa đáng giận kia bị giết chết mới xong!

“Ta nói rồi, dù sao ngươi cũng có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, chỉ cần trong lòng ngươi không sợ, đến lúc đối mặt với đám Ma Hỏa kia... dù không thể thắng thì cũng có năng lực tự bảo vệ mình...”

Phong Nhựt hết sức tận tình khuyên nhủ, hắn cũng không mong ngày nào cũng có một cái bóng đi theo phía sau thế này.

“Cho ta xin đi! Phong lão huynh ngươi xem, hiện giờ đệ ngay cả một thanh kiếm vừa tay cũng không có, đừng bảo là đám Ma Hỏa kia, ngay cả hai con linh thú của huynh ta cũng đánh không lại đó! Hơn nữa Thương Nguyệt thương hội ở khu vực Nhạn Bắc chỉ có một phân chi nho nhỏ, trong đó thực lực cao nhất cũng chỉ là một tên Trúc Cơ trung kỳ, bọn họ cũng không bảo vệ ta được đâu! Ít ra ngươi cũng phải dẫn ta về khu vực Nhạn Nam chứ? Nếu không thì ngươi cứ xuống tay hạ sát ta đi, ta cũng chẳng muốn vướng phải tình trạng rõ ràng đã chết rồi mà kết quả vẫn phải sống nhăn răng không biết gì!”

Lý Đán dường như đã hạ quyết tâm rồi, nói cách nào hắn cũng phải đi theo!

Phong Nhựt nhìn sang Lý Đán với ánh mắt không còn gì để nói, hắn hơi rầu rĩ mà gõ gõ đầu, “Được! Thế nhưng ta phải nói trước, có lẽ ta phải dừng chân ở khu vực Nhạn Bắc này ba hay năm năm gì đó, ngươi cũng đừng có hối hận...”

“Hi! Huynh yên tâm, đừng nói ba hay năm năm, Dù có tám năm hoặc mười năm ta cũng không quan tâm!”

Lý Đán cười nói, kỳ thật hắn đã sớm tính toán hết rồi. Với mối quen biết trong khoảng thời gian qua, hoàn toàn có thể nhìn ra được tên Phong Nhựt này dù không thể coi như rất tốt, nhưng ít ra hắn cũng không phải quá xấu xa, và một điều quan trọng nữa là thực lực của hắn rất mạnh mẽ, tuy không biết hắn chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc như khu vực Nhạn Bắc này làm gì, nhưng nếu có thể thừa cơ làm quen hay bồi đắp mối quan hệ tốt hơn thì cũng không tệ, mai sau lúc trở về khu vực Nhạn Nam nếu có nhiệm vụ gì đó tương đối khó khăn nữa thì mình không ngại gọi hắn!

Đối với suy nghĩ trong lòng của Lý Đán, hiển nhiên Phong Nhựt không biết được, giờ đây hắn còn đang đau đầu một chuyện khác, đó là làm cách nào mới có thể tìm ra người sư phụ hờ thần bí của mình? Hắn cũng không dám tin rằng chỉ cần mình vào đến Tuyết Nhạn Thành thì sư phụ sẽ lập tức xuất hiện!

Hơn nữa Phong Nhựt vẫn còn cách nghĩ khác, đó chính là Mộ Hàn Yên kêu mình đến khu vực Nhạn Bắc này tuyệt đối không phải là đơn giản nhớ mình, phải biết rằng nguy hiểm trên đoạn đường này thật là đúng như tên của nó, chẳng lẽ lại bỏ không lo lắng cho đệ tử thân truyền duy nhất của bà bị giết chết sao?

“Phong Nhựt, rốt cuộc huynh muốn đến khu vực Nhạn Bắc làm gì? Đệ có thể tìm người của Thương Nguyệt thương hội đến hỗ trợ thêm!” Lý Đán đứng bên cạnh thấy Phong Nhựt trước sau vẫn trầm tư không nói, lập tức không kềm được nên mở miệng hỏi, dù sao việc của Phong Nhựt xử lý xong càng sớm thì bọn họ cũng có thể rời khỏi khu vực Nhạn Bắc này càng sớm!

“Thương Nguyệt thương hội? Không, tạm thời vẫn chưa cần! Trước tiên chúng ta đi đến nước Yên ở lân cận Thanh Vân Sơn đã!”

Phong Nhựt trầm ngâm rất lâu, lúc này mới chậm rãi nói, nơi ấy xem như quê hương của hắn, từ sau khi mười hai tuổi bị ép đi nhập ngũ, đến nay hắn vẫn chưa từng trở về lần nào, những hình ảnh trong ký ức hắn chỉ có thể mơ hồ thấy được một gốc cây cổ thụ cần đến mười mấy người mới có thể vây quanh, còn có một mái nhà tranh với từng sợi khói bếp bay lên dưới ánh nắng chiều, ngoài ra còn một con chó vừa bần vừa hôi, tối ngày chỉ biết “gâu gâu...” sủa loạn!

“Dù sao cũng phải trở về nhìn một tý !”

Nghĩ thế, lập tức Phong Nhựt tùy ý chỉ một phương hướng, rồi lại để cho con Dơi quỷ lông trắng tự bay thẳng về phía trước, còn bám sát ở phía sau chính là Lý Đán lộ vẻ vô cùng buồn chán, phi hành tọa kỵ của hắn là một con Đao Phong Chiến Ưng cấp năm, cũng được xem như một loại dị thú cường đại, đôi cánh nó giống như lưỡi đao sắc bén, khi vỗ cánh rất có khí thế!

Hơn nữa thân thể mỏng manh của Đao Phong Chiến Ưng này khá biến thái, nó sẽ không phun ra Hàn Băng Tiễn, Hỏa Diễm hay Phong Nhận từ trong miệng như phần đông linh thú khác, mà toàn bộ dựa vào đôi cánh vừa sắc vừa cứng kia, chỉ cần tần suất vỗ của đôi cánh này đạt đến một mức độ nào đó, thì sẽ hình thành một cỗ đao khí cực kỳ đáng sợ!

Khoảng cách công kích của đao khí này cũng không quá xa, chỉ có thể hiệu quả trong vòng ba mươi trượng, thế nhưng phạm vi công kích lại rất rộng, hơn nữa góc độ công kích cũng quý quýet vô cùng!

Quan trọng hơn là Đao Phong Chiến Ưng có thể khiến cho tốc độ phi hành của mình bộc phát trong thời gian ngắn, thậm chí có thể lên tới gấp ba lần, chỉ cần mục tiêu công kích bị nó nhìn trúng là có thể ngay trong thời gian vài nhịp thở tức khắc công kích thẳng vào trước mắt đối thủ, sau đó phóng thích cỗ đao khí đáng sợ kia, cơ hồ chắc chắn địch thủ phải bị giết mà khó thể nghi ngờ gì nữa!

Điểm nguy hiểm hơn chính là loại đao khí này chỉ sinh ra trong lúc Đao Phong Chiến Ưng vỗ cánh cực nhanh, điều này cũng có nghĩa trước khi nó kiệt sức thì nó có thể không ngừng thi triển ra đao khí như thế! Chỉ nội điều này thôi, đã biết rõ con Dơi quỷ lông trắng không thể sánh bằng rồi!

Có thể hình dung ra một tọa kỵ vừa công kích rất nhanh trong khoảng cách ngắn, hơn nữa vừa phóng ra đao khí trí mạng thì đáng sợ đến dường nào!

Ít ra Phong Nhựt buộc phải thừa nhận rằng muốn chống lại lưỡi đao khí này thì chắc chắn phải có phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, hoặc cần có tốc độ né tránh hết sức linh hoạt mới được!

Thế nên, dù cho con Dơi quỷ lông trắng đã là cấp năm đỉnh phong, nhưng trừ khi dẫn được khoảng cách ra xa, nếu không trên cơ bản nó chẳng phải là đối thủ của Đao Phong Chiến Ưng này!

Về phần Ngân Giáp Thiên Thủ rõ ràng có tính năng phòng ngự đủ mạnh đấy, nhưng một con linh thú không có cánh như nó thì làm gì được bay trên trời như chim chứ!

Cũng chính vì thế mà Phong Nhựt rất quyết tâm và thêm khát tìm cách nhanh chóng thăng cấp cho con Dơi quỷ lông trắng, thế nhưng dựa theo lời của Lý Đán thì Đao Phong Chiến Ưng này trên thị trường trước giờ không mua được, muốn thu phục nó cũng khó khăn vô cùng, hắn sở hữu được con ưng này chính là do trong một lần hắn chấp hành nhiệm vụ thương hội, rồi tình cờ nhặt được một quả trứng Đao Phong Chiến Ưng, sau đó đem về nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn.

Đương nhiên, ở phương diện khác thì không hẳn Đao Phong Chiến Ưng kia có thể sánh được con Dơi quỷ lông trắng của Phong Nhựt, nói ví như lúc bay đường trường, sức chịu đựng của con Dơi quỷ lông trắng càng mạnh thì tốc độ sẽ càng nhanh hơn!

Nếu trong đêm tối, năng lực cảnh giác của con Dơi quỷ lông trắng lại càng vượt xa Đao Phong Chiến Ưng, vì thế nên đôi lúc Phong Nhựt còn cảm thấy hai con này là một cặp trời sinh mới đúng, theo thứ tự ưu tiên là cận chiến và đi xa, nếu được bổ sung thêm Ngân Giáp Thiên Thủ có lực phòng ngự mạnh mẽ thì quả thực có thể gọi là tổ hợp hoàn mỹ nhất rồi!

Với tốc độ của con Dơi quỷ lông trắng và Đao Phong Chiến Ưng, Phong Nhựt cùng Lý Đán vẫn phải tốn thời gian hai ngày mới đến được phạm vi vùng Thanh Vân Sơn, thế nhưng lúc này... Phong Nhựt lại bị lạc đường!

“Không phải chứ! Huynh lại không thể tìm ra vị trí quê nhà của mình sao? Con nít mười hai tuổi ắt hẳn không phải quá ngây dại, dù cho hơn hai mươi năm chưa về quê lần nào thì cũng phải có chút manh mối chứ? Lẽ nào lúc ấy huynh thật sự rất khờ khạo à!”

Lý Đán ngồi trên con Đao Phong Chiến Ưng vừa nói vừa rảnh rỗi lượn vòng trên không, phía mặt đất gần nghìn trượng ở phía dưới là một ngọn núi nhỏ trông rất bình thường thậm chí có thể xem là khó tìm thấy, đúng hơn có lẽ đó chỉ là một gò đất nhỏ mà thôi, kể đến là một dòng sông nhỏ cạn kiệt trông rất thảm thương chảy quanh phía trước ngọn núi.

Dưới chân núi có lác đác vài căn nhà tranh rách nát, hàng rào xiên vẹo ngã trái ngã phải, cùng với đám gà trống gà mái chạy lung tung, còn có đàn ngỗng kêu quạc quạc nữa, ngoài ra có hai con chó đang nằm ngáp gió, có lúc cắn nhau có khi lại châu đầu ghé tai như đang thầm thì to nhỏ gì đó, tóm lại thật sự... thật sự... là một mảnh đất hỗn tạp.

Nếu buộc Lý Đán tìm kiếm một chỗ có thể khiến cho người thấy đỡ hơn đôi chút, thì có lẽ đó chính là bờ sông khúc khuỷu đằng kia và cả cây liễu rủ trông khá tươi tốt đó nữa, vì như thế ít ra cũng xem như không đến nỗi quá gai mắt!

“Biết đâu khi còn bé ta rất thô kệch, bình thường ngoài việc cời trường phơi nắng hay treo cây nhặt trứng chim ra, có vẻ như cũng chưa từng làm việc gì khác có ý nghĩa cả, ây da... xem ra ta thật sự bị lạc đường rồi. Đi thôi... đến Tuyết Nhạn Thành nào!”

Phong Nhựt khẽ thốt ra chậm rãi, nhưng từ trong ánh mắt lại hiện lên một nỗi cô đơn ngập tràn!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 86: Người Quen Cũ

Khu vực Nhạn Bắc tuy vô cùng rộng lớn, nhưng do các môn phái tu tiên nơi đây vô cùng bạc nhược yếu kém nên cũng chỉ có một tòa Thành thị tu tiên. Đó là Tuyệt Nhạn Thành.

Nên biết rằng để có được Thành thị tu tiên hoàn toàn không giống với việc thành lập môn phái, ai thích là lập. Điều đầu tiên chính là phải được sự chấp nhận của các môn phái tu tiên ở khu vực phụ cận.

Tiếp đó, Thành thị phải được đặt tọa lạc tại một nơi có tài nguyên tu tiên phong phú, có nhiều tu sĩ thường xuyên đi qua và trú lại.

Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, chính là khả năng phòng ngự của cả tòa thành, điều này cũng giống như thành cao hào sâu ở thành thị của phàm nhân vậy. Hệ thống phòng ngự của Thành thị tu tiên phải vô cùng cường đại, nhưng kéo theo đó nhân lực vật lực cũng hao tổn rất nhiều. Như Tuyệt Nhạn Thành có quy mô chỉ bằng ba phần của Vạn Tiên Thành, nhưng do liên minh mười hai phái tu tiên ở Nhạn Bắc đã tiêu tốn mất mấy trăm năm mới gây dựng nên, so với Vạn Tiên Thành do một tay Trần Thiên Tông xây dựng thì nhìn qua cũng biết mức chênh lệch như thế nào.

Tuyệt Nhạn Thành nằm giáp tận cùng phía tây của khu vực Nhạn Bắc, cho nên Phong Nhựt cùng Lý Đán chạy suốt ngày đêm không ngừng nghỉ cũng phải mất bốn năm ngày mới đến nơi.

Vốn Phong Nhựt vẫn muốn tiện đường ghé vào Thanh Vân Tông thăm hỏi bọn người Khúc Vân và Không Phi một chút, nhưng sau khi suy đi nghĩ lại thì hấn bỏ qua ý định đó.

Một hôm hai người Phong Nhựt vừa mới đi qua một ngọn núi cao không biết tên, liền thấy phía trước hơn mười dặm đang có hai nhóm người tu tiên tổng cộng hơn trăm người đang đuổi giết nhau trên không trung, thỉnh thoảng lại có người trọng thương hoặc bị giết rơi xuống.

“Ồ... đánh nhau to quá, chúng ta mau tới kia xem sao”.

Do bay suốt trong mấy ngày liên tiếp vô cùng nhàm chán, Lý Đán vừa thấy náo nhiệt đã hào hứng lên tiếng.

“Chỗ này có hai môn phái đang chém giết, chúng ta đi vòng qua thôi”.

Phong Nhựt thản nhiên nói, hấn không có hứng thú với những chuyện này.

Mặc dù trong lòng Lý Đán có vẻ không muốn, nhưng hấn cũng không cãi lại được, đành ngậm ngùi đi theo Phong Nhựt vòng ra ngoài hai trăm trượng rồi tiếp tục hướng phía trước đi tới. Với tốc độ của phi hành tọa kỵ, rất nhanh họ đã đến gần nơi xảy ra trận chiến, lúc này bọn hấn mới nhìn rõ một đám người đang lẩn trốn tháo chạy, nhưng bị những người đằng sau đuổi kịp nên bắt đắ dĩ mới xảy ra trận chiến ngay trên không trung.

Nhóm bỏ chạy chỉ có hơn mười cao thủ Trúc Cơ kỳ còn có thể thi triển ngự kiếm thuật chống đỡ, còn lại rất đông chỉ ở cấp độ Luyện Khí Kỳ, chỉ trợ trợ đứng nhìn mà không có cách nào đánh trả. Đám người đuổi theo nhân số không những nhiều hơn, thực lực còn cao hơn một tầng, ít nhất cũng có hơn hai mươi cao thủ Trúc Cơ kỳ trong đó.

Lúc này vừa nhìn thấy nhóm hai người Phong Nhựt đang bay lên từ phía sau, lập tức phe đuổi giết phân ra hơn mười người cẩn thận trông chừng.

“Này, chúng ta chỉ tiện đường ngang qua mà thôi, các người cứ làm việc của mình đi” Lý Đán làm như chỉ sợ thiên hạ không loạn nên hấn hét to, nhưng ngay lúc này Phong Nhựt đột ngột không chế con Dơi quý lông trắng hướng trận chiến lao vọt tới.

“Này này... Phong Nhựt, người điên rồi à, không phải chính người bảo đi vòng qua sao? Đi bên này mới đúng chứ” Lý Đán sùng sốt một chút, rồi vừa kêu vừa lao theo.

Lúc này hơn mười người được phân ra cảnh giới vừa nhìn thấy Phong Nhựt thực sự lao đến đều trợn mắt há mồm kinh ngạc, bọn chúng đều là Luyện Khí Kỳ, vốn chỉ đứng ra lập uy với đối phương mà thôi, mục đích chỉ để người khác không chủ động tìm phiền toái, không ngờ tình huống lại trở nên thế này.

“Cút ngay !”

Phong Nhựt quát to một tiếng, hơn chục tên có cấp độ Luyện Khí kỳ này căn bản không ngăn nổi hấn, chỉ cần hấn muốn ra tay thật sự tức khắc có thể

đánh chết ngay bọn chúng, nhưng mấy việc này hấn khinh không thèm làm.

Hơn chục tên Luyện Khí Kỳ còn chưa lấy lại tinh thần thì đám linh thú tọa kỵ của bọn hấn đã vội vàng tản ra, dù sao con Dơi quỷ lông trắng đang lao đến này có cấp năm đỉnh phong, bọn chúng chỉ là đám phi thành linh thú cấp ba, cấp bốn thì làm sao có thể so sánh được?

Chỉ ngần ngừ trong vài nhịp thở, Phong Nhựt đã lao vào giữa trận chiến. Nhưng khi hấn tới gần đám người đang chém giết, vì con Dơi quỷ lông trắng và Đao Phong Chiến Ứng có đẳng cấp quá cao nên mang theo một cỗ khí thế khủng bố, vì thế lập tức làm cho đám phi hành tọa kỵ của những người kia hoảng sợ mà thối lui, vô tình đem cuộc chiến giữa hai bên tạm thời dừng lại.

"Các ngươi từ đâu đến? Lại dám nhúng tay vào chuyện của Thiên Huyền Tông bọn ta, chán sống rồi sao?"

Trong đám người đuổi theo cũng có bảy tám người có phi hành tọa kỵ cấp năm nên chúng cũng không hoảng sợ mà chạy loạn như đám kia, trong đó có một tên nam tử trung niên có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, ra vẻ là thủ lĩnh của đám người này tức giận quát lớn.

Nhưng Phong Nhựt cũng chẳng để ý tới, hấn liếc mắt nhìn về nhóm người bị truy đuổi.

"Phong Nhựt, là ngươi sao?"

Trong nhóm người này, đa số người hấn nhận ra đều là đệ tử Thanh Vân Tông.

"Ha ha Khúc sư huynh, Phương Huyền, Nghiêm Minh, Khổng Phi. Từ lúc chia tay đến giờ không có chuyện gì chứ?"

Phong Nhựt mỉm cười nhưng ánh mắt nhìn lên yêu bài bên hông bọn hấn, thật không khỏi sửng sốt vì yêu bài đó là của Ngự Thú Môn.

Nhìn thấy thế hấn hiểu ra đôi chút, gần đây trong liên minh các môn phái tu tiên ở Nhạn Bắc, thì Ngự Thú Môn và Thiên Huyền Tông đối chọi nhau như nước với lửa. Trước hấn còn nghi ngờ sao đệ tử Thiên Huyền Tông lại ra tay với môn hạ của Thanh Vân Tông yếu nhược, giờ hấn đã biết vốn do bọn người Khúc Vân đã gia nhập vào Ngự Thú Môn rồi.

Nghĩ đến đây, hấn quay người sang đám đệ tử Thiên Huyền Tông ôm quyền nói: "Tại hạ là Phong Nhựt, đệ tử Trần Thiên Tông ở Nhạn Nam, về ân oán giữa quý tông và Ngự Thú Môn ta hiểu rất rõ, nhưng những người hôm nay bị chư vị đuổi giết thực ra là đệ tử Thanh Vân Tông, bọn hấn gia nhập Ngự Thú Môn hấn có ân tình khác, nên kính mong chư vị nể mặt tha cho bọn họ một con đường sống."

"Trần Thiên Tông? Chưa từng nghe qua, ta không quản ngươi là ai, ở đâu, vừa xuất hiện đã dám đứng ra bao che cho đám Ngự Thú Môn, toàn bộ xông lên" Một tên đệ tử của Thiên Huyền Tông có tu vi Trúc Cơ Sơ Kỳ hung hăng hét lớn.

"Áy da... tại hạ là người của thương hội Thương Nguyệt, thất cấp hộ vệ Lý Đán. Danh tiếng của thương hội Thương Nguyệt chắc chắn các ngươi cũng đã nghe qua chứ, nay mọi người có thể nể tình mà bắt tay giảng hòa có phải hơn không?" Lý Đán đứng bên cũng vội vàng chen vào mấy câu.

"Thương hội Thương Nguyệt chúng ta tất nhiên đều biết, nhưng Lý Đán là ai cũng chưa nghe qua bao giờ, tốt hơn hết là rút nhanh đi" Đám đệ tử Thiên Huyền Tông thái độ rất hung hăng ngạo mạn, kẻ cũng phải... bọn hấn có hơn hai mươi người có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, lại còn có một gã Trúc Cơ trung kỳ dẫn đầu, cho dù Phong Nhựt và Lý Đán nhập hội với nhóm Ngự Thú Môn đi nữa thì thực lực của bọn hấn vẫn thừa sức áp đảo.

"Hừ, cuồng vọng..." Sắc mặt Lý Đán khê đỏ, lập tức muốn ra tay. Thực lực của hấn không hề tầm thường, nếu là cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ phần lớn đều không đáng hấn để mắt, càng không nói chỉ là một lũ Trúc Cơ sơ kỳ này. Chỉ riêng với Phong Nhựt do có thực lực sâu khó dò, đến hấn còn phải tâm phục khẩu phục, tuy hiện tại thanh kiếm của hấn đã bị hủy nhưng dựa vào pháp thuật cùng Đao Phong Chiến Ứng, hấn tự tin vẫn đủ sức tiêu diệt đám người không biết trời cao đất dày này.

Nhưng Phong Nhựt lại phát tay cản hấn, loại chuyện này liên quan đến hai môn phái, hơn nữa hấn còn chưa rõ nội tình trong đó cho nên nếu không phải chuyện bắt đết thì không tùy ý giết bừa. Huống chi, tuy Thiên Huyền Tông ở Thương Ngô Giới không tính là gì nhưng trong liên minh các môn phái ở Nhạn Bắc thực lực đứng hàng thứ hai, lần này hấn còn muốn dừng lại ở Tuyệt Nhạn Thành một khoảng thời gian do đó tốt nhất không nên kết thù cùng bọn họ.

Mà điều quan trọng hơn hết là bọn người Khúc Vân bây giờ đang ở Ngự Thú Môn là nơi hấn chán ghét nhất, cho nên ngoài lý do trên hấn đối với địch nhân của Ngự Thú Môn là Thiên Huyền Tông vẫn có chút hảo cảm. Bởi vậy hấn càng không muốn đại khai sát giới, tự nhiên để cho Ngự Thú Môn được hưởng lợi.

Nếu như bọn người Khúc Vân vẫn là đệ tử của Thanh Vân Tông, hấn đảm bảo sẽ không cần biết phải trái liền đem bọn người Thiên Huyền Tông diệt sát không còn một mống.

Ánh mắt hấn liếc nhìn đám người Thiên Huyền Tông, sắc mặt bình thản nói: "Các ngươi muốn đánh, cũng được... ta cho các ngươi một cơ hội. Nếu như tất cả bọn ngươi có thể chịu được ba chiêu của ta, không cần các ngươi ra tay, ta sẽ tự mình giết bọn chúng thay các ngươi, như thế nào?"

Phong Nhựt mới dứt lời, chẳng những đám người Thiên Huyền Tông dùng dằng nổi giận, mà bọn Khúc Vân cũng giật mình không thôi. Chỉ có Lý Đán im lặng cười nhạt, bởi vì đối với thực lực của Phong Nhựt hấn hiểu quá rõ, đừng nói đám tạp nham Thiên Huyền Tông kia, nếu là hấn cũng không trụ nổi ba chiêu, kiếm ý ngưng tụ thành thực chất đâu có phải chuyện đùa.

"Tiểu tử cuồng vọng, để ta giết ngươi" Một tên đệ tử Thiên Huyền Tông giận dữ muốn lao tới giao thủ với Phong Nhựt, nhưng lại bị tên nam tử trung niên cầm đầu ngăn lại.

"Khoan đã, phi hành tọa kỵ của người kia cũng không đơn giản. Nếu giao thủ trên không trung chúng ta sẽ bị thiệt thòi rất lớn".

"Cũng được, chúng ta xuống đất" Phong Nhựt đáp lời mà không cần nghĩ, sau đó dẫn đầu đáp xuống đất. Bọn Khúc Vân sau một lúc do dự cũng lần lượt hạ xuống, bởi vì tình hình bây giờ đã quá rõ ràng thực lực của bọn hắn và Thiên Huyền Tông quá chênh lệch, nếu không có gì thay đổi chắc chắn toàn quân sẽ bị diệt, cho nên đành dựa vào Phong Nhựt mà kiên trì được đến đâu hay đến đâu.

Đợi đến lúc bọn người Khúc Vân đều hạ xuống đất, nhóm Thiên Huyền Tông liền bày ra thế trận hình cánh quạt bao vây bọn hắn lại, hiển nhiên đều nghĩ rằng Phong Nhựt không thể thắng tất cả bọn hắn được.

"Ta đến lĩnh giáo cao chiêu của ngươi, xem ngươi lấy gì ra để ngao mạn đây" Tên đệ tử Thiên Huyền Tông lúc trước cao giọng hung hăng lập tức bước ra trước, nhưng mới bước được hai bước lại không dám bước lên bước thứ ba nữa, bởi vì hắn mơ hồ cảm nhận được một khi tiến thêm bước nữa, hắn sẽ bị chém đầu một nơi, thân một chỗ.

Đây là Phong Nhựt học được từ Từ Dương của Ngọc Dương Tông, ngày đó tại Khô Mộc Hải khi đối mặt với Từ Dương, cả cơ hội xuất kiếm hắn đều không có, mãi cho đến sau này hắn đem kiếm ý ngưng thành thực chất, mới hiểu được rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra.

"Ngươi thua".

Hắn nhẹ nhàng bước về phía trước một bước, chỉ một bước ngắn ngủn mà cả người hắn dường như hóa thành một thanh kiếm khí sắc bén, ánh mắt nhìn về nơi nào ngay lập tức công kích nơi đó.

Chẳng những chỉ riêng tên đệ tử hung hăng đó của Thiên Huyền Tông àm thôi, kể cả đám người đứng sau hắn ngay thời điểm này đều có cảm giác bị công kích, nhưng bọn họ lại không dám xuất kiếm chống đỡ, kể cả tên có tu vi Trúc Cơ trung Kỳ kia. Bởi vì họ cảm nhận được nếu bọn họ can đảm xuất kiếm, cũng tuyệt đối chậm hơn so với công kích của Phong Nhựt.

"Toàn bộ các ngươi đều thua, bây giờ nên nể mặt ta được rồi".

Hắn cười nhạt một tiếng, thu hồi kiếm ý vừa mới chấn nhiếp bọn người Thiên Huyền Tông kia, lúc này mới mang theo bộ mặt lạnh lùng cùng bọn người Khúc Vân xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 87: Truy Binh

“Tại sao các ngươi gia nhập Ngự Thú Môn?”

Sau khi dẫn mặt đám truy binh của Thiên Huyền Tông, Phong Nhựt dẫn theo bọn Khúc Vân đi đến một thung lũng bằng phẳng. Một mặt để cho bọn hắn trị thương mà khôi phục pháp lực, mặt khác cũng muốn hỏi Khúc Vân một số việc. Từ ngày hắn rời khỏi Thanh Vân Tông cho đến bây giờ, thậm chí thoát cũng đã hơn mười năm rồi, mọi chuyện đã thay đổi nhiều.

“Ồi... việc này một lời thật khó nói hết”.

Khúc Vân thở dài một tiếng, tu vi của hắn hôm nay cũng đã đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng nhìn thanh kiếm cùng trang phục trên người dễ dàng nhận ra cuộc sống của hắn cũng không phải thoải mái gì cho lắm.

“Kể từ ngày các ngươi rời đi, Thiên Cơ Viện của chúng ta bị sát nhập vào Thiên Xu Viện. Chương viện Thiên Xu Viện Điện Mộ trở thành Chương môn mới của Thanh Vân Tông. Thực ra hắn cũng có lòng chán hưng lại bốn tông, nên mở rộng thu nhận đệ tử, do đó chỉ rất ngắn trong vòng một năm mà đệ tử trong môn đã có hơn năm trăm người. Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ đến Ngự Thú Môn đúng là lòng lang dạ thú, sau khi ủng hộ hắn đuổi Diệp Hoàng sư thúc đi liền đem Đông Phong, Nam Phong, Bắc Phong thuộc Thanh Vân Sơn mượn lấy. Càng về sau lại càng mở rộng chiếm toàn bộ bảy mươi hai dãy núi xung quanh, đến khi Điện Mộ nhận ra có vấn đề cũng đã muộn rồi”.

“Trong thời gian ngắn sau đó, Điện Mộ cùng với mấy vị Trưởng lão của bốn tông lần lượt qua đời mà không rõ nguyên nhân. Sở Thiên vốn là đệ tử chân truyền của Điện Mộ, dưới sự nâng đỡ của Ngự Thú Môn đã leo lên chức Chương môn của Thanh Vân Tông, sau đó hắn dùng đủ loại thủ đoạn hèn hạ áp bức môn nhân đệ tử chúng ta, cuối cùng ép buộc mọi người phải gia nhập Ngự Thú Môn”.

Nói đến đây, khuôn mặt Khúc Vân tràn đầy vẻ xấu hổ: “Rất nhiều người trong chúng ta đều vô cùng hối hận, nếu ngày đó bỏ đi cùng các ngươi có lẽ là cách tốt nhất, nhưng bây giờ cũng quá muộn rồi. Từ ngày toàn bộ Thanh Vân Tông gia nhập vào Ngự Thú Môn, cuộc sống của chúng ta càng ngày càng khó khăn, chẳng những chịu sự ức hiếp của đám người Sở Thiên, còn bị đệ tử của Ngự Thú Môn giám thị, ngày thường căn bản không có cách nào rời khỏi phạm vi của Thanh Vân Sơn, nếu không phải như vậy chắc chắn chúng ta đã sớm trốn đi tìm các ngươi rồi”.

“Vậy bây giờ tại sao các ngươi lại bị bọn người Thiên Huyền Tông đuổi giết?” Phong Nhưc nhíu mày hỏi.

Khúc Vân cười khổ một cái nói: “Nguyên nhân thật ra rất đơn giản, ba ngày trước Thanh Vân Sơn bị người của Thiên Huyền Tông chiếm được. Không biết ngươi còn nhớ đến Ninh Viễn của Thiên Cơ Viện không?”

“Ninh Viễn, đương nhiên ta nhớ rõ chứ” Phong Nhưc nhẹ gật đầu, Ninh Viễn từng thuộc đệ tử đời thứ ba của Thiên Cơ Viện, là một người mà danh tiếng lẫy lừng trong đám đệ tử, hẳn có khả năng về luyện đan, tâm kế kín đáo, hơn nữa còn rất biết lấy lòng mọi người, hơn nữa còn có một đồng thủ hạ trung thành và tận tâm với hắn.

“Tên Ninh Viễn này thật không hề đơn giản chút nào, rõ ràng so với bọn lỗ mãng Sở Thiên lợi hại hơn nhiều, nói một cách chính xác rằng hắn là người lợi hại nhất trong đám đệ tử đời thứ ba. Ngày đó Thiên Cơ Viện nhập vào Thiên Xu Viện, địa vị của hắn không những không bị hạ thấp mà chỉ trong thời gian ngắn hắn đã lôi kéo được khá nhiều người, đến nỗi đám người Sở Thiên cũng phải hơi dè chừng. Hơn nữa hắn lại giỏi luyện đan, chỉ trong vòng một tháng đã tiến cấp lên Trúc Cơ sơ kỳ, cho dù về sau Thanh Vân Môn bị nhập vào Ngự Thú Môn đi nữa, hắn cũng thoải mái vẫy vùng mà đứng lên. Nhất là mấy năm gần đây không biết hắn gặp được kỳ ngộ gì, lại được thêm sự hỗ trợ của các loại linh đan, một lần nữa tiến cấp lên Trúc Cơ trung kỳ luôn. Chẳng những thế đám thủ hạ của hắn lần lượt cũng bước vào cảnh giới Trúc Cơ, cứ vậy chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà ngay cả đám đệ tử Ngự Thú Môn cũng không dám đắc tội với bọn hắn”.

“Nếu chỉ có như vậy thì cũng chưa đáng nói, không ai ngờ được Ninh Viễn đã cấu kết với kẻ thù không đội trời chung của Ngự Thú Môn từ trước là Thiên Huyền Tông. Sau đó bọn họ tiến hành tạo phản, với đòn ngoại công nội kích nên chỉ một lần hành động duy nhất họ đã chiếm lĩnh toàn bộ Thanh Vân Sơn. Đám người Sở Thiên cùng những đệ tử của Ngự Thú Môn vội vàng trốn chạy giữ lấy mạng, liên đề cho chúng ta làm tốt thí ở lại đoạn hậu, nếu như hôm nay không có ngươi đến kịp lúc, chúng ta đã thực sự thê thảm lắm rồi”.

Nghe xong mấy lời của Khúc Vân, Phong Nhưc lúc này mới hiểu rõ đại khái mọi chuyện. Hắn thật không ngờ, ở đây mới ngắn ngủi trong vòng mười năm thôi, chẳng những Thanh Vân Tông hoàn toàn tiêu vong mà Thanh Vân Sơn Mạch cũng đã mấy lần đổi chủ, sâu xa bên trong thật khó có thể tưởng tượng.

“Đúng rồi, tại sao các ngươi không tìm đến nhờ Ninh Viễn? Tốt xấu thế nào hắn cũng đã từng là đệ tử của Thiên Cơ Viện mà?” Phong Nhưc có chút khó hiểu liền hỏi.

Nghe Phong Nhưc đặt nghi vấn, Khúc Vân lại cười khổ trả lời: “Nào có đơn giản như vậy, sau khi các ngươi rời khỏi thì toàn bộ Thanh Vân Tông đại khái phân làm ba thế lực, trong đó có hai người nổi danh trong đám đệ tử đời thứ ba. Một là Sở Thiên, một là Ninh Viễn, cuối cùng là đám người chúng ta, do sư huynh Thạch Qua làm chủ”.

Nói đến chỗ này, Khúc Vân chỉ về người bị thương nặng nhất trong đám người ở cách đó không xa, đối với người này Phong Nhưc chỉ nhìn quen mắt thôi nên vừa rồi không để ý đến.

“Nhờ có sư huynh Thạch Qua hỗ trợ, ta và Phương Huyền mới có cơ hội tiến cấp Trúc Cơ sơ kỳ, vốn tiếp vài năm nữa bọn Nghiêm Minh, Không Phi cũng có thể tiến cấp lên luôn, đáng tiếc lại gặp phải đợt hỗn loạn này cho nên Đồng Nhạn Ngu đã ngã xuống trong trận chiến vừa rồi” Khúc Vân có vẻ đau khổ thốt ra.

Âm thầm thở dài, lúc này Phong Nhưc mới quan sát kỹ từng người. Phương Huyền đã là Trúc Cơ sơ kỳ, mà gương mặt của tên béo ú Nghiêm Minh và Không Phi cũng đã chín chắn hơn rất nhiều nên nhìn thoáng qua có chút lạ lẫm, trừ bọn họ ra những người còn lại hẳn chỉ nhận ra được tầm mười mấy người, đều là những đệ tử đời thứ ba của Thiên Cơ Viện năm đó.

Ngoài ba người có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ là Khúc Vân, Phương Huyền và Thạch Qua, còn lại những người có tu vi Trúc Cơ khác hẳn không biết một ai, chỉ sau khi được Khúc Vân giới thiệu hẳn mới biết những người này đều là đệ tử đời thứ hai đạo trước còn quanh năm bên ngoài làm nhiệm vụ, nhưng tất cả bọn họ đều biết Thạch Qua là thủ lĩnh.

Lúc trước nếu không phải hắn dùng kiếm ý đánh bại toàn bộ đám truy binh Thiên Huyền Tông, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không nghe theo lời hắn phân phó.

Mà ngoại trừ những người này ra, còn lại hơn hai mươi người phần lớn đều có tu vi Luyện Khí trung kỳ, thậm chí là Luyện Khí sơ kỳ nữa, hầu hết đều có tư chất vô cùng kém cỏi. Không cần nghĩ cũng biết, những người này đều là đám đệ tử năm đó Điền Mộ vội vã thu nhận.

“Những năm qua, các ngươi... gặp chuyện gì? Ta thật không nghĩ rằng thực lực của ngươi lại có thể mạnh như vậy” Lúc này Khúc Vân nhìn mãi không được mới thắc mắc, bởi vì đến tận lúc này hắn vẫn chưa sẵn sàng tiếp nhận sự thật của kết quả trận chiến vừa rồi. Nhớ năm đó hắn tận mắt thấy Phong Nhưc đang hấp hối bị ném bên ngoài sơn môn, hẳn thực khó tưởng tượng mới qua thời gian mười mấy năm thôi mà thực lực của Phong Nhưc đã mạnh hơn hắn tới mấy lần. Bất luận là trang phục Sạn Tuyết đang mặc trên người hay thanh kiếm ngũ phẩm đang đeo trên lưng kia, hơn nữa còn có linh thú phi hành cấp năm oai phong lẫm liệt nọ đều hoàn toàn vượt ra ngoài trí tưởng tượng của hắn rồi.

“Lam Lăng sư tỷ cùng bọn Đường Thanh đều ổn cả. Đúng rồi, kể tiếp các ngươi có tính toán gì không? Hay là lại trở về Ngự Thú Môn?” Phong Nhưc hỏi một cách hơi hột.

“Trở về Ngự Thú Môn à? Tất nhiên sẽ không bao giờ có chuyện đó rồi, có lẽ bọn ta sẽ gia nhập môn phái khác, nhưng để xem ý của sư huynh Thạch Qua thế nào đã” Khúc Vân nói xong, ánh mắt có vẻ lo lắng nhìn Thạch Qua đang ngồi chữa thương.

Ở bên kia, xung quanh Thạch Qua có bốn người tu vi Trúc Cơ sơ kỳ đang cảnh giới cho hắn, chứng tỏ bình thường những người này rất tôn trọng và tín nhiệm Thạch Qua.

Chỉ có duy nhất một điều làm Phong Nhựt hơi thất vọng, đó là Khúc Vân. Người này tâm cơ vốn không tồi, nhưng bị đàn áp lâu ngày rõ ràng cũng đã rứt rè đi nhiều so với trước đây.

Thầm thở dài, lúc này Phong Nhựt mới mỉm cười nói: "Người cũng ngồi xuống điều tức một chút đi, ta hộ pháp cho người".

"Điều này... được rồi, xin đa tạ" Khúc Vân hơi có vẻ khó hiểu, hần bần loạn nhìn qua Phong Nhựt rồi lập tức quay người tìm một nơi điều tức khôi phục lại pháp lực đã tiêu hao trong trận chiến.

Nhìn thấy bọn Không Phi, Phương Huyền cũng đã ngồi trị thương, Phong Nhựt không quấy rầy bọn hắn nữa mà đi về phía Lý Đán ở đằng xa rồi ngồi xuống.

"Hắc hắc, người lại ôm phiền toái nữa rồi" Lý Đán bỗng nhiên cười hắc hắc nói.

"À, ý người là Thiên Huyền Tông hả?" Phong Nhựt lơ đãng trả lời.

"Đương nhiên không phải, người dù tốt dù xấu cũng là đệ tử của Trần Thiên Tông, một trong năm đại tông môn của Thương Ngô giới. Chỉ cần người không gây ra những việc như phóng hỏa giết người thì Thiên Huyền Tông nào dám sinh sự với người, mà điều ta nói ở đây chính là đám bằng hữu của người đó" Lý Đán nói xong giờ một ngón tay chỉ chỉ về phía sau, "Người nhìn xem, tốt xấu lẫn lộn, tu vi thấp cao đều có, quả thực là loạn xạ xì ngầu, người tính thế nào đây? Hay lại bám theo như con ghê ký sinh hả?"

"Con ghê ký sinh?" Phong Nhựt nghiêng về phía Lý Đán, hừ lạnh nói: "Nếu có so sánh thì người giống với con côn trùng ký sinh hơn đó, nếu có thể khiến người xéo đi chỗ khác được ta thật cảm ơn trời đất vô cùng".

"Ta mà là côn trùng ký sinh à? Ta nhắm một mắt cũng có thể đem những tên này đánh cho tơi bời hoa lá, hơn nữa ta đi cùng người có thể làm cho người càng thêm có giá đây. Dù sao đi nữa ta đây cũng có tu vi Trúc Cơ trung kỳ và cũng chẳng phải là cây kiềng đứng ngắm mà thôi, trừ loại người biến thái như người ra thì căn bản chức trách hộ vệ thất cấp của thương hội Thương Nguyệt không phải ai thích là làm được đâu".

Thấy Lý Đán gào lên ầm ức nhưng đối với lời nói của hắn, Phong Nhựt chỉ cười cười chứ không thêm nói gì thêm.

"À đúng rồi, ta chợt nhớ đến một việc. Thiên Huyền Tông kia hình như có liên quan mật thiết với Thiên Diệp Môn ở khu vực Nam Lĩnh thì phải, mà còn nghe nói đó là một nhánh của Thiên Diệp Môn. Cho nên người cũng nên cẩn thận một chút, phía sau Thiên Huyền Tông có thể lực chống đỡ rất lớn đấy".

"Một nhánh?" Phong Nhựt không khỏi sửng sốt, Thiên Diệp Môn hắn tất nhiên không xa lạ gì, đó là một đại môn phái không thua kém gì Trần Thiên Tông, chỉ có điều tình hình lại xoay ra như vậy, tại sao từ một Thanh Vân Tông nho nhỏ lại dính dáng đến một chi nhánh của Thiên Diệp Môn chứ.

"Có vẻ như người thạo nhiều tin tức linh tinh quá, vậy có biết phía sau Ngự Thú Môn là gì không?"

"Hắc hắc... ta là người của thương hội Thương Nguyệt mà, mấy tin nho nhỏ không biết nhiều mới là lạ. Nhưng Ngự Thú Môn quả thật không có gì đứng đằng sau, mà theo ta được biết tuy chỗ khu vực Nhận Bắc này nhìn sơ qua thì đúng là nơi đầu hiu vắng vẻ của tu tiên giới, thế nhưng mấy môn phái nhỏ lại có liên quan bối cảnh khá lớn. Ví như vị môn chủ của Diệu Âm Môn là một nữ đệ tử bị trục xuất ra khỏi Cửu Thần Cung, mà Cổ Kiếm Tông lại có chút quan hệ mờ ám với một trong năm đại tông môn là Ngọc Dương Tông." Lý Đán đắc ý khoe khoang nói một tràng.

"Những điều này là vô tình trùng hợp đến thế sao?" Phong Nhựt không dần lòng được hỏi luôn.

"Ai mà biết được? Những môn phái tu tiên này đã được thành lập từ lâu rồi, nhiều thì trên vạn năm, ít thì mấy nghìn năm, nhưng mà theo ta suy đoán chắc hẳn có quan hệ với khu vực Hàn Sơn, nếu không phải thế thì Tuyệt Nhận Thành việc gì phải được xây ở khu vực phụ cận Hàn Sơn chứ" Lý Đán lơ đãng nói.

"Khu vực Hàn Sơn? Lại là chỗ đó?" Phong Nhựt thì thào lắm bầm một câu, nếu hắn nhớ không nhầm ngày đó yêu cầu giao dịch của tên Ma Hòa kia chính là muốn hắn hộ tống đi đến khu vực Hàn Sơn, càng nghĩ đến nơi đó càng thấy vô cùng cổ quái.

"Ặc... Phong Nhựt, phiền phức của người đến rồi kìa".

Lúc này Lý Đán bỗng nhiên nhìn ra xa, cười quái dị một tiếng rồi nói. Phong Nhựt ngó theo ánh mắt hắn thấy rõ từ xa xa phía chân trời, có hơn mười đạo kiếm quang đủ màu sắc lộng lẫy đang gào thét lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 88: Thân Phận

Vừa thấy hơn mười luồng kiếm quang kia có màu sắc khác nhau, Phong Nhựt không khỏi hơi nhúu mày lại, dựa theo tốc độ ánh sáng của các thanh

Kiểm, tuy hẳn xác định được đám tu sĩ này có thực lực chưa đạt tới trình độ Trúc Cơ hậu kỳ, thế nhưng ít ra trên phương diện Ngự Kiểm Thuật cũng có kinh nghiệm rất cao, xem ra không tệ chút nào, nếu chẳng phải thế thì đâu có giương cờ giồng trống sử dụng ngự kiểm phi hành khí thế đến vậy.

Nên biết rằng việc ngự kiểm phi hành vốn tiêu hao khá nhiều pháp lực, mặc dù với khả năng hiện tại của Phong Nhưộc nếu sử dụng ngự kiểm phi hành e rằng cũng chỉ có thể bay hơn ngàn dặm, lúc đó chắc chắn sẽ hao tổn toàn bộ pháp lực, cho nên đối với những tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường có thể bay xa tới mấy trăm dặm đã là quá lắm rồi.

Không hề nghi ngờ gì nữa, mười mấy người này ắt hẳn là viện quân theo sau của Thiên Huyền Tông, có lẽ bọn họ đã gặp đám đệ tử Thiên Huyền Tông kia vốn mới bị Phong Nhưộc làm cho khiếp đảm, cho nên đám người này mới dùng ngự kiểm phi hành để cấp tốc đuổi theo.

Lúc này hơn mười luồng kiểm quang đang kéo đến ngày càng gần, Lý Đán cũng bắt đầu biểu lộ vẻ ngưng trọng: “Phong Nhưộc, lần này ngươi thật sự phiền phức rồi, trong đám người đó có hai tên gia hỏa có thực lực rất mạnh, e rằng không thấp hơn người đâu, thật sự ta không ngờ được ở nơi vắng vẻ như Nhạn Bắc đây mà cũng có những kẻ tu luyện khiến cho người ta phải bắt ngờ đến thế?”

Lý Đán chỉ trở về phía trước, rõ ràng dẫn đầu đám người đó có một luồng kiểm quang đỏ như máu, chẳng những đặc biệt chói mắt mà hào quang xung quanh đạt tới hơn mười trượng, bên trong luồng kiểm quang đó cực kỳ bá đạo so với những luồng kiểm quang theo sau thì tựa như chim hạc giữa bầy gà, mặc dù khoảng cách còn hơn mười dặm nhưng đã khiến cho người ta cảm nhận được khí phách hùng hồn, sừng sững tựa núi cao.

Không nghi ngờ gì nữa rõ ràng thanh kiếm này khá bất phàm, càng khiến cho người ta phải kinh hãi đó là xem ra phẩm chất thanh kiếm này còn cao hơn thanh Mị Ảnh Kiếm của Phong Nhưộc tới hai ba phần, ắt hẳn về phương diện Ngự Kiểm Thuật của chủ nhân thanh kiếm này cực kỳ thành thạo, tuy chưa biết có ngưng kết kiếm ý thành thực thể hay không nhưng xem ra chẳng kém hơn bao nhiêu, hoàn toàn có thể xuất kiếm nặng tựa núi, linh động như gió, sắc bén cực kỳ.

Trong lúc trao đổi vài câu thì hơn mười luồng kiểm quang cũng đã đáp xuống trước mặt Phong Nhưộc cách khoảng năm mươi trượng.

“Quả nhiên là hắc, Ninh Viễn” Trong nội tâm của Phong Nhưộc hơi có chút dao động liền khôi phục lại bình thường, vừa rồi hẳn cũng đoán luồng kiểm quang màu đỏ này có thể là Ninh Viễn đúng như những gì mà Khúc Vân từng nói, quả nhiên gã đã gặp được duyên kỳ ngộ nào đó.

Rõ ràng Ninh Viễn bây giờ so với lúc gặp hắc tại phiên chợ Thiên Đăng Sơn gần mười năm về trước cứ ngỡ là hai người hoàn toàn khác nhau vậy, ngày đó tên Ninh Viễn này vẫn còn đờm chút về âm trầm, hơn nữa còn ăn dẫu nét kiêu ngạo nữa.

Nhưng hiện tại về âm trầm này đã bị che mất bởi tâm cơ thâm sâu khó dò, còn khuôn mặt hắc thủy chung vẫn hết sức bình tĩnh dường như chưa có bất kỳ thay đổi nào xảy ra, nhất là ánh mắt lạnh lẽo, quyết đoán và tàn nhẫn của hắc khiến cho người khác khó đoán được rốt cuộc hắc đang suy tính điều gì, hơn nữa còn toát lên vẻ uy nghiêm của kẻ bề trên nữa, quả thật làm cho người ta không dám tới gần.

Thế mà lúc này Ninh Viễn chỉ lẳng lặng đứng yên ở đó, toát lên một uy thế mơ hồ nào đó mà cao ngạo quan sát chúng sinh.

“Hực... đây thật là khu vực Nhạn Bắc sao? Tên này có lai lịch không phải bình thường đâu Phong Nhưộc, hiện tại ta thấy ngươi không đáng nể nữa rồi” Lý Đán khó giấu lòng mà bất chợt hít một tia khí lạnh, “Ngươi thấy không? Rõ ràng tên này đang mặc trọn bộ trang phục Tử Mạch Phi Thương đây, hơn nữa có lẽ trên đó còn khảm Ngũ Hành Thạch trung phẩm thuộc tính Thổ, lại còn có ba bộ trận pháp Chính Phản Cửu Tinh nữa chứ, ta đoán chắc Đột Kiếm Quyết của ngươi khó mà phá nổi phòng ngự của hắc, quả thật bộ trang phục đó là hàng cực phẩm mà”.

“Không cần ngươi nói ta cũng thấy rồi!” Phong Nhưộc thần nhiên lên tiếng, nói thật lúc này trong lòng hắc cũng hết sức giật mình, hắc đã từng chứng kiến qua bộ trang phục Tử Mạch Phi Thương trên người Điền Mộ đạo trước, dẫu sao bộ trang phục đó so ra chỉ là đồ bỏ đi so với bộ trang phục đầy đủ Tử Mạch Phi Thương trên người Ninh Viễn này.

Không hề nghi ngờ gì nữa, ắt hẳn bộ trang phục Tử Mạch Phi Thương trên người Ninh Viễn đây cũng có điểm tương đồng với bộ Sạn Tuyết của hắc, chính là đồ đặc chế, hơn nữa tên này còn không tiếc bỏ ra một giá rất lớn để tăng cường phẩm chất của trọn bộ trang phục này lên cao nhất, theo Phong Nhưộc suy đoán thì không cần trên tay đủ một trăm viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm thì đừng nhắc đến chuyện cường hóa này, tóm lại có thể nói là xa hoa quá mức.

Hiện tại phía ngoài bộ trang phục Tử Mạch Phi Thương đó tỏa ra bốn loại hào quang chói mắt khác nhau, trong đó hào quang màu tím nhạt do tính chất cơ bản của bộ trang phục Tử Mạch Phi Thương tỏa ra, thứ hai là hào quang màu bạc có từ trận pháp Chính Phản Cửu Tinh, thứ ba là hào quang xanh nhạt được phát ra từ trận pháp Mị Ảnh, còn loại cuối cùng là hào quang đỏ nhạt từ trận pháp Hồi Xuân.

Có thể nói, với bộ trang phục cực phẩm này quả thật hắc không có đối thủ trong toàn cảnh giới Trúc Cơ kỳ, trừ khi chính là cao thủ Kim Đan kỳ nếu không chẳng thể nào phá vỡ được phòng ngự đó.

Ngoại trừ phòng ngự bên ngoài bộ trang phục này còn được tăng tốc độ linh hoạt bằng cách khảm thêm trận pháp Mị Ảnh nữa, cho nên xem ra khả năng linh hoạt của chủ nhân bộ trang phục này còn ăn đứt gấp mấy lần những tu sĩ khác, chỉ cần nhìn vào thanh Mị Ảnh Kiếm của Phong Nhưộc thôi cũng có thể hiểu rõ rồi.

Nhưng thứ làm cho người khác phải tất tiếng chính là trận pháp Hồi Xuân, nó giúp cho chủ nhân có thể tự điều trị thương thế và hơn thế còn trị liệu cho những tổn thất của trận pháp nữa.

Thật ra trận pháp Hồi Xuân này rất đơn giản, Phong Nhưộc đã có thể bố trí được từ lâu rồi nhưng cho tới hiện tại hắc thấy không có ích lợi thiết thực, bởi vì muốn bố trí trận pháp Hồi Xuân cần phải có sáu mươi bốn viên Ngũ Hành Thạch thuộc tính Mộc, nhưng thực tế tình trạng hắc đáng thương làm sao khi một viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm cũng không có thì làm sao có thể bố trí được thứ trận pháp biến thái đó chứ?

Thầm thở dài một hơi, Phong Nhựt lập tức buộc phải thừa nhận, ngay khi thấy Ninh Viễn được trang bị bộ trang phục cực phẩm đó thật sự hấn lại càng sinh thêm ác cảm hơn nữa, đúng như Lý Đán nói qua rõ ràng hấn cơ bản không phải là đối thủ của Ninh Viễn, nhưng chỉ cần tên đó cời bỏ bộ trang phục Từ Mạch Phi Thương này ra thôi, hấn bảo đảm có thể hành hạ... địch nhân đến chết, nhưng ngay khi thấy đối phương được trang bị như thế, hấn liền hiểu ra vai trò “địch nhân” đó đã được hoán chuyển thành bản thân mình rồi.

“Phong Nhựt hả ? Đã lâu không gặp... từ lúc chia tay đến giờ ngươi vẫn yên ổn đấy chứ?” Âm thanh của Ninh Viễn không một tia gọn sóng và thật sự đã trầm ổn hơn mười năm trước rất nhiều, đồng thời trong ánh mắt hấn càng trở nên bình tĩnh lạ thường, trông giống như đang hưởng thụ cảm giác của con mèo đang vờn chuột vậy.

Phong Nhựt nghe thế cũng không nói gì, chỉ lặng yên nhìn tên Ninh Viễn đó vốn đang ngồi yên ở trên cao mà quan sát chúng sinh, thật sự lúc này trong lòng hấn cũng rất tò mò mà không biết làm sao tên này có thể làm được khí thế như vậy nữa?

“Kỳ thật chúng ta đều là đồng môn lúc xưa, nếu như bọn Thạch Qua chịu quy phục ta cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt, nhưng chỉ có điều ta không thể không thừa nhận rằng Phong Nhựt ngươi luôn gây cho ta tò mò, vì thế ta không thể ngồi yên chờ ngươi mà bỏ công ra chạy ngay đến đây này, quả thật mười năm không gặp ta rất ngạc nhiên khi thấy bộ dạng của ngươi thế này, xem ra hiện tại ngươi khá là thoải mái”.

Vừa nói đến đây Ninh Viễn quay đầu nhìn thoáng qua Vi Đà đang đứng bên cạnh rồi bỗng nhiên mỉm cười: “Gần mười năm nay huynh đệ Vi Đà đây không lúc nào quên được mỗi nhục lúc trước, do đó hấn luôn luyện tập để gia tăng thực lực bản thân, với mục đích muốn chứng minh xem ngươi và hấn ai mới là người chiến thắng, quả thật hấn quá may mắn khi không cần bỏ công sức ra đi tìm mà ngươi đã tự xuất hiện rồi, chỉ là không biết ngươi có bị xem như gặp bất hạnh không đây? Chắc hẳn ngươi cũng muốn biết trước kết cục có đúng không, ta bảo đảm nếu ngươi thắng ta sẽ để cho các ngươi rời khỏi nơi đây, hơn nữa chắc chắn sẽ không đụng đến bọn họ nữa, còn nếu như ngươi thua trận lúc đó sẽ có quyền chọn lựa, một là chết, hai là bái ta làm chủ nhân”.

Ngay sau khi Ninh Viễn vừa dứt tiếng thì từ bầu trời xa xa bỗng nhiên túa ra một đám khá đông gồm mấy trăm tên đệ tử Thiên Huyền Tông, bọn chúng chia ra hai bên bao vây lấy đám người Phong Nhựt vào giữa.

“Vi Đà hả ? Chỉ là bại tướng dưới tay của ta mà thôi, ta còn tưởng ngươi tính đích thân nhảy ra đấu với ta ấy chứ, dè dặt lại quá tin tưởng vào hấn ta thế này” Rốt cuộc Phong Nhựt mỉm cười mở miệng, nhưng thủy chung hấn vẫn không thêm ngó tới tên Vi Đà kia chút nào.

“Thật quá đáng, thiếu chủ của bốn tông có thân phận hết sức cao quý, ngươi căn bản chẳng có tư cách đâu” Gã tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ này giờ đứng bên phải Ninh Viễn liền nghiêm giọng quát lớn.

“Thiếu chủ à ? Thiếu chủ của Thiên Huyền Tông ?” Phong Nhựt sững sờ một chút lập tức hiểu ra, nguyên do tên Ninh Viễn này không phải có kỳ ngộ nào cả mà thật ra hấn có thân phận rất đặc biệt, chỉ có điều nếu hấn đã là thiếu chủ của Thiên Huyền Tông, thì mắc mớ gì chạy tới một nơi chẳng có danh tiếng như Thanh Vân Tông để làm đệ tử đời thứ ba chứ?

“Hừ... Phong Nhựt, tốt nhất ngươi đừng... sợ quá mà bỏ chạy giống như lúc xưa tại Thiên Đẳng sơn đấy, nếu có bản lĩnh thì đánh bại ta đi” Tên Vi Đà đứng gần đó bỗng hét lớn một tiếng liền nhảy ra ngoài, quả thực ngay thời điểm Phong Nhựt còn ở Thanh Vân Tông thì thực lực của tên Vi Đà này cũng đã khá mạnh trong hàng đệ tử đời thứ ba rồi, trận chiến lúc xưa nếu như không phải Phong Nhựt nhờ có vòng tay Phi Phượng và Đạp Vân Chiến Ngựa thì không có cách nào thắng được hấn rồi.

Hiện tại Vi Đà cũng đã thăng cấp lên Trúc Cơ sơ kỳ, cho nên ngoại trừ Ninh Viễn có tu vi Trúc Cơ trung kỳ ra, hấn so với những người khác trong Thiên Huyền Tông được xem như có thực lực tuyệt đối mạnh nhất, Phong Nhựt mà muốn thắng hấn đơn giản thì e rằng không dễ dàng chút nào.

“Thôi được, lại thắng tiếp ngươi một trận nữa cũng có sao?” Phong Nhựt cười cười rồi ra dấu cho Lý Đán lui ra phía sau.

“Hừ... để ta xem Ngự Kiếm Thuật của thứ miệng lưỡi trơn tuột như ngươi đây lợi hại chỗ nào”.

Vi Đà lại tiếp tục bước về phía trước, lập tức cả người hấn toát ra một cỗ sát khí lạnh giá, dường như muốn bao phủ toàn bộ phạm vi trăm trượng ở xung quanh lại.

“Tên này không tệ chút nào” Phong Nhựt thấy thế liền hai mắt sáng ngời, tên Vi Đà này rõ ràng cũng lĩnh ngộ ra kiếm ý, hơn nữa đã dung hợp với sát khí của bản thân rồi, xem ra ngày xưa nhờ mình mà hấn được kích thích không ít đây.

Nghĩ tới đây Phong Nhựt liền nhanh chóng bay người ra phía sau mà thôi lui hoàn toàn, chủ đích của hấn là không để sát khí của kiếm ý Vi Đà làm ảnh hưởng tới hấn, đây cũng là chỗ tốt của việc lĩnh ngộ ra kiếm ý, nếu như không thể lĩnh ngộ ra kiếm ý thì khi công kích bằng Ngự Kiếm Thuật cũng chỉ dừng lại ở mức độ cao hơn một chút so với việc thi triển kiếm quyết mà thôi, vì thế cho dù là tốc độ công kích, mức độ linh hoạt hay khả năng tranh thủ thời cơ, kể cả phương diện uy lực công kích đều tệ hơn một chút.

Do đó dưới tình huống này, trong nháy mắt khi hấn lui lại đó cũng đủ để quyết định thành bại trong cuộc chiến này.

Thế nhưng khi đã có kiếm ý lại khác hấn, bởi vì lúc này thi triển Ngự Kiếm Thuật không còn dựa hết vào kiếm quyết nữa, mà lấy kiếm ý bản thân làm chủ đạo, kiếm ý càng mạnh thì tốc độ công kích càng nhanh, thậm chí vượt quá sức tưởng tượng của bản thân nữa.

Đương nhiên cảnh giới của kiếm ý cũng rất khác xa nhau, từ vô hình đến hữu hình rồi lại từ hữu hình hóa thành vô hình, mỗi cảnh giới đều trải qua kinh nghiệm của vô số đợt rèn luyện thực tế, hơn nữa ngộ tính phải cao mới có thể lĩnh ngộ được.

Như Phong Nhựt hiện tại đây, cho dù hắn có thể ngưng kết được kiếm ý trước khi vận dụng kiếm quyết, nhờ thế có thể gia tăng được tốc độ và uy lực công kích, tuy nhiên hắn chỉ mới đạt được cảnh giới vô hình ban đầu mà thôi, thật ra muốn chính thức đạt tới cảnh giới hữu hình tức là hắn sẽ có thể lấy vạn vật thiên địa làm kiếm, nhưng quả thật... cảnh giới đó hắn còn lâu mới đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 89: Khổ Chiến

“Phong Nhựt nạp mạng đi!”

Vi Đà hét to một tiếng như sấm, chuôi kiếm khí trên lưng chớp lên ánh sáng màu vàng rồi phóng vọt lên trời bay lượn nhìn như một vầng trăng chiếu sáng cả vùng trời.

Kiểm ánh màu bạc dài đến mấy trượng mang theo từng chuỗi tàn ảnh lướt trong không khí chém mạnh về phía Phong Nhựt đang thối lui, một kiếm vạch ngang đất trời kéo đến như sóng cuộn trào dũng mãnh vô cùng. Đối mặt với một kiếm kinh khủng như vậy nếu gặp phải người chưa lĩnh ngộ được kiếm ý thì cho dù tu vi có cao hơn đối thủ đi chăng nữa căn bản cũng vô phương chống đỡ.

“Đến hay lắm!”

Phong Nhựt nhìn không được khen ngợi một tiếng, tên Ninh Viễn quả nhiên không tầm thường chút nào, không những kiếm khí, trang phục trên người đều thuộc hàng cực phẩm mà đám lâu la bên cạnh cũng có thực lực rất cao.

Vừa dứt lời, Mị Ảnh sau lưng Phong Nhựt bỗng nhiên lao ra như ánh chớp, cuồng phong màu xanh cũng theo đó mà lên rồi lập tức giao chiến với kiếm khí màu bạc của Vi Đà, đã qua hơn trăm chiêu nhưng chưa bên nào chiếm được thượng phong.

Mị Ảnh của Phong Nhựt có phẩm chất rất cao, hơn nữa được cường hóa bằng Ngũ hành thạch trung phẩm thuộc tính kim nhưng kiếm khí màu bạc của Vi Đà cũng không kém hơn chút nào. Đã thế Vi Đà không những có thể ngưng kết kiếm ý mà pháp lực cũng thâm sâu khó lường, vì thế cho nên trong chớp lát không thể nhìn ra ai thắng ai bại.

Nói thì dài nhưng với tốc độ quá nhanh của hai kiếm thì cũng chỉ trôi qua thời gian mấy cái hô hấp mà thôi, đám người xung quanh ngoài trừ Ninh Viễn, Lý Đan thì đều hoa đầu chóng mặt, không nhìn rõ trận chiến đang xảy ra trước mắt.

“Phong Kiếm Quyết!”

Vi Đà gầm lên một tiếng, ngay lập tức kiếm quang màu bạc trên không trung bỗng nhiên lượn mấy vòng rồi tỏa thành sáu đạo kiếm quang.

Sáu đạo kiếm quang này đều vô cùng linh hoạt, tả xung hữu đột vây lấy Mị Ảnh của Phong Nhựt, chẳng mấy chốc không chế bốn phía Mị Ảnh.

“Không ổn!”

Phong Nhựt thầm than trong lòng, hắn hôm nay chỉ mới nắm giữ được một loại kiếm quyết cao cấp là Đột Kiếm Quyết nhưng loại kiếm quyết này chỉ có thể áp dụng được với mục tiêu cố định hoặc có tốc độ di chuyển chậm chạp, nhưng nếu gặp loại kiếm khí linh hoạt như thế này thì không có bao nhiêu tác dụng, mà tên Vi Đà này lại sử dụng kiếm quyết cao cấp trước mặt vô cùng thuần thục và nhuần nhuyễn thì lại càng khó chống đỡ hơn.

“Phong!”

Theo tiếng hét của Vi Đà sáu đạo kiếm quang nhanh như thiểm điện khép chặt vòng vây chém thẳng về Mị Ảnh đang nằm ở giữa, nếu bị sáu đạo kiếm quang này đánh trúng thì chẳng những Mị Ảnh bị tổn hại không nhỏ mà ngay cả kiếm ý của Phong Nhựt gắn trên đó cũng bị vạ lây không chừng.

Nhìn thấy tình hình như thế Phong Nhựt không dám do dự chút nào, ý niệm lưu chuyển, kiếm ý xuất hiện, Mị Ảnh đang bay lượn trên cao cấp tốc lùi về phía sau rồi bỗng nhiên cường hoành sáng lóa, quyết cùng với kiếm của Vi Đà một chiêu phân cao thấp.

Mất thấy cảnh này Ninh Viễn đứng xa xa bên ngoài trăm trượng mỉm cười giấu cợt, với nhãn lực cao minh như hắn sớm đã nhìn thấy tình hình cuộc chiến thế nào rồi, Phong Nhựt muốn phá vỡ Phong Kiếm Quyết của Vi Đà quả thật liều mạng, bản thân Phong Kiếm Quyết là một loại kiếm quyết có tốc độ chiến đấu vô cùng cao, là một trong chín đại kiếm quyết lấy lòng của Thiên Huyền Tông, mà đúng hơn là của Thiên Diệp Môn. Tuy Vi Đà cũng chưa thể nắm hết được tinh túy của kiếm quyết này nhưng cũng dư sức đã bại Phong Nhựt.

Sáu đạo kiếm quang tuy không nhiều nhưng mang trong mình ba mươi sáu loại biến hóa, đã bị chúng vây lại thì chỉ còn cách lùi về phía sau từ thủ, còn chuyện phá vỡ thì khác nào nằm mơ nói mộng. Nhưng nếu thật sự Phong Nhựt điều khiển kiếm lùi về phía sau thì liền mất đi tiền cơ, lúc đó chỉ cần Vi Đà thi triển thêm một lần Băng Kiếm Quyết, một lần Đột Kiếm Quyết nữa tạo thành thế liên hoàn tam kích thì Phong Nhựt chết chắc.

Đương nhiên Ninh Viễn cũng không thật sự có ý giết chết Phong Nhựt, hẳn muốn cho tên tạp dịch này tiếp tục sống mà giờ mắt nhìn, ngày ngày thấu hiểu cái gì là tôn ti trật tự, là cao cao tại thượng, là thúc thủ cúi đầu không thể chống lại, như thế mới hứng thú.

Nhưng ngay lúc Ninh Viễn thờ dài một tiếng coi như trận chiến đã kết thúc thì bên trong chiến trường bỗng nhiên phát sinh chuyện lạ. Mị Ảnh đột ngột phát ra kiếm quang chói chang như mặt trời vô cùng kỳ quái.

“Đột Kiếm Quyết”

Trong chớp mắt Phong Nhựt thi triển ra Đột Kiếm Quyết đâm thẳng vào Phong Kiếm Quyết của Vi Đà, hẳn chớp thời cơ vô cùng vừa vặn và hoàn mỹ, sức tấn công còn hơn xa Phong Kiếm Quyết không trọn vẹn uy lực do Vi Đà thi triển ra.

“Hồng rồi!”

Vi Đà lạnh cả người, không kịp suy nghĩ gì bấm kiếm quyết điều khiển kiếm nhanh chóng thối lui, nhưng vẫn muốn một bước. Kiếm khí của hắn bị một cỗ lực lượng hung bạo xoay tròn chấn văng ngược ra bên ngoài, không nhưng thế do Phong Kiếm Quyết bị mạnh mẽ đánh tan nên kiếm ý cũng không kịp hội tụ, không còn cách nào thi triển kiếm quyết khác được nữa.

Tuy hắn đã nhanh chóng khống chế lại kiếm của mình nhưng thực sự đã bị rơi xuống hạ phong rồi.

Nói đến việc này quả thật Phong Nhựt đã vô cùng xuất sắc phát huy được uy lực của Mị Ảnh vào đúng thời điểm mấu chốt, chọn lúc kiếm của Vi Đà sơ hở nhất mà đánh một kích trí mạng. Sau đòn này kiếm của Vi Đà triệt để mất hết tiên cơ, mỗi lần có ý định triển khai phản kích đều bị Mị Ảnh dễ dàng hóa giải, chớp mắt cục diện thay đổi, Mị Ảnh tung hoành như chúa tể chiến trường.

“Loạn Vân Phi”

Khi kiếm khí mây bạc sắp bị Mị Ảnh đánh rơi xuống đất thì bỗng nhiên Vi Đà lẩm bẩm một câu trong miệng, đồng thời tay phải vung ra, một luồng ánh sáng màu xanh bay thẳng đến chỗ của Phong Nhựt.

“Mẹ bà hắn, là pháp khí công kích thượng phẩm”

Nhìn thấy luồng ánh sáng xanh vọt đến chỗ mình Phong Nhựt nhìn không được mà chửi thầm trong lòng, nhưng chửi thì chửi chứ cũng không thể kêu đối phương xấu tính được, bởi vì trong chiến đấu tuy dùng Ngự kiếm thuật làm chủ nhưng có thể dùng mọi loại thủ đoạn công kích khác, pháp khí, pháp thuật, phù triện... gì cũng xong, miễn là giành thắng lợi.

Mà Loạn Vân Phi của Vi Đà là pháp khí thượng phẩm, hắn tung ra nhằm mục đích ép Phong Nhựt phải rút Mị Ảnh về chống đỡ để tranh thủ thời cơ tập hợp lại kiếm ý phản kích.

“Hừ! Tính toán cũng tốt đấy!”

Phong Nhựt cắn răng dùng hết sức thi triển ra pháp thuật Thuần Tường đồng thời thả Ngân Giáp và đai quý ra, vẫn kiên quyết không thu lại Mị Ảnh mà trước sau như một duy trì áp lực lên kiếm khí của Vi Đà.

Đương nhiên khi cùng lúc làm nhiều việc như thế này cả hai người sẽ bị phân tâm dẫn đến công kích của Ngự kiếm thuật bị suy yếu, bởi vì bình thường tu sỹ cần phải tiến cấp lên Kim Đan kỳ mới có được thần hồn cường đại, lúc đó mới có thể phân tâm làm nhiều việc cùng một lúc mà mỗi việc đều hoàn mỹ vô khuyết. Đây cũng chính là lí do mà tu sỹ Kim Đan kỳ lại có thực lực chiến đấu vô cùng biến thái, bởi vì họ có thể cùng lúc triển khai năm, sáu, thậm chí mười thủ đoạn công kích cùng một lúc mà không vất vả chút nào.

Mà bây giờ hai người Phong Nhựt lấy đầu ra cái loại trình độ khủng bố đó, có thể miễn cưỡng làm hai ba việc cũng đã là tốt lắm rồi, xem ra thần hồn bên nào cường đại hơn thì sẽ nắm được nhiều phần thắng hơn đối phương.

Lúc này thấy Phong Nhựt thả ra hai con linh thú hỗ trợ Vi Đà cũng không thua kém chút nào liền gọi ra một con Kim Điều cấp năm và một con báo Từ Kim. Bốn con linh thú vừa mới được thấy mặt trời đã điên cuồng xông vào nhau cắn giết.

Cùng lúc này pháp khí thượng phẩm Loạn Vân Phi phiêu dật như ma quỷ quấn lấy Phong Nhựt liên tục tấn công, loại pháp khí thượng phẩm này cũng cần người điều khiển, hơn nữa còn tiêu hao một ít pháp lực tuy nhiên phương pháp sử dụng lại khá đơn giản, cho dù là tu sỹ Luyện Khí kỳ nếu có đủ pháp lực cũng có thể xuất ra đối địch.

Loạn Vân Phi này có màu xanh, lớn như một cái đĩa, xung quanh có răng cưa sắc bén xoay tròn tấn công, quỹ đạo di chuyển lại vô cùng quỷ dị không thể phòng, nếu không phải Phong Nhựt xuất ra pháp thuật Thuần Tường nhanh thì chắc chắn đã bị nó chém trọng thương rồi.

Nhưng tuy là như thế nhưng pháp thuật Thuần Tường cũng đã bị chấn vỡ một nửa, giới lắm chỉ có thể tiếp được một kích nữa là tiêu tán, từ đó có thể thấy được uy lực của pháp khí thượng phẩm quả thật rất mạnh, danh xứng với thực.

“Thập Trọng Thanh Tì”

Một bên khống chế Mị Ảnh không ngừng công kích, một bên Phong Nhựt xuất ra pháp thuật khác nhằm ý đồ vây khốn Loạn Vân Phi, hiện tại hắn cũng không dám mong đánh rơi được pháp khí thượng phẩm này nhưng chỉ cần kéo dài thêm được chút thời gian thôi là đủ để Mị Ảnh đánh tan tác

chuôi kiếm khí màu bạc kia rồi. Mà đến đó thì coi như thắng thua đã định, phần thắng sẽ thuộc về hắn.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, mấy chục sợi Thập Trượng Thanh Ti lập tức đuối theo quán lấy Loạn Vân Phi, nhưng làm cho Phong Nhựt thất vọng, chỉ cần những răng cưa xung quanh Loạn Vân Phi xoay tròn một chút là đủ để chặt đứt mất chục đạo Thập Trượng Thanh Ti rồi, độ sắc bén này có thể sánh được với kiếm khí cấp năm không chừng.

“Ồ ô” hai tiếng Loạn Vân Phi xoay một vòng tinh xảo đâm thẳng vào sau lưng Phong Nhựt.

“Ầm” một tiếng, pháp thuật Thuần Tường hoàn toàn bị phá vỡ.

Roi vào tinh thể bất đắc dĩ Phong Nhựt nuốt nước mắt thả ra một tấm phù Ngự Linh Phù gia tăng phòng ngự, pháp khí Loạn Vân Phi kia không hô danh pháp khí thượng phẩm, tốc độ quá nhanh, quá nguy hiểm. Nếu như hắn toàn lực chống đỡ thì có thể triệu hồi Mị Ảnh hộ thân, nhưng bây giờ làm như thế khác nào rơi vào bẫy của địch.

“Phá Băng Phù”

Phong Nhựt mới thả ra một tấm Ngự Linh Phù thì Vi Đà bên kia đã hét lớn một tiếng phát tay thả ra một tấm phù công kích, thẳng này định lấy thịt đè người đây mà, cây giáo có muốn dùng tài sản phong phú đập chết Phong Nhựt, tuy vô lại nhưng quả thật rất hiệu quả.

Phong Nhựt lúc này không còn sức để ý đến Loạn Vân Phi nữa, chỉ có thể rút pháp lực vào Đạp Vân Chiến Ngọa rồi chạy như điên về phía trước. Sau lưng hắn Vi Đà điên đại phóng ra liên tiếp những tấm phù công kích làm cho hắn chật vật không chịu nổi, mà cũng đành chịu, uy lực của Phá Băng Phù quả thật quá bá đạo, chỉ dựa vào lực phòng ngự của Ngự Linh Phù trên người hắn thì còn lâu mới đủ hơi chống đỡ.

Không kiềm chế được giận dữ Phong Nhựt cũng không thêm giấu diếm thực lực nữa, vội vàng lấy ra lông chim quay lại quạt mạnh về phía Loạn Vân Phi đang bám theo không dứt. Ngay lập tức một đạo vòi rồng gió lốc gào thét xông ra, chẳng những quét sạch các cột băng của Phá Băng Phù mà còn cuốn Loạn Vân Phi xoay vòng tại chỗ.

Thừa lúc vòi rồng chưa biến mất Phong Nhựt lập tức chạy cuống cuống về phía Vi Đà đang đứng cách xa tầm trăm trượng, dù sao vòi rồng hình thành cũng lấy hắn làm trung tâm nên chỉ cần vọt tới bên người của Vi Đà thì cho dù y có lực phòng ngự mạnh như thế nào đi nữa cũng vô dụng.

Mà lúc này Vi Đà ở bên kia đã ngăn cả người không hiểu chuyện gì xảy ra, mà không những hắn mà cả đám người Ninh Viễn đứng đằng sau cũng giật mình sợ hãi, ai cũng không thể ngờ Phong Nhựt lại có thần thông kinh hồn như vậy.

“Vi Đà nhanh lui ra! Phong Nhựt! Ngươi thắng!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 90: Tự Sự

(Vi Chương 90 là phần tự sự của tác giả nên không được dịch)

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 91: Sư Phụ Đỡ Đầu

Vi Đà vừa nghe câu quát của Ninh Viễn tuy không cam lòng nhưng đành phải nhanh chóng lui ra ngoài, thật ra luồng cuồng phong lốc xoáy đó cơ bản không thể được thi triển bởi một kẻ có tu vi Trúc Cơ kỳ như Phong Nhựt được, chỉ cần nhìn qua khí thế cuồng bạo, cát đá bay tung tóe thế này cũng biết ngay nó đạt tới mức độ đáng sợ như thế nào, thậm chí cả món thượng phẩm pháp khí Loạn Vân Phi kia dường như chưa kịp phản kích chút nào đã lập tức bị cắt đứt liên hệ rồi.

Vi Phong Nhựt thấy Vi Đà đã lui ra nên cũng dừng lại, hắn tiện tay thu lại con Dơi quỷ lông trắng và Ngân Giáp Thiên Thủ, dù sao vừa rồi hắn giao đấu với Vi Đà cũng chỉ mới hơn hai mươi nhíp thở mà thôi, thế nhưng hai con thú nuôi này đã ngăn chặn hữu hiệu cặp linh thú do Vi Đà nuôi dưỡng, chỉ cần tiếp tục chiến đấu một lát nữa thôi rất có khả năng sẽ hoàn toàn chiến thắng.

Lúc này cuồng phong lốc xoáy kia đã yếu đi nhiều, bóng dáng của Phong Nhựt cũng hiện ra, tuy nhiên càng khiến cho hắn thêm bất ngờ chính là đám người Ninh Viễn vốn đều có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, thế nhưng không vì lý do Vi Đà thua trận mà kém vui, ngược lại sắc mặt bọn họ hết sức kỳ lạ.

“Phong Nhục... vừa rồi ngươi thi triển cái gì thế?” Ninh Viễn lập tức hỏi thăm mà bên trong giọng nói ẩn chứa đầy vẻ kích động, rõ ràng thái độ của hắn không phù hợp chút nào với mức độ trầm ổn lúc trước.

“Không lẽ rất quan trọng hay sao ? Điều đáng quan tâm hiện giờ là... ngươi nên tuân thủ theo lời giao ước kia” Phong Nhục hỏi hốt lên tiếng, tiện thể hắn thu hồi chiếc lông bông mạng của Thanh Điều bỏ luôn vào trong thất lưng trữ vật, nhưng ngay khi hắn vừa định quay người bước đi thì bất chợt gã tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ đứng bên cạnh Ninh Viễn bỗng nhiên kích động la lên:

“Thiếu Tông chủ, ta nhớ ra đó là cái gì rồi, chính là Hàn Sơn”.

“Câm miệng” Ninh Viễn lập tức lạnh lùng quát lên một tiếng để che lấp đi tiếng nói của gã kia, lúc này hắn mới lộ vẻ mỉm cười mà nói với Phong Nhục: “Chờ chút, ta rất có hứng thú với món đồ trong tay ngươi, ngươi hãy cho giá đi”.

Vừa chứng kiến qua tình huống đó tức khắc Phong Nhục hơi nhíu mày lại nghĩ thầm, “Hàn Sơn? Có ý gì chứ? Hắn muốn ám chỉ tới khu vực Hàn Sơn sao? Không lẽ định nói Thanh Điều có xuất xứ từ khu vực Hàn Sơn đó?”

Tuy nghĩ như thế nhưng Phong Nhục vẫn không quay đầu lại mà tiếp tục bước đi.

“Phong Nhục... ta nói ngươi không nghe rõ sao? Món đồ đó... ta rất muốn” Ninh Viễn nhìn thấy Phong Nhục không thèm để ý tới mình, thoáng chốc trên mặt hắn hiện lên nét dữ tợn.

“Thế nào ? Ngươi muốn làm trái lời giao ước à? Chẳng lẽ Thiếu Thông chủ của Thiên Huyền Tông chỉ là một tên tiểu nhân hèn hạ bội tín sao?” Phong Nhục lạnh lùng cười một tràng rồi quay người tỏ vẻ khinh thường nhìn tên Ninh Viễn kia.

“Hừ... tùy ý ngươi muốn nói thế nào cũng được, ngay tại đây ta cho ngươi một cơ hội, hãy ra giá đi! Hay là muốn ta tự tay tới lấy” Tiếng nói của Ninh Viễn càng lúc càng lạnh lẽo, vừa nghe Ninh Viễn nói xong lập tức mấy trăm tên đệ tử Thiên Huyền Tông đứng xung quanh liền thả ra kiếm khí, bao vây hết chung quanh.

“Phong Nhục... rượu mời không uống, ngươi muốn uống rượu phạt à, ta biết món đồ đó không phải là của ngươi đâu, hãy giao ra đây lập tức mọi ân oán lúc trước đều được xóa bỏ, nếu không thì tất cả những bằng hữu kia đều chôn chung với ngươi, ta nghĩ ngươi rất thông minh để chọn lựa” Tiếng nói của Ninh Viễn vang lên không nhanh cũng không chậm, hiển nhiên hắn đã nắm được ưu thế thắng lợi hoàn toàn trong tầm tay rồi.

“Thật sao ? Ngươi nắm chắc đến thế à?” Bỗng nhiên Phong Nhục cười cười, ánh mắt hắn đảo qua đám người Khúc Vân đang đứng ở đằng xa mà trong lòng buồn rười rượi, hiện tại bọn họ được Thạch Qua dẫn dắt tụ tập lại với nhau, xem ra hắn và Lý Đan bị cô lập đối phó với kẻ thù rồi.

“Ha ha ha... nắm chắc hả? Tất nhiên bản thân ta rất chắc chắn rồi, còn ngươi thế nào?” Ninh Viễn chợt ngửa mặt lên trời cười rộ lên, từ người hắn lộ rõ khí thế ngùn ngụt sau đó chìa một ngón tay về phía đám người Thạch Qua mà lạnh lùng quát: “Thạch Qua, Khúc Vân, còn vị huynh đài của Thương Nguyệt thương hội nữa, ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, đây là ân oán cá nhân giữa ta với Phong Nhục, chỉ cần các ngươi lập tức rời đi ta bảo đảm sẽ không làm khó dễ mấy người”.

Khi tiếng nói của Ninh Viễn vừa dứt thì dường như toàn bộ hiện trường lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh, quả thật bọn người Thạch Qua có vẻ động tâm nên hơi khó xử.

“Đi đi, còn ở đó thẹn thùng gì nữa ? Chẳng phải năm xưa các ngươi đã từng phản bội Thiên Cơ Viện một lần rồi hay sao, kẻ đó lại phản bội tiếp Thanh Vân Tông, hiện tại mới vừa phản bội luôn Ngự Thủ Môn nữa, trên thân các ngươi đã khắc sâu vào hai chữ ‘phản bội’ rồi, nay thêm một lần nữa có sao đâu? Chẳng phải còn sống sót mới là điều quan trọng nhất hay sao?” Giọng nói của Ninh Viễn mang đầy vẻ hấp dẫn cứ tiếp tục vang lên.

Ngay khi tiếng nói của Ninh Viễn còn chưa dứt thì vòng vây buộc chặt xung quanh dần nói ra chừa một lối đi, rồi cuộc những tên đệ tử Thanh Vân Tông kia hiện tại chính là đệ tử của Ngự Thủ Môn đều rục rịch động lòng, trông thật giống như hình ảnh đạo trước Điện Mộ từng uy hiếp Thiên Cơ Viện vậy, bắt đầu một người đi qua, rồi hai người,...

“Thạch Qua sư huynh, chúng ta không thể làm thế” Bộ mặt Khúc Vân đầy vẻ khẩn cầu đến nỗi sắp rơi lệ, quả thật năm xưa bọn hắn đã bỏ Thiên Cơ Viện, sau đó rời bỏ Thanh Vân Tông, nhưng hiện tại không thể tiếp tục lập lại sai lầm lần nữa.

“Khúc sư đệ, hãy đối mặt với sự thật đi, khi chúng ta tiến vào Tu Tiên Giới để tu tập công pháp tiên gia, chẳng phải với mục đích muốn sống càng lâu càng tốt hay sao, đã mang tiếng phản bội hai lần rồi, nay ngại gì thêm một lần nữa chứ” Thạch Qua thở dài một tiếng rồi quay lưng dẫn theo phần lớn những người đồng hành bước qua lối đi đã mở sẵn, cuối cùng chỉ còn lại Khúc Vân, Nghiêm Minh và Không Phi mà thôi, thậm chí cả Phương Huyền cũng cất bước ra đi.

“Phương Huyền... ngươi đừng đi, chúng ta cùng chung một tiểu đội săn bắn này”.

“Khúc Vân, Phong Nhục... ta xin lỗi, có những việc ta không thể chọn lựa được” Phương Huyền chỉ lắc đầu mà bước chân không chút nào dừng lại.

Chứng kiến qua diễn biến này mà sắc mặt Phong Nhục vẫn không hề thay đổi, rõ ràng hắn đã có kinh nghiệm quá nhiều về chuyện này rồi, năm xưa do từng trải qua nhiều trận trên chiến trường nên hắn đã thấy được vô số lần đối diện bất khuất trước cái chết, đồng thời cũng từng chứng kiến qua rất nhiều kẻ sợ chết nhu nhược rồi, nên hắn đã hiểu ra từ rất lâu rằng đó là bản chất của nhân tính, rất khó có thể khiến cho bọn họ thay đổi được phần nhân tính đó, điều duy nhất có thể làm là buộc phải không ngừng nỗ lực tăng cường thực lực của bản thân, đây mới chính là nơi hắn có thể đặt hết niềm tin vào đó.

“Lý Đán... hiện tại ngươi có thể biến đi được rồi đấy”.

“Này mọi người, hẳn bảo ta biến đi kìa, vậy chẳng phải muốn hại chết ta hay sao?”

Lý Đán vẫn giữ biểu hiện an nhàn, tựa như nãy giờ đang xem một màn trình diễn thật náo nhiệt vậy, lúc này hắn mới từ tốn đứng lên rồi cười hi hi bước tới trước mặt Phong Nhưộc.

“Thật chẳng biết ngươi nghĩ gì nữa, hay là ngươi đưa thanh Bôn Lôi kiếm cho ta dùng một lát, ày da... xem ra vận khí của ta tệ thật, ngay cả thanh kiếm ngon lành cũng chẳng có, nếu không thì...”

Lý Đán còn chưa nói xong thì từ phía chân trời xa xa bỗng truyền đến một loạt âm thanh rỗng gầm tựa như tiếng kiếm khí rít lên vậy, cùng lúc đó xuất hiện những đợt sấm sét mãnh liệt, chỉ với loạt tiếng động với khí thế ngùn ngụt như vậy cũng đã khiến cho mọi người hoảng sợ biến sắc.

Ngay lúc này chẳng những Ninh Viễn hay cả bọn đệ tử Thiên Huyền Tông, thậm chí cả đám người Phong Nhưộc cũng không dẫn được mà quay đầu ngo sang, thể nhưng toàn thể đám tu sĩ đang hiện diện tại đây đều sợ hãi đến ngây người.

Chỉ thấy từ trên không trung mệnh mông đỏ xuất hiện một luồng kiếm quang vàng chói dài gần trăm trượng trông tựa như con rồng vàng đang lướt mây phá vỡ tầng mây mà lao xuống, tức khắc luồng kiếm quang đó đánh thẳng vào đám mây chực người bọn Thạch Qua vốn vừa mới quay lưng với Phong Nhưộc, chỉ trong tích tắc toàn bộ hóa thành phần vụn.

Tuy nhiên uy thế kinh người của luồng kiếm quang vàng chói này chẳng những không dừng lại, mà còn lập tức nhắm thẳng về hướng mọi người đang đứng.

“Mau lui lại”.

Ninh Viễn khó khăn lắm mới phản ứng kịp thời đối với sự tình trước mắt, tuy thế sắc mặt hắn lúc này cũng kinh hãi đến nỗi không còn chút máu, bởi vì ngay thời khắc này hắn có cảm giác như đang bị luồng kiếm quang kia giám sát chặt chẽ, hắn dám chắc rằng cho dù trên người đang mặc bộ trang phục Tử Mạch Phi Thương vốn có năng lực phòng ngự khá cao đi nữa, tuy nhiên xem ra không chịu nổi một đòn kiếm quang vàng chói có khí thế quá dữ dội kia.

Thù hạ của Ninh Viễn khá trung thành nên khi nhìn thấy hắn đang ngăn người ra liền liền mình kéo hắn ra xa vài chục trượng.

Dường như cùng lúc đó, chợt nghe “Ầm” một tiếng tức khắc ngay chỗ đứng lúc trước của hắn hóa thành một chiếc hố to sâu đến vài chục trượng.

Vừa nhìn thấy uy lực mạnh đến thế tức khắc hai chân Ninh Viễn dường như bị dọa đến nỗi mềm nhũn, tuy nhiên luồng kiếm quang vàng chói như thần long đó thể mà không tiếp tục công kích Ninh Viễn nữa, sau đó được thu lại nhanh tựa tia chớp.

“Người của Ninh gia ở Nam Lĩnh đều là kẻ vô lại như thế cả sao?”

Đúng lúc này chợt nghe một tiếng nói già nua được phát ra từ phía sau lưng đám đệ tử Thiên Huyền Tông, giọng nói này khiến cho người nghe cảm thấy hết sức quái dị, quả thực vừa mới nghe qua thôi đã làm cho người ta liên tưởng ngay đến cái món bánh gạo vô cùng khó nuốt.

Theo đó mọi người bắt đầu ngoái lại chỉ thấy một bà lão mặt mũi đầy nếp nhăn, với mái tóc trắng xóa đang từ ngoài xa mấy trăm trượng run rẩy bước vào, rõ ràng bà ấy bước rất chậm chạp nhưng chỉ cần hai nhịp thở thôi đã đứng trước mặt mọi người rồi.

Không hề nghi ngờ gì nữa, ắt hẳn đây là chủ nhân của luồng kiếm quang vàng chói đã xuất hiện vừa rồi, hiện tại đám đệ tử Thiên Huyền Tông không ai dám đứng đó cản trở bà ta nữa, thậm chí cả những người vốn bất chấp tất cả để bao vây Phong Nhưộc trước đó đều rút hết về phía sau tựa như nước thủy triều.

Đến khi Phong Nhưộc nhìn thấy dung mạo xấu xí hung ác của bà lão đó quả thực hắn không dám tin vào mắt mình nữa, bởi vì bà lão này chẳng phải là vị sư phụ đỡ đầu mà mình chưa biết chút nào về bà hay sao?

Tuy nhiên, tại sao bà ta lại xuất hiện ở đây đúng lúc thế?

“Sư phụ, sao lại là người?” Ngay khi Phong Nhưộc vừa phục hồi lại tinh thần liền hưng phấn kêu toáng lên.

“Thế nào? Dựa vào đâu mà ngươi nghĩ rằng không phải ta? Sao ngươi không nghĩ tới ngoại trừ sư phụ đây ra thì còn ai có thể không ngại gian khổ mà chạy tới đây cứu ngươi chứ? Hừ...” Mộ Hân Yên đánh giá sơ qua Phong Nhưộc một phen rồi mới quay đầu sang hướng bọn Ninh Viễn quát: “Nê mặt gia gia của ngươi nên lần này lão thân không làm khó dễ các ngươi, hãy cút hết đi”.

“Đa tạ tiền bối khoan hồng độ lượng” Lúc này Ninh Viễn mới tỏ vẻ kinh ngạc nhìn qua Phong Nhưộc một phen, sau đó dẫn theo đám đệ tử Thiên Huyền Tông đang hoảng sợ mà lập cập rời khỏi.

Thoáng nhìn thấy điệu bộ kinh hoàng như chó nhà có tang của Ninh Viễn, quả thật Phong Nhưộc cũng hả giận được phần nào, nhớ lại điệu bộ thâm trầm lúc mới gặp so với dáng vẻ nguyên hình bị lột trần thể này rõ ràng quá khác xa, tuy nhiên bất chợt hắn nhớ ra một vấn đề quan trọng.

“Hắc hắc... sư phụ, pháp lực của người đã khôi phục rồi à? Nhưng... dường như không đúng lắm, tu vi của sư phụ đã tăng lên thì phải?!”

“Sư phụ nào giờ vẫn như thế này mà, pháp lực cũng chưa từng bị tổn hại qua, không lẽ Phong Nhực người bị choáng váng rồi à?” Mộ Hàn Yên trả lời rất nghiêm túc.

“Ừm, rõ ràng quái lạ mà” Phong Nhực không nói ra tiếng mà chỉ cười nhếch miệng, tuy nhiên hắn đoán chắc rằng chính vị sư phụ đỡ đầu này năm xưa đã dấu mình, lúc đó còn bảo là bị Chưởng môn Thanh Vân Tông cấm đoán gì đó nữa, thật biết nói giỡn, chỉ cần dựa vào thực lực mà bà ấy mới ra tay cũng biết được vị Chưởng môn của Thanh Vân Tông nhỏ bé kia làm sao dám quân vào chuyện của bà ta chứ?

Còn một chuyện khiến cho Phong Nhực ám ức mãi không thôi đó là năm xưa lúc mình báỉ sư, vị sư phụ đỡ đầu này cũng chỉ mới ban cho một món thượng phẩm pháp khí thôi, đồng thời còn nói gạt mình rằng bà ấy nghèo rớt mồng tơi, trên người chỉ còn lại món đó có giá trị mà thôi rồi cuộc khiến cho mình cảm động sâu sắc, thế nhưng bây giờ nhìn thấy thực lực khủng bố của bà ta, đừng nói gì mấy món pháp khí, cho dù là pháp bảo cũng chẳng thành vấn đề rồi.

Tuy nhiên bấy nhiêu cũng chưa đáng nói tới, điều quan trọng là bà ấy lại để cho mình đơn thân độc kiếm chạy từ khu vực Nhạn Nam sang Nhạn Bắc thế này, lỡ như mình bị giết chết giữa đường thì sao?

Đúng là có một vị sư phụ như thế chỉ có thể nhẫn nại thôi, chứ quyết không thể nhẫn nhục.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 92: Ngưng Thủy Linh Quả

“Phong Nhực, có phải người rất bất mãn với sư phụ đúng không?”

“Con không dám ! Chẳng phải lão nhân gia vừa mới lên tiếng thôi, con đã tức tốc từ khu vực Nhạn Nam chạy thẳng đến đây rồi sao. Tuy nhiên trên đường đi con suýt chết hai ba lần rồi đấy, cũng nhờ đồ đệ của sư phụ quá may mắn nếu không thì chẳng phải người đã phí mất một tên đệ tử hiếu học đa tài, hiền lành lễ phép, uy vũ bất phàm, tuyệt thế vô song... rồi hay sao”.

Một mặt Phong Nhực nhẹ nhàng vuốt ve thanh pháp khí thượng phẩm Loạn Vân Phi mới đoạt được từ tay Vi Đà, mặt khác nhìn xuyên qua đồng lửa đang cháy hừng hực trước mặt mà ngó thẳng về phía những rặng núi mênh mang, mờ mịt.

Từ trước hắn đã chẳng biết rõ nguyên nhân thế nào, nhưng đến tận lúc này vẫn chưa hiểu hết căn nguyên ra sao, vì thế hắn cảm thấy tình hình hết sức quái dị.

“Ha ha..., mấy thứ đó ta không biết rõ, nhưng hiện tại ta biết người có oán hận ngút trời đấy!” Mộ Hàn Yên ngó sang mỉm cười nhìn Phong Nhực, tuy nhiên trong ánh mắt của bà lại thấp thoáng hiện ra một tia hiền dịu hiếm thấy.

“À... ăn quả này trước đi, đây là Ngưng Thủy Linh Quả ba trăm năm, sư phụ phải rất vất vả mới tìm được đấy, nếu người không thích thì có thể gặm bánh gạo cũng được, đừng rồi... ta còn nhớ rõ trong tay ta vẫn dư ra một ngàn ba trăm mười hai miếng bánh gạo đặc chế, ta nghĩ rằng người có lẽ rất muốn nhấm nháp một chút!”

“Hic.. xin sư phụ đừng đem mấy cái bánh gạo đặc chế kia ra tra tấn đệ tử có được không, tuy nhiên... nếu người muốn ban thưởng cho con thì ít ra phải quăng ra vài món pháp bảo gì đó kìa, đằng này chỉ có mỗi trái cây như vậy... làm sao xứng với thân phận của người được”.

Tuy Phong Nhực bất bình đến nổi tức giận trong lòng dữ lắm nhưng vẫn cảm lấy Ngưng Thủy Linh Quả trong tay rồi sau đó quăng luôn vào mồm nuốt trọn, nhưng ngay lúc này chợt Mộ Hàn Yên chậm rãi lên tiếng: “Khụ... khụ... à Phong Nhực! Ta quên nói với người, Ngưng Thủy Linh Quả này nguyên là đặc sản ở gần Tuyệt Linh Trì thuộc khu vực Hàn Sơn, bên trong quả này có ẩn chứa một luồng hàn khí đặc biệt lợi hại, cho nên người phải ăn từng chút một, nếu không...”

“Ồ... nếu không thế nào...?” Phong Nhực giật mình hỏi nhanh.

“Bị như thế nào thì làm sao sư phụ biết được?! Có bao giờ ta ăn hết một lượt đâu, à... đúng rồi... dù sao người cũng không cần lo lắng quá mức, có bị gì đi nữa thì sắp tới người sẽ biết thôi mà”.

“Ặc... ặc... sư phụ mưu sát con...” Phong Nhực còn chưa dứt câu lập tức từ trong bụng xuất hiện một luồng hàn khí cực kỳ lạnh lẽo xông thẳng lên, rồi sau đó nhanh chóng đông lạnh hoàn toàn thân hình hắn thành một khối băng được điêu khắc.

“... Đây là hậu quả của việc tham ăn!” Thế nhưng Mộ Hàn Yên không chút nào sốt ruột mà chỉ cười tùm tùm rồi vỗ nhẹ vào đôi gò má bị đóng băng của Phong Nhực, lúc này mới lấy ra cả mâm Ngưng Thủy Linh Quả mà nhấm nháp từ từ.

“Đồ đệ à... sau này ngàn vạn lần người phải nhớ kỹ bài học này, đừng vì một thân cây mà mất cả khu rừng, hơn nữa cũng đừng vì một trái cây đó

mà bỏ phí cả mầm trái cây này, vốn đây là quả tặng mà sư phụ chuẩn bị sẵn cho ngươi, nhưng hiện tại e rằng ta phải thưởng thức một mình rồi”.

Một mặt Mộ Hàn Yên nói lao đao bất tuyệt, mặt khác rất nhân hạ nhảm nhí từng miếng nhỏ Ngưng Thủy Linh Quả, thỉnh thoảng còn cười ha hả một hồi nữa, tựa như rất lâu rồi bà không được vui về đến thế”.

Qua một thời gian, cả mầm Ngưng Thủy Linh Quả đều bị Mộ Hàn Yên nuốt hết sạch, lúc này hàn băng trên người Phong Nhưộc mới vỡ ra “rào rào...” rớt xuống đất, hiện tại hắn đã bị đông lạnh đến nỗi mặt mày tái mét, toàn thân run rẩy.

“Tức khắc vận chuyển Hắc Thủy Linh Quyết nào!” Tiếng nói của Mộ Hàn Yên kịp thời vang lên.

Bản thân Phong Nhưộc không dám sơ xuất, kỳ thật vừa rồi tuy hắn bị luồng hàn khí nộ đóng băng nhưng trên thực tế hắn có thể hoàn toàn nghe, thấy rõ ràng, thiếu chút nữa hắn đã bị lời nói của Mộ Hàn Yên dọa cho chết mất, tuy nhiên hắn cũng biết vừa mới bị vị sư phụ đỡ đầu này trêu chọc rồi, thật ra chẳng liên quan gì đến cách thức ăn Ngưng Thủy Linh Quả nào cả, vấn đề nằm ở chỗ thực lực hiện tại của hắn xem ra không thể chịu nổi khi ăn một quả đó, chứ đừng nói chỉ đến cả mầm đầy quả kia.

Lúc này tuy lớp băng cứng bên ngoài cơ thể đã bị tan đi hết nhưng luồng hàn khí bên trong cơ thể lại hóa thành mấy ngàn dòng chảy nhỏ nhỏ, chúng chạy tán loạn trong toàn bộ các kinh mạch lớn của cơ thể, mức độ đau khổ cỡ này quả thực là khó mà tưởng tượng nổi.

Cũng may là trước kia hắn đã từng trải qua đợt đau khổ còn dữ dội hơn nhiều, vì thế tâm niệm vừa khẽ động đã nhanh chóng vận chuyển hắc thủy Linh Quyết, từ từ dẫn dắt những dòng hàn khí đó dần dần thu nạp và dung hợp lại.

Tất nhiên quá trình này chắc chắn khó hơn cả việc lên trời, nên biết rằng đây chính là Ngưng Thủy Linh Quả thuộc loại ba trăm năm, hơn nữa còn được sinh trưởng ở ngay cạnh Tuyệt Linh Trì của khu vực Hàn Sơn nữa, dù gì bên trong nó cũng ẩn chứa lượng linh khí quá mức khổng lồ nên nhất thời với pháp lực hiện tại của Phong Nhưộc cơ bản không đủ sức kiểm soát, cho nên hắn chỉ có thể cố gắng từng chút một, giống tựa như trên tay không tác sắc mà buộc phải leo lên một tòa núi cao hiểm trở đến tận mây xanh, quả thật áp lực mạnh mẽ đến cỡ này đủ khiến cho bất cứ người nào không đủ nghị lực buộc phải lùi bước.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, rốt cuộc Phong Nhưộc đã hoàn toàn khống chế được hầu hết các dòng chảy hàn khí trong cơ thể, rồi sau đó mới dung hợp từng chút, rõ ràng những luồng hàn khí này đều là thủy linh khí vô cùng tinh thuần, nên mỗi khi dung hợp được chút nào là pháp lực của hắn liền gia tăng thêm một ít, nếu cứ tiếp tục như thế cho đến khi hắn dung hợp toàn bộ hàn khí đó không chừng có khả năng tiến cấp vào Trúc Cơ trung kỳ luôn.

Nhưng ngay lúc Phong Nhưộc có ý khắp khởi trong lòng thì bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng nói mơ hồ của Mộ Hàn Yên: “Không nên tiến cấp vội, hãy tiến hành cô đọng lại toàn bộ pháp lực này, hãy tận lực cô đọng hết khả năng của ngươi! Mức độ cô đọng càng tinh thuần càng tốt”.

Tuy Phong Nhưộc không biết tại sao Mộ Hàn Yên lại ra lệnh như thế nhưng hắn lập tức nghe theo mà không chút do dự, một mặt tiến hành dung hợp những luồng hàn khí còn sót lại, mặt khác dốc sức liều mạng bắt đầu cô đọng pháp lực, với lượng pháp lực dồi dào của hắn như thế thật khiến cho hầu hết những tu sĩ đều tha thiết muốn có được, thế mà hắn lại cưỡng ép cô đọng mà đè nén nó xuống.

Quá trình này rõ ràng còn gian nan hơn cả lúc trước, thậm chí Phong Nhưộc còn quên cả mình đang đứng ở đâu và đã trải qua bao lâu, ý niệm duy nhất lúc này của hắn là dung hợp và cô đọng mà thôi.

Dù sao cũng may mắn là bên trong pháp lực của Phong Nhưộc vốn đã được dung hợp với một số lượng lớn Tiên Thiên Mộc Sát, đồng thời đám Tiên Thiên Mộc Sát đó dường như hoàn toàn không bài xích với thủy linh khí, thậm chí còn trợ giúp Phong Nhưộc tiến hành cô đọng hơn nữa, cũng nhờ thế mà cuối cùng hắn có thể kiên trì chịu đựng, nếu không với tu vi của hắn nhất định sẽ khó lòng cưỡng lại được quyết định đột phá vào cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ.

Cho tới khi ý niệm của Phong Nhưộc từ trong cơ thể được trở về thực tại thì toàn bộ thủy linh khí vốn được ẩn chứa trong Ngưng Thủy Linh Quả đã bị hắn hấp thu một cách hoàn mỹ, thế nhưng pháp lực tổng cộng của hắn xem ra chỉ nhiều hơn lúc trước một chút mà thôi.

Dù sao Phong Nhưộc cũng biết rõ đây không phải là do đặc thù chủng loại pháp lực của hắn, hiện tại pháp lực đã được trải qua một thời gian khá lâu để cô đọng lại, cho nên đã đạt đến một mức độ tinh thuần hoàn toàn mới, đơn giản mà nói pháp lực lúc trước đã giúp cho hắn có thể ngự kiếm phi hành suốt hai canh giờ, với khả năng như thế đã mạnh hơn rất nhiều so với phần lớn những tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ rồi.

Nhưng hiện tại lại hơn thế nữa, chỉ thấy pháp lực tổng cộng không khác với lúc trước nhiều lắm, thế nhưng giúp cho hắn có thể ngự kiếm phi hành đến ba canh giờ, rõ ràng hiệu quả như thế đã tương đương với trình độ của Trúc Cơ trung kỳ rồi.

Nói một cách khác, đại loại là trên thực tế thực lực của hắn đã tương đương với những tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ rồi.

Tuy nhiên điều lạ lùng là nhìn vào hắn vẫn chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi.

Phong Nhưộc chậm rãi mở mắt ra, vừa lọt vào tầm mắt hắn vẫn là đồng lửa đang cháy hừng hực trước mặt, phía chân trời xa xa vẫn thấy những ánh sao nhấp nháy cùng dãy núi mênh mang mờ mịt, toàn bộ quang cảnh xung quanh khiến cho hắn nghĩ rằng bản thân mới vừa chớp mắt trong chốc lát mà thôi.

“Ngươi đã tỉnh rồi à? Ấy da, hơn tháng nay ngươi thoải mái quá rồi, chỉ tội cho sư phụ đây thôi, ban ngày phải che nắng cho ngươi, về đêm còn đuổi muỗi nữa chứ, ngươi thấy đây có vị sư phụ nào tốt đến nỗi độc nhất vô nhị, tuyệt thế vô song như ta không, đã vậy còn bị ngươi hiểu lầm nữa chứ, quả thật nhân tình thế thái khó mà biết được” Thoảng nghe tiếng nói lười nhác của Mộ Hàn Yên vang lên ở cách Phong Nhưộc không xa lắm.

“Một tháng hả ?” Phong Nhưộc nghe thế liền kinh hãi không thôi, không ngờ hắn chỉ nuốt có một quả đó thôi vậy mà ngồi ở đây cả tháng trời, nghe thật

khoa trương quá mức.

“Sư phụ ? Thật sự qua một tháng rồi sao ? Người không đói đệ tử chứ?” Phong Nhựt vẫn còn chút nghi ngờ vừa gắng hỏi lại vừa đánh giá qua Mộ Hàn Yên, quả thật đối với lời nói của vị sư phụ đỡ đầu này khó lòng mà tin tưởng được.

“Ta biết ngay tên tiểu tử nhà ngươi sẽ nói ra những lời vô lương tâm như thế mà, này... mấy người các ngươi hãy nói cho hắn biết hiện tại đã trải qua bao lâu rồi?” Tay phải Mộ Hàn Yên liền vung lên, lập tức xuất hiện hư ảnh một nắm đấm đập thẳng lên đầu Phong Nhựt.

“Bầm bầm tiền bối, từ lúc Phong Nhựt bắt đầu bế quan đến nay đã qua một tháng bảy ngày rồi” Chợt nghe tiếng nói rõ to của Lý Đán vang lên từ một sườn núi nhỏ cách xa chừng vài trăm trượng.

“Ách, bế quan gì chứ ? Thật sự hơn một tháng lận à?” Lập tức Phong Nhựt tỏ vẻ sửng sốt, dù sao trước đó hắn vốn biết Mộ Hàn Yên ở bên cạnh tức trực nên hết sức an tâm về vấn đề an toàn, thậm chí thời gian trải qua vừa rồi hắn chỉ cần ngồi hồi tưởng lại một chút quả thật chẳng sai lệch gì mấy.

“Hắc hắc... sư phụ đáng kính, đệ tử có khó khăn nên nhờ vả sư phụ âu cũng là chuyện hết sức bình thường thôi mà, xin lão nhân gia đừng quá đặc ý như thế”.

“Nói hươu nói vượn gì đấy !” Sắc mặt Mộ Hàn Yên làm ra vẻ trầm xuống nhưng tức khắc không nhịn được cười mà nói ngay: “Đù rồi! Dù sao ta thấy ngươi cũng khá giỏi, quả thật đây là lần đầu tiên sư phụ tận mắt chứng kiến có người hấp thu hoàn toàn được hết linh khí trong Ngưng Thủy Linh Quả đấy. Xong vụ này kể như sư phụ đã gặp mặt ngươi đủ rồi, vì thế ngươi hãy chuẩn bị ngày mai dẫn theo đám bằng hữu kia quay về khu vực Nhận Nam đi”.

“Cái gì ?!?” Ngày mai quay về khu vực Nhận Nam à? Sư phụ... không phải người muốn đây dọa người ta áy chứ? Chỉ một câu của người đã báo đệ tử phải vượt qua thiên sơn vạn thủy đến đây, sau đó giẫm cột một phen rồi cho một miếng trái cây ăn xong lại đuổi đệ tử quay về, cái này... cái này... không phục chút nào! Ít ra người nên ban thưởng một hai món pháp bảo, truyền thụ vài bộ công pháp tu luyện đỉnh cấp này nọ chứ. À... còn nữa, dù sao con cũng là đệ tử ruột của người, nên cho thêm thời gian để đệ tử ở bên cạnh hầu hạ sư phụ nữa chứ”.

Cặp mắt của Phong Nhựt lộ vẻ trông mong nhìn qua Mộ Hàn Yên mà nói, thật ra trong thâm tâm hắn cũng không muốn tự dừng rồi khỏi nơi này như thế, lúc trước chẳng biết rõ thì không nói gì, chứ bây giờ xem ra thực lực của vị sư phụ đỡ đầu này còn lợi hại hơn cả Mộ Phi Tuyết nữa, bởi vậy một cái đuôi thịt béo ngậy ngậy như thế hắn dại gì bỏ qua chứ?

Hơn nữa bản thân hắn chính là đệ tử ruột danh chính ngôn thuận đây, ít ra phải được ban cho một món pháp bảo trong truyền thuyết gì đó, nếu không thì tặng một bộ trang phục cực phẩm chi cỡ như... của Ninh Viễn thôi cũng được.

“Nói nhăng nói cuội gì đấy ? Ngươi tưởng rằng pháp bảo là mớ cái trắng hay sao mà đòi? Nên biết rằng trong tu tiên giới này, hầu như phần lớn tu sĩ Kim Đan Kỳ còn chưa có được một món nữa đấy” Mộ Hàn Yên nhún mắt có vẻ dờ dạc cười mà nói tiếp, “Còn nữa, cái thứ công pháp tu luyện đỉnh cấp gì đó? Chẳng phải ngươi đã biết rồi hay sao, bởi vì bản thân Thanh Mộc Linh Quyết và Hắc Thủy Linh Quyết chính là công pháp tu luyện cực kỳ cao thâm rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 93: Sư Tỷ

“Ta kêu con tới khu vực Nhận Bắc trước nhất là muốn nhìn xem con tu luyện tiến bộ thế nào rồi, thứ hai là ta đã chuẩn bị sẵn một thứ rất tốt cho con, còn tốt hơn cả pháp bảo hay công pháp siêu cấp gì đó nữa”.

“Ồ... thứ gì tốt vậy ? Người đừng bảo đó chính là Ngưng Thủy Linh Quả vừa mới cho con ăn đấy chứ?” Phong Nhựt nói ra mà lộ vẻ hết sức nghi ngờ.

“Hừ... nói gì cái đó ? Dù sao con cũng là đệ tử đích truyền duy nhất của sư phụ mà, sao ta có thể dối đãi với con như thế được!” Sắc mặt của Mộ Hàn Yên có ý nghiêm nghị rồi mới làm vẻ thần bí lấy ra một chiếc tháp nhỏ nhỏ hình dạng tinh xảo, chỉ lớn bằng lòng bàn tay, chiếc tháp nhỏ này bao gồm mười ba tầng, mọi thứ đều được điêu khắc tỉ mỉ sắc sảo, trông rất sống động. Nếu nhìn từ trên xuống trông giống như một tòa tháp thực thụ.

Điểm hấp dẫn người ta nhất chính là từ khắp nơi trên chiếc tháp nhỏ này đang tỏa ra một quang ảnh sáng xanh dịu, nhìn thoáng qua đã biết nó rất đặc biệt thần bí rồi.

“Ồ... sư phụ ! Đây chính là pháp bảo trong truyền thuyết phải không?” Cặp mắt Phong Nhựt như muốn trợn tròn ra.

“Pháp bảo cái đầu ngươi đấy ! Ngồi mát ăn bát vàng à... tốt nhất đừng nên nghĩ tới chuyện đó nữa, đây là tín vật của Chương môn Thanh Vân Tông, ngươi hãy cất kỹ đi” Mộ Hàn Yên nghe thế bèn tức giận ném thẳng chiếc tháp nhỏ đó vào trong ngực của Phong Nhựt.

“Cái gì ?... Tín vật của Chương môn Thanh Vân Tông hả ?” Phong Nhựt sửng sốt đến một hồi mới khôi phục lại tinh thần, thế nhưng hắn tức khắc hít một hơi khí lạnh rồi nhìn sang Mộ Hàn Yên với vẻ mặt nói không nên lời.

“Tên ngốc này nhìn ta làm gì đó ? Không lẽ dám nghi ngờ cả sư phụ đây sao? Tên Chuồng môn Thanh Vân Tông kia bị mai phục không phải do ta hạ sát đâu, mà chính là Thiên Huyền Tông đấy, sau đó rút cuộc lại vô tình tạo cơ hội cho đám Ngự Thú Môn!” Mộ Hàn Yên thấy thế bèn cả giận, tiện tay gõ lên đầu Phong Nhưộc một cái.

“Thiên Huyền Tông ? Tại sao chứ ?” Phong Nhưộc có vẻ hơi khó hiểu nổi, chuyện này sao dính dáng tới Thiên Huyền Tông chứ ? Chẳng lẽ tên tiểu tử Ninh Viễn đó là nội gian hay sao?

“Ngươi cầm lấy trước đã, lúc này từ trên xuống dưới Thanh Vân Tông lớp bị chết, lớp bỏ trốn, còn lại là phường phản bội. Thế này đi, lúc trước sư phụ nghĩ qua thật kỹ mới nhận định rằng chỉ có ngươi mới xứng đáng được tuyển chọn mà thôi, vì vậy ta mới gọi ngươi đến đây!” Mộ Hàn Yên nói ra như muốn trốn trách nhiệm vậy.

“Trời, sư phụ... đừng làm thế ! Sao người có thể ra tay hãm hại đệ tử đích truyền độc nhất của người chứ. Hiện tại đệ tử đang ở Trấn Thiên Tông có thể nói là vô cùng thoải mái, người không cho con pháp bảo đã đành thế mà lại quảng tin vật Chuồng môn Thanh Vân Tông lên đầu con nữa, con thật không có khiếu làm Chuồng môn đâu!” Cơ hồ Phong Nhưộc bị dọa đến nỗi hồn phi phách tán, vị sư phụ đỡ đầu này quả nhiên không đáng tin tưởng chút nào, sao lại thấy ra tin vật Chuồng môn Thanh Vân Tông rồi còn muốn mình làm Chuồng môn nữa chứ, đây thật sự là con ác mộng mà!

“Nói hươu nói vượn gì thế ! Sư phụ đây làm sao có thể hãm hại ngươi được chứ? Đúng vậy, đó là tin vật Chuồng môn Thanh Vân Tông, nhưng nếu chỉ đơn giản như thế thì tên Chuồng môn Thanh Vân Tông kia đâu có bị giết chết như thế chứ, đồng thời gã Ninh Viễn cũng không cần phải bỏ công sức ra nằm vùng quá lâu ở Thanh Vân Tông như thế! Thật ra... đây là phương thức...”

Mộ Hàn Yên nói đến đây bất chợt ngừng lại một chút, dường như đắn đo gì đó trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn nói ra: “Tóm lại ngươi nên cầm lấy đừng lái nhai gì thêm, có lẽ trong đó có manh mối những tầng tiếp theo của bộ công pháp Thanh Mộc Linh Quyết đấy”.

“Ồ... nếu vậy... thì được !” Phong Nhưộc gãi gãi đầu mà thầm nghĩ, xem ra chuyện này cũng không tệ lắm. Tuy hiện tại hắn còn chưa tu luyện tới tầng thứ sáu của Thanh Mộc Linh Quyết nhưng sau này vẫn phải bỏ công ra tìm kiếm những tầng kế tiếp nữa, không khéo đến lúc đó lại thêm phiền phức.

“Còn về chức Chuồng môn của Thanh Vân Tông thật ra chẳng ảnh hưởng gì lắm, dù sao Thanh Vân Tông vốn là phân chi của Trấn Thiên Tông mà, nếu như ngươi không hứng thú có thể chẳng cần để ý tới cũng không sao, tuy nhiên ngươi tuyệt đối không được tiết lộ chiếc tháp này cho bất kỳ ai, nếu không ngươi tự gánh lấy hậu quả đấy! Còn nữa, hiện tại tu vi của ngươi quá yếu hãy quay về ẩn danh khổ tu khoảng trăm năm cho ta. Ngươi nên nhớ kỹ trong Tu tiên giới này chỗ nào cũng có cao thủ, ngoài năm môn phái lớn ra còn có rất nhiều thế lực mạnh mẽ khác mà ngươi chưa từng biết đến, tuy nhìn bề ngoài những người tu đạo như chúng ta đây... có lực lượng vô hạn nhưng... cho dù thực lực ngươi có mạnh tới cỡ nào, cũng luôn có nguy hiểm chết chóc rình rập sát bên”.

Nói tới đây, Mộ Hàn Yên như chợt nhớ ra chuyện gì đó bèn thờ dài nhè nhẹ, bất chợt thần sắc lộ vẻ bi thương khó đoán.

Vừa trông thấy bộ dạng này của Mộ Hàn Yên, lập tức Phong Nhưộc không còn dám cười đùa ranh mãnh nữa, thật ra hắn không nhất thiết phải đòi bằng được pháp bảo này nọ, chỉ có điều khi bản thân được ở bên cạnh vị sư phụ đỡ đầu này hắn luôn có cảm giác rất an tâm mà thôi!

Trải qua một hồi lâu Mộ Hàn Yên mới tiếp tục chậm rãi lên tiếng: “Có biết tại sao sư phụ bảo ngươi áp chế tăng trưởng tu vi hay không? Bởi vì cấp bậc Trúc Cơ kỳ là giai đoạn cực kỳ quan trọng nhất của con đường tu tiên, ngươi đừng cứ cả ngày mở miệng cười toe toét thế chứ, hãy tận lực vun bồi căn cơ mới là chuyện trọng yếu, theo lẽ thường mà nói sau khi tiến cấp vào Trúc Cơ kỳ khoảng trăm năm sẽ là thời gian thích hợp nhất để đột phá Kim Đan kỳ, trong quá trình này ngươi không thể gấp gáp được vì sẽ gây cho căn cơ bất ổn, ngược lại chậm cũng không xong sẽ làm cho thời điểm kết đan trở nên khó khăn hơn nhiều”.

“Nhưng ngươi phải biết rằng, khi ngươi có thể cô đọng pháp lực cho tinh thuần rồi thì đến lúc kết đan sẽ có tỉ lệ thành công cao hơn! Ngoài ra trong quá trình cô đọng ngươi nhất định phải khống chế thật tốt nhịp độ diễn biến, đồng thời cố gắng làm tâm cảnh của mình được giữ vững ở trạng thái tốt nhất, đừng tập trung quá nhiều vào mấy chuyện tranh chấp này nọ, có ra ngoài lịch lãm rèn luyện một chuyến cũng tốt nhưng đừng mãi lo ham chơi đấy”.

“Còn nữa... ngươi phải luôn luôn nhớ kỹ người tu đạo như chúng ta buộc phải đi ngược lại ý trời, mỗi người đều có sở trường khác nhau. Một là dựa vào pháp lực, tu vi của bản thân, hai là nhờ vào ngự kiếm thuật. Còn những thứ khác mãi mãi vẫn chỉ là phụ trợ mà thôi, ngươi phải biết phân biệt cái nào quan trọng hơn. Đương nhiên, tuy đại đạo có hàng ngàn hướng đi nhưng tựu chung lại vạn pháp đều thuận theo lẽ tự nhiên cả! Chi cần sau này cảnh giới của ngươi đạt tới trình độ cao thâm, cho dù bất kể gặp trở ngại nào đi nữa cũng đều có thể thông suốt và dung hợp với nhau. Nhưng trước hết ngươi phải phân biệt rõ ràng đâu là chuyện chính, đâu là chuyện phụ”.

Vừa nói đến đây, cặp mắt Mộ Hàn Yên nhìn vào biểu hiện cảm như hén của Phong Nhưộc mà không khỏi mỉm cười rồi nói tiếp: “Ta biết rõ ngươi khá am hiểu về trận pháp, như vậy thì trong giai đoạn Trúc Cơ kỳ này ngoại trừ hằng ngày ngươi tu luyện Ngự Kiếm Thuật ra, cũng nên chú tâm thêm vào trận pháp và luyện khí đi! Nhớ kỹ rằng không được vui đầu hết sức vào trong đó bởi vì ngươi chẳng phải là thiên tài trong vạn người, hẳn nhiên ngươi không có khả năng ngộ ra được thiên đạo, ngươi nhất định phải xác định rõ ràng tuy những thuật phụ trợ cho tu tiên cũng khá hiệu quả, thậm chí còn rất quan trọng về sau này nhưng ngươi có cam tâm tâm tốn hết thời gian để hiểu thấu những thứ đó không?”

“Vâng! Đệ tử nhớ rồi” Phong Nhưộc trình trọng hồi đáp, bất chợt từ trong thâm tâm hắn bỗng ảm áp hẳn ra, thì ra sư phụ cũng có chỗ tốt ấy chứ!

“Còn việc chế phù và luyện đan thì riêng chế phù ngươi có thể xem sơ qua cũng được, còn luyện đan hãy chờ đến khi lên cấp Kim Đan kỳ rồi tính sau, dù sao ngươi ngốc như thế mà phân tán tinh lực nhiều quá cũng không nên, huống chi hiện tại ngươi có viên Thanh Mộc Thần Tinh kia cũng đủ rồi”.

“Trời... làm sao sư phụ biết được ?” Khi nghe Mộ Hàn Yên đề cập tới viên Thanh Mộc Thần Tinh đó lập tức Phong Nhưộc vô cùng hoảng sợ, đương nhiên hắn không phải lo Mộ Hàn Yên dòm ngó thứ đó, bởi vì với thực lực như bà ta nếu muốn đoạt lấy thì cơ bản đã không nói ra với hắn rồi.

“Hừ... ngươi quá xem thường sư phụ rồi ! Nếu như ngươi không có viên Thanh Mộc Thần Tinh đó thì làm sao có thể hấp thụ được chất độc Khô Mộc trên người Tuyệt sư tỷ ngươi chứ? Nếu không phải ngươi có thể dung hợp được Tiên Thiên Mộc Sát thì làm sao đồng thời tu luyện được cả Thanh Mộc Linh Quyết và Hắc Thủy Linh Quyết? Nếu không phải nhờ thể làm sao trong một thời gian cực ngắn ngươi có thể từ một gã phạm nhân leo lên tới tu sĩ Trúc Cơ kỳ, có thể người khác không để ý tới nhưng ta vốn là sư phụ của ngươi mà, ngay cả chuyện còn con thể này cũng không phát hiện ra được thì kẻ sống cả ngàn rưỡi năm như sư phụ đây chẳng phải là quá vô dụng rồi sao!” Mộ Hàn Yên hừ lạnh một tiếng nhưng trong thần sắc ẩn chứa vài tia đắc ý.

“Sặc... việc nhỏ à? còn... sư tỷ gì đó ở đâu ra vậy?” Phong Nhưộc nghe tới đây bỗng tròn mắt há mồm nhìn thẳng Mộ Hàn Yên, ra vẻ ai oán lên tiếng: “Nói như vậy, chẳng phải sư phụ... vẫn luôn âm thầm bán theo con hay sao?”

“Cũng không thể xem là ta vẫn luôn bán theo ngươi, chẳng qua chỉ ngẫu nhiên bắt gặp được một lần mà thôi. Dù sao cũng phải nói rằng sư phụ đây rất hài lòng với tác phong xử lý của ngươi, nhất là ngươi đã âm thầm tìm được viên Thanh Mộc Thần Tinh đó mà thần không biết, quý chẳng hay, chuyện may mắn như thế thật sự không tệ chút nào, mặc dù thứ đó chưa đáng gọi là chí bảo nhưng xem ra cũng được rồi. Thế thôi, ngươi còn thắc mắc gì nữa không?” Mộ Hàn Yên hỏi hột hột lại.

Vừa nghe xong lời này khiến Phong Nhưộc càng cảm thấy vị sư phụ đỡ đầu này thật sự quá mức thần kỳ, tuy nhiên còn một vấn đề cực kỳ quan trọng mà hắn phải cần thận biết rõ mới được.

“À... còn nữa sư phụ! Tuyệt sư tỷ gì đó là người nào vậy?”

“Ngươi đoán thử xem!”

Lúc này Mộ Hàn Yên nhìn Phong Nhưộc với vẻ mặt như cười như không, bất chợt hắn làm ra vẻ quan trọng hóa vấn đề, lại còn co đầu rút cổ giải thích: “À... sư phụ! Lúc ấy đệ tử cũng không phải cố ý..., chỉ là bất đắc dĩ mà thôi! Rõ ràng có lý do chính đáng đây nhè”.

“Ừ? Ngươi có tính toán gì? Ngươi đã làm gì với nữ nhi của ta? Nói nhanh!” Bất chợt Mộ Hàn Yên siết chặt lỗ tai hắn rồi lạnh lùng hỏi lại.

“Ồ này... ư da ! Chuyện gì cũng từ từ thôi sư phụ! Kỳ thật con có làm chuyện gì đâu” Phong Nhưộc vội vàng vừa cười vừa nói, thế nhưng trong thâm tâm hắn lại mừng như mở cờ trong bụng, đúng là chuyện đời thật khó đoán trước, lần đó cứ xưng là Tuyệt sư thúc thế này thế nọ, nhưng hiện tại liền biến thành Tuyệt sư tỷ rồi.

“Hừ... tốt nhất từ từ thôi đừng nghĩ ngợi lung tung đấy, hơn nữa cũng đừng mơ tưởng hảo huyền, hãy cố gắng mà tu luyện mới là quan trọng! Bây giờ thôi, ngươi có thể biến đi được rồi!” Mộ Hàn Yên hừ lên một tiếng rồi thả tai Phong Nhưộc ra xong khoát tay nói dứt khoát.

“Vâng... thưa sư phụ!” Tuy Phong Nhưộc đã nghe thấy nhưng vẫn còn chần chờ nói thêm “Sư phụ... người không về Trần Thiên Tông sao? Sau này làm sao con có thể tìm được người?”

Mộ Hàn Yên vốn định bỏ đi vừa nghe thế bèn thở dài một tiếng, một lát sau mới lắc đầu bảo: “Sư phụ ngươi là phần đồ của Trần Thiên Tông tất nhiên sẽ không thể trở về được rồi, còn về sau này bản thân ngươi phải tự lo lấy thân thôi! Sư phụ cũng phải tìm một nơi để bế quan đột phá cảnh giới kế tiếp, sau khi bắt đầu bế quan e rằng sẽ mất vài trăm năm lận, vì thế ngươi phải biết rằng nếu ngươi không cố gắng tu luyện thì lúc ta bế quan trở ra sẽ khó mà gặp lại được ngươi. Đi đi... con đường tu tiên này chắc chắn sẽ cô độc dữ lắm”.

“À còn nữa, lúc ngươi về tới nếu có cơ hội nói chuyện với Tuyệt sư tỷ ngươi thì hãy bảo rằng ở Cửu Thần Cung còn có một muội muội cùng cha khác mẹ nữa đấy, nếu sau này gặp chuyện khó xử ở Trần Thiên Tông thì có thể đến Cửu Thần Cung xin tương trợ, dù sao cũng đều là tỷ muội thân thuộc cả mà”.

Vừa nói xong câu này thì Mộ Hàn Yên không hề lên tiếng nữa mà chỉ khẽ lay động thân hình, lập tức biến mất trong bóng đêm.

Một hồi sau Phong Nhưộc mới hồi phục tinh thần trở lại, hắn há hốc mồm rồi muốn lên tiếng nhưng lại chẳng biết nên nói gì mới thích hợp, cuối cùng chỉ đành thất vọng nhìn bóng dáng của Mộ Hàn Yên biến mất ở chân trời mà như có cảm giác vừa đánh mất thứ gì đó, thoáng chốc ở nơi chân trời đó chỉ còn lại một vùng trời bao la mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 94: Phi Thiên Xích Ô

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu xuống rừng núi tĩnh lặng, vắng vắng đâu đây vài chú chim đang hót líu lo, những hạt sương sớm bàng bạc vẫn đang lững lờ trôi, vắng trắng mờ nhạt vẫn còn treo ở lưng chừng trời. Ánh trắng mờ lung mờ nhạt như ẩn như hiện làm cho người ta quên mất cảnh sắc ấn tượng chiều hôm qua. Quả thật lúc này bầu trời trong xanh, ánh trắng lạnh lạnh.

Phong Nhưộc đứng im, trong lòng dâng lên nỗi niềm bức bối nói không nên lời. Đáng lý ra hắn không có tình cảm sư đồ gì mấy đối với vị sư phụ đỡ đầu

Mộ Hàn Yên đó, thế nhưng đêm qua bà ta bỗng nhiên bỏ đi làm cho hấn rất đỗi bàng hoàng. Cái cảm giác không chỗ nương tựa giống như là những tia âm áp bị hút hết ra ngoài chỉ còn lại sự vắng lặng, trống trải.

Hấn vẫn nghĩ rằng bản thân mình kiên cường lắm, đủ khả năng một mình đối mặt với tất cả thế gian này, đủ sức tự mình chữa trị vết thương nhưng bây giờ hấn thấy mình sai thật rồi. Xem ra hấn vẫn chưa thông suốt nỗi buồn ly biệt, càng chưa tỏ tường sự sinh tử ra sao!

"Phong Nhựt, ngươi không sao chứ? Tiền bối kia đâu rồi?"

Giọng nói Lý Đán vang lên phía sau. Hơn một tháng qua, gã vô cùng hâm mộ Phong Nhựt dữ lắm. Thật sự có một vị sư phụ thực lực quá mức khủng bố như vậy chả trách sao hấn biến thái đến thế!

"Ta không sao !"

Phong Nhựt hít sâu một hơi, trong lòng âm thầm mặc niệm: "Sư phụ, hi vọng người bề quan thuận lợi. Người yên tâm đi, chỉ cần người bề quan thành công con sẽ mang đến cho người một kết quả cực kỳ vui mừng!"

Nắm chặt tay lại, lúc này Phong Nhựt mới nói với bọn người Lý Đán, Khúc Vân: "Ta muốn trở về khu vực Nhạn Nam, mấy người các ngươi có tính toán gì không?"

"Ha ha! Cảm ơn trời đất, vậy là cũng đến lúc ngươi muốn quay trở về rồi..., những ngày qua ta sống một ngày dài tựa cả năm vậy!" Lý Đán thiếu điều nhảy dựng lên. Ở khu vực Nhạn Bắc này, thương hội Thương Nguyệt không có nhiều chi nhánh. Về chuyện Ma Hóa, hấn phải trở lại khu vực Nhạn Nam tìm kiếm cho được người quản sự đủ khả năng mới có thể nắm bắt!

Ba người Khúc Vân, Nghiêm Minh và Khổng Phi đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Khúc Vân lên tiếng: "Khu vực Nhạn Bắc đã không có chỗ dung thân cho ba người chúng ta. Nếu như Phong Nhựt nhà ngươi có thể dẫn tiến một lần, chúng ta muốn gia nhập Trấn Thiên Tông. Không biết Lam sư tỷ và Đường Thanh có tha thứ cho chúng ta hay không?"

"Đương nhiên, việc này không thành vấn đề. Về phía Lam sư tỷ, hấn bọn họ cũng thông cảm thôi!" Phong Nhựt gật đầu nhẹ nhàng, trong lòng của hấn không có ý kiến gì. Chuyện mười năm trước không thể hoàn toàn trách cứ bọn Khúc Vân được. Dù sao họ đều lớn lên từ Thanh Vân Tông, nếu quyết tâm ra đi ắt hẳn cần có dũng khí, huống chi lần này ba người bọn Khúc Vân đã biết tình thế bất lợi mà vẫn không chủ động bỏ đi, chỉ riêng việc này thôi Phong Nhựt đã muốn tiếp nhận lại bọn họ.

"Được rồi! Chúng ta đi thôi!"

Phong Nhựt vừa nói xong thì lại nghĩ tới một việc, hấn quay lại hỏi ba người Khúc Vân: "Phi hành tọa kỵ của các ngươi thế nào rồi?"

Vì nếu muốn đi qua Đệch Vụ sơn mạch phải bay qua ít nhất tám chín vạn dặm. Chuyện này chẳng những cần thực lực đủ mạnh mà còn phải bay qua với tốc độ rất nhanh, tối thiểu tọa kỵ cũng phải đạt đến cấp năm. Bằng không cũng phải cõ như Bạch Mao Quý Bức hay Đao Phong Chiến Ứng mới có thể được.

"Hức, tọa kỵ của ta chỉ là con Điều hầu màu tro cấp bốn, hai người bọn họ chỉ có Kên kên cấp ba!" Về mặt Khúc Vân ngượng ngịu thốt lên. Kỳ thật khu vực Nhạn Bắc rất cần cỡi, đại bộ phận khu vực đều là nơi sống của phạm nhân, chỉ có đến gần Hàn Sơn địa vực mới có tài liệu Tu Tiên cao cấp. Hơn mười năm qua, tuy gã tiến giai Trúc Cơ kỳ thành công nhưng do môn phái biến loạn nên Ngũ Hành thạch chính là trở ngại lớn nhất, huống chi nói đến chuyện thu phục hay chiếm được phi hành tọa kỵ cao cấp hơn!

"Không được, phi hành tọa kỵ các ngươi quá yếu, căn bản không vượt qua được Đệch Vụ Sơn Mạch đâu!"

Phong Nhựt lắc đầu bảo, năm xưa hấn và Lam Lăng sở dĩ có thể bình yên vượt qua được Đệch Vụ Sơn Mạch chủ yếu là nhờ có Thanh Điều chấn nhiếp nên không đã có nhiều linh thú xông tới tấn công rồi! Nhưng bây giờ hấn và bọn người Lý Đán muốn vượt qua chỗ này lần nữa thì mới hiểu được năm xưa may mắn nhường nào!

"Nếu không thì đi Tuyết Nhạn Thành mua hai con Kên kên cấp năm! Trong người ta còn một ít Ngũ Hành thạch có lẽ đủ mua!" Lý Đán chủ động đề nghị.

"Không được! Kên kên quá yếu. Cho dù tới cấp năm cũng không được!" Phong Nhựt vẫn lắc đầu, hiện giờ trên thị trường căn bản là không thể mua được những linh thú chiến đấu có tiềm lực. Loại phổ biến nhất là Kên kên, Điều hầu màu tro, Kim Ưng, những loại này chỉ đơn thuần là linh thú phi hành mà không có thần thông thiên phú gì khác. Những loài linh thú phi hành này lên được cấp năm cũng đã là cực hạn, chúng không thể phát triển thêm nữa!

Tình huống này là bình thường bởi không ai bán ra những con linh thú phi hành chiến đấu có tiềm lực cực cao. Như lời của Phong Nhựt và Lý Đán nói đó, Bạch Mao Quý Bức và Đao Phong Chiến Ứng đương nhiên không thể tìm mua được.

"Xong vào Đệch Vụ Sơn Mạch bắt mấy con là được chứ gì! Ta nhớ có một nơi ở trên vách núi đã từng là nơi táng thân loài Phi Thiên Xích Ô, chắc đủ làm phi hành tọa kỵ!"

"Phi Thiên Xích Ô hả?" Lý Đán sửng sốt, y vội vàng hỏi lại: "Những loại này không phải dễ thu phục đâu nhé! Với thực lực của ba người bọn hấn thì quả thực khó khăn. Hơn nữa, không chừng sẽ có con Xích Ô cấp sáu. Nếu nó xuất hiện thì thực phiền toái!"

"Không thử thì làm sao biết! Đi thôi!" Phong Nhựt không nhiều lời mà gỡ phong ấn Bạch Mao Quý Bức, rồi gọi Khổng Phi và Nghiêm Minh lên ngồi.

Còn Lý Đán thì mang theo Khúc Vân, dù sao phi hành tọa kỵ của ba người cũng như là đồ bỏ, căn bản không đuổi kịp!

"Được rồi! Dù sao đến lúc đó cũng do người phụ trách. À... đúng rồi, chẳng lẽ sư phụ người không để lại cho người một kiện pháp bảo trong truyền thuyết nào sao? Lại nói, nếu như người có một kiện pháp bảo, con Ma Hỏa kia tìm đến cửa thì diệt nó luôn đi!" Lý Đán như đang mơ mộng.

"Đừng có nằm mơ, người cho pháp bảo là cái gì? Là rau cải trắng hả? Cứ muốn một cái là có một cái à! Nhưng thật ra hiện giờ ta cũng có một kiện thượng phẩm pháp khí, người có muốn xem không?" Phong Nhưộc mỉm cười chuyển đề tài sang hướng khác!

"Hắc hắc! Người nói về Loạn Điều Phi hả? Hắc hắc! Cái gã Vi Đà kia nhất định là hồi hận muốn chết, thượng phẩm pháp khí đấy? Bỏ ra ít nhất hai vạn viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm căn bản chưa chắc mua được, nếu như là phẩm chất tốt một chút cho vào phòng đấu giá thế nào cũng bán được ít nhất hơn năm vạn viên!" Lý Đán ở phía sau nói chuyện âm i.

"Loạn Điều Phi cái đầu quỷ nhà người! Phải bội là Loạn Vân Phi, xem chiêu đây...!" Phong Nhưộc vừa nói vừa lấy thượng phẩm pháp khí đoạt trong tay Vi Đà ra, hất vận pháp lực truyền tới, sau đó nhanh chóng buông tay ra. Lập tức Pháp khí Loạn Vân Phi rít lên một tiếng, bay một vòng cung quỹ dị xẹt qua đỉnh đầu Lý Đán làm cho gã sợ tới mức tái mặt, đến khi gã tỉnh táo trở lại thì Loạn Vân Phi đã vòng về tay Phong Nhưộc rồi.

"Thế nào? Góc độ và tốc độ công kích linh hoạt chứ? Hơn nữa lực công kích rất mạnh, nếu như không để ý là có thể diệt sát Trúc Cơ sơ kỳ ngay mà hoàn toàn không có vấn đề!" Phong Nhưộc nói giọng rất thỏa mãn. Theo ý này thì lực công kích của thượng phẩm pháp khí loạn Vân Phi cũng không kém gì Ngự Kiếm Thuật thông thường, trừ phi hấn gặp phải người tu đạo lĩnh ngộ kiếm ý mà thôi. Đám người Phong Nhưộc vừa bay vừa cười cười nói, chỉ mấy ngày sau đã tiến nhập Diệp Vụ Sơn Mạch, thế nhưng ngoại trừ ba người Khúc Vân, Nghiêm Minh và Khổng Phi hồi hộp lo lắng ra thì Phong Nhưộc và Lý Đán lại nhẹ nhàng như không, hai người cũng chẳng sợ gặp phải đàn phi hành linh thú công kích mà cứ thẳng tiến một đường.

Lúc này ba người Khúc Vân mới chính thức thấy được thực lực của Phong Nhưộc, có thể nói bây giờ hấn hoàn toàn khác biệt so với mười năm trước kia như trời với đất vậy, đến cả thực lực không cần dùng vũ khí chuyên dụng của Lý Đán cũng làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt!

Sau khi phi hành tám chín ngày nữa, cả đám Phong Nhưộc cũng đến được gần chỗ vách núi mà có Phi Thiên Xích Ô từng xuất hiện. Địa thế vách núi này cực kỳ cổ quái, nhìn từ xa thấy nó như bị một nguồn sức mạnh khổng lồ nào đó gọt thành ngọn núi vậy.

Thế nhưng mây mù chỗ này rất đặc, độ cao cũng không cao lắm, có thể nhìn rõ ràng từ sườn núi thoải thoải tự nhiên đến những chỗ đột ngột dựng đứng lên. Phong Nhưộc với Lý Đán bất chợt bay qua thì đột nhiên có vài chục con Phi Thiên Xích Ô cấp năm bay tới, dẫn đầu còn có một vật nào đó bay rất nhanh lại còn có thể phụt ra những hỏa cầu cháy rực, không những thế có uy lực rất mạnh.

Lúc ấy Phong Nhưộc và Lý Đán vẫn còn nghi ngờ, sao đám Phi Thiên Xích Ô lại biến thái như vậy? Tự nhiên thần thông của mỗi con không kém lắm. Phải biết rằng tình huống như thế này rất hiếm thấy, bởi vì việc gặp được bảy linh thú quần cư tất sẽ có một con mạnh nhất, đám còn lại sức mạnh cao thấp không đều, dù sao những con linh thú này cũng đang thời kỳ trưởng thành, hơn nữa tư chất mỗi con đều không giống nhau.

Sở dĩ đám Phong Nhưộc nghi ngờ phía dưới vách núi có một loại hỏa mạch ngầm do đó làm cho tư chất của đám Phi Thiên Xích Ô tăng lên rất nhiều!

Đáng tiếc, lúc đó cả bọn vội vã bỏ đi nên không có thời gian thăm dò. Lần này do ba người Khúc Vân thiếu phi hành tọa kỵ nên Phong Nhưộc mới chợt nhớ đến những con Phi Thiên Xích Ô này. Cần nên biết thêm, chúng đều có thực lực mạnh hơn linh thú cấp năm thông thường, hơn nữa còn có thiên phú thần thông nên tiềm lực cũng chúng không tệ chút nào! Bởi vậy vừa vận được chọn làm phi hành tọa kỵ.

Đương nhiên, nếu chỉ trông vào ba người bọn Khúc Vân thì không thể bắt nổi, nhất định phải có Phong Nhưộc và Lý Đán cùng ra tay hỗ trợ mới được!

Cả đám dừng lại ở xung quanh vách núi đó, Phong Nhưộc mô tả kỹ càng đặc điểm Phi Thiên Xích Ô cho ba người Khúc Vân. Sau khi bàn bạc với Lý Đán một hồi, cả đám mới quyết định lập kế hoạch thu phục từng bước.

"Lý Đán, người bố trí sẵn Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp. Nghiêm Minh và Khổng Phi nấp ở trong đó, còn ta se phụ trách việc thu hút đám Phi Thiên Xích Ô tới đây. Khúc sư huynh, đầu tiên người phải nhớ cho kỹ, người đã là Trúc Cơ sơ kỳ rồi, loại Phi Thiên Xích Ô này rất là khó kiếm, tốt nhất người hãy tự mình thu phục lấy, như vậy sẽ rất thuận lợi cho việc bồi dưỡng sau này. Còn hai người Nghiêm Minh và Khổng Phi hãy để ta hỗ trợ bọn họ, mọi người sẵn sàng chưa?"

"Được! Ta sẽ cố hết sức!" Khúc Vân đáp lại nhưng chưa được tự tin lắm.

"Hắc...! Không sao đâu, Lý Đán sẽ ở phía sau người!" Phong Nhưộc nói xong liền đưa một viên Hoạt Lạc đan cho Khúc Vân. Bởi hấn cho rằng pháp lực trong cơ thể của gã chưa bằng một nửa mình, lại không tinh thuần nên khả năng thu phục được linh thú kia không cao lắm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 95: Thu Phục

Bố trí xong mọi thứ, Phong Nhưộc thu lại Bạch Mao Quý Bức và Ngân Giáp Thiên Chu. Bây giờ bọn hấn muốn đi lôi kéo những con Phi Thiên Xích Ô

kia thì chỉ cần ngự kiểm phi hành là được rồi. Hiện tại hẳn đã lĩnh ngộ được kiểm ý nên trong thời gian ngắn tốc độ ngự kiểm phi hành còn nhanh hơn nhiều Bạch Mao Quỷ Bức.

"Được rồi, hai người các ngươi ở đây bảo vệ cái tòa trận pháp này. Ngân Giáp, ngươi đừng có gặm mãi cái khúc xương khô đó có được hay không? Có mà tập trung"

Phong Nhựt ra lệnh nghiêm khắc cho Bạch Mao Quỷ Bức và Ngân Giáp Thiên Chu, bởi vì hành động tiếp theo là hẳn sẽ đi hấp dẫn Phi Thiên Xích Ô tới, Lý Đán thì phải bảo hộ ngay bên cạnh Khúc Vân. Còn Nghiêm Minh và Không Phi sẽ có chút nguy hiểm, nếu chỉ trông vào một tòa Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp có thể không ổn thỏa lắm bởi vạn nhất kéo đến một lô linh thú thì bọn hắn muốn cứu viện cũng không kịp. Cho nên ổn thỏa nhất là hai người để Bạch Mao Quỷ Bức và Ngân Giáp Thiên Chu ở gần bảo vệ thì tốt hơn.

"Này Ngân Giáp, đoạn xương khô kia nếu ngươi ăn không nổi thì bán cho ta nhé? Ta cho ngươi một trăm, không năm trăm viên hạ phẩm Ngũ Hành thạch" Đòi mất Lý Đán ánh lên tia chờ mong. Những ngày qua y không thể quên được cái hải cốt thạch tâm trùng Vương. Hiện giờ thì thể của thạch tâm trùng Vương đã bị Ngân Giáp Thiên Chu nuốt hết mất chỉ còn thừa lại đúng cái cột sống dài màu vàng kim nhạt. Cái cột sống này cực kỳ cứng rắn, Ngân Giáp Thiên Chu gặm chừng hơn nửa tháng cũng không làm gì được cho nên Lý Đán mới nghĩ ra chiêu thức này.

"Híz-khà-zzz" Ngân Giáp Thiên Chu tựa hồ hiểu được lời của Lý Đán nên lấy mấy cái chân trước ôm chặt, hiển nhiên cái đồ tham ăn này không bỏ qua cái gì có tí ti ngon bỏ cả.

"Haizz, Phong Nhựt, ngươi nhìn xem, cái con Tri Chu này sao lại keo kiệt chẳng khác gì người vậy." Lý Đán vạn bất đắc dĩ thở dài.

"Hắc hắc ngươi cứ chờ đi, có lẽ sẽ có một ngày con Ngân Giáp sẽ vứt đoạn xương cốt kia. Lúc đó ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng" Phong Nhựt cười cười, tâm niệm vừa động, lập tức Mị Ảnh kiểm biến thành cuồng phong màu xanh thoát khỏi vỏ. Cùng lúc đó, thân hình của hắn cũng nhảy lên.

Mọi người còn chưa nhìn rõ ràng, chỉ cảm thấy mắt hoa lên. Toàn thân Phong Nhựt đã hóa thành một đạo thanh sắc kiếm quang phóng tới vách núi xa xa. Tốc độ thể này làm cho bọn họ quá bất ngờ bởi đã vượt ra khỏi hiểu biết của họ.

Như gió bay điện chớp, ngự kiểm tung hoành phía trên mây mù giăng giăng. Trong lòng Phong Nhựt có chút hưng phấn, hẳn thật không ngờ kể từ khi ăn Ngưng Thủy Linh Quả, sau đó áp súc pháp lực bản thân tới cực điểm thì khi ngự kiểm phi hành tựa hồ càng thêm trôi chảy linh hoạt, hơn nữa sự tiêu hao pháp lực quả thực được xưng tụng là đã ít càng thêm ít.

Thời gian chỉ tính bằng mấy nhịp thở, Phong Nhựt đã vọt tới vách núi. Không chờ hẳn hạ thấp độ cao thì từ trong mây mù phát ra những tiếng "Vù vù vù". Vài chục con Phi Thiên Xích Ô đồng loạt xông tới như hung thần ác sát.

Những con Phi Thiên Xích Ô đã lớn hơn cả Bạch Mao Quỷ Bức rồi. Cái đầu cực kỳ xấu xí, lông vũ hiện màu đỏ tươi, trông thật hung dữ.

Mất thấy những con Phi Thiên Xích Ô vọt ra, trong lòng Phong Nhựt lại động. Mị Ảnh kiểm cấp tốc của một vòng. Hẳn của với tốc độ cực nhanh, vòng quanh Phi Thiên Xích Ô một vòng rồi mới bay về phía đám Lý Đán.

Sự khiêu khích trắng trợn như vậy đã chọc giận những con Phi Thiên Xích Ô. Chúng ngao ngao một hồi quái dị, há miệng phun ra hơn mười Hỏa cầu cỡ nắm tay, từ dưới nhìn lên giống như Lưu Tinh Hỏa Vũ.

Tốc độ những Hỏa cầu không ngờ lại cực nhanh, hơn nữa uy lực cũng bất phàm. Nếu bị nó đánh trúng sẽ không dễ chịu gì, gặp phải lúc Phong Nhựt còn cười Bạch Mao Quỷ Bức hẳn sẽ không thể né tránh nổi, bởi phạm vi công kích quá rộng hơn nữa tốc độ những con Phi Thiên Xích Ô cũng bất phàm, một khi bị vây trong phạm vi hữu hiệu thì nhất định là hồng bét.

Cũng may Mị Ảnh kiểm của Phong Nhựt cực kỳ linh hoạt. Hiện giờ nhờ có Mị Ảnh Trận Pháp nên nó còn linh hoạt hơn, hiệu quả hơn. Ánh sáng màu xanh chớp động liên tục xáo diệu vô cùng mà tránh khỏi phạm vi công kích của Hỏa cầu.

Thế nhưng những con Phi Thiên Xích Ô bị chọc giận sao có thể buông tha, thủy chung chúng kêu ngao ngao quái dị nhưng vẫn dốc sức liều mạng đuổi tới.

Phong Nhựt cũng không kéo dài khoảng cách, thủy chung hắn vẫn để cho mình ở trong phạm vi công kích của lũ Phi Thiên Xích Ô. Chỉ mới hơn mười lần thờ hẳn đã làm cho lũ Phi Thiên Xích Ô phun thả ba đợt Hỏa cầu.

"Lý Đán Khúc Vân, hai người các ngươi chuẩn bị cho tốt, kế tiếp là việc của các ngươi"

Lũ Phi Thiên Xích Ô bị dẫn đến gần chỗ ngọn núi Lý Đán, Khúc Vân đang đứng. Lúc này Phong Nhựt mới la lên đồng thời lấy kiện thượng phẩm pháp khí Loạn Vân phi triển khai công kích đối với những con Phi Thiên Xích Ô.

Mà thừa dịp những con Phi Thiên Xích Ô còn đang chú ý hoàn toàn đến Phong Nhựt, Khúc Vân lập tức triển khai ngự kiểm phi hành tiếp cận phía sau. Khi đến gần con Phi Thiên Xích Ô sau cùng bên lập tức từ trên kiểm khí nhảy lên trên lưng con Phi Thiên Xích Ô kia.

Tình huống thay đổi như thế làm cho con Phi Thiên Xích Ô kia ngao một tiếng quái lại, hai cánh cực lớn gắng sức vỗ mạnh, thân hình lập tức nhao xuống dưới bay thật nhanh. Khi nó lao xuống dưới gần trăm trượng lại lượn vòng một cái rồi vọt mạnh lên với tốc độ cực nhanh. Ở những góc cua, nhiều khi lực bay quá mạnh thiếu chút làm cho tim Phong Nhựt và Lý Đán vắng ra ngoài.

Bây giờ là lúc mấu chốt, Khúc Vân chẳng những phải khống chế được thân thể của mình, còn phải dùng sức mạnh bản thân chế trụ con Phi Thiên Xích

Ô. Phải biết rằng Phi Thiên Xích Ô đã là năm cấp, thực lực tương đương với Trúc Cơ sơ kỳ. Nó có lực phòng ngự rất mạnh, một khi bị nó tìm được cách thức thì có thể hất bay Khúc Vân trên lưng.

Cũng may Khúc Vân cũng không để Phong Nhựt thất vọng. Cho dù Phi Thiên Xích Ô có cuồng bạo quay cuồng trên không cũng không nói lòng tay nhưng kế tiếp toàn thân Phi Thiên Xích Ô chợt bộc phát hào quang màu đỏ, cái này tương tự quang trảo phòng ngự của Ngân Giáp Thiên Chu Hậu thiên.

"Không xong rồi, con Phi Thiên Xích Ô này thể mà có hai loại thần thông thiên phú."

Trong lòng Phong Nhựt kinh hãi, nhưng lúc này hắn lại không có bất kỳ biện pháp nào bởi hắn còn mấy chục con Phi Thiên Xích Ô vẫn một mực đuổi giết. Bằng không thì một khi những con Phi Thiên Xích Ô này mà phát hiện ra sự tồn tại của Khúc Vân thì chắc chắn lão sẽ gặp nạn.

"Lý Đán, cái này giao cho ngươi rồi, Khúc Vân, nhất định phải cố cầm cự "

Phong Nhựt hô lớn một tiếng rồi vừa khống chế loạn Vân Phi công kích vừa ngự kiếm phi hành ra xa. Nếu có con Phi Thiên Xích Ô nào quay đầu về sau, hắn lập tức dùng loạn Vân Phi công kích. May mà hắn có loạn Vân Phi công kích bởi pháp khí này công kích được ở những góc độ quý dị xảo trá, nếu không thì muốn thực hiện điều đó đúng là không dễ dàng.

Lúc này Phong Nhựt dẫn lũ Phi Thiên Xích Ô ra thật xa. Con Phi Thiên Xích Ô bị Khúc Vân tóm được trở nên cuồng bạo. Nó bay lượn lung tung không có quy luật nào, bỗng nhiên vọt lên, bỗng nhiên phi xuống, thậm chí có lúc còn lượn vòng quanh ngọn núi.

Cách này làm cho tên Lý Đán đằng sau cũng hải hùng khiếp vía. Hắn thật sự không ngờ vận khí của Khúc Vân tệ đến vậy, đúng ngay phải con linh thú phi hành biến thái. Theo tình hình bây giờ thì khả năng Khúc Vân thu phục được cơ hồ là không, bởi vì con Phi Thiên Xích Ô kia quả thực đáng sợ. Theo thực lực thể hiện thì không kém gì Đạo Phong Chiến Ưng của hắn và Bạch Mao Quý Bức của Phong Nhựt cả.

Giờ đây Phi Thiên Xích Ô đã hóa thành một ngọn lửa cháy rừng rực, mà thân ảnh của Khúc Vân thì không thể nhìn ra. Bởi thế cho nên có thể tưởng tượng hiện tại Khúc Vân gặp phải đau đớn cỡ nào, nói không chừng đã bị đốt chết.

Trong lòng nóng như lửa đốt, thậm chí Lý Đán còn băn khoăn có nên gọi ngay Đạo Phong Chiến Ưng để công kích hay không, bởi vì hắn không biết nếu cứ như vậy thì Khúc Vân còn có thể sống sót hay không?

Thời gian dần dần trôi qua, đến khi Phong Nhựt cắt đuôi được những con Phi Thiên Xích Ô đuổi theo thì toàn bộ quá trình đó vẫn tiếp tục. Con Phi Thiên Xích Ô nọ vẫn cuồng bạo bay bốn phía, trên thân hỏa diễm hùng lực không yếu hơn chút nào.

Thấy vậy, da đầu Phong Nhựt cũng run lên. Hắn thật không ngờ ý chí của Phi Thiên Xích Ô mạnh mẽ như thế, thực lực biến thái như thế. Cho dù năm xưa hắn thu phục Bạch Mao Quý Bức cũng không kinh dị như vậy.

"Khúc Vân, Khúc sư huynh, không kiên trì được nữa thì buông tay đi, đừng chết uổng"

Cuối cùng Phong Nhựt không nhịn được bèn hô lên, bởi vì hắn không nắm chắc cứ tiếp tục như vậy, Khúc Vân dù có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ có chịu nổi ngọn lửa kia lâu quá không.

"Đúng vậy Khúc Vân, cùng lắm thì chúng ta sẽ giúp ngươi tìm một quả trứng Phi Thiên Xích Ô, thu phục quả trứng thì dễ dàng nhất rồi" Lý Đán cũng lớn tiếng khuyên nhủ, vốn là hắn cũng xem thường ba người Khúc Vân. Nghiêm Minh và Không Phi thì không cần phải nói rồi, còn lão Khúc Vân này dù có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ cũng chẳng khác đồ bỏ, thực lực kém cỏi còn đỡ nhưng trang bị áo quần và kiếm khí...đều thuộc loại kém cỏi vứt đi.

Nhưng bây giờ thì trong lòng Lý Đán không thể không thêm chút bội phục. Nói thật, nếu như đổi lại là hắn, hắn cũng không kiên trì bền bỉ lâu trong ngọn lửa kia thể được.

"Ngao ngao" Con Phi Thiên Xích Ô vẫn phẫn nộ mà cuồng khiếu, tốc độ phi hành không chút giảm bớt, hơn nữa còn muốn đâm sầm vào vào ngọn núi. Thô bạo và mãnh liệt như thế làm hai tên Phong Nhựt và Lý Đán mất tròn mồm há. Hóa ra cái ý tưởng thu phục, lần này thực là ý tưởng cùi bắp, đúng là cực độ không xong.

Bọn hắn không ngờ con Phi Thiên Xích Ô cương liệt đến thế, thà cùng địch nhân đồng quy vu tận chứ không khuất phục

Giờ đây Phong Nhựt đã thật sự thúc thủ vô sách rồi, lão Khúc Vân kia đã hoàn toàn nằm trong Liệt Hỏa. Lão với con Phi Thiên Xích Ô kia tuy hai mà một. Dù hắn muốn công kích cũng không thể, trừ phi Khúc Vân cam nguyện buông tha. Nhưng xem ra thì lão Khúc Vân còn quật cường hơn cả con Phi Thiên Xích Ô.

Chuyện duy nhất mà hắn và Lý Đán có thể làm là yên lặng theo sau, đồng thời chuẩn bị sẵn linh đan tốt để xem cuối cùng có cứu được cái mạng nhỏ của lão Khúc Vân tại giây phút cuối cùng không.

Suốt một canh giờ, con Phi Thiên Xích Ô giãy dụa cả ngàn dặm, cuối cùng đâm sầm vào một ngọn núi thì ngừng lại, liệt hỏa rừng rực cũng từ từ biến mất. Thân hình Khúc Vân cháy đen như một cây khô cũng hiện ra.

"Phong Nhựt, lão ta thành công thành công rồi! Con Xích điêu đã thu lại thanh hỏa diễm về rồi" Lý Đán hưng phấn hét to. Hắn quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, hắn thật không ngờ được con Phi Thiên Xích Ô kiêu ngạo bất tuân rõ ràng thật sự thần phục với Khúc Vân

"Cứu người trước, Khúc Vân có lẽ còn sống" Phong Nhựt cũng cảm thấy khiếp sợ thế nhưng hấn lo cho sinh tử Khúc Vân đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 96: Hàn Sơn

Hiện tại bộ trang phục Lăng Vân trên người Khúc Vân đã hóa thành tro bụi mất rồi, thậm chí các vật phẩm trong thất lưng trữ vật cũng đã tan nát hết. Thế nhưng những thứ này không tính là gì, điểm chết người là thương thế của hấn cực kỳ nghiêm trọng, tóc ở trên đầu đã bị thiêu sạch bách, trên dưới toàn thân đều bị đốt trụi lụi. Nếu không phải hấn cố gắng liều mạng bảo vệ tâm mạch, không để cho hỏa độc xâm nhập, chỉ sợ sau này khó có thể tồn tại ở tu tiên giới được nữa.

Ở tình trạng như vậy Khúc Vân cũng không có loại linh đan diệu dược nào khôi phục lại, Phong Nhựt không làm được gì khác chỉ có thể đứng một bên cảnh giới, đem pháp lực của mình truyền vào trong cơ thể Khúc Vân.

Nói đến vận khí thì Khúc Vân không có tệ lắm, công pháp chuyên tu của Phong Nhựt vừa lúc là Hắc Thủy Linh Quyết thuộc thủy thuộc tính, có năng lực ngăn chặn hỏa độc và bảo vệ kinh mạch.

Gần một canh giờ sau, Phong Nhựt dùng hầu như là toàn bộ pháp lực trong cơ thể truyền sang cho Khúc Vân, cuối cùng thì cái mạng nhỏ của Khúc Vân đã được giữ lại, lớp da thịt trên người hấn bị đốt trụi đang dần bong tróc ra rồi khôi phục lại, nhìn sơ qua trông rất kinh khủng.

"Lý Đán, mau lấy hai viên Hồi Xuân đan cho hấn!..." Mang theo một chút uể oải ngồi trên mặt đất, Phong Nhựt vội kêu lên một tiếng, bây giờ thương thế của Khúc Vân đã không còn nguy hiểm gì, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được. Còn đám Phi Thiên Xích Điều y thu phục được, đồng dạng cũng mang theo một loạt vết thương, nếu không nhanh chóng điều tức một hồi chỉ sợ sẽ lưu lại nội thương.

Sau đó, Lý Đán dựa theo dẫn dò của Phong Nhựt đến vùng phụ cận mở một động phủ tạm thời, dù sao Khúc Vân và đám Phi Thiên Xích Điều lúc này không có khả năng di chuyển được, nên buộc lòng phải bố trí nghỉ ngơi tại gần đó.

Đợi đến khi Phong Nhựt khôi phục lại một chút pháp lực, Lý Đán sẽ nhanh chóng quay lại địa phương lúc đầu, đưa Nghiêm Minh và Khổng Phi đến tiếp ứng, đến bây giờ, bọn họ đã ở đó được mấy ngày rồi.

Mãi đến năm ngày sau thương thế trên người Khúc Vân mới khôi phục lại, đối với cái tên thuộc loại liều mạng đến cùng này, tất cả mọi người đều thực sự bội phục đến sát đất, tuy rằng trên người hấn bây giờ đã không còn một chút gì ngoài một thanh kiếm được xem là duy nhất, nhưng việc thu phục được một con Phi Thiên Xích Điều ngũ cấp với tiềm lực mạnh mẽ thế kia, có thể nói đây là một thu hoạch lớn.

Cho nên mấy ngày nay hấn liên tục mở miệng cười không ngừng.

Còn con Phi Thiên Xích Điều bị thu phục kia, nó đang khôi phục với tốc độ nhanh hơn, nhưng tính tình thì vẫn như cũ hung dữ không gì sánh được. Ngoại trừ Khúc Vân ra, thì đừng mong có người nghĩ tới việc đến gần nó trong vòng mười trượng, nếu không kẻ đó sẽ được tiếp đón bằng một khối hỏa cầu, tất nhiên là đập thẳng vào mặt.

Nhóm người Phong Nhựt không bị thiệt hại gì cả, thế nhưng lúc Bạch Mao Quỷ Bức cùng với Đao Phong Chiến Ứng cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp, chúng lại không hèn mà cùng tiến lên gây chiến với Phi Thiên Xích Điều, nếu không phải Phong Nhựt ngăn lại kịp thời có thể đã xuất hiện một trận đại chiến khó tránh.

Có điều con Phi Thiên Xích Điều khó thu phục đến mức khiến cho Phong Nhựt phải luôn suy tư đắn đo, tận phút cuối y mới quyết tâm khuyên bảo Nghiêm Minh và Khổng Phi buông bỏ ý định thu phục. Bởi tính tình chúng quá hung bạo, phải chờ đến khi bọn họ tiến vào Trúc Cơ Kỳ mới có thể thử được.

Đối với việc thăm dò phía dưới vách núi đến tận cùng là cái chỗ quái quỷ gì, đã bị Phong Nhựt gạt hấn sang một bên. Dù sao hiện tại, nhóm người bọn hấn chỉ có hấn cùng với Lý Đán là có sức chiến đấu cao nhất thôi, mà Lý Đán đã không đủ lực phóng ra kiếm khí nữa, nên hấn liền gác lại ý định đó ngay.

Sau một lúc chuẩn bị, Phong Nhựt chờ mọi người chuẩn bị xuất phát lại lần nữa. Bây giờ đã có thêm sự gia nhập của Phi Thiên Xích Điều, tốc độ di chuyển liền tăng thêm rất nhiều, thậm chí nhờ có khí thế hung bạo của nó làm cho một vài phiền phức không cần thiết được giảm thiểu đáng kể.

Cứ như thế đến một tháng sau, nhóm người Phong Nhựt cuối cùng đã an toàn rời khỏi Diệp Vụ Sơn Mạch, Phong Nhựt cùng với Lý Đán tuy không có nhiều cảm giác lắm, nhưng ba người Khúc Vân, Nghiêm Minh, Khổng Phi lại cảm thấy như đã trải qua cả mấy đời vậy.

"Phong Nhựt, người nói xem Ma Hóa kia rốt cuộc là trốn ở chỗ nào? Sau này nó sẽ dùng phương thức nào để xuất hiện?" Lý Đán không nhịn được liền hỏi, tuy rằng thông báo tất cả những gì có thể phát sinh trong lần nhiệm vụ hộ tống này đã được đưa tới, nhưng Lý Đán vẫn có cảm giác không ổn như trước.

"Hừ! Ta sao biết được, chuyện này tự nhiên sẽ có kẻ cường đại quan tâm tới, người cũng đừng có lo chi cho mệt." Phong Nhựt lơ đãng vừa cười vừa nói, đoạn thời gian kế tiếp y sẽ thành thật ở Trấn Thiên Tông mà tu luyện, nơi nào cũng không để ý đến, tất nhiên sẽ không quan đến chuyện của hắn. Còn việc Ma Hóa kia có gây nên cái tai nạn thảm họa gì cho giới tu tiên thì y đến một chút cũng không lo lắng, bởi dựa theo lời của vị sư phụ thiện nghi Mộ Hàn Yên, cái giới tu tiên này đầy tầng long ngoạ hộ, quả thực là không cần tới lượt hắn quan tâm.

"Đương nhiên, nếu như người cảm thấy tâm trạng bất an thì có thể theo ta vào Trấn Thiên Tông a! Trong sơn môn của bản tông, bất cứ tà ma yêu quái nào cũng đều phải cúi đầu hết."

"Quả thực là trò cười mà, lẽ nào cả đời ta phải trốn chui trốn nhủi trong sơn môn của Trấn Thiên Tông?" Lý Đán lắc đầu ngắc ngoải: "Ta nghĩ kỹ rồi, chuyện này ta nhất định phải tra cho triệt để, nếu không trong lòng ta sẽ có một ma chướng tồn tại mãi mãi. Phải tiêu diệt được Ma Hóa, bằng không cả đời này ta cũng đừng nghĩ đến chuyện tiến giai nữa."

Nghe thấy Lý Đán nói, Phong Nhựt chỉ có thể gật đầu theo, loại chuyện như thế đều phải xử lý dứt khoát, nếu muốn diệt trừ bóng ma trong lòng, bắt buộc phải học cách đối mặt với nó, những người khác không có cách nào hỗ trợ được.

Trong khi nhóm người Phong Nhựt chạy về sơn môn Trấn Thiên Tông tại Thiên Phong Trấn, Lý Đán liền cáo từ rời đi. Hắn cần phải quay về Thương Nguyệt hội, báo cáo tình hình nhiệm vụ lần này, còn Phong Nhựt thì phải mang theo hai người Nghiêm Minh và Khổng Phi tìm đến Bằng mập mập để xử lý các thủ tục nhập môn.

Kỳ thực Trấn Thiên Tông thu nhận đệ tử cực kì nghiêm ngặt, chủ yếu là thông qua ba loại phương thức sau: thứ nhất, là thu nhận đệ tử thân truyền. Đệ tử tu luyện đến khi tu vi đạt đến cảnh giới Kim Đan Kỳ thì có tư cách thu nhận thân truyền đệ tử. Trong thời gian đó, môn phái sẽ phát ra một lượng lớn trợ cấp, thậm chí lập ra một nhóm, khu vực chuyên môn hỗ trợ cho các môn nhân có dự định thu lấy đệ tử, cao hơn nữa là ra sức giúp đỡ bọn họ thành lập thêm các tông phái chi nhánh mới.

Tuy vậy loại thu nhận thân truyền đệ tử này lại quá mức hà khắc, rất nhiều tu sĩ Kim Đan Kỳ đã hao tổn hàng trăm năm thời gian để bồi dưỡng vào tục giới, như việc cải thiện tư chất cho con cháu bằng cách cho bọn họ dùng các loại linh đan, thậm chí có lúc tiến hành cải tạo cả một đời từ ông bà đến con cháu, kể từ đó, các hài tử được sinh ra đều có tư chất ưu tú, đối với việc tu luyện các loại công pháp đều suôn sẻ như cá gặp nước.

Mặt khác, do được bồi dưỡng ngay từ nhỏ, tình cảm thầy trò cũng tự nhiên trở nên sâu đậm hơn nhiều, căn bản là không cần lo đến việc bị phản bội! Mỗi một cá nhân được sinh ra đã được định trước là người ưu tú rồi.

Phương thức thứ hai cũng có chút tương tự, phạm là đại tông môn như Trấn Thiên Tông, đều có một cơ cấu chuyên dùng để tuyển chọn các đứa trẻ có thiên tư dưới năm tuổi trên khắp tục giới, sau đó, bắt đầu bồi dưỡng ngay từ nhỏ. Đương nhiên về phương diện cạnh tranh thì vẫn như cũ, đây là giai đoạn cực kì khốc liệt. Dù sao thì thiên tư ưu tú cũng không thể thay thế cho thực lực cường hãn, rốt cuộc phải dựa vào việc tự tu luyện.

Những đứa trẻ này cuối cùng sẽ trở thành đám đệ tử cấp thấp!

Về phương thức thứ 3 như đã nói thì đây là phương thức mà các tán tu trong tu tiên giới lựa chọn rất nhiều, tất nhiên đây cũng là phương thức nghiêm ngặt nhất để đề phòng các môn phái khác thâm nhập vào.

Như nhóm người Phong Nhựt Lam Lăng sở dĩ lúc trước có thể dễ dàng gia nhập vào Trấn Thiên Tông, chủ yếu là do Thanh Vân Tông tại thị trấn là một chi nhánh từ Trấn Thiên Tông, nên không có nhiều vấn đề tồn tại lắm.

Khi Bằng mập mập còn là quản sự chuyên phụ trách nhiệm vụ hằng ngày của ngoại môn đệ tử, địa vị của đám ngoại môn đệ tử so với ở Hạ Tam Viện còn thấp hơn nữa, nhóm ba người Khúc Vân mới đến, nhất định phải ở tầng dưới cùng leo lên rồi.

"Không được! Ta nói không được là không được! Mau cút đi!..."

Bốn người Phong Nhựt còn chưa tiến vào chỗ ở rất ư là xa hoa của Bằng mập mập thì đã nghe tiếng hán gầm gừ vang lên từ bên trong, kể đến liền xuất hiện mấy gã ngoại môn đệ tử có tu vi luyện khí trung kỳ, vác cái mặt chán nản bước ra.

Liếc mắt nhìn bọn họ một cái, Phong Nhựt mang lấy vẻ mặt điềm tĩnh đi vào. Tu vi hiện tại của Bằng mập mập đã là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng tư chất lại có chút vấn đề khiến hắn phải dừng ở sơ kỳ gần hai trăm năm rồi, cũng không có khả năng tiến cấp được nữa, nên hắn mới đảm nhiệm chức quản sự ở Trấn Thiên Tông này.

"A? Lại là người? Người tới đây làm gì?" Lần trước đã thu được không ít lợi lộc từ Phong Nhựt, nên nguyên bản sắc mặt đang căng ra của Bằng mập mập chợt nhanh chóng thay đổi, một nụ cười tươi liền xuất hiện.

"Bàn sư huynh, chuyện là thế này, ba người đây là đồng môn tại Thanh Vân Tông của đệ, huynh hẳn cũng biết. Thanh Vân Tông vốn là một phân chi của bản tông, tuy rằng mấy năm gần đây không thể liên lạc được, nhưng cũng là liên chi cùng tiến cùng lui. Hôm nay Thanh Vân Tông đã suy tàn, mấy người bọn họ đều một lòng hướng vào bản tông, mong Bàn sư huynh giúp đỡ một chút."

Phong Nhựt một bên nói với hắn, một bên nhanh chóng lấy ra một trăm viên hạ phẩm ngũ hành thạch.

"Lại là Thanh Vân Tông?" Bằng mập mập nhìn kỹ vào khuôn mặt của ba người, lúc này mới nói: "Người xác định thân phận bọn họ không có vấn đề chứ?"

"Đương nhiên là không có vấn đề rồi, đệ có thể dùng thân phận là đệ tử của Kiếm Tâm Viện làm người bảo đảm!"

"Hắc hắc! Vậy thì tốt!" Bàn mập mập cười một tiếng, khuôn mặt không đổi sắc thu lấy một trăm viên ngũ hành thạch. "Các người đưa ra yêu bài chứng nhận là Thanh Vân Tông đệ tử cho ta xem, còn người nữa, lấy khối ngọc kia ra đây. Trong vòng năm mươi năm, nếu như bọn chúng làm ra việc phản bội tông môn, người cũng sẽ bị xử phạt theo! Thế nhưng, chuyện này cần phải bẩm báo lại Giới Luật Viện của bản tông đã, nếu như được chấp thuận, bọn chúng sẽ được an bày trở thành đệ tử ngoại môn."

"Sao lại phiền phức vậy?" Phong Nhựt không chịu được liền nhíu mày hỏi.

"Không có biện pháp a! Gần đây toàn bộ tu tiên giới đều trở nên rối loạn, thời kỳ sóng gió phi thường khó khăn, tất nhiên là phải chú ý đề phòng gian tế thừa cơ xâm nhập, nếu như không có người bảo đảm, căn bản là sẽ không được để ý tới đâu! Được rồi, ba ngày sau các người hãy trở lại xem kết quả nhé! Đi đứng cho tốt, ta không tiễn đâu!..." Bàn mập mập nói với giọng không nhẫn nại nổi.

"Chờ một chút! Bàn sư huynh, đệ vừa mới đi lịch lãm từ bên ngoài về, muốn hỏi thêm, sóng gió theo lời huynh là chuyện gì vậy? Lẽ nào có chuyện lớn sắp xảy ra sao?" Phong Nhựt hiếu kỳ hỏi thêm vài tiếng, quả thật là mấy năm gần đây y đều ở trong Điện Vụ Sơn Mạch, đối với mấy chuyện bên ngoài tu tiên giới y đúng là không rõ lắm.

"Còn có chuyện lớn gì nữa! Đương nhiên là chuyện về địa vực Hàn Sơn rồi, thế nhưng nếu không có tu vi Kim Đan Kỳ thì không có tư cách tham dự vô đâu, người hỏi ta cũng vô dụng!"

"Địa vực Hàn Sơn? Là địa vực Hàn Sơn ư!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 97: Vút Bỏ

Bên ngoài tiểu viện ở dưới chân núi Tiếp Thiên Phong, Phong Nhựt cứ do dự đi qua đi lại trong khu rừng trúc, bọn ba người Khúc Vân hân đã giao cho nhóm người Đường Thanh và Bành Việt sắp xếp rồi, tuy có hơi phiền phức đôi chút nhưng cuối cùng vẫn có thể gia nhập vào Trấn Thiên Tông xem như ổn định.

Tuy nhiên hiện giờ Phong Nhựt đang đau đầu một chuyện khác, đó chính là chiếc lông bốn mạng của Thanh Điều, vốn bảo vật này do Thanh Điều đưa cho hân phòng thân trong chuyến đi khu vực Nhận Bắc vừa rồi, hiện nay hân đã trở về nên đương nhiên phải trả lại chiếc lông bốn mạng.

Thế nhưng Phong Nhựt đã được thưởng thức qua uy lực của chiếc lông bốn mạng này rồi, thật sự hân không nỡ trả lại vật này cho cố chủ.

Cho nên hiện tại hân đang do dự có nên trả chậm đi một thời gian hay không?

Bất chợt ngay lúc này đồng thời xuất hiện thêm một chiếc lông xanh vô cùng tinh xảo từ trong sân bay ra, Phong Nhựt tập trung nhìn thật kỹ liền phát hiện ra nó giống hệt với chiếc lông bốn mạng mình đang có, trong khi hân còn đang kinh ngạc không thôi thì chiếc lông xanh kia chỉ hơi nhoáng lên một cái tức khắc phát ra một cỗ cuồng phong màu xanh phóng xoắn tới xung quanh hân rồi kéo hân lên không trung, lực lượng khổng lồ này làm hân khó kháng cự nổi, nhất thời bao hân vào bên trong.

Sau đó cả người hân bị rơi xuống dưới, cũng may hiện tại Phong Nhựt đã lĩnh ngộ được kiếm ý nên tâm vừa động tức khắc Mị Ảnh Kiếm bắn nhanh ra, rồi bay đến đỡ lấy cả thân hình hân, nhưng nhìn kỹ lại hân mới phát hiện ra chỉ cách mặt đất hai, ba xích mà thôi.

"Ặc" Phong Nhựt cảm thấy hơi bị xấu hổ liền thu hồi lại thanh Mị Ảnh Kiếm rồi nhìn xung quanh, nhưng rõ ràng hân chẳng thấy bóng dáng Thanh Điều đâu cả, hiện tại chỉ có chiếc lông xanh đang lơ lửng nhịp nhàng ở trước mặt hân.

"Quái thật ! Con chim ngọc đó bay đi đâu mất rồi?" Phong Nhựt tự hỏi rồi sau cùng ánh mắt hân ngó chăm chăm vào chiếc lông màu xanh nọ.

"Hắc hắc... có lẽ tên đó chạy đến nơi khác tu luyện rồi thì phải?!? Vậy mà còn lưu lại thêm chiếc lông màu xanh này cho mình nữa chứ? Chắc chắc... Thanh Điều đó thật là đáng yêu quá đi thôi".

Nghĩ tới đây hân định gio trào thủ lên bắt lấy chiếc lông màu xanh đang bay lơ lửng trên không trung, thế nhưng không ngờ chiếc lông này lại linh hoạt quá mức, chỉ cần lách nhẹ một phát đã né tránh dễ dàng.

"Hi hi... tiểu bảo bối ơi, chủ nhân của người không có ở đây mà người còn tỏ ra kiêu ngạo làm gì chứ, hãy tới đây với ta nào".

Nói xong Phong Nhựt liền vận dụng pháp lực vào Đạp Vân Chiến Ngao, kể đó đưa tốc độ bản thân lên tới cực hạn rồi cực kỳ nhanh nhẹn đánh phủ xuống toàn bộ khu vực trong sân, thế nhưng cứ hết lần này đến lần khác hân đều kém may mắn trong gang tấc, tình hình diễn ra như thế càng làm cho Phong Nhựt không cam tâm chút nào, rốt cuộc hân càng đẩy tốc độ thêm nhanh hơn nữa.

Trải qua hơn nửa canh giờ sau, pháp lực của Phong Nhựt đã tiêu hao đi hơn phân nửa, thế mà chiếc lông màu xanh vẫn cứ lơ lửng bệch bồng trên đỉnh

đầu của hắn.

“Hừ... xem như ngươi lợi hại đi” Lúc này Phong Nhựt đã thật sự nản lắm rồi, hắn đặt mông ngồi bệt xuống đất mà trong thâm tâm lại cứ thắc mắc không thôi, vì sao chiếc lông màu xanh này tựa như có linh trí vậy? Còn chiếc lông giống hệt đang nằm trong tay hắn lại vô cùng cứng nhắc?!?!

Mới vừa nghĩ tới đây bất chợt Phong Nhựt có cảm giác từ thất lưng trứ vật của mình truyền tới một hồi chấn động, đến lúc hắn nhìn xuống lại càng thêm giật mình, quả thật lúc này thất lưng trứ vật của hắn đang bắt đầu phình to ra.

“Đừng mà...”

Phong Nhựt còn chưa kịp thực hiện bất cứ hành động nào khác thì tức khắc chiếc thất lưng trứ vật vốn từng đồng hành với hắn suốt hơn chục năm qua liền nổ tung “Đùng...” một tiếng, kể tiếp các vật phẩm bên trong thất rơi là cả trên mặt đất.

Hơn nữa, chiếc lông bốn mạng vốn nằm lẫn lộn trong đám vật phẩm vừa rơi ra lập tức bay lên không trung, sau đó giữ nguyên trạng thái bay lơ lửng giống hệt như chiếc lông màu xanh lúc trước.

Phong Nhựt tròn mắt há mồm một hồi thật lâu, mới hiểu được thì ra kẻ khởi xướng nên tình trạng trước mắt đây chính là chiếc lông bốn mạng.

“Ngươi... ngươi... ngươi...”

Quả thật Phong Nhựt đã bị diễn biến trước mắt làm cho giận điên lên, mấy vật này chẳng những trêu ngươi quá đáng mà còn ra tay hủy diệt đi thất lưng trứ vật của hắn nữa, phải biết rằng loại thất vật này có giá trị hết sức xa xỉ đây, gần đây hắn luôn mặc cảm vì trong túi rỗng tuếch từ lâu rồi, thậm chí còn phải cắt bớt phần ăn vật của Ngân Giáp Thiên Thủ nữa, bây giờ làm sao hắn có đủ khả năng để mua sắm lại thất vật mới đây.

Tuy giận dữ là thế nhưng Phong Nhựt không còn cách nào khác đành phải lần lượt nhặt lên hết đồ vật phẩm rơi đầy trên sân rồi gom vào một góc, cũng may tiểu viện này có lực phòng ngự không tệ lắm, nếu không thì hắn không biết cất đồ đồ lặt vặt này đi đâu nữa?!?!

Nhưng vào lúc này Phong Nhựt chợt phát hiện thêm một chiếc lông màu xanh nữa đang từ ngoài tiểu viện bay vào trong, hắn còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì bất chợt cả ba chiếc lông màu xanh đó hợp lại một chỗ, kể tiếp xuất hiện từng quang ảnh sáng màu xanh dịu dịu tỏa ra, cuối cùng hóa thành hình dạng của Thanh Điều.

Vừa chứng kiến một màn biểu diễn ngoạn mục này, cả người Phong Nhựt liền đơ hẳn ra thật lâu, một lát sau hắn mới cất tiếng hỏi thăm có vẻ áy náy: “Ta... thắc mắc một chút, có phải ba chiếc lông bốn mạng đó rất quan trọng đối với ngươi? Nếu như... nếu như... thiếu một chiếc ngươi sẽ không thể biểu lộ ra hình dạng chân thực phải không? Nói cách khác, có phải trong suốt thời gian vừa qua ngươi duy trì với trạng thái chỉ có hai chiếc lông mà thôi?”

Thế nhưng với câu hỏi như thế của Phong Nhựt, con Thanh Điều làm ra vẻ không để ý gì tới mà nó vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng, nhìn hắn một cách cao ngạo.

“Ta thật lòng xin lỗi, quả thật trước đây ta có chút tính toán không tốt, nay ta thành thật xin lỗi ngươi, ngươi cứ đánh ta... à không... ngươi có thể quăng ta từ trên không trung xuống đất đi, ta hứa sẽ không chút phản kháng, ý ngươi thế nào?” Phong Nhựt áp ứng nói ra, tuy nhiên con Thanh Điều đó vẫn giữ nguyên vẻ lặng yên đứng đó.

“Hi hi... thật sự vì giao tình của chúng ta nên không tức giận ta nữa đúng không? Chẳng phải ta đã trả lại chiếc lông bốn mạng cho ngươi rồi sao” Phong Nhựt vừa cười hi hi vừa đưa tay lên định xoa đầu Thanh Điều, thế nhưng hắn bị nó quạt mạnh chiếc cánh ngay tức khắc.

Rồi sau đó Thanh Điều cào cào viết lên tảng đá một câu: “Ngươi muốn lấy chiếc lông bốn mạng à? Có thể được... nhưng phải chờ ta biến hóa thành công đã, khi đó ta sẽ đưa cả ba chiếc lông cho ngươi”.

Vừa nhìn thấy dòng chữ này quả thật Phong Nhựt như không tin vào hai mắt mình nữa, con chim này từ khi nào bỗng trở nên thoải mái đến như thế?

“Vậy lúc đó ngươi phải làm sao? Chẳng phải ba chiếc lông này là vật bốn mạng của ngươi hay sao? Thôi được rồi, ta không lấy nữa đâu, ngươi đừng làm chuyện điên rồ”.

“Cái tên ngu ngốc này, nếu ta biến hóa thành công chắc chắn sẽ tự động hình thành chín chiếc lông bốn mạng mới, tất nhiên lúc đó ba chiếc lông này sẽ trở nên vô dụng, nếu ngươi không muốn thì thôi vậy, ta cũng chẳng ép buộc ngươi lấy đâu” Thanh Điều lại khắc thêm vài câu rồi định quay người rời khỏi.

“Ày da... hãy xem quan hệ của chúng ta tốt đẹp biết chừng nào, người ta có câu ‘nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài’ mà, tất nhiên ngươi đem cho ta là sự chọn lựa tốt nhất rồi, tuy nhiên ngươi muốn biến hóa thành công phải mất mấy tháng? Hay mấy năm?” Phong Nhựt nghe thế hết sức hưng phấn hỏi ngay.

Vừa nghe được lời nói của Phong Nhựt, con Thanh Điều này bỗng nhiên liếc xéo qua hắn như muốn đánh giá kỹ con người hắn một lượt vậy, đến lúc này nó mới khắc thêm lên tảng đá: “Vài năm sao? Tuy bảo là ta phải vượt qua biến hóa này nọ, nhưng thực chất tương đương với quá trình tiến cấp lên Linh Anh kỳ của tu sĩ Kim Đan đây, có thể mất vài trăm năm, cũng có khi lên tới cả ngàn năm, tóm lại thời gian rất dài đây, dù sao cũng không ảnh hưởng nhiều lắm, bởi vì nhất tộc Cửu Huyền Thanh Điều chúng ta chính là...”

Nói tới đây bỗng nhiên Thanh Điều ngừng lại, dường như nó suy nghĩ gì đó rồi tiếp tục khắc thêm lên tảng đá: “Cho nên ngươi muốn thu lấy ba chiếc lông

bồn mạng này ít nhất cần phải tu luyện lên tới Kim Đan kỳ mới được, như vậy tuổi thọ người mới có thể kéo dài lên tới tám trăm năm, nếu không người chẳng có chút cơ hội nào đâu. Người buộc phải cố gắng tu luyện miệt mài, thế giới này còn rộng lớn và mạnh mẽ hơn nhiều so với những gì người tưởng tượng đấy, con đường tu đạo còn dài đằng đẵng, từ Kim Đan, Linh Anh, Phân Thần rồi Hóa Hư, ngay cả Độ Kiếp, Đại Thừa này nọ người nghĩ đã tới giới hạn rồi sao? Sai rồi nhóc, đó chỉ mới bắt đầu thôi”.

Khắc xong hết những dòng chữ này, cơ thể Thanh Điều lại hóa thành ba chiếc lông màu xanh như lúc trước, sau đó ngay dưới sự chứng kiến của Phong Nhưc, ba chiếc lông đó lần lượt chui thẳng vào trong cụm hơn chục cây linh mộc ở đằng xa.

“Cuối cùng? Bắt đầu?” Trong đầu Phong Nhưc lúc này bỗng dưng trở nên trống rỗng, thế nhưng nơi sâu thẳm trong khoảng trống rỗng đó lại nhen nhóm một tia hưng phấn khó tả, hiện tại rốt cuộc hắn cũng hiểu được tại sao vị sư phụ đỡ đầu của mình đã vốn có thực lực lợi hại như vậy mà trước đây phải chia cách với nhi nữ yêu quý của bà, rồi xa rời tên đệ tử ruột như hắn, bởi vì con đường tu tiên này hết sức mệnh mông, vô hạn.

“Người ta muốn đạt được chút ít thành tựu gì đó đành phải hy sinh đánh mất đi vài thứ khác, trên thế giới này không có gì là hoàn mỹ cả, bởi vì khi bước chân đi trên con đường nghịch thiên này vốn dĩ đã như thế rồi”.

Thoáng giật mình, trong đầu Phong Nhưc liền nhớ lại những lời nói như điên điên khùng khùng của vị Điện chủ Sinh Tử Điện của Trần Thiên Tông, khi đó hắn chỉ nghe và hiểu nửa vơi, nhưng đến tận bây giờ hắn mới thật sự hiểu hết được.

Đây cũng chính là sự vô tình của con đường tu tiên.

Tình thân ư ? Tình bạn ư ? Thậm chí... tình yêu ư ? Trên đời này có đủ thứ loại tình cảm khiến cho người ta phải khắc cốt ghi tâm đấy chứ, tuy nhiên trước mắt con đường tu luyện dài thăm thẳm biết bao buồn chán này hết thảy đều như đóa phù dung sớm nở tối tàn, nếu muốn giữ lại những cảm xúc đời thường thì chẵn chẵn người tu đạo phải từ bỏ con đường đi tìm thiên đạo. Ngâm đi ngâm lại, vài chục năm hay vài trăm năm đó chỉ tựa như bể quan trong tích tắc một ngày mà thôi. Buồn tẻ ư ? Tịch mịch ư ? Cô độc ư ? Rốt cuộc có hối hận không?

Một khi đã bước chân trên con đường không có lối về thế này, có phải là không hận vô tình vô nghĩa ? Không hận vứt bỏ hồng trần ? Không hận phải hiểu rõ huyền bí cuộc đời ? Không hận quên đi quá khứ ? Không hận chấm dứt những lưu luyến của thế gian phồn hoa đô hội ?...

Không phải... không hận như thế ! Mà... buộc phải hoàn toàn vứt bỏ tất cả.

“Sư phụ, con đã hiểu rồi”.

Phong Nhưc từ từ đứng lên rồi vô cùng trịnh trọng cúi người thi lễ về hướng hơn chục cây linh mộc kia, sau đó mới tự chọn ra vài món có giá trị không tệ từ đồng vật phẩm bày trên mặt đất, hầu hết là những món tài liệu vô dụng đối với hắn mà thôi, thật ra trước hết hắn phải tìm cách đổi một thất lung trữ vật mới cái đã.

Trong tiểu cốc Kiếm Lư của Kiếm Tâm viện, phía xung quanh đài cao có cắm chín thanh kiếm cực lớn tỏa ra hòa quang nhấp nháy, những phù văn cổ quái trên những thanh kiếm đó liên tục biến ảo, tuy nhiên có vẻ như sự biến ảo lúc này không giống như khi xưa nữa, lúc trước những phù văn này chỉ đơn thuần là những biến ảo ngay tại chỗ mà thôi, cũng chưa gây ảnh hưởng gì tới chung quanh cả.

Nhưng hiện tại toàn bộ tiểu cốc Kiếm Lư tựa như bị một lực lượng cực kỳ cổ quái nào đó bao phủ lấy, bình thường đừng nói người tu đạo có thể tiến vào trong phạm vi xung quanh đó, mà chỉ cần đứng cách vài dặm nhìn vào cũng đã cảm thấy mặt mày choáng váng rồi.

Lúc này trong tiểu cốc Kiếm Lư, ở trước mặt vị Đại Trưởng lão Trần Thiên Tông đang bị trói bằng khóa sắt kia, cũng là đệ tử của Cửu Tuyệt lão nhân khi xưa, xuất hiện vài bóng người đang đứng trang nghiêm kính cẩn, dẫn đầu là ba lão già có thực lực phi phàm, xem ra đó chính là những người lãnh đạo cao cấp trong Trần Thiên Tông.

Hơn nữa ở sau lưng ba lão già này còn có ba nam tử trẻ tuổi nữa, nếu như lúc này Phong Nhưc ở tại đây nhất định sẽ rõ ràng rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Bởi vì ba nam tử này lần lượt là Chu Vũ có thanh danh hiển hách trong Thượng Tam Viện, với Hứa Minh vốn là đệ tử ký danh của lão già đang bị trói bằng xích sắt, còn người cuối cùng lại là Mạc Vô Ngân, huynh trưởng của Mạc Ngôn.

Không hề nghi ngờ gì nữa, Chu Vũ và Hứa Minh đều tinh thông khắc trận đồ bằng tâm niệm, thế nhưng không hiểu sao Mạc Vô Ngân cũng xuất hiện ở đây, hiển nhiên có lẽ gã cũng thật sự có được chút bản lĩnh gì đó, dù sao Mạc Ngôn trước khi chết cũng có trình độ trận pháp tương đối cao minh mà.

Lúc này có một người cao lớn trong số ba lão già kia cất giọng trầm trầm với ánh mắt sắc bén: “Ba người các ngươi hãy bắt đầu đi, ai có thể lĩnh ngộ được tầng thứ nhất của Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận xem như có tư cách nhận được truyền thừa của sư tổ các ngươi”.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 98: Ngọc Bài Bể Quan

“Sao thế ? Kể từ hôm nay tiểu cốc Kiếm Lư đóng cửa mười tám năm à? Có chuyện gì thế?”

Phong Nhược vô cùng kinh ngạc bởi vì hắn còn định xuống Hòa Linh tuyến ở bên dưới Kiếm Lư để rèn luyện kiếm ý, rốt cuộc không hiểu sao chỗ đó lại thành cấm địa môn phái nữa.

“Làm sao biết được ? Tuy nhiên ta có nghe phong thanh rằng lần này bốn tông mới xuất hiện ba đệ tử lợi hại, tài hoa hơn người, thông minh trời cho nên đã thông qua khảo nghiệm nào đó nên được bế quan bên trong tiểu cốc Kiếm Lư tới mười tám năm, ắt hẳn mười tám năm sau bốn tông sẽ xuất hiện thêm ba vị cao thủ cho coi”.

Một tên đệ tử của Kiếm Tâm viện rung đùi đắc ý mà hồ hởi cho biết.

“Đường như cũng chưa đúng lắm, nghe nói lần này bọn họ tiến hành tu tập một loại tuyệt học thất truyền đã lâu của bốn tông, những chuyện may mắn như thế không đến lượt bọn ta đâu, chỉ có điều ta không rõ là Chu Vũ sư huynh vốn có tiếng tăm lẫy lừng nằm trong nhóm ba người bọn họ đã đánh, thế mà có cả tên ác ôn Mặc Vô Ngân cùng với một người chẳng có chút danh tiếng gì tên là Hứa Minh cũng nằm trong số đó, thật sự không thể đánh giá người ta từ bên ngoài được”.

Một tên đệ tử khác thuộc Thượng Tam Viện cũng cảm khái không thôi.

Vừa nghe hai người đó nói chuyện lập tức trong thâm tâm của Phong Nhược liền bừng tỉnh hiểu ra, hắn biết rõ ba người bọn Chu Vũ đó rốt cuộc bế quan vì lý do gì.

Nếu hắn đoán không sai thì có lẽ ba người bọn họ vì muốn lĩnh ngộ được Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận trong tiểu cốc Kiếm Lư kia.

“Ày da... giờ thì căng rồi, muốn rèn luyện kiếm ý e rằng phải chờ sau mười tám năm nữa mới có cơ hội”.

Phong Nhược do dự một hồi rồi cuối cùng cũng quyết định thôi thì nên thừa dịp này mà tiến hành bế quan tu luyện vậy.

Theo như lời của vị sư phụ đỡ đầu kia thì giai đoạn Trúc Cơ kỳ là thời kỳ quan trọng nhất trên con đường tu tiên của người tu đạo, hắn phải tận lực đem hết khả năng gầy dựng thật tốt nền tảng tu luyện của bản thân, ngoại trừ hiện tại không thể mù quáng tăng cường cảnh giới ra, hắn buộc phải cô đọng pháp lực và ngưng luyện pháp lực bản thân đến trạng thái tinh thuần nhất, đây mới là điều căn cơ nhất.

Tất nhiên toàn bộ tiến trình chắc chắn sẽ không đơn giản như thế, nhất là việc cô đọng pháp lực rất gian nan, càng khó hơn nữa chính là làm sao tăng trưởng được trữ lượng pháp lực, bởi vì nếu ngay cả tổng lượng pháp lực cũng không tăng lên thì không thể dư ra pháp lực để cô đọng được? Quá trình này tương tự như hình thức tăng thu mà giảm chi vậy, tiến trình cô đọng pháp lực chỉ thuộc giai đoạn điều tiết lưu lượng mà thôi, nhưng nếu giai đoạn khởi nguyên ban đầu cũng không có thì không thể nào phối hợp thực hiện được.

Nếu như trước kia chắc chắn Phong Nhược rất thêm thưởng cả môn Ngưng Thủy Linh Quả đạo đó của Mộ Hàn Yên, nhưng lúc này hắn hiểu rất rõ chuyện đó không thể nào được, tuy rằng khi hắn ăn vào sẽ sinh ra một lượng pháp lực rất lớn trong cơ thể, nhưng nguồn pháp lực này thật sự không thuộc về hắn, nói một cách khác tuy có nhiều pháp lực nhưng không thể không chế được nó, lại còn trừu tượng trong người như thế thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ vậy.

Nếu không đủ cảnh giới mà muốn điều khiển trọn vẹn nguồn lực lượng mạnh mẽ kia rõ ràng muốn đi tìm cái chết.

Cho nên chỉ còn cách tự bản thân phải cất lực tu luyện để tích lũy pháp lực mới xem như đó là lực lượng thuộc về mình.

Cũng dựa theo lời của Mộ Hàn Yên thì nên tu luyện khoảng trăm năm rồi hãy tiến cấp Kim Đan kỳ, rõ ràng nhanh quá không được mà chậm quá cũng chẳng xong, chỉ nên tận lực làm đúng quy chuẩn mới đạt được kết quả tốt nhất, hơn nữa trong giai đoạn này tuyệt đối không được hành động theo cảm tính.

Bây giờ có dịp ôn lại những lời dạy dỗ của Mộ Hàn Yên, Phong Nhược mới không thể không thừa nhận rằng tuy lời nói của vị sư phụ đỡ đầu này nghe thoáng qua có vẻ tùy tiện nhưng kỳ thật từng câu từng chữ như ngọc như ngà vậy.

Phong Nhược đã quyết tâm bế quan tu luyện nên không chần chừ gì nữa, trước đây không lâu hắn đã sắp xếp ổn thỏa việc gia nhập Trấn Thiên Tông cho ba người Khúc Vân, Nghiêm Minh và Khổng Phi rồi, dù sao nghĩ tới việc bọn họ có Đường Thanh và Bành Việt chiếu cố có lẽ sẽ không thành vấn đề gì nữa.

Trừ chuyện đó ra tuy tình hình ngoại giới đang có nhiều biến động lớn, nhưng rõ ràng hắn chưa đủ thực lực để quan tâm tới.

Phong Nhược thả ra Mị Ảnh Kiếm rồi lập tức ngự kiếm bay vào hướng cổng chính thức của Trấn Thiên Tông sau đó xuyên thẳng ra phía sau núi, bây giờ hắn đã là đệ tử chính thức của Kiếm Tâm viện rồi, đương nhiên có đủ tư cách để ra vào cổng Tông môn.

Trước hết, Phong Nhược đến Trấn Thiên Các rồi dùng điểm cống hiến môn phái mà hắn tích lũy bấy lâu nay để đổi lấy tâm pháp tầng thứ tư của Hắc Thủy Linh Quyết, xong hết thấy hắn mới tiến vào Dược Long Điện ở đối diện Trấn Thiên Các.

Dược Long Điện này là nơi phụ trách toàn bộ thủ vệ phòng ngự Trấn Thiên Tông, tất cả đệ tử tuần tra đều do Dược Long Điện quản lý, tuy nhiên Phong Nhược đến đây chẳng phải do lệnh hiệu triệu của đệ tử tuần tra mà hắn định đến đây để lãnh Ngọc Bài Bế Quan.

Ngọc Bài Bế Quan này xem như là quyền lợi tốt nhất của toàn bộ đệ tử chính thức Thượng Tam Viện, cũng chính là vật được dùng để chuẩn bị cho việc

bể quan trong thời gian dài.

Bởi vì ngay thời điểm bể quan đó rất sợ tác động từ bên ngoài quấy rầy, do đó Trần Thiên Tông mới chế tác ra Ngọc Bài Bể Quan này để giải tỏa mối lo ngại cho đám môn hạ đệ tử.

Thật ra bản thân Ngọc Bài Bể Quan cũng không có được hiệu quả phòng ngự lớn lắm, tuy nhiên nó có thể giúp khởi động kết nối với đại trận hộ pháp của Trần Thiên Tông.

Một khi đã có Ngọc Bài Bể Quan đó, hẳn có thể chuyển trận pháp phòng hộ trọn vẹn khuôn viên sân viện thành trận pháp bể quan, vì thế chẳng khác nào gián tiếp dùng lực lượng của tất cả đại trận liên hoàn phòng hộ toàn môn phái, chỉ cần kết nối xong nếu có người dám công kích khuôn viên bể quan này chẳng khác nào đang tấn công vào đại trận phòng hộ của môn phái, khi đó không những người công kích sẽ bị trận pháp phản kích lại mà những đệ tử tuần tra ở gần đó cũng phát hiện được sớm nhất để tiến hành hỗ trợ nhanh chóng.

Dĩ nhiên kể từ đó có thể tập trung bể quan mà không cần lo lắng bị người khác quấy rầy nữa.

Ngoài ra những đệ tử trong Thượng Tam Viện khi vào bể quan đều được hưởng phúc lợi hàng năm, hơn nữa có thể không cần phải tham gia các nhiệm vụ bắt buộc nữa.

Tuy nhiên Ngọc Bài Bể Quan này không phải ai cũng có thể tùy ý đặt được, trước hết phải là đệ tử chính thức của Thượng Tam Viện, kế tiếp trong vòng một trăm năm chỉ cho phép bể quan hai mươi năm mà thôi, cho nên nếu không quá mức cần thiết thì chẳng ai muốn lãng phí Ngọc Bài Bể Quan này.

Đương nhiên đối với tình huống đặc thù đôi khi cũng có xảy ra, nếu có đệ tử trong môn phái chuẩn bị Kết Đan trong vòng trăm năm thì chỉ cần thông qua sát hạch và xác minh của Trưởng lão trong môn phái là được, đối với trường hợp này thời hạn sử dụng của Ngọc bài Bể Quan có thể lên đến tám mươi năm.

Sau khi tiến vào Dược Long Điện, điều đầu tiên đập vào mắt Phong Nhưộc là pho tượng hình rồng cực lớn với tám đầu có nhiều tư thế khác nhau được đặt trong đại điện, pho tượng này có màu vàng kim mô tả cảnh xuyên mây đạp gió, cũng có vài đầu rồng trên pho tượng điều khác đó trông hết sức khiêm nhã, những đường nét như mơ hồ ảo ảnh nhưng khi nhìn thật kỹ lại thấy được một quang sáng vàng kim ẩn hiện trong đám sương mờ, nhất thời mang lại cảm giác như pho tượng này đang được sống lại chân thật đến mức khiến người khác không dám đến gần.

Tuy nhiên quanh pho tượng hình rồng tám đầu cực lớn đó có một lão già râu bạc không ngừng lau quét, quả thật không thấy chút bụi bặm nào bám lên trên đó.

Trừ người này ra hầu như toàn bộ Dược Long Điện không có thêm bóng người nào khác.

Phong Nhưộc bước tới gần sau lưng lão già này khoảng hơn mười trượng thì kính cẩn nghiêng mình thi lễ: “Đệ tử Phong Nhưộc thuộc Kiếm Tâm viện xin bái kiến sư bá, đệ tử muốn lãnh Ngọc Bài Bể Quan nên kính xin sư bá chỉ điểm cho”.

Cả nửa ngày trời sau lão già mới chậm chậm quay người lại rồi đánh giá qua Phong Nhưộc một cái, sau đó mới nhíu mày lên tiếng: “Ngọc Bài Bể Quan ả? Hiện tại ngươi muốn bể quan có vẻ như hơi sớm đấy, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Nếu nhìn không thấu tình đời hay không chịu nổi tịch tịch thì đừng nên bỏ lãng phí hai mươi năm này, lão phu khuyên ngươi nên tiếp tục xuống núi xông pha rèn luyện thêm một thời gian nữa là vừa”.

“Đa tạ lời khuyên của sư bá, tuy nhiên đệ tử đã chuẩn bị xong hết rồi” Phong Nhưộc trình trọng nói, đương nhiên hẳn hiểu được lời nói của lão già này, bởi vì trên thực tế đa số tu sĩ Trúc Cơ kỳ đều chọn lựa bắt đầu bể quan sau khi tiến vào trung kỳ, dù sao tâm tính hay lịch duyệt của bọn họ đều cần phải xông pha rèn luyện thêm nhiều nữa.

Nhưng Phong Nhưộc lại khác hoàn toàn, tâm tính cũng như lịch duyệt của hắn vốn đã đầy đủ từ trước rồi, hơn nữa nói đúng ra là tu vi của hắn dư sức tiến vào trung kỳ, nếu như hắn không lập tức bể quan để lắng dịu lại thì tương lai khó lòng kiềm nén được nổi xao động trong lòng, dẫn tới cực kỳ bất lợi cho tiến trình tu luyện sau này.

“Bây giờ người trẻ tuổi nào cũng đeo đuổi những chuyện thật xa vời, tự cho rằng mình siêu phàm cả, thôi.... ngươi đi vào trong lấy tám khối ngọc bài ra đây, sau đó móc ra cả tám yêu bài thân phận của ngươi nữa, từng bước đưa vào trong tám chiếc miện của con rồng khổng lồ này, nếu như ngươi có thể làm được chuyện này tất nhiên Ngọc Bài Bể Quan sẽ có hiệu lực”.

Lão già kia nói xong bèn dùng tay chỉ vào một cái kệ ở xa xa, rồi không nói gì nữa mà tiếp tục lau chùi.

“Đa tạ sư bá”.

Phong Nhưộc bình tĩnh đáp lời rồi lập tức lấy từ trên kệ đó xuống tám khối ngọc bài được khắc đầy các loại phù văn cổ quái, sau đó liền đi đến gần pho tượng hình rồng tám đầu khổng lồ kia.

Nhưng đến khi Phong Nhưộc bước vào phạm vi mười trượng xung quanh pho tượng hình rồng khổng lồ này lại xuất hiện một cỗ áp lực to lớn như núi ngăn chặn hắn lại, nhất thời khiến cho hắn phải tạm thời dừng bước.

Khi cảm nhận được cỗ áp lực này trong lòng Phong Nhưộc chỉ cảm thấy bình thường, hiển nhiên đây chính là một dạng khảo nghiệm, chỉ có điều áp lực này cơ bản đối với hắn rất nhẹ nhàng đơn giản.

Phong Nhưộc mỉm cười bèn vận chuyển một vòng pháp lực bản thân, tức khắc đã hóa giải được luồng áp lực đó.

Chỉ có điều luồng áp lực này lại tăng lên thêm một phần khi tiến lên một bước, cho tới khi pho tượng hình rồng khổng lồ này ở ngay trước mặt Phong Nhực thì cũng là lúc hắn buộc phải vận dụng toàn bộ pháp lực để chống cự lại.

Phong Nhực không dám sơ xuất chút nào, hắn nhanh chóng đặt một khối ngọc bài và yêu bài thân phận của mình vào trong miệng một đầu rồng, sau đó chỉ thấy một quang ánh sáng vàng kim hiện lên, lập tức trên ngọc bài đó hiện ra một đầu rồng vàng trông rất sống động, còn yêu bài thân phận của hắn không hề xảy ra bất kỳ biến hóa nào.

Thế nhưng ngay lúc này bảy chiếc đầu rồng vàng kim khổng lồ kia bỗng nhiên bắt đầu cử động, tức khắc quang sáng màu vàng bên trong xuyên thẳng ra rất nhanh.

Đối với diễn biến này Phong Nhực cũng không quá giật mình, bởi vì nếu việc sát hạch quá mức đơn giản như thế kia thì đó mới là việc lạ.

Không chút do dự, Phong Nhực lập tức kích phát Đạp Vân Chiến Ngọa, một mặt cố gắng chịu đựng luồng áp lực ngày càng trầm trọng, mặt khác xoay người quanh tám chiếc đầu rồng khổng lồ kia, thậm chí hắn phải bật lên cao mới có thể áp sát vào chiếc miệng cực lớn của đầu rồng khổng lồ.

Trải qua thời gian một nén nhang, lúc này Phong Nhực mới hoàn toàn kích hoạt xong tám khối Ngọc Bài Bể Quan, tuy nhiên lúc này pháp lực trong cơ thể hắn dường như đã bị tiêu hao sạch sẽ.

Phong Nhực cố gắng lách thân thể vốn đã mất lực qua một bên rồi thu hồi lại tám khối Ngọc Bài Bể Quan kia, sau đó cũng bất chấp mọi thứ mà lập tức khoanh chân ngồi xuống, thật sự hắn không nghĩ đến hình thức sát hạch này trông hết sức đơn giản thế mà vô cùng biến thái, thời gian kéo dài càng lâu thì áp lực càng lớn, đồng thời tốc độ di động của những chiếc đầu rồng khổng lồ vàng kim kia càng nhanh hơn trước.

Dựa theo độ khó này đừng nói tới Trúc Cơ sơ kỳ, e rằng ngay cả phần lớn tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ cũng khó lòng vượt qua đợt sát hạch như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 99: Bể Quan

Đối với hành động của Phong Nhực, lão già kia không chú ý nhiều. Sau một canh giờ, trước khi Phong Nhực đứng dậy định bụng bỏ đi, lão mới nhạ giọng nói một câu.

"Không tệ"

Phong Nhực nghe thế khẽ giật mình, nhưng lập tức khom người thi lễ rồi mới quay người ly khai.

Sau đó Phong Nhực lại dựa vào tám khối ngọc bài để nhận các loại trợ cấp trong vòng hai mươi năm, cuối cùng hắn trở về chỗ ở của mình ở Kiểm Tâm Viện. Hiện giờ hắn đã là đệ tử chính thức của Kiểm Tâm Viện, vì thế có tư cách nhận một phòng chữ Thiên.

Đương nhiên, cái gọi là phòng chữ Thiên không phải là nơi rộng rãi hào hoa xa xỉ hơn mà có vị trí tốt hơn. Linh mộc trong viện cũng đẳng cấp cao hơn, trên thực tế người tu đạo không để ý tới gì khác mà chỉ cần như thế thôi.

Như nơi trú mới của Phong Nhực ở phòng chữ Thiên cũng chỉ là tòa viện giống như thông thường, ngoại trừ có một cây linh mộc hơn trăm năm ra chỉ còn lại ba gian phòng thông thường. Một gian làm tĩnh thất tu luyện, một gian khác dùng tiếp khách, còn gian cuối làm đan phòng hoặc luyện thất.

Hiện giờ Phong Nhực chỉ muốn bế quan nên tạm thời hắn không dùng đến hai gian phòng kia.

Bố trí lại trận pháp phòng ngự một lần nữa, Phong Nhực lại lấy tám khối ngọc bài bể quan ra rồi kết hợp với Trận pháp Chính Phán Cửu Tinh, sau khi hắn thấy không còn sai lầm gì nữa mới khu động pháp quyết.

Sau khi pháp quyết được khu động, Trận Pháp Chính Phán Cửu Tinh vốn có màu khá nhạt bỗng nhiên xông lên thêm tám quang hào quang màu xanh, những tia sáng này bay lên trên không trung của tòa trang viện, rồi tựa như xuyên thẳng tới chín tầng trời.

Thời gian chưa tới nửa đêm, bầu trời vốn không có gì lạ bỗng nhiên hiện lên từng luồng gọn sóng thủy sắc. Ngay sau đó, mười tám luồng gọn sóng thủy sắc đó rơi xuống trang viện của Phong Nhực, lập tức Trận Pháp Chính Phán Cửu Tinh chuyển thành màu xanh dương.

Khi hào quang xuất hiện cũng có nghĩa là trận pháp bể quan đã bắt đầu khởi động. Từ giờ trở đi, tin tức ngoại giới đều không thể truyền vào trong trang viện, trừ phi Trần Thiên Tông xảy ra chuyện trọng đại như gặp phải tình huống sinh tử tồn vong thì hắn mới tỉnh lại.

Những luồng gọn sóng thủy sắc trên bầu trời hoàn toàn biến mất, Phong Nhực buột miệng cảm thán một tiếng. Quả nhiên đại trận phòng hộ môn phái

không phải chuyện đùa, uy lực mạnh hơn Trần Pháp Chính Phần Cửu Tinh phải đến ngàn vạn lần, thật khó tưởng tượng nổi trong tu tiên giới kỳ dị mệnh mỏng sẽ có bao nhiêu sự vật đạt đến mức như vậy.

"Kim Đan, Linh Anh, Phân Thần, Hóa Hư, Độ Kiếp thậm chí Đại Thừa, đây đã là những tu vi khó có thể tưởng tượng, thế nhưng theo những gì Thanh Điều tiết lộ thì những cấp bậc này cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi, vậy sau những thứ đó là cái gì nữa? Vũ hóa thăng tiên sao?"

Lầm bầm lầu bầu một hồi, Phong Nhượng mới tháo phong ấn Bạch Mao Quỷ Bức và Ngân Giáp Thiên Thủ ra.

"Hai người các ngươi hãy yên ổn tu luyện ở đây luôn đi. Linh Mộc ở trang viện phát ra linh khí đủ cho các ngươi hấp thụ, hai mươi năm nữa chúng ta gặp lại".

Dần dò xong hai linh thú vãi câu Phong Nhượng liền đi về tinh thất, thế nhưng mới đi được vài bước, bỗng nhiên hắn quay người lại nhìn về phía Ngân Giáp Thiên Thủ cười bảo: "Ngân Giáp, đoạn xương kia ngươi còn gặm nữa không? Ta báo cho ngươi biết, hai mươi năm nữa ngươi không gặm được thì ta lấy nó tặng người khác đó".

Phong Nhượng cười ha hả rồi trở về tinh thất. Hắn khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận suy ngẫm lại con đường tu luyện đã trải qua ở Tu Tiên giới rồi mới bình tâm tĩnh khí loại trừ tất cả tạp niệm.

Lần này hắn bề quan không phải muốn tiến cấp lên Trúc Cơ trung kỳ, bởi vì chuyện đó đối với hắn không phải quá khó khăn. Hắn muốn làm được hai chuyện, thứ nhất là củng cố để làm vững chắc nền tảng cảnh giới, đồng thời dung hợp hai loại công pháp đang tu luyện là Thanh Mộc Linh Quyết và Hắc Thủy Linh Quyết, để hình thành một hệ thống tu luyện hiệu quả xuyên suốt mà không xảy ra những vấn đề lộn xộn bất ngờ.

Thứ hai, là trên cơ sở chuyện đầu tiên, giữ vững tâm như gương sáng để tu luyện. Chẳng những hắn muốn pháp lực gia tăng, mà còn phải cô đọng tinh luyện gia tăng pháp lực để cuối cùng đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh rồi tự nhiên tiến nhập Trúc Cơ trung kỳ.

Trong hai mươi năm này, hắn phải bỏ đi sự nóng nảy, bất an, mâu thuẫn, cố kỵ trong tâm. Hắn muốn làm được tâm như nước, không bị ảnh hưởng bởi những chuyện không liên quan, cắt đứt mọi quan hệ với ngoại giới, không hấn vô tình, không hấn phải khám phá, không hấn phải vứt bỏ, không hấn không lưu luyến.

Mà là hắn nhất định phải học được cách buông bỏ.

Bây giờ là lần đầu tiên Phong Nhượng chính thức bề quan khi bước vào Tu Tiên giới đến nay, ngoại trừ việc gia tăng tu vi và cảnh giới, đồng thời cũng là kinh nghiệm về sinh tử, việc thể ngộ và siêu thoát đối với nửa đời lang bạc kỳ hồ của hắn.

Còn có một điểm tối hậu, đó chính là đối với sự thần bí khó lường kia, có phải Thiên đạo hoàn toàn là không thể nghịch, không thể thắng, không thể hiểu, không thể với được hay không.

Thắng thua đương nhiên không thể xác định, thậm chí có thể nói là không ý nghĩa gì, nhưng nhất định phải chuẩn bị tinh thần, toàn lực ứng phó mà theo, nếu không chỉ cần tụt hậu, quay lưng thì kẻ thua nhất định là chính bản thân hắn.

*

* *

Chấp sự hữu điện Hạ Tam Viện, Trần Thiên Tông có một đám người tu đạo thân sắc thoải mái đang lật xem các loại ngọc giản nhiệm vụ màu đen, những người này là đám Đường Thanh, Bành Việt.

Cách đây mười mấy năm hai người bọn họ đã chính thức tiến cấp Trúc Cơ sơ kỳ. Sau đó mấy năm Không Phi, Nghiêm Minh cũng chính thức tiến cấp luôn. Nhìn qua thấy ai cũng cực kỳ giỏi giang, lời nói cử chỉ khác xa về ngây ngô và mất tự tin như lúc xưa.

"Làm xong hơn mười nhiệm vụ này là có hy vọng gom góp đủ Ngũ Hành Thạch để mua thượng phẩm pháp khí. Nói cách khác, cuộc khảo hạch của Thượng Tam Viện năm nay lại nhờ tiếp rồi!" Đường Thanh thốt lên chán nản: "Ta buồn quá rồi, chẳng lẽ tên tiểu tử Phong Nhượng năm xưa dẫm đúng phân chó hay sao mà vận khí thật là...? Mới Luyện Khí hậu kỳ đã là đệ tử dự bị của Thượng Tam Viện, sau đó Trúc Cơ thành công lập tức trở thành đệ tử chính thức. Riêng ta Trúc Cơ vài chục năm rồi mà làm đệ tử dự bị cũng không đủ tư cách. Trời ơi, đúng là giận điên người mà".

"Hắc hắc... Đường Thanh ngươi khoan hãy ca cẩm, ngươi mà so được với Phong Nhượng sao? Ta xem ra chỉ có Lam sư tỷ mới so sánh được thôi. Năm ngoái nàng có thể sống được ở cái chốn khủng khiếp như Ngũ Hành Giới kia, hơn nữa còn tiến giai Trúc Cơ trung kỳ nữa. Thực lực như thế hắn là đến Phong Nhượng cũng phải ghen hờn trên trời!" Bành Việt buông lời cảm thán.

"Hừ Bành Việt mà mở miệng, sau này có đánh chết ta cũng không tin ngươi!" Đường Thanh phẫn nộ chỉ vào Bành Việt: "Ngươi luôn miệng nói là có thể luyện chế ra pháp khí thượng phẩm, làm ta tin tưởng gửi gắm khối huyền thiết lâu năm cực kỳ trân quý nhưng ngươi lại chỉ luyện chế ra một đồng phế thải thôi, thật là tức chết ta đi".

"Tốt rồi, tốt rồi..., Đường Thanh ngươi đừng lấy lý do đó mà bảo không tha thứ cho ta. Pháp khí thượng phẩm bộ dễ luyện chế như thế sao?!?. Chẳng phải hàng năm chúng ta đều nhận nhiệm vụ là để đền bù tổn thất cho ngươi hay sao? Chủ yếu là tâm tính thật thà ngay thẳng, cho dù không thể gia nhập Thượng Tam Viện thì đã làm sao? Chẳng phải là hiện tại chúng ta đang ở Hạ Tam Viện nhưng không một ai dám chế cười chúng ta?" Khúc Vân lên tiếng khuyên nhủ. Hiện tại lão vẫn là Trúc Cơ sơ kỳ nhưng trên người không còn khí tức gian thương như trước nữa, hơn nữa lão nhiều tuổi nhất trong mấy người nên tâm tính cũng trầm ổn nhất.

Thấy Khúc Vân lên tiếng can thiệp, Đường Thanh cũng chỉ ngậm miệng lại. Tuy Khúc Vân gia nhập Trấn Thiên Tông muộn nhất nhưng thời gian ở tu vi Trúc Cơ rất lâu. Hơn nữa có con linh thú cực kỳ biến thái là Phi Thiên Xích Ô nên thực lực ở trong đám này lại là mạnh nhất. Cũng chính nhờ lão giúp đỡ nên những năm qua, Nghiêm Minh và Khổng Phi mang tiếng là yếu nhất nhưng cũng tiến cấp Trúc Cơ thành công.

"Lại nói, thời gian trôi qua lâu như vậy đáng lý ra Phong Nhưộc cũng nên xuất quan rồi chứ? Lần trước, Lam sư tỷ còn cố ý hỏi thăm hần, ắt hẳn nàng hi vọng thực lực Phong Nhưộc qua lần này sẽ được nâng cao thêm một tầng để mọi người chúng ta cùng đến Ngũ Hành Giới làm nhiệm vụ. Chỉ cần ba năm thôi, cam đoan ai cũng kiếm được đầy bồn đầy bát (đầy túi)" Nghiêm Minh bỗng nhiên chen miệng nói.

"Đừng có nằm mơ thể chứ tên mập kia, đừng tưởng rằng ngươi học xong pháp thuật Hỏa Hải Tế Thiên chính là pháp thuật tiến cấp của Hóa cầu khi xưa thì đã là thiên hạ vô địch rồi. Còn nữa, Phong Nhưộc trở lại dù mạnh cỡ nào thì chắc gì hơn được Lam sư tỷ. À, Lam sư tỷ đã khuyên chúng ta rằng nếu chưa tiến vào trung kỳ thì đừng có đi Ngũ Hành Giới. Hiện giờ Phong Nhưộc có lẽ có thể tự bảo vệ mình, nhưng tuyệt không chắc chắn lắm".

"Đừng gọi ta là tên mập này nọ chứ, Đường Thanh. Ta bảo ngươi bao nhiêu lần rồi mà" Nghiêm Minh giận dữ thốt lên. Hiện giờ, quả thật y không còn béo như xưa nữa.

"Hắc hắc, một ngày là mập, cả đời sẽ mang tiếng.. mập, có bản lĩnh thì ngươi tới cắn ta đi. Tên mập, tên mập, tên mập..." Đường Thanh làm mặt nhất quỷ rồi quay người bay ra tuốt đằng sau, roi xuống ngoài năm sáu trượng. Gã vừa định tiếp tục quay người bỏ chạy thì bất chợt có một bàn tay nắm lấy vai gã mà không hề có dấu hiệu báo trước.

"Tránh ra, dám trêu vào Ngũ đại ác nhân Hạ Tam Viện à, ngươi chán sống rồi hả?" Đường Thanh rất hung hăng càn quấy, gã muốn lắc mạnh bả vai để gãy ra cho bằng được, nhưng không ngờ lại có một luồng lực lượng thật mạnh truyền đến, gã không kịp phản ứng thì đã té ra ngoài mấy trượng.

Đường Thanh lửa giận sôi trào bật dậy, gã định hô đám Khúc Vân cùng nhảy vào động thủ thì lập tức ngăn cả người, bởi vì trước mặt gã hiện ra một gương mặt vô cùng quen thuộc.

"Ngũ đại ác nhân hả? Ta chỉ thấy có năm tên đói khát thôi à. Đừng nóng, đừng nóng... vừa rồi ta nghe có người còn hoài nghi thực lực của ta nữa chứ. Vậy nhé, đừng bảo ta không cho cơ hội thử sức đây".

Phong Nhưộc mỉm cười trêu chọc, ánh mắt đảo qua đám người Đường Thanh, Khúc Vân và Bành Việt.

"Ồ... Phong Nhưộc, ngươi xuất quan rồi ha ha... ách..." Sau khi sừng sốt cả nửa ngày trời, Đường Thanh mới hưng phấn hét to lên, nhưng lập tức ngậm miệng lại như gặp quỷ rồi lại hét lên thán thiết: "Trúc Cơ trung kỳ? Không thể nào... đúng là không có thiên lý chút nào. Ta còn tưởng rằng ta đã đuổi theo được ngươi rồi. Không được, ta cũng muốn bế quan. Đừng ai cản ta, nhớ đấy... không ai được cản ta, ta sẽ đánh chết sống luôn đấy".

"Đường Thanh, ngươi đừng nổi điên nữa. À... Phong Nhưộc, chúc mừng. Mới vừa rồi chúng ta còn đang đoán xem không biết khi nào ngươi sẽ xuất quan đây. Không ngờ chỉ mới chớp mắt mà ngươi đã xuất hiện trước mặt bọn ta rồi" Khúc Vân mỉm cười bảo, lần lượt cả đám Bành Việt cũng tiến tới chúc mừng.

Thế nhưng sau một phen hàn huyên, Bành Việt bỗng nhiên nhìn trước ngó sau, đánh giá cẩn thận Phong Nhưộc hơn nửa ngày. Sau đó tên này mới nói ra đầy vẻ nghi ngờ: "Lạ quá Phong Nhưộc, ngươi rõ ràng đã Trúc Cơ trung kỳ, nhưng vì sao ta vẫn có cảm giác giống hệt lúc trước vậy, không có gì cải biến, hoàn toàn không có khí thế tỏa ra như những đồng đạo Trúc Cơ trung kỳ khác".

Nghe thấy Bành Việt nói như thế, cả đám Khúc Vân đều lần lượt gạt đầu, bởi vì bọn họ cũng đã nhận ra điều này.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 100: Nhận Vô Song

"Ha ha thật không? Tại sao ta chẳng có cảm giác gì nhỉ?"

Phong Nhưộc cười ha hả, rồi sau đó chẳng dây dưa thêm về vấn đề này nữa làm gì, còn nguyên nhân thì hết sức đơn giản, hầu hết những người tu đạo có tu vi Trúc Cơ trung kỳ đều thoát ra cảm giác họ chính là những người hùng mạnh, nhưng thực ra nguyên nhân của việc này chính là vì tất cả bọn họ mới tiến cấp cho nên không thể hoàn toàn điều khiển trọn vẹn được lực lượng trong người, hoặc là cảnh giới của bọn họ không theo kịp mức độ tăng trưởng của pháp lực.

Nhưng thực lực của Phong Nhưộc cách đây hai mươi năm đã đạt được trình độ Trúc Cơ trung kỳ bình thường, sau đó lại trải qua hai mươi năm bế quan tu luyện nữa vì thế hẳn mới có thể thu liễm khí thế như vậy được.

Có thể nói trải qua hai mươi năm bế quan này, tuy tổng lượng pháp lực trong cơ thể Phong Nhưộc không nhiều hơn những người có tu vi Trúc Cơ trung kỳ khác là bao nhiêu, thế nhưng pháp lực trong người hắn đều đã được trải qua quá trình cô đọng mà thành, chỉ bằng điểm này thôi đã rất ít người tu đạo có tu vi Trúc Cơ trung kỳ khác so sánh được.

Ngoại trừ điều đó ra, điều quan trọng nhất chính là tâm cảnh của Phong Nhựt, trải qua hai mươi năm khổ tu một mình, tuy khoảng thời gian này không là gì so với những cao thủ khác cử động tí là bể quan cả trăm năm, nhưng đối với Phong Nhựt mà nói, đây chính là một sự khiêu chiến vô cùng khó khăn, nếu như hắn vừa có thể chịu được sự cô đơn hiu quạnh khi khổ tu một mình vừa bảo trì được tình trạng tâm lặng như nước, hơn nữa áp lực này càng lúc càng mạnh theo thời gian, mà không có nghị lực vô cùng lớn thì e rằng chẳng thể kiên trì được lâu như vậy.

"À... Phong Nhựt, đáng tiếc là ngươi xuất quan chậm một chút, mấy ngày trước Lam sư tỷ lại vừa mới bắt đầu bế quan, lúc này thì tốt rồi, chỉ sợ rằng bốn mươi năm nữa các người mới gặp được nhau đây, nhưng Lam sư tỷ cũng đã tiến giai lên Trúc Cơ trung kỳ rồi đó, thực lực của nàng e rằng lợi hại hơn ngươi rồi!" Bàn Việt tiếc hận nói.

"À thật không?" Phong Nhựt chỉ lắc đầu rồi cười cười, việc này đúng là quá xảo diệu, mấy lần hắn và Lam Lăng gặp mặt cũng chỉ là thoáng qua, vội vàng chẳng nói được mấy câu.

"Đúng rồi, Phong Nhựt... tiếp theo ngươi có ý định gì không, tính đi Ngũ Hành Giới sao? Nghe nói nơi đó rất là đáng sợ, nhưng mà Ngũ Hành thạch cũng rất nhiều đây, lúc trước Lam sư tỷ cũng ở đó suốt sáu năm, kiếm được rất nhiều thứ tốt đó".

"Ý định à? Có rất nhiều... thế nhưng tốt nhất tạm thời các người không nên manh động nghĩ tới Ngũ Hành Giới" Phong Nhựt lạnh nhạt cười nói.

Trong khi Phong Nhựt vừa đi vừa cười nói với mọi người thì phía trước bỗng có hai bóng người đi tới, bọn họ gồm có một nam một nữ, xem bộ dáng vô cùng thân mật của bọn họ thì ít nhất hai người chính là đạo侶 song tu của nhau rồi.

Nhưng khi nhìn thấy bộ mặt của đôi nam nữ này thì Phong Nhựt lại khẽ giật mình, bởi vì hắn nhận ra hai người đó là ai, nam tử kia chính là Bạch Thực của Hạc Minh Viện, gã chính là người cố tình gây khó dễ cho Phong Nhựt khi còn ở tiểu cốc Kiếm Lư, nhưng lúc đó vì chủ quan lên đã bị Phong Nhựt bắt ngờ đánh cho một trận, vậy mà không ngờ lúc này tu vi của hắn cũng đã là Trúc Cơ trung kỳ rồi.

Còn bên cạnh Bạch Thực là một cô gái có vẻ đẹp xuất chúng, hơn nữa vị nữ tử cực kỳ vũ mị này cũng có quan hệ không tệ với Mạc Ngôn, nàng tên là Thu Ngọc. Nhớ ngày đó Thu Ngọc từng được xưng là đệ nhất mỹ nữ của Hạc Tam Viện, chính là thần tượng trong lòng của rất nhiều đệ tử thuộc Hạc Tam Viện, lúc đó Phong Nhựt cũng nhờ nương theo Lam Lăng nên mới có thể đi cùng với đám người Thu Ngọc và Tần Nguyệt trong một lần làm nhiệm vụ, thế nhưng ấn tượng giữa hai bên lại chẳng hề tốt đẹp chút nào.

Đối với hai người Bạch Thực và Thu Ngọc, đương nhiên là Phong Nhựt chẳng hề cảm thấy hứng thú, chỉ nhìn qua họ một cái rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

"Ồ? Tên kia đứng lại cho ta" Bỗng tên Bạch Thực kia chợt dừng bước, lạnh lùng quát về hướng Phong Nhựt: "Bao nhiêu năm qua chẳng thấy, không ngờ tu vi của tên tiểu tử ngươi lại tăng nhanh như vậy, năm xưa ta nể mặt tên khốn Chu Vũ nên khinh thường chẳng thèm thu thập tên tiểu tử ngươi, nhưng lúc này dù sao ngươi cũng đạt tới tu vi Trúc Cơ trung kỳ, vậy thì đến Đại Quang Minh luận bàn một hồi, ta sẽ dùng sự thật để giáo huấn cho ngươi biết, cái đồ bỏ đi thì vĩnh viễn vẫn là đồ bỏ đi mà thôi... Sao, ngươi có dám không?"

"Luận bàn à?" Phong Nhựt cười cười, "Nếu ta nhớ không lầm thì năm xưa chúng ta cũng đã luận bàn qua, chẳng lẽ ngươi tưởng lần thua đó chỉ là xui xẻo thôi sao? Nếu là như vậy ta muốn khuyên ngươi một câu, hay nói đúng hơn đây là lời cảnh cáo, tốt nhất nên thừa dịp tâm trạng ta còn tốt mà hãy lập tức mang theo nữ nhân của ngươi biến ra chỗ khác đi, nếu không... hậu quả sẽ rất nghiêm trọng".

Nghe thấy lời nói của Phong Nhựt, lập tức Bạch Thực cảm thấy không thể kiềm chế được cơn giận dữ trong lòng, nhưng hắn còn chưa kịp nói câu nào thì Thu Ngọc bên cạnh hắn đã the thé kêu lên: "Phong Nhựt, ngươi chính là kẻ hèn hạ vô sỉ, là một kẻ tiểu nhân ra vẻ đạo mạo, năm đó trong nhiệm vụ Ngự Kiếm Thuật Khiếm Khuyết của ta, có phải ngươi ăn cây táo rào cây sung liên thủ với con tiểu tiện nhân Lam Lăng trộm đi không? Còn nữa, ngươi đừng tưởng là ta không biết chính ngươi là người đã giết chết Mạc Ngôn, có phải hiện tại ngươi đang cảm thấy rất đắc ý phải không? Chẳng qua đường huynh của Mạc Ngôn là Mạc Vô Ngân không tìm được chứng cứ thôi, chứ nếu không ngày chết của ngươi đã đến gần rồi đó. Bạch sư huynh... chúng ta đi, nói chuyện với tên cặn bã như hắn đúng là thật mất mặt".

"Ừ... sư muội nói không sai, tiểu tử này chỉ giống như một con chó điên, vì thế chẳng cần phải so đo với hắn làm gì, cứ để Mạc sư huynh tới thu thập hắn vậy" Lúc này Bạch Thực đã đổi giận thành vui, cười "ha ha..." rồi tiếp tục cặp lấy Thu Ngọc đi về phía trước, nhưng khi bọn họ còn chưa kịp bước đi thì một đạo kiếm quang màu xanh cực sáng "chúu..." hiện ra trước mắt chỉ cách bọn họ vài tấc, tuy đạo kiếm quang này không hề gây tổn thương đến cơ thể bọn họ, nhưng kiếm khí lạnh thấu xương phát ra từ đạo kiếm quang này lại hất lên mặt khiến cho họ cảm thấy vô cùng đau đớn.

"Phong Nhựt... ngươi thật to gan, không ngờ dám động thủ trong Chấn Sự Hữu Điện" Vốn hai người Bạch Thực và Thu Ngọc đang bị kiếm quang lạnh thấu xương kia đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, nhưng sau đó lại vô cùng tức giận nói.

"Động vô thì đã sao? Có giỏi thì các người bước lên một bước cho ta xem nào" Sắc mặt của Phong Nhựt vẫn cứ bình tĩnh như thường, tuy giọng nói của hắn không to cho lắm, nhưng từng từ từng chữ lại vô cùng rõ ràng phảng phất như tiếng kiếm khí đang gào thét, bất giác làm cho hai người Bạch Thực bị chôn chân đứng yên tại chỗ.

"Ngươi... ngươi dám sao, ta là đệ tử chính thức của Hạc Minh Viện đây, ngươi đừng tưởng rằng có Chu Vũ làm chỗ dựa cho ngươi là muốn làm gì thì làm, hiện tại Thượng Tam Viện không còn là thiên hạ của Chu Vũ nữa rồi, hắn không còn là đệ nhất cao thủ rồi, ngươi hiểu chưa? Đệ nhất cao thủ chính là Nhận sư huynh, Nhận Vô Song của Hạc Minh Viện ta".

Giọng nói của Bạch Thực càng lúc càng lớn, hơn nữa lúc này gã mới chợt nhớ ra, sao mình lại bị Phong Nhựt hù dọa đến thế cơ chứ? Hắn cũng có tu vi Trúc Cơ trung kỳ cơ ngang với mình mà!?!?

Thế nhưng Phong Nhựt cũng chẳng rảnh rỗi mà quan tâm đến cảm xúc của Bạch Thục, hần chỉ lạnh lùng nói: "Đường Thanh, đi gọi đệ tử tuần tra đến đây, nói rằng ở đây có người muốn tỉ thí luận bàn".

"Phong Nhựt, ta cá là ngươi sẽ thắng. Bành Việt... ngươi nên tranh thủ làm cú giao dịch miệng này đi" Đường Thanh hô to rồi chạy đi.

"Ngươi... hôm nay ngươi quá ngông cuồng rồi, đã vậy để ta giáo huấn ngươi một phen" Bạch Thục khó lòng nhận được nữa lập tức giận dữ quát tháo, vốn gã luôn tin rằng mình sẽ đánh bại được Phong Nhựt, thế nhưng luồng kiếm quang mang theo khí tức từ vong nòng đậm này đột nhiên xuất hiện lại khiến tâm trạng hần trở nên bất an, bởi vì tuy hần cũng đã lĩnh ngộ ra được kiếm ý nhưng lại không đủ trình độ để làm được như vậy.

"Hừ... sợ rồi sao? Nếu ngươi không muốn luận bàn thì cũng được, chỉ cần vào miệng con tiện nhân kia mười cái thì ân oán giữa chúng ta sẽ xóa bỏ" Bỗng nhiên Phong Nhựt dùng ngón tay chỉ thẳng vào Thu Ngọc rồi nói, trong ánh mắt lóe lên ánh hàn quang.

"Ngươi vô sỉ" Thu Ngọc bị Phong Nhựt dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn qua, khiến trong lòng nàng xuất hiện cảm giác rét lạnh, thế nhưng nàng vẫn không cam lòng yếu thế mà mắng lại một câu.

"May cho hai người các ngươi là nơi này chính là sơn môn của bốn tông" Phong Nhựt vớt lại câu nói này rồi lập tức quay đầu rồi khỏi Cháp Sự Hữu Điện, sau đó ra bên ngoài quảng trường yên tĩnh chờ đợi.

Chẳng bao lâu sau, có mấy đệ tử tuần tra nhanh chóng tiến đến, thế nhưng khi nhìn thấy Phong Nhựt và Bạch Thục đều có thân phận là đệ tử chính thức của Thượng Tam Viện, vị đệ tử tuần tra cầm đầu chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ mới bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Nhị vị sư huynh, hai người cũng đừng làm chúng ta khó xử, mấy ngày trước giới cao tăng của bốn tông đã ra mệnh lệnh cấm tất cả những đệ tử của Thượng Tam Viện có tu vi Trúc Cơ trung kỳ trở lên luận bàn, nếu như cứ cố muốn luận bàn thì phải có phó Trưởng lão hoặc những cao thủ của bốn tông có mặt làm trọng tài, nếu như có người dám vi phạm sẽ bị phạt điện bích ba năm".

"À? Tại sao lại như vậy?" Phong Nhựt hơi nhíu mày hỏi lại.

"Chuyện vốn là thế này, gần đây trong một cuộc tỉ thí, vị đệ tử mới nổi tên là Nhận Vô Song thuộc Hạc Minh Viện của bốn tông không ngờ đánh bại Chu Vũ của Kiếm Tâm Viện vốn vừa mới xuất quan, việc này dẫn đến cừu hận của đệ tử hai bên, hầu như ngày nào cũng có đệ tử bị trọng thương trong khi tỉ thí, vì vậy bất đắc dĩ lắm giới cao tăng của bốn tông mới ban bố ra mệnh lệnh này, kính xin nhị vị sư huynh thông cảm cho chúng ta" Vị đệ tử tuần tra kia liên tục chấp tay nói.

"Được rồi!" Phong Nhựt nhẹ nhàng gật đầu, đương nhiên hần biết là không thể có chuyện vi giáo huấn Bạch Thục và tiện nhân Thu Ngọc kia mà đi tìm phó Trưởng lão của Trần Thiên Tông làm trọng tài, bởi vì khi đó sẽ bị yêu cầu là tỉ thí điểm đến là dùng.

"Chúng ta đi thôi" Phong Nhựt lạnh lùng liếc nhìn Bạch Thục và Thu Ngọc, rồi khoát tay với đám người Khúc Vân và Đường Thanh ly khai, trong lòng thầm nhủ, cứ coi như hôm nay hai người bọn chúng gặp may đi.

Còn Bạch Thục và Thu Ngọc lại cực kỳ mừng rỡ vì kết cục thế này, dù bọn họ có cuồng vọng nhưng lại rất nhạy cảm với những mối nguy hiểm, lúc trước thoát nhìn Phong Nhựt chỉ tầm thường thôi, nhưng hần lại mang đến cho bọn họ cảm giác nguy hiểm như một con thú đang rình mồi, ánh mắt bình tĩnh đến cực điểm của hần làm bọn họ cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Khi bóng dáng đám người Phong Nhựt biến mất khỏi tầm mắt, bỗng Bạch Thục hung hăng nói: "Thu sư muội, ngươi nói xem, liệu có chứng cứ về việc Phong Nhựt giết chết đường đệ của Mạc Vô Ngân hay không?"

"Không, đây chỉ là suy đoán của ta thôi. Mạc Ngôn mất tích lâu như vậy, lại chẳng ai biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Thế nhưng người mang hiểm nghi lớn nhất lại chính là Phong Nhựt, bởi vì lúc trước... lúc trước vì Mạc Ngôn đuổi theo lấy lại bộ Ngự Kiếm Thuật Khiếm Khuyết cho ta nên mới đụng độ với Phong Nhựt, cho nên ta dám khẳng định sự việc Mạc Ngôn sư huynh chết đi ắt hẳn có quan hệ tới tên Phong Nhựt này" Thu Ngọc hơi do dự một chút, rồi thở lương nói.

"Mạc Ngôn? Sư huynh?" Sau khi nghe thấy mấy lời này, bỗng trong mắt Bạch Thục bốc lên lửa giận, sau đó vung tay tát cho Thu Ngọc "bốp... bốp..." hai cái.

"Ngươi... đồ tiện nhân này, thì ra kẻ đã cướp đi tẩm thân xử nữ của ngươi chính là tên quỷ Mạc Ngôn đó, ngày nay trở thành tàn hoa bại liễu mới chạy tới song tu với ta, hơn nữa thời gian đã trôi qua lâu như vậy mà ngươi vẫn còn nhớ mãi không quên, ngươi nói xem... có phải ngươi muốn lừa lão tử đây đi trả thù cho tên quỷ Mạc Ngôn kia không, à... nếu như ngươi có chứng cứ thì không nói, nhưng đằng này ngươi chẳng có chút chứng cứ nào, chỉ mới tưởng tượng ra như vậy mà ngươi còn dám lớn giọng khẳng định sao? Thiếu chút nữa đại gia đây đã bị tiện nhân ngươi hại chết rồi".

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 101: Linh Thú

Rốt cuộc Nhận Vô Song là ai Phong Nhựt cũng chẳng có hứng thú tìm hiểu, ngay cả việc kẻ đó đánh bại Chu Vũ cũng chẳng làm hần quan tâm, bởi

trong tu tiên giới luôn có người tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, hần và Chu Vũ chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Sau khi từ biệt đám người Khúc Vân và Đường Thanh, Phong Nhựt quay trở lại tiểu viện của mình, bởi sau khi bế quan hần sẽ phải làm một việc vô cùng có ý nghĩa, đó chính là tìm hiểu Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận và tu tập luyện khí.

Cách đây từ rất lâu, khi Phong Nhựt phá vỡ ảo trận mà Cửu Tuyệt lão nhân bố trí, rồi lấy được một thanh ngọc giản cổ quái màu đen, thế nhưng bên trong ngọc giản ấy cũng không hề ghi lại khẩu quyết của Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận, mà chỉ có một đoạn âm thanh mơ hồ, sau đó là nội dung của chín khảo hạch, có lẽ chỉ khi thông qua cả chín khảo hạch này mới có thể tìm được Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận.

Mà nội dung của đợt khảo hạch thứ nhất chính là tăng tu vi lên tới Trúc Cơ trung kỳ, hơn nữa còn phải ngưng kết ra vô ảnh kiếm ý, sau đó xuống dưới sâu Hỏa Linh tunnel chừng hai trăm trượng để tìm tầng tâm pháp thứ nhất của trận quyết Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận.

Nếu trước kia chắc chắn Phong Nhựt không thể làm được điều đó, vì thế hần đành phải gác chuyện này lại, nhưng hiện tại hần đã tiến cấp lên Trúc Cơ trung kỳ rồi, hơn nữa còn ngưng kết được vô ảnh kiếm ý đã từ lâu, vì thế hần cũng muốn thử một phen xem sao.

Khi vừa mới tiến vào trong tiểu viện thì đột nhiên có một luồng hắc quang xẹt ngang trước mắt Phong Nhựt nhanh như tia chớp, đạo hắc quang này có tốc độ cực nhanh, gần như đã vượt qua tốc độ ngự kiếm của những người tu đạo bình thường.

"Đừng chộn rộn nào... Bạch mao, không phải ngươi chỉ mới tiến lên lục cấp thôi sao? Có gì to tát lắm đâu mà cứ khoe khoang mãi thế?" Sắc mặt Phong Nhựt vẫn bình tĩnh như thường, thì ra trải qua thời gian hai mươi năm cuối cùng Bạch Mao Quý Bửu cũng đột phá thành công mà tiến vào lục cấp, hiện tại chẳng những thực lực tổng thể của nó tăng lên rất nhiều mà ngay cả tốc độ cũng tăng lên gần gấp đôi.

Thế nhưng so với Bạch Mao Quý Bửu thì Ngân Giáp Thiên Thủ vẫn ở ngũ cấp như trước, hai mươi năm qua chỉ có duy nhất một thứ thay đổi đó chính là nó đã găm hết sạch khúc xương nọ.

Vì thế Bạch Mao Quý Bửu hết sức hưng phấn, còn Ngân Giáp Thiên Thủ lại buồn bực không vui mà co mình vào trong góc, trông bộ dáng rất là bất hạnh.

"Ha ha... chuẩn bị nhanh đi, chúng ta phải nhanh chóng tới Kiểm Lư, đến đó ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi thăng cấp" Phong Nhựt dùng tay vỗ vỗ lên đầu Ngân Giáp Thiên Thủ rồi an ủi nó.

Thật ra hần cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, bởi con đường tu luyện của linh thú trắc trở hơn người tu đạo nhiều lắm, cho dù trời sinh bọn chúng có khí lực vô cùng mạnh mẽ, thậm chí một số còn có thần thông bản mệnh nữa, thế nhưng do khuyết điểm về linh trí khiến cho chúng không thể tu luyện được công pháp, chỉ có thể dựa vào việc cắn nuốt tài nguyên của ngoại giới hoặc hấp thu được chút ít linh khí để tiến cấp mà thôi.

Mặc dù cả Bạch Mao Quý Bửu lẫn Ngân Giáp Thiên Thủ đều có tư chất không tệ chút nào, nhưng dù sao bọn chúng cũng không phải là dị thú đỉnh cấp, thì nói gì đến việc như trong truyền thuyết đó là mở ra linh trí, hơn nữa bản thân bọn chúng cũng không hề có được công pháp tu luyện như những linh thú tộc danh tiếng khác.

Cho nên bọn chúng chỉ có thể dựa vào cách nuốt thật nhiều Ngũ Hành thạch và ăn thêm một số linh đan diệu dược để tiến cấp, ví dụ như Bạch Mao Quý Bửu có thể trong vòng hai mươi năm tiến giai lên lục cấp, công lao lớn nhất không phải là do nó khổ tu mà chính nhờ có Hàn Ngọc Băng Đài mà Phong Nhựt thường cho, chứ nếu không có Hàn Ngọc Băng Đài mà nói không thể có chuyện tiến giai nhanh đến thế.

Từ đó có thể thấy được, muốn bồi dưỡng ra một linh thú có đẳng cấp cao phải trả một cái giá lớn đến cỡ nào, có thể nói từ khi có hai tên Bạch Mao Quý Bửu và Ngân Giáp Thiên Thủ này, Phong Nhựt hầu như chẳng còn chút Ngũ Hành thạch tích trữ nào.

Nhưng may mà lúc trước Phong Nhựt linh động, phóng sinh mấy trăm con Khô Mộc Quý Bửu chứ nếu không chẳng biết hiện tại hần sẽ thế thảm tới đâu nữa.

Cũng chính bởi vì như thế, mà lúc này Phong Nhựt cho dù có nhìn thấy linh thú đạt tư chất khá tốt nhưng hần cũng chẳng dám tùy tiện thu phục nữa, bởi việc bồi dưỡng bọn chúng quá khó khăn, ví dụ như Phi Thiên Xích Ô của Khúc Vân chẳng hạn, mặc dù hần đã dốc toàn lực để bồi dưỡng nhưng trải qua hai mươi năm mà con linh thú ấy vẫn y nguyên như cũ.

Cho nên tuy linh thú trợ giúp khá nhiều nhưng ngàn vạn lần đừng nên quá ham hố, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của bản thân.

Nghĩ tới đây bỗng trong đầu Phong Nhựt lóe lên ý nghĩ cực kì kín mật, tại sao hần lại không dạy cho Bạch Mao Quý Bửu và Ngân Giáp Thiên Thủ một bộ công pháp tu luyện nhỉ?

Nếu như hai tên đó có thể tu luyện gần được một tầng công pháp thì bọn chúng đã có thể chủ động hấp thu linh khí trong thiên địa rồi, như vậy chẳng phải là tiết kiệm cho mình rất nhiều Ngũ Hành thạch hay sao?

Càng nghĩ Phong Nhựt càng kích động, sau đó hần cũng bắt chấp để ý đến chuyện khác nữa, chậm chạp tạm ngưng luôn cả ý định đi tới tiểu cốc Kiểm Lư, lúc này hần ra lệnh cho Bạch Mao Quý Bửu và Ngân Giáp Thiên Thủ ở lại giữ nhà, còn bản thân hần lại lúi Mị Ảnh kiếm ra sau đó hóa thành một đạo kiếm quang bay vút về phía sau núi Trần Thiên Tông. Quả thật lúc này hần muốn tới Trần Thiên Các ngó qua một lượt, xem thử suy nghĩ của mình có thể thực hiện được không, nếu như được thì có thể giảm đi cho hần rất nhiều phiền phức.

Một đường đi thẳng tới tòa tháp cao chừng trăm trượng kia, cuối cùng hần cũng tới được cửa vào tòa Trần Thiên Các cao ba mươi ba tầng này, khi đến nơi Phong Nhựt ngửa đầu lên nhìn tòa Trần Thiên Các vốn nghe đồn đã tồn tại cả vạn năm này một lúc lâu, sau đó mới rút yêu bài thân phận ra để đi

qua những thủ vệ được bố trí tầng tầng lớp lớp và hơn mười tòa trận pháp phòng hộ, hiện tại hẳn đã là đệ tử chính thức của Thượng Tam Viện rồi vì thế không còn bị hạn chế số lần tiến vào Trấn Thiên Các nữa.

Nhưng hiện tại độ cống hiến cho môn phái của Phong Nhữc còn chưa đủ một vạn điểm, cho nên chỉ có thể xem những điển tịch và tư liệu trong tầng một của Trấn Thiên Các, nếu muốn tiến vào tầng thứ hai hẳn phải có mười vạn điểm cống hiến môn phái, còn tầng thứ ba là năm mươi vạn điểm, nói tóm lại càng lên cao thì độ cống hiến môn phái cần càng nhiều, và đương nhiên càng lên cao thì cũng tương ứng với những điển tịch và tư liệu càng quý giá.

Nhưng những tư liệu và điển tịch mà Phong Nhữc muốn tìm đều ở tầng thứ nhất của Trấn Thiên Các, hơn nữa khi đọc không hề mất một điểm cống hiến nào, bởi vì đại đa số điển tịch ở tầng thứ nhất chỉ là giới thiệu một số hiểu biết cơ bản về Tu Tiên giới, và một số tin đồn chưa được chứng minh từ thời xa xưa...

Khi vừa bước chân vào tầng thứ nhất của Trấn Thiên Các, ấn tượng đầu tiên mà người ta nhận ra chính là cảm giác cổ xưa, trong không khí quanh quẩn mùi đàn hương nhẹ nhàng thoai mái, từng quãng hào quang màu vàng xen ánh đỏ phân chia tầng một thành sáu bộ phận, bên trong những ánh hào quang ấy có rất nhiều khối có màu sắc khác nhau đang trôi nổi, đó là những ngọc giản có hình dáng khác hẳn nhau, nếu muốn lấy được những ngọc giản này, trước tiên phải đưa yêu bài chứng minh thân phận của mình vào, sau đó lấy ra một khối ngọc giản, hơn nữa phải trả lại chỗ cũ trong vòng một canh giờ.

Số lượng đệ tử mượn đọc điển tịch trong tầng thứ nhất của Trấn Thiên Tông cũng không nhiều cho lắm, tổng cộng chỉ có hơn mười người, bởi vì đại đa số mọi người đều chọn mục tiêu là tiến lên tầng hai, mục tiêu này không khó cho lắm, chỉ cần tập trung làm nhiệm vụ môn phái trong vòng một năm là có thể tích lũy được mười vạn điểm cống hiến rồi.

Phong Nhữc đi thẳng vào khu vực thứ năm, bởi khu vực này là nơi chứa ngọc giản liên quan tới linh thú, sau khi đưa yêu bài thân phận của mình vào trong quang mang hoàng sắc, Phong Nhữc bắt đầu xem lướt qua.

"Một trăm câu hỏi làm thế nào để bồi dưỡng linh thú Phi hành?"

"Tâm đắc sau trăm năm khi nuôi dưỡng tọa kỵ mặt đất"

"Bách khoa toàn thư về những loại tọa kỵ hiếm thấy"

"Bách khoa toàn thư về hài cốt Phi Thiên Bạo Long viễn cổ"

"Một trăm cách áp dụng hữu ích của nước tiểu Giao Long, phương pháp sử dụng thiết thực nhất"

"Chín mươi mốt suy đoán về sự tồn tại của thần thú Phụng Hoàng"

"..."

Vô số tiêu đề hiện ra làm cho Phong Nhữc choáng váng cả đầu óc, sau một lúc lâu hẳn mới tìm thấy một ngọc giản đáng tin cậy giới thiệu về cách bồi dưỡng linh thú, theo như tin tức mà ngọc giản này cung cấp, cũng giống như con người có người có tư chất cao tư chất thấp, linh thú cũng vậy, thậm chí nếu xét một khía cạnh nào đó thì chênh lệch tư chất của linh thú còn cao hơn so với con người, có thể dùng từ trên trời và dưới đất để hình dung cũng không sai.

Nói tóm lại, tất cả những linh thú mà tu tiên giới đã biết đến đều được chia làm ba loại, loại thứ nhất là linh thú phổ thông, đây cũng là loại linh thú có số lượng đông nhất, nhưng thông thường bọn chúng chỉ có tuổi thọ mấy trăm năm, hơn nữa bọn chúng không hề có thần thông thiên phú, đồng thời thực lực chỉ có thể đạt tới cấp năm, ví dụ như kên kên, kim ưng...

Loại thứ hai chính là những linh thú biến dị, loại linh thú này cũng có số lượng rất nhiều, nhưng thực lực của bọn chúng lại mạnh mẽ hơn linh thú phổ thông, hơn nữa một số còn có được thần thông thiên phú, còn tuổi thọ của bọn chúng cũng không đồng đều, tất cả phụ thuộc vào từng chủng loại khác nhau, có mức dao động từ ngàn năm đến vài vạn năm, thế nhưng tất cả bọn chúng đều có một điểm chung đó là rất khó bước qua cửa ải hóa hình, bởi vì bọn chúng không biết tu luyện.

Mà đương nhiên không tu luyện thì không thể nào mượn được lực lượng trong trời đất để tiến cấp được rồi.

Cũng không phải là không có linh thú biến dị có thể bước qua cửa ải hóa hình, thế nhưng hầu hết là do bọn chúng ngẫu nhiên đạt được thiên tài địa bảo quý báu nào đó khiến cho bản thân bọn chúng được lột xác từ đầu đến chân, vì thế mới có thể đột phá qua cửa ải hóa hình.

Nếu như đột phá qua được cửa ải hóa hình này thì gần như bọn chúng đã có được linh trí như trẻ nhỏ ở nhân loại, sau đó sẽ trưởng thành theo thời gian, lúc này bọn chúng đã có thể chủ động tu luyện công pháp, thế nhưng đại đa số đều không biết sáng tạo ra công pháp cho riêng mình, lên đành phải tiến vào môi trường nhân loại trong Tu Tiên giới để học trộm công pháp, nếu như việc này thành công thì thực lực của bọn chúng có thể mạnh hơn những cao thủ Linh Anh một ít.

Ngoại trừ hai loại linh thú này còn có loại thứ ba, cũng là loại linh thú thần bí nhất, bọn chúng được gọi là linh thú thiên tứ, bình thường trong cơ thể của loại linh thú này đều chứa dòng máu cực kì cao quý và hùng mạnh, chỉ cần vừa mới sinh ra đời là bọn chúng đã có được thực lực thất cấp, linh trí có thể sánh bằng nhân loại, hơn nữa điểm quan trọng nhất là loại linh thú này khinh thường việc tu luyện công pháp của nhân loại, bởi vì bọn chúng đều có công pháp vô cùng mạnh mẽ được truyền thừa từ thời xa xưa.

Theo như trong truyền thuyết có nói, khi loại linh thú thiên tứ này vừa xuất thế thì chắc chắn sẽ xảy ra hiện tượng lạ như long trời lở đất, sóng thần ồ ạt mà không ai có thể ngăn cản được.

Thế nhưng hiện tại trong Tu tiên giới hầu như chẳng nhìn thấy bóng dáng của loại linh thú thiên tứ này nữa, chứ nếu không người tu đạo làm gì còn đất sống nữa chứ.

Đương nhiên trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối cả, như trong ngọc giản cũng mơ hồ có đề cập tới, theo như trong truyền thuyết thì chủ nhân của Hàn Ngọc Băng Cung có một con linh thú thiên tứ.

Sau khi xem hết nội dung trong ngọc giản, Phong Nhựt cảm thấy hơi chán nản, nếu mà theo lời của ngọc giản thì có lẽ Bạch Mao Quỷ Bức và Ngân Giáp Thiên Thủ được liệt vào dạng thứ hai, có nghĩa là linh thú biến dị, như vậy tức là muốn cho bọn chúng tu luyện được công pháp thì trước hết phải tìm được thiên tài địa bảo vô cùng quý hiếm nào đó, để bọn chúng đột phá cửa ải hóa hình, sau đó mới bắt đầu tu luyện được.

Nhưng vấn đề chính là Phong Nhựt đi nơi nào để tìm kiếm thiên tài địa bảo này đây? Hơn nữa nếu lỡ như... may mắn tìm được thì hẳn phải là người được hưởng dụng trước mới đúng chứ ?!?!

"Xem tình thế hiện tại rõ ràng Bạch Mao Quỷ Bức tựa hồ có chút linh trí, vậy trước hết ta cứ dạy nó tu luyện Hắc Thủy Linh Quyết xem sao, nếu như không được thì mai sau tìm biện pháp khác cũng được".

Sau khi trả ngọc giản về chỗ cũ, Phong Nhựt quay người rời khỏi Trấn Thiên Các, hiện tại ngay cả bản thân hắn còn không hề nắm chắc việc mình có thể tiến cấp lên Kim Đan kỳ hay không mà, vì thế cần gì phải quan tâm quá nhiều đến việc Bạch Mao Quỷ Bức và Ngân Giáp Thiên Thủ có thể tiến lên Hóa hình kỳ hay không chứ?!?!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 102: Di Hồn Xuất Khiếu

Mặc dù đã trải qua hai mươi năm nhưng khung cảnh ở tiểu cốc Kiếm Lư cũng không có thay đổi gì quá lớn, chỉ có khác một điều là số lượng đệ tử của Thượng Tam Viện đến đây để rèn luyện kiếm khí đã tăng gấp đôi so với lúc trước.

Nguyên nhân của việc này chính là trong khoảng thời gian hai mươi năm qua, có khá nhiều đệ tử Thượng Tam Viện liên tục quay về sau khi đã chấp hành xong nhiệm vụ ở Ngũ Hành Giới, về cơ bản thì thực lực của đám người này đều là Trúc Cơ trung kỳ thậm chí có người còn có tu vi hậu kỳ nữa, hơn nữa tất cả đều có lực chiến rất mạnh, chẳng hạn như tên Nhận Vô Song vừa đánh bại Chu Vũ, hắn cũng là một trong những số đó, nghe nói hắn đã tới luyện ở Ngũ Hành Giới suốt ba mươi năm trời.

Mà theo từng nhóm đệ tử của Thượng Tam Viện trở về, đoạn thời gian kế tiếp chính là lúc những đệ tử mới mới tiến cấp như Phong Nhựt cũng bắt đầu rục rịch đến Ngũ Hành Giới để chấp hành nhiệm vụ.

Phong Nhựt nhanh chóng tìm cho mình một vị trí bên cạnh Hỏa Linh tuyến rồi khoanh chân ngồi xuống, sau đó ý niệm khẽ động lập tức thanh Mị Ảnh kiếm đăng sau lưng liền hóa thành một làn khói nhẹ chui vào bên trong Hỏa Linh tuyến.

"Ha ha..., kiếm tốt, kiếm ý thật tốt, vị sư đệ của Kiếm Tâm Viện kia... có muốn luận bàn với ta hay không?"

Bỗng một thanh âm hào sảng vang lên trong động quật, thanh âm này vang vọng giống như núi gầm sóng thét, chấn cho màng nhĩ người nghe bị rung động không thôi.

Lời vừa nói ra, lập tức có mấy người cười lớn ủng hộ theo.

Phong Nhựt nhìn về nơi phát ra âm thanh đó thì thấy ở phía xa xa có một nam tử thoạt nhìn cỡ ba mươi mấy tuổi, thân hình cao lớn, trên hai gò má mọc những sợi râu cứng ngắc, trông bộ dáng hắn cực kỳ thô lỗ, trên mặt nam tử ấy mang theo nét cười mỉm đang nhìn chăm chăm vào mình, không ngờ thực lực của vị đại hán này đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, còn ở bên cạnh hắn cũng có hơn mười tên đệ tử Thượng Tam Viện có thực lực bất phàm đứng vây quanh.

Khi nhìn thấy người này, trong lòng Phong Nhựt không khỏi hiện lên chút kinh ngạc, bởi vì hắn không nhận ra vị nam tử kia là ai, ắt hẳn bọn họ chính là những đệ tử Thượng Tam Viện vừa mới quay trở về từ Ngũ Hành Giới.

"Thật có lỗi, hiện tại ta không rảnh" Phong Nhựt hồ hững đáp lại, thoạt nhìn thì cảm thấy vị nam tử có bộ râu cằm nhám nhở này có vẻ tục tằn thô lỗ nhưng trên gương mặt của hắn không hề có vẻ cao ngạo hay ác ý, có lẽ hắn muốn luận bàn với Phong Nhựt cũng bởi vì lúc này hắn thấy động tác ném kiếm của Phong Nhựt rất thuần thục cho nên mới thích thú muốn luận bàn.

"Ha ha, không sao, để khi nào sư đệ rảnh rỗi chúng ta luận bàn sau cũng được, không thể ngờ sau ba mươi năm ta trở lại, trong Thượng Tam Viện lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy, thật là thống khoái!" Câu nói của Phong Nhựt không làm nam tử kia phật lòng chút nào mà còn cười to nói oang oang, sau

đó lại khoanh chân ngồi xuống tại chỗ mà kiên nhẫn chờ đợi.

Phong Nhược cũng không để ý đến bọn họ nữa mà tập trung thao túng Mị Ảnh kiểm bay xuống dưới Hỏa Linh tuyến thăm dò, hiện tại Mị Ảnh kiểm của hắn đã dùng trung phẩm Ngũ Hành thạch thuộc tính kim để tinh luyện qua, vì thế không còn sợ hỏa diễm tính thuần bên trong Hỏa Linh tuyến ảnh hưởng nữa, nhưng dù vậy muốn xuống được độ sâu hai trăm trượng cũng không hề đơn giản chút nào.

Bởi mỗi lần xuống sâu thêm một chút là áp lực lại tăng lên cực lớn, từ đó có thể thấy ở độ sâu hai trăm trượng ắt hẳn phải chịu áp lực to lớn đến mức nào.

Hiện tại Phong Nhược cũng đã lĩnh ngộ được vô ảnh kiếm ý, đồng thời pháp lực cũng rất tinh thuần, vậy mà lúc hạ xuống hơn một trăm trượng cũng đã cảm thấy có chút ăn không tiêu.

Mà nếu cứ dựa theo tình huống này, e rằng chỉ khi hắn đạt tu vi Trúc Cơ hậu kỳ mới có thể khống chế được Mị Ảnh kiểm hạ xuống độ sâu hai trăm trượng, nhưng Phong Nhược mơ hồ cảm thấy nếu như hắn đợi đến tu vi hậu kỳ mới làm thì chẳng khác nào khảo nghiệm thử nhất đã thất bại hoàn toàn.

Bởi vì thanh âm trong ngọc giản màu đen kia chỉ nói tới nội dung của khảo nghiệm đầu tiên, còn về phần nội dung của tám khảo hạch còn lại thì vẫn chưa được tiết lộ, cho nên Phong Nhược suy đoán rằng không chừng chín đợt khảo nghiệm này có liên quan chặt chẽ tới nhau, cứ một khâu lại nối tiếp khâu khác, nếu như trong giai đoạn ấy mà có một chỗ sai lầm thì chẳng khác nào cả quá trình đều thất bại.

Tính đi tính lại thì thấy tình huống này có khả năng xảy ra rất lớn, dù sao Cửu Tuyệt lão nhân hắn là người cực kì cẩn thận, hãy nhìn cái cách lão phòng ngừa đám đệ tử của mình tu luyện Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận là thấy, hoặc nhìn cách hắn tỉ mỉ gieo hạt cũng có thể thấy hắn muốn truyền nhân của mình phải là người vô cùng hoàn mỹ.

Vì thế Phong Nhược muốn nhận được truyền thừa Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận thì nhất định hắn phải liều một phen mới được.

Sau khi dùng rất nhiều biện pháp, nhưng Phong Nhược vẫn không thể nào hạ xuống sâu hơn nữa, bởi vì nếu xuống tiếp bên dưới thì chắc chắn liên hệ giữa hắn và Mị Ảnh kiểm sẽ bị cắt đứt.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Phong Nhược quyết định mạo hiểm một phen xem sao, lập tức hắn đem toàn bộ ý niệm của mình nhập vào bên trong thanh Mị Ảnh kiểm. Thì ra cái gọi là xuất khiếu chính là như vậy, tuy làm như thế sẽ bổ sung được điểm yếu của Mị Ảnh kiểm nhưng nhục thể của hắn lại mất sạch đi ý thức, nếu như lúc này mà có kẻ nào đó âm mưu không tốt thì chỉ cần dụng nhẹ một cái cũng có thể phá hủy thân thể của hắn ngay.

Hơn nữa nơi này lại là tiểu cốc Kiếm Lư chính là nơi mà các đệ tử của Thượng Tam Viện rèn luyện kiếm ý, vì thế hầu như lúc nào mà chẳng có người, do đó chẳng có cách nào khả dĩ để đề phòng cả, cho dù thực hiện trong mấy ngày Hỏa Linh tuyến suy giảm cũng chẳng thể được an toàn, trừ khi có thể phong bế toàn bộ tiểu cốc Kiếm Lư mà thôi, thế nhưng liệu Phong Nhược có được tư cách đó hay không?

Rốt cuộc hắn đành phải mạo hiểm một lần, trong đầu thầm nhủ... chắc không có vấn đề gì đâu, dù sao lúc này xung quanh có tới mấy trăm người mà. Trước mắt nhiều người như vậy, cho dù có kẻ nào định làm điều bất lợi cho mình, cũng chẳng dám công khai động thủ.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận một phen Phong Nhược dứt khoát quyết định, sau đó hắn triệu hồi Mị Ảnh kiểm lên lơ lửng phía trên Hỏa Linh tuyến, rồi cẩn thận từng li từng tí đem ý niệm của mình chui vào trong Mị Ảnh kiểm.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Phong Nhược làm như vậy, khi trước lúc mới bắt đầu tiến vào Khô Mộc Hải, hắn cũng đã dung nhập toàn bộ ý niệm của mình vào trong thanh đoản đao Ánh Nguyệt đầy thôi, lúc đó thiếu chút nữa đã bị vong hồn cắn nuốt sạch sẽ rồi.

Tuy nhiên hiện nay thanh Mị Ảnh kiểm đã hoàn toàn thân phục ý chí của Phong Nhược, vì thế chắc chắn nó sẽ không gây bất lợi cho Phong Nhược.

Mất khoảng thời gian uống chừng một chén trà, Phong Nhược mới hoàn thành dung nhập toàn bộ ý niệm của mình vào trong Mị Ảnh kiểm, chỉ trong chớp mắt bỗng hắn thấy trước mắt mình là cả một biển lửa mênh mông bất tận, nhìn xuyên qua biển lửa đang cháy hừng hực đó có thể thấy bóng dáng của mình và mọi người đang khoanh chân ngồi yên.

"Hắc... ! Quả nhiên là trò này rất thú vị".

Tuy Phong Nhược nói như vậy nhưng trong nội tâm cũng không hề dám chủ quan, hiện tại hắn đang làm cái chuyện mà tu tiên giới gọi là Xuất khiếu di hồn, cũng là thần thông mà bất cứ người tu đạo nào cũng nên biết.

Bởi vì hầu như tất cả người tu đạo đều tu luyện công pháp chú trọng bên trong cơ thể, vì ngoại trừ có tác dụng cường tráng cơ thể bên ngoài còn có thể làm thân hồn của mình mạnh mẽ hơn, đây cũng chính là lí do mà thân hồn của người tu đạo mạnh hơn người bình thường, nếu phạm nhân mà vài ngày đêm không ngủ thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, thậm chí là chết ấy chứ, còn người tu đạo mấy tháng hay mấy năm không ngủ thì tinh thần vẫn cứ tỉnh táo vô cùng.

Nhưng dù vậy cũng chẳng ai dám tùy tiện xuất khiếu, bởi vì sau khi thân hồn mất đi khả năng bảo vệ cơ thể, lại trải qua sương gió của đất trời, xuyên qua ánh nắng gắt gao của mặt trời với lạnh lẽo của bóng đêm, tất cả những yếu tố đó đều có thể làm cho thân hồn bị thương tổn, đây là còn chưa nói tới tia sấm sét trên cao nữa đấy, nếu chẳng may ngay lúc xui rủi bỗng nhiên bị thiên lôi giáng một bữa xuống đầu thì hời ời rồi.

Cũng chính vì như vậy, tuy mỗi người tu đạo đều có năng lực xuất khiếu, nhưng trong tu tiên giới cũng có rất nhiều cách nhìn về loại thần thông này, nghe nói chỉ khi nào tu vi đạt tới Linh Anh kỳ khi đó mới có khả năng bảo vệ thân hồn để sử dụng thần thông này.

Từ đó có thể thấy hành vi của Phong Nhựt nguy hiểm đến mức độ nào.

Sau khi xem xét kỹ tình hình xung quanh, ý niệm của Phong Nhựt điều khiển thanh Mị Ảnh kiếm từ từ hạ xuống phía dưới Hỏa Linh tuyến, bởi vì lúc này hắn đang trong trạng thái điều khiển ý niệm cho nên có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng xung quanh, biển lửa đang hùng hực cháy, bên trong có vô số thanh kiếm khí, phải đến khi hạ xuống độ sâu năm mươi trượng thì số lượng những kiếm khí khác mới dần thưa thớt đi..., từ đó có thể thấy khoảng cách giữa Phong Nhựt và những người kia chênh lệch lớn đến mức nào.

Càng xuống sâu Phong Nhựt liền phát hiện ra biển lửa càng rộng lớn, ngay lối vào trên Hỏa Linh tuyến có phạm vi chừng mười trượng, nhưng khi xuống sâu trăm trượng thì phạm vi đã mở rộng ra cả ngàn trượng.

Tình huống này làm cho Phong Nhựt cảm thấy hết sức đau đầu, bởi vì phạm vi càng rộng thì hắn càng khó tìm, lúc này hắn còn có thể dựa vào mấy thanh kiếm khí xung quanh để xác định phương hướng, nếu như xâm nhập xuống sâu hơn nữa thì chưa biết chừng hắn sẽ bị lạc đường mất, lên nhớ rằng lúc này hắn không giống với những người kia, những người ấy còn có ý niệm ở bên ngoài để điều khiển và định hướng, còn hắn thì sao?!?... tất cả ý niệm của hắn đều đã dung nhập vào trong Mị Ảnh kiếm, một khi bị lạc đường trong biển lửa này thì rất có khả năng hắn sẽ trở thành cô hồn đã quỷ lang thang khắp nơi.

Bất đắc dĩ Phong Nhựt đành phải đi tìm vách của Hỏa Linh tuyến, rồi đánh dấu lên đó một kí hiệu, sau đó mới bắt đầu tìm đường đi xuống.

Khi hạ xuống độ sâu chừng một trăm bốn mươi trượng thì Phong Nhựt cảm thấy có chút bất ổn, bởi vì chỗ này hỏa diễm hung hãn hơn bên trên một chút, mặc dù hắn có Mị Ảnh kiếm ngăn cản bớt sức nóng nhưng bên trong ý niệm vẫn cảm thấy nóng bức không thôi.

Sau khi phát giác ra tình huống này Phong Nhựt lập tức nhanh chóng bỏ chạy lên trên, bởi vì nếu thứ bị đốt không phải là ý niệm mà là thân thể thì hắn còn có thể nhẫn nại chịu đựng, thể nhưng thứ bị đốt lại là ý niệm thì làm sao hắn có thể ráng chịu đựng được cơ chứ? Cứ nhẫn nại với chịu đựng đến lúc nó đốt trụi lui thì chẳng còn gì tồn tại nữa à.

"Không xong rồi, phải làm gì bây giờ?"

Trong lúc Phong Nhựt vẫn còn đang nghĩ cách thì bỗng cách đó không xa bên trong khe dung nham chợt xuất hiện một ngọn lửa vô cùng quý dị, sở dĩ nói ngọn lửa này cổ quái là vì nó hoàn toàn khác những ngọn lửa xung quanh, hơn nữa khi nó vừa xuất hiện xung quanh giống y như một hòn đá vừa vát xuống nước, khiến nước dạt ra. Ngọn hỏa diễm này cũng vậy, nó giống như cục đá kia, những nơi mà nó đi qua tất cả hỏa diễm xung quanh đều dạt sang hai bên.

Hơn nữa màu sắc ngọn hỏa diễm này đậm hơn đám hỏa diễm xung quanh một chút, hơn nữa nó còn rất sinh động, có bộ dáng rất hoạt bát.

Trong nhất thời, lòng hiếu kỳ của Phong Nhựt liền nổi lên, không nhìn được mà nhìn nó chăm chăm, càng nhìn hắn lại càng cảm thấy ngọn lửa này có linh trí không tệ.

Nhưng cho dù có suy nghĩ chán chê hắn vẫn không thể hiểu được tại sao ở đây lại hiện hữu một thứ như ngọn lửa này cơ chứ? Chẳng lẽ nó là linh thú sao?

Trong lúc hắn còn đang tự hỏi thì đoàn hỏa diễm kia bỗng chạy về hướng Mị Ảnh kiếm, trong khi Phong Nhựt còn chưa kịp phản ứng, thì "Vèo..." một cái, đoàn hỏa diễm đó đã chui tọt vào bên trong Mị Ảnh kiếm rồi.

Sau đó Phong Nhựt cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ xuất hiện bên trong Mị Ảnh kiếm, kế tiếp nó dễ dàng đoạt mất quyền luôn không ché Mị Ảnh kiếm.

Biến cố xảy ra đột ngột làm cho Phong Nhựt sợ đến mức hồn vía bay tận lên mây, phải biết rằng hiện tại ý niệm của hắn nhờ có Mị Ảnh kiếm bảo vệ mới được bình yên, nếu không có Mị Ảnh kiếm chắc chắn ý niệm của hắn sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ chẳng còn chút gì.

Thế nhưng Phong Nhựt cũng cũng chẳng có cách nào để đối phó cả, bởi vì toàn bộ pháp lực của hắn đều nằm bên trong thân thể, sở dĩ lúc này hắn có thể điều khiển Mị Ảnh kiếm hoàn toàn là dựa vào kiếm ý ngưng kết lúc trước mà thôi, vì thế về cơ bản là hắn không có khả năng tranh đoạt với ngọn hỏa diễm kia được.

Cho nên Phong Nhựt cũng chỉ còn cách trơ mắt nhìn Mị Ảnh kiếm nằm dưới sự khống chế của đoàn hỏa diễm bay lên hạ xuống, lúc lách qua trái lúc lượn qua phải, trông hài hước vô cùng.

"Phen này thì ta chết chắc rồi!"

Phong Nhựt tuyệt vọng suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 103: Đoạt Xá

Vốn Phong Nhượng tưởng rằng phen này chắc chắn mình sẽ mất mạng, bởi vì sau khi ngọn hỏa diễm kia chiếm cứ thanh Mị Ảnh kiếm thì cho dù nó không công kích mình, ắt hẳn nhiệt độ của ngọn hỏa diễm cũng thiêu rụi sạch sẽ.

Nhưng cảnh tượng kế tiếp lại chưa đến mức hoàn toàn thất vọng, chỉ thấy dường như ngọn hỏa diễm kia vô cùng hứng thú với Mị Ảnh kiếm vậy. Sau khi cướp được quyền không chế, nó liền không ngừng điều khiển Mị Ảnh kiếm diễn ra đủ loại động tác, chẳng thêm chú ý tới thần hồn của Phong Nhượng vẫn còn đang tồn tại.

Khi thấy tình hình diễn biến như vậy, Phong Nhượng chỉ hơi do dự một chút rồi đưa ra một quyết định vô cùng liều lĩnh, đó là thử đoạt xá ngọn hỏa diễm nhìn như mới có linh trí này.

Đoạt xá có nghĩa là một thần hồn cường đại cưỡng ép chiếm cứ thân thể của thần hồn nhỏ yếu hơn, đồng thời đây cũng là hành động quý dị và nguy hiểm nhất từ trước đến nay.

Thế nhưng lúc này Phong Nhượng đã không còn lựa chọn nào khác, nếu như hắn không thể giành lại quyền không chế Mị Ảnh kiếm, thì chắc chắn tương lai chờ đợi hắn sẽ là kết cục mất cả chì lẫn chài.

Thừa dịp ngọn hỏa diễm kia không chú ý đến, ý niệm của Phong Nhượng ào tới mãnh liệt, chỉ trong chớp mắt từ sâu trong thần hồn của hắn xuất hiện cảm giác bị thiêu đốt mà không có cách nào ngăn cản, bởi vì như thế nên tình trạng đau đớn kịch liệt này thiếu chút nữa đã làm cho hắn sụp đổ triệt để, vĩnh viễn chôn vùi trong bóng tối. Phong Nhượng cũng không biết tình tự đoạt xá thông thường trong tu tiên giới rốt cuộc là như thế nào, hắn chỉ biết cố gắng nhẫn nhịn, chịu đựng nỗi đau như chưa bao giờ trải qua này, rồi liều mạng làm tới, bởi vì hắn biết rõ cho dù chỉ chậm chạp một chút thôi kết quả chờ đợi hắn chính là thần hồn tiêu diệt.

Cho nên hắn không còn lựa chọn nào khác.

Quá trình này phải nói là cực độ thống khổ, thậm chí Phong Nhượng còn sinh ra ảo giác dường như thời gian đang đứng lại vậy, đáng lý ra thời gian nhanh tựa chớp mắt vậy mà bỗng kéo dài ra đằng đằng cả ngàn vạn năm, phỏng chừng làm cho hắn xuyt chút nữa đã quên mất cả bản thân mình là ai rồi.

Nhưng điều đáng sợ nhất chính là nếu như Phong Nhượng lựa chọn quên đi một điều gì đó trong trí nhớ, thì cảm giác đau đớn đến mức khủng bố này lại giảm đi một chút, vì thế trong lòng hắn bỗng xuất hiện lời kêu gọi âm thầm nào đó rằng... hãy quên đi tất cả, như vậy sẽ chấm dứt được tất cả đau đớn đang phải chịu đựng.

Nhưng đồng thời lại một ý niệm khác không ngừng khuyên nhủ hắn đừng quên đi, thống khổ tuy rằng đáng sợ nhưng lựa chọn quên đi tất cả sẽ đem lại hậu quả càng đáng sợ hơn nữa.

Dưới sự dằn vò giằng co này, cuối cùng tia ý niệm kia của Phong Nhượng cũng chiếm được thế thượng phong, mà gần như cùng lúc đó bên trong ý niệm của hắn bỗng nhiên xuất hiện một chuỗi những hình ảnh hết sức xa lạ, nhưng những... hình ảnh này cũng không phải quá rõ ràng, hơn nữa gần như toàn bộ nội dung đều là biển lửa.

Đúng lúc này bỗng nhiên Phong Nhượng cảm thấy mình vô cùng đói khát, mệt mỏi, thậm chí ngay cả thần trí cũng bắt đầu cảm giác mơ hồ, vì thế hắn bắt đầu vô thức cắn nuốt lung tung mọi thứ xung quanh.

Cũng không biết thời gian trải qua bao lâu, Phong Nhượng bỗng bừng tỉnh lại từ trong trạng thái mơ hồ, rồi nhìn ngó xung quanh, lúc này hắn thấy bản thân vẫn còn ở bên trong biển lửa vô tận, nhưng điều quý dị nhất chính là hắn thấy thân thể mình bỗng hóa thành một ngọn hỏa diễm cực kỳ quái lạ, còn thanh Mị Ảnh kiếm lại lơ lửng lơ trôi nổi ngay bên cạnh mình.

Tình huống này làm Phong Nhượng bị lâm vào hỗn loạn rất lâu, cuối cùng hắn mới hiểu ra... mình đã đoạt xá thành công.

Sau khi có được thân thể hỏa diễm, cảm giác nóng cháy lúc trước đã hoàn toàn biến mất, thậm chí lúc này biển lửa trong mắt người tu đạo khác vốn vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với hắn mà nói nó cũng chỉ giống như một cái hồ nước lớn hơn một chút, mặc sức cho hắn bơi lội tung tăng.

Ngoài ra Phong Nhượng còn cảm thấy có một điều cực kỳ quý dị, đó là thân thể hỏa diễm này tựa như tự động phát sinh ra một lực hút, thậm chí hắn không cần phải làm gì cứ mỗi giờ mỗi khắc đều có lượng lớn hỏa linh khí tinh thuần tự động tràn vào thân thể của hắn, làm cho hắn mạnh mẽ lên từng chút một.

Sau khi tìm hiểu kỹ càng tình trạng của bản thân, Phong Nhượng bắt đầu thử điều khiển thanh Mị Ảnh kiếm, và điều làm hắn vui mừng nhất chính là mình vẫn có thể thi triển được kiếm quyết, thậm chí trình độ không chế Mị Ảnh kiếm còn linh hoạt và đa dạng hơn trước rất nhiều, từ đó uy lực được tăng cường thêm không ít.

Sau đó Phong Nhượng lại thử nghiệm rất nhiều thứ, cuối cùng kết quả nhận được chính là: hiện tại thân thể này của hắn ngoại trừ giúp hắn điều khiển Mị Ảnh kiếm thêm phần linh hoạt ra, còn những thứ như Thập Trượng Thanh Ti hay pháp thuật Thuần Tạng thì lại không thể thi triển được, nguyên nhân của việc này là vì hiện tại toàn bộ thân thể đều được cấu tạo nên từ hỏa linh lực tinh thuần.

Theo như Phong Nhượng phỏng đoán, thực lực của cỗ thân thể này không hề thua kém bất cứ người tu đạo có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ nào, thậm chí ở phương diện khác còn có thể sánh cùng với cao thủ Kim Đan kỳ ấy chứ.

Nhất là khả năng điều khiển hỏa diễm tương đối đáng sợ, Phong Nhực không hề nghi ngờ gì bởi nếu như hán nguyện ý sẽ hoàn toàn có thể làm cho Hỏa Linh tuyền bạo phát với quy mô lớn, như vậy có nghĩa là nếu hán muốn thì có thể hủy đi toàn bộ mấy trăm thanh kiếm của đám đệ tử Thượng Tam Viện đang rèn luyện ở đây.

Nghĩ tới đây lập tức trong lòng Phong Nhực cảm thấy vô cùng xấu hổ, sao hán lại trở thành con người tà ác đến vậy chứ, vừa mới có được chút năng lực này đã nghĩ ngay đến những điều tốt lành gì, trong khi chủ nhân lúc trước của cỗ thân thể này lại vô cùng thuần lương, chưa từng suy nghĩ qua những điều tà ác như vậy.

Sau khi đã làm quen với thân thể mới này, Phong Nhực bắt đầu cảm thấy không nỡ bỏ, bởi vì hán phát hiện ra cỗ thân thể này có thể nói là rất xứng với cái danh không chế hỏa diễm đến mức cực phẩm, nếu như có thể tìm ra phương cách áp dụng trong chiến đấu thì uy lực của nó không hề thua kém bất cứ một loại pháp bảo nào.

Thế nhưng Phong Nhực cũng cảm thấy có chút lo ngại, bởi vì dù sao hán cũng muốn làm chủ chính thân thể bản thân của mình, nhưng không biết sau khi ý thức quay trở lại thân thể kia thì liệu cỗ thân thể hỏa diễm này có tiêu tan hay không? Liệu có biến mất đi hay không?

Cho nên sau một phen suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng Phong Nhực cũng nghĩ ra một biện pháp có lẽ chưa hẳn là hoàn thiện lắm để xử lý, đó chính là đem cỗ thân thể hỏa diễm này bám lên thân Mị Ảnh kiếm, sau đó mình lại đem ý thức quay trở về bản thể.

Đã nghĩ là làm, bởi vì Phong Nhực cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chẳng may thân thể phía trên của hán gặp phải tình huống xấu nào thì e rằng hết sức thâm.

Cũng may là có lẽ do cỗ thân thể này quá tinh thuần, không hề có một tia tạp chất, vì thế tâm niệm của Phong Nhực có thể di chuyển nhanh chóng không hề có chút cảm giác ngăn cản nào, chỉ trong chớp mắt hán đã thành công bám lên thân Mị Ảnh kiếm, sau đó ý niệm thoát ly rồi thao túng thanh Mị Ảnh kiếm bay nhanh lên phía trên.

Khi Mị Ảnh kiếm vừa lao ra khỏi Hỏa Linh tuyền, lập tức ý niệm của Phong Nhực di chuyển quay trở về bản thể, nhưng khi hán còn chưa kịp tìm hiểu tình huống xung quanh thì bỗng nghe thấy thanh âm hít vào hết sức kinh ngạc của mọi người xung quanh.

Khi hán vừa mở to mắt định thu hồi Mị Ảnh kiếm vào vỏ kiếm, thì khung cảnh trước mắt khiến hán ngây cả người, bởi vì lúc này Mị Ảnh kiếm đang bị một ngọn hỏa diễm cực lớn cao ước chừng mười trượng bao lấy toàn thân, thoát nhìn trông giống như một con rồng lửa vô cùng uy mãnh, khiến đám đệ tử Thượng Tam Viện xung quanh sợ đến ngây người.

Trong khoảng thời gian vài nhịp thở, Mị Ảnh kiếm cứ kéo theo một ngọn hỏa diễm khổng lồ bay lượn phía trên Hỏa Linh tuyền, bởi vì lúc này Phong Nhực chẳng biết phải làm thế nào mới thỏa đáng, chẳng lẽ thu hồi kiếm vào trong vỏ sao? Chỉ sợ ngay cả bản thân hán cũng bị thui thành con gà nướng ấy chứ.

"Đây là hỏa thú, mọi người đừng công kích nó, tránh làm nó tức giận, nhanh chóng thông báo tình hình cho Trưởng lão của bốn tông ngay".

Rốt cục cũng có người tỉnh lại từ trong đợt kinh sợ vừa rồi, lập tức lớn tiếng kêu lên, nghe thấy vậy rất đông đệ tử Thượng Tam Viện vốn đang rèn luyện kiếm khí trong Hỏa Linh tuyền lần lượt thu hồi lại hết kiếm khí, sau đó từ từ lùi ra xa, chẳng mấy chốc xung quanh chỉ còn lại Phong Nhực đang đau đầu như óc tìm cách xử lý.

"Này, vị sư đệ thuộc Kiếm Tâm Viện kia, ngươi vẫn ù lì ở đấy làm gì thế? Sợ quá lên choáng váng rồi sao? Nhanh chóng lui về sau đi" Có người vội vàng hô lên.

"À được... được..." Phong Nhực vừa mở miệng đáp ứng, vừa không chế cho thanh Mị Ảnh kiếm chui vào trong Hỏa Linh tuyền một lần nữa, lúc này trong lòng hán cũng cảm thấy hơi sợ hãi, may mà Mị Ảnh kiếm được bao bọc che dấu trong ngọn lửa, chứ nếu không lần này hán thảm thật rồi.

Thế nhưng lúc này xem ra vẫn chưa giải quyết được phiền phức này, vì thế Phong Nhực vội vàng thả ý niệm ra tiến vào trong thân thể hỏa diễm kia một lần nữa, nhất định hán phải giải quyết cho xong trước khi mấy Trưởng lão của Trần Thiên Tông kéo đến đây, bởi vì bọn họ đều là những lão quái có thần hồn vô cùng cường đại, nói không chừng chỉ cần nhìn qua là có thể phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu ngay.

Lần này Phong Nhực không chế thân thể hỏa diễm hòa lẫn với ngọn lửa xung quanh để nguy trang, sau đó lại không chế Mị Ảnh kiếm bay ra khỏi Hỏa Linh tuyền, đến khi thanh Mị Ảnh kiếm bay vào trong vỏ kiếm, hán mới đem ý niệm của mình chuyển dời về bản thể.

Ngay lúc hán còn chưa kịp thở dài một hơi buông lỏng, thì đã có mấy bóng người ào tới như cuồng phong, khi nhìn thấy mấy người này, trong lòng Phong Nhực thầm hô lên 'nguy hiểm thật', sau đó vội vàng lùi lại hòa vào đám đông.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Người lên tiếng quát lạnh là một nam tử trung niên có tướng mạo vô cùng nghiêm túc, tuy Phong Nhực không nhận ra được người này là ai, nhưng chỉ dựa vào thực lực mạnh mẽ của hán, cộng thêm thanh âm lạnh lẽo như đã trải qua tôi luyện của hàn băng vạn năm, khiến lời nói vừa thốt ra đã làm nhiệt độ xung quanh giảm xuống không ít.

"Hồi bẩm tiền bối, vừa có một đầu hỏa thú đi ra từ trong Hỏa Linh tuyền" Lúc này một vị đệ tử Thượng Tam Viện có lá gan không nhỏ mới cẩn thận trả lời, sau đó đem sự hình lúc nãy kể qua một lượt.

"Nói hươu nói vượn gì thế, tuy cứ cách một thời gian là Hỏa Linh tuyền đều bạo phát, nhưng thứ xuất hiện cũng chỉ là hỏa diễm thôi, điều này chẳng có gì

là ngạc nhiên cả, các người phải biết rằng vốn Hỏa Linh tuyền đã bị Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận phong ấn chặt chẽ, nếu không phải cứ cách vài ngày niệm phong bị nói lòng thì ngay cả hỏa diễm các người còn chẳng thấy. Còn hỏa thú sao? Đúng là vớ vẩn, lão phu và mấy người phụ trách ngày đêm đề ý tới đại trận, nếu như có gì đó nằm ngoài kiểm soát thì làm sao đám người lão phu lại không biết cơ chứ?"

Trung niên nam tử kia hung hăng trừng mắt nhìn vị đệ tử Thượng Tam Viện vừa trả lời, sau đó ánh mắt sắc lạnh của hắn đảo qua tất cả những người có mặt một lần rồi nói với người bên cạnh: "Chúng ta đi".

Đợi đến lúc mấy người kia rời khỏi thì mấy trăm tên đệ tử Thượng Tam Viện đang đứng trong tiểu cốc mới ngó nhìn lẫn nhau, chẳng biết nói gì cho phải.

"Có lẽ là chúng ta nhìn lầm rồi" Sau nửa ngày mới có người nhỏ giọng lên tiếng.

"Đúng vậy, có lẽ lúc này Hỏa Linh tuyền đã bạo phát, có khi đây là lần ngoại lệ ấy chứ".

"Đúng đấy, mới vừa rồi là tên hỗn đản nào nói nó là hỏa thú đấy? Nếu đúng là hỏa thú, vì sao nó lại không công kích chúng ta?"

"..."

Sau một phen xô xao thảo luận, một số đệ tử Thượng Tam Viện lựa chọn phương cách tạm thời rời khỏi nơi đây, một vài người vẫn còn đang bàn tán, nhưng chỉ có rất ít người quyết định ở lại Hỏa Linh tuyền để rèn luyện kiếm ý, và Phong Nhưc là một người trong số đó, thật ra thì hắn cũng chẳng còn cách nào khác, bởi hắn cảm thấy hắn còn phải nỗ lực làm quen với thân thể hỏa diễm kia thêm một chút nữa, ít nhất cũng phải hiểu được cách dùng thân thể đó công kích ra sao, còn phải định ra phương hướng phát triển trong tương lai và những điều hạn chế cần phải tránh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 104: Cửu Tuyệt Lão Nhân

Đã có kinh nghiệm từ trước nên lúc này Phong Nhưc không hề cực kỳ thuận lợi, hắn thả Mị Ảnh kiếm ra rồi thi triển kiếm quyết tiến vào trong Hỏa Linh tuyền, sau đó mới đem toàn bộ ý niệm của mình dung nhập vào đấy.

Kế tiếp chỉ trong chớp mắt, thân thể của Phong Nhưc đã đổi thành ngọn hỏa diễm kia, hắn cẩn thận kiểm tra xem thân thể hỏa diễm sau khi rời khỏi Hỏa Linh tuyền có sinh ra biến đổi nào không, kiểm tra kỹ càng một lượt hắn mới yên tâm, nếu thân thể hỏa diễm này không thể ly khai Hỏa Linh tuyền giống như cá không thể rời nước thì đúng là hắn phải trọn tròn con mắt ngạc nhiên rồi.

Lần này hắn không vội tiến sâu vào bên trong mà thao túng Mị Ảnh kiếm bay lượn phía trên Hỏa Linh tuyền, bởi chỉ có như vậy hắn mới có thể quan sát được tình huống của bản thể, như thế chẳng may tình hình bất ngờ nào đó xảy ra hắn cũng có thể kịp thời thu hồi ý niệm trở về.

Thế nhưng điều này lại khiến cho Phong Nhưc cảm thấy rất bất tiện, thân thể hỏa diễm tuy mạnh mẽ, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể đem nó giấu ở bên trong Mị Ảnh kiếm, nếu muốn tung ra uy lực của thân thể hỏa diễm này thì phải chuyển dời ý niệm sang đó, đây cũng là điểm vô cùng bất ổn, khi đang chiến đấu chẳng lẽ địch nhân sẽ để yên cho hắn có thời gian chuyển dời ý niệm sao? Hơn nữa lúc đó bản thể bị mất hết ý thức thì phải giải quyết thế nào đây?

"Ây da... tiếc là thân hồn của mình chưa đủ mạnh mẽ, nếu không có thể nhất tâm nhị dụng rồi".

Một mặt vừa suy nghĩ, mặt khác Phong Nhưc vừa khống chế Mị Ảnh kiếm hết sức thành thạo, dường như thân thể hỏa diễm này cực kỳ thích hợp với Mị Ảnh kiếm, cho nên chỉ cần một thời gian ngắn đã có thể phát huy được tiềm lực của Mị Ảnh kiếm đến tối đa, thậm chí lúc này trong đầu hắn cũng đã bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh hoành tráng khi dùng thân thể hỏa diễm điều khiển Mị Ảnh kiếm thi triển ngự kiếm phi hành, chắc... chắc... thực là oai phong hết biết.

Sau một lúc lâu, đám đệ tử Thượng Tam Viện xung quanh thấy Hỏa Linh tuyền đã ổn định lại như trước thì trong lòng cũng yên tâm trở lại, bọn họ bắt đầu lục đục quay lại bên cạnh Hỏa Linh tuyền để rèn luyện kiếm ý.

Khi thấy tình hình như vậy, Phong Nhưc bèn khống chế Mị Ảnh kiếm lao xuống bên dưới Hỏa Linh tuyền, cũng phải nói trong biển lửa mênh mông này thân thể hỏa diễm của hắn quả thực còn nhanh hơn cả Mị Ảnh kiếm, hơn nữa còn không bị nhiệt độ của những ngọn lửa xung quanh ảnh hưởng tới.

Cứ như vậy lao xuống dưới, chẳng mấy chốc hắn đã xuống tới độ sâu hai trăm trượng, nhiệt độ của hỏa diễm ở độ sâu này tương đối cao, khiến Mị Ảnh kiếm bắt đầu có dấu hiệu bất ổn, nhưng Phong Nhưc lại cảm thấy càng ngày càng thoải mái, nhiệt độ cao như vậy, nhưng đối với hắn chỉ giống như một dòng nước ấm mà thôi.

Trong lòng Phong Nhưc không đành để Mị Ảnh kiếm bị tổn hại, vì thế hắn găm nó lên vách nhám thạch, sau đó hắn bắt đầu ngao du bên trong biển lửa, tình hình thuận lợi đến mức nếu là trước đây có đánh chết Phong Nhưc cũng không thể tin rằng có thể làm được như vậy, ở chỗ này đừng nói là

người tu đạo có tu vi Trúc Cơ kỳ mà coi như là cao thủ Kim Đan kỳ cũng chẳng thể chịu nổi ấy chứ, vậy mà lúc này hắn có thể tự do qua lại khắp nơi.

Chỉ một lát sau, Phong Nhựt đã cảm thấy thân thể hòa diễm của mình ngập tràn lực lượng, lúc này hòa linh khí tinh thuần vốn đang liên tục truyền vào trong cơ thể hắn cũng đã dừng lại, nhưng đồng thời cũng có một điều bất ngờ chính là hắn bỗng nhiên cảm thấy chỉ muốn ngủ một giấc.

Phong Nhựt cố gắng giữ bản thân được tỉnh táo, nhưng lúc này những đoạn kí ức ngắt quãng của thần hồn trước đây bắt đầu hiện lên, nhưng hầu như tất cả hình ảnh trong những đoạn kí ức này đều hết sức đơn điệu, hơn nữa còn đứt quãng không liên mạch với nhau, từ đó có thể thấy linh trí của chủ nhân khối thân thể này cũng chẳng mở ra được bao nhiêu.

Sau khi bỏ ra rất nhiều công sức tìm tòi, cuối cùng Phong Nhựt mới tìm được một chút manh mối từ trong mớ kí ức hỗn loạn, chủ nhân của thân thể này vốn ở trong một khe đá trên vách dung nham, hằng ngày cứ trôi qua nên việc nó làm nhiều nhất là ngủ thật ngon, những lúc tỉnh ngủ lại chạy lăng xăng chơi đùa khắp nơi, nhân tiện cứ hấp thu hòa linh khí tinh thuần dùng hoài không hết xung quanh, có thể nói cuộc sống của nó trôi qua rất thoải mái. Vốn Phong Nhựt muốn tìm ra khẩu quyết trận pháp mà Cửu Tuyệt lão nhân đã lưu lại, nhưng lúc này chuyện đó cũng chưa gấp gáp lắm, trước tiên hắn muốn tìm hiểu về cổ thân thể này trước đã.

Dựa vào những kí ức rời rạc, Phong Nhựt nhanh chóng tìm được khe hở trên vách dung nham kia rồi chui luôn vào trong, sau nửa ngày chạy quanh co khúc khuỷu, cuối cùng hiện ra trước mắt Phong Nhựt là một hang động không lớn lắm, nhưng hòa linh khí ở đây lại dồi dào vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Tại trung tâm hang động này là một cột đá cực lớn đứng sừng sững, xung quanh cột đá là biển dung nham nóng chảy đang sôi trào cuộn cuộn, khi Phong Nhựt đến gần trụ đá, thiếu chút nữa hắn phải khoa chân múa tay lên vì vui sướng.

Bởi vì trong phạm vi chừng vài chục trượng phía trên cột đá cực lớn này đều nhuộm một màu lửa đỏ, những tảng đá tinh xảo và mỹ lệ có kích thước không giống nhau, chúng tùy tiện nằm rải rác khắp nơi cứ như là những món đồ trang trí, vui chơi vậy.

Phong Nhựt cố gắng kiềm chế nội tâm đang kích động, sau khi liên tục nhìn đi nhìn lại mười mấy lần, cuối cùng hắn mới xác định chắc chắn những... tảng đá tinh xảo và mỹ lệ này đúng là thứ mà so với Ngũ Hành thạch trong tu chân giới còn quý giá hơn, thậm chí còn đạt tới mức cực kỳ hiếm có, đó chính là linh thạch.

Giờ khắc này, thiếu chút nữa Phong Nhựt đã nước mắt lưng tròng rồi, không ngờ tới người ta thường bảo “phát tài sau một đêm” chính là thế này sao? Hắn muốn phát tài nhanh chóng chỉ cần tùy tiện lấy ra một viên linh thạch thôi, cũng có thể đổi được rất nhiều Ngũ Hành Thạch rồi, thậm chí không chỉ đổi được Ngũ Hành Thạch trung phẩm đâu, mà ngay cả Ngũ Hành Thạch thượng phẩm cũng có thể đổi được ấy chứ.

"Ha ha..."

Phong Nhựt hưng phấn lẫn lộn cả chục lần trên mấy trăm viên linh thạch này, nhưng sau đó bỗng nhiên hắn nhớ tới một vấn đề hết sức quan trọng chính là... bây giờ hắn làm cách nào đem được những... viên linh thạch này ra?

Nên nhớ rằng thân thể hiện tại của hắn không có tay cũng chẳng có chân, thậm chí đến cái miệng còn chả có nữa là, trừ khi hắn có thể khống chế hòa diễm cuốn đám linh thạch này mang đi thôi.

Nhưng vấn đề chính là hắn sao có thể chắc chắn là trong quá trình ấy đám linh thạch này có bị phá hủy hay không đây? Hơn nữa hắn làm cách nào để đưa đám linh thạch này đến tay bản thể đây? Bên ngoài lúc nào cũng có mấy trăm ánh mắt nhìn vào, nếu để cho người ta biết dưới này có tồn tại linh thạch thì e rằng cả Trần Thiên Tông này sẽ trở nên điên cuồng đi mất.

"Xem ra phải tạm thời không nghĩ tới chuyện này vậy, dù gì tất cả chỗ này cũng là của ta, chẳng chạy đi đâu được, về sau còn nhiều cơ hội khác..."

Phong Nhựt nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng rồi âm thầm suy nghĩ tiếp, nhưng lúc này bỗng nhiên cảm thấy càng lúc càng buồn ngủ, vì thế có muốn rời khỏi đây cũng không kịp nữa rồi, thoáng chốc hắn chỉ kịp vẫy vẫy một hai cái rồi lăn quay ra ngủ trên đồng linh thạch chông chênh.

Trong cơn mơ màng, Phong Nhựt cảm thấy thân thể mình đang bỗng bồng bềnh trôi nổi, không gian xung quanh không còn là biển lửa ngợp trời nữa mà biến thành một thế giới có vô số phù văn đang bay lượn, những phù văn này rất giống với những phù văn được chạm khắc trên Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận, đồng thời trong lòng hắn cũng dậy lên một cảm giác đặc biệt, dường như hắn có thể hiểu được những phù văn này, nhưng nhìn kĩ lại thì thế mà chẳng hiểu gì cả.

Hắn cứ lơ lửng trôi nổi như vậy, chẳng biết mình xuất phát từ đâu và cũng chẳng biết đích đến là gì, thế nhưng trong vô thức hắn vẫn cứ cố gắng ép mình phải nhớ kỹ những phù văn này, nhưng vấn đề là số lượng phù văn trong thế giới này đâu chỉ có hàng tỉ, chẳng những mỗi một phù văn không giống nhau mà bọn chúng còn phối hợp lại với nhau thành vô số tổ hợp, khiến Phong Nhựt cứ vừa cố gắng nhớ được một cái thì tức khắc trông thấy cái kế tiếp, thế là quên luôn cái trước đó.

Điều này làm cho Phong Nhựt rất bức bối, càng ngày càng bức dọc khó chịu, đến nỗi chỉ muốn hủy diệt toàn bộ thế giới phù văn này đi cho đỡ tức.

Thế nhưng cuối cùng Phong Nhựt vẫn nhịn được, bởi hắn mơ hồ xác định rằng mình đang nằm mơ thì phải.

Cũng chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu, bỗng thế giới phù văn đó đột nhiên biến mất, ngay khi Phong Nhựt tưởng rằng đã đến lúc mình tỉnh lại thì bỗng nhiên hắn phát hiện ra bản thân mình đã được đưa đến một không gian hết sức kỳ quái, trong không gian này hắn không hề nhìn thấy bầu trời ở trên cao, đồng thời bên dưới cũng nhìn không thấy mặt đất, bốn phương tám hướng xung quanh chỉ là một mảng hư vô, trong không gian mênh mông trống rỗng ấy chỉ có duy nhất chín thanh trường kiếm cực lớn đứng sừng sững xung quanh hắn, những phù văn đang lập lòe phía trên mỗi thanh cự kiếm giống

như đám phù vân mà hần thấy được trong thế giới phù vân.

"Đây chẳng phải là chín thanh phù vân Cự Kiếm bên trong tiểu cốc Kiếm Lư sao?"

Phong Nhựt nhanh chóng nhận ra những phù vân khắc trên đó, nhưng hần còn chưa kịp suy nghĩ gì về sự trùng hợp này, thì đột nhiên đằng sau lưng hần có một âm thanh thoát nghe rất xa xôi vang lên.

"Người nói không sai, lúc này người đang ở trong Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận..."

Nghe thấy thanh âm vang lên, Phong Nhựt nhanh chóng quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy một nam tử tuổi còn trẻ mặc bạch y, có khuôn mặt vô cùng anh tuấn đột nhiên xuất hiện sau lưng hần, thế nhưng thoát nhìn mặt mũi của người này trông thấy còn khá trẻ, nhưng trong đôi ánh mắt lại ánh lên vẻ tang thương, phảng phất như đã trải qua ngàn vạn năm vậy, khiến cho người ta nhìn vào có cảm giác mơ hồ như bị lạc vào trong ảo giác của hàng tỉ vì sao.

"Người là ai? Ta đang nằm mơ sao?" Bất giác Phong Nhựt mở miệng hỏi, trong lòng hần có linh cảm rằng, sở dĩ mình xuất hiện ở nơi đây rất có khả năng dính dáng tới vị nam tử trẻ tuổi thoát nhìn rất quý dị này.

"Ha ha... ta là ai? Không phải người đến để thông qua đợt khảo hạch thứ nhất hay sao? Gặp mặt ta là coi như người đã vượt qua khảo nghiệm thứ nhất rồi đấy" Vị nam tử trẻ tuổi kia mỉm cười nói, hần vừa dứt lời thì lập tức cả thân hình vẫn còn đang giữ dáng vẻ mỉm cười này hóa thành vô số hư ảnh, sau đó liên tục nhòa đi giống như bị gió thổi bay đi vậy.

"Người là Cửu Tuyệt lão nhân?"

Phong Nhựt sững sờ nhưng nhanh chóng hiểu ra, bởi vì ngoại trừ Cửu Tuyệt lão nhân ra làm gì còn ai biết đến cái gọi là chín đợt khảo hạch cơ chứ?

"Cứ xem như là vậy đi, thật ra cách đây vài ngàn năm trước khi ta phi thăng đã dùng đại Khôi Lỗi Thuật lưu lại một bộ hình ảnh, may mà người xuất hiện đúng lúc chứ để qua vài chục năm nữa e rằng chẳng thể nhìn thấy ta rồi" Nam tử trẻ tuổi kia vừa nói, lập tức thân thể của hần lại hóa thành vô số hư ảnh, sau đó tiếp tục ngưng tụ lại một lần nữa.

"Người cũng thấy đấy, hình ảnh này của ta duy trì cũng chẳng được bao lâu nữa, chỉ sợ chẳng thể nào chờ đến lúc nhìn thấy người có thể chính thức thấu hiểu hết Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận. Thế nhưng dù sao người đã có thể tìm được ngọc giản mà ta lưu lại, sau đó lại đến được nơi này chứng tỏ người cũng là kẻ bất phàm, vì thế ta sẽ nói ngắn gọn cho người dễ hiểu, Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận do ta sáng chế ra cũng không phải đơn giản chỉ là một loại trận pháp, mà nó còn là tâm huyết trong mấy ngàn năm của lão phu, cuối cùng mới tổng hợp lại rồi diễn luyện ra những thần thông như tu luyện, công kích, phòng ngự,... nếu như người có thể nắm vững tất cả những thứ đó, thì việc vượt qua Thiên Kiếp rồi tiến cấp lên Đại Thừa, hay vũ hóa phi thăng cũng chẳng phải việc gì khó".

"Thế nhưng bộ Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận này lại có một khiếm khuyết khá lớn, cũng chính vì khiếm khuyết này mà mấy đệ tử đích truyền của ta không thể nào tu luyện thành công được. Bởi vì muốn tu luyện bộ Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận này, nhất định phải thỏa mãn được chín điều kiện, đây cũng chính là lí do mà lão phu được xưng danh Cửu Tuyệt lão nhân, vốn lão phu định đem bộ Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận này hoàn thiện thêm chút nữa, nhưng lúc ấy thời gian phi thăng đã sắp tới lên đành buông bỏ. Còn người, tuy có tư chất trên phương diện trận pháp không tệ, nhưng khoảng cách so với chín điều kiện này còn kém xa lắm".

"Vì thế, người phải suy nghĩ cho thật kỹ, tuy hiện tại người có thể miễn cưỡng tu luyện được ba thức đầu tiên của Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận, nhưng còn sáu thức sau lại không thể cưỡng ép tu luyện được, nếu không chắc chắn sẽ rước họa vào thân, còn về phần chín điều kiện kia, đó chính là phải tập hợp đủ chín loại lực lượng..."

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 105: Tiên Chi Phù Vân

"Phải tập hợp đủ chín loại lực lượng sao?"

Phong Nhựt bị câu nói của Cửu Tuyệt lão nhân làm ngớ cả người, đối với các loại lực lượng hần chưa bao giờ cảm thấy xa lạ, thậm chí đến tận bây giờ nó vẫn thứ mà hần luôn phải truy cầu, nó có mặt ngay từ lúc còn ấu thơ đánh lộn với nhau, cho đến khi trưởng thành lăn lộn trên chiến trường, sau đó đến lúc tiến vào Tu Tiên giới và đó cũng là thứ mà hần khát vọng nhất, đó chính là lực lượng mạnh mẽ.

Thế nhưng cho tới tận bây giờ, hần cũng chưa từng tìm hiểu xem những lực lượng này khác nhau ở chỗ nào, bởi vì thứ mà hần truy cầu chỉ là làm cho lực lượng của mình càng lúc càng mạnh mẽ lên mà thôi.

"Đúng vậy, phải tập hợp đủ chín loại lực lượng thuần túy nhất trong trời đất".

Hình ảnh của Cửu Tuyệt lão nhân chớp động lúc sáng lúc tối, chợt tụ lại rồi tán ra, ngay cả thanh âm cũng trở nên mơ hồ khó nghe được rõ ràng, nhưng dường như lão ấy vẫn chưa có ý định giải thích chín loại lực lượng này là những loại nào, mà lại nói lảng sang chuyện khác: "Chắc hẳn lúc trước người đã

gặp qua những phù văn này, thực ra loại phù văn này cũng không thuộc về thế giới của chúng ta, nó tên là Tiên chi phù văn, nghe nói chính là văn tự thông dụng được dùng trên Tiên Giới".

"Tiên chi phù văn ?"

Phong Nhựt cả kinh, thảo nào lúc trước hắn nhìn mãi mà vẫn không thể hiểu được, thì ra những phù văn này có lai lịch lớn đến vậy.

"Năm xưa lão phu ngẫu nhiên lấy được một khối tàn phiến có ghi lại Tiên chi phù văn, trên tàn phiến đó có tổng cộng chín Tiên chi phù văn, tuy số lượng tiên chi phù văn chỉ có chín loại, nhưng cho dù lão phu đã bỏ công tìm hiểu cả ngàn năm nhưng cũng chỉ hiểu được vài thứ hời hợt bên ngoài mà thôi, còn về phần Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận của lão phu, thực ra nó được sinh ra từ những linh ngộ đó, thế nhưng do lão phu không hiểu sâu về chín Tiên chi phù văn này, vì vậy về sau không thể không dùng phương pháp phối hợp lại, chính là tìm kiếm đủ chín loại lực lượng thuần túy để thay thế chín Tiên chi phù văn kia".

Khi Cửu Tuyệt lão nhân nói đến chỗ này, bỗng liếc nhìn Phong Nhựt đầy thâm ý, rồi vừa cười vừa nói: "Chắc là ngươi sẽ cảm thấy rất kỳ quái, bởi số lượng Tiên chi phù văn mà ngươi thấy lúc trước phải lên tới con số hàng tỉ, hơn nữa mỗi cái lại không hề giống nhau, sao bây giờ ta nói chỉ có chín cái chứ gì? Trên thực tế, toàn bộ những phù văn kia đều là những thứ mà lão phu phải mất thời gian mấy ngàn năm tìm hiểu từ chín Tiên chi phù văn đó mới đạt được, vì thế những thứ đó cũng không phải là Tiên chi phù văn chân chính, bởi vì với tu vi của ngươi mà nhìn thẳng vào Tiên chi phù văn chính thức hoặc tới gần nó trong phạm vi trăm trượng thôi cũng làm cho ngươi chết bất đắc kỳ tử rồi, như lão phu đây đã sống không biết bao nhiêu năm tháng lại có tu vi Phân Thần trung kỳ mới có thể trấn trụ được khối tàn phiến này".

"Có lẽ ngươi không biết rằng, thực chất Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận mà lão phu bố trí ở tiểu cốc Kiếm Lư cũng không phải dùng để trấn áp Hóa Linh tuyến, mà thực chất nó dùng để trấn áp khối tàn phiến kia dưới mặt đất, bởi tàn phiến vốn không thuộc về thế giới của chúng ta, một khi nó xuất thế chắc chắn sẽ dẫn đến một trận họa kiếp cực lớn, tuy ngươi không phải là đệ tử chân truyền của lão phu, nhưng xem ra có lẽ có một ngày nào đó trong tương lai ngươi có thể nắm giữ được Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận, đến lúc đó ngươi nhất định phải nhớ kỹ rằng, phải bố trí lại Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận một lần nữa để trấn áp nó, bởi vì hiệu quả của Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận chỉ tồn tại trong một vạn năm mà thôi, nếu như mất đi sự trấn áp có thể khối tàn phiến kia sẽ xuất thế, sở dĩ lão phu phải lưu lại hình ảnh này trước khi phi thăng cũng chỉ vì muốn nói cho ngươi biết về chuyện này, ngươi hiểu chưa?"

Nói đến đây, bỗng ánh mắt của Cửu Tuyệt lão nhân trở nên vô cùng lạnh lẽo ác liệt, tuy lúc này lão chỉ là một hình ảnh còn lưu lại nhưng rõ ràng áp lực mà lão phát ra thiếu chút nữa đã làm Phong Nhựt thở không ra hơi.

"Ách, văn bối đã hiểu ! Thế nhưng chỉ sợ văn bối không thể hoàn toàn nắm giữ được Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận" Phong Nhựt bất đắc dĩ nói ra, bởi vì vừa rồi Cửu Tuyệt lão nhân có nói muốn tu tập Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận đến đẳng cấp cao hơn thì nhất định phải nắm giữ được chín loại lực lượng thuần túy nhất, đối với hắn mà nói điều này quả thực quá khó khăn, hiện tại nếu như miễn cưỡng tính cả Hắc Thủy Linh Quyết thì hắn mới chỉ nắm giữ được hai loại lực lượng Thủy và Mộc, quả thật vẫn còn kém quá xa so với yêu cầu.

"Hắc hắc có thể nắm được hay không là chuyện mai sau, còn hiện tại lão phu sẽ nói cho ngươi biết cách tu luyện phần sau của Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận và chín loại lực lượng cần có, thật ra điều này cũng khá đơn giản thôi".

Lúc này trên môi Cửu Tuyệt lão nhân bỗng nhiên lộ ra một nụ cười hết sức cổ quái rồi nói tiếp: "Thật ra loại lực lượng thứ nhất chính là lực lượng của chính bản thân ngươi, đương nhiên ngươi không cần phải đi tìm loại lực lượng này, bởi tự thân ngươi đã có rồi".

"Loại lực lượng thứ hai chính là lực lượng thần hồn, lúc này ngươi có thể tới đây gặp lão phu để tiến hành đốt khảo hạch thứ nhất, chứng tỏ lực lượng thần hồn của ngươi cũng đã đạt tới cường độ nhất định, chỉ có như vậy ngươi mới có thể tiến vào không gian hư vô này của lão phu, lúc bình thường chỉ cần ngươi tu luyện đúng cách thì tự nhiên hai loại lực lượng này sẽ được tăng trưởng liên tục, nhưng nếu muốn có bảy loại lực lượng còn lại thì ngươi phải chủ động đi tìm mới có được".

"Bảy loại lực lượng này là lực lượng tạo lên lục giới mà chúng ta đang sống, đó chính là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, cộng thêm hai loại là phong và lôi, hiện tại có thể coi như ngươi miễn cưỡng nắm giữ hai loại là Thủy và Mộc đi, nếu tính cả cái Huyền Hóa Tinh mà lão phu để lại kia cũng tính thành ba loại, như vậy tính ra ngươi chỉ cần tìm được bốn loại lực lượng cuối cùng mà thôi, việc này cũng không hẳn khó khăn cho lắm".

"Ách... Huyền Hóa Tinh ? Ý của tiền bối là ngọn hỏa diễm kia sao?" Phong Nhựt tròn mắt há hốc mồm, không ngờ tất cả là do Cửu Tuyệt lão nhân này đã sắp xếp đầy đủ từ trước.

"Ha ha... đúng vậy, năm xưa lão phu cố ý lưu lại ba trăm sáu mươi viên linh thạch thuộc tính hỏa trong động quật, hơn nữa còn bố trí bộn chúng thành Tự sinh trận nữa, hiện tại đã trải qua mấy trăm năm, đương nhiên phải tạo ra một Huyền Hóa Tinh tinh thuần rồi, vốn lão phu định để dành tương lai ngươi sẽ luyện hóa Huyền Hóa Tinh, nhưng đúng là người tính không bằng trời tính, không ngờ Huyền Hóa Tinh lại sinh ra linh trí, sau đó lại bị ngươi đoạt xá, cuối cùng trở thành phần thân của ngươi, nhưng cũng may là điều này không làm trở ngại gì cho ngươi tu tập Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận, lúc này lão phu rất coi trọng ngươi đây, hi vọng ngươi có thể sớm tập hợp đủ bốn loại lực lượng cuối cùng kia".

Nghe thấy vậy, Phong Nhựt liền lên tiếng hỏi mấy điều mà mình vẫn còn nghi hoặc: "Tiền bối, vẫn không rõ lắm, nếu như dựa theo lời ngài đã nói thì phải tập hợp đủ chín loại lực lượng, như vậy chẳng phải là ta phải tu luyện bảy loại công pháp toàn toàn khác nhau hay sao ? Điều này quả thực quá khó khăn? Hiện tại ta cũng chỉ miễn cưỡng có thể tu luyện hai loại công pháp mà thôi chứ nói gì đến bảy loại công pháp, đến lúc đó chắc chắn sẽ xảy ra sai lầm".

"Ha ha... ngươi có thể hỏi ra câu này đúng là hiếm có đó, tuy nhiên lão phu có nói với ngươi phải tu luyện hết bảy loại công pháp này bao giờ đâu? Phải nhớ là tham thì thâm, ngay cả chính bản thân lão phu trước khi vũ hóa phi thăng cũng chỉ tu luyện có hai loại công pháp mà thôi".

Cửu Tuyệt lão nhân lắc đầu cười to một hồi, rồi nói tiếp: "Lão phu chỉ bảo người tập hợp đủ chín loại lực lượng, bởi vì muốn hoàn toàn nắm giữ Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận thì phải có từng đó, nhưng cũng không phải bảo người nhất định phải nắm giữ tất cả chín loại lực lượng này đâu, nếu như muốn bố trí trận pháp tốt, thì phải có những viên Ngũ Hành thạch có thuộc tính thích hợp, bởi vì không thể có chuyện người chỉ dùng pháp lực của mình để bố trí được".

"Đương nhiên, nếu như người có thể hoàn toàn nắm vững chín loại lực lượng này thì ngay cả lão phu cũng vô cùng bội phục người, bởi từ xưa đến nay vẫn chưa có người nào có thể làm được điều ấy, thực ra nếu như người có thể hoàn toàn nắm giữ ba loại lực lượng Thủy Mộc Hỏa đến cực hạn, thì gần như trong cả thế giới này chẳng có ai đủ tầm làm đối thủ của người rồi, tiếc là rất khó để có thể làm được như vậy, bởi vì nắm giữ cũng chỉ là nắm giữ, nhưng nếu như muốn đạt đến mức tận cùng, thì tốt nhất lên chuyên chú vào một loại lực lượng là khả thi nhất".

Nói đến đây, hình ảnh của Cửu Tuyệt lão nhân lại bắt đầu chập chờn, phải một lúc lâu mới tụ lại được, đồng thời lúc này Phong Nhựt bỗng nhiên phát hiện ra hình ảnh của lão bắt đầu trở lên mơ hồ đi.

"Bởi vì lão phu phải trả lời cho người rất nhiều vấn đề, bắt buộc dĩ phải vận dụng quá nhiều lực lượng, vì thế thời gian tồn tại của sợi phân thân này chẳng còn bao lâu nữa, trận quyết nguyên vẹn của toàn bộ Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận hiện đang ở dưới Tự sinh trận, quãng đường tương lai chỉ còn cách dựa vào chính bản thân người, nhưng ngàn vạn lần phải nhớ kỹ bất kể như thế nào, nhất định trong vòng mấy ngàn năm nữa phải nghiêm chỉnh bố trí lại thật chặt chẽ Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận một lần nữa. Được rồi, sau khi hình ảnh này của lão phu biến mất, toàn bộ không gian hư vô cũng sẽ bị sụp đổ, nếu như tương lai người có thể phi thăng đến lúc đó chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội hàn huyên sau..."

"Tạm biệt..."

Hai chữ này vừa mới vang lên, thì đồng thời hình ảnh của Cửu Tuyệt lão nhân bắt đầu vỡ vụn như đá vỡ, từng tảng từng tảng rơi rụng cho đến khi hình ảnh kia hoàn toàn hóa thành hư vô, Phong Nhựt bỗng choáng tỉnh như mới vừa tỉnh một vậy, nhưng lúc này rõ ràng hai từ "tạm biệt" vẫn còn vang vọng trong đầu hắn, khiến cho trong nhất thời hắn cũng không hiểu được bản thân đang ở đâu?

Sau khi phục hồi lại tinh thần, Phong Nhựt lập tức đem cảnh tượng chẳng biết là thực hay mơ cẩn thận nhớ lại một lần, mặc kệ như thế nào, dù sao cuối cùng cũng thông qua được cửa đầu tiên rồi.

Thế nhưng càng nhớ lại thì đầu hắn lại càng đau như búa bổ, hiện tại hắn đã biết rõ khẩu quyết của trận pháp Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận đang ở trước mặt, nhưng vấn đề ở đây chính là cũng giống như đồng lớn linh thạch nuốt không trôi dưới kia, hắn chẳng có cách nào để mang đi trước mặt biết bao cặp mắt đang trông chừng ngày đêm, vì thế đành phải để tạm ở nơi này trước đã, dù sao vấn đề này cũng không cấp bách cho lắm.

Còn chuyện mấy ngàn năm sau tiếp tục trấn áp khối tàn phiến Tiên chi phù văn kia, đối với hắn còn quá xa xôi, mấy ngàn năm sao? Thật là buồn cười, phải xem hắn có sống được đến lúc đó không mới biết được!?!?

Bỗng trong đầu nghĩ tới mấy lời Cửu Tuyệt lão nhân đề cập tới Tiên chi phù văn, Phong Nhựt chợt nhớ ra một việc, đó chính là tấm bia đá mà hắn đã thấy ở trong Cửu Thiên Cung Thủy Linh Đại Điện, bên trên tấm bia ấy cũng có khắc những kí tự giống như Tiên chi phù văn, vậy mà khi mình đứng gần chúng quá cũng đâu có chết bất đắc kỳ tử đâu?

Chẳng lẽ những lời nói về Tiên chi phù văn của lão là nói dối sao? Chẳng phải lúc phong ấn Thị Huyết Yêu Long, Cửu Tuyệt lão nhân cũng có phần trong đó sao?

Thế nhưng điều này cũng không đúng cho lắm, hiển nhiên là năm đại tông môn cũng không biết bí mật của Thủy Linh Đại Điện, nếu như bọn họ mà biết bên dưới có trấn áp một con Thị Huyết Yêu Long vô cùng mạnh mẽ, chỉ sợ dù phải đánh đổi tất cả bọn họ cũng quyết nghĩ ra biện pháp để phá giải, điều đó chứng tỏ chủ nhân của phong ấn này hắn là còn tồn tại.

"Chẳng lẽ đó chính là thủ bút của Tiên nhân sao?" Phong Nhựt không nhận được mà bắt đầu nghĩ ngợi lan man, ngày đó con Bạch Cốt mộc yêu kia cũng đã từng nói qua, có một số thành viên trong tộc yêu nhất tộc bị người tu đạo đã bại, hơn nữa còn nói qua cái gì mà đánh vỡ rào cản của lục giới, nhưng rào cản của lục giới là cái gì? Và bên ngoài lục giới ra sao?

"Ai! Cái thế giới này quả thực kỳ diệu quá mức".

Trong lòng Phong Nhựt thầm cảm thán một câu hết sức cổ quái, sau đó hắn dứt bỏ tất cả tạp niệm, rồi lướt đi trong động quật, thuận tay điều khiển Mị Ảnh kiếm bay nhanh lên phía trên, hôm nay hắn cũng đã tạm thời xử lý xong những thứ có liên quan tới Cửu Thiên Lư Vân Tuyệt Trận, việc kế tiếp mà hắn muốn làm và cũng hết sức gấp gáp và vô cùng quan trọng, đó chính là tìm một nơi không người, thí nghiệm một chút để xem phân thân Huyền Hóa Tinh của mình lợi hại đến mức nào? Nhân tiện tìm hiểu xem còn tiềm năng nào chưa khám phá hay không, như có thể trợ giúp luyện khí hay không chẳng hạn, mặc dù lúc này hắn là kẻ mới vừa phát tài nhưng có lẽ cũng nên tiếp kiệm một chút cũng nên?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 106: Tung Tích Ma Đầu

Phong Nhựt cho phân thân Huyền Hòa Tinh của mình hòa vào trong Mị Ảnh kiểm rồi thu kiểm về vỏ, còn ý niệm thì quay về bản thể. Đến khi hân mở mắt ra thì trong lòng bỗng có cảm giác rất kì lạ, dường như thời gian trôi qua chưa được bao lâu thì phải, nguyên nhân nhận ra tình trạng này cũng do hân đã có thói quen dùng tầm nhìn của phân thân Huyền Hòa để ngó chừng diễn biến xung quanh.

Đúng lúc Phong Nhựt định rời khỏi, thì chợt có một giọng nữ cách đó không xa vang lên: "Vị sư huynh này, xin hãy dừng bước".

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử mặc chiếc váy dài màu xanh lam, khuôn mặt thanh tú và xinh đẹp. Lúc này nàng đang đứng ở đằng xa nhìn về phía hân, thấy hân nhìn sang nàng khẽ mỉm cười rồi gật đầu, dung mạo của cô gái này tuy không phải là kinh diễm tuyệt thế, nhưng khi ngó qua lại mang tới cho người ta cảm giác thoải mái như được tắm trong gió xuân, cho dù mới chỉ gặp mặt lần đầu cũng khiến người khác cảm thấy có ấn tượng tốt.

"Sư muội gọi ta sao ?" Ánh mắt của Phong Nhựt đảo qua yêu bài thân phận trên người cô gái kia, không ngờ nàng cũng là đệ tử của Kiếm Tâm Viện.

"Sư huynh, thật có lỗi khi quấy rầy người, ta tên là Phó Cẩm vừa mới gia nhập Kiếm Tâm Viện cách đây ba năm, liệu sư huynh có thể giúp ta một việc nhỏ hay không?" Cô nàng hơi ngập ngừng rồi nói.

"Chuyện nhỏ à ?" Phong Nhựt cảm thấy hứng thú vô cùng, chuyện như thế này đúng là lần đầu tiên hân mới gặp phải, "Được, nếu chỉ là tiện tay thì ta không từ chối".

"Vâng, đa tạ sư huynh, muội cũng đã nhờ vả rất nhiều người rồi, nhưng chẳng có ai giúp liền được cả" Phó Cẩm vui mừng nói, nhưng sau đó lại cảm thấy mình hơi thất thố liền cười cười với Phong Nhựt cười cười, "Tuy nhiên sư huynh cứ yên tâm, sẽ không làm sư huynh mất quá nhiều thời gian đâu, hơn nữa muội còn có thù lao cho sư huynh nữa, có lẽ cứ coi như chuyện này là một nhiệm vụ do muội ban bố đi".

"Trước hết sư muội cứ nói là chuyện gì đã ?" Phong Nhựt không nhịn được mà hỏi lại, nếu như việc nàng nhờ không gây phiền phức gì thì hân cũng không ngại giúp vị sư muội Kiếm Tâm Viện này một phen.

"Vâng, việc là như thế này, cách đây không lâu muội phát hiện ra bên trong Vân Cốc có một con Linh Hồ, nó có bộ dáng rất đẹp, nhỏ nhắn dễ thương, vì thế muội rất muốn thu phục nó, nhưng tốc độ Ngự kiểm phi hành của muội không bay theo kịp nó, hơn nữa muội cũng không muốn làm nó bị thương, cho nên đến tận bây giờ vẫn chưa bắt được nó, liệu sư huynh có thể giúp muội bắt nó được không?" Thanh âm của Phó Cẩm càng lúc càng nhỏ, hiển nhiên nàng cũng biết việc này không hẳn là "việc nhỏ không đáng nói" như nàng nói lúc trước.

"Tại Vân Cốc ? Bắt Linh Hồ ?" Phong Nhựt hơi nhíu mày, nếu như hân nhớ không lầm thì Vân Cốc nằm gần với Diệp Vụ Sơn Mạch.

"Đúng vậy... sư huynh, người nhất định phải giúp muội đó, mặc dù muội đã phát ra rất nhiều nhiệm vụ, nhưng chẳng có ai để ý tới, híc... vì thế mãi mà muội chưa có được con Linh Hồ mà mình ưa thích đó" Phó Cẩm tủi thân nói.

"Thế rốt cuộc con Linh Hồ kia có cấp bậc như thế nào?" Phong Nhựt suy nghĩ một lúc, hay là cứ đáp ứng nàng dù sao hiện tại hân cũng phải đi tìm một nơi vắng vẻ để thử nghiệm uy lực của phân thân Huyền Hòa, huống chi hai người lại là đồng môn, giúp đỡ nàng một chút cũng đâu có sao.

"Ách... muội cũng không biết, muội chỉ cảm thấy nó rất dễ thương mà thôi" Phó Cẩm xấu hổ nói.

Nghe thấy vậy Phong Nhựt đúng là không biết nói gì nữa, chỉ có một con Linh Hồ thôi, vậy mà mê hoặc nha đầu này đến mức không biết gì nữa, chẳng phải trong truyền thuyết tất cả yêu hồ chỉ dụ hoặc nam nhân thôi sao? Không lẽ con Linh Hồ đó là giống...

"Được rồi, thời gian của ta cũng không có nhiều, tốt nhất sư muội nói luôn đi, người có vấn đề gì sao?"

"Vâng, về phần muội thì không có sao, thế nhưng ngoài sư huynh ra muội còn có hai đồng bạn nữa, không biết sư huynh có đồng ý cho bọn họ đi theo không?" Phó Cẩm lên tiếng hỏi dò.

"Muội cứ tùy tiện" Phong Nhựt từ chối cho ý kiến, chỉ gật gật đầu rồi sau đó quay người ra ngoài, đồng thời lúc này hai người một nam một nữ do Phó Cẩm mời đến cũng đang từ phía sau đi lên.

Khi đi ra khỏi hang động dưới mặt đất, Phong Nhựt lại đụng phải một người quen, đó chính là Lãnh Khiếu Thiên của Hạc Minh Viện, trước kia hân cùng với Phong Nhựt hợp thành một đội tuần tra ở Khô Mộc Hải, nhưng quan hệ của hai người chẳng tốt mà cũng chẳng xấu, đi sau lưng Lãnh Khiếu Thiên là Diệp Lạc đã lâu không gặp, hiện tại hân cũng đã Trúc Cơ thành công còn tu vi vẫn ở Trúc Cơ sơ kỳ.

Thông qua lời hàn huyên của mọi người, Phong Nhựt mới biết được, mấy người Lãnh Khiếu Thiên và Diệp Lạc cũng chuẩn bị đi Vân Cốc ở phụ cận Diệp Vụ Sơn Mạch để làm nhiệm vụ.

"Ồ... như vậy tốt quá, tiện đường chúng ta cùng đi luôn, càng nhiều người không phải là càng náo nhiệt hay sao, thế nhưng lần này Phong Nhựt người đừng có nửa đường bỏ trốn đấy nhé, năm đó tại Khô Mộc Hải ta phải ở lại hít bụi hết ba năm trời đấy" Lãnh Khiếu Thiên thần thiết cười to, năm đó ở bên trong Khô Mộc Hải tuy đại quân của một yêu không hề xuất hiện, nhưng đám đệ tử của Trần Thiên Tông cũng không dám buông lỏng, mà cẩn thận canh giữ ở đó tới ba năm dài.

"Không thành vấn đề!" Đối với lời đề nghị của Lãnh Khiếu Thiên, Phong Nhựt đáp ứng rất vui vẻ, vì dù sao đi nữa mục đích chuyến đi này của hân cũng sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trong lúc vừa cười vừa nói, mọi người lần lượt triệu hồi kiểm khí, một mạch thi triển Ngự kiểm phi hành xuống dưới Tiếp Thiên Phong, trước tiên Phong Nhựt quay trở lại tiểu viện của mình để dẫn theo Bạch Mao Quỷ Bức và Ngân Giáp Thiên Thủ cùng đi, dù sao quãng đường đi từ Tiếp Thiên Phong

đến Vân Cốc cũng không ngăn, tuy hiện tại hẳn có thể Ngự kiểm phi hành để đến thẳng đó, thế nhưng pháp lực cũng tiêu hao không hề nhỏ chút nào.

Khi tới chân núi Tiếp Thiên Phong, mọi người đều đổi sang dùng phi hành tọa kỵ, rồi sau đó hướng về phía Vân Cốc bay tới.

Trong bốn người Lãnh Khiếu Thiên, ngoại trừ Diệp Lạc ra còn có hai đệ tử của Thượng Tam Viện có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, hai người này Phong Nhữc đều nhận ra, đó chính là hai trong bốn người bạn đồng hành của Diệp Lạc lúc trước.

Hiện tại trên người Diệp Lạc đã bớt đi vài phần ngạo khí lúc trước, mà chuyển biến thành một loại cảm giác nặng nề, ngoại trừ lúc mới bắt đầu gặp mặt còn hân huyên đôi chút, về sau hẳn chẳng nói câu nào thậm chí cũng chẳng cười lấy một cái.

Đối với biểu hiện của hắn, Phong Nhữc cũng chẳng rảnh hơi đâu mà hỏi nguyên nhân làm gì, nhưng Lãnh Khiếu Thiên lại chủ động đem lý do nói ra, vốn dĩ hai ngày trước Diệp Lạc cùng với bốn người bạn của hắn cùng nhau đi làm nhiệm vụ trừ ma.

Bởi vì gần đây, chỉ trong thời gian ngắn thôi mà phụ cận Diệp Vụ Sơn Mạch có nhiều người tu đạo tự xưng mất tích một cách bí ẩn, vì thế có người hoài nghi rằng việc này do ma vật bên trong Diệp Vụ Sơn Mạch ra ngoài tác quái, nên Vạn Tiên Thành và Trấn Thiên Tông liên hợp với nhau ban bố nhiệm vụ trừ ma có độ khó bậc nhất, nhiệm vụ này có phần thưởng cực kỳ phong phú, chẳng những có thượng phẩm pháp khí, trang phục, mà còn có cả linh đan phẩm cấp rất cao, ngoài ra sau khi hoàn thành nhiệm vụ còn được thêm số điểm công hiến môn phái rất cao lên tới năm vạn điểm.

Vốn nhiệm vụ này có độ khó cực cao nên yêu cầu tổ đội nào đi làm nhiệm vụ phải cũng phải có ít nhất mười người, nhưng năm người Diệp Lạc vốn đã làm rất nhiều nhiệm vụ trừ ma trước kia vì thế mới chủ quan không thêm đề ý đến yêu cầu này mà chỉ tùy ý tiếp nhận lấy, nhưng nào ngờ khi mới tới Vân Cốc đột nhiên bọn họ bị mấy người tu đạo có thực lực phi thường tập kích, bọn người kia tập kích quá bất ngờ làm cho đám người Diệp Lạc không kịp đề phòng, kết quả là hai người bạn của Diệp Lạc ngã xuống tại chỗ, ngay cả bản thân Diệp Lạc cũng bị thương không nhẹ, sau khi trả giá nặng nề mới miễn cưỡng chạy thoát trở về.

Vì thế sau khi khôi phục lại thương thế, Diệp Lạc mới vội vàng đi tìm biểu huynh của hắn là Lãnh Khiếu Thiên xin giúp đỡ báo thù.

Sau khi nghe xong Lãnh Khiếu Thiên kể lại mọi chuyện, Phong Nhữc mới hiểu được tại sao sắc mặt Diệp Lạc lại nặng nề như vậy, đồng thời trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy có điều gì đó hơi kỳ quái, vì thế liền quay đầu lại hỏi Phó Cẩm ở đằng sau: "Phó sư muội, không phải mấy ngày trước muội cũng đã tới Vân Cốc sao? Có thấy điều gì bất ổn không?"

"À ? Không có đâu, muội thấy con Linh Hồ ở mé ngoài Vân Cốc, sau đó đuổi theo nó vào tận sâu trong Vân Cốc, cho tới khi nó tiến vào một huyết động tôi thôi lúc đó muội không dám tiến vào nữa, vì vậy mới phải chạy khắp nơi tìm người hỗ trợ".

"À..." Phong Nhữc gật đầu, sau đó lại hỏi Diệp Lạc đang ở bên cạnh: "Diệp sư đệ, mấy người tập kích các ngươi là tán tu hay là đệ tử trực thuộc các môn phái?"

"Chắc hẳn bọn họ là tán tu, đám đó tổng cộng có sáu người, thoát nhìn thì thực lực đều là Trúc Cơ sơ kỳ, thế nhưng lúc xuất thủ lại cực kỳ tàn nhẫn, toàn bộ quá trình chiến đấu không hề hề rảnh nói một câu nào mà chỉ điên cuồng liều mạng công kích, trừ điều đó ra đệ cảm thấy không có điểm nào bất ổn cả" Diệp Lạc cẩn thận nhớ lại.

"Trước tiên mọi người cứ dừng lại đã, sợ rằng chuyện này không hề đơn giản như vậy đâu, tốt nhất là chúng ta nên quay trở về đi".

Bỗng Phong Nhữc không chế Bạch Mao Quỷ Bức ngừng lại rồi trịnh trọng nói.

"Sao Phong sư đệ lại nói như vậy? Chẳng lẽ đệ nắm được chuyện gì đó sao?" Thấy Phong Nhữc nói thế, đám người Lãnh Khiếu Thiên cũng đều dừng lại, đồng thời tất cả mọi người đều cảm thấy hết sức thắc mắc.

"Việc này một lời khó có thể nói hết, hơn nữa ta cũng không có cách nào để nói tí mảy may được, vì thế ta muốn trở về tìm vị bằng hữu đang ở Thương Nguyệt thương hội để tìm tra vài tin tức xem sao đã" Phong Nhữc lắc đầu nói, thật ra khi hắn nghe thấy phụ cận Diệp Vụ Sơn Mạch xuất hiện ma vật, điều đầu tiên mà hắn nghĩ đến chính là ngọn Ma Hỏa đã chạy thoát kia, hơn nữa ngọn Ma Hỏa đó còn có khả năng vô thanh vô tức khống chế người tu đạo để họ bán mạng cho nó, nếu như suy nghĩ của hắn là đúng thì sáu người tu đạo tập kích bọn Diệp Lạc ắt hẳn có liên quan tới Ma Hỏa rồi.

Thế nhưng trong lòng Phong Nhữc vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng, bởi vì dựa theo suy đoán của hắn, mục tiêu của ngọn Ma Hỏa chính là Tuyệt Linh Trì trong Hàn Sơn địa vực, mặc dù nó rất thông hận hắn nhưng cần gì phải làm huyền ảo để mọi người cùng biết như vậy, huống chi chỉ có thời gian hai mươi năm chắc gì đã đủ để Ma Hỏa khôi phục lại vết thương năm xưa.

Nhưng kể cả như vậy, Phong Nhữc cũng muốn hỏi qua Lý Đán ở Thương Nguyệt thương hội xem sao đã, bởi vì trong mấy năm gần đây hắn một mực bế quan tu luyện, nên không biết Lý Đán đã báo cáo tình huống lúc trước ra sao, cũng như muốn biết Thương Nguyệt thương hội đã xử lý như thế nào, cho nên trước mắt chỉ có Lý Đán mới là người hiểu rõ tình hình của Ma Hỏa nhất, hơn nữa nếu không biết rõ tình huống ma vật xuất hiện ở Diệp Vụ Sơn Mạch ra sao mà cứ tùy tiện tiến vào, chắc chắn bản thân sẽ tự đặt mình vào tình huống vô cùng nguy hiểm, hắn không muốn một lần nữa lại phải chứng kiến tình trạng bản thân và những người này thiếu chút nữa đã bị tiêu diệt diệt hoàn toàn.

"Có nghiêm trọng đến mức đó không? Phong sư đệ quá cẩn thận rồi, chúng ta phải nhanh chóng tới đó, nếu không đám người kia bỏ chạy thì chẳng có cách nào tìm ra đâu" Lãnh Khiếu Thiên không cho là đúng nói, bởi hắn cảm thấy đám người kia bất quá cũng chỉ là sáu tên Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi, dù có liều mạng đến cỡ nào cũng chẳng làm gì được hắn, mặc dù không có Phong Nhữc hỗ trợ, chỉ cần một mình hắn cũng đủ để thu thập hết cả sáu người đó.

"Ta tính thế này có được không, Phong Nhữc... người cứ trở về tìm bằng hữu của người để tìm hiểu rõ tình hình đi, còn chúng ta sẽ tới đó trước?" Có lẽ

không muốn Phong Nhượng cảm thấy khó chịu, bỗng Diệp Lạc mở miệng lên tiếng.

"Được rồi, vậy các người nên cẩn thận một chút, nếu như phát hiện ra có điều gì không ổn phải lập tức quay trở về ngay" Phong Nhượng bắt đầu đã nói rồi quay lưng hỏi bốn người bọn Phó Cẩm "Còn mấy người tính sao?"

"Chúng ta đi theo mấy vị sư huynh này thu thập bọn đánh lén đáng xấu hổ kia đồng thời xem như đây là một lần lịch lãm rèn luyện vậy, còn người thì sao... Phó Cẩm? Ta thấy cũng vừa vặn tiện đường bắt con Linh Hồ mà người đang muốn đây, nói không chừng lần này chỉ thoáng một cái là tóm được nó thì sao" Một vị nữ tử đứng trước Phó Cẩm lên tiếng cướp lời.

Phó Cẩm nhìn Phong Nhượng đầy vẻ ái ngại, vừa muốn nói gì thì Lãnh Khiếu Thiên ở bên cạnh nói: "Không thành vấn đề, nếu như gặp được con Linh Hồ mà mấy sư muội ưa thích, ta cam đoan sẽ giúp các muội bắt được nó".

"Vậy cứ như thế đi, ta sẽ mau chóng đuổi theo các người, nhớ kỹ... ngàn vạn lần phải thật cẩn thận" Phong Nhượng cũng không dài dòng, lập tức thúc dục Bạch Mao Quỷ Bức nhanh chóng bay về phía Tiếp Thiên Phong, chuyện hôm nay rất có thể liên quan đến ngọn Ma Hỏa kia, chứ không phải hẳn muốn trốn tránh mà không giúp mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 107: Tiểu Nguyệt

Thương Nguyệt thương hội cũng xây dựng một chi nhánh có quy mô rất lớn ở Trần Thiên Tông, chẳng những hỗ trợ cho việc buôn bán của những môn nhân đệ tử thuộc Trần Thiên Tông, mà còn có thể mở rộng việc buôn bán với những môn phái nhỏ khác vốn ở khu vực xung quanh Vạn Tiên Thành.

Thậm chí Trần Thiên Tông còn tách hẳn hai sơn cốc phía dưới Từ Doanh Viện ra, đây chẳng phải là nói quá đâu, tất cả tài liệu vận chuyển thu gom đều lấy Thương Nguyệt thương hội ở Nhạn Nam địa vực này làm trạm trung chuyển đây, sở dĩ có chuyện như thế một mặt là vì mỗi qua lại thân thiết với Trần Thiên Tông, còn mặt khác là nhờ có sự bảo vệ của Trần Thiên Tông nên hàng hóa trong Thương Nguyệt thương hội mới có thể an toàn hơn.

Bởi vì lý do đó nên lúc Phong Nhượng vội vã quay trở về tìm kiếm Lý Đán, hắn liên tục hỏi thăm hơn mười người cũng chẳng ai biết Lý Đán là ai cả do số lượng lao động ở Thương Nguyệt thương hội đã đạt đến gần nghìn người rồi!

Do không biết phải làm sao nên Phong Nhượng đành phải đi hỏi kiến Tiểu Nguyệt, chính là sư phụ của tên Ngô Kiếm đã bị Ma Hỏa khống chế, bởi vì hai mươi năm trước Ma Hỏa là do Ngô Kiếm mang về từ Ngũ Hành Giới, thế nên tình hình sau này hẳn là vị Tiểu Nguyệt đó phải biết một chút mới đúng!

Nơi trú ngụ của cao thủ luyện khí Tiểu Nguyệt lại rất dễ tìm ra, đó là một trang viên dưới chân Tiếp Thiên Phong, vì phía sau là bóng núi nên ở nơi này hơn nửa ngày cũng chẳng thấy ánh mặt trời, hơn nữa xung quanh trang viên lại trồng rất nhiều cây Quý Hộc đã ngoài trăm năm! Thế nên từ xa nhìn lại quả thật là u ám vô cùng!

Trong tu tiên giới, công dụng của cây Quý Hộc này chẳng ai mà không biết, vì thế nên mặc cho âm khí dày đặc nhưng các đại môn phái tu tiên... thậm chí các cửa hiệu lớn đều trồng nó với số lượng rất nhiều, và trang viên nơi Tiểu Nguyệt ở chính là một chỗ có trồng cây Quý Hộc nhiều như thế.

Song nếu là lúc bình thường thì chẳng có người tu đạo nào mong muốn ở nơi này cả, ngay cả linh thú cũng muốn tránh xa mà không thích ở lại, thế nên từ điểm này có thể nhìn ra tính cách của Tiểu Nguyệt vô cùng cổ quái.

Men theo lối đi được lát bằng đá xanh trong khu rừng cây Quý Hộc, chỉ trong chớp mắt đã nhìn thấy một trang viên đồ sộ, cả trang viên này được trang trí cực kỳ xa hoa, nếu không phải do xung quanh có khu rừng cây Quý Hộc phát ra khí tức âm u thì thậm chí Phong Nhượng đã hoài nghi trang viên này là chốn lâm viên xa hoa của một vị hoàng thất nào đó rồi chứ!

Đối với tình hình trước mắt này Phong Nhượng đã biết qua một vài thông tin, nghe nói vị Tiểu Nguyệt này mặc dù có tu vi Kim Đan sơ kỳ thể nhưng trước sau vẫn không thể vượt qua cảnh giới đó, đoán chừng kiếp này đã không còn hy vọng tiến giai lên cảnh giới tiếp theo được nữa, vì thế nên mới khiến cho tính tình của người đó trở nên cực kỳ cổ quái.

Đương nhiên sẽ chẳng ai quan tâm đến điều này, chỉ cần Tiểu Nguyệt có thể liên tục luyện chế ra pháp khí có phẩm chất tốt hơn là được rồi!

Đi đến trước cánh cửa trang viên phải nói là vô cùng cao to kia, Phong Nhượng định sẽ tiến đến gõ cửa, nhưng ngay lập tức đã có một cánh tay giống như khúc xương khô nhẹ nhàng kéo cánh cửa lớn đó thăm ầy ra, tiếp theo bỗng đâu một bà lão "già đến không thể già hơn, gầy đến không thể gầy hơn nữa" xuất hiện trước mặt Phong Nhượng trong chớp nhoáng, nói thật bà lão giống như bộ xương khô này dường như kết hợp hết sức hoàn hảo với hoàn cảnh quý khí âm u ở đây!

"À! Tại hạ là đệ tử của Kiếm Tâm Viện thuộc Trần Thiên Tông, nay đến cầu kiến Tiểu Nguyệt đại sư, thỉnh mong lão nhân gia dẫn tiến một phen!" Sau khi trải qua một phen sùng sốt, Phong Nhượng vội vàng chào hỏi.

Bà lão dành trọn thời gian uống một chén trà nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải để đánh giá Phong Nhượng, dưới ánh mắt của bà ấy da đầu hắn

chột run lên, toàn thân muốn phát lạnh!

“Vào đi !” Ngay khi Phong Nhựt sém chút nữa vắt chân lên cổ mà chạy thì bà lão kia rớt cục cũng lên tiếng với giọng nói khàn khàn, sau đó liền vang lên một tiếng “Ầm”, tức khắc cánh cửa đồ thảm đó đã đóng chặt lại, sức mạnh to lớn ấy quả thật khiến cho Phong Nhựt không thể tin được vào mắt.

Một mạch đi theo bà lão gầy trơ xương xuyên qua đình viện rồi đi về phía trước, Phong Nhựt cũng không giấu nổi tò mò mà đánh giá mọi thứ xung quanh, nhưng càng nhìn đáy lòng hắn càng nổi lên một cảm giác sợ hãi, bởi vì những căn lầu các thủy tạ xung quanh tuy trông hào nhoáng vô cùng, nhưng thủy chung lại không nhìn thấy một bóng người, hơn nữa còn yên tĩnh như chết, ngay cả một ngọn gió cũng không có!

Những ngôi đình đài lầu các nối đuôi liên tiếp này phải nói là rất sạch sẽ, ngay cả một tia bụi bặm cũng không có, còn về sự hiện diện của con người lại càng không! Phong Nhựt dám khẳng định, trong hoàn cảnh không có một chút hơi người này, nếu như kẻ bình thường ngủ ở đây thì không quá ba ngày chắc chắn sẽ chết bất đắc kỳ tử!

Thầm lắc đầu, Phong Nhựt thật khó nghĩ ra vị Tiểu Nguyệt kia rốt cuộc là người như thế nào, một trang viên hơn nghìn mẫu đất như thế này mà chỉ có hai người sống, lại ngủ ở trong khu rừng cây Quỷ Hồn nữa, không gặp quỷ mới là lạ đó!

Sau khi đi hơn nửa ngày trời, Phong Nhựt được bà lão gầy như bộ xương đó dẫn vào bên trong một đại sảnh nguy nga lộng lẫy.

“Xin chờ một lát !”

Rót xong cho hắn một chén linh trà, bà lão chỉ nói ra vền vẹn một câu đó rồi lập tức quay lưng rồi đi, bỗng chốc cả tòa đại sảnh to lớn đã bị về yên tĩnh bao phủ trông giống như một cái quỷ vực!

“Đứng là gặp quỷ rồi! Dưới chân núi Tiếp Thiên Phong chẳng ngờ lại có một nơi quý quái như thế này!” Nhìn chăm chăm vào chất lỏng màu xanh bên trong chén linh trà trước mắt, Phong Nhựt không nhịn được oán giận mà nói, đương nhiên chén linh trà kia hắn cũng chẳng dám đụng đến đâu!

Ngồi trong đại sảnh chờ đợi suốt một canh giờ, Phong Nhựt mới nhìn thấy một cô gái phủ mạng che mặt có tu vi ước chừng Kim Đan sơ kỳ đi đến, hắn thật không ngờ Tiểu Nguyệt đại sư lại là một phụ nữ!

“Người tìm ta có việc gì ?”

Dù cho đã mạng che mặt, Phong Nhựt vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của kẻ có tu vi cách xa mình nghìn dặm, thoát nhìn thái độ của vị Tiểu Nguyệt này ắt hẳn rất bất mãn khi bị quấy rầy.

“À...!” Phong Nhựt lấy lại bình tĩnh, rồi mới ôm quyền nói: “Bái kiến tiên bối, tại hạ là Phong Nhựt đệ tử của Trần Thiên Tông, hôm nay mạo muội đến quấy rầy chỉ vì một chuyện cách đây hai mươi năm trước, năm đó lệnh đồ Ngô Kiếm bị hỏa độc cắn trả, cần phải đến Tuyệt Linh Trì trong Tuyệt Nhạn Thành để hóa giải, đúng lúc đó tại hạ đang tham dự một nhiệm vụ hộ tống, chần hấn chân tướng của sự việc năm xưa tiên bối đã biết được rồi!”

“Người chính là kẻ đã phát hiện ra Ma Hỏa kia sao?” Nghe Phong Nhựt giải thích, thái độ lạnh nhạt của Tiểu Nguyệt đã trở nên dịu đi một chút, “Việc này chẳng phải đã kết thúc từ lâu rồi à? Vì sao người còn đến nơi này?”

“Kết thúc ? Lời này của tiên bối là có ý gì? Lúc xưa chẳng phải Ma Hỏa kia đã kịp đào tẩu rồi hay sao?!?” Phong Nhựt sùng sờ rồi lập tức vội nói.

“Đã chạy thoát? Ma Hỏa kia chẳng phải bị người tiêu diệt rồi sao?” Tiểu Nguyệt tựa hồ cũng có chút giật mình, khó hiểu mà nói.

“Bị tại hạ tiêu diệt? Sao có thể chứ? Ngày đó Ma Hỏa đào thoát tại hạ vốn tưởng rằng hộ vệ Lý Đán của quý thương hội sẽ báo cáo việc này rồi chứ, hơn nữa hai mươi năm qua tại hạ đều bề quan, vì thế nên cũng không rõ những chuyện sau đó, chẳng lẽ đây chính là kết quả mà Lý Đán đã nói?” Phong Nhựt càng nói càng hoảng sợ, sao Lý Đán lại nói Ma Hỏa kia bị mình tiêu diệt chứ, phải biết khoảng thời gian đó gã vô cùng sợ hãi mà!

“Vấn đề này bản thân cũng không rõ ràng cho lắm, ngày đó Lý Đán đúng là ở nơi này nói với bản thân như thế, vốn ta còn muốn tìm người để nói lời cảm tạ, nhưng sau này bởi vì quá nhiều nguyên nhân nên bị chậm trễ nên vẫn chưa thể thực hiện, thế nhưng hôm nay người đã đến đây rồi do đó thù lao ngày đó đồ nhi đáng thương của ta thuê người sẽ do ta trả lại nhé!” Tiểu Nguyệt nói xong tiện tay lấy ra một túi càn khôn chứa Ngũ Hành thạch đưa cho Phong Nhựt.

“Không cần đâu !” Phong Nhựt lại lắc đầu, hắn không nhận lấy túi càn khôn trước mắt, “Hôm nay tại hạ đến tìm tiên bối, việc chính là muốn hỏi hiện tại tại Lý Đán đang ở đâu? Tại sao tại hạ đi tìm khắp nơi vẫn chẳng ai biết được tung tích của hắn? Còn nữa, tại hạ cảm thấy ma vật gần đây xuất hiện bên cạnh Điện Vụ Sơn Mạch rất có thể có quan hệ với đoàn Ma Hỏa khi xưa!”

“Lý Đán à! Ngày đó sau khi hắn quay về từ khu vực Nhạn Bắc không lâu thì bị phái đi Ngũ Hành Giới chấp hành nhiệm vụ, nhưng điều tệ hại chính là... chưa tới ba tháng hắn đã chết trong một lần bị tiểu đội yêu ma tập kích, lúc này đã gần hai mươi năm rồi, người hỏi không ra tung tích của hắn ầu cũng là chuyện bình thường thôi!” Tiểu Nguyệt kia lại nói với giọng điệu thoải mái.

“Chết rồi !?!?”

Phong Nhựt lập tức cả kinh, tuy hắn nghĩ thoáng hơn đối với chuyện sinh tử, nhưng vẫn cảm thấy quá bất ngờ khi nhận được tin này, Lý Đán bị chết đơn giản thế ư, chuyện này chẳng phải quá lạ lùng hay sao? Còn nữa, vì cớ gì hắn lại nói đoàn Ma Hỏa kia đã bị mình tiêu diệt chứ?

Trong lúc Phong Nhựt chìm vào suy nghĩ, Tiểu Nguyệt lại tỏ ra không kiên nhẫn tiếp khách mà nói: “Được rồi! Cứ như thế đi, người cũng đừng canh

cánh trong lòng làm gì, và cũng đừng quá căng thẳng, ma vật trong Điện Vụ Sơn Mạch rất nhiều, ngay cả Tu Tiên giới chúng ta cũng giết không hết, theo như người nói thì có lẽ đó chỉ là một ma vật bình thường đang quấy phá mà thôi, không cần phải ngạc nhiên! Bản nhân còn phải tu luyện đây, Quý bà, tiền khách!”

Nghe Tiểu Nguyệt tiền khách, Phong Nhựt cũng đành phải xoay người cáo từ, một mạch đi khỏi sân viện to lớn mang quý khí âm u này, trong đầu hẳn vẫn có chút rối bời, Lý Đán thế mà đã chết rồi, đây chẳng phải muốn nói sự việc liên quan đến Ma Hỏa kia đã giống như “người chết không thể làm chứng” hay sao?

Đang lúc Phong Nhựt nghĩ ngợi như thế, từ dưới đất bỗng nhô lên mấy bàn tay xương xẩu trắng toát, một mạch bắt lấy hắn, sau đó dùng sức lôi hắn xuống mặt đất!

Mà cơ hồ là cùng lúc đó, bên trong khu rừng cây Quỷ Hồn lập tức vang lên tiếng thú rống liên tiếp, sau đó có chỉ ít hơn trăm con dị thú toàn thân phủ một màu đen thui nhanh chóng bỏ nhào về phía Phong Nhựt!

“Không ổn !”

Trong lòng Phong Nhựt thầm lo lắng, tức thời pháp lực nhanh chóng đưa vào Đạp Vân Chiến Ngao, lập tức Đạp Vân Chiến Ngao liền tỏa ra một vòng ánh sáng màu bạc chống lại những cánh tay xương xẩu kia!

Mà ngay sau đó, Phong Nhựt hét to một tiếng, Mị Ảnh Kiếm trong nháy mắt đã hóa thành một trận cuộn phong màu xanh cuộn quét về phía trước, trong nháy mắt đã chém hơn mười con dị thú màu mười đoạn!

Thế nhưng điều khiến cho Phong Nhựt cảm thấy không thể tưởng tượng chính là... sau khi thân thể những con dị thú này bị chém đứt lại chẳng hề tuôn ra máu huyết, mà ngược lại nó không ngừng nhúc nhích, chỉ trong một thời gian ngắn lại hợp thành một con dị thú mới!

“Chết tiệt! Lại là yêu ma trong Ngũ Hành Giới!” Đối với tình hình quỷ dị này Phong Nhựt chưa hề thấy qua, nhưng hắn đã nghe nói về nó không biết bao nhiêu lần rồi, bởi vì yêu ma trong Yêu Ma Giới có ba lần hồi sinh!

“Hừm!”

Hừ lạnh một tiếng, Phong Nhựt lập tức phóng xuất một tấm linh phù phòng ngự, bảo vệ toàn thân mình, sau đó ý niệm xuất khiếu, thuần di ngay đến phân thân Huyền Hóa của mình!

Chỉ trong một giây ngắn ngủi, trên Mị Ảnh Kiếm chợt bộc phát ra một ngọn hỏa diễm cháy hùng hực lớn khoảng hơn mười trượng!

“Đi tìm chết đi!”

Dẫu cho không thể mở miệng nhưng trong lòng Phong Nhựt lại không ngừng gào thét, sau đó cường chế Mị Ảnh Kiếm đâm về phía gần trăm con dị thú màu đen đang trước!

Thân thể này của hắn là do huyền hóa tinh thuần nhất cấu thành, căn bản chẳng cần chiêu thức gì hoa lệ, chỉ cần dùng sức xông tới thì những con dị thú màu đen kia lập tức kêu thảm hóa thành tro tàn!

Mà đang lúc Phong Nhựt định dùng cách này để xử lý nốt gần một nửa dị thú còn lại, bỗng đâu một luồng kiếm quang sáng lóa gào thét bắn ra từ bên trong trang viên của Tiểu Nguyệt!

“Yêu nghiệt phương nào! Dám ngang ngược ngay chỗ ở của bản nhân à!”

Nương theo tiếng quát to của Tiểu Nguyệt, kiếm quang sáng chói như ánh trắng kia trong phút chốc đã tẩy sạch đi một nửa dị thú màu đen còn lại!

Mất thấy Thương Nguyệt xuất thủ, Phong Nhựt vội vàng thu hồi phân thân Huyền Hóa của mình vào trong Mị Ảnh Kiếm, sau khi thu hồi xong ý niệm của hắn cũng trở về bản thể!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 108: Trở Lại Thạch Bảo

“Ngươi không sao chứ ?”

Sau khi luồng kiếm quang kia biến mất, bóng dáng của Tiểu Nguyệt cũng dần hiện ra, song khi ánh mắt của nàng nhìn vào Phong Nhựt lại ẩn chứa một

chút về kỳ lạ!

“Đa tạ tiền bối đã xuất thủ, tại hạ vẫn ổn!” Phong Nhựt chỉ nở một nụ cười nhẹ, rồi sau đó mới có chút hoài nghi hỏi nàng: “Vừa rồi những con dị thú kia hẳn là đến từ Yêu Ma Giới chẳng? Thương Ngô Giới của chúng ta sao có thể hiện diện những thứ này chứ?”

“Vì sao không thể hiện diện ? Người tu đạo nhân loại của chúng ta có thể trà trộn vào Yêu Ma Giới thì hiển nhiên những tên yêu ma kia cũng có thể lẫn vào Thương Ngô Giới được, những thứ này chẳng qua chỉ là một ít dị thú cấp thấp mà thôi, trên thực tế trí tuệ của yêu ma trong Yêu Ma Giới cũng chẳng thua kém nhân loại chúng ta đâu, bọn họ cũng có phương thức tu luyện của riêng mình, thế giới này trước giờ chẳng hề thiếu chuyện lạ, người chớ có tư tưởng ếch ngồi đáy giếng như vậy!”

Tiểu Nguyệt kia buông lời lạnh như băng, nói xong nàng lập tức khề đảo người rồi hóa thành một luồng kiếm quang trở về bên trong trang viện.

Nhìn bãi chiến trường lộn xộn trước mắt, Phong Nhựt nhìn không được mà nhũn mảy, sự xuất hiện của trận tập kích này quả thật rất kỳ lạ, nếu như không phải hắn có Đạp Vân Chiến Ngoa, hơn nữa gần đây lại có được phân thân Huyền Hóa thì lần này thật đúng là rất nguy hiểm!

Nhưng rốt cuộc là ai đang nhắm vào hắn đây, Tiểu Nguyệt sao?

Chậm rãi lắc đầu, Phong Nhựt trái lại không cho rằng chuyện này là do vị Tiểu Nguyệt kia gây ra, tuy nói nơi này là địa bàn của nàng ta, nhưng rõ ràng chỗ dày đặc âm khí do cây Quỷ Hồn phát ra này vốn dĩ rất dễ hấp dẫn những dị thú như thế này, huống chi nếu Tiểu Nguyệt muốn giết hắn, bằng vào thực lực Kim Đan sơ kỳ của nàng hẳn là rất dễ dàng mới đúng!

“Chẳng lẽ là do đoàn Ma Hóa kia đã trở về từ địa ngục?”

Phong Nhựt trầm ngâm nói, trận tập kích này tuyệt đối không đơn giản như vậy, còn nữa cái chết của Lý Đán khẳng định có vấn đề, nhưng theo lý mà nói thì hắn không thể nào bị Ma Hóa khống chế được, nhưng vì sao hắn lại báo cáo kết quả sai lệch như thế? Là do bị người khác khống chế sao? Rồi cuối cùng dẫn đến bị giết người diệt khẩu à?

Hít sâu một hơi, Phong Nhựt liền giải phong ấn Bạch Mao Quỷ Bức, rồi một mạch bay thẳng về phía Vân Cốc, chẳng biết tại sao trong lòng hắn luôn có một cảm giác bất ổn, cảm giác kia nói cho hắn biết dường như mình đang chạm đến ranh giới của một âm mưu vô cùng to lớn nào đó!

Bởi do Phong Nhựt chỉ chậm trễ hơn bọn người Lãnh Khiếu Thiên vài canh giờ, hơn nữa Bạch Mao Quỷ Bức đã lên đến cấp sáu nên tốc độ phi hành đã tăng hơn gấp đôi so với trước kia, do đó sau mười canh giờ cuối cùng hắn cũng đến được Vân Cốc.

Vân Cốc này cũng không phải là một sơn cốc, mà là ngọn núi ở một nơi có địa thế rất kỳ lạ thuộc Diệp Vụ sơn mạch, ngọn núi này có tổng cộng mười mấy mồm núi lớn nhỏ, mọc xen kẽ với nhau và tạo thành một sơn cốc dài hẹp quanh co, một khi bất cẩn sẽ bị lạc đường ngay, hơn nữa trong những sơn cốc này lại có sương mù trắng xóa phiêu đảng quanh năm, vì vậy mới mang tên Vân Cốc!

Nhưng Vân Cốc này cũng không quá nguy hiểm như Diệp Vụ sơn mạch, vì thế hàng năm đều có rất nhiều người tu đạo thực lực thấp kém đến nơi này săn bắt linh thú hoặc tìm kiếm các loại tài liệu!

Thế nhưng mặc cho Phong Nhựt điều khiển Bạch Mao Quỷ Bức lượn một vòng lớn quanh Vân Cốc này cũng không thể tìm thấy đám người Lãnh Khiếu Thiên, về phần hàng động mà gã đã từng đề cập qua lại càng không biết ở nơi nào.

Mất thấy trời sắp tối, Phong Nhựt lại nhớ đến một nơi khác, đó là thạch bảo trong một tiểu cốc vô danh do phái Thương Sơn xây dựng, thạch bảo ấy cách Vân Cốc này không xa, nói không chừng bọn người Lãnh Khiếu Thiên đã đến đó rồi cũng nên!

Nghĩ đến đây, Phong Nhựt cũng không dám do dự nữa mà vội vàng bay nhanh về phía tiểu cốc vô danh kia!

Sau hơn nửa canh giờ, tầm mắt của Phong Nhựt đã phát hiện ra một nơi có ánh lửa, nhìn ngọn lửa bập bùng kia, hắn cũng không khỏi thở một hơi cảm thán, xem ra mình đã không đoán sai rồi!

Vừa bay vào tiểu cốc, cách chừng mấy trăm trượng, bên trong thạch bảo kia đã nhảy ra mấy bóng người, một người trong số đó quát: “Người đến từ phương nào, đệ tử Trần Thiên Tông bọn ta đang ở nơi này!”

Đó rõ ràng là giọng nói của Lãnh Khiếu Thiên !

“Ha ha! Lãnh sư huynh, từ lúc chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ, là đệ... Phong Nhựt đây!”

Vừa đáp lời, Phong Nhựt vừa nhảy xuống khỏi Bạch Mao Quỷ Bức ở một nơi cách đó mười trượng, sau đó hắn đi về phía đồng lửa trước thạch bảo!

“Ha ha! Không hổ là Phong sư đệ, rõ ràng đệ có thể đuổi kịp bọn ta trong thời gian ngắn như vậy, chúng ta còn vừa mới nhắc đến sư đệ đấy?” Nghe được âm thanh của Phong Nhựt, bọn người Lãnh Khiếu Thiên cũng thu hồi vẻ đề phòng, song nghe giọng nói của hắn có thể cảm thấy sự đắc ý trong đó.

“Mọi người vẫn ổn chứ ?” Phong Nhựt đi đến gần ngó qua mọi người một lượt, nhận thấy tất cả mọi người dường như không bị tập kích gì cả.

“Ha ha! Phong sư đệ cũng quá coi thường ta rồi, mấy tên nhãi nhép kia còn có thể chạy đi nơi nào chứ, sau khi chúng ta đuổi theo, vừa giáp mặt thì chúng ta đã giết năm...”

Lãnh Khiếu Thiên vừa nói đến đây, Phong Nhựt bỗng chặn lời của hắn, lớn tiếng quát về phía trong hắc bảo đen ngòm kia: “Ai đang ở trong? Mau đi ra!”

“Ha ha! Phong đạo hữu, đã lâu không gặp! Xem ra chúng ta có duyên thật, tại hạ là Tề Vũ đệ tử của phái Thương Sơn, chẳng hay Phong đạo hữu còn nhớ rõ ta chăng?”

Lúc này bỗng đâu vang lên một giọng nói từ tốn và vô cùng bình tĩnh, tiếp đó một bóng người chậm rãi đi ra khỏi bóng đêm kia, dưới ánh sáng mờ hồ sáng tối bất định của ánh lửa, trông bóng người kia vô cùng thần bí!

“Tề Vũ của phái Thương Sơn?”

Phong Nhựt khẽ gật đầu, tất nhiên hắn sẽ không quên người này, hai mươi năm trước hắn hộ tống bọn người Lý Đán đi qua tòa thạch bảo này, bởi vì Ma hỏa kia tác quái nên đã dẫn đến một ma vật bên trong Diệp Vụ sơn mạch, trong trận chiến thảm thiết đó, năm môn nhân của phái Thương Sơn chỉ còn lại một mình Tề Vũ và y cũng bị mất đi một tay!

Nhưng điều khiến hắn không ngờ đến là sau hai mươi năm, cũng ở nơi này, cũng trong lúc trời tối như vậy lại gặp được Tề Vũ, hơn nữa tu vi của hắn dường như tăng rất cao, chẳng những cánh tay bị mất đã mọc lại mà tu vi của hắn cũng đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ!

“Ha ha! Thì ra Phong sư đệ cùng với vị Tề đạo hữu này đã từng quen biết, vậy thì càng tốt. Ta cũng không dài dòng nữa, sáu tên tiểu tử kia bị chúng ta đánh chết năm người, còn lại một kẻ quay đầu chạy trốn chết, kết quả là trong lúc hốt hoảng hắn cũng chạy tọt vào trong tiểu cốc này luôn, cũng may có vị Tề đạo hữu này ra tay giúp chúng ta chặn hắn lại!” Lúc này Lãnh Khiếu Thiên nhanh chóng nói rõ sự tình.

“Không sai, gần đây bốn tông cũng có một vài đệ tử biến mất một cách kỳ lạ ở gần khu vực này, ta còn tưởng có yêu ma gì đó quấy phá nên mới ở lại nơi này điều tra một phen, không ngờ lại là do những phần tử cận kề trong tu tiên giới gây ra, mọi người có thể yên tâm được rồi!” Tề Vũ cũng vừa cười vừa nói.

“À! thì ra là như vậy, có Tề huynh ở đây quả thật là may mắn, phải rồi Phó sư muội, muội có tìm thấy con linh hồ muội muốn bắt chưa?” Nghe xong lời nói của mọi người, hoài nghi trong lòng Phong Nhựt cũng tan biến không ít, nghĩ kỹ cũng đúng thôi Ma Hỏa kia rõ ràng có trí tuệ vô cùng cao, hà tất nó phải làm chuyện mờ ám như thế này chứ, huống chi ma vật bên trong Diệp Vụ sơn mạch cũng không thể dễ dàng chạy ra đây được!

“Vẫn chưa thấy! Bọn muội vừa đến Vân Cốc, kết quả lại có sáu kẻ vô danh chẳng biết từ đâu nhảy ra công kích, nếu không phải có Lãnh sư huynh ở đây thì quả thật bọn muội cũng bị đánh không kịp trở tay rồi!” Phó Cẩm mỉm cười nói, rồi sau đó nàng lại lén lút nhìn sang Lãnh Khiếu Thiên.

“Ha ha! Phó sư muội yên tâm, chuyện này cứ để cho ta lo là được! Ta cam đoan có thể bắt con tiểu linh hồ kia cho muội mà!” Lãnh Khiếu Thiên cười nói, đáng về việc nghĩa chẳng từ mà không chút che giấu.

“Vị đạo hữu này muốn bắt linh hồ trong Vân Cốc à? Đúng là có cặp mắt sáng suốt nhỉ! Đó chính là Áo ảnh linh hồ cấp năm đấy, rất khó gặp, ta có một vị sư muội cũng rất thích nó, muội ấy cũng chạy đến đây bắt, đáng hận! Chẳng ngờ lại chết trong tay của sáu tên tặc tử kia!” Tề Vũ có phần đau buồn nói lại.

Nghe được lời này, tất cả mọi người không khỏi có chút trầm mặc, hơn nữa ngày trời sau, Phó Cẩm mới vội vàng nói sang chuyện khác: “Thôi thì cứ xem chuyện như vậy đi, nhưng mà đêm nay ai ở lại canh gác đây?”

“Đề ta! Ta rất quen thuộc nơi này, hơn nữa còn phải lưu lại nơi này bốn, năm ngày, các huynh đệ lặn lội đường xa đến đây thì hãy nên nghỉ ngơi thật tốt trước đã!” lúc này Tề Vũ bỗng mở miệng nói.

Đối với lời nói của Tề Vũ, hiển nhiên mọi người không có ý kiến gì rồi, lần lượt đi vào thạch bảo, còn Phong Nhựt lại không gặp mà đứng nhìn đánh giá tòa thạch bảo này một lát, hắn không phát hiện ra điểm gì khác thường trong đó cả, nhưng sau khi suy nghĩ hắn vẫn dừng lại ngay lối vào thạch bảo.

“Phong đạo hữu, có vấn đề gì à? Xin huynh yên tâm, tại hạ rất quen thuộc nơi này, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu” Tề Vũ đứng gần đồng lửa nói rất nhiệt tình.

“Đương nhiên không có vấn đề!” Phong Nhựt bỗng xoay người lại, nhìn chằm chằm vào Tề Vũ nói: “Thật ra ta chỉ cảm thấy tò mò, cả ta và người đều biết rõ... hai mươi năm trước, cũng ở nơi này, bốn đồng môn sư đệ của người đều chết thảm bên trong thạch bảo, đầu nói người tu đạo chúng ta không lạ việc sinh tử, nhưng ta cũng tự nhận sẽ không thể yên tâm qua đêm trong tòa thạch bảo này đâu, mà Tề đạo hữu người lại xem như không có việc gì mà lưu lại nơi này bốn, năm ngày, chẳng lẽ người không cảm thấy có hơi khác thường sao?”

“Phong đạo hữu nghĩ nhiều rồi đó. Không sai, bốn đồng môn sư đệ của ta quả thật chết thảm ở nơi này, nhưng sau hai mươi năm tòa thạch bảo này vẫn không bị hoang phế, vẫn thường có đệ tử của bốn tông qua đêm ở nơi này, mà bản thân ta lưu lại chỉ vì muốn tưởng nhớ bọn họ một chút mà thôi!” Trong lời nói của Tề Vũ chẳng lộ ra sơ hở nào dù chỉ một chút!

Nghe được lời giải thích của Tề Vũ, Phong Nhựt vẫn không nhìn được mà mỉm cười, “Nếu như ta nhớ không lầm, ngày đó cánh tay kia của người bị ma vật xé đứt! thế mà nó không bị cụt đi, muốn mọc lại là một điều khó vô cùng, chẳng những cần các loại linh đan quý hiếm, mà quan trọng hơn là phải kiên nhẫn chờ đợi qua chín năm, cánh tay mới có thể mọc dài ra lại. Trong khoảng thời gian này, người không thể tu luyện như lúc bình thường được, vậy nên dù cho cảnh giới của người không bị rút xuống nhưng chắc chắn không thể trong mười một năm ngắn ngủi tiến giai lên Trúc Cơ hậu kỳ, về chuyện này người có thể cho ta một lời giải thích chăng...!”

“... còn nữa, có một chuyện ta muốn nói với ngươi, trong hai mươi hai người đã qua đêm ở nơi này vào thời gian hai mươi năm trước, đến hôm nay chỉ còn lại hai người còn sống đó là ngươi với ta, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy cần phải cho ta một lời giải thích về việc này sao?”

Nghe được câu nói này của Phong Nhựt, bốn người Lãnh Khiếu Thiên ở bên trong thạch bảo lập tức cảm thấy không ổn, tuy không biết Phong Nhựt đang nói về chuyện gì, nhưng mà trú trong một nơi như thạch bảo đã từng chết hai mươi người này thì thật sự chẳng thoải mái chút nào!

“Mọi người đừng đi ra! Đây là chuyện giữa ta với hắn, không liên quan tới các ngươi!” Phong Nhựt trực tiếp quát về phía bốn người Lãnh Khiếu Thiên đang muốn lại đây.

“Ta không rõ ngươi đang nói về cái gì?” Sắc mặt Tề Vũ vẫn không biến sắc, “Chuyện năm đó ta cũng cảm thấy đáng tiếc, nhưng quá khứ là quá khứ, Phong Nhựt đạo hữu cũng đừng quá đau buồn thì tốt hơn!”

“Vậy sao? Kỳ thật có một chuyện ta vẫn quá lo là, năm đó bên trong thạch bảo này ngoại trừ bốn người Lý Đán thì còn có cả ngươi nữa, lý gì mà bọn họ xảy ra bất trắc mà ngươi lại bình an vô sự chứ, và đây cũng chính là nguyên nhân Lý Đán vừa rời khỏi ta đã lập tức xảy ra chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Nhựt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 109: Chó Má

Nghe Phong Nhựt nói một phen, sắc mặt của tên Tề Vũ kia có vẻ kỳ quái, cuối cùng mới trầm mặc một hồi lâu sau đó quay lại nói: “Chỉ sợ ngươi nghĩ sai rồi, bọn Lý Đán kia một mực cứ đòi theo ngươi rồi xảy ra chuyện quái dị. Hết sức vô vãn, ngươi không tìm thấy hung phạm lại đổ trên đầu ta, ta có thể thề rằng sau khi chúng ta tách ra, ta chưa từng gặp lại Lý Đán. Phong Nhựt, chúng ta hiện giờ nước giếng không phạm nước sông, ngươi cũng đừng nên khinh người quá đáng”.

Lúc này bốn người Lãnh Khiếu Thiên tất nhiên sẽ tin tưởng Phong Nhựt, lần lượt đứng về phía hắn. Bởi vì vừa rồi, khi Phong Nhựt và Tề Vũ nói chuyện với nhau, ai cũng có thể thấy tên Tề Vũ này tựa hồ có chút vấn đề.

“Phong sư đệ, đó là chuyện gì vậy?” Lãnh Khiếu Thiên không nhịn được hỏi.

Phong Nhựt lắc đầu, chuyện này há chỉ dăm ba câu là có thể nói rõ ràng. Huống chi vừa rồi hắn chỉ có chút hoài nghi, mới mở miệng thăm dò một phen, tên Tề Vũ kia quả nhiên có biểu hiện hơi thiếu kiên nhẫn, làm cho người ta thấy hắn có điểm lạ.

Phong Nhựt lờn lờn ngó Tề Vũ đang đứng cạnh đồng lứa rồi hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc đó là kẻ nào? Nếu Lý Đán không phải là do ngươi giết, đương nhiên ta sẽ không quan tâm tới chuyện của ngươi nữa”.

Tề Vũ do dự một chút, cuối cùng cũng nói: “Được... bản nhân sẽ tin tưởng ngươi một lần, dù sao nói chuyện với ngươi ta cũng thấy có thể tin được”.

Nói đến đây thân thể Tề Vũ bỗng nhiên xảy ra một hồi biến hóa, lập tức hắn biến thành một con quái vật cao đến mấy trượng, toàn thân hắc khí lượn lờ, có đến sáu tay dài ngoẵng. Sau khi hắn biến thân, lập tức không khí trong tiểu cốc trở nên vô cùng lạnh lẽo”.

“Mau kết trận tiêu diệt Ma vật” Bốn người Lãnh Khiếu Thiên kinh hô một tiếng, rồi lần lượt phóng ra kiếm khí, nhanh chóng kết thành thể trận phòng ngự.

“Ngừng lại, mọi người chớ kinh động, ta nói rồi... đây là chuyện giữa ta và hắn” Phong Nhựt thần sắc như thường, ngay lúc ma vật này hiện thân thì hắn đã hiểu rõ ngọn ngành. Xem ra bản thân mình đã nhầm rồi, Tề Vũ không phải là bị Ma Hỏa khống chế, mà nó chính là một tên ma vật lúc trước bị Ma Hỏa kia hấp dẫn tới. Không nghĩ ra nó có thể tránh được công kích của Tru Ma Kiếm, rồi lại nhập vào thân xác của Tề Vũ. Xem ra những người tu đạo mất tích ở Diệp Vụ sơn mạch trong thời gian này đa số là do nó tác quái.

“Phong Nhựt, có phải ngươi đã sớm biết rõ nó là một tên ma vật. Đã như vậy, sao còn nói nhảm nhiều như thế, cứ một kiếm chém chết là được rồi. Không ngờ ngươi lại đi giảng đạo lý với một tên ma vật, thật quá buồn cười. Mọi người mau toàn lực công kích đi” Lúc này Lãnh Khiếu Thiên cực kỳ bất mãn lên tiếng, sau đó hắn phát động kiếm quyết đánh về tên Ma vật sáu tay kia.

Nhưng vào lúc này, Mị Ảnh Kiếm của Phong Nhựt bỗng rời khỏi vỏ rồi dùng tốc độ nhanh hơn nhiều, uy lực còn mạnh hơn ngăn lại kiếm khí của đám người này.

“Phong Nhựt... ngươi điên rồi sao, đó là ma vật... chính là tử địch của người tu đạo chúng ta, gặp được là phải giết hết” Giờ phút này Diệp Lạc cũng không nhịn được cá giận nói, hiện tại hắn đã rõ ràng... hai người đồng bạn của hắn có lẽ đã táng thân trong tay tên ma vật này.

Phong Nhựt chưa kịp trả lời, đầu ma vật kia đã quát lên: “Thúi hoắc, các ngươi mới là bọn đáng chết, chúng ta là do thiên địa sinh ra? Ông trời đã chỉ định mọi người cùng nhau sống chung thì nhất định phải có lý do để chúng ta tồn tại, những linh thú kia giết chết bọn người tu đạo các ngươi chẳng phải

còn nhiều hơn chúng ta à, sao ta không nghe thấy bọn người mồm năm miệng bảy đòi tuyệt duyệt bọn chúng đi. Toàn bộ nhân loại các người đều là lũ nguỵ quân tử, giả nhân giả nghĩa, đừng tưởng ta không thu thập được các người. Nếu không phải do tên Phong Nhựt này xuất hiện, bây giờ các người đã chết trong tay ta từ lâu rồi, hiện tại còn dám lái nhái này nọ, có bản lĩnh thì đến đây cùng ta một chọi một”.

Nghe tên ma vật nói thế, bọn Lãnh Khiếu Thiên không khỏi sửng sò, sự thật đúng là như vậy, quả thật bọn họ không nhìn ra trên người Tề Vũ có chút khí tức ma vật nào. Nếu không phải nhờ Phong Nhựt chạy đến kịp thời e rằng bọn hắn khó lòng đề phòng, ắt hẳn lúc đó hậu quả khó thể tưởng tượng được.

“Đừng dài dòng nữa! Ta hỏi người, người với tên Ma hỏa kia có quan hệ thế nào?” Phong Nhựt vẫn một mực bình tĩnh thăm dò, bởi vì hắn dám khẳng định, tên ma vật này không dám động thủ, nếu không lúc trước hắn đâu có lựa chọn trực đêm để tránh mình phát hiện ra sơ hở.

“Ai có quan hệ với tên chó má kia chứ, lão tử lúc ấy đang mơ mơ màng màng rồi bị thu hút ra tận đây, người cũng biết rồi đấy, ra khỏi ranh giới của Diệt Vụ sơn mạch chính là cấm địa của chúng ta, nếu không phải do tình huống đặc biệt làm gì ai chấp nhận tới đây chứ? Lỡ gặp người tu đạo có thực lực cao thâm, chẳng phải một thân khổ tu vất vả của chúng ta cuối cùng tan tành mây khói hay sao”.

Ma vật kia hùng hùng hổ hổ mà nói giải thích tiếp: “Lúc ấy lão tử tỉnh lại liền phát hiện ra mình đã chạy đến tiểu cốc này rồi, hơn nữa tên Ma Hỏa chết tiết kia vừa tự đại vừa ngu ngốc, đúng là đồ chó má mà. Nó bày ra cả đồng máu tươi để hấp dẫn ta đến, kết quả lão tử cứ hồ đồ vọt lên rồi bị người đánh trọng thương đến hai phần ba, thiếu chút nữa là hồn phi phách tán rồi. Nếu không phải còn sót lại một sợi ma linh trên người gã Tề Vũ này, e rằng ta đã chết vất vương từ lâu rồi”.

“Sao người không quay trở về, ngược lại cứ ở đây rồi tác oai tác quái vậy?” Phong Nhựt cau mày nói, thật sự hắn xem xét qua những gì tên ma vật vừa nói, cơ bản là phù hợp với suy đoán lúc trước của hắn. Chỉ có điều rốt cuộc tên Ma Hỏa kia đã chạy đi đâu rồi?

“Chó má thật! Lão tử lúc trước bị người đánh cho người đầy thương tích. Nếu trở về kết cục không phải là bị bọn ma linh khác nuốt trọn hay sao? Hơn nữa cảm giác ăn thịt người quả thật không tệ, nhất là những nữ tu đấy”. Tên ma vật kia nói xong, cái đầu lưỡi mọc toàn gai ngược thè ra liếm liếm, ánh mắt nó lại nhìn thẳng bọn nữ tử từ Phò Gấm, làm cho hai nàng sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch.

“Đủ rồi” Phong Nhựt quát to một tiếng, mắt hắn nhìn thẳng tên ma vật kia rồi lạnh lùng thốt: “Ta giữ lời nói, bây giờ người có thể trở về hang ổ của mình, nhưng nếu như người còn ở đây ngựa quen đường cũ thì đừng trách bản nhân không khách khí”.

Nghe thấy Phong Nhựt muốn thả tên ma vật này đi, Lãnh Khiếu Thiên không khỏi giận dữ nói: “Phong Nhựt, người dám đi ngược lại quy củ của Tu Tiên Giới à? Hôm nay người thả hắn trở về, ngày khác sẽ còn biết bao đồng đạo tu tiên chết trong tay nó, chỉ riêng việc này thôi chắc chắn Hình Luật Điện của bốn tông sẽ trị tội người rất nặng.

“Hắc hắc... Phong Nhựt, nghe thấy chưa? Lũ tu đạo nhân loại các người là như thế đó, người rõ ràng đã uống công cứu mạng mấy món ăn ngọc ngà này của ta, kết quả bọn hắn đã không báo ân ngược lại còn muốn đẩy người vào chỗ chết nữa. Không bằng như vậy, chúng ta hợp tác đi, như thế nào? Ta sẽ giúp người giết hết bọn chúng, như vậy người có thể tránh khỏi phiền phức, mà ta cũng có được một bữa ăn thịnh soạn. Đó thực là một kết quả vẹn toàn đôi bên mà ông trời sắp đặt cho chúng ta đó” Tên ma vật này cực kì hưng phấn cứ liếm láp cái miệng to lớn cực kì xấu xí rồi nói.

“Câm miệng, ai hợp tác với người mà ông trời sắp đặt chứ hả!” Phong Nhựt có vẻ dờ khóc dờ cười cả giận cả mừng. Kế tiếp, lúc này hắn mới nghiêm mặt nói với đám người Lãnh Khiếu Thiên: “Ta không ngại nói thật với các người, ta đang truy tìm một tên ma vật so với tên này lợi hại hơn nhiều, nếu không thì ta cũng sẽ không tới đây đâu, cho nên lần này ta sẽ tuân thủ hứa hẹn. Đương nhiên, nếu lần sau gặp lại nó, ta tuyệt đối sẽ không nương tay. Đây là lời giải thích của ta, có tin hay không thì tùy các người, cho dù các người có về bốn tông kiện lên cấp trên đi nữa ta cũng sẽ không chấp nhất đâu”.

Nói xong những lời này, Phong Nhựt quay người chỉ tay về tên ma vật cứ mờ miệng là ‘chó má’ kia: “Người có thể lăn đi được rồi đó, sau mười nhịp thở mà người còn ở trong phạm vi ta có thể cảm nhận được, lúc đó người tự gánh lấy hậu quả”.

“Này này... làm gì mà nói nặng như vậy chứ. Lão tử còn có rất nhiều lời muốn nói đấy. Tiểu cô nương ưa thích linh hồ kia, ngàn vạn lần người phải đợi ta nhé, ta đã đáp ứng giúp người bắt linh hồ rồi mà”.

Tuy miệng nói như thế, nhưng tên ma vật kia cũng không dám chậm trễ, thân hình nhoáng một cái lập tức biến thành một luồng khói đen bỏ chạy vào bên trong Diệt Vụ Sơn Mạch, chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi nữa.

“Phong Nhựt... người thả ma vật đi, điều này sẽ trở thành địch nhân của Tu Tiên giới chính đạo đó. Dù chúng ta không kiện lên cấp trên, nhưng chúng ta cũng hồ thẹn đã kết bạn với kẻ như người, chúng ta đi thôi” Lãnh Khiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Những người còn lại cũng nhìn Phong Nhựt có vẻ cổ quái rồi lập tức đi theo. Trong chớp mắt, toàn bộ tiểu cốc cũng chỉ còn có hai người Phong Nhựt và Diệt Lạc.

“Sao người không đi?”

Diệt Lạc chỉ cười cười rồi đi đến bên cạnh đồng lửa ngồi xuống, thật lâu sau gã mới nói: “Kỳ thật tên ma vật chó má kia nói cũng không sai, thật sự là người đã cứu chúng ta, cho nên ta phải lên tiếng cảm ơn người đã, đây là điều đáng phải làm mà. Còn nữa, bản tính của biểu huynh ta cũng không xấu chi có điều không được uyển chuyển lắm, dù sao người cứ yên tâm huynh ấy sẽ không kiện lên cấp trên đâu về chuyện này đâu”.

“Ta biết rõ rồi” Phong Nhựt cũng đến bên cạnh đồng lửa rồi ngồi xuống, thật ra nhân cách của Lãnh Khiếu Thiên không tệ, chỉ có điều hắn hơi cứng nhắc, y hệt như lúc xưa ở Khô Mộc Hải vậy.

Trầm mặc một chút, bỗng nhiên Diệp Lạc hỏi bất ngờ: “Theo lời người nói thì còn có tên ma vật khác lợi hại hơn nữa, đó là thứ gì vậy? Ta có thể trợ giúp gì không?”

“À, tên đó hả ? Hẳn là một đoàn Ma Hòa, ắt hẳn đến từ Ngũ Hành Giới. Tuy nhiên việc này quá sức nguy hiểm, Diệp sư đệ người không nên tham gia là hơn” Phong Nhưộc lại lắc đầu nhả nhặn nói, bởi vì hẳn cùng tên Ma Hòa kia đánh nhau mấy lần, có thể nói lần nào cũng đều ở thế hạ phong. Trước đây đã liên lụy tới những tên hộ vệ của Thương Nguyệt thương hội, cuối cùng lại còn rơi xuống đầu của Lý Đán nữa, thật sự hẳn không muốn có người bị liên lụy tiếp tục chết thảm nữa.

“Người không tin thực lực của ta sao? Người vẫn xem thường ta à ?” Khuôn mặt Diệp Lạc lộ vẻ rất nghiêm túc.

“Không, ta không có ý đó, những điều ta nói không phải giỡn chơi. Những kẻ lúc trước đi chung với ta đều đã chết hết rồi, người hiểu rõ ý ta muốn nói chứ” Phong Nhưộc khe khẽ thở dài nói.

“Ta cũng không phải đang nói đùa. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ đi theo người. Người cứ yên tâm, trong mọi hành động chúng ta đều tuyệt đối nghe theo chỉ huy của người” Diệp Lạc vẫn hết sức nghiêm túc nói ra.

“Các người ? Là hai tên đồng bạn người vừa nói tới sao?” Phong Nhưộc nhíu mày hỏi lại, tính cách tên Diệp Lạc này đành rằng hẳn rất coi trọng. Nếu như chỉ có một mình vị sư đệ này, hẳn còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận được. Nhưng nếu thêm cả hai người kia thì tuyệt đối không có khả năng, dẫn theo bọn họ chẳng khác nào đưa họ vào chỗ chết. Hơn nữa, vừa rồi dường như hai tên đó không chút bận tâm tới Diệp Lạc, lại vội vã rời đi nữa. Nếu gặp đồng bạn như vậy, thà rằng không có còn hơn.

“Không phải là hai người bọn họ, người cũng thấy đấy” Diệp Lạc không nhận được thở dài một tiếng, “Ta lấy nhiệt tình đối đãi bọn hắn, thế nhưng trong trận tập kích mấy ngày trước, hai người bọn họ lại lâm trận bỏ chạy. Người đã như vậy, không thể tiếp tục làm đồng bạn nữa rồi”.

“Vậy sao người còn dám tin tưởng ta” Phong Nhưộc bỗng nhiên cười cười.

“Vi cái gì mà không dám, đến cả tên ma vật kia mà người cũng dám tin tưởng đấy. Tuy nhìn vào vấn đề này kẻ khác sẽ xem thường người, nhưng ta rất là khâm phục, cũng vô cùng kính nể người. Nếu đổi lại là ta, ta tự nghĩ rằng mình sẽ không làm được như thế...” Diệp Lạc cũng mỉm cười một chút.

“À... đúng rồi ! Người ta nói là một người khác, chính là muội muội của ta... tên là Diệp Bồng”.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 110: Kẻ Nào Thích Nghi Được Thì Kẻ Đó Sống Sót

"Diệp Phàm ?"

Phong Nhưộc sùng sốt, thật ra hẳn cũng không lạ gì cái tên này, nhớ năm xưa khi còn ở khu vực Nhận Bắc, khi đó hẳn vẫn còn là đệ tử của Thanh Vân tông đã từng gặp qua một tiểu nha đầu tên là Diệp Phàm, có điều nàng là đệ tử của Diệu Âm môn, hơn nữa nàng rất có tiềm chất trở thành một gian thương, năm xưa đã từng chơi xỏ hắn vài bận, thêm vào đó thực lực của nàng này dường như rất mạnh, ngay lúc xưa nàng đã ở có tu vi Luyện Khí hậu kỳ rồi.

Có điều sau khi Phong Nhưộc ngẫm nghĩ một lát vẫn cảm thấy điều này khó mà xảy ra được. Tu tiên giới này rộng lớn như vậy, có lẽ chỉ là trùng tên mà thôi! Dù sao gia tộc của Diệp Lạc ở khu vực Nhận Nam cũng là một gia tộc có chút tiếng tăm, muội muội của hắn như vậy ít nhất cũng phải gia nhập Trần Thiên tông hoặc mấy đại tông môn kia mới phải, sao có thể tới khu vực Nhận Bắc heo hút ấy được!

Đương nhiên còn có một điểm quan trọng hơn nữa đó là thực lực của Diệp Phàm ở Diệu Âm môn kia hẳn là còn lợi hại hơn nhiều so với Diệp Lạc, từ điểm này có thể thấy người kia khó có khả năng là muội muội của hắn được!

Phong Nhưộc đang nghĩ bụng như vậy thì Diệp Lạc lại tiếp tục nói: "Diệp Phàm là muội muội cùng cha khác mẹ với ta, từ nhỏ tới lớn ta chỉ gặp nó có một lần, khi đó nó còn là bé con mới bi bô tập nói, nó cứ chui rút vào lòng phụ thân ta giống như một con mèo con rất cảnh giác với bên ngoài, ta mới chỉ tò mò hơi sờ đầu nó tí mà đã lập tức khóc ré lên vang trời vang đất rồi, sau đó nó được sư phụ dẫn đi rồi từ đó tới sau này không hề có tin tức gì, bởi vậy dường như ta cũng sắp quên mất là mình còn một muội muội nữa chứ!"

Tiên tay ném thêm mấy khúc củi vào trong đồng lửa, trên khuôn mặt Diệp Lạc hiện lên một nụ cười hiếm thấy: "Gần đây ta mới biết được hóa ra nó gia nhập Cửu Thần cung, có điều sư phụ nó muốn nó ra ngoài lịch lãm một thời gian ngắn nên nó định trở về đây, nếu ta đoán không lầm thì vài ngày tới nó sẽ về đến đây thôi!"

Nghe đến đây cuối cùng Phong Nhưộc cũng khẳng định được Diệp Phàm này ắt hẳn không phải là Diệp Phàm mà hắn biết tới trước kia. Có điều Diệp Lạc nghĩ vậy cũng không sao, nên hắn vẫn tốt bụng khuyên nhủ: "Muội muội người lịch lãm thì lịch lãm đi, tốt nhất không nên tham gia vào chuyện này!"

"Làm vậy sao được !"

Diệp Lạc khó hiểu nhìn Phong Nhựt: "Muội muội ta đã chỉ đích danh muốn ta tìm đến ngươi, nó bảo rằng mục đích chủ yếu nhất của lần lịch lãm này của nó chính là muốn tìm ngươi tính sổ gì đó!"

"Cái gì ? Tìm ta tính sổ à !" Phong Nhựt thiếu chút nữa nhảy dựng lên vì kinh ngạc, "Sao ta biết muội muội ngươi được? Là ngươi nói cho nàng biết hả?"

"Làm sao ta rõ được tại sao nó biết ngươi chứ? Ta còn đang muốn hỏi ngươi đấy? Nếu không phải là vì lo không đánh lại được ngươi thì giờ ta đã đánh cho ngươi lên bờ xuống ruộng một phen để hỏi qua vụ này rồi!" Diệp Lạc bực tức nói.

"Sặc... không đúng! Người ta biết là Diệp Phàm ở khu vực Nhận Bắc, là đệ tử của Diệu Âm môn, chắc chắn là muội muội ngươi nhầm rồi!" Phong Nhựt vội vàng lắc đầu phủ nhận, sao nói đùa được chứ, hắn thấy Diệp Lạc tỏ ra cực kỳ hưng dữ thế kia, vạn nhất hắn hiểu lầm mình làm việc gì có lỗi với muội muội của hắn thì chết dở!

Còn nữa, hiện giờ hắn nghi ngờ sở dĩ tên Diệp Lạc này mạnh dạn chạy đến đòi giúp hắn đối phó với ma hỏa kia phần lớn nguyên nhân là vì muốn bảo vệ muội muội bảo bối kia của hắn mà thôi!

"Phải hay không, chờ nàng tới sẽ rõ!" Diệp Lạc thuận miệng nói một câu, liền ra về đạo mạo như một bề trên, "À... đúng rồi, giờ ngươi tính đi điều tra tên ma hỏa mà ngươi nói như thế nào? Phải tới Ngũ Hành giới sao?"

"Điều tra gì? Không, thời gian tới ta không đi đâu hết mà chỉ ở trong sơn môn của bốn tông thôi, ngươi cứ việc phụng bồi muội muội ngươi đi lịch lãm đi!" Phong Nhựt khinh khỉnh nói, điều tra gã ma hỏa kia sao? Nằm mơ đi? Hiện giờ hắn chẳng có chút đầu mối nào thì điều tra bằng mắt à? Huống hồ giờ hắn còn có rất nhiều việc phải làm, gã ma hỏa kia muốn làm gì thì làm đi! Dù sao chỉ cần nó để lộ dấu vết thì tự có cao nhân ra tay thu thập nó thôi!

Nghĩ đến đây, Phong Nhựt lại càng không muốn nán lại ở đây thêm chút nào nữa, hắn đứng dậy giải phong ấn Bạch Mao Quỷ Bức rồi nói với Diệp Lạc: "Thời gian của ta cũng không nhiều, chúng ta lên đường luôn trong đêm, ngươi không có ý kiến gì không?"

"Đương nhiên được !" Diệp Lạc cũng không do dự, vung tay lên đập tắt đồng lửa sau đó cũng giải phong ấn ra một con Lam Giác Ứng cấp năm biến dị rất hiếm thấy!

Suốt dọc đường đi hai người Phong Nhựt không hề nói thêm câu nào, cho tới lúc bọn họ về đến Tiếp Thiên Phong đã là xế chiều ngày thứ hai, sau khi nói vài câu xã giao Phong Nhựt với Diệp Lạc liền tách ra, hiện giờ hắn cũng đã tiến vào Linh Sơn viện nên việc liên lạc hàng ngày cũng trở nên dễ dàng hơn!

Dĩ nhiên cho dù Phong Nhựt tìm được đầu mối gì đi nữa cũng không thể nào lại dẫn huynh muội Diệp gia đi góp vui được, bởi tên ma hỏa kia quá mức quý dị, bản thân hắn giữ được mạng đã tốt lắm rồi, làm tâm trí đầu nữa mà đi lo cho người khác.

Nhưng ngay lúc này, một con hạc giấy phong hành màu tím từ trên bầu trời cao bay đến cạnh Phong Nhựt như một tia chớp, sau đó không ngừng lượn vòng xung quanh hắn. Vừa thấy thế, chẳng những Phong Nhựt ngăn cả người mà ngay cả Diệp Lạc ở bên cạnh cùng với một số đệ tử Trần Thiên tông ở gần đó cũng ngạc nhiên bất động!

Đó là vì theo nguyên tắc trong Trần Thiên tông, nếu như là các đệ tử tiến hành liên lạc với nhau thì chỉ có thể mua loại hạc giấy màu trắng, mặc dù là cấp thấp nhất nhưng giá tiền cũng tương đối đắt đỏ, còn tin tức do những người chủ quản thuộc lục viện phát đi thì phải là hạc giấy màu đỏ!

Còn nếu là tin tức do cao tăng Trần Thiên tông ban bố thì nhất định sẽ là màu tím, có điều trường hợp này rất ít thấy, bình thường chỉ khi nào có việc lớn xảy ra thì hạc giấy phong hành màu tím mới xuất hiện.

Những con hạc giấy phong hành này sẽ nhanh chóng xác định yêu bài thân phận trên người mỗi đệ tử của môn phái, nhờ đó mà tự động tiến hành tìm kiếm, đương nhiên là cấp bậc của hạc giấy càng cao thì tốc độ của nó lại càng nhanh, hơn nữa phạm vi tìm kiếm cũng sẽ mở rộng ra.

Chẳng hạn như hạc giấy phong hành cấp thấp nhất có màu trắng thì chỉ có khả năng tìm kiếm trong khoảng hai mươi dặm, cho nên trừ phi là bạn lữ song tu có tình cảm sâu đậm với nhau, đồng thời lại giàu nứt đổ vỡ vách thì mới có thể dùng đến loại này.

Mà hạc giấy phong hành màu đỏ thì có khả năng tìm kiếm trong phạm vi một trăm dặm, tất nhiên hạc giấy phong hành màu tím lại càng biến thái hơn nữa, nó hoàn toàn có khả năng tìm kiếm trong phạm vi năm trăm dặm, đồng thời còn có thể sử dụng lại, nhưng giá tiền của con nào cũng đều có giá trên trời!

Nhưng điều khiến cho đám người Phong Nhựt kinh ngạc không phải là chuyện này, mà là bình thường với đệ tử ở cấp bậc như hắn còn chưa đủ tư cách để tiếp nhận hạc giấy phong hành màu tím này mới phải, thông thường thì chỉ có những môn nhân đệ tử Kim Đan kỳ vốn cao hơn hẳn một cấp mới có tư cách này mà thôi!

"Phong Nhựt, con hạc giấy phong hành màu tím này hình như đến tìm ngươi thì phải!"

Diệp Lạc ở bên cạnh nói với vẻ hâm mộ, kỳ thực là trường hợp này hắn cũng mới thấy lần đầu, bởi chỉ riêng việc có tư cách nhận được hạc giấy phong hành màu tím cũng đã là một việc đáng để tự hào rồi, nó cũng là một hình thức cho thấy địa vị và thân phận, thậm chí ngay những đệ tử của đại gia tộc có hậu trường kia, nếu như tu vi chưa đạt đến một trình độ nhất định thì cũng đừng mơ được hưởng thụ loại đãi ngộ này!

"Hình như là vậy !"

Phong Nhựt cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên, hắn đưa tay bắt lấy con hạc giấy phong hành màu tím kia, tức thì một thông điệp hiện ra trong đầu hắn. Cùng lúc đó, con hạc giấy phong hành màu tím kia liền hóa thành từng đạo quang điểm màu tím, bay về phương xa rồi biến mất.

"Phong Nhựt, trong đó nói gì?" Diệp Lạc cảm thấy rất tò mò hỏi.

"Không có gì, chỉ là một ít phần thưởng mà thôi..." Thần sắc Phong Nhựt bình tĩnh trở lại, thì ra tin tức mà con hạc giấy phong hành này mang đến cho hắn là nói về cuộc tỷ thí giữa Trần Thiên tông và Cửu Thần cung hơn hai mươi năm về trước, khi ấy ở trận thứ hai chẳng những Phong Nhựt tiến vào nhóm mười người mạnh nhất, hơn nữa còn thắng cả đám cao thủ Khuynh Lan Hiên nên khiến cho Trần Thiên tông nở mày nở mặt.

Có điều sau đó mọi người phát hiện tung tích của Mộc Yêu ở Khô Mộc Hải, Phong Nhựt lại giữa đường chạy đến khu vực Nhận bái, sau khi trở về lại bỏ quan một mạch hai mươi năm nên phần thưởng này của hắn vẫn còn chưa nhận được cho đến tận bây giờ!

Đĩ nhiên, cao tăng Trần Thiên tông không thể nhớ rõ một việc con con như vậy, hơn nữa cho dù có nhớ rõ đi nữa thì cũng không cần phải dùng đến một con hạc giấy phong hành màu tím chỉ để tìm hắn! Việc này chẳng qua chỉ là một cái cớ vặt vãnh mà thôi!

Nguyên nhân chính ở đây là, ba tháng sau các đệ tử tinh anh đời này của Cửu Thần cung sẽ chính thức tới Trần Thiên tông bái sơn, mà một khi đã bái sơn thì đương nhiên sẽ không thể thiếu được tỷ thí!

Vốn dĩ việc này cũng không liên quan gì đến Phong Nhựt, ba ngàn đệ tử của Thượng Tam viện ở Trần Thiên tông có thể nói là tinh anh có ở khắp nơi, nói thế nào cũng không đến lượt hắn ra sân, nhưng nghe nói ở bên phía Cửu Thần cung có người cố ý chỉ đích danh bảo rằng muốn tỷ thí với hắn. Bởi vậy, cao tăng Trần Thiên tông mới vội vã báo tin cho Phong Nhựt, bảo hắn chuẩn bị thật chu đáo để nghênh tiếp sự thách đấu của đối phương!

"Phần thưởng hà ? Phần thưởng gì đấy ? Có phải là phần thưởng nhiệm vụ không? Nói gì thì nói, dùng đến cả hạc giấy phong hành màu tím thì chắc là cũng không đến nỗi nào đúng không!" Diệp Lạc ước ao nói.

"Đừng có nằm mơ giữa ban ngày, tốt nhất là ngươi nên nghĩ cách xem làm thế nào để bồi tiếp mười mười bảo bối của ngươi kia! Còn nữa, ta trình trọng thông báo cho ngươi biết, thời gian tới ta sẽ bận bịu rất nhiều việc, tốt nhất các ngươi nên tìm người khác đi lịch lãm với ngươi đi, hiểu chưa?..." Phong Nhựt nói rồi liền phóng Mị Ảnh kiếm lên phi hành về phía Kiếm Tâm viện!

Về việc tỷ thí gì đó với đệ tử Cửu Thần cung, hắn thậm chí có thể khẳng định đây chắc chắn là do Khuynh Lan Hiên kia bày ra, khi còn ở Cửu Thần cung nàng đã đánh tiếng trước rằng phải đánh cho hắn nhừ đòn trong trận tỉ thí kế tiếp, có điều sau đó mọi việc lại không diễn ra theo như ý muốn của nàng mà thôi!

Như vậy là lần này, nàng muốn gỡ lấy một ván để lấy lại thể diện sao? Cái này cũng khó mà biết được!

Phong Nhựt cũng chỉ nghĩ qua vấn đề này một chút rồi ngay lập tức liền vứt những ý niệm này ra khỏi đầu. Hiện giờ hắn còn có việc rất quan trọng phải làm đây này! Trong thời gian tới hắn phải tìm cách làm cho Huyền Hóa phân thân mộc ra hai tay, còn không chỉ còn cách tự mình lặn xuống dưới Hóa Linh tuyến thôi!

Bởi vì ở dưới đó chẳng những có ba trăm sáu mươi viên linh thạch Hóa thuộc tính mà còn có trận quyết của Cửu Thiên Lưu Vân tuyệt trần nữa, việc này không thể làm qua loa được!

Trước tiên Phong Nhựt trở lại tiểu viện của hắn ở trong Kiếm Tâm viện rồi thả Bạch Mao Quỷ Bức và Ngân Giáp Thiên Thủ ra. Khi trước hắn đã từng muốn để hai đứa này tu tập Hắc Thủy linh quyết, chỉ là mãi mà không có thời gian, hiện giờ hắn định trong ba tháng tới sẽ ở lại trong tiểu cốc Kiếm Lư rồi, như vậy đương nhiên không thể để bọn chúng nhàn chơi bởi ở ngoài được, sắp tới bọn chúng cũng phải nỗ lực thôi, nếu không với tình huống chiến đấu của hắn ngày càng tiến lên tần suất nhanh hơn, khoảng cách xa hơn, công kích mạnh hơn như thế này thì tác dụng phụ trợ mà bọn chúng mang lại sẽ ngày càng nhỏ, đến một lúc nào đó sẽ hoàn toàn không còn giá trị gì nữa!

Mặc dù Phong Nhựt sẽ không thật sự bỏ rơi bọn chúng nhưng nếu như vậy mà nói thì bọn chúng sẽ trở thành thú kiểng mất, bởi vì đứng trước kẻ địch mạnh mẽ mà gọi bọn chúng ra ngoài nghênh chiến thì chẳng khác nào bảo chúng nó đi chịu chết vậy!

"Hai đứa các ngươi, nghe kỹ cho ta... những gì ta nói sau đây là tâm pháp thứ nhất của Hắc Thủy linh quyết, cứ cách một khoảng thời gian ta sẽ lại giảng cho các ngươi nghe tiếp, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu phải tùy vào số phận của các ngươi vậy, các ngươi phải biết là hằng ngày ta có thể cung cấp đầy đủ Ngũ Hành Thạch cho các ngươi nhưng không thể nào bỏ công đi tìm kiếm thiên tài địa bảo cho các ngươi đột phá cảnh giới được, thế giới này chính là như vậy, kẻ nào thích nghi được thì kẻ đó sẽ sống sót!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 111: Trận Quyết

Bên trong hang động ở dưới tiểu cốc Kiếm Lư, Phong Nhựt đang khoanh chân ngồi đó, hai mắt hắn khép hờ lại tựa như đang nhập định, những đệ tử Thượng Tam Viện cứ tới rồi đi liên tục, tuy nhiên thân hình hắn vẫn ngồi yên bất động.

Tuy nhiên không ai biết được, ở phía dưới Hòa Linh tuyến đằng kia khoảng mấy trăm trượng đang có một quảng huyền hóa mỗi bận rộn tới tám mặt mây, trải qua suốt thời gian tìm tòi lục lọi cuối cùng Phong Nhựt đã hoàn toàn chủ động nắm giữ được phân thân huyền hóa này, có thể nói bên trong Hòa Linh tuyến đây hẳn được xem như là một vị chúa tể thực thụ.

Hơn nữa Phong Nhựt còn phát hiện ra mình cũng không cần phải nhọc thân điều khiển phân thân huyền hóa nữa, hẳn chỉ cần ném phân thân này vào trong Hòa Linh tuyến, thế là nó có thể tự động hấp thu hỏa linh khí ở xung quanh rồi tự động phát triển, đặc biệt càng xuống sâu bên dưới thì tốc độ hấp thu hỏa linh khí càng nhanh hơn, thậm chí Phong Nhựt còn hoài nghi rằng không lẽ ngay bên dưới Hòa Linh tuyến này có tồn tại một quảng linh thạch hỏa thuộc tính ấy chứ.

Tuy nhiên có thể suy đến lại một lượt thế này, trên thực tế phân thân huyền hóa của Phong Nhựt chỉ có thể hoạt động sâu nhất dưới Hòa Linh tuyến khoảng chừng trên dưới năm trăm trượng, nếu cứ tiếp tục xuống sâu bên dưới sẽ đụng phải một cỗ áp lực cực lớn, hẳn đoán không lầm thì đó là lực lượng phong ấn của Cửu Thiên Lưu Vân truyệt trận.

Phong Nhựt đã từng thử mò mẫm đến chỗ giới hạn đó, nhưng hẳn không ngờ lực lượng phong ấn của Cửu Thiên Lưu Vân truyệt trận lại quá mức khủng bố, hẳn chỉ mới tiến đến gần đó một chút thôi mà lực lượng đã nặng nề như núi đè, làm cho hẳn thiếu chút nữa bị tan nát phân thân huyền hóa này rồi.

Được chứng kiến qua loại lực lượng tựa như nghịch thiên này, bất chợt trong lòng Phong Nhựt lại càng hứng thú hơn với Cửu Thiên Lưu Vân truyệt trận, tuy nhiên đến lúc hẳn khai mở Tự Sinh trận trong hang sâu kia lại càng kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm.

Hẳn cứ tưởng rằng Cửu Tuyệt lão nhân thế nào cũng lưu lại trận quyết trên vật gì đó tương tự như ngọc giản, hoặc cùng lắm là khắc lên trên bề mặt những khối đá xung quanh, ai ngờ đầu bên trong phạm vi được bao trùm bởi Tự Sinh trận kia chỉ có mỗi một khối đá lớn có bề ngang một trượng, sâu chừng hai trượng gì đó.

Phải nói đúng hơn đây là một tòa tiểu cốc Kiếm Lưu được thu nhỏ không biết bao nhiêu lần, thật sự khối đá lớn này giống y như đúc với hình dạng bên ngoài của tiểu cốc Kiếm Lưu, ngoại trừ không có lão già bị trói bằng dây xích kia, còn lại mọi chi tiết khác đều không có gì khác biệt cả.

“Không lẽ Cửu Tuyệt lão nhân lừa gạt à ? Cái này mà là trận quyết sao?”

Quả thật hiện tại Phong Nhựt đang dở khóc dở cười, đây chỉ là một hình thái thu nhỏ vô số lần của tiểu cốc Kiếm Lưu mà thôi, hẳn bỏ công ra để tìm hiểu nó làm gì chứ? Trực tiếp chạy ra ngoài nhìn xem không phải hay hơn sao?

Tuy vậy hẳn vẫn nhẫn nại tỉ mỉ quan sát qua một lượt, cuối cùng Phong Nhựt đã phát hiện ra điểm khả nghi, nó nằm là ngay cửa vào hang động của khối đá lớn này, dường như có một lỗ khóa nào đó.

Thoáng suy ngẫm một lúc, lập tức trong đầu Phong Nhựt hiện lên hình dạng của thanh ngọc giản màu đen mà hẳn có được khi phá giải ảo trận lúc trước, rõ ràng hình dạng hoàn toàn ăn khớp với nhau.

Khi đã hiểu rõ vấn đề, Phong Nhựt không còn chút do dự nào nữa, hẳn vội vàng quay về bên cạnh Hòa Linh tuyến rồi cho ý niệm trở về với bản thể, kế tiếp hẳn lấy từ thất lưng trữ vật ra thanh ngọc giản màu đen kia, rồi quăng luôn xuống Hòa Linh tuyến. Sau đó ý niệm của hẳn lại chuyển dời đến phân thân huyền hóa, cuối cùng không chể lầy thanh ngọc giản màu đen đó kéo về chỗ khối đá lớn kia.

Sau khi đã xác định không có gì thiếu sót, lúc này Phong Nhựt mới cẩn thận từng li từng tí không chể hờa diễm cho cắm thanh ngọc giản màu đen vào ngay lỗ khóa trên khối đá lớn kia.

Cơ hồ chỉ trong chớp mắt, xung quanh chín thanh tiểu kiếm ở ngay cửa liền xuất hiện vô số quảng sáng chói thẳng vào trong thanh ngọc giản màu đen đó, cho tới khi Phong Nhựt thấy được chuyển gì đang xảy ra thì bên ngoài thanh ngọc giản này đã trở nên óng ánh, hơn nữa còn lóe lên chùm sáng năm màu khiến cho người khác nhìn vào đã biết ngay không phải là vật bình thường.

Phong Nhựt hết sức mừng rỡ vội vàng vận chuyển một luồng hỏa linh lực tinh thuần vào bên trong đó, lập tức trong đầu hẳn xuất hiện vô số văn tự tràn vào.

Suốt ba canh giờ sau, Phong Nhựt mới đại khái xem qua hết nội dung rộng tựa biển cả nằm bên trong thanh ngọc giản, quả thật hẳn không thể không bội phục tài hoa của Cửu Tuyệt lão nhân có tư thế ngất trời, không có người thứ hai sánh bằng.

Cũng do Cửu Thiên Lưu Vân truyệt trận này không chỉ là một loại trận pháp, hay một cấm chế phong ấn, mà nó còn được coi như một dạng công pháp tu luyện, pháp quyết công kích nữa.

Theo như bên trong ngọc giản, Cửu Tuyệt lão nhân miêu tả còn kỹ càng hơn những gì lúc trước Phong Nhựt trực tiếp nghe được. Như lời của lão nhân nói lại, tuy đề tu tập truyệt trận này cần phải có chín loại lực lượng cực kỳ thuần túy, nhưng trọng tâm bên trong có hai hướng phát triển cực đoan.

Một hướng phát triển hết sức phức tạp, trong đó có những biến hóa như rừng sao trên bầu trời, nếu có thể hiểu được nó cuối cùng sẽ chính thức bố trí ra được Cửu Thiên Lưu Vân truyệt trận.

Một hướng phát triển khác đơn giản hơn, có thể nói nó còn trên cả đơn giản nữa, đó chính là đẩy mạnh lực công kích ngày càng cao.

Nói một cách khác, hai hướng phát triển cực đoan này công thủ khác nhau, nếu như có thể hợp nhất được cả hai hướng này mới xem như nhận được

truyền thừa chính thức từ Cửu Tuyệt lão nhân.

Tuy nhiên cả hai hướng phát triển cực đoan này đều có chín tầng cảnh giới, mỗi tầng đều có thể tương hỗ cho nhau, phụ trợ lẫn nhau, hơn nữa chín tầng cảnh giới đó lại có mối quan hệ với chín loại lực lượng kia.

Tầng cảnh giới thứ nhất tương đối đơn giản nhất, hiện tại xem như Phong Nhưor đã đạt tới, yêu cầu chính là khắc trận bằng tâm niệm, đồng thời có tu vi đạt tới Trúc Cơ trung kỳ.

Thế nhưng độ khó của tầng cảnh giới thứ hai lại tăng lên gấp mấy chục lần, yêu cầu hướng phát triển thủ cực đoan chính là phải tìm ra lực lượng tinh thuần có thuộc tính mộc, sau đó dùng tâm niệm khắc thành Mộc Linh sát trận.

Hiện tại Phong Nhưor đang có sẵn Thanh Mộc Thần Tinh coi như đã đáp ứng được điều kiện tiên quyết, hơn nữa hần vốn tự nghĩ trên phương diện trận pháp cũng có chút thành tựu, thế nhưng đến lúc chứng kiến được Mộc Linh sát trận lập tức không nhìn nổi liền tròn mắt há mồm không thôi, quả thật trận pháp này quá khó khăn, rõ ràng còn khó hơn cả hầu hết các trận pháp trung cấp trong Tu tiên giới. Nếu như cho hần bố trí cẩn thận chậm rãi, có lẽ vài năm sau hần có thể lập được một tòa trận pháp, nhưng theo ngọc giản có đề cập qua buộc phải khắc thành trận pháp tức thời mới được.

Trời đất... phải tức thời hoàn thành à? Lập tức Phong Nhưor nhận định cơ bản không có cách nào làm được, cho nên chẳng dặng dưng hần đành tạm thời bỏ qua tìm hiểu về Mộc Linh sát trận này, ngược lại tập trung vào hướng phát triển công cực đoan kia.

So sánh với độ khó cực cao của Mộc Linh sát trận, một hướng phát triển cực đoan khác có tầng cảnh giới thứ hai lại rất hợp với tình hình của Phong Nhưor hiện tại, bởi vì tầng thứ hai này hết sức đơn giản, chỉ có một khẩu quyết Ngự kiếm thuật... Thanh Mộc Lưu Vân Trảm mà thôi.

Tên đúng như ý nghĩa, Thanh Mộc Lưu Vân Trảm này cần phải được vận dụng lực lượng thuộc tính mộc mới có thể thi triển được kiếm quyết, kiếm quyết chỉ đơn giản tới tới lui lui vài câu thôi, rất là phù hợp với hướng phát triển cực đoan nhưng đơn giản.

Tuy nhiên, sau khi Phong Nhưor cẩn thận tìm hiểu một phen lập tức mặt mày hần lại tuôn đầy mồ hôi, bởi vì Thanh Mộc Lưu Vân Trảm này tuy nhìn qua thấy đơn giản nhưng khi áp dụng lại cực kỳ khó khăn, nên biết rằng hiện tại hần cũng đã ngưng kết được kiếm ý rồi, nhưng chỉ mới âm thầm diễn luyện theo một chút thôi thế mà chớp mắt đã bị đình trệ rồi, hần thất vọng buồn chán đến nỗi muốn thổ huyết tại chỗ.

Đã có kinh nghiệm từ trước, tâm pháp kia cho dù cảnh giới tầng bảy có phức tạp hay đơn giản đi nữa, Phong Nhưor cũng chẳng dám tìm hiểu thêm nữa, bởi vì thứ đó quá thâm ảo với khả năng hiện tại của hần, ne61unhu7 cố chấp vướng vào hãy chuẩn bị tinh thần bị phản phệ đi.

Phong Nhưor cẩn thận suy nghĩ qua một phen, hần quyết định trước hết nên tu tập qua thử ít nhiều Thanh Mộc Lưu Vân Trảm này đã, dù sao thứ này sẽ giúp cho chiến lược của hần thêm phần lợi hại, quả thật hiện tại hần rất cần phát triển trên phương diện này, còn về Mộc Linh sát trận kia thôi thì hãy để sau này xem lại, nó thật sự quá khó khăn đến nỗi khiến cho hần không đủ tự tin đối mặt với nó.

Nếu như có thể hiểu thấu được Thanh Mộc Lưu Vân Trảm này, trong thời gian tí thỉ ba tháng sau biết đâu chừng hần có được niềm vui bất ngờ thì sao.

Sau khi đã xác định rõ ràng, Phong Nhưor không dừng lại ở đây nữa, hần liền dấu thanh ngọc giản năm màu cùng một lượng lớn hỏa linh thạch dầu bên trong khối đá kia, dù sao hiện tại thất lung trữ vật của hần có cấp bậc quá thấp, hơn nữa bản thân ngọc giản năm màu cùng hỏa linh thạch sẽ tản ra chấn động mãnh liệt, nếu gặp phải thần niệm của Kim Đan kỳ ắt hần hần sẽ bị soi thấu tất tần tật mọi thứ bên trong đó, ngược lại bản chất viên Thanh Mộc Thần Tinh trên người hần có tính che dấu rất tốt, trừ khi những lúc Phong Nhưor cố ý thao tác ra, trên cơ bản nó không hề truyền ra bất kỳ dao động nào.

Lúc này ý niệm đã trở về bản thể, Phong Nhưor lập tức dùng Mị Ảnh Kiếm bay về phía cổng sau núi. Hôm nay hần muốn tu luyện kiếm quyết nên không thể chọn một chỗ tùy tiện được, cũng do phạm vi công kích gần đây có thể đạt tới một trăm rưỡi trượng rồi, hơn nữa uy lực quá mức kinh người, do đó hần buộc phải đến Thí Luyện Tràng chính là nơi chuyên tu tập pháp thuật và Ngự Kiếm Thuật ở hậu sơn.

Thí Luyện Tràng này chẳng những rộng rãi bao la, hơn nữa còn được bảo hộ bởi trận pháp mạnh mẽ nữa, nên khi ở bên trong đó có thể triển khai bất kỳ công kích nào mà mình muốn.

Phía hậu sơn của Trấn Thiên Tông có tổng cộng chín khu vực Thí Luyện Tràng cực lớn, có thể dựa vào đẳng cấp khác nhau mà chọn Thí Luyện Tràng tương ứng, thật ra để thích hợp với tu vi Trúc Cơ kỳ chỉ có thể chọn một trong ba khu Thí Luyện Tràng, còn tu vi Kim Đan kỳ có hai khu và Linh Anh kỳ được một khu riêng biệt. Duy nhất có thêm một khu vực Thí Luyện Tràng có quy mô lớn nhất, có thể chứa được tới hai vạn người cùng lúc, tuy nhiên môn phái chỉ trưng dụng khu vực này vào những lúc cử hành tỷ thí mà thôi.

Đặc biệt hai khu vực Thí Luyện Tràng cuối cùng kia chưa bao giờ được mở ra, nên cũng chẳng ai biết rõ rốt cuộc trong đó dùng để làm gì nữa.

Đây là lần đầu tiên Phong Nhưor bước chân tới Thí Luyện Tràng, lúc trước hần chưa từng có cơ hội tới nơi này, bởi vì chỉ dành cho đệ tử từ Thượng Tam Viện trở lên mà thôi.

“Đứng lại, đây là nơi trọng địa của môn phái, mau đưa yêu bài thân phận ra đây!”

Không quá bất ngờ, quả nhiên Phong Nhưor đã bị chặn lại ngay cổng vào, cho dù là đệ tử chính thức của Thượng Tam Viện đi nữa, mỗi lần muốn tiến vào cổng chính môn phái đều phải trình ra yêu bài thân phận, trừ khi tu vi hần đạt tới Kim Đan kỳ lúc đó có thể trở thành đệ tử trọng tâm của Trấn Thiên Tông, như vậy mới đủ tư cách cư ngụ lâu dài tại đây, hơn thế không còn bị mấy tên thủ vệ này kiểm tra nữa.

Tuy nhiên hần khó mà có tư cách trở thành đệ tử trọng tâm, bởi vì hành trình tiếp cấp lên Kim Đan kỳ còn quá xa xôi đối với hần, vì thế hần vẫn sẽ bị tra

xét dài dài.

“Ồ ? Đây chẳng phải là Phong Nhựt sao? Đã lâu rồi không gặp, ta nghe nói gần đây chỉ trong thời gian ngắn mà ngươi đã oai phong lẫm liệt rồi, lại còn may mắn được tham gia vào đợt tỷ thí ba tháng sau nữa, không phải ngươi sẽ bỏ chạy ngàn dặm, quăng mũ còi giáp đấy chứ?”

Phong Nhựt đang bị đội thủ vệ kiểm tra thân phận thì bỗng nghe một âm thanh quen thuộc vang lên từ phía sau, ngoại trừ kẻ gần đây cứ một mạch thẳng tiến như thể thuyền lên theo nước, không phải Mạc Vô Ngân thì còn ai vào đây nữa?

Mấy tên thủ vệ kia không hề kiểm tra Mạc Vô Ngân chút nào, bởi vì bên hông gã lóe lên kim quang nhấp nháy, tiêu chí của yêu bài Vân Long đó đã quá đủ để chứng minh gã chính là đệ tử trọng tâm của Trần Thiên Tông rồi, đương nhiên có thể vô tư ở lại bên trong môn phái, hơn nữa cũng không bị kiểm tra gì nữa.

Phong Nhựt quay đầu lại ngó Mạc Vô Ngân thấy bên cạnh gã còn có mấy tên khác nữa, lúc này hắn chỉ nhếch mép cười trêu ngươi.

“Bỏ chạy ngàn dặm à ? Câu này nghe hay thật, tuy nhiên ta tặng cho ngươi đấy, vì có lẽ ngươi thích hợp hơn nhiều, thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 112: Phi Hành

Mạc Vô Ngân chỉ cười một cách âm trầm, rồi lập tức chỉ vào tên nam tử áo trắng có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đang đứng bên cạnh mà nói.

“Vị này là Tả Thiên Thu sư huynh của ta cũng thuộc Hạc Minh viện, chính là trợ thủ mạnh nhất của sư huynh Nhận Vô Song, thế nào đây? Ngươi có gan ứng chiến không? Thật sự ta cũng muốn xem cảnh ngươi bỏ chạy ngàn dặm sẽ như thế nào đây. Đương nhiên chỉ vì ta muốn tốt cho ngươi, nên khuyên ngươi nên tự xem lại bản thân có bao nhiêu cân lượng rồi sau đó biết khó mà rút lui. Nếu không vào ba tháng tới, ngay lúc đó dưới sự chứng kiến trên vạn người mà ngươi không chịu nổi một chiêu của Thân Cung, thật sự ngay cả ta cũng hổ thẹn dìm ngươi đấy”.

“Vậy à ! Thật không ?”

Phong Nhựt lạnh lùng ngó chằm chằm tên Mạc Vô Ngân, xem ra gã này thật khác xa với những gì người ta đồn đãi, tuy hắn đã va chạm qua với gã vài lần, nhưng dường như lần nào gã cũng chẳng trực tiếp chủ động ra tay, mà chỉ đứng một bên chăm ngời, thổi gió mà thôi, đúng là tâm địa gã thật gian xảo.

Quả nhiên trên gương mặt vốn không không biểu lộ chút tình cảm nào của Tả Thiên Thu khi vừa nghe câu nói của Phong Nhựt xong, lập tức quét ánh mắt ác liệt nhìn hắn, tỏ vẻ ngạo mạn không chút sợ hãi: “Ngươi chính là Phong Nhựt? Thoạt nhìn ta thấy cũng tầm thường thôi, đúng là hiện tại chỉ được cái tảo bạo của người trẻ tuổi mà thôi, ngươi đã giết người qua chưa? Trải qua mấy lần thí luyện rồi? Xông pha vào Ngũ Hành Giới chưa? Hay chỉ đi săn mấy con linh thú quen rồi về nhà ngoáy đuôi lên trời! Vô Ngân sư đệ cũng vì nghĩ tốt cho ngươi thôi, nếu không có đủ thực lực thì đừng làm ra vẻ ta đây. Nếu bây giờ ngươi tuyên bố bỏ tham gia vào trận tỷ thí đợt ba tháng tới, ta sẽ không gây khó dễ cho ngươi nữa...”

Vừa nghe được khẩu khí cứ cho mình là bậc tiền bối của Tả Thiên Thu, tức khắc Phong Nhựt hơi có vẻ buồn cười, kiểu cách khinh người cũng không nên đạt tới trình độ “quá đáng” như thế này chứ?!?

“Đù rồi, vậy gặp nhau ở Thí Luyện Tràn vậy. Nếu như ngươi có thể chiến thắng, ta cam đoan sẽ tuyên bố bỏ tham gia trong đợt tỷ thí ba tháng tới, tuy nhiên... nếu ngươi thua thì...”

Phong Nhựt nói đến đây, bỗng nhiên ánh mắt của hắn tựa như tia chớp quét thẳng tới Mạc Vô Ngân, rồi gần từng chữ một: “Nếu như hắn thua, ngươi vẫn dám thượng đài chứ...?”

“Hừ... mơ tưởng hảo huyền ! Tự tin thái quá, ngươi hãy thắng ta trước đi rồi nói” Tên Tả Thiên Thu kia lập tức nổi giận gắt lên.

“Hừ hừ... ý của ngươi là muốn lấy một địch hai phải không? Chắc chắn... quá sức mơ tưởng! Cho dù là Chu Khắc đệ nhất cao thủ của Kiếm Tâm viện các ngươi cũng chẳng dám cuồng vọng như thế. Tuy nhiên, người đại nhân đại lượng như ta đây sẽ không rành đầu mà so đo với ngươi, tất nhiên sẽ không chơi cái trò xa luân chiến đó bởi vì có thắng cũng chẳng về vang gì, hơn nữa còn làm ảnh hưởng đến danh tiếng của ta nữa...” Thế nhưng lúc này tên Mạc Vô Ngân kia lại tỏ vẻ hết sức trầm ổn nói tiếp: “Như vậy đi, chúng ta nên có phần thưởng để tăng thêm phần hào hứng, nếu như ngươi thua hãy tuyên bố hủy bỏ tham dự trận tỷ thí vào ba tháng sau, còn lỗ như..., ta bảo là lỗ như thôi chứ ký thật ngươi chẳng có cơ hội nào để mơ đâu, nếu lỗ như ngươi thắng ta sẽ... cho ngươi nữ nhân yêu thích của ta”.

Vừa nghe qua lời nói không kém phần vô lại của gã, Phong Nhựt thiếu chút nữa đã không dẫn được mà ra tay ngay tại chỗ này rồi, gã là ai chứ? Thanh danh của gã đã hơi khó mà giữ nổi, bây giờ còn đồng dạng gì mà... ảnh hưởng tới thanh danh nữa chứ!”

Tuy nhiên Phong Nhựt cũng phải thừa nhận một điều, gã tiểu tử này cũng quá láu cá, tuy nhìn thấy vẻ ngoài hắn luôn hung hăng, thô lỗ là thế, nhưng cho tới lúc này gã vẫn không hề bản thân vướng vào vòng nguy hiểm”.

“Được lắm!”

Phong Nhựt cười lạnh một tiếng rồi không nói gì nữa, hất lập tức thả ra thanh Mị Ảnh Kiếm rồi ngự kiếm bay thẳng về hướng Thí Luyện tràng.

Đám người Mạc Vô Ngân cười ha hả rồi ngự kiếm phi hành theo sát phía sau, cũng do phía hậu sơn của Tiếp Thiên Phong này quá lớn, tuy nhiên khoảng cách đến Thí Luyện Tràng xa hơn trăm dặm, nếu mọi người dùng hết tốc độ để ngự kiếm phi hành e rằng phải mất thời gian uống nửa chén trà nóng mới tới, hơn nữa đoạn đường này hầu hết đều thuộc địa phận bên ngoài công chính, vì vậy cự ly từ cấm địa Trấn Thiên Tông đến đó rất xa, do đó thông thường mọi người đều phải toàn lực phi hành.

Để muốn hạ nhục được Phong Nhựt, đám người Mạc Vô Ngân và Tả Thiên Thu lần lượt đột ngột tăng thêm tốc độ, với ý định sẽ bỏ xa Phong Nhựt.

Tuy nhiên chỉ sau một lát thôi, bọn người Mạc Vô Ngân lại phát hiện ra cho dù bọn hắn có gia tăng tốc độ phi hành cỡ nào đi nữa, rốt cuộc vẫn bị Phong Nhựt luôn giữ khoảng cách trên dưới ba mươi trượng.

Lúc này bọn người Mạc Vô Ngân và Tả Thiên Thu mới nhận ra được đôi chút, rõ ràng bọn hắn đã đánh giá Phong Nhựt hơi thấp.

Đương nhiên bọn họ sẽ không nghĩ rằng tốc độ ngự kiếm phi hành của Phong Nhựt lại nhanh hơn họ, nên biết rằng hai người bọn họ đều là đệ tử trọng tâm của Trấn Thiên Tông đấy, tất nhiên họ dư sức áp chế đám đệ tử nội môn lẫn ngoại môn.

Tuy nhiên bọn họ có thể trở thành đệ tử trọng tâm không phải chỉ đơn giản là dựa vào cao tăng của Trấn Thiên Tông, mà bọn hắn còn phải là những người ưu tú nữa mới đúng.

Không nói đến tu vi của bọn họ, chỉ cần nhìn thấy những thanh kiếm trong tay họ đều phải bỏ ra một khoản tiền đặc biệt dùng để luyện chế, thậm chí bao gồm việc khám Mị Ảnh Trận pháp kia nữa, ngay cả việc bổ sung thêm thần thông hay phẩm chất đều thuộc loại siêu cấp, hơn nữa bọn họ hoàn toàn có lý do để tin tưởng vượt qua được Phong Nhựt, theo họ nghĩ đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Tuy nhiên, thời gian cứ trôi qua từng chút một, trong lòng của Mạc Vô Ngân và Tả Thiên Thu càng ngày càng kinh hãi, bởi vì hiện tại bọn hắn đã vận dụng Ngự Kiếm Phi hành đến tốc độ cực hạn rồi, thế nhưng Phong Nhựt vẫn cứ ở phía trước mà bọn họ đuổi theo không kịp, mỗi khi bọn hắn thấy lo lắng chờ đợi thì tốc độ ngự kiếm phi hành lại càng tăng lên tới cực hạn, thế là khoảng cách trong nháy mắt được kéo gần lại, như sau đó lại bị kéo dần ra như trước.

Trước hình hình này làm sao bọn hắn chịu cam tâm cho đành? Thế là chúng vận hết pháp lực mà nâng tốc độ lên cao nhất, rồi dùng khả năng bay nhanh tựa gió cuốn, như tia chớp mà đuổi theo sau! Đến lúc này, xem ra mọi người đã biết thực lực mạnh yếu thế nào rồi, Phong Nhựt vẫn giữ nguyên vị trí dẫn đầu, ở phía sau hắn hơn ba mươi trượng là Tả Thiên Thu, đuổi sát theo Tả Thiên Thu chính là Mạc Vô Ngân, nếu ai nhìn thấy cảnh tượng này chắc hẳn họ sẽ không tin vào hai mắt của mình nữa, ai dám nghĩ tới gã Mạc Vô Ngân kia vốn mang tiếng xấu bấy lâu nay, còn nghe nói đã bị tước sắc bảo mệnh thân thể rồi, nay lại có thực lực kinh người như thế chứ?

Về phần hai người bạn đồng hành của Mạc Vô Ngân lại khác, bọn họ bị ép phải gắng hết sức lực, tuy họ cũng có tu vi đạt đến Trúc Cơ trung kỳ thế nhưng thật ra mà nói bọn họ kém hơn đầu chỉ nửa bậc hay một bậc đâu.

Tuy rằng ngự kiếm phi hành thoát nhìn qua chỉ là một thao tác đơn giản nhất trong bộ Ngự Kiếm Thuật, nhưng nếu có thể tăng tốc độ của ngự kiếm phi hành lên nhanh nhất cũng đồng nghĩa với mức độ nguy hiểm và khó khăn cũng tăng lên một bậc, bởi vì khi đó đối với việc điều khiển kiếm khí không được phép có chút lơ đãng nào, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng, thật ra chỉ cần ngẫm qua sẽ biết rất rõ khi đối mặt với một tình huống dùng tốc độ cao nhất đánh thẳng vào tòa vách núi thì sẽ biết ngay”

Cho nên lúc này trong lòng của Mạc Vô Ngân và Tả Thiên Thu đều kinh ngạc không thôi, nhưng tình hình càng biến đổi như thế thì bọn họ lại càng khó mà dễ dàng bỏ qua được việc này.

“Tên tiểu tử học Phong này thật sự điên rồi sao?”

Mất thấy tốc độ ngự kiếm phi hành của Phong Nhựt càng lúc càng nhanh, thế là khoảng cách giữa đôi bên dần dần bị kéo ra tới bốn mươi trượng, bất chợt trong lòng cả hai người Mạc Vô Ngân và Tả Thiên Thu đều toát ra cùng một ý nghĩ,

Mất thấy phía trước Phong Nhựt ngự kiếm phi hành tốc độ càng lúc càng nhanh, giữa hai bên cự ly đúng là dần dần bị kéo lớn đến 40 trượng, Mạc Vô Ngân cùng Tả Thiên Thu trong lòng hai người cơ hồ đồng thời toát ra ý nghĩ này, phải biết rằng bọn hắn hiện tại cũng không phải là tại không hề chú ý ngại trên bầu trời phi hành, mà là đang Trấn Thiên Tông sơn môn ở trong, tại đây bởi vì có phòng hộ trận pháp tồn tại, đồng ý Hứa Phi làm được độ cao cũng chỉ có 300 trượng mà thôi, hơn nữa Tiếp Thiên Phong kia dốc đứng phức tạp nhiều biến thành thế núi, độ khó cơ hồ tăng lên gấp đôi, nếu như một cái không cẩn thận, nói không chừng sẽ đụng vào núi lên!

Nhưng là bọn hắn không có lựa chọn nào khác, bọn họ là đệ tử hạch tâm, là tinh anh trong tinh anh, nhất là lúc trước đã nói ra khoắc lác dưới tình huống, không chỉ nói kia Tả Thiên Thu, tựa là lòng dạ rất sâu Mạc Vô Ngân cũng không khỏi không đem chính mình ẩn tàng thực lực bộc lộ ra đến, đây không tính là là chân chính tỷ thí, nhưng là nếu so với trong tỉ thí thua càng muốn về mặt! Ai cũng không thể thừa nhận cái loại này theo không kịp cảm thán!

Cho nên bọn hắn cơ hồ là không chút do dự thêm ** lực chuyển vận, toàn lực về phía trước đuổi theo!

Cùng nghiên rằng nghiên lợi Mạc Vô Ngân hai người so sánh với, Phong Nhựt giờ phút này nhưng lại hưng phấn vô cùng, nhưng đây không phải bởi vì có thể đem Mạc Vô Ngân hai người xa xa dứt bỏ, cũng không phải bởi vì có thể hung hăng mà nhục nhã bọn hắn một phen!

Mà là hắn phát hiện, hắn vậy mà có thể đem Huyền Hóa Phần Thân lực lượng tác dụng tại Mị Ảnh kiếm phía trên, do đó lại để cho Mị Ảnh kiếm tốc độ trên diện rộng tăng lên, nếu như không phải lo lắng tốc độ quá nhanh, trực tiếp đụng núi, hắn nói không chừng thật sự liền đem Mạc Vô Ngân hai người vùng không còn thấy bóng dáng tăm hơi rồi!

Đợi đến lúc Phong Nhựt một đường bão táp đến ngoài trăm dặm Thí Luyện Tràng, đã trọn vẹn đem Mạc Vô Ngân hai người bỏ qua trăm trượng bên ngoài! Về phần kia cuối cùng hai cái Mạc Vô Ngân đồng bạn, tác thì căn bản là liền bóng dáng đều không thấy được rồi!

Đem làm Phong Nhựt dù bận vẫn ung dung mà thu kiếm vào vỏ, kia Mạc Vô Ngân cùng Tà Thiên Tu hai người lúc này mới gào thét lên rơi xuống mặt đất, bất quá sắc mặt của bọn hắn đều thanh rồi, tuy nói trăm trượng cự ly dùng bọn hắn ngự kiếm tốc độ mà nói không coi vào đâu, nhưng vấn đề là, bọn hắn có thể cơ hồ là đồng thời xuất phát, hơn nữa vốn có kiếm khí phẩm chất không chút nào chênh lệch tại Phong Nhựt kiếm khí, theo lý mà nói, có vài chục trượng chênh lệch đều là cao nữa là rồi, nhưng bây giờ rõ ràng bị rơi xuống hơn trăm trượng!

Loại tình huống này nếu như bị truyền đi quả thực là không mặt mũi gặp người!

"Không có ý tứ, ta vượt lên đầu nửa bước, Tà Thiên Tu, Tà sư huynh đứng không? Ngươi xác định còn chỉ điểm ta lĩnh giáo?" Phong Nhựt ngữ khí nhưng bây giờ là trở nên lạnh nhạt vô cùng, mặc kệ như thế nào, có thể chứng kiến kia một mực hi vọng bất động thanh sắc Mạc Vô Ngân sắc mặt tái nhợt, đều là một kiện đại khoái nhân tâm sự tình!

"Nếu như là đích lỗi, ta đề nghị ngươi trước khôi phục một chút pháp lực, nếu không thì, những người khác nói không chừng biết nói bản thân thắng chỉ không vui!"

"Phong Nhựt, ngươi đừng quá đắc ý, bất quá là ngự kiếm phi hành mà thôi! Muốn tỷ thí, ngay tại lúc này, bản thân chẳng lẽ còn sẽ sợ ngươi sao?"

Đối với Phong Nhựt cái này mĩa mai đích lỗi, kia đa mưu túc trí, lòng dạ sâu đậm Mạc Vô Ngân căn bản không có có phản ứng gì, nhưng là kia Tà Thiên Tu nhưng lại nổi trận lôi đình, vừa rồi ngự kiếm phi hành thiếu chút nữa muốn đem hắn giật điên lên, phải biết rằng nhưng hắn là Trúc Cơ hậu kỳ tu vi ah! Trọn vẹn so Phong Nhựt cao hơn một cái cảnh giới, nhưng là rõ ràng bị rơi xuống hơn trăm trượng, đây quả thực là một loại sỉ nhục, cho nên hắn nhất định phải tại kế tiếp tỷ thí tìm về mặt mũi!

"Ha ha! Đã như vậy, Tà sư huynh, xin, còn nữa, Mạc Vô Ngân, chuẩn bị cho tốt nữ nhân của ngươi! Nhớ kỹ, tư sắc quá lạm tự không muốn xuất ra đã đến, ta tuy đáng ghét, ngươi cũng hạ giá không phải!"

Phong Nhựt mỉm cười, liền chấp tay đi về phía trước, vừa rồi ngự kiếm phi hành tuy bất quá trăm dặm, nhưng là do vì cực tốc phi hành, chỗ tiêu hao pháp lực cũng là tương đương khả quan, dựa theo Phong Nhựt đoán chừng, Tà Thiên Tu ít nhất phải tiêu hao hết hai thành pháp lực, Mạc Vô Ngân đồng dạng cũng sẽ không biết tốt hơn chỗ nào!

Nhưng là Phong Nhựt chính mình do vì mượn Huyền Hóa Phần Thân lực lượng, pháp lực tiêu hao lại cơ hồ có thể ko tính toán làm gì, dưới loại tình huống này tỷ thí, hắn đương nhiên sẽ chiếm theo ưu thế lớn nhất!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 113: Thí Luyện Tràng

Hình dáng của Thí Luyện Tràng này là một tòa kiến trúc cực kỳ cổ quái, nơi cao nhất ước chừng chín mươi trượng, chiếm phạm vi cực lớn, nếu nhìn từ đằng xa trông giống như hình một quả trứng khổng lồ.

Tuy nhiên bước đến gần hắn mới kinh ngạc phát hiện ra một điều, kỳ thật để hình thành nên Thí Luyện Tràng này chỉ là bao gồm ba tầng hào quang mang sắc thái khác nhau mà thôi, có vẻ toàn cảnh chẳng phải là một thực thể. Từ ngoài nhìn vào màn sáng đó, có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người ở bên trong.

Khi bước vào màn sáng càng phát hiện ra không gian trong này lại càng thêm rộng rãi, nhìn kỹ thấy đơn giản chỉ có ba mươi sáu tòa đài cao được phân bố đều bên trong.

Trong ba mươi sáu đài cao đó có ba mươi lăm tòa chỉ có phạm vi chừng năm mươi trượng mà thôi, hơn nữa chúng được bố trí chia ra đều bốn phía, theo hắn quan sát thì những tòa đài cao này có phạm vi đủ để một người luyện tập kiếm quyết trong đó mà thôi, hơn nữa những đài cao này đều có những quang sáng phòng hộ bao bọc xung quanh.

Còn ở ngay trung tâm có một tòa đài cao cực lớn, phạm vi khoảng năm trăm trượng, không nghi ngờ gì nữa ắt hẳn đài cao này dùng vào việc tỉ thí.

Vì Thí Luyện Tràng này có ba tầng tổng cộng, ngoại trừ một tầng trên bề mặt này ra, còn có thêm hai tầng nữa nằm bên dưới, cho nên những người vào đây rất dễ nhìn thấy còn có hai cánh cửa thông đạo cực lớn nữa.

Hiện tại bên trong Thí Luyện Tràng này xem ra cũng không tập trung quá nhiều đệ tử Trần Thiên Tông, tổng cộng cũng chỉ có chừng năm, sáu mươi người mà thôi. Tuy nhiên phần lớn những người này đang vây quanh tòa đài cao lớn nhất ở trung tâm, hơn nữa còn vang lên những tiếng la hét ầm ĩ, dường như ở đó đang diễn ra một trận tỉ thí của hai đệ tử Trần Thiên Tông nào đó.

Phong Nhược tiến bước đi tới nhưng lập tức đã bị một người trong đám đông nhảy ra chặn lại: “Xuống hai tầng bên dưới đi, tầng trên này đều do Hạc Minh viện chúng ta bao hết rồi”.

Phong Nhược vẫn chưa đáp câu nào thì có thêm một người cười to lên tiếng: “Tiểu tử này ngốc thật, chẳng lẽ không biết rằng ba tòa Thí Luyện Tràng dành cho đệ tử có tu vi Trúc Cơ kỳ đều do Thượng Tam Viện bao hết à? Hẳn là đệ tử của Kiếm Tâm viện mà chạy đến địa bàn của Hạc Minh viện chúng ta, như vậy chẳng phải có ý định đến đây giương oai diệu võ, phá nhà đập quán hay sao? Tuy nhiên, hiện tại đã có Nhận sư huynh trấn thủ ở đây thì cho dù Chu Vũ có đến cũng chẳng ảnh hưởng gì...”

“Nực cười, tiểu tử này mà cũng phải đích thân để Nhận sư huynh ra tay hay sao? Hãy xem ta đánh ngã hắn thế nào đây!” Tên đệ tử Hạc Minh viện lúc đầu nói chuyện với Phong Nhược bỗng nhiên ngó qua đánh giá Phong Nhược một lượt rồi bảo: “Này, nếu đã tới đây rồi thì hãy luận bàn một chút đi? Cứ yên tâm, cho dù ta có thắng ngươi cũng sẽ không để ngươi quá mất mặt đâu”.

“Hàn Đông, ngươi rút qua một bên cho ta mau ! Đây chính là khách quý của chúng ta, đâu phải ngươi muốn làm gì cũng được” Lúc này tên Mạc Vô Ngân kia mới cất giọng âm dương quái khí từ phía sau Phong Nhược chọt vang lên, “Người cùng luận bàn với vị khách quý của chúng ta chính là Tả Thiên Thu, Tả sư huynh, ai nghĩ rằng có thể thắng được Tả sư huynh thì cứ nhảy ra ngoài này để ta cân, đo, đong, đếm cho”.

Lời nói của Mạc Vô Ngân vừa dứt, lập tức làm cho tất cả mọi người trong Thí Luyện Tràng này đều chú tâm quan sát, thậm chí cả hai nhân vật chính đang luận bàn với nhau trên đài cao kia cũng ngừng đánh nhau, đồng loạt ngó về hướng Phong Nhược.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tự nhiên toàn bộ Thí Luyện Tràng đều trở nên vô cùng yên tĩnh.

Nhưng khi Phong Nhược nghe qua lời nói của Mạc Vô Ngân thì thâm than hồng bết, tên tiểu tử này quả nhiên hết sức nham hiểm, hẳn là mình đến ngay Thí Luyện Tràng của Hạc Minh viện này. Như vậy, nếu như mình thua sẽ trở thành trò cười cho tất cả mọi người, còn như mình thắng được Tả Thiên Thu tất nhiên sẽ làm cho toàn bộ Hạc Minh viện khó nuốt được cục tức này, khi đó chẳng những đám đệ tử cao cấp của Hạc Minh viện sẽ tìm đủ mọi cách để phục hồi danh dự, mà không chừng sẽ gây tiếng động đến những người đứng đầu Hạc Minh viện nữa.

Tình trạng như thế cũng không phải chưa từng xảy ra, chỉ không lâu trước đây trong trận thắng của Nhận Vô Song thuộc Hạc Minh viện với Chu Vũ, thiếu chút nữa đã dẫn tới phát sinh mâu thuẫn, ầu đã giữa hai viện với nhau rồi.

Chỉ có điều, tình hình trước mắt này Phong Nhược đã lỡ dẫm vào thì phải theo lao thôi, sợ hãi bỏ chạy sao? Như thế chẳng phải đúng phong cách của hắn.

“Vô Ngân, ngươi đang giở trò quỷ gì đó? Rảnh rồi quá không có việc gì làm phải không? Ta đã nói với các ngươi rồi, trong vòng ba tháng này cấm không cho hai viện gây ra bất kỳ xung đột nào”.

Lúc này bỗng trong sân có một bóng người mở miệng lên tiếng, giọng nói của người này không cao lắm nhưng rất hùng hậu, trầm ổn, vô tình phát ra khí thế khiến cho người khác không thể không nghe theo”.

“Nhận sư huynh, thế nhưng vị khách quý của chúng ta đây lại khác, hẳn chính là một trong những nhân tuyển sẽ tham gia vào đợt tỷ thí ba tháng sau, tên hắn là Phong Nhược!” Mạc Vô Ngân kia thấy thế bèn tận dụng thời cơ nói luôn.

“Phong Nhược à ?” Vừa nghe qua câu này, tất cả đệ tử Hạc Minh viện đang hiện diện ở đây đều tập trung nhòm ngó thật kỹ Phong Nhược, những ánh mắt đó hết sức phức tạp, nghi ngờ có, khinh thường cũng có, nhưng ai nấy đều có cặp mắt sáng rực bởi vì cái tên này gần đây đã trở thành tâm điểm, đây là nhân tuyển chính thức tham gia thi đấu với Cửu Thần Cung mà.

Cửu Thần Cung là gì chứ ?!?! Đó là môn phái có thực lực mạnh nhất trong ngũ đại tông môn lớn nhất hiện nay đây, mặt khác nếu Phong Nhược là nhân tuyển được bản phái đích thân chọn lựa thì không phải nói, đương nhiên..., cho dù bọn họ không phải là đối thủ của Cửu Thần Cung đi nữa, nhưng ít ra vẫn mạnh hơn những đệ tử bình thường khác.

Thế mà Phong Nhược là thứ gì chứ ? Đến bây giờ vẫn chưa nghe chút tiếng tăm nào cả, hơn nữa chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ mà thôi, đây là chuyện gì sao? Nếu chỉ là tỷ thí thường ngày thì không phải nói, dù có bị thua đi nữa cũng chỉ è mặt một mình hắn, thế nhưng đây chính là đợt tỷ thí vào ba tháng sau, lại là đại biểu cho tất cả đệ tử của Trần Thiên Tông nữa.

Vậy mà cho một kẻ có huyền thoại... đồ bỏ đi như thế này tham gia tỷ thí, tất nhiên chẳng ai chịu phục, ít ra hắn phải đánh thắng được đám đệ tử tinh anh này mới được chứ?!?!

Vì thế mới vừa im ắng trong chốc lát, lập tức có hai, ba tên đệ tử Hạc Minh viện nhảy ra ngoài khinh thường quát to: “Ê... cái tên Phong Nhược kia, cần gì đến Tả sư huynh đích thân ra tay thu thập ngươi? Trước hết hãy vượt qua cửa ải của ta đã! Quả thật ta muốn nhìn xem, ngươi có tư cách gì để đại diện cho những người như chúng ta tham gia tỷ thí đây”.

Đã có hai, ba người mở mồm rồi, tức khắc năm, sáu chục người đồng thời reo hò, la hét ầm trời, kỳ thật bọn họ nhìn tới nhìn lui, ngó xuôi ngó ngược cũng

thấy tên gia hỏa Phong Nhựt này hết sức tầm thường. Người như thế mà cũng được tham gia tỷ thí với Cửu Thần Cung à? Thật khiến cho người ta khó nói nên lời.

“Mọi người đừng gấp gáp, đừng nên gấp gáp..., cũng đừng quá kích động! Tất cả mọi người đều có phần mà, ai muốn tiến lên khiêu chiến với khách quý của chúng ta thì hãy trật tự xếp hàng đi! Nhất định đừng để vị khách quý này cười nhạo rằng bản Viện không có kỷ luật” Thừa dịp tình hình đang hỗn loạn, tên Mạc Vô Ngân kia liền nhảy ra trấn an mọi người, tuy nhiên lời nói của hắn chưa dứt đã như một hành động kích phát châm ngòi nổ lớn.

“Đứng, đứng... mọi người hãy xếp hàng đi ! Ta là người đầu tiên...”

“Người lần ra ngoài nhanh, lão tử là người lên tiếng trước tiên, người mà đánh xong thì lão tử đây còn có phần gì nữa chứ?”

Quay đầu nhìn về phía quang cảnh đang hỗn loạn xung quanh, lập tức lửa giận ngút trời lúc trước của Tà Thiên Thu cũng biến mất rồi vui vẻ thoải mái trở lại, hắn vốn định tận tay giáo huấn tên Phong Nhựt cuồng vọng này trước, nhưng xem ra tình hình trước mắt lại dễ chịu hơn nhiều so với trực tiếp ra tay. Nếu như những người kia có thể đánh bại được Phong Nhựt cũng đồng nghĩa với việc hắn dư sức hạ gục đối phương, còn bọn họ có bị thua đi nữa thì lúc đó hắn ra tay cũng không muộn.

Thế nhưng ngay lúc này vẻ mặt của Phong Nhựt lại trở nên bình tĩnh lạ thường, tựa như hắn đang đứng coi một màn tấu hài ngô nghê vậy, cho đến khi đám người Hạc Minh viện mồm bầy miệng mòi, tranh giành nhau cử ra ba người đối chiến thì quang cảnh lộn xộn này mới trở nên yên tĩnh trở lại. Đương nhiên tâm trạng của đa số đám người Hạc Minh viện này đều hơn hờ vui tươi, bởi vì họ biết chẳng có ai đủ khả năng để tiếp chiêu đòn “xa luân chiến” này, bọn họ cố tình làm thế là muốn Phong Nhựt “được học” một bài học nhớ đời mà thôi, thế nhưng bọn họ vẫn không ngờ được Phong Nhựt cứ an nhiên, tĩnh táo như thường.

“Ba người các ngươi, hãy ra tay một lượt đi...”

Phong Nhựt lạnh lùng thốt ra câu này rồi hồ hững tiến về tòa đài cao ở trung tâm, ngay khi hắn vừa dứt lời lập tức toàn trường tựa như xuất hiện một tảng đá lớn rơi xuống ao sâu đang tĩnh lặng vậy, nhất thời tất cả đệ tử Hạc Minh viện đều xi xầm bàn tán, sao tên tiểu tử này cuồng vọng quá tẻ?

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tức khắc vang lên liên tiếp nhiều câu đùa cợt ác ý nhắm vào Phong Nhựt, thế nhưng sau khi hắn vào trong đài cao đó xong lập tức khép hờ hai mắt lại, rồi bắt đầu đứng chờ ba người kia xuất hiện.

“Thù vị !” Lúc này trên đài cao vốn có hai gã đệ tử Hạc Minh viện đang luận bàn dở dang thấy thế bèn liếc nhìn nhau một cái, rồi mỉm cười bước xuống dưới để theo dõi tiếp tục.

“Nhận sư huynh, ta đã nói với ngươi về hắn rồi, thật ra hắn cũng có thực lực đôi chút, tuy nhiên xem qua tình huống hiện giờ có thể thấy hắn còn quá non nớt, cho dù Chu Vũ cũng không dám chạy thẳng đến Hạc Minh viện chúng ta để phá nhà ấy chứ” Một người trong đám đệ tử đó vừa nói vừa cười ha hả, đây chính là gã nam tử râu xồm muốn luận bàn với Phong Nhựt trong tiểu cốc Kiếm Lư.

“Sao vậy ? Ngươi cũng muốn thượng đài nữa à?” Vị Nhận sư huynh này rõ ràng chính là Nhận Vô Song mấy ngày gần đây cực kỳ nổi tiếng, tuy nhiên thoạt nhìn người này lại thấy vẻ ngoài hết sức nho nhã, khiêm tốn, không giống như khí phách tỏa ra từ cái tên của hắn.

“Ha ha...! Vốn là trước đây ta có hơi kỳ vọng về hắn, nhưng xem ra hiện tại hắn mà thắng được Tà Thiên Thu đã là may mắn lắm rồi, cho nên... hắn chưa xứng là đối thủ của ta đâu” Gã nam tử râu xồm nghe thế khẽ lắc đầu, dường như hơi thất vọng đôi chút.

Ngay lúc hai người bọn Nhận Vô Song nhỏ giọng nói chuyện với nhau, cuối cùng ba gã đệ tử của Hạc Minh viện cũng bước lên hết trên đài cao, ba người này đều có tu vi đạt Trúc Cơ trung kỳ, tuy nhiên nhìn qua bộ dạng lười nhác của bọn họ cũng thấy rõ tâm tư chỉ lên mua vui là chính, lấy một địch ba há? Mơ đi cung? Lời nói mạnh miệng cũng không cần phải làm ra bộ mặt lạnh lùng như thế chứ!

“Này... tên Phong Nhựt kia, hãy nhận thua luôn đi! Ngươi cứ yên tâm, chuyện phát sinh hôm nay của chúng ta tuyệt đối sẽ không lộ ra ngoài đâu, ta dùng nhân cách để bảo chứng đấy” Chỉ thấy một gã đệ tử Hạc Minh viện đang đứng đối diện với Phong Nhựt ngáp dài một cái rồi lên tiếng. Thực lực của gã vốn không tệ lắm, lúc này ba người lại liên thủ với nhau nữa, gã thật sự nghĩ không ra phải đánh thế nào để tên đệ tử đáng thương của Kiếm Tâm viện này thua một cách an tượng nhất.

“Ngươi nói ra câu này ta hoàn toàn tin tưởng ngươi, chắc chắn ngươi sẽ không bao giờ tiết lộ ra ngoài đâu, bởi vì... kết quả là ba người các ngươi sẽ thua trận” Rốt cuộc Phong Nhựt cũng mở mắt ra, ánh mắt của hắn hết sức bình tĩnh, “Ba vị, có một câu hỏi thừa vốn ta không cần phải nói ra, nhưng ta muốn nhắc nhở các ngươi một chút. Khi đứng trên đài cao này cũng chính là đang đứng trên chiến trường, bộ dạng nhếch nhác này chỉ cho thấy các ngươi tự xem thường bản thân mình mà thôi, nói một cách khó nghe là con đường tử vong của các ngươi rất gần rồi đấy, nếu như đây thật sự là cuộc chiến sinh tử thì các ngươi đã chết từ lâu rồi, ta khuyên các ngươi nên nhớ kỹ những câu này, đừng đợi tới lúc sắp chết rồi mới sực nhớ ra thì đã muộn”.

“Tiểu tử này, ngươi dám trù ẻo chúng ta chết sớm à? Thật là không biết tốt xấu gì cả”.

Vừa nghe qua lời nói của Phong Nhựt, tức khắc ba tên đệ tử Hạc Minh Viện tức giận tím mặt tím mày, vốn là trước đó bọn họ còn hơi do dự định chờ Phong Nhựt ra tay trước rồi mới phản kích, nhưng lúc này dưới cơn giận dữ đang sôi trào, cả ba đều kết kiếm quyết rồi triệu hồi kiếm khí của mình ra ngoài.

Thế nhưng ngay khi kiếm khí của ba người họ vừa mới ra khỏi vỏ, tức khắc xuất hiện một luồng sát ý lạnh lẽo nhanh tựa tia chớp xẹt qua tìm bọn họ, sau đó chợt nghe ba tiếng động giòn vang, tức thì trong nháy mắt những thanh kiếm mà họ đang cầm trên tay đều bị rút xuống dưới. Rõ ràng đến lúc này bọn họ còn chưa xác định được chuyện gì xảy ra, mà chỉ nhìn thấy cảnh tượng duy nhất đó là một vòng sáng màu xanh nhẹ như gió thoảng bay trở về vỏ kiếm ở sau lưng Phong Nhựt.

“Ba vị, thật cảm phiền quá ! Xin mời hạ đài thôi, thứ lỗi ta không tiễn xa được”.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 114: Khoản Cược

Trên tòa đài cao chợt phát sinh biến hóa như thế khiến cho đám đệ tử Hạc Minh viện cơ bản chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trong số bọn họ ngoại trừ đám cường giả như Nhận Vô Song, Hồ Tu Nam, Mạc Vô Ngân và Tả Thiên Thu có thể nhìn rõ từ đầu đến cuối toàn bộ diễn biến, còn lại đa số đám đệ tử kia định ngóng chờ xem ba người nhóm Hạc Minh viện này sẽ ra tay hành hạ tên Phong Nhựt cuồng kia thế nào.

Tất nhiên tâm tư của ba người đang đứng trên đài cao này cũng nương theo lời nói của Phong Nhựt mà hành sự, tuy bọn hắn không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng kết quả bại trận đã hiển hiện ngay trước mắt, cũng nhờ được Phong Nhựt hạ thủ lưu tình nên chỉ đánh rơi kiếm khí, nếu như đây là một cuộc chiến sinh tử thật sự thì bọn hắn đã lia đời từ nãy giờ rồi.

Ba tên đệ tử của Hạc Minh viện này không dám mở miệng khoát lác câu gì nữa mà ôm quyền bái Phong Nhựt một cái, rồi bước xuống đài với vẻ mặt tràn ngập xấu hổ, hiện tại bọn họ mới biết được đề có tư cách tham gia tỷ thí với Cửu Thần Cung, thực lực của bản thân đương nhiên không yếu chút nào.

Nhìn thấy ba người bọn họ bước xuống đài, đa số đệ tử Hạc Minh viện đứng bên dưới đều trầm ngâm kinh ngạc. Lúc này Phong Nhựt vẫn giống như trước, vẫn với bộ dáng hết sức tầm thường đứng yên trên đài cao, thế nhưng khi bóng dáng đó lọt vô tròng mắt của bọn họ lại phảng phất như đang thấy một ngọn núi cao chót vót mà bản thân họ không thể leo lên tới.

“Còn ai muốn thượng đài chỉ giáo nữa không? Nếu như không có ai khác thì ta mời Tả Thiên Thu sư huynh lên đài, còn nữa... Mạc Vô Ngân, người nên chuẩn bị sẵn mỹ nhân đi” Thoáng chốc đợi trong vài nhịp thở, Phong Nhựt mới chậm rãi nói ra.

Vừa nghe qua lời nói của Phong Nhựt, lập tức cả đám đệ tử Hạc Minh viện đều chuyển ánh mắt kinh ngạc ngó về phía Mạc Vô Ngân, chỉ trong tích tắc mọi người đều hứng thú tập trung hết lên người gã, thậm chí họ không thèm để ý đến Tả Thiên Thu chính là người sắp phải tỷ thí với Phong Nhựt.

Rõ ràng người ngoài không biết được tình hình như thế nào, người ta chỉ nghe đồn rằng Mạc Vô Ngân là tên hoang dã máu sắc, hung hãn tàn nhẫn, đúng là một tên ác ôn có tiếng. Thế nhưng đám đệ tử Hạc Minh viện được tiếp xúc hàng ngày với gã đều biết rất rõ, trên thực tế tên tiểu tử này rất ít khi động thủ với người khác, nhưng về phần tâm địa cực kỳ gian xảo lại đúng là có thật, còn tin đồn như Dạ Ngự Thập Nữ (DG: qua đêm với 10 nàng) e rằng không đáng tin cậy lắm, thế nhưng đám đệ tử này đều biết những mỹ nhân mà gã hâm mộ thật ra chỉ có hai người mà thôi.

Người thứ nhất chính là Ninh Dao thuộc Linh Sơn Viện, tuy nhiên do thực lực của nàng ấy cao hơn gã rất nhiều, gia cảnh cũng có tiếng tăm, cho nên đến giờ tên Mạc Vô Ngân cũng chỉ có thể miễn cưỡng nói chuyện vài câu với Ninh Dao mà thôi.

Còn người thứ hai chính là một nữ đệ tử của Hạc Minh viện có tên là Ngu Băng, cũng có thể được xem là một mỹ nhân của Hạc Minh viện, quả thật hai người có mối quan hệ cực kỳ thân mật, chẳng lẽ gã dùng Ngu Băng để làm khoản cược này hay sao?

Thế nhưng Ngu Băng chính là một vị nữ thần mà rất nhiều đệ tử Hạc Minh viện đang thầm thương trộm nhớ, hiện tại nếu mọi chuyện chỉ liên quan đến tên Mạc Vô Ngân vốn danh lừng... cả bãi phân trâu này cũng thôi, nhưng ở đây tên tiểu tử này lấy nữ thần của bọn họ đặt cược rồi muốn cho ai thì cho, làm sao bọn họ có thể nhẫn nại được nữa, “Mạc Vô Ngân, tên tiểu tử ngu ngốc kia, người xem Ngu Băng là thứ gì chứ?”

Lập tức có hơn chục tên đệ tử Hạc Minh viện gầm gừ nhảy ra ngoài rồi chỉ vào Mạc Vô Ngân mắng to một hồi, nếu không phải do giới hạn đệ tử cùng Viện không được đánh nhau, e rằng lúc này bọn họ đã nhảy vào đánh hội đồng rồi. “Ếc... chừ vị... chừ vị..., đây chỉ là hiểu lầm mà thôi, quả thực việc này không liên quan gì tới Ngu Băng cả” Lúc này mặt mày của Mạc Vô Ngân trở nên tái mét, trước kia gã chỉ muốn hạ nhục Phong Nhựt một cách ấn tượng nhất nên mới buộc miệng nói thế, nào ngờ tên Phong Nhựt này lại coi đó như là chuyện quá mức to tát nên mới nói um sùm trước đám đông như vậy.

“Vô Ngân, chuyện gì có dính dáng tới ta vậy ?” Mạc Vô Ngân lại càng thêm hoảng loạn khi nghe được một âm thanh mềm mại như không xương của một nữ nhân trong đám đệ tử đang đứng bên dưới.

Mọi người lập tức nhìn về phía giọng nói mềm mại đó, chỉ thấy một nữ tử vận áo đỏ đi cùng hai người con gái khác đang bước tới. Đám đệ tử Hạc Minh viện tức khắc trầm lặng hẳn đi, tuy nhiên ánh mắt bọn họ nhìn về phía Mạc Vô Ngân ngoại trừ vẻ hả hê ra còn đan xen chút cảm hận nữa, thế nhưng hầu hết những khuôn mặt đó biểu lộ ra ngoài về mừng rỡ, hơn hờ không thôi, bởi vì theo họ nghĩ Ngu Băng tới thật đúng lúc, vừa vận nhận ra được bộ mặt thực của tên Mạc Vô Ngân này.

Về phần sắc mặt của Mạc Vô Ngân lại cứ liên tục biến đổi, mặc dù tâm trạng gã bị dao động mãnh liệt nhưng vẫn không trả lời ngay câu hỏi của nữ tử áo đỏ kia, mà tức khắc quát với Phong Nhựt một tiếng: “Một viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm, thế nào? Người đừng nên quá phận đấy!”

“Một viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm ?” Khóe miệng Phong Nhựt liền nhếch lên, dĩ nhiên là hắn không có chút hứng thú với mỹ nhân của Mạc Vô

Ngân chút nào, tuy nhiên nếu có thể làm cho tên tiểu tử âm trầm thâm hiểm đó phải một phen thất bát, cũng có thể xem như đạt được niềm vui nho nhỏ rồi.

Phong Nhựt không để ý đến Mạc Vô Ngân nữa mà ánh mắt hắn lướt nhìn về hướng nữ tử áo đỏ, phải công nhận rằng ánh mắt của tên tiểu tử Mạc Vô Ngân này thật biết nhìn người, nữ tử Ngu Băng này đúng là hơn cả quốc sắc thiên hương, lại có thêm thân hình hấp dẫn mềm mại như không xương nữa, mỗi lần nàng nhăn mày hay tươi cười đều dạt dào tình cảm, chắc chắn sẽ không có nam nhân nào được chứng kiến vật cực phẩm này lại không động tâm. “Có lẽ vị này là Ngu Băng cô nương, tại hạ là Phong Nhựt của Kiếm Tâm viện vốn đã nghe danh tiếng của cô nương từ lâu. Ha ha... nàng cảm thấy một viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm có đáng giá không?”

Ngu Băng tỏ vẻ không hiểu lắm câu hỏi của Phong Nhựt, thế nhưng Mạc Vô Ngân lại hiểu rõ mười mươi. Gã nhìn thấy ánh mắt của những người xung quanh tựa như đang phóng ra ngọn lửa hùng hực, gã vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi kêu ken két: “Ba viên, hiện tại ta chỉ có ba viên mà thôi, người đừng ép người quá đáng!”.

“Được, ba viên thì ba viên, hiện tại người cứ đưa ra đây” Phong Nhựt thấy thế cũng không tiếp tục bức ép gã nữa, quả thật nếu làm cho tên Mạc Vô Ngân này mất hết thể diện quá sớm thì không còn gì thú vị nữa. “Cái gì? Ngay bây giờ à? Phong Nhựt, người đừng ‘được đằng chân lân đằng đầu’ chứ, lúc trước chúng ta đã nói qua khi nào người thắng được Tả Thiên Thu sư huynh cơ mà”.

“?!?!” Đến lúc này thì cô nàng Ngu Băng kia mới hiểu được đôi chút, lập tức vẻ mặt của Mạc Vô Ngân tức giận đến mức tái nhợt, toàn thân phát run dữ dội, tuy gã tự nhận mình rất ư vô lại nhưng không ngờ tên Phong Nhựt chết tiệt này rõ ràng còn vô lại hơn hắn nhiều lần. “Thật không Mạc Vô Ngân? Người có nhớ là chúng ta đã giao ước mặc cả như vậy hả?” Phong Nhựt cười lạnh một tiếng rồi ánh mắt hắn lại lướt qua thân hình rực đỏ của cô nương Ngu Băng kia.

“Vô Ngân, đã xảy ra chuyện gì? Sao người giận dữ vậy? Tên tiểu tử ác ôn kia sao lại vơ vét tài sản của người như thế?” “À cũng chẳng có chuyện gì? Chúng ta từng đặt cược đánh bạc nên bây giờ mới thua hắn thôi” Giọng nói của Mạc Vô Ngân tức khắc thay đổi, sau đó gã tiện tay lấy từ thắt lưng trữ vật ra ba viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm sắc sỡ rồi ném qua cho Phong Nhựt. “Phong Nhựt, chuyện này ta không bỏ qua đâu, người cứ chờ đó cho ta”.

Mạc Vô Ngân bị phản thối ra câu nói này xong lập tức kéo cô nàng Ngu Băng kia cùng đi khỏi đây, thậm chí gã cũng không cần phải coi trọng tỷ thí giữa Phong Nhựt và Tả Thiên Thu nữa.

Sau khi thu hồi ba viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm, lúc này Phong Nhựt mới nhìn thoáng qua bóng lưng của Mạc Vô Ngân mà thầm nghĩ, quả nhiên tên này giàu nứt đổ vỡ vách luôn, xem ra ba viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm này đối với người bình thường khó mà có được.

Phong Nhựt đưa mắt nhìn sang Tả Thiên Thu đang trợn mắt há mồm vì kinh ngạc, lúc này hắn mới khẽ mỉm cười nói: “Tả sư huynh, mời thượng đài để được chỉ giáo, sư huynh yên tâm, nếu người có thể chiến thắng ta cam đoan sẽ không tham gia vào đợt tỷ thí vào ba tháng tới, ta nói ra sẽ giữ đúng lời hứa, có thêm chút vị hiện diện tại đây đúng ra làm chứng cho ta nữa”, “Hừ... tên tiểu tử Phong Nhựt này, đúng là không ai có miệng lưỡi lợi hại như người” Câu trả lời của Tả Thiên Thu tuy nghe có vẻ cay độc, nhưng lúc này ngay cả những đệ tử bình thường khác của Hạc Minh viện cũng có thể nhìn ra nhuệ khí của hắn đã bị áp chế hoàn toàn rồi.

“Ha ha... Phong sư đệ, hãy để ta nói một câu đã. Trận này chắc chắn nhuệ khí của Tả Thiên Thu bị áp chế, lòng dạ rối bời, hơn nữa pháp lực cũng bị hao tổn khá nhiều, không cần so sánh cũng biết hắn đã thua rồi”.

Lúc này vốn Nhận Vô Song đang đứng ở xa để xem náo nhiệt, bỗng hắn gọi Tả Thiên Thu lại rồi mở miệng nói với Phong Nhựt, “Nếu như Phong sư đệ cảm thấy đấu chưa đã nghiền, cần phải quét qua một chập Hạc Minh viện chúng ta, đương nhiên sẽ không để Phong sư đệ thất vọng ra về đâu, thôi thì để Nhận mở đường ra lĩnh giáo chút thần thông vậy, Phong sư đệ thấy thế nào?”

Khi Nhận Vô Song vừa nói ra câu này thì chẳng những Phong Nhựt phải kinh ngạc, mà ngay cả đám đệ tử Hạc Minh viện đang đứng xung quanh cũng xì xào bàn tán không ngớt, Nhận Vô Song là ai chứ? Đây chính là người đã từng đánh bại đệ nhất cao thủ Thượng Tam Viện Chu Vũ đây, mặc dù vừa rồi Phong Nhựt phả ra thực lực rất lợi hại, nhưng tuyệt đối hắn không thể nào sánh được với trình độ cao vời vợi của Nhận Vô Song, quả thực lời đề nghị này quá sức đề cao Phong Nhựt, vì dù rằng hắn có thua đi nữa cũng có thể nhờ một trận chiến này để thành danh, qua đó tiến vào hàng ngũ cao thủ hạng nhất Trúc Cơ kỳ của Thượng Tam Viện, chuyện tốt thế này sao lại bay đến tay hắn dễ dàng như thế?

“Nhận sư huynh, không cần người ra tay đâu, ta sẽ thu thập tên tiểu tử này” Tả Thiên Thu chính là người đầu tiên lên tiếng, trong ánh mắt của hắn ngập tràn sát khí, hiện tại chẳng thờ đồng quy vu tận cũng không thể để cho tên Phong Nhựt kia thực hiện được đúng ý định của mình.

“Nhận sư huynh, giết gà cần gì dùng đến dao mổ trâu, để vụ này cho ta, dù sao vị Phong sư đệ đây còn nợ ta một trận luận bàn mà!” Hồ Nam Tu cũng không nhịn được bèn lên tiếng, dù gì đi nữa Nhận Vô Song cũng là trụ cột của Hạc Minh viện bọn hắn, làm sao có thể đứng ra giải quyết kết cục chuyện này được chứ, làm thế chẳng khác nào vừa nâng tầm giá trị của Phong Nhựt lại vừa hạ thấp đi uy tín của Hạc Minh viện đây.

Ngoại trừ Hồ Nam Tu với Tả Thiên Thu ra còn có hơn chục tên đệ tử Hạc Minh viện đang kích động này giờ cũng đòi tỷ thí với Phong Nhựt, chỉ trong tích tắc hầu như toàn bộ đệ tử Hạc Minh viện ở đây đều chịu ảnh hưởng tình cảm đồng viện mà xúc động phấn nộ, đồng lòng muốn giành lại uy tín của bản viện.

Chứng kiến qua một màn này, bỗng nhiên Phong Nhựt hơi mỉm cười rồi nói với đám người Nhận Vô Song bên dưới: “Thật cáo lỗi, ta tới nơi đây chỉ vì muốn tu tập Ngự Kiếm Thuật mà thôi, sau này có cơ hội nhất định sẽ cùng tỷ thí với chư vị” Vừa nói dứt câu này, Phong Nhựt lập tức bước xuống tòa đài cao tỷ thí đó, kế tiếp dưới ánh mắt soi mói của toàn bộ đệ tử Hạc Minh viện, hắn tùy ý bước vào trong một đài cao khác rồi mở ra trận pháp phòng hộ, bắt đầu tập trung tu tập Thanh Mộc Lưu Vân Trảm.

Quả nhiên tình hình này lại khiến cho mọi người xung quanh vô cùng tức tối, cảm giác thật giống như người ta đã vận hết khí lực toàn thân để chuẩn bị đánh ra một quyền nhưng cuối cùng lại đánh vào không khí, đúng là cảm giác khó chịu này làm cho mọi người như muốn điên tiết lên vậy.

Nhất là trong lúc này, rõ ràng tên tiểu tử kia đã biết rõ Hạc Minh viện đã bao hết cả tòa Thí Luyện Tràng này rồi, vậy mà hắn còn ngang nhiên tu luyện ở chỗ này nữa chứ? “Tên này quá ngông cuồng tự đại, hắn chạy tới địa bàn của Hạc Minh viện chúng ta quấy rối một phen đã đành, kể đó hắn không đáp ứng lời khiêu chiến của Nhận sư huynh, lại còn dám tiếp tục ở lại đây để chiếm lấy một tòa đài cao nữa chứ”.

Trong lúc nhất thời bọn người Hạc Minh viện bị chọc tức điên người, thế nhưng bọn họ cũng không tức khắc quay qua công kích vào tòa đài cao mà Phong Nhưor đang ở trong đó.

Ngược lại, hai người Nhận Vô Song và Hồ Tu Nam kia lại hết sức bình tĩnh, ngó thấy mọi người không dẫn được cảm xúc, bèn đơn giản thốt ra một câu: “Mọi người chớ bỏ qua cơ hội này, người ta thường bảo ‘biết người, biết ta...’ tuy rằng trước mắt không luận bàn nữa, nhưng có thể biết được đôi chút về quá trình tu luyện của Kiếm Tâm viện tất nhiên sẽ cũng đạt được ích lợi rất nhiều”.

Tất cả đệ tử Hạc Minh viện vừa nghe nói thế lập tức cặp mắt bọn họ sáng rực lên, ý kiến này không tệ chút nào, dù sao thực lực tên tiểu tử này cũng rất mạnh mẽ, nếu được chứng kiến qua quá trình tu tập của hắn chính là một cơ hội hiếm có, đồng thời nhờ đó tìm ra khuyết điểm của tên tiểu tử này, thật sự là một ý tưởng vẹn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 115: Thanh Mộc Lưu Vân Trảm

Tất nhiên Phong Nhưor chẳng thèm quan tâm tới đám đệ tử Hạc Minh viện thường vây quanh đứng xem, nếu như việc tu tập Thanh Mộc Lưu Vân Trảm quá dễ dàng bị người khác học trộm được thì hắn đâu phải vô đầu bức tai tìm hiểu nó như vậy chứ.

Tuy nhiên Phong Nhưor cũng có tính toán riêng của hắn, sở dĩ vừa rồi hắn không tiếp nhận lời yêu cầu luận bàn của Nhận Vô Song cũng có lý do, ngoại trừ theo nhận định bên ngoài rõ ràng hắn không có cách nào chiến thắng được Nhận Vô Song, cái quan trọng nhất là hắn muốn giữ bí mật về Huyền hòa phần thân, bởi vì đây thật sự là một sát thủ cực mạnh của hắn, nếu không phải vào thời khắc quan trọng hắn sẽ không để lộ ra ngoài.

Hơn nữa còn một lý do khác nữa, Phong Nhưor không phải sợ hãi đối thủ mà hắn sợ gặp phiền phức mà thôi, nếu hôm nay tiến hành luận bàn với Nhận Vô Song thì cho dù thắng thua thế nào đi nữa, chắc chắn hắn sẽ là người đứng trên đầu sóng ngọn gió, như vậy chắc chắn trong thời gian tới chẳng những mấy tên đệ tử của Hạc Minh viện cứ đến tìm hắn luận bàn liên tục, mà e rằng ngay cả những đệ tử của Linh Sơn viện với Kiếm Tâm viện cũng sẽ tìm hắn luận bàn để tiêu khiển.

Chắc chắn hắn không có nhiều thời gian và tinh lực để đứng ra xử lý những chuyện như thế!

Còn đề cập tới thanh danh này nọ quả thật cho tới bây giờ hắn cũng chẳng để ý tới, theo quan điểm của hắn chỉ cần có đủ thực lực tự nhiên sẽ khiến cho mấy kẻ om sòm kia phải tắt tiếng.

Trở về vấn đề chính, dựa theo những gì Cửu Tuyệt lão nhân đã giảng qua thì Thanh Mộc Lưu Vân Trảm được triệt để phát triển dựa trên những thứ đơn giản nhất, thế nhưng chỉ có rải rác vài thức thôi mà đã tràn ngập biến hóa vô tận.

Mỗi loại biến hóa này đều có uy lực đáng sợ, nhưng muốn thi triển được chẳng những cần khả năng điều khiển pháp lực cực kỳ tinh thuần, mà còn phải có ý niệm mạnh mẽ hơn nhiều.

Phong Nhưor chỉ mới thoáng thử qua một chút thôi đã phải chán nản, thất vọng mà ngừng lại, bởi vì tập luyện không đơn giản như là nhìn quả bầu vẽ ra chiếc gáo đầu.

Hắn suy nghĩ cẩn thận một phen, bèn quyết định nên tập luyện thuần thực hai loại kiếm quyết công kích cơ bản trước đã.

Hai loại kiếm quyết công kích cơ bản này là Trảm Kiếm Quyết và Thiêu Kiếm Quyết, hai loại kiếm quyết này cũng tương tự như Đột Kiếm Quyết, chúng đều được lưu truyền rộng rãi trong tu tiên giới, tất cả mọi người đều biết về nó nên mới được xếp vào nhóm kiếm quyết cơ bản.

Ngoại trừ ba loại kiếm quyết được truyền bá rộng rãi bên ngoài là Đột, Trảm và Thiêu, toàn bộ các môn phái tu tiên có quy mô lớn đều có những kiếm quyết công kích độc đáo của riêng mình. Chẳng hạn như lúc trước ở khu vực Nhận Bắc, Vi Đà đã từng sử dụng Phong Kiếm Quyết để tỷ thí với Phong Nhưor, đó chính là loại kiếm quyết công kích chỉ có Thiên Diệp Môn mới có.

Dù sao những loại kiếm quyết độc môn này đều là bí mật không truyền ra ngoài của tất cả môn phái tu tiên quy mô lớn, cũng chỉ có những đệ tử trọng tâm hay đệ tử nội môn mới có thể tu tập được. Như Phong Nhưor đây có thể dùng độ cống hiến môn phái để đổi lấy kiếm quyết độc môn của Trần Thiên Tông đấy, nhưng tiếc rằng cho tới lúc này cống hiến môn phái của hắn chẳng thấm vào đâu cả, nên căn bản không thể đổi được gì.

Thế là từ đó về sau Phong Nhực cứ không ngó gì tới người khác, mà ở suốt trên đài cao nhỏ kia chỉ để luyện tập Trảm Kiếm Quyết và Thiêu Kiếm Quyết hết sức đơn giản kia, đến lúc pháp lực bị tiêu hao sạch bách hẳn gồi luôn xuống đài cao đó để tu luyện, rồi chờ cho pháp lực khôi phục lại toàn bộ mới tiếp tục luyện tập.

Tất nhiên quá trình tập luyện này rất buồn chán nhưng chẳng ảnh hưởng gì tới bản thân của Phong Nhực, tuy nhiên những tên đệ tử của Hạc Minh viện sau khi ngó xem cỡ mười mấy canh giờ thì đã mất sạch hết hứng thú rồi, bởi vì chẳng có gì đáng coi cả, thật ra bọn hắn cũng cần phải tu luyện mà, cho dù có xem tiếp tên tiểu tử Phong Nhực này luyện kiếm đi nữa cũng không đánh thắng được.

Cho nên đám đệ tử Hạc Minh viện đồng loạt tập trung lên hết những đài cao nhỏ ở xung quanh để luyện tập, chỉ cần Phong Nhực chưa ngừng tập thì bọn họ cũng không dừng.

Đến bảy, tám ngày sau thì chuyện này đã được lan truyền ra khắp nơi trong Thượng Tam Viện rồi, chỉ trong thời gian ngắn tin tức về Phong Nhực đơn thân độc kiếm đến khiêu chiến toàn bộ Hạc Minh viện đã được đồn đãi truyền miệng đi rất nhanh, hơn nữa theo miệng truyền miệng lại càng thêm kịch tính, cũng không biết có người nào âm thầm đứng phía sau lan tin rằng thực lực của Phong Nhực rõ ràng cao hơn Chu Vũ của Kiếm Tâm viện nhiều, chỉ dưới có mỗi Nhận Vô Song mà thôi.

Tin này vừa đồn đã ra ngoài chẳng những đám đệ tử Hạc Minh viện đều xúc động phấn nộ, mà còn có những đệ tử Kiếm Tâm viện vốn đang ủng hộ Chu Vũ cũng kéo nhau đi trừng trị Phong Nhực.

Dường như mỗi ngày đều có người tới Thí Luyện Trảng để tìm Phong Nhực luận bàn, tuy nhiên hẳn chẳng màng tới, dù sao tầng phòng hộ của đài cao thí luyện này chính là đặc chế của Trần Thiên Tông, nếu tu vi không đạt tới Kim Đan kỳ thì đừng hòng phá vỡ được.

Tất nhiên cũng chẳng phải là Phong Nhực không có người ủng hộ, dù gì có thể xông vào đập quán ngay trong địa bàn của Hạc Minh viện cũng là một dịp giúp cho phần đông đệ tử Kiếm Tâm viện được sáng khoái rồi.

Tuy nhiên đứng trước những lời đồn đãi này, cho dù là Chu Vũ của Kiếm Tâm viện hay Nhận Vô Song của Hạc Minh viện, thậm chí Ninh Dao là cao thủ của Linh Sơn viện cũng không đưa ra bất kỳ nhận định nào, hơn nữa không hiểu sao bọn họ đều chuyển chú vào hết tu luyện.

Sự tình ồn ào kéo dài suốt cả tháng trời cuối cùng tình hình của Thượng Tam Viện cũng yên tĩnh trở lại, bởi vì cho dù những cao thủ kia có thừa nhận hay không đi nữa, hầu hết đám đệ tử chỉ thắc mắc một điều đó là Phong Nhực có tư cách để tham gia trận tỷ thí sắp tới hay không?

Một tháng vừa qua có thể nói Phong Nhực thu hoạch không tệ lắm, ngoại trừ Đột Kiếm Quyết ra cuối cùng hắn đã thuận thực được thêm Trảm Kiếm Quyết và Thiêu Kiếm Quyết nữa.

Nhưng thu hoạch quan trọng nhất vẫn là Thanh Mộc Lưu Vân Trảm, cũng do ngẫu nhiên mà Phong Nhực nghỉ ngay đến điểm mấu chốt, chẳng phải Thanh Mộc Lưu Vân Trảm này được xưng là Thanh Mộc hay sao, như vậy nhất định phải có quan hệ mật thiết với thuộc tính mộc rồi.

Vì thế những lúc nhàn rỗi hắn hồi tưởng lại cẩn thận một lượt tầng thứ nhất và tầng thứ hai của Cửu Thiên Lưu Vân tuyệt trận, sau đó mới tìm ra được mấu chốt của vấn đề nằm đâu.

Đó là với pháp lực bình thường thì không có cách nào thi triển ra Thanh Mộc Lưu Vân Trảm.

Cũng do trọng tâm của Cửu Thiên Lưu Vân tuyệt trận chính là Cửu Tuyệt, nên tất cả thần thông cùng với những sát trận mạnh mẽ khó lường kia đều áp dụng chín loại lực lượng tinh thuần là cơ sở, từ đó mới tuôn chảy lan ra xa.

Điều này cũng nói lên rằng, trước hết Phong Nhực phải nắm trong tay chín loại lực lượng đã, sau đó mới có thể thử nghiệm tìm hiểu về hai hướng phát triển cực đoan kia, nếu không cơ bản chẳng làm được gì cả.

Nhờ liên hệ lại những vấn đề này mà Phong Nhực nhớ lại một thứ mà hắn đã bỏ quên từ lâu, đó là Mộc Sát Kiếm Khí.

Mộc Sát Kiếm Khí này vốn được hình thành do pháp lực của Phong Nhực dung hợp với Tiên Thiên Mộc Sát, đặc điểm của loại kiếm khí này là vô hình vô ảnh, tốc độ cực nhanh, hơn nữa hắn có thể thi triển ra cực kỳ thuận tiện, thông thường chỉ cần phất tay là có thể thả ra năm tia Mộc Sát Kiếm Khí màu xanh rồi.

Nhưng lúc này nương theo sự tăng trưởng cảnh giới của Phong Nhực, nên những đối thủ hắn thường tiếp xúc cũng có thực lực tăng lên, vì thế khuyết điểm của Mộc Sát Kiếm Khí ngày càng lộ rõ, đó là uy lực quá yếu.

Chỉ vì đối với người tu đạo có tu vi từ Trúc Cơ kỳ trở lên vốn không cần phải lăn lộn cố gắng quá mức, trên cơ bản đều có thể kiếm được một bộ trang phục Sạn Tuyết, loại trang phục này được phòng hộ cả phần đầu nữa, cho nên với khả năng phòng ngự của trang phục Sạn Tuyết thì rõ ràng Mộc Sát Kiếm Khí chưa đủ uy lực công phá.

Thậm chí đối phó với những con linh thú hung bạo đi nữa, xem ra Mộc Sát Kiếm Khí đó cũng không đủ lực, thử hỏi thi triển ra được một tia kiếm khí mà ngay cả công lông cũng chém không đứt thì chẳng phải quá ư phiền muộn rồi hay sao.

Tất nhiên nếu muốn cho Mộc Sát Kiếm Khí được tăng cường uy lực hơn thì hắn chỉ cần tiếp tục hấp thu không ngừng Tiên Thiên Mộc Sát là được, thế nhưng kể cả vị sư phụ đỡ đầu Mộ Hàn Yên lẫn con Thanh Điều kia đã từng cảnh cáo, tốt nhất hẳn đừng nên liên hệ với Mộc yêu ở Khô Mộc Hải, cho dù có bắt đắc dĩ cần hợp tác cũng phải đợi tới lúc thực lực mạnh hơn nữa mới được.

Chắc chắn Phong Nhựt chẳng phải là người sợ này sợ kia, nhưng hắn sẽ không lỗ mắng tính tới chuyện đó, nhất là kết hợp lại những thông tin từng chút một hắn cũng có thể suy đoán ra chẳng những Khô Mộc Hải đó có liên quan tới Thị Huyết Yêu Long, mà còn dính dáng tới một vòng xoáy cực lớn nào khác nữa.

Cho nên theo kế hoạch của Phong Nhựt, trong thời gian tới hắn sẽ không trở lại Khô Mộc Hải để thu thập Tiên Thiên Mộc Sát.

Nhưng ngay lúc hắn đang tu tập Thanh Mộc Lưu Vân Trảm vào đúng thời điểm tiến thoái lưỡng nan này lại bỗng nhiên hiểu ra được một điều, trước đây phương pháp sử dụng Tiên Thiên Mộc Sát của hắn có lẽ chưa được chính xác lắm.

Nên biết rằng Tiên Thiên Mộc Sát này rất có tiếng tăm lừng lẫy trong tu tiên giới, nó là một trong năm vật không thể phá giải được, vậy sao lại chỉ có uy lực đến thế mà thôi?

Ắt hẳn vấn đề không phải nằm ở Tiên Thiên Mộc Sát này rồi!

Có thể nằm ở chỗ Phong Nhựt còn thiếu một phương thức để thi triển nó ra một cách toàn diện.

Thế mà Thanh Mộc Lưu Vân Trảm lại có thể làm cho Tiên Thiên Mộc Sát bộc phát ra được lực lượng mạnh mẽ của nó.

Đương nhiên ngay khi được thi triển ra ngoài, nó sẽ không còn để lại dấu vết của Khô Mộc Chi Độc mà cả tu tiên giới nghe qua phải sợ vỡ mật, mà nó đã đường đường chính chính trở thành một lực lượng mạnh mẽ.

Một khi đã nghĩ tới vấn đề này Phong Nhựt lập tức áp dụng ngay, thật ra việc này rất đơn giản, hắn chỉ cần phóng ra Tiên Thiên Mộc Sát từ trong cơ thể mình rồi sau đó phối hợp với kiếm ý mà thi triển ra ngoài.

Tuy quá trình này nghe rất đơn giản nhưng khi áp dụng lại vô cùng khó khăn.

Cũng may thứ mà Phong Nhựt không thiếu nhất, đó chính là... tính kiên nhẫn.

Thêm hai tháng nữa trôi qua, toàn bộ Thí Luyện Tràng cũng đã khôi phục lại quang cảnh quanh quẩn như lúc trước, còn đám đệ tử Hạc Minh viện vốn muốn quan sát Phong Nhựt tu luyện trước kia đã gián tán từ lâu rồi.

...

Lúc này đã là thời gian ba tháng kể từ khi Phong Nhựt bước vào đài cao thí luyện, xem ra thời gian ba tháng không dài cũng không ngắn lắm, nếu như chỉ đơn thuần tu luyện công pháp thôi thì ai cũng có thể ngồi yên ba, bốn năm trời, thậm chí lâu hơn thế nữa mà không hề nhúc nhích.

Nhưng vấn đề ở đây là luyện tập Ngự Kiếm Thuật, cần phải bổ sung pháp lực liên tục mới luyện tập được, hơn nữa luyện tập suốt trong một thời gian dài sẽ làm cho ý niệm mệt mỏi, bởi vì nếu không có kiếm ý thì Ngự Kiếm Thuật chẳng thể nào thi triển được.

Tình huống này ai có thể chịu nổi chứ? Chẳng lẽ muốn bọn họ cứ phải ngồi yên trong đài cao thí luyện hoài sao? Nếu vậy không chỉ bị kẻ khác cười nhạo mà còn xem thường nữa, huống chi luyện như thế mà không hề thực chiến thì đúng là ngu ngốc, vô vị.

Mỗi lần tiến vào Thí Luyện Tràng, tất nhiên những đệ tử của Hạc Minh viện đều vô ý mà nhìn về hướng Phong Nhựt vài lần, lúc đầu bọn họ còn thấy chướng mắt khi hắn cứ ngồi trong đó, thế nhưng dần dần cũng quen mắt, thậm chí còn có tên đệ tử Hạc Minh viện nào đó lên mở trận cá cược rằng khi nào Phong Nhựt sẽ chấm dứt đợt luyện tập điên cuồng này.

“Này này... tranh thủ thời gian đi, bằng không chẳng còn dịp nào được nhìn thấy phong thái của đệ nhất mỹ nữ Cửu Thần Cung đâu...!”

Hai tên đệ tử Hạc Minh viện chạy một mạch ra khỏi Thí Luyện Tràng, quả thật lúc này ngoại trừ hai người bọn họ thì cả tòa Thí Luyện Tràng rộng lớn này đã không còn một bóng người nào.

À không... còn một tên mới đúng, nhưng tên đó chỉ có thể dùng từ “biến thái” để hình dung mà thôi.

Tình hình hiu quạnh như thế chủ yếu là do đệ tử Cửu Thần Cung hôm nay sẽ đến bãi sơn, cho nên hầu hết đám đệ tử của Thượng Tam Viện đều chuẩn bị nghênh đón.

Chính xác là “nghênh đón”!

Cũng do thực lực của môn nhân Cửu Thần Cung quá mạnh mẽ, khiến cho đệ tử của tứ đại tông môn còn lại đều tâm phục khẩu phục. Hơn ngàn năm qua, dường như những người dành chiến thắng trong các đợt tỷ thí phải có ít nhất là bảy phần thuộc môn nhân của Cửu Thần Cung, cho nên sức mạnh của họ đã không còn nghi ngờ gì nữa, cuối cùng trong thâm tâm của đệ tử thuộc tứ đại tông môn còn lại đã hình thành nên sự sùng bái khó cưỡng lại.

Dưới tình huống như thế, mỗi đời của Cửu Thần Cung lại xuất hiện một lớp đệ tử kiệt xuất, tiếng tăm lừng lẫy, khó thể tưởng tượng nổi, mà sự thật cũng chứng minh một điều rằng bọn họ chưa bao giờ làm mất đi danh tiếng của bậc thiếu niên kiêu hãnh.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 116: Khúc Mắc

"Phong Nhược... đi ra ngay, chẳng lẽ ngươi muốn trốn trong đây cả đời sao?" Bên trong Thí Luyện Tràng đang yên tĩnh bỗng vang lên thanh âm tuy mang chút nỗi mệt nhưng không hề mất đi vẻ êm tai dễ nghe. Chủ nhân của thanh âm này chính là Mộ Phi Tuyết, hiện tại nàng đang mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, mái tóc buông xuống mềm mại như mây trời, khuôn mặt vẫn mang dáng vẻ duyên dáng và uyển chuyển, chẳng qua nụ cười trên khóe miệng mang vài phần miễn cưỡng.

"Phong Nhược... nếu ngươi còn không ra, có tin ta bói tung cái mai rùa này hay không? Đi ra ngay, đừng làm bộ không nghe thấy gì chứ".

Vừa nghe được lời uy hiếp của Mộ Phi Tuyết muốn đánh cho vỡ nát vòng bảo hộ của đài cao thí luyện, Phong Nhược thấy thể bèn nhảy dựng lên. Thật ra tuy hắn ngồi ở bên trong đó, nhưng vẫn biết được những gì xảy ra ở bên ngoài, sở dĩ hắn làm bộ không nghe thấy gì là vì hắn chẳng biết nên đối phó với Mộ Phi Tuyết như thế nào nữa.

Phải biết rằng, hiện tại Phong Nhược đã biết Mộ Phi Tuyết là con gái của sư phụ đỡ đầu kia rồi, thế nhưng hai từ "Sư tỷ" quả thực hắn không muốn thốt ra chút nào, điều này ngay cả hắn cũng thấy chính mình rất kì lạ, khó hiểu.

"Hắc hắc... đừng có phá chứ, lúc này ta mới ngủ thiếp đi lên không nghe được" Phong Nhược hơi xấu hổ lập tức vừa mở vòng bảo hộ của đài cao vừa luôn miệng giải thích.

"Tầm phào! Đài cao thí luyện này là nơi để ngươi ngủ nướng hay sao? Ta nghe người ta nói, ngươi chạy tới địa bàn của Hắc Minh Viện làm loạn, sau khi nghịch chán xong lại còn chiếm lấy một tòa đài cao thí luyện nữa chứ, rồi cứ sống chết gì cũng không chịu rời đi, chiếm xong lại ở lì trong đó ba tháng trời".

Mộ Phi Tuyết nói xong liền phì cười, nhưng sau đó lập tức thu lại bộ dáng cười đùa, rồi khẽ bước lên đài cao thí luyện, chính là nơi Phong Nhược đang đứng.

Trong khi hắn chưa hiểu được hành vi cổ quái của nàng có nghĩa là gì, thì Mộ Phi Tuyết bỗng thở dài than thở: "Hiện tại ta rất hâm mộ ngươi, ít ra ngươi còn được tự do, có thể tùy ý muốn làm gì thì làm, không phải phiền não vì bị trói buộc này nọ".

"Ách..." Phong Nhược có vẻ sững sờ, lúc này hắn mới phát hiện ra thần sắc của Mộ Phi Tuyết không giống như thường ngày, hơn nữa điều quý dị nhất là nàng lại nói là hâm mộ mình, chuyện này thật... hết nói nổi. Trên người nàng lúc nào chả có hào quang sáng chói, cứ một trăm người thì phải có tới chín mươi chín người hâm mộ nàng rồi.

"Thật ra người nào mà chẳng có tự do, không phải chúng ta bước lên con đường tu tiên cũng vì muốn đạt được tự do chân chính hay sao" Phong Nhược cũng cảm thấy không biết nói gì cho phải, tuy trên danh nghĩa Mộ Phi Tuyết là sư tỷ của hắn, nhưng khoảng cách giữa hai người còn xa hơn cả chân trời góc biển.

"Ách... còn nữa, Tuyết sư tỷ! Tốt nhất người đừng nên nói là hâm mộ nữa, nếu chẳng may có người nghe thấy thì ta sẽ bị nguyền rủa mất thôi!"

"Ồ, vẫn có chuyện làm cho ngươi sợ hãi cơ à! Ta còn cứ tưởng ngươi không sợ trời, không sợ đất gì chứ, ta cứ bảo là hâm mộ ngươi đấy, thì sao nào?" Nghe thấy Phong Nhược đang cẩn thận uốn ba tấc lưỡi, Mộ Phi Tuyết không nhịn được mà cười cười rồi nói ra một câu nghe hết sức... vô lại.

Thế nhưng không chờ cho Phong Nhược kịp phản ứng lại, Mộ Phi Tuyết lại khẽ thở dài nói: "Phong Nhược, nếu có một ngày ta rời khỏi Trần Thiên Tông, thì ngươi sẽ làm gì?"

"Đương nhiên là đi theo sư tu làm thiên lôi chỉ đầu đánh đó rồi! Cái này người ta gọi là cây cao bóng mát đấy, người lợi hại như tỷ đây đi đâu cũng không phải bị thiệt thòi" Phong Nhược không hề suy nghĩ mà trả lời luôn.

"Nếu như cây ngã thì sao? Liệu ngươi có bị tán cây đè luôn không?" Bỗng Mộ Phi Tuyết chăm chú nhìn Phong Nhược rồi hỏi.

Nghe thấy vậy, Phong Nhược ý thức được ắt hẳn là Mộ Phi Tuyết gặp phải việc phiền phức nào đó rồi! Lúc này hắn không thể không bội phục vị sư phụ đỡ đầu kia, không ngờ lại có thể lường trước việc này từ hơn hai mươi năm trước, quả thật cứ như là thần nhân vậy. Vì thế Phong Nhược lập tức nghiêm mặt trả lời Mộ Phi Tuyết: "Tuyết sư tỷ, có kẻ nào khi dễ người sao?"

"Khi dễ ta?" Mộ Phi Tuyết chợt ngăn người rồi trừng mắt nhìn Phong Nhược, "Ngươi nghĩ linh tinh gì vậy, ai dám khi dễ ta cơ chứ? Mà có kẻ dám khi dễ ta thì chắc chỉ có mình ngươi thôi".

Nói xong Mộ Phi Tuyết không nhịn được mà hung dữ trừng mắt nhìn Phong Nhược, sau đó lại nói tiếp: "Được rồi, ngươi đừng có đoán già đoán non nữa, trước hết ngươi cứ quan việc của mình đi, hãy nhìn ngươi bây giờ mà xem này, bộ dáng chẳng ra thể thống gì cả, ngươi đúng là tên tiểu tặc cần quấy nhiễu chút nữa làm ta quên mất đi chính sự rồi".

Mộ Phi Tuyết gõ nhẹ lên trán mình, rồi nói luôn: "Lần tỷ thí với Cửu Thần Cung này, ngươi có thắc mắc vấn đề gì không? Có cần ta hỗ trợ việc gì không?"

Nếu không đến lúc tỷ thí thua quá thảm thì đừng có trách ta đấy nhé!"

"Không cần đâu, cũng chỉ là tỷ thí thôi mà, thua thì thôi chẳng sao cả, dù sao cũng chẳng mất mạng đâu! Tuyệt sư tỷ không cần lo lắng quá đâu!" Phong Nhưộc vừa cười vừa nói, tuy trận tỉ thí sắp tới rất khó khăn nhưng hắn sẽ dùng toàn lực để ứng phó, còn việc thắng thua hắn cũng chẳng để tâm.

"Hừ ! Đây là ngươi nói đấy nhé, đừng để đến lúc thua đau lại oán trời oán đất rồi oán cả sư phụ ! Mà ngươi đừng có chủ quan quá mức, ta chẳng lo cho ngươi được nhiều đâu". Nói đến đây, Mộ Phi Tuyết hơi dừng một chút, rồi do dự một lúc lâu, sau đó hỏi lại: "Vị kia... sư phụ của ngươi ấy, bà ấy vẫn khỏe chứ?"

"Khỏe ! Đương nhiên là khỏe rồi, lúc nào tinh thần chẳng phấn khởi, thế nhưng... sư tỷ, có một chuyện ta muốn nói với ngươi ! Mẩu thân của sư tỷ... à không... không..., là sư phụ của ta..." Khi Phong Nhưộc thấy khuôn mặt của Mộ Phi Tuyết khẽ biến đổi, lập tức hắn vội vàng đổi giọng, lúc này hắn cũng lơ mơ đoán ra được chắc hẳn hai mẹ con nhà này vì một nguyên nhân gì đó mà đang chiến tranh lạnh với nhau đây.

"Đúng vậy, ta đang nói là sư phụ của ta, lão nhân gia có nói rằng nếu sư tỷ gặp phải phiền phức gì khó giải quyết thì có thể tới Cửu Thần Cung, ở đó tỷ còn có một muội muội cùng cha khác mẹ, có nghĩa là... nếu tỷ gặp phiền toái gì thì có thể tìm phụ thân tỷ nhờ giải quyết hộ..." Đang nói dở dang, bỗng Phong Nhưộc chợt nhớ ra, phụ thân của Mộ Phi Tuyết vốn là đệ nhất cao thủ của Cửu Thần Cung - Khuyết Vân, nhưng người đó đã mất tích cách đây cả ngàn năm rồi, hơn nữa binh khí thành danh của hắn là Tru Ma Kiếm vẫn còn đang ở trên tay mình nữa, vì thế e rằng vị Khuyết Vân đó cũng đã gặp lành ít dữ nhiều rồi, đương nhiên chân tướng của việc này hắn không thể nói ra được.

Hiển nhiên Mộ Phi Tuyết cũng không biết rõ thân thế của mình, vì thế khi nghe được những gì Phong Nhưộc vừa nói nàng liền đứng ngây ra, một chập sau nàng mới nhanh chóng xoay lưng lại, đến khi nàng quay mặt đứng đối diện với Phong Nhưộc thì khuôn mặt nàng đã trở nên vô cùng lạnh lẽo, toàn thân tản ra sát khí vô cùng sắc bén.

"Gã hỗn đản kia là ai ? Nói...? Có phải hắn vứt bỏ mẹ con ta vì có người đàn bà khác không! Có phải hay không?"

Khí thế mà Mộ Phi Tuyết tỏa mạnh ra thì với tu vi hiện tại của Phong Nhưộc sao có thể chịu nổi, thiếu chút nữa hắn đã bị ép cho tới chết rồi, may mà Mộ Phi Tuyết kịp thời thu lại sát khí, lúc đó Phong Nhưộc mới mở miệng nói chuyện được, thế nhưng trong tình huống này hắn đành phải bịa ra một câu chuyện vậy.

"Ách... Tuyệt sư tỷ, trước tiên tỷ đừng có kích động như vậy, từ từ nghe ta nói đã, người đó... đã chết rồi, có lẽ đã chết cách đây cả ngàn năm rồi!" Phong Nhưộc vừa nghĩ thầm vừa nói thì ra, dù sao trong cuộc chiến ngàn năm trước Khuyết Vân cũng bị trọng thương, chưa biết chừng có thể đã chết luôn ở Khô Mộc Hải rồi ấy chứ.

Nhưng hắn vừa nói xong, Mộ Phi Tuyết đã phản bác lại: "Nói nhảm, một ngàn năm trước sao được? Lúc đó còn chưa có ta mà!"

"À... không phải là một ngàn năm trước" Phong Nhưộc lúng túng phát hoảng, trò đùa này có vẻ đi quá xa rồi, vì thế hắn vội vàng bổ sung: "Tuyệt sư tỷ bao nhiêu tuổi rồi, ta muốn biết một chút".

"Muốn biết... cái đầu quỷ nhà ngươi ấy" Mộ Phi Tuyết gõ lên đầu Phong Nhưộc một cái, rồi tức giận nói: "Phong Nhưộc, ngươi đừng bịa chuyện nữa được không, ngươi cứ yên tâm đi... ta không tìm người kia gây phiền phức đâu! Ngươi cứ nói đi, hắn là ai?"

"Ách..." Phong Nhưộc suy nghĩ cẩn thận một chút, theo như lời sư phụ đã nói thì Tuyệt sư tỷ còn một muội muội cùng cha khác mẹ nữa, từ đó có thể suy đoán ra vị Khuyết Vân kia quả thật là không chết, mà kể cả có chết rồi cũng là việc của mấy trăm năm trở lại đây mà thôi, nhưng nếu vậy thì mấy cái lí do mà hắn nghĩ ra không thể dùng được rồi.

Nghĩ vậy Phong Nhưộc đành bất đắc dĩ nói: "Tuyệt sư tỷ, ngươi đã từng nghe qua cái tên Khuyết Vân của Cửu Thần Cung chưa?"

"Khuyết Vân ? Là đệ nhất cao thủ Cửu Thần Cung một ngàn năm trước sao? Cũng chính là Khuyết Vân mà cách đây một nghìn năm, sau cuộc đại chiến với Mộc yêu đã đột nhiên mai danh ẩn tích à? Phong Nhưộc... ngươi lại bịa chuyện nữa rồi, có tin ta ném ngươi ra ngoài không?" Mộ Phi Tuyết hoàn toàn không tin lời nói của Phong Nhưộc, bởi vì sự thật đúng như những gì Phong Nhưộc đã đoán, Khuyết Vân của Cửu Thần Cung đã mất tích cách đây cả nghìn năm rồi.

"Thật mà, chính miệng sư phụ ta đã nói như vậy, bà ấy không nói dối ngươi đâu! Thế nhưng ta không biết muội muội cùng cha khác mẹ của tỷ tên là gì? Thật sự ta không biết, thế nhưng ta có thể khẳng định là nàng họ Khuyết!" Phong Nhưộc vội vàng đem hết tất cả những gì mình biết nói ra.

"Nói nhảm ! Đương nhiên ta cũng biết nàng có họ Khuyết rồi!" Mộ Phi Tuyết tròn mắt nhìn lại Phong Nhưộc, có lẽ nàng đã chấp nhận sự thật này, "Ta hỏi ngươi, sư phụ ngươi còn nói với ngươi câu gì nữa không?"

"À... đương nhiên là có, sư phụ bảo rằng ta phải chiếu cố cho Tuyệt sư tỷ, những việc bản thủ hay cơ cực nhất thì phải tranh lấy mà làm, không được lười biếng, nếu gặp tên tiểu tử đui mù nào có âm mưu định chiếm tiệm nghỉ với sư tỷ thì phải xông lên đánh cho hắn tàn phế mới thôi!" Phong Nhưộc mặt mũi hớn hờ, trên miệng liên tục bịa chuyện.

"Bà ấy mà nói như vậy mới là lạ!" Mộ Phi Tuyết dùng khuôn mặt cười mà không phải cười dò xét Phong Nhưộc, sau đó vươn tay vặn lỗ tai Phong Nhưộc, rồi giả giọng của Mộ Hàn Yên nói: "Thật ra sư phụ ngươi nắm lỗ tai ngươi như thế này, rồi nói rằng 'Hừ... cái tên tiểu tử ngươi đừng nghĩ ngợi lung tung đấy, càng không được có những suy nghĩ mơ mộng hão huyền, hãy cố gắng tu luyện mới là con đường chính đạo', ta nói thế có đúng không?"

Vừa nghe câu nói của Mộ Phi Tuyết, khiến trên đầu Phong Nhưộc chảy đầy mồ hôi, đây chính là câu mà vị sư phụ đỡ đầu kia đã từng nói, nhưng sao Mộ Phi Tuyết lại biết rõ ràng như vậy nhỉ? Chẳng lẽ lúc đó nàng núp trong ở gần đó nghe lén hay sao?

"Đừng ở đó mà nghĩ ngợi lung tung nữa!" Mộ Phi Tuyết nhẹ nhàng mỉm cười, rồi bỏ ngón tay nòn nà ra khỏi vành tai Phong Nhựt, nhưng bỗng có một cảm giác nhẹ nhàng và tinh tế lan tới, mang theo hương thơm của xử nữ khiến lòng Phong Nhựt rộn hân lên.

"Có một câu nói rất đúng, 'Mẫu tử liên tâm' (Dg: mẹ con liên tâm), tâm tư của bà ấy như thế nào sao ta lại không đoán ra được chứ, thật ra mấy năm gần đây ta luôn hiểu lầm bà, bà không phải người làm ra sai trái, có lẽ trong nội tâm bà đang rất đau khổ, mà ai gặp phải chuyện này cũng sẽ như vậy thôi, đứa con gái chính mình mang nặng nề đau mà không tha thứ cho mình thì ai chẳng đau khổ chứ".

Chưa nói hết câu, trong cặp mắt xinh đẹp của Mộ Phi Tuyết đã rom róm ra nước mắt: "Nếu người có gặp lại bà ấy, nhớ thay ta nói lời xin lỗi, còn nữa... ta cảm ơn người đã giúp ta gỡ bỏ... khúc mắc này".

Thanh âm còn chưa dứt thì thân hình của Mộ Phi Tuyết đã hóa thành một đạo hư ảnh biến mất khỏi tầm mắt Phong Nhựt.

"Này..." Phong Nhựt há to miệng, lời nói chưa kịp phát ra đã phải nuốt xuống, có lẽ việc Mộ Hàn Yên bế quan sinh tử không lên nói cho nàng biết thì tốt hơn, nếu nói ra sợ sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện tâm cảnh của nàng. Nhưng việc này chẳng phải là luôn làm khó tên đệ tử như hân quá hay sao, còn lời xin lỗi đó chẳng lẽ phải chờ đến mấy trăm năm sau mới nói hộ dùm nàng hả trời?

Phong Nhựt hít vào vài hơi rồi mở mồm cười lớn, sau đó lặng lẽ rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 117: Long Túc Mộc Tâm

"Ta cần một đoạn Long Túc Mộc Tâm ba trăm năm, ở đây có không?" Phong Nhựt đứng bên cạnh đài cao của Thương Nguyệt thương hội ở Trần Thiên Tông Chấp Sự Hữu Điện rồi hồ hững hỏi thăm.

"Đương nhiên là có, thế nhưng vị đạo huynh này..., đoạn Long Túc Mộc Tâm ba trăm năm thuộc loại tài liệu có phẩm chất thượng đẳng đó, huynh chắc chắn là muốn mua nó chứ?"

"Đương nhiên, chừng này... đã đủ chưa ?"

Trước đây Phong Nhựt tính kế lấy được một mớ từ Mạc Vô Ngân, hân bèn quăng từ trong tay ba viên Ngũ Hành thạch phóng ngay đến trước mặt tên tiểu nhị của Thương Nguyệt thương hội, nói thật là hân lúc này đang đau lòng muốn chết, phải biết rằng giá trị của ba viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm này, ở chợ đen ít nhất cũng phải lên tới ba vạn viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm đó.

Chẳng qua lúc này hân đang gấp rút tu luyện Thanh Mộc Lưu Vân Trảm nên phải trả bất cứ giá nào.

"Hắc hắc... vậy đủ rồi, vậy là đủ rồi" Mắt thấy Phong Nhựt vứt ra ba viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm, tức khắc cặp mắt gã tiểu nhị của Thương Nguyệt thương hội bừng sáng ra, nên biết rằng người tu đạo ở giai đoạn Trúc Cơ kỳ muốn có được Ngũ Hành Thạch trung phẩm thì phải là người có được thực lực cực kỳ mạnh mẽ hoặc vị đệ tử đó có bối cảnh hậu thuẫn chính là một đại gia tộc nào đó.

"Xin vị đạo huynh này chờ đợi một lát".

Long Túc Mộc Tâm ba trăm năm là một cuộc giao dịch không nhỏ, vì thế tiểu nhị vội vàng chạy về phía sau của Chấp Sự Hữu Điện, bởi vì thứ tài liệu này có giá trị khá cao, cho nên nó không được đặt ở ngoài quầy.

Chỉ một lát sau tiểu nhị thương hội lại xuất hiện, lúc này đi cùng hân là một vị nam tử có lẽ là quản sự ở đây.

"Ha ha..., tại hạ là Phó Khoan của Thương Nguyệt thương hội, không biết vị đạo hữu này xưng hô thế nào?" Vị trung niên nam tử kia không lập tức lấy ra Long Túc Mộc Tâm mà làm ra bộ dáng thần mặt rồi bắt chuyện.

"Phó đạo hữu khỏe chứ, tại hạ là Phong Nhựt! Không biết Long Túc Mộc Tâm mà ta cần hiện ở đâu?" Phong Nhựt không có hứng thú nói nhảm với Phó Khoan, hân đang cần gấp Long Túc Mộc Tâm để tu luyện bởi cũng sắp tới vòng ti thí rồi.

"Đương nhiên, đương nhiên có... xin đạo hữu cứ yên tâm" Phó Khoan nói xong rồi tiện tay lấy từ trong thắt lưng trữ vật ra một khúc có chiều dài chừng sáu xích, to cỡ ngón tay cái, toàn thân được bao bọc bởi một mảnh lụa bên trên có thêu những vệt kim tuyến bé tí.

"Xin mời đạo hữu xem thử, đây chính là Long Túc Mộc Tâm ba trăm năm, là tài liệu luyện khí tốt nhất đấy" Phó Khoan vừa nói vừa dùng tay mở mảnh lụa thêu kim tuyến ra, lập tức một luồng linh khí mang theo thuộc tính mộc cực kỳ tinh thuần phả vào mặt mọi người, nhưng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ chính là toàn thân đoạn Long Túc Mộc Tâm to bằng ngón cái này lại vô cùng trong suốt và óng ánh, không hề có một chút tạp chất nào, trên thân nó chỉ

phát ra một tầng ánh sáng màu xanh mờ nhạt.

"Xin đạo hữu cứ yên tâm, đây chính là Long Túc Mộc Tâm thượng đẳng, số tuổi không hề kém với yêu cầu của đạo hữu, mà hiện tại Long Túc Mộc Tâm càng ngày càng hiếm, ngay cả bản thương hội cũng khó có được số nhiều".

Phong Nhựt chẳng thèm để ý tới mấy lời chào hàng sáo rỗng của Phó Khoan, mà chỉ chăm chú xem kỹ đoạn Long Túc Mộc Tâm đó, sau khi dùng một ngón tay đặt lên để cảm thụ, cuối cùng hắn gật đầu rõ bảo: "Đúng là nó, ta muốn mua khúc cây này".

"Ha ha..., quả nhiên đạo hữu là người biết hàng, thế nhưng đạo hữu quyết định dùng ba viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm để trả sao? Nếu đúng là như vậy bản thương hội còn có thêm ưu đãi cho đạo hữu, dựa theo giá cả trên thị trường, thì đạo hữu có thể cầm về ba nghìn viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm" Phó Khoan lại cười thêm một lần nữa, thực ra việc này sao không thể khiến hắn không cười ha hả được cơ chứ, phải biết rằng đa số giao dịch trong tu chân giới đều dùng Ngũ Hành Thạch hạ phẩm và cấp thấp để giao dịch, chỉ có những người tu đạo có thể lực rất lớn mới dùng Ngũ Hành Thạch có phẩm chất từ trung phẩm trở lên hoặc linh thạch để giao dịch, vì thế tính đi tính lại, lần giao dịch này cũng giúp gã kiếm được chút ít.

Khuôn mặt Phong Nhựt vẫn không chút biểu tình, chỉ khẽ gật đầu, thực ra hắn cũng bị rơi vào tình huống bất đắc dĩ mới phải làm như vậy, bởi trên người hắn vốn rỗng tuếch chẳng còn lại gì, nếu không phải hắn vơ vét tài sản của Mạc Vô Ngân được ba viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm này, thì e rằng hắn đành phải cắn răng mà bán một viên linh thạch thuộc tính hỏa để giải quyết cấp bách.

Sau khi cất kỹ Long Túc Mộc Tâm, Phong Nhựt không hề chần chừ mà chạy thẳng về tiểu viện trong Kiếm Tâm Viện của mình, hôm nay là ngày mà đệ tử của Cửu Thần Cung tới bài sơn, nếu theo đúng như quy củ thì thời gian tới khi ti thì còn khoảng mười ngày nữa, vì thế hắn cũng không gấp gáp cho lắm.

Sở dĩ Phong Nhựt buộc phải cắn răng đi mua căn Long Túc Mộc Tâm này chính là vì cách đây ba tháng, khi hắn tu luyện Thanh Mộc Lưu Vân Trảm đã vướng phải vấn đề không nhỏ.

Nếu đúng như hắn dự đoán, sẽ dùng Tiên Thiên Mộc Sát làm trụ cột sau đó thông qua Thanh Mộc Lưu Vân Trảm để phóng xuất ra ngoài, đây chính là một quá trình chuyển đổi hết sức phức tạp, tuy hiện tại hắn cũng tìm hiểu được không ít, nhưng lại xuất hiện một vấn đề mấu chốt, đó chính là Mỹ Ảnh Kiếm của hắn có biểu hiện bài xích với Tiên Thiên Mộc Sát tính thuần.

Phải biết rằng, Mỹ Ảnh Kiếm của hắn do hài cốt của Hồ xạ thất cấp luyện chế mà thành, mà Hồ xạ thất cấp lại có thần thông bốn mạng là long quyền cuồng phong, tới lui tự do không chút dấu vết.

Hơn nữa, sau này Phong Nhựt còn dùng một viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm có thuộc tính kim để cường hóa, vì thế thuộc tính của Mỹ Ảnh Kiếm biến thành một nửa thuộc tính phong, một nửa có thuộc tính kim.

Thuộc tính phong thì không nói làm gì, nhưng thuộc tính kim lại khác với Tiên Thiên Mộc Sát, tuy xét về phương diện phẩm chất thì Tiên Thiên Mộc Sát cao hơn một bậc, vì thế nó không phải chịu khắc chế quá lớn, nhưng nếu cố tình không để ý tới nó vẫn khiến cho tiến trình vận hành không dễ lưu thông, không những ảnh hưởng đến độ sắc bén của Mỹ Ảnh Kiếm mà còn khiến cho lực công kích của Thanh Mộc Lưu Vân Trảm bị giảm mạnh.

Vì thế, Phong Nhựt mới nghĩ ra một phương pháp dung hòa đó là luyện chế ra hắn một thanh kiếm khí có thuộc tính mộc, chuyên dùng để thi triển Thanh Mộc Lưu Vân Trảm.

Mà muốn luyện chế ra một thanh kiếm khí thuộc tính thuần mộc thì đương nhiên không thể lựa chọn hài cốt hay các loại khoáng vật rồi, cách tốt nhất là dùng một loại tài liệu có linh tính thuộc loại thuần mộc mà thôi.

Cuối cùng Phong Nhựt quyết định lựa chọn Long Túc Mộc Tâm, tuy Long Túc Mộc Tâm trong Thương Ngô giới không được tính là thần kỳ nhất, cũng không phải là thứ có phẩm chất tốt nhất, nhưng nếu chỉ tính trên phương diện linh tính thuần túy thì nó lại thích hợp nhất.

Cái tên Long Túc Mộc Tâm có rất ít người ở tu chân giới biết được tác dụng của nó, có lẽ ngoại trừ mấy người tu đạo luyện khí ra thì ít ai biết được, gần như đa số chỉ biết Long Túc Mộc Tâm có thể phát triển thành linh mộc, và đó cũng là linh mộc mà những người tu đạo cấp thấp thường dùng.

Linh mộc có thể hội tụ linh khí mỏng manh, rồi rạc trong thiên địa sau đó lại phóng xuất ra ở dưới tán cây, trong các loại linh mộc thì Long Túc Mộc Tâm là một trong những loại tốt nhất, hơn nữa đoạn Long Túc Mộc Tâm kia không hề chứa chút tạp chất nào, đúng là một vật hiếm thấy trong tu chân giới.

Thế nhưng loại này chỉ có thể thừa nhận được linh khí có thuộc tính mộc thuần túy, một khi nó bị linh khí có thuộc tính khác xâm nhập vào, thì lập tức sẽ bị ô nhiễm, cuối cùng sẽ biến thành linh mộc bình thường.

Nhưng đặc tính này lại vô cùng thích hợp với Phong Nhựt, chỉ cần có được Long Túc Mộc Tâm này sẽ giúp cho Tiên Thiên Mộc Sát trong người hắn được lưu chuyển thông suốt, từ đó việc thi triển Thanh Mộc Lưu Vân Trảm cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Đương nhiên Phong Nhựt không hề lo lắng về việc kiếm khí được luyện chế từ Long Túc Mộc Tâm này sẽ không có được độ sắc bén, bởi vì nó vốn chẳng cần sắc bén làm gì, tác dụng lớn nhất của nó chính là thông qua Thanh Mộc Lưu Vân Trảm để phóng xuất Tiên Thiên Mộc Sát ra ngoài mà thôi.

Tuy nhiên, bởi vì kiếm khí mà hắn luyện chế lần này quá mức đặc thù, e rằng cả thiên hạ chỉ có hắn mới có thể luyện chế ra thanh kiếm khí kỳ lạ như vậy, nguyên nhân vì người tu đạo khác không thể chịu được Tiên Thiên Mộc Sát tàn phá như hắn.

Đối với phương án luyện chế và những chi tiết tỉ mỉ, nhỏ nhặt nhất trong quá trình luyện khí, Phong Nhựt cũng đã diễn luyện trong đầu rất nhiều lần rồi, mặc dù kinh nghiệm luyện chế của hắn không được cao cho lắm, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến quá trình luyện chế, bởi kiếm khí mà lần này

hắn luyện chế không hề sử dụng đến luyện đỉnh, cũng không hề dùng đến hỏa diễm, mà thậm chí tất cả những thứ mang thuộc tính không phải Mộc đều phải vứt sang một bên, nếu không Long Túc Mộc Tâm sẽ bị ô nhiễm mà mất đi thuộc tính thuần túy của nó.

Thứ duy nhất mà Phong Nhựt có thể sử dụng là pháp lực và Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể hắn.

Phong Nhựt bước chân vào trong luyện thất là nơi mà hắn chưa bao giờ có cơ hội sử dụng đến, sau khi hắn dùng trận pháp để phong tỏa cả căn phòng, lúc đó mới hết sức cẩn thận lấy ra đoạn Long Túc Mộc Tâm kia.

Giải đoạn đầu tiên của việc luyện chế là dùng pháp lực để áp súc đoạn Long Túc Mộc Tâm này lại, cho đến khi nó đạt tới mức độ ngăn cách với những thuộc tính ở ngoại giới, đạo lý của bước đầu tiên này cũng hết sức đơn giản, nó giống như một chén nước nếu để trong môi trường bình thường sẽ dễ bị không khí bên ngoài làm cho ô nhiễm, nhưng nếu đem nước trong chén ấy kết thành băng rồi áp súc lại thì sẽ không dễ bị không khí bên ngoài làm cho ô nhiễm nữa.

Đương nhiên quá trình áp súc này không đơn giản chút nào, nhất định phải điều khiển thật chuẩn mức độ co nén, một mặt phải luôn chú ý giữ cho trạng thái bên trong Long Túc Mộc Tâm được ổn định, mặt khác phải chắc chắn rằng quá trình áp súc tiến hành thuận lợi, nếu như không có pháp lực thâm hậu làm trụ cột thì e rằng muốn hoàn thành một trong hai điều kiện trên cũng chỉ là suy nghĩ viển vông.

Sau khi xác định tất cả những công việc chuẩn bị đều đã hoàn thành, Phong Nhựt mới cẩn thận đặt Long Túc Mộc Tâm lên hai tay rồi từ từ vận chuyển pháp lực vào trong đó.

Lập tức Long Túc Mộc Tâm vốn đang tỏa ra ánh sáng màu xanh mờ nhạt dần dần được một chùm hào quang trắng bạc bao phủ lấy, chỉ thấy hai quãng hào quang đó hòa lẫn với nhau mang lại cho người ta cảm giác thần bí và tĩnh lặng.

Phong Nhựt cứ giữ nguyên trạng thái này, hắn không hề nóng vội dùng quá nhiều pháp lực, sau mười hai canh giờ hình dáng của căn Long Túc Mộc Tâm kia đã thay đổi hoàn toàn.

Lúc đầu nó vốn dài sáu xích, nhưng hiện tại chỉ còn chưa đầy ba thước. Tuy đường kính của nó vẫn chỉ bằng ngón tay cái như trước, nhưng toàn thân lóng lánh hơn rất nhiều, nhất là trong thân nó còn có hai luồng ánh sáng xanh, trắng đang lưu chuyển trông giống như dây ánh sáng lưu chuyển ở phía chân trời lúc bình minh, cảm giác mát lạnh nhưng êm dịu không giống như băng giá, mềm mại nhưng không phù phiếm, sáng ngời nhưng không rực rỡ, quả thật nó giống như cặp mắt gọi tình khiêu khích của giai nhân, khiến người ta phải chìm đắm trong đó vậy.

Đương nhiên đây mới chỉ là bước thứ nhất trong quá trình luyện chế, bước tiếp theo Phong Nhựt phải dùng Tiên Thiên Mộc Sát tinh thuần nhất để luyện chế đoạn Long Túc Mộc Tâm này lại một lần nữa, nói cách khác bước thứ hai này là dùng Tiên Thiên Mộc Sát xâm chiếm hoàn toàn Long Túc Mộc Tâm, bởi Tiên Thiên Mộc Sát có thuộc tính mộc rất tinh thuần nên việc xâm chiếm sẽ rất đơn giản, nhưng dù thế Phong Nhựt vẫn phải không chế quá trình này thật tốt, để phân bổ lượng Tiên Thiên Mộc Sát thật thích hợp, không để sinh cơ của Long Túc Mộc Tâm bị mất đi, như vậy mới có thể rèn luyện thành thứ mà Phong Nhựt mong muốn.

Sau bước thứ hai này thì mọi việc sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều, bước thứ ba là luyện Long Túc Mộc Tâm thành hình dạng kiếm khí, bước cuối cùng là khắc họa trên thân kiếm một tòa trận pháp Chính Phân Cửu Tinh. Nếu như điều kiện cho phép, trong tương lai hắn sẽ dùng một viên Ngũ Hành Thạch trung phẩm có thuộc tính mộc để cường hóa nó, dù sao cái này là kiếm khí, vì thế độ cứng của nó không thể so với những bộ trang phục phòng hộ khác.

Nếu như mọi việc được diễn ra suông sẽ mà không gặp phải bất cứ sai lầm nào, thanh kiếm khí chuyên dùng để thi triển Thanh Mộc Lưu Vân Trảm sẽ đại công cáo thành.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 118: Lưu Vân Kiếm

Mất khoảng hai ngày, Phong Nhựt mới hoàn thành xong xuôi hai bước cuối cùng, lúc này đoạn Long Túc Mộc Tâm đã biến thành một thanh kiếm dài chừng hai xích bảy tấc, bề rộng chừng hai ngón tay, thân kiếm óng ánh như ngọc.

"Chắc chắc... không tệ chút nào !" Phong Nhựt cảm thấy thỏa mãn nên không nhịn được mới bật lên hai tiếng chắc chắc cảm thán, thanh kiếm khí đặc chế này khác biệt với những loại kiếm khí bình thường rất nhiều, chẳng những chiều dài của nó ngắn hơn mà chiều rộng cũng bé hơn không ít, vì thế không thể dùng nó để ngự kiếm phi hành được, tác dụng duy nhất của nó là dùng để công kích.

Bàn tay Phong Nhựt khẽ lướt lên thân kiếm, xúc giác mang lại không phải là lạnh lẽo và sắc bén mà là trơn nhẵn và mịn màng, e rằng bất cứ ai mà nhìn thấy nó cũng nghĩ rằng đây là một món đồ chơi mà không hề có chút sát khí nào, nhưng thực tế nó rất xứng với cái tên vũ khí giết người.

Tâm niệm khẽ động, lập tức Tiên Thiên Mộc Sát trong người Phong Nhựt mãnh liệt truyền vào trong thân kiếm, đồng thời hắn cũng thi triển Thanh Mộc Lưu Vân Trảm vốn đã bị vương mắc từ ba tháng trước.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng lưu động xuất hiện rồi bay nhanh trong luyện thất, sau đó nó dừng lại rồi ngưng kết thành ba luồng kiếm khí dài gần một

trượng, bay về bốn phía với tốc độ nhanh như chớp.

Bất chợt tình hình thế này đã vượt qua dự tính của Phong Nhựt, bởi ba đạo kiếm quang kia mới vừa rời khỏi bản thể đã thoát khỏi sự khống chế của hắn.

"Không..."

Phong Nhựt thống khổ kêu to, ba luồng kiếm quang dài gần một trượng trông giống như kiếm khí hình trăng khuyết kia lập tức cắt đứt luyện thất của hắn thành một đồng hoang tàn. Không chỉ có như thế, sau khi phá tan luyện thất của Phong Nhựt, ba luồng kiếm khí kia một phân thành hai, lập tức hóa thành sáu luồng kiếm khí đánh ngược về phía hắn.

Mặc dù sáu luồng kiếm khí này có kích thước nhỏ hơn ba tia trước đây, nhưng uy lực và tốc độ của bọn chúng thật khó lường.

Mất thấy sáu luồng kiếm khí đó phân ra sáu hướng bay thẳng về phía mình, Phong Nhựt tức thời bị dọa đến điếng người, hắn không kịp suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra, mà vội vàng thúc dục Đạp Vân Chiến Ngoa rồi nhảy lên cao hơn trượng.

Nhưng diễn biến tiếp theo lại khiến Phong Nhựt càng thêm kinh ngạc, sáu luồng kiếm khí kia đánh vào cùng một vị trí, sau đó bọn chúng lại một phân làm hai, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện mười hai tia kiếm khí bay lượn khắp nơi.

Khi nhìn thấy một màn như vậy, Phong Nhựt gần như muốn ngất đi tại chỗ, quả thật hắn không ngờ được Thanh Mộc Lưu Vân Trảm phối hợp với Tiên Thiên Mộc Sát, lại cộng thêm thanh kiếm khí đặc thù mới luyện chế này, lại có uy lực to lớn đến như vậy.

Thế nhưng lúc này hắn làm gì có thời gian mà tìm hiểu nguyên nhân, hắn chỉ có thể gào lớn giữa không trung: "Ngân Giáp, Bạch Mao, chạy nhanh..."

Trong khi Phong Nhựt đang bận gào thét thì hai gian tĩnh thất bên cạnh cũng bị kiếm khí chém thành hoang phế, còn Ngân Giáp Thiên Thủ và Bạch Mao Quý Bửu cũng bị đàn kiếm khí bay lượn như mạn thiên hoa vũ này dọa cho ngớ ngẩn cả ra, may mà bọn chúng linh hoạt thành tính, lên sau một hồi nhảy nhót loạn xạ, cuối cùng cũng thoát nạn!

Ngay cả Chính Phản Cửu Tinh Trận Pháp được bố trí xung quanh tiểu viện cũng bị kiếm khí bay múa như mạn thiên hoa vũ kia đánh cho tan thành bình địa, may mà mấy luồng kiếm khí này sau khi đánh tan trận pháp phòng ngự cũng hết uy lực mà biến mất, chứ nếu không đề liên lụy tới ba cái tiểu viện bên cạnh e rằng hôm nay hắn gặp phải phiền phức không nhỏ rồi.

Khi nhìn thấy cảnh hoang tàn của tiểu viện, kết hợp với ánh mắt mơ hồ và vô tội của Ngân Giáp Thiên Thủ cùng Bạch Mao Quý Bửu, Phong Nhựt cảm thấy khóc không ra nước mắt nữa.

Đây chính là uy lực của Thanh Mộc Lưu Vân Trảm sao? Mạnh mẽ thì đủ mạnh mẽ rồi đấy, nhưng hình như nó không phân biệt được địch hay ta, lúc nào cũng muốn diệt sát hết toàn bộ mọi vật chung quanh. Nếu như dùng nó để đồng quy vu tận với địch nhân, thì đúng là một biện pháp không tệ chút nào.

"Cái lão đầu Cửu Tuyệt kia thật là biến thái, sao lão có thể nghiền cứu ra kiếm quyết đáng sợ như vậy cơ chứ!"

Phong Nhựt hơi đau đầu trầm nghĩ, nếu như nó cứ công kích như thế thì làm sao hắn dám sử dụng đây, thế nhưng có gì đó chưa đúng thì phải, dường như mình đã bỏ qua vấn đề mấu chốt nào đó hay sao đó.

Mất nhìn thanh kiếm khí óng ánh như ngọc trong tay, Phong Nhựt đặt móng ngồi xuống giữa sân rồi hồi tưởng lại cả quá trình luyện chế lúc trước của mình.

Lúc vừa rồi khi hắn phát hiện ra đã mất đi sự khống chế ba luồng kiếm khí kia, thì dường như Thanh Mộc Lưu Vân Trảm cũng ngừng vận chuyển, chẳng lẽ đó chính là nguyên nhân hay sao?

Hơn nữa phương thức công kích của Thanh Mộc Lưu Vân Trảm chính là bao trùm trong phạm vi lớn, dường như còn ẩn chứa chút ít của trận pháp thì phải, vì thế chỉ cần hắn có thể khống chế quỹ tích của những tia kiếm khí kia rồi không ngừng mở rộng, thì chẳng phải kẻ địch không còn chỗ trốn sao?

Thế nhưng phải làm cách nào để không chế đây? Dù sao mấy tia kiếm khí đó cứ bị bắn ngược là một lại phân làm hai, đương nhiên thời gian càng dài thì số lượng bọn chúng càng nhiều lên!

Sau khi ngồi trong đồng hoang tàn đầy gạch vụn chừng một canh giờ, bỗng trong đầu Phong Nhựt lóe lên, có lẽ gã đã tìm ra được điểm mấu chốt của vấn đề này!

Nếu như hắn nhớ không lầm thì lúc này, thoát nhìn những đạo kiếm khí kia bay lượn vô cùng hỗn loạn, nhưng thật ra bọn chúng vẫn tuân theo hai quy luật!

Thứ nhất là quy tắc bắn ngược, nếu nó gặp được công kích thì lập tức nó có thể thương tổn đến mục tiêu, đồng thời mượn lực để tạo thành hai luồng kiếm khí.

Thứ hai, sau khi bắn ngược về, tất cả các kiếm khí sẽ bay về điểm xuất phát, sau đó lại bắt đầu quy trình bắn ngược trở lại, vì thế số lượng kiếm khí mới tăng lên gấp đôi một lần nữa.

Vừa nãy, thoát nhìn bọn chúng bay lượn có hơi hỗn loạn, nhưng điểm xuất phát của bọn chúng lại không đổi, tất cả đều quay về vị trí mà Phong Nhựt đứng.

Như vậy nói lên được điều gì ?

Từ đó Phong Nhựt có một suy đoán rất lớn mật, những tia kiếm khí kia không phải là công kích hắn, mà chúng chỉ quay trở về mà thôi, nếu như hắn có thể giữ cho Thanh Mộc Lưu Vân Trảm không bị gián đoạn, thì sẽ xuất hiện tình huống như thế nào?

Suy nghĩ này khiến nội tâm Phong Nhựt như bừng sáng, dường như hắn đã tìm ra điểm mấu chốt của thanh kiếm khí đặc thù này.

Phong Nhựt hít sâu một hơi, rồi nhìn kiếm khí trong tay vừa cười vừa lầm bầm: "Người có được uy lực như vậy thì gọi người là Lưu Vân đi! Như mây, như khói, không trời buộc, tự do tự tại".

Sau khi đặt tên cho thanh kiếm khí được luyện chế từ Long Túc Mộc Tâm, Phong Nhựt cũng chẳng thêm quan tâm đến đồng hoang tàn trong tiểu viện nữa, mà lập tức xuất thanh Mị Ảnh kiếm ra rồi bay thẳng về phía Chấn Sự Hữu Điện ở sườn núi Tiếp Thiên Phong.

Lúc này thanh Lưu Vân kiếm đã hoàn thành, cần phải có một cái vỏ kiếm xứng đôi với nó mới được, tiếc là với trình độ của hắn cũng không nắm chắc có thể luyện chế vỏ kiếm thành công, vì thế chỉ còn cách đi mua một cái vỏ kiếm mà thôi.

Sau khi tới Chấn sự hữu điện, Phong Nhựt cũng không đi tới đài cao của Thương Nguyệt thương hội, mà đến thẳng tòa đài cao của Linh Sơn Viện, bởi vì chương viên tiền nhiệm của Linh Sơn Viện là một cao thủ luyện khí, do đó hắn có khả năng về phương diện luyện khí rất cao, sống trong môi trường như vậy nên đại đa số đệ tử của Linh Sơn Viện đều có trình độ luyện khí bất phàm.

Phong Nhựt cũng không định mua vỏ kiếm, mà định đặt làm một vỏ kiếm theo yêu cầu của hắn, bởi vì thanh Lưu Vân kiếm của hắn quá đặc thù, e rằng không thể dùng được những vỏ kiếm bình thường khác.

"Chào các vị sư đệ !"

Phong Nhựt hướng về phía mấy tên đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ của Linh Sơn Viện chào hỏi, dù sao bọn họ cũng là đệ tử chấn sự dự bị, chuyên môn phụ trách tất cả sự vụ lớn nhỏ trong Linh Sơn Viện, tuy vị trí không quan trọng cho lắm nhưng mà rất béo bở đấy!

"Hắc hắc... chào sư huynh !" Mấy tên đệ tử Linh Sơn Viện cảm thấy được Phong Nhựt quan tâm quá mức mà đâm ra sợ sệt nên bọn họ vội vàng đáp trả, dù sao Phong Nhựt cũng có tu vi cao hơn bọn họ, mà lúc bình thường mấy tên đệ tử chính thức như hắn đều ngó lên trời không à, có bao giờ khách khí với bọn họ như vậy đâu?

"Sư huynh muốn mua tài liệu hay bán vật phẩm tu tiên vậy?" Một tên đệ tử Linh Sơn Viện cẩn thận hỏi thăm.

"Không, ta muốn đặt làm một cái vỏ kiếm, chẳng biết có được hay không?" Phong Nhựt mỉm cười lắc đầu nói.

"Vỏ kiếm ? Đặt làm ?"

Mấy tên đệ tử của Linh Sơn Viện cảm thấy hơi ngạc nhiên, bọn họ tức thời quay sang liếc nhìn nhau, quả thật bọn họ không hiểu Phong Nhựt muốn nói gì, bởi vì trong tu tiên giới chỉ có những người tu đạo có tu vi Trúc Cơ kỳ trở xuống mới sử dụng kiếm khí, vì thế kiếm khí có phẩm chất cao nhất cũng chỉ là ngũ phẩm, thậm chí ngay cả vỏ kiếm cũng chỉ có vài loại có thể đếm được trên đầu ngón tay. Có lẽ chỉ có những người có gia tài cực kỳ phong phú, lại coi trọng uy phong và đẹp mắt mới bỏ công tốn sức vì một cái vỏ kiếm, nhưng quan trọng hơn hết những cái đó chẳng hề quan hệ gì đến lực lượng chiến đấu cả.

"Đúng rồi ! Đặt làm vỏ kiếm đấy, cứ chuyển lời này của ta tuyên bố thành một nhiệm vụ đi, thù lao là một ngàn viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm, thời gian hoàn tất trong ba ngày, không biết có được hay không?"

Phong Nhựt vừa cười vừa nói.

"Một ngàn viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm ?" Giá này khiến cho mấy tên đệ tử Linh Sơn Viện sửng sốt, nhưng sau đó họ vội vàng đáp ứng, bởi vì một cái vỏ kiếm có chất lượng không tệ cũng chỉ có giá hai trăm đến ba trăm viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm mà thôi, trong khi vị sư huynh này lại ra giá đến một ngàn viên, món hời như vậy không đáp ứng mới là lạ!

"Nghe cho kỹ này, yêu cầu của ta là toàn bộ vỏ kiếm đều phải luyện chế bằng Thiết Mộc ba trăm năm trở lên, hơn nữa trong cả quá trình luyện chế nhất định không được để nó tiếp xúc với linh khí thuộc tính kim, đồng thời không được thêm những tài liệu khác vào, còn về phần kiểu dáng thì cứ dựa vào thanh kiếm này mà luyện chế".

Phong Nhựt hơi hốt nói ra, sau đó phóng xuất Lưu Vân kiếm ra trước mặt đám đệ tử Linh Sơn Viện.

Khi nhìn thấy thanh kiếm long lánh như ngọc thạch, toàn thân kiếm khí không nhiễm một tia tục khí, lập tức mấy tên đệ tử Linh Sơn Viện tự cho là họ đã hiểu ra, trách sao vị sư huynh này lại có yêu cầu đặt làm cổ quái như vậy chứ! Thì ra thanh kiếm khí này chỉ dùng để nhìn ngắm, vuốt ve mà thôi, thế nhưng nói gì thì nói cũng phải công nhận vị sư huynh này có thú vui thật là tao nhã, tuy thanh kiếm khí này quả thật rất tinh xảo và lung linh, có lẽ đã trải qua quá trình tinh chế rồi, nhưng dù vậy cũng chỉ là lãng phí tài liệu tốt mà thôi!

Tuy trong nội tâm mấy tên đệ tử Linh Sơn Viện đều nghĩ như vậy, nhưng trên mặt mọi người đều hiện lên một dáng vẻ tươi cười vô tư.

Đương nhiên Phong Nhựt cũng chẳng quan tâm đến ý nghĩ trong đầu mấy tên đệ tử kia, sau khi hắn để lại tiền đặt cọc tức khắc quay người rời khỏi.

Hiện tại hẳn phải đến Thí Luyện Trảng để nghiên cứu mấy vấn đề mà Thanh Mộc Lưu Vân Trảm gặp phải, ít ra cũng phải tìm cách để nó không công kích mình nữa, chứ nếu không sắp tới sẽ trở thành trò đùa dầy sống đây!

Vừa bước chân ra khỏi Chấp Sự Hữu Điện, Phong Nhựt đã thấy Diệp Lạc đang vội vàng tiến về phía hắn, thoạt nhìn đáng vẻ già hơi tức giận, bức bối.

Phong Nhựt chưa kịp mở lời chào hỏi thì Diệp Lạc đã nắm chặt cánh tay hắn rồi nói: "Ông trời đúng là có mắt, cuối cùng thì ta cũng tóm được ngươi rồi, đừng mong chạy thoát nữa nhé".

"Này, ê... đừng nói những lời đen đui thế được không? Ta có trốn đi đâu bao giờ, có việc gì thì cứ nói đi, hơn nữa hình như ta đâu có nợ tiền bạc gì ngươi đâu!"

Phong Nhựt cũng cảm thấy hơi khó xử, hắn lập tức gỡ tay Diệp Lạc ra.

"Ngươi còn nói thế nữa! Ngươi trốn chui trốn nhủi trong cái mai rùa ở Thí Luyện Trảng trong Hạc Minh Viện suốt ba tháng trời, ta cũng biết ý mà không tới làm phiền ngươi, sau đó vất vả lắm mới đợi được đến lúc ngươi đi ra, ai dè ngươi lại rúc vào tiểu viện mãi mà không chịu bước ra ngoài, vừa nãy ta tới tìm ngươi thì phát hiện ra ngươi đã san lấp cả tiểu viện đó thành bình địa rồi, ta hỏi ngươi... rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Diệp Lạc tức giận nói.

"Sai, không phải là ta muốn làm gì, mà là ngươi muốn làm gì mới đúng? Chẳng phải ngươi với muội muội ngươi đang đi lịch lãm rèn luyện à? Sao lại cứ tìm ta suốt như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 119: Thú Ma Doanh

Phong Nhựt cảm thấy rất khó hiểu, mấy tháng gần đây hắn gần như đã quên mất huynh muội Diệp Lạc, vì thế hắn không hiểu bộ dạng nóng vội của Diệp Lạc rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? "Muội muội cũng mới tới chỗ này, sao ta lại cùng muội muội đi lịch lãm làm gì?" Diệp Lạc rút ruột khoát tay áo một cái, sau đó kéo Phong Nhựt lại gần rồi mới nói nhỏ một cách bí mật: "Còn nhớ Tê Vũ không? Chính là tên ma vật bị ngươi dọa chạy ở Diệp Vụ Sơn Mạch đây".

"Nhớ rõ chứ, chuyện gì vậy?" Phong Nhựt cũng sờ, hắn cũng không biết tại sao Diệp Lạc lại nhắc lại chuyện này, chẳng lẽ tên ma vật đó lại xuất hiện sao? Thế nhưng, làm gì có khả năng đó chứ! Thực lực của tên ma vật kia cũng không mạnh cho lắm, chỉ cần người tu đạo đề cao cảnh giác một chút thì nó cũng chẳng gây được bao nhiêu sóng gió.

"Ngươi lại còn giả vờ ngây ngốc nữa, chắc ngươi cũng biết thời gian một tháng trước, sơn môn của Thương Sơn phái bị ma vật công khai tấn công, mấy trăm môn nhân chỉ thoát thân được có hơn mười người, việc này làm giới cao tăng của bốn môn vô cùng tức giận, lập tức phái ra một đội toàn cao thủ Kim Đan kỳ để đi tiêu trừ, rồi cho tới cách đây mười ngày mới tiêu diệt được tên ma vật đó".

Trên mặt Diệp Lạc hiện lên vẻ ngưng trọng nói, nhưng Phong Nhựt lại cảm thấy có điều gì đó chưa đúng, bởi vì chuyện ma vật tập kích cũng chẳng phải mới phát sinh lần đầu, những môn phái nhỏ kia có căn cơ không mạnh, vì thế đừng nói đến chuyện ma vật tập kích mà chỉ cần một lần bộc phát sóng triều linh thú cũng đủ làm bọn họ diệt môn rồi.

Nhưng đúng lúc hắn còn đang thắc mắc thì Diệp Lạc lại nói tiếp: "Vốn chuyện này cũng chẳng có gì lớn nhưng rắc rối phát sinh sau khi kết thúc kia, chẳng biết tại sao việc ngươi phóng thích đầu ma vật lần trước bị lộ ra, tuy cao tăng bốn môn không để ý tới nhưng có một số kẻ có dụng tâm âm hiểm đã bịa đặt nói rằng, do ngươi phóng thích tên ma vật đó nên Thương Sơn phái mới bị tuyệt diệt".

"Bịa đặt?" Phong Nhựt cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, thảo nào Diệp Lạc lại có bộ dạng nóng vội đến như vậy, thì ra mọi chuyện là thế. Nhưng hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, rồi nở nụ cười: "Không sao đâu, chỉ là mấy lời đồn đã tào lao mà thôi, chẳng ảnh hưởng gì đâu, thôi ta còn có việc..."

"Này, này... ngươi đừng có làm như không để ý như thế được không, tuy tin tức ấy đối với bốn môn chỉ là tin vụn, nhưng không chừng hơn mười tên đệ tử Thương Sơn phái may mắn trốn thoát sẽ tìm ngươi gây chuyện đấy" Diệp Lạc cẩn thận khuyên can, dù sao hắn cũng có ý tốt mới chạy tới thông báo cho Phong Nhựt, ai dè tên tiểu tử này lại chẳng để tâm chút nào.

"Tìm ta gây phiền phức sao? Ha ha... ngươi cho rằng ta sẽ sợ phiền phức à?" Phong Nhựt cười cười, rồi xuất Mị Ảnh kiếm ra sau đó bay về phía Thí Luyện Trảng trong hậu sơn Tiếp Thiên Phong.

Nhưng chỉ một lúc sau Diệp Lạc đã đuổi kịp, bỗng hắn đầy hứng thú lên tiếng: "Này... ngươi không cần phải chạy nhanh như vậy chứ, nghe nói ba tháng trước ngươi tung hoành trong Hạc Minh Viện, có đúng hay không vậy? Hay là chúng ta luận bàn một phen xem sao?"

"Ta nói rồi, mấy cái tin tức đó chỉ là tin vụn mà thôi, còn về phần luận bàn với ngươi thì... ta nghĩ hay là thôi đi" Phong Nhựt hờ hững đáp, tuy Diệp Lạc có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, có thể nói là không tệ trong hàng đệ tử nhưng nếu muốn luận bàn thì hắn còn kém quá xa.

"Ngươi nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi sợ bị thua sao?" Diệp Lạc khích tướng.

"Hắc...! Không phải ta sợ thua, mà là ta không có thời gian! Đúng rồi, ngươi cứ đi theo ta làm gì thế? Sao không đi cùng với muội muội của ngươi kia?" Phong Nhược hơi thắc mắc nên hỏi.

"Hừ! Lần này muội muội ta là một thành viên trong đám đệ tử báison của Cửu Thần Cung, vì thế mấy ngày hôm nay bọn họ đều lên đỉnh Tiếp Thiên Phong vân cảnh, ngay cả ta cũng chỉ có thời gian nói vài câu với mà thôi!" Diệp Lạc nhếch miệng nói ra, đệ tử của Cửu Thần Cung đến báison Trần Thiên Tông thực chất tỷ thí chỉ là chuyện nhỏ, để lịch lãm rèn luyện mới là việc chính, bởi vì ngũ đại tông môn đều có truyền thừa riêng, tuy thời gian gần đây thực lực của Cửu Thần Cung là mạnh nhất, nhưng dù sao mấy môn phái còn lại cũng có nhiều thứ đáng tham khảo học hỏi.

Cũng như đệ tử tinh anh của Trần Thiên Tông có thể đến Thủy Linh Đại Điện ở bên trong Cửu Thần Cung tìm hiểu, thì đệ tử báison của Cửu Thần Cung cũng có thể tới Trần Thiên Tông để tìm hiểu mấy nơi như Cửu Thiên Lưu Vân Tuyết Trận trong tiểu cốc Kiếm Lưu, hay tham quan Linh Băng phong đại trận ở đỉnh Hắc Thủ Nộ trên Tiếp Thiên Phong.

Đương nhiên mấy thứ này cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, vì ngũ đại môn phái gần như nắm trong tay tất cả tài nguyên tu luyện của Thương Ngô giới, do đó nội bộ năm phái lúc nào cũng có cạnh tranh lẫn nhau, cho nên hình thức báison này thật ra cũng ẩn chứa rất nhiều thứ giao dịch ngầm không cho người ta biết.

Thế nhưng chuyện này mấy tên đệ tử cấp thấp sao có thể biết được.

"Đúng rồi... ta nghe Diệp Phàm nói, ngươi rất có tiếng tăm tại Cửu Thần Cung đấy! Trong lần tỷ thí này, có rất nhiều đệ tử Cửu Thần Cung đặt ra mục tiêu chính là đánh bại ngươi đó, vì thế muội muội ta nhờ ta nói với ngươi rằng nếu thấy tình hình không ổn thì chủ động nhận thua là tốt nhất. Theo như lời muội muội ta nói, lần này kẻ khiêu chiến với ngươi có thể là Khuyển Thiên Vũ, người có thực lực cao nhất trong hàng đệ tử Trúc Cơ kỳ của Cửu Thần Cung. Nếu ngươi cứ cậy mạnh mà ứng chiến thì có bị tàn phế cũng đừng trách muội muội ta không báo trước!" Diệp Lạc chuyển lời mà trên mặt hiện lên vẻ hả hê không ngớt.

"Khuyển Thiên Vũ? Không phải là Khuyển Lan Hiên sao?" Phong Nhược sững sờ, trong chuyến đi Cửu Thần Cung hắn ấn tượng nhất là dáng vẻ kiêu ngạo như thiên tiên của Khuyển Lan Hiên, lúc nào cũng có bộ dáng phiêu dật như gió không nhiễm bụi trần, không chút trói buộc, hơn nữa lần tỷ thí trước có kết quả như vậy, nên hắn nghĩ rằng lần này Khuyển Lan Hiên sẽ ra tay!

"Khuyển Lan Hiên? Hắc hắc... không ngờ kẻ suốt ngày chỉ biết vui đùa vào tu luyện, một tên gia hỏa lùn... kiến thức như ngươi mà cũng biết tới cái tên Khuyển Lan Hiên à, nhưng ta nghĩ điều này cũng dễ hiểu thôi, dù sao nàng cũng là đệ nhất mỹ nữ của Cửu Thần Cung mà, đủ sức sánh ngang với sư thúc Mộ Phi Tuyết của bọn tông!" Vừa nói đến mỹ nữ, khuôn mặt Diệp Lạc trở lên hưng phấn hẳn ra.

"Thế nhưng ngươi đừng có mơ mộng được luận bàn với nàng nữa, bởi vì cách đây mười năm nàng đã thành công tiến vào Kim Đan sơ kỳ rồi, lần này nàng tới bốn tông chỉ mang danh nghĩa là hộ tông, nên sẽ không tham gia bất cứ một trận tỷ thí hay luận bàn nào, nhưng ta nghĩ rằng nếu như nàng là đối thủ của ngươi... thì e rằng số phận của ngươi sẽ thảm tới cực điểm, bởi lúc đó chẳng ai đứng về phía ngươi đâu, ngay cả... ta cũng vậy".

"Đã tiến cấp lên Kim Đan kỳ rồi sao?" Phong Nhược thì thầm, thực ra hắn cũng không cảm thấy bất ngờ cho lắm, bởi vì hai mươi năm trước Khuyển Lan Hiên đã có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa nàng lại có thiên tư ngút trời, còn được môn phái và gia tộc tập trung bồi dưỡng nữa, vì thế chuyện tiến cấp cũng là điều rất dễ hiểu mà thôi.

"Này! Ngươi đang thì thầm cái gì thế? Chẳng lẽ ngươi luôn cho rằng đối thủ trong cuộc tỷ thí lần này của ngươi phải là Khuyển Lan Hiên sao? Đừng có mơ mộng hão huyền nữa lão huynh, chuyện tốt như vậy không tới phiên ngươi đâu. Hơn nữa, đối với chúng ta mà nói chỉ cần được nói chuyện với nàng một câu thôi, cũng đã là vinh hạnh lắm rồi, tiếc là mấy ngày gần đây ta toàn phải nhìn nàng từ khoảng cách mấy trăm trượng không à. Phong Nhược, ngươi biết kinh điểm là như thế nào không? Chính là nàng đó đấy! Mà thôi, có nói ra thì tên ngốc như ngươi cũng không hiểu được, lúc đó ngươi còn bận rúc trong cái mai rùa ấy thì làm sao có thể nhìn thấy cơ chứ!" Diệp Lạc hưng phấn nói không ngừng.

"Hắc hắc... không phải chỉ là kinh điểm thôi sao? Ta cũng hiểu được điều đó mà!" Nghe thấy Diệp Lạc nói thế Phong Nhược không nhịn được mà cười lên ha ha, "Nếu như ta nói cho ngươi biết, thật ra ta đã từng gặp mặt Khuyển Lan Hiên ở khoảng cách có mấy trượng, thì không biết ngươi có cảm thấy ghen tức hay không? Nếu như ta nói, ta còn cùng nàng nói chuyện qua mấy câu không biết ngươi có khổ sở đến mức khóc rống lên không? Nếu như ta nói rằng ta đã dùng ưu thế tuyệt đối để đánh bại nàng, không biết ngươi có leo lên cao rồi nhảy xuống tự sát hay không?"

"Chém gió vừa phải thôi! Ngươi cứ bốc phét mãi thế?!" Diệp Lạc trợn to cặp mắt tỏ vẻ khinh thường mà nói: "Ưu thế tuyệt đối sao? Thôi, coi như ngươi đã hỏng rồi, mơ mộng đến mức độ như ngươi thì ngay cả ta cũng phải bái phục, ta có thể cược với ngươi rằng đừng nói đến Khuyển Lan Hiên, mà ngay cả khi ngươi đối mặt với Khuyển Thiên Vũ ta cũng đảm bảo ngươi không thể chống nổi ba chiêu đâu! À không, nếu như ngươi có thể chống được ba chiêu ta sẵn sàng mời ngươi tới Vạn Tiên thành uống loại trà đỉnh cấp nhất chính là trà Vân Linh đấy".

"Ha ha... thật không? Ta có lộc ăn rồi! Thế nhưng, sau này ngươi đừng có giữ quẻ chơi xấu nhé!" Phong Nhược cười lớn nói.

"Điều ta nói với ngươi là nghiêm túc đấy, ngay cả người có thực lực như Diệp Phàm còn không chịu nổi mười chiêu của tên thủ hạ dưới tay Khuyển Thiên Vũ, về phần ngươi ta nghĩ không được như thế đâu".

"Hắc hắc... thật thế sao? Nếu bọn họ dám chỉ đích danh ta ra ứng chiến, thì chắc chắn ta sẽ thượng đài, còn sau đó có đánh lại hay không lại là chuyện khác, chủ yếu là có dám lên hay không mới là quan trọng, Diệp Lạc à... sao ngươi lại tỏ ra co dúi như thế chứ, ta nhớ đó đâu phải là tính cách của ngươi, nhưng mà không sao... hiện giờ chỉ còn cách lúc tỷ thí mấy ngày nữa thôi, suy nghĩ nhiều làm gì cho mệt óc!" Phong Nhược nói xong liền mặc kệ Diệp Lạc, hắn bay thẳng đến Thí Luyện Tràng ở Hạc Minh Viện.

"Này, ề...! Ngươi lại đi Hạc Minh Viện đập quán người ta nữa sao? Ngươi là đệ tử của Kiếm Tâm Viện mà, ngươi phải bay về Thí Luyện Tràng ở

hướng đông bắc mới đúng chứ" Thấy Phong Nhựt bay về hướng đó, Diệp Lạc vội vàng kêu gào lớn lên.

"Hắc hắc... quen rồi, ngựa quen đường cũ mà !" Phong Nhựt cười cười rồi nghỉ ngơi một lúc, cuối cùng hắn quyết định quay đầu về hướng đông bắc mà lao đi.

Rất nhanh sau đó, Phong Nhựt và Diệp Lạc đã tới được Thí Luyện Tràng, thật ra ba tòa Thí Luyện Tràng đều giống nhau như đúc, thực chất giới cao tầng của Trần Thiên Tông cũng không phân chia Thí Luyện Tràng cho riêng một viện nào, nhưng sau đó đám đệ tử ở Thượng Tam Viện cứ cạnh tranh lẫn nhau, cuối cùng lại hóa thành cục diện mỗi Viện lại chiếm riêng một Thí Luyện Tràng thuộc về mình.

Khi Phong Nhựt và Diệp Lạc bay tới Thí Luyện Tràng mới phát hiện ra ở nơi này đã kín người, chuyện này cũng có nguyên nhân đấy, vốn dĩ mấy ngày gần đây, để tiện cho việc tìm hiểu Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt Trận của mấy vị đệ tử Cửu Thần Cung tới bãi sơn, cho nên tiêu cốc Kiếm Lư tạm thời đóng cửa khiến cho số lượng người tới Thí Luyện Tràng cũng nhiều hơn lúc trước.

Thế nhưng khi Phong Nhựt vừa tới lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người trong Thí Luyện Tràng, sau đó không biết người nào lại còn la lên: "Phong Nhựt, không phải người đã gia nhập Hạc Minh Viện rồi sao? Tại sao lại đến Thí Luyện Tràng của Kiếm Tâm Viện này chứ? Chẳng lẽ đã bị người ta đuổi ra rồi à?"

Lời nói này khiến cho cục diện xung quanh rộ lên những tiếng cười, nhưng có một số đệ tử Kiếm Tâm Viện lại rất khó chịu với mấy tiếng cười này, bởi vì nói gì thì nói Phong Nhựt đã dùng chính thực lực của hắn để ở lại Thí Luyện Tràng của Hạc Minh Viện, mặc dù hắn trốn trong mai rùa ở đó ba tháng trời nhưng không thể không phục cho thực lực của hắn!

"Tất cả im miệng cho ta !"

Trong khi mọi người đang xôn xao bàn tán, mồm năm miệng mười ồn ào thảo luận, thì một thanh âm trầm ồm mà hữu lực vang lên, trong thanh âm này chứa đầy vẻ uy nghiêm khiến đám đệ tử Kiếm Tâm Viện đang ồn ào lập tức ngậm miệng lại, kẻ có lực ảnh hưởng lớn đến như vậy ở Kiếm Tâm Viện, ngoại trừ Chu Vũ ra thì còn ai vào đây nữa?

Mọi người tự động tách ra một lối đi, lập tức thân hình cao lớn của Chu Vũ xuất hiện trong tầm mắt Phong Nhựt, thế nhưng lúc này ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Chu Vũ cũng nhìn chăm chăm vào Phong Nhựt khiến mọi người đứng xung quanh cũng cảm thấy ớn lạnh, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt hắn.

Thế nhưng thần sắc Phong Nhựt vẫn nhẹ nhàng như trước, hắn cũng nhìn chăm chăm vào Chu Vũ mà không chút khoan nhượng, trong không gian yên tĩnh khó tả này mọi người bỗng cảm thấy có một cỗ lực lượng vô cùng cuồng bạo bắt đầu âm ỉ hình thành.

"Người không tệ, ta thừa nhận đã đánh giá quá thấp về người!" Sau một khoảng thời gian không ngắn, Chu Vũ là người phá vỡ bầu không khí im ắng và trầm lắng này.

"Bây giờ... ta chính thức mời người gia nhập vào Thú Ma Doanh của Kiếm Tâm Viện, bởi vì ba tháng sau Kiếm Tâm Viện ta sẽ thay thế Hạc Minh Viện tiến vào Ngũ Hành Giới chấp hành nhiệm vụ và sẽ ở đó trong mười lăm năm".

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 120: Luận Bàn

"Thú Ma Doanh ?" Phong Nhựt sững sốt, đương nhiên hắn không lạ gì cái tên Thú Ma Doanh này, đây chính là doanh trại do năm đại phái của Thương Ngô giới thiết lập ra để đối kháng với Yêu Ma Giới, nhân số đóng tại Thú Ma Doanh không nhiều lắm, mỗi môn phái chỉ chừng năm mươi đến một trăm người, vì thế những người đó có ai không phải là đệ tử tinh anh trong phái đâu.

Nếu có thể tồn tại ở Ngũ Hành Giới trong khoảng thời gian làm nhiệm vụ là mười lăm năm, thì sau khi trở lại môn phái sẽ tự động tấn cấp lên hàng đệ tử trọng tâm, chẳng hạn như đám người Nhận Vô Song, Tả Thiên Tu của Hạc Minh Viện vừa hoàn thành nhiệm vụ mười lăm năm ở Ngũ Hành Giới, sau khi trở về họ đã trở thành đệ tử trọng tâm của Trần Thiên Tông rồi đấy.

Trần Thiên Tông có chín tòa Thú Ma Doanh, trong đó có ba nơi là chỗ đóng quân của những người tu đạo có tu vi Kim Đan kỳ, sáu nơi còn lại đều là nơi đóng quân của những người có tu vi Trúc Cơ kỳ, còn về phần những người tu đạo có tu vi trên Kim Đan kỳ nữa thì không cần phải hợp tác đoàn đội nào cả, bởi vì với thực lực khủng bố như bọn họ thì có thể tung hoành khắp thiên hạ rồi.

Kiếm Tâm Viện có hai Thú Ma Doanh, Chu Vũ là người cầm đầu một doanh, trận doanh còn lại do một đệ tử nào đó đã tham gia chém giết ở Ngũ Hành Giới rất nhiều năm rồi.

Đương nhiên ngoại trừ gia nhập Thú Ma Doanh, các đệ tử Trúc Cơ kỳ khác cũng có thể lựa chọn phương pháp đơn độc tiến vào Ngũ Hành Giới, thế nhưng những người như vậy chỉ có thể nhận được một số nhiệm vụ cấp thấp, hơn nữa lại không thể rời quá xa cứ điểm của nhân loại.

"Được, ta gia nhập !"

Phong Nhược chỉ suy nghĩ thoáng qua một lúc rồi gật đầu đồng ý, Ngũ Hành Giới là nơi hấn định hướng tới từ rất lâu rồi, bởi vì chỉ có ở đó hấn mới kiếm được một lượng lớn Ngũ Hành Thạch, nếu chỉ với sức của bản thân thì hấn cảm thấy không yên tâm cho lắm, vì thế tốt nhất là nên tìm một đội ngũ mạnh mẽ để gia nhập vẫn hơn.

"Chu sư huynh, ta có thể gia nhập hay không?" Bồng Diệp Lạc đứng bên cạnh mở miệng dò hỏi.

"Không được! Ngươi là đệ tử của Linh Sơn Viện, hơn nữa tu vi cũng chưa đủ, ít nhất cũng phải đạt Trúc Cơ trung kỳ mới đủ tư cách..." Chu Vũ lắc đầu, hấn nhìn Phong Nhược một lúc rồi bỗng nhiên mở miệng nói: "Đột tử thì lần này, ngươi phải cẩn thận đấy".

Nói xong, Chu Vũ vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng mà quay người rời đi, nhưng chính câu nói này mới khiến Phong Nhược cảm thấy hơi ngạc nhiên, nếu như hấn nhớ không lầm thì đạo này hấn cảm thấy Chu Vũ luôn đối xử với hấn bằng một thái độ thù địch khó tả, trong mấy lần gặp gỡ trước cũng vậy, tuy không xảy ra xung đột nhưng thái độ cũng chẳng thoải mái gì cho lắm.

Lúc này phần lớn đệ tử Kiếm Tâm Viện đang vây quanh xem náo nhiệt cũng lần lượt tản ra. Phong Nhược nhìn xung quanh thì thấy tất cả tòa đài cao thí luyện đều đã có người, vì thế hấn đành đi xuống hai tầng Thí Luyện Tràng ở dưới mặt đất, đến khi hấn xuống tới tầng dưới cùng mới tìm được một tòa đài cao thí luyện không có người.

"Này... Phong Nhược, chúng ta luận bàn một chút xem sao?" Diệp Lạc vẫn cứ lơ đãng theo sau Phong Nhược.

"Không được, ít ra cũng không phải bây giờ, ta sợ làm ngươi bị thương thôi" Phong Nhược vừa lắc đầu vừa nói, câu nói này của hấn cũng không phải là lời nói đùa, bởi vì trước khi hấn chưa chính thức điều khiển được Thanh Mộc Lưu Vân Trảm thì sao hấn dám đem ra tỉ thí với Diệp Lạc được!

"Hắc hắc... ngươi cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội là hay chém gió mà thôi, đã thương ta sao? Nói đùa gì vậy!" Dường như Diệp Lạc đang rất cao hứng, chẳng thèm đợi Phong Nhược đồng ý đã lập tức nhảy vào trong đài cao thí luyện!

"Phong Nhược, ra tay đi! Để ta xem ngươi tung hoành Hạc Minh Viện như thế nào? Đừng có nói đấy chỉ là tin vịt nhé!"

Phong Nhược bất đắc dĩ vừa lắc đầu vừa nói: "Nếu đã như vậy thì kiếm chỗ nào rộng rãi một chút, như vậy ngươi chạy cũng dễ hơn..."

Vốn câu nói này của Phong Nhược cũng chỉ mang ý tốt thôi, phải biết rằng kiếm khí của Thanh Mộc Lưu Vân Trảm có tầm ảnh hưởng trong phạm vi chừng trăm trượng, trong phạm vi này nó liên tục phân hóa ra, trong khi trên đài cao thí luyện này chỉ có bán kính khoảng năm mươi trượng mà thôi, vì thế hấn sợ mình làm cho Diệp Lạc bị thương.

Nhưng câu nói này rơi vào trong tai Diệp Lạc lại khiến hấn vô cùng tức giận, như vậy chẳng phải là coi thường hấn sao? Nếu như không phải hấn với Phong Nhược có giao tình không tệ, e rằng giờ này ắt hấn đã xông lên dùng một kiếm chém đôi Phong Nhược rồi.

"Được... Phong Nhược, ngươi được lắm! Hôm nay ở tại đài cao thí luyện, ta muốn xem ngươi có khả năng làm được như thế không".

"Được! Ngươi đừng hối hận nhé!..."

Phong Nhược biết có nói nữa cũng vô dụng vì thế liền bước thẳng lên đài cao thí luyện, sau khi mở vòng bảo hộ của đài cao lên, hấn liền triệu hồi Lưu Vân kiếm ra rồi chỉ xéo về hướng Diệp Lạc.

"Không phải như vậy chứ! Ngươi dùng thanh kiếm khí trông đẹp đẽ mà vô dụng ấy để tỉ thí với ta sao?... "Lúc thấy Lưu Vân Kiếm, Diệp Lạc cảm thấy hơi tức giận rồi, hấn luôn cho rằng, thực lực của mình có chênh lệch với Phong Nhược nhưng khoảng cách không lớn lắm, tuy Phong Nhược đã bước vào Trúc Cơ trung kỳ trước hấn, nhưng mấy năm gần đây hấn cũng không hề bỏ phí, thậm chí một số người tu đạo có tu vi Trúc Cơ trung kỳ bình thường, hấn còn chẳng có hứng thú luận bàn nữa là...!

"Diệp Lạc, ngươi đừng nói nhảm nữa, ta chuẩn bị xuất thủ đây!..."

Phong Nhược nói xong liền thi triển Thanh Mộc Lưu Vân Trảm kiếm quyết, lập tức trên thân Lưu Vân kiếm xuất hiện ba đạo kiếm khí màu xanh cực lớn, sau đó phân làm ba hướng, kiếm khí phía trái và ở giữa lao thẳng về phía trước nhanh như điện, còn kiếm khí bên phải phá không bay đi, ba đạo kiếm khí mang theo uy thế vô cùng lăng lệ.

Diệp Lạc ở phía đối diện bị phương thức công kích không thể tưởng tượng nổi kia làm cho hơi điếng người, nhưng hấn cũng phản ứng lại cực nhanh, chỉ thấy thân hình hấn hơi lộn sang bên trái, lập tức tránh được đạo kiếm khí phá không bay tới.

"Phong Nhược, đây là công kích mà ngươi gọi là cường đại sao? Đơn giản như vậy sao có thể đánh trúng ta được?"

Lời của Diệp Lạc còn chưa dứt, chỉ thấy ba đạo kiếm khí kia đã đánh mạnh lên vòng phòng hộ của đài cao thí luyện, tuy lực lượng chưa cường đại tới mức xé rách vòng phòng hộ nhưng cũng khiến vòng phòng hộ lập lòe chớp sáng, lực lượng lớn như vậy khiến Diệp Lạc giật mình.

Phải biết rằng chỉ có công kích của tu sĩ Kim Đan kỳ mới có thể phá hủy vòng phòng hộ của đài cao thí luyện, vậy mà ba đạo kiếm khí của Phong Nhược lại có thể đạt tới mức độ kinh người như vậy! Nếu như chẳng may bị đó bổ trúng lên người thì e rằng trọng thương là điều chắc chắn, bởi vì hấn cảm thấy sáo trang sao có thể chống lại công kích cường đại như thế cơ chứ!

Nhưng may mắn là, phương hướng công kích của ba đạo kiếm khí này đơn giản quá mức, vì thế có thể dễ dàng né tránh được!

Nhưng Diệp Lạc mới chỉ nghĩ như vậy, thì hần bỗng phát hiện ra, sau khi công kích lên vòng phòng hộ ba đạo kiếm khí kia không những không hề biến mất mà còn một phen làm hai rồi bắn ngược trở về, trong khi lực lượng lại không hề giảm sút.

"Diệp Lạc! Cần thận né tránh!"

Bỗng nhiên Phong Nhựt quát lên một tiếng, chỉ thấy thanh Lưu Vân kiếm trong tay hần tự động bay ra, rồi phi tới vị trí cách Diệp Lạc chừng hơn mười trượng thì dừng lại, đồng thời khi Lưu Vân kiếm bay đi, sáu đạo kiếm khí kia như có linh trí, tất cả đều tập trung về hướng Lưu Vân kiếm khiến người ta có cảm giác như bọn chúng đang công kích Lưu Vân kiếm vậy.

Ngay cả Diệp Lạc cũng cho là như vậy, vì thế hần không hề sử dụng Ngự kiếm thuật, bởi hần cho rằng công kích này của Phong Nhựt chỉ được cái hoa mỹ mà không hề có chút sát thương nào.

Nhưng màn kế tiếp khiến Diệp Lạc tròn to mắt há hốc mồm, chỉ thấy sáu đạo kiếm khí kia đồng thời đánh lên trên Lưu Vân kiếm đang bồng bềnh trôi nổi giữa không trung, nhưng Lưu Vân kiếm không những không bị phá hủy mà ngược lại quang mang trên thân nó càng thêm sáng rực, sau đó chỉ trong nháy mắt xuất hiện mười hai đạo kiếm khí bắn ra bốn phía.

"Thanh Mộc Lưu Vân Trảm..."

Bỗng Phong Nhựt khẽ quát một tiếng, cũng không biết hần thi triển kiếm quyết gì chỉ thấy mười hai đạo kiếm khí kia đột nhiên thay đổi phương hướng, trùm về phía Diệp Lạc như một tấm lưới lớn.

"A..."

Mọi việc xảy ra quá đột ngột khiến Diệp Lạc kêu lên sợ hãi, lúc này hần bất chấp tất cả, vội vàng đưa tay kết kiếm quyết, phóng xuất kiếm khí của mình ra để ngăn cản mười hai đạo kiếm khí kia, bởi phạm vi Thí Luyện Trảm quá nhỏ cho nên không còn khoảng trống để hần né tránh được, chỉ còn cách nghênh kháng mà thôi.

Tuy kiếm khí của Diệp Lạc như nộ long xuất hải, rất có khí thế, nhưng so sánh với mười hai đạo kiếm khí gần như che trời kia thì chẳng đáng kể gì.

Nhưng dù sao Diệp Lạc cũng không phải kẻ có thực lực tầm thường, tuy bị lâm vào tình huống bất ngờ khiến tay chân luống cuống nhưng một mặt hần dùng Ngự kiếm thuật để chặn mấy luồng kiếm khí kia, mặt khác hần thi triển pháp thuật Thuần Tuồng, đồng thời phóng xuất ra một pháp khí phòng ngự có hình dáng như cái chuông đồng.

"Trảm Kiếm Quyết, phá..."

"Trảm Kiếm Quyết, quyết..."

Chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi, Diệp Lạc đã thi triển hai đạo kiếm quyết công kích, đánh tan bốn luồng kiếm khí kia, số kiếm khí còn lại cũng bị chuông đồng và pháp thuật Thuần Tuồng đánh văng trở lại!

"Phong Nhựt! Đây là thực lực của ngươi sao? Bây giờ đến phiên ta rồi..."

Khi thấy chuông đồng và pháp thuật Thuần Tuồng có thể chống được công kích của những luồng kiếm khí kia, lòng tin của Diệp Lạc tăng mạnh, hần cảm thấy tuy công kích của Phong Nhựt có chút cổ quái, thế nhưng không phải là không có nhược điểm, thanh kiếm khí trong như bạch ngọc đang bay múa đầy trời này có lực phòng ngự không cao cho lắm, vì thế chỉ cần hần ra tay phá hủy hết tất cả những tia kiếm khí đáng ghét đó đương nhiên công kích sẽ dừng lại như nguồn nước bị bịt kín lại vậy.

"Đột Kiếm Quyết..."

Diệp Lạc quát lớn một tiếng, rồi thi triển ra kiếm quyết có tốc độ nhanh và uy lực lớn nhất của mình, nếu như Lưu Vân kiếm của Phong Nhựt mà bị công kích này đánh trúng, có lẽ sẽ bị tổn hại không nhỏ.

"Ha ha! Quả nhiên rất sáng suốt..."

Phong Nhựt cười lên hai tiếng ha ha, nếu hần ở vào vị trí của Diệp Lạc thì hần cũng sẽ lựa chọn như vậy, bởi nhược điểm duy nhất của Thanh Mộc Lưu Vân Trảm chính là Lưu Vân kiếm, thế nhưng hần đã có sẵn cách đối phó khi tình huống này xảy ra. Tức khắc tâm niệm hần khẽ động, chỉ thấy Mị Ảnh kiếm ở sau lưng hần phóng lên như một con lốc màu lam, phi thẳng vào luồng kiếm khí của Diệp Lạc.

Kiểm quyết mà Phong Nhựt thi triển cũng là Đột Kiếm Quyết.

Chỉ trong nháy mắt thanh Mị Ảnh kiếm tuy xuất phát sau nhưng lại đến trước, hần dùng ưu thế tuyệt đối đánh mạnh lên kiếm khí của Diệp Lạc, dù sao thì pháp lực bám trên kiếm khí của Phong Nhựt cũng tinh thuần hơn Diệp Lạc, vì thế sau khi va chạm lập tức kiếm khí của Diệp Lạc bị đẩy về phía sau.

Tuy Phong Nhựt cũng đã hạ thủ lưu tình, không hề phá hủy kiếm khí của Diệp Lạc nhưng lực trùng kích vẫn làm cho tâm thần Diệp Lạc chấn động kịch liệt, dẫn đến pháp lực trong cơ thể trở lên hỗn loạn, tức thời làm cho bộ pháp khí chuông đồng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu mất ổn định.

Đúng lúc này những tia kiếm khí bị đánh bật ra lúc này lại rít gió bay trở lại, nhưng hiện tại số lượng của nó không phải là mười hai nữa, mà đã lên tới hai mươi tư tia kiếm khí rồi.

"Ngừng...!"

Đúng vào thời điểm mấu chốt, Diệp Lạc không cam lòng mà hét to một tiếng, bởi hắn biết rõ dưới công kích của hai mươi tư đạo kiếm khí này, e rằng pháp thuật Thuần Trường và pháp khí chuông đồng của hắn khó có thể chịu nổi, mà kể cả có chống cự nổi đi chăng nữa cũng sẽ khiến cho kiện pháp bảo phòng ngự thượng phẩm xa xỉ của hắn bị hư hỏng nặng, tình huống như vậy làm sao hắn chịu đựng nổi cơ chứ.

"Không ngừng được, người mau chạy đi..."

Phong Nhượng cũng cảm thấy bất đắc dĩ chẳng còn biện pháp nào khác, dù sao hắn mới chỉ nắm giữ được Thanh Mộc Lưu Vân Trảm nên khó có thể điều khiển như ý được, tuy những tia kiếm khí này thì triển ra dễ dàng nhưng việc thu hồi chúng phải có thời gian mới làm được, e rằng phen này tên tiểu tử Diệp Lạc thảm thật rồi.

"Cái gì?"

Khi nghe thấy câu nói của Phong Nhượng, Diệp Lạc cảm thấy phiền muộn vô cùng, lúc này hắn đang bị hai mươi tư đạo kiếm khí vây khốn, trong không gian nhỏ hẹp trốn bằng cách nào chứ? Trốn đi đâu bây giờ?

"Phong Nhượng, người phải đền cho ta kiện thượng phẩm pháp khí..."

Diệp Lạc vội vàng hét lên rồi nâng cao phòng ngự của pháp khí chuông đồng đến mức tối đa, sau đó hắn chỉ biết trơ mắt mà nhìn hai mươi tư đạo kiếm khí đó như hai mươi tư tia sét đánh mạnh lên chuông đồng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 121: Lạc Tuyệt Cung

Chỉ trong nháy mắt, thân hình Diệp Lạc đã bị kiếm khí sắc bén tung hoành ngang dọc kia phủ kín, chỉ thấy pháp khí chuông đồng của hắn bộc phát hào quang chói lòa rồi bị chém nát thành mảnh vụn.

Nhưng may là Phong Nhượng đã cưỡng ép làm gián đoạn Thanh Mộc Lưu Vân Trảm, hơn nữa bộ pháp khí chuông đồng cũng đã phát huy được tác dụng cao nhất, khiến cho những tia kiếm khí không đánh tới được tới Thuần Trường pháp thuật, nhưng dù vậy Diệp Lạc vẫn bị dọa cho mặt mũi trắng bệch.

Cho đến lúc Phong Nhượng thu hồi lại Lưu Vân kiếm và những tia kiếm khí đang bay lượn đầy trời kia biến mất, thì Diệp Lạc mới phục hồi lại từ trạng thái thất thần, sau đó cứ nhìn chăm chăm vào Phong Nhượng.

Một lúc lâu sau, Diệp Lạc vừa lắc đầu vừa cười khổ: "Ta phục rồi!"

Diệp Lạc tiện tay nhặt lại thanh kiếm khí vừa mới bị văng đi, rồi quay người rồi đi, thế nhưng đến lúc sắp đi ra khỏi Thí Luyện Tràng, hắn không nhìn được mà quay đầu lại hỏi: "Kiếm quyết người vừa thi triển là gì vậy? Ta nhớ là bốn tông không hề có loại kiếm quyết bá đạo như vậy đâu?"

"Là Thanh Mộc Lưu Vân trảm, do ta sáng tạo ra đấy!" Phong Nhượng cũng không hề nói thật mà chỉ nói qua loa cho xong chuyện.

"Được rồi, xem ra chuyện mời uống trà Vân Linh của ta đã định rồi, thế nhưng người phải bồi thường cho ta món pháp bảo Vô Tương Minh Chung đấy".

Nói xong Diệp Lạc cười lớn một tiếng rồi vội vã rời đi, lần ti thí này tuy hắn bị tổn thất nặng nề, nhưng không phải là không có thu hoạch.

Thấy thân hình Diệp Lạc từ từ biến mất Phong Nhượng cũng khẽ mỉm cười, sau đó hắn lại mở ra vòng bảo hộ của đài cao thí luyện. Trải qua trận ti thí ngắn ngủi với Diệp Lạc lúc này đã chứng minh được một điều, tuy uy lực của Thanh Mộc Lưu Vân Trảm mạnh mẽ đến mức biến thái, nhưng cũng lộ ra rất nhiều khuyết điểm.

Chẳng hạn như vào thời điểm bắt đầu công kích uy lực của nó không mạnh cho lắm, ít nhất phải trải qua hai lần bắn ngược lại, những kiếm khí đó được chồng chất lên tới hai mươi tư tia thì uy lực của nó mới thực sự được phát huy, nếu như không phải vừa nãy Diệp Lạc chủ quan mà bị đoạt mất tiên cơ, e rằng về sau gã không phải chặt vật như vậy.

Hơn nữa, kiếm khí do Lưu Vân Kiếm thả ra chỉ có thể phân thành hai mươi tư tia, nếu như để nó phân ra nhiều hơn nữa thì Phong Nhượng khó thể duy trì được, bởi Tiên Thiên Mộc Sát trong cơ thể hắn chỉ có như vậy, muốn kiếm khí nhiều hơn thì trừ khi hắn phải hấp thu thêm Tiên Thiên Mộc Sát nữa mới

được.

Và điểm mấu chốt cuối cùng chính là phòng ngự của Lưu Vân kiếm quá yếu, nếu để đối thủ nhận ra được điểm tệ hại này thì hậu quả không cần phải đoán trước.

Nhưng điểm yếu này Phong Nhựt cũng chỉ đành trơ mắt đứng ngó mà thôi, bởi tuy Lưu Vân kiếm được gọi kiếm nhưng thực tế còn kém những thanh kiếm khí chân chính quá xa, vì thế đừng nói đến những kiếm khí ngũ phẩm, mà chỉ cần kiếm khí nhị hay tam phẩm bình thường cũng có thể gây thương tổn cho nó.

Ngay cả khi Phong Nhựt khắc xong Chính Phấn Cửu Cung trận pháp, hay cường hóa nó bằng Ngũ Hành Thạch trung phẩm thuộc tính mộc thì hiệu quả chưa chắc đã tốt hơn, khó mà ngăn cản được kiếm khí tam phẩm, vì dù sao kim khắc mộc là do quy luật ngũ hành rồi, không thể làm trái được.

"Áy da... như thế đầu quá ! Cũng không biết Cửu Tuyệt lão nhân dùng cách gì để khắc phục nhược điểm này nữa".

Phong Nhựt cảm khái thầm nghĩ, đáng tiếc là trong pháp quyết mà Cửu Tuyệt lão nhân lưu lại không có dòng giải thích nào, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể suy đoán rằng dường như Thanh Mộc Lưu Vân Trảm phải dùng cùng với Mộc Linh sát trận là có vẻ hợp lý nhất.

Ngoài mấy nhược điểm đó thì việc mà Phong Nhựt cần làm bây giờ là nắm vững hoàn toàn Thanh Mộc Lưu Vân Trảm, tuy không cần đến mức độ tùy tâm sở dục, nhưng ít ra cũng phải đạt được đến khả năng muốn dùng là được, nếu không rất dễ gây ra án mạng lắm.

Sau khi cẩn thận tra xét lại tình huống một lần nữa, Phong Nhựt mới từ từ xuất thanh Lưu Vân kiếm ra.

*

* *

Hậu sơn Tiếp Thiên Phong, có một thắng cảnh mà đại đa số đệ tử Trấn Thiên Tông đều biết, đó chính là Lạc Tuyết Cung.

Lạc Tuyết Cung nằm ở trên một ngọn núi quanh năm phủ đầy tuyết trắng, hai mặt giáp với vách núi cao vạn trượng, đằng sau là ngọn chủ phong của Tiếp Thiên Phong, nếu đứng ở gần có thể thấy tuyết bay đầy trời, còn ở xa xa nhìn lại chỉ thấy một vùng sương mù mờ ảo mà thôi, và địa danh nổi danh nhất Lạc Tuyết Cung chính là Thiên Tiệm Hồng Kiều.

Thiên Tiệm Hồng Kiều cũng không hẳn chỉ là một chiếc cầu đúng nghĩa, mà nó chính là thứ do người ta dùng đại thần thông gom mây mù ở khắp nơi biến thành một chiếc cầu vòng, vì thế nếu hôm nào mà thời tiết tốt một chút thì có thể đứng ở trên Lạc Tuyết Cung nhìn xuống bên dưới sẽ thấy một đường cầu vòng vô cùng xinh đẹp và tráng lệ vắt ngang từng đám mây cuộn cuộn.

Ngoại trừ Thiên Tiệm Hồng Kiều ra, Lạc Tuyết Cung còn sinh ra một loại linh trà đó là Bạch Nhũ Linh Trà.

Thế nhưng không phải ai cũng có thể tới Lạc Tuyết Cung để nhìn ngắm, bởi vì muốn tới đây thì tối thiểu phải có thân phận đệ tử trọng tâm, hơn nữa một chén linh trà cần tới một vạn điểm công hiến môn phái mới đổi được đấy.

Lúc này, có một đám người tu đạo ăn mặc rất tiên phong đạo cốt đang đứng nói cười trước cửa Lạc Tuyết Cung, từ trên lệnh bài bên hông bọn họ có thể thấy đa số họ đều là đệ tử của Cửu Thần Cung.

Nguyên nhân bọn họ xuất hiện ở đây cũng rất dễ hiểu, dù sao bọn họ cũng là khách quý cho nên được hưởng những chiêu đãi tốt nhất.

Những người đứng ra tiếp đãi đệ tử Cửu Thần Cung này chính là mấy đệ tử Trấn Thiên Tông rất có danh tiếng trong Thượng Tam Viện, trong đám người đó có Ninh Dao của Linh Sơn Viện, Nhận Vô Song, Mộc Hải, Tả Thiên Du cùng với gã Hồ Tu Nam mà Phong Nhựt đã gặp ở Hạc Minh viện, còn về phần Kiếm Tâm Viện thì người đứng ra tiếp đón là mấy người Chu Vũ và Thạch Ảnh.

Những người này đều đại biểu cho đám đệ tử tinh anh của Thượng Tam Viện Trấn Thiên Tông, thậm chí chỉ cần lời một người trong nhóm này ra thôi cũng đã là nhân vật có danh tiếng vang dội rồi.

Thế nhưng lúc này khí thế của bọn họ đã hoàn toàn thu liễm lại, bởi vì có sự hiện diện của một nam tử vận chiếc áo vàng rực có phong thái như ngọc, khuôn mặt tuấn tú lãng tử, hần chỉ tùy tiện đứng yên thôi mà dường như không gian trong phương viên mấy trăm trượng đều nằm trong lòng bàn tay của hắn, thật vậy hắn chính là tiêu điểm, là trung tâm của tất cả mọi người ở nơi đây.

Vị hoàng y nam tử này chính là người đứng đầu đám đệ tử có tu vi Trúc Cơ kỳ của Cửu Thần Cung, đồng thời cũng là cháu của vị gia chủ đời thứ chín của Khuyết gia, tên là Khuyết Thiên Vũ!

Và chỉ một cái tên này thôi cũng đủ để hào quang của đám người Chu Vũ trở lên ảm đạm.

Khuyết gia chính là đệ nhất thế gia của Thương Ngô giới, đồng thời cũng là người đứng đầu Cửu Thần Cung, vì mức ảnh hưởng to lớn của Khuyết gia đối với cả Tu Chân giới là điều khó tránh khỏi.

Theo như trong truyền thuyết thì Khuyết gia có số lượng cao thủ nhiều như mây, ví dụ như Khuyết Văn danh chấn thiên hạ đã đại chiến với cả mộc yêu cả nghìn năm trước, không chỉ vậy trong vòng ngàn năm trở lại đây, trong số chín vị cao thủ Phân Thần kỳ, thì đã có ba vị xuất thân từ Khuyết gia rồi, chỉ điều này thôi cũng đủ để Khuyết gia đứng ở vị trí thế gia đệ nhất của Thương Ngô Giới.

Vì thế cho dù Khuynh Thiên Vũ không thuộc chi thừa kế chính thức, nhưng sự hiện diện của hắn vẫn khiến người ta phải ngược nhìn.

"Quả nhiên phong cảnh của Lạc Tuyết Cung khiến người ta phải thán phục, tiếc là Hiên tỷ tỷ đường như không cảm thấy hứng thú, thật khiến người ta tiếc nuối quá đi".

Khuynh Thiên Vũ tiếc hận than thở, thanh âm của hắn không nhanh cũng không chậm, nhưng lại rõ ràng rành mạch khiến người ta cảm thấy hắn có mức độ hàm dưỡng rất cao.

Đương nhiên mọi người đều biết vị Hiên tỷ tỷ mà Khuynh Thiên Vũ vừa đề cập là ai, đó chính là một vị mỹ nữ có tư chất tuyệt đỉnh của Khuynh gia, Khuynh Lan Hiên.

Lúc này Ninh Dao của Linh Sơn Viện bỗng nhiên cười lớn rồi nói: "Có lẽ Khuynh sư tỷ không có thói quen như vậy, nhưng nói gì thì nói sơn môn của Cửu Thần Cung mới đáng cho mọi người hâm mộ, phong cảnh bốn mùa xinh đẹp như tiên cảnh, ta nhớ cách đây hai mươi năm cũng đã có dịp đến đó một lần, nếu như có thể sống ở đó hàng ngày thì quả thật không uống phí kiếp này".

"Ha ha...! Ninh sư muội cứ nói đùa, nếu vậy sao sư muội không đến Cửu Thần Cung cùng với bọn ta luôn đi".

Khuynh Thiên Vũ hơi hột lên tiếng, nhưng câu nói này của hắn khiến đám người Chu Vũ và Nhạn Vô Song hơi nhú mào.

Tuy người tu đạo trong tu tiên giới không có nhiều câu thúc như người phàm, nhưng vẫn có một số nguyên tắc không thể bỏ qua, chẳng hạn như đã là đệ tử chân truyền thì không được phản bội lại sư môn, đệ tử trọng tâm của môn phái không được rời khỏi tông môn nếu không sẽ mang tội nghịch đồ, chẳng những bị môn phái truy sát không chết không dừng, mà chẳng còn mảnh đất nào sống trong tu tiên giới này nữa.

Đó chính là điều căn bản của đạo nghĩa sư môn.

Vì thế những lời Khuynh Thiên Vũ vừa nói ra chẳng khác nào coi Trần Thiên Tông không hề tồn tại, nếu không phải ngại thân phận của hắn thì e rằng đám người Chu Vũ và Nhạn Vô Song đã phát tán rồi.

"Khuynh sư huynh cứ nói đùa!" Trữ Dao cũng ngượng ngùng nói một câu, bởi nàng cũng biết nếu như nàng dám phản bội lại Trần Thiên Tông, đừng nói đến chuyện tới được Cửu Thần Cung, mà ngay tính mạng nàng cũng chưa chắc giữ được.

"Ha ha... sắc mặt mọi người sao lại trở lên khó coi thế, những gì ta nói chỉ là sự thật mà thôi. Đã thích là phải nhích (Dg: nguyên văn - đã thích là làm), hơn nữa..." Trên mặt Khuynh Thiên Vũ hiện lên vẻ yêu dị, giống cười mà chẳng phải cười rồi nhìn mọi người: "...Hơn nữa, mọi việc cũng đơn giản thôi mà! Nếu Ninh sư muội muốn tới Cửu Thần Cung của chúng ta thì chỉ cần chọn một vị sư đệ để song tu thôi, khi đó chẳng phải có thể được như ý nguyện hay sao. Ninh sư muội thấy sao?"

"Người..." Khuôn mặt của Trữ Dao lập tức đỏ bừng lên, nàng vừa xấu hổ lại vừa phẫn nộ, đồng thời từ tận đáy lòng phảng phất dâng lên chút thất vọng, nếu Khuynh Thiên Vũ chọn nàng làm đạo侣 song tu chắc chắn nàng sẽ đồng ý ngay.

Còn đám người Chu Vũ và Nhạn Vô Song lại làm như chẳng nhìn thấy cảnh tượng này giờ, tuy mấy câu nói của Khuynh Thiên Vũ khiến bọn họ chẳng vui vẻ gì, nhưng chính thái độ nịnh bợ của Ninh Dao với Khuynh Thiên Vũ lại khiến bọn họ càng thêm chán ghét.

Còn Khuynh Thiên Vũ lại làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, chỉ đứng nhìn về phía xa xa rồi lơ đãng nói: "Ta nhớ là còn có một người tên là Phong gì gì ấy nhỉ, ta không nhớ rõ lắm!?!?"

"Hồi bẩm Khuynh sư huynh, đó là Phong Nhựt" Một vị đệ tử của Cửu Thần Cung lên tiếng trả lời.

"À, đúng rồi. Phong Nhựt... Phong Nhựt..., cái tên này thật khiến người ta nổi da gà cả miệng mà, làm hại ta chẳng để tâm tới được. Ta nghe nói hắn cũng là người được lựa chọn để tham dự tỷ thí lần này, sao không thấy hắn đến vậy? Chẳng lẽ hắn chưa nhận được tin tức rằng hôm nay ta thiết yến mọi người ở Lạc Tuyết Cung hay sao?"

Khuynh Thiên Vũ nói ra mà có vẻ không vui.

"Hồi bẩm Khuynh sư huynh, thiệp mời đã được đưa đi, thế nhưng..." Vị đệ tử Cửu Thần Cung có vẻ do dự không biết có nên nói tiếp hay không.

"Thế nhưng... cái gì?"

"Vâng, là... là... như thế này, tên Phong Nhựt đó vậy mà chẳng thèm nhìn qua tấm thiệp chút nào, vừa nhận được đã xé luôn thiệp mời rồi, hơn nữa hắn còn nói..." Trong giọng nói của vị đệ tử Cửu Thần Cung hơi tức giận nhưng lại pha thêm chút sợ hãi.

"Ừ? Hắn còn nói cái gì nữa?" Lòng mày Khuynh Thiên Vũ khẽ nhướng lên, tuy thần sắc hắn không chút thay đổi nhưng đám đệ tử Cửu Thần Cung quen thuộc hắn đều biết rằng, trong thâm tâm hắn đang vô cùng tức giận đấy!

"Hắn... hắn nói rằng, cái loại bại tướng mà cũng dám ở trước mặt hắn nói đến chữ 'dũng'"

"Răng rắc... xoạt..."

Mấy lời nói của vị đệ tử Cửu Thần Cung đó vừa dứt, chỉ thấy nền đá dưới chân Khuynh Thiên Vũ xuất hiện những vết rạn lan tràn khắp phạm vi mười trượng. Trong mắt hần lóe lên một tia lạnh lẽo, bởi câu nói của Phong Nhựt đã khoét sâu vào vết thương lòng của hần!

Cho dù người tham gia tỉ thí trong U Minh Lâm lúc trước là Khuynh Lan Hiên đi nữa, nhưng vẫn bị Phong Nhựt dễ dàng vượt qua, bỏ xa toàn thể bọn họ ở phía sau!

Nói một cách khác, đúng là hần thuộc nhóm bại trận !

"Ha ha... cái gã họ Phong này thật là thú vị, hần nghĩ hần là ai cơ chứ? Thôi, không cần quan đến một gã điên như thế, trước hết chúng ta cứ thưởng thức Bạch Nhũ Linh Trà đi đã".

Khuynh Thiên Vũ đột nhiên bật cười lớn, thần sắc hần không chút thay đổi, đồng thời quay người bước nhanh vào trong Lạc Tuyết Cung.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 122: Dự Cảm

Lúc này trong Thí Luyện Tràng lớn nhất Trần Thiên Tông đang ngập tràn tiếng người huyên náo, có lẽ nơi đây phải tập trung tới mấy nghìn đệ tử của cả sáu viện ấy chứ, còn nguyên nhân vì sao lại đông như vậy!?!?, thật ra hôm nay chính là ngày tổ chức tỉ thí giữa đệ tử Cửu Thần Cung tới báii son và đám đệ tử tinh anh của Trần Thiên Tông. Đương nhiên, giới cao tầng của hai đại tông môn không hề quan tâm tới kết quả thắng thua của đợt tỉ thí này, mà chỉ hy vọng đệ tử hai bên có thể thông qua tỉ thí để biết được điểm thiếu sót của mình, đồng thời cũng học hỏi thêm kinh nghiệm từ đối thủ.

Nhưng đối với đại đa số đệ tử của Lục Viện thì đợt tỉ thí này ngoại trừ được tham khảo học hỏi ra, còn mang ý nghĩa đến xem nào nhiệt đồng thời cũng là cơ hội kiếm chút tài lộc.

Hiện tại vẫn chưa tới thời gian bắt đầu tỉ thí, vì thế cao tầng Trần Thiên Tông và đám người Trưởng lão Cửu Thần Cung vẫn chưa đến, nhất thời khiến cho cả Thí Luyện Tràng trở nên ồn ào, náo loạn.

"Chỉ còn khoảng thời gian một nén nhang nữa thôi, sáu trận chiến đấu và mười tám kèo cá cược tùy ý mọi người lựa chọn. Chư vị xem trọng ai thì phải nhanh tay đặt cược trước cho người đó, chỉ một viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm thôi, tỉ lệ cược cao nhất lúc này là một ăn chín mươi tám, thế nào... có muốn làm giàu nhanh chóng không? Muốn một đêm đôi đời không nào? Nếu muốn thì đây chính là cơ hội tốt nhất của chư vị, đoán nghĩ ngợi làm gì, bắt tay vào hành động nhanh đi! Rất tốt... hiện tại tỉ lệ cược đã lên tới chín mươi chín, nhanh tay lên nào, cơ hội làm giàu hiếm có đây!".

Trong biển người đông đúc này, có một gã tiểu nhị của Thương Nguyệt thương hội đang khản giọng hét to, với tư cách là một thương hội có danh tiếng như bọn họ thì đương nhiên sao có thể bỏ qua cơ hội kiếm chác Ngũ Hành Thạch này được chứ!

Nhờ vào hiệu quả của việc tuyên truyền như vậy, khiến cho rất nhiều đệ tử Trần Thiên Tông bắt đầu tham gia vào cá cược, dù thế nào đi nữa thì sáu trận tỉ thí kia gần như đã được dự đoán đưa ra trước kết quả.

Trận đầu tiên: Trần Thiên Tông Tả Thiên Tu giao đấu với Cửu Thần Cung Miêu Dị.

Trận thứ hai: Trần Thiên Tông Mộc Hải giao đấu với Cửu Thần Cung Tượng Thúc Dĩ.

Trận thứ ba: Trần Thiên Tông Ninh Dao giao đấu với Cửu Thần Cung Dị Đình.

Trận thứ tư: Trần Thiên Tông Chu Vũ giao đấu với Cửu Thần Cung Triệu Thống.

Trận thứ năm: Trần Thiên Tông Nhận Vô Song giao đấu Cửu Thần Cung Văn Hạo.

Còn trận thứ sáu chính là Phong Nhựt giao đấu với Cửu Thần Cung Khuynh Thiên Vũ.

Ba trận đầu tiên thì khó có thể dự đoán được kết quả, vì thế rất ít người đặt cược vào đó. Còn về trận thứ tư và thứ năm, thì đại đa số đệ tử đều lựa chọn Chu Vũ và Nhận Vô Song, bởi không những hai cái tên này có thực lực không tầm thường mà đồng thời còn có danh tiếng không nhỏ trong Trần Thiên Tông.

Có rất nhiều người bắt gặp đặt hy vọng nhỏ nhoi lên người phe đối thủ bên kia, mặc dù biết rõ rằng đặt cửa dưới chẳng khác gì lấy bánh bao thịt quang cho chó vậy, đúng là một đi không trở lại.

Còn về trận tỉ thí thứ sáu, xem ra tình hình lại xoay chuyển một cách đáng buồn cười, bởi tất cả đều đặt cược lên người Khuynh Thiên Vũ. Thật ra, chuyện này cũng dễ hiểu thôi, trong cấp bậc Trúc Cơ trung kỳ thì một gã vô danh như Phong Nhựt sao có thể xứng làm đối thủ của Khuynh Thiên Vũ

vốn có tiếng tăm lừng lẫy kia chứ?

"Hừ ! Ta đặt Phong Nhượng thắng! Đặt luôn một nghìn viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm!" Nhất thời từ trong đám người đông đúc bỗng có một thanh âm vang lên trái ngược với những kẻ đang bu đầy xung quanh, khiến cho mọi người không nhìn được mà quay sang nhìn.

Thậm chí còn có người hảo tâm mở lời khuyên nhủ: "Này! Đường Thanh... đầu ngươi có bị sốt hay không thế? Cái thứ nước đỏ lá khoai thế này mà cũng không phải như thế này ah! Nếu ngươi cảm thấy thừa Ngũ Hành thạch thì có thể chia cho ta một ít, ít ra ta sẽ nhớ đến ân tình của ngươi a".

Thì ra trong cả đám người đông đúc này, chỉ có mỗi mình Đường Thanh là mua Phong Nhượng thắng, vốn đám người này cũng chỉ đến đây để xem náo nhiệt mà thôi, Phong Nhượng có thua cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao ai mà chẳng biết thực lực của Khuyển Thiên Vũ như thế nào, nhưng về sau thấy chẳng ai đặt cửa Phong Nhượng khiến bọn họ cũng hơi xấu hổ, vì thế quyết định đặt một viên hạ phẩm Ngũ Hành Thạch vào cửa Phong Nhượng, điều này không quan hệ gì tới thắng thua, mà chỉ tranh thủ một chút mặt mũi cho bốn tông mà thôi!

"Đầu ngươi mới nóng ấy, ta nguyện ý đặt cửa này!" Đường Thanh trợn trắng mắt nói.

Đúng lúc này, một thanh âm vô cùng ngọt ngào vang lên: "Ta cũng mua Phong Nhượng thắng, đặt một vạn viên hạ phẩm Ngũ Hành Thạch!"

Thanh âm này vừa vang lên khiến tất cả mọi người trong phạm vi trăm trượng tất tiếng, một vạn hạ phẩm Ngũ Hành Thạch ah! Đây chính là đại thủ bút ah, phải biết rằng những người khác có đặt cửa dưới thì cũng chỉ đưa ra hơn mười mấy hoặc là trăm viên mà thôi, thậm chí Đường Thanh đặt một ngàn viên cũng là con số rất lớn rồi!

Con số một vạn khảo khiến đám người quay sang tìm chủ nhân của thanh âm kia, chỉ thấy đó là một thiếu nữ áo nam có dung nhan xinh đẹp đang đứng giữa đám người, nàng có đôi mắt linh động, trên miệng vẫn đang nở nụ cười mang chút tình nghịch, khiến người ta có cảm giác như nàng chỉ là một tiểu nữ hài à không một tiểu nữ hài tình nghịch mới đúng, nhưng điều làm mọi người chú ý chính là yêu bài bên hông nàng ghi rõ, nàng là đệ tử của Cửu Thần Cung!

Khi nhìn thấy nữ tử này, lập tức Đường Thanh và Bành Việt dẫn cả người, bởi vì bọn họ chẳng xa lạ gì vị nữ tử này.

"Diệp Hoàn? Sao lại là ngươi? Không phải ngươi đi Nhận Bắc Địa Vực sao? Hơn nữa, sao ngươi lại trở thành đệ tử của Cửu Thần Cung?" Sau khi phục hồi tinh thần, Đường Thanh không nhìn được mà hưng phấn kêu lên, quả thật hẳn còn hưng phấn hơn cả chuyện Phong Nhượng giành thắng lợi ấy chứ.

"Các ngươi có thể tới, sao ta lại không thể tới? Các ngươi có thể gia nhập Trần Thiên Tông, sao ta lại không thể tiến vào Cửu Thần Cung?"

Diệp Hoàn mỉm cười, ánh mắt liếc nhìn mấy người đằng sau Đường Thanh rồi nhướn mày nói: "Phong Nhượng đâu? Mọi người đều đã tới rồi mà hẳn vẫn còn chưa tới, chắc lẽ sợ thua lên bỏ trốn sao!"

"Hắc! Phong Nhượng chính là loại người như vậy mà, tuy người khác có thể vì sĩ diện mà khổ cái thân, nhưng hẳn thấy không thắng được thì vẫn cứ bỏ trốn như thường! Vì thế Diệp Hoàn ngươi đặt sai cửa rồi, một vạn viên hạ phẩm Ngũ Hành Thạch a, đây là con số không nhỏ chút nào!" Đường Thanh bất giác buông lời khuyên nhủ, bởi bọn họ cũng chẳng ai tin tưởng Phong Nhượng cho lắm, nếu như Phong Nhượng thật sự trốn tránh trận chiến này thì bọn họ cũng chẳng cảm thấy bất ngờ

"Như vậy sao được. Ta còn trông cậy vào hắn để kiếm được siêu lợi nhuận nữa a!"

Diệp Hoàn nói xong, lại tiếp tục bỏ thêm hai vạn viên hạ phẩm Ngũ Hành Thạch, lập tức tỉ lệ đặt cược hạ xuống còn ba mươi, tình huống này khiến không chỉ đám người Đường Thanh trợn mắt há mồm mà còn làm đám người của Thương Nguyệt thương hội cảm thấy sợ hãi, vì tỉ lệ đặt cược vẫn còn rất cao, chẳng may Phong Nhượng may mắn thắng được thì... Diệp Hoàn kiếm được món lợi lớn rồi!

Đương nhiên cái cảm giác này cũng chỉ là ảo giác mà thôi, bởi nếu nói Phong Nhượng sẽ thắng Khuyển Thiên Vũ, thì chẳng phải là nói đùa sao?

Đám người Đường Thanh dùng sức vỗ má mình một cái, nhưng dù thế trái tim trong lồng ngực cũng đập liên hồi, ba vạn viên hạ phẩm Ngũ Hành Thạch ah! Vậy mà Diệp Hoàn không chút luyến tiếc đáp ra, có trời mới biết nhà của nàng giàu có đến cỡ nào a? Mà càng làm người ta cảm thấy phiền muộn chính là, nàng mới chỉ có tu vi Cơ trung kỳ thôi!

Thế nhưng làm cho người ta học máu chính là, nàng lại đặt cược lên người đã được xác định là thua cuộc ! Điều này khiến đám người Đường Thanh cảm thấy vô cùng đau lòng, nhiều Ngũ Hành Thạch như vậy cũng đủ để mua một kiện thượng phẩm pháp khí rồi đó!

"Ách, Diệp Hoàn, ngươi có chắc chắn là ngươi không có vấn đề gì không?" Đường Thanh không nhìn được mà hỏi lại, trước đó cũng có người nói hắn là nóng đầu, nhưng hiện tại hẳn có thể khẳng định là đầu Diệp Hoàn cháy đến hồng rồi, kể cả nàng muốn ủng hộ Phong Nhượng thì cũng không cần phải khoa trương như vậy chứ, ngay cả mình ủng hộ Phong Nhượng cũng chẳng dám làm như vậy nữa là.

"Đương nhiên là chẳng có vấn đề gì rồi! Mà phải nói rõ, không phải là ta ủng hộ cái tên Phong Nhượng kia, mà chẳng qua ta chỉ muốn kiếm Ngũ Hành Thạch thôi, được rồi! Cứ như vậy đi, ta đây là lên chạy tới đây đây!"

Diệp Hoàn nói xong, liền vội vàng chạy về phía cái đài cao lớn trong thí luyện trường, đó chính là nơi nghỉ ngơi của đám đệ tử Cửu Thần cung bái sơn và đám đệ tử Trần Thiên Tông tham gia thí thí, đồng thời đó cũng là nơi tiến thành thí thí.

Lúc này trên đài cao, ngoài đám người Khuyển Thiên Vũ của Cửu Thần Cung còn có đám người Nhận Vô Song, Chu Vũ mới xuất hiện, thế nhưng thỉnh thoảng bọn họ nhìn xung quanh vẫn chẳng thấy Phong Nhượng xuất hiện.

Đa số mọi người đều biết, mấy ngày trước Phong Nhực dùng thái độ vô cùng kiêu ngạo xé rách thiệp mời của Khuynh Thiên Vũ, làm Khuynh Thiên Vũ giận tím mặt, đang định hôm nay phải hung hăng giáo huấn Phong Nhực một phen, ai dè đến tận giờ phút này mà hắn vẫn chưa thèm xuất hiện.

"Chẳng lẽ cái tên Phong tiểu tử kia định trốn tránh ti thí sao?"

Triệu Thống Cửu Thần Cung không nhìn được mà bắt đầu suy đoán, hắn và đám người Vân Hạo cũng biết qua Phong Nhực, năm xưa ở U Lâm, Phong Nhực đã cho bọn họ hít bụi chẳng khác gì vung tay tát vào mặt bọn họ một cái thật đau!

Lúc đó, trong lòng bọn họ thâm nhủ, trong trận ti thí tiếp theo phải cho Phong Nhực đẹp mặt mới thôi, nhưng ai ngờ lại phát sinh sự kiện Khô Mộc Hải khiến ti thí bị hủy bỏ, thật ra lần bài sơn Trần Thiên Tông này, đại đa số đệ tử Cửu Thần Cung đều tới vì Phong Nhực, không đánh bại được hắn thì không thể nhỏ được cục tức trong lòng bọn họ, nếu không phải là Khuynh Thiên Vũ tự mình ra tay thì không thiếu người muốn ti thí cùng với Phong Nhực.

Đội chân đội che, đội đến lúc cao tầng của Trần Thiên Tông và Trưởng lão dẫn đội của Cửu Thần Cung sắp xuất hiện, mọi người mới thấy Phong Nhực đang vội vàng chạy tới!

Nhưng khiến mọi người cảm thấy bất ngờ chính là trên lưng Phong Nhực có hai thanh kiếm khí, một thanh màu xanh, một thanh màu bạch ngân

Từ xa nhìn lại có thể thấy hai thanh kiếm khí kia phát ra hào quang lấp lánh, thoát nhìn rất là khí thế.

"Xin lỗi các vị, ta đến hơi muộn!"

Giữa cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người xung quanh, Phong Nhực vẫn thản nhiên bước lên đài cao, sau đó ôm quyền hướng về phía mọi người, rồi đi tới vị trí bên cạnh đài cao, sau đó điềm nhiên ngồi xuống. Thật ra cũng không phải hắn muốn tới muộn, mà do hắn phải đợi đến khi vô kiếm của Lưu Vân kiếm luyện chế xong thì mới vội vàng cầm lấy vô kiếm rồi chạy tới đây, may mà tới kịp trước khi ti thí, chứ nếu không đợi đến khi cao tầng Trần Thiên Tông và Trưởng Lão dẫn đội của Cửu Thần Cung tới hắn mới vác mặt đến, thì cái tội trong mắt không có trường bối không thể nào tránh khỏi được, lúc đó nhẹ thì bị khiển trách, còn nặng thì bị phạt diện bích, như vậy thì chẳng vui về gì rồi!

"Hừ! Thật là ra vẻ!"

Khuynh Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, rồi thu lại ánh mắt, lúc này Chương Viện Thượng Tam Viện của Trần Thiên Tông cùng với Trưởng lão dẫn đội của Cửu Thần cung cũng sắp đến, nên bọn họ không thể đứng đó mà chế nhạo hắn được, nhưng may mà tên tiểu tử này không hề trốn tránh ti thí, chỉ cần Phong Nhực dám xuống đây, thì hắn thế, phải dùng thủ đoạn nhanh chóng và mạnh mẽ nhất đánh cho Phong Nhực thoi thóp mới thôi.

Đúng lúc này Chương viện Thượng Tam Viện của Trần Thiên Tông và trưởng lão dẫn đội của Cửu Thần Cung xuất hiện, Thí Luyện Trảng vốn đang huyền ảo lập tức yên tĩnh trở lại

Tam đại Chương viện của Trần Thiên Tông đều tới, thoát nhìn có vẻ giới cao tầng rất coi trọng ti thí lần này a, mà Phong Nhực cũng nhận ra hai vị trưởng lão dẫn đội của Cửu Thần Cung, một người chính là vị lão gia tóc bạc có tu vi thâm sâu khó đoán, còn vị còn lại chính là con yểm tử của buổi sớm mai a.

Nhưng điều khiến bọn họ thu hút được ánh mắt mọi người nhất chính là hình ảnh Mộ Phi Tuyết đi cùng với người cùng giai vị Kim Đan kỳ, Khuynh Lan Hiên. Hai nàng vừa mới xuất hiện đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Thế nhưng hai nàng dường như chẳng để ý tới mọi người xung quanh, chỉ thân mật song song đi tới, vừa cười lại vừa nói, quả là phong tình vạn chủng đến cực điểm a.

Nhưng một màn này rơi vào trong mắt Phong Nhực lại khiến trong lòng hắn xuất hiện một dự cảm rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 123: Không Tên

Sau khi nhóm người Chương viện Kiếm Tâm Viện Vạn Sở Hành ngồi xuống, lập tức cả tám hướng đài cao lóe lên ánh hào quang màu vàng nhạt, rồi sau đó một quần hào quang gần như trong suốt từ từ nâng lên trước mắt mọi người, đây chính là trận pháp phòng hộ của đài cao ti thí, nơi tổ chức luận bàn! Tuy trận pháp phòng ngự này thoát nhìn không có gì là đặc biệt cho lắm, thế nhưng ai cũng biết rằng đây chính là Thí Luyện Trảng có quy mô lớn nhất trong tất cả các Thí Luyện Trảng có trong Trần Thiên Tông, vì thế màn phòng hộ này có thể chống ngạnh kháng một kích toàn lực của người tu đạo có tu vi đến Linh Anh.

Người đứng ra chủ trì sáu trận ti thí này chính là Chương viện Kiếm Tâm Viện Vạn Sở Hành, còn về phần trọng tài sẽ do lão ấy và người của Cửu Thần Cung cùng đảm nhiệm.

Sau khi giảng giải quy tắc của việc tỷ thí luận bàn, Vạn Sở Hành tuyên bố trận tỉ thí chính thức bắt đầu, lập tức sự chú ý của mọi người đều tập trung lên đài cao ở trung tâm.

Trận đầu tỷ thí đầu tiên chính là Hạc Minh Viện Tả Thiên Tu giao đấu với Cửu Thần Cung Miêu Dị, thoát nhìn Miêu Dị chỉ là một cô gái mặc áo đen, tình tình hiền lành ít nói, thậm chí còn làm cho người cảm thấy nàng có chút ngưng ngưng nửa cơ, nhưng khi nàng vừa ra tay mọi người mới phát hiện ra phong cách chiến đấu của nàng ấy hoàn toàn khác hẳn, công kích của nàng cực nhanh và sắc bén, hơn nữa lại còn liên miên bất tận giống như một thác nước dội xuống không ngừng, khiến cho Tả Thiên Tu chẳng có nổi một cơ hội để mà thờ dốt!

Thật ra thực lực của Tả Thiên Tu cũng bất phàm, dù sao có thể sinh tồn ở Ngũ Hành Giới suốt mười lăm năm thì cũng phải có năng lực tự bảo vệ mình, vậy mà hắn vẫn bị Miêu Dị dùng nhịp độ tấn công nhanh chóng để khống chế trận đấu, hơn nữa tính cách của Tả Thiên Tu dễ nóng giận, tuy việc nổi giận sẽ làm cho thực lực của hắn có thể tăng lên thêm một chút, nhưng sơ hở cũng sẽ lộ ra nhiều hơn...

Kết quả là trong thời gian nửa nén hương, Vạn Sở Hành không thể không quát bảo ngưng lại để tránh việc Tả Thiên Tu bị lâm nạn.

Trận tỉ thí đầu tiên, Tả Thiên Tông thất bại!

Trận tỉ thí thứ hai cũng do đệ tử của Hạc Minh Viện Mộc Hải giao đấu với Cửu Thần Cung Tường Thúc Dĩ. Không thể không nói, trong Thượng Tam Viện ở Tả Thiên Tông, thì Hạc Minh Viện là nơi có nhiều cao thủ tinh anh nhất, chẳng hạn như trong sáu trận tỉ thí này thì Hạc Minh Viện đã có tới ba ứng viên xuất chiến, trong khi hai viện Linh Sơn và Kiếm Tâm hợp lại cũng chỉ có ba người, đương nhiên Phong Nhựt không được tính trong số đó rồi.

Thật ra cũng không phải là Mộc Hải cố ý làm cao, mà trước khi đám người Nhận Vô Song trở về từ Ngũ Hành Giới, hắn luôn cho rằng trong Kiếm Tâm Viện chỉ có Chu Vũ mới là người có thể so với hắn, điều này không phải là do hắn không ngó ngàng gì tới Phong Nhựt, mà bởi vì hắn chưa bao giờ nghe nói đến cái tên này, hơn nữa dù hắn có nghe loáng thoáng qua đi nữa cũng chẳng tốn công sức đi tìm hiểu làm gì, mặc dù Phong Nhựt cũng có tham gia lần thí luyện vào hai mươi năm trước, nhưng biểu hiện của hắn lúc đó cũng không được mọi người xem trọng cho lắm!

Nói tóm lại, gã Mộc Hải này một là đại trí giả ngu, hai là lòng dạ thâm sâu khó lường!

Người giao đấu với hắn là Tường Thúc Dĩ, thoát nhìn gã này là một nam tử trẻ tuổi cực kì phong độ, tu vi cũng đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, cho dù lúc này đang ở trong Thí Luyện Tràng nhưng hắn vẫn mỉm cười đầy ý vị.

Khác hẳn với cái kiểu mưa to gió lớn trong trận tỷ thí đầu tiên, hai người này vừa lên đài cao đã có xu hướng tập trung phòng ngự, người tới thì ta đi, người đi thì ta lại lần tới, thoát nhìn hai bên đưa đẩy hết sức hòa khí. Đương nhiên, nguyên nhân của việc này cũng do tính cách hai người quá cẩn thận, hơn nữa tu vi không cách nhau nhiều lắm, cho nên không ai dám lộ ra con át chủ bài quá sớm.

Cứ đưa đẩy như vậy, Mộc Hải và Tường Thúc Dĩ đã giao thủ hết thời gian ba tuần hương, cuối cùng thời gian tỷ thí đã hết, nên kết quả hai người hòa nhau.

Đương nhiên, trận đấu này khiến cả Phong Nhựt lẫn mọi người xung quanh buồn ngủ ngáp lên ngáp xuống không thôi.

Trận thứ ba là Linh Sơn Viện Ninh Dao giao đấu với Cửu Thần Cung Dĩ Đình, hai nàng đều là nữ tử thế nhưng không biết Dĩ Đình ở giữa sân nói câu gì mà kết quả là Ninh Dao vô cùng giận dữ, cuối cùng bị Dĩ Đình giành được chiến thắng một cách dễ dàng.

Tính đến thời điểm này, Tả Thiên Tông đã thua hai trận và một trận hòa.

Cuộc tỷ thí thứ tư chính là người được các đệ tử Tả Thiên Tông hi vọng và hết lòng ủng hộ, đó là Chu Vũ và Cửu Thần Cung Triệu Thống.

Có lẽ không phải nói nhiều về Chu Vũ nữa, mặc dù cách đây không lâu hắn mới bị Nhận Vô Song đánh bại, nhưng dù vậy thực lực của hắn vẫn vô cùng mạnh mẽ, nhưng dù sao Triệu Thống cũng là người bắt phàm cho nên hai người bọn họ vừa bước chân vào sân đấu, lập tức xung quanh vang lên những tiếng hoan hô như sấm động, ngay cả đám người trên đài cao cũng tập trung tinh thần theo dõi trận đấu này, bởi vì đây chính là cuộc tỷ thí của nhân vật nằm trong ba đệ tử tinh anh mạnh nhất Tả Thiên Tông, cũng có thể xem như trận đấu này dùng để chính thức thăm dò thực lực đối phương, còn mấy trận đấu kia chỉ chào sân là chính.

Tả Thiên Tông tránh được kết cục thảm bại hay không phải dựa vào hai trận tỉ thí của hai người Chu Vũ và Nhận Vô Song, còn về trận chiến cuối cùng của Phong Nhựt đã bị mọi người quên mất từ sớm rồi.

Hai người cùng thốt ra một tiếng “Mời”, sau đó Chu Vũ và Triệu Thống gần như đồng thời triệu hồi kiếm khí của mình, thanh kiếm khí của Chu Vũ có toàn thân màu vàng kim, luồng kiếm quang trên thân kiếm không ngừng lập lòe tựa như một con rồng thật lớn có màu vàng kim đang cười mấy lượt gió vậy!

Còn kiếm khí của Triệu Thống cũng không hề kém hơn, trên bề mặt kiếm quang nổi lên một vòng sáng màu lam nhạt, phàm những nơi mà nó đi qua đều bị đóng thành băng sương bốn phía, tức khắc trong phạm vi năm trăm trượng trên bình đài đã trở thành một thế giới băng tuyết riêng biệt, khiến nhiệt độ bên trong đài cao này bị hạ xuống giống y như đang đứng trên đỉnh Tiệp Thiên Phong vậy.

Bởi vì đám người Phong Nhựt ở bên trong đài cao, cho nên có thể cảm nhận được rõ ràng cái lạnh do thanh kiếm khí này tỏa ra, nhưng bọn họ chưa kịp vận công chống đỡ thì Yên Tử Thần của Cửu Thần Cung đã tiện tay ném ra một thứ tỏa ra ánh sáng ba màu, đồ vật này có hình dạng giống như một dải lụa nhỏ vậy.

Món đồ ấy nhanh chóng trải rộng ra, đến khi ngăn chặn hoàn toàn hàn khí mới dừng lại.

Khi nhìn thấy đồ vật ấy, đám người Phong Nhựt không khỏi cảm thấy có chút quen mắt, dù nhất thời không nhớ rõ ra nhưng có thể khẳng định đây là một bộ pháp bảo phòng ngự.

Sau khi được hàn khí trợ giúp quả nhiên kiếm khí của Triệu Thống càng lúc càng mạnh mẽ, gần như cứ một khắc lại chém ra mấy khúc băng cực lớn, chẳng những áp chế toàn diện kiếm khí của Chu Vũ, mà ngay cả bản thân Chu Vũ cũng bị khúc băng đó phát ra với tần suất cực cao làm cho hơi chật vật.

"Thực lực tên Triệu Thống quả nhiên không tầm thường, ta đoán rằng lúc hắn luyện chế thanh kiếm khí này, chắc chắn có thêm vào kỳ vật của trời đất nào đó, nếu không thì sao có được phụ trợ biến thái như vậy chứ, xem ra Chu Vũ cũng gặp chút nguy hiểm rồi!" Bổng Nhận Vô Song ngồi cách Phong Nhựt không xa mà thấp giọng nói, nhưng ánh mắt của hắn lại quét qua Phong Nhựt, dường như mấy lời hắn vừa nói là để cho Phong Nhựt nghe vậy.

"À... thật ra thực lực của Triệu Thống vẫn còn thấp hơn tên Văn Hạo kia một chút, vì thế Nhận sư huynh phải cẩn thận đấy!" Phong Nhựt vừa cười vừa thấp giọng nói, lúc trước khi còn ở bên trong U Minh Lâm, hắn đã từng sánh vai chiến đấu với hai người Văn Hạo và Triệu Thống, cho nên hắn cũng biết một ít về thực lực của hai người bọn họ.

Nghe thấy Phong Nhựt nói vậy, Nhận Vô Song cảm thấy hơi kinh ngạc, rồi nhìn lại Phong Nhựt mà do dự một chút, sau đó mới nói: "Sao đáng vẻ người lại không hề lo lắng gì vậy, nên biết rằng bất kể là Triệu Thống hay là Văn Hạo cũng đều không thể so sánh với tên Khuynh Thiên Vũ kia đâu, chẳng lẽ ngươi nắm chắc phần thắng trong tay sao?"

"Hắc hắc... Nhận sư huynh cứ nói đùa, ta không hề nắm trong tay chắc thắng, mà chỉ nắm chắc... thua mà thôi, đằng nào cũng thua rồi thì cần gì phải lo lắng nữa chứ!" Phong Nhựt cười hắc hắc... trước khi thì hắn không hề so đo thắng thua, vì thế tâm tình của hắn rất thoải mái.

Trong khi Phong Nhựt và Nhận Vô Song đang thì thầm nói chuyện với nhau, thì tình hình ở trong sân đấu bỗng thay đổi, tuy Triệu Thống dựa vào kiếm khí có bổ sung thêm vật lạ của trời đất để khống chế cục diện, nhưng đúng vào thời điểm hắn định khóa cứng Chu Vũ thì bỗng nhiên trong tay Chu Vũ xuất hiện thêm một cây quạt nhỏ màu xanh lá cây, hiển nhiên cây quạt nhỏ này có phẩm cấp cực cao, sau khi Chu Vũ đánh ra mấy đạo pháp quyết, lập tức chiếc quạt nhỏ ấy tỏa ra một làn sương mỏng màu xanh.

Thoạt nhìn làn sương mù này hơi mờ ảo nhưng lại giống như một cơn cuồng phong vậy, vốn lúc đầu nó chỉ vờn quanh Chu Vũ nhưng sau đó nó lại càng lúc càng lớn lên khiến mọi người ở đây đều phải tròn mắt há hốc mồm, khi làn sương ấy mở rộng ra hết cỡ thì mọi người chỉ thấy những đoạn hàn băng kia như bị nó cắn nuốt hết, chỉ trong chốc lát toàn bộ khu vực đài cao vốn bị chìm trong thế giới băng tuyết đều bị làn sương mù màu xanh đó hoàn toàn che phủ.

"Không ngờ đó lại là pháp khí có ẩn chứa Ngưng Sương Huyền Khí, xem ra lần này Triệu Thống gặp phải đối thủ rồi!" Bỗng vị Trưởng lão dẫn đội của Cửu Thần Cung vừa dùng tay vuốt vuốt chòm râu vừa cười nói, dường như chẳng hề để ý đến việc Triệu Thống bị rơi xuống thế hạ phong.

"Ngưng Sương Huyền Khí" Nghe cái tên này đám người Phong Nhựt mới vỡ lẽ hiểu ra, tuy Triệu Thống dung nạp vật kỳ lạ nào đó của trời đất vào trong kiếm khí, nên có thể thi triển ra rất nhiều hàn khí mà áp chế đối thủ, nhưng nghe nói Ngưng Sương Huyền Khí chính là vật chí hàn trong thiên địa, vì thế bản thân nó có khả năng dung nạp bất kỳ hàn vật nào khác, cho nên nó có thể cắn nuốt được mấy đoạn hàn băng kia cũng chỉ là chuyện rất bình thường.

Cảnh tượng vừa xảy ra khiến sắc mặt của Nhận Vô Song đang ngồi bên cạnh Phong Nhựt cũng trở nên ngưng trọng hẳn, hiển nhiên trong cuộc tỷ thí cách đây không lâu Chu Vũ không hề sử dụng chiếc quạt nhỏ màu xanh này, chứ nếu không ai thắng ai thua khó thể nói trước được.

Đương nhiên trong tay Triệu Thống cũng có thượng phẩm pháp khí, nhưng Ngưng Sương Huyền Khí cắn nuốt hàn khí càng lúc càng nhiều, khiến cho hắn phải lùi lại phía sau liên tục, cuối cùng hắn đành phải nhận thua, quả thật hắn không có phương pháp nào để đối phó với Ngưng Sương Huyền Khí.

Khi Triệu Thống vừa lên tiếng nhận thua, lập tức toàn bộ Thí Luyện Tràng như sôi trào hẳn lên, thật không dễ dàng chút nào! Cuối cùng thì Trần Thiên Tông của bọn họ cũng thắng được một trận, cũng gỡ gạc được chút mặt mũi rồi, chứ nếu không thì hôm nay đúng là đáng buồn.

Sau khi hai người Chu Vũ và Triệu Thống lui xuống, Nhận Vô Song và Cửu Thần Cung Văn Hạo đi về phía trung tâm của đài cao, thoạt nhìn phong thái hai người đều rất ung dung tự tại từ đó có thể thấy cả hai rất trầm ổn, lúc trước Nhận Vô Song đã chiến thắng Chu Vũ, khiến cho thanh danh của hắn ở trong hạ cả sáu viện lên cao như điều gặp gió, hơn nữa hắn cũng là người mà mọi người xung quanh hy vọng nhất, nếu như hắn có thể thắng được trận này thì cho dù Phong Nhựt có thua ở trận sau cũng chẳng phải vấn đề gì quá lớn!

Bỗng nhiên trong lòng mấy ngàn đệ tử của cả sáu viện đang đứng bên ngoài bình đài trở lên căng thẳng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng bất giác chậm lại, toàn bộ Thí Luyện Tràng lớn như vậy mà bỗng chốc trở lên lặng ngắt như tờ.

Không chỉ có bọn họ, mà ngay cả đám đệ tử ở trên phía đài cao của Cửu Thần Cung cũng hiện lên vẻ mặt khẩn trương, bởi vì dựa theo tính toán của bọn họ lúc đầu, trong sáu trận tỉ thí này thì Trần Thiên Tông chỉ cần thắng được một trận đã là không tệ rồi, nhưng vậy mà không ngờ. Một người vốn vô cùng ổn trọng như Mộc Hải lại sử dụng chiến thuật câu giờ khiến cho trận chiến đó có kết quả hòa, không chỉ có như vậy ở trận đầu ngay sau đó, người gần đây mới vừa nổi lên ở Cửu Thần Cung Triệu Thống lại bị bại trận, thật là không may chút nào.

Thế nhưng cũng không thể trách hắn thua trận đấu ấy được, bởi vì ai có thể ngờ được trong tay Chu Vũ vốn là bại tướng của Nhận Vô Song lại ẩn dấu một con át chủ bài lợi hại đến vậy.

Vì thế bọn họ không thể thua trận tiếp theo nữa, nói một cách kết quả thì cuối cùng sẽ là Cửu Thần Cung ba thắng, hai bại, một hòa tuy rằng bọn họ vẫn chiếm được ưu thế, nhưng với một môn phái như Cửu Thần Cung vốn đã quen với việc đứng trên đầu người khác, thì kết quả đó chẳng khác gì họ đã bại trận.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 124: Liệt Không

"Nhận sư huynh, xin chỉ giáo!" Văn Hạo thờ ơ đứng yên tại chỗ rồi chấp tay lên tiếng, dù sắp bắt đầu thi thí nhưng sắc mặt của hắn vẫn tĩnh lặng như nước, không một tia sóng gợn.

"Mời !" Nhận Vô Song cũng nói một tiếng mời, khi tiếng "Mời" còn chưa dứt, thì đột nhiên những người đang xem cuộc chiến thấy trước mặt như hoa lên, sau đó có vô số đạo kiếm quang sáng chói bao phủ lấy toàn bộ đài cao giống như sao băng trên bầu trời vậy.

Mà toàn bộ Thí Luyện Tràng có tới mấy nghìn người, tuy nhiên trong số đó cũng chỉ vài người có thể nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, lúc này trên đài cao được bao trùm một vùng mờ mịt, cũng do kiếm thể của hai người Nhận Vô Song và Văn Hạo quá thật quá mức mãnh liệt và nhanh chóng, vì thế giữa sân đấu xuất hiện vô số hư ảnh mơ hồ.

Chắc chắn là tu vi của bọn họ đều đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong rồi, chỉ còn một bước ngắn nữa thôi sẽ có thể trùng kích vào cấp bậc Kim Đan kỳ, vì thế lĩnh ngộ trên phương diện Ngự kiếm thuật của bọn họ hơn xa những người khác.

Đến tận lúc này Phong Nhưộc mới hiểu được, Nhận Vô Song có thể thắng được Chu Vũ cũng chẳng phải do may mắn mà có.

Mà hiển nhiên thực lực của Văn Hạo cũng không hề thua kém Nhận Vô Song, vì thế nếu hai người bọn họ chỉ so đấu về Ngự kiếm thuật thôi thì e rằng sẽ ngang tài ngang sức, chẳng thể làm gì được nhau.

Nếu như pháp khí của hai bên mà không chênh lệch nhau quá nhiều, có lẽ kết cục của trận thi thí này rất có khả năng sẽ hòa nhau, vì dù sao nhóm người Vạn Sở Hành cũng không để bọn họ chiến đấu đến mức kẻ sống người chết để làm gì.

Trong suốt thời gian một tuần trà, cả hai người Nhận Vô Song và Văn Hạo vẫn chiến đấu hăng say, thể nhưng rõ ràng bọn họ không hề thi triển pháp khí của mình, cũng không phải do trong tay bọn họ không có pháp khí mà căn bản bọn họ không thể phân tâm được, bởi vì trong tu tiên giới Ngự kiếm thuật chính là công kích có sức tấn công mạnh nhất và đồng thời cũng là công kích có tốc độ nhanh nhất, vì thế lúc bình thường chỉ khi chống đỡ được Ngự kiếm thuật của đối phương, khi đó mới rảnh tay để thi triển những thủ đoạn khác, nhưng nếu lúc nào đối thủ cũng rình rập chờ mình lộ sơ hở thì làm sao có thời gian rảnh rỗi để thi triển pháp khí được!

Đương nhiên, điều này cũng không phải là tuyệt đối, bởi vì có rất nhiều phương pháp để phá vỡ cục diện bế tắc như thế này, hơn nữa từ trước đến nay người tu đạo công kích đâu có theo khuôn phép nào, chỉ có công kích thích hợp nhất chứ không hề tồn tại cái gọi là công kích hoàn mỹ nhất.

Trong lúc hai bên đang ở thời điểm công kích kịch liệt, bỗng Văn Hạo điều khiển kiếm khí của mình triệt hồi về phía sau, từ thân thể của hắn lại phát ra một vầng hào quang màu xanh sẫm, trông giống như một vòng phòng hộ vậy.

Thể nhưng điều làm cho người ta cảm thấy khó hiểu chính là, một mặt hắn dốc sức triệu hồi kiếm khí, mặt khác hắn lại điên cuồng công kích Nhận Vô Song, cứ như hắn muốn đồng quy vu tận với Nhận Vô Song vậy.

Chẳng lẽ Văn Hạo tin tưởng tuyệt đối vào vòng phòng hộ trên người hắn?

Tình hình trên đài cao khiến Phong Nhưộc chẳng hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, nhưng dù vậy trong lòng hắn vẫn mơ hồ cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Trong khi mọi người còn đang bàn tán, thì ở trên đài cao Nhận Vô Song cũng hơi do dự một chút, sau đó chỉ thấy kiếm quang vốn đang đuổi theo kiếm khí của Văn Hạo như một con du long, đột nhiên lại thay đổi phương hướng lao thẳng về phía thân dưới của Văn Hạo, có lẽ hắn tin rằng với kiếm khí sắc bén và kiếm ý cường đại của mình, thì việc cắt phăng hai cái đùi của Văn Hạo là điều chắc chắn.

Bỗng dưng hắn cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng hắn lại không nghĩ ra được không đúng ở chỗ nào.

Khi kiếm khí của Nhận Vô Song đến gần thân thể của Văn Hạo, thì cơ thể hắn bỗng nhiên nổ tung tạo thành một cỗ lực lượng khổng lồ đánh văng kiếm khí của Nhận Vô Song, đồng thời khiến Nhận Vô Song bị nội thương không nhẹ.

Gần như cùng lúc đó, thân thể Văn Hạo bỗng xuất hiện ở phía xa xa, hết sức quỷ dị.

"Thể thân linh phù !"

Tận mắt nhìn thấy cảnh này xảy ra, Nhận Vô Song không nhịn được mà quát lên một tiếng, vốn hắn là người cũng có nhiều kinh nghiệm vì thế có thể đoán ra ngay, chẳng qua hắn không ngờ rằng vì muốn thắng được trận tỉ thí này mà Vân Hạo lại vận dụng vật phẩm trân quý như vậy, phải biết rằng từ xưa đến nay Thế thân linh phù luôn là vật phẩm quý hiếm trong tu tiên giới, có thể nói nó chính là thủ đoạn bảo vệ tính mạng tốt nhất, nếu như đổi lại là hắn thì hắn hẳn chịu thua trận tỉ thí này chứ không bao giờ vận dụng nó đơn giản như vậy.

"Ha ha... ánh mắt của Nhận sư huynh quả là tinh tường" Vân Hạo cười dài, nhưng không hề chần chừ, thừa dịp kiếm khí của Nhận Vô Song chưa thể hình thành nên thế công mãnh liệt như vừa nãy, lập tức hắn biến đổi kiếm quyết, chỉ thấy kiếm khí dày đặc như mưa rào đánh về phía thân thể Nhận Vô Song.

Trận chiến đã diễn ra đến mức thế này, Nhận Vô Song cũng đành buông bỏ Ngự kiếm thuật rồi phóng ra đủ loại pháp thuật và pháp khí, nhưng không biết vì đã mất đi tiên cơ hay không có Ngự kiếm thuật áp chế, sau khi hai bộ pháp khí thượng phẩm của hắn bị phá hủy hắn không thể không cúi đầu nhận thua, bởi vì dù có kiên trì thêm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thấy Nhận Vô Song thua trận, mấy ngàn đệ tử của Trần Thiên Tông bên ngoài Thí Luyện Trảng đều trở lên trầm mặc đầy khó chịu, lúc này trong lòng bọn họ đang thờ dài chán nản, vừa rồi tất cả đều nhìn thấy thực lực của Nhận Vô Song, quả thật là danh tiếng như thực lực, thậm chí còn cao hơn Chu Vũ một bậc nữa, nhưng ngay cả khi hắn mạnh mẽ như vậy mà vẫn đành thua cuộc, khiến bọn họ chẳng còn chút hy vọng nào nữa.

Bởi vì ai cũng biết, Khuynh Thiên Vũ còn mạnh mẽ và đáng sợ hơn Vân Hạo nhiều, nếu như không có ba vị Chương Viện Thượng Tam Viện còn ngồi ở phía trên, thì e rằng lúc này có không ít người quay đầu bỏ đi rồi, cũng không phải bọn họ không thích Phong Nhưộc, mà bởi vì bọn họ không muốn nhìn thấy tên gia hỏa đại diện cho Trần Thiên Tông này bị người ta đá khỏi đài cao chỉ trong vòng một chiêu, đến lúc đó ngay cả bọn họ cũng sẽ cảm thấy chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn người ta nữa.

Khác hẳn với sự khó chịu của đám đệ tử Trần Thiên Tông, hơn ba mươi đệ tử Cửu Thần Cung đều thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, bởi vì trận tỉ thí tiếp theo đã không có ý nghĩa nữa rồi.

"Ai nhi ? Phong sư đệ đứng ko ? Mời !" Khuynh Thiên Vũ vươn vai đứng dậy, hắn làm một động tác mời mọc rất ưu nhã hướng về phía Phong Nhưộc đang còn chút vẻ ngán ngùi ở phía đối diện, trên mặt hắn hiện lên vẻ tươi cười rất sáng lạn, chỉ là trong ánh mắt lại lóe lên sắc thái trêu tức giống như mèo vờn chuột vậy.

Dựa theo lời nói của Khuynh Thiên Vũ, ánh mắt của mọi người trên đài cao cũng nhìn về phía Phong Nhưộc, lúc này trong ánh mắt của bọn họ có khinh thường, có thương cảm, có nụ cười khi người ta gặp họa, cũng chỉ có ánh mắt của Mộ Phi Tuyết mang theo một tia cổ vũ và lo lắng, trong khi Khuynh Lan Hiên đang ngồi bên cạnh nàng lại nở ra nụ cười hết sức cổ quái.

Phong Nhưộc không hề để ý tới ánh mắt của mọi người, mà chỉ hướng về phía Mộ Phi Tuyết rồi hơi gật đầu, sau đó trắng trợn nhìn ngắm đánh giá Khuynh Lan Hiên từ trên xuống dưới.

"Tiểu tử, mặt chó của ngươi đang nhìn cái gì đấy !"

Khuynh Lan Hiên còn chưa kịp nói câu nào, thì Khuynh Thiên Vũ không nhịn được quát lên đầy phẫn nộ.

Thấy vậy Phong Nhưộc liền quay đầu liếc nhìn Khuynh Thiên Vũ một cái rồi chẳng thèm để ý đến hắn, mà chỉ hướng về phía đám người Vạn Sở Hành khom người hành lễ, sau đó quay người bước về phía trung tâm đài cao.

Hành động khiêu khích này của Phong Nhưộc chọc cho Khuynh Thiên Vũ tức gần chết.

"Thiên Vũ... ổn định lại tâm thần đi, nếu còn giữ nguyên trạng thái này thì chắc chắn ngươi sẽ thua đó !" Bồng Lam Tử Thần đang ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng rồi nói, hiển nhiên vị này cũng nhìn ra Phong Nhưộc đang cố tình chọc tức Khuynh Thiên Vũ.

"Vâng... đa tạ Lam sư thúc !" Nghe thấy vậy, Khuynh Thiên Vũ lập tức ổn định lại tinh thần, thật ra với tâm cảnh của hắn thì chẳng bao giờ mắc phải sai lầm ngây ngô đến vậy đâu, nhưng vấn đề là từ trước đến nay hắn chưa bao giờ để Phong Nhưộc vào trong mắt, lần này muốn tìm Phong Nhưộc để tỉ thí chủ yếu là vì lấy lại mặt mũi trong tràng diện hai mươi năm trước. Lí do thứ hai là cách đây vài ngày Phong Nhưộc không những dám xé thiệp mời của hắn, mà lại còn nói ra mấy lời khó nghe, khiến lúc đó hắn cảm thấy vô cùng tức giận thiếu chút nữa thì không kiềm chế được, chính vì thế lúc này khi hắn bị Phong Nhưộc cố tình lờ đi mới khiến hắn cảm thấy tức giận đến vậy.

Sau khi bình tĩnh trở lại, Khuynh Thiên Vũ cũng hướng về đám người Vạn Sở Hành thi lễ, sau đó đi vào trong đài cao tỉ thí.

Khi thấy Khuynh Thiên Vũ đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, trong lòng Phong Nhưộc không khỏi thờ dài, vài ngày trước hắn đã cố ý xé nát thiệp mời của Khuynh Thiên Vũ, hơn nữa còn nói ra mấy lời gần như là khiêu khích, mục đích chính của hắn là khiến cho Khuynh Thiên Vũ phẫn nộ và mất đi lí trí, ngược lại chuyện giữ hòa khí với im lặng này nọ thì căn bản chẳng còn chút ý nghĩa nào, bởi vì đối phương đã chỉ đích danh tên của hắn, chứng tỏ muốn làm nhục hắn trong trận tỉ thí này, nếu đã như vậy thì hắn im lặng với giữ hòa khí để làm cái gì cơ chứ?

Khi mà hai người đã trở thành địch nhân, đương nhiên sẽ không từ mọi thủ đoạn rồi, và phương pháp chọc giận Khuynh Thiên Vũ chắc chắn là phương pháp dễ áp dụng nhất.

Thế nhưng, tình hình hiện tại lại không đúng theo tính toán, chứng tỏ gã này không đơn giản chút nào, tuy gã có cao ngạo một chút, nhưng ít ra còn biết cân nhắc nặng nhẹ.

"Lúc này nhận thua vẫn còn kịp đấy !" Khuynh Thiên Vũ không hề tấn công ngay, mà chỉ đứng cách Phong Nhưộc chừng trăm trượng, sau đó bình tĩnh

nói.

"Cám ơn !" Phong Nhực mỉm cười, trên mặt làm ra dạng cứ vô tư thoải mái đi, "Thật ra ta cũng có chuyện muốn nói với ngươi, nếu ta có thể thắng các ngươi một lần thì đương nhiên sẽ thắng được lần thứ hai, nhưng không ngờ ngươi lại có thể ngu xuẩn đến mức đòi thua nữa thế này, phải biết rằng nếu như không có các ngươi chủ động gọi đích danh tên ta, thì ta chẳng có tư cách mà đứng đây đâu".

"Thắng ta ?" Đường như Khuynh Thiên Vũ nghe thấy một chuyện cực kì buồn cười, "Chỉ bằng ngươi sao, đừng tưởng rằng trên lưng công theo hai thanh kiếm khí thì có thể nắm chắc phần thắng, nếu mà như vậy ta sẵn sàng vác cả trăm thanh kiếm khí trên lưng, chẳng phải đã trở thành thiên hạ vô địch thủ rồi sao? Thật là quá ngu ngốc mà! Nói cho ngươi biết, để thắng ngươi ta chẳng thèm vận dụng tới Ngự kiếm thuật đâu".

Khuynh Thiên Vũ nói xong lập tức hai tay dùng tốc độ vô cùng nhanh, liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết, rồi sau đó xung quanh thân thể hắn bỗng dần dần hiện ra những tia điện ánh vàng kim, quang sáng tia điện này chỉ lớn chừng ba thốn có hình dạng như vàng trắng khuyết, thoạt nhìn có vẻ rất sắc bén, nhưng điều khiến cho người ta giật mình kinh hãi chính là tuy những quang sáng tia điện này chỉ đứng yên bất động, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác như muốn xé rách cả bầu trời.

"Xuyên Vân sao? Không phải... là pháp thuật tiến cấp của Xuyên Vân tên là Liệt Không (DG: xé trời)!"

Phong Nhực cảm thấy vô cùng khiếp sợ, đương nhiên hắn không hề lạ gì cái tên Xuyên Vân kia, đó là một trong năm loại pháp thuật trụ cột mạnh mẽ nhất, chẳng qua giai đoạn đầu của pháp thuật Xuyên Vân có một số nhược điểm, tuy uy lực của nó có thể vượt qua những loại pháp thuật tấn công khác nhưng muốn tu luyện pháp thuật Xuyên Vân cực kỳ khó, Phong Nhực đã bước chân vào Tu Tiên giới khá lâu rồi cũng chỉ thấy duy nhất mỗi mình Mạc Ngôn là tu luyện thành công.

Nhưng là không ngờ tên Khuynh Thiên Vũ này lại có thể tu luyện thành công pháp thuật tiến cấp của Xuyên Vân chính là Liệt Không, tư chất tu luyện của gã thật quá khủng bố mà.

Thấy đối phương xuất ra tuyệt chiêu lập tức Phong Nhực không dám sơ suất, hắn dùng tốc độ nhanh nhất phóng xuất ra pháp thuật Thuần Tường, hiện tại hắn đang bị Khuynh Thiên Vũ hoàn toàn áp chế, bởi pháp thuật Liệt Không đã tạo ra hơn trăm quang sáng tia điện, với số lượng như vậy thì e rằng Mị Ảnh Kiếm của hắn không thể chặn lại được, nếu như hắn dám tùy tiện xuất kiếm, chỉ sợ rằng đến khi hắn đỡ xong quang sáng tia điện đó thì cũng bị Khuynh Thiên Vũ thừa cơ hội mà dùng Ngự kiếm thuật đánh đến sát người rồi, đến lúc đó chắc chắn hắn sẽ bị mất đi thể chủ động, không chừng còn bị Khuynh Thiên Vũ đánh cho tan tác chẳng còn mảnh giáp nào ấy chứ.

Đương nhiên nếu trong hoàn cảnh này, đối thủ của Phong Nhực là một người tu đạo khác, ắt hẳn Phong Nhực vẫn có thể lợi dụng lúc đối phương đang thi triển pháp thuật mà dùng Mị Ảnh Kiếm để đánh lén, nhưng vấn đề là trang phục phòng hộ trên người Khuynh Thiên Vũ chắc chắn không phải là loại tầm thường, chẳng may hắn lại biến thái như Ninh Viễn của Thiên Huyền tông thì sau một kích thất bại, Phong Nhực sẽ bị rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan mất ngay.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 125: Quỷ Hỏa Hồ Lô

Liệt Không vừa được sử ra, khiến cho con tim của đại đa số người có mặt trong Thí Luyện Trảng bị nhảy dựng cả lên, chỉ những người tu đạo có tu vi như nhóm người Vạn Sở Hành hay Mộ Phi Tuyết mới có thể không quan tâm quá nhiều đến nó.

Quả thật pháp thuật Liệt Không chính là pháp thuật có công kích mạnh nhất của người tu đạo trước khi tiến vào Kim Đan kỳ, không ai và không một thứ gì có thể so sánh được, thậm chí ngay cả Ngự kiếm thuật cũng không thể ngăn cản được toàn bộ! Nhưng muốn tu luyện pháp thuật Liệt Không đạt đến mức như thế này thì không hề đơn giản chút nào, trong một đám người tu đạo có lẽ có một người có thể tu luyện được pháp thuật Xuyên Vân, nhưng muốn cho pháp thuật Xuyên Vân tiến cấp lên cảnh giới Liệt Không thì đã ít lại càng thêm ít! Tiếng rít của Liệt Không phảng phất như muốn cắt nát cả không khí bên trong tòa đài cao, chỉ thấy Khuynh Thiên Vũ đưa tay về phía trước rồi nhanh chóng vung lên, chỉ trong nháy mắt hơn trăm quang sáng tia điện vàng kim phá không bay đi, không những thế chúng còn xoáy vào với nhau khiến những nơi mà chúng đi qua như biến thành một vùng hư không.

Mỗi một quang sáng tia điện ánh vàng đó đều giống như ánh mắt của tử thần, sắc bén và lạnh lùng, khí thế gào thét đang xông tới lại khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hơi có vẻ hít thở không thông. Mặc dù bọn họ chỉ ở bên cạnh thôi cũng đã cảm nhận được như vậy, nói gì đến người đứng mũi chịu sào như Phong Nhực. Lúc này mấy người Vạn Sở Hành và Mộ Phi Tuyết ở trên đài cao cũng đã chuẩn bị ra tay can thiệp, bởi vì trong suy nghĩ của bọn họ, thời điểm mà Khuynh Thiên Vũ thi triển ra pháp thuật Liệt Không thì kết quả của trận thi đấu cũng đã được xác định rồi, quả thật Phong Nhực không phải đối thủ của Khuynh Thiên Vũ, bởi vì hắn không thể chịu nổi uy thế mạnh mẽ của pháp thuật Liệt Không! Nhưng lúc này Phong Nhực đang bị hơn trăm quang sáng tia điện vàng kim đang bao phủ, lại không hề tỏ ra hoảng sợ chút nào, chỉ thấy hắn liên tiếp phóng xuất ra pháp thuật Thuần Tường với tốc độ không thể tin nổi, rồi sau đó kiếm khí sau lưng hắn rực sáng lập tức phi nhanh ra ngoài, chỉ thấy kiếm khí này dùng tốc độ cực nhanh, lao thẳng về phía những quang sáng tia điện vàng kim kia.

Cảnh tượng này khiến hầu như tất cả mọi người không khỏi khê lắc đầu, chẳng lẽ gã Phong Nhực này không biết mình là ai sao? Tại sao lại dùng kiếm khí để ngăn cản pháp thuật Liệt Không cơ chứ? Làm chuyện này đúng là châu chấu đá xe mà, không biết sống chết rồi! Ngay cả Mộ Phi Tuyết trên đài cao cũng hơi nhủ chân mày lại, phi kiếm bên người nàng cũng đã vận sức chờ phát động, chỉ cần Phong Nhực có dấu hiệu nguy hiểm đến tính mạng,

lập tức nâng sẽ ngăn cản tất cả những quang sáng tia điện vàng kim kia lại. Thế nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến tất cả mọi người chấn động, chỉ thấy thanh kiếm khí mà Phong Nhựt đang điều khiển bỗng bật ra một ngọn lửa vô cùng xinh đẹp, vốn chuyện này cũng không có gì đặc biệt, bởi có rất nhiều người tu đạo cũng thêm hỏa diễm vào trong kiếm khí của mình.

Nhưng sau khi thanh kiếm kia của Phong Nhựt bỗng phát ra một ngọn hỏa diễm, lại đột nhiên biến mất vào trong ngọn lửa đó, sau đó không ngờ tốc độ của nó lại gia tăng gần gấp đôi, khiến mọi người chỉ kịp nhìn thấy một ngọn hỏa diễm nổ tung giữa không trung, sau đó lọt vào trong tầm mắt mọi người chính là một biển lửa cháy hùng vĩ. Nếu như đây chính là một biển lửa thực sự thì thôi, nhưng vấn đề ở chỗ nó lại không phải, thực chất biển lửa này chỉ là hư ảnh do ngọn lửa kia di động quá nhanh mà tạo thành vệt. Nhưng không thể không công nhận, để tạo thành hư ảnh trong phạm vi rộng như vậy, chứng tỏ tốc độ của nó phải kinh người đến cỡ nào kia chứ, bởi vì người tu đạo ở giới hạn tu vi Trúc Cơ kỳ cho nên chỉ có thể dùng thanh kiếm khí có phẩm chất nhất định mà thôi, mặc kệ họ có nắm giữ được kiếm ý đến mức độ nào đi nữa, thì tốc độ và mức linh hoạt cũng chỉ có giới hạn mà thôi.

Nhưng phi kiếm và ý niệm mà Phong Nhựt thể hiện ra, đã vượt qua tất cả khả năng của người tu đạo Trúc Cơ kỳ khác, vì thế mới làm cho bọn họ hoảng sợ như vậy đây. Trong khi mọi người còn chưa biết Phong Nhựt làm cách nào để đạt tới trình độ như thế, thì một âm thanh réo rất như kim thiết vang lên. Chỉ trong nháy mắt, hàng trăm quang sáng tia điện vàng kim kia lúc này chỉ còn lại hơn hai mươi tia mà thôi, tuy nhiên chúng không bị chặn lại mà vẫn lao về phía Phong Nhựt.

Tất cả pháp thuật Thuần Tuồng mà Phong Nhựt bố trí đều bị phá vỡ trong nháy mắt, sau đó những tia điện vàng kim này tiếp tục lao thẳng về phía bản thể của Phong Nhựt, khiến trên người hắn tung tóe ra những bông hoa máu ghê rợn. Thế nhưng do có pháp thuật Thuần Tuồng ngăn lại chút đỉnh, hơn nữa bộ trang phục Sạn Tuyết đang mặc trên người Phong Nhựt vốn là đồ đặc chế nên có phòng ngự không tệ chút nào, chính nhờ hai thứ đó gộp lại khiến cho những tổn thương do hơn hai mươi quang sáng tia điện vàng kim kia bị giảm thiểu đến mức thấp nhất, chứ nếu không chỉ cần một tia điện đó thôi cũng đã đủ xé thân thể của hắn ra thành phần vụn rồi.

Nhưng điều khiến mọi người không thể tưởng tượng nổi chính là cho dù Phong Nhựt bị thụ thương không nhẹ như thế, nhưng thân thể của hắn vẫn không hề có chút phản ứng nào, mà thậm chí thanh kiếm khí bập bùng hỏa diễm kia còn lao thẳng tới Khuynh Thiên Vũ ở phía xa xa.

Chính cái khí thế ngoan độc này làm cho lòng người phát lạnh, còn sắc mặt Khuynh Thiên Vũ lại hiện lên vẻ không thể tin nổi. Đứng... đứng là gã không thể ngờ được Phong Nhựt lại có thể phá giải được pháp thuật Liệt Không của gã, tuy kết quả là Phong Nhựt đã bị thương nhìn rất thảm nhưng rõ ràng hắn vẫn còn lực để tái chiến. Tuy nhiên nếu nhận xét một cách công bằng thì chính gã đang ở thế hạ phong, bởi vì dù rằng pháp thuật Liệt Không vô cùng mạnh mẽ nhưng nó lại tiêu hao pháp lực cực cực lớn, vì thế mỗi lần chiến đấu gã chỉ có thể thi triển được một lần, nếu như cứ thi triển tiếp thì uy lực sẽ giảm sút dần.

Nhưng lúc này, Phong Nhựt chỉ cần thời gian ngắn ngủi đã ngăn chặn được pháp thuật Liệt Không đó, khiến cho gã bị lâm vào cảnh trở tay không kịp. Thế nhưng thủ đoạn của Khuynh Thiên Vũ nhiều hơn sự tưởng tượng của Phong Nhựt, chỉ thấy gã tiện tay sờ lên thắt lưng sau đó trên tay lập tức xuất hiện một chiếc hồ lô bằng vàng màu tím cực lớn, "Hỏa Quỷ hồ lô... Ra nào !"

Khuynh Thiên Vũ lập tức kết pháp quyết sau đó gã nhẹ nhàng cười rồi quát to: "Không phải Phong Nhựt ngươi thích chơi hỏa yêu sao? Nếu vậy thì cả hai cùng chơi đi".

Khi thanh âm của Khuynh Thiên Vũ vừa dứt, lập tức chiếc Tử Kim Hồ Lô kia kêu "Phanh..." một tiếng, sau đó chiều dài của nó vurun ra đến ba trượng, ngay cả phần bụng hồ lô cũng phình ra cực lớn, còn toàn thân Hỏa Quỷ đều được bao bọc trong ngọn lửa, nhưng điều khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi chính là sau lưng con Hỏa Quỷ này có hai cái cánh do hỏa diễm tạo nên.

Khi con Hỏa Quỷ vừa mới hiện ra, nó liền ngửa mặt lên trời kêu gào điên cuồng, sau đó nó mở to miệng ra chỉ thấy từ trong miệng nó bắn ra một luồng hỏa diễm mãnh liệt, chỉ trong chớp mắt hơn phân nửa diện tích đài cao đã bị chìm trong biển lửa.

Thế nhưng không chỉ có vậy, sau khi biển lửa được hình thành, con Hỏa Quỷ kia vỗ mạnh hai cánh ở sau lưng lập tức toàn bộ biển lửa dấy lên vô số con sóng lửa, sau đó những con sóng này chồng lấp lên nhau, vừa vòng quanh bảo vệ Khuynh Thiên Vũ vừa ập về phía Mị Ảnh kiếm của Phong Nhựt. Thấy tình hình này, trong lòng Phong Nhựt không khỏi trầm than thở, sau đó hắn không hề ham chiến mà vội vàng thu hồi Mị Ảnh kiếm lại, bởi vì lúc này thần hồn của hắn đang ở trong Huyền Hóa Phản Thân trên Mị Ảnh kiếm, nhờ vậy tốc độ của Mị Ảnh kiếm mới tăng lên gấp hai, đúng là cực khổ lắm mới ngăn chặn được pháp thuật Liệt Không của Khuynh Thiên Vũ.

Nhưng dù vậy bản thể của hắn vẫn đang bị thương rất nặng, sợ dĩ người ngoài không nhìn ra được hắn đang bất ổn là vì vừa nãy bản thể của hắn chỉ là một cái xác không hồn mà thôi, cho nên không có cảm giác đau đớn là đúng rồi.

Vốn Phong Nhựt muốn áp chế Khuynh Thiên Vũ, nhưng không ngờ thủ đoạn của gã tiểu tử này quá phong phú, vì thế trong nhất thời hắn không thể thành công được mục đích của mình. Nhưng lúc này hắn không thể không quay về bản thể để không chế thương thế, chứ nếu không thì chẳng bao lâu nữa bản thể của hắn sẽ chảy máu đến chết mất thôi.

Khi thần hồn vừa mới trở về bản thể, cảm giác đầu tiên mà Phong Nhựt nhận được chính là choáng váng một hồi, mặc dù thời gian từ lúc hắn bị thương đến lúc thần hồn trở về cũng chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, nhưng vấn đề chính là trên người hắn có hơn mười vết thương, cũng may mắn là không có cái nào trúng phải chỗ hiểm, chứ nếu không hắn cũng chỉ còn cách nhận thua mà thôi.

Phong Nhựt nhanh chóng nhai vào hai viên Hồi Xuân đan, đồng thời vận chuyển pháp lực để bịt kín miệng vết thương lại, sau đó thân thể của hắn đã tốt lên rất nhiều, nhờ vào tác dụng của Hồi Xuân đan tuy nó có thể mọc thịt từ xương, nhưng không thể dùng thân thể này để chiến đấu được rồi.

Tuy vậy Phong Nhựt không mất quá nhiều thời gian để suy nghĩ nữa, mà hắn tiếp tục thi triển thêm một pháp thuật Thuần Tuồng lên cơ thể mình, dù sao tên Khuynh Thiên Vũ kia cũng chẳng thể thi triển ra pháp thuật Liệt Không được nữa, vì thế chỉ cần phòng ngừa kiếm khí của hắn tập kích thì nói chung cũng không có việc gì là nghiêm trọng cả.

Sau khi pháp thuật Thuần Tường đã hoàn thành, thần hồn của Phong Nhựt lại tiến vào bên trong Huyền Hóa Phần Thân một lần nữa, hôm nay có thể thủ thắng hay không thì phải dựa vào Huyền Hóa Phần Thân có đủ mạnh mẽ hay không.

Lúc này Khuynh Thiên Vũ ở phía đối diện nhìn thấy Phong Nhựt điều khiển kiếm khí lui về, lập tức gả ra lệnh cho Hỏa Quỷ đánh ra công kích về phía trước, đồng thời thả ra kiếm khí tấn công ở một hướng khác để giáp công, hẳn tin rằng dưới thế công dồn dập và mạnh mẽ như vậy, nhất định Phong Nhựt với thân thể đang bị thương kia không thể duy trì được bao lâu, bởi vì muốn sử dụng kiếm khí cũng phải cần rất nhiều pháp lực, trừ phi hẳn không dùng pháp lực để áp chế thương thế, chứ nếu không hẳn sao có đủ pháp lực để dùng đây.

Nhưng Khuynh Thiên Vũ có nằm mơ cũng không ngờ rằng, tuy Phong Nhựt dùng pháp lực trong cơ thể để áp chế thương thế, nhưng thực tế việc điều khiển Mị Ảnh kiếm lại hoàn toàn là do Huyền Hóa Phần Thân của hắn khống chế, vì thế uy lực của Mị Ảnh kiếm chẳng những không hề yếu bớt, mà hoàn toàn ngược lại sức mạnh và tốc độ của nó lại còn tăng lên, hơn nữa nếu như bị rơi vào tình huống bất buộc thì thậm chí Mị Ảnh kiếm hoàn toàn có thể công kích độc lập! Vốn Phong Nhựt không hề có ý định như vậy, bởi vì việc đó quá kinh thế hãi tục rồi, nếu mà bị những cao thủ như Vạn Sở Hành phát hiện ra mảnh khõe thì e rằng tình hình sẽ chẳng ổn chút nào!

Tuy Hỏa Quỷ mà Khuynh Thiên Vũ triệu hồi ra rất mạnh mẽ, nhưng đối với Huyền Hóa Phần Thân của Phong Nhựt, thì nó chỉ giống như một món ăn ngon lành mà thôi, vì thế hắn quyết định dù có phải mạo hiểm cũng phải đem nó nuốt sạch sẽ mới thôi! Đến lúc này toàn bộ mọi người có mặt trong Thí Luyện Tràng đều đã sớm ngây dại rồi, bởi ai có thể ngờ được một người thoát nhìn rất yếu kém như Phong Nhựt lại có trình độ ngang bằng đối chiến với Khuynh Thiên Vũ, điều này quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng được nổi mà.

Thế nhưng, nhìn vào tình huống hiện tại, e rằng Phong Nhựt khó có thể chèo chống nổi rồi, bởi vì một bên là sóng lửa cao hơn mười trượng, một bên là kiếm quang do kiếm khí của Khuynh Thiên Vũ tỏa ra, trong khi Phong Nhựt lại bị thương không nhẹ, vì thế mọi người đều cho rằng, hẳn không thể kháng cự được hai mặt giáp công và kết quả chỉ có thể là thua cuộc mà thôi.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến tim của mọi người lại bị chấn động thêm một lần nữa, lúc này thanh kiếm khí của Phong Nhựt đã lách xuyên qua biển lửa ngập trời kia, sau đó đâm thẳng về phía Khuynh Thiên Vũ. Cùng lúc đó kỳ tích lại xuất hiện, bức tường lửa cao hơn mười trượng ầm ầm lao tới như sắp nuốt trọn hắn, thế mà lúc sóng lửa gần như đã tiếp cận đến phạm vi ba trượng xung quanh Phong Nhựt lại phẳng phất như vô cùng e sợ hắn vậy, nó không dám lấn lên nữa bước mà chỉ đứng yên tại chỗ rồi gầm lên giận dữ.

Còn Phong Nhựt lại ung dung bình thản đứng yên không hề nhúc nhích, chỉ điều khiển thanh kiếm khí chiến đấu với Khuynh Thiên Vũ.

Cảnh tượng này chẳng những cho làm đắm đê tử bình thường của Trần Thiên Tông và Cửu Thần Cung kinh ngạc, mà ngay cả những cao thủ như Mộ Phi Tuyết, Vạn Sở Hành hay Lam Từ Thần trên đài cao cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, tuy bọn họ có thể thấy được Hỏa Quỷ mà Khuynh Thiên Vũ phóng xuất ra đang có bộ dáng rất e sợ, nhưng lại không hiểu được Phong Nhựt đã dùng cách gì để có được hiệu quả như thế.

Sau khi thời gian trôi qua khoảng mười nhịp thở, mọi người bỗng nghe thấy tiếng kêu rên thống khổ của con Hỏa Quỷ hung ác kia, và sau đó diễn biến tiếp theo làm mọi người lại trừng mắt há hốc mồm, chỉ thấy từng luồng sóng lửa trùng trùng điệp điệp bỗng nhiên hướng về phía Khuynh Thiên Vũ ập tới.

Không ngờ con Hỏa Quỷ này khi lâm trận lại đào ngũ thế này!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 126: May Mắn

“Điều này làm sao có thể xảy ra chứ?” Khuynh Thiên Vũ khó có thể tin được nên thất thanh la to, đó chính là Hỏa Quỷ Hồ Lô phẩm chất cực tốt trong hàng ngũ pháp khí thượng phẩm, khí linh ở bên trong Hỏa Quỷ được luyện chế hết sức tỉ mỉ mới thành công, nếu như phải dùng thực lực để đánh giá hẳn là không chút nào kém hơn một cao thủ Trúc Cơ hậu kỳ, ngoại trừ bản thân gả ra bất kì ai cũng không thể khống chế được, thế mà hiện tại Hỏa Quỷ lại đột nhiên lâm trận đào ngũ thế này.

Trong khoảnh khắc Khuynh Thiên Vũ dồn dập đánh ra mấy đạo pháp quyết khổng lồ, nhưng điều làm cho gã phải hoảng sợ chính là Hỏa Quỷ đã hoàn toàn mất đi liên hệ với chiếc Hồ Lô trong tay.

Mất thấy biển lửa trước mặt cứ cuộn cuộn kéo đến, Khuynh Thiên Vũ không thể không cấp tốc lui lại phía sau, phòng ngự trên người hắn tất nhiên là không hề e ngại sức công kích của Hỏa Quỷ, nhưng hẳn dường như mơ hồ cảm nhận được bên trong biển lửa đó còn có một thứ nào khác rất nguy hiểm.

Không hề nghi ngờ gì, vì ngay lúc này Hỏa Quỷ đó đang bị Huyền hóa phần thân của Phong Nhựt khống chế, trước đó hắn đã điều khiển cho thanh Mị Ảnh kiếm xuyên qua ngọn hỏa diễm rồi mượn biển lửa hùng hực để thoát ly ra ngoài, sau đó hắn một mặt khống chế Mị Ảnh kiếm nghênh chiến với Khuynh Thiên Vũ, mặt khác âm thầm thu phục con Hỏa Quỷ kia làm của riêng.

Đề xử lý tình huống này quả thật vô cùng dễ dàng với Huyền hóa phần thân của Phong Nhựt, bởi vì bất luận là xét về thực lực hay phẩm cấp thì Hóa Quỷ này đều không thể sánh với Huyền Hóa phần thân của hắn.

Lúc này nhìn thấy Khuynh Thiên Vũ bị buộc phải lui lại phía sau, Phong Nhựt cũng không khỏi thở nhẹ một hơi, nếu là thể hắn không cần phải vận dụng đến Thanh Mộc Lưu Vân kiếm rồi.

Có thể Khuynh Thiên Vũ cũng nghĩ như thế nên gã rất quyết đoán lập tức ném chiếc hồ lô đi, sau đó mò mẫm bên hông một vòng tức thời trong tay lại có thêm một tấm gương với hoa văn cổ xưa long lanh có chút ánh sáng tím, sau khi Khuynh Thiên Vũ đánh ra một pháp quyết, bỗng nhiên có ánh sáng tím lập lòe từ trong cổ kính tỏa ra rồi chiếu thẳng tới chỗ đang có thể lửa mạnh nhất, vốn khí thế của đám lửa đó vô cùng mạnh mẽ thế nhưng chỉ trong phút chốc đã bị hấp thu đi.

Vừa thấy cảnh này Phong Nhựt vô cùng hoảng sợ, tên Khuynh Thiên Vũ này thần thông thủ đoạn đúng là tầng tầng lớp lớp, cũng may trong tí thỉ cảm sử dụng những linh phù có uy lực lớn, nếu không chỉ cần một miếng linh phù của gã nện xuống hắn lập tức phải chạy trốn chết rồi.

Không dám xem thường đối thủ, Phong Nhựt lập tức khống chế Hóa Quỷ lui về phía sau, đồng thời lấy bản thể của mình đứng ra che khuất tầm mắt của mọi người rồi mới chuyển dời ý niệm về bản thể.

Ngay sau đó kiếm quyết lưu chuyển, Lưu Vân Kiếm ở sau lưng hắn liền rời khỏi vỏ mà bay ra xông thẳng đến Khuynh Thiên Vũ đang đứng ở phía xa.

Giờ phút này khi thấy Phong Nhựt rút ra thanh phi kiếm thứ hai, toàn bộ mọi người đang hiện diện trong Thí Luyện Trường đều không khỏi xôn xao bàn tán, bởi vì trong số mọi người ở đây ít nhiều gì cũng đã từng tu tập qua Ngự kiếm thuật, nên bọn họ đều hiểu rõ Ngự kiếm thuật đâu phải dễ nuốt, mặc dù như Khuynh Thiên Vũ, Nhận Vô Song hay Chu Vũ đó đều là những tinh anh quá nổi tiếng cũng chỉ có thể khống chế đơn độc một thanh kiếm mà thôi.

Trước kia mọi người cứ nghĩ trên lưng Phong Nhựt có thêm một thanh kiếm khác chỉ là hình thức trang trí, thật không có ai nghĩ tới thanh kiếm này rõ ràng cũng có thể dùng để công kích giống như một đòn sát thủ vậy.

Khuynh Thiên Vũ vốn đang chính diện giao phong với Phong Nhựt lập tức nội tâm hoảng sợ, bởi vì trước đây gã thấy Phong Nhựt có thể phân tâm nhị dụng thì ít hắn tên đó có thần hồn vô cùng cường đại, vậy mà hiện tại đạt đến mức phân tâm tam dụng thế này (DG: làm ba chuyện cùng lúc).

Vừa thấy thanh kiếm trong suốt như ngọc đang bay tới, Khuynh Thiên Vũ không khỏi âm thầm kêu khổ, trải qua một đợt kịch chiến vừa rồi thủ đoạn công kích trên người gã đều đã sử dụng hết, chỉ còn lại một đồng lớn linh phù nhưng không được phép sử dụng vì thế gã cắn răng một cái, tiếp tục xuất ra một đạo phòng ngự pháp khí rồi bao bọc lấy toàn thân để bảo vệ, sau đó gã điều khiển cổ kính trong tay hấp thu hỏa điểm xung quanh thân thể Phong Nhựt, chỉ vì Hóa Quỷ lợi hại ở chỗ công thủ toàn diện, nếu bị nó bắt ngờ vọt lên trên chắc chắn sẽ gây nguy khốn cho gã.

Tuy nhiên vượt quá bất ngờ của Khuynh Thiên Vũ lại là thanh kiếm nhìn có vẻ kì lạ kia, lúc này nó đang trực tiếp triển khai công kích bằng cách nhích lại gần gã khoảng chừng mười trượng, rồi sau đó "chéo chéo chéo..." dường như phóng ra ba đạo kiếm khí hình lưỡi liềm.

Lúc mới nhìn thấy loại kiếm khí khủng bố này Khuynh Thiên Vũ lại càng hoảng sợ, nhưng dường như sau đó hắn phát hiện ra phương hướng công kích của ba đạo kiếm khí đó có chút thô ráp.

"Ha ha... thì ra chỉ là một bộ Pháp khí có ngoại hình giống phi kiếm mà thôi, hừ... làm cho ta cứ tưởng ngươi thật sự có thể đồng thời khống chế hai thanh phi kiếm chứ".

Lúc này Khuynh Thiên Vũ vừa thấy ba đạo kiếm khí thoát nhìn vô cùng lợi hại đang lao đến, đồng thời đa số người đang có mặt tại Thí Luyện Trường đều suy nghĩ giống như gã, không ngờ thanh kiếm đó chẳng qua chỉ là một món pháp khí không có vẻ gì lợi hại cả.

Nhưng tiếp theo không ai nghĩ ra được, ba tia kiếm khí khủng bố đó vậy mà chém vào bức màn phòng ngự cách đó chừng trăm trượng lại bắt đầu một phân thành hai, rồi đồng thời bắn ngược trở về thanh kiếm kia theo sáu hướng riêng biệt.

Kể đó chỉ thấy một đạo quang mang hiện lên, sáu tia kiếm khí đó lại một lần nữa phân thành hai, hình thành nên mười hai tia kiếm khí lao thẳng đến Khuynh Thiên Vũ.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa thế này khiến cho Khuynh Thiên Vũ kinh ngạc một hồi, đến khi gã hồi phục lại tinh thần thì mười hai tia kiếm khí kia đã hoàn toàn đánh lên trên người gã, chỉ có điều lần này đánh lên pháp khí phòng ngự của gã làm cho nó muốn lung lay sắp vỡ.

Chẳng qua chuyện này vẫn chưa chấm dứt, sau khi bị bắn ngược trở về, mười hai tia kiếm khí lại tiếp tục phân thành hai mươi tư tia kiếm khí, chúng xoay tròn một lúc rồi hướng về phía Khuynh Thiên Vũ lao đến.

Những tia kiếm khí này tuy ào bay đến cực nhanh nhưng lại tụ tập vô cùng chuẩn xác, quả thực khiến cho người ta cứ kinh hãi không thôi, Khuynh Thiên Vũ chỉ kịp xuất ra một món pháp khí phòng ngự khác, tức thời hai mươi tư tia kiếm khí đó đánh thẳng vào một chỗ, chỉ nghe tiếng "rắc rắc... xoạt..." vang lên liên hồi, thế là hai món pháp khí phòng ngự tức khắc bị phá hủy hoàn toàn.

Mượn lực bắn ngược trở lại, hai mươi tư tia kiếm khí đó vậy mà một lần nữa tựa như muốn diễn hóa thành bốn mươi tám tia kiếm khí.

"Ngừng...!"

Không chờ cho bốn mươi tám tia kiếm khí này thành hình, Khuynh Thiên Vũ vội vàng hét lớn một tiếng, hắn thật sự quá mức hoảng sợ rồi, bởi vì mỗi khi

loại kiếm khí cổ quái này bắn ngược trở lại là uy lực cứ gia tăng gấp bội, từ mười hai tia phân thành hai mươi tư tia, suy ra lúc này nếu hóa thành bốn mươi tám tia thì hẳn bất kể như thế nào cũng không có khả năng đỡ được.

Nhưng Khuynh Thiên Vũ cũng không biết hiện tại Phong Nhựt cũng đã sức cùng lực kiệt, như nỏ mạnh hết đà từ nãy giờ rồi. Dù cho ngay lúc bình thường không bị trọng thương đi nữa, vốn hai mươi tư tia kiếm khí đã là cực hạn của hắn rồi, đừng nói gì đến hiện tại thân thể đang mang trọng thương trầm trọng như vậy, thật ra bốn mươi tám tia kiếm khí kia chỉ là một dạng hư ảnh phát sinh mà thôi.

Quả nhiên khi Khuynh Thiên Vũ vừa nói xong thì bảy kiếm khí trên bầu trời đột nhiên như tan biến vào hư không, biến mất vô tung vô ảnh.

Khuynh Thiên Vũ vô cùng cảm tức nhìn soi mói Phong Nhựt, thấy hắn đang thu hồi lại Lưu Vân Kiếm và Mị Ảnh Kiếm, rồi cũng không thèm quay nhìn lại gã lần nào lập tức xoay người tập tễnh bước xuống đài cao, phải biết rằng hiện tại hắn đang bị thương rất nặng nhất định phải tức khắc trở lại chữa trị ngay!

Về phần tất cả mọi người đang có mặt tại Thí Luyện Tràng, ngay cả Vạn Sở Hành, Mộ Phi Tuyết..., toàn bộ đang ngây dại hoàn toàn, ai cũng thật không ngờ sự tình lại diễn biến đến như vậy.

Cho tới khi bóng dáng Phong Nhựt biến mất hoàn toàn trong Thí Luyện Tràng mới ảm ảm vang lên một tràng hoan hô rung trời vỡ đất.

Mười ngày sau trong tiểu viện của Phong Nhựt tại Kiếm Tâm Viện, mấy người Đường Thanh đang chau mày nhíu mắt khẽ nói gì đó, mười ngày trước nhờ cuộc tỉ thí kia đã giúp cho mấy người bọn hắn kiếm được một mớ, tuy nhiên bọn họ cũng vì thế mà đau khổ, ám ức pha lẫn tiếc nuối không thôi, bởi vì lúc đó họ chỉ đặt cược ngàn viên Ngũ Hành Thạch mà thôi, nếu so sánh với Diệp Hoàn đã cược mức giá khủng bố lên tới ba vạn viên kia thật sự đó mới là dân chơi thứ thiệt mà.

Đương nhiên mặc dù là vậy cũng không hề ảnh hưởng đến về đặc ý của bọn hắn, từ khi cuộc tỉ thí đó kết thúc, về sau thanh danh Phong Nhựt đã hoàn toàn vượt qua Hạc Minh Viện Nhận Vô Song và Kiếm Tâm Viện Chu Vũ, danh hiệu đệ nhất cao thủ có lẽ hơi khiến cường một chút nhưng nằm trong hàng ngũ cao thủ là điều khó trốn thoát rồi, cho nên ngay sau đó bọn hắn cũng thuận thế nước lên thuyền lên theo.

“... Chính là như vậy đấy, Hắc hắc...! Phong Nhựt người không biết sau khi người rời khỏi, sắc mặt của tên Khuynh Thiên Vũ kia thật là ấn tượng khó phai, e rằng chuyện lần này đủ cho gã buồn bực cả trăm năm ấy chứ! Hắc hắc... chỉ sợ rằng sau này mỗi khi nhắc đến Trần Thiên Tông chúng ta, tức khắc trong thâm tâm của gã không muốn nhảy dựng lên cũng không được à”.

Đường Thanh hét thật lớn tiếng, không cần diễn tả cũng biết được sắc mặt của hắn lúc này như thế nào rồi.

Phong Nhựt chỉ ngồi bên cạnh mỉm cười, sự tình rốt cuộc thế nào đương nhiên trong lòng Phong Nhựt tự biết rõ nhất, cuộc tỉ thí lần này có thể xem là kết quả ngoài ý muốn, thật ra lúc đó tên Khuynh Thiên Vũ kia đừng quá khiếp đảm mà kêu đừng trận đấu sớm như thế, kì thật gã chỉ cần kiên trì thêm một chút là đến phiên hắn nhận thua rồi.

Hơn nữa nếu thuận tay chỉ dùng thực lực mà nói, hắn còn chưa phải là đối thủ của Khuynh Thiên Vũ, thậm chí so với hai người Nhận Vô Song và Chu Vũ kia hắn còn có yếu hơn mà, nếu như đây không phải là trận tỉ thí chính quy không có ước thúc mà là cuộc chiến sinh tử thì ngay cả hai phần cơ hội để chiến thắng cũng không có.

Điều đó đúng là sự thật, cho nên hắn không hề có chút đặc ý nào.

Dù sao qua cuộc tỉ thí này đã giúp cho Phong Nhựt thấy được bản thân hắn lộ ra những khuyết điểm nào, đồng thời cũng biết được sự chênh lệch giữa hắn và những người khác, trong khoảng thời gian kế tiếp hắn cần phải khắc phục những chênh lệch và thiếu sót này mới được.

“Được rồi... không nói tầm phào nữa, lần này là do vận khí của ta may mắn mà thôi, nếu như đấu lại một lần nữa chắc chắn kẻ thua chính là ta, qua hai tháng nữa ta muốn đi Ngũ Hành giới, các người tốt nhất hãy tập trung vào tu luyện đi, nếu không kẻ xui xẻo chính là các người đó”.

Phong Nhựt hờ hững nói, chuyến đi Ngũ Hành giới lần này hắn muốn chuẩn bị thật kỹ nhờ đó có thể tăng cường thực lực của mình lên một chút, nếu có khả năng thì tận lực kiếm thêm vài món pháp khí thượng phẩm có phẩm chất tốt hơn, rõ ràng lần này được tỉ thí với Khuynh Thiên Vũ xem như hắn được mở rộng tầm mắt, quả thật những kiện pháp khí của tên Vân Phi trước đây chỉ là rác rưởi so với những món pháp khí lợi hại này!

“Người muốn đi Ngũ Hành giới à? Chúng ta đi chung được không?”

Đường Thanh lúc này vội vàng nói, Ngũ Hành giới tuy vô cùng hung hiểm nhưng đối với người tu đạo mà nói nơi đó cũng hết sức hấp dẫn, ở đó có thể dễ dàng kiếm được một lượng lớn Ngũ Hành Thạch, ngoài ra còn có các loại tài liệu hiếm có nữa, phàm là người tu đạo có chút thực lực đều sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Các người hãy từ từ mà đi, ta lần này là gia nhập Thú Ma Doanh chính là muốn xâm nhập thật sâu vào trong Ngũ Hành giới, thậm chí còn muốn đi vào Yêu Ma Giới nữa, có thể sắp tới sẽ không còn thời gian chiêu mộ các người đâu” Phong Nhựt lắc đầu nói.

“Không sai...! Thực lực của các người quá yếu cho dù là đi cũng chỉ có thể ở bên trong nội thành mà nhận nhiệm vụ tuần tra thôi, nếu như ra khỏi cổng thành chắc chắn phải chết chứ không nghi ngờ gì nữa”.

Lúc này từ bên ngoài vang lên một giọng nói réo rắt, sau đó hai huynh muội Diệp Lạc và Diệp Hoàn ung dung bước vào, thì ra người vừa lên tiếng đó chính là Diệp Hoàn.

“Này Diệp Hoàn, ngươi không nên xem thường ngươi khác chứ, chẳng lẽ ngươi có tư cách sao?” Đường Thanh không phục hỏi lại.

“Ta ở Ngũ Hành Giới hết ba năm trời, ngươi nói xem ta có đủ tư cách hay không?” Diệp Hoàn tùy tiện nói ra một câu, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Phong Nhượng như muốn đánh giá một phen, mãi lúc sau mới cười cười trả lời.

“Thoạt nhìn qua ta thấy thương thế của ngươi đã ổn lắm rồi, chúng ta đang tổ chức một tiểu đội săn thú, một tháng sau sẽ xuất phát, ngươi có muốn đi chung không? Ngươi yên tâm thực lực của chúng ta so với ngươi cũng không chênh lệch quá nhiều đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 127: Kế Hoạch

"Gia nhập với các ngươi sao ?!?"

Phong Nhượng chỉ cười khẩy mà căn bản không hề để tâm đến, hắn từ chối thẳng: "Xin lỗi, hiện giờ ta đã gia nhập Thú Ma Doanh của bản viện nên không thể tham gia với các ngươi được".

Phong Nhượng không chút do dự mà cự tuyệt, chẳng phải vì khinh thường tiểu đội săn thú của Diệp Lạc mà vì Thú Ma Doanh là do Trần Thiên tông tổ chức, hơn nữa lại có nhiệm vụ rõ ràng, mặc dù đồng người hơn một chút đồng nghĩa với thu hoạch cũng ít hơn, nhưng có một điểm quan trọng nhất đó chính là độ cống hiến với môn phái.

Nên nhớ rằng hiện giờ Phong Nhượng đã tu luyện Hắc Thủy linh quyết đến tầng thứ ba rồi, hắn cần gấp độ cống hiến với môn phái để đổi lấy tâm pháp tầng thứ tư, nhưng hiện giờ với mấy nghìn điểm cống hiến của hắn căn bản chẳng thấm vào đâu, trong khi đó nếu nhận nhiệm vụ ở Thương Ngô giới này thì tốc độ tích lũy điểm cống hiến môn phái lại quá chậm.

Nhưng khi hắn gia nhập vào Thú Ma Doanh do Trần Thiên tông chuyên môn tổ chức thì độ cống hiến với môn phái chắc chắn sẽ tăng lên nhanh chóng, trong mười lăm năm hắn có thể kiếm được trên trăm vạn độ cống hiến một cách rất nhẹ nhàng.

Hiển nhiên Diệp Phàm không ngờ đến việc Phong Nhượng lại có thể từ chối dứt khoát đến vậy, nàng ngẩng người ra một lúc rồi mới nói: "Ngươi quyết định kỹ rồi phải không? Thu hoạch khi gia nhập tiểu đội săn thú của chúng ta chắc chắn sẽ vượt qua Thú Ma Doanh kia, hơn nữa lần này rất có thể chúng ta sẽ tiến vào Yêu Ma giới, với thực lực của ngươi thì chắc chắn ngươi có thể kiếm được rất nhiều lợi lộc đấy".

Tuy nhiên khi nghe những lời này của Diệp Phàm, Phong Nhượng cũng chỉ mỉm cười. Bởi vì Yêu ma giới là nơi còn khiến cho người tu đạo điên cuồng hơn cả Ngũ Hành giới, bởi ở nơi đó chỗ nào cũng có tài liệu trân quý khiến người tu đạo trông mòn con mắt, ngược lại đám ma nhân ở Yêu Ma giới cũng thường mạo hiểm tiến nhập vào Thương Ngô giới, bởi trong mắt bọn họ hết thảy mọi thứ ở Thương Ngô giới này đều là bảo vật vô giá cực kỳ hấp dẫn họ.

Nhưng cái gì cũng có giá của nó, nguy hiểm cũng sẽ tăng lên gấp bội!

Chỉ có điều trước mắt Phong Nhượng còn chưa có ý định tới Yêu ma giới, theo lời của vị sự phụ đỡ đầu Mộ Hân Yên thì Trúc Cơ kỳ là giai đoạn để tạo cơ sở vững chắc, hắn cần phải cố gắng hết sức để đạt được cơ sở vô cùng vững chắc, không thể suy suyển được, còn những chuyện lãng phí thời gian và công sức vào việc khác thì nếu có thể tránh được thì tránh đi, bởi so với thế giới tu tiên rộng lớn này mà nói thì một người tu đạo Trúc Cơ kỳ cũng chỉ như hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Thấy không thể thuyết phục được Phong Nhượng, Diệp Phàm cũng chỉ đành nhăn mũi một cái rồi nói: "Được rồi... đây là việc công, hiện giờ chúng ta bàn tới việc riêng này, năm xưa ở phiên chợ trên núi Thiên Thể chúng ta đã từng trao đổi qua rồi, tở của Ngân Giáp Thiên Thủ ngươi phải cung ứng định kỳ cho ta, ta nghĩ đã nhiều năm như vậy ắt hẳn là ngươi đã tích góp được không ít đúng không! Nhanh, tiền trao cháo múc nào".

"A..., tở nhận nào cơ ?"

Phong Nhượng ngạc nhiên một hồi, vốn cũng bởi hắn nghĩ đã qua bao nhiêu năm rồi, ắt hẳn cô nàng tiểu gian thương Diệp Phàm này chắc cũng đã sớm quay về chính đạo rồi, vậy mà không ngờ nàng vẫn còn nhớ tới tở của Ngân Giáp Thiên Thủ dai dẳng đến thế. Có điều nói đi phải nói lại, những năm vừa qua bởi túi tiền của Phong Nhượng cũng khá rủng rinh nên chưa từng nghĩ đến chuyện bắt Ngân Giáp Thiên Thủ nhà tở, hơn nữa trừ lúc chiến đấu Ngân Giáp Thiên Thủ mới thỉnh thoảng sử dụng đến tở nhận ra thì cũng không phun ra sợi nào cả, nên Phong Nhượng thầm đoán có lẽ con nhận này hoặc là do trở thành linh thú của hắn hoặc là không giống như linh thú Tuyệt Tầm, nên không có thói quen nhả tở nữa.

"Không có, một sợi cũng không, ta nói thật đấy..."

Phong Nhượng thốt ra rất dứt khoát, hiện giờ hắn cũng không coi mấy trăm hay mấy nghìn viên Ngũ Hành Thạch hạ phẩm vào đâu, nên lại càng không thể dùng Ngân Giáp Thiên Thủ để kiếm Ngũ Hành Thạch.

"Không có thật à !!?! Sao lại thế được? Ta không tin!" Diệp Phàm hơi tức giận nói, sở dĩ nàng rất háo hức ở lại đây chính là để thu mua tở của Ngân

Giáp Thiên Thủ.

"Tin hay không tùy người, thật sự ta không có sợ nào, bởi hai mươi năm qua con nhện của ta chưa từng phun tơ bao giờ" Phong Nhựt nói vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy hơi nghi ngờ, bởi Diệp Phàm này dù sao cũng là đệ tử Trúc Cơ trung kỳ vốn có thực lực mạnh mẽ, hơn nữa từ việc nàng đặt cược khi trước có thể thấy ngay nàng vốn là một nữ đại gia chính hiệu, một người như vậy hoàn toàn có khả năng mua được trang phục phòng ngự cao cấp hơn, thậm chí là tài liệu có phẩm chất cao hơn, vậy mà tại sao nàng lại cứ đeo bám theo tơ của Ngân Giáp Thiên Thủ này mãi như vậy? Nói gì thì nói, hiện giờ Ngân Giáp Thiên Thủ mới chỉ có cấp năm mà thôi.

"Đó là bởi vì người nuôi không đúng phương pháp, chẳng phải ta đã nói rồi sao, người bán đứt nó cho ta có phải tốt hơn không. Ta bảo đảm sẽ cho nó được ăn no, ngủ ngon..."

"Nín...!"

Phong Nhựt nhàu mày, mặt có vẻ không vui ngắt lời Diệp Phàm: "Ta lặp lại một lần nữa, mặc dù Ngân Giáp Thiên Thủ là linh thú ta nuôi dưỡng nhưng đối với ta nó chính là chiến hữu và có thể tin cậy tuyệt đối, ta sẽ không dùng nó để kiếm lợi cũng không trông cậy kiếm được lợi lộc to tát gì từ nó, lại càng không muốn đối đãi nó như đối với một con heo đất! Chuyện này đến đây chấm dứt, nếu người còn nhắc lại chuyện này một lần nữa thì đừng trách ta không niệm tình lúc trước".

Phong Nhựt đột nhiên trở mặt khiến tất cả mọi người xung quanh ngẩn cả người, Diệp Phàm lại càng sợ run một hồi lâu, mãi mới trề môi nói: "Không bán thì thôi, ta cũng chẳng thèm".

Nói xong câu này lập tức nàng ngừng nguẩy quay đầu lại bước đi, nhưng trước khi ra khỏi cửa viện, nàng lại quay người về phía Phong Nhựt nói: "Tên tiểu tử nhà người cần thận đấy, Khuynh Thiên Vũ đã nói rồi, chỉ cần gặp lại người thì nhất định sẽ cho người biết tay, đừng có bảo ta không nhắc nhở người trước đấy".

Diệp Phàm rời đi rồi, Diệp Lạc cũng chỉ còn cách xua tay cười khổ với Phong Nhựt, bấy giờ hắn mới nói ra một số chuyện. Hóa ra theo như Diệp Phàm đã từng nói, tiểu đội săn thú này là do Thương Nguyệt thương hội tổ chức, gồm có Diệp Phàm và Diệp Lạc, cùng với một số đệ tử có quen biết của Cửu Thần cung, nhân số tổng cộng khoảng chừng ba mươi người, có điều nhiệm vụ cụ thể vẫn chưa rõ, chỉ biết là phải tiến vào Yêu Ma giới, hơn nữa lại còn được trả thù lao rất hậu hĩnh, ngay cả Phong Nhựt nghe qua cũng cảm thấy động tâm.

Nhưng cũng bởi vậy nên những hung hiểm gặp phải cũng sẽ đáng sợ ngoài sức tưởng tượng.

"Các người phải cẩn thận đấy...!"

Phong Nhựt cũng chỉ có thể nhắc Diệp Lạc một tiếng như vậy thôi, dù sao ai cũng là người có khả năng độc lập cả rồi, không ai có thể tự do can thiệp vào chuyện của người khác.

"Người cũng vậy, nhiệm vụ của Thú Ma Doanh chưa chắc đã dễ xơi đâu" Diệp Lạc lại nói đùa vài câu rồi mới cáo từ rời đi.

Sau đó đám người Khúc Vân, Đường Thanh cũng tới thăm hỏi và cáo từ Phong Nhựt, hiện giờ với thực lực của bọn họ đã hoàn toàn không cần Phong Nhựt ra mặt hỗ trợ nữa, ngay cả Không Phi và Nghiêm Minh vốn có thực lực yếu nhất cũng đã bắt đầu tự bưng chài đối mặt với đủ loại khó khăn, hơn nữa bọn họ ai nấy đều rất bận rộn trừ phi gặp phải chuyện cực kỳ khó giải quyết ra, bình thường đều quanh quẩn xử lý việc riêng của mình. Đây chính là con đường tu tiên, thoát nhìn tưởng như thọ nguyên được tăng lên vài trăm năm, nhưng thời gian rảnh cũng chẳng có là bao, chỉ khi cố gắng thêm chút nào là nắm chắc khả năng sống sót thêm chút đó.

Sau khi tiễn mọi người xong, tiểu viện của Phong Nhựt cũng yên tĩnh trở lại, thoáng liếc nhìn Ngân Giáp Thiên Thủ đang ở trong góc cùng với Bạch Mao Quỷ Bức, bất giác hắn chìm vào suy nghĩ.

Lần đánh bại Khuynh Thiên Vũ này của hắn đã nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng áp lực đối với hắn chưa được giảm bớt mà ngược lại càng lúc càng tăng lên, không chỉ riêng uy hiếp đến từ phía Khuynh Thiên Vũ kia, nguyên nhân lớn hơn xuất phát ngay từ chính bản thân hắn.

Điểm đầu tiên là Ngự Kiếm thuật của hắn, từ khi lĩnh ngộ ra kiếm ý tại Diệp Vụ Sơn mạch, từ lúc đó trở đi hắn nắm được Đột Kiếm quyết rồi thêm Trảm Kiếm quyết và Thiêu Kiếm quyết, thoát nhìn tiến bộ rất lớn nhưng trên thực tế ở phương diện kiếm ý hắn hoàn toàn dậm chân tại chỗ, bất kể hắn cố gắng đến mức nào đi nữa thì dường như lúc nào cũng còn sót lại vài điểm mấu chốt.

Có thể nói nếu không phải hiện giờ hắn có một Huyền Hóa phần thân thì chưa nói tới Khuynh Thiên Vũ, mà chỉ cần cao thủ cỡ như Chu Vũ hay Nhận Vô Song thôi chắc chắn hắn không thể địch nổi.

Điểm thứ hai nằm ở phòng ngự của bản thân Phong Nhựt, hiện giờ phòng ngự của hắn vẫn chủ yếu dựa vào bộ trang phục Sạn Tuyết, linh phù phòng ngự và pháp thuật Thuần Tường, nhưng lúc này trang phục Sạn tuyết đã bị pháp thuật Liệt Không của Khuynh Thiên Vũ làm hỏng đi đôi chỗ, nếu như sau này lại gặp phải công kích mạnh mẽ đến vậy thì không hay chút nào.

Còn linh phù phòng ngự thì chẳng qua cũng chỉ tương đương với một tòa trận pháp Chính Phán Như Sơn mà thôi, bất kỳ lực công kích nào cũng có thể phá vỡ được nó.

Mà pháp thuật Thuần Tường lúc đầu còn có tác dụng rõ rệt khi đối mặt người tu đạo hoặc linh thú cấp thấp, nhưng dần dà khi tu vi Phong Nhựt tăng lên, những nguy hiểm mà hắn gặp phải càng lúc càng kinh khủng, với tình hình này thì dùng pháp thuật Thuần Tường chẳng khác nào đem trứng chọi với đá, do đó việc tăng cường phòng ngự cho bản thân càng trở nên cấp bách.

Nhưng tạm thời Phong Nhựt không mua nổi bộ trang phục nào có năng lực phòng ngự cao hơn, cách tốt nhất đó là thăng cấp pháp thuật Thuần Tuồng lên giai đoạn tiếp theo, chính là pháp thuật Đại Địa chi thuần.

Nếu Phong Nhựt có thể nắm được pháp thuật cấp độ này, cho dù có gặp phải pháp thuật công kích sắc bén như Liệt Không một lần nữa cũng sẽ không bị thương quá nặng.

Còn điểm thứ ba chính là Huyền Hòa phần thân của Phong Nhựt, hiện giờ hắn vẫn chưa tìm được cách phát huy tiềm lực của Huyền Hòa phần thân đến tận cùng, nhưng cũng may chuyện này không phải vội lắm, chỉ cần chậm rãi làm là được rồi.

Trầm ngâm một hồi, Phong Nhựt liền an bài hai tên Bạch Mao và Ngân Giáp trông chừng tiểu viện, còn hắn đi tới tiểu cốc Kiếm Lư, hiện giờ hắn tới đó không phải để rèn luyện kiếm ý, mà định tìm cách lấy lên vài viên linh thạch thuộc tính hỏa từ trong hang động bên dưới lòng đất, sau đó đem bán ở Vạn Tiên thành rồi xem có thể mua được một ít pháp khí phẩm chất khá hay không.

Khi Phong Nhựt bước vào trong tiểu cốc Kiếm Lư thì thấy rõ hiện giờ nơi này rất yên tĩnh, nhưng hắn không hề cảm thấy kinh ngạc bởi vì cứ cách vài ngày Hỏa linh tuyền sẽ biến mất, do đó lúc này không có đệ tử của Thượng Tam viện tới rèn luyện kiếm ý cũng là chuyện bình thường.

Có điều Phong Nhựt cũng không dám khinh suất, bởi trong tiểu cốc Kiếm Lư vẫn còn vài tên cao thủ đang trông coi Cửu Thiên Lưu Vân Tuyệt trận nữa.

Đi tới bên cạnh Hỏa linh tuyền đã hoàn toàn biến mất kia, việc đầu tiên Phong Nhựt làm là nhìn xung quanh một lượt sau đó mới tung người nhảy xuống Hỏa linh tuyền, vì hôm nay không phải là ngày Hỏa linh tuyền phun trào nên nam thạch xung quanh đó cũng đã lộ hẳn ra.

Lần theo những nam thạch có màu xám này xuống phía dưới chừng ba mươi trượng, Phong Nhựt mới nhìn thấy ngọn lửa bốc cháy ngùn ngụt ở bên dưới, mà nhiệt độ ở nơi này cũng đạt tới một mức độ tương đối đáng sợ.

Phong Nhựt không dám tiếp tục đi sâu xuống nữa, dù sao bản thể của hắn cũng không phải là Huyền Hòa phần thân mà, sau khi dùng Mị Ảnh kiếm mở ra một động nhỏ có thể dung thân bên trong lòng nam thạch, hắn lại cẩn thận bày ra một tòa trận pháp Chính Phản Như Sơn, bấy giờ hắn mới chuyển ý niệm sang Huyền Hòa phần thân rồi lao thẳng về phía Hỏa linh tuyền.

Mọi chuyện đều đã làm rất quen thuộc, Phong Nhựt nhanh chóng đi đến hang động có dấu linh thạch thuộc tính hỏa, trước tiên hắn thao túng ngọn lửa lựa ra năm viên linh thạch có phẩm chất kém nhất trong số mấy trăm viên ở đó, rồi mới cuốn lấy năm viên linh thạch này kéo về, có lẽ bao nhiêu đây cũng đủ thành một món gia tài đồ sộ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 128: Pháp Khí Phòng Ngự

Trong Vạn Tiên thành, bốn tòa tháp lớn vẫn đứng thẳng chọc trời tựa như chín gã khổng lồ bị bao bọc trong những chiếc lồng ánh sáng, chân đạp lên những dãy núi, bề ngê thiên hạ.

Phía Đông nhìn ra Khô Mộc hải, phía Tây tiếp giáp khu vực Nhạn Nam, đồng thời cũng là vị trí trọng điểm duy nhất để ra vào khu vực Nhạn Nam đó, cảnh phồn vinh tấp nập của Vạn Tiên thành không phải là điều quá bất ngờ, ngày ngày ở nơi đây luôn có một lượng lớn người tu đạo tiến vào hoặc rời đi.

Phong Nhựt cũng chỉ là một kẻ nhỏ bé không đáng kể trong số đó, mục đích hắn tới Vạn Tiên thành rất đơn giản, chính là tìm mua một vài món vật phẩm đủ để bảo vệ tính mạng của hắn.

Bước ra khỏi Truyền Tống trận, Phong Nhựt liền phóng Mị Ảnh kiếm ra bay thẳng lên trên tầng năm mươi của tháp Chu Tước, bởi dưới tầng năm mươi chẳng qua chỉ là nơi dành cho người tu đạo Luyện Khí kỳ mà thôi, từ tầng năm mươi đến tầng tám mươi cần phải có tu vi Trúc Cơ kỳ mới có thể vào được.

Kiến trúc, bố cục từ tầng năm mươi trở lên càng nghiêm mật cao minh hơn rất nhiều so với bên dưới, ít ra không hề khiến người ta cảm thấy bất nháo như bên dưới, mặc dù trước kia Phong Nhựt đã từng tới một lần nhưng lần đó tới lui vội vàng nên cũng không quan sát kỹ càng lắm.

Cũng may lần này Phong Nhựt có nhiều thời gian hơn nên hắn bỏ ra gần ba mươi thời thần, rốt cục cũng dạo qua một lượt năm tòa tháp lớn trong Vạn Tiên thành, năm tòa tháp lớn này lần lượt là Chu Tước, Thương Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ và Kỳ Lân, đây là năm tòa tháp cho phép người ngoài tiến vào, còn bốn tòa tháp khác thì Phong Nhựt vẫn chưa đủ tư cách.

Đương nhiên không phải Phong Nhựt muốn đi ngắm nghía cho vui gì mà là hắn cẩn thận quan sát các cửa hàng ở khắp nơi, đồng thời cũng bỏ ra một ít Ngũ Hành Thạch để dò la tin tức.

Cuối cùng hắn mới chậm rãi bước vào một cửa hàng rất lớn trong Thương Long tháp, cửa hàng này dù không đến mức lớn nhất trong số tất cả các cửa

hàng mà Phong Nhựt từng thấy trước đó, thậm chí nó cũng không thuộc Thương Nguyệt thương hội hoặc bất kỳ thương hội nổi tiếng nào khác.

Những vấn đề này cũng không có gì đáng để tâm, sở dĩ Phong Nhựt lựa chọn nơi này là do hắn nghe nói trong cửa hàng này có một vị luyện khí đại sư tương đối lợi hại, hơn nữa tính tình vị luyện khí đại sư này rất cổ quái, tất cả các vật phẩm mà hắn luyện chế ra trong suốt cả đời đều bày bán công khai ở trong cửa hàng, mặc dù phẩm chất của chúng không hề kém cỏi chút nào, hoàn toàn không giống với những cao thủ luyện khí khác, vì thông thường khi luyện chế ra vật phẩm tu tiên nào đó hầu hết họ sẽ đưa đi bán đấu giá.

Mà nếu không phải có thế lực cực lớn thì sẽ không thể nào xây dựng được phòng bán đấu giá, không giống như những cửa hàng nằm nhan nhản khắp nơi ở đây, chẳng hạn như ở Vạn Tiên thành khổng lồ này cũng chỉ có một phòng bán đấu giá duy nhất, hơn nữa nó còn nằm trong tay Trần Thiên tông cùng vài thế lực lớn khác, mặc dù Phong Nhựt cũng có thể tiến vào nhưng lại chỉ có thể tiến vào một lần mà thôi.

Bất luận có mua được thứ gì hay không đều phải nộp trước một vạn viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm.

Bởi vậy hiện giờ Phong Nhựt cũng chỉ có thể kính nhi viễn chi, đứng nhìn từ đằng xa mà thôi, bởi với gia tài hiện tại của hắn căn bản không đủ tư cách.

Khi tiến vào cửa hàng có tên gọi là Vô Nhai này, Phong Nhựt không hề thấy có tiểu nhị đứng ra đón chào mời, đập vào mắt hắn là gần trăm người tu đạo đang đứng chen chúc trong dãy hành lang tuy không có gì đặc trưng nhưng cũng có thể coi là rộng rãi, bởi vậy hắn chỉ tiến được hai bước về phía trước lập tức không thể tiến được thêm bước nào nữa.

Không cần nói cũng biết, những người này cũng đều đang đợi để mua pháp khí mà vị luyện khí đại sư kia vừa luyện chế ra.

Thấy cảnh này Phong Nhựt thật cảm thấy nhức đầu, hắn quyết định tập luyện khí từ lâu lắm rồi nhưng vẫn chưa tranh thủ được ra thời gian, còn tên Bành Việt kia mặc dù đã tu tập luyện khí nhiều năm rồi nhưng hiện giờ vẫn dậm chân tại chỗ ở mức độ pháp khí trung phẩm, mà mức này xem ra còn kém xa so với yêu cầu của Phong Nhựt.

Nhìn qua hơn một trăm người ở trước mặt này Phong Nhựt không khỏi âm thầm lo lắng, với tình hình này thì e rằng pháp khí mà vị đại sư luyện khí kia luyện ra hoàn toàn không tới phiên hắn mất.

Nhìn xung quanh một chút, Phong Nhựt chợt phát hiện ra ở một góc có một lão già đang ngáp ngắn ngáp dài, có lẽ là người làm công ở cửa hàng này, chức trách của hắn có lẽ là duy trì trật tự mà thôi.

Trong lòng khẽ động, Phong Nhựt liền đi thẳng về hướng đó, nhưng hắn còn chưa tới gần, lão già trước đó còn ngáp ngắn ngáp dài kia lập tức trừng mắt lên, sắp sửa phòng mang trợn má định quát tháo.

Nhưng mà Phong Nhựt cần quái gì để ý tới lão chứ, hắn lấy ngay ra một viên linh thạch thuộc tính hỏa quơ qua trước mặt lão già này, rồi mới chậm rãi nói: "Vô Nhai cư các người có mua cái này không?"

Mặc dù chỉ trong tích tắc, nhưng rõ ràng là ánh mắt lão già kia sáng hẳn lên, mở miệng với giọng nửa tin nửa ngờ: "Người muốn bán thứ đó đi thật sao?"

"Chứ lão còn tưởng thế nào?"

Phong Nhựt tiện tay thu viên linh thạch thuộc tính hỏa lại, hắn dám chắc là đứng trước loại linh thạch thuộc tính hỏa này, không có bất kỳ một người tu đạo nào lại không động lòng, cho dù là người có tu vi Kim Đan kỳ đi chăng nữa cũng thế thôi, nếu không phải hiện giờ hắn đang cần gấp vài kiện pháp khí phẩm chất không kém thì tuyệt đối không nỡ lấy ra bán đâu.

"Mời tiểu huynh đệ đi theo ta!" Lão già kia lập tức cười toe toét, rồi dẫn Phong Nhựt đi theo một lối khác tiến vào phía sau Vô Nhai cư.

Đi xuyên qua hai căn phòng, trước mặt Phong Nhựt chợt xuất hiện một tiểu viện tinh xảo, Phong Nhựt và lão già kia còn chưa kịp tiến vào thì vang lên tiếng một người hết sức già nua truyền ra từ một gian phòng trong tiểu viện.

"Nhạn nô, sao lại dẫn người ngoài vào đây?"

Âm thanh người này tựa như một bức màn vô hình, trong chớp mắt đã chặn đứng con đường phía trước Phong Nhựt, ngăn cản hắn bước tiếp lên trước, cũng may Phong Nhựt có thể cảm giác được, chủ nhân của tiếng nói này không có ác ý gì.

"Hồi bẩm chủ nhân, vị tiểu huynh đệ này muốn bán một viên linh thạch trung phẩm thuộc tính hỏa, chuyện này tiểu nhân không dám tự quyết định nên đành phải xin chủ nhân làm chủ!" Lão già được gọi là Nhạn nô cúi đầu kính cẩn lễ phép hồi đáp.

"Ồ? Linh thạch trung phẩm thuộc tính hỏa sao? Bảo hắn vào đây!" Tiếng lão già trong phòng dường như có vẻ hơi ngạc nhiên.

Lúc này Phong Nhựt còn sững sờ hơn cả lão ấy, bởi vì năm viên linh thạch thuộc tính Hỏa mà hắn chọn này vốn đều là những viên có phẩm chất thấp nhất, vậy mà không ngờ được lại là linh thạch trung phẩm, chỉ có điều hiện giờ không thể tính toán gì nhiều nữa, đành phải đánh liều một phen mà đi theo lão Nhạn nô kia vào trong phòng.

Trong phòng này còn rộng hơn nhiều so với tưởng tượng của Phong Nhựt, hắn thấy một nam tử sách mặt trắng bạch đang khoanh chân ngồi ở phía trên, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Lướt nhìn qua nam tử trẻ tuổi này Phong Nhựt hết sức giật mình, nhưng ngay sau đó vội vàng thi lễ, giờ hắn đã hiểu biết nhiều hơn so với lúc trước,

cũng hiểu rằng trong tu tiên giới này rất khó mà phán đoán tuổi thọ của một người khi chỉ thông qua ngoại hình, nam tử này tuy trẻ tuổi nhưng e rằng tu vi ít nhất cũng phải trên Kim Đan kỳ, chẳng trách pháp khí lão luyện ra lại cao minh đến vậy.

"Người muốn bán viên linh thạch thuộc tính hỏa sao?"

Ánh mắt nam tử kia dường như càng thêm thâm thúy, lão chỉ hơi nhìn lướt qua mà đã khiến cho Phong Nhựt cảm thấy như bị nhìn thấu, mà Phong Nhựt còn chưa kịp trả lời thì hắn đã chép miệng kinh ngạc nói: "Ồ, không ngờ người có những năm viên, cũng không đơn giản nhỉ!"

Nghe lão nói vậy Phong Nhựt giật mình kinh hãi, nhưng hắn cũng không có bất kỳ động tác gì khác, tình hình này hắn cũng đã dự tính từ trước, dù sao thất lung trừ vật của hắn quả kém cỏi, khó mà che giấu được sóng dao động của linh thạch thuộc tính Hỏa. Và lại một khi hắn đã muốn bán đi thì cũng chẳng phải lo lắng nhiều đến như vậy, hơn nữa hiện giờ hắn đang ở Vạn Tiên thành, chủ nhân của Vô Nhai cư này muốn đích thân động thủ cũng không dễ dàng chút nào.

"Ha ha... người không cần sợ hãi!"

Lúc này nam tử trẻ tuổi kia cũng cười ha ha một tiếng: "Năm viên linh thạch thuộc tính hỏa kia mặc dù có giá trị không hề nhỏ, nhưng cũng còn chưa tới mức để ta ra tay cướp đoạt, ta muốn mua năm viên linh thạch đó, người muốn lấy Ngũ Hành thạch hay là pháp khí do ta luyện chế?"

"Đương nhiên là pháp khí của tiên bối rồi!" Phong Nhựt khẽ thờ phào một hơi rồi nói, tất nhiên hắn mạo hiểm sử dụng phương pháp này tuyệt đối không phải vì Ngũ Hành Thạch.

"Rất tốt!"

Nam tử trẻ tuổi kia rất hài lòng gật gật đầu, tiện tay vỗ bên hông một cái, tức thì ở trên án trước mặt hắn lập tức hiện ra mười mấy bộ pháp khí thượng phẩm màu sắc sặc sỡ, căn bản không cần quan sát cẩn thận, Phong Nhựt cũng biết được phẩm chất của mỗi món pháp khí thượng phẩm này đều không thua Hòa Quỷ Hồ Lô của Khuyết Thiên Vũ.

"Những pháp khí này đích thân do ta chăm chút luyện chế thành, về phẩm chất chúng hơn xa một trời một vực so với những thứ được bán ra bên ngoài, năm viên linh thạch thuộc tính hỏa của người có thể đổi lấy năm bộ pháp khí trong số này. Người tới chọn đi!"

"Một viên linh thạch đổi được một món sao? Tuy hắn hơi giật mình một chút nhưng không hề có kẻ thêm, mặc dù hắn không biết rõ giá trị của một viên linh thạch trung phẩm lắm, nhưng phẩm chất của mấy món pháp khí thượng phẩm trước mặt hắn chắc chắn có thể xứng với hai chữ "tuyệt hảo", phẩm chất của loại pháp khí này sợ là ngay ở trong phòng đấu giá cũng đều thuộc hàng tinh phẩm.

"Đa tạ tiên bối!"

Hít sâu một hơi, lúc này Phong Nhựt mới nén lại kích động trong lòng, hắn bước lên phía trước mà thích thú chọn lựa. Chỉ chốc lát sau hắn đã chọn được năm bộ pháp khí, chỉ có điều toàn bộ đều là pháp khí phòng ngự. Sở dĩ như vậy là vì chủ yếu Phong Nhựt cảm giác phòng ngự của hắn hiện giờ đúng là quá kém cỏi, ngược lại trên phương diện tấn công hắn có Mị Ảnh kiếm và Lưu Vân kiếm, lại còn có Huyền Hóa phân thân cùng với Bạch Mao Quỷ Bức và Ngân Giáp Thiên Chu nữa, có thể nói đây là đội hình công kích vô cùng hùng mạnh, với tình hình như vậy cũng không cần thiết phải lựa chọn pháp khí tấn công nữa, dù sao thần hồn của hắn còn chưa lớn mạnh lắm, có thể phân tâm nhị dụng đã là tốt lắm rồi, còn như sở hữu quá nhiều thủ đoạn công kích chắc chắn sẽ càng thêm hỗn loạn.

Mà ngược lại phòng ngự của hắn lại rất kém cỏi, hiện tại chỉ có bộ trang phục Sạn Tuyết và pháp thuật Thuần Tường thôi. Khi hắn thi triển Huyền Hóa phân thân thì bản thể của hắn sẽ trở nên yếu ớt vô cùng, những lúc như vậy hắn chỉ cần thả ra hai, ba kiện pháp khí phòng ngự sẽ lập tức có thể bảo hộ hắn trong một thời gian ngắn.

Thấy Phong Nhựt chỉ lựa chọn toàn là pháp khí phòng ngự, chủ nhân Vô Nhai cư hơi tò mò nhìn hắn một cái nhưng không hề nói gì, mà chỉ thuận tay thu lấy năm viên linh thạch thuộc tính hỏa do hắn đưa tới.

"Đa tạ tiên bối, vạn bối xin cáo lui!" Phong Nhựt cũng không dám ở lại nơi này lâu, sau khi thu được năm kiện pháp khí phòng ngự có ánh sáng đủ màu vờn quanh liền xoay người rời khỏi, nhưng đúng vào lúc này chủ nhân Vô Nhai cư bỗng nhiên nói: "Thất lung trừ vật của người có phẩm chất quá kém, tốt nhất là nên đổi cái khác đi, ở trong Tu Tiên giới này lúc nào cũng cần phải đề phòng người khác mới được".

"Vâng! Đa tạ tiên bối".

Phong Nhựt ngẩn người ra rồi một lần nữa nói lời cảm ơn, nhưng trong lòng hắn cảm thấy rất khó xử, bởi giá một thất lung trừ vật có phẩm chất tuyệt hảo còn đắt hơn nhiều so với pháp khí thượng phẩm, sao mà hắn mua nổi cơ chứ?

Ngay lúc bóng dáng Phong Nhựt vừa biến mất, lão già được gọi là Nhạ nô bỗng hỏi với giọng khó hiểu:

"Chủ nhân, giá trị của pháp khí do ngài đích thân luyện chế không phải chỉ có một viên linh thạch trung phẩm, cứ để tiểu tử kia lấy đi năm kiện như vậy không phải lỗ quá sao?"

"Không sao đâu!"

Chủ nhân Vô Nhai cư lại nhếch miệng mỉm cười, trong ánh mắt lão hiện lên một vẻ hoài niệm, một lúc sau mới thản nhiên nói: "Trên người hắn dường như có dao động của Tru Ma Kiếm, ôi... lão đại biến mất đã nhiều năm như vậy rồi, có lẽ người đó là truyền nhân của lão đại cũng không biết chừng".

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 129: Lên Đường

Sau khi Phong Nhực dùng năm viên linh thạch thuộc tính hỏa đổi lấy năm món pháp khí phòng ngự phẩm chất cao, quả thật hắn cực kỳ hài lòng với thu hoạch lần này, nên cũng không dám nán ná thêm mà vội vàng thông qua Truyền Tống Trận trở về Trần Thiên Tông.

Còn về việc có bị người theo dõi hay gì gì đó thì gần như có thể nói là không cần phải lo lắng, Trần Thiên Tông là một trong năm đại tông môn ở Thương Ngô giới, chỉ cần đi vào trong Tiếp Thiên Phong là có thể nói đã an toàn tuyệt đối.

Sau khi về tới tiểu viện của mình, Phong Nhực mới lấy hết năm món pháp khí phòng ngự kia ra ngoài, bởi trước đó khi còn ở Vô Nhai cư hắn chỉ mới xem qua loa đôi chút, nên vẫn còn chưa hiểu rõ ràng lắm về uy lực của năm món pháp khí phòng ngự này.

Món pháp khí phòng ngự đầu tiên là một cái chén nhỏ toàn thân màu lam thẫm chỉ lớn chừng một bàn tay, đây cũng là món tốt nhất trong số những món mà Phong Nhực nhìn thấy, tên của nó là Già Sơn Tráo, phẩm chất của nó hẳn là thượng phẩm cấp cao nhất.

Phong Nhực hơi truyền vào một chút pháp lực, lập tức Già Sơn Tráo có ngoại hình như chiếc chén nhỏ này liền xoay tròn càng lúc càng nhanh, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một cái lồng màu lam thẫm bao phủ hết phạm vi hai mươi trượng lấy Phong Nhực làm trung tâm!

Ngay lập tức Phong Nhực liền ra lệnh cho Ngân Giáp Thiên Thủ tấn công hết sức bằng tám cái chân sắc bén của nó, không nằm ngoài dự đoán, Ngân Giáp Thiên Thủ không chỉ không phá được mà màn sáng màu lam này lại còn có một chút hiệu quả phản chấn, Ngân Giáp Thiên Thủ kia cứ công kích khoảng mười tám lần thì bị bắn lại bốn, năm lần rồi.

Phong Nhực rất hài lòng lập tức thu Già Sơn Tráo này lại, pháp khí phòng ngự này có thể dùng làm phòng ngự cố định, đồng thời có thể phối hợp với trận pháp nữa, được vậy thì hiệu quả nhất định sẽ không tệ chút nào.

Chỉ có một khuyết điểm là không thể di chuyển được, một khi đã phóng ra thì nó chỉ có thể bảo hộ trong phạm vi hai mươi trượng xung quanh mà thôi.

Món pháp khí phòng ngự thứ hai là chín tấm Bạch Ngọc Thuần khiết léo lẻo tinh xảo, phạm vi phòng ngự của Bạch Ngọc Thuần này chỉ có phạm vi khoảng chừng hai trượng, hiệu quả phòng ngự mặc dù không bằng Già Sơn Tráo nhưng lại có thể di động tùy ý, hơn nữa lại không làm giảm tốc độ, rất thích hợp sử dụng trong chiến đấu.

Món pháp khí phòng ngự thứ ba cũng tương tự như Bạch Ngọc Thuần, đó là một tấm khiên có hình bầu dục đeo trên tay, vật này cũng có thể bảo hộ toàn thân đồng thời có thể trong tích tắc tăng lực lượng phòng ngự lên gấp ba lần, ngăn cản một kích tất sát của kẻ địch, hơn nữa nó chỉ có ba lần sử dụng ít ỏi, khi vượt quá ba lần sẽ tự động hỏng mất.

Mặc dù tấm khiên tay này chỉ có thể sử dụng ba lần, nhưng Phong Nhực vẫn cảm thấy nó rất hữu dụng, bởi có thể điểm nếu đối thủ thi triển công kích mạnh như Đột Kiếm quyết hoặc Liệt Không thì phòng ngự bình thường căn bản không thể ngăn được, mà vào những lúc như vậy tấm khiên tay có thể tăng lực lượng phòng ngự lên gấp ba lần này lại có thể phát huy ra tác dụng của nó.

Món pháp khí phòng ngự thứ tư là một thứ tương tự như hộ tâm kính, có tên là Ngự Linh Kính, có điều nó không có hiệu quả chống lại những công kích bình thường, nhưng nếu là công kích của tà ma uế vật nào đó thì kính này sẽ phát huy hiệu quả phòng ngự đáng kinh ngạc, sở dĩ Phong Nhực nhìn trúng vật này vì muốn đề phòng khi đến Ngũ Hành Giới gặp phải những ma vật quỷ dị tương tự như tên hỏa ma kia.

Món pháp khí phòng ngự thứ năm là một tấm la bàn ánh lên màu máu nhân nhợt, vật này cũng được sử dụng để đối phó với những tà ma uế vật kia, có điều ngoại trừ phòng ngự ra nó còn có thêm chút hiệu quả công kích.

Tuy nhiên khối la bàn màu máu này thoát nhìn rất tang thương, cũ kỹ, dường như không phải do chủ nhân Vô Nhai cư luyện chế, khi Phong Nhực chọn khối la bàn màu máu này, chủ nhân Vô Nhai cư hình như hơi giật mình, vốn định nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không thấy lên tiếng.

Có năm món pháp khí phòng ngự phẩm chất phi phàm này, Phong Nhực cũng tràn đầy lòng tin vào hành trình kéo dài tới mười lăm năm ở Ngũ Hành Giới.

Khoảng thời gian sau đó, Phong Nhực dùng hết điểm cống hiến của môn phái để đổi lấy khẩu quyết Đại Địa Chi Thuần, đến ngày lên đường hắn mới dẫn theo Bạch Mao Quỷ Bức và Ngân Giáp Thiên Thủ đến trước Truyền Tống Trận ở Hình Luật Điện.

Khi Phong Nhực đến nơi thì đám người Chu Vũ đã đợi ở đây từ trước rồi, hiện giờ thanh danh của hắn đã vang tới tận bên ngoài nên đương nhiên không ai dám coi thường hắn nữa.

Không lâu sau đó, năm mươi người của Thú Ma doanh đều đến đủ, tất cả đều là đệ tử tinh nhuệ nhất của Kiếm Tâm viện, tu vi thấp nhất cũng là Trúc Cơ sơ kỳ.

Có điều ngoài mười mấy người đã từng đi Ngũ Hành Giới ra, những người còn lại bao gồm cả Phong Nhữc đều là lần đầu đến Ngũ Hành Giới, nên thoát nhìn bọn họ có vẻ hơi hồi hộp.

"Mọi người đều sẵn sàng rồi chứ? Có còn quên gì, hay muốn đổi ý thì hiện giờ vẫn còn kịp" Tiếng Chu Vũ lạnh lùng vang lên, hần sáng giọng đồng thời ánh mắt quét ngang qua mọi người.

"Ta lặp lại lần nữa, sau khi Thú Ma doanh chúng ta tiến vào Ngũ Hành Giới thì phần lớn thời gian sẽ đóng ở tuyến ngoài cùng, thi hành những nhiệm vụ nguy hiểm nhất, chứ không phải những nhiệm vụ trực ban tuần tra bình thường nào đó ở chủ thành đầu, các ngươi... thậm chí cả ta đều có thể chết đi bất cứ lúc nào, nhưng đồng thời càng nguy hiểm bao nhiêu sẽ càng thu hoạch lớn bấy nhiêu, căn cứ theo quy định thì sau khi hoàn thành nhiệm vụ mười lăm năm ở Thú Ma doanh mới có thể trở thành đệ tử trọng yếu của bốn tông, điểm công hiến môn phái tăng thêm một trăm năm mươi vạn. Hơn nữa tất cả những thu hoạch trong khi thi hành nhiệm vụ không cần phải nộp lên trên, còn nữa... tất cả các thành viên của Thú Ma doanh sau khi tiến vào Ngũ Hành giới sẽ được phát miễn phí một bộ Thú Ma chiến giáp".

"Thú Ma chiến giáp ư?"

Đương nhiên, có thể khẳng định thứ được gọi là Thú Ma chiến giáp này chẳng qua chỉ có thể coi là chiến giáp cấp thấp nhất, căn bản không thể đánh đồng với những chiến giáp của những người tu đạo Kim Đan kỳ kia rồi.

Nhìn thần sắc hưng phấn trong mắt mọi người, Chu Vũ không khỏi khẽ mỉm cười rồi nói tiếp: "Thú Ma doanh chúng ta chia thành năm nhánh tiểu đội diệt ma, mỗi tiểu đội gồm mười người, bản thân ta chỉ huy một tiểu đội, Thạch Ảnh chỉ huy tiểu đội thứ hai, Lý Dịch chỉ huy tiểu đội thứ ba, Mạc Tân chỉ huy tiểu đội thứ tư, còn Phong Nhữc chỉ huy tiểu đội thứ năm. Các người có thể chọn những thành viên cho tiểu đội của mình, nếu có vấn đề gì khó giải quyết cứ báo ngay cho ta, được rồi... xuất phát thôi".

Theo lệnh điều động của Chu Vũ, lần lượt mọi người tiến vào trong một tòa Trần Thiên Tông thật lớn, sau khi lóe lên một quang sáng trắng cuối cùng hiện ra trước mắt Phong Nhữc một cánh đồng cỏ hoang vu, bát ngát mênh mông.

Thế nhưng nơi này lại thuộc địa phận cực tây, nếu muốn tiến vào Ngũ Hành Giới nhất định phải thông qua nơi này, đối với công trung chuyển này trước đây Phong Nhữc cũng đã từng biết qua đôi chút, nghe nói cửa vào là một hạp cốc cực kỳ to lớn, hạp cốc này có hình thù rất kỳ dị tựa như được người ta dùng đao bổ ra vậy.

Bên trong hạp cốc này sâu tới mấy vạn dặm, dường như đã chiếm hết toàn bộ dãy cực tây này vậy, bề ngang hạp cốc rộng chừng mấy ngàn dặm, chỉ cần bước xuống dưới hạp cốc vài vạn trượng lập tức sẽ bị một cổ khí lưu kỳ quái cuốn bay đi, không ai biết được nguồn gốc của nó, nhưng chỉ biết rằng đến khi luồng khí lưu đó dừng lại cũng là lúc người đó đã đặt chân vào trong Ngũ Hành Giới rồi.

Tương tự thế, muốn trở về Ngũ Hành Giới cũng phải dùng phương pháp giống như vậy.

Cũng vì như thế mà ngay trên lối vào này không có cách nào lập nên phòng tuyến, vì thế hầu như ngày nào cũng có một lượng lớn yêu ma hung hãn liều mạng xông vào trong Thương Ngô giới qua cánh cổng này.

Đương nhiên không phải vì vậy mà phe tu sĩ của Thương Ngô giới không thể làm gì được, chẳng qua bọn họ không cần phải ngăn chặn đám yêu ma quá yếu kém, nên cứ để cho bọn chúng hoành hành ở đó, sau một thời gian ngắn lại phái ra một đại đội tu sĩ tiến hành càn quét một lần.

Về phần những lực lượng yêu ma có tu vi cao hơn, người tu đạo của Thương Ngô giới đã dựng lên hai tòa chủ thành cực lớn ngay tại lối ra vào Ngũ Hành Giới, sau đó bố trí lượng lớn người tu đạo cấp thấp tuần tra xung quanh bất kể ngày đêm, đó được gọi là nhiệm vụ tuần tra, một khi phát hiện ra có yêu ma cấp cao xuất hiện lập tức sẽ có người tu đạo mạnh mẽ tiến ra tiêu diệt.

"Tất cả phải đề phòng đám yêu ma hung hãn ở lân cận, tiểu đội của Thạch Ảnh lên trước dò đường, tiểu đội của Lý Dịch phụ trách cánh phải, tiểu đội của Mạc Tân đảm trách cánh trái, còn tiểu đội của Phong Nhữc chịu trách nhiệm bọc hậu".

Chu Vũ ra lệnh điều động rất nhanh chóng, toàn bộ Thú Ma Doanh lập tức được chia thành năm tiểu đội diệt ma, còn các thành viên trong những tiểu đội đó cứ tùy ý chọn lựa.

Đương nhiên bản thân bốn người Chu Vũ, Thạch Ảnh, Lý Dịch và Mạc Tân vốn là những nhân vật có tiếng tăm của Kiếm Tâm viện, nên đương nhiên đều có những thủ hạ nòng cốt, vì vậy bọn họ cứ thế mà tiếp tục quản lý tiểu đội sản bản của mình.

Duy chỉ có Phong Nhữc tuy gần đây có được chút danh tiếng nhưng dấu sao chiến hữu còn quá ít ỏi, đồng thời đa số những người ở đây hẳn chỉ biết mặt sơ sài mà thôi, do đó những thành viên dưới trướng đều có thực lực yếu nhất là điều khó tránh khỏi, tuy nhiên hẳn cũng chẳng vì thế mà quan tâm quá nhiều.

Thật vậy, Phong Nhữc cũng không quá phàn nàn về tình huống này, lại càng không vì quá bất mãn mà bỏ rơi chín người kia, bởi vì hẳn biết rõ một điều, muốn sống sót được trong Ngũ Hành Giới chỉ có thể dựa vào sức mạnh toàn đội mà thôi.

Thấy các nhánh tiểu đội đều chạy như điên về phía trước, Phong Nhữc cũng phát phát tay ra hiệu rồi dẫn tiểu đội diệt ma yếu nhất của hắn theo sau.

Bởi lo lắng sẽ gặp phải công kích ở trên không nên tất cả mọi người đã nhất trí chọn phương án đi bộ, cũng may là vị trí Truyền Tống Trận này chỉ cách hạp cốc khổng lồ kia chưa tới trăm dặm, với thực lực của bọn họ thì chẳng thấm vào đâu.

Nhưng không lâu sau đó Phong Nhựt liền hiểu được rằng, những yêu ma hung hãn trong khu vực cực tây này không phải chỉ có một hai con mà bọn chúng tụ tập lại đông như kiến, vừa thấy đám người Phong Nhựt xuất hiện chúng lập tức từ bốn phương tám hướng tụ về, giống như một con cuồng phong màu đen khổng lồ vậy.

"Thật đáng chết ! Ở trong tư liệu không phải nói chỗ cực tây này chỉ có một ít yêu ma lang thang thôi hay sao? Sao giờ lại trở nên nhiều như vậy chứ" Có một đệ tử Kiếm Tâm viện thuộc tiểu đội diệt ma của Phong Nhựt tên là Lương Hạo không nhịn được lên tiếng oán thán.

Thực lực của hắn là Trúc Cơ trung kỳ, ở Kiếm Tâm viện cũng coi là tạm được, có điều hiển nhiên một đám lớn yêu ma cuộn cuộn lao tới thế kia đã khiến hắn giật hết cả mình.

Không chỉ riêng Lương Hạo, mà tám người còn lại cũng trở nên lo lắng, bởi bọn họ đều là lần đầu tới Ngũ Hành Giới này.

"Đừng kêu ca nữa, chuyện cần quét chúng chính là nhiệm vụ của Thú Ma doanh mà!" Phong Nhựt trầm giọng nói, hắn cũng biết nếu là những người tu đạo có thực lực hơi kém thì đương nhiên sẽ có những cao thủ đích thân đến bảo vệ họ tiến vào Ngũ Hành Giới, nhưng bọn họ đây là Thú Ma doanh tinh nhuệ nên đương nhiên sẽ không được đãi ngộ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 130: Ngũ Hành Giới

"Tất cả mọi người tới đây ! Đám yêu ma này chỉ là bọn thông thường mà thôi, chỉ cần tiến lên là được rồi".

Tiếng nói của Chu Vũ vang lên ở phía trước, sau đó lập tức thấy được từng vệt kiếm quang rít gió bay lên, hiển nhiên là tiểu đội tiên phong của Thạch Ảnh đã khai chiến với đám yêu ma rồi, dù sao tiểu đội Thú Ma của bọn họ cũng có thực lực nhất nhì trong toàn bộ Thú Ma Doanh này, tất cả các thành viên đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nếu so về thực lực chung thì rõ ràng không kém bao nhiêu so với tiểu đội mạnh nhất của Chu Vũ.

Kế tiếp, hai tiểu đội bên cánh trái và cánh phải của Mạc Tân với Lý Dịch cũng nhanh chóng bắt đầu chiến đấu mạnh mẽ, sau đó trong đám bụi mù tung bay cuộn cuộn, tiểu đội bọc hậu của Phong Nhựt ở phía sau cũng nghênh đón một đồng yêu ma gào rú.

Đám yêu ma này xem ra khá giống với mấy con mà Phong Nhựt đã gặp trước đây tại Tiểu Nguyệt sơn trang, hình thể bên ngoài không khác lắm với những linh thú bình thường, điểm khác biệt duy nhất chính là vẻ ngoài đen đúa quá mức thậm chí còn thấy được những quãng hắc khí lờ lờ xung quanh, nhìn thực lực có thể đoán được đám yêu ma này tương đương với linh thú cấp năm, cấp sáu gi đó.

Tất nhiên cỡ đám yêu ma này không phải là đối thủ của mọi người, nhưng bù lại số lượng bọn chúng đông khiếp, nếu chỉ tính đám yêu ma đang rượt theo bọn người Phong Nhựt đây cũng đã có trên trăm con rồi.

"Đừng dừng lại, có ta bọc hậu đây !"

Phong Nhựt không ra lệnh gì nhiều, lập tức gỡ phong ấn của Ngân Giáp Thiên Thủ cho đi ở phía sau cùng, sờ dỉ hắn làm như thế là do hiện tại tiểu đội Thú Ma của hắn phải nói là tệ hại nhất, cho dù hắn có quyết liệt ra lệnh cỡ nào đi nữa e rằng chẳng ai chịu nghe theo, cho nên thôi thì không ra lệnh còn hay hơn.

Còn một điều nữa, hắn muốn thông qua trận đánh này để chấn nhiếp luôn chín tên gia hỏa khó phục tùng kia, ít ra cũng phải cho bọn họ biết thực lực chân chính là thế nào, để tương lai bọn họ muốn manh tâm gì đó cũng phải nghĩ trước tới hậu quả.

Khi đã đặt chân lên lưng Ngân Giáp Thiên Thủ, Phong Nhựt nhẹ nhàng phóng xuất thanh Mị Ảnh Kiếm ra ngoài, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc há mồm của đám người Lương Hạo, ánh kiếm đó tựa như tia chớp chém đứt trên trăm tên yêu ma kia thành mấy khúc.

Tuy đám yêu ma này có khả năng sống lại ba lần, nhưng dẫu sao cũng không cần phải tốn thêm thời gian để chờ đợi và xử lý bọn chúng.

Cùng lúc đó lực lượng của hai tiểu đội thuộc hai cánh trái, phải cũng gặp thuận lợi không kém, dù sao đám yêu ma này cũng không quá mạnh mẽ, lúc này dưới sự đồng tâm hiệp lực của toàn bộ các tiểu đội đã dễ dàng lao nhanh về trước.

Trong chớp mắt mọi người đã xông qua khỏi đám yêu ma đông đúc đó mà tiến đến hạp cốc khổng lồ trước mặt, dưới sự phản phó của Chu Vũ tất cả mọi người đều thả ra kiếm khí đồng loạt ngự kiếm phi hành bay xuống hạp cốc.

Thế mà trong hạp cốc này lại ít thấy yêu ma nào đứng ra ngăn cản, với tốc độ ngự kiếm phi hành nhanh chóng của mọi người, trong chớp lát đã vào đến chỗ sâu nhất trong hạp cốc. Lúc này bốn phía xung quanh đã trở nên tối đen như mực, mọi người chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được từ bên dưới đang phát ra một hấp lực cực kỳ to lớn, nếu không phải đã chuẩn bị tinh thần từ trước, e rằng chẳng ai dám tiếp tục bay xuống dưới nữa.

"Hãy thu hồi hết kiếm khí đi, chỉ cần từ đây nhảy xuống là được rồi. Nhưng mọi người nhớ kỹ, phải chờ nghe ta ra lệnh mới đồng loạt nhảy xuống, nếu không rất dễ thất lạc với nhau đấy. Chẳng may có bị lạc thì phải nhanh chóng tụ hợp ở Tử Nguyệt Thành, chúng ta cũng sẽ ở lại trong Tử Nguyệt Thành

ba ngày, sau đó sẽ không chờ nữa”.

Nói xong câu này, Chu Vũ lại tiếp tục la to lên: “Chuẩn bị... nhảy!”

Theo mệnh lệnh của Chu Vũ, Phong Nhựt lập tức thu hồi lại Mị Ảnh Kiếm ở dưới chân, rồi nhắm ngay hướng hấp lực bên dưới mà nhảy xuống, sau đó chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi hắn có cảm giác như mình đang bị cuốn vào trong một vòng xoáy vòi rồng cực lớn nào đó, kế tiếp qua một hồi trời đất tựa như quay cuồng, trong chốc lát hắn cảm nhận được toàn thân như bị phân tán ra thành từng mảnh vỡ vụn.

Rồi ngay sau đó, lực lượng khó hiểu này lại tức khắc co rút lại, rồi gom ép những mảnh vỡ lúc nãy của cơ thể vào một chỗ.

Trong lúc đầu óc còn đang choáng váng chưa định hình, Phong Nhựt cảm thấy thân thể hắn như bị nện thẳng vào một tảng đá cứng rắn nào đó nghe “Phanh...” một tiếng, dù rằng thân thể đó đã từng trải qua lần rèn luyện hoàn chỉnh lúc trước, vậy mà hắn vẫn đau đến nổi hít hà không thôi.

Đến lúc Phong Nhựt tỉnh táo lại từ trong cơn đau nhức kinh khủng đó, hắn liền phát hiện ra bản thân đã thoát ra khỏi vòng xoáy cổ quái lúc trước, lúc này hắn thật sự thấy lạ lẫm vì quang cảnh xung quanh.

Nhìn thoáng qua bốn phía một lượt, Phong Nhựt lập tức thấy được năm ánh sáng có màu sắc khác nhau đang treo lơ lửng trên bầu trời.

“Mình đã đến Ngũ Hành Giới rồi!”

Vừa chứng kiến qua năm vầng sáng có màu sắc khác nhau kia, Phong Nhựt không nén được vẻ kích động trong lòng, tuy nhiên hắn lập tức tập trung tinh thần quan sát kỹ bốn phía xung quanh, cho đến khi chắc chắn rằng xung quanh không có nguy hiểm gì nữa mới thôi, lúc này hắn mới cẩn thận đánh giá kỹ lưỡng giới diện vốn đã được nghe nói từ lâu này.

Đúng như những gì mà trước đây Phong Nhựt đã nghe nói về Ngũ Hành Giới, nơi này không có ánh mặt trời vì thế không có ban ngày, nên bầu trời lúc nào cũng chỉ là ban đêm.

Tuy nhiên ban đêm ở đây không phải toàn bộ đều đen kịt, mà chia làm ánh sáng năm màu khác nhau, bao gồm các màu vàng nhạt, xanh sậm, trắng xám, tím than và vàng ó, tất nhiên đồng thời trên bầu trời cũng chiếu rọi ra hào quang của năm loại ánh sáng tương tự như thế.

Đúng là nơi này đang được chiếu xuống ánh sáng năm màu, mặc dù là một phạm nhân đi nữa cũng có thể nhìn rõ mọi việc trong tầm trăm trượng, đương nhiên đối với người tu đạo như Phong Nhựt mà nói thì cảnh vật lúc này chẳng khác ban ngày là mấy.

Ngoại trừ trên bầu trời thiếu những vì tinh tú lấp lánh ra, quả thực Ngũ Hành Giới này không khác nhau lắm so với Thương Ngô Giới, dù là núi non, sông ngòi hay vách núi, thác nước đều rất giống nhau.

Quả nhiên linh khí bên trong Ngũ Hành Giới này tương đối dồi dào, mặc dù những người tu đạo của Thương Ngô Giới đã trải qua nhiều lần đại chiến với Yêu Ma Giới từ ngàn vạn năm trước, thậm chí đã biến nhiều nơi thành khu tử địa nữa kia, còn nơi Phong Nhựt đang đứng ở đây cũng xem như không tệ lắm.

Ngay lúc này có vài bóng người từ đằng xa đang lướt gấp đến, họ đều là người của Thú Ma Doanh cả, cũng do thời điểm thông qua vòng xoáy không gian kia mỗi người đều bị đưa đến vị trí khác nhau, trừ khi chắc chắn nhảy xuống cùng lúc thì cự ly cách nhau mới không quá xa.

Vì thế nếu may mắn thì phạm vi cách nhau ở trong vòng nghìn dặm, ngược lại sẽ phiền phức khó tìm.

“Phong Nhựt?”

Những người kia nhanh chóng chạy đến gần Phong Nhựt, chính là Thạch Ảnh cùng ba tên thủ hạ của hắn.

“Chúng ta hãy chia nhau ra tìm kiếm những người bị phân tán, nửa canh giờ sau tập trung ở ngay lối ra vào”.

“Được!” Phong Nhựt không nói thêm lời nào lập tức cùng đám người Thạch Ảnh phân nhau ra đi tìm những thành viên khác của Thú Ma Doanh, rất nhanh hắn đã gặp thêm được những người khác rồi thông tri cho nhau nghe địa điểm tập hợp, sau đó lại mở rộng phạm vi tìm kiếm ra rộng hơn.

Đến nửa canh giờ sau Phong Nhựt cũng đã về đến chỗ lối ra vào kia, lúc này toàn bộ Thú Ma Doanh đã tập trung lại được bốn mươi hai người rồi, trên cơ bản bốn tiểu đội Thú Ma khác đều đã tụ họp đầy đủ, chỉ riêng có tiểu đội Thú Ma của Phong Nhựt là còn thiếu năm người, ít nhất là ngay lúc nhảy xuống dưới vòng xoáy kia năm tên gia hỏa đó nhất thời khản trương, nên không biết đã nhảy xuống nhanh hơn hay chậm hơn mọi người gì đó, vì thế có lẽ bọn họ đã bị đưa đến nơi xa xăm nào đó rồi.

“Không kịp tìm kiếm tiếp tục nữa, chúng ta hãy đến Tử Nguyệt Thành trước đi đã, ở bên ngoài như vậy rất dễ gặp phải những đám đông yêu ma lắm”.

Sau khi Chu Vũ kiểm tra sơ bộ về nhân số đã lập tức quyết định ngay, thật ra lúc trước bọn họ vượt qua không gian kia chỉ chênh lệch nhau chừng ba trăm dặm mà thôi, nếu người nào vượt ra khỏi phạm vi đó chắc chắn đã phạm phải sai lầm lớn rồi.

Với lời yêu cầu này của Chu Vũ đương nhiên chẳng ai có bất kỳ ý kiến gì, thật ra từ giờ trở đi bọn họ đã chính thức bắt đầu bước vào hành trình đầy nguy hiểm rồi, chỉ cần không cẩn thận để ý thì thứ đang đợi họ phía trước chính là... cái chết.

Sau một phen chuẩn bị, mọi người lần lượt chạy vội về phía trước, chẳng ai sử dụng đến linh thú phi hành và Ngự Kiếm Thuật cả, bởi vì như thế chắc

chấn sẽ làm kinh động tới một lượng lớn yêu ma phi hành, mục tiêu duy nhất của bọn họ lúc này là cố gắng bằng mọi giá chạy nhanh đến Tử Nguyệt Thành, vì vậy tránh được chút phiền phức nào là hay chút đó.

Dù sao gặp tình huống này Phong Nhược lại như cá gặp nước, hần chỉ cần giải phong ấn Ngân Giáp Thiên Thù ra rồi leo lên lưng nó ung dung theo sát phía sau mọi người.

Mặc dù tốc độ của Ngân Giáp Thiên Thù so ra còn kém hơn những linh thú phi hành chân chính, nhưng rõ ràng nếu so với bọn Chu Vũ thì nhanh chóng hơn, thậm chí việc trèo đèo vượt suối hay xuyên qua vách núi đều không bị ảnh hưởng chút nào, cho nên khi nội người thấy hần vượt qua rất nhẹ nhàng lập tức dón ngó tỏ vẻ hâm mộ không thôi.

Đang chạy ngon lành tới phía trước chừng vài trăm dặm, bỗng nhiên nghe được tiếng kiếm khí rít gió được truyền tới từ mé bên trái, cùng lúc đó còn nghe tiếng gào thét của yêu ma và người tu đạo vang lên inh ỏi.

“Đây là đội ngũ tuần tra của Tử Nguyệt Thành, mọi người chuẩn bị tiến hành cứu viện”.

Từng ở lại Ngũ Hành Giới thật lâu nên Chu Vũ phán đoán ra ngay, sau đó mới nhắm hướng bên trái mà lao vút về phía chiến trường trước mặt, cho tới khi mọi người chạy đến gần chiến trường thì không khỏi chấn động liên hồi, chỉ thấy ở phía dưới chân núi rậm rạp chằng chịt có vô số hơn chục vạn yêu ma đen kịt đang bu đầy, xếp chồng lên nhau, từ xa nhìn lại trông giống như từng đợt thủy triều đen đang lượn sóng vậy, vốn ngay trung tâm của ngọn thủy triều đen này có hai vòng sáng phòng hộ ánh lên rực rỡ, tuy nhiên lúc này đang có nguy cơ sắp vỡ tới nơi.

Nếu như bây yêu ma này chỉ nhiều về số lượng thôi thì không đến nỗi nào, nhưng điều làm cho người ta cực kỳ kinh hãi đó là bên trong ngọn thủy triều đó có gần nghìn con cao chừng vài chục trượng, những con quái thú đen kịt đó trông tựa như một ngọn núi nhỏ, mới nhìn vào loại quái thú này đã biết rõ chúng có thực lực tương đương cấp sáu, cấp bảy rồi, cho dù toàn bộ lực lượng Thú Ma Doanh xông hết lên đi nữa cũng chỉ có thể nạp mạng tức thời mà thôi.

“Sao lại như vậy ? Nơi này không phải là khu vực phòng hộ của hai tòa thành trì hay sao? Tại sao lại xuất hiện nhiều cự thú cấp bảy thế này?”

Lúc này tên Thạch Ảnh kia không nhận được mà hoảng sợ lên tiếng, hần cũng đã từng xông pha vài năm ở Ngũ Hành Giới này rồi, vì vậy có thể nhận ra được mấy tên yêu ma to như hòn núi nhỏ kia.

“Chu sư huynh, chỉ bằng vào Thú Ma Doanh của chúng ta e rằng không cách nào cứu viện được, chúng ta nên tranh thủ thời gian rút lui thì hơn, hiện tại còn cách Tử Nguyệt Thành khoảng năm trăm dặm nữa, nếu như bị đám yêu ma đó phát hiện e rằng chúng ta sẽ tiêu diệt nhà ma đó.

Chu Vũ trầm ngâm một hồi, hiển nhiên cũng biết rõ khó lòng xoay chuyển được cục diện, “Được, lập tức rút lui khỏi nơi đây!”

Nhưng khi lời nói của Chu Vũ còn chưa dứt thì từ phía trên bầu trời bỗng vang lên từng hồi tiếng rít, lúc này mọi người mới ngược lên nhìn, ai nấy đều hãi hùng khiếp vía một phen, chỉ thấy ngay hướng mà mọi người vừa rời đi đã xuất hiện một đám mây đen cực lớn, đang nhanh chóng ủa về hướng của bọn hần.

Đương nhiên đó chẳng phải là đám mây đen bình thường, mà do vô số quái điều màu đen tập hợp lại, dường như thực lực của nó cực cao, chỉ cần huy động hai cánh thôi đã có thể tạo ra một tầng cương khí có khả năng phá vỡ hoàn toàn mọi thứ phía trước.

Tuy bây quái điều này còn cách xa mọi người hơn mười dặm, nhưng với khí thế như muốn nghiền nát hết thảy mọi thứ thế này khiến cho hầu hết mọi người đang có mặt ở đây đều cảm thấy tức ngực khó chịu, sắc mặt tái nhợt.

“Không ổn rồi ! Đây là Thiết dực cấp bảy, mọi người hãy mau bỏ chạy đi, chúng ta không phải là đối thủ đâu”.

Chu Vũ quát một tiếng lập tức thả ra kiếm khí rồi nhắm hướng Tử Nguyệt Thành mà bay vút đi, mọi người cũng không dám chần chừ lần lượt thả ra kiếm khí, thật sự bọn họ không còn giữ ý định che dấu hành tung gì nữa mà đuổi theo sát Chu Vũ.

Đương nhiên Phong Nhược cũng không dám chậm trễ lập tức thu hồi Ngân Giáp Thiên Thù lại, đồng thời cũng thả ra Mị Ảnh Kiếm bay nhanh đi, nhưng trong lòng hần cũng cảm thấy có hơi kỳ quái, bởi vì hần đã từng nghe nói qua về Thiết dực ma điều này, đó chính là một trong vài loài yêu ma có uy hiếp rất lớn với người tu đạo trong Ngũ Hành Giới, tuy nhiên dưới tình huống thông thường Thiết dực ma điều này không thể nào xuất hiện ở khu vực lân cận hai thành trì được, dù sao khu vực này cũng thuộc sở hữu của lực lượng người tu đạo mà.

Một mặt nghĩ thế, mặt khác Phong Nhược không nhận được mà quay đầu nhìn lại, hần thấy đám mây đen kia dường như không thèm để ý tới Thú Ma Doanh của bọn họ nhiều lắm, nhất thời bọn chúng chỉ phân ra vài trăm con Thiết dực ma điều đuổi theo sau bọn họ mà thôi, còn phần lớn những con Thiết dực ma điều còn lại đều tấn công xuống dưới chân núi ngay chỗ đội ngũ tuần tra kia.

“Chẳng lẽ trong đội ngũ tuần tra đó có thứ gì đặc biệt hấp dẫn đám yêu ma này sao?”

Tuy nghĩ như vậy nhưng với thực lực hiện tại của Phong Nhược cũng không dám bèn mảng quay lại, hần chỉ biết dốc hết sức mà liều mạng điều khiển Mị Ảnh Kiếm chạy thực mạng về phía trước, thật không ngờ bọn hần tuy nhìn qua đều là hàng tinh nhuệ của Thú Ma Doanh nhưng mới vừa chân ướt chân ráo tiến vào Ngũ Hành Giới, vậy mà đã chật vật đến thế này rồi.

Đúng như Phong Nhược dự đoán, mấy trăm con Thiết dực ma điều bay đuổi theo mọi người chỉ hơn trăm dặm đã lần lượt quay đầu trở lại, tuy mọi người thở ra một hơi nhẹ nhõm nhưng vẫn không dám dừng lại chút nào, tất cả đều ngự kiếm phi hành tiếp tục bay hết tốc lực, may mắn là đoạn đường này càng ngày càng gần với Tử Nguyệt Thành nên mới không đụng phải những bầy yêu ma phi hành nào nữa.

Rất nhanh, trước mặt mọi người cuối cùng cũng hiện ra một bóng đen khổng lồ, to như ngọn núi cao, không nghi ngờ gì nữa đây chính là một trong hai đại căn cứ của người tu đạo trong Ngũ Hành Giới này, đó là Tử Nguyệt Thành.

Khi còn ở xa thật khó cảm nhận được hết, thế nhưng đến lúc Phong Nhựt và mọi người tới gần thì mới phát giác ra toàn bộ Tử Nguyệt Thành này đúng là cực kỳ to lớn.

Cả Tử Nguyệt Thành này được kiến tạo nằm trên một tòa sơn mạch êm ả, bốn phía tường thành cực lớn này đều cao tới hai trăm trượng, khi đứng ở trước mặt tường thành này Phong Nhựt có cảm giác mình thật giống như con sâu cái kiến, đúng là chẳng nghĩa lý gì.

Tuy nhiên ngoài cảm giác nhỏ bé đó ra còn thêm một cảm giác hết sức an toàn, lúc này mọi người dường như không nhận được nữa mà đều chính thức thở ra một hơi nhẹ nhõm, cũng do vừa rồi hơn vạn con Thiết dực ma điều có khí thế quá mức kinh người, chỉ đến khi bọn họ nhìn thấy tòa Tử Nguyệt Thành cực kỳ to lớn như thế mới lấy lại được chút về an tâm.

“Đứng lại, bọn ngươi là người phương nào, hãy đưa yêu bài ra đây”.

Mới vừa bước tới bên dưới tường thành, lập tức bọn người Phong Nhựt đã bị một đội ngũ tuần tra gần trăm người mặc hắc giáp vây quanh.

“Bái kiến chư vị đạo hữu, chúng ta là đệ tử của Trần Thiên Tông, thuộc Thú Ma Doanh Kiếm Tâm Viện, nay đến Tử Nguyệt Thành để luân phiên nhận nhiệm vụ.

Tình huống thế này đương nhiên sẽ do Chu Vũ đứng ra lên tiếng, tuy nhiên lời nói của hắn vừa xong thì bỗng nhiên gần trăm thủ vệ đứng vây quanh bật lên những tràng cười ha hả.

“Các ngươi mà là người của Thú Ma Doanh à? Hãy nhìn xem các ngươi này, bộ dáng chật vật, thần sắc bối rối, hốt hoảng bất an, không lẽ sợ quá mà choáng váng thế à? Lại còn dám xưng là người của Thú Ma Doanh nữa chứ? Thật sự các ngươi đang hạ nhục ba chữ đó thì đúng hơn”.

Một gã trung niên nam tử trong đội tuần tra tỏ vẻ khinh thường thốt ra như thế.

Vừa nghe qua câu nói này, dù cho Phong Nhựt hay tất cả mọi người đều không thể phản bác được, quả thật biểu hiện của bọn họ vừa rồi hoàn toàn chính xác như thế, trông chẳng khác gì mấy tên quăng mũ còi giáp để đào ngũ.

Tất nhiên nếu như đội tuần tra này mà gặp phải đám Thiết dực ma điều cấp bảy kia chắc chắn cũng bị tan nát như thế này mà thôi, với tình hình đó mà không có cao thủ Kim Đan kỳ áp chế, đám Thiết dực ma điều đó chỉ cần một lần công kích thôi cũng đủ để tiêu diệt hầu hết đám người này.

“Chúng ta đã đụng phải rất nhiều Thiết dực ma điều cấp bảy, hơn nữa ở chân núi cách đây ngoài năm trăm dặm có một đội ngũ tuần tra đang bị hơn mười vạn yêu ma cấp bảy bao vây, trong đó có hơn ngàn con cự thủ cấp bảy nữa đấy, quả thật chúng ta không đủ sức để cứu viện nên đành phải chạy về đây cầu viện mà thôi, hy vọng các hạ có thể thông báo tin tức này lên trên”.

Lúc này Chu Vũ hơi trầm mặc một lát rồi mới thuật lại đại khái sự tình.

Vừa nghe Chu Vũ nói thế sắc mặt của tên trung niên nam tử kia lập tức biến sắc, hắn không nói thêm câu nào nữa mà vội vã dẫn đám tuần tra vào trong Tử Nguyệt Thành để báo cáo. Khoảng chừng sau thời gian uống chén trà nóng, hơn mười luồng kiếm quang rít gió lao ra từ trong Tử Nguyệt Thành, hiển nhiên đó là nhóm cao thủ Kim Đan kỳ bay về phía trước để cứu viện.

Tuy nhiên bọn Phong Nhựt chỉ biết âm thầm thở dài thườn thượt, bởi vì thời gian này giờ lâu như vậy có lẽ đội tuần tra kia đã gặp dữ nhiều lành ít rồi.

Sau khi bọn hắn đứng chờ ở ngoài tường thành trọn vẹn một canh giờ, mới thấy có vài người tu đạo đang vội vã chạy ra, hiển nhiên bọn họ cũng là đệ tử của Trần Thiên Tông Kiếm Tâm viện, người đi đầu chạy tới cất tiếng rất nhiệt tình: “Chu sư đệ, các vị sư đệ, thật sự có lỗi quá, đã để cho các ngươi phải chờ lâu, tình hình gần đây rất hỗn loạn, dường như những đại quân yêu ma đang có rục rịch, cho nên sự tình có vẻ nghiêm trọng hơn, hiện tại mọi người đã tới đông đủ chưa?”

“Bái kiến Lạc Sơn sư huynh, lần này chúng ta thiếu mất vài người” Chu Vũ bắt đầu đi lên tiếng.

“E rằng những người kia khó thể quay trở về, mấy tháng gần đây Tử Nguyệt Thành đã mất tích hoặc hy sinh hết cả nghìn tên đệ tử tuần tra, ta lo lắng có lẽ đại quân yêu ma đang muốn tấn công với quy mô lớn. Mà thôi khoan nói chuyện này vội, trước hết ta bố trí chỗ ở cho các ngươi đi” Dường như vị Lạc Sơn này đã quá quen thuộc với những chuyện thế này, vừa nói xong hắn lập tức dẫn mọi người đi vào trong cổng thành thật lớn.

Lúc này Phong Nhựt đang đi theo phía sau mới phát hiện ra, bức tường thành này cao chừng hai trăm trượng, bề dày đến một trăm trượng, hơn nữa đều được sử dụng một loại nguyên liệu nam thạch nào đó có màu đen nhánh, rất cứng rắn. Theo Phong Nhựt dự đoán, cho dù Mị Ảnh Kiếm của hắn có chém lên đó cũng chưa chắc đã để lại dấu vết rõ rệt.

Được chứng kiến tường thành rộng lớn như thế Phong Nhựt thoáng rung động trong lòng, tuy nhiên sau khi tiến vào trong Tử Nguyệt Thành thì hắn có cảm giác không gian trong này có vẻ nhỏ hẹp, có thể nhìn ra được kiến trúc bên trong Tử Nguyệt Thành này được kiến tạo hoàn toàn dựa vào vách núi, phân chia cấp độ khu vực rõ ràng.

Ở ngay giữa trung tâm cũng là chỗ cao nhất dựng nhiều tòa cung điện thật lớn, từng vòng kiến trúc xung quanh đó được sắp theo thứ tự xuống thấp dần, tuy nhiên bên trong Tử Nguyệt Thành này ngoại trừ lối đi trên ba vòng tròn đã được kiến tạo ra, còn lại không có lối đi nào khác, dường như phương

thức xuất nhập hầu hết đều phải vận dụng linh thú phi hành hoặc ngự kiếm mà thôi.

Hơn nữa Phong Nhựt còn phát hiện ra một điều khá kỳ quái, tựa như toàn bộ Tử Nguyệt Thành này được phân chia thành bốn khu vực riêng biệt, đồng thời bốn khu vực này không xâm phạm qua lại lẫn nhau.

Tuy nhiên rất nhanh sau đó Phong Nhựt đã biết rõ, vốn dĩ Tử Nguyệt Thành này được khống chế bởi ba môn phái Cửu Thần Cung, Trần Thiên Tông và Thiên Diệp Môn với một thế lực khác nữa, vì vậy mỗi khu vực đại biểu cho thế lực của một môn phái.

Trong ba môn phái đó thì Cửu Thần Cung vốn có thế lực mạnh nhất, kế tiếp là Trần Thiên Tông, và Thiên Diệp Môn là yếu nhất, về phần thế lực khác nào đó ngự tại một khu vực trong Tử Nguyệt Thành, vốn cũng không có nhiều tiếng nói lắm, dù sao Cửu Thần Cung cũng chính là lực lượng mạnh mẽ nhất ở đây.

Được bố trí gần nửa canh giờ, cuối cùng chỗ ở của bọn người Phong Nhựt mới được yên ổn, đó là tầng ba của một tòa lầu cực lớn, tuy nhiên ngoài đám người Thú Ma Doanh của bọn họ ra còn có một phần Thú Ma Doanh của Linh Sơn Viện nữa.

“Các vị sư đệ, trước hết các người ở lại đây nghỉ ngơi vài hôm, không chừng qua một thời gian ngắn sẽ không còn được nhân nhả như vậy nữa đâu”.

Vị Lạc Sơn kia sau khi bố trí hoàn tất cho đám người Phong Nhựt, hẩn lập tức vội vã rời đi.

Đúng là toàn bộ mọi người đều bị chút áp lực, ngay cả những người đã từng đến Ngũ Hành Giới như Chu Vũ kia cũng mang vẻ mặt trầm trọng, sau khi nhận phòng xong, lúc này Chu Vũ mới kêu cả bọn Phong Nhựt tập trung lại một chỗ.

“Các vị... ta nghĩ các người cũng đã đoán được, lần này có lẽ vận khí của chúng ta không được tốt lắm!”

Chu Vũ trầm ngâm một chút mới chậm rãi nói tiếp: “Cứ cách một thời gian ngắn, Yêu Ma giới đều tấn công quy mô lớn vào hai tòa thành trì mà Tu Tiên giới chúng ta đang khống chế, tuy nhiên ở Ngũ Hành Giới này thật ra lực lượng của người tu đạo chúng ta bị áp chế thua thiệt, cho nên sắp tới chúng ta muốn nhận nhiệm vụ là rất khó, có lẽ không đầy mười lăm năm Thú Ma Doanh của chúng ta toàn quân sẽ bị diệt”.

Nói đến đây Chu Vũ dừng lại một lát, ánh mắt lạnh lẽo của hẩn đảo qua tất cả mọi người: “Chư vị có ý kiến gì không?”

Thế nhưng vì câu nói của Chu Vũ mà khiến cho mọi người trầm mặc một lát, thật lâu sau Mạc Tân bỗng nhiên lên tiếng: “Chu sư huynh, tình huống hiện tại chúng ta đều hiểu rõ, trước đó chúng ta đã tận mắt chứng kiến qua đám Thiết dực ma điều cấp bấy kia, trong tất cả chúng ta ở đây huynh là người chỉ huy có danh tiếng nhất trong Thú Ma Doanh, đương nhiên chúng ta sẽ nghe theo sự chỉ huy của huynh, nếu có bất kỳ ai rắp tâm lòng dạ bất lương, giờ đủ thủ đoạn này nọ, tất nhiên chúng ta phải tiêu diệt kẻ đó trước nhất”.

Mạc Tân nói đến đây ánh mắt hẩn lại liếc nhìn sang Phong Nhựt vốn đang ngồi im lặng trong góc.

“Đúng vậy, tiểu đội Thú Ma của chúng ta cũng không có bất kỳ ý kiến gì, dù sao với cục diện hiện tại chúng ta chỉ có đồng tâm hiệp lực mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này” Lý Dịch ngồi ở bên kia cũng nói theo.

“Chúng ta cũng thế ! Chắc chắn sẽ không lùi bước” Thạch Ảnh cũng thần nhiên cho biết ý kiến.

Sau khi ba người đã nói xong, lập tức ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Phong Nhựt đang ngồi trong góc.

Phong Nhựt thấy tình hình như thế bèn không nhịn được mà nhìn Chu Vũ cười cười, kỳ thật đến lúc này trong tiểu đội Thú Ma của hẩn chỉ còn lại năm người, hơn nữa đây chính là tiểu đội có thực lực yếu nhất trong đám thì có thể làm nên sóng gió gì chứ, đáng lý ra Chu Vũ phải nên lo lắng đến ba người bọn Thạch Ảnh, Mạc Tân và Lý Dịch kia, bởi vì họ đã rất khảng khí với một số thành viên trong tiểu đội của họ, ngay tại thời khắc quan trọng chắc chắn mệnh lệnh của ba người bọn họ sẽ có ảnh hưởng nặng cân hơn Chu Vũ.

Về việc này ắt hẳn Chu Vũ cũng rất rõ ràng.

“Thành viên trong tiểu đội của ta chỉ còn lại bốn người mà thôi, có nên để họ gia nhập vào luôn trong những tiểu đội Thú Ma của các người hay không?” Phong Nhựt tỏ vẻ hồ hững mà nói ra câu đó, dù sao theo hẩn nghĩ thì bốn người còn lại trong tiểu đội mình quả thật rất vướng víu, hẩn còn cầu mong không phải tốn công sức đi quản bọn họ nữa kia.

“Không quan hệ gì, dù sao những người kia chỉ là thất lạc tạm thời mà thôi, có lẽ hai ngày sau sẽ quay về thôi, nếu như bọn họ thật sự bị ngã xuống thì khi chúng ta ra ngoài nhận nhiệm vụ bên trên sẽ tận lực bố trí thêm nhân thủ cho người” Sắc mặt của Chu Vũ không chút thay đổi, hẩn chỉ nhìn Phong Nhựt rồi nói tiếp: “Ta sẽ đi tìm sư thúc của bản tông để nhận lấy Thú ma chiến giáp, Phong Nhựt... người theo giúp ta một tay đi”

“Ách...” Phong Nhựt hơi sững sờ, quả thật hẩn không hiểu rõ rốt cuộc Chu Vũ có ý gì, tuy nhiên vừa ngó thấy sắc mặt của đám người Mạc Tân và Lý Dịch có vẻ khó coi, hẩn chợt tỉnh ngộ rồi cười ra mặt... thì ra ta cũng có sức hấp dẫn đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 131: Những Kẻ Phiền Phức

Dưới ánh sáng năm màu của vầng trăng, dường như toàn bộ Tử Nguyệt thành toát lên một cảm giác yên tĩnh lạ thường. Mặc dù có tiếng động ồn ào từ phía đằng xa vọng về, lại giống như ở cách xa vạn dặm.

Phong Nhược không nhanh cũng không chậm bước theo sát phía sau Chu Vũ, vừa vặn kém nửa bước chân.

Đối với gã Chu Vũ này Phong Nhược có xu hướng đối xử không thân cũng không lạ. Qua mấy lần tiếp xúc trước đây, dường như lần nào Chu Vũ cũng mang lại cho hắn cảm giác dễ phòng ngừa nề, tương tự thể qua biểu lộ của Chu Vũ đối với hắn cũng không có chút ý thân thiện nào.

Cho nên trong hoàn cảnh hiện tại lại khiến cho Phong Nhược thoáng có chút xấu hổ.

Tuy nhiên, từ đầu đến cuối Chu Vũ cũng không nói một câu, gã chỉ trầm lặng đi trước dẫn đường, đương nhiên Phong Nhược cũng sẽ không vô có phá vỡ đi sự im lặng đến khó chịu này.

Mãi cho đến lúc hai người tới một chỗ an toàn bên dưới tòa nhà, Chu Vũ mới quay đầu thân nhiên nói: "Vu Duệ sư thúc là cao thủ Kim Đan hậu kỳ, cũng là người trực tiếp phụ trách mấy Thú Ma Doanh của chúng ta, đồng thời cũng chịu trách nhiệm điều phối các loại vật tư. Nếu tạo được quan hệ tốt với lão, ắt hẳn sẽ không phải chịu quá nhiều thiệt thòi đâu!"

Nói xong những lời này, Chu Vũ lập tức đi thẳng một mạch vào trong, còn những lời gã vừa nói lại khiến cho Phong Nhược có hơi ngạc nhiên.

Phong Nhược theo Chu Vũ đi vào một tòa nhà được bày trí cực kỳ đơn giản, nhưng lại biểu lộ ra một khí thế hùng vĩ, hắn nhanh chóng được gặp vị Vu Duệ kia.

Người này có khuôn mặt rất bình thường, nhìn qua ước chừng ngoài ba mươi tuổi, trên người tùy tiện khoác lên một chiếc áo dài màu xanh, thật không ngờ áo dài này lại không có bất kỳ tác dụng phòng ngự nào cả. Tuy nhiên Phong Nhược lại biết rõ các cao thủ Kim Đan hậu kỳ như lão, ai cũng có chiến giáp cực kỳ lợi hại, một khi xuất hiện tình huống khác thường lúc đó mới hiện ra.

"Bái kiến Vu sư thúc!"

Vừa nhìn thấy Vu Duệ, Chu Vũ cùng Phong Nhược vội vàng lên tiếng thi lễ.

"Ha ha...! Thì ra là Chu Vũ sư đệ, ừm... không tệ, vài chục năm qua không thấy, thực lực của ngươi đã tăng lên không ít. Chẳng trách Vạn sư huynh lại để cho ngươi tổ chức và thành lập Thú Ma Doanh..." Vu Duệ dường như đã biết Chu Vũ từ trước rồi, nên lão mang vẻ mặt vui vẻ cười nói. Tuy nhiên, ngay sau đó ánh mắt của lão quét sang Phong Nhược.

"Ồ... chẳng lẽ ngươi là đệ tử bình thường mới gia nhập vào bản tông à? Không ngờ lại mang theo hai thanh kiếm ở sau lưng. Nếu như không phải là đệ khoe mẽ, chắc hẳn phải có tuyệt kỹ nào đó".

Vu Duệ tùy tiện nói ra một câu, nhưng lại trực tiếp mang bí mật của Phong Nhược khai ra non nửa. Tuy vậy lão hiển nhiên đối với Phong Nhược không có quá nhiều hứng thú, nên tiếp tục quay sang Chu Vũ trầm giọng nói: "Chu sư đệ, e rằng lúc các ngươi vào thành cũng phát hiện ra ít nhiều rồi. Gần đây đại quân yêu ma có vẻ bất đầu rục rịch. Vừa mới rồi, bản thân ta nhận được cấp báo, một mô Ngũ Hành Thạch của bản tông cách đây ngoài ba ngàn dặm đột nhiên bị một số lượng lớn yêu ma công kích. Cho nên, ta hi vọng các ngươi lập tức đến đó cứu viện".

"Cứu viện...?" Chu Vũ và Phong Nhược vừa nghe thấy đã sửng sốt. Nói đùa gì vậy...! Lúc này bên ngoài hai tòa thành trì đầu đầu cũng dễ thấy cả một đại đội của đại quân yêu ma. Bất bộn hắn vượt qua hơn ba ngàn dặm đi cứu viện, chẳng phải là đưa bộn hắn vào chỗ chết hay sao?

"Vu sư thúc, là thế này... tuy chúng ta vừa mới tới nơi, nhưng vẫn còn tám người chưa kịp tới đây tập hợp" Chu Vũ tuy cao ngạo, nhưng cũng biết đây là một nhiệm vụ cửu tử nhất sinh.

"Vội cái gì chứ! Ngươi cho rằng Thú Ma Doanh là đồ vô tích sự sao? Nếu có bản lĩnh tinh nhuệ thì phải đảm đương trách nhiệm trọng đại chứ. Nếu như ngươi sợ hãi, vậy hãy lập tức giải tán Thú Ma Doanh của ngươi đi, toàn bộ cứ rút hết về Thương Ngô Giới mà sống tạm bợ cho qua ngày đoạn tháng đi".

Vu Duệ lập tức nổi giận, sau khi dừ tọng trừng mắt nhìn Chu Vũ mới tiếp tục nói: "Ngươi nghĩ Ngũ Hành Giới là nơi nào? Nơi này kể từ khi được phát hiện, mỗi ngày người tu đạo chúng ta đều chiến đấu liều mạng với lũ yêu ma kia. Muốn an nhàn à..., thì đừng có bước chân lên con đường tu tiên nữa".

Sau khi khiển trách Chu Vũ một trận, Vu Duệ lúc này mới hạ thấp giọng nói tiếp: "Lần này đi cùng với các ngươi còn có một Thú Ma Doanh cấp hai nữa. Ngoài ra nếu trong đội ngũ các ngươi bị khuyết mất tám người, ta sẽ bổ sung cho các ngươi, hãy trở về chuẩn bị đi. Sau nửa canh giờ, lập tức xuất phát...!".

Nói xong câu đó, Vu Duệ mới vung tay ném cho Chu Vũ hai cái túi càn khôn, rồi quay người rời khỏi.

Phong Nhược và Chu Vũ liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy có chút không ổn, nhưng cũng không có bất kỳ lựa chọn nào nữa. Đúng như Vu Duệ đã nói, muốn an nhàn thì đừng lựa chọn con đường này. Tội nguyên tu tiên tại Ngũ hành giới vô cùng phong phú, nếu như một người tu đạo lựa chọn

không tới Ngũ hành giới thì e rằng muốn tăng cảnh giới lên cơ bản là chuyện không có khả năng.

"Đi nào ! Tình hình chưa hẳn sẽ quá mức bi đát, không phải vẫn còn có một đội Thú Ma Doanh cấp hai sao?" Phong Nhựt cười cười rồi phá vỡ im lặng. Đối với cái gọi là Thú Ma Doanh cấp hai kia, ngược lại hẳn có chút hiểu biết, cấp độ dường như là tiêu chí đánh giá thực lực, chẳng hạn như Thú Ma Doanh mà Chu Vũ tổ chức chỉ có thể coi là cấp thấp nhất, giới hạn nhiều nhất cũng chỉ có 50 người, hơn nữa mức đãi ngộ được hưởng cũng rất kém. Còn với Thú Ma Doanh cấp hai, giới hạn số lượng người nhiều nhất sẽ tăng lên, thực lực tổng thể cũng mạnh mẽ hơn, đương nhiên mức độ đãi ngộ cũng sẽ cực kỳ hậu hĩnh.

Vì thời gian quá cấp bách nên sau khi Chu Vũ và Phong Nhựt quay trở về, lập tức công bố nhiệm vụ dễ đi khó về này ra. Quả nhiên, không nằm ngoài dự liệu của Phong Nhựt, hầu hết mọi người đều biến đổi sắc mặt, sau đó bắt đầu la hét ầm ĩ.

"Tất cả im miệng cho ta ! Lập tức chuẩn bị sẵn sàng, nửa canh giờ nữa sẽ xuất phát. Ai dám cả gan dị nghị, quy vào tội ra trận đào ngũ để xét xử ngay".

Sau khi Chu Vũ lớn tiếng quát to, cuối cùng cũng làm cho đám đông chấn động mà bình tĩnh trở lại, kể đó mới mang chiến giáp Thú Ma ra phân phát cho mọi người. Loại chiến giáp Thú Ma này toàn thân ngăm đen, dính liền một khối, cũng không biết đã dùng loại tài liệu nào để chế tạo ra. Tuy nhiên khi mọi người mặc vào lại trông cực kỳ uy phong, giống như chiến thần bóng đêm vậy.

Phong Nhựt thử nghiệm một chút lại kinh ngạc phát hiện ra năng lực phòng ngự của chiến giáp Thú Ma này, quả thực còn vượt lên trên cả bộ trang phục Sạn Tuyết trên người hẳn vốn được chế tạo đặc biệt. Hơn nữa, bởi vì mặt ngoài chiến giáp Thú Ma có hình dạng kiên cố, nên lúc ngăn chặn công kích sẽ càng thêm hiệu quả.

Mà điều khiến người ta động tâm nhất chính là chiến giáp Thú Ma hoàn toàn có thể mặc vào theo ý muốn, toàn bộ quá trình chỉ cần trong chớp mắt đã hoàn thành.

Sau khi sở hữu được chiến giáp Thú Ma có tính năng phòng ngự cực mạnh, trong lòng mọi người rốt cục cũng có thêm chút ít dũng khí.

Lúc này Chu Vũ lại nhắc đến việc bổ sung thành viên, tuy nhiên điều khiến cho gã và Phong Nhựt có chút bất ngờ chính là trong bốn thủ hạ của Phong Nhựt, đã có tới ba người lựa chọn gia nhập vào ba tiểu đội khác. Người duy nhất còn lại, cũng là người có thực lực yếu nhất. Chính vì thế có thể nói tám người sắp được bổ sung từ bên ngoài vào, đều sẽ lập tức gia nhập vào tiểu đội của Phong Nhựt.

Đối với việc này Phong Nhựt trái lại cũng không quá mức để ý. Nhưng hẳn vừa nghĩ tới đây, chợt nghe thấy ở phía dưới vang lên một tiếng hét lớn.

"Bọn người nhu nhược Thú Ma Doanh chữ Hoàng số bảy mươi tám, lần xuống đây đón tiếp nào".

Nghe thấy thế không chỉ bọn người Chu Vũ, ngay cả Phong Nhựt đều bốc lên một ngọn lửa giận ở trong lòng, bởi vì Thú Ma Doanh chữ Hoàng số bảy mươi tám đứng là bọn hắn mà.

Không cần phân phó cả đám Phong Nhựt lập tức gấp rút xông ra ngoài, muốn xem thử kẻ đến rồi cuộc là thần thánh phương nào mà dám nói năng càn rỡ như thế?

Nhưng khi bọn người Phong Nhựt lao xuống tới chân lầu, nguyên một đám lập tức chết đứng lặng người, đồng thời ngọn lửa giận lúc trước cũng nhanh chóng biến mất không thấy tăm tích.

Bởi vì trước mặt bọn họ, không nhiều cũng không ít, vừa vặn có tám người đang đứng.

Kẻ cầm đầu tám người này chính là một gã nam tử cao xấp xỉ bằng hai người bình thường, gã chỉ cần đứng im một chỗ tức thì giống như một ngọn núi cao chắn trước mặt người khác, đè ép mọi người tới mức hoảng loạn tâm thần.

Mà càng thêm biến thái hơn nữa chính là bên ngoài da mặt của đại hán này không ngờ lại mờ ảo hiện lên ánh sáng màu vàng kim. Có thể khẳng định, không những người này có dị biến bẩm sinh, mà còn tu luyện một công pháp cấp cao nào đó, khiến cho lực lượng phòng ngự trở nên kinh người.

Sau lưng gã đeo một thanh kiếm khổng lồ, thanh kiếm này có chiều dài chừng hai trượng, bản rộng thậm chí còn đạt tới ba thước. Hai bên lưỡi kiếm lờ mờ tỏa ra ánh sáng lạnh giá, chỉ cần nhìn vào lập tức sẽ có một cảm giác áp bức khác thường.

Kiểm khí khủng bố như vậy, bọn người Phong Nhựt mới lần đầu tiên được nhìn thấy. Ước lượng sơ qua, chỉ sợ ít nhất cũng phải nặng hơn ngàn cân. Một thanh kiếm như thế, khẳng định vô phương thi triển Ngự Kiếm Thuật một cách linh động và mau lẹ được, thậm chí ngay cả dùng để ngự kiếm phi hành cũng không được, nhưng không một ai dám xem thường gã nam tử cao to và thanh kiếm khổng lồ sau lưng gã.

Bởi vì dù cho gã đại hán này không am hiểu công kích từ xa đi nữa, nhưng bằng vào sức lực hung bạo của bản thân, cộng thêm thanh kiếm khổng lồ có thể nói là khủng bố kia, muốn công kích xuyên qua xuyên lại trong đại quần yêu ma mười mấy lần cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Hơn nữa tu vi của gã đại hán cũng đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, cho nên chỉ sợ ngoại trừ công kích dựa vào sức lực hung bạo ra, gã vẫn còn có cách thức công kích khác nữa.

Ngoại trừ gã đại hán đó, trái lại trong bảy người còn lại cũng không có ai quá mức làm cho người khác phải chú ý. Nhưng tất cả đều không khác nhau lắm, vì tu vi của bọn họ đều đạt Trúc Cơ hậu kỳ. Nếu như có thể nói có điểm gì khác biệt, đó chính là trong sắc mặt bọn họ biểu hiện hiện ra vẻ coi thường hết sức công khai.

"Các ngươi cũng có thể coi là Thú Ma Doanh sao? Ha ha... quả thực lão tử chết vì cười đi mất..."

Sau khi thoáng đánh giá qua bọn người Phong Nhựt, người đầu tiên mở miệng lại không phải là gã khổng lồ có vẻ khủng bố kia, mà là một gã trung niên quắc thước có ánh mắt âm độc và lạnh lẽo.

"Trong số các ngươi ai là lão đại? Tự bước ra giới thiệu một chút đi, lão tử tuy rằng không thích rác rưởi, nhưng ai bảo lão tử không may mắn thế này, lại bị phân đến Thú Ma Doanh như đồ bỏ của các ngươi, thôi đành phải cam chịu sự bất công của số mệnh vậy".

Lời nói ngạo mạn đến mức đó lập tức khiến cho mọi người nổi giận. Tuy nhiên cuối cùng Chu Vũ vẫn mang theo vẻ mặt lạnh lùng tiến lên phía trước nói: "Kiếm Tâm Viện Trần Thiên Tông Chu Vũ, ta là người chỉ huy. Báo tên của các ngươi ra đi. Còn nữa, khi đã tiến vào Thú Ma Doanh này cũng đừng có giờ thủ đoạn này nọ, nếu như ai không tuân theo mệnh lệnh tức khắc bản thân ta sẽ không nương tay đâu".

"Ha ha ha..." Gã trung niên âm độc lạnh lùng lại giống như không thể nhịn nổi mà phải cười to lên một trận, sau đó mới híp mắt nói: "Ngươi đừng có giả bộ đại gia trước mặt lão tử, có biết thân phận chính xác của tám người chúng ta không? Chúng ta thuộc về Thú Ma Doanh cấp hai, đáng tiếc những người khác vận khí quá kém đều bị chết sạch cả rồi. Nếu không phải như vậy, đâu đến phiên tiểu tử nhà ngươi khoa tay múa chân với bản nhân chứ?"

Giọng nói thay đổi, gã trung niên nhìn thấy sắc mặt Chu Vũ đang cực kỳ khó coi, bỗng nhiên cười hắc hắc quái dị lên tiếng: "Hắc hắc...! Chỉ đùa một chút mà thôi, chúng ta cam đoan sẽ nghe lời. Các vị... hãy lần lượt xưng tên ra đi. Lão tử là Điều Mộc Nhai, hiện tại thuộc nhóm tán tu, mong rằng các vị sư huynh xuất thân danh môn đại phái chiếu cố nhiều hơn..."

Điều Mộc Nhai nói xong tiếp đến gã khổng lồ há cái miệng rộng ngoác ra, cười quái dị nói: "Các tiểu hài tử, tên ta là gì dường như đã quên mất tiêu rồi. Tuy nhiên, các ngươi có thể gọi ta là Cuồng Long".

Tiếp theo sau, sáu người còn lại cũng lần lượt báo tên ra. Tuy vậy, cũng giống như Điều Mộc Nhai, bọn hắn hoặc là thuộc về một vài môn phái nhỏ, hoặc là tán tu mà thôi.

Cuối cùng không ngoài dự kiến, tám kẻ phiền phức này đều bị nhét vào tiểu đội Thú Ma của Phong Nhựt.

Bạn đang đọc truyện *Phong Nhựt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 132: Thiết Dực Ma Điều

Đường núi gần như dựng đứng, nếu nói một cách chính xác, thì hoàn toàn không có đường đi lối lại.

Đưa mắt nhìn quanh đều là đá núi kỳ quái lồm chồm, bụi gai rải rác, ngoài núi đá san sát ra thì chẳng còn thứ gì khác.

Nửa canh giờ trước, Thú Ma Doanh của đám người Phong Nhựt đã hợp lại với một Thú Ma Doanh khác có tám mươi người, rốt cuộc họ cùng nhau xuất phát từ Tử Nguyệt Thành, rồi chạy như điên tới mộ quảng Ngũ Hành thạch đang bị tấn công ở ngoài ba nghìn dặm.

Khoảng cách ba nghìn dặm đối với những người tu đạo bọn hắn, cũng không được tính là quá xa. Nếu như là dùng phi hành tọa kỵ, hoặc ngự kiếm phi hành thì không cần tới một canh giờ đã có thể chạy tới nơi.

Nhưng vấn đề là nơi đây thuộc Ngũ Hành Giới, đặc biệt là dưới tình huống đại quân yêu ma đang rục rịch hành động, phi hành ở trên không trung như thế không khác gì đi tìm cái chết. Bởi vì nếu làm như thế, sẽ kinh động đến những con ma điều khủng bố đang bay trên trời cao.

Cho nên biện pháp tốt nhất chính là sử dụng linh thú dưới mặt đất để tiến lên. Nếu như không có linh thú dưới mặt đất, vậy thì... thật xin lỗi, cũng chỉ có thể dùng hai cái chân mà chạy thôi.

Hành động cùng một chỗ với Thú Ma Doanh của bọn người Phong Nhựt, là một Thú Ma Doanh cấp hai. Trong Thú Ma Doanh này thậm chí có đến hai cao thủ Kim Đan sơ kỳ, số còn lại toàn bộ cũng đều là những nhân vật đã bán mạng tại Ngũ Hành Giới vài chục năm, gan góc sống sót qua hàng trăm trận chiến.

Cho nên ngay từ đầu, Chu Vũ cùng với tất cả mọi người, kể cả tám kẻ phiền phức kia đều ngoan ngoãn lựa chọn tuân theo, không một ai dám phản kháng.

Lúc này, ở phía trước mở đường chính là Thú Ma Doanh chữ Hoàng số mười, theo ngay sát phía sau là Thú Ma Doanh của Chu Vũ. Nhưng thật đen đủi, tiểu đội Thú Ma của Phong Nhựt và Lý Dịch phải đảm nhiệm chức năng bọc hậu.

Bởi vì hầu hết quân số trong Thú Ma Doanh của bọn người Phong Nhựt không có tọa kỵ dưới mặt đất, cho nên muốn vượt qua hơn ba ngàn dặm, chỉ sợ ít nhất cũng phải mất đến tám chín canh giờ.

Dưới hoàn cảnh này, cho dù là hai cao thủ Kim Đan sơ kỳ cũng không có bất kỳ biện pháp nào để giải quyết. Bởi vì bọn họ không chỉ tới cứu viện, mà còn phải cố thủ ở chỗ mộ Ngũ Hành thạch nọ, cho nên phải tận lực tìm mọi cách có thể để không làm kinh động tới đám yêu ma. Bằng không cho dù bọn họ có thể tạm thời chạy trốn, nhưng cũng sẽ làm lộ ra vị trí của mộ Ngũ Hành thạch kia. Đến lúc đó, nói không chừng bọn họ sẽ phải đối mặt với đại quân yêu ma lớn hơn nhiều.

So sánh với bốn tiểu đội khác, tiểu đội Thú Ma của Phong Nhữc chắc chắn là thoải mái nhất. Bởi vì ngoại trừ tên đệ tử Kiếm Tâm Viện Ngô Liêm xúi quẩy kia ra, toàn bộ chín người còn lại đều có tọa kỵ dưới mặt đất, chính là Cuồng Long kình cang hoặc là Bạo Hồ cấp sáu cực lớn.

Chỉ có điều cái gọi là danh hiệu người chỉ huy tiểu đội của Phong Nhữc căn bản chỉ là hữu danh vô thực. Ngoại trừ tên Ngô Liêm đáng thương kia, hẳn cũng chỉ có thể chỉ huy được chính bản thân mình mà thôi. Về phần tám kẻ phiền phức kia, trước mắt hẳn còn chưa nghĩ ra biện pháp gì để thu thập bọn họ.

Dọc đường gấp rút tiến về phía trước, có lẽ do vận khí tốt nên hai đội quân Thú Ma Doanh của nhóm người Phong Nhữc chỉ gặp phải một lần tập kích với quy mô nhỏ. Mà ở đằng trước, dưới sự dẫn dắt của hai cao thủ Kim Đan sơ kỳ, lần nào cũng chỉ trong vài nhịp thở là đã giải quyết xong trận chiến. Chính vì vậy ở phía sau do đám người Phong Nhữc bọc hậu hoàn toàn không phải chiến đấu lần nào cả.

Nhưng vận khí tốt như thế cũng không thể kéo dài mãi. Ngay lúc mọi người bước vào thung lũng nhỏ tương đối bằng phẳng, hết sức đột ngột, cả đám chạm trán với một toán chừng ba trăm con Thiết Dực Ma Điều cấp bảy.

Chỉ trong chớp mắt, những con Thiết Dực Ma Điều này vốn đã giương đôi cánh rộng tới hơn hai mươi trượng ra, vừa cất tiếng hét quái dị đủ sức truyền ra ngoài mấy trăm dặm, vừa nhanh như tia chớp nhắm vào mọi người từ trên đầu đánh xuống.

Phải biết rằng thân thể Thiết Dực Ma Điều cấp bảy cực kỳ lớn, mấy trăm con tụ lại cùng một chỗ tạo thành một đám mây đen khiến cho người ta phải kinh hồn táng đảm.

Đặc biệt tốc độ công kích của chúng thật sự quá mau lẹ, giống như vô số con cuồng phong đang xoáy thẳng vào. Nếu như không cẩn thận, chỉ sợ sẽ bị những đám cuồng phong này cuốn đi mất.

"Toàn bộ tiến lên, đừng có đứng im tại chỗ, cứ vừa đánh vừa chạy, cẩn thận với đòn công kích của chúng!".

Lúc này, một cao thủ Kim Đan sơ kỳ ở phía trước cao giọng quát lên. Nhưng tiếng nói của lão vừa mới dứt, đám Thiết Dực Ma Điều cấp bảy đã giống như hung thần ác sát lao xuống tới tận nơi công kích, với tốc độ này có thể nói là khủng bố.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ đội ngũ đều bị đám mây đen đó hoàn toàn bao phủ. Cho dù vận dụng kiếm khí công kích thì hiệu quả thu được chẳng đáng là bao, bởi vì thân thể của đám ma điều lông đen nhánh này cực kỳ lớn, e rằng ít nhất phải nặng tới mấy ngàn cân. Hơn nữa với tốc độ lao xuống khủng bố như thế, có thể tưởng tượng ra nó tạo thành lực công kích mạnh đến mức nào.

Mới chỉ qua một lần va chạm, tiếng kêu rên thảm thiết đã liên tục vang lên. Toàn bộ đội ngũ giống như một con rắn dài bị trận công kích đó cắt thành năm bảy khúc. Kiếm khí của vô số người bị lực lượng khổng lồ kia đánh bay thẳng ra ngoài, rồi sau đó bản thân lập tức bị đôi cánh cực lớn của Thiết Dực Ma Điều quét ngang một cái, nếu như không chết ắt cũng bị trọng thương.

Lúc này đây, có thể nhìn ra được sự chênh lệch giữa hai Thú Ma Doanh. Đội ngũ của Thú Ma Doanh cấp hai ở phía trước chỉ thoáng rối loạn một chút, hơn nữa còn có hai cao thủ Kim Đan sơ kỳ tọa trấn, nên tổn thất do đợt công kích này gây ra cũng không quá nghiêm trọng. Tất cả những con Thiết Dực Ma Điều vừa đánh xuống, đều nhanh chóng bị tiêu diệt.

Nhưng Thú Ma Doanh do Chu Vũ dẫn đầu ở phía sau bị hỗn loạn tùm lùm. Chỉ ít có hơn hai mươi người bị lực công kích kinh khủng của Thiết Dực Ma Điều đánh bay ra ngoài, chưa rõ sống chết thế nào. Nếu không phải Thú Ma Doanh ở đằng trước nhanh chóng quay trở lại cứu viện, chỉ sợ số người chết và bị thương sẽ không chỉ như vậy...!

Hai tiểu đội Thú Ma của Phong Nhữc và Lý Dịch nằm ở sau cùng của đội ngũ nên bị công kích ít nhất, nhưng vẫn có thể được tận mắt chứng kiến lực lượng tấn công khủng bố khó chống lại nổi đó. Kể cả Phong Nhữc cũng không thể bình tĩnh được, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch. Không ai có thể ngờ, Thiết Dực Ma Điều cấp bảy lại đáng sợ như thế, chỉ có tám người Điều Mộc Nhai kia thần sắc có vẻ vẫn như thường.

"Lui lại, mau rút lui!"

Lý Dịch gần như đã sợ tới mức choáng váng, cuống quýt ra mệnh lệnh. Chín tên thủ hạ của hắn không ngờ lại thi hành đúng theo mệnh lệnh đó, lập tức bọn họ buông kiếm hướng về phía sau lui về. Ngay cả gã Ngô Liêm, thủ hạ của Phong Nhữc cũng quay đầu bỏ chạy theo.

"Lý Dịch, Ngô Liêm! Các ngươi quay lại đây".

Phong Nhữc thầm mắng chửi một tiếng rồi vội vàng quát to. Nhưng chưa cần nói tới Lý Dịch, ngay cả kẻ dưới quyền chỉ đạo của hắn là Ngô Liêm cũng hoàn toàn phớt lờ.

"Ha ha... tiểu lão đại họ Phong kia! Tranh thủ thời gian mà trốn đi, nếu như ngươi còn không muốn chết sớm".

Lúc này Điều Mộc Nhai bỗng nhiên tỏ vẻ sung sướng khi người khác gặp họa mà cười hắc hắc rồi nói: "Đương nhiên, vẫn còn có một con đường dành cho ngươi. Chỉ cần sau này ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta cam đoan ngươi có thể sống lâu mấy ngày, thế nào?"

"Hừ... bót nói nhảm cho ta nhò, các ngươi trước tiên hãy giữ lại được cái mạng nhỏ của mình rồi mới nói".

Hừ lạnh một tiếng, Phong Nhựt lập tức thúc dục Ngân Giáp Thiên Thủ tiến về phía trước. Lúc này, sau khi đã trải qua một vòng công kích, đám Thiết Dực Ma Điều đã bay trở lại không trung, số lượng cũng chỉ còn lại hơn hai trăm con, hẳn nhất định phải thừa cơ hội này đuổi kịp đội ngũ phía trước mới được. Về phần tám kẻ phiền phức nọ, trước mắt hẳn còn chưa khống chế được, cho nên dứt khoát không thêm làm chuyện lãng phí sức lực.

Nhưng đúng vào lúc này, một loạt tiếng kêu thảm thiết thê lương từ phía sau truyền đến. Không cần quay đầu nhìn lại, Phong Nhựt cũng biết rõ đó là tiểu đội của Lý Dịch. Bọn họ tự cho rằng có thể ngự kiếm phi hành bỏ chạy ra xa, nhưng lại không hề biết rằng, thực lực của loài Thiết Dực Ma Điều cấp bảy tương đương với người tu đạo có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ. Tốc độ bay trong thời gian ngắn của chúng so với bọn họ ngự kiếm đương nhiên là nhanh hơn, nhất là trên không trung gần như hoàn toàn vượt trội.

Muốn chạy trốn? Thật sự không có khả năng !

Phương pháp duy nhất chính là trước tiên tìm biện pháp né tránh đòn công kích mãnh liệt kia, sau đó mới thừa dịp tình hình những con Thiết Dực Ma Điều này đang hạ xuống mà tiến hành công kích.

Về phần phòng thủ tại chỗ lại càng không thể thực hiện được. Bởi vì trừ phi có lực phòng ngự cực kỳ vững chắc ra, bằng không hoàn toàn không thể chống cự được đòn công kích đó.

Đến lúc Phong Nhựt đuổi kịp bọn người Chu Vũ, lại phát hiện ra bọn học cũng đã chật vật tới mức không thể chịu nổi. Hơn nữa, Thú Ma Doanh có cả thầy năm mươi người vậy mà hiện tại chỉ còn lại có hơn ba mươi người, đó là đã tính cả tám kẻ phiền phức kia cùng với những người bị trọng thương rồi đấy.

Tuy vậy, lúc này mọi người cũng không có thời gian để mà than thở, đành phải vừa cảnh giác quan sát những con Thiết Dực Ma Điều trên bầu trời, vừa tăng tốc tiến về phía trước.

Cũng may Thiết Dực Ma Điều muốn thực hiện thêm một đợt công kích nữa cũng không đơn giản như vậy, ít nhất cũng cần phải bay lên độ cao hơn hai ngàn trượng, rồi mới tăng tốc độ lao xuống mặt đất.

"Mọi người cẩn thận! Lại có một đợt công kích nữa đấy".

Cùng với lời nhắc nhở của vị cao thủ Kim Đan sơ kỳ ở phía trước, trên bầu trời lại vang lên từng đợt tiếng rít chói tai. Sau đó chỉ thấy trên trăm cái chấm đen nhỏ xíu đang nhanh chóng phình to ra, mãnh liệt lao xuống mặt đất.

Vừa rồi Phong Nhựt ở phía sau nên không bị ảnh hưởng. Nhưng lúc này hẳn lại bị một con Thiết Dực Ma Điều nhắm thẳng vào, có cảm giác giống y như bị một khối đá lớn mấy ngàn cân từ trên đầu nện xuống vậy.

Không hề lưỡng lự, trước tiên Phong Nhựt lập tức phong ấn Ngân Giáp Thiên Thủ. Phòng ngự của nó tuy rất kiên cố, nhưng chỉ sợ vẫn không chịu nổi một đòn khủng bố như thế này.

Ngay sau đó Phong Nhựt bấm pháp quyết, cấp tốc phóng xuất ra Bạch Ngọc Cốt Thuần. Lập tức, cái thuẫn nhỏ chín mặt nhanh chóng mở rộng ra ngang bằng với một cái bồn gỗ, quay tròn xung quanh thân thể của hắn với tốc độ chóng mặt.

Nhưng đúng vào lúc này, một luồng sóng khí khổng lồ từ trên đỉnh đầu ầm ầm đổ xuống. Chỉ cần mỗi luồng khí này, mặt đất đã bị công kích đến mức cát bay đá chạy.

Không dám sơ suất, Đạp Vân Chiến Ngọa dưới chân Phong Nhựt đột nhiên phát động, nghiêng người cấp tốc nhảy sang bên cạnh vài chục trượng. Gần như cùng một lúc, một đôi móng vuốt khổng lồ đã ầm ầm nện xuống vị trí hắn vừa mới đứng. Tuy rằng thanh thể kinh người, thể nhưng thân thể khổng lồ của Thiết Dực Ma Điều không tránh khỏi bị chững lại trong thoáng chốc.

"Đột Kiếm Quyết !"

Không chút chần chừ, Mị Ảnh kiểm sau lưng Phong Nhựt lập tức xuất ra như điện, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai tấn công vào phía sau lưng của Thiết Dực Ma Điều.

Ngay sau đó, một tiếng kêu thê lương vang lên, phía sau lưng Thiết Dực Ma Điều đã bị phá vỡ ra thành một lỗ thủng rộng cỡ khoảng nửa trượng.

Cùng lúc Phong Nhựt đánh chết con Thiết Dực Ma Điều này, toàn bộ những người còn may mắn sống sót cũng lần lượt thể hiện ra thần thông. Bởi vì đã có kinh nghiệm lúc trước, nên hiện tại ngoại trừ mấy người bị trọng thương nên không thể né tránh ra, hầu hết mọi người trước tiên là né tránh, sau đó nhân cơ hội lủ chim chững lại trong thoáng chốc triển khai công kích, trọn vẹn giết chết hơn hai mươi con.

Tuy nhiên trong số đó có hơn mười con là do nhóm tám người Điều Mộc Nhai đánh chết rồi. Đặc biệt là gã Cuồng Long, hoàn toàn không thêm né tránh, chỉ bằng vào lực lượng của thân thể đã có thể ngạnh kháng công kích, sau đó vùng cựa kiếm lên mà cực kỳ nhanh gọn chấm dứt trận chiến.

Về phần Thú Ma Doanh ở phía trước, một lần nữa tiêu diệt gần năm sáu mươi con Thiết Dực Ma Điều, mà gần như không có tổn thất nào.

Đến lúc này, trên bầu trời Thiết Dực Ma Điều cũng chỉ còn lại có hơn một trăm con. Sau một lúc lượn quanh gào rít, cuối cùng chúng cũng không dám

tiếp tục công kích nữa mà mang theo tiếng kêu quái dị không ngớt, biến mất vào trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 133: Khu Ma Ngọc Trụ

Tận mắt nhìn thấy đám Thiết Dực Ma Điều rút lui, đám người Phong Nhựt mới không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm. May mắn lần này bọn hắn chỉ gặp phải hơn ba trăm con Thiết Dực Ma Điều, nếu số lượng nhiều hơn e rằng đã thật sự xảy ra sự cố rồi.

"Tình hình thương vong như thế nào?"

Lúc này, hai vị Kim Đan sơ kỳ vòng trở lại hỏi thăm. Một trong hai người là môn nhân của Linh Sơn Viện thuộc Trần Thiên Tông, tên là Kinh Vị Ương, là người chỉ huy thực sự của Thú Ma Doanh chứ Hoàng số mười. Người còn lại có tên Hoàng Nhựt Phi, nhưng lại là môn nhân của Ngọc Dương Tông, không hiểu sao lại xuất hiện trong Thú Ma Doanh của Trần Thiên Tông nữa.

"Hồi bẩm hai vị sư thúc, chúng ta tổng cộng bị chết mười ba người, trọng thương mười một người, tổn thất nặng nề!" Chu Vũ báo cáo với sắc mặt cực kỳ khó coi. Đây là lần đầu tiên gã tham gia vào chiến đấu, chẳng những hoàn toàn mất sạch thái độ kiêu ngạo lúc trước, mà còn có cảm giác tức giận cùng với bất lực nữa. Chẳng những do tổn thất lớn đến mức này, mà còn vì sự kiện tiêu diệt của Lý Dịch dám tự ý chạy trốn. Tuy rằng sau khi đám Thiết Dực Ma Điều bỏ đi, trong bọn họ vẫn có sáu người may mắn đại nạn không chết mà quay trở về. Nhưng đối với gã, đó vẫn là chuyện nhục nhã.

Gã nằm mơ cũng nghĩ không ra Thú Ma Doanh mà gã hao tâm tổn trí, tỉ mỉ chọn lựa ra, lại không chịu nổi một kích.

Lúc trước khi nghe thấy những tiếng cười nhạo báng kia, gã còn cảm thấy đôi chút chói tai. Nhưng vào lúc này gã mới chính thức phát giác, ánh hào quang trước đây của gã chỉ bó hẹp trong phạm vi ở Trần Thiên Tông mà thôi. Lúc chính thức chạm trán với chiến trận sinh tử tàn khốc như thế này, đám người bọn hắn thật sự chẳng ra gì cả.

Có cùng cảm giác như vậy, không riêng gì một mình Chu Vũ. Ngoại trừ những đệ tử Kiếm Tâm Viện bị dọa tới vỡ mật, những người còn lại lúc này đều đang suy ngẫm. Lúc trước ở Thương Ngô giới, có thể nói bọn họ đều coi như cực kỳ sáng chói. Nhưng khi đến Ngũ Hành Giới chưa tới một ngày, bọn họ đã liên tiếp bị sỉ nhục thê thảm, chỉ có thể tro mắt đứng nhìn nguyên một đám sư huynh đệ thân thuộc của chính mình bị chết ngay trước mắt. Có thể tưởng tượng ra được, sự chênh lệch đến khó tin như vậy đã khiến cho bọn họ chấn động đến mức nào.

Lúc này nghe thấy câu trả lời của Chu Vũ, Linh Sơn Viện Kinh Vị Ương không khỏi nhủ thầm, trên nét mặt hiện lên vẻ bất lực xen lẫn khó xử.

"Kinh đạo hữu, có lẽ nên dùng phi hành tọa kỵ chạy cho mau, bằng không mùi máu tanh rất có thể sẽ hấp dẫn đám Thi Quỷ Thú tới đấy, đến khi đó chắc chắn sẽ rất phiền phức. Thi Quỷ Thú khác với Thiết Dực Ma Điều, ít nhất phải giết ba lượt mới có thể hoàn toàn chết hẳn, một khi chúng ta bị bao vây lại, chỉ sợ ngoài hai người chúng ta ra không còn ai có thể thoát được. Hơn nữa lúc này chỉ còn cách mở Ngũ Hành thạch hơn ngàn dặm mà thôi, chỉ cần tốc độ của chúng ta đủ nhanh, có lẽ sẽ không có vấn đề gì" Lúc này Hoàng Nhựt Phi ở bên cạnh nhìn không được lên tiếng khuyên nhủ.

"Được rồi! Cũng chỉ còn cách này. Truyền mệnh lệnh của ta, lập tức quét dọn chiến trường, tất cả thi thể nhất định phải mang đi hoặc thiêu hủy sạch sẽ" Kinh Vị Ương cuối cùng vẫn phải đưa ra quyết định. Bởi vì hiện tại bọn họ có hơn mười người bị trọng thương, chưa cần nói đến vấn đề mùi máu tanh lan tỏa ra, mấy người đó cũng không có cách nào tiếp tục đi bộ nữa rồi.

Mệnh lệnh được truyền đạt xuống, đám người Phong Nhựt lập tức cấp tốc bắt đầu thu thập thi thể Thiết Dực Ma Điều trên mặt đất, những thi thể này đều có thể đổi lấy tài liệu Ngũ Hành Thạch quý giá. Về phần thi thể những người tu đạo đã chết, thi bị chất đống cùng một chỗ rồi thiêu rụi. Bởi vì nếu không làm như vậy, những thi thể này rất có thể bị Ma tộc dùng để chế tạo ra Thi Quỷ, lúc đó sẽ trở thành lực lượng chiến đấu của bọn chúng.

Rất nhanh chóng mọi người lại tiếp tục xuất phát, lần này do sử dụng linh thú phi hành nên tốc độ đương nhiên tăng lên chóng mặt.

Tuy nhiên kể từ đó rất dễ làm kinh động đến những nhóm lớn ma điều bay trên không trung. Hết sức may mắn, hiện tại nhờ có Kinh Vị Ương và Hoàng Nhựt Phi một trước một sau bảo vệ, hơn nữa dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, cuối cùng cũng mở được một con đường máu. Sau khi trả một cái giá đắt bị chết mất mấy người, rốt cuộc cũng chạy tới được vị trí của mỏ Ngũ Hành thạch.

Mỏ Ngũ Hành thạch này không ngờ lại nằm trong lòng một ngọn núi đá khổng lồ cực kỳ hoang vu, từ bên ngoài nhìn vào căn bản không thể phát hiện ra bất cứ dấu hiệu gì.

Mãi cho đến lúc những người thuộc Thú Ma Doanh ở phía trước đáp xuống bên dưới một tảng đá khổng lồ, Phong Nhựt mới phát giác ra cả ngọn núi đá to đùng này đã được bố trí thành một hệ thống trận pháp liên hoàn đồ sộ.

Tuy nhiên rất nhiều trận pháp trong đó đã bị phá hủy, chắc chắn nơi đây đã từng phải trải qua rất nhiều trận công kích mãnh liệt.

Mọi người vừa mới từ không trung hạ xuống, tức thì mấy khối đá lớn đã chậm rãi di chuyển. Sau đó mọi người thấy xuất hiện một cửa động rất lớn, bên trong cửa động này không ngờ có tới gần trăm người tu đạo, toàn bộ đang tập trung đề phòng, cảnh giác cao độ.

"Ha ha... Kinh sư huynh, Hoàng đạo hữu, đã lâu không gặp! Không ngờ rằng người tới trợ giúp lại là các vị, thế này thì khỏe rồi, chúng ta rút cuộc cũng thể nghỉ ngơi đôi chút".

Lúc này từ bên trong đám đông gần trăm người tu đạo kia, có một nam tử sắc mặt ngăm đen vội vàng bước ra. Tu vi của người này hiển nhiên cũng là Kim Đan sơ kỳ, tất nhiên điều này hoàn toàn hợp lý, một cái mỏ Ngũ Hành thạch như thế này nếu không có cao thủ tọa trấn ở đây thật sự mới là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nghe xong mấy câu của nam tử nọ, hai người Kinh Vị Ương và Hoàng Nhượng Phi trao đổi với nhau một nụ cười gượng gạo, nhưng cũng chỉ là biểu hiện qua ánh mắt mà thôi. Người kia thấy vậy cũng hơi kinh ngạc, nhưng vẫn không nói thêm câu gì, lập tức nghiêng đón đám đông tiến vào bên trong khu mỏ.

Khi vào đến bên trong, mọi người mới phát hiện ra nơi này quả thực rộng rãi khác thường, hơn nữa trên vách đá xung quanh chỗ nào cũng có dấu vết được khai phá, thậm chí có thể nhìn thấy một vài viên Ngũ Hành thạch cấp thấp còn rải rác nằm trên đó. Trong khoảnh khắc tự nhiên tất cả mọi người được tăng thêm chút hưng phấn, đây thực sự là mỏ Ngũ Hành thạch đấy.

Ở Thương Ngô giới, ngoại trừ những thiên tài địa bảo cùng với những linh thạch hiếm có, đương nhiên Ngũ Hành thạch là thứ có giá trị nhất. Dám chắc rằng nếu không có đám cao thủ Kim Đan kỳ như Kinh Vị Ương ở chỗ này, chỉ sợ đã có người háo hức đến mức bắt chấp tất cả lao lên mà đào bới rồi.

Không như những người khác, ngược lại tâm cảnh của Phong Nhượng không có quá nhiều dao động, hắn chỉ lẳng lặng đánh giá toàn bộ khu vực xung quanh. Chỉ trong thoáng chốc hắn đã phát hiện ra, bên trong hầm mỏ này phòng chừng còn có tới mười mấy hầm mỏ khá nhỏ khác nằm rải rác, cuối cùng cũng không hiểu chúng thông tới tận nơi đâu? Tuy nhiên trong số các hầm mỏ đó, chỉ có hai mươi ba hầm là có người canh gác nghiêm mật, số còn lại không có ai cả.

Nhìn thấy cảnh tượng này thì Phong Nhượng đã hiểu ra, có lẽ bên trong hai mươi ba hầm mỏ kia chuyên khai thác Ngũ Hành thạch phẩm chất rất cao, mà số còn lại hoặc là đã bị khai thác hầu như sạch bách, hoặc nếu còn thì cũng chẳng có bao nhiêu giá trị.

Lúc này sau khi ba vị cao thủ Kim Đan sơ kỳ Kinh Vị Ương trao đổi riêng với nhau vài câu, lập tức bố trí ổn thỏa tất cả các tiểu đội Thú Ma. Cũng do mỏ Ngũ Hành thạch không chỉ riêng có lối ra vào ở đây, mà còn có chín lối nhỏ khác nữa, cho nên mỗi tiểu đội phải chịu trách nhiệm trông coi một chỗ.

Thú Ma Doanh của đám người Phong Nhượng đến lúc này chỉ còn lại có ba mươi bốn người, đã tính luôn cả mười người đang bị trọng thương, vì vậy được phân chia lại thành ba tiểu đội mới.

Tiểu đội của Phong Nhượng ngoại trừ tám kẻ phiền phức kia, còn được bổ sung thêm hai gã đệ tử Kiếm Tâm Viện bị trọng thương nữa. Tuy vậy lúc này hắn cũng chẳng hơi đâu mà đi phân nân, cực chẳng đã mới diu hai tên của nợ này lao đảo tiến về phía lối ra vào mà tiểu đội hắn đang có nhiệm vụ canh giữ.

Cái gọi là lối ra thực chất chỉ là một miệng hầm mỏ khá nhỏ, Ngũ Hành thạch bên trong đều đã bị khai thác gần như sạch sẽ, sau này không hiểu tại sao lại được đào thông lên mặt đất nữa.

May mắn là lối đi này khá rộng rãi, nếu không phải vậy chỉ cần thân hình khổng lồ của Cuồng Long thôi cũng đã đủ choán hết cả không gian rồi.

Một trong hai người bị trọng thương là Tăng Tham, người còn lại là Vạn Như Lâm. Trước đây khi còn ở Kiếm Tâm Viện, Phong Nhượng cùng với bọn họ cũng có thể xem như là biết mặt nhau. Tuy quan hệ giữa hai bên không thể coi là thân thiết nhưng cũng chẳng thể gọi là xấu được, cho nên trong lúc diu hai người đến chỗ này, Phong Nhượng cứ phó mặc để bọn họ tự lo cho bản thân. May mắn là bất kể người tu đạo nào cũng đều mang theo rất nhiều linh đan chữa thương bên người, bởi vậy chỉ cần sau một thời gian ngắn bọn họ đã có thể bình phục.

Về phần nhóm tám người Điều Mộc Nhai kia, Phong Nhượng tạm thời vẫn chưa muốn phát sinh xung đột với bọn họ. Căn cứ vào hoàn cảnh trước mắt, hắn cần phải triệt để nắm rõ được đại khái tình hình chân thực của Ngũ Hành Giới, chỉ ít cũng phải biết mình đang ở nơi nào cái đã.

Phong Nhượng vốn chỉ dò xét qua phía bên ngoài lối ra vào hầm mỏ này, không ngờ lại phát hiện nơi đây đã được bố trí vài trận pháp có lực phòng ngự kinh người, trong đó còn có cả một huyền trận dùng để che dấu toàn bộ tầm mắt.

Khi tận mắt nhìn thấy sự hiện diện của mấy trận pháp này, Phong Nhượng cũng bình tâm trở lại, như vậy dù cho đám yêu ma có tới đây công kích thì bọn hắn cũng còn có một khoảng thời gian để chuẩn bị.

Ngay vào lúc Phong Nhượng đang quan sát xung quanh, một gã có gương mặt vàng cực kỳ nham nhở trong đám người Điều Mộc Nhai bỗng nhiên mở miệng nói: "Này! Tiêu lão đại, có thể thấy thực lực của ngươi không tệ lắm, nhưng ở Ngũ Hành Giới này chỉ như thế vẫn còn chưa đủ, ngươi cho rằng Thiết Dục Ma Điều đã rất lợi hại rồi sao? Sai... đó chẳng qua chỉ là thứ rác rưởi mà thôi. Nếu như nói ở Ngũ Hành Giới này toàn bộ chỉ là những loài chim chỉ biết là cầm đầu mà lao tới như thế, vậy thì Tu Tiên giới chúng ta đã chiếm lĩnh hoàn toàn Ngũ Hành Giới từ lâu rồi, thậm chí còn đánh tận sang Yêu Ma Giới nữa đấy".

Nghe xong mấy câu đó, Phong Nhượng chỉ liếc qua gã mặt vàng một cái, về mặt không thay đổi hỏi lại: "Ngươi muốn nói cái gì?".

"Hắc hắc! Rất đơn giản, bản nhân muốn nói chính là lũ Thiết Dục Ma Điều chỉ là loài rác rưởi mà thôi. Còn có một loài đáng sợ nhất, chúng có thể trong lúc thần không biết quỷ không hay mà hoàn toàn khống chế bản thân ngươi, sau đó sai khiến chính ngươi đi đối phó với những bạn bè thân thiết nhất của mình, đó chính là Tù Ma".

Gã mặt vàng háo hức quan sát Phong Nhượng, đáng tiếc gã chẳng hề nhìn thấy sự kinh hoàng mà bản thân đã dự tính, trái lại sắc mặt của hai kẻ đang bị

trọng thương là Tăng Tham và Vạn Như Lâm lại biến đổi mãnh liệt. Trước đó bọn họ đã bị đám Thiết Dực Ma Điều dọa đến nỗi muốn sợ vỡ mật ra rồi, lúc này lại nghe thấy còn có loài kinh khủng hơn cả Thiết Dực Ma Điều nữa, há có thể không kinh hoàng hay sao.

"Hai người các người hãy tập trung ngồi xuống khôi phục thương thế đi, nghĩ ngợi lung tung làm gì chứ? Muốn tẩu hỏa nhập ma à...?" Phong Nhựt quát to một tiếng với hai người bọn họ, sau đó mới quay đầu sang gã mặt vàng mà cười lạnh: "Có phải người muốn nói mình có biện pháp đối phó với đám Từ Ma hay không?"

"Đương nhiên... Tiểu lão đại quả nhiên thông minh quá đi" Gã mặt vàng cười hắc hắc rồi thò tay vào trong lồng ngực lục lọi cả buổi, sau đó mới lôi ra một bó lớn những hoa tai được chế tạo cực kỳ cầu thả. Tuy nhiên tất cả đám hoa tai đó đều lóe ra một ánh sáng đen bóng quỷ dị, có vẻ hết sức thần bí.

"Những thứ này là Khu Ma Ngọc Trụ gia truyền của bản thân, chỉ cần người đeo Khu Ma Ngọc Trụ vào ta cam đoan có thể ngăn không cho đám Từ Ma lại gần. Tuy nhiên hiệu quả có hạn thôi, chỉ duy trì trong thời gian một nén nhang à, thế nào? Ta thấy Tiểu lão đại nhà người hùng tâm bưng bưng, chí khí ngút trời, dường như muốn xông pha tới cùng trời cuối đất của Ngũ Hành Giới này, cho nên ta cam đoan khi người có Khu Ma Ngọc Trụ sẽ khiến người như hổ thêm cánh. Tuy vậy bản thân cần phải thu chút phí tổn nho nhỏ, giá năm trăm viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm thật sự là quá phải chăng rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 134: Thạc Thử

Phong Nhựt còn chưa kịp đáp lại, hai tên Tăng Tham và Vạn Như Lâm vừa mới sử dụng xong linh đan chữa thương, miễn cưỡng khôi phục một chút năng lực hành động, đã giành nhau lao lên. "Cho ta năm cái!" "Cho ta mười cái!" Trong chớp mắt, cả bó to Khu Ma Ngọc Trụ trong tay gã mặt vàng đã bị hai người bọn họ mua sạch!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Phong Nhựt chỉ có thể bất lực mà lắc đầu. Theo lời gã mặt vàng, Từ Ma là cái gì hắn không hiểu rõ lắm, nhưng chắc hẳn là cũng cùng loại với Ma Hỏa mà hắn đã từng gặp. Cái thứ Khu Ma Ngọc Trụ kia có lẽ chỉ có chút hiệu quả đối với ma vật, nhưng tuyệt đối không cách nào chống cự được Ma Hỏa. Vì vậy, căn bản hắn không hề có ý định mua, nhưng lại không nghĩ ra Tăng Tham và Vạn Như Lâm quả thật đã sợ đến mặt xanh nanh vàng rồi!

Hoàn toàn trái ngược, gã mặt vàng lại mừng rỡ hắc hắc cười không ngừng, "Tiểu Lão đại, đừng lo lắng, ta vẫn còn nữa, cam đoan người sẽ vừa lòng!"

"Đợi một chút! . . ."

Phong Nhựt ngăn động tác của gã mặt vàng lại, thuận tay lấy từ trong thất lưng trữ vật một ngàn viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm đưa ra phía trước, sau đó chậm rãi nói: "Ta không có hứng thú đối với cái thứ mà người gọi là Khu Ma Ngọc Trụ. Tuy nhiên, ta muốn biết một vài tình hình căn bản của Ngũ Hành Giới. Những viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm này chính là thù lao!" Nghe thấy mấy câu này của Phong Nhựt, chẳng những gã mặt vàng có chút sững sờ, ngay cả bọn người Điều Mộc Nhai cũng nhìn hắn với ánh mắt tôn trọng hơn.

"Không tệ! Người mạnh hơn hai gã đầu đất kia rất nhiều. Nếu như không phải vận khí quá bi đát, có lẽ sẽ dễ dàng tìm được đường sống!" Lúc này, kẻ lên tiếng lại là Điều Mộc Nhai, "Người có thể suy ngẫm lại những lời ta đã nói với người lúc trước, hãy trở thành một thành viên của nhóm chúng ta!"

"Thật xin lỗi, ta không có hứng thú! Hơn nữa, các người nên hiểu rõ, chúng ta đang cùng trong một cái Thù Ma Doanh!" Phong Nhựt cự tuyệt thẳng thừng. Từ lâu hắn đã nhận ra, tám kẻ phiên toái này thật ra đều là loại người giao hoạt cực kỳ láu cá, nếu có nguy hiểm gì, chỉ sợ sẽ là kẻ đầu tiên bỏ chạy. Đó cũng chính là nguyên nhân tại sao Thù Ma Doanh trước đây của bọn chúng hầu như đều chết sạch, mà bọn chúng lại hoàn hảo không mất một sợi lông cọng tóc nào.

Cho nên, căn bản đừng có trông chờ vào lúc nguy cấp bọn chúng ra tay cứu mạng người. Bọn chúng, không đáng tin nhiệm!

"Hắc hắc! Cùng một cái Thù Ma Doanh?" Điều Mộc Nhai dường như nghe thấy một chuyện cực kỳ đáng buồn cười, hắc hắc cười lạnh lùng. Một lúc lâu sau, gã mới chậm rãi lên tiếng: "Ta dám đánh cược với người, cái gọi là Thù Ma Doanh của các người nếu như có thể sống sót qua một mùa trăng ở Ngũ Hành Giới, thì đã là kỳ tích. Còn sót lại may chăng chỉ có tám người chúng ta, hiểu rõ chứ? Thạc Thử, nói cho hắn biết, Ngũ Hành Giới thật sự là như thế nào!"

"Hắc hắc! Không có vấn đề!" Gã mặt vàng có tên Thạc Thử nở một nụ cười gian xảo, trước tiên lấy sạch một ngàn viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm trước mặt Phong Nhựt, sau đó mới ung dung mà nói: "Trước tiên, người cần phải biết rằng, có rất nhiều sự việc liên quan đến Ngũ Hành Giới không được phép tiết lộ ra ở Thương Ngô giới. Đặc biệt đối với những danh môn đại phái sau lưng các người, thì càng phải giữ bí mật. Cho nên những tin tức mà các người thám thính được trước đây, chỉ là một chút da lông mà thôi! Tốt rồi, không cần phí lời thêm nữa. Thực ra, ở nơi này địch nhân của Tu Tiên giới chúng ta không phải là những sinh vật giống như Thi Quỷ Thú hay là gì khác, mà chính là Ma Nhân!"

"Ma Nhân mới là chủ nhân thực sự của Yêu Ma Giới. Bọn chúng cũng giống như chúng ta, có trí tuệ cực cao, hơn nữa còn có tu vi cao cường cùng với hệ thống tu luyện hoàn chỉnh. Ma Nhân bẩm sinh có thể biến hóa không theo quy luật nào cả, cho nên chưa từng có ai biết được bản thể của bọn chúng ra sao! Ngoài ra, hiện tại số lượng Ma Nhân vô cùng ít ỏi, bình thường rất hiếm khi gặp phải. Tuy nhiên, thù lao của bọn chúng lại rất vô đạo đức. Bọn

chúng có thể không chế thi thể của người chết, sau đó chế tạo thành Thi Quỷ Thú. Thú này chắc hẳn ngươi đã từng thấy qua, cực kỳ khó đối phó. Tuy rằng thực lực không quá mạnh, nhưng ít nhất phải đánh chết ba lượt mới có thể tiêu diệt!" .

"Mà Thi Quỷ Thú vẫn có thể tiến giai, thí dụ như Thi Vương, Thi Yêu, Thi Ma ..., Thi Quỷ Thú một khi tiến giai, chẳng những thực lực tăng lên trên diện rộng, mà còn có được linh trí. Tới lúc đó, Ma Nhân lại không có cách nào khống chế chúng được nữa. Cho nên, đây cũng có thể coi là may mắn của người tu đạo chúng ta. Nếu không thì tình hình của chúng ta chỉ sợ càng thêm phần gian nan!" .

"Ngoại trừ Thi Quỷ Thú, còn có một sinh vật giống Thiết Dực Ma Điều mà chúng ta đã từng thấy lúc trước. Chúng được gọi chung là Ma Linh Thú, là sinh vật chỉ ở Ngũ Hành Giới mới có, nhưng về bản chất so với những linh thú mà chúng ta đã biết cũng không khác nhau là mấy. Tuy nhiên, chúng có thể cắn nuốt một số lượng lớn Thi Quỷ Thú, vì vậy phát sinh biến hóa kinh người, so với linh thú thông thường thì mạnh mẽ và hung ác hơn nhiều. Không chỉ những người tu đạo chúng ta phải đối mặt với sự công kích điên cuồng của bọn chúng, mà ngay cả một số Thi Quỷ Thú cũng trở thành cao lương mỹ vị của chúng! Đương nhiên, cũng có một phần nhỏ Ma Linh Thú bị đám Ma Nhân khống chế. Tuy nhiên việc này không có gì đáng ngại, bởi vì cũng giống như bọn chúng, người tu đạo cũng có thể thu phục Ma Linh Thú!" .

"Cho nên, nói tóm lại, ở Ngũ Hành Giới này tổng cộng có thể chia ra thành bốn thể lực. Đầu tiên là người tu đạo chúng ta, trước mắt đang ở giai đoạn phòng thủ, phạm vi có thể khống chế chỉ nằm trong khu vực hai tòa thành, những khu vực khác chỉ có thể phái ra Thú Ma Doanh quy mô nhỏ tiến hành dò xét! . . ."

"Tiếp theo là Ma Nhân. Hoàn cảnh của bọn chúng so với người tu đạo chúng ta tốt hơn chút xíu. Tuy nhiên cũng chẳng khá hơn là bao, bởi vì bọn chúng chỉ có thể điều khiển Thi Quỷ Thú tiến hành công kích, mà Thi Quỷ Thú tập trung theo nhóm lớn lại hấp dẫn một lượng lớn Ma Linh Thú đến kiếm ăn. Ngoài ra, bọn chúng còn có một điểm hạn chế, chính là Ma Nhân không có cách nào xuyên qua vòng xoáy không gian, cho nên chỉ có thể phái ra số lượng lớn Thi Quỷ Thú tiến hành công kích. Tình trạng này chắc hẳn ngươi đã từng thấy qua. Toàn bộ cánh đồng hoang vu nằm ở khu vực cực tây, nơi đâu cũng có Thi Quỷ Thú đang hoạt động náo loạn! . . ."

"Thể lực thứ ba, đương nhiên là Ma Linh Thú. Hiện giờ, chúng được coi là thể lực hùng mạnh nhất ở Ngũ Hành Giới. Chúng khống chế đại bộ phận lãnh thổ của Ngũ Hành Giới. Sự hùng mạnh của bọn chúng đã được khẳng định. Ngay cả Ma Nhân cũng phải nhượng bộ lui binh. Tuy nhiên, dưới tình huống bình thường, lũ Ma Linh Thú cực kỳ hùng mạnh này cũng không chủ động rời khỏi khu vực của mình để tiến hành công kích. . ."

"Về phần thể lực thứ tư, chính là những con Thi Quỷ Thú đã tiến giai thành công thành Thi Vương, Thi Yêu, Thi Ma. Những con vật này là đáng sợ nhất. Bất kể gặp phải người tu đạo chúng ta hay là Ma Nhân, chúng đều bất chấp tất cả tiến hành công kích, vì vậy mới nổi danh là khó đối phó. Tuy vậy, vẫn còn may, chỉ cần không chủ động công kích hoặc tiến vào phạm vi hoạt động của chúng, sẽ không có vấn đề gì!" .

"Đó là tình hình căn bản nhất của Ngũ Hành Giới. Mà ý nghĩa của việc chúng ta hiện diện ở nơi này chính là, dùng cả cái mạng nhỏ của mình để mạo hiểm tìm kiếm cho bằng được Ngũ Hành thạch có phẩm giai càng cao càng tốt cùng với các tài liệu tu tiên, hơn nữa, còn phải đồng thời đảm nhiệm trọng trách tiến về phía trước tìm kiếm những giới khác!" .

"Những giới khác? Ý ngươi là gì?" .

Phong Nhược nghe đến đây, có chút sững sờ. Trước đây, trong các loại sách cổ tu tiên hắn đã từng xem qua, chỉ miêu tả đến hai giới là Thương Ngô giới và Ngũ Hành Giới mà thôi. Nhưng ngày trước, Bạch Cốt Mộc Yêu và Cửu Huyền Thanh Điều đều đã thoáng nhắc tới sự tồn tại của sáu giới. Ban đầu hắn cũng chỉ bán tín bán nghi, không ngờ hôm nay gã Thạc Thử này cũng nhắc tới chuyện có liên quan đến sự việc này.

"Hắc hắc! Còn có ý gì nữa, ngươi không thấy Ngũ Hành Giới rất kỳ quái sao? Bầu trời rõ ràng lại có ánh trắng mang năm màu sắc khác nhau, ngươi có biết năm loại màu sắc này đại biểu cho cái gì không? . . ."

"Năm loại màu sắc? . . ." Phong Nhược đột nhiên kinh hoàng. Ánh trắng có năm loại màu sắc hoàn toàn khác nhau hiển nhiên là vô cùng kì quái. Nếu màu vàng thâm trọng đó đại biểu cho thuộc tính kim, như vậy màu xanh lục phải đại biểu cho thuộc tính mộc, màu ghi là thuộc tính thủy, màu tím sẫm là thuộc tính hỏa, màu vàng tối là thuộc tính thổ. Nhưng chuyện này có liên quan gì chứ?

"Được rồi! Nhìn cũng biết ngươi không thể suy đoán ra được. Chuyện này, thực ra là một câu hỏi chưa có lời giải đáp của tu tiên giới chúng ta từ rất lâu rồi. Không ai biết chân tướng ra sao, cho nên có rất nhiều suy đoán. Tuy vậy, trong đó có một suy đoán đáng tin cậy nhất, chính là số thể giới mà những người tu đạo chúng ta có thể đi tới, có thể là sáu!" . Thạc Thử nói đến đây, nhon nhon đắc ý, chìa một tay ra trước mặt Phong Nhược, ý tứ thế nào không cần nói cũng biết.

Tuy nhiên, lúc này Phong Nhược đang cấp bách muốn biết rõ suy đoán này đến tột cùng là cái gì, cũng không thèm tính toán thiệt hơn với gã, không chút đắn đo ném nốt một ngàn viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm cuối cùng của mình cho hắn.

Sau khi thu hồi số Ngũ Hành thạch này, Thạc Thử mới nói tiếp: "Đây có thể coi là truyền thuyết về sáu giới! Ngươi sinh ra và lớn lên ở Thương Ngô giới, có lẽ vẫn luôn luôn khó hiểu vì sao Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc ở đó lại chiếm đa số? Mà Ngũ Hành thạch thuộc tính khác lại ít đến mức thảm thương. Vậy thì, hiện tại ta có thể nói cho ngươi biết, đó là vì Thương Ngô giới của chúng ta thực chất là một cái thể giới thuộc tính mộc!" .

"Thể giới thuộc tính mộc?" . Trong lòng Phong Nhược mãnh liệt xáo trộn, rất nhiều nghi vấn trước đây bỗng nhiên được giải đáp. Thì ra là như vậy, chẳng trách Mộc Yêu lại nói Thương Ngô giới thực ra là thể giới của bọn hắn, chẳng trách trong Thương Ngô giới chỉ có Tiên Thiên Mộc Sát tồn tại, chẳng trách Ngũ Hành thạch thuộc tính mộc lại hoàn toàn chiếm đa số!

Thạc Thử dường như rất đắc ý trước biểu hiện khiếp sợ của Phong Nhược, tiếp tục nói: "Tuy hiện tại chúng ta vẫn không thể kiểm chứng, nhưng hoàn toàn có thể suy đoán ra được: cái mặt trăng đang chiếu ra ánh sáng màu xanh lục trên đầu chúng ta, có lẽ chính là Thương Ngô giới, còn cái chiếu ra màu tím sẫm thì là Yêu Ma Giới! Bởi vậy, hoàn toàn có thể suy đoán ra, ngoại trừ Ngũ Hành Giới, Thương Ngô giới và Yêu Ma Giới, có thể còn có ba giới

chúng ta chưa phát hiện ra! Mà tận cùng con đường mà ba giới này phát triển, rất có thể là Ngũ Hành Giới Chí Tôn!" .

"Người có biết vì sao Ma Nhân và người tu đạo chúng ta lại chém giết lẫn nhau không ngừng nghỉ? Là vì Ngũ Hành thạch sao? Là vì những tài liệu trân quý sao? Sai! Ngũ Hành thạch chẳng đáng là gì! Thứ mà chúng ta tranh đoạt với nhau, là con đường tiến tới ba thế giới còn lại. Bởi vì ai cũng biết, người nào có thể tìm được cái lối đi này đầu tiên, chẳng khác nào đã nắm được một thế giới hoàn toàn mới. Sức hấp dẫn như thế, người, ta, tất cả người tu đạo thậm chí cả Ma Nhân, không một ai có thể cự tuyệt!" .

"Đương nhiên, đây cũng chỉ là một suy đoán. Ngàn vạn năm qua, vẫn không có ai phát hiện ra manh mối con đường đi tới ba thế giới kia. Hơn nữa, có ai mà biết được bên trong ba thế giới đó ẩn chứa cái gì? Có lẽ là giống như người tu đạo chúng ta, cũng có lẽ là còn đáng sợ hơn cả Ma Nhân!."

Sau khi nghe Thạc Thử nói xong, Phong Nhượng hoàn toàn chìm vào suy tư. Thực ra, đến lúc này hắn cũng đã tin tưởng vài phần, phỏng đoán này rất có thể là chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 135: Quỷ Mị

Thời gian trôi đi tại Ngũ Hành Giới khác hẳn với Thương Ngô Giới. Bởi vì nơi này không có ngày đêm, có chăng chỉ là ánh trắng năm màu. Tại đây đặc biệt lấy mùa trắng làm tiêu chuẩn tính toán. Tiêu chuẩn này chủ yếu là căn cứ vào ánh trắng năm màu trên bầu trời. Cứ cách một thời gian ngắn, ánh sáng của chúng phát ra sẽ biến hóa một chút!

Mà mỗi lần biến hóa chính là khởi điểm của một mùa trắng. Dựa vào tính toán, một mùa trắng tương đương với sáu tháng ở Thương Ngô Giới. Đương nhiên, ngoại trừ việc này, bởi vì dính dáng đến thói quen, cách tính thời gian của người tu đạo chủ yếu vẫn dựa trên cơ sở mười hai canh giờ một ngày!

Dù sao đi nữa, tu vi của những người tu đạo có thể tiến vào Ngũ Hành Giới, kém cỏi nhất cũng là Trúc Cơ kỳ, kể cả ở bên trong một cái động kín mít không có ánh sáng, cũng có thể tính toán thời gian trôi qua một cách chính xác!

Huống chi, đối với người tu đạo, nếu như không cần thiết, thì chẳng có ai buồn quan tâm đến thời gian đã trôi qua bao lâu. Thông thường, mỗi một lần bế quan tu luyện có thể tới vài chục năm, cho nên tâm trí để ý đến thời gian trôi qua, chẳng thả dòn hết vào tu luyện trong khoảng thời gian này còn hơn!

Chẳng cần nói đi đâu xa, ngay cả Phong Nhượng cũng không ngoại lệ. Kể từ sau khi dùng vẹn vẹn có hai phần Ngũ Hành Thạch hạ phẩm của mình để đổi lấy thông tin cơ bản và truyền thuyết bí mật có liên quan đến Ngũ Hành Giới từ trong miệng Thạc Thử mấy ngày trước, hắn vẫn thủy chung ngồi tại một nơi hẻo lánh để tu luyện Thuần Tuồng Thuật thăng cấp lên Đại Địa Chi Thuần!

Quả thật, sự rộng lớn và thần bí của Ngũ Hành Giới đã khiến cho Phong Nhượng kinh sợ trong một lúc lâu. Tuy nhiên, càng như vậy hắn lại càng cảm thấy bản thân mình nhỏ yếu, đồng thời cũng càng thêm phần hiểu rõ về tầm quan trọng của việc tu luyện!

Bởi vì nếu không có thực lực, thì ngay cả tư cách tìm hiểu những bí mật này cũng không có!

Mục đích hiện tại của Phong Nhượng rất đơn giản, chính là tận dụng mọi khả năng để tăng tỷ lệ sống sót của mình trong cái giới tàn khốc này lên! Chẳng qua hắn vẫn cần phải có vài điều chỉnh nhỏ.

Đầu tiên, không được đặt nặng vấn đề thắng hay thua. Bởi vì tại Ngũ Hành Giới, bất kể là Ma Linh Thú cường đại ma hay Thi Quỷ Thú ghê tởm, đều nhiều đến mức đếm không xuể. Hắn có thể giết một vài con nhưng không thể giết sạch toàn bộ. Cho nên, có thể chạy trốn với tốc độ nhanh nhất mới là kế sách vẹn toàn!

Về điểm này, Phong Nhượng thật sự có vài phần tự tin. Căn cứ vào tốc độ của Mị Ảnh Kiếm cộng thêm lực lượng của Huyền Hòa Phần Thân, hắn dám khẳng định, tuyệt đối có thể chạy trốn nhanh hơn đại đa số những người tu đạo khác!

Tiếp theo, ngộ nhờ trốn không thoát, rơi vào hoàn cảnh bị tầng tầng lớp lớp bao vây, vậy thì thứ lúc đó cần có nhất không phải là lực công kích mạnh mẽ, mà là lực phòng ngự kiên cố nhất. Bởi vì cho dù có công kích sắc bén đến mức nào, trước mặt mấy trăm thậm chí mấy ngàn địch nhân cũng trở thành vô dụng. Chỉ có phòng ngự kiên cố mới có thể kéo dài thời gian chống đỡ!

Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu Phong Nhượng liền một lúc đổi lấy năm món pháp khí phòng ngự tại Vạn Tiên Thành trước đây, bởi vì có thể bảo vệ cái mạng nhỏ vào bất cứ khi nào mới là vương đạo!

Đương nhiên, mấy thứ này còn xa mới đủ, cho nên lúc này Phong Nhượng mới tranh thủ thời gian tu luyện pháp thuật Đại Địa Chi Thuần, với mong muốn cứ cố gắng tu luyện là hắn có thể thành công. Hơn nữa, năng lực phòng ngự toàn thể của năm món pháp khí của hắn, có lẽ đã ngang bằng với một con Cuồng Long không lồ!

Tiếp theo sau tốc độ trốn chạy và lực phòng ngự có sức chống đỡ cao, mới là cường độ công kích. Tuy nhiên, Phong Nhượng tin tưởng, lực công kích của Thanh Mộc Lưu Vân Trảm của bản thân, cộng thêm Huyền Hòa Phần Thân, Ngân Giáp Thiên Thủ, Bạch Mao Quỷ Bức, sẽ không hề thua kém bất

kỳ ai. Căn cứ vào tình hình trước mắt, hẳn không cần tốn quá nhiều thời gian vào việc tăng cường lực công kích!

Chẳng qua với tư cách là pháp thuật cấp cao của Thuần Tuồng Thuật, mức độ khó của Đại Địa Chi Thuần quả thật nằm ngoài sức tưởng tượng của Phong Nhựt. Nhớ lại lúc hắn tu luyện Thập Trượng Thanh Ti ngày trước, nhờ có lực lượng của Thanh Mộc Thần Tinh, nên không hao tổn quá nhiều sức lực. Nhưng lúc này, hắn đã kiệt cứng lại!

Đến nước này, Phong Nhựt bắt buộc phải thừa nhận, trên phương diện tu luyện, về căn bản bản thân chẳng có chút gì gọi là thiên tài. Cứ nhìn Khuynh Thiên Vũ là rõ, chẳng những hiểu thấu những khúc mắc của việc tu luyện, mà còn dễ dàng từng bước thăng cấp Xuyên Vân Thuật!

Khê thờ dài chán nản, Phong Nhựt tuy không dễ dàng buông tha, nhưng cũng hiểu rõ, cứ ngồi im một chỗ mà tu luyện như vậy cũng sẽ không có bất kỳ tác dụng nào, còn không bằng đi dạo xung quanh, thư giãn tâm tình một chút!

Khê lắc cái đầu đang nặng trĩu tâm sự, Phong Nhựt đứng dậy, đưa mắt nhìn ra bên ngoài lối ra. Sau khi phát hiện trần pháp phòng ngự bên ngoài vẫn không hề suy chuyển, lúc này hắn mới thả lỏng tâm tình một chút. Dường như vận khí của bọn hắn cũng không đến nỗi quá tệ. Hai tòa thành có lẽ mới là mục tiêu công kích của lần phát động với quy mô lớn này của Ma Nhân, cho nên cái mộ Ngũ Hành thạch nho nhỏ này của bọn hắn còn chưa xứng trở thành mục tiêu!

Xoay người lại, Phong Nhựt lập tức nhìn thấy, cách đó không xa có một đám người tu đạo của Thú Ma Doanh đang vây kín xung quanh Thạch Thử. Chắc chắn, thẳng cha này vẫn còn đang chào bán cái thứ mà người ta đồn đại là có thể ngăn cản công kích của Ma Nhân, Khu Ma Ngọc Trụ!

Đối với chuyện này, Phong Nhựt cũng đành bất lực. Lúc này, hắn đã có thể suy đoán ra, Ma Hỏa mà mình gặp lần trước, có lẽ chính là một trong các Ma Nhân, chúa tể của Yêu Ma Giới, đồng thời cũng được người tu đạo gọi một cách trực tiếp là Tử Ma!

Nhớ lại đám quý hệ hỏa khó lường kia, Phong Nhựt đánh chết cũng không tin chỉ với một cái Khu Ma Ngọc Trụ là có thể chống lại bọn chúng? Đó quả thật chỉ là lời đồn vô căn cứ!

Đương nhiên, Phong Nhựt cũng chẳng hơi đâu mà đi nói toạc ra. Bởi vì dựa theo tình huống trước mắt, khả năng bọn hắn có thể đụng phải đám Ma Nhân rất thấp. Sở dĩ như vậy, một mặt là bởi vì số lượng Ma Nhân quá ít ỏi. Vài trăm người bọn hắn còn chưa đủ tư cách thu hút một số lượng lớn bọn chúng đến chỉ để đối phó với bọn hắn. Mặt khác, cho dù có mua Khu Ma Ngọc Trụ hay không cũng chẳng có gì khác nhau. Đụng phải Ma Nhân, tất cả mọi người đều phải chết. Bởi vì một khi Ma Nhân xuất hiện, cũng nghĩa là sẽ có ngàn vạn Thi Quý Thú xuất hiện theo. Hẳn không tin, cái mộ Ngũ Hành thạch này của bọn hắn có thể ngăn cản được công kích giống như thủy triều như thế!

Vừa ngẫm nghĩ một cách lơ đãng, Phong Nhựt vừa ngẫu nhiên chọn một cái hầm mộ đã bỏ hoang, rồi đi sâu vào bên trong. Bởi vì lúc này là thời kì đặc biệt, chẳng ai được phép đi lên trên mặt đất hít thở không khí, cho nên muốn đi lại cho gần gũi cốt, cũng chỉ có thể đi dạo bên trong vài cái hầm mộ bị bỏ hoang này một chút. Nếu như may mắn, còn có thể nhặt được mấy viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm.

Bên trong cái hầm mộ này cũng không tới đến mức nhìn không thấy bàn tay. Trên thực tế, bên trong toàn bộ đường hầm này đâu đâu cũng ánh lên những tia huỳnh quang mờ ảo. Nếu như là vào lúc Phong Nhựt vừa mới bước vào Tu Tiên giới vài thập niên trước, khi nhìn thấy những tia huỳnh quang này hẳn nhất định sẽ triệt để điên cuồng!

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bên trên vách đá của hầm mộ này, không ngờ có vô số Ngũ Hành thạch thấp phẩm. Những người ở Thương Ngô giới không bao giờ có thể tưởng tượng ra cảnh tượng này.

Nhưng hiện tại, Phong Nhựt cũng chỉ có thể khê than thở. Bởi vì đối với hắn, Ngũ Hành thạch thấp phẩm đã không còn một chút tác dụng nào. Kể cả Ngũ Hành thạch hạ phẩm cũng gần như thành gân gà rồi, chỉ có thể dùng cho những giao dịch thông thường. Có thể làm cho hắn động tâm, chỉ có Ngũ Hành thạch trung phẩm và cao cấp hơn tất cả là Ngũ Hành thạch thượng phẩm mà thôi!

Tuy nhiên ai cũng hiểu, bên trong những hầm mộ bỏ hoang này đừng có trông chờ có thể nhặt được Ngũ Hành thạch trung phẩm, nói chi đến Ngũ Hành thạch thượng phẩm!

Sau khi lơ đãng bước thẳng vào trong gần ngàn trượng, hầm mộ vốn luôn có xu hướng dốc xuống phía dưới bỗng nhiên biến thành thẳng đứng. Nhưng ngay sau khi Phong Nhựt quan sát một cách tỉ mỉ, bất ngờ phát hiện ra cái đường hầm thẳng đứng xuống phía dưới này lại tối om om!

"Kỳ quái? Là khai thác bị gián đoạn hay sao?"

Phong Nhựt rất ngạc nhiên tự thốt lên một câu. Theo những gì hắn biết, việc khai thác mộ Ngũ Hành thạch tại Tu Tiên giới không hề qua quýt như phạm nhân. Trên thực tế, trước khi bắt đầu khai thác, bao giờ cũng có cao thủ thân hồn cực kỳ cường đại dùng thần thức dò xét một lần, chỗ nào có Ngũ Hành thạch phẩm chất cao cũng đều rõ như lòng bàn tay, tuyệt đối sẽ không bỏ sót một viên nào!

Cũng chính bởi vì như thế, mới không có ai buồn quan tâm đến cái hầm mộ bỏ đi này.

Để bớt nhàm chán, Phong Nhựt tiện tay lấy xuống hai viên Ngũ Hành thạch thấp phẩm lơ mờ tán ra ánh sáng âm u ở trên vách đá dựng đứng bên cạnh, rồi ném xuống dưới cái hầm mộ ọ!

Nhờ vào chút ánh sáng âm u xuất hiện trong thoáng chốc, Phong Nhựt phát hiện ra phía dưới này rõ ràng không phải là hầm mộ, mà giống như một cái hố sâu do một vụ sụt đất bất ngờ tạo nên, hơn nữa còn sâu không thấy đáy. Bởi vì hai viên Ngũ Hành thạch thấp phẩm giống như bị một thứ gì đó nuốt chửng, chỉ trong thoáng chốc đã biến mất tăm tích, ngay cả một tiếng vang cũng không hề vọng lại.

Phong Nhựt tuy hiểu kỳ, nhưng cũng chưa đến mức phải nhảy xuống để xem xét cho kỹ càng. Đứng vào lúc hán quay người bỏ đi, một luồng gió lạnh lẽo bỗng nhiên từ sau lưng hán thốc lên phía trước!

"XOÀNG...!"

Phong Nhựt phản ứng cực kỳ mau lẹ, không cần phải quay người, Mị Ảnh kiếm sau lưng đã rời khỏi vỏ. Cùng lúc đó, một ánh lửa chiếu sáng toàn bộ hầm mộ, đây chính là Huyền Hòa Phần Thân bên trong Mị Ảnh kiếm được Phong Nhựt kích hoạt lên!

Ngay khi Huyền Hòa Phần Thân sáng lên, một tiếng kêu vô cùng thảm thiết lập tức vang lên. Tiếp theo đó, khi liếc mắt nhìn qua, Phong Nhựt vẫn kịp nhìn thấy qua khe mắt một bóng đen mờ ảo đang quay người nhảy vào trong hố sâu!

"Muốn chạy trốn? Đây có dễ dàng như vậy?"

Dùng hành động thay lời nói, Phong Nhựt đầu tiên coi bỏ phong ấn cho Bạch Mao Quỷ Bức đi ra, sau đó điều khiển thanh Mị Ảnh đang bốc lửa hùng hục đuổi theo không rời!

Bởi vì có Bạch Mao Quỷ Bức khóa chặt, cộng thêm ánh lửa trên thanh Mị Ảnh, bóng đen nọ tuy cực lực muốn thoát khỏi Phong Nhựt, nhưng thủy chung vẫn không làm nổi!

Lúc này Phong Nhựt rất khó hiểu, bởi vì bóng đen này không giống như Ma Linh Thú, lại càng không giống Thi Quỷ Thú, về phần Ma Nhân thì càng không thể. Hơn nữa bóng đen này dường như đã có mặt ở bên trong cái mộ Ngũ Hành thạch này lâu lắm rồi, tại sao những người tu đạo lại hoàn toàn không biết gì về nó? Chẳng lẽ bọn họ không hề đi vào cái hố sâu này để dò xét?

Suy nghĩ đến đây, Phong Nhựt không chế Bạch Mao Quỷ Bức đã hạ thấp xuống gần ngàn trượng, có trời mới biết đến tột cùng cái hố sâu này hình thành bằng cách nào?

Khá may mắn là Bạch Mao Quỷ Bức cực kỳ dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh như thế này. Lúc này, lông trắng trên người nó không ngờ lại phát ra một vòng ánh sáng trắng, chiếu sáng rõ phạm vi vài chục trượng xung quanh!

Sau khi tiếp tục hạ xuống thêm một đoạn nữa, hiển nhiên nổi nóng vì bị truy đuổi, bóng đen cuồng dại rít lên một tiếng, nhắm thẳng vào Phong Nhựt đánh tới!

Tuy nhiên, Phong Nhựt còn chưa kịp điều khiển Mị Ảnh kiếm công kích, Bạch Mao Quỷ Bức đã há to miệng. Lập tức, gần trăm mũi hàn băng tiến có độ lớn bằng cánh tay trẻ con xé gió bắn ra. Ngay sau đó, bóng đen kia đã hoàn toàn bị đánh tan!

"Ồ?"

Phong Nhựt sửng sốt, một phần không hiểu tại sao lực công kích của Bạch Mao Quỷ Bức lại trở nên mạnh như thế, còn phần lớn là vì không ngờ bóng đen này lại có thân thể vô hình!

"Quý mị?"

Nghĩ tới đây, Phong Nhựt lập tức quát lớn ra lệnh cho Bạch Mao Quỷ Bức dừng lại, đứng nguyên tại chỗ có chút dờ khóc dờ cười. Hán còn tưởng rằng là vật gì? Mắt công hán truy đuổi tận xuống đây.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 136: Huyết Hồng

*Hồng: dựa theo sách cổ đây là một loài thú ăn thịt người.

Trong tu tiên giới, thứ có thể hình thành nên Quỷ Mị cũng chỉ có người tu đạo của nhân loại. Thực tế thì Quỷ Mị cũng không phải đáng sợ như trong truyền thuyết của thế gian, vì nói cho cùng đó cũng chỉ là một loại chấp niệm mà thôi, cũng không hình thành chiến lực quá mạnh mẽ, trừ khi phát sinh những tình huống đặc biệt chúng mới có thể trở nên mạnh mẽ.

Ngoài ra, cũng không phải tất cả người tu đạo sau khi chết đi đều có thể hình thành Quỷ Mị, chỉ có ở trong những điều kiện đặc biệt mới có thể hóa thành. Chẳng hạn như trong hoàn cảnh âm u tràn ngập âm khí, khu phụ cận không người quấy nhiễu... Đương nhiên trong đó quan trọng nhất là người chết khi còn sống nhất định thần hồn phải mạnh mẽ mới được.

Hiện giờ Phong Nhựt gặp được Quỷ Mị có lẽ do một người tu đạo chết đã lâu trong động huyết biến thành, nhưng đáng tiếc là mới chỉ đối mặt một lần đã bị Bạch Mao Quỷ Bức đánh tan. Nếu như vận khí tốt có lẽ tương lai còn có thể khôi phục lại, nếu không thì đã tan thành mây khói rồi.

"Quay trở về thôi !"

Đối với một việc nhỏ đột nhiên phát sinh thế này đương nhiên khiến cho Phong Nhựt không để trong lòng, hần thuận miệng thúc giục Bạch Mao Quỷ Bức quay trở lại.

"Chi...chi...!"

Nhưng lại ngoài dự đoán của hần, Bạch Mao Quỷ Bức chỉ nhẹ nhàng kêu lên vài tiếng, tựa hồ như đã phát hiện ra điều gì, sau đó không đợi Phong Nhựt kịp phản ứng, hai cánh rung lên liền nghiêng thân hình bay về phía bên trái trong bóng tối phía sau. Phong Nhựt sững sờ một chút, lập tức điều khiển Mị Ảnh kiểm soát theo, đối với Bạch Mao Quỷ Bức hần hoàn toàn tin tưởng bởi vì tên gia hỏa này vốn am hiểu sinh tồn trong bóng đêm, hiện tại lại đạt tới cấp sáu nên trong hoàn cảnh này nó nhạy cảm hơn hần nhiều.

Nhờ vào ánh sáng trên người Bạch Mao Quỷ Bức phát ra, Phong Nhựt liền phát hiện mình đang tiến vào một khe nứt không rộng lắm. Cái khe này có lẽ là do tự nhiên hình thành vì không thấy có dấu vết khai khẩn, nhưng hần cũng không phát hiện ra nơi nào khả nghi.

Khe nứt thủy chung kéo dài dốc xuống dưới lòng đất, hơn nữa trong đó còn có vô số những khe hở chằng chịt tỏa ra những hướng khác nhau. Thời gian dần trôi qua, Phong Nhựt đã không còn cách nào xác định rốt cuộc là mình từ khe hở nào tiến vào tới đây nữa.

Nhưng mà cũng may là việc tìm đường hoàn toàn có thể giao cho Bạch Mao Quỷ Bức, Phong Nhựt chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi mà thôi.

Cứ như vậy hần đi suốt hơn một canh giờ, trong bóng tối phía trước khe hở đột nhiên hắt ra vài tia ánh sáng yếu ớt.

"Ồ ? Chẳng lẽ là mình đã trở lên trên mặt đất ?"

Phong Nhựt thầm nghĩ mà hơi tức cười, nhưng lập tức lại cảm thấy có điều gì đó không đúng, bởi vì hần tuy bị mất phương hướng nhưng vẫn có thể đại khái xác định chính mình ít nhất là đang ở dưới lòng đất hai ba ngàn trượng gì đó. Do vậy hần lập tức liền nghĩ đến một khả năng khác, thử tản ra ánh sáng nhạt phía trước kia có lẽ là Ngũ Hành thạch mạch khoáng.

Sau đó Phong Nhựt lập tức bay tới chỗ khe hở đang tản ra ánh sáng mờ nhạt kia, đến lúc này hần mới phát hiện ra mình đã tiến vào trong một hang động có không gian rất lớn dưới lòng đất.

Chỉ thoáng quan sát qua một lần, Phong Nhựt có thể khẳng định nơi đây không có bất kỳ người tu đạo nào qua lại, nhưng mà tình hình nơi này lại tương đối quái dị. Lúc trước hần còn tưởng rằng tại đây chứa nhiều Ngũ Hành thạch phẩm chất tốt, nhưng hiện tại mới biết được những thứ tản ra hào quang yếu ớt kia lại vốn không phải là Ngũ Hành thạch, mà là một loại vật thể bám vào trên vách đá, đó là những cộng cỏ dại nhô ra ngoài giống như những sợi lông lùn phún vậy.

Về phần Ngũ Hành thạch thì căn bản không hề có. Có lẽ đây cũng là điều bình thường bởi vì nơi này nếu có mạch khoáng Ngũ Hành Thạch thì với năng lực của người tu đạo chẳng thể nào không tìm thấy, chưa tính tới độ sâu ở dưới đất tới hai ba ngàn trượng thế này cho dù là một vạn trượng mạch khoáng cũng bị phát hiện ra được.

Đúng lúc này Phong Nhựt chợt phát hiện Bạch Mao Quỷ Bức đang bay bên dưới chột bộ dáng có chút nôn nóng khó chịu, hiển nhiên là trong hang động này còn có đồ vật nào đó khiến nó động tâm.

Hơi suy tư một chút, Phong Nhựt liền rời khỏi phi kiếm rồi tùy ý để Bạch Mao Quỷ Bức tự mình tìm kiếm, còn hần ở lại cửa động cẩn thận canh giữ. Dù sao nếu như tại đây thật sự có cái gì thiên tài địa bảo như lời đồn sẽ nhất định có Ma Linh thú cường đại thủ hộ xung quanh, nếu như quá liều lĩnh thì có mất mạng cũng không oan uống chút nào.

Bạch Mao Quỷ Bức tựa như hiểu được dụng ý của Phong Nhựt, nó bay hai vòng trước người hần rồi giảm tốc độ xuống một chút sau đó bay vào phía trong hang động.

Mà lúc này Phong Nhựt mới phát hiện thấy tại một nơi trong hang động dường như có một hồ nước nhỏ.

Nhìn theo thân hình của Bạch Mao Quỷ Bức từng chút một tiến về phía trước, Phong Nhựt trong lòng cũng khẩn trương lên, một mặt chăm chú quan sát tình hình chung quanh, một mặt thao túng Mị Ảnh kiểm soát tùy thời có thể tiến hành công kích.

Trải qua vài nhịp thở trong hang động vẫn yên tĩnh như trước, trong không gian âm u chỉ có âm thanh vỗ cánh của Bạch Mao Quỷ Bức yếu ớt vang lên. Nhưng ngay lúc Bạch Mao Quỷ Bức sắp tới gần hồ nước kia thì một tiếng gầm gien giữ đột nhiên vang lên, sau đó một thân ảnh khổng lồ không biết từ nơi nào đột nhiên lao ra, cái miệng lớn đầy máu của nó chỉ tập một cái liền cắn vào hơn nửa thân thể Bạch Mao Quỷ Bức!

Tốc độ cực nhanh thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng nổi, thậm chí ngay cả Bạch Mao Quỷ Bức là Linh Thú cấp sáu cũng không kịp tránh thoát.

"Không xong rồi !"

Thầm kêu một tiếng không ổn, kiếm quyết trong thâm tâm của Phong Nhựt nhanh chóng lưu chuyển, trong chớp lát liền thi triển Đột Kiếm Quyết, "Hô!" lên một tiếng rồi đánh thẳng về phía quái vật kia.

Cũng may là Phong Nhựt hiện giờ đã ngưng kết kiếm ý, Đột Kiếm Quyết ngày càng có thể thi triển xuất thần nhập hóa, kiếm quang nhanh như chớp

tấn công vào khoe mắt nơi yếu nhất của con quái vật, lập tức máu huyết cùng cốt nhục văng tung tóe khắp nơi .

Quái vật bị một đòn đau đớn liền ngã mặt lên trời thét dài, cuối cùng cũng đem Bạch Mao Quỷ Bức nhả ra.

Thấy vậy nhưng lòng Phong Nhựt lại không hề vui mừng chút nào, cũng bởi vì năm đó hắn thi triển Đột Kiếm Quyết có thể nhẹ nhàng đánh chết Thạch Tâm Trùng Vương cấp sáu đỉnh phong. Nhưng bây giờ tấn công vào khoe mắt là nơi yếu nhất của con quái vật, vậy mà rõ ràng chỉ phá vỡ được một lỗ nhỏ trên đầu nó, từ đó có thể thấy được năng lực phòng ngự của nó mạnh mẽ đến mức nào .

"Rống !!!"

Sau khi bị thương quái vật kia liền nổi giận đùng đùng, nó gầm lên một tiếng rồi bỏ qua Bạch Mao Quỷ Bức rồi phóng như điên về phía Phong Nhựt .

Đến lúc này Phong Nhựt mới nhìn rõ hình dáng của quái vật này. Ngoại hình có phần giống Sư Hổ, toàn thân dài khoảng bảy tám trượng, đứng thẳng lên cao hơn bốn trượng, cái đầu đặc biệt rất lớn, bên trên còn có râu dài vài thước, một chiếc sừng lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, móng vuốt dưới chân cực lớn tỏa ra hàn quang sắc lạnh, cả người phủ đầy lông dài vài xích toàn bộ hiện lên màu huyết hồng .

"Huyết Hồng ?"

Mắt trông thấy hình dáng của quái vật này, trong nội tâm Phong Nhựt dâng lên sự sợ hãi, nhớ tới mình lúc trước trong một điển tịch đã ghi chép qua. Nghe nói Huyết Hồng chính là do thi thể Linh Thú biến thành, nếu tu luyện vạn năm trở lên thì có thể phiên sơn đảo hải hô phong hoán vũ, thực lực cực mạnh khó ai có thể so sánh, là một trong chín loại hung thú hung tàn nhất tu tiên giới .

Chỉ là Huyết Hồng từ trước đến nay am hiểu nhất là ẩn giấu tung tích, một khi tu luyện thành công thậm chí còn có thể biến ảo thành nhân hình, chúng không để lại dấu vết, có lẽ đây cũng là nguyên nhân với cảm giác của Bạch Mao Quỷ Bức mà cũng không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của Huyết Hồng.

Những ý niệm này lướt qua trong đầu nhanh như điện chớp, cùng lúc Phong Nhựt cũng đột nhiên phóng lên vượt qua cửa khe nứt hẹp xông vào bên trong hang động rộng rãi. Bởi vì chỉ có trong hoàn cảnh này hắn mới có cơ hội né tránh, dù sao thì con Huyết Hồng này mặc dù không tu luyện thành công nhưng chắc hẳn cũng tương đương với thực lực của thất cấp đỉnh phong thậm chí là bát cấp Linh Thú. Nếu mà chính diện đối kháng hẳn chắc chắn không có cơ hội chiến thắng.

Hắn nhờ vào Đạp Vân Chiến Ngoa khó khăn lắm mới nhảy ra ngoài được, ngay lập tức nơi Phong Nhựt vừa đứng lúc trước bỗng "Oanh!" một tiếng đã bị con Huyết Hồng kia đụng sập hoàn toàn. Sau đó nó cũng không ngừng lại mà nhanh như chớp phóng lên khỏi mặt đất há cái miệng rộng ra phun ra một luồng tử sắc hỏa diễm lớn hơn mười trượng.

Từ sắc hỏa diễm này rõ ràng là đẳng cấp rất cao, Phong Nhựt cũng không biết so với Huyền Hóa Phần Thân của mình cái nào lợi hại hơn cho nên cũng không dám ném thử, huống chi bản thân Huyết Hồng công kích cũng đặc biệt hung mãnh nếu bị trúng một vuốt của nó sợ rằng hắn cũng chịu không nổi .

Nhanh chóng thối lui về phía sau, Phong Nhựt thuận tay đem Bạch Mao Quỷ Bức đang bị trọng thương phong ấn lại. Bây giờ trong tình huống này, Bạch Mao Quỷ Bức cùng Ngân Giáp Thiên Chu căn bản là không thể sử dụng được, mang ra chỉ có nước chết.

Cũng may là hang động này rất lớn, trong đó có rất nhiều khối cự thạch cực kỳ cứng rắn nhô lên, Phong Nhựt mượn năng lực bật nhảy của Đạp Vân Chiến Ngoa cùng với Huyết Hồng ở trong đám cự thạch quần lấy nhau, khó khăn lắm hắn mới đem cự ly kéo ra được .

Đương nhiên đồng thời Phong Nhựt cũng không quên điều khiển Mị Ảnh

kiểm tiến hành công kích. Nhưng đáng tiếc là Huyết Hồng sớm đã có phòng bị, mắt thấy Mị Ảnh kiểm đánh tới nó lập tức nghiêng đầu tránh ra rồi dùng chính thân thể của mình đón đỡ. Đối mặt với lực phòng ngự của thân thể cực kỳ mạnh mẽ, cho dù dùng công kích mạnh nhất của Đột Kiếm Quyết cũng không có hiệu quả .

Trong khoảng thời gian ngắn, Phong Nhựt không có thần thông nào khác có hiệu quả, còn Huyết Hồng tương tự cũng không làm gì được Phong Nhựt.

Bởi vì nơi này có hoàn cảnh đặc thù khiến nó không thi triển được toàn bộ tốc độ của mình, hơn nữa thân thể nó lại khổng lồ. Phong Nhựt còn có thể chui vào một số khe hốc trong đám cự thạch để tránh né nhưng nó lại không thể nào làm được .

Ngoài ra Huyết Hồng dường như không có ý muốn phá hủy hang động này, chỉ là ngẫu nhiên ở phụ cận nham thạch phóng ra tử sắc hỏa diễm, nhưng những lúc ở gần những cộng cỏ non kia thì nó lại toàn lực công kích .

Theo thời gian trôi qua lâu, Phong Nhựt cuối cùng cũng phát hiện ra điều kỳ lạ này. Dĩ nhiên là những cộng cỏ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt kia hẳn là có chút cổ quái, ít nhất thì đối với con Huyết Hồng kia rất là trọng yếu.

Nhưng trong tình huống hiện giờ đối với Phong Nhựt cũng không có quá nhiều công dụng, bởi vì những cộng cỏ chỉ bám vào bên trên tường đá, nếu hắn muốn dùng nó để cho Huyết Hồng sinh ra cố kỵ thì thật sự là không có khả năng .

Phong Nhựt cũng không thể tiếp tục dây dưa mãi như thế này được, vì Huyết Hồng dường như có khí lực vô cùng vô tận, không chừng còn có thể đuổi theo hắn tám ngày mười ngày nữa.

Trong khi cơ thể Phong Nhực lại hoàn toàn bất động, hần sở dĩ có thể ở trong hoàn cảnh phức tạp này trở lên linh hoạt vô cùng hoàn toàn là nhờ năng lực của Đạp Vân Chiến Ngao. Thời gian ngắn thì còn có thể ứng phó được, đợi một lúc lâu nữa khi mà pháp lực của hần tiêu hao không còn, hần thật có thể trở thành bữa ăn ngon của con Huyết Hồng kia.

Cũng vì nghĩ đến tình huống này, Phong Nhực đương nhiên biết mình không thể tiếp tục như vậy nữa. Đang lúc lượn mấy vòng về phía sau, hần liền đem phòng ngự pháp khí Bạch Ngọc Cốt Thuần cùng một món hộ thuẫn khác phóng xuất ra, sau đó mới trốn vào bên trong một khe đá có vẻ cực kì kiên cố.

Quả nhiên sau đó Huyết Hồng lập tức xông ngay lại rồi há miệng phun ra một luồng tử sắc hỏa diễm bao trùm hoàn toàn khe đá vào trong .

Từ sắc hỏa diễm này nhiệt độ cực cao, cho dù Phong Nhực phóng thích năng lực phòng ngự của Bạch Ngọc Cốt Thuần đến cực hạn cũng vẫn có thể cảm nhận được cảm giác bị nung chảy.

Mà càng làm Phong Nhực kinh hãi cực độ chính là trong tình trạng bị tử sắc hỏa diễm nung cháy, chín mặt Bạch Ngọc Cốt Thuần vậy mà lại bị tan chảy đến nỗi mắt thường có thể thấy được, cuối cùng "Phốc!" một tiếng vang nhỏ, hóa thành hư vô.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 137: Tro Bụi

Tận mắt nhìn thấy Bạch Ngọc Cốt Thuần mà mình đã phải tổn hao một viên linh thạch hỏa thuộc tính mới đổi lấy được trong chớp mắt bị tử sắc hỏa diễm thiêu đốt không còn gì, trong lòng Phong Nhực thật sự đau đớn đến thấu xương .

Đây chính là pháp khí phòng ngự thượng phẩm ah! Hần vừa mới đổi về vẫn còn nóng hổi chưa xài vậy mà cứ như vậy xong đời. Nhưng mà chuyện này cũng đủ để nói rõ tử sắc hỏa diễm kia thật sự là không phải tầm thường, chỉ sợ so với Huyền Hóa Phần Thân của hần còn lợi hại hơn. Cũng may lần này hần chỉ là ném thử một chút lợi hại, chứ nếu mà tùy tiện vận dụng Huyền Hóa Phần Thân thì hậu quả thật đúng là không dám tưởng tượng .

Lúc này cùng lúc với Bạch Ngọc Cốt Thuần tan rã, Phong Nhực cũng không dám tiếp tục ở lại trong khe đá chút nào nữa. Hần vội vàng chạy thoát ra ngoài theo một hướng khác rồi sau đó tiếp tục chui vào trốn trong một khe đá gần đó .

Huyết Hồng đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua Phong Nhực, nó lập tức nổi giận gầm lên một tiếng rồi lao nhanh tới. Nhưng mà với thân thể cao lớn của nó đương nhiên là không thể chui vào, còn cái khe đá hình thành từ cự thạch này lại đặc biệt cứng rắn, một trào của nó đánh vào cũng chỉ có thể lưu lại một vết hằn chừng mấy tấc mà thôi.

"Mày là cái đồ khốn khiếp, có ngon thì đến đây mà cắn ta ah!"

Phong Nhực ở bên trong khe đá la hét um sùm, nhưng để cẩn thận đạt được mục đích hần lại đem món pháp khí phòng ngự tốt nhất Già Sơn Tráo phóng xuất ra. Vật này chỉ có thể dùng làm phòng ngự cố định, mang ra dùng ở chỗ này lại vừa đúng lúc phát huy tác dụng .

Lúc này mắt thấy không thể bắt được Phong Nhực, Huyết Hồng tức giận gào thét một hồi rồi lập tức há miệng phun ra một luồng tử sắc hỏa diễm ! Uy thế tuy kinh người nhưng Phong Nhực lại có thể dễ dàng nhận ra luồng tử sắc hỏa diễm này rõ ràng so với trước đã yếu đi rất nhiều, độ lớn dường như cũng nhỏ đi một nửa .

Nhưng mặc dù như vậy thì uy lực của luồng tử sắc hỏa diễm này cũng không hề tầm thường. Chỉ qua mấy lần hô hấp nó đã đem pháp khí phòng ngự Già Sơn Tráo của Phong Nhực đánh cho tan rã lần nữa .

"Tới lúc rồi !"

Xác định được Huyết Hồng trong thời gian ngắn không thể phun ra tử sắc hỏa diễm nữa, Phong Nhực cố nén đau lòng vì hai món pháp khí phòng ngự bị hủy rồi lập tức theo một hướng khác trong khe đá chui ra ngoài. Đầu tiên hần mang Ngân Giáp Thiên Chu đã bỏ niêm phong thả ra rồi sau đó mới đem món pháp khí phòng ngự cuối cùng trong tay mình xuất ra, đồng thời lấy ra Tru Ma Kiếm hình dáng giống như một thanh trủy thủ (GD: dao găm)

Bởi vì theo tình hình lúc trước diễn ra thì bất luận là Mị Ảnh Kiếm hay Lưu Vân Kiếm đều không tạo thành uy hiếp đối với Huyết Hồng. Cho nên Phong Nhực cũng chỉ còn lại một phương pháp cuối cùng chính là tiếp cận lại gần sau đó dùng Tru Ma Kiếm đánh chết con Huyết Hồng này .

Nhưng vấn đề là Huyết Hồng phun ra tử sắc hỏa diễm thật sự rất lợi hại, hần trước tiên phải dẫn dụ đem tử sắc hỏa diễm chứa đựng trong cơ thể Huyết Hồng tiêu hao hết thì sau đó mới có thể tiến hành công kích được .

Quát lớn một tiếng, Phong Nhực liền nhắm thẳng đến Huyết Hồng mà xông tới, so với Huyết Hồng cao tới bốn trượng trước mặt mình thì hần chỉ giống như một tiểu bát điểm (GD: thằng nhỏ thấp bé) mà thôi !

Huyết Hồng mắt thấy tên tiểu bát điểm lúc trước gian xảo như thế mà bây giờ lại rõ ràng không biết sống chết mà vọt tới, lập tức nó hưng phấn mà gầm rú một hồi sau đó lập tức xông lên đánh ra một trào mãnh liệt, lực lượng mạnh mẽ làm cho cả hang động chấn động âm âm .

Nhưng mà Phong Nhực sớm đã có chuẩn bị, trước khi cự trào trước mắt đánh tới một khắc, Đạp Vân Chiến Ngoa tại mặt đất nhanh như chớp nhảy lên lui về sau rồi bám vào những cự thạch bên cạnh dùng một tốc độ cực nhanh nhằm thẳng đầu Huyết Hồng lao tới .

Có điều Phong Nhực vẫn còn đánh giá thấp thực lực cùng tốc độ phản ứng của Huyết Hồng. Nó đột ngột há miệng, mặc dù không phun ra tử sắc hỏa điểm nhưng lại bắn ra một cái lưỡi màu tím dài hơn hai trượng .

"Bốp!" một tiếng, cả người Phong Nhực liền bị đánh văng ra ngoài mấy trăm trượng, nếu không phải có hộ thuẫn ở phía trước thay Phong Nhực ngăn cản một kích, chỉ sợ lần này hắn đã mất nửa cái mạng nhỏ rồi .

Nhưng mặc dù là như thế, Phong Nhực cũng bị cỗ lực lượng khổng lồ này nện cho toàn thân đau nhức kịch liệt, chân tay rã rời, còn cái hộ thuẫn trên tay kia thì đã đầy vết rạn nứt mắt thấy đã không thể dùng được nữa rồi .

Mà Huyết Hồng lại không để cho Phong Nhực lấy một cơ hội phản kích, như một con gió lốc màu đỏ gào thét cuốn xuống dưới.

"Con bà mày !"

Thầm mắng một tiếng, Phong Nhực cũng không dám suy nghĩ nhiều, chỉ có thể phấn khởi tinh thần dùng chút sức lực còn sót lại trong cơ thể nhảy sang một bên né tránh, khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi đòn tấn công của Huyết Hồng, rồi lại xoay người bỏ nhào tới bên người nó .

"Thập Trượng Thanh Ti!"

Ngay sau đó hắn lập tức thi triển ra thuật trối buộc này, Phong Nhực muốn dùng hơn mười sợi Thanh Ti trong tay hút mình vào phần bụng cực lớn của Huyết Hồng, nhưng lúc này pháp lực trong cơ thể hắn đã tiêu hao không còn .

Cũng may là hắn lúc trước ở Ngũ Hành Giới đã chuẩn bị rất đầy đủ, loại Hoạt Lạc Đan có thể lập tức khôi phục đại lượng pháp lực này cũng đã chuẩn bị đầy viên .

Sau khi nuốt luôn một hơi hai viên Hoạt Lạc Đan, Phong Nhực đồng thời giơ Tru Ma Kiếm trong tay lên hung hăng nhắm vào phần bụng của Huyết Hồng vạch tới, mà vốn Mị Ảnh Kiếm hoàn toàn không phá vỡ được lớp da cứng rắn của nó thì lúc này lại giống như đậu hũ dễ dàng bị Tru Ma Kiếm rạch thành một lỗ hồng lớn .

"Rống!"

Đau đớn kịch liệt lập tức làm cho Huyết Hồng nổi giận dùng dùng. Nhưng bởi vì Phong Nhực nấp ở bụng của nó, nó có muốn công kích cũng không làm gì được, chỉ có thể ở trong hang động mà chạy loạn lung tung .

Mà Phong Nhực đâu có ngu dại gì mà nương tay, Tru Ma Kiếm bốn phía nở hoa, trong lúc nhất thời máu tươi phun ra tung tóe, tình cảnh làm cho người ta sợ hãi cực kỳ .

Chỉ không ngờ là Huyết Hồng sinh mệnh lực lại lớn như vậy, cho dù Phong Nhực dùng Tru Ma Kiếm rạch dưới bụng hơn mười đao mà nó vẫn khỏe mạnh như thường. Nhưng càng làm cho Phong Nhực thêm kinh hãi chính là những vết thương của Huyết Hồng vậy mà bắt đầu khép lại một cách quỷ dị, hơn nữa tinh huyết phun ra ngày càng ít, đến cuối cùng thậm chí một giọt cũng không trông thấy nữa .

"Không xong !"

Mất thấy tình hình quỷ dị này, Phong Nhực thật sự khẩn trương vô cùng, hắn phải vất vả lắm mới nắm được cơ hội này nhưng lại không ngờ tới Huyết Hồng lại cứ như vậy không tốn hao gì, thật không hổ là một trong chín đại hung thú của Tu Tiên Giới .

"Liều mạng ! Mọi người cùng... không ! phải là người chết còn ta sống !"

Nghiến răng, Phong Nhực liền đem tất cả Hoạt Lạc Đan trong tay mình nuốt vào sau đó cầm Tru Ma Kiếm hung hăng nhằm thẳng bụng Huyết Hồng đâm mạnh tới, đồng thời cũng đem toàn bộ pháp lực trong cơ thể mình truyền vào trong thân kiếm .

Bây giờ hắn cũng chỉ còn có thể kỳ vọng vào Tru Ma Kiếm xuất ra lôi điện có thể đem con Huyết Hồng này giết chết, nếu mà như vậy còn không được nữa thì hắn cũng đành phải nghe theo mệnh trời .

Sau khi được pháp lực Phong Nhực truyền vào, trên thân Tru Ma Kiếm liền hiện ra từng luồng lôi điện lượn quanh, mà loại lôi điện này vừa xuất hiện lập tức làm cho Huyết Hồng kinh hoàng gầm rú liên hồi, hiển nhiên có thể nó chính là khắc tinh của con quái vật này .

Thế nhưng thời gian chỉ mới trôi qua một lát Phong Nhực đã không thể duy trì nổi, dù sao thì Tru Ma Kiếm cũng ở đẳng cấp rất cao, hắn có thể thúc dục được cũng đã là việc cực kỳ khó khăn, huống chi hiện tại hắn mặc dù đã nuốt vào tất cả Hoạt Lạc Đan nhưng pháp lực cũng chỉ khôi phục được một nửa so với trạng thái bình thường nên căn bản là không đủ dùng .

Dưới tình thế cấp bách, Phong Nhực đành dứt khoát lấy Thanh Mộc Thần Tinh ra rồi trực tiếp hấp thu linh khí bên trong .

Thanh Mộc Thần Tinh này từ hơn hai mươi năm trước sau khi nghe Mộc Yêu nói qua, Phong Nhực đã không còn hấp thu linh khí bên trong, chỉ có cách ba năm một lần nhỏ vào bên trong một giọt Mộc Linh Tuyền Thủy, hôm nay trong tay hắn cũng chỉ còn lại hai giọt cuối cùng .

Vốn dĩ Phong Nhược vẫn trông cậy vào chuyến đi Ngũ Hành Giới tìm một ít thiên tài địa bảo để bồi dưỡng Thanh Mộc Thần Tinh, nhưng mà hiện tại bảo toàn cái mạng nhỏ quan trọng hơn vẫn là quan trọng hơn .

Đã có Thanh Mộc Thần Tinh hỗ trợ, Phong Nhược cuối cùng cũng có thể tiếp tục truyền pháp lực vào bên trong Tru Ma Kiếm. Nhưng hắn cũng không biết là lúc này ở trong bụng Huyết Hồng, Tru Ma Kiếm đang ngưng tụ lôi điện đã bắt đầu xảy ra biến hóa. Lúc đầu kim sắc điện hồ chói lọi vẫn hướng bốn phía oanh kích nhưng giờ phút này lại phảng phất biến thành vô số bộ rễ nhỏ lan ra khắp toàn thân Huyết Hồng .

Cuối cùng Huyết Hồng cũng không chịu nổi ngã lún ra đất, tuy bên ngoài vẫn còn hơi run rẩy nhưng cũng dễ dàng nhận ra nó chỉ còn thoi thóp. Còn Phong Nhược lại hoảng sợ phát hiện hắn căn bản không thể dừng tay, cũng không biết Tru Ma Kiếm rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì, dường như đã làm triệt để kích hoạt Thanh Mộc Thần Tinh trên tay hắn .

Sau đó từ bên trong Thanh Mộc Thần Tinh tuôn ra một luồng lực lượng vô cùng khổng lồ chạy dọc theo thân thể của hắn tựa như một con sóng lớn điên cuồng tràn vào Tru Ma Kiếm .

Nhưng đáng sợ nhất chính là luồng lực lượng này lại không giống như Thanh Mộc Thần Tinh lúc trước dịu dàng ngoan ngoãn, mà ngược lại giống như mãnh thú xông chuồng, như bão táp gió lốc, như hồng thủy tràn bờ công phá điên cuồng trong cơ thể hắn .

Loại thống khổ này quả thực so với việc Phong Nhược phục dụng Bồi Nguyên Đan để rèn luyện thân thể trước kia còn khủng bố gấp vạn lần, kinh mạch trong cơ thể hắn căn bản không kịp phản kháng liền bị phá hủy hoàn toàn, hắn chỉ có thể dùng một điểm pháp lực cuối cùng và ý chí của bản thân để bảo vệ tâm mạch .

Nếu như không phải tiềm thức hắn biết rõ lúc này không thể buông xuôi, Phong Nhược thật sự muốn đem toàn bộ ý thức của mình chuyển vào bên trong Huyền Hóa Phần Thân .

Mà cùng lúc đó trong cơ thể Huyết Hồng, kim sắc điện hồ chói lọi tựa như rễ cây trải qua một phen lũng bắt cuối cùng trói chặt lấy một viên ngọc màu tím lớn cỡ nắm tay .

Nếu như Phong Nhược nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ đoán ra viên ngọc màu tím này chính là ngọn nguồn của tử sắc hỏa diễm .

Tru Ma Kiếm lại giống như có linh tính, nó cuốn lấy viên ngọc màu tím không ngừng giãy dụa vui vẻ từng chút kéo tới, cuối cùng cắn nuốt sạch sẽ hoàn toàn, mãi đến khi tất cả điện hồ chói lọi trên Tru Ma Kiếm tan đi, loại hấp lực này mới chậm rãi biến mất !

Bất quá đối với Phong Nhược thì sự việc vẫn chưa kết thúc, bởi vì bên trong Thanh Mộc Thần Tinh dường như còn ẩn giấu vô số lực lượng, vẫn như sóng lớn cuộn cuộn hội tụ vào trong cơ thể hắn !

Cũng may lúc này đã không còn sự hấp thụ của Tru Ma Kiếm, lực lượng này tuy khổng lồ nhưng bây giờ lại an ổn hơn rất nhiều, tuy nhiên càng làm cho Phong Nhược thêm mừng rỡ chính là loại lực lượng này tựa hồ có hiệu quả trị liệu thần kỳ, hơn nữa còn làm cho hắn cảm nhận được một loại cảm giác rất thân mật quen thuộc .

Trong lúc bất tri bất giác, lực lượng bên trong Thanh Mộc Thần Tinh đã bắt đầu chậm chạp mà cải tạo những kinh mạch đã bị phá hủy trong cơ thể Phong Nhược. Cảm giác đó thật giống như mưa thuận gió hoà làm cho Phong Nhược nhin không được thả lỏng ý thức, chậm rãi tiến vào trong một loại cảnh giới như mộng như ảo .

Cứ như vậy, không biết đã qua thời gian bao lâu, đến lúc Phong Nhược tỉnh lại thì lọt vào mắt hắn đầu tiên là một mảnh hắc ám, sau đó chỉ nghe thấy một hồi "Xoẹt xoẹt~ xoẹt xoẹt~!" âm thanh găm nuốt !

Ban đầu Phong Nhược vẫn còn khó hiểu, thế nhưng bỗng nhiên sau đó hắn lập tức hiểu ra, đó là tên khốn Ngân Giáp Thiên Chu kia đang thôn phệ cơ thể Huyết Hồng .

Nhưng bây giờ Phong Nhược cũng bắt mọi việc mà vội vàng xem xét Thanh Mộc Thần Tinh, bởi vì hắn nhớ rõ vật này lúc trước bị hắn hấp thụ đại lượng tinh thuần lực lượng, không biết hiện giờ như thế nào ?

Đến lúc Phong Nhược mở tay trái ra, cả người hắn lập tức trở nên ngây dại. Còn sót lại trong tay hắn chỉ là một nắm tro tàn .

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 138: Thu Hoạch (1)

"Cái này sao lại như thế ? Sao lại biến thành như vậy ?"

Phong Nhược vô thức khẽ gầm lên, trong lòng giống như có một tòa núi lớn sụp đổ làm hắn cảm thấy khó chịu .

Thanh Mộc Thần Tinh đối với hắn có tầm quan trọng rất lớn không gì sánh được, nếu không phải có Thanh Mộc Thần Tinh trợ giúp chỉ sợ bây giờ hắn còn đang chật vật ở Luyện Khí trung kỳ, thậm chí sớm đã hóa thành một đồng xương khô rồi.

Thế nên trong lòng hắn ngoại trừ bản thân đối với Thanh Mộc Thần Tinh rất coi trọng, Phong Nhưor còn có một sự cảm ơn sâu sắc.

Nhưng bây giờ Thanh Mộc Thần Tinh hóa đã thành tro bụi cũng chỉ vì một lần mạo hiểm của hắn.

Chết lặng nửa ngày trời Phong Nhưor mới bắt đầu thở dài, nhưng lập tức hắn phát hiện ra pháp lực trong cơ thể mình vậy mà lại gia tăng lên gấp đôi.

Phong Nhưor nhớ tới cái chết của Huyết Hồng lúc trước mà không biết là nguyên nhân gì làm cho Tru Ma Kiếm hấp thu phần lớn lực lượng bên trong Thanh Mộc Thần Tinh, thuận tiện làm cho kinh mạch toàn thân của hắn tiến hành một phen mở rộng, giúp hắn tự nhiên nhận được chỗ tốt lớn.

Nhưng lúc này điều làm cho Phong Nhưor khiếp sợ thực sự chính là ở đan điền trong tâm mạch của hắn đang ẩn nấp một cỗ lực lượng vô cùng to lớn, lực lượng này quả thực mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng.

Hiện tại pháp lực trong cơ thể Phong Nhưor mặc dù gia tăng lên gấp đôi, nhưng nếu so với cỗ lực lượng này thì nó chỉ giống một con kiến đứng trước ngọn núi lớn mà thôi.

Sau khi sửng sốt hồi lâu, Phong Nhưor ngay đến hít thở cũng không dám. Bởi vì đây cũng không phải chuyện đùa, một cỗ lực lượng cường đại như vậy lại ẩn tàng trong thân thể của mình, nó thừa sức phá tan thân thể của hắn thành vô số mảnh nhỏ.

Ngưng thở, Phong Nhưor cũng không dám suy nghĩ lung tung mà cẩn thận từng li từng tí xem cỗ lực lượng này rốt cuộc là gì? Tại sao lại ở trong cơ thể của mình?

Một canh giờ sau, Phong Nhưor trải qua quá trình dò xét rốt cuộc cũng xác định được một việc, cỗ lực lượng này thuộc về Thanh Mộc Thần Tinh, hơn nữa dường như đối với chính mình cũng không có quá nhiều ảnh hưởng. Nó giống như một vị khách nhân từ bên ngoài đến, hắn không thể sử dụng được, nhưng cũng không ảnh hưởng đến bản thân hắn.

Dẫu vậy cũng không thể nói là không có ảnh hưởng bởi vì nếu như Phong Nhưor tiến hành tu luyện, pháp lực của hắn tất nhiên sẽ từ đan điền lưu chuyển ra tâm mạch do đó sẽ phải ghé qua cỗ lực lượng này.

Phong Nhưor do dự rồi đánh bạo thử một lần, kết quả lại phát hiện cỗ lực lượng này không can thiệp pháp lực của hắn, tuy đi ngang qua bên trong nhưng cũng phân biệt rõ ràng.

Sau khi xác định cỗ lực lượng này đối với mình tạm thời không gây thương tổn gì, Phong Nhưor mới rời sự chú ý đi nơi khác, đến lúc này hắn mới phát hiện ra hơn phân nửa Huyết Hồng đã bị Ngân Giáp Thiên Chu ăn hết rồi.

"Tên khốn! Ngân Giáp! Mày biến ngay cho tao!"

Phong Nhưor tiến tới đá văng Ngân Giáp Thiên Chu sang một bên. Tên khốn này thật đúng là mặt dày, lúc hắn sống chết thì không giúp được gì, bây giờ chạy tới thu hoạch chiến lợi phẩm lại rất tích cực.

Phong Nhưor tuy không keo kiệt phân chia huyết nhục của Huyết Hồng cho chúng nó nhưng nội đan của Huyết Hồng thì phải để hắn hưởng dụng. Thực lực của Huyết Hồng chỉ sợ đã tương đương với người tu đạo Kim Đan kỳ nên nhất định sẽ có nội đan, thứ đồ tốt như vậy dù dùng để luyện đan hay luyện khí cũng đều cực kỳ hữu dụng, là đồ vật khiến ai cũng phải đỏ mắt.

Nhưng mà Phong Nhưor đã cẩn thận tìm kiếm hồi lâu cũng không thể phát hiện ra nội đan của Huyết Hồng đâu.

"Nguy rồi, nhất định là bị tên gia hỏa Ngân Giáp Thiên Chu tham ăn nuốt mất rồi!"

Không còn cách nào Phong Nhưor đành tức giận đá Ngân Giáp Thiên Chu hai đá rồi để nó tiếp tục bữa ăn ngon. Không để nó ăn chẳng lẽ lại mở bụng lấy ra, nhưng vì tên này quá đáng ghét nên Phong Nhưor liền mang Bạch Mao Quỷ Bức đang trọng thương ra cho nó cùng ăn.

Không quản hai tên gia hỏa đáng chết kia, Phong Nhưor tùy tiện tìm khối nham thạch ngồi xuống, rồi dành chút thời gian xem xét Tru Ma Kiếm!

"Ồ? Thật kỳ quái?"

Sau khi anh mắt Phong Nhưor rơi trên thân Tru Ma Kiếm, hắn không khỏi sửng sốt, bởi vì trước kia vốn gì sét loang lổ, tồi tàn đến không thể tồi tàn hơn nữa, vậy mà bây giờ Tru Ma Kiếm đã trở nên sáng bóng, tuy thoạt nhìn vẫn rất chật vật, nhưng ít ra so với trước đây thuận mắt hơn nhiều.

"Chẳng lẽ là vì hấp thu lực lượng bên trong Thanh Mộc Thần Tinh?" Phong Nhưor trong lòng thầm nghĩ. Trong trận chiến lúc đó, Tru Ma Kiếm ít nhất đã hấp thụ gần bảy phần lực lượng bên trong Thanh Mộc Thần Tinh, còn Phong Nhưor cũng chỉ hưởng dụng ba phần, hơn nữa hiện tại lại không cách nào tiêu hóa, nên biến hóa của Tru Ma Kiếm tất nhiên là có quan hệ tới việc này.

Nhưng Phong Nhưor lại có điều nghi hoặc, bởi vì theo lý thuyết Thanh Mộc Thần Tinh chính là lực lượng mộc thuộc tính tinh thuần, lại có thể bị Tru Ma Kiếm hấp thu, chẳng lẽ Tru Ma Kiếm cũng là mộc thuộc tính? Còn chuyện nó có thể phóng ra lôi điện giải thích ra sao?

Phong Nhựt vừa nghĩ vừa đưa tay vuốt ve thân Tru Ma Kiếm chỉ dài có vài thốn, sau đó đột nhiên trong lòng hắn hiện lên hình ảnh một ngọn hỏa diễm .

"Huyền Hỏa Phần Thân ?"

Phong Nhựt lại không quá hoảng hốt, vì hắn ngày càng thuần thực việc chuyển đổi giữa bản thể và Huyền Hỏa Phần Thân, hai thứ vốn không hề liên quan dường như không biết từ lúc nào bắt đầu có một tia cảm ứng mờ nhạt .

Ví như thời điểm ban đầu, nếu như Phong Nhựt không chuyển dời ý thức đến Huyền Hỏa Phần Thân, thì ngoại trừ dùng mắt nhìn, dùng tay sờ, còn không thì tuyệt đối không cảm ứng được Huyền Hỏa Phần Thân đang ở nơi nào, ở vào trạng thái nào .

Mà hiện giờ Phong Nhựt lại có thể dễ dàng cảm ứng được vị trí của Huyền Hỏa Phần Thân, chỉ cần không vượt qua phạm vi trăm trượng, hắn đều có thể xác định chính xác .

Tương tự như vậy, nếu như Phong Nhựt đưa ý thức vào trong Huyền Hỏa Phần Thân thì chỉ cần không ly khai phạm vi trăm trượng, tự nhiên dễ dàng có thể tìm được vị trí bản thể .

Đối với sự tình huyền ảo khó giải thích này, Phong Nhựt cũng không rõ ràng lắm, nhưng hắn cũng không cần tìm hiểu nguyên nhân làm gì, chỉ cần biết loại biến hóa này sẽ tăng cường năng lực chiến đấu và sinh tồn của hắn là được rồi .

Mà trong lúc này, loại cảm ứng này tựa hồ càng thêm mãnh liệt. Bây giờ ý thức Phong Nhựt mặc dù ở bản thể, nhưng cũng có thể tinh tường cảm ứng được Huyền Hỏa Phần Thân của mình dường như đối với Tru Ma Kiếm rất hứng thú .

Không chút do dự, Phong Nhựt lập tức chuyển dời ý thức của mình vào trong Huyền Hỏa Phần Thân .

Ngay sau đó, Phong Nhựt liền cảm ứng được một sự hấp dẫn mãnh liệt từ trên thân Tru Ma Kiếm, cảm giác đó giống như người đói bụng người thấy mùi thịt nướng, hay như một tên sắc quỷ gặp được một mỹ nữ tuyệt sắc. Loại hấp dẫn mãnh liệt khiến Phong Nhựt không kịp nghĩ nhiều, lập tức từ bên trong Mị Ảnh kiếm lao tới, bổ nhào vào trên thân Tru Ma Kiếm .

Cùng lúc Phong Nhựt từ Huyền Hỏa Phần Thân tiến vào Tru Ma Kiếm, một cỗ dao động cực kỳ thần thiết cũng theo đó truyền tới, trên Tru Ma Kiếm tản mát ra một ngọn lửa màu tím .

Nhìn thấy ngọn lửa màu tím này, cuối cùng Phong Nhựt cũng đã hiểu ra mọi chuyện. Đây chính là ngọn lửa mà Huyết Hồng đã phun ra, do vậy nội đan của nó cũng không phải bị Ngân Giáp nuốt mất, mà là bị Tru Ma Kiếm thôn phệ .

Nhưng mà Phong Nhựt lúc này lại thấy thoải mái chẳng muốn rời đi chút nào, bởi vì Huyền Hỏa Phần Thân của hắn đang dung hợp với từ sắc hỏa diễm bằng một tốc độ cực nhanh, tốc độ hấp thụ quả thực làm hắn xấu hổ. Nếu như bản thể hắn có thể có tốc độ dung hợp mạnh mẽ như vậy, thì lực lượng của Thang Mộc Thần Tinh cũng không đến mức đều bị Tru Ma Kiếm đoạt mất .

Trong trạng thái dung hợp cực kì thoải mái, Phong Nhựt cũng không cần phải làm gì, bởi vì Huyền Hỏa Phần Thân của hắn hoàn toàn có thể dựa vào bản năng để tiến hành dung hợp, có lẽ đây cũng chính là chỗ tốt của lực lượng thuần túy .

Chỉ là có một điều phiền toái, đó là trong khi Huyền Hỏa Phần Thân đang nhanh chóng dung hợp lực lượng thì chỉ một lát sau cảm giác buồn ngủ quen thuộc dường như lại xuất hiện, làm Phong Nhựt khó có thể cự tuyệt .

Nếu như không phải vì đang ở trong hiểm địa, Phong Nhựt thật sự rất muốn mượn Huyền Hỏa Phần Thân này ngủ ngon lành một giấc thật dài. Từ khi hắn bước vào Tu Tiên giới đến nay, cái cảm giác có thể nằm ngáy o..o... thẳng đến lúc mặt trời lên cao sớm đã một đi không trở lại .

Cố nén cảm giác buồn ngủ đầy hấp dẫn, Phong Nhựt vừa định không chể Huyền Hỏa Phần Thân trở lại bên trong Mị Ảnh kiếm rồi ngủ một giấc dài, nhưng đột nhiên, trong đầu linh quang lóe lên, liền dứt khoát an trí Huyền Hỏa Phần Thân lại bên trong Tru Ma Kiếm, sau đó mới nhanh chóng chuyển dời ý thức về với bản thể .

"Ồi giời ! Cái cảm giác buồn ngủ này thật đáng sợ ah !"

Vừa mới về tới bản thể, Phong Nhựt giống như bị dội một gáo nước lạnh, bỗng nhiên tỉnh táo trở lại, loại cảm giác đột ngột này làm hắn mất nửa ngày mới thích ứng được.

Đổi mắt nhìn lại Tru Ma Kiếm thấy nó đã khôi phục bộ dáng bình tĩnh trước kia, Phong Nhựt nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn thu vào đai lưng trữ vật. Đây chính là Linh Binh bài đang thứ chín trong tu tiên giới, lúc không có ai lấy ra chơi vài cái không có sao, nếu để những người khác trong thấy sẽ lại diễn ra một trường phong ba .

Hít sâu một hơi, Phong Nhựt hồi tưởng lại tất cả sự tình đã phát sinh ở nơi này một lần, hắn muốn xác định mình có còn bỏ sót đồ vật nào không .

Cảm thấy tạm thời không còn việc gì cần chú ý, ánh mắt Phong Nhựt chuyển dời về phía Ngân Giáp Thiên Chu và Bạch Mao Quỷ Bức, nhưng mà khi nhìn đến, hắn lập tức mừng rỡ vô cùng. Bởi vì Ngân Giáp Thiên Chu chẳng biết từ khi nào đã nhả tơ bện thành một cái kén lớn bao nó vào bên trong, không còn nghi ngờ, tên này dừng lại ở giai đoạn cấp năm lâu như thế, hôm nay lại cắn nuốt một lượng lớn huyết nhục của Huyết Hồng rốt cuộc cũng đã bắt đầu trùng kích cấp sáu .

Đối với việc này Phong Nhựt cũng không kinh ngạc! Vì Huyết Hồng ít nhất cũng có thực lực cấp tám, bên trong huyết nhục của nó ẩn chứa tinh hoa tuyệt đối không tầm thường! Nếu như mang ra bên ngoài bán trên thị trường hiện nay cũng được cái giá rất lớn, nhưng hiện tại lại bị Ngân Giáp Thiên Chu mới chỉ cấp năm ăn hơn phân nửa, nếu như không tiến cấp thì mới là việc lạ .

Còn về Bạch Mao Quỷ Bức thì cũng không kiếm được quá nhiều chỗ tốt, cho dù nó là linh thú cấp sáu, nhưng về phương diện giành ăn thì lại không so được với Ngân Giáp Thiên Chu, hơn nữa nó còn lựa chọn từng thứ, nếu như đổi lại là Ngân Giáp Thiên Chu chắc chắn sẽ nuốt sạch đến từng cục xương .

Lúc này Bạch Mao Quỷ Bức sớm đã bỏ qua thi thể Huyết Hồng, rồi giống như một bậc trí giả, đương cái đầu cảnh giác mà chú ý xung quanh, trông thấy ánh mắt Phong Nhựt, nó lập tức nhẹ nhàng phẩy phẩy hai cánh .

Một màn này cho Phong Nhựt có cảm giác kì lạ, cái tên lông trắng này lại giống như đang làm bổn phận của người hầu, dù biết rõ trong hang động này có thứ tốt, nhưng nó vẫn có thể ngăn bản năng ham muốn để canh gác cho chủ nhân. Nếu như đổi lại là Ngân Giáp Thiên Chu nó tuyệt đối sẽ không quan những điều này, dám chắc là sẽ ăn no nê trước rồi mới tính tới những việc khác !

Phong Nhựt hài lòng gật đầu, cho Bạch Mao Quỷ Bức hai viên Chỉ Huyết đan rồi mỉm cười nói: "Tốt lắm ! Đi trước dẫn đường, để xem ở đây rốt cuộc có vật gì tốt ?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 139: Thu Hoạch (2)

Đã không còn sự uy hiếp của Huyết Hồng, Phong Nhựt cũng yên tâm tiến hành quan sát toàn bộ hang động, bây giờ hắn mới phát hiện, tại đây quả nhiên có rất nhiều chỗ cổ quái .

Đầu tiên là những cộng cỏ giống như sợi lông bám lên trên vách đá hang động, xem tình hình lúc trước Huyết Hồng cẩn thận né tránh, có thể suy đoán vật ấy rất trân quý hoặc cũng rất nguy hiểm, Phong Nhựt thì tin vào giả thiết đầu tiên hơn .

Tiếp theo là rất nhiều những tảng đá lớn xấp xập hỗn loạn trong hang động. Những tảng đá này thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt, chúng đen thui, hình dạng thì lồi lõm xấu xí .

Nhưng trải qua một phen truy đuổi vừa rồi, Phong Nhựt biết được những khối đá màu đen này cứng rắn đến một trình độ biến thái .

Phải biết rằng cự trào sắc bén của Huyết Hồng so với Mị Ảnh kiếm của Phong Nhựt còn lợi hại hơn nhiều, nhưng khi đánh vào những tảng đá này cũng chỉ để lại một dấu vết dài vài thốn. Nếu không phải có những cự thạch này ngăn cản, Phong Nhựt đã sớm chết nghèo từ lâu rồi .

Vấn đề là Phong Nhựt không nhận ra đây là loại tài liệu nào, nhưng hắn dám khẳng định, độ cứng của chúng tuyệt đối không thua kém Tinh Kim Thiết. Nếu tiến hành luyện chế, nói không chừng còn có thể đạt tới trình độ của Tinh Huyền Thiết, đây chính là tài liệu cần thiết để luyện chế phi kiếm .

Ngoài ra Phong Nhựt cũng chú ý tới một sự tình kỳ quái, đó là toàn bộ hang động cũng không phải đều do loại cự thạch màu đen này hình thành. Như khe hở Phong Nhựt tiến vào lúc trước, chỉ một trào của Huyết Hồng đã đánh sập hoàn toàn .

Loại cự thạch kỳ quái này giống như tự nhiên hiện ra vậy .

"Chi...chì!" Bỗng nhiên Bạch Mao Quỷ Bức kêu lên vài tiếng, Phong Nhựt nhìn lại, thấy nó đang không ngừng bay quanh phía trên hồ nước .

"Chẳng lẽ trong hồ nước này còn có bảo bối gì hay sao ?"

Phong Nhựt trong lòng kích động, một lượng lớn cự thạch màu đen có thể so với Tinh Kim Thiết cùng với mấy vạn gốc tiểu thảo cũng đủ để cho hắn kiếm một khoản lớn rồi .

Vội vàng chạy tới hồ nước bên cạnh, Phong Nhựt nhìn kỹ trong chốc lát, nhưng không phát hiện địa phương nào đặc biệt .

Hồ nước này rộng hơn bốn mươi trượng, nhờ bạch quang trên người Bạch Mao Quỷ Bức hồ nước hiện lên sắc tái nhợt. Phong Nhựt bình tĩnh lấy tay sờ thử, có cảm giác mát lạnh, thoạt nhìn cũng không có độc .

"Kỳ quái thật !"

Phong Nhựt nghĩ ngợi rồi tiện tay ném vào trong hồ nước một hòn đá nhỏ, nhưng ngoại trừ vang lên một âm thanh khô khốc, cũng không thất bất kỳ phản ứng gì .

Do dự một chút, cuối cùng Phong Nhựt cũng nhẹ nhàng lội vào trong hồ nước không một tiếng động. Bơi một lát bên trong hắn mới phát hiện hồ nước này rất sâu nên đành phải lấy ra Dạ Quang châu, một mặt cảnh giới một bên mặt thận bơi xuống phía dưới.

Ước chừng sau khi bơi xuống dưới được hơn trăm trượng, Phong Nhựt bị một bức tường đá chặn đường đi, mà làm cho hắn kinh ngạc chính là tài liệu xây dựng tường đá chính là những cự thạch màu đen hắn phát hiện bên ngoài kia .

"Chẳng lẽ nơi này là động phủ của người tu đạo còn sót lại hay sao ?"

Phong Nhựt trong lòng vui mừng, vì chỉ có những người tu đạo đẳng cấp cao vì trùng kích cảnh giới mới chuyên tìm những nơi vắng vẻ để xây dựng động phủ. Mà thường sau khi tu luyện thành công họ sẽ rời đi bỏ lại động phủ, nhưng trong động phủ sẽ tồn lưu rất nhiều có vật giá trị, chẳng hạn như những cự thạch màu đen được xây dựng thành tường đá này. Những thứ này trong mắt những người tu đạo đẳng cấp cao chẳng đáng là gì nhưng với một tu giả cấp thấp như hắn lại là một đại thủ bút .

Tuy trong nội tâm mừng rỡ, nhưng Phong Nhựt lại càng không dám xem thường, dọc theo tường đá tiếp tục tiến về phía trước một lát hắn liền phát hiện cửa vào .

Nhưng mà có lẽ vì niên đại đã quá lâu đời nên lối vào cũng không hề có cấm trận nào tồn tại .

Dọc theo cửa vào tiến vào trong, Phong Nhựt phát hiện những tường đá bên trong được bố trí giống như một tòa tiểu viện, chẳng những có bàn đá ghế đá, còn có một gian nhà đá còn y nguyên chắc chắn như lúc ban đầu .

Chẳng qua bây giờ nằm dưới hồ nước, nhà đá, bàn đá ghế đá đều bị bao phủ hoàn toàn trong nước. Không còn nghi ngờ, đây đích thật là động phủ của một người tu đạo, nằm đó tại đây chắc phải có cấm chế ngăn nước, nhưng hiện tại chủ nhân đã bỏ đi, vì vậy cấm chế cũng đã mất đi hiệu lực .

Ở trong nhà đá điều tra xem xét một lúc, Phong Nhựt hơi thất vọng, bởi vì bên trong hoàn toàn không có gì đáng giá .

"Không đúng! Nếu như không có thứ gì tốt, sao Long Trắc lại có phản ứng như vậy ? Còn Huyết Hồng, sao nó lại xuất hiện ở nơi này ?

Nghĩ như vậy, Phong Nhựt lại kiên nhẫn ở trong tiểu viện điều tra một lần, mà khi hắn ở trong nhà đá đi ra, lại chợt nhớ tới một vấn đề, nếu nơi này đúng thật là động phủ của người tu đạo, thì thật có chút không hợp lý .

Bởi vì nếu như là người tu đạo cấp cao, thì bản thân phải kiêm luyện khí, luyện đan, chế phủ, trận, các loại phụ trợ tu tiên thuật, mà những thứ phụ trợ tu tiên thuật cũng cần phải có những gian phòng chuyên môn, cho nên tòa tiểu viện này có lẽ chỉ là một bộ phận trong đó.

Nghĩ tới đây, Phong Nhựt cẩn thận tiếp tục tiến hành tìm kiếm, rốt cuộc trong khắp ngõ ngách của gian nhà đá phát hiện ra một cơ quan khả nghi .

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Phong Nhựt mới nhẹ nhàng khởi động cơ quan, một hồi âm thanh ầm ầm vang lên, cả gian nhà đá bỗng nhiên sáng rực hào quang, sau đó một cỗ chấn động quỷ dị xuất hiện trong tiểu viện .

"Không ổn ! Là trận pháp !"

Phong Nhựt không dám nghĩ ngợi vội vàng xoay người bỏ chạy ra ngoài, nhưng khi hắn vừa bước ra khỏi nhà đá, liền kinh ngạc trông thấy một vòng hào quang đã bao phủ hoàn toàn tiểu viện vào trong, nước đang tràn ngập khắp nơi cũng bị đẩy hết ra bên ngoài .

m thanh ầm ầm vẫn vang lên không ngừng, giống như có một con quái thú đang từ lòng đất chui ra !

Mà thực tế cũng không khác là mấy, dưới ánh mắt kinh ngạc của Phong Nhựt, gian nhà đá ầm ầm chìm xuống lòng đất, sau đó từ dưới đất một tòa lầu các tinh xảo khác từ từ hiện lên .

Bên ngoài tòa lầu nhỏ hiện ra một Dược Viên sinh khí bạt ngàn, cùng với hai gốc linh mộc cổ thụ mấy ngàn năm .

Chỉ trong chốc lát, trong tiểu viện linh khí đã vô cùng nồng đậm .

Tơ mắt nhìn một màn này, Phong Nhựt cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, có lẽ thứ Long Trắc cảm ứng được là cỗ linh khí nồng đậm này .

Đứng đợi hơn nửa ngày, Phong Nhựt cũng không thấy bên trong tiểu lầu có bất kỳ động tĩnh gì, hắn cao giọng hỏi thăm mấy lần cũng không có ai trả lời.

Cuối cùng hắn mới đề cao cảnh giác, cẩn thận từng li từng tí bước vào trong tiểu lầu .

Vượt ra ngoài dự đoán của Phong Nhựt, trong tiểu lầu không có bố trí pháp trận phòng ngự, hắn nhẹ nhàng mở cửa ra.

Vì có ánh sáng chiếu rọi, trong tiểu viện cũng không tối lắm, ánh sáng trong tiểu lầu cũng rất rõ ràng. Phong Nhựt quan sát một lát thấy đồ đạc trong phòng được sắp xếp ngăn nắp, đơn giản và phóng khoáng .

Hắn còn phát hiện ra trên hương án có đặt một khối ngọc giản được điêu khắc hình dáng Phương Hoàng rất tinh xảo .

Phong Nhựt hơi do dự nhưng cuối cùng cũng cầm ngọc giản lên xem, luôn tiện truyền vào trong một ít pháp lực, lập tức một đoạn tin tức hiển hiện

trước mắt Phong Nhực .

" . . . Bất luận người là ai, có thể trông thấy khối ngọc này giản, đã nói lên người không chết trong miệng Huyết Hồng, chúng ta cũng là hữu duyên. Nơi này là một động phủ lão phu tiềm tu lâu năm, nay xin tặng lại cho người có duyên ."

Chủ nhân của động phủ này cũng không lưu lại danh tự trong ngọc giản, lời nói cũng đơn giản. Mà ngoài Huyết Hồng lưu lại bên ngoài canh giữ động phủ, cũng chỉ có Dược Viên ở phía sau tiểu lâu, cùng với một ít tu tiên thuật phụ trợ tâm đắc.

Phong Nhực vẫn hy vọng sẽ tìm được bảo vật nhưng mà hắn đã tìm khắp toàn bộ tiểu lâu, kết quả ngay đến một cọng lông của bảo vật cũng không thấy !

Nhưng Phong Nhực đối với việc này cũng không hoàn toàn thất vọng , vì lần này cũng thu được một món lợi lớn. Dược Viên mà người tu đạo vô danh nọ lưu lại còn hơn hai trăm gốc linh thảo quý hiếm, còn các loại linh thảo khác vì thời gian dài không người chăm sóc mà héo rũ cả .

Về phần người tu đạo vô danh thuộc cảnh giới nào, đã đi đến nơi đâu ? Là Độ Kiếp thành Tiên hay ra sao, trong ngọc giản không hề có manh mối nào, Phong Nhực thậm chí cũng không biết người này có phải là người tu đạo của Thương Ngô giới hay không nữa .

Nhưng mà đối với những chuyện này, dĩ nhiên Phong Nhực sẽ không tốn tâm tư để ý tới, hắn đưa cả Ngân Giáp Thiên Chu và Bạch Mao Quý Bức vào trong động phủ, dù sao thì linh khí ở đây rất dồi dào bên ngoài không thể nào bằng được .

Phong Nhực định sẽ trở lên trên mỏ quặng Ngũ Hành thạch, nhưng thương thế của Bạch Mao Quý Bức còn phải điều dưỡng mấy ngày. Không có Bạch Mao Quý Bức dẫn đường, hắn không thể nào thoát khỏi những khe nứt chẳng chịt như mê cung ở đây .

Vì thế Phong Nhực cũng đành phải ở nơi này kiên nhẫn chờ đợi .

Nhân lúc rảnh rỗi, Phong Nhực lại bố trí ở Dược Viên vài loại cấm chế đơn giản. Mỗi một cây linh dược trong này đều là ngàn năm dược linh, hắn không hy vọng bị hai tên gia hỏa lông trắng cùng Ngân Giáp ăn vụng mất, chúng đều là tài liệu rất tốt để luyện đan dược .

Tiếp đó Phong Nhực cũng thu lại hài cốt và lớp da bên ngoài của Huyết Hồng mang xuống dưới động phủ. Trong trận chiến lúc trước ba món pháp khí phòng ngự của hắn toàn bộ đều bị phá hủy, còn lại hai món nhưng chỉ có thể phòng ngự ma pháp tập kích, cũng không phù hợp với sách lược chiến đấu hôm nay của hắn. Trong Ngũ Hành Giới nguy hiểm khắp nơi, lực phòng ngự mạnh mẽ mới thật sự là vương đạo.

Đây cũng là tâm đắc Phong Nhực rút ra được sau trận chiến với Huyết Hồng .

Bởi vì trong Ngũ Hành Giới, cường đại như Huyết Hồng, thậm chí những tồn tại cường đại hơn nơi nào cũng có thể bắt gặp. Hắn vừa rồi là nhờ địa hình cuối cùng mới gian nan thủ thắng, nhưng tiếp theo ? May mắn sẽ còn đến với hắn nữa chăng ?

Thế nên cho dù trên phương diện luyện khí trình độ của Phong Nhực còn rất kém cỏi nhưng hắn vẫn cảm thấy mình nên luyện chế lại một món pháp khí phòng ngự .

Mà tài liệu trọng yếu chính là hài cốt của Huyết Hồng và cự thạch màu đen kia .

Tuy nhiên hiện giờ Phong Nhực có Huyền Hóa Phần Thân tương trợ, muốn luyện khí đương nhiên cũng không giống như những người tu đạo khác, không cần chuẩn bị hóa điểm mạnh mẽ, hay tu tập cái gì Khống Hóa Quyết. Vì dưới sự khống chế của Huyền Hóa Phần Thân hóa điểm nào cũng đều ngoan ngoãn nghe lời, đây cũng chính là nguyên nhân lớn nhất khiến hắn có lòng tin luyện chế ra pháp khí phòng ngự .

Nhưng mặc dù vậy Phong Nhực cũng không dám vội vàng, hắn không lập tức luyện chế pháp khí phòng ngự, mà trước tiên chuyển những cự thạch màu đen xuống dưới, sau đó thử tiến hành luyện hóa những cự thạch có độ cứng không kém Tinh Kim Thiết này. Chỉ khi làm được việc này hắn mới có thể tính toán những bước đi đầu tiên .

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 140: Âm Thanh Huyền Thiết

Lấy ra cái đỉnh luyện khí trung phẩm, trong lòng Phong Nhực cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ, vì năm đó sau khi mua về đến nay hắn chưa từng đụng vào lần nào. Nếu không phải hoàn cảnh hôm nay cần gấp một món pháp khí phòng ngự, không chừng kế hoạch luyện khí của hắn sẽ dời tới vô thời hạn mất .

Về lần luyện chế pháp khí phòng ngự này kế hoạch của Phong Nhực trước tiên là luyện chế một tấm khiên đơn giản nhất. Dù sao hiện tại cho dù hắn có Huyền Hóa Phần Thân tương trợ, nhưng những thủ pháp luyện khí phức tạp vẫn chưa nắm vững được, nếu cố gắng luyện chế đồ vật phức tạp cũng chỉ tổ vứt đi .

Hắn chỉ yêu cầu một điều là thả rằng vụng về một chút, nhưng độ chắc chắn phải đạt mức cao nhất. Không như Bạch Ngọc Cốt Thuần trước kia, tuy linh hoạt biến hóa đa dạng, nhưng lực phòng ngự lại quá yếu ớt .

Đã có kế hoạch sơ bộ rồi, Phong Nhựt liền háo hức bắt đầu hành động, mà bước đầu tiên là dùng Tru Ma Kiếm cắt những cự thạch màu đen thành từng khối thích hợp. Cũng may Tru Ma Kiếm sắc bén vô song, ở trước mặt nó những cự thạch cứng rắn kia chẳng khác nào những miếng đậu hũ dễ dàng bị cắt thành từng khối nhỏ .

Xử lý xong cự thạch màu đen, Phong Nhựt mới bắt đầu tu tập pháp quyết điều khiển cái Luyện Đỉnh trung phẩm. Về phương diện nào đó luyện đỉnh cũng được xem như là một loại pháp khí, thao túng nó so với pháp khí bình thường còn khó hơn nhiều .

Trong đó ngoài pháp quyết mở đỉnh, pháp quyết vận chuyển, pháp quyết đóng đỉnh, còn có các loại pháp quyết để khống chế ngọn lửa, chúng đều là những pháp quyết cơ sở trong việc luyện khí được tặng kèm theo khi mua đỉnh.

Phong Nhựt đã phải bỏ ra hơn hai canh giờ tu tập, mới có thể nắm bắt được mớ pháp quyết đầu đầu này .

Theo một đạo pháp quyết đánh ra, cái Luyện Đỉnh trung phẩm chỉ lớn bằng nắm tay chợt tỏa ra hào quang màu bạc rồi lập tức quay tròn như con quay biến lớn lên trước mặt Phong Nhựt cho đến khi cao tới năm trượng mới chịu dừng lại .

Nhìn thấy con quái vật khổng lồ này, Phong Nhựt chỉ biết trợn mắt há miệng, hắn không ngờ rằng một cái đỉnh chỉ lớn bằng nắm tay chỉ trong thoáng chốc lại biến thành khổng lồ như vậy, thật quá mức dọa người !

Đạo một vòng quanh cái Luyện Đỉnh trung phẩm, đến giờ Phong Nhựt mới hiểu được vì sao lại có nhiều pháp quyết để điều khiển như vậy, bởi vì cái đỉnh này cũng được cấu tạo rất phức tạp .

Chẳng hạn như vật phẩm luyện chế phải bỏ vào từ phía trên còn hỏa diễm thì đưa vào từ phía dưới, trong đó còn có chín nơi để điều tiết hỏa hầu ..vv.. nói tóm lại là phức tạp rối rắm rồi mù !

Tặc lưỡi cảm thán một hồi, cuối cùng Phong Nhựt cũng lấy ra tám viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm, rồi dựa theo thứ tự yêu cầu khảm vào trong tám cái lỗ bên dưới chiếc đỉnh lớn để duy trì hoạt động của nó. Bởi vì cái đỉnh cực lớn nặng tới hơn vạn cân, nếu chỉ dựa vào pháp lực của người tu đạo để điều khiển cũng là cả một vấn đề .

Chuẩn bị xong tất cả mọi việc, Phong Nhựt mới bắt đầu thúc dục pháp quyết, lập tức nắp đỉnh cực lớn phía trên Luyện Đỉnh phát ra thanh âm "Ông ông" . Sau đó theo sự điều khiển của Phong Nhựt cự đỉnh chậm rãi bay lên cao hai trượng, cùng lúc đó trong đỉnh cũng phun ra một luồng hào quang bạc sắc nâng nắp đỉnh lên .

Nhân cơ hội này, Phong Nhựt vội vàng cầm lấy hơn mười khối cự thạch đã được chuẩn bị sẵn rồi trực tiếp nhảy bên trong cự đỉnh. Vì luyện chế vật phẩm không phải cứ tùy tiện ném vào là có thể hoàn thành, mà phải dựa theo phương vị nhất định, phải đảm bảo cho mỗi một khối tài liệu luyện chế đều được hỏa diễm luyện hóa ở mức cao nhất .

Nhưng sau khi Phong Nhựt nhảy vào bên trong thì hắn lại một lần nữa choáng váng , đến bây giờ hắn mới biết được con đường luyện khí này quả nhiên không phải tùy tiện lung tung là có thể thành công .

Bên trong quả thực so với bên ngoài còn phức tạp hơn nhiều !

Đầu tiên, ở phía dưới cùng là tám mươi một cái long khẩu*, là nơi hỏa diễm phun ra đồng thời cũng là nơi khống chế hỏa hầu của ngọn lửa. Điều này Phong Nhựt có thể không để ý tới, bởi vì hắn đã có Huyền Hóa Phần Thân.

*Miệng rồng, phun ra lửa để luyện khí

Khó khăn chính là trong tám mươi một cái long khẩu ở đây thì có tám cái có thể tự do hoạt động, hiện giờ chúng đang quay tròn chuyển không ngừng, mà quỹ tích bọn chúng di chuyển hoàn toàn giống một loại trận pháp gọi là Khốn Long Hóa trận .

Cũng may trên phương diện trận pháp Phong Nhựt cũng có chút tạo nghệ, sau một hồi vò đầu bứt tai cuối cùng sắp xếp xong tám khối đá màu đen mang vào khi nãy, nhưng hắn vừa mới làm xong thì bỗng nhiên "phang" một tiếng nắp đỉnh đột ngột rơi xuống dưới, đã hết thời gian một nén nhang rồi .

"Không xong rồi !"

Về mặt Phong Nhựt khổ sở đành phải tiếp tục đánh ra pháp quyết nâng nắp đỉnh lên trên, cũng may là bên ngoài có khảm nam tám viên Ngũ Hành thạch hạ phẩm còn có thể duy trì một thời gian ngắn, nếu không thì hắn thật sự có khả năng bị nhốt ở bên trong này rồi. Nắp đỉnh được chế tạo đặc biệt, một khi rơi xuống sẽ đóng chặt lại, chỉ có pháp quyết mới có thể mở ra, đến lúc đó hắn cũng chỉ có thể bắt đầu đi dùng Tru Ma Kiếm để thoát thân thôi .

Làm xong hết tất cả mọi việc Phong Nhựt liền khoanh chân ngồi xuống, sau đó chuyển dời ý thức vào trong Huyền Hóa Phần Thân .

Hiện giờ Huyền Hóa Phần Thân đã không còn cảm giác buồn ngủ nữa, chuyện này cũng xem như việc hi hữu, thời gian nó ngủ say cũng không lâu. Nếu không thì nếu mỗi lần Huyền Hóa Phần Thân đều mê man mấy ngày mấy đêm, Phong Nhựt thật sự muốn khóc cũng không ra nước mắt .

Nhưng mà sau khi hấp thu từ sắc hỏa diễm, Huyền Hóa Phần Thân của Phong Nhựt đã mạnh hơn một chút so với lúc trước. Chỉ là hiện tại hắn đang vội vàng luyện khí, cũng đành phải gạt bỏ ham muốn tiếp tục hấp thu hỏa diễm sang một bên, rồi trực tiếp bay về phía chiếc đỉnh lớn kia.

Dùng Huyền Hóa Phần Thân thành thực đánh ra một đạo pháp quyết, lập tức phía dưới Luyện Đình liền hiện ra một cửa vào giống như một tiểu sơn động. Đây chính là nơi dùng để đưa ngọn lửa vào, tuy nhiên vì hắn đã có Huyền Hóa Phần Thân nên bây giờ không cần dùng đến những loại hỏa diễm khác nữa .

Sau khi Phong Nhựt khống chế Huyền Hóa Phần Thân tiến vào bên trong liền thả ra một luồng hỏa diễm lớn, những hỏa diễm này chạy dọc theo tám mươi một long khẩu rồi phun ra ngoài. Nhiệt độ của nó so với hỏa diễm bình thường còn cao hơn nhiều .

Phong Nhựt cũng không trực tiếp sử dụng Huyền Hóa Phần Thân của mình để luyện hóa, bởi vì Huyền Hóa Phần Thân của hắn có lực lượng hỏa diễm quá tinh thuần, không chừng chỉ thiêu đốt một chút đã tiêu hủy mất tài liệu .

Dù sao sở dĩ được gọi là luyện khí, tất cả đều dựa trên việc khống chế hỏa hầu .

Phong Nhựt cũng không vội vàng mà chỉ từ từ tiến hành thử nghiệm, dù sao thì Huyền Hóa Phần Thân cái gì không có chứ hỏa diễm thì không hề thiếu .

Nhưng vận khí của hắn cũng không được tốt lắm, chỉ qua một canh giờ, tám khối đá màu đen đều "Răng rắc xoạt" hóa thành tro bụi .

"Con bà nó, hỏa diễm mạnh quá !"

Thầm mắng chửi trong lòng, Phong Nhựt đành phải chuyển dời ý thức về bản thể, tiến hành bố trí một lần nữa .

Suốt ba ngày trôi qua, Phong Nhựt cứ như vậy luyện chế vài chục lần, cuối cùng cũng luyện chế thành công ra một khối tài liệu nhỏ cỡ nắm tay, toàn thân lóe ra quang mang màu xanh đen.

Để thử nghiệm độ cứng rắn của khối tài liệu này, Phong Nhựt dùng Mị Ảnh kiểm tiến hành công kích, kết quả là chỉ lưu lại trên đó được một lỗ nhỏ. Mà càng kì diệu là, vật này dường như còn có độ đàn hồi rất lớn, vì khi Mị Ảnh kiểm công kích lên, Phong Nhựt có cảm giác dường như nó bị bắn ngược trở lại .

"Ha Ha! Đồ tốt, gọi là Âm Thanh Huyền Thiết là tốt nhất !"

Tâm tình rất tốt nên Phong Nhựt liền đặt cho nó một cái tên.

Sau đó do đã có kinh nghiệm nên Phong Nhựt cũng không nghỉ ngơi mà lại tiếp tục luyện chế, dù sao thì số lượng cự thạch rất nhiều, đủ để hắn luyện chế ra một lượng lớn Âm Thanh Huyền Thiết .

Hơn nữa bây giờ Phong Nhựt lại có cảm giác mê mẩn sung sướng, mắt thấy từng khối đá lớn biến thành Âm Thanh Huyền Thiết, cảm giác thành tựu trong lòng hắn cũng càng ngày càng nhiều.

Mà hậu quả là hắn đã quên luôn việc trở lại mở quảng Ngũ Hành thạch .

Suốt một tháng thời gian, Phong Nhựt giống như thàng điên, luyện chế ra đến gần hơn hai trăm khối Âm Thanh Huyền Thiết, đến lúc mệt mỏi không ra hơi, hắn mới không thể không dừng lại nghỉ ngơi.

Nhưng trải qua một tháng điên cuồng luyện chế, Phong Nhựt cũng thu hoạch được rất nhiều. Chẳng những có sự tiến bộ trong việc khống chế hỏa hầu, mà ngay cả Huyền Hóa Phần Thân dường như cũng lớn mạnh hơn rất nhiều, trở nên ngày càng linh hoạt .

Hơn nữa Phong Nhựt cũng phát hiện ra một điều, đó là ý thức của hắn bởi vì lưu lại trong Huyền Hóa Phần Thân một thời gian dài, đã để lại bên trong những ý thức ẩn ký. Cho dù hắn có dời toàn bộ ý thức trở về bản thể, vẫn có thể cảm giác được rõ ràng sự tồn tại của Huyền Hóa Phần Thân, hơn nữa còn có thể thực hiện một số động tác đơn giản .

Tình hình này làm cho Phong Nhựt rất vui mừng, điều này cũng có nghĩa là chỉ cần tiếp tục cố gắng, trong tương lai không xa, bản thể và phân thân của hắn có thể đồng thời hành động. Đến lúc đó thực lực của hắn sẽ được tăng lên gấp đôi, thậm chí còn hơn thế nữa .

Đang lúc hưng phấn, Phong Nhựt bỗng nhớ đến bọn người Chu Vũ có thể vẫn còn ở phía trên .

Nhưng mà nếu đã ở lại đây lâu như vậy, Phong Nhựt đương nhiên sẽ không để ý đến việc tiếp tục trì hoãn thêm mấy ngày. Mặc kệ ra sao, hắn cũng phải luyện chế cho mình một món pháp khí phòng ngự chắc chắn mới được .

Điều đáng nói là, trải qua một tháng này, Ngân Giáp Thiên Chu vẫn không có bất cứ động tĩnh gì. Dĩ nhiên là nó muốn muốn hoàn thành quá trình tiến giai lên cấp sáu, việc này tuy không khó khăn lắm nhưng cũng cần phải có thời gian .

Sau khi nghỉ ngơi mười hai canh giờ, Phong Nhựt rốt cuộc cũng bắt đầu chuẩn bị luyện chế pháp khí phòng ngự .

Theo sự tưởng tượng của Phong Nhựt, hắn chuẩn bị dùng hài cốt Huyết Hồng luyện chế thành một cái khung lớn, sau đó dùng Âm Thanh Huyền Thiết bao bọc xung quanh, cuối cùng là khảm nạm trận pháp phòng ngự lên trên .

Có thể nói quá trình luyện chế này thật sự là đồ bỏ đi, cho dù một người tu đạo có chút bản sự về luyện khí cũng có thể đưa ra một phương án hoàn hảo

hơn rất nhiều .

Nhưng mà Phong Nhực hiện tại cũng không có cách nào, hiện giờ hấn ngoại trừ hai loại tài liệu này cũng không còn tài liệu nào khác để sử dụng. Cho nên hấn cũng không trông cậy vào tấm khiên sau khi luyện chế thành công có thể biến lớn hay thu nhỏ, đừng nói gì đến mạn thiên phi vũ, linh động phi phàm, hấn chỉ có thể yêu cầu một điều, đó chính là phải thật chắc chắn .

Tất cả cũng vì hấn thật sự bị lực công kích mạnh mẽ của Huyết Hồng dọa cho sợ mất mật !

Theo như trí tưởng tượng của Phong Nhực, bởi vì không thể phóng to hay thu nhỏ nên độ linh hoạt của nó nhất định rất thấp. Vì vậy hấn quyết định đối chiếu với những loại cự thuẫn sử dụng trên chiến trường của thế gian, độ cao của cự thuẫn ít nhất phải đạt tới đầu vai của hấn, độ rộng là ba thước, chính thể có hình tròn, như vậy mới có thể đón đỡ được toàn bộ công kích .

Đương nhiên một tấm khiên như vậy, chỉ sợ nặng cả vạn cân, và lại cũng không thể thu vào trong đai lưng trữ vật .

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 141: Cự Thuẫn

Hiển nhiên bộ xương của Huyết Hồng có phẩm chất tốt hơn nhiều so với xương Thạch Tâm Trùng Vương mà trước kia Phong Nhực có được, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa cả thần thông hóa diễm. Nếu như cảm ra ngoài để đấu giá, chắc chắn có thể bán được với giá cao ngất.

Cho nên Phong Nhực cũng không dám xử lý qua loa, mà cẩn thận lột bỏ từng tí da bên ngoài rồi để sang một bên, có lẽ thứ này có thể dùng để luyện chế trang phục hoặc chiến giáp.

Bởi vì thân thể của Huyết Hồng này quá mức khổng lồ, nên đương nhiên Phong Nhực không định dành trọn vẹn để luyện chế tấm thuẫn, bởi vì như vậy thật sự quá mức lãng phí của trời.

Cẩn thận nghiên cứu hồi một hồi lâu, Phong Nhực mới trích ra một phần nhỏ từ bộ xương Huyết Hồng hài cốt này. Về phần còn lại, hấn dùng Tru Ma Kiếm cắt ra thành nhiều phần, dù sao thất lưng trữ vật của hấn cũng chỉ thuộc hàng tệ nhất, vật phẩm quá to lớn thế này trên cơ bản không nhét vào nổi.

Khi Phong Nhực xử lý xong mọi chuyện, hấn mới bắt đầu luyện chế sơ bộ xương kia , bởi vì hấn định luyện chế đồng xương này trở thành một tấm thuẫn có khả năng phòng ngự cực mạnh.

Cũng may là hấn đã có kinh nghiệm từ trước nhờ trải qua một tháng liên tục luyện chế huyền thiết, nên hiện tại hấn dễ dàng luyện lại mấy khúc xương này thêm một lần nữa. Quả nhiên có tác dụng, những khúc xương sau khi được tôi luyện đã biến chuyển màu, phát ra hào quang tím lịm trông vô cùng đẹp mắt.

Chuyện kể tiếp càng đơn giản hơn, bởi vì Phong Nhực vẫn chưa hiểu được thủ pháp của những người tu đạo luyện chế cao cấp, cho nên hấn chỉ có thể theo phương pháp của phạm nhân mà chế luyện tấm thuẫn này.

Đương nhiên, hiệu quả thu được chắc chắn cao hơn nhiều so với phạm nhân.

Trải qua trọn vẹn hai mươi mấy canh giờ, cuối cùng cự thuẫn khổng lồ mà Phong Nhực hằng mong đợi cũng đã được luyện chế hoàn thành.

Chẳng qua nếu đem vật này đánh giá theo tiêu chuẩn của pháp khí, rõ ràng tấm thuẫn của hấn chỉ sợ còn không được tính là pháp khí cấp thấp đấy. Nhưng nếu dùng trình độ cứng rắn mà so sánh thì cho dù là thượng phẩm phòng ngự pháp khí đứng trước mặt cự thuẫn đây cũng còn kém rất nhiều.

Phong Nhực có thể khẳng định giá như con Huyết Hồng kia có sống lại đi nữa, thậm chí là vùng thảo hung hăng thì may mắn lắm nó chỉ tạo ra vài vết trầy xước trên tấm thuẫn mà thôi.

Hình dáng cự thuẫn được định hình theo mẫu thuẫn lúc trước của Phong Nhực, nó cao chừng tám thước, bề rộng khoảng bốn xích, độ dày cũng lên tới... bốn xích.

Ngoài ra, toàn thân cự thuẫn có một màu xanh đen, phía trên có thể thấy một vòng ánh sáng đỏ luân chuyển mờ mờ. Tuy nhiên hiện tượng này không phải là do kỹ thuật luyện chế của Phong Nhực cao minh, mà bởi vì phẩm chất vật liệu thật sự quá trân quý. Nếu như có luyện khí cao thủ nào nhìn thấy nhiều thứ vật liệu tốt như vậy mà bị chà đạp thành hình dạng như vậy, e rằng sẽ tức giận đến hộc máu.

Trên thực tế, ngay cả bản thân Phong Nhực cũng cảm thấy hơi đau lòng. Vì luyện chế ra tấm thuẫn này mà hấn đã tiêu hao gần như toàn bộ phần Âm Thanh Huyền Thiết mà hấn đã khổ cực luyện chế cả tháng trời mới xong.

Tấm thuẫn này ngoại trừ có một chút độ cong ra, hình dáng bên ngoài phải nói là cực kì xấu xí. Phần mặt trước trụi lủi, còn những thứ như hoa văn hay đồ án mãnh thú... gì đó đúng là hàng... xa xỉ đối với hấn. Thật sự không còn cách nào khác, vì trình độ hiện tại của Phong Nhực chỉ đến đây mà thôi.

Sung sướng mà thương thức hơn nửa ngày trời, lúc này Phong Nhựt mới nhắc cự thuẫn lên, nhưng khi hắn vừa cầm vào tay tức khắc sắc mặt đã hơi sa sầm lại, bởi vì cự thuẫn này không ngờ nặng đến hai ngàn cân.

Dù với thể chất mạnh mẽ của Phong Nhựt hiện tại, thật ra không cần dùng đến pháp lực cũng có thể nhẹ nhàng nhắc lên, nhưng nếu đem ra chiến đấu mà bị tám thuẫn này liên lụy thì cho dù muốn né tránh hay tấn công đều hơi khó khăn.

Tuy nhiên ngay lập tức Phong Nhựt đã quăng lo lắng này sang một bên. Hiện tại hắn đã có cự thuẫn mạnh mẽ như thế, còn cần phải tránh né sao? Phong chùng đứng nói là Thiết Dục Ma Điều cấp bảy, cho dù là Thi Vương cũng chẳng cách nào gây uy hiếp với cự thuẫn này.

Đến lúc đó, hắn chỉ cần trốn đằng sau cự thuẫn, rồi điều khiển Mị Ảnh Kiếm vòng ra trước rồi thì triển Lưu Vân công kích là ổn rồi.

Đương nhiên thứ này cũng chỉ hữu dụng đối với bọn ma linh thú và thi quỷ mà thôi. Nếu đối lại là người tu đạo, tám cự thuẫn này lập tức biến thành sợi gân gà ngay, bởi vì Ngự Kiếm Thuật của đối phương hoàn toàn có thể bay ra sau lưng hắn mà công kích.

Tuy nhiên Phong Nhựt cũng không quá lo lắng về điều này, bởi vì thực lực của hắn hiện nay không phải tùy tiện kẻ nào cũng có thể khiêu khích. Chỉ cần không đụng phải cao thủ Kim Đan kỳ hoặc cấp cao hơn, những kẻ khác hắn chẳng thêm đề trong mắt.

Phong Nhựt cười ha hả vài tiếng rồi huy động cự thuẫn trong tay vài lần, thật sự hắn rất là hài lòng. Nếu như sau này có thể khám lên thêm trận pháp phòng ngự nữa, e rằng lúc đó thậm chí cao thủ Kim Đan bình thường cũng không làm gì được hắn, đó mới thực sự là phòng ngự khủng bố đấy.

Nhưng việc khám nạm thêm trận pháp phòng ngự cũng không thể nhanh như vậy, không vội... hiện tại hắn cứ quăng chuyện này sang một bên mà chuyển sự chú ý lên Ngân Giáp Thiên Thủ. Hắn thấy con nhện này vẫn còn ngủ say như chết liên lắc đầu bó tay, rồi gọi Bạch Mao Quỷ Bức vốn đã khôi phục từ trước ra ngoài, mà tranh thủ bay trở lại quặng mỏ Ngũ Hành Thạch xem xét. Quả thật hắn rời đi đã lâu như vậy, hy vọng nơi đó sẽ không có sự cố gì.

Trên tay Phong Nhựt đang cầm chặt cự thuẫn, hắn dứt khoát nhảy lên lưng Bạch Mao, lúc này sức nặng cực lớn đột ngột tăng lên đè ép xuống lưng Bạch Mao Quỷ Bức, làm cho nó xém chút nữa đã lăn quay ra đất rồi. May mắn là nó đã trở thành yêu thú cấp sáu, nên sức nặng này vẫn có thể chịu được.

“Ha ha.... Bạch Mao ! Chúng ta trở về thôi”.

Từ trong khe hở, Bạch Mao Quỷ Bức ịch bay ra. Trộn vện một canh giờ sau, Phong Nhựt mới về bay lên đến cửa quặng mỏ, đây chính là cửa vào mà hắn đã đến lần trước.

Tuy nhiên khi vừa lên đến nơi, lập tức trong lòng Phong Nhựt chợt lóe một tia báo động, thậm chí Bạch Mao Quỷ Bức ở phía sau cũng kêu lên “Rét... rét...” hai tiếng, hiển nhiên nó cũng phát hiện ra tình hình có vẻ không bình thường.

“Người ở lại chỗ này chờ ta”. Cũng do bên trong quặng mỏ quá mức nhỏ hẹp nên Bạch Mao Quỷ Bức muốn giang cánh cũng không được, vì thế Phong Nhựt ra lệnh cho nó ở lại đây canh chừng, riêng hắn thì nắm chặt cự thuẫn cẩn thận di chuyển về phía trước.

Chẳng biết vì sao bên trong quặng mỏ Ngũ Hành Thạch lúc này yên tĩnh lạ thường, chẳng còn những âm thanh huyền ảo nào nữa, Phong Nhựt đi về phía trước một lúc thì đã đến nơi mà ngày trước hắn phụ trách thủ hộ.

Nhưng đúng lúc Phong Nhựt sắp từ bên trong quặng mỏ này đi ra, ở góc rẽ trước mặt hắn bỗng nhiên xuất hiện hai con quái vật, toàn thân bọn nó ngăm đen, to lớn như trâu rừng, chính xác là hai con thi quỷ thú.

“Nguy thật rồi !”

Vừa thấy hai con thi quỷ thú, trong nháy mắt Phong Nhựt đã hiểu ra, không còn nghi ngờ gì nữa, toàn bộ mỏ quặng Ngũ Hành Thạch này đã bị lũ Ma Nhân tấn công chiếm đoạt, còn bọn Chu Vũ dẫn đầu Thú Ma Doanh e rằng cũng đã lãnh ít dử nhiều.

Bên kia, hai con thi quỷ thú cũng đã phát hiện ra Phong Nhựt. Chúng nó vừa rú lên “Rào...!” một tiếng, tức thời cả quặng mỏ vốn rất là yên tĩnh, bỗng nhiên đồng loạt vang lên những tiếng gào rú liên hồi, sau đó chỉ nghe thấy nhiều tiếng ầm ầm hướng về phía nơi này mà chạy tới.

“Đáng ghét !”

Khẽ chửi một tiếng nhưng trong lòng Phong Nhựt lại không có chút kinh hoảng nào, tay trái hắn hướng về phía trước vung cự thuẫn lên. Bản thân sức nặng của cự thuẫn này vốn đã ghê lắm rồi, nay cộng thêm lực vung của Phong Nhựt tức khắc lực công kích đã không dưới vạn cân.

Chỉ nghe “Bang bang...” hai tiếng, hai con thi quỷ thú kia chưa kịp la lên đã bị đánh bay ra ngoài xa.

“Ha ha... thực sự quá đã !” Trong tiếng cười lớn đó, Phong Nhựt lần nữa hung hăng nhảy lên phía trước, cự thuẫn vẫn tiếp tục đập tới, trong khoảng khắc chỉ nghe “Ầm...” một tiếng, hai con thi quỷ thú đó đã bị nện thành hai đồng bầy nhầy, đồng thời cơ hội sống lại cũng không còn.

Loại thi quỷ thú này mặc dù có thể được sống lại ba lần, nhưng đó là trường hợp thân thể phải được đặt được một mức độ nhất định, còn nếu như gặp trường hợp bị đánh nát nát như vậy, hoặc là gặp phải những loại vật khắc chế như hỏa diễm thì chỉ cần một lần là có thể nhẹ nhàng diệt sát.

Tóm lại, phương pháp tốt nhất để đối phó với loại thi quỷ thú này đó là triệt để tiêu diệt thân thể của bọn nó. Khi đã không có thân thể, cho dù bọn Ma

Nhân có dùng bí pháp thúc dục bao nhiêu lần đi nữa cũng chỉ toi công.

Lúc này bên trong quảng mộ đã tràn vào đến vài chục con thi quỷ thú, hơn nửa phía sau coi bộ cũng có không ít. May mắn là nơi này có không gian chật hẹp, nên cả lũ bọn chúng cũng không có cách nào chui được toàn bộ vào trong.

Phong Nhước đối mặt với nhiều thi quỷ thú như vậy nhưng lại không nhụt chí chút nào, nắm cự thuẫn trong tay liên tục được huy động, những nơi nó lướt qua chỉ còn lại những đoạn chân tay bị chặt đứt, cơ hồ là quét ngang một trận. Dưới sự công kích của cự thuẫn, lại vì địa hình quá chật hẹp, lũ thi quỷ thú không có cách nào xông lên tấn công được bằng tất cả sức mạnh. Cho nên chỉ trong chốc lát, hàng trăm con thi quỷ thú đã bị Phong Nhước đánh chết hoàn toàn.

Tuy nhiên lũ thi quỷ thú này vẫn không sợ chết cứ xông lên không ngừng, cũng không biết rốt cuộc là chúng có bao nhiêu con? Phong Nhước nghỉ đi nghỉ lại chỉ còn cách gọi Bạch Mao Quỷ Bức tới tiếp viện, đồng thời vùng Mị Ảnh Kiếm đánh thẳng về phía trước.

Cứ như vậy, Phong Nhước cầm cự thuẫn bằng một tay mà đập lên phía trước, tay kia tranh thủ rút Mị Ảnh Kiếm tiêu diệt kẻ địch, đồng thời Bạch Mao ở phía sau liên tục phun ra Hàn Băng Tiễn để dứt điểm mấy tên lọt lưới.

Kể từ đó dù mấy con thi quỷ thú đang tiến lên không ngừng, nhưng chúng bị bất lợi về địa hình như thế dần dần bị đẩy lùi về phía sau, số lượng bị đánh chết cũng càng lúc càng nhiều.

Quả thật từ trong thâm tâm của Phong Nhước thì cũng rất thỏa mãn, nếu không có cự thuẫn này trong tay mà lại muốn đạt hiệu suất giết thú cao nhất e rằng không có khả năng, hơn nữa chắc chắn cũng không nhẹ nhàng như bây giờ.

Bởi vì mặc dù Mị Ảnh Kiếm rất sắc bén nhưng dù có chặt bọn thi quỷ thú này thành mười đoạn đi nữa, thì chúng vẫn có thể tổ hợp lại như lúc đầu. Mà khi có cự thuẫn này trong tay rõ ràng lại dễ dàng hơn rất nhiều, đồng thời hấn phối hợp với Mị Ảnh Kiếm mà quyết liệt tấn công, lập tức có thể đập đám thi quỷ thú này thành đồng thối vụn, căn bản là không có cơ hội phục sinh.

Sau khi tiếp tục chiến đấu hơn nửa canh giờ, Phong Nhước cũng đã tiến về phía trước được gần trăm trượng, nhưng lúc này pháp lực của hấn cũng không còn nhiều lắm. Dù sao một tay dùng Mị Ảnh Kiếm tiến hành công kích, tay còn lại cứ huy động cự thuẫn hơn hai ngàn cân thể này, quả thực hình thức chiến đấu như vậy ăn khó tiêu, đổi lại là một tên tu tiên khác e rằng đã bại lui từ lâu rồi.

Đang lúc dự tính sẽ tiếp tục chém giết thêm một hồi nữa rồi hãy bỏ chạy, thì hấn đột nhiên cảm giác được áp lực phía trước dường như đang nhẹ dần đi. Vốn dĩ lúc trước lũ thi quỷ tấn công ào ạt như nước thủy triều, bây giờ chỉ còn lại không tới mười con.

“Ồ...?” Phong Nhước sững sờ, nhưng ngay lập tức liền hiểu ra dù sao mục đích chính của bọn Ma Nhân là sát hại người tu đạo mà, vì thế sau khi chúng đánh hạ những người ở mộ quảng Ngũ Hành thạch này, thì cũng chẳng cần phải để lại nhiều thi quỷ ở đây làm gì, cho nên đám này có lẽ đã là toàn bộ thi quỷ thú nơi đây rồi.

Rất nhanh gọn, hấn đã tiêu diệt hết đám thi quỷ thú còn lại, Phong Nhước cũng không tiếp tục tìm kiếm ở phía trước nữa, mà hấn mang theo Bạch Mao Quỷ Bức nhanh chóng rút lui, chạy thẳng đến bên trong khe núi. Lúc này hấn mới có thể yên tâm khoanh chân ngồi xuống, để khôi phục lại pháp lực bản thân.

Trong lúc đó, ở phía trên kia quảng mộ bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm rú vô cùng quái dị, tiếng rống này cùng với tiếng rống của lũ thi quỷ thú có chút tương tự, nhưng hơn ở chỗ nó còn thể hiện được sự phẫn nộ ghê rợn, thật giống như đó là một loài sinh vật có trí tuệ vậy.

“Ồ, kỳ quái nhỉ...!”

Phong Nhước sững sờ một hồi, lúc này mới nhớ ra, đó hấn là một con Thi Vương được tiến cấp lên từ lũ thi quỷ thú bình thường.

Tuy nhiên theo lý thuyết mà nói thì khi đạt tới đẳng cấp Thi Vương, ắt hấn sẽ không còn bị bọn Ma Nhân khống chế nữa mới đúng, làm sao mà ở nơi này lại xuất hiện một con cơ chứ?

Hít sâu một hơi, Phong Nhước cũng không dám khinh thường mà vội vàng cất đi nắm cự thuẫn, hấn mới nhảy lên lưng Bạch Mao Quỷ Bức mà lặng lẽ trở về động phủ.

Bởi vì Thi Vương này không giống với lũ thi quỷ thú bình thường, đẳng cấp của nó tương đương với tâm cơ người tu đạo Kim Đan kỳ, trong cơ thể chắc chắn ẩn chứa Ngũ Hành Thạch thượng phẩm. Tuy nhiên hiện tại Phong Nhước không phải là đối thủ của nó, tất nhiên sẽ không tham lam mà đi mạo hiểm, dù rằng lúc trước hấn từng tiêu diệt một con Huyết Hồng so với con này không yếu hơn một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 142: Dung Hợp

còn kém rất xa, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc hấn cảm thấy hứng thú với các loại linh thảo quý hiếm.

Dựa theo tâm đắc vị tu đạo vô danh kia để lại, cùng với những kiến thức ít đến thăm thương của hấn, Phong Nhựt rất kiên nhẫn sửa chữa Dược Viên này một phen, bởi vì linh dược càng quý hiếm, điều kiện sinh trưởng lại càng khắc khe. Nếu không được chăm sóc kỹ, nói không chừng lúc nào đó sẽ chết mất. Giống như lúc trước, Dược Viên này vì không có ai chăm sóc mà chết héo đi trên trăm gốc linh dược, khiến cho Phong Nhựt trong lòng rỉ máu không thôi.

Sửa sang lại toàn bộ Dược Viên, Phong Nhựt mới bắt đầu tu luyện bình thường. Bất quá điều làm cho hấn cảm thấy phiền muộn chính là cỗ lực lượng khổng lồ trong cơ thể hấn phảng phất như một tảng bích chương cực kỳ chắc chắn, căn bản là không có cách nào huy động được.

Nhưng khi Phong Nhựt suy tư một phen về sau, liền có điểm hiểu được. Bởi lúc trước do hấn đã thu được quá nhiều chỗ tốt, cho nên hiện tại lại hấp thu nữa sẽ không tránh khỏi có chút bão hòa. Hơn nữa tu vi của hấn hiện giờ chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, cảnh giới quá thấp, nếu như đem cỗ lực lượng này toàn bộ hấp thu, ngược lại sẽ dẫn đến hậu quả không tốt.

Cho nên Phong Nhựt dứt khoát đem toàn bộ tinh lực tập trung tại Huyền Hóa Phân Thân cùng tu tập Thanh Mộc Lưu Vân Trảm.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, thời gian dần trôi qua, Phong Nhựt đến thời gian cũng không còn nhớ rõ, chỉ ẩn nấp trong động phủ mà chuyên tâm tu luyện.

“Hô!”

Trong một khe núi tối om, một đạo hỏa quang bất ngờ hiện ra, trông như Quỷ Hỏa ở trong đêm tối, càng làm cho người ta cảm thấy khó có thể nắm bắt.

Nhưng nếu có vị tu đạo giả nào đó pháp lực cao cường trông thấy, tất nhiên sẽ chấn động không thôi, bởi vì ánh lửa bay vút trong đêm này thực chất là một thanh phi kiếm, bên ngoài được bao trùm từ sắc hỏa quang.

Không sai! Chính là phi kiếm, chỉ có Kim Đan kỳ cao thủ mới có phi kiếm.

Bất quá chỉ sợ ai cũng không nghĩ ra, chủ nhân của phi kiếm này, thực chất chỉ là một tên tu đạo giả chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ.

Không nghi ngờ gì nữa, đoàn hỏa quang này tự nhiên chính là Huyền Hóa Phân Thân của Phong Nhựt, là phi kiếm ẩn trong ngọn lửa kia dĩ nhiên là thanh Tru Ma Kiếm uy lực cực đại kia.

Lại nói tiếp, đến Phong Nhựt cũng không ngờ mọi chuyện sẽ biến chuyển thành cái loại tình hình quỷ dị như vậy. Ban đầu hấn chỉ muốn đem Từ Hóa trong Tru Ma Kiếm hấp thu tới thôi, để cho Huyền Hóa Phân Thân của mình tiến hóa thêm một bước.

Nhưng hấn tuyệt không ngờ, tại thời điểm Tru Ma Kiếm tiêu diệt Huyết Hồng, liền đem Từ Sắc nội đan của nó hoàn toàn thôn phệ.

Cho nên nói một cách khác, Từ Hóa kia đã hoàn toàn thuộc về Tru Ma Kiếm. Thành ra đối tượng mà Huyền Hóa Phân Thân của Phong Nhựt dung hợp, chẳng còn là Từ Hóa ban đầu nữa, mà là một bộ phận của Tru Ma Kiếm.

Loại tình hình này Phong Nhựt vốn chẳng thể tưởng tượng ra được. Coi như là chủ nhân chính thức của Tru Ma Kiếm, Khuyết Vân cũng chẳng thể tưởng tượng ra nổi. Bởi vì Tru Ma Kiếm này đã đạt đẳng cấp Linh Binh, tự bản thân đã có ý thức độc lập, cho nên yêu cầu trình độ đối với chủ nhân là phi thường cao. Nếu đối lại là bản thể của Phong Nhựt mà không phải là Huyền Hóa Phân Thân, chỉ sợ mất hơn ngàn năm nữa cũng chưa chắc có thể chính thức thu phục thanh Tru Ma Kiếm này.

Nhưng Huyền Hóa Phân Thân của Phong Nhựt lại bất đồng, nó được tạo thành từ loại huyền hỏa tinh thuần nhất. Bởi vậy, thanh Tru Ma Kiếm kia mới không có chút nào bài xích nó, lại để cho Huyền Hóa Phân Thân cùng bản thân dung hợp.

Thế nhưng nó thật sự không biết là, bên trong cái Huyền Hóa Phân Thân này ẩn chứa ý thức của Phong Nhựt. Vì vậy khi Huyền Hóa Phân Thân cùng Tru Ma Kiếm dung hợp về sau, Phong Nhựt có thể gián tiếp mà khống chế thanh Tru Ma Kiếm này.

Đương nhiên, chỉ là khống chế đơn giản mà thôi, lực lượng của Huyền Hóa Phân Thân còn chưa đủ để toàn bộ thúc dục toàn bộ thần thông của Tru Ma Kiếm, điều hấn có thể làm được bây giờ chỉ là miễn cưỡng ngự kiếm phi hành, cùng với công kích một cách đơn giản. Nếu như chính thức gặp phải Kim Đan Kỳ cao thủ, chỉ cần đối mặt là sẽ lộ ra chỗ kém ngay.

Bất quá thụ hoạch của Phong Nhựt cũng không chỉ là như thế, trải qua lần dung hợp kéo dài này, thần hồn của hấn tựa hồ đã cường đại hơn một chút. Hiện tại, hấn cơ bản có thể phân tâm nhị dụng (làm hai việc khác nhau cùng một lúc)

Nói ví dụ như hiện tại, hấn vừa có thể điều khiển Huyền Hóa Phân Thân để ngự kiếm phi hành, vừa có thể tại bản thể đi tới đi lui, vừa có thể phát ra một điểm công kích yếu ớt vô cùng.

Mặc dù hiện nay loại phân tâm nhị dụng này vẫn chưa thể áp dụng trong chiến đấu, nhưng sẽ đem lại cho Phong Nhựt nhiều sự mới lạ và thuận tiện khó có thể tưởng tượng.

Mà lần này, Phong Nhựt xuất động Huyền Hóa Phân Thân chính là vì điều ra động tĩnh của Thi Vương bên trong quảng mộ. Sở dĩ sử dụng Huyền Hóa Phân Thân này, chủ yếu là vì Huyền Hóa Phân Thân sẽ không làm kinh động những con thi quỷ thú. Coi như xui xẻo gặp phải Thi Vương kia, đồng dạng cũng không có nguy hiểm gì.

Bởi vì nếu gặp phải phiên toái, chỉ cần dùng phi hành bằng Tru Ma Kiếm với tốc độ siêu đẳng, gấp ba lần Mi Ảnh Kiếm thì cũng đã dư sức trốn thoát.

Rất nhanh, Huyền Hòa Phân Thân của Phong Nhữc đã xuất hiện bên trong Ngũ Hành thạch mộ. Bất quá làm cho hắn thấy bất ngờ chính là, vốn là những hào quang nhiều màu lượn lờ quanh quặng mỏ giờ đây trở thành một mảnh đen kịt. Những viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp được khám nạm trên nham bích hoàn bộ đã không còn. May mắn Huyền Hòa Phân Thân của hắn không cần ánh sáng cũng có thể nhìn rõ mọi thứ chung quanh, nếu không đúng là phiên toái không nhỏ.

“Kỳ quái? Chẳng lẽ Ngũ Hành thạch mộ này lại bị người tu đạo đoạt lại hay sao?”

Phong Nhữc trong lòng trầm suy nghĩ mà đưa ra cái kết luận như vậy, bởi vì ngoại trừ nguyên nhân này, hắn không còn nghĩ ra được vì lý do gì mà Ngũ Hành Thạch ở nơi đây đã toàn bộ biến mất?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 143: Biến Hóa Của Ngân Giáp

Lần trước khi Phong Nhữc xuất hiện bên trong Ngũ Hành thạch mộ này, cho dù ở đây bị số lượng lớn thi quỷ thú chiếm cứ, nhưng ít ra vẫn còn có một tia sinh khí. Nhưng hiện tại, tòa Ngũ Hành thạch mộ này chính thức đã trở thành một nơi tử địa.

Cơ hồ tất cả Ngũ Hành Thạch, cho dù thuộc loại thấp kém nhất, cũng đều bị vơ vét không còn một thứ gì.

Phong Nhữc thao túng Huyền Hòa Phân Thân lao thẳng đi bay khắp quặng mỏ, kể cả những quặng mỏ sản xuất ra Ngũ Hành Thạch nhiều nhất cũng đến một lần. Kết quả là không có bất kỳ ngoại lệ, tòa Ngũ Hành thạch mộ này đã thực sự khô kiệt rồi.

“Kỳ quái? Sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy?”

Trong thâm tâm, Phong Nhữc cảm thấy rất khó hiểu. Bởi vì coi như là các tu đạo giả gây ra việc này, cũng không có khả năng đem đi toàn bộ những viên Ngũ Hành Thạch cấp thấp kia, trừ phi là có nguyên nhân đặc biệt nào đó.

Nghĩ tới đây, Phong Nhữc bỗng nhiên nhớ ra con Thi Vương mà hắn chưa có gặp mặt. Hôm nay quặng mỏ này đã sớm trống rỗng, chẳng những không thấy con Thi Vương kia, mà một con thi quỷ thú cũng chẳng còn bóng dáng. Phong Nhữc thậm chí còn lao ra ngoài Ngũ Hành thạch mộ, bên ngoài núi đá đi dạo ở đó hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng không thu hoạch được manh mối gì.

“Xem ra việc Ngũ Hành thạch mộ sớm dĩ khô kiệt, hơn phân nửa là có mối liên hệ gì đó với con Thi Vương kia!”

Sau khi kết luận như vậy, Phong Nhữc cũng chẳng ở lại làm gì, liền trực tiếp trở về động phủ dưới đất. Nơi ấy mặc dù cũng là một chỗ tu luyện không tệ, nhưng hắn cũng không có khả năng ở luôn tại nơi đó, bởi vì như vậy không phù hợp với đường lối tu luyện của hắn.

Trở lại bên trong động phủ, Phong Nhữc nhanh chóng trở lại bản thể, sau khi bên từ bên trong Dược Viên hái xuống hơn mười gốc linh dược, lúc ấy mới phát động cơ quan, đem động phủ nơi này khôi phục bộ dáng như ban đầu.

Sau đó, Phong Nhữc liền mang theo Bạch Mao Quỷ Bức cùng Ngân Giáp Thiên Chu trở về thủy đàm bên kia động quật.

Điều đáng kinh ngạc chính là, Ngân Giáp Thiên Chu mới trước đây không lâu đã tiến giai cấp sáu, nhờ thôn phệ một lượng lớn huyết nhục của một con Huyết Sư mà từ đó phát sinh những biến hóa nghiêng trời lệch đất. Không còn là một con nhện ngoan hiền dễ bảo nữa, nó đã trở thành một quái vật vô cùng hung dữ và tàn bạo.

To lớn hơn gấp năm lần, cao gần ba trượng, tám chân của nó so với thân thể nhìn thì rất là mảnh khảnh, nhưng so với eo lưng của Phong Nhữc còn lớn hơn nhiều. Hơn nữa trước đuôi cũng đã biến hóa rất nhiều, không còn những chiếc gai tuy nhọn hoắt nhưng nhỏ bé và yếu ớt nữa mà đã chuyển hóa thành những mũi dùi cực kỳ hung ác dài chừng một xích, chĩa ra mấy mũi nhọn hình tam giác. Tuy xem có vẻ chưa quá sắc bén, nhưng lực sát thương khi va chạm đã tăng tiến đến mức cực kỳ kinh khủng.

Bởi vì nếu như nói gai nhọn chỉ có thể dùng để cắt thì hiện tại những chiếc gai của Ngân Giáp Thiên Chu chẳng phải là cận bã sao.

Trừ cái đó ra, Ngân Giáp Thiên Chu toàn thân còn bao trùm một tầng áo giáp màu vàng nhạt, năng lực phòng ngự của nó có lẽ kém hơn so với cự thuẫn trong tay Phong Nhữc, nhưng nếu những tu đạo giả bình thường mà muốn dùng ngự kiếm thuật để phá vỡ phòng ngự của thì chẳng khác nào nằm mơ nói mộng.

Cho nên Ngân Giáp Thiên Chu bây giờ so với Bạch Mao Quỷ Bức còn uy phong hơn nhiều (ngưu bức), đừng xem Bạch Mao Quỷ Bức tiến giai sớm hơn, nhưng Phong Nhữc tin tưởng, nếu như cho hai đứa nó tỷ thí, chỉ cần Bạch Mao Quỷ Bức không trốn thì chỉ cần mấy đòn là sẽ bị đánh te tua, điều này chỉ cần nhìn thái độ nom nớp lo sợ của Bạch Mao Quỷ Bức là có thể hiểu ra.

Bởi lẽ hiện tại Ngân Giáp Thiên Chu chẳng những có lực phòng ngự kinh người mà công kích cũng cực kì hung mãnh, tốc độ cơ hồ chỉ có thể dùng từ tia chớp để hình dung, nhất là siêu cấp tơ nhện to bằng ngón cái từ miệng nó phun ra, nếu trong vòng 200 trượng mà bị dính phải thì cực kì khó giải quyết.

Mà tơ nhện này cũng tiến hóa thành màu vàng nhạt, Phong Nhưor đã thử qua, trừ phi hấn vận dụng Tru Ma Kiếm. Nếu không cho dù có sử dụng Mị Ảnh Kiếm thì cũng phải toàn lực chém năm sáu lần mới có thể thoát ra.

Cho nên Phong Nhưor rất là hoài nghi, phải chăng huyết nhục của Huyết Hồng đã làm thay đổi phương hướng tiến hóa của Ngân Giáp Thiên Chu.

Đương nhiên, chuyện này đối với Phong Nhưor mà nói, đúng là may mắn. Ít nhất là, cự thuẫn đạt hơn hai ngàn cân của hấn cũng đã có địa phương để gửi rồi. Bởi lẽ mang trên lưng sẽ làm cho Bạch Mao Quỷ Bức điếm không chịu nổi, nhưng nếu đặt trên lưng của Ngân Giáp Thiên Chu thì lại không hề có áp lực.

Sau khi tới động quật này, Phong Nhưor dự định sẽ đem những viên cự thạch màu đen còn sót lại cắt thành những khối nhỏ, rồi toàn bộ thu về. Thứ này nhìn thì đen đui nhưng thật ra lại có thể tinh luyện ra Âm Thanh Huyền Thiết trân quý, hấn cũng không biết vị tu đạo giả vô danh kia đến tột cùng là từ nơi nào có thể thu thập đến, tự nhiên là sẽ không dám lãng phí mà bỏ lại đây.

Sau đó, Phong Nhưor lại đem những ngọn cỏ non xung quanh nhấm bích gần đó thu lại làm giống. Hôm nay danh tự và công dụng của loại cỏ non này hấn đã hoàn toàn hiểu rõ.

Vật ấy có tên là Hỏa Long Thảo, là vật mà vị tu đạo giả vô danh kia cấy ghép từ địa phương khác mà có được, chủ yếu là để làm thức ăn cho Huyết Sư, đó cũng là lý do vì sao ngày đó Huyết Sư kia không muốn làm hư hại những ngọn Hỏa Long Thảo này.

Hỏa Long Thảo này cũng là một trong những linh thảo hóa thuộc tính hiếm thấy của tu tiên giới. Bất quá thứ này đối với Phong Nhưor mà nói thì tạm thời cũng không có ích gì, bởi vì so với các loại linh thảo quý hiếm dưới lòng đất kia thì Hỏa Long Thảo này có chút trở thành thứ bỏ đi rồi.

Cho nên Phong Nhưor có ý định lấy thêm một ít để đem ra ngoài bán, dù sao hấn hiện giờ cũng có chút xấu hổ vì túi tiền đã rỗng tuếch. Đương nhiên, quan trọng nhất là Hỏa Long Thảo ở đây còn rất nhiều, có bán đi một ít cũng chẳng có vấn đề gì cả.

Xử lý vấn đề này xong, Phong Nhưor lúc này mới leo lên lưng Bạch Mao Quỷ Bức, sau đó hạ lệnh xuất phát. Về phần Ngân Giáp Thiên Chu thì đuổi theo ở phía sau.

Lúc vừa xuất phát, Phong Nhưor có chút lo lắng Ngân Giáp Thiên Chu sẽ không theo kịp, nhưng rất nhanh hấn đã phát hiện ra chính mình dường như vẫn đánh giá thấp Ngân Giáp Thiên Chu đã trải qua quá tình biến dị trên diện rộng.

Con nhện này quả thực chỉ có thể dùng từ biến thái để hình dung, tốc độ của nó đúng là không kém hơn Bạch Mao Quỷ Bức một chút nào. Tại địa hình có nhiều khe hở ngang dọc như thế này, quả thực so với Bạch Mao Quỷ Bức còn muốn linh hoạt đa dạng hơn.

Hơn nữa nó tùy thời có thể phun ra tơ nhện cực kì cứng cỏi, sau đó mượn sức đàn hồi của tơ nhện này mà bật đi, lập tức có thể vượt qua 500 trượng hoặc thậm chí còn xa hơn. Nếu không phải cần Bạch Mao Quỷ Bức dẫn đường, nó chỉ sợ đã sớm bỏ xa.

Đối mặt với loại khí thế bá đạo vậy, Bạch Mao Quỷ Bức vốn vẫn tự cho rằng mình là lão đại cũng rất tự giác lựa chọn nhường bộ, điểm này làm cho Phong Nhưor cảm thấy rất là buồn cười.

Rất nhanh, bọn Phong Nhưor rất nhanh đã rời khỏi Ngũ Hành Thạch mộ. Nói thật, sau khi kiến thức thực lực hung hấn của Ngân Giáp Thiên Chu, hấn rất hy vọng có thể gặp lại con Thi Vương lúc trước một lần xem thế nào.

Rời khỏi những ngọn núi đá về sau, Phong Nhưor tự nhảy lên lưng của Ngân Giáp Thiên Chu, làm cho Bạch Mao Quỷ Bức rất là bất mãn a. Không có biện pháp, cái đầu của Ngân Giáp Thiên Chu hiện tại quá lớn, nếu như mỗi người có thể thu người vào một tí thì cho dù có cỡ trên mười lăm người cũng không có vấn đề gì.

Chỉ định hướng về phía Tử Nguyệt Thành, Ngân Giáp Thiên Chu một đường hướng phía trước chạy như điên. Lúc trước dưới khe hở dưới mặt đất nhậm Phong Nhưor vẫn không có quá nhiều kinh ngạc, nhưng hiện tại hấn thật sự có chút chịu phục rồi, bởi vì Ngân Giáp Thiên Chu khả năng chạy trốn trên mặt đất thật sự quá kinh khủng a. Quả thực là là chơi trò tìm đập, đoán chừng Bạch Mao Quỷ Bức nếu hiểu được cái gì gọi là hổ thẹn, thì nhất định bị mặc cảm ghê gớm.

Dọc theo con đường này, chẳng quản phía trước là núi cao hay là thâm cốc, chẳng cần biết là sông lớn hay là khe nước ngầm, dưới chân Ngân Giáp Thiên Chu cái gì cũng không phải, chỉ là một căn tơ nhện. Như một thần kỳ- nó chỉ cần tìm một điểm là có thể lập tức đạn bắn đi ra, sau đó tiếp tục lại bắn ra. Dường như Phong Nhưor đang lướt đi trong một thế giới kỳ lạ, đến hấn cũng không thể tưởng tượng được rằng, có một tọa kỵ trên lục địa có tốc độ có thể siêu việt Bạch Mao Quỷ Bức.

Ngay lúc Phong Nhưor đang hưởng thụ sự thống khoái như gió bay điện chớp này, xa xa bên trong thâm cốc bỗng nhiên truyền đến một hồi âm thanh gào thét nghe vô cùng cổ quái

“Ồ? Ngân Giáp, mau dừng lại!”

Phong Nhưor ra lệnh một cách vội vàng, âm thanh này hấn cảm thấy không chút xa lạ, bởi lẽ rõ ràng đó là âm thanh của Thi Vương ngày đó tại Ngũ Hành thạch mộ bên trong.

Nếu đổi lại là lúc trước, không chừng Phong Nhực không nói hai lời tự sẽ quay đầu bỏ chạy. Nhưng hiện giờ, hắn không ngại tiến lên chiến đấu một lần. Bởi vì trong cơ thể Thi Vương có mười phần tồn tại Ngũ Hành Thạch thượng phẩm.

Ngũ Hành Thạch thượng phẩm cùng Ngũ Hành Thạch trung phẩm, tuy chỉ hơn kém nhau một cái cấp bậc, nhưng chênh lệch thực sự thì khó mà có thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì cho dù là tại Ngũ Hành Giới, bên trong Ngũ Hành Thạch mỏ cũng chỉ có thể xuất ra Ngũ Hành Thạch trung phẩm, tỷ lệ xuất hiện Ngũ Hành Thạch thượng phẩm tự ít đến thương cảm, chỉ có thể giết lũ Thi Vương, hoặc những con ma linh thú đẳng cấp cao mới có khả năng tìm ra nổi.

Hơi do dự một chút, Phong Nhực liền ra lệnh cho Ngân Giáp Thiên Chu hướng về phía tòa thâm cốc kia mà phóng như điện chớp.

Theo cự ly không ngừng tiếp cận, những tiếng gào thét chói tai liên tiếp truyền đến từ con Thi Vương, rất hiển nhiên, Thi Vương tựa hồ đang chiến đấu với ai đó.

Dùng tốc độ của Ngân Giáp Thiên Chu, chỉ trong chớp lát là có thể chạy tới bên ngoài thâm cốc, mà lúc này Phong Nhực mới phát hiện, cả tòa thâm cốc này đã bị một cỗ khói đen dày đặc vây xung quanh, loại khói đen này thoát nhìn dường cùng loại với khói đen bên trong U Minh Lâm ở Thương Ngô giới.

m thanh chiến đấu không ngừng truyền ra ngoài khói đen, tựa hồ có vị tu đạo giả nào đang hiện diện ở chỗ này.

“Bạch Mao, người bay lên không trung cảnh giới cho ta, nhớ kỹ, cho phép người từ xa tiến hành công kích nhưng không thể được chủ quan khinh địch nghe chưa...” Phong Nhực sau khi hạ lệnh với Bạch Mao Quỷ Bức, sau đó lại thúc dục Ngân Giáp Thiên Chu trực tiếp xông vào bên trong khói đen.

Chỉ là vừa tiến vào bên trong, Phong Nhực rất nhanh phát hiện khói đen này tựa hồ có năng lực ăn mòn rất mạnh, không chỉ nguy hiểm với phạm nhân, cho dù là Luyện Khí Kỳ tu đạo giả cũng không thể cầm cự lâu được.

Bất quá Phong Nhực tự nhiên sẽ không coi thứ khói đen này vào đâu, về phần Ngân Giáp Thiên Chu, với năng lực phòng ngự siêu cường thì lại càng không bị ảnh hưởng.

Xông về phía trước mấy ngàn trượng về sau, Phong Nhực cùng Ngân Giáp Thiên Chu cũng đã chạy đến trung tâm tòa thâm cốc, nhưng lúc này phía trước lại truyền đến những tiếng gào thét liên tục, sau đó ít nhất hơn một ngàn con thi quỷ thú mãnh liệt xông về phía trước mà tấn công.

“Hắc hắc! Tới tốt lắm!”

Nếu như trước kia, Phong Nhực có lẽ còn có một chút cổ ky, nhưng hiện tại có Ngân Giáp Thiên Chu, một cái siêu cường đại sát khí ở đây, hắn căn bản không cần phải lo lắng cái gì, trực tiếp đối với Ngân Giáp Thiên Chu hạ mệnh lệnh công kích.

Ngay cả cự thuẫn hắn cũng chẳng cần lấy ra, chỉ triệu hồi Mị Ảnh Kiếm hướng phía trước mà chém giết, mà theo sát phía sau Ngân Giáp Thiên Chu to lớn như một ngọn núi nhấp nhô cũng đồng dạng “ầm ầm” xông về phía trước Phong Nhực, căn bản nó cũng chẳng cần phải làm cái gì, với thân thể không lồ của mình, cùng với tám chân như cái thùng nước, tùy tiện vẽ ra một cái là lũ thi quỷ thú ngã rạp một mảng lớn, trên cơ bản những nơi mà nó đi qua, lập tức hình thành những thông đạo rộng đến năm sáu trượng.

“Đừng ham chiến, để ta tiến lên trước”.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 144: Thi Vương

Theo Ngân Giáp Thiên Thủ một đường đột phá về phía trước, thế nhưng hắc vụ lại càng ngày càng dày đặc, thậm chí đã đạt tới tình trạng sền sệt, tuy nhiên Phong Nhực vẫn còn có thể dựa vào chiến giáp trên người ma thú chống cự được, chỉ là tâm mắt bị ảnh hưởng thật lớn.

Bất đắc dĩ Phong Nhực đành buông tha việc dùng Mị Ảnh kiếm xoắn giết những Thi Quỷ Thú kia mà là đem trăm trượng phạm vi xoay quay, bởi vì có Mị Ảnh kiếm tạo ra cuồng phong khó khăn lắm mới có thể đem hắc vụ trong phạm vi trăm trượng thổi tan.

Đến tận bây giờ Phong Nhực mới phát hiện ra Thi Quỷ Thú ở nơi đây dường như vô cùng vô tận, phảng phất chỉ có một phần nhỏ hôm nay đến đây ngăn cản mình, còn lại toàn bộ đều ở phía trước vây công người tu đạo không biết tên.

Chẳng qua trong lòng Phong Nhực rất trấn định, cũng không có lập tức xuất động huyền hỏa phân thân cùng với Tru Ma Kiếm, thậm chí cả Lưu Vân Kiế cũng không có xuất động, hắn chỉ lặng lặng đứng trên lưng Ngân Giáp Thiên Thủ yên lặng mà quan sát hết thảy, bởi vì ở đây có rất nhiều Thi Quỷ nên hắn có chút hoài nghi là nơi này có Ma Nhân tồn tại, hơn nữa còn có cái con Thi Vương kia nữa nên hắn nhất định phải giữ lại đòn sát thủ lớn nhất phòng hồ.

Đương nhiên Phong Nhực làm như vậy cũng có phần nắm chắc, nương theo Ngân Giáp Thiên Thủ xông tới phía quỷ Bức lòng trắng trên bầu trời đang phát ra Hàn Băng Tiễn, những con Thi Quỷ Thủ này hẳn cũng không để trong lòng, con Quỷ Bức lòng trắng mặc dù không có biến thái như Ngân Giáp Thiên Thủ nhưng dù sao cũng là linh thú cấp 6, nó phóng xuất ra Hàn Băng Tiễn cũng đặc biệt hung mãnh!

Một đường đi tới không hề trì trệ, Phong Nhực sau vài ba lần nhấp nhô đã vọt tới phía chiến trường trung tâm, tại đây do khí tràng song phương bố trí cũng không có quá nhiều hắc vụ cho nên ngược lại có thể thấy được quang cảnh rất rõ ràng!

Nhưng sau khi Phong Nhực nhìn rõ tình thế ở chiến trường nơi này lại không khỏi sửng sốt một phen, lúc trước hắn còn tưởng rằng ở đây có một tiểu đội Thủ Ma Doanh bị vây vì đến săn giết cái con Thi Vương kia, chẳng qua hắn lại không nghĩ tới chính là bên trong chiến trường lại chỉ có một người, một cô gái mặc áo lam che mặt, tu vi năng lực là Kim Đan sơ kỳ chẳng trách có thể đối diện solo với con Thi Vương kia.

Đây là lần đầu tiên Phong Nhực ở khoảng cách gần như vậy nhìn thấy cái con được gọi là Thi Vương, chẳng qua lại cùng trong tưởng tượng của hắn bất đồng, con Thi Vương này không hề mang bộ dạng giống thi thể, nhìn lên phía trên thì trông càng giống một ngọn núi nhỏ màu đen, hình thể nếu so với con Huyết Hồng thì không kém bao nhiêu nhưng làm cho người ta khiếp sợ chính là, phương thức chiến đấu của Thi Vương không giống như những ma linh thú khác, chỉ sử dụng nanh vuốt theo bản năng, cũng không đơn giản chỉ là dựa vào thần thông vốn có của bản thân mà nó rõ ràng lại có thể sử dụng vũ khí!

Vũ khí của Thi Vương thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt tựa hồ chỉ là một gốc Cự Mộc to lớn đen sì, nhưng trên thực tế cái gốc Cự Mộc đó trình độ cứng rắn lại đặc biệt đáng sợ, ít nhất phi kiếm của người tu đạo kia chỉ công kích lên đó chỉ có thể chặt bỏ một ít mảnh gỗ, nếu như dựa theo loại tốc độ này chỉ sợ ba ngày ba đêm cũng không thể chém hết.

Hôm nay trên chiến trường người tu đạo kia dường như đang lâm vào hoàn cảnh xấu, bởi vì con Thi Vương kia phòng ngự thật sự quá kinh người, cho dù là dùng phi kiếm công kích cũng chỉ có thể tạo ra một lỗ thủng nhỏ mà thôi, nhưng mà đối với thể hình khổng lồ của Thi Vương căn bản chính là gãi ngứa!

Phong Nhực nhìn trong chốc lát về sau đang muốn chuẩn bị gia nhập chiến đấu thì cô gái che mặt kia bỗng nhiên lên tiếng nói: "Lui ra phía sau không nên tới gần bên trong hai trăm trượng, nếu như không muốn chết thì mau lập tức rời đi!"

Cô gái này âm thanh cực kỳ dễ nghe cho dù là ở bên trong sơn cốc dày đặc âm hàn quỷ dị này mị lực cũng không hề giảm bớt, chẳng qua Phong Nhực nghe được âm thanh này lại cảm thấy có chút quen thuộc, tựa hồ đã từng ở nơi nào đó nghe qua nhưng cẩn thận suy nghĩ lại không nghĩ ra được!

Chần chừ trong chốc lát thời gian bất chợt con Thi Vương như ngọn núi nhỏ kia đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, cái gốc Cự Mộc dài hơn hai mươi trượng trong tay đột nhiên mạnh mẽ vung lên hướng về phía Phong Nhực ném tới, lần này quả nhiên vừa mãnh liệt vừa nhanh thậm chí mang theo một tiếng gió gào thét cực mạnh!

Phong Nhực muốn trốn đã không còn kịp cho nên hắn cũng chỉ có thể thuận tay bắt lấy cự thuẫn ở trên lưng Ngân Giáp Thiên Thủ che chắn trước mặt!

"Oanh!"

Trong một khoảnh khắc Phong Nhực giống như bị một tòa núi lớn đập trúng, chỉ là lần này chấn động khiến toàn thân khí huyết sôi trào cả người hắn lẫn Ngân Giáp Thiên Thủ phía dưới đều bị đánh bay vài chục trượng, mà chính hắn ngay lập tức liền phun ra hai ngụm máu tươi mới miễn cưỡng đem khí huyết bốc lên đè xuống.

Chẳng qua trong lòng Phong Nhực mừng rỡ vạn phần, bởi vì Thi Vương kia thực lực ít nhất đã tương đương với Kim Đan kỳ cao thủ, một kích toàn lực hôm nay chỉ sợ không kém chút nào so với phi kiếm công kích nhưng lại rõ ràng lại bị hắn dùng cự thuẫn ngăn cản, mặc dù cũng nhờ có Ngân Giáp Thiên Thủ hỗ trợ nhưng dù sao cũng đã chứng minh sách lược của hắn lúc trước là chính xác, nếu như không có cái cự thuẫn này chỉ sợ lần này hắn sẽ bị thương nặng!

"Ồ!?"

Cô gái che mặt kia hiển nhiên không thể ngờ được Phong Nhực lại có thể ở dưới cự mộc oanh kích mà sống sót, chẳng qua nàng cũng không nói gì thêm chỉ toàn lực phát động công kích, trong nháy mắt làm cho Thi Vương kia trên người gánh thêm vài vết thương nặng.

"Rống!"

Con Thi Vương kia sau một hồi gào thét cũng không biết nó vận dụng thủ đoạn gì, lại có thể làm cho cái gốc Cự Mộc đen sì kia một lần nữa hướng về phía nó bay đi.

"Ngân giáp!"

Phong Nhực làm thế nào có thể cho phép cái gốc Cự Mộc khủng bố kia trở lại trong tay Thi Vương, vạn nhất tên to con kia lại ném ra một lần hắn lại phải ới máu một lần!

Ngân Giáp Thiên Thủ phản ứng so với Phong Nhực còn nhanh hơn, hắn vừa mới nói ra khỏi miệng thì một đạo tơ nhện to bằng ngón tay cái đã đem cái gốc Cự Mộc đen sì đang phi hành trên không trung cuốn lấy gắt gao!

Mà cùng lúc đó Phong Nhực cũng cảm cái cự thuẫn kia nhảy lên trên không áp vào hắc sắc Cự Mộc triệt để nện nó xuống mặt đất!

"Rống"

Hành động này của Phong Nhựt hiển nhiên làm cho con Thi Vương kia cực kì giận dữ gào thét liên tục muốn xông tới, nhưng lập tức lại bị cô gái che mặt kia phóng xuất kiếm quang đầy trời cản lại!

Chẳng qua thực lực Thi Vương này cũng không phải bình thường, chẳng biết vận dụng thủ đoạn gì vậy mà lại có thể để cho cái Cự Mộc đen sì kia từ dưới đất mạnh mẽ chui ra, còn may Phong Nhựt phản ứng kịp thời mượn nhờ giày chiến Đạp Vân đột nhiên nhảy lên cao bảy tám trượng sau đó dùng tám chân một lần nữa nện Cự Mộc xuống dưới mặt đất.

Lần này Phong Nhựt cũng không dám quá sơ ý, trực tiếp dùng cự thuẫn đem Cự Mộc màu đen một mực ngăn chặn, chẳng qua Thi Vương kia hiển nhiên đối với gốc Cự Mộc màu đen này cực kì coi trọng liên tiếp có ý đồ muốn trừng kích đi ra lại điều khiển vô số Thi Quý Thú liều chết vây công tới!

Chẳng qua Phong Nhựt làm sao có thể cho nó cơ hội, chỉ là động tác gắt gao ngăn chặn cái Cự Mộc màu đen đang muốn ngo ngoe động đậy, bên cạnh Ngân Giáp Thiên Thủ toàn lực đối phó những trừng kích của Thi Quý Thú, ngẫu nhiên có cá lọt lưới cũng bị Quý Bức lông trắng trên bầu trời giải quyết hết.

Đã mất đi Cự Mộc màu đen, sức chiến đấu của Thi Vương hiển nhiên không chỉ giảm xuống một bậc, chỉ trong khoảnh khắc đã bị cô gái che mặt kia giết cho máu chảy như suối thậm chí một con mắt đã bị chọc mù.

Bất quá loại thương thế này hiển nhiên làm cho Thi Vương kia lâm vào trạng thái cuồng bạo toàn thân trên dưới bốc lên một luồng huyết quang, huyết quang này chẳng những phòng ngự kinh người đồng thời còn có hiệu quả phản ngược đòn tấn công, cô gái che mặt kia phi kiếm tuy sắc bén nhưng lúc này cũng chỉ có thể phá từng chút huyết quang một!

Nhưng làm cho người ta kinh hãi chính là theo từng con Thi Quý Thú xung quanh vọt tới cái vòng huyết quang kia mà mất mạng lập tức toàn thân sẽ hóa thành một luồng huyết vụ làm cho cái huyết quang kia tăng cường một phần!

Cho nên chỉ là một lúc sau phi kiếm che mặt của cô gái kia không còn có thể tấn công, mà chính nàng sẽ là người bị bức phải lui từng bước về phía sau!

Về phần con Thi Vương kia thì từng bước từng bước một âm âm mà hướng Phong Nhựt bên này tới gần!

"Không được con Thi Vương này đã nắm giữ huyết tể thần thông chúng ta không phá được phòng ngự của nó, người rút lui trước ta thay người yểm hộ!"

Mất thấy rốt cuộc không thể nào ngăn cản con Thi Vương kia cô gái che mặt vội vàng nói.

"Hắc, như vậy sao được? Người là phụ nữ có lẽ phải là ta thay người yểm hộ mới đúng!"

Phong Nhựt cũng không quá khẩn trương, trước kia hắn cho rằng chỉ cần mình ngăn chặn cái Cự Mộc màu đen là cô gái che mặt có thể rất nhẹ nhàng tiêu diệt con Thi Vương kia, cho nên hắn cũng không cần phải vận dụng Huyền Hóa Phân Thân cùng Tru Ma Kiếm, chỉ là không nghĩ tới Thi Vương này lại có được huyết tể thần thông quý dị như thế!

Đối với Phong Nhựt cô gái che mặt kia chỉ là hừ lạnh một tiếng cũng không nói gì thêm, chỉ là toàn lực điều khiển phi kiếm ở đằng trước mặt Thi Vương kia bố trí một lưới ánh sáng hoa mỹ, tuy nhiên không thể tạo thành tổn thương với con Thi Vương kia nhưng lại có thể hữu hiệu trì trệ bước tiến của nó.

Mà lúc này Phong Nhựt mệnh lệnh Ngân Giáp Thiên Thủ dẫm trên mặt cự thuẫn, chính hắn rất nhanh mà đem ý thức chuyển dời đến Huyền Hóa Phân Thân bên trong, đồng thời điều khiển Tru Ma Kiếm phá không mà ra!

Chẳng qua vì phòng ngừa cô gái áo đen che mặt kia nhìn ra Tru Ma Kiếm Phong Nhựt cố ý dùng Huyền Hóa Phân Thân đem hắn bao bọc vây quanh, sau đó gào thét một tiếng đem bản thể mình xung quanh xoay trong một vòng dùng cái liệt hỏa hùng hực kia đem Thi Quý Thú xung quanh quét sạch không còn rồi mới hướng phía huyết quang càng lúc càng thịnh của Thi Vương trừng kích tới.

Tốc độ của Tru Ma Kiếm cho dù là Huyền Hóa Phân Thân của Phong Nhựt cũng không thể hoàn toàn nắm giữ thì uy lực của nó cũng không thể coi thường, chỗ phòng cái vòng huyết quang của con Thi Vương căn bản không cách nào hình thành phòng ngự lập tức bị phá vỡ!

Nhưng là điều kế tiếp khiến Phong Nhựt không ngờ tới, Tru Ma Kiếm vậy mà bản năng lại thả ra ít nhất mấy trăm đạo Lôi Điện màu vàng trực tiếp đánh lên đỉnh đầu Thi Vương, trong khoảnh khắc con Thi Vương nhìn như ngọn núi nhỏ đã bị đánh thành tro bụi.

"Tru Ma Kiếm? Đó là Tru Ma Kiếm!"

Cô gái che mặt tựa hồ là cực kì kinh ngạc mà hô lên, chẳng qua Phong Nhựt lúc này cũng bất chấp gì khác trực tiếp đem Huyền Hóa Phân Thân thu về, về phần Tru Ma Kiếm bị nhận ra cũng không sao cả, nếu như con mụ này dám động tay chân đoạt hàng hắn cũng không phải ăn chay.

Chẳng qua vượt qua dự kiến của Phong Nhựt cô gái che mặt tựa hồ cũng lâm vào trầm mặc, chỉ là lẳng lặng đứng yên tại chỗ không biết suy nghĩ cái gì.

Phong Nhựt cũng chẳng có tâm tư nào đi phỏng đoán, thu hồi cự thuẫn rồi vội vàng chạy đến cái chỗ Thi Vương bị đánh thành tro bụi, quả nhiên có một làn ánh sáng màu vàng phát ra xung quanh, là một hạt châu cỡ nắm tay trẻ con phiêu phù ở chỗ đó rõ ràng là một khóa Thượng phẩm ngũ hành thạch kim

thuộc tính.

"Hắc hắc! Lần này kiếm lợi lớn rồi, dĩ nhiên là kim thuộc tính"

Phong Nhựt không hề khách khí trực tiếp đem khóa Ngũ hành thạch thượng phẩm giá trị liên thành cầm lên.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 145: Ngũ Hành Mộc

“Này ! Đừng ngăn ra như vậy chứ, nếu ngươi còn không mau đi thi sẽ bị lũ thi quỷ thú này bao vây rồi giết chết đó”

Mặc dù đối với cô gái che mặt, Phong Nhựt vẫn có ý đề phòng, nhưng hắn vẫn huy vũ cụ thuận đánh bay toàn bộ lũ thi quỷ thú xung quanh nàng .

Đến lúc này, cô gái che mặt kia mới trong trạng thái ngốc trẻ mà tỉnh lại, nàng cũng không nói gì thêm, càng không vì Phong Nhựt độc chiếm khối thượng phẩm Ngũ Hành Thạch mà có ý kiến, chỉ thi triển phi kiếm chém giết không ngừng , nhìn bộ dáng chán ghét của nàng xem ra nếu không tiêu diệt toàn bộ lũ thi quỷ thú nơi đây thì quyết chẳng ra về.

Không có biện pháp, Phong Nhựt cũng đành phải phụng bồi đến cùng, bởi vì trước đó nàng đã chữa lại cho hắn một lỗi ra, chỉ với một điểm này thôi, Phong Nhựt cũng không thể bỏ mặc nàng chiến đấu một mình được.

Cũng may lúc này Thi Vương đã không còn nên lũ thi quỷ thú bình thường số lượng tuy rất đông nhưng cũng không thể gây ra nổi bao nhiêu sóng gió, một bên Ngân Giáp Thiên Chu cùng Bạch Mao Quỷ Bức phối hợp xoắn giết, bên kia Phong Nhựt cùng cô gái che mặt cũng hô ứng lẫn nhau.

Xoắn giết hơn nửa canh giờ, lũ thi quỷ thú trong thâm cốc mới bị tiêu diệt toàn bộ, nhưng lúc này, Phong Nhựt cũng đã mệt đến đứt hơi, không có cách nào khác, đem vũ cụ kia vung vẩy đúng là rất sướng tay, nhưng nếu đánh quá lâu thì không thể nào đủ sức được.

“Ta là đệ tử Trần Thiên Tông, thuộc Kiếm Tâm Viện, tên gọi là Phong Nhựt, xin hỏi các hạ có phải từ Tử Nguyệt Thành mà đến?” Một bên dựa vào vũ cụ thuận, Phong Nhựt vừa cười vừa chào hỏi, trải qua hơn nửa canh giờ xoắn giết, sự đề phòng của hắn với cô gái này đã giảm đi rất nhiều, bởi vì vừa rồi hắn có ý đề lộ rất nhiều sơ hở, nếu cô gái che mặt này thật sự muốn sát nhân đoạt bảo thì không thể tìm ra cơ hội tốt hơn.

Cô gái che mặt tựa hồ không có nghe được lời nói của Phong Nhựt ,từ trong túi trữ vật nàng lấy ra một giọt chất lỏng màu lam, sau đó theo ngón tay nhỏ nhắn kia chỉ một cái, lập tức chất lỏng màu lam này bay từ từ trong không khí, đến khi tiếp xúc với những phần tay chân bị cụt của lũ thi quỷ thú liền nhanh chóng đem những thứ đó tan rã hoàn toàn.

Chỉ trong thời gian nửa chén trà nóng, bên trong tòa thâm cốc này, toàn bộ chân tay, huyết nhục của lũ thi quỷ thú đã bị tan rã không còn một mảnh, ngay cả hắc vụ trong không khí cũng đã phai nhạt hơn nhiều.

Tựa hồ thấy được sự kinh ngạc trong mắt Phong Nhựt, cô gái che mặt lúc này mới thản nhiên: “Đây là Vô Hình Kinh Thủy, là thứ tốt nhất để xử lý thi thể của bọn thi quỷ thú này, thứ này có bán tại Tử Nguyệt Thành của Ngũ Hành Giới, chẳng lẽ ngươi không biết quy củ của Ngũ Hành Giới sao? Một khi có cơ hội toàn diệt thi quỷ thú, nhất định phải toàn diệt, đến hải cốt của chúng cũng không còn, nếu không chúng vẫn có thể bị bọn Ma Nhân phục sinh lại.”

“Ách, đã tạ đã cho biết.” Phong Nhựt cũng không giận mà cười, quả thật hắn không ngờ được còn có chuyện này.

Cô gái che mặt nhìn Phong Nhựt với ánh mắt kì lạ, sau đó lại chỉ tay về phía Cụ Mộc đang nằm dưới đất không xa mà nói: “Đó là Ngũ Hành Mộc, là thứ mà Thi Vương kia sau khi hấp thu rất nhiều Ngũ Hành Thạch mới được ngưng kết thành, rất là trân quý, giá trị của nó so với viên thượng phẩm Ngũ Hành Thạch ngươi vừa lấy còn cao hơn nhiều, ngươi cũng thu lại luôn đi.”

Nghe được lời này, Phong Nhựt không khỏi sửng sốt, lúc trước hắn đã chiếm đoạt khóa thượng phẩm Ngũ Hành Thạch rồi, nay lại còn không biết xấu hổ độc chiếm cả khối Ngũ Hành Mộc này hay sao, cho nên không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ các hạ không cần gì cả sao?”

“Ta? Ngươi còn nhớ đến ta à?” Cô gái che mặt kia rất tức giận nói: “Nhìn dáng vẻ của ngươi, không phải muốn chiếm hết tất cả à? Ta dứt khoát thành toàn cho ngươi luôn đây.”

Nói xong lời này, cô gái che mặt cũng không chú ý đến Phong Nhựt nữa, trực tiếp ngự kiếm hướng bên ngoài thâm cốc mà bay đi.

“Ách, chuyện này...”

Phong Nhựt há hốc, hắn thật sự không nghĩ tới nàng này lại hào phóng như vậy, thật sự nếu như nàng tính toán chỉ li lời lỗ, hắn thực sự không để ý, nhưng tình huống hiện tại làm cho nội tâm của hắn có chút xấu hổ.

“Được. Ngươi không cần thì ta cần.”

Hung hăng nói một tiếng sau, Phong Nhựt lệnh cho Ngân Giáp Thiên Chu kéo khối Ngũ Hành Mộc đang lún trong đất kia ra, trước đó hắn còn cảm thấy thứ này không có gì đặc biệt, hiện tại khi quan sát tỉ mỉ mới biết được thứ này khủng bố như thế nào, trong lòng của hắn lần lượt xuất hiện những sự sợ hãi và thán phục.

Cẩn thận xem xét một hồi, Phong Nhựt mới xác định cô gái che mặt nói không sai, bởi vì vật này tuy tên gọi là Ngũ Hành Mộc, nhưng căn bản là không có quan hệ gì tới cây cối, nhìn bên ngoài cứng rắn vô cùng, toàn thân lại ngăm đen, khi đánh vào phát ra âm thanh như kim loại, và không nghi ngờ gì nữa, vật này là đồ tốt, dù dùng để luyện chế pháp khí hay kiếm khí gì cũng là nguyên liệu cực phẩm, trách không được đến Thi Vương cũng thích thứ này mà đem ra làm vũ khí.

Nhưng sau đó, Phong Nhựt lại gặp chút khó khăn, bởi khối Ngũ Hành Mộc này chỉ ít cũng nặng đến bảy tám ngàn cân, làm cách nào đem về đây? Chẳng lẽ cũng gọi Ngân Giáp Thiên Chu vác lên lưng nó? Điều này thật có chút khoa trương, bởi thứ này dài hơn hai mươi trượng, dù Ngân Giáp Thiên Chu không quan tâm đến sức nặng ấy, thì với độ dài như vậy khi di chuyển khẳng định phiền toái không ngừng.

Ngay tại thời điểm Phong Nhựt đang phát sầu, hắn chợt phát hiện Ngân Giáp Thiên Chu cùng Bạch Mao Quỷ Bức cứ đảo mắt quanh khối Ngũ Hành Mộc này suốt, kẻ ngốc cũng đoán ra, chúng đã vừa ý thứ này rồi, bởi thứ này là do Ngũ Hành Thạch ngưng luyện mà thành, so với Ngũ Hành Thạch bình thường chúng ăn vật còn tốt hơn gấp bội, mà chỉ vì hắn chưa hạ lệnh nên hai tên này còn chưa xuống tay đó thôi.

“Hắc hắc, Ngân Giáp, Bạch Mao, thứ này ta ban thưởng cho hai ngươi đó.” Phong Nhựt rất hào phóng nói, dù sao thứ này đối với hắn mà nói cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng, cho dù đem ra ngoài bán cũng không bằng làm thức ăn vật cho bọn Ngân Giáp Thiên Chu, chỉ cần thực lực của chúng có thể tăng cường, hắn tại Ngũ Hành Giới này cũng an toàn hơn chút ít.

Sau đó, Phong Nhựt lôi thanh Tru Ma Kiếm ra, chém khối Ngũ Hành Mộc thành hai đoạn, cuối cùng mới bảo Ngân Giáp Thiên Chu nhả tơ nhện ra rồi cột trên lưng nó, nhờ vậy mới trông gọn gàng hơn rất nhiều.

“Haha, đi thôi!” Phong Nhựt cũng mang theo cự thuẫn mà nhảy lên, hiện tại hắn mới phát hiện hắn còn đánh giá thấp Ngân Giáp Thiên Chu sau khi biến dị, nếu vẫn là Ngân Giáp Thiên Chu như trước kia, chất trên lưng hơn một vạn cân thì thật sự nửa bước khó đi, về phần Bạch Mao Quỷ Bức thì không cần phải nói đến nữa.

Nhưng hiện tại, tính cả hai đoạn Ngũ Hành Mộc, cùng Phong Nhựt và cự thuẫn kia, lại còn cả Bạch Mao Quỷ Bức tổng khối lượng hơn một vạn ba ngàn cân thế mà đối với Ngân Giáp Thiên Chu dường như cũng chỉ là chút sức nặng, căn bản là không có gì khác biệt. Điều đó cho thấy nó mạnh lên thế nào.

Khi bọn Phong Nhựt rời khỏi thâm cốc, mới phát hiện cô gái che mặt vừa ly khai trước đây không lâu cũng không có rời đi, nàng chỉ đứng lẳng lặng trên một khối đá, cũng không biết là nghĩ về điều gì?

Lệnh bảo Ngân Giáp Thiên Chu dừng bước, Phong Nhựt lúc này mới hỏi to: “Không biết phải xưng hô với các hạ như thế nào? Có phải định về Từ Nguyệt Thành chăng? Nếu vậy chúng ta có thể cùng đi một đoạn.”

“Ah?”

Cô gái che mặt kia tựa hồ không đếm xỉa gì tới Phong Nhựt mà ánh mắt lại đặt trên người Ngân Giáp Thiên Chu, thật lâu sau, nàng mới cười khẽ một tiếng, cũng không có trả lời câu hỏi của Phong Nhựt mà lại nói một câu hoàn toàn không liên quan: “Ngươi đem tất cả chất lên lưng của con Tru Chu này, mà không sợ nó bị đè bẹp hả? Còn nữa, mang trên mình tám chấn đó ngươi không thấy xấu hổ muốn chết hay sao, thật kém cỏi, không làm cho nó đẹp hơn được chút nào à?”

Tuy nói như vậy, cô gái che mặt cũng không có khách khí, chỉ nhẹ nhàng nhún một cái, liền đáp xuống lưng của Ngân Giáp Thiên Chu, ngay lập tức, Phong Nhựt người thấy một mùi thơm tràn ngập nơi chóp mũi.

“Ngươi còn chưa nói ngươi tên gì? Còn nữa, chúng ta trước kia có quen biết nhau sao?”

Đối với sự trêu chọc của cô gái che mặt, Phong Nhựt cũng không để ý, ngược lại hắn càng hiếu kỳ, bởi vì hắn vừa hỏi hai lần, nhưng lần nào nàng cũng không trả lời hắn.

“Ta nếu như không nói, ngươi định như thế nào? Đuổi ta xuống dưới? Hay bắt ta lại để tra khảo sao?” Trong ánh mắt của cô gái che mặt hiện ra một tia giảo hoạt.

“Được rồi! Không muốn nói cũng không cần nói! Ta thật sự chưa hề muốn biết đâu.”

Phong Nhựt giả bộ lơ đãng, kỳ thật hắn cảm thấy cô gái che mặt này làm cho hắn cảm thấy rất quen, nhưng nàng lại vận dụng thủ đoạn nào đó khiến hắn không nhận ra được.

“Nếu như ta là ngươi, chắc chắn lúc này ta sẽ không trở về Từ Nguyệt Thành!” Lúc này cô gái che mặt kia bỗng nói.

“Ah, xin chỉ giáo cho?”

“Nghe lời ta đi, ít nhất trong thời gian ngắn ngươi đừng có quay lại Từ Nguyệt Thành, nếu không ngươi sẽ gặp phiền toái rất lớn!” Cô gái che mặt hừ

lạnh.

“Hắc, như vậy quả thực ngươi nhận ra ta! Bất quá có phiền toái hay không ta thật sự không quan tâm, nếu không ngươi nói xem chờ đợi ta là cái đại phiền toái gì?” Phong Nhưộc cười cười nói, hiện tại hắn dám khẳng định rằng ta đã nhận ra mình.

Nhưng đối với suy đoán của Phong Nhưộc, cô gái che mặt kia không phủ nhận, lại càng không thừa nhận, trầm mặc một lát mới nói: “Ngươi nếu như không vội quay về Tử Nguyệt Thành, có thể hay không giúp ta tìm một con Kim Dực Ma Điều?”

“Kim Dực Ma Điều? Đó là vật gì?”

Phong Nhưộc sững sờ, hắn chỉ từng nghe qua Thiết Dực Ma Điều, nhưng chưa từng biết đến Kim Dực Ma Điều là gì?

“Kim Dực Ma Điều không phải là vật gì, mà là vương giả bên trong bầy Thiết Dực Ma Điều, thực lực thấp nhất cũng là bát cấp, có con thậm chí đạt tới cửu cấp, xem như Thi Vương hoặc một số ma linh thú cường đại khác cũng chỉ là thức ăn của nó thôi. Địa phương nó xuất hiện, tất sẽ có ngàn vạn thiết dực ma điều hộ vệ xung quanh, cho nên chỉ bằng một mình, ta không có cách nào tiếp cận nó!”

“Bát cấp, thậm chí cửu cấp? Đây chẳng phải đã tiếp cận Hóa Hình Kỳ rồi sao? Ngươi đang nói đùa phải không? Đừng nói là ngươi, cho dù cả hai chúng ta hợp lại cũng đừng mơ tiếp cận nó a.”

Phong Nhưộc lập tức bị nàng dọa cho hoảng sợ, hắn thật sự không nghĩ tới cô gái che mặt này lại nói một câu dọa chết người như vậy, hơn nữa khẩu vị cũng cực lớn, ma linh thú thực lực cấp tám cấp chín, lại còn là vương giả thống lĩnh ngàn vạn đầu thiết dực ma điều. Hình như đầu nàng ta không có phát sốt a, chỉ sợ Linh Anh Kỳ cao thủ mới có thể làm nổi việc này.

“Ngươi cảm thấy ta đang nói đùa a?” Cô gái che mặt rất nghiêm túc mà nhìn Phong Nhưộc.

“Ta không đi, ta không định chết sớm như vậy, về phần ngươi muốn đi chịu chết, ta cũng không có cách nào!” Phong Nhưộc lắc đầu nói, hắn tất nhiên hiểu chuyện này mình làm không nổi.

“Ta đương nhiên không muốn đi chịu chết, cũng sẽ không khiến ngươi đi chịu chết, Kim Dực Ma Điều kia cũng không cần ngươi phải ra tay, chỉ cần theo dõi nó giúp ta là được. Về phần thù lao, ta có thể hỗ trợ ngươi đem cái cự thú xấu xí không chịu nổi kia luyện chế lại lần nữa, mặt khác, ta còn có thể thuận tay đem phiền phức của ngươi hóa giải mất, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 146: Cự Điểm Tạm Thời

Nghe xong lời nói của cô gái che mặt, trong lòng Phong Nhưộc khẽ động, đương nhiên là hắn không hề quan tâm đến cái gọi là phiền toái kia, nhưng nếu như có thể đem cái cự thú này luyện chế lại một lần nữa, thì đã là không tệ rồi.

Phải biết rằng cái mặt cự thú này của hắn tuy thoát nhìn thì uy phong thật đấy, nhưng thực tế còn chả được tính là Pháp Khí cấp thấp nữa là, hơn nữa thứ nó sử dụng lại là nội lực, như vậy cái cự thú này chả khác nào là phẩm khí, nếu gặp phải ma linh thú hoặc là Thi Vương gì gì đó thì cũng thôi, nó còn có thể dựa vào lực phòng ngự siêu cường để ngăn cản!

Thế nhưng khuyết điểm của nó cũng rất rõ ràng, đó chính là không bền, bởi vì hắn chẳng thể nào vận chuyển pháp lực truyền vào trong cự thú nên hắn không thể không tiêu hao rất nhiều pháp lực cho nó.

Hơn nữa còn một điều nữa, đó chính là cái cự thú này căn bản không thể ngăn cản được sự tấn công của người tu đạo!

Vốn Phong Nhưộc định sau này có cơ hội thì tìm một cao thủ luyện khí để giúp hắn luyện lại một lần nữa, chứ nếu trông chờ cho đến khi trình độ luyện khí của hắn đề cao thì chẳng biết đến ngày tháng năm nào mới làm được đây?

Thế nhưng ý động cũng chỉ là ý động, Phong Nhưộc không đáp ứng ngay lập tức, mà chậm rãi nói: “Điều kiện thứ nhất thì cũng thôi đi, về điều kiện thứ hai, ngươi không thấy nó có chút gượng ép sao? Ngươi nói ta có phiền toái ta thì có phiền toái à? Hơn nữa ta còn là kẻ rất thích phiền toái đấy, cho nên ngươi xem có nên cho thêm vài chỗ tốt nữa không nhỉ!”

“Cái gì? Ngươi đừng có mà lòng tham không đáy, ngươi phải biết rằng, cái tấm chắn xấu xí của ngươi chỉ được cái tài liệu đạt tới cực phẩm, còn nếu muốn luyện chế nó thành một kiện phòng ngự pháp khí thượng phẩm đâu có dễ dàng gì, ít nhất ta cũng phải góp vào hơn mười loại tài liệu quý hiếm vô cùng cực khổ mới thu thập được đấy, nếu đổi lại là những người khác thì ta đã mặc kệ họ rồi! Còn nữa, ngươi chẳng qua cũng chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, ngươi cảm thấy ngươi có tư cách gì mà cò kè mặc cả với ta đây?” Giọng lưỡi của cô gái che mặt cũng đầy bén nhọn không chút nhượng bộ!

“Đúng vậy a! Nói rất hay, chẳng qua ta chỉ là con sâu con kiến Trúc Cơ trung kỳ thôi, thế ngươi đề nghị tới ta làm gì? Ngươi có thể tìm cao thủ khác hỗ trợ a, cần gì làm khó tên gia hỏa nhất gan như chuột, tầm nhìn hạn hẹp, không biết tốt xấu như ta làm gì? Đừng có mà đem bản thân chọc tức rồi tính lên

trên đầu của ta! Ngân Giáp chúng ta đi!"

Phong Nhựt cười hắc hắc, mặc dù đối phương là nữ nhân, nhưng cái chuyện đi tìm kim cức ma điều nguy hiểm như vậy thì tốt nhất phải ép thêm vài chỗ tốt nữa mới được!

"Chẳng lẽ ngươi không có chút phong độ nào sao? Những kẻ có lòng tham không đáy chính là kẻ đáng hận nhất đấy!"

"Ha ha! Đạo hữu, ngươi đang khen ta sao? Còn nữa, phong độ là cái gì? Có thể mài ra mà ăn sao?" Phong Nhựt ha ha cười lớn, mắt thấy lòng mày cô gái che mặt kia dựng đứng lên, muốn phát tác, thì bỗng nhiên hắt lại nói: "Đương nhiên, nếu như ngươi có thể dùng bộ thân thật nói chuyện và cho ta biết tên, thì ta có thể cân nhắc một chút, ngươi cũng biết đấy, thói đời của Tu Tiên giới luôn ngày sau tệ hơn ngày trước, lòng người còn cách một lớp da bụng ai biết thật giả tốt xấu đây? Ít nhất phải có một điểm nào đó chứ, dù sao ngươi cũng phải cho ta một lý do để tin tưởng ngươi chứ?"

Nghe thấy Phong Nhựt nói vậy, cô gái che mặt kia khinh thường hừ một tiếng: "Nói có vẻ lắm, ta làm sao biết ngươi không thêm muốn sắc đẹp của ta chứ, ngươi cho ta một lý do để tin tưởng ngươi, ta sẽ nói cho ngươi biết tên của ta!"

"Dừng! Thêm muốn sắc đẹp của ngươi?" Phong Nhựt tròn trố mắt "Được rồi! Lần này tạm thời tiện nghi cho ngươi, thế nhưng phải nhớ kỹ thứ ta muốn là phòng ngự pháp khí thượng phẩm, hơn nữa lực phòng ngự không được thấp hơn trước, đồng thời không được cắt xén nguyên vật liệu, không những thế ngươi còn phải luyện chế theo hình dáng mà ta muốn!"

"Ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu? Ai mà thêm chứ! Cứ vậy đi, nhưng nói trước, trước khi tìm ra tung tích kim cức ma điều thì tất cả hành động của ngươi đều phải theo sự chỉ huy của ta!" Ánh mắt của cô gái che mặt hơi lóe lên, dường như đang cười thâm trong bụng, sau đó lấy từ trong đai lưng trữ vật trong ra một cái chuông nhỏ xinh xắn hơi giống cái la bàn, sau khi quan sát cẩn thận, nàng mới chỉ tay về một hướng rồi nói: "..., trước tiên cứ tiến về hướng kia tám ngàn ba trăm hai mươi mốt dặm đã!"

"Cái đó là cái gì thế? La bàn sao?" Khi nhìn thấy cái thứ đồ giống la bàn kia, Phong Nhựt cảm thấy rất tò mò, bởi vì theo hắn được biết, trong tu tiên giới, la bàn thường chuyên môn dùng để thăm dò các loại mạch khoáng hay linh mạch, nhưng thứ đồ trong tay cô gái bịt mặt cũng rất đặc biệt, không ngờ có thể tính toán chính xác vị trí của Địa Uyên!

"La bàn?" Cô gái che mặt kia sững cả người, rồi không nhịn được mà "Khanh khách" cười, "Đây là lần đầu tiên ngươi tới Ngũ Hành Giới sao? Không ngờ lại cô vẫn quá lậu đến trình độ như vậy! Được rồi! Ta thua ngươi rồi, cái này là Pháp khí địa tinh bàn chuyên dùng để tìm đường ở Ngũ Hành Giới, cái này có bán tại Vạn Bảo Các trong Tử Nguyệt Thành ah! Nhưng có một điều làm ta rất ngạc nhiên, chẳng lẽ ngươi chưa bao giờ tới Vạn Bảo Các sao? Nếu không có cái Pháp khí dò đường này, một khi bị lạc đường trong Ngũ Hành Giới, mà vận khí không tốt, nói không chừng phải lạc tới mấy trăm năm ấy chứ!"

"Địa tinh bàn?" Phong Nhựt bĩu môi, nhưng không hề lên tiếng, cái gọi là Vạn Bảo Các đương nhiên là hắn chưa từng đi tới, ngày trước, khi bọn họ mới từ Thú Ma Doanh chạy tới Tử Nguyệt Thành, mòng còn chưa kịp nóng đã bị phải đi chấp hành nhiệm vụ, rồi sau đó khi tiến vào động phủ dưới mặt đất hắn và đám Chu Vũ lại lạc mất nhau, cho tới tận bây giờ!

Theo phương hướng mà cô gái che mặt kia chỉ, Phong Nhựt thúc dục Ngân Giáp Thiên Chu tiến về phía trước, vốn hắn còn có chút lo lắng tốc độ của Ngân Giáp Thiên Chu sẽ bị ảnh hưởng do sức nặng đè lên gia tăng, nhưng sau đó hắn nhanh chóng bỏ qua sự lo lắng này, xem ra cái sức nặng hơn một vạn cân đối với Ngân Giáp Thiên Chu chẳng ăn thua gì.

Tốc độ của nó vẫn nhanh như chớp, làm cho cô gái che mặt kia phải sợ hãi mà thần phục một phen, may mà nàng không mở miệng đòi mua như Diệp (Bồng?)!

Cứ như vậy, một đường chạy tới mấy canh giờ, đến khi đến địa điểm mà cô gái che mặt kia nói tới, Phong Nhựt mới phát hiện ra thì ra chỗ này là một cứ điểm tạm thời do ngươi tu đạo bố trí.

"Không phải chúng ta đi tìm tung tích của kim cức ma điều sao? Sao lại tới nơi này làm gì?" Phong Nhựt không nhịn được hỏi.

"Ngay cả điều này ngươi cũng không biết à? Đây là điểm tiếp tế duy nhất trước khi tiến vào Tử Nguyệt Hoang Nguyên đấy, chúng ta cứ ở lại đây vài ngày, vừa vận tranh thủ đem cái tấm chắn xấu xí của ngươi luyện chế lại một lần, nếu ngươi có ý kiến thì cũng được a, chúng ta trực tiếp tiến vào Tử Nguyệt Hoang Nguyên thôi!" Cô gái che mặt kia làm ra cái bộ dạng không sao cả.

"Ách, vậy được rồi!" Nghe thấy cô gái che mặt muốn luyện chế tấm chắn sớm một chút, Phong Nhựt cũng cảm thấy hơi xấu hổ, vốn hắn tưởng rằng phải hoàn thành xong nhiệm vụ cô gái kia mới luyện chế cho hắn, nhưng từ câu nói vừa nãy của nàng thì xem ra mình đã lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng người quân tử rồi.

"Như vậy thì được rồi! Cứ như lúc trước chúng ta đã nói chuyện đấy, trước khi tìm thấy tung tích về kim cức ma điều, tất cả mọi hành động đều phải nghe theo lệnh của ta, còn nữa, chỗ cứ điểm tiếp tế này thường xuyên có vài cao thủ qua lại, nên ít khi có biến xảy ra, đã hiểu chưa?" Cô gái che mặt kia nói xong, lại hướng về phía Phong Nhựt mở trừng hai mắt đầy ranh mãnh, "Trước mặt mọi người ngươi cứ gọi ta là sư tỷ là được rồi, ừ, chúng ta đều là đệ tử của Trần Thiên Tông, cứ như vậy đi!"

Không đợi Phong Nhựt lên tiếng phản đối, cô gái che mặt kia liền trực tiếp nhảy xuống Ngân Giáp Thiên Chu, bước về phía cứ điểm trước mắt!

"Ách. . ."

Phong Nhựt giật mình, nhưng cũng đành thúc dục Ngân Giáp Thiên Chu theo sau, đồng thời vừa đánh giá xung quanh, địa điểm xây dựng tòa cứ điểm

tiếp tế này là trong một tòa núi nhỏ có rừng núi bao quanh ,thoạt nhìn quanh cảnh có vẻ không ổn , toàn bộ tòa cứ điểm căn bản chẳng còn có nổi một kiến trúc còn nguyên , chứ nói gì đến trận pháp phòng ngự, thứ duy nhất bắt mắt người ta là một gốc cây đại thụ bị chặt đi một nửa, phía trên có viết mấy chữ to đỏ thẫm xiêu xiêu vẹo vẹo

Chắc chắn đây là số thứ tự của cứ điểm tạm thời này rồi.

Từ cây đại thụ nhìn lên có thể thấy bảy tám đồng lửa đang hùng hực thiêu đốt, bên cạnh mỗi đồng lửa đều có một số người tu đạo đang vây quanh , nếu tính toàn bộ những người có mặt trên sườn núi thì chỉ ít cũng phải hơn một trăm người ấy chứ , thế những những người tu đạo này đều giống nhau ở điểm là cực kỳ lợi hại, Phong Nhựt chỉ mới nhìn qua , đã thấy người tu đạo có tu vi Kim Đan kỳ cũng phải gần hơn hai mươi người, thậm chí có mấy người còn có khí thế có thể sánh ngang với Mộ Phi Tuyết nữa ấy chứ , còn về phần những người còn lại , đều thuần một sắc Trúc Cơ hậu kỳ , tất cả mọi người đều là cao thủ có cấp bậc như Chu Vũ .

Tận mắt thấy cảnh tượng như vậy , trong lòng Phong Nhựt cũng có chút bất định, lúc này hắn đã hơi hiểu ra , ắt hẳn cái gọi là Từ Nguyệt Hoang Nguyên kia có rất nhiều nguy hiểm , chứ nếu không tại đây chẳng thể tụ tập nhiều cao thủ tu đạo đến vậy đâu.

Khác hẳn Phong Nhựt đang tâm tình bất định , cô gái che mặt kia vẫn cứ nhàn nhả đi đằng trước cứ như đang đi tản bộ vậy , trực tiếp đi lên sườn núi!

Khi hai người Phong Nhựt vừa đến cũng hấp dẫn ánh mắt của không ít người , thế nhưng hầu hết ánh mắt của bọn họ đều tập trung lên người con Ngân Giáp Thiên Chu , hơn nữa còn đưa tới một hồi thảo luận !

"Ha ha! Tiểu tử này thật thú vị nha , chẳng lẽ sợ con Tri Chu kia chạy nhanh quá ao ? Không ngờ lại cọt lên người nó hai cái cọc gỗ , còn nữa, rốt cuộc cái vật kia là gì ? Chẳng lẽ là tấm chắn sao?"

"Ngu ngốc ! Ánh mắt của ngươi quá kém ah! Đó là Thi Vương ngưng luyện ra Ngũ Hành mộc, có bản lĩnh thì ngươi cũng đi kiếm hai cái cọc gỗ như thế xem ah!"

"Ngũ Hành mộc? Chắc chắn! Nhìn không ra ah, không ngờ thực lực của hai người này lại mạnh như vậy, cái con Thi Vương đã ngưng luyện ra Ngũ Hành mộc kia cũng rất khó đối phó đấy!"

"Này! Tiểu tử kia, kia hai cây Ngũ Hành mộc kia có bán hay không? Giá cả tùy ngươi đưa ra!"

". . . "

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi , toàn bộ sườn núi hỗn loạn hẳn , thế nhưng dường như cô gái che mặt kia đã sớm biết đến điều này , nàng chẳng quan tâm mà chỉ tiếp tục đi tới , còn Phong Nhựt vốn chẳng biết tí gì về nơi đóng quân tạm thời này lên đương nhiên là không để ý tới rồi.

Cho đến khi đi lên trên sườn núi , thì đột nhiên có một bóng đen xuất hiện giống như là bóng ma vậy , toàn thân cao thấp bóng đen ấy đều được bao phủ trong làn áo đen, cho nên không thể nhìn ra hẳn là nam hay nữ nữa , thật là bí ẩn mà!

"Hai người, ở lại năm ngày!"

Cô gái che mặt kia dường như rất quen thuộc với nơi này , liền nói .

"Được rồi ! Dựa theo quy củ, mỗi người hai khóa thượng phẩm Ngũ Hành thạch, hoặc có thể thay thế bằng tài liệu có giá trị tương đương!" Thanh âm của Hắc bảo nhân kia rất mơ hồ, giọng nói của hắn giống như từ phía xa truyền lại vậy , nghe cực kỳ quái dị.

Nhưng cái này vẫn chưa tính là cái gì , chính thức làm cho Phong Nhựt giật mình chính là, phí tổn này cũng quá đắt đỏ đi a? Không ngờ lại cần đến thượng phẩm Ngũ Hành thạch để tính phí , phải biết rằng hiện tại hắn trong tay cũng chỉ có một khóa thượng phẩm Ngũ Hành thạch mà khó khăn lắm mới kiếm được , hơn nữa, nhìn cái sườn núi đồ vờ này có chút đáng giá gì đâu ah!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 147: Thân Phận

Trong lòng cảm thấy như vậy thì không đáng . . Cho nên Phong Nhựt vội vàng hướng về phía cô gái che mặt kia la lên: "Này!! Ách... sư tỷ a, chúng ta đi chỗ khác cũng được!" (kiết thế gái nào theo ==))

"Hừ! Đừng nói chuyện!"

Ai ngờ cô gái che mặt kia lập tức quay người lại , đối diện với Phong Nhựt rồi thở dài một tiếng, sau đó nhanh chóng lấy từ trong dây lưng trữ vật ra

hai khóa thượng phẩm Ngũ Hành thạch rồi ném luôn lên người Hắc bào nhân kia, nhưng điều quý dị nhất là , hai khóa thượng phẩm Ngũ Hành thạch này lập tức biến mất không chút tăm tích , đồng thời Hắc bào nhân kia cũng giống hệt như trước , biến mất tằm mà không hề có một chút dấu hiệu nào!

Cảnh tượng này khiến cho Phong Nhượng trợn mắt há hốc mồm, suy nghĩ một lúc lâu mà hần vẫn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra!

"Được rồi! Cứ vậy đi!"

Cô gái che mặt kia nhẹ nhàng phất tay, mang Phong Nhượng tiến vào một khoảng đất trống tương đối rộng rãi, tiện tay lấy ra hai chiếc ghế tựa tinh xảo , rồi ngồi lên.

"Có phải ngươi cảm thấy rất nghi hoặc không ,thật ra điều này cũng hết sức đơn giản, muốn tiến vào Tử Nguyệt Hoang Nguyên trước tiên phải đi qua cứ điểm tạm thời này , còn về chuyện hai khóa thượng phẩm Ngũ Hành thạch kia , thực chất đó chính là khoản tiền lộ phí , ta nói như vậy , ngươi đã hiểu chưa?"

Cô gái che mặt kia vừa nói, vừa liên tục lấy từ trong dây lưng trữ vật ra vài vật nhỏ.

"Vẫn không hiểu!" Phong Nhượng trả lời dứt khoát , quả thật hần không hiểu nào hiểu nổi Hắc bào nhân với khoản mua lộ phí thì có quan hệ gì với nhau ? Chẳng lẽ bọn họ không chế thông đạo ra vào Tử Nguyệt Hoang Nguyên sao? Điều này thật là vớ vẩn, bởi vì Ngũ Hành Giới rộng lớn như vậy, muốn đi chỗ nào thì đi chứ!

Đối với phản ứng của Phong Nhượng , cô gái che mặt kia lại không hề cảm thấy kinh ngạc , mà chỉ thần nhiên nói: "Người áo đen kỳ quái mà ngươi vừa mới nhìn thấy chính là dân bản địa của Ngũ Hành Giới, đừng nói là những tu đạo giả chúng ta , mà ngay cả mấy tên Ma Nhân cũng phải liên hệ với bọn họ , bởi vì bên trong Ngũ Hành Giới có rất nhiều nơi đặc thù đều có mặt bọn họ , nói thí dụ như Tử Nguyệt Hoang Nguyên này chẳng hạn . Nếu như ngươi không nộp lộ phí, thì chắc chắn ngươi sẽ bị bọn họ công kích , ngươi cũng thấy đấy, bọn họ có năng lực đặc thù, đó chính là có thể ẩn nấp tung tích ở bất cứ đâu , có thể nói nếu như để bọn họ coi là địch thì sẽ bị bằm chặt như giò trong xương . . . Chẳng ai biết lúc nào bọn họ sẽ đánh lên, trừ phi ngươi chẳng bao giờ bước chân vào Ngũ Hành Giới nữa!"

"Chính vì như vậy,bất kể là người tu đạo chúng ta hay là Ma Nhân đều không so đo quá mức với bọn họ , hơn nữa mỗi lần mỗi người chỉ cần giao nạp một khóa thượng phẩm Ngũ Hành thạch hoặc là một số tài liệu hi hữu là có thể ở lại trong Tử Nguyệt Hoang Nguyên bao lâu tùy thích , đương nhiên nếu như ngươi tiến vào một lần nữa thì vẫn phải giao lộ phí rồi ! Ngoài ra, tại căn cứ điểm tạm thời này ngươi còn có thể . . ."

"Thì ra là như vậy!" Phong Nhượng bừng tỉnh đại ngộ , tỉnh đi tỉnh lại , nếu là như vậy thì ngược lại ,hoàn toàn đáng giá.

"Hơn nữa giao nộp lộ phí còn có một chỗ tốt khác , đó chính là mỗi cách một mùa trăng, những quái nhân áo đen này bán ra một số đặc sản trong tộc họ ở một địa điểm cố định , đến lúc đó chỉ cần ngươi có đủ thượng phẩm Ngũ Hành thạch hoặc là tài liệu trân quý nào đó ,thì có thể tiến hành giao dịch cùng với bọn họ!"

"Đặc sản? Đặc sản gì?" Phong Nhượng không khỏi tò mò , trước đó hần vẫn còn rất nghi hoặc, không hiểu tại sao cái cứ điểm tạm thời đồ nát này lại tập trung nhiều cao thủ như vậy , thì ra nguyên nhân là như thế.

"Đương nhiên là đồ tốt rồi, nếu không ngươi cho rằng cái đám người kia , ánh mắt người nào cũng đầy mong đợi tới đây làm gì ?" Cô gái che mặt kia nhìn Phong Nhượng rồi tiếp tục nói: "Trong đó có một tài liệu luyện chế phi kiếm đó là Hắc Diệu Thạch , tài liệu này còn cứng rắn hơn so với tinh huyền thiết , hơn nữa điều quan trọng nhất là , tài liệu này có tính dẻo rất cao , cho nên nó cũng là tài liệu tốt nhất để luyện chế pháp khí phòng ngự ,trong tình huống bình thường , cứ một khối Hắc Diệu Thạch đã được tinh luyện nhỏ cỡ nắm rồng có thể đối ngang với một khóa thượng phẩm Ngũ Hành thạch có thuộc tính bình thường!"

"Không thể nào! Mắc như vậy sao?"

Phong Nhượng liú cả lưỡi , mặc dù vẫn nói ở Ngũ Hành Giới, thượng phẩm Ngũ Hành thạch cũng chẳng được tính là vật phẩm gì quá kỳ lạ hay quý hiếm , nhưng dù sao cũng phải sản giết Thi Vương hoặc ma linh thú có đẳng cấp cao khác mới có thể kiếm được , nói ví dụ như Thi Vương chẳng hạn, sau khi dùng thần thông huyết tể , thì ngay cả cô gái che mặt này cũng không thể đánh chết nó được , nếu không phải hần mượn lực lượng của Tru Ma Kiếm thì kết quả sẽ nghiêm trọng vô cùng!

"Thật ra Hắc Diệu Thạch cũng không được tính là rất quý , bởi đám Hắc bào quái nhân còn có một loại đặc sản khiến cho mọi người phải động tâm , đó chính là Tiên Thiên Kim Sát đã trải trải qua rèn luyện!"

"Tiên Thiên Kim Sát!"

Nghe thấy mấy chữ này , quả thực Phong Nhượng phải trợn mắt há hốc mồm, hần là kẻ có Tiên Thiên Mộc Sát , đương nhiên biết rõ cái gọi là Tiên Thiên Kim Sát khủng bố đến mức nào rồi . Nhưng đúng là hần không thể ngờ được , những hắc bào nhân thoát nhìn quái dị như vậy lại nắm giữ Tiên Thiên Kim Sát trong tay!

"Ừ? Xem ra ngươi cũng không cô vấn quá lâu lắm a , cũng biết tới Tiên Thiên Kim Sát cơ đấy, thế nhưng mà cái Tiên Thiên Kim Sát mà chúng ta có thể mua này cũng không phải là đồ tốt nhất , hơn nữa mỗi lần giao dịch, những tên hắc bào nhân quái đản ấy chỉ xuất ra ba giọt Tiên Thiên Kim Sát đã qua rèn luyện , đến lúc đó chẳng những cao thủ trong tu chân giới chúng ta chen chúc tới, mà ngay cả Ma Nhân cũng sẽ phái cao thủ tiến đến tranh đoạt!"

Cô gái che mặt kia lạnh nhạt nói, dường như nàng đã sớm biết về chuyện này rồi!

"Ma Nhân! Không thể nào? Sao bọn họ có thể xuất hiện ở đây?"

Quả thực Phong Nhựt cảm thấy đầu của mình không đủ dùng nữa rồi, không phải người ta vẫn bảo tu đạo giả nhân loại và Ma Nhân nằm ở hai phía đối lập hay sao, sao bây giờ thoát nghe có vẻ chung sống hòa bình thế nhỉ?

"Có một số việc, không hề đơn giản như tưởng tượng của ngươi đâu, tuy tu đạo giả chúng ta luôn coi những tên ma nhân kia là kẻ thù truyền kiếp. . . Nhưng trong vùng đất mà đám quái nhân áo đen quản lý cả hai phe đều phải dùng thái độ nước giếng không phạm nước sông. . . Chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra, xung quanh đây không hề có quý thú sao? . . ." Dường như cô gái che mặt rất hưởng thụ cái vẻ mặt đầy kinh ngạc của Phong Nhựt, hơi đắc ý giải thích nói.

Nói đến đây, bỗng nàng liếc nhìn cự thuẫn sau lưng Phong Nhựt một cái, rồi cô quái nói: "... lại nói tiếp, thật ra ta cũng hơi ghen tức với ngươi ah! Không ngờ lại dùng Hắc Diệu Thạch đã qua tinh luyện làm thành cái tấm chắn vững về này, quả thực là phá của mà! , .

"Hắc Diệu Thạch? Ngươi nói nó là Hắc Diệu Thạch sao?." Phong Nhựt cũng bị câu nói của nàng làm cho hoảng sợ, hiện tại hắn còn đang buồn rầu vì túi tiền hắn đang trống rỗng, nhưng xem ra lúc này mà mang cái cự thuẫn này đi bán khéo có đủ tiền cho hắn tiêu xài tới mấy trăm năm ấy chứ!

Đúng lúc này hắn nhớ ra hiệp nghị lúc trước của hắn với cô gái che mặt này, chỉ sợ rằng lúc đó nàng cũng đã nhận ra cự thuẫn này là do Hắc Diệu Thạch chế tạo mà thành a, thảo nào nàng chủ động nói là giúp hắn luyện chế lại một lần, nếu cứ dựa theo lời nàng đã nói một khóa Hắc Diệu Thạch to cỡ quả long nhãn có thể đổi lấy một khóa thượng phẩm Ngũ Hành thạch mà tính toán, thì cho dù có trộm mất của hắn hơn mười khối hắn cũng chẳng thể biết ah!

"Ngươi khẩn trương cái gì? Ta chẳng thèm đoạt của ngươi đâu, còn nữa, đầu óc ngươi đừng có suy nghĩ lung tung, bản nhân chẳng thèm làm mấy chuyện hèn hạ đó, còn nếu như ngươi không muốn, thì có thể tìm người mà ngươi có thể tin nhiệm được mà hỗ trợ luyện chế ah! , .

"Hắc! Nói đến cái Tiên Thiên Kim Sát a, những quái nhân hắc bào kia làm cách nào để lấy được nó?." Phong Nhựt cũng cảm thấy hơi xấu hổ sờ sờ cằm, rồi vội vàng nói sang chuyện khác, thật ra hắn cũng không hề quan tâm chuyện cho cô gái che mặt một ít Hắc Diệu Thạch, mà điều làm hắn lo lắng chính là sợ pháp khí phòng ngự bị bớt xén nguyên vật liệu sẽ khiến tính năng của nó hạ thấp!

Hắn có rất nhiều Hắc Diệu Thạch, hơn nữa tất cả các bức tường bên trong động phủ dưới mặt đất kể cả bên trong nhà đá, đều là dùng Hắc Diệu Thạch xây dựng mà thành đó a! Có trời mới biết được cái tên tu đạo giả Vô Danh kia lấy ở đâu ra, chẳng biết có phải hắn dọn hết cả hang ổ của đám quái nhân áo đen không nhỉ?

"Hừ! Ai biết được, nhưng tốt nhất là ngươi đừng có mơ mộng làm gì, bởi vì ngay cả khi ngươi có Tiên Thiên Kim Sát ngươi cũng chẳng thể hưởng thụ nổi, Tiên Thiên Kim Sát cũng đáng sợ như Tiên Thiên Mộc Sát, ba giọt mà đám quái nhân áo đen lấy ra đã được trải qua quá trình ngưng luyện đặc thù, nhưng sau khi giao dịch phải lập tức rèn luyện lên bề mặt phi kiếm hoặc pháp bảo, sau khi trải qua quá trình rèn luyện này, độ sắc bén của phi kiếm sẽ tăng lên rất nhiều lần, nói thí dụ như Tru Ma Kiếm chẳng hạn, nó cũng đã từng rèn luyện qua ba giọt Tiên Thiên Mộc Sát, cho nên mới có khả năng vô kien bất tời như vậy! , . ."

Nói đến đây, cô gái che mặt kia nhìn chằm chằm vào Phong Nhựt không nháy mắt lấy một cái, bên trong đôi mắt xinh đẹp của nàng có mang theo cảm xúc phức tạp khó nói lên lời.

"Này, uy uy! Ngươi đừng có nhìn ta như vậy ah!" Phong Nhựt cảm thấy hơi sợ hãi trước ánh mắt của nàng, hiện tại hắn cũng đã hơi hiểu ra, nữ nhân này đã sớm đã biết rõ trên người hắn có Tru Ma Kiếm, nhưng nàng không hề công khai cướp đoạt, cũng không tính kế hại hắn để cướp, hết lần này tới lần khác cứ mỗi lần nói đến Tru Ma Kiếm là trong giọng nói của nàng lại có một cảm giác là lạ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phong Nhựt bỗng lóe lên một tia linh quang, chẳng lẽ cô gái này và Tru Ma Kiếm có quan hệ sâu xa gì đó hay sao? Hoặc có thể có quan hệ với Khuyết Vân chủ nhân của Tru Ma Kiếm hay sao?

Đột nhiên trong lòng Phong Nhựt bỗng nhảy dựng, lập tức đoán được thân phận của cô gái che mặt này.

"Ta biết ngươi là ai rồi, ngươi là Cửu Thần Cung MM~, ,"

"Ngươi dám nói ra tên của ta, ta sẽ giết chết ngươi! . . .", cô gái che mặt kia nghiêng răng nghiêng lợi khề quát lên.

"Ách được rồi, thật ra ta cái gì cũng không biết! . . .

Phong Nhựt cười hắc hắc, nói thật, hắn cũng khó có thể tin nổi rằng, cái nữ nhân đang cười cười nói nói với hắn lại chính là Khuyết Lan Hiên, nhân tài tuổi trẻ nổi tiếng nhất Cửu Thần Cung, vốn lúc trước hắn cũng đã cảm thấy thanh âm của nàng hơi quen thuộc, nhưng khẳng định là Khuyết Lan Hiên đã dùng bí pháp nào đó đem thân hình của mình hoàn toàn biến đổi, kết quả làm cho hắn nhất thời không thể nhận ra được.

"Hừ! Ngươi biết là tốt rồi, ta gạt tất cả mọi người chạy đến đây chơi đùa, nếu như ta mà bị người ta phát hiện ra, thì ngươi cứ yên tâm đi, chắc chắn ta sẽ cho ngươi đẹp mặt! . . .", tuy giọng nói vẫn cường ngạnh như cũ, nhưng từ lời nói của Khuyết Lan Hiên cũng cho thấy nàng đã thừa nhận thân phận của mình rồi.

"Hiện tại, nói thật ra xem, ngươi kiếm được đám Hắc Diệu Thạch này ở đâu? Còn nữa, ngươi ăn trộm Tru Ma Kiếm từ đâu?", .

"Dựa vào cái gì mà nói như vậy? Ngươi cho rằng nơi này là địa bàn của ngươi à? Ta có nghĩa vụ phải nói với ngươi sao?" Phong Nhựt dùng giọng mũi hừ một tiếng, sau đó rất đắc ý tựa lưng vào ghế dựa, lúc này đã biết rõ thân phận của Khuyết Lan Hiên làm cho hắn cảm thấy yên tâm nhiều lắm.

"Hừ! Phong Nhực, ngươi đừng có mà chơi trò xỏ lá, vừa rồi ta nói với ngươi nhiều như vậy, chẳng lẽ ngươi keo kiệt vậy sao? Đừng tưởng rằng ta không có cách nào để thu thập ngươi! . . . , Khuynh Lan Hiên trừng mắt, nhưng lại hạ giọng uy hiếp nói.

"Hắc hắc! Có bản lĩnh thì ngươi tới thu thập ta à!"

Phong Nhực mặt mày hớn hờ nói, dù sao Khuynh Lan Hiên cũng là một trong hai đại mỹ nữ của Cửu Thần Cung, ngày thường thuộc vào dạng tồn tại chỉ có thể ngưỡng mộ từ xa, hôm nay có được cơ hội hiếm có này, chỉ cần hơi đùa giỡn được một chút thôi cũng là một loại hưởng thụ khó mà có được ah!

Huống chi, Phong Nhực còn đang cảm thấy rất hoài nghi, không biết Khuynh Vân chủ nhân Tru Ma Kiếm đã chết thật hay chưa, Mộ Phi Tuyết chưa từng gặp mặt 'lão tía' này thì cũng thôi, nhưng vì sao Khuynh Lan Hiên cũng có cái bộ dáng như vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 148: Di Khiếu Linh Đan

Thế nhưng, Phong Nhực thật bất ngờ khi Khuynh Lan Hiên thật sự không hề nổi giận, mà chỉ biểu lộ ra vẻ hết sức bình tĩnh đến mức lạnh lẽo, nàng nhìn chăm chăm vào hắn mà không chớp mắt, chỉ một lát sau đã khiến hắn không thể chịu nổi.

Cũng chẳng còn cách nào khác, tuy Khuynh Lan Hiên vẫn dùng khăn che mặt nhưng không thể nào phủ nhận được rằng, dù nàng chỉ lộ ra một đôi mắt tuy nhiên cặp mắt ấy vẫn đẹp đến mức kinh tâm động phách, trước đó Phong Nhực vẫn chưa để ý lắm nhưng đến lúc bị đôi mắt xinh đẹp ấy nhìn chăm chăm vào, cho dù lúc xưa hắn đã từng có kinh nghiệm lăn lộn trong thanh lâu, thậm chí đã gặp qua vô số gái đẹp trên nhân gian đi nữa, thế nhưng hiện tại đã bước vào con đường tu luyện nên có thể nói tâm hắn đã vững như bàn thạch, thế nhưng dưới ánh mắt này hắn vẫn phải cam bái hạ phong.

"Được rồi... được rồi! Ngươi thắng, ta nói ra là được chứ gì? Thật ra đồng Hắc Diệu Thạch kia là do ta nhặt được, còn ngươi tin hay không thì tùy, về phần thanh Tru Ma Kiếm... ừm... cái này... nếu như ta nói có một lão già đưa cho ta, chẳng biết ngươi có tin hay không đây?" Đương nhiên Phong Nhực sẽ không nói tới chuyện có liên quan đến động quật bên dưới Khô Mộc Hải mà mình vô tình thấy được, nên nhớ rằng hiện tại người đang đứng trước mặt hắn chính là con gái của Khuynh Vân, một khi bị nàng phát hiện ra thì giải quyết kiểu gì đây? Vì thế hắn dứt khoát thuận miệng bịa ra chuyện để nói, để tăng thêm độ tin cậy của câu chuyện hắn còn vẽ rắn thêm chân, bổ sung thêm một câu nữa, "À... đúng rồi, lão già kia còn nói 'Kiếm còn người còn, kiếm mất người vong' gì gì nữa!"

Vừa nghe Phong Nhực thốt lên câu này, Khuynh Lan Hiên vốn đang thoáng giật mình lập tức "xì..." một tiếng rồi nở nụ cười: "Kiếm còn người còn? Cái này mà ngươi cũng nghĩ ra được sao, chẳng lẽ cái có này rất đáng tin hay sao? Còn nữa, ngươi dám nói phụ thân ta là lão già này ọ à? Ngươi cảm thấy hết muốn sống rồi hay sao? Ngươi nên biết rằng phụ thân ta chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử đó!"

Thấy trên mặt Khuynh Lan Hiên tràn ngập vẻ vui mừng, trong lòng Phong Nhực thầm kêu may mắn, tạm ổn rồi... xem ra lão già Khuynh Vân chưa từng đề cập tới việc dùng Tru Ma Kiếm phong ấn Thị Huyết Yêu Long, chứ nếu không Khuynh Lan Hiên đã chẳng nói như vậy, thế nhưng cái xanh xưng Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử!?!? Danh hiệu này... quả thực... hắc hắc...

Trong khi Phong Nhực vẫn còn đang suy nghĩ miên man, dường như Khuynh Lan Hiên cũng đang đắm chìm vào trong hồi ức rồi thì thảo tự nói: "Khi còn bé, ta không hề biết phụ thân của ta chính là người có đại danh đình đình Khuynh Vân, cả nhà chúng ta vẫn sống với nhau rất vui vẻ trên một hải đảo, cho đến tận mười tuổi phụ thân mới dẫn ta đưa tới Cửu Thần Cung, từ đó về sau ta không hề gặp lại người một lần nào nữa, cũng không có bất kỳ tin tức gì, Phong Nhực... phụ thân ta vẫn khỏe chứ?"

Nói đến đây, hai mắt Khuynh Lan Hiên đã ướt đầm lệ, nhưng chính câu hỏi của nàng càng khiến cho đầu óc Phong Nhực hoạt động gấp gấp hơn, bởi vì hắn đã nhìn thấy cái lão già Khuynh Vân bao giờ đâu, nhưng với tình huống thế này xem ra đành phải tiếp tục bịa chuyện thôi.

"Ách... lão già kia có lẽ sống đầy đủ lắm, ăn no, ngủ kỹ, râu vừa trắng lại vừa dài, chắc chẳng cần nói nhiều cũng biết tinh thần của lão rất tốt rồi!"

"Phong Nhực... ngươi đi chết đi, nếu mà dám gọi phụ thân ta là lão già nữa, ta sẽ cắt lưỡi chó của ngươi đó! Cái gì mà râu vừa trắng lại vừa dài, ngươi định nói cái gì chứ?" Khuynh Lan Hiên không nhịn được vừa cười vừa mắng Phong Nhực, thế nhưng chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể thấy tâm trạng của nàng cũng đã tốt lên nhiều rồi.

"Hắc... đúng... đúng, không gọi lão già nữa... đấy mới là quái lạ!"

"Dừng ! Không cho phép ngươi nghĩ ngợi lung tung, ánh mắt cũng phải nghiêm chỉnh vào, ngươi nói tiếp đi... ngoại trừ cái câu 'Kiếm còn người còn, kiếm mất người vong' ra, phụ thân ta còn nói gì nữa không, có lời nào nhờ ngươi chuyển cho ta không? Còn nữa, hai người gặp nhau trong tình huống nào? Sao phụ thân ta lại nhìn trúng ngươi nhỉ? Phải biết rằng, nhìn qua quả thực chẳng thấy ngươi có ưu điểm gì cả!"

Nghe thấy Khuynh Lan Hiên hỏi liên tục một hơi, trong lòng Phong Nhực mới yên tâm trở lại, xem ra không chỉ riêng Khuynh Lan Hiên mà ngay cả đám người của Cửu Thần Cung cũng đều không biết rốt cuộc trận chiến với Thị Huyết Yêu Long năm xưa đã xảy ra chuyện gì, tuy rằng hắn chẳng thích thú gì khi mượn danh tiếng của Khuynh Vân để lăn lộn trong tu chân giới, nhưng ít ra cũng không cần phải lo lắng chuyện Tru Ma Kiếm bị người ta cưỡng ép

cướp đoạt, bởi nếu ai muốn làm thế trước hết đối phương phải cân nhắc xem có nên chọc giận vị Khuyñh Vân biến thái kia hay không đã.

Tuy mắc phiền phức lớn nhưng Phong Nhực lại cảm thấy ẩn bên trong thái độ lạnh lùng ấy có một cảm giác thân cận, chẳng lẽ cảm giác này chính là cảm xúc đầu kín trong dáng vẻ tự tin cao ngạo bề ngoài, không thêm để ý tới tất cả mọi thứ của Khuyñh Lan Hiên sao?

*

* *

Vừa lên tiếng đã đụng phải tên cứng đầu nên khiến cho Tiểu Phi không khỏi hơi giật mình, thế nhưng ngay sau đó hắn liền cười ha ha rồi nói: "Đạo hữu nói rất đúng, có phải hai vị chuẩn bị tiến vào Tử Nguyệt Hoang Nguyên hay không? Không biết hai vị có thể nhượng lại cho ta hai khúc Ngũ Hành Mộc kia được không?"

Thì ra tên Tiểu Phi này đến đây là vì khúc Ngũ Hành Mộc này.

"Thật có lỗi, Ngũ Hành Mộc kia là của ta! Nhưng các hạ cũng thấy đấy, đó chính là thức ăn mà ta giữ lại để nuôi dưỡng linh thú!"

Bỗng Phong Nhực chen miệng nói, đồng thời ngón tay chỉ về phía cách đó không xa, thấy rõ cảnh tượng bên kia Ngân Giáp Thiên Thủ và Bạch Mao Quý Bức đang vui sướng gặm Ngũ Hành Mộc ở đằng kia.

"Tiểu tử, ngươi có tư cách gì lên tiếng ở đây? Chẳng lẽ một chút tôn ti trật tự cũng không hiểu à?"

Trong khi Tiểu Phi còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, thì phía sau hắn có một nam tử với tu vi Trúc Cơ hậu kỳ mở miệng nắc nỏ đầy vẻ khinh thường.

"Minh Thiên, câm miệng!"

Lập tức Tiểu Phi quát lớn một tiếng, rồi sau đó ánh mắt dò lên người Phong Nhực, sau khi đánh giá một lúc hắn mới vừa cười vừa nói: "Được rồi! Cứ coi như Ngũ Hành Mộc này là của ngươi đi, cũng chẳng cần biết ngươi ăn trộm được ở đâu, dù sao ngươi sử dụng nó cũng chẳng khác gì đồ ăn vật cho linh thú, nếu như ngươi không muốn đổi lấy Ngũ Hành Thạch thì bản nhân sẽ dùng hai viên Di Khiếu linh đan này để trao đổi với ngươi, thế nào? Nên nhớ rằng, đây chính là bảo bối gia tăng linh trí của linh thú đấy!"

"Di Khiếu linh đan?"

Phong Nhực khẽ giật mình, đương nhiên hắn biết rõ đó là thứ gì, tiếc là linh đan này chỉ có những cao thủ luyện đan mới có thể luyện chế ra, vì thế hắn không suy nghĩ nhiều mà lập tức nói luôn: "Được, ta trao đổi với ngươi!"

Nói xong Phong Nhực vội vàng gạt Ngân Giáp và Bạch Mao ra xa, mặc dù Ngũ Hành Mộc có thể giúp cho thực lực của hai con đó mạnh hơn, nhưng điều mà hắn quan tâm hơn chính là làm cách nào để linh trí của chúng được tăng lên, bởi vì đây chính là điểm mấu chốt quyết định bọn nó có hóa hình được hay không.

Phong Nhực lập tức cầm lên hai khúc Ngũ Hành Mộc vốn đã bị gặm đến mức loang lổ tả tơi, nhưng bỗng nhiên Tiểu Phi lại lắc đầu nói: "Thật xin lỗi, ngươi cũng thấy đấy... hai khúc Ngũ Hành Mộc này đã bị hao tổn nghiêm trọng, cho nên chỉ có thể đổi lấy một viên Di Khiếu linh đan mà thôi!"

"Ngươi nói cái gì?" Ánh mắt Phong Nhực lập tức lạnh như băng, bởi vì tuy hai khúc Ngũ Hành Mộc này đã bị gặm loang lổ, nhưng thực ra cũng chẳng thiếu bao nhiêu, hơn nữa vừa rồi Tiểu Phi cũng đã nhìn thấy rõ ràng cơ mà, nhưng lúc này hắn lại đột nhiên đổi giọng, ắt hẳn có ý muốn làm khó dễ mà thôi.

"Ha ha... chẳng lẽ bản thân nói còn chưa rõ sao?" Tiểu Phi nhìn thoáng qua Khuyñh Lan Hiên đang đứng bên cạnh, thấy nàng vẫn hờ hững như thường, liền mỉm cười rồi nói: "Ta lặp lại lần nữa, phẩm chất của hai khúc Ngũ Hành Mộc này đã bị giảm xuống đáng kể, cho nên ta chỉ có thể dùng một viên Di Khiếu linh đan để đổi mà thôi!"

"Được lắm, ta cũng nói rõ cho ngươi biết... ta không đổi nữa!" Phong Nhực hừ lạnh rồi nói, đôi mắt hắn đối diện trực tiếp với ánh mắt của Tiểu Phi mà không hề sợ hãi.

"Ha ha ha... quá cuồng vọng, ngươi muốn trêu đùa bản nhân sao? Nề mặt vị đạo hữu này ta không so đo với ngươi, một viên Di Khiếu linh đan, có đổi hay không?" Tiểu Phi cười lớn, rồi nhìn chằm chằm vào Phong Nhực, ánh mắt của hắn giống như con mèo đang nhìn con chuột vậy.

Nghe thấy hắn nói như vậy, lập tức ánh mắt của Khuyñh Lan Hiên vốn như người ngoài cuộc bỗng ánh lên hàn quang, nhưng ngay sau đó lại cười lạnh rồi nói: "Không cần phải nề mặt ta làm gì, các ngươi cứ tùy tiện, thế nhưng chẳng lẽ Tiểu Phi đạo hữu định tự mình ra tay giáo huấn tên tiểu tử cuồng vọng này hay sao?"

"Đạo hữu cứ nói đùa !" Tiểu Phi ngạo nghễ nói: "Tiểu tử là người có xuất thân từ danh môn chính đạo, sao lại có thể dùng hành vi lấy lớn hiếp nhỏ cơ chứ? Như vậy đi, chẳng phải ngươi rất cuồng vọng... lại không chịu phục hay sao? Nếu vậy ta sẽ cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi có thể trụ được mười chiêu dưới tay bất kỳ một tên tùy tùng nào của ta, tức khắc bản nhân sẽ lấy hai viên Di Khiếu linh đan ra đổi lấy Ngũ Hành Mộc của ngươi, còn nếu không được thì đánh theo giá giao dịch như ta đã nói, lấy một đổi hai. Ý của ngươi thế nào? Đừng có nói bản nhân ý thế hiếp người nhé!"

"Được! Chỉ cần ngươi tuân thủ ước hẹn là được!" Phong Nhực không hề nghĩ ngợi mà lập tức đáp ứng, nếu như Tiểu Phi tự mình ra tay thì đúng là hắn không dám chắc lắm, nhưng để chống lại mấy tên thủ hạ dưới tay hắn đúng là chẳng thành vấn đề.

Phải biết rằng, tuy thoát nhìn Phong Nhược chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng trên thực tế đó là kết quả của quá trình không ngừng ngưng luyện pháp lực trong cơ thể, nói một cách khác mọi người đều nghĩ cách làm tổng lượng pháp lực của mình tăng lên, còn hấn lại làm ngược lại, cứ mỗi khi có một chút pháp lực được hình thành là hấn lại áp súc nó đến mức tận cùng mới thôi.

Cho nên nếu mà dùng tổng lượng pháp lực để đánh giá, thì ngay cả những người tu đạo có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong vẫn phải kém hấn một chút, nếu như không phải như vậy thì lúc trước bản thân hấn đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm kia, sao có thể đánh bại được Khuynh Thiên Vũ cơ chứ, lên nhớ rằng chỉ bằng vào một mặt cự thuẫn đó hấn đã có thể ngang kháng được một cú ném toàn lực của Thi Vương rồi.

Có thể nói không ngoa rằng, dưới tình huống như vậy nếu đổi lại là người tu đạo có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ khác, thì cho dù bọn họ cũng có một cự thuẫn giống như thế thật sự rất khó ngăn cản được.

Một trong những con át chủ bài đem lại lòng tin cho Phong Nhược chính là pháp lực tinh thuần và thâm hậu.

Và con át chủ bài thứ hai của Phong Nhược chính là Huyền Hòa Phần Thân cùng với Tru Ma Kiếm của hấn, lúc trước sở dĩ hấn dám lên tiếng khiêu chiến Khuynh Lan Hiên chính là nhờ vào hai thứ này!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 149: Kiếm Khí Trùng Trùng

Huyền hòa phần thân của Phong Nhược vốn có được thực lực của Trúc Cơ hậu kỳ, nay lại được dung hợp thêm hỏa diễm màu tím nữa, khiến cho thực lực lại càng tăng thêm một tầng, tuy không đạt tới cảnh giới Kim Đan sơ kỳ nhưng cũng không kém xa bao nhiêu, nhất là có thể tùy tâm mà điều khiển Tru Ma Kiếm, thật sự hiệu quả khó lường!

Tru Ma Kiếm dù gì cũng là một trong thập đại linh binh của Tu tiên giới, cho dù hấn không thể phát huy toàn bộ uy lực của Tru Ma Kiếm nhưng những người tu đạo có tu vi Kim Đan kỳ bình thường cũng không có khả năng chống lại được.

Có thể nói, với Huyền hòa phần thân và Tru Ma Kiếm thật sự Phong Nhược hoàn toàn có năng lực đối đầu cùng những người tu đạo Kim Đan sơ kỳ.

Đương nhiên, nói một cách chính xác là cũng chỉ có thể chống cự lại mà không phải thật sự đánh bại được người tu đạo Kim Đan sơ kỳ, phải biết rằng người có tu vi Kim Đan sơ kỳ cách biệt một trời một vực so với Trúc Cơ kỳ, chẳng những có được phi kiếm sắc bén mà các loại thần thông của người tu đạo Kim Đan sơ kỳ lại càng thêm mạnh mẽ.

Cho nên dưới công kích của đối phương, nếu dựa vào Huyền hòa phần thân và Tru Ma Kiếm thì Phong Nhược có cơ hội bỏ chạy giữ mạng được.

Nhưng chỉ cần thế thôi cũng đủ để người ta kinh hãi hăm mộ lắm rồi, nhất là hiện tại nếu đối mặt với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ thì mười phần năm chắc có lẽ Phong Nhược không dám, nhưng tám phần trong đó ít hấn là có thể.

“Tiểu tử ngông cuồng thật! Ta lại muốn xem ngươi có tư cách gì mà dám mở miệng ngông nghênh đến thế” Lúc này có một tên tu sĩ gọi là Minh Thiên bước ra lên tiếng, lập tức một cỗ khí thế cực kỳ hung hãn áp chế lên thân hình Phong Nhược, tên Minh Thiên này hấn là đã trải qua vô số hiểm nguy trong Ngũ Hành Giới nên sát khí trên người hấn đã đậm đặc hơn xa những người tu đạo thông thường.

Lúc này ở bên sườn núi, tình hình huyền ảo đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người tu đạo, ngoại trừ những kẻ có tu vi cực cao ra, còn lại đều biểu lộ nét mặt háo hức mong chờ, nhưng rõ ràng không thấy chút tia kinh ngạc nào trên khuôn mặt bọn họ, hấn là chuyện tương tự thế này đã thường xuyên xảy ra tại đây rồi.

“Tiểu tử ngông cuồng kia, hiện tại ngươi hối hận còn kịp đấy” Tên Minh Thiên cười lạnh nói, tựa hồ chẳng những riêng hấn nắm chắc phần thắng trong tay mà đồng bọn chung quanh hấn cũng có biểu hiện giống nhau như đúc.

Lúc này Phong Nhược lại dường như không để ý đến tình hình xung quanh, hấn chậm rãi cầm lấy cự thuẫn rồi bước ra ngoài khoảng hai mươi trượng rồi đứng lại, nhìn về phía Minh Thiên lên tiếng: “Ngoại trừ nói nhảm ra, ngươi không làm được gì khác à? Bắt đầu đi”.

Lời nói này của Phong Nhược tự nhiên khiến cho xung quanh bùng lên những tràng cười vang dội, nhất là mọi người nhìn thấy cự thuẫn trên tay hấn lại càng trở hoạt kê hơn bao giờ hết, bởi vì chỉ cần không quá tệ thì bất cứ người tu đạo nào cũng có thể hiểu được, tám cự thuẫn này đối với công kích của người tu đạo hoàn toàn không có một chút tác dụng nào.

“Được lắm...”

Minh Thiên lạnh lùng hét lên, cả người lập tức bắn lên cao hai mươi trượng, đồng thời kiếm khí sau lưng hấn cũng rít gào bay ra khỏi vỏ, trong chớp mắt phạm vi xung quanh trăm trượng đã hoàn toàn bị kiếm quang màu xanh thăm bao bọc lấy, khiến cho mọi người khó phân biệt được đâu là kiếm quang, đâu là bản thể.

Hơn nữa, cũng do trước đó xuất phát từ tình huống tên Minh Thiên đó bật lên cao đã làm cho nhiều người đứng xem bất giác ngẩng đầu lên nhìn, khi đó ánh sáng chói mắt kia đã làm cho đối phương không kịp phản ứng, dẫn tới dễ dàng xảy ra tình huống phân tâm sẽ tạo cơ hội cho tên Minh Thiên kia.

Đáng tiếc Phong Nhựt lại không bị vướng vào tình huống như thế, khi kiểm quang màu xanh thâm bao trùm hết chung quanh thì thân hình của Phong Nhựt đã lướt về phía sau gần trăm trượng với một tốc độ rất nhanh, tuy nhiên chỉ có cự thuẫn là còn nằm nguyên tại chỗ.

Thật ra tám cự thuẫn kia vốn chỉ để nguy trang mà thôi, Phong Nhựt không khờ đến mức cho rằng có thể dựa vào tám thuẫn này mà ngăn được kiểm quang.

“Chéo... chéo... chéo...”

Thủ pháp ngự kiếm của Minh Thiên thật sự bất phàm, lớp quang mang đầy trời kia cuối cùng hóa thành chín thanh cự kiếm màu sắc rực rỡ, chúng chia ra thành chín hướng tấn công mãnh liệt lên cự thuẫn, nếu đối với vòng bảo hộ bình thường tuyệt đối không thể ngăn cản được đòn tấn công này, thế nhưng lúc này hẳn chẳng những không đánh bại được cự thuẫn kia mà bóng dáng của Phong Nhựt cũng không còn thấy đâu nữa.

Nhưng Minh Thiên còn chưa kịp kinh ngạc thì hai đạo kiểm quang ở bên ngoài trăm trượng chớp mắt lướt đến bên cạnh hắn, thì ra Phong Nhựt đã đồng thời thi triển ra Mị Ảnh kiếm và Lưu Vân kiếm.

Thật sự hắn rất cảm tạ huyền hòa phân thân kia, nhờ đó mà thân hồn của Phong Nhựt vô tình đã phát triển rất lớn, vốn dĩ lúc trước phân tâm làm hai việc cùng lúc còn hơi chậm chạp, nhưng lần này hầu như khi thi triển ra đã có cảm giác trơn tru như mây trôi nước chảy.

“Hừ, chỉ chút tài mọn”.

Tên Minh Thiên thấy kiểm quang sắc bén ác liệt đồng thời công kích đến gần, đồng thời liếc qua thấy đòn tấn công kia chỉ là nhập môn kiếm quyết Đột Kiếm Quyết mà thôi, tuy rằng hiện tại có cảm giác uy lực mạnh mẽ hơn so với Đột Kiếm Quyết bình thường, nhưng nếu chỉ thế này thôi thì hẳn không đáng để vào mắt, ngay cả việc thi triển phòng ngự hẳn còn không có hứng dùng đến, lúc này hắn hét một tiếng thật lớn:

“Áo Ảnh Di Hình”.

Lập tức, thân thể Minh Thiên nhoáng một cái đã quỷ dị xuất hiện bên ngoài phạm vi Đột Kiếm Quyết của Phong Nhựt mấy chục trượng, vì thế khiến cho đòn công kích của Mị Ảnh Kiếm hoàn toàn thất bại.

“Tiểu tử kia, ngươi chỉ có chút khả năng đó thôi sao?”

Trong tiếng hét vang, thân ảnh của Minh Thiên cùng quang kiểm quang xanh thâm hòa làm một, rồi sau đó bỗng nhiên thấy trên đỉnh đầu Minh Thiên xuất hiện một luồng kiểm quang mờ mịt.

“Hư Thiên Trảm”.

Luồng kiểm quang này bay về phía Phong Nhựt đang đứng ở ngoài chừng trăm trượng, nó tựa hồ muốn nuốt trọn Phong Nhựt và hết thảy mọi vật chung quanh không còn một mảnh vụn, làm cho đối thủ muốn tránh không còn chỗ nào tránh, muốn trốn cũng không trốn được.

Lúc này những người xem náo nhiệt xung quanh đều sợ hãi mà thán phục, chiêu Hư Thiên Trảm chính là một trong những kiếm quyết nổi tiếng của Ngọc Dương Tông, nghe nói khi tu luyện tới cực hạn, chiêu dài của luồng kiểm quang đó thậm chí có thể đạt tới vạn trượng, ngay cả một tòa núi cao cũng có khả năng thoải mái chém thành hai khúc.

Nhưng vào lúc này, khi Hư Thiên Trảm ầm ầm đánh xuống thì Phong Nhựt vẫn vội về mặt lạnh nhạt, lạnh lùng lướt qua một bên tránh đi, quả thật chiêu này so với Áo Ảnh Di Hình của Minh Thiên vừa nảy không kém hơn chút nào.

Mà lúc này về mặt mọi người xung quanh đều có vẻ trầm xuống, bởi vì thoạt nhìn thì có thể thấy Minh Thiên đang áp chế Phong Nhựt, nhưng trên thực tế ai cũng biết cho tới hiện tại Minh Thiên đã tiêu hao rất nhiều pháp lực rồi, nhất là lúc thi triển Hư Thiên Trảm kia, vậy mà cũng không làm gì được Phong Nhựt, rõ ràng Minh Thiên đang ở vào cục diện vô cùng bất lợi.

“Vèo, vèo...” Tiếng kiếm khí bay vun vút trong gió, thanh Mị Ảnh kiếm vừa bị Minh Thiên tránh đi lại lần nữa bắt đầu công kích, đồng thời từ một hướng khác, thanh Lưu Vân kiếm nhìn có vẻ như không đủ lực sát thương cũng xuất ra mười hai tia kiếm khí lao vèo đến đối thủ.

“Hừ...” Một tiếng hừ lạnh chứa đầy vẻ giận dữ của Minh Thiên chợt vang lên, lúc này đây khi pháp lực không đầy đủ hẳn không thể nào tiếp tục thi triển Áo Ảnh Di Hình nữa. Hắn lập tức vung tay lên, hai đạo hào quang màu xanh và hồng nhanh chóng vờn quanh thân thể Minh Thiên tạo thành hai vòng bảo hộ, hiển nhiên pháp khí phòng ngự này so với Bạch Ngọc Cốt Thuần của Phong Nhựt quả thật có phẩm chất mạnh hơn nhiều.

“Àm...” Đột Kiếm Quyết của Phong Nhựt lại lần nữa bị bắn ra, mà vòng bảo hộ hai màu kia chỉ lắc lư rồi lại trở về nguyên trạng, tựa hồ không hề bị suy giảm tí nào.

Với kết quả thế này Phong Nhựt đã sớm đoán được, chiêu Đột Kiếm Quyết này dù cho kiếm ý của hắn có tăng lên đi nữa thì lực mạnh mẽ thế nào cũng không đủ để so với vòng phòng hộ kia, đúng hơn là chỉ tạm đủ để đối phó với người tu đạo Trúc Cơ sơ kỳ hoặc trung kỳ mà thôi.

Thứ mà Phong Nhựt chính thức trông cậy vào chính là Thanh Mộc Lưu Vân Trảm đang theo sát phía sau.

“Phá...!”

Mười hai tia kiếm khí tập trung tấn công vào đúng một vị trí của vòng phòng ngự bảo hộ, nhưng cũng chỉ làm vòng bảo hộ thoáng chao đảo mà thôi.

“Ha ha ha..., người đùa với ta à, chỉ có chút khả năng ấy mà đòi phá vỡ phòng ngự của ta” Vốn là có chút cảnh giác, nhưng khi thấy vòng bảo hộ không bị gì, tên Minh Thiên liền phá lên cười như điên, nhưng vừa lúc ấy tiếng cười của hắn lập tức buộc phải tắt ngấm.

Bởi vì sau khi mười hai tia kiếm khí bắn ngược trở lại chẳng những không biến mất mà chui cực nhanh vào Lưu Vân Kiếm, rồi cũng hết sức nhanh chóng bắn ra hai mươi bốn đạo kiếm khí khác.

Thảm thán một tiếng bất ổn, ngay lập tức Minh Thiên muốn né tránh qua một bên, nhưng hai mươi bốn đạo kiếm khí lại rượt theo rít gào tấn công trực tiếp vào vị trí như lần trước.

Lúc này vòng bảo hộ hai màu xanh, hồng của Minh Thiên bị chấn động kịch liệt rồi hào quang phát tán âm ỉ, quả thật so với lúc trước chỉ còn lại hai ba phần, với tình hình này chỉ kém một chút nữa sẽ lập tức bị vỡ tung ra mà thôi.

Nhưng điều khiến cho Minh Thiên hoảng hồn hơn nữa là ngay lúc hai mươi bốn tia kiếm khí nọ trong chớp lát lại hóa thành bốn mươi tám tia kiếm khí khác, rồi tiếp tục rượt theo hắn.

“Không...”

Mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm, Minh Thiên bất chấp tất cả, một lần nữa thực hiện Áo Ảnh Di Hình rồi lập tức chạy ra ngoài xa hai mươi trượng, thế nhưng hắn lại thất vọng một lần nữa khi bốn mươi tám đạo kiếm khí lại tiếp tục rượt theo không buông tha.

“Ngừng lại, ta nhận thua...”

Tình thế quá cấp bách nên Minh Thiên không nhận được mà quát to lên, bởi vì nếu bị tấn công thêm một lần nữa, chắc chắn pháp khí của hắn sẽ hoàn toàn bị phá hủy, phải biết rằng món pháp khí này đã cứu được tính mạng của hắn trong vô số lần bị nguy hiểm, nên đương nhiên hắn sẽ không muốn nó bị phá hủy tan tành.

Ngay lúc Minh Thiên hô lên nhận thua, Phong Nhưộc vội vàng điều chỉnh phương hướng cho bốn mươi tám tia kiếm khí đổi hướng tấn công vào mặt đất ở cách Minh Thiên vài trượng, lập tức mặt đất nơi đó bị bay lên vô số đá vụn, phải chờ một hồi đất cát mới tan đi thì chỗ vừa nãy đã xuất hiện cái hố to sâu mấy trượng.

Mất thấy cảnh này, cơ hồ tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, ai cũng thật không ngờ lực công kích của bốn mươi tám tia kiếm khí đó lại khủng bố đến như thế, e rằng cho dù là phi kiếm của tu sĩ Kim Đan sơ kỳ đi nữa thì lực công kích cũng chỉ đến thế là cùng.

Riêng bản thân Phong Nhưộc lúc này lại hoa mắt chóng mặt, phải mất một hồi lâu hắn mới khôi phục lại bình thường, nhưng rõ ràng trong lòng hắn cực kỳ hưng phấn, không phải vì hắn đánh thắng Minh Thiên mà cũng chẳng phải do hắn có thể xuất ra bốn mươi tám đạo kiếm khí đó.

Nguyên nhân chính là hắn phát hiện lúc mình đang thi triển Thanh Mộc Lưu Vân Trảm, cỗ lực lượng vốn dĩ thuộc về Thanh Mộc Thần Tinh trong cơ thể hắn lại có thể chủ động tiến hành phối hợp.

Nghĩ đến hiện tại nếu như không phải vì thân thể của hắn vẫn còn quá yếu, kinh mạch không cách nào chịu nổi nếu bị cỗ lực lượng kia tàn phá, đừng nói bốn mươi tám đạo kiếm khí, dù muốn nhiều hơn đi nữa, thậm chí có thể xuất ra một lần đạt tới chín mươi sáu tia kiếm khí cũng có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 150: Linh Tính

Lúc này, toàn bộ sườn núi trở nên im ắng lạ thường, ngay cả những cao thủ Kim Đan Kỳ cũng mở to hai mắt nhìn Phong Nhưộc, không phải vì thực lực của hắn uy hiếp bọn họ, mà là không ai nghĩ tới, tên này chỉ có tu vi Trúc Cơ Trung Kỳ mà trong thời gian ngắn lại có thể đánh bại Minh Thiên - kẻ có thực lực vượt xa hắn.

Phải biết rằng, thực lực Minh Thiên thể hiện ra đã đủ làm cho người khác sợ hãi rồi, không chỉ pháp thuật thuần di đơn giản “Áo Ảnh Di Hình”, mà còn có kiếm quyết Hư Thiên Trảm, thực lực hoàn toàn nổi trội trong số những người tu đạo cùng cấp, thật không ngờ, tên tiểu tử trông rất bình thường kia lại có thể thi triển ra kiếm quyết lăng lệ đến vậy, một chiêu thay đổi cả trận chiến.

"Tiểu Phi đạo hữu, có phải ngươi nên thực hiện lời hứa của mình không?"

Ngay lúc nơi đây đang yên tĩnh, tiếng nói trong trẻo, nhẹ nhàng của Khuynh Lan Hiên vang lên, mang theo vẻ đắc ý.

"Ha ha! Tiểu tử hôm nay xem như nhìn lắm, tốt, bản thân ta đã hứa thì sẽ giữ lời, đây là hai khóa Di Khiếu linh đan, cầm lấy!". Tiểu Phi cũng không có thẹn quá hóa giận, chỉ là đánh giá Phong Nhựt từ trên xuống, sau đó liền đem hai khóa Di Khiếu linh đan ném cho Phong Nhựt, rồi tiện tay thu hồi hai đoạn Ngũ Hành Mộc, quay người rời đi.

Còn Minh Thiên và đám bạn chung quanh của hắn nhìn Phong Nhựt một hồi, kẻ thì tỏ vẻ sợ hãi, người thì tức giận đùng đùng, nhưng không ai dám nói gì cả, chỉ có thể chán nản mà rời đi.

"Không tệ lắm! Ta đã có chút thay đổi ấn tượng về ngươi". Khuynh Lan Hiên nhìn về phía Phong Nhựt, bỗng nhiên mỉm cười nói.

"Chỉ một chút thôi sao? Ngươi cũng quá keo kiệt rồi!" Phong Nhựt cười cười, tiện tay đem cự thuẫn dựng đứng trước mặt: "Ngươi nói xem, chừng nào thì ngươi giúp ta luyện chế lại cự thuẫn này!"

"Ah? Ngươi rốt cục chịu hạ thấp mặt mũi cầu xin ta à! Ngươi không sợ ta xén bớt nguyên vật liệu của ngươi sao?" Khuynh Lan Hiên tuy nói như thế, nhưng bàn tay ngọc của nàng lại nhẹ nhàng lướt qua bề mặt cự thuẫn.

Gần như ngay lúc đó, từ cự thuẫn truyền đến một âm thanh réo rắt, thật giống như tiếng của một cây cỏ cầm có linh tính vậy.

Nhìn thấy một màn này làm Phong Nhựt há mồm tròn mắt. Cự thuẫn này hắn vuốt đi vuốt lại không biết bao nhiêu lần, nhưng tình trạng này chưa lần nào xuất hiện, chẳng lẽ thứ này cũng là đồ háo sắc sao?

"Này! Xem vẻ mặt cô quái của ngươi kia, thật ra ngươi đang suy nghĩ gì đấy?"

Khuynh Lan Hiên dù cho thông minh tuyệt đỉnh, cũng không thể nào hiểu được cái suy nghĩ đen tối trong đầu Phong Nhựt, hơn nữa, lúc này, nàng đang tập trung toàn bộ tinh thần lên trên cái cự thuẫn, còn những âm thanh kia cũng réo rắt không ngừng.

Một lúc lâu sau, Khuynh Lan Hiên đưa mắt nhìn sang Phong Nhựt, chỉ thấy hắn nhìn nàng ngây ngốc.

"Hãy! Ngươi nhìn ta làm gì? Tên cóc này, tài liệu tốt như vậy lại bị ngươi chà đạp thế này, chúng rất tui thân đấy có biết không?"

"Ah! Ngươi nói thế có ý gì? Chẳng lẽ vật này là vật sống sao? Chẳng trách lại có thể kêu to như vậy!" Phong Nhựt nghe Khuynh Lan Hiên nói như thế thì sợ hãi kêu lên một tiếng.

"Ăn nói xằng bậy, sống chết cái gì, ta nói là tài liệu này phẩm chất vô cùng tốt, đã có được linh tính, linh tính đấy hiểu không? Được rồi, không cần hỏi cũng biết ngươi không hiểu, nói những thứ này với ngươi ...quá thực là đàn gảy tai trâu!"

Khuynh Lan Hiên nói đến đây, cũng trừng mắt tức giận nhìn Phong Nhựt, lúc này mới dương tay lấy ra một xấp trận kỳ màu tối, bố trí ở chung quanh, đợi đến lúc trận pháp phòng ngự hoàn thành, nàng mới lấy luyện đỉnh hình dáng như ngọn lửa ra.

"Ngươi cho ta hộ pháp, sẵn hiện tại có thời gian, để ta xem có thể khôi phục linh tính bên trong cự thuẫn này hay không!"

Vừa nói, Khuynh Lan Hiên vừa đem luyện đỉnh hình ngọn lửa khởi động, luyện đỉnh này hiển nhiên phẩm chất không tệ, chỉ vừa mới khởi động, phạm vi vài chục trượng xung quanh đột nhiên âm lên, về phần luyện đỉnh thì bị một đoàn hỏa diễm vây quanh, căn bản không nhìn rõ tình hình bên trong.

Phong Nhựt đương nhiên không dám làm trái mệnh lệnh của Khuynh Lan Hiên, hắn vội vàng gọi Ngân Giáp Thiên Muội cùng Bạch Mao Quỷ Bức trong coi bên ngoài, đồng thời bày ra Trận Pháp Chính Phản Cửu Tinh bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó mới thành thật đứng sang một bên, bởi vì trình độ luyện khí của Khuynh Lan Hiên rất cao, còn hắn thì lại là kẻ mù tịt về luyện khí nên đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, hơn nữa thuật luyện khí nhất định không thể học qua loa. Pháp bảo pháp khí bình thường còn có thể nhờ người khác luyện chế, nhưng nếu như hắn tiến giai lên Kim Đan Kỳ, thì phiếm kiếm nhất định phải tự mình luyện chế.

Lúc này Khuynh Lan Hiên không vội vàng đem cự thuẫn bỏ vào luyện đỉnh, mà đánh ra từng đạo pháp quyết, điều khiển hỏa diễm bên trong luyện đỉnh, cho đến khi hỏa diễm bên ngoài hoàn toàn biến mất, nàng bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu:

"Ngươi cho rằng luyện khí là cái gì? "

"Ách, hẳn là khống hỏa (điều khiển lửa) !" Phong Nhựt mở trừng hai mắt, rất không tự tin mà nói. Hắn đối với luyện khí vốn dĩ chỉ từ một số ít ngọc giản mà biết được, không có cao thủ luyện khí nào chỉ điểm.

"Nói vậy, cách nhìn của ngươi thật sự rất hạn hẹp, nếu ngươi ôm loại suy nghĩ này, cho dù ngươi có luyện chế ra thượng phẩm pháp khí, thì so với thợ thủ công phẩm thể không khác gì nhau!"

Khuynh Lan Hiên lạnh nhạt nói, nàng nói rất bình tĩnh, nhưng lời nói của nàng giờ phút này khiến Phong Nhựt có cảm giác sùng bái.

"Cảnh giới cao nhất của luyện khí không phải ở việc tìm kiếm tài liệu luyện khí chất lượng, cũng không phải ở việc khống hỏa tinh diệu, mà là ở việc người luyện khí có thể gia tăng linh tính cho đồ vật luyện chế hay không, đây chính là tiêu chuẩn đánh giá một luyện khí sư!"

"Linh tính?" Phong Nhựt sững sờ, cách nói này lần đầu tiên hắn được nghe, nên dường như có chút mịt mờ.

"Đúng vậy, vạn vật đều có linh tính, người tu đạo chúng ta cũng truy cầu linh tính của bản thân, chỉ khi linh ngộ được điểm này, mới có thể hiểu được Thiên Đạo, mà đây cũng chính là cái gọi là tu luyện thiên tư, nếu không cách nào cảm ngộ được linh tính của bản thân, thì so với phàm phu tục tử (người bình thường) có khác gì nhau. Linh tính vốn hư vô mờ ảo, không có cách nhìn, vô phương nắm bắt, nhưng lại tồn tại trong cơ thể chúng ta, tu đạo cũng như thế, luyện khí cũng như thế, từ cái này có thể suy ra cái kia! Hiện tại, ngươi hiểu rõ chưa?"

"Ách, Có lẽ hiểu được một chút!" Phong Nhựt có tròng mắt lú lờn mà nói, hiện tại cuối cùng hắn cũng đã biết, Khuynh Lan Hiên có thể trở thành đệ nhất cao thủ Cửu Thần Cung khi tuổi còn trẻ như vậy, không phải vì nàng có gia cảnh hiển hách, mà là nàng từ khi sinh ra, vốn dĩ đã là thiên tài.

"Ngươi lại đang suy nghĩ lung tung gì đó?" Phong Nhựt vừa nghĩ tới đây, lại bị Khuynh Lan Hiên nói toạc ra hết.

"Ah! Làm sao ngươi biết?"

Phong Nhựt trong lúc vô ý đã lui về sau hai bước.

"Rất đơn giản! Tâm ta tĩnh như nước, sáng như gương, ngươi thì trong lòng đang dao động, nếu không phải nghĩ lung tung thì là cái gì? Ta cảnh cáo ngươi lần cuối, nếu còn dám nghĩ lung tung, ta lập tức đá ngươi ra ngoài!"

"Ah!" Phong Nhựt gục đầu, vội vàng làm cho tâm thần bình tĩnh trở lại, thật sự thì hắn cũng không phải dễ dàng bị dò xét như vậy, chẳng qua là trước đó xuất hiện dị tượng cự thuẫn kêu to, lại thêm hắn giảm bớt phòng bị đối với Khuynh Lan Hiên, nên mới bị nàng dễ dàng dòm phá tâm thần.

Lúc này Khuynh Lan Hiên không nói gì thêm, chỉ từ túi trữ vật ở thắt lưng lấy ra gần trăm tài liệu luyện khí đủ loại kiểu dáng, làm cho Phong Nhựt cũng bị hoa mắt.

"Linh tính là cái rất hư vô, bằng vào trình độ luyện khí hôm nay của ngươi, khó lòng lý giải được, nhưng mà điều ngươi có thể lý giải chính là tiềm lực và phẩm chất của tài liệu luyện khí, cũng giống như để hiểu được một người, ngươi cần hiểu rõ tính cách của hắn. Đối với tài liệu luyện khí cũng vậy, chỉ khi hiểu rõ tính chất của nó, mới có thể bắt đầu luyện chế. Có một điều ngươi phải nhớ kỹ, con đường luyện khí cốt không phải ở việc thay đổi, mà là thuận theo tự nhiên ! Chỉ có như vậy mới luyện chế ra được Pháp Khí và Pháp Bảo có linh tính ! "

"Từ nay về sau, việc thứ nhất ngươi cần làm trước khi luyện khí là làm sao để cho pháp lực của mình vận chuyển vào bên trong tài liệu luyện khí, vậy thì khi bắt đầu luyện chế, sẽ như mây trời nước chảy, một mực thành công ! Cách này không chỉ làm tăng xác suất luyện chế linh khí, mà còn làm giảm tiêu hao pháp lực, trong đó điểm mấu chốt là độ linh hoạt của Pháp Khí, chứ không như ngươi luyện chế cái cự thuẫn này, thật là quá tệ hại, ngay cả một tia pháp lực vận chuyển đều đặn cũng không được, cho nên ngươi điều khiển cự thuẫn này chẳng khác nào phàm nhân, lại còn để uống phí tài liệu tốt như vậy, thật là đáng hận mà!"

"Ngoài ra, còn một điểm mấu chốt nữa, chính là Pháp Khí khi luyện thành có thể có thuộc tính kèm theo, ví dụ như cái cự thuẫn này, ngươi cho rằng dùng Hắc Diệu Thạch luyện chế thì có thể đạt được hiệu quả phòng ngự lớn nhất hay sao ? Sai ! Trên thực tế, cái cự thuẫn này chỉ có thể đối phó với những ma thú linh trí không cao hoặc Thi Vương mà thôi, còn đối với ta, chỉ cần một thời gian ngắn cũng có thể nghĩ ra mười ba cách triệt để phá hủy nó đi, nói khó nghe một chút, căn bản không chịu nổi một kích!"

Khuynh Lan Hiên nói thế khiến Phong Nhựt xấu hổ vô cùng, nhưng hắn có chút không phục, cho dù cự thuẫn này không linh hoạt, pháp lực không thông suốt, nhưng nếu nói chịu không nổi một kích thì có phải hơi quá không ? Nhưng lời nói kế tiếp của Khuynh Lan Hiên lại khiến hắn không cách nào tức giận được.

"Ta biết rõ ngươi chắc chắn không phục, thật sự mà nói thì rất đơn giản, ngươi phải biết rằng, tu tiên giới chúng ta sở hữu năm loại lực lượng trụ cột nhất bao gồm Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngoài ra còn có những lực lượng đặc thù như Phong, Lôi, những lực lượng này vốn tương sinh tương khắc, không có lực lượng nào mạnh nhất, đến một lúc nào đó, những lực lượng này sẽ diễn ra vô số biến hóa, nhưng bất cứ sự biến hóa nào cũng có khuyết điểm, nên không bao giờ có thứ gì biến hóa tuyệt đối ! Những lực lượng này biến hóa theo thời gian, dựa vào sự sinh trưởng và khô héo của vạn vật mà thay đổi, sự biến hóa này không bao giờ ngừng lại, vì nếu chỉ dừng lại một khắc thôi, cũng làm cho thế giới này hoàn toàn biến mất".

"Cho nên, một kiện Pháp Khí phòng ngự đạt tiêu chuẩn ngoại trừ đủ độ cứng cỏi ra, cần phải có những hiệu quả phòng ngự khác, như chống lửa, kháng băng,....Đương nhiên, hiệu quả phòng ngự càng nhiều, phẩm chất Pháp Khí càng cao, mà thôi, bằng trình độ luyện khí của ta bây giờ, chỉ có thể giúp ngươi tăng thêm hiệu quả ngự hỏa, ngự băng, hóa kinh, chống đỡ, phản ngược, linh động, sáu* loại hiệu quả này, ngươi còn muốn thêm gì không ? "

* : Nguyên văn tác giả nói là năm loại hiệu quả, nhưng mình đếm đi đếm lại thì thấy tới sáu loại, nên mạo muội sửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 151: Hỏa Long Thuần

Phong Nhựt cười gượng một hồi, lời nói của Khuynh Lan Hiên đã đem những gì tưởng tượng trong đầu hắn nói ra hết, hắn bổ sung thế nào được? Nói ra chẳng phải mứa rìu qua mắt thợ sao? Hắn còn chưa tự cao đến thế...

“Ngươi thấy làm sao được thì cứ làm thế đi, dù sao ta thì hiện giờ ta cũng tạm thời tin tưởng ngươi rồi!”

“Ah? Chỉ tạm thời thôi sao? Ngươi cũng thật keo kiệt quá đi chứ!” Ánh mắt Khuynh Lan Hiên mang theo chút buồn cười nhìn về phía Phong Nhựt, không nói gì, vươn tay đánh ra vài đạo pháp quyết, đem cự thuẫn nhập vào luyện đỉnh.

Hơn mười canh giờ liên tiếp, Phong Nhựt hoàn toàn được mở rộng tầm mắt, nhờ đó mà hắn nhận được lợi ích không nhỏ, mặc dù không thể hoàn toàn nắm rõ cái linh tính mà Khuynh Lan Hiên nói đến, nhưng ít ra hắn cũng hiểu thêm được sự rộng lớn của con đường luyện khí!

Lúc này, Phong Nhựt mới thấy câu danh sư xuất cao đồ rất có đạo lý! Mặc dù hắn chưa đủ tư cách để được gọi là cao đồ, nhưng gọi là nửa cao đồ thì không thành vấn đề.

Sau khi Khuynh Lan Hiên đem toàn bộ hỏa diễm bên trong luyện đỉnh biến mất, một âm thanh réo rất vang lên, không cao, không vang, nhưng lại có thể vượt lên ngàn trượng, không bị ràng buộc mà bay lượn trên trời, không có một chút tạp chất, không mang theo hi vọng, như Phi Long tại thiên, lập tức vạn dặm!

Lúc này, Khuynh Lan Hiên liên tiếp đánh ra vô số pháp quyết cổ quái, trên không trung xuất hiện một hư ảnh Phi Long trông rất sống động, sau đó nàng lập tức vội vàng nói: “Phong Nhựt, nhanh, mau cắn đầu lưỡi phun ra một giọt tinh huyết lên phía trên!”

Nghe nàng nói như thế, Phong Nhựt không dám có chút sơ suất, lập tức cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết lên trên hư ảnh Phi Long, lập tức hư ảnh biến mất một cách kỳ lạ, nhưng theo sau đó, một con Kim Sắc Phi Long thật sự được hình thành. Nó rống lên một tiếng, lập tức chui vào trong luyện đỉnh.

Một khắc sau, từ trong luyện đỉnh phun ra vô số đạo kim quang, tựa như mặt trời mọc trên biển, vô cùng chói lóa, trong nháy mắt, chiếu sáng cả vạn dặm, ngay cả Phong Nhựt cũng không chịu nổi mà phải nhắm hai mắt lại.

Đến khi hắn mở mắt ra, kim quang chói mắt hoàn toàn biến mất, không chỉ như thế, ngay cả luyện đỉnh của Khuynh Lan Hiên cũng không thấy đâu!

Phong Nhựt ngạc nhiên nhìn về phía Khuynh Lan Hiên, chỉ thấy nàng cực kỳ mệt mỏi, thậm chí thân thể cũng thoáng dao động, hiển nhiên là tiêu hao tinh lực (tinh thần và thể lực) rất lớn.

"Này! Ngươi không sao chứ?"

Phong Nhựt trong lòng kinh hãi, ngay cả cự thuẫn mình nhờ luyện chế cũng quên hỏi, chỉ bước nhanh về trước, nhanh chóng vươn tay đỡ lấy thân thể của nàng.

“Cảm ơn, ta không sao!” Người Khuynh Lan Hiên hơi khựng lại, sau đó liền rời ra.

“Chúc mừng ngươi, lần này luyện chế rất thành công, theo ta nghĩ, phẩm chất của nó chắc chắn vượt qua thượng phẩm pháp khí!”

“Vượt qua thượng phẩm pháp khí, chẳng lẽ đạt tới pháp bảo sao?” Phong Nhựt trong lòng vui vẻ, hơi thở có chút gấp gáp, phải biết rằng, pháp bảo là chính là thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết ah!

“Pháp bảo? Ngươi cũng quá tham lam đi chứ, ngươi cho rằng Pháp bảo là cái gì? Cho dù chỉ là nhất cấp Pháp bảo (Pháp Bảo cấp một – cấp thấp nhất), cũng cần vài chục năm, thậm chí là cả trăm năm chuẩn bị, cuối cùng còn phải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày luyện chế, một khi luyện thành, chắc chắn sẽ dẫn đến thiên tượng (hiện tượng thay đổi của bầu trời), trong phạm vi tám trăm dặm phong khởi vân dừng, trình độ luyện khí của ta còn xa mới đạt được!”

Khuynh Lan Hiên nhìn Phong Nhựt có chút buồn cười, lại nói tiếp: “Thật ra, ở giữa Pháp Bảo và Thượng Phẩm Pháp Khí còn tồn tại một loại nữa, được gọi là Thông Linh Pháp Khí. Thông Linh Pháp Khí dù uy lực không bằng Pháp Bảo, nhưng so với Thượng Phẩm Pháp Khí thì hơn xa, trước đây ta cũng từng luyện chế được một món Thông Linh Pháp Khí, nhưng hôm nay là lần đầu tiên luyện chế hoàn mỹ như vậy, nhất định phải cảm ơn ngươi rồi!”

“Ah! Cảm ơn ta? Có làm không vậy!”

Phong Nhựt xoa xoa trán mình, có chút ngạc nhiên! Đây chính là Thông Linh Pháp Khí đó, nàng ta ra tay luyện chế cho mình, đáng lẽ mình phải là người cảm ơn mới đúng, sao tự nhiên mình lại trở thành người được cảm ơn vậy trời!

“Đương nhiên là ta không có làm, ngươi cho rằng Thông Linh Pháp Khí dễ dàng luyện chế lắm sao? Nếu không có tài liệu luyện khí tốt, sẽ không cách nào làm được! Cái cự thuẫn này không chỉ được tạo thành từ một lượng lớn Hắc Diệu Thạch, mà hình như bên trong còn chứa một khúc xương của Huyết Hồng, nó là loài trời sinh hóa thể, vô cùng mạnh mẽ! Người bình thường muốn có được một trong hai thứ này đã khó khăn rồi, nay ngươi lại có đến tận hai thứ, cho dù là ta, cũng không cách nào có được, cho nên, có phải ta nên nói cảm ơn ngươi hay không? ”

Khuynh Lan Hiên lật tay, một tấm thuẫn xuất hiện trên tay nàng! Hình dạng của tấm thuẫn này giống y như tấm thuẫn lúc trước của Phong Nhựt, nhưng khí hoàn toàn khác biệt, sự vững về khí luyện chế của Phong Nhựt toàn bộ biến mất, thay vào đó là một sự linh động, nhẹ nhàng như hồ điệp nâng cánh mà bay!

Mặt tấm thuẫn vẫn một màu xanh đen như cũ, chỉ có ở chính giữa được chạm khắc thêm một đầu Kim Sắc Phi Long cực kì sống động, mặt dù tấm thuẫn lúc này chỉ to cỡ bàn tay, nhưng nó tỏa ra một cái khí thể coi thường mọi thứ, bách chiến bách thắng, không gì cản được!

“Thế nào! Cũng không tệ lắm phải không! Bởi vì khúc xương của Huyết Hồng có kèm thêm năng lực ngự hỏa, nên ta đã khắc thêm Phi Long Trận Pháp lên trên, nếu như ngươi không có ý kiến, vậy tấm thuẫn này gọi là Phi Long Thuần đi!”

Trong tay Khuynh Lan Hiên lóe lên vài đạo pháp quyết, tấm thuẫn chỉ to cỡ lòng bàn tay lập tức đón gió, trong chốc lát trở lại kích thước ban đầu, nhưng giờ phút này, bên ngoài tấm thuẫn tỏa ra lưu quang nhàn nhạt, nhất là đầu Phi Long nằm chính giữa lại càng thêm sinh động!

“Thử tấn công ta xem!” – Khuynh Lan Hiên nhìn về phía Phong Nhưộc, bất chợt lên tiếng.

“Được thôi!” Phong Nhưộc càng nhìn càng thấy thích, càng muốn thử xem Phi Long Thuần rốt cục uy lực mạnh đến cỡ nào!

Khẽ quát lên một tiếng, Phong Nhưộc đạp đất bay lên, hướng về phía Phi Long Thuần đá một cước, một cước này của hắn đã ngưng tụ toàn bộ lực lượng của cơ thể, cộng thêm Đạp Vân Chiến Nga phụ trợ, lực công kích sợ rằng không ít hơn vạn cân, cho dù là tảng đá bự bành kị, cũng bị hắn một phát đá vỡ nát.

Nhưng một cước cực kỳ mạnh mẽ này của Phong Nhưộc còn chưa kịp tiếp xúc Phi Long Thuần, thì đột nhiên một cỗ lực lượng vô hình xuất hiện, xóa bỏ hơn phân nửa lực tấn công của hắn, phần lực tấn công còn sót lại cũng bị một cỗ lực lượng phản chấn bắn ngược ra!

“Không được! Lực tấn công của ngươi quá yếu, không cần lo Phi Long Thuần bị hủy đâu, lực tấn công của ngươi vừa rồi chỉ chạm đến năng lực hóa kinh và phản ngược thôi, ngươi phóng ra kiếm khí xem, để thử coi năng lực chống đỡ và linh động của nó thế nào?”

Khuynh Lan Hiên cười nói cực kỳ tự tin, cũng không thấy nàng dùng bất cứ động tác gì, thế mà Phi Long Thuần lại tự động xoay tròn quanh nàng, tạo thành vô số hư ảnh.

“Tốt!”

Phong Nhưộc trong lòng vừa động, Mị Ảnh Kiếm liền bắn ra, từ trên không trung hình thành Đột Kiếm Quyết, sau đó liền bắn về phía Khuynh Lan Hiên!

“Quá yếu! Ngoại trừ Đột Kiếm Quyết, chẳng lẽ ngươi không có học kiếm quyết nào khác của Trần Thiên Tông sao? Đừng để ta nói ngươi chướng mắt!”

Thanh âm của Khuynh Lan Hiên lần nữa vang lên, Phi Long Thuần vốn đang xoay tròn quanh người nàng bỗng từ trong nó lao ra một hư ảnh Kim Sắc Phi Long, trực tiếp đón đỡ Mị Ảnh Kiếm của Phong Nhưộc!

Chỉ nghe một tiếng “oanh”, đột Kiếm Quyết của Phong Nhưộc hoàn toàn bị đánh gãy, Mị Ảnh Kiếm bị lực phản chấn bắn ra ngoài xa vài chục trượng, nếu không nhờ trước đó Khuynh Lan Hiên đã bố trí trận pháp phòng ngự chung quanh, nói không chừng nó cũng bay xa ít nhất là trăm trượng!

“Cái này...” Phong Nhưộc ngây người, ngay cả Mị Ảnh Kiếm cũng quên không thu hồi lại, bởi vì lúc này hắn cực kỳ ngạc nhiên, theo lý mà nói, phòng ngự pháp khí bản chất chỉ có thể phòng ngự một cách bị động mà thôi (tức là chỉ đứng đỡ mặc cho người ta tấn công), nhưng Phi Long Thuần lại còn có thể chủ động công kích, thật sự là quá kì diệu!

“Thật không nghĩ tới! Phi Long trận pháp kết hợp với năng lực chống đỡ lại có thể sinh ra hiệu quả như thế! Chắc chắn! Hiện tại ta thật sự không nỡ đem Phi Long Thuần này cho ngươi, hay ngươi đem tấm thuẫn này tặng cho ta đi ah!”

Khuynh Lan Hiên cười nói một cách hết sức vô tư.

“Không được, ta không thể tặng ngươi tấm thuẫn này, hay ta đưa ngươi thêm một phần tài liệu, ngươi tự luyện chế một tấm khác đi!” Phong Nhưộc vội vàng lắc đầu, hắn thật sự rất thích Phi Long Thuần, nên không thể dễ dàng gì tặng cho người khác.

“Không có khả năng, Phi Long Thuần chỉ có một cái, không thể luyện chế được cái thứ hai!” Khuynh Lan Hiên lắc đầu, Phi Long Thuần lần nữa hóa thành tấm thuẫn nhỏ cỡ lòng bàn tay.

“Ta thật sự không hiểu được, tại sao không thể luyện thành cái khác?” Phong Nhưộc có chút nghi hoặc, đã luyện được một cái rồi, cái thứ hai chắc cũng giống như vậy, sao lại không thể luyện được!

Khuynh Lan Hiên đem Phi Long Thuần đưa qua cho Phong Nhưộc, rồi lại nhìn lên trời, ánh trăng năm màu luân phiên thay đổi, như thật như ảo, lúc này, thanh âm nhẹ nhàng của nàng vang lên: “Ngươi cảm thấy, trên đời này thật sự có hai thứ giống hệt nhau sao? Con người dù là tỷ muội song sinh, cũng có cách nghĩ và cảm giác khác nhau! Con người còn vậy huống hồ gì là Thông Linh Pháp Khí, cho dù tài liệu luyện chế giống nhau, do cùng một người luyện chế, sử dụng cùng một thủ pháp luyện chế, thì chúng cũng không thể hoàn toàn giống nhau, hiện tại ngươi đã hiểu chưa!”

Phong Nhưộc ngờ ngác nhìn bóng lưng Khuynh Lan Hiên, trong nội tâm hắn giờ đã bình tĩnh trở lại, giờ phút này, hắn cảm giác như Phi Long Thuần trong tay không còn quan trọng gì với hắn.

“Đa tạ, ta đã hiểu, thế thì nhờ ngươi luyện chế thêm cho ta một kiện Phòng Ngự Pháp Khí nữa, ta hiện đã có Phi Long Thuần rồi, thế thì kiện pháp khí này gọi là Phi Phượng Thuần đi!” Phong Nhưộc cười ung dung, kể đó là lấy từ trong túi trữ vật một vài đoạn xương Huyết Hồng còn thừa, cùng với một ít Hắc Diệu Thạch chưa sử dụng ra.

“Ngươi thật là lòng tham không đáy, cái gì mà Phi Phượng Thuần! Khó nghe muốn chết! Trình độ đặt tên của ngươi phải nói thực sự là quá kém, chắc

cũng ngang ngửa với trình độ luyện khí của người vậy đó! À, còn điều này nữa, người nhất định không được quên, ta giúp người luyện chế Phi Long Thuần, đổi lại, người phải giúp ta bắt Kim Dực Ma Điều, còn những tài liệu này, coi như là quà người tặng cho ta đi ha!”

Khuynh Lan Hiên quay đầu cười nhẹ nhàng, không chút khách khí đem toàn bộ tài liệu của Phong Nhựt cho vào túi trữ vật của mình!

"Hà !!! Cái gì ? Đi bắt Kim Dực Ma Điều ? Bộ đùa sao !!!! "

Phong Nhựt ngây người, đến tốt cùng thì trong lòng nàng đang tính toán cái gì đây!!!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 152: Vô Lương Tâm Thảo

Nhưng dù thế nào đi nữa, thì sự thật, hần đã nợ nàng một phần nhân tình rất lớn. Nếu không nhờ nàng thì hần đã không thể có được Phi Long Thuần. Phải biết rằng, Thông Linh Pháp Khí vốn đã quý hiếm rồi, mà Phi Long Thuần còn là Phòng Ngự Pháp Khí, đừng nói là tu đạo giả Trúc Cơ Kỳ, cho dù là Kim Đan Kỳ cũng khó lòng có được.

Cho nên, mặc dù Khuynh Lan Hiên đã nói nhờ vào tài liệu của Phong Nhựt đưa cho, nàng mới có thể luyện chế ra Phi Long Thuần, nhưng trong thời gian ngắn tiếp xúc với nàng, Phong Nhựt biết rằng nàng không chỉ đem lại cho hần một món Thông Linh Pháp Khí, mà còn hơn thế nữa chính là tâm đắc luyện khí đỉnh cấp, ngoài ra, nàng còn giải thích cho hần về con đường tu đạo mà hần đang đi.

Tuy chỉ là vài câu nói, nhưng đã mở ra màn sương dày che mắt hần bấy lâu nay, nhờ nàng mà hần đã lĩnh ngộ được nhiều điều về luyện khí và Thiên Đạo.

Khuynh Lan Hiên tính tình thẳng thắn, trong lòng lại “tinh như nước, sáng như gương”, những điều này cho hần thấy nàng nhất định không phải loại người tiểu nhân, cho dù trong lòng tức giận cũng nhất định không dùng thủ đoạn hèn hạ đối phó kẻ khác, điều này đủ để cho hần đặt niềm tin vào nàng.

Có thể nói Khuynh Lan Hiên khiến Phong Nhựt đạt được cảm ngộ rất lớn, nếu không phải vì lời hứa với nàng lúc trước, nói không chừng hần đã vất chân lên cỏ mà chạy nhanh về động phủ bề quan rồi, hần đối với con đường tu tiên của mình đã có định hướng rõ ràng hơn, nàng đã cho hần biết những thứ trước giờ hần chưa từng gặp qua, chưa từng nghĩ tới.

Theo thời gian trôi qua, người tu đạo trong doanh địa cũng ngày càng nhiều, ít nhất cũng hơn hai trăm người, không thể nghi ngờ, phần lớn những người này đều vì muốn giao dịch với Hắc Bào Quái Nhân (Quái Nhân áo đen) mà đến, đương nhiên, trừ những người đó ra, những người tu đạo khác sẽ kết nhóm tiến vào Tử Nguyệt Hoang Nguyên.

Những tu đạo giả nơi đây, ngoại trừ Phong Nhựt, thực lực thấp nhất chính là Trúc Cơ Hậu Kỳ, Kim Đan Kỳ nhiều như nắm mùa mưa, những cao thủ Kim Đan Kỳ vốn chỉ xuất hiện trong truyền thuyết này chắc cũng đến để giao dịch với Hắc Bào Quái Nhân.

Bởi vì số lượng tu đạo giả gia tăng, vốn sườn núi lúc đầu yên ắng cũng bắt đầu náo nhiệt hẳn lên. ... Ngoại trừ một ít người tính tình đặc biệt, không thích giao tiếp với kẻ khác, những người còn lại đều nhân cơ hội này mang những tài liệu và vật phẩm mà mình không sử dụng ra để trao đổi.

Đối với phiên chợ tạm thời này, Phong Nhựt thật sự rất có hứng thú, bởi vì những hội giao dịch kiểu này hầu như các vật phẩm đều có phẩm chất cực kì tốt!

Hơn nữa, loại giao dịch hội này không bao giờ xuất hiện tình trạng gian thương, bởi vì tu đạo giả một khi thọ nguyên tăng lên, thần hồn cũng trở nên cường đại hơn, những người được xưng là bác học uyên thâm ở phạm thế không thể cùng họ so sánh, về cơ bản, bất kì tu đạo giả nào cũng đều có khả năng gặp một lần là nhớ mãi, đây chính là điều mà một phạm nhân không thể nào làm được!

Hơn nữa bởi vì khi thực lực tăng cao, Ngũ Hành Thạch đối với họ không còn tác dụng lớn, nên đa số mọi người đều dùng vật đổi vật, về phần có thiếu sót vài viên Ngũ Hành Thạch hay không, không ai quan tâm nhiều lắm, miễn sao đổi được vật mình cần là được!

Phong Nhựt cũng bắt đầu bày hàng ra trao đổi, trước mặt hần chính là mấy ngàn gốc Hỏa Long Thảo được hần hái trong Dược Viên của động quật dưới lòng đất, đây chính là thứ mà hần dùng để giải quyết vấn đề cháy túi của hần hiện nay!

Mặc dù hần có thể đem Hắc Diệu Thạch ra bán, nhưng suy đi gẫm lại thì cảm thấy không nỡ. Hắc Diệu Thạch là tài liệu vô cùng khan hiếm, giống như Tru Ma Kiếm, đều không thể dùng Ngũ Hành Thạch mua được, cho nên, hần sẽ không vì muốn lấp đầy túi mình mà đem ra bán.

Nhưng có lẽ ít người biết đến giá trị của Hỏa Long Thảo, nên dù Phong Nhựt đã ngồi ở đây sáu canh giờ, cũng không ai ghé vào trao đổi!

"Bán không được à ! Thôi vậy đi, một viên Hạ Phẩm Ngũ Hành Thạch đổi một cây, ta lấy hết cho !"

Chẳng biết tự lúc nào, Khuynh Lan Hiên đã xuất hiện bên cạnh Phong Nhựt, lúc này nàng đã dùng vải che mặt lại. Nhưng đối với Phong Nhựt, do trước đó hần đã nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của nàng, nên việc tấm vải che mặt càng làm tăng lên sự hấp dẫn vốn có của nàng.

“Không!”

Phong Nhựt nói rất dứt khoát, Hạ Phẩm Ngũ Hành Thạch! Nói đùa sao! Mặc dù lúc này đang ở trong doanh địa, trao đổi có hơi khó khăn, nhưng nếu hán lấy một gốc Hỏa Long Thảo đổi lấy một viên Hạ Phẩm Ngũ Hành Thạch, chắc chắn sẽ bị người ta khinh bỉ tới chết! Cho dù bây giờ hán đồng ý đổi, thì lấy mấy ngàn viên Hạ Phẩm Ngũ Hành Thạch về làm gì? Ngay cả một viên Trung Phẩm Ngũ Hành Thạch còn không đổi được, huống gì là làm việc khác!

“Tôi gì khổ như thế chứ! Nếu ngươi đem viên Hắc Diệu Thạch kia ra bán, ta cam đoan trong khoảng thời gian ngắn ngươi chắc chắn sẽ kiếm đầy túi cho mà xem!!!”

Khuynh Lan Hiên ghé sát vào tai Phong Nhựt, cười hi hi hạ giọng nói, tuy cách một lớp vải che mặt, nhưng hơi thở của nàng cũng làm cho tâm tình Phong Nhựt thoáng lay động!

“Không bán! Ngươi tưởng ta cần tiền đến mức điên rồi sao?”

"Ai! Ngươi thật sự là ngốc không ai bằng mà !" Khuynh Lan Hiên lắc đầu cảm thán, "Kỳ thật giá trị của Hỏa Long Thảo rất cao, hơn nữa nó còn là tài liệu quý hiếm, nhưng ngươi biết tại sao không ai mua không ? "

"Tại sao?" Phong Nhựt do dự một chút, nhin không được bèn hỏi, bản thân hán cảm thấy điều này thật sự rất kì quái, Hỏa Long Thảo rất khó có được, dù gì nó cũng là đồ ăn của Huyết Hồng, nên chắc chắn giá trị liên thành, nhưng bọn tu đạo giả trước mặt kẻ qua người lại, nhưng không ai ghé vào hỏi thăm, chẳng lẽ không ai biết nhìn hàng sao ?

"Hey ! Nguyên nhân thật sự rất đơn giản, Hỏa Long Thảo còn có một cái tên khác, gọi là Vô Lương Tâm Thảo, sở dĩ nó được gọi như vậy, bởi vì trước khi ngươi ngắt nó đi, nó chính là Hỏa Long Thảo, nhưng sau khi ngươi ngắt nó ba canh giờ, nếu không được bảo quản tốt, toàn bộ được lực bên trong sẽ hoàn toàn biến mất, trở thành Vô Lương Tâm Thảo, mặc dù nhìn bên ngoài, so với Hỏa Long Thảo, không có gì khác biệt, cho dù dùng thần thức, cũng không thể phát hiện sự huyền ảo bên trong !

Khuynh Lan Hiên vừa nói, tay vừa cầm một cây Hỏa Long Thảo đưa lên trước mặt Phong Nhựt, có chút vui mừng nói : "Cho nên, để duy trì được tính bên trong Hỏa Long Thảo, ngay sau khi ngươi ngắt lấy, cần nhanh chóng dùng hộp gỗ bảo quản, tránh việc linh khí trong thảo được thoát ra ngoài, nhưng theo ta thấy thì chắc là ngươi thu thập vội vàng, lại còn không cẩn thận bảo quản nên được tính bên trong đã hoàn toàn biến mất rồi, cho nên, ngươi đừng nghĩ ta ra giá như vậy là khi dễ ngươi ! "

“Hả ! Vô Lương Tâm Thảo ??? ”

Phong Nhựt ngạc nhiên, quả thật chuyện này hán chưa từng được nghe ai nói bao giờ, hơn nữa trong những điển tịch về luyện đan hán đã xem cũng chưa từng thấy qua. Ngay lúc hán đang bán tính bán nghi (nửa tin nửa ngờ), Khuynh Lan Hiên lại nói tiếp: "Thôi được rồi, nhìn bộ dạng ngươi đáng thương như vậy, ta tăng giá lên gấp đôi, hai viên Hạ Phẩm Ngũ Hành Thạch đổi một gốc, coi như mua về làm đồ ăn vặt cho linh thú vậy...Đây là vụ làm ăn có lợi cho ngươi, ngươi nên biết tận dụng thời cơ, không nên do dự á!!! "

"Lời ngươi nói toàn bộ đều là sự thật sao ? " Phong Nhựt có chút nghi ngờ, nói.

"Đương nhiên, đây chính là Vô Lương Tâm Thảo, nếu ngươi không tin, có thể hỏi mấy người xung quanh.....mà ta cũng thành thật khuyên ngươi, nên về xem thêm nhiều điển tịch một chút, không phải ta lúc nào cũng có lòng hảo tâm giúp đỡ ngươi vậy đâu !!! Thôi thì cứ như vậy đi, hai viên Hạ Phẩm Ngũ Hành Thạch đổi một gốc, ở đây ngươi có tông cộng.....à.....đề ta đếm xem.....ba ngàn bảy trăm chín mươi hai gốc, nhưng chúng ta là bằng hữu, coi như giúp đỡ ngươi lúc khó khăn đi, ta trả ngươi hán một viên Trung Phẩm Ngũ Hành Thạch ! "

Không đợi Phong Nhựt kịp hiểu những gì mình nói, Khuynh Lan Hiên liền đem một viên Trung Phẩm Ngũ Hành Thạch nhét vào tay hán. Nhìn viên Trung Phẩm Ngũ Hành Thạch trong tay, Phong Nhựt cảm thấy có gì đó là lạ !!!

Khuynh Lan Hiên sau khi đưa Ngũ Hành Thạch cho Phong Nhựt, thay vì thu lại Hỏa Long Thảo, nàng lại lấy ra một cái bầu rượu và vài cái bình nhỏ đủ loại, sau đó chậm chậm đem một trăm gốc Hỏa Long Thảo, à không, nói đúng hơn là Vô Lương Tâm Thảo bỏ vào, tay chân bắt đầu vội vàng!

Điều này càng làm cho Phong Nhựt hiểu kỳ, đồng thời trong lòng càng cảm thấy không ổn, nhưng lúc này, hán chợt thấy những người xung quanh bắt đầu dừng chân, vây quanh họ, ánh mắt bọn họ có vẻ rất chờ mong.

Rốt cục, một tu đạo giả Trúc Cơ Hậu Kỳ nhìn về phía Khuynh Lan Hiên hưng phấn hỏi: “Xin hỏi tiền bối, ngài đang luyện chế linh thú thuộc tính gì? Bao nhiêu Ngũ Hành Thạch một tấm?”

“Đương nhiên là Hỏa thuộc tính rồi, cái này gọi là Hỏa Long Phù, mỗi tấm phải dùng Hỏa Long Thảo trăm năm làm chủ liệu (vật liệu chính), lại bỏ thêm Đan Hà, Phích Lich Thạch (viên đá bị sét đánh trúng), hơn nữa bên trong phong ấn pháp thuật Hỏa Long Tế Thiên, chỉ có một trăm tấm, mỗi tấm ít nhất cũng phải năm viên Trung Phẩm Ngũ Hành Thạch mới bán, mua không nổi thì rút!”

Khuynh Lan Hiên lời nói vô cùng khí phách, không ngừng đầu lên, đôi tay thoăn thoắt không hề ngừng lại.

“Tiền bối, bán cho ta năm cái!”

“Hừ! Ta đến trước, đây là sáu mươi viên Trung Phẩm Ngũ Hành Thạch, cho ta mười cái!”

“Bớt nói nhảm đi! Tám mươi viên Trung phẩm Ngũ Hành Thạch, một trăm tấm linh phù ta mua hết!”

“.....” “.....”

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ đám người đang vây Khuynh Lan Hiên mặt mày đỏ lên, la hét om sòm, kẻ chen người lấn. Chứng kiến những điều đó, Phong Nhựt nhất thời cũng trở nên ngây ngốc, bị bọn họ đẩy ra ngoài.

Lúc này hắn cúi nhìn viên Trung Phẩm Ngũ Hành Thạch trong tay, thật sự là khóc không ra nước mắt!!! Vô Lương Tâm Thảo, thật sự là không có lương tâm a !!!!!

“Ồ! Đây không phải tiểu lão đại Phong Nhựt lâm trận đào thoát hay sao? Thì ra ngươi còn sống à!!! “

Ngay lúc Phong Nhựt dở khóc dở cười, vô cùng phiền muộn, thì một âm thanh quen tai bất chợt vang lên, Phong Nhựt quay về phía phát ra âm thanh đó, hắn chợt nhận ra người đang nói chính là một kẻ xảo quyết vốn thuộc quyền quản lý của hắn – Cuồng Long !

Nhìn thấy bọn hắn, Phong Nhựt cũng nghĩ về việc kiếm lợi của Khuynh Lan Hiên, càng không để ý đến ngữ khí trào phúng của bọn hắn, vội vàng hỏi: “Các ngươi tại sao ở chỗ này? Chu Vũ bọn hắn còn ở trong thú ma doanh ư?”.

“Hắc hắc! Cái này đáng lẽ ta hỏi ngươi mới đúng? Ngươi tại sao lại ở đây? Ngày hôm đó, đại quân thi quý thú tấn công quảng mỗ Ngũ Hành Thạch, lúc đó ngươi ở đâu?”

“Cuồng Long,đừng đánh trống lảng nữa, ta hỏi ngươi, bọn người Chu Vũ hiện giờ ở đâu?” Phong Nhựt cố gắng kiềm chế cơn giận, trầm giọng hỏi. Hôm đó mặc dù hắn ở trong động quật dưới mặt đất, không tham gia đội quân ngăn chặn thi quý thú tấn công, thế nhưng hắn cũng sẽ không bỏ mặc an nguy của các đệ tử đồng môn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 153: Giải Trừ Và Khắc Chế

"Ta đương nhiên vẫn còn sống. . . ! .." Phong Nhựt nói chưa dứt câu, Chu Vũ bất chợt xuất hiện trước mắt hắn. Chỉ một thời gian không gặp, Chu Vũ thay đổi nhanh đến chóng mặt, giống như biến thành một con người khác. Nếu trước đây hắn cậy tài khinh người, tính tình ngang bướng, thì hiện tại lại cực kì trầm ổn, tựa như một tòa núi lớn không hề di dịch.

Tuy tu vi vẫn là Trúc Cơ Hậu Kỳ, nhưng Phong Nhựt dám khẳng định, thực lực Chu Vũ nhất định cao hơn trước rất nhiều!

“Chu sư huynh, mọi người vẫn khỏe chứ..?”

Hơi bất ngờ vì sự thay đổi của Chu Vũ, dừng lại một lúc, Phong Nhựt mới cất lời.

“Đương nhiên rất tốt, mặc dù lúc đó nhiều kẻ vì muốn giữ mạng mà đào thoát, nhưng bọn ta dựa vào thực lực của mình cũng có thể sống đến bây giờ, phải không Chu lão đại ?” Không đợi Chu Vũ lên tiếng, tên Điều Mộc Nhai lại cất giọng quái dị cướp lời.

“Điều Mộc Nhai, câm miệng lại cho ta! Ở đây không đến lượt ngươi lên tiếng !”

Chu Vũ hừ lạnh một tiếng, trách mắng. Nhưng điều làm cho Phong Nhựt bất ngờ là bọn Điều Mộc Nhai kia lại im phăng phắc, không dám phản bác!

Lúc này, Chu Vũ nhìn kĩ Phong Nhựt từ trên xuống, hơn nửa ngày trời sau mới cất giọng hỏi : “Không thể tưởng được ngươi vẫn còn sống, mười hai năm nay ngươi đã đi đâu?”

“Cái gì ? Mười hai năm ?”

Nghe Chu Vũ nói, Phong Nhựt ngây người ra, hắn ở trong động phủ chỉ cảm thấy rất lâu, nhưng không ngờ mới đó đã mười hai năm!

“Thế nào ? Có chuyện gì ?” Chu Vũ cảm thấy kì quái.

“Không có chuyện gì, nhưng mà, Chu sư huynh, nếu như ta nói, ta đi lạc trong động quật bên dưới quảng mỗ, gần đây mới chui ra được, ngươi có tin hay không ?” Phong Nhựt cười khổ nói.

“Tin! Tại sao lại không tin? Tuy ta không biết thật ra ngươi đã gặp chuyện gì, nhưng có một điểm ta dám chắc, Phong Nhựt ngươi không phải hạng người lâm trận bỏ trốn!” Chu Vũ nói không chút do dự.

“Năm đó..... Khoảng ngày thứ năm sau khi người mất tích, một lượng lớn thi quỷ thủ đột nhiên tấn công điên cuồng, chúng ta dùng hết sức lực cố gắng cầm cự, một thời gian ngắn sau thì nhận được lệnh rút lui, lúc đó ta mới biết được người không có mặt tại Thú Ma Doanh, vốn ta nghĩ người đã vắng, không ngờ mười hai năm sau lại có cơ hội nhìn thấy người!” Nói đến đây, Chu Vũ chợt cười sáng khoái.

“Phải rồi, người có muốn trở về cùng bọn ta không? Thú Ma Doanh hôm nay chỉ còn lại mười bảy người, nhưng trải qua mười hai năm ma luyện, mỗi người đều có thực lực đáng đáng một phương, bọn Mộc Nhai dưới sự dẫn dắt của ta cũng đã gia nhập bốn tông, cho nên mọi chuyện không vui trước đây, nề mặt ta bỏ qua đi a!”

“À! Ra là vậy” Nghe tới đây, Phong Nhược như được giác ngộ, chà trách bọn Mộc Nhai kia lại cung kính với Chu Vũ như vậy, xem ra thủ đoạn của Chu Vũ cũng không tệ, chỉ là hiện tại hần thiếu Khuynh Lan Hiên một cái nhân tình... Phải giúp nàng đối phó Kim Dục Ma Điều, sau đó còn cần bề quan một khoảng thời gian, nên chắc không thể cùng bọn Chu Vũ trở về Thú Ma Doanh được rồi !

Thấy sắc mặt Phong Nhược có vẻ khó xử, Chu Vũ cũng không quá quan tâm, chỉ mỉm cười nói : "Thôi được..... Nhưng người phải nhớ kĩ Nếu người không chấp hành nhiệm vụ của Thú Ma Doanh, chẳng những không được điểm công hiến môn phái, ngay cả cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm cũng không có... Tốt rồi, cứ vậy đi ! "

Nói xong câu đó, Chu Vũ liền dẫn bọn người Điều Mộc Nhai quay người ra đi, còn Phong Nhược thì thở dài, nói thật lòng, đối với cái cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm đó hần không hứng thú, cho dù nó đại diện cho quyền lợi cao cấp hơn trong tông môn.

Thế nhưng độ công hiến môn phái lại khiến Phong Nhược đau đầu! Tâm pháp Hắc Thủy Linh Quyết tầng thứ tư cần điểm công hiến để đổi..... Thuật ngự kiếm chân truyền của Trần Thiên Tông cũng cần dùng điểm công hiến để đổi, vốn hần đến Ngũ Hành Giới là muốn trong thời gian ngắn gom càng nhiều điểm công hiến càng tốt, thế mà ngày hôm nay, đã mười hai năm trôi qua mà điểm công hiến của hần vẫn còn dậm chân tại con số không!

Thật là một chuyện đáng bi kịch a!

“A! Hay là đi tìm Mộ Phi Tuyết sư tỷ nhờ trợ giúp!”

Phong Nhược không biết có phải tình trùng lên não hay không mà lại nghĩ ra ý này, nhưng cũng may hần loại bỏ ngay ý nghĩ đó, hần biết rõ nếu hần đưa ra yêu cầu, Mộ Phi Tuyết nhất định sẽ không từ chối, nhưng như thế không phải cho nàng thấy hần rất vô dụng hay sao? Cho dù ấn tượng của Mộ Phi Tuyết đối với hần cũng không tốt lắm, nhưng cũng không thể để cho nó càng ngày càng tệ được a!

“Thôi kệ, đợi xong việc này, đi Từ Nguyệt Thành nhận một vài nhiệm vụ!”

Phong Nhược tự an ủi mình, lết đến ngồi trên một tảng đá, thế nhưng khi nhìn về phía đại tài chủ Khuynh Lan Hiên bên kia thì đầu như muốn xì khói, lúc này hần đã hạ quyết tâm, mặc dù nói cướp bóc là không có đạo đức, nhưng trong tình huống như hần nếu như không chém giết cướp bóc, mới thật sự không có đạo đức!

Gần một canh giờ, ngay lúc Phong Nhược sắp ngủ gục vì chờ đợi thì một túi cần khôn bay vào tay hần, kèm theo âm thanh của Khuynh Lan Hiên truyền đến!

“Mỗi người một nửa, đừng có thấy ta mà đỏ mặt* !” (* ý ám chỉ đừng thấy ta giàu có mà thêm thường).

“Ách” Phong Nhược cười khổ, nha đầu kia tính ra cũng thật khôn khéo, có thể đoán được mình muốn cướp bóc nàng, nhưng suy đi cũng phải nghĩ lại, sau này mình cũng cần tu tập chế phù a! Thời gian này này đúng là không đủ dùng!

Vừa suy nghĩ miên man, Phong Nhược vừa giờ túi cần khôn ra đếm Ngũ Hành Thạch, không nhiều không ít, vừa vặn 5000 khóa trung phẩm Ngũ Hành Thạch! Số lượng này đủ làm Phong Nhược ngây người một lúc lâu, có hơi nhiều quá không đây a?

Phải biết rằng dù mỏ Ngũ Hành Thạch rất phong phú, nhưng một tu đạo giả Trúc Cơ Kỳ bình thường hàng năm thông qua các nhiệm vụ và phần thưởng chỉ có thể nhận nhiều lắm vài trăm khóa trung phẩm Ngũ Hành Thạch mà thôi, cho dù là quân tinh nhuệ của Thú Ma Doanh cũng không phổ trương như vậy a!

“Này! Còn chờ gì nữa? Chúng ta đi!”

“Đi đâu?”

“Đương nhiên là đi Từ Nguyệt Hoang Nguyên rồi, chẳng lẽ người muốn thất hứa sao ?” Khuynh Lan Hiên quay đầu nhìn Phong Nhược, trong tay vuốt vuốt một thanh phi kiếm màu xanh da trời.

“Giao dịch với Hắc Bào Quái Nhân không phải mười hai canh giờ nữa mới bắt đầu sao ?” Tuy nói như thế, Phong Nhược vẫn đứng lên.

“Giao dịch ? Người mua nổi Tiên Thiên Kim Sát sao ?” Khuya Lan Hiên cười đùa.

“Đương nhiên.....mua không nổi!”

“Hay người muốn mua Hắc Diệu Thạch ?”

“Điên sao, ta mua vật đó làm gì, đâu phải ta không có!”

“Vậy còn không mau đi, Hắc Bào Quái Nhân kia chỉ giao dịch hai món đó, một món thì người mua không nổi, món kia thì không có hứng thú, còn ở đây lãng phí thời gian làm cái gì?” Vừa nói, Khuynh Lan Hiên không khách khí nhảy ngay lên lưng Ngân Giáp Thiên Thủ. Người nào không biết nhìn vào còn tưởng nàng mới là chủ của nó.

“Được rồi!” Bị nói đến á khẩu không trả lời được, Phong Nhưc cũng đành đi theo!

Mãi cho đến khi ra khỏi chỗ trú quân, Phong Nhưc mới chợt nhớ tới một vấn đề, tại Thương Ngô giới, hề ai nghe đến Khô Mộc Chi Độc đều biến sắc, tại sao người ta không dùng Tiên Thiên Kim Sát mà Hắc Bào Quái Nhân bán ra để khắc chế?

Suy nghĩ một hồi vẫn không ra kết quả, Phong Nhưc ghé tay Khuynh Lan Hiên thỉnh giáo: “Ta nghe nói Tiên Thiên Kim Sát có thể giải được Khô Mộc Chi Độc, thật sự đúng như vậy sao?”

“Sai! Không phải có thể giải trừ, mà là có thể khắc chế!” Khuynh Lan Hiên đáp không cần nghĩ, nhìn bộ dáng của nàng hình như cũng đang suy nghĩ một vấn đề gì đó.

“Có khác nhau sao?”

“Đương nhiên khác nhau, giải trừ là giải trừ, khắc chế là khắc chế! Ví dụ đơn giản nhất, một đồng lửa, người có thể dùng chân đạp tắt, có thể dùng cát vùi tắt, hoặc dùng nước dập tắt, sử dụng phương thức khác nhau nhưng lại đem đến hiệu quả mong muốn, đây là giải trừ, còn khắc chế, lại là một mặt khác của sự việc. Thế nào? Có hứng thú đối với Tiên Thiên Kim Sát sao? Nếu muốn thì cứ trở về coi nào nhiệt, không cần theo ta!”

Nghe được lời nói này của Khuynh Lan Hiên, Phong Nhưc dở khóc dở cười, suy đi nghĩ lại, hần nói: “Nếu nói như vậy, Tiên Thiên Kim Sát có thể giải hết Khô Mộc Chi Độc hả?”

“Á! Ta nói vậy khi nào?” Khuynh Lan Hiên nét mặt cổ quái nhìn Phong Nhưc một lúc lâu, rồi chợt phá lên cười “Ta hiểu người muốn nói cái gì rồi, ý người muốn hỏi là có thể dùng Tiên Thiên Kim Sát làm giải được giải trừ Khô Mộc Chi Độc được hay không? Vậy thì ta phải chúc mừng người, rốt cục người cũng thành lang băm chính thống rồi! Nếu người thực sự dùng cách này, cho dù người đang sống khỏe mạnh cũng bị người làm cho lãng đi ra chết mà thôi! “

“Này! Bộ người không si nhục ta thì toàn thân không thoải mái à! Ta đâu có dở tệ đến mức đó! Hơn nữa vừa rồi người nói Tiên Thiên Kim Sát có thể khắc chế Tiên Thiên Mộc Sát đúng không?” Phong Nhưc buồn bực nói.

“Hi hi! Đúng là đại ngốc mà! “ Khuynh Lan Hiên cười lẩn lộn không thể văn hồi, hơn nửa ngày sau nàng mới nhin được: “Đúng vậy, như ta nói, thủy khắc hỏa, kim khắc mộc, nhưng người có nghĩ kĩ không, khắc chế là một bên tiêu diệt một cách triệt để bên còn lại...Giống như một căn phòng bị lửa cháy, phương pháp mọi người thường nghĩ đến ngay là dùng nước dập tắt, nhưng ta hỏi người, sau khi lửa ngừng cháy, căn phòng sẽ như thế nào? Một mảnh bừa bộn đúng không? “

“Căn phòng là vật vô tri, chúng ta có thể không quan tâm, nhưng nếu một người bị lửa cháy, chẳng lẽ người lại dựa vào luật khắc chế đem nguyên thùng nước đi dập lửa, nếu người dám làm vậy, kết quả chỉ có một, chính là người kia sẽ chết khó coi hơn!”

“Hiện tại đã rõ chưa!? Tiên Thiên Kim Sát đương nhiên có thể khắc chế Khô Mộc Chi Độc, nhưng không thể giải trừ, càng không thể dùng để giải cứu người trúng Khô Mộc Chi Độc, vì sau khi trừ hết Khô Mộc Chi Độc, Tiên Thiên Kim Sát cũng sẽ xé người đó thành phần vụn! Phải biết rằng, dù là Tiên Thiên Kim Sát hay Tiên Thiên Mộc Sát đều là những vật cực đoan * (những vật nguy hiểm, khắc nghiệt quá mức) nhất thế gian, nên cho dù chúng có khắc chế lẫn nhau, nhưng cũng không đơn giản như người suy nghĩ!”

“Đương nhiên, nếu muốn đạt được tình huống như người nói, dùng Tiên Thiên Kim Sát giải Khô Mộc Chi Độc, nhất định phải có một vật hoặc một thủ đoạn nào đó hòa hoãn hai thứ này, không chế được Tiên Thiên Kim Sát mới có thể giải độc được! Nhưng theo như ta biết, dù là Hắc Bào Quái Nhân cũng không hoàn toàn có thể làm được chuyện này, bọn hắn chỉ có thể dùng một vài thủ pháp nào đó biến đổi Tiên Thiên Kim Sát, để dễ dàng không chế hơn, nhưng cũng chỉ có thể trong một thời gian ngắn mà thôi. “

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 1: Hồng Phá

La Yểm Hỏa Bằng có trí tuệ không kém nhân loại bao nhiêu nên nó tuyệt đối không ngờ rằng Đoan Mộc Vũ trong mắt nó như con kiến bé nhỏ lại dám to gan lớn mật như thế!

Kinh ngạc trong nháy mắt, La Yểm Hỏa Bằng gầm rú cuồng bạo một tiếng. Một đôi cánh lửa khổng lồ đột nhiên quạt một cái, nhất thời một đạo hỏa phong vô cùng cuồng mãnh thổi tới kiếm quang của Đoan Mộc Vũ. Sau khi quạt ra hỏa phong, La Yểm Hỏa Bằng còn đem một cái vuốt khổng lồ quào xuống, muốn xé tan Đoan Mộc Vũ hoàn toàn!

Dưới tình huống La Yếm Hòa Bằng đang nổi giận thì móng vuốt của nó có tốc độ vô cùng nhanh, tạo nên một hư ảnh không lồ trong không trung. Tựa hồ dưới một trào trào này có thể khiến núi sông đại địa vỡ vụn!

Đây chắc chắn là thần thông phụ gia vô cùng cường đại!

Cho dù thế nào đi nữa thì trong khoảng cách gần như thế Đoan Mộc Vũ chắc chắn không có khả năng chạy trốn, nhiều nhất chỉ có thể triển khai công kích không cường đại cho lắm một lần rồi sau đó bị giết chết! Không có khả năng thứ hai nào khác!

Nhưng ngay lúc móng vuốt không lồ sắp xé toạc Đoan Mộc Vũ thì hắn đang đứng trên Phi Vũ Kiếm bỗng ngửa mặt lên trời, hét lớn một tiếng. Thanh âm này xuyên thấu tận trời, như muốn lật ngược cả thiên địa!

Đây chính là thần thông Chấn Thiên Hồng mà Đoan Mộc Vũ có thể thi triển một chút tinh túy!

Mặc dù Chấn Thiên Hồng này còn lâu mới có thể sánh bằng Chấn Thiên Hồng chân chính nhưng đây không phải là thần thông mà La Yếm Hòa Bằng cấp Tử mục có thể không chịu ảnh hưởng!

Chấn Thiên Hồng vừa ra liền công phá hư ảnh móng vuốt không lồ của La Yếm Hòa Bằng, sau đó trực tiếp chui vào gây ảnh hưởng lên tinh thần của nó. Ngay lập tức, La Yếm Hòa Bằng cảm thấy bản thân phảng phất như bị một loại uy áp số mệnh chế trụ, nó muốn chạy trốn thật xa trong nháy mắt! Cảm giác này chỉ tồn tại trong nháy mắt rồi sau đó khôi phục bình thường!

Nhưng như vậy là đủ rồi! Lợi dụng La Yếm Hòa Bằng khựng lại trong nháy mắt, quang mang màu đỏ trên thân Phi Vũ Kiếm đột nhiên tăng vọt. Còn Đoan Mộc Vũ nhanh chóng bấm độn kiếm quyết liên tiếp một cách vô cùng huyền ảo ưu nhã!

Khi kiếm quyết này xuất ra, quang mang trên thân Phi Vũ Kiếm liền nhanh chóng tách ra, biến thành chín đạo hỏa vũ màu đỏ, phóng thẳng vào miệng vết thương trên bụng La Yếm Hòa Bằng!

Chờ cho La Yếm Hòa Bằng kịp phản ứng thì đã không kịp nữa rồi! Chín bóng kiếm mặc dù là hư vô, không phải bản thể Phi Vũ Kiếm nhưng do Đoan Mộc Vũ dùng kiếm quyết cường đại thao túng nên uy lực mỗi một đạo có thể tương đương với công kích của người tu hành cảnh giới Động Huyền!

Cả chín đạo công kích trọng điệp với nhau, hơn nữa còn nhằm vào vị trí đã tổn thương từ trước nên chắc chắn sẽ có hiệu quả cực kỳ kinh khủng!

La Yếm Hòa Bằng chỉ kịp hét thảm một tiếng! Đầu tiên bụng nó bị xé rách một lỗ hổng rất lớn, sau đó chín đạo bóng kiếm hỏa vũ nhanh chóng xoay tròn trong bụng nó, nhất thời khiến máu bay đầy trời! Mà La Yếm Hòa Bằng lại càng đau đến nỗi kêu la thảm thiết luôn miệng!

Song chín đạo bóng kiếm hỏa vũ này được Đoan Mộc Vũ thao túng cực kỳ nhanh chóng, không đợi La Yếm Hòa Bằng áp chế mà nhanh chóng kết hợp tạo thành kiếm quang giống như thực thể, trực tiếp xuyên qua lưng La Yếm Hòa Bằng rồi biến mất! Chỉ có lỗ thủng không lồ dưới bụng là như cũ, còn sau lưng thì như một cái động to lớn vậy!

Thương thế nặng như thế thì cho dù La Yếm Hòa Bằng có là yêu cầm cấp Tử Mục đi nữa cũng chịu tổn thương nguyên khí nặng nề!

Một kích đắc thủ, Đoan Mộc Vũ không tiếp tục công kích mà nhanh chóng lui ra xa bởi vì hắn biết rõ yêu cầm cấp Tử Mục có sinh mệnh lực kinh người! Thương thế hắn tạo thành vừa rồi kinh người nhưng tuyệt đối không phải là thương thế trí mạng! Ngược lại, La Yếm Hòa Bằng trọng thương sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng, công kích sẽ vô cùng bén nhọn, thô bạo!

Đúng như Đoan Mộc Vũ đoán! Hắn vừa mới thao túng Phi Vũ Kiếm chạy ra xa hai ba trăm trượng thì phản kích của La Yếm Hòa Bằng đã đuổi theo rồi!

Nếu như truy kích lúc trước là mèo vờn chuột, thì lần này thật sự là không chết không thôi!

Trong lúc rống lên giận dữ, oán giận mà thảm thiết, thể lương thì La Yếm Hòa Bằng cũng hi sinh ba cái lông vũ xinh đẹp nhất, tinh xảo nhất ở trên lưng nó. Mỗi một cái lông vũ đều dài ba xích, cơ hồ tương đương với một thanh kiếm. Lông vũ vô cùng trong suốt, bên trong tựa hồ phong ấn vô số ngọn lửa, phát ra uy thế vô cùng!

Đây cũng chính là bốn mạng linh vũ của La Yếm Hòa Bằng! Chính là thành quả khi nó tu luyện từ một con yêu cầm không tên tuổi rồi phát triển thành một quái vật như hôm nay. Ba cái linh vũ này được nó dùng máu huyết rèn luyện, có hiệu quả tương đương nội đan tấu thú. Người tu hành thì tha thiết mơ ước Tinh Uẩn, còn vật này lại liên quan đến chuyện chúng có tiến giai lên cấp bậc Kim Mục, Linh Mục hay không!

Cho nên La Yếm Hòa Bằng không dễ gì mà vận dụng ba cái bốn mạng linh vũ này! Nhưng hôm nay, đầu tiên nó bị mảnh vụn Yêu Thạch kích thích rồi còn bị thương thể thảm đến mức này thì không còn gì để luyện tiếc. Vô luận như thế nào, cho dù phải trả giá đắt cỡ nào nó cũng phải giết chết con sâu cái kiến Đoan Mộc Vũ kia!

Khi ba cái bốn mạng linh vũ màu đỏ hồng từ trên lưng La Yếm Hòa Bằng rơi xuống thì cả không gian phương viên mấy trăm trượng xung quanh lập tức xuất hiện một loại khí tức trầm muộn. Trong phạm vi này, tất cả các công kích đều yếu đi, tốc độ chạy trốn cũng chậm lại! Hết thấy đều bị ba động từ ba cái bốn mạng linh vũ áp chế. Trong phạm vi này, ba cái bốn mạng linh vũ chính là thần linh trong thiên địa, nắm giữ sinh tử!

Đây cũng là áp chế tự nhiên của bốn mạng linh vũ, chỉ sợ ngay cả Đoan Mộc Vũ cũng không có biện pháp. Mà đây cũng chính là áp chế do thực lực chênh lệch nên dù hắn có dùng phương pháp huyết tế thì hiệu quả cũng sẽ không cao!

Quyết định thật nhanh, Đoan Mộc Vũ liền từ trên thân Phi Vũ Kiếm nhảy xuống. Giờ phút này, hần cách mặt đất ước chừng gần ba trăm trượng. Bình thường mà nói thì cho dù thân thể hần cường hần, có Thanh Mộc Tâm hiệu quả cứu mạng thì cũng té đến choáng váng đầu óc, tuy không chết nhưng sẽ rơi vào trạng thái sắp chết trong nháy mắt!

Song Đoan Mộc Vũ làm như thế tất nhiên nắm chắc vài phần! Trong cùng một lúc, giống như hần phân tâm tam dụng, liên tiếp làm ra ba hành động!

Hành động thứ nhất tất nhiên là thúc dục Phi Vũ Kiếm toàn lực phá không bay lên nhưng không phải công kích La Yểm Hỏa Bằng mà là bay lên cao mấy ngàn trượng! Hơn nữa mượn quán tính để bay đến chỗ cao nhất có thể!

Hành động thứ hai lại là xuất ra Băng Giáp Thuật. Phòng ngự bảo vệ tính mạng ắt không thể thiếu!

Nhưng hành động thứ ba lại là hành động quý dị nhất! Đoan Mộc Vũ tựa hồ như sợ mình rơi không chết nên trực tiếp gia cố bốn lần Cổ Thạch Thuật lên bản thân mình!

Cổ Thạch Thuật không giống với Băng Giáp Thuật. Băng Giáp Thuật gia tăng khả năng phòng ngự nhưng không ảnh hưởng đến sức nặng toàn thân. Còn Cổ Thạch Thuật tuy có gia tăng khả năng phòng ngự nhưng sức nặng bản thân lại tăng trên diện rộng. Nếu thi triển nó trên đất bằng thì không có gì, hiệu quả phòng ngự thậm chí sẽ rất tốt nhưng bây giờ đang từ trên cao rơi xuống, mỗi một lần phụ gia Cổ Thạch Thuật thì chẳng khác nào cộng một tảng đá năm trăm cân trên lưng!

Càng đáng sợ hơn chính là Đoan Mộc Vũ lại phụ gia liên tiếp chừng bốn lần Cổ Thạch Thuật. Chẳng khác nào hần ôm cự thạch hơn hai ngàn cân, cộng thêm trọng lượng của mình mà rơi từ trên cao ba trăm trượng xuống!

Kết quả chuyện này thế nào không cần nghĩ cũng đoán được! Cho dù có phòng ngự của bốn lần Cổ Thạch Thuật và Băng Giáp Thuật cùng với khả năng phòng ngự của chính Đoan Mộc Vũ chỉ sợ cũng rất khó để triệt tiêu lực phản chấn cỡ này!

Nhưng Đoan Mộc Vũ lại không chút do dự làm như vậy! Khi thân thể của hần bị từng vòng sáng màu vàng bao trùm thì trong nháy mắt tốc độ rơi xuống của hần tăng lên không ngừng. Gần như chỉ trong chớp mắt, hần giống như một thiên thạch rơi ầm xuống mặt đất!

Chấn động khi Đoan Mộc Vũ tiếp đất cũng vô cùng mãnh liệt! Đầu tiên là trực tiếp tạo thành một cái hố sâu hình người, sau đó lực phản chấn kinh khủng khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Trong nháy mắt, cả phương viên hơn trăm trượng xung quanh cũng sụp đổ theo! Cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, cát bụi lại càng bị thổi ra xa mấy trăm trượng!

Về phần bản thân Đoan Mộc Vũ thì lại bị nện sâu xuống đất hơn hai mươi trượng, sống chết còn chưa biết! Nếu như bây giờ có người chứng kiến thì nhất định sẽ cho rằng Đoan Mộc Vũ là một kẻ ngu!

Nhưng chỉ có Đoan Mộc Vũ hiểu được! Đây là lựa chọn tốt nhất!

Trong nháy mắt khi Đoan Mộc Vũ biến mình thành cự thạch hơn hai ngàn cân đập xuống mặt đất thì ba cái bản mạng linh vũ của La Yểm Hỏa Bằng giữa không trung nhanh chóng phát động. Bỗng nhiên chúng biến thành ba ngọn lửa sắc bén. Không sai, chính là ngọn lửa sắc bén nhất! Chẳng những làm cho người ta cảm giác nó có thể thiêu tận vạn vật, còn có tác dụng cắt xé giống như kiếm phong!

Khi La Yểm Hỏa Bằng vô cùng oán giận gào rít giận dữ thì ba ngọn lửa đỏ hồng bỗng bao phủ phương viên mấy trăm trượng trong nháy mắt!

Trong phạm vi này, hết thảy mọi vật đều trở nên nhỏ bé. Nhìn từ đằng xa, quả thực chính là một mặt trời chói chan, nhưng người ở trong đó chỉ cảm giác được cái lạnh như băng, thấu đến tận xương cốt. Bởi vì ba ngọn lửa không phải liên hợp cùng một chỗ mà hóa thành ngàn vạn đạo, chồng chất lên nhau. Mỗi một tác không gian đều được bao phủ, tất cả vật trở ngại đều bị cắt thành mảnh nhỏ, cuối cùng dưới nhiệt độ cao mà hóa thành bụi!

Đây cũng là thần thông cường đại của ba cái bản mạng linh vũ, ngay cả nham thạch ước chừng cũng bị cắt sâu vào hơn mười trượng. Nếu như Đoan Mộc Vũ còn trong phạm vi này mà nói thì cho dù hần có kích hoạt Bát Hoang Nghiệp Hỏa để chống cự thì nhiều lắm là đồng quy vu tận cùng La Yểm Hỏa Bằng, tuyệt đối chạy không thoát!

Cảnh tượng kinh khủng như vậy kéo dài gần năm tức, quả thực giống như thiên hỏa diệt thế! Mấy đệ tử Lạc Tinh Tông vô ý xông vào phạm vi thì ngay cả cơ hội kêu thảm một tiếng cũng không có, liền biến thành tro bụi. Thậm chí một chút yêu cầm tốc độ khá, cũng có kết quả đồng dạng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 2: Tắt Sắt

Thấy một màn này, Liễu sư tỷ đang bảo vệ đám đệ tử Lạc Tinh Tông bị trọng thương ở phía sau cũng ngậy đại. Nàng có tu vi cảnh giới Linh Thai, theo lý thuyết thì tương đương với yêu cầm cảnh giới Tử Mộc nhưng với tình hình phát sinh, đặt mình vào vị trí ấy thì cũng không phải là đối thủ con yêu cầm kia chứ huống chi là Hạ Mạch Nhiên luôn khiến mọi người chán ghét và thống hận. Cho dù hần có luôn thể hiện ra thực lực cường đại thì chắc hần phải chết!

Tất cả mọi người, bao gồm cả La Yếm Hỏa Bằng đều không hề để ý đến Phi Vũ Kiếm đã bay lên cao hơn vạn trượng!

Khi ba cái bồn mạng linh vũ cực kỳ khủng bố của La Yếm Hỏa Bằng đã giải phóng lực lượng thô bạo trong nó ra hết thì khung cảnh thiên hòa diệt thể liền tiêu tán trong nháy mắt. Thân thể có uy lực kinh khủng đồng dạng cũng phải chịu tiêu hao vô cùng khổng lồ, mà La Yếm Hỏa Bằng bị trọng thương mới toàn lực thúc dục nên tiêu hao càng nhiều hơn!

Cho nên ba cái bồn mạng linh vũ vốn cực kỳ bất diệt liền trở nên u ám không chút sức sống, đoán chừng ít nhất phải mấy chục năm nữa nó mới khôi phục được như cũ. Về phần bản thể La Yếm Hỏa Bằng thì lại càng uể oải, không chút hưng phấn. Ngay cả lông vũ rực lửa trên người nó cũng âm ỉ đi vài phần!

Song lạc đà gầy cũng còn hơn ngựa béo, cho dù La Yếm Hỏa Bằng có kết quả thể thảm những vẫn không dễ trâu vào như trước. Nó kiên định vỗ cánh bay đi, bay về phương Bắc như trước. Còn con sâu nhỏ dám khiêu khích nó lúc trước hẳn phải chết rồi, không cần phải xem xét làm gì. Về phần những con sâu khác, nó tạm thời không có hứng thú!

Nhưng chỉ sau một khắc, từ trên cao vạn trượng bỗng xuất hiện một đạo quang mang vô cùng sáng lạn. Đạo quang mang này giống như mặt trời mới mọc, ánh nắng chói chang khiến người khác không thể chống cự, thậm chí còn sinh ra một loại kính ngưỡng thành kính!

Đạo quang mang sáng lạn này xuyên thấu nhiều tầng mây, không xem cuồng phong hay mây đen ra gì! Kinh thường sấm sét! Không quan tâm đám yêu cầm từ nhiều phương hướng đang bay nhanh đến! Vượt hết các chướng ngại vật trên đường đi!

Lớn lối như thế, cuồng vọng như thế, ngang ngược như thế quả thực khiến cho thời gian cũng đình trệ!

Nó mang theo sát ý mãnh liệt, trong nháy mắt hướng về phía La Yếm Hỏa Bằng!

Đạo quang mang này chính là Phi Vũ Kiếm lúc trước được Đoan Mộc Vũ điều khiển bay cao lên trời!

Song bình thường thì phi kiếm khi rời khỏi chủ nhân hơn ngàn trượng sẽ mất khống chế, có pháp lực trong nó thì cũng không thể tiếp tục bay nữa.

Tất nhiên Đoan Mộc Vũ cũng không ngoại lệ! Vượt qua một ngàn trượng, hẳn không cách nào thao túng Phi Vũ Kiếm để triển khai công kích, nhưng không có nghĩa là hẳn không có cách nào khác để làm được điều này! Cái hẳn dựa vào chính là linh tính cực kỳ cường đại của Phi Vũ Kiếm!

Thời điểm La Yếm Hỏa Bằng thả ra ba cái bồn mạng linh vũ thì với lịch duyệt và kiến thức của mình Đoan Mộc Vũ đã đoán được tình hình phát sinh tiếp theo, hơn nữa còn đoán được quá trình công kích kế tiếp. Thậm chí còn biết sau khi xuất hết uy lực của ba cái bồn mạng linh vũ thì La Yếm Hỏa Bằng sẽ suy yếu đến mức độ nào!

Dựa vào những suy đoán đó nên lúc điều khiển Phi Vũ Kiếm bay lên cao hẳn đã không cầu công kích, không cầu tốc độ nhanh, không cầu linh xảo mà chỉ cầu nó bay lên thật cao, thật cao để tích tụ lực công kích cường đại nhất!

Thời điểm kế tiếp, thời điểm mà ba cái bồn mạng linh vũ của La Yếm Hỏa Bằng tàn phá hết thấy thì Phi Vũ Kiếm liền theo ý Đoan Mộc Vũ không ngừng bay lên cao, cuối cùng đạt tới độ cao vạn trượng!

Lúc này Đoan Mộc Vũ đã sớm mất đi liên hệ với Phi Vũ Kiếm, nhưng Phi Vũ Kiếm sở dĩ là Phi Vũ Kiếm bởi vì nó có linh tính cực cao! Sau khi mất sự khống chế thì nó không bị gió cuốn đi như các thanh kiếm khác mà nhanh chóng cảm ứng, trở về bên cạnh Đoan Mộc Vũ!

Không cần kiếm quyết cao minh, không cần pháp lực thâm hậu mà chỉ dựa vào quán tính khi rơi từ độ cao vạn trượng và độ sắc bén của Phi Vũ Kiếm cũng có thể tạo thành một kích sát sát với La Yếm Hỏa Bằng đang chịu trọng thương, không có lực phản kháng!

Tính toán tài tình như vậy, trừ Đoan Mộc Vũ ra thì cho dù có là cao thủ cảnh giới Linh Thai cũng chưa chắc đã làm được!

Trước tiên, La Yếm Hỏa Bằng cũng cảm nhận được uy hiếp trí mạng từ chín tầng trời nhưng lúc này nó chỉ có thể vỗ cánh hòng trốn đi bởi vì nó đã không còn thủ đoạn cường đại nào nữa. Nhất là khi Phi Vũ Kiếm vào trong phạm vi gần Đoan Mộc Vũ ngàn trượng thì hẳn có thể điều khiển phương hướng công kích, thậm chí có thể điều động pháp lực khiến một kích kia càng thêm kinh khủng!

Chỉ trong nháy mắt, Phi Vũ Kiếm mang theo lực lượng vô cùng mạnh mẽ xuyên thủng thân thể La Yếm Hỏa Bằng đang muốn tránh né. Lực đạo không lồ thậm chí còn oanh kích nó rơi thẳng xuống đất, cuối cùng ghim chặt trên mặt đất. Cho dù La Yếm Hỏa Bằng còn thở nhưng không cách nào thoát khỏi cái chết, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng ma từ vong đang nhanh chóng tiến gần mình!

Một con yêu cầm cấp Tử Mục có thực lực vượt xa Đoan Mộc Vũ cuối cùng đã chết dưới kiếm của hắn!

Hơn thế nữa, đồng thời trong hố sâu nơi Đoan Mộc Vũ rơi xuống cũng vang lên một tiếng nổ. Đoan Mộc Vũ nhanh chóng nhảy lên, toàn thân máu chảy như suối!

Mặc dù trên người hắn có phòng hộ nhưng cũng bị lực phản chấn làm trọng thương. Đây gần như là chuyện không thể tránh khỏi!

Cũng may Đoan Mộc Vũ luôn luôn phân ra một phần pháp lực để rèn luyện thân thể xương cốt. Hơn nữa mảnh vụn Yêu Thạch cũng có tác dụng rèn luyện xương nên khả năng thừa nhận thương tổn của hắn vượt xa người thường! Nếu vừa rồi là Liễu sư tỷ thì ít nhất cũng đang hấp hối! Trong thời gian ngắn đừng mong nhúc nhích được!

Nhưng Đoàn Mộc Vũ dựa vào Thanh Mộc Tâm, chỉ cần không phải thương thế quá kinh khủng thì Thanh Mộc Tâm có thể tu phục thương thế nhanh chóng. Do đó hẳn khả năng khôi phục hành động, thao túng Phi Vũ Kiếm xử lý La Yếm Hỏa Bằng!

Nhưng lúc này, Đoàn Mộc Vũ còn chưa kịp tiến lên thu hoạch chiến lợi phẩm thì đám đệ tử Lạc Tinh Tông phía sau vốn bị hấn bỏ rơi đã đuổi kịp. Tổng cộng có mười ba người, bên trong bao gồm cả Liễu sư tỷ. Về phần những người khác, hoặc chết dưới công kích của La Yếm Hỏa Bằng, hoặc là cùng Lan Đình chạy trốn phía trước.

Chẳng qua như vậy thì lại càng không ổn, lũ yêu cầm phía sau đã đuổi đến nơi rồi! Nhất thời số lượng yêu cầm che kín cả trời, phô thiên cái địa bay đến. Mặc dù vô số yêu cầm kia đều hướng về phía phát ra ba động của mảnh vụn Yêu Thạch, chưa từng để ý tới đám người trên mặt đất nhưng chúng có số lượng nhiều như vậy đã khiến mọi người sợ run lên rồi!

Đoàn Mộc Vũ không do dự, càng không thêm chào hỏi đám người Liễu sư tỷ mà nhanh chóng lao đến thi thể La Yếm Hỏa Bằng ở phía trước. Đồng thời hẳn cũng phục dụng một hơi năm sáu Băng Linh Quả để nhanh chóng khôi phục hàn khí.

Thi thể La Yếm Hỏa Bằng, Đoàn Mộc Vũ chắc chắn không thể bỏ qua. Hắn ném cả thi thể vào trong túi trữ vật rồi triệu hồi Phi Vũ Kiếm, bỏ chạy thực mạng về phía Bắc!

Nhưng lúc này đã không còn kịp nữa! Đám yêu cầm phô thiên cái địa lao đến, bất luận là Đoàn Mộc Vũ hay đám người Liễu sư tỷ đều bị con lũ yêu cầm bao phủ trong nháy mắt!

Trong khoảng thời gian ngắn, cát bay đá chạy khắp nơi, bầu trời hoàn toàn bị bóng tối che phủ! Đám yêu cầm vỗ cánh dấy lên cuồng phong có thể làm bạt gốc đại thụ trăm năm, nơi chúng bay qua đều trụi lủi!

Đám người Lạc Tinh Tông tuy cũng là cảnh giới Động Huyền nhưng lúc trước đã bị ba động của mảnh vụn Yêu Thạch gây thương tổn nặng nên giờ phút này đều vội vã chạy trốn. Thình thoảng lại có tiếng kêu la thảm thiết vang lên nhưng liền bị át bởi tiếng kêu to điên cuồng của yêu cầm! Lúc này ai cũng mặc ai bởi vì cách xa nhau hơn mười trượng phạm vi thì cũng không nhìn thấy nhau. Trong tầm mắt, trừ cuồng phong ra thì còn lại đất cát, đá cây bay tứ tung và yêu cầm! Thật không hiểu nổi nhiều yêu cầm như vậy thì ngày thường nấp ở đâu!

Những con yêu cầm này chẳng những săn giết cả đám Lạc Tinh Tông và Đoàn Mộc Vũ mà còn tự giết lẫn nhau. Tóm lại không hề có ngoại lệ, giống như một cái bát lớn, bất kể là ai, chỉ cần rơi vào thì nhanh chóng bị mổ thành vô số mảnh nhỏ, ngay cả thi thể cũng không giữ được!

Thao túng Phi Vũ Kiếm mạnh mẽ phá vây trong chốc lát, Đoàn Mộc Vũ không khỏi bỏ qua phương thức này! Đám yêu cầm này quá điên cuồng, trên không trung mà muốn chống lại bọn chúng quả thực muốn chết. Hắn dứt khoát nhảy xuống đất, phủ lên người Băng Giáp Thuật rồi sau đó bấm độn kiếm quyết, điên cuồng giết thẳng về phía trước. Không phải vì hận mà vì hắn muốn mở một con đường máu. Lúc này, hẳn không dám nương tay!

Cũng may Phi Vũ Kiếm của Đoàn Mộc Vũ cực kỳ sắc bén, lại có Băng Linh Quả khôi phục pháp lực. Đám yêu cầm này điên cuồng tấn công, nhưng dù sao chúng cũng chỉ là cấp Thanh Mộc nên Phi Vũ Kiếm dễ bảo vệ hắn, sau đó không ngừng di chuyển về phía trước!

"Hạ Mạch Nhiên, cứu ta ... "

Ngay lúc giết chóc diễn ra thảm thiết thì cách Đoàn Mộc Vũ không xa bỗng nhiên vang lên một tiếng cầu cứu thê thảm. Là Triệu Hoa Anh! Lúc trước hẳn phản ứng chậm một chút nên rơi lại phía sau, bị lũ yêu cầm đuổi theo. Giờ phút này, pháp lực của hắn rõ ràng đã gần cạn, không cách nào ngự kiếm công kích, chỉ có thể là dùng tay nắm kiếm điên cuồng công kích. Nhưng phản kích của hắn tương đối nhỏ so với vô cùng vô tận yêu cầm, căn bản như muối bỏ biển. Thêm một khoảng thời gian nữa, chắc chắn hắn sẽ bị đám yêu cầu phân thây!

Đổi lại là bình thường thì Đoàn Mộc Vũ nhất định sẽ không cứu Triệu Hoa Anh, người này sống hay chết chả có quan hệ gì với hắn!

Nhưng hiện tại con lũ yêu cầm bao quanh, nhiều người thì nhiều lực lượng, bảo đảm sự sống thêm một chút! Mà dù sao thì Băng Giáp Thuật của hắn có thể phóng thích trong phạm vi lớn, cứ tập trung trên người mình quả thực lãng phí!

Không chút chần chừ, Phi Vũ Kiếm liền chém đ. Quang mang màu đỏ liên tục hiện lên, cứu ngay Triệu Hoa Anh đang khổ chiến ra.

"Người lo mà đuổi theo!"

Quát bảo Triệu Hoa Anh một tiếng, Đoàn Mộc Vũ tiếp tục thuận thế vọt tới trước. Sau khi lao đi vài chục trượng, lại cứu được một gã đệ tử Lạc Tinh Tông khác.

"Hạ Mạch Nhiên, nhanh tiến về phía trước! Bọn người Liễu sư tỷ đang ở đó! Hội họp với họ không chừng chúng ta có thể sống sót!" Đệ tử Lạc Tinh Tông này mừng rỡ nói, lúc này hẳn không rảnh mà nghĩ lúc trước mình đã đối xử và khinh bỉ Đoàn Mộc Vũ như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 3: Ngăn Sóng

Lúc này, chính bản thân Đoàn Mộc Vũ còn rõ ràng mọi chuyện hơn so với bọn họ cho nên hắn không hề do dự mà xuất ngay một Băng Giáp Thuật bảo vệ cả ba người. Đồng thời Đoàn Mộc Vũ cũng nhanh chóng thúc dục Phi Vũ Kiếm giết thẳng về phía trước. Cũng may đám yêu cầm luôn bay thẳng một đường về phía Bắc nên không ảnh hưởng nhiều lắm đến đường đi tới.

Xông lên trước được chừng mười trượng, Đoàn Mộc Vũ cảm giác được áp lực bỗng nhiên giảm bớt. Hắn phát hiện ra ở phía trước đang có một đạo kiếm quang màu hồng đang giết chóc điên cuồng, giết sạch đám yêu cầm trong phạm vi mười trượng xung quanh. Trừ đạo kiếm quang này ra thì còn có sáu đạo kiếm quang kém hơn đang chiến đấu. Đây chính là đám người Liễu sư tỷ! Lúc này bọn họ chỉ còn lại có bảy người, hơn nữa mọi người đều bị tiêu hao pháp lực nghiêm trọng, kiên trì chống đỡ không được bao lâu nữa!

Đoàn Mộc Vũ xuất hiện đã khiến cho đám người Liễu sư tỷ thở phào nhẹ nhõm song lúc này bọn họ không có thời gian để hỏi thăm nhau. Cả nhóm nhanh chóng tụ tập lại với nhau, không hề che giấu thực lực mà toàn lực đánh chết vô số yêu cầm lao vào.

Nhưng cũng bởi vì nhân số gia tăng lên mười người nên không cách nào di chuyển về phía trước trong con lũ yêu cầm, bọn họ chỉ có thể bám trụ tại chỗ.

Đoàn Mộc Vũ chủ động phụ trách phía nNam – là phía gian nan nhất cũng là phía bị yêu cầm tấn công mạnh nhất. Mà Liễu sư tỷ thì bảo vệ phía Đông cùng phía Bắc, thỉnh thoảng cũng trợ giúp phía Nam. Về phần những người khác thì phòng thủ phía Tây. Tình hình tạm thời như vậy, cuối cùng cũng có thể ổn định một chút!

Con sóng yêu thú lớn đến mức này không biết sẽ kéo dài bao lâu nên mọi người đều không biết được, chỉ có thể gắng gượng chống cự! Song lúc này, vì Đoàn Mộc Vũ thao túng Phi Vũ Kiếm với kỹ xảo vô cùng thành thạo, hơn nữa Phi Vũ Kiếm lại sắc bén bá đạo nên nhanh chóng trở thành chỗ dựa của mọi người!

Dưới tình huống này thì không thể nào che giấu thực lực nên bọn người Liễu sư tỷ mới lần đầu tiên biết được rốt cục Đoàn Mộc Vũ có thực lực mạnh mẽ thế nào! Mạnh đến mức có thể so với Liễu sư tỷ là cảnh giới Linh Thai!

Lúc trước khi Đoàn Mộc Vũ đánh chết La Yếm Hỏa Bằng thì bọn họ đều đang bận rộn chạy trốn nên không chú ý nhiều. Nhưng giờ phút này, khi đối mặt với yêu cầm cuồng bạo từ phương Nam bay đến liên miên không dứt thì Đoàn Mộc Vũ quả thực giống như một tòa núi cao, đồ sộ bất động. Kiếm quang màu đỏ hồng của hắn có thể chém giết toàn bộ yêu cầm bay đến, thì thể chúng chắc chắn cao hơn một trượng!

Song công kích điên cuồng như vậy cũng khiến pháp lực trong thân thể Đoàn Mộc Vũ tiêu hao nhanh chóng, nếu không có Băng Linh Quả hỗ trợ thì hắn đã sớm không kiên trì được. Cho dù như vậy thì thời gian mới nửa chén trà trôi qua, pháp lực của hắn đã tiêu hao hầu như không còn. Nhưng con sóng yêu cầm vẫn như cũ, không có dấu hiệu dừng lại!

Mà một khi không có kiếm quang Phi Vũ Kiếm ngăn cản, nhất thời mười mấy con yêu cầm cấp Thanh Mộc nhanh chóng xông lên. Những yêu cầm cấp thấp này không cách nào vọt lên trên bầu trời nên lao thẳng vào bọn họ, chính là một tai nạn khó có thể hình dung!

Tình thế như vậy, tâm tình đám người Lạc Tinh Tông đều ảm đạm. Giờ phút này cũng chỉ có kiếm quang của Liễu sư tỷ còn có thể vận chuyển, nhưng đoán chừng cũng không cầm cự được bao lâu!

Nhưng ngay một khắc này, kiếm quang của Phi Vũ Kiếm lần nữa lại sáng lên. Vẫn lấy khí thế không thể kháng cự như cũ chém giết mười con yêu cầm xông vào! Đây là do Đoàn Mộc Vũ cầm Phi Vũ Kiếm trong tay, lấy lực lượng thân thể triển khai công kích lần nữa, vừng vàng tràn thủ phía Nam!

Bây giờ có thể nhận ra chỗ tốt của việc hắn cố gắng rèn luyện thân thể. Cho dù pháp lực có tiêu hao hết thì hắn cũng không uể oải ngã xuống đất mà lại có thể cầm lấy Phi Vũ Kiếm, chém giết mãnh liệt hơn!

Thời gian từng chút trôi qua, đến khi Đoàn Mộc Vũ mệt mỏi thì con sóng yêu cầm vẫn còn. Bất đắc dĩ hắn chỉ có thể vận dụng phương pháp huyết tế để chống đỡ. Kiếm quang màu đỏ chớp động, lại chém chết một con yêu cầm nữa! Cuối cùng, ngay cả Liễu sư tỷ cảnh giới Linh Thai đã gục ngã thì hắn vẫn còn có thể chịu đựng!

Lúc này vì không có pháp lực nên mọi người chả khác nào cạp bị bẻ nanh bẻ vuốt, hoàn toàn dựa vào sự chống đỡ của Liễu sư tỷ và Đoàn Mộc Vũ. Thỉnh thoảng có một vài yêu cầm xông vào được, dấy lên từng trận kêu la thảm thiết nhưng không ai có thể cứu!

Cũng may con sóng yêu cầm kinh khủng này cuối cùng cũng qua! Trên người Đoàn Mộc Vũ chồng chất vết thương, gần như mệt mỏi đến mức phải chống Phi Vũ Kiếm trên đất mới có thể không ngã. Lúc trước hắn hoàn toàn dựa vào phương pháp huyết tế mới có thể duy trì đến hiện tại. Có thể nói chính là một kỳ tích!

Mà Liễu sư tỷ thì đã quỳ xuống, toàn thân đều là máu, đoán chừng nàng cũng như đèn cạn dầu. Trận khổ chiến vừa rồi áp lực với nàng tương đối nhẹ, hơn nữa bản thân nàng có cảnh giới Linh Thai cho nên mới có thể kiên trì nhưng đoán chừng thương thế toàn thân chắc cũng không nhẹ.

Về phần tám người khác thì còn sống chỉ có bốn người, hơn nữa mọi người đều bị thương, cử động một chút cũng rất khó khăn!

Hơi thở dốc một chút, Đoàn Mộc Vũ nhanh chóng phục dụng mấy Băng Linh Quả rồi mới trầm giọng nói: "Nơi đây không thể ở lâu, chúng ta phải tiếp tục tiến về phía trước! Ít nhất cũng phải chạy tới Cô Thành mới có đường sống!"

Lời Đoàn Mộc Vũ nói ra là dựa vào lịch duyệt Yêu Đế kiếp trước. Mảnh vụn Yêu Thạch xuất hiện phía Bắc nhất định sẽ hấp dẫn vô số yêu cầm tẩu thú,

lũ yêu cầm vừa rồi vì có khả năng bay nên mới lên trước, chắc chắn đám thú sẽ đến sau. Nói không chừng bây giờ ở phía Nam đang có hàng ngàn đàn thú tiến đến!

Thú triều dưới đất tuyệt đối kinh khủng hơn nhiều! Lúc trước bọn họ có thể may mắn sống sót trừ lí do Đoàn Mộc Vũ bộc phát ra thì nguyên nhân trọng yếu hơn chính là yêu cầm phi hành trên trời nên tấn công cũng không mấy mãnh liệt. Nếu đổi lại là dưới đất thì cho dù có mười Đoàn Mộc Vũ liên thủ cũng phải chết không có chỗ chôn!

"Chạy tới Cô Thành? Chỉ sợ chúng ta không có cơ hội đó! Nơi đây cách Cô Thành ước chừng ba nghìn dặm, bây giờ chúng ta lại hao hết pháp lực thì lấy cái gì đi tới?"

Lúc này, một huyết nhân đầy máu trên mặt và đầu cổ mở miệng nói. Trên người huyết nhân này chỉ còn lại một chút tay chân cụt! Nghe thanh âm hẳn là của Thần Phong hận Đoàn Mộc Vũ tận xương tủy. Ắt ta còn sống, hơn nữa còn có mặt trong lớp người đào vong cuối cùng nơi đây, thực lực của ắt cũng khá cao nên tình trạng bây giờ rất cổ quái!

Nhưng lúc này dễ dàng nhận ra từ giọng nói của ắt đã không còn oán hận Đoàn Mộc Vũ nữa, có lẽ là không có khí lực để oán hận!

"Phải đi, nếu không sẽ không kịp nữa! Mới vừa rồi chẳng qua do yêu cầm có tốc độ nhanh nên mới xuất hiện trước, tiếp theo sau chắc chắn là thú triều rất lớn. Chúng ta mà còn nán nã ở lại đây thì chết không thấy xác!" Giọng nói của Đoàn Mộc Vũ rất kiên quyết. Cho dù có như thế nào đi nữa thì hẳn sẽ không dễ dàng buông bỏ như vậy, nếu không chính hẳn cũng sẽ chết. Nếu lại lần nữa định ra mục tiêu sống trên đời thì không phải là quá trình đơn giản, thân thể bây giờ đâu phải chỉ là một quá trình mà là minh chứng cho sự không buông bỏ của hắn, càng phải tìm lại sự tôn nghiêm tìm linh hồn, tìm hết thảy tất cả thuộc về hắn!

Giọng nói Đoàn Mộc Vũ vang lên, Thần Phong không hề nói thêm gì nữa, ngay cả cư động cũng chả thèm. Ba người còn lại thì giãy dụa như muốn bỏ chạy, hiển nhiên có thể sống lâu thêm một khắc thì sẽ tốt hơn.

"Hạ Mạch Nhiên, ngươi không có biện pháp gì sao? Mấy người chúng ta ít nhất phải cần ba canh giờ điều tức mới có thể khôi phục đủ pháp lực để ngự kiếm phi hành!" Liễu sư tỷ lúc này rốt cuộc cũng mở miệng nói, nhưng ngay sau đó liền lấy ra mấy viên linh đan cho bốn người Thần Phong phục dụng, chính bản thân nàng cũng phục dụng hai viên. Lúc trước nàng có thể thoát được nhưng lại lựa chọn bảo vệ mấy người Thần Phong, tuy hơi ngu xuẩn như lại hiếm thấy!

Đoàn Mộc Vũ im lặng hồi lâu, thật ra thì cái hắn nghĩ chính là vứt bỏ bốn người Thần Phong rồi hắn và Liễu sư tỷ vừa đi vừa khôi phục pháp lực thì may ra!

Nhưng loại chuyện này hẳn làm được chứ chưa chắc Liễu sư tỷ sẽ làm, cho nên hắn cũng không muốn khuyên. Mà có khuyên cũng vô dụng.

Thu hồi Phi Vũ Kiếm, Đoàn Mộc Vũ xoay người rời đi. Hắn coi như cũng đã cứu bọn họ một mạng, đây cũng đã là hết lòng giúp đỡ rồi!

Liễu sư tỷ nhìn Đoàn Mộc Vũ vừa há miệng định nói gì nhưng nói không được. Nàng thật sự cũng không có lời nào để nói!

Một giờ trước, đám người Lạc Tinh Tông luôn châm chọc chèn ép Đoàn Mộc Vũ bằng những lời vô cùng khó nghe. Những đồng môn tự xưng là phẩm đức cao thượng chỉ giới bác phết, lời toàn vàng ngọc nhưng lại bỏ mặc tiểu sư đệ sư muội yếu nhược, từ bỏ người yếu luôn mồm muốn dùng tánh mạng thù hờ mà trốn mất tăm!

Mà ngược lại, người này tuy bị giễu cợt, khinh bỉ, bị coi là sĩ nhục chết nhát ở thời khắc mấu chốt nhưng vẫn im lặng không giải thích. Hắn chỉ kiên cường kháng cự tai họa ngập trời. Chỉ sợ ngay thời khắc tuyệt vọng thì hắn vẫn không buông tha cơ hội nào!

Hắn đã làm hết thảy mọi điều hắn có thể làm thì nàng còn có thể yêu cầu xa vời gì đây?

Nghĩ tới đây Liễu sư tỷ thở dài một tiếng, mở miệng nhẹ nhàng nói: "Hạ Mạch Nhiên, cảm ơn ngươi. Chuyện lúc trước ta thành tâm xin lỗi! Đi nhanh đi, bảo trọng!"

Nghe được lời xin lỗi của Liễu sư tỷ, Đoàn Mộc Vũ không khỏi dừng lại một chút nhưng hắn không nói gì mà cứ tiếp tục bước đi. Hắn không phải Hạ Mạch Nhiên cho nên không cần cảm tạ, không cần nói xin lỗi, càng không cần thấu hiểu!

"Hạ Mạch Nhiên, xin chờ một chút!" Lúc này Thần Phong đã phục dụng linh đan nên cuối cùng cũng có khí lực đứng lên, đột nhiên ắt gọi tên Đoàn Mộc Vũ.

"Hạ Mạch Nhiên, từ trước đến nay ta luôn coi thường ngươi, làm khó dễ ngươi khắp nơi. Ta xin lỗi! Ta biết lúc này đã không còn tác dụng, ta cũng không yêu cầu ngươi tha thứ nhưng xin ngươi hãy đưa Liễu Lịch sư tỷ đi cùng. Vốn dĩ tỷ ấy có thể thoát được nhưng vì chúng ta mà phải chịu liên lụy. Việc đã đến nước này, ta cũng không còn muốn sống nữa, lại càng không muốn hại Liễu Lịch sư tỷ. Còn nữa, nếu hai người có thể trở về sư môn thì nhớ tìm Trình Bân, nói cho hắn biết ta có thành quý cũng không bỏ qua cho hắn!"

Thần Phong khàn giọng nói, trong giọng nói ắt chứa hận ý vô cùng nồng đậm, còn có ý không câu chấp gì hắn!

▲

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 4: Đường Sống

"Đúng vậy, Liễu sư tỷ! Hai người mau đi đi, không cần phải để ý đến chúng tôi nữa! Sống đến lúc này chúng tôi đã quá may mắn rồi, bất kể là kiếp này hay kiếp sau thì người cũng là sư tỷ của chúng tôi! Đại ân của tỷ, kiếp sau xin báo đáp!" Lúc này lại có một người tên Tiệm Biệt Ly khuyên nhủ. Hắn là kẻ hay câu kết với Triệu Hoa Anh làm việc xấu, chẳng qua giờ khắc này thân chịu trọng thương nhưng lại rất có đảm lược.

So sánh ra thì hai người khác lại không có dũng khí như vậy! Một người trong đó là Triệu Hoa Anh được Đoan Mộc Vũ cứu, giờ phút này cả người hắn run như cây sậy, muốn cầu cứu nhưng không nói ra lời chỉ có thể dùng ánh mắt tuyệt vọng mà nhìn Đoan Mộc Vũ với Liễu Lịch.

Một người khác chính là Dạ Vũ. Trước kia ả luôn căm hận Đoan Mộc Vũ giống như Thần Phong song lúc này thì căm hận đó đã biến mất.

Thấy Đoan Mộc Vũ dừng bước, sắc mặt Liễu Lịch cực kỳ bi ai, tựa hồ nàng đã bị lời của Thần Phong và Tiệm Biệt Ly lay động. Dạ Vũ do dự một chút rồi bỗng nhiên cầu khẩn Đoan Mộc Vũ: "Mạnh Nhiên sư huynh, từ trước đến nay ta sai rồi, van cầu huynh hãy dẫn ta theo! Ta sẽ sửa đổi cho tốt, ta sẽ không coi thường huynh nữa, ta ... tất cả đều nghe theo người ... "

Lời cầu khẩn của Dạ Vũ khiến mấy người Liễu Lịch lúng túng nhưng Đoan Mộc Vũ thì lại thờ ơ. Hắn dừng lại là vì lời nói của Thần Phong bởi vì trạng thái hiện giờ của hắn cũng như đèn cạn dầu, có Liễu Lịch đồng hành thì cơ hội sẽ lớn hơn rất nhiều.

"Dạ Vũ, ngươi đừng có nói nữa! Liễu Lịch sư tỷ và Hạ Mạch Nhiên che chở cho chúng ta đến đây cũng đã kết thúc bổn phận của họ rồi. Có chúng ta làm liên lụy thì họ không các nào rời đi! Có ân phải trả có oán phải báo, hiện tại đến lúc chúng ta phải báo ân rồi! Liễu Lịch sư tỷ, mau đi đi! Bốn người chúng tôi ở lại cản hậu, tranh thủ cho hai người chút thời gian. Không cần hai người phải nhớ ơn chúng tôi mà chỉ cần đem chuyện này bẩm báo sư môn, để cho người trong thiên hạ thấy bộ mặt thật của đám người dối trá hèn hạ kia là được!" Giờ phút này, Thần Phong cao giọng nói, hết sức có khí thế. Dạ Vũ nghe được thì không nói thêm gì nữa.

Mà Liễu Lịch cũng dứt khoát quyết định! Chuyện đến nước này thì nàng không cách nào bảo vệ bốn người bọn họ, cùng chết ở chỗ này chi bằng cố gắng sống sót rồi quay về tính sổ với bọn Lan Đình, Trình Bản. Nếu không phải bọn chúng bỏ chạy trước mà họ thành kiếm trận thì cũng đâu đến nỗi!

Nhìn bốn người một cách bi thương, Liễu Lịch chợt xoay người sang chỗ khác, lệ tuôn như suối!

"Các ngươi yên tâm! Chuyện hôm nay ta nhất định sẽ bẩm báo với chương môn sư bá, tuyệt đối không để bọn người kia thoát tội! Bọn họ nhất định phải chịu trách nhiệm chuyện này!"

Liễu Lịch nói xong thì không hề quay đầu mà cùng Đoan Mộc Vũ đi về phương Bắc. Bây giờ ở chân trời phía Nam tuy không có thú triều nhưng mơ hồ có bụi bốc lên ngàn ngút, chắc chắn chúng là kết quả của hàng ngàn hàng vạn yêu thú di chuyển tạo thành. Nếu yêu cầm có thể che kín bầu trời, thì yêu thú cũng phải khiến đất lở. Cho nên trừ phi có thể chui sâu vào đất mấy trăm trượng hoặc ngự kiếm phi hành lên bầu trời thì mới mong sống sót. Nếu không thì sẽ càng thảm hơn!

Lúc này, Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch không cách nào ngự kiếm nhưng chạy bộ thì cũng khá nhanh. Ai cũng không nói chuyện với ai mà cầm đầu chạy trời chết. Phía sau bọn họ, bụi mù cũng đã kéo đến, tiếng chấn động ừng ực cũng thỉnh thoảng vọng đến. Thú triều dưới đất không giống như vạn mã bôn đàng bởi vì chúng có lực lượng rất cường đại, cho dù là cấp Thanh Mục thì cũng rất khỏe. Chúng cắn xé lẫn nhau sao với yêu cầm còn mãnh liệt hơn! Nơi chúng đi qua, dùng sơn băng địa liệt để hình dung cũng không quá!

Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch mới chạy được hơn mười dặm về phía Bắc thì thú triều từ phía Nam tràn tới cũng đã kéo đến gần bốn người Thần Phong. Bọn họ căn bản không có lực phản kháng bởi vì một con yêu thú xông lên thì sau đó lại mười con nối tiếp. Mà thực lực chúng cũng đều ở cấp Xích Mục, nếu một yêu thú Xích Mục thì không có gì nhưng hàng trăm hàng ngàn yêu thú Xích Mục chạy như điên thì lại cực kỳ đáng sợ! Bọn chúng cày nát hết mọi vật cản trên đường đi, hằn lên mặt đất những dấu chân sâu hoắm!

Mà trong đó còn chưa kể đến việc chúng công kích lẫn nhau, khung cảnh quả thực hỗn loạn vô cùng!

Bốn người Thần Phong vừa mới miễn cưỡng khôi phục được một chút khí lực thì liền di chuyển đến đồng thi thể yêu cầm lúc trước chém giết, sau đó dùng kiếm đào đất. Bọn họ biết chắc mình sẽ chết nhưng lại không muốn bỏ qua cơ hội sống dù là nhỏ nhất!

Lúc đầu khi thú triều bắt đầu đi qua thì bọn họ còn có thể chịu được nhưng sau đó thì thôi rồi. Ngay cả dây nui nhỏ bé cũng sụp đổ ầm ầm, không biết có bao nhiêu con Địa Hành Long xuyên đất chui qua!

Kể từ lúc đó, bốn người Thần Phong không hề còn tung tích gì nữa!

Lúc này, hai người Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch đã không đủ thời gian để nghĩ đến việc bốn người Thần Phong tử vong vì hai người bọn họ có chạy như điên cũng không thể sánh được với yêu thú có thể chất cường hãn. Trừ phi bọn họ ngự kiếm, nhưng bây giờ một chút pháp lực cũng không có thì bay bằng niềm tin!

Cho nên bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn thú triều khổng lồ đang cuốn đến gần. Tử vong đã cận kề!

"Cứ tiếp tục chạy như vậy cũng không tốt, chỉ có một biện pháp cuối cùng. Dừng lại đi!"

Thấy kinh khí và bụi mù mịt từ phía sau cuốn đến, Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên quát to. Hiện tại cho dù hắn có vận dụng phương pháp huyết tế thì cũng không thể nào chạy thoát đám yêu thú đang chạy điên cuồng kia, sớm muộn gì cũng sẽ bị đập thành bùn nhão. Đã như thế thì không bằng buông tay đánh cược một lần!

Liễu Lịch mặc dù sợ hãi nhưng chứng kiến đồng môn chết thảm – nhất là bốn người Thần Phong thì đã bị đá kích không nhỏ, trong lòng này đã sớm có ý chết nên thú triều kinh khủng trước mắt chẳng xá gì, nàng lập tức ngừng lại!

"Đường cầu sinh của chúng ta không phải trên trời hay dưới đất, mà chính là trong lòng chúng ta. Chúng ta có lẽ sẽ không chế được một con yêu thú làm tọa kỵ! Người đi theo ta, chúng ta chỉ một cơ hội, bỏ lỡ thì chết!" Giờ phút này, sắc mặt Đoan Mộc Vũ trầm ổn nói. Mặc dù tỷ lệ thành công của kế hoạch này cực thấp nhưng hắn vẫn có thể giữ được tinh táo!

"Không chế yêu thú làm tọa kỵ?"

Liễu Lịch cả kinh! Dù lúc này nàng đã không màng sống chết nhưng cũng bị kế hoạch to gan của Đoan Mộc Vũ làm rung động!

Phải biết rằng thứ đang tiến đến là thú triều, so với tràng diện vạn mã bồn đằng thì tràng kinh khủng hơn, hung hiểm và đáng sợ hơn!

Giả dụ như có hàng trăm hàng ngàn con Hắc Phong Kỵ chạy đến thì nhất định bọn họ có thể bắt được mấy con làm tọa kỵ bởi vì Hắc Phong Kỵ cho dù có phát điên thì cũng chỉ đá hậu, chạy nhanh hơn mà thôi.

Nhưng yêu thú thì lại bất đồng! Chúng có trí tuệ không thua kém nhân loại bao nhiêu nên đâu chỉ cầm đầu mà chạy? Chỉ cần suy nghĩ lại một chút thì chúng cũng giống như hàng ngàn hàng vạn người tu hành đang ngự kiếm, muốn bám lên một thanh đề đi nhờ thì kết cục chính là vạn kiếm xuyên tâm!

Suy nghĩ thoáng hơn một chút thì bọn họ có nhảy được lên lưng một con yêu thú thì sau đó sẽ thế nào? Nhất định sẽ bị mấy con xung quanh công kích điên cuồng. Đây không phải là chuyện giỡn!

Song Liễu Lịch cũng không nói gì thêm. Dù sao cũng chết, liều mạng đánh cược một lần đi!

Ngắn ngủn hơn mười tức, kinh phong và bụi mù đã cuốn tới, những con yêu thú đầu tiên đã xuất hiện cách Đoan Mộc Vũ trăm trượng! Giờ phút này, cả vùng đất đã bị cát bụi bao phủ, đất rung âm ầm. Bình thường mà nói thì căn bản chẳng nhìn thấy gì nhưng hai người Đoan Mộc Vũ đều nhìn rõ thú triều đang kéo đến!

Một nhóm yêu thú đi đầu hung mãnh vô cùng, nếu bị bọn chúng giẫm đạp thì chết chắc! Mà đối diện hai người Đoan Mộc Vũ lại là một con gấu đen cao chừng tám chín trượng, da dày thịt béo, hung hãn vô cùng. Thân thể của nó cực kỳ đồ sộ, như một tòa núi nhỏ!

Con gấu này hẳn phải nặng hai ba nghìn cân. Chân gấu khổng lồ in rõ mồn một trên mặt đất, có thể đập cho mặt đất tét ra một cái rãnh sâu đến mười trượng. Mà đáng sợ là con gấu này có thuộc tính thổ, mỗi lần giẫm chân thì đều có quang mang màu vàng đất lóe lên, khiến đất đá bay tứ tung. Khi nó đi chuyên thì yêu thú nào trên đường đi cũng bị nó giẫm bẹp, đập thành thịt vụn!

Ngoài ra tốc độ của nó cũng cực nhanh. Đừng nghĩ nó nặng đạt hai ba nghìn cân thì sẽ chậm chạp mà ngược lại, nó vô cùng linh hoạt. Với lực lượng bản thân nó đủ để chạy một hơi hơn vạn dặm! Thực lực này thật đáng sợ, nếu mà nó đạt được chỗ tốt từ mảnh vụn Yêu Thạch, tăng lên cấp Tử Mục thì có thể kiêu ngạo được rồi!

"Chuẩn bị!"

Gầm nhẹ một tiếng, tay Đoan Mộc Vũ liền nắm lấy tay trái Liễu Lịch. Con gấu đen kia cũng đã vọt đến cách hai người năm mươi trượng. Trong lúc nhất thời, cát bay đá chạy, lực sát thương của chúng không kém gì kiếm khí công kích. Nhưng Đoan Mộc Vũ căn bản không thèm quan tâm, vẫn vững vàng bảo hộ Liễu Lịch phía sau rồi xung phong tiến về phía gấu đen! Hôm nay hắn cũng được xem là da dày thịt béo, chắc cũng sẽ không bị trọng thương!

Đến khi Đoan Mộc Vũ kéo Liễu Lịch đến gần gấu đen khoảng ba mươi trượng thì đã có thể ngửi được mùi máu tanh nồng đậm trên người con gấu này!

Không đợi gấu đen triển khai công kích, Đoan Mộc Vũ trực tiếp hét lên một tiếng điên cuồng, thi triển Chấn Thiên Hồng. Hắn làm vậy là muốn tranh thủ cơ hội!

Uy lực của Chấn Thiên Hồng không cần phải bàn, ngay cả yêu cầm cấp Tử Mục cũng bị trấn trụ trong nháy mắt thì làm sao con gấu đen Xích Mục đình phong này tránh được?

Gấu đen đang chạy như điên khẽ ngừng lại. Thừa dịp đó, trong nháy mắt hai người Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch liền nhảy lên lưng nó, vào trong hiểm địa. Đến khi nó kịp phản ứng thì không còn kịp nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 5: Gấu Lớn (Cự Hùng)

"Ngao!"

Con gấu đen này là yêu thú cấp Xích Mộc nên trí tuệ cũng tương đối bằng nhân loại. Nó nổi giận gầm lên một tiếng, lông gấu toàn thân dựng ngược cứng rắn như dùi sắt. Không chỉ thế mà một màn sáng màu vàng đất cũng đã bao phủ cả cơ thể con gấu, bài xích hai người Đoan Mộc Vũ ra bên ngoài!

Đây cũng chính là khác biệt giữa yêu thú Xích Mộc và Thanh Mộc. Nếu là yêu thú Thanh Mộc, chỉ cần nhảy được lên lưng nó thì thoải mái rồi, có thể tùy ý giết hoặc thu phục đều được vì mọi chuyện rất dễ dàng. Nhưng yêu thú Xích Mộc thì lại khác, nó có thể triển khai công kích cường đại để phản kháng!

Vào lúc này, mạnh mẽ như Đoan Mộc Vũ cũng chỉ có thể dựa vào số phận. Một tay hắn nắm chặt tay Liễu Lịch, một tay kia thì cầm Phi Vũ Kiếm như muốn đâm thủng vòng bảo hộ của con gấu này. Bây giờ hắn không còn một chút pháp lực nào cả, chỉ có thể hi vọng vào sự sắc bén của Phi Vũ Kiếm!

Chẳng qua Đoan Mộc Vũ còn chưa động thủ thì con gấu này đã xoay đầu ra sau. Nhất thời đám lông màu đen của nó cũng cuộn sóng theo, vòng bảo hộ màu vàng đất cũng rung động khiến hai người Đoan Mộc Vũ đứng không vững rồi ngã xuống đất. Con gấu này thủy chung luôn chạy như điên, nếu bọn họ bị ngã thì kết quả chính là bị đập thành thịt vụn.

Tình trạng hết sức nguy cấp, Liễu Lịch chợt vùng ồng tay áo lên, phóng ra một dải lụa nhiều màu sắc cuốn lấy cái đuôi gấu đen. Mụn điểm này, hai người Đoan Mộc Vũ lại lần nữa nhảy lên lưng con gấu!

Lần này, con gấu đen rống một tiếng rõ to, nó chạy càng lại thêm điên cuồng. Bốn cái chân gấu giẫm mạnh xuống đất nhất thời khiến vô số đá vụn tay tứ tung, phương viên mấy trăm dặm xung quanh cũng bị một cỗ khí lăng không lồ cuốn qua! Rất nhiều yêu thú ở gần con gấu đen này đều bị vạ lây!

Rồi sau đó, vòng sáng màu vàng đất trên người con gấu nhấp nháy vài cái, tạo ra một cỗ hấp lực khổng lồ. Đầu tiên nó hút hai người Đoan Mộc Vũ dính lên đó, khiến hai người không thể nhúc nhích rồi bắt đầu hút đá vụn vỡ ra để công kích hai người bọn họ!

Thầm mắng một tiếng giao hoạt, Đoan Mộc Vũ bắt đầu dĩ phải lần đề lên người Liễu Lịch, bảo hộ nàng bên dưới. Đám đá vụn có lực lượng thuộc tính thổ gia cường nên có sức nặng rất lớn, theo quán tính lao vào bọn họ nên cũng sẽ rất đau. Hắn da dày thịt béo thì chắc không có vấn đề nhưng Liễu Lịch hiện không có pháp lực thì có thể bị đánh cho đến chết!

Nhất thời thanh âm bùm bùm ầm ầm vang lên không ngớt. Lực lượng oanh kích của mấy tảng đá cũng rất lớn, đến Đoan Mộc Vũ cũng bị đập cho choáng váng đầu óc. Mà Liễu Lịch thì ngược lại, nàng được hắn bảo hộ bên dưới nên thân thể không có thương tổn gì quá lớn!

Chẳng qua tư thế như vậy cũng cực kỳ mập mờ! Hấp lực khổng lồ từ màn sáng màu vàng đất kia khiến hai người gần như dính sát vào nhau, mặt đối mặt. Đoan Mộc Vũ bị đập cho choáng váng hoa mắt nên không có cảm giác gì nhưng Liễu Lịch thì thẹn đến mức muốn chui sâu xuống đất. Hôn nữa đang trên bờ vực sinh tử nên cảm xúc lại càng mãnh liệt hơn! Nhất thời, trong lòng nàng dâng lên tâm tình khác, nghĩ rằng nếu cứ chết như vậy thì cũng đáng!

Cự thạch oanh kích liên miên không dứt, Đoan Mộc Vũ chịu được nhưng Tiểu Bạch luôn ngủ gật như sấm sau lưng hắn thì lại không. Lúc trước, cho dù có lâm vào tình cảnh nguy hiểm thì dưới sự bảo vệ của hắn nó cũng không bị đánh thức bởi đàn yêu cầm ồn ào kia!

"Chiêm chiếp, chiêm chiếp!"

Tiểu Bạch bị tảng đá đập trúng nên tỉnh dậy, nó lập tức vỗ cánh nhảy ra ngoài và rất tức giận. Chẳng qua giờ phút này Đoan Mộc Vũ chả còn tâm trí nào quan tâm nó. Vốn hắn cũng tưởng nó bị nện thành bánh thịt rồi nhưng không ngờ màn sáng màu vàng đất của con gấu đen và phi thạch lại không cách nào tiếp cận nó, giống như có mắt tự tránh nó!

Tiểu Bạch tức giận liền chạy chậm chậm rồi nhảy lên đầu con gấu rồi kêu chiêm chiếp chiêm chiếp không ngừng. Bộ dạng nó có vẻ như đang lên án con gấu, cực kỳ buồn cười!

Không ngờ sau một khắc Tiểu Bạch lên án không ngừng thì con gấu đen kia lại ngưng công kích, thậm chí màn sáng màu vàng đất còn bao phủ hai người Đoan Mộc Vũ trong đó. Như thế hai người không lo bị té, mà cũng chẳng lo bị yêu thú khác công kích.

Song Đoan Mộc Vũ cũng đã bị mười mấy khối cự thạch đập lên lưng nên hắn luôn trong trạng thái mơ mơ màng màng, duy trì tư thế cũ. Đến khi tỉnh táo lại thì mới cảm thấy bên dưới mình là một thân thể vô cùng mềm mại nóng hổi, có cảm giác thực cốt tiêu hồn. Hắn vừa mới cử động một chút thì tiếng thở gấp nhẹ nhàng liền vang lên bên tai hắn. Cố gắng ngẩng đầu nhìn xuống thì bên dưới chính là Liễu Lịch. Giờ phút này cả người nàng đầy máu, cả mặt cũng thế nên không nhận ra nàng thế nào, nhưng hai mắt lại nhắm nghiền chắc là đang lúng túng!

Lắc đầu vài lần cho tỉnh táo, Đoan Mộc Vũ nhanh chóng quan sát tình hình xung quanh. Sau khi đã xác định không có gì nguy hiểm thì liền ngồi dậy. Hắn không hề lúng túng gì vì tình hình như thế không cần giải thích nhiều. Ngược lại hắn lại hiếu kỳ sao Tiểu Bạch có thể thu phục được con gấu đen này? Song khi nghĩ đến chuyện huyết mạch thì mọi chuyện liền trở nên đơn giản.

"Người có bị gì không? Nếu không thì phải nắm chặt thời gian khôi phục pháp lực đi. Nếu muốn sống thì còn phải xem tình hình kế tiếp. Ta đoán chừng càng về phía Bắc thì lại càng nguy hiểm hơn!" Lúc này, Đoan Mộc Vũ thản nhiên nói. Bây giờ bọn họ đã ở trong tầng phòng ngự của con gấu đen này nên đây chính là cơ hội tốt nhất để khôi phục pháp lực.

Liễu Lịch mặc dù xấu hổ vô cùng nhưng cũng biết bây giờ không nên suy nghĩ nhiều. Nàng lập tức gạt đầu, nắm chắc thời gian điều tức.

Đoan Mộc Vũ liếc nhìn Tiểu Bạch đang ở phía trước thì thấy tiểu gia hỏa kia đang nhảy nhót trên đầu gấu đen, có chút đắc ý. Tựa hồ nó không thèm quan tâm đến ý gì đến thú triều xung quanh.

Không để ý đến nó nữa, Đoan Mộc Vũ cũng đã tọa điều tức.

Đường đi dài ba nghìn nghe thì rất xa nhưng thú triều chạy như điên nên chỉ cần hai ba canh giờ đã đủ đến. Cũng may trong khoảng thời gian này hai người Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch đã khôi phục được một chút pháp lực, đủ để ngự kiếm phi hành. Nếu lúc này rồi đi, cũng không lo gì nhiều!

Liễu Lịch có ý định này nhưng Đoan Mộc Vũ thì lại có ý khác. Bây giờ con gấu đen này đã bị Tiểu Bạch thu phục nên bọn họ có thể tiếp tục đi về phía trước thăm dò một phen. Đối với quyết định này Liễu Lịch không hề ý kiến gì. Trải qua cảnh mập mờ lúc trước thì lúc này nàng không có dũng khí ngăn đầu nhìn thẳng Đoan Mộc Vũ.

Mà càng gần Bắc Hải thì ba động khiến lòng người phiền não lại càng tăng mạnh. Bầy thú lại càng cuồng bạo hơn, một cỗ huyết sắc không ngừng tràn ngập, cuối cùng bao phủ trên người tất cả yêu thú, ngay cả con gấu đen đã bị Tiểu Bạch thu phục cũng liên tục gầm nhẹ. Song khiến Đoan Mộc Vũ kinh ngạc là Tiểu Bạch lại vỗ cánh liền ngưng kết trên đầu con gấu một tầng băng sương, do đó giúp gấu đen không bị cỗ huyết sắc kia làm mê muội.

Cảm ứng được kích thích của cỗ huyết sắc, sắc mặt Đoan Mộc Vũ liền ngưng trọng bởi vì hần bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng. Giả sử nếu đúng là vậy thì bọn họ nên lập tức rời đi!

Song suy nghĩ một chút thì Đoan Mộc Vũ không cam lòng. Hần định ra lệnh cho Tiểu Bạch chỉ huy con gấu đen chạy chéo theo hướng Tây vì theo trí nhớ của hắn đó là vị trí của Cô Thành đại danh đình đình!

Đối với việc Đoan Mộc Vũ có thể chỉ huy một con gà nhỏ, Liễu Lịch cảm thấy rất kỳ quái nhưng chuyện kỳ quái xung quanh Đoan Mộc Vũ nàng đã gặp qua rất nhiều nên cũng không để ý đến.

Tiểu Bạch rất nghe lời, nhưng vấn đề là thân thể gấu đen tuy lớn nhưng chạy thẳng thì được chứ một khi đi chệch quỹ đạo, nhất định nó sẽ mấy con yêu thú phía sau húc ngã, sau đó bị đập thành thịt vụn. Khi bị cỗ huyết sắc kích thích, cả đám yêu thú đều phát ra lực lượng vô cùng kinh khủng. Chỉ có con gấu này là còn chút thanh tĩnh, nên nó cũng phát run!

"Chúng ta đồng thời xuất thủ, trợ giúp con gấu này chuyển hướng. Nếu không chuyển hướng mà cứ chạy về phía trước thì vào Bắc Hải rồi!" Đoan Mộc Vũ phân phó Liễu Lịch một tiếng. Lúc này, hai người bọn họ một trước một sau đứng trên người con gấu đen. Đoan Mộc Vũ chịu trách nhiệm thi triển pháp thuật hỗ trợ còn Liễu Lịch chịu trách nhiệm thúc dục kiếm khí công kích yêu thú bên trái, gây hỗn loạn để con gấu đen tranh thủ cơ hội!

Đầu tiên Đoan Mộc Vũ nhanh chóng thi triển hai Tật Phong Thuật lên người con gấu, giúp nó tăng tốc. Sau đó hắn quát với con gấu: "Ta biết ngươi nghe và hiểu được nên nếu không muốn chết thì lập tức phá vây chạy về phía Tây!"

Con gấu đen đứng là nghe hiểu được. Trên thực tế, phần lớn Yêu Tộc chỉ cần từ Từ Mục trở lên thì trí tuệ tài nghệ không kém gì loài người. Thậm chí miệng còn có thể nói tiếng người, biến hóa hình người. Nhưng loại chuyện này đối với Yêu Tộc chính là một loại sỉ nhục, giống như loài người sẽ không thích biến thành một con yêu thú, chuyên dùng thú ngữ điều ngự. Đây là việc liên quan đến vấn đề tôn nghiêm chủng tộc.

Gấu đen cũng thống khoái gầm nhẹ một tiếng, cảm thụ được tốc độ nhanh hơn nên trực tiếp chạy về phía Tây. Hơn thế nữa, kiếm quang của Liễu Lịch đã chặt đứt chân trước của một con yêu thú Xích Mục, khiến nó té ngã và tạo thành một trận hỗn loạn. Con gấu đen cũng nhân cơ hội mà vọt thẳng về phía Tây được hơn trăm trượng!

Nhưng thú triều cực kỳ khổng lồ, hơn nữa toàn bộ khu vực Bắc Hải cũng rộng mênh mông vô bờ. Cho nên từ Đông đến Tây, cơ hồ toàn bộ bị thú triều bao trùm. Phá vây về phía Tây cũng là chuyện không hề đơn giản, nếu không cẩn thận thì có thể nhận được kết quả xấu nhất!

Tình hình nghiêm trọng này ngay cả Tiểu Bạch cũng cảm ứng được. Chính xác mà nói thì nó cần phải không ngừng phóng ra hàn khí chống lại cỗ huyết sắc mới giúp gấu đen không nổi điên!

Mà Đoan Mộc Vũ thì lại không ngừng xuất ra đủ loại pháp thuật phụ trợ, Tật Phong Thuật, Băng Giáp Thuật, Phù Không Thuật đều xuất hết. Cuối cùng hẳn giúp con gấu đạt được tốc độ cực nhanh!

Liễu Lịch tạo hỗn loạn cũng phát huy tác dụng to lớn. Nàng không cần phải gây thương nặng cho mấy con yêu thú mà chỉ cần trì hoãn tốc độ của chúng để mấy con phía sau húc lên thì đã hỗn loạn rồi!

Song Đoan Mộc Vũ thay đổi phương hướng đã chậm một bước. Bọn họ vừa phá vây chạy được về phía Tây bảy tám chục dặm thì đã đến bên bờ Bắc Hải. Mà ngay lúc này, bụi mù trên bầu trời cũng sớm bị cuồng phong ở Bắc Hải thổi tan, tình hình trước mắt khiến Đoan Mộc Vũ ngây người!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Yêu Thạch

Chỉ thấy trong Bắc Hải mênh mông cuộn cuộn xuất hiện thêm một con lốc xoáy màu đen, từ bên trong lốc xoáy truyền ra ba động kinh khủng kia. Nó tối đen như mực, không cách nào cảm ứng được bên trong là vật gì!

Song bên ngoài lốc xoáy lại là mùi máu tanh ngập trời, chính là thủ phạm khiến yêu thú phát điên. Giờ phút này, bên ngoài lốc xoáy có vô số yêu cầm yêu thú từ bốn phương tám hướng tụ tập đến, không chút do dự mà nhảy vào trong đó. Chắc chắn cũng là dẫn tới thủ triều nổi điên gì đó, giờ phút này ở ngoài lốc xoáy màu đen, chính có vô số yêu thú yêu cầm từ bốn phương tám hướng tụ tập tới, sau đó không chút do dự nhảy vào trong đó, không nghĩ ngờ chút nào, lốc xoáy màu đen bên ngoài mùi máu tanh chính là chỗ này có được!

Vô số yêu thú yêu cầm vọt vào lốc xoáy đoán chừng không thể sống mà đi ra! Mạnh vụn Yêu Thạch quá lợi hại, căn bản không có một con yêu thú nào có thể chịu nổi loại lực lượng này. Bọn chúng điên cuồng lao vào lốc xoáy chẳng khác nào thiêu thân đâm đầu vào lửa!

"Thì ra là như thế! Không kịp phá vây chạy về hướng Tây được rồi! Con gấu này, mau mau quay đầu phá vây lùi về sau, chỉ cần có thể kiên trì một thời gian ngắn nữa thì mảnh vụn Yêu Thạch này sẽ xuất thế hoàn toàn!" Đoàn Mộc Vũ quát to. Lúc này bọn họ đã đến bên bờ Bắc Hải, nếu cứ tiếp tục phá vây về phía Tây thì thế nào cũng rơi vào biển rộng. Đó không phải việc tốt gì!

Gấu đen cũng biết giờ phút này chính là thời khắc mấu chốt. Nó nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể cao lớn lập tức xoay ngược về phía sau. Nếu so sánh thì chạy ngược về sau tương đối dễ dàng hơn so với về phía Tây! Về phía Tây thì hai bên hông phải chịu áp lực rất lớn, rất dễ bị đụng ngã còn chạy ngược về sau sẽ giúp thân thể không lộ của gấu đen phát huy được ưu thế vốn có, thêm cái mõm không lộ và hai tay gấu trợ giúp nên có thể phá đường dễ dàng. Nếu không gặp phải yêu thú ngang cơ thì có thể chạy liên tục!

Đoàn Mộc Vũ và Liễu Lịch dùng toàn lực xuất thủ! Một mặt hai người thúc dục kiếm khí chém giết để hỗ trợ, một mặt không ngừng thi triển Băng Giáp Thuật để tăng cường uy lực và giảm bớt thương tổn cho gấu đen.

Trong lúc nhất thời, gấu đen lao một mạch về sau được mấy ngàn trượng. Nhưng tình hình kế tiếp lại khiến cả đám đau đầu bởi vì không biết bao nhiêu yêu thú dồn thổ mà đi, chúng đi qua làm đất sụp núi lở, hơn nữa còn công kích không có quy luật! Trong chốc lát, trên thân thể gấu đen đã xuất hiện mười mấy lỗ thủng. Đây là kết quả mà Đoàn Mộc Vũ không ngừng thi triển Băng Giáp Thuật, nếu không thì mấy trăm con Địa Hành Long đồng thời công kích thì yêu thú cấp Tử Mực cũng phải chết mất xác!

Lúc này không cần phải nói gì với nhau, Đoàn Mộc Vũ và Liễu Lịch gần như là liều mạng thúc dục kiếm khí chém giết. Ngay cả việc nghĩ đến phương án ngự kiếm thoát đi cũng chẳng nghĩ đến vì Tiểu Bạch đang không ngừng thúc dục hàn khí bảo vệ đỉnh đầu gấu đen. Hai bọn nó tựa hồ có liên hệ thần bí nào đó nên không thể gián đoạn, mà Đoàn Mộc Vũ thì không thể bỏ rơi Tiểu Bạch còn Liễu Lịch đã không màng sống chết rồi! Cũng may đám Địa Hành Long không thể dừng lại quá lâu mà phải tiếp tục tiến lên. Gấu đen nhân cơ hội này cũng đã vọt lên, vượt qua bộ phận cuối cùng của thủ triều, chính là đám yêu thú cấp Thanh Mực tạo thành. Thân thể gấu đen sau khi lao ra thì nghiêng ngả như sắp đổ, gần như muốn gục!

"Gấu đen dừng lại! Mạnh vụn Yêu Thạch muốn xuất thế rồi. Tiểu Bạch, hai bọn ngươi nhanh chóng nắm bắt thời cơ, không thể bỏ qua cơ hội này!"

Giờ phút này, Đoàn Mộc Vũ bỗng nhiên quát to. Hắn luôn chú ý lốc xoáy màu đen trong Bắc Hải và lúc này con lốc ấy đã bộc phát ra một màn sáng màu đen, cả lốc xoáy đang từ biển mất!

Trong phút chốc, có một đợt ba động khủng bố lan rộng ra. Ba động này không kinh khủng như lúc trước nữa. Ít nhất là Đoàn Mộc Vũ và Liễu Lịch không bị ảnh hưởng gì quá lớn!

Nhưng đối với những yêu thú yêu cầm may mắn sống sót thì ba động này đối với chúng giống như một tòa bảo khố đã được mở ra, lợi ích trong đó không hề nhỏ!

Sau khi ba động này hoàn toàn biến mất, thủ triều vốn trong trạng thái cuồng bạo bỗng tĩnh tảo lại toàn bộ, phần lớn yêu cầm đang phi hành bỗng dừng lại tại chỗ tựa hồ như đang nghe lời chỉ dẫn của thân linh nào đó!

Loại không khí im lặng này kéo dài được mấy tức thì ở vị trí trung tâm con lốc xuất hiện một hòn đá vô cùng sáng lạn, lóe ra hàng vạn tia sáng chói mắt. Nó to cỡ đầu người, nhưng có thể nhận ra nó là một mảnh vụn. Có thể khẳng định, đây là mảnh tương đối lớn trong tất cả các mảnh vụn Yêu Thạch!

Lúc này Đoàn Mộc Vũ kích động đến mức huyết mạch sôi trào! Một mảnh vụn Yêu Thạch khổng lồ như thế bảo sao không đẩy lên ba động to lớn như thế, nhưng mà lần này hắn không có tư cách thu nó vào tay rồi!

Trong lúc hắn đang cảm khái thì mảnh vụn Yêu Thạch bỗng nhiên bộc phát ra một màn sáng màu bạc nhu hòa, khuếch tán ra bốn phương tám hướng! Đồng thời mảnh vụn Yêu Thạch này hóa thành một đạo tinh quang rực rỡ, bay lên bầu trời rồi mất tích. Ngay cả ba động của nó cũng biến mất hoàn toàn! Chỉ bằng điểm này Đoàn Mộc Vũ có thể khẳng định trong Nhân Giới và Yêu Giới bây giờ không ai có thể thu phục được mảnh vụn Yêu Thạch này. Cho dù bản thể Yêu Đế hắn có ở đây cũng không có biện pháp. Vật này quá mức thần bí!

Đám yêu thú yêu cầm chạy đến đây không phải để ngăn việc mảnh vụn Yêu Thạch bay đi mà chính vì màn sáng màu bạc mảnh Yêu Thạch phóng ra lúc này!

"Tiểu Bạch, gấu đen, đừng có lộn xộn. Đây không phải thứ dựa vào lực lượng là có thể cướp đoạt!" Đoàn Mộc Vũ thấp giọng quát con gấu đang muốn chồm lên, còn Tiểu Bạch thì đã sớm nhập định. Mặc dù nó vừa ra đời không lâu nhưng lại có truyền thừa huyết mạch nên lúc này có vô số tia sáng màu bạc hội tụ rồi nhập vào trong thân thể nó. Ngay sau đó, con gấu đen cũng chiếm được không ít chỗ tốt!

Không chỉ Tiểu Bạch và gấu đen mà yêu thú yêu cảm có mặt nơi đây cũng đắm chìm trong những tia sáng màu bạc. Trong số đó, những con có thực lực cao thì thu được nhiều hơn, yếu hơn thì được một chút. Nhưng một chút này cũng đủ để bọn chúng biến hóa đến mức long trời lở đất. Thậm chí chim thú bình thường ngoài trăm dặm cũng được không ít chỗ tốt!

Mặc dù lần này có gần một nửa yêu thú yêu cảm trong phương viên mấy vạn dặm đã làm thiêu thân lao vào trong lửa, nhưng số còn lại chắc chắn sẽ nhanh chóng trưởng thành!

Bản thân Đoan Mộc Vũ có mảnh vụn Yêu Thạch nên hẳn cũng có thể hấp thu tia sáng màu bạc đầy trời kia nhưng tốc độ hấp thu của hắn còn xa mới bằng Tiểu Bạch, hơn nữa cảm thụ cũng không rõ ràng lắm bởi vì chúng đã bị mảnh vụn Yêu Thạch trong thân thể hắn hấp thu. Chính vì vậy mà Liễu Lịch cũng phát hiện ra điểm gì kì lạ! Tia sáng màu bạc hiện tại quá nhiều, ngay cả nàng cũng bị bao phủ bên trong nhưng lại không hề cảm ứng được gì!

Tia sáng màu bạc chỉ tồn tại hơn mười tức, rồi tản ra xung quanh. Thứ này chắc chắn sẽ không bị lãng phí, nhất định sẽ được Yêu Tộc hấp thu nhưng hấp thu nhiều nhất chính là phần lớn yêu thú chạy đến đây!

Ngăn ngắn trong chớp lát, thú triều kinh khủng liền rời đi tứ tán. Chỉ còn lại Đoan Mộc Vũ, Liễu Lịch, Tiểu Bạch và con gấu đen!

"Kiếp nạn này thật đáng sợ! Mạnh Nhiên sư đệ, may lần này nhờ có ngươi!" Liễu Lịch nhanh chóng nhìn sang Đoan Mộc Vũ, thấp giọng cảm khái. Ngay cả nàng cũng không thể tưởng tượng được tình hình thế này lại phát sinh trong một hai ngày ngắn ngủi.

Đoan Mộc Vũ im lặng, một lúc lâu sau hắn mới trầm giọng nói: "Liễu Lịch đạo hữu, thú triều bây giờ đã tản đi nên ta nghĩ chắc hẳn an toàn rồi. Bây giờ xin cáo từ!"

Lời Đoan Mộc Vũ vừa nói khiến sắc mặt Liễu Lịch tái nhợt. Tuy rằng nàng có thực lực cao hơn Đoan Mộc Vũ nhưng đã hình thành thói quen lệ thuộc vào hắn. Nhất là quá trình chạy trốn tìm đường sống lúc trước, Đoan Mộc Vũ không chút do dự mà dùng thân thể chống đỡ cự thạch giùm nàng nên hào cảm của nàng đối với hắn tăng mạnh, thậm chí nhiều hơn là tâm tư không muốn rời xa. Giờ nghe Đoan Mộc Vũ nói xa lạ như thế, nàng giống như bị sét đánh vậy!

"Tại sao? Bởi vì chuyện lúc trước? Ta biết bọn Lan Đình có quá phận, bản thân ta cũng có quá đáng nhưng hiện tại ngươi đã chính mình bản thân ngươi, sẽ không ai xem thường ngươi. Chắc chắn ta sẽ không xem thường ngươi nữa!" Liễu Lịch cắn môi, thấp giọng nói. Nàng cố nén không để nước mắt tràn mi.

Thầm than một tiếng, Đoan Mộc Vũ xoay người sang chỗ khác rồi thản nhiên nói: "Không phải như ngươi nghĩ. Phát sinh nhiều chuyện như vậy chẳng lẽ ngươi không nghi ngờ sao? Ta không muốn lừa ngươi làm gì, thực tế ta không phải Hạ Mạch Nhiên, càng không phải là đệ tử Lạc Tinh Tông!"

"Cái gì? Ngươi ... ngươi nhất định đang gạt ta! Chuyện này sao có thể?" Liễu Lịch mở to hai mắt mà nhìn. Không thể tin được chuyện này! Lúc trước, nàng từng có hoài nghi nhưng do sinh hảo cảm nên tự động tan biến, thậm chí giờ phút này cho dù đó là sự thật thì nàng cũng không muốn tin.

"Sự thật là như thế! Ta thật ra là đệ tử thủ sơn của Phù Vân Sơn, tên là Đoan Mộc Vũ. Để tránh cừu gia đuổi giết, nên mới phải mượn thân phận của Hạ Mạch Nhiên. Tuy nhiên ta không giết hắn, hắn vì muốn tăng thực lực nên tu luyện hành tà công, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma và gặp ta. Ngươi có thể không tin!" Đoan Mộc Vũ thản nhiên nói. Vốn hắn không cần phải giải thích điều này nhưng đã cùng Liễu Lịch đồng sinh cộng tử nên hắn không muốn lừa gạt nàng!

Nghe Đoan Mộc Vũ nói cả tên thật ra, Liễu Lịch mới dám thả lỏng người. Thật ra nàng lo là lo lúc trước đám người Lan Đình giết cọt khiến Đoan Mộc Vũ tức giận rồi đi. Còn chuyện giả trang Hạ Mạch Nhiên, không cần suy nghĩ liền tin bởi vì phù hợp với tình hình lúc trước.

Ngoài dự đoán, Liễu Lịch do dự chốc lát rồi nói: "Ta ... ta tin tưởng ngươi! Nhưng ngươi đã cứu ta thì chính là ân nhân cứu mạng ta. Ngươi bị cừu gia đuổi giết, ta có thể hỗ trợ đưa ngươi về Phù Vân Sơn được không? Hoặc ngươi có thể tiếp tục sử dụng thân phận Hạ Mạch Nhiên. Ta sẽ không ... sẽ không nói cho bất kì ai!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 7: Huyết Ảnh Cô Thành (1)

Đoan Mộc Vũ không nghĩ tới việc Liễu Lịch lại dễ nói chuyện như vậy! Hắn cứ tưởng rằng nàng sẽ xem hắn là hung thủ sát hại Hạ Mạch Nhiên cơ. Hắn xoay người chỉ thấy Liễu Lịch dùng vẻ mặt đầy mong đợi nhìn mình, ánh mắt sáng ngời lung linh như ánh mặt trời buổi sớm, tinh khiết không một tia vẩn đục! Thế nhưng khi hắn vừa đối mặt nàng thì liền vội vàng tránh đi, đâu còn hình tượng quyết đoán, thủ đoạn mạnh mẽ lúc trước?

Đương nhiên Đoan Mộc Vũ biết rõ nguyên nhân của chuyện này thế nhưng trái tim hắn đã bị phong ấn cùng với Phi Vũ kiếm cho nên không hề có chút ngọn sóng nào trong lòng. Vì thế hắn không muốn chuyện này đi quá xa làm tổn thương đến Liễu Lịch.

"Đa tạ, thế nhưng tốt nhất là không cần phải như vậy. Cừu gia mà ta đắc tội không hề đơn giản vì thế ta không muốn liên lụy tới ngươi. Nhờ ngươi giữ kín

chuyện này dùm ta, đồng thời không cần làm rõ ràng chuyện Hạ Mạch Nhiên của quý tông bỏ mình hay mất tích làm gì vì sắp tới ta muốn thay Hạ Mạch Nhiên thực hiện một nguyện vọng! Trong tương lai không chừng còn phải sử dụng thân phận Hạ Mạch Nhiên."

"Nguyện vọng? Hẳn có nguyện vọng gì? Có lẽ ta sẽ giúp được ít nhiều!" Vốn dĩ Liễu Lịch còn cảm thấy có chút mất mát nên thấy vậy không nhận được mà cảm thấy tò mò.

"Không thể nói!" Bổng Đoan Mộc Vũ cười cười. Chuyện này thực ra cũng có chút ám muội, chi bằng không nói thì vẫn tốt hơn.

Mặc dù nụ cười hiểm khi nở ra của Đoan Mộc Vũ chỉ lóe lên rồi biến mất nhưng cũng đủ làm cho tâm tình đang mất mát của Liễu Lịch tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa nàng vốn không phải là người chấp nhất nên lập tức không nói thêm gì nữa. Hai người chuẩn bị chia tay nhau!

Nhưng đúng lúc đó từ chân trời phía Nam bỗng xuất hiện một đạo kiếm quang cực lớn đang nhanh chóng bay lại gần. Đạo kiếm quang cực lớn này thoát nhìn trông giống như kiếm quang của trận pháp Tật Phong Kiếm, hơn nữa đường như còn lợi hại hơn.

Thấy kiếm quang đang nhanh chóng bay tới, Đoan Mộc Vũ vẫn chưa hiểu việc gì xảy ra thì về mặt Liễu Lịch bỗng biến đổi, ngữ khí đầy quái lạ nói: "Đây là người của Vô Cực Môn. Bọn họ có vận khí thật tốt, không gặp phải thứ triều lợi hại!"

Trong lúc nói chuyện thì những người điều khiển kiếm trận của Vô Cực Môn đã nhận ra hai người Đoan Mộc Vũ đang đứng trên mặt đất nên liền lập tức giảm tốc độ rồi hạ xuống. Lúc này, cả hai mới thấy rõ kiếm trận này do một trăm đệ tử của Vô Cực Môn tạo thành. Khi vừa hạ xuống đất, bọn họ lập tức vây kín hai người Đoan Mộc Vũ.

"Người không cần phải nói gì hết, tất cả cứ để ta ứng phó. Người cứ dùng thân phận của Hạ Mạch Nhiên đi! Đệ tử của Vô Cực Môn từ trước đến giờ vốn ương ngạnh, khi bọn họ còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra ở đây thì chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta rồi đi đâu!" Lúc này, Liễu Lịch thấp giọng vội vàng nói.

Việc đã đến nước này, Đoan Mộc Vũ cũng chỉ có thể làm theo Liễu Lịch. Cũng may trong đám đệ tử Vô Cực Môn thì những người biết mặt hắn như Tín Dương thì đã sớm bỏ mình nên không cần phải lo lắng chuyện bị bại lộ.

Dẫn đội đám người Vô Cực Môn là năm tên cao thủ có cảnh giới Linh Thai. Có thể nói đội hình của bọn họ có thực lực rất lợi hại. Lúc này người dẫn đầu đám đệ tử đang vây quanh hai người Đoan Mộc Vũ là một gã tầm ba mươi mấy tuổi, vẻ mặt lạnh lùng, đôi lông mày trắng như tuyết lên, trầm giọng quát: "Các người có phải là môn hạ của Lạc Tinh Tông không? Ta là Phạm Trung Trực, đệ tử đời thứ ba Vô Cực Môn! Bọn ta Phụng mệnh tới Bắc Hải Cô Thành để điều tra một chuyện, kính xin hai vị phối hợp!"

Phạm Trung Trực nói cực kỳ không khách khí, bộ dạng đúng như những gì Liễu Lịch đã kể. Thế nhưng đúng là hắn có tư cách này vì Vô Cực Môn là một trong ba tông môn lớn trong nội vực Nhân Giới, môn hạ đệ tử bên dưới có tới mấy ngàn. Có thể nói là một cây đại thụ cực lớn, không chỉ môn phái Phù Vân Sơn không thể nào so được mà ngay cả Lạc Tinh Tông vô cùng mạnh mẽ cũng chẳng thể sánh ngang!

Liễu Lịch nhìn Đoan Mộc Vũ rồi khẽ lắc đầu ý bảo hắn không cần lên tiếng, sau đó mới tiến lên một bước bình tĩnh nói: "Đúng vậy, hai người chúng ta chính là môn hạ của Lạc Tinh Tông. Tôi là Liễu Lịch, còn đây là sư đệ Hạ Mạch Nhiên. Bọn ta mới vừa may mắn thoát được khỏi thủ triều, không biết Phạm đạo hữu có điều gì chỉ giáo?"

Nghe thấy như vậy, Phạm Trung Trực không hề đáp lại mà chỉ dùng ánh mắt hơi híp lại nhìn Liễu Lịch. Sau đó hắn dời ánh mắt sang Đoan Mộc Vũ, cuối cùng nhìn thẳng vào con gấu đen đang gầm gừ, đôi lông mày màu trắng khẽ dựng lên tỏ ra sát khí

Gấu đen cũng cảm nhận được sự uy hiếp trên người Phạm Trung Trực nên lập tức nhe răng gầm gừ!

"Một con yêu thú rất hung hãn! Liễu cô nương, chẳng lẽ đây là con thú các người thu phục được? Có thể bán hay không? Ta ra giá ba trăm viên huyền tinh!" Đúng lúc này có một người cảnh giới Linh Thai của Vô Cực Môn khác bước tới, vừa cười vừa nói. Tuy thần thái có vẻ khiêm tốn, nhưng từ ngữ khí cũng có thể biết hắn là loại người cao ngạo từ trong xương tủy.

"Xin lỗi, khiến cho các hạ phải thất vọng rồi. Chúng tôi không có ý định bán nó!" Liễu Lịch lập tức cự tuyệt không chút do dự, tuy cái giá ba trăm viên huyền tinh rất hợp lý nhưng vấn đề là Liễu Lịch biết rõ con gấu này vốn của Đoan Mộc Vũ, nàng không muốn khiến Đoan Mộc Vũ không thoải mái!

"Ha ha, hết cách rồi! Tại hạ là Chu Việt của Vô Cực Môn, hôm nay có thể gặp mặt Liễu cô nương quả là một điều vinh dự. Phạm sư huynh, theo ta thấy thì hai người Liễu cô nương mới vừa thoát hiểm, thực lực còn chưa khôi phục. Mà trong khi phụ cận Cô Thành lúc nào cũng có nguy cơ rình rập, tà tu Hắc Uyên tùy thời xuất hiện, chẳng bằng chúng ta cho hai người bọn họ đồng hành. Dù sao cũng là người tu hành chính phái sao có thể đứng yên nhìn bọn họ chịu nguy hiểm được!" Chu Việt cười lớn nói, câu nói của hắn khiến mọi người không thể hiểu được rốt cuộc trong đầu hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Như thế cũng được!" Phạm Trung Trực cũng chẳng thêm hỏi một câu xem Liễu Lịch có đồng ý hay không, trực tiếp đưa ra quyết định. Thậm chí còn sai phái vài đệ tử của Vô Cực Môn thủ hộ, đương nhiên nói chính xác thì là tạm giam! Người của Vô Cực Môn chạy tới hơi chậm trễ nên không tận mắt nhìn thấy cảnh mãnh vụn Yêu Thạch xuất thế, mặc dù với sự cường đại của nó thì không có khả năng hai người Đoan Mộc Vũ đoạt được nhưng Vô Cực Môn là một tông môn lớn cho nên nhất định phải chắc chắn không có nhân tố không thể xác định nào xảy ra, đồng thời cũng đạt được tin tức tình báo xác thực nhất!

Đối với tình huống này, hiển nhiên là Liễu Lịch cũng đã sớm dự đoán trước. Còn Đoan Mộc Vũ cũng chỉ có thể giữ im lặng.

"Truyền mệnh lệnh của ta, tìm kiếm dọc theo con đường từ đây tới Cô Thành. Đồng thời phải đảm bảo cho các đồng đạo còn sống sót an toàn, nếu gặp phải tà tu Hắc Uyên thì lập tức giết không tha!"

Lúc này Phạm Trung Trực lại ra lệnh lần nữa. Hắn nói hết sức đường hoàng, nhưng sợ rằng ý đồ chân chính của hắn là đem toàn bộ khu vực này phong tỏa rồi từ đó kiểm soát thế chủ động!

Mà phương hướng tìm tòi của đám đệ tử Vô Cực Môn chủ yếu tập trung về phía Tây Cô Thành. Nơi đó có một số người tu hành thường trú ở đó, thủ triều chưa chắc đã phá hủy Cô Thành, vì vậy nhất định sẽ còn một số người may mắn sống sót lại.

Hai người Đoan Mộc Vũ đều bị giam lỏng, một đường đi theo. Thế nhưng bọn họ vẫn cứ bình tĩnh như thường!

Tốc độ tìm kiếm của đám người Vô Cực Môn cũng rất nhanh. Chỉ mất thời gian không tới một nén nhang, bọn họ đã chạy tới Cô Thành. Cô Thành là một tòa thành sừng sững trên vách đá khổng lồ có bờ biển trải dài, phía trước vách đá là khoảng không rộng lớn trống trải, vừa khóp tạo ra địa thế hiểm yếu. Nhìn từ trên cao xuống cả tòa thành giống như một cái đầu đang vươn ra vậy.

Cô Thành nằm sát Bắc Hải mênh mông vô bờ nên đứng từ xa cũng có thể nhìn thấy bão táp gió biển cuộn cuộn tạo nên những cột nước màu xám đen và những con sóng khổng lồ cao mấy trăm trượng, thậm chí còn cao tới hơn ngàn trượng. Cuồng phong gào thét ô ô khiến tất cả mọi người đều cảm nhận rõ khí thế mạnh mẽ đầy hoang dại.

Khác hẳn với vùng đất sâu bên trong lục địa, bầu trời phần địa phận nằm dọc theo bờ Bắc Hải luôn ngập tràn mây đen, tiếng cuồng phong thét gào giận dữ, mưa trút xuống xối xả. Cho dù với mục lực của mình, Đoan Mộc Vũ cũng chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ của Cô Thành. Trong hoàn cảnh cuồng phong bão tố bao kín xung quanh, tòa thành này quả thật trông giống như một thành quỷ vậy!

Lúc này, một trăm tên đệ tử của Vô Cực Môn dưới sự hướng dẫn của năm người Phạm Trung Trực thẳng một đường tiến tới. Cả đám vừa đi vừa tìm kiếm. Trên thân mỗi người đều có một màn sáng nhàn nhạt, đem tất cả cuồng phong chặn đứng bên ngoài, ngay cả một giọt nước cũng không bám được vào người. Đây chính là tác dụng của áo choàng mà bọn họ mặc trên người! Loại áo choàng có tác dụng phòng hộ như thế này có giá trị không rẻ, cũng chỉ có những môn phái lớn như Vô Cực Môn mới có tài nguyên hùng hậu mà phát cho mỗi vị đệ tử ra ngoài thi hành nhiệm vụ một cái. Tuy nhiên tất cả bọn họ đều là đệ tử tinh anh của Vô Cực Môn rồi.

Thế nhưng càng đi về phía trước tìm kiếm thì mây đen trên bầu trời càng xám xịt, cuồng phong bạo vũ cũng càng lúc càng mãnh liệt. Cho dù tất cả đám người của Vô Cực Môn đều có áo choàng phòng hộ nhưng vẫn có cảm giác rét lạnh thấu vào tận xương tủy, làm cho bọn họ không nhịn được mà phải run mình.

"Có điều cô quái!"

Đoan Mộc Vũ vốn đang bình tĩnh như thường bỗng nhiên quay sang nói khẽ với Liễu Lịch. Xem ra tình hình của Cô Thành dường như không giống với suy nghĩ của bọn họ.

Liễu Lịch cũng cảm thấy có một luồng khí âm lãnh đang từ từ thấm vào cốt tủy. Nhưng vấn đề là luồng khí âm lãnh này rất kì lạ, không giống với những uế vật mà ta tu phóng xuất, cũng không giống ba động oán niệm của ác quỷ. Tóm lại, rất khó có thể hình dung ra nó!

Phạm Trung Trực và đám người Chu Việt cũng vội vàng ra lệnh cho đám đệ tử Vô Cực Môn đề cao cảnh giới. Hiển nhiên, bọn họ cũng không biết luồng khí tức âm lãnh này là thứ gì?

Khi đã tiến về phía trước được chừng sáu bảy dặm thì từ trong bóng tối phía trước bắt đầu hiện ra những cây cột không lồ màu đen, cực kỳ dữ dằn. Chúng trông giống như những ngón tay của một bàn tay khổng lồ đâm thẳng lên bầu trời đêm vậy.

Những cột đá khổng lồ này chính là kiến trúc độc đáo của Cô Thành, nhưng bây giờ nhìn lại nó đã bị tàn phá đến mức không nhận ra được. Có lẽ là bị thủ triều lúc trước phá hủy!

Mùi máu tanh nơi đây cực kỳ nồng đậm. Cho dù cơn mưa mãnh liệt xối xả rơi xuống vẫn không thể làm cái mùi này tan đi. Thế nhưng điều quý dị nhất chính là trong cái nơi phết tích đỏ nát này căn bản không nhìn thấy một cỗ thi thể nào, chẳng những không có thi thể của yêu thú mà ngay cả thi thể của người tu hành nhân loại cũng không hề có!

Mặc dù tình hình như vậy nhưng đám người Phạm Trung Trực vẫn không đề trong lòng vì bọn họ nghĩ rằng: không có thi thể sót lại chắc là vì bị đám yêu thú còn sống ăn sạch rồi. Điều này cũng chẳng có gì quái lạ!

Nhưng càng đi về phía trước thì mùi máu tanh lại càng nồng đậm, thậm chí còn tạo cho người ta có cảm giác như những giọt mưa đang trút xuống không còn là những giọt mưa bình thường mà là những giọt máu đỏ tươi!

Đến lúc này thì bất cứ ai cũng không khỏi cảm thấy hơi sợ hãi. Tình huống này quá quái lạ, mà Liễu Lịch thì càng chau mày. Nàng đã từng tới Cô Thành một lần nhưng không thể ngờ rằng hôm nay khi thành bị phá thì lại xuất hiện tình huống như thế này. Khi quay đầu nhìn Đoan Mộc Vũ, nàng không khỏi kinh ngạc khi phát hiện từ đầu tới cuối Đoan Mộc Vũ vẫn giữ nguyên cái dáng vẻ bình tĩnh. Đám khí như vậy không phải ai cũng có bởi vì lúc này, mùi máu tanh quả thực quá nồng đậm rồi. Đừng nói đến đám đệ tử tinh anh của Vô Cực Môn mà chính đám người Phạm Trung Trực, Chu Việt và cả ngay cả bản thân Liễu Lịch cũng bị chút ảnh hưởng.

Nhưng Liễu Lịch không hề mở miệng hỏi han. Cho dù bây giờ Cô Thành này có điều gì quái đi chăng nữa, thì đó cũng là việc của Vô Cực Môn, chẳng liên quan gì đến hai người bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 8: Huyết Ảnh Cô Thành (2)

Rốt cục đám người Vô Cực Môn cũng xông vào làn khí nồng đậm huyết tinh, từ từ di chuyển vào trong Cô Thành. Lúc này Cô Thành đã sớm không còn bộ dáng như trước: tất cả kiến trúc đều đã bị phá hủy, xung quanh không thấy một bóng người, chỉ còn lại mười cây cột đá thô to cứng rắn vẫn đứng hiên ngang trong mưa gió dữ dội. Khi cuồng phong thổi qua, thỉnh thoảng lại xuất hiện những thanh âm như sói tru quỷ hú, phảng phất như ma âm rót vào tai mỗi người khiến một số đệ tử Vô Cực Môn có lá gan nhỏ bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, không nhìn được muốn bịt lỗ tai ngăn cản thanh âm này.

Mặc dù vẫn chưa thăm dò đến dải đất sâu nhất trong Cô Thành nhưng đã có rất nhiều đệ tử của Vô Cực Môn không còn kiên trì được nữa. Huyết tinh nơi đây nồng đậm, gần như ngưng thành thực chất; hơn nữa khí tức này rất âm lãnh, thật sự quá kinh khủng!

Phạm Trung Trục và Chu Việt bất đắc dĩ đành quyết định tạm thời dừng tìm kiếm, thối lui khỏi Cô Thành. Ngày mai, khi bão táp kết thúc thì bọn họ sẽ quay lại tìm kiếm. Tuy nhiên điều quan trọng nhất là bọn họ cảm thấy lúc này bên trong Cô Thành hẳn không còn người tu hành nào may mắn sống sót.

Thế nhưng khi hai người bọn họ vừa mới ra lệnh thì đột nhiên ở khu vực phía Bắc Cô Thành bỗng vang lên một tiếng thét thảm thiết, vô cùng thê lương. Tiếng thét thảm thiết này là tiếng của một nữ tử khiến người nghe thấy mà lạnh hết cả sống lưng. Hơn nữa tiếng thét này bị cuồng phong cuốn đi và vọng vào những cột đá còn sót lại trong Cô Thành nên sinh ra cộng hưởng khiến cho tiếng thét càng thêm bi thảm, không thể nào tưởng tượng nổi!

Gần như tất cả mọi người đều giật nảy mình! Nhưng dù sao đám người Vô Cực Môn cũng là người tu hành, hơn nữa còn là tinh anh của môn phái nên không bị chuyện này làm hoảng sợ quá mức, tất cả nhanh chóng lao về phương hướng phát ra tiếng thét.

Chỉ có Đoàn Mộc Vũ sau khi nghe thấy tiếng thét thảm thiết này thì có vẻ nghi ngờ, cảm thấy dường như tiếng thét này hết sức cổ quái!

Đến khi đám người Phạm Trung Trục nhất tề chạy tới địa phương ấy thì cả bọn vô cùng cả kinh bởi vì người thét thảm thiết chính là một nữ đệ tử của Vô Cực Môn. Giờ phút này, có lẽ nàng bị hoàn cảnh nơi đây ảnh hưởng, tâm lý không chịu đựng nổi nên vẫn đang ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất kêu thảm thiết không ngừng!

"Nhạc Tuyết Kỳ, cảm miệng đi! Ngươi chưa từng thấy người chết sao? Chỉ là một chút huyết tinh lại hù ngươi thành bộ dáng như thế sao?" Phạm Trung Trục cực kỳ nổi giận vì trong lòng hắn cảm thấy rất mất thể diện. Đệ tử tên Nhạc Tuyết Kỳ này có thực lực không tệ, trong tất cả đám đệ tử của Vô Cực Môn cũng là người có danh tiếng nhưng không ngờ lại vô dụng như thế, còn chưa ra trận đã bị dọa cho sợ vỡ mật rồi!

Tiếng rống hận của Phạm Trung Trục cuối cùng cũng khiến vị nữ đệ tử Vô Cực Môn tên Nhạc Tuyết Kỳ kia hết thét, nhưng thân thể của nàng vẫn run rẩy như cũ. Thấy vậy, mấy vị nữ đệ tử của Vô Cực Môn liền tiến đến dìu nàng đứng dậy nhưng ngay sau đó tất cả đều thét lên một tiếng kinh hãi, ném Nhạc Tuyết Kỳ xuống rồi vội vàng lui về phía sau. Phảng phất như bọn họ đã thấy một chuyện vô cùng đáng sợ vậy!

Đến lúc này mọi người mới chú ý rằng gương mặt Nhạc Tuyết Kỳ vốn vô cùng mỹ lệ đã trắng bệch như tờ giấy, hơn nữa từ trong hai mắt nàng còn chảy ra hai dòng máu trông như ác quỷ!

Càng đáng sợ hơn nữa chính là đôi mắt của nàng, lúc này nó giống như đôi mắt của người đã chết!

"Hóng bét! Bị tà khí xâm nhập rồi!" Dù sao trong đám người Phạm Trung Trục và Chu Việt cũng có người có kiến thức nên lúc này lập tức tiến lên, trong miệng lầm bầm, phất tay xuất ra Nam Minh Hỏa rồi để nó lơ lửng trên đỉnh đầu Nhạc Tuyết Kỳ! Còn Chu Việt thì dùng một ngón tay điểm ở mi tâm Nhạc Tuyết Kỳ, quát lớn: "Thiên lôi tru tà!"

Nhất thời chỉ thấy một đạo lôi quang phối hợp với Nam Minh Hỏa bao phủ toàn thân Nhạc Tuyết Kỳ. Còn thân thể của nàng bên trong đang điên cuồng vận vận, trên miệng liên tục hét lên thảm thiết và thê lương!

Thế nhưng nhờ hai người Phạm Trung Trục và Chu Việt phối hợp với nhau nên chẳng mấy chốc mà có một làn khí đen từ trong thiên linh cái Nhạc Tuyết Kỳ bay ra. Ngay sau đó, nó liền đã bị pháp thuật lôi quang của Chu Việt oanh thành tro bụi.

Đến lúc này sắc mặt của Nhạc Tuyết Kỳ mới khôi phục lại một chút nhân khí! Thoạt nhìn không còn khủng bố như trước nữa nhưng thân thể nàng vẫn không ngừng run rẩy như chìm sợ cảnh cong!

"Nhạc Tuyết Kỳ, tâm chí của ngươi quá yếu. Chỉ có một đạo tà khí mà cũng không thể ngăn cản nổi sao! Thật vô dụng!" Thấy Nhạc Tuyết Kỳ đã khôi phục lại bình thường, Phạm Trung Trục vô cùng bất mãn quát lớn. Còn Nhạc Tuyết Kỳ lại co rúm rồi lui ra không dám nói gì, tựa hồ cũng cảm thấy xấu hổ không dám gặp người khác.

Sau đó, mọi người mới đem ánh mắt nhìn về phía trước vài chục trượng. Nơi này còn sót lại một tòa nhà đá cổ xưa, phía trước lối vào nhà đá ngổn ngang rất nhiều thi thể của nhân loại và yêu thú đang nằm yên. Đây cũng là nguyên nhân khiến Phạm Trung Trục không vui, bởi vì Nhạc Tuyết Kỳ là đệ tử tinh anh của Vô Cực Môn, là người tu hành có cảnh giới Động Huyền vậy mà lại bị mấy cỗ thi thể này dọa cho sợ đến thét chói tai, sau đó lại còn bị tà khí nhân cơ hội xâm nhập. Đây quả thực là chuyện vô cùng mất mặt mà!

Thế nhưng khi Đoàn Mộc nhìn thoáng qua Nhạc Tuyết Kỳ đang thối lui vào trong đám người thì dường như trên mặt hắn bỗng hiện lên một biểu tình vô cùng kỳ quái! Rồi sau đó, Đoàn Mộc Vũ đem ánh mắt dời về phía tòa nhà đá phía trước.

Nhìn từ bên ngoài vào thì tòa nhà đá này có vẻ rất thấp nhưng bên trong lại vô cùng rộng rãi bởi vì có ít nhất một nửa diện tích của tòa nhà đá này được xây dựng dưới mặt đất. Căn nhà này có phong cách xây dựng rất cổ quái, hẳn là khoét từ một khối tảng đá khổng lồ xây dựng mà thành nên trừ một cửa vào phía trước ra thì không hề có cửa sổ. Trên tường đá ở mặt ngoài có khắc rất nhiều ký hiệu nhưng vì bọn chúng đều có niên đại rất cổ xưa cho nên hình dáng có vẻ mơ hồ!

Đoàn Mộc Vũ cẩn thận dò xét, nhìn đi nhìn lại mấy lần nhưng vẫn không thể nhìn ra đầu mối gì. Dường như tất cả đều hết sức bình thường!

Trên lối vào nhà đá có một số thi thể của nhân loại nhưng miệng vết thương của bọn họ không phải là dấu vết do yêu thú lưu lại mà giống như công kích, tự giết lẫn nhau!

Còn về phần bên trong nhà đá là một khoảng tối đen như mực, căn bản không thể nào nhìn thấy cái gì. Hơn nữa huyết tinh trong đó còn vô cùng nồng đậm đến mức gió tay là có thể cảm thấy cảm giác sền sệt! Trong không khí mơ hồ phát tán một cảm giác bất an và khốc liệt.

Mấy người Phạm Trung Trục, Chu Việt quay sang liếc nhìn nhau, về mặt mỗi người đều ngưng trọng bởi vì chỉ cần một người bình thường cũng có thể nhìn ra nơi đây chính là chỗ phát tán huyết tinh ra cả Cô Thành.

Hơi chân chờ một chút, sau đó hai người Phạm Trung Trục và Chu Việt đồng thời phóng ra hai quả Nam Minh Hóa ném vào trong căn nhà đá. Trong nháy mắt khi bên trong nhà đá hoàn toàn được chiếu sáng thì bên trong nhà đá như kích động phải cảm chế nào đó, lập tức xuất hiện một đạo khí tức vô cùng âm lãnh quét qua trong nháy mắt. Sau đó dường như có vô số ảo ảnh lao ra, xoáy vào tâm thần của mỗi người có mặt ở đây!

Bên trong ảo ảnh đều là những cảnh tượng chiếm giết khốc liệt, ngoài ra còn có một cỗ khí tức vô cùng băng lãnh. Trong lúc nhất thời có ít nhất hơn mười đệ tử Vô Cực Môn tâm chí yếu bị dọa đến mức thét lên thảm thiết, phản ứng giống y hệt Nhạc Tuyết Kỳ lúc trước!

Mà càng quỷ dị thêm chính là hai khối Nam Minh Hóa hai người Phạm Trung Trục và Chu Việt phóng ra chỉ trong nháy mắt đã bị thứ gì đó thôn phệ, không gian trong nhà đá lại khôi phục màu đen nhánh như lúc đầu!

Lần này, ngay cả Phạm Trung Trục và Chu Việt cũng cảm thấy sợ hãi nhưng bọn họ không đến mức bị huyền cảnh ảnh hưởng. Cả hai đồng thời quát lớn, phát tay phóng xuất kiếm khí của mình trực tiếp oanh kích vào bên trong nhà đá. Nhưng lần này dường như tất cả đều đã kết thúc, không có điều gì cổ quái phát sinh. Cho đến khi bọn họ phóng thêm hai khối Nam Minh Hóa vào trong nữa thì nhà đá đã khôi phục lại về bình thường.

Có ánh sáng phát ra từ Nam Minh Hóa nên mọi người mới nhìn thấy rõ ràng. Bên trong nhà đá chông chất ít nhất chừng năm sáu chục cỗ thi thể, ngoài ra còn có một Thi Ma khổng lồ, chẳng qua lúc này nó đã bị chặt mất đầu. Bên trong cơ thể của nó chẳng những có tà tu Hắc Uyên mà còn có cả môn đệ của các môn phái tu tiên khác. Trong đó có hai gã đệ tử Lạc Tinh Tông đi cùng Liễu Lịch lần này, nhưng không có Lan Đình, Trình Bán. Chắc hẳn thực lực bọn chúng tương đối cao nên có khả năng là người có thể chạy thoát nhất trong đám đệ tử Lạc Tinh Tông.

"Thì ra là như vậy, tất cả đều do Thi Ma này tác quái! m khí và huyết tinh nơi đây vô cùng nồng đậm! Mặc dù Thi Ma này đã chết nhưng ma khí trên người vẫn không bị tán đi, nếu không phải lúc này bọn mình chạy tới thì chỉ cần một khoảng thời gian ngắn nó sẽ sống lại một lần nữa. Đến lúc đó thì giết nó lần nữa sẽ vô cùng khó khăn!"

Sau một phen tìm tòi, Phạm Trung Trục liền đưa ra kết luận như vậy, đám người Chu Việt cũng không có dị nghị gì. Trên thực tế bọn họ cũng không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Tiếp theo, đương nhiên là đốt hủy toàn bộ thi thể trong nhà đá. Chu Việt thậm chí còn phóng ra đủ loại pháp thuật để cấm tiết ma khí của Thi Ma thoát ra ngoài!

Cho đến khi toàn bộ căn nhà đá này chìm trong biển lửa thì khí tức âm lãnh này cũng biến mất như chưa từng tồn tại. Tiếp theo đó là cuồng phong bạo vũ xung quanh cũng yếu bớt đi rất nhiều, ngay cả mùi huyết tinh dường như cũng giảm bớt chút ít, nhưng trên bầu trời vẫn là màu đen như mực.

Đề cẩn thận, Phạm Trung Trục hạ lệnh cho mọi người thối lui khỏi Cô Thành, tìm chỗ nghỉ ngơi ở ngoài Cô Thành và bố trí trận pháp phòng ngự. Còn hai người Đoàn Mộc Vũ và Liễu Lịch vẫn bị giám thị như cũ.

Một đêm này ngoài trừ tiếng cuồng phong gào rít giận dữ, tiếng sóng biển vỗ vào bờ ầm ầm, mưa rơi không dứt ra thì không còn gì khác lạ. Điều này khiến đám người Phạm Trung Trục yên lòng.

Cũng chỉ có Đoàn Mộc Vũ biết sự thật mọi chuyện không phải như thế! Trong một trăm đệ tử Vô Cực Môn do Phạm Trung Trục dẫn dắt thì có đến hơn ba mươi người không thể nào tĩnh tâm tu luyện, cho dù có trận pháp phòng ngự hộ vệ nhưng vẫn không mang lại chút hiệu quả nào. Thường thường cứ khi vừa muốn nhập định là ý nghĩ xằng bậy lại dấy lên trong đầu bọn họ.

Tình hình như thế có thể quy về do hoàn cảnh quỷ dị đêm qua ảnh hưởng, dường như cũng không phải là vấn đề quá lớn nhưng một khi tình hình này cứ kéo dài mấy ngày hoặc là thời gian càng lâu thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến con đường tu hành tương lai của đám đệ tử Vô Cực Môn này. Nếu như cứ nán rã ở Cô Thành chừng một tháng thì bọn họ thậm chí có thể từ người tu hành trở thành phạm nhân!

Đây là do hung thần đặc biệt của đêm qua tạo ảnh hưởng! Nơi này tuyệt đối không thể ở lâu! Nhưng sự tình này Đoàn Mộc Vũ sẽ không nói ra, huống chi hắn có nói thì cũng chẳng có ai tin tưởng!

Ngày hôm sau, mặc dù cuồng phong vẫn chưa ngừng lại nhưng mưa to cuối cùng đã ngừng. Ngay cả tầng mây xám trên bầu trời cũng mỏng rất nhiều, thỉnh thoảng còn lộ ra vài tia nắng mặt trời khiến người ta cảm thấy Cô Thành như quý vực này cũng có thêm chút ít sinh khí.

Phạm Trung Trực và Chu Việt quyết định tiếp tục tìm kiếm cả Cô Thành. Dù sao phạm vi của Cô Thành cũng vô cùng to lớn, trước tình hình đêm qua có tìm kiếm cũng khó tránh khỏi có chút sơ hở.

Lần này, đệ tử Vô Cực Môn không xuất động toàn bộ mà chia làm ba bộ phận. Một bộ phận ở lại doanh địa, một bộ phận do Phạm Trung Trực dẫn dắt tiếp tục tìm kiếm Cô Thành, một bộ phận khác lại lấy Cô Thành làm trung tâm tìm kiếm xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Huyết Ảnh Cô Thành (3)

Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch vẫn bị giám thị trong doanh địa như cũ. Liễu Lịch cảm thấy hơi lo lắng, tuy nàng giận đám người Lan Đình và Trình Bản nhưng lần này ra ngoài thi hành nhiệm vụ nàng chính là người dẫn đội. Hiện tại năm mươi đệ tử tinh anh của Lạc Tinh Tông đã bị hao tổn hơn phân nửa mà cũng không biết có mấy người có thể sống sót nên nội tâm nàng không dễ chịu gì. Bất kể thế nào đi nữa thì lần này nếu có thể trở về Lạc Tinh Tông thì nhất định sẽ bị trách phạt.

Đoan Mộc Vũ rất bình tĩnh, yên lặng ngồi trên lưng gấu đen. Trong tay hắn cầm một Băng Linh Quả cho Tiểu Bạch ăn, vẻ mặt rất chuyên chú. Chỉ có con gấu đen này luôn dùng đôi mắt đỏ ngầu, cực kỳ cảnh giác nhìn đám đệ tử Vô Cực Môn xung quanh.

"Đại Hắc, không cần phải khẩn trương! Ngày sau ngươi sẽ giống như Tiểu Bạch vậy!"

Đoan Mộc Vũ dường như tự nói với mình! Mặc dù con gấu đen này không phải là do hắn tự mình thu phục nhưng hắn có thể khẳng định sau này gấu đen sẽ tuyệt đối trung thành với hắn bởi vì đây không phải là thú đoạn thu phục và ngư thú thường dùng trong tu hành giới. Phương pháp này chẳng khác gì gấu đen tự nguyện. Với lai lịch mạnh mẽ của Tiểu Bạch, trong tương lai gấu đen sẽ đạt được chỗ tốt không thể đo lường được!

"Đại Hắc, Tiểu Bạch? Hai cái tên này cũng rất hợp nhen!" Lúc này Liễu Lịch nhìn sang rồi thấp giọng nói. Mặc dù nàng là người có cảnh giới Linh Thai nhưng cũng không thể nhìn ra lai lịch của Tiểu Bạch. Trên thực tế, lúc này Tiểu Bạch cũng chỉ giống một con gà con nhanh nhẹn mà thôi. Trừ phi là cao thủ cảnh giới Tử Khí có thần thông thiên nhãn mới có thể nhìn ra lai lịch của nó chứ nếu không đám người Vô Cực Môn đã bắt kể giá nào cũng phải cướp đoạt bằng được rồi!

Bởi vì so sánh với mảnh vụn Yêu Thạch hư vô mờ mịt thì Tiểu Bạch có huyết mạch thần thú còn trân quý hơn nhiều.

Đoan Mộc Vũ gật đầu, rồi bỗng nhiên nói: "Mấy người Lan Đình và Trình Bản nhất định là vẫn có thể sống sót, thế nhưng chưa chắc bọn họ đã trốn trong Cô Thành, giờ phút này có lẽ đã thoát khỏi chỗ này. Liễu sư tỷ, sau này nếu ngươi có trở về sơn môn thì phải cẩn thận một chút."

Nghe thấy Đoan Mộc Vũ nói vậy, Liễu Lịch không khỏi sửng sốt. Bản thân nàng cũng cực kỳ thông minh nên lập tức hiểu rõ ý tứ trong lời nói này. Lan Đình và Trình Bản chạy trốn một mình vì thế tuyệt đối sẽ không đem đầu đuôi mọi chuyện bẩm báo cho cao tăng Lạc Tinh Tông biết bởi vì có tật giật mình. Chỉ sợ đến lúc đó bọn họ sẽ căn ngược lại một cái, đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên trên người nàng.

"Ta không thẹn với lương tâm, sư tôn và các vị tiền bối sẽ đưa ra phán xét công chính nhất! Việc này là trách nhiệm của bọn hắn, đừng hòng trốn tránh! Làm đồng môn với bọn họ đúng là một điều si nhục!" Liễu Lịch cắn môi, thấp giọng nói.

Đoan Mộc Vũ im lặng một lúc rồi không đề cập tới đề tài này nữa vì hắn không phải là đệ tử của Lạc Tinh Tông. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, tầng mây như sương mù vẫn đang bị cuồng phong thổi không ngừng, biến ảo ra vô số hình dạng. Nước biển Bắc Hải màu xám khiến người ta không khỏi sinh ra cảm giác đầy kính sợ. Đây chính là khí tức đặc biệt của man hoang và chỉ có trong man hoang!

Hắn nhảy từ trên lưng gấu đen xuống, đem Tiểu Bạch đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật ném vào trong cái túi trên vai, sau đó nói: "Liễu sư tỷ, ta muốn vào trong nhà đá hôm qua xem một chút!"

"Nhà đá? Có gì không ổn sao?" Liễu Lịch ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Vũ một cái, có chút ngạc nhiên hỏi. Hiện tại nàng đã không xem Đoan Mộc Vũ như một người tu hành cảnh giới Động Huyền bình thường nữa. Không nói đến những chuyện lúc trước, khi thú triều xuất hiện hắn đã có thể cảm ứng được nguy hiểm và chỉ riêng chuyện hắn có thể đánh chết một con yêu cảnh giới Tử Mục thì đã là việc vô cùng khó lường rồi. Cho nên, khi hắn vừa nhắc tới căn nhà đá này, Liễu Lịch lập tức ý thức được hắn phát hiện ra cái gì đó.

"Ta chỉ mới nghỉ ngơi mà thôi. Phía ngoài căn nhà đá có điêu khắc ký hiệu, thoát nhìn rất cổ quái!" Đoan Mộc Vũ không xác định nên chỉ nói hàm hồ, bởi vì ký hiệu đó mơ hồ không rõ ràng lắm. Buổi chiều hôm qua hắn đã nghỉ ngơi nên hôm nay muốn đến đó xem qua.

"Tốt, ta đi cùng ngươi!" Liễu Lịch gật đầu, rồi nói luôn.

Thế nhưng khi Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch vừa mới đi được hai bước thì năm tên đệ tử Vô Cực Môn chịu trách nhiệm giám thị bọn họ lập tức vây

quanh, người cầm đầu quát lên: "Chờ một chút! Phạm sư huynh có lệnh, hiện tại khắp nơi trong Cô Thành đều đầy rẫy nguy cơ trùng trùng, chúng ta cần phải bảo vệ an toàn cho hai người các người nên không được tùy tiện rời khỏi doanh địa!"

"Bảo vệ an toàn cho chúng ta sao? Đa tạ, làm phiền rồi!"

Trước khi Đoàn Mộc Vũ phát tác thì Liễu Lịch đã tiến lên một bước, ổng tay áo bên phải nhẹ nhàng phất một cái. Lập tức năm tên đệ tử Vô Cực Môn cản đường liên tiếp loạng choạng, bị một cổ lực lượng vô hình mạnh mẽ đẩy về phía sau hơn mười bước! Bọn họ chẳng qua chỉ là người tu hành cảnh giới Động Huyền, làm sao có thể ngăn cản được Liễu Lịch đã là cao thủ cảnh giới Linh Thai cơ chứ. Càng không thể bảo vệ hai người!

Lúc trước Liễu Lịch nghĩ không cần phải so đo quá, từ đó khiến Lạc Tinh Tông và Vô Cực Môn phải trở mặt nhưng nhẫn nại cũng có giới hạn. Nếu định đối xử với bọn họ như tù binh thì chắc chắn không thể được!

Lúc này, năm tên đệ tử Vô Cực Môn biến sắc, tiếp theo đó đám đệ tử Vô Cực Môn đang ở lại giữ doanh địa xung quanh cũng rối rít bao phủ tới đây. Tuy bọn họ chỉ có cảnh giới Động Huyền, nhưng làm môn hạ đệ tử của một trong ba đại tông môn nên có vẻ xem thường người có cảnh giới Linh Thai như Liễu Lịch!

"Hai người các người dám ra tay đã thương người? Thật to gan! Bọn ta bảo vệ an toàn cho các người, không ngờ lại dám lấy oán báo ân? Chẳng lẽ môn hạ Lạc Tinh Tông các người ra ngoài không được dạy dỗ hay sao?" Thấy đồng môn đã vây xung quanh, một tên đệ tử Vô Cực Môn lúc trước phụng mệnh giám thị hai người Đoàn Mộc Vũ nhất thời lớn lối, chỉ thẳng vào Liễu Lịch quát mắng!

"Ghe tòm!" Rốt cuộc Liễu Lịch đã không nhịn được mà giận tím mặt. Tay phải nàng nắm hờ về phía trước, lập tức một đạo kinh khí vô hình bóp chặt cổ họng tên đệ tử Vô Cực Môn này rồi trực tiếp vút bay xa vài chục trượng. Tuy nhiên nàng xuất thủ vẫn có chừng mực.

"Tất cả tránh ra! Ta chỉ đáp ứng phối hợp điều tra chuyện manh vụn Yêu Thạch với Phạm Trung Trực chứ không phải là tù nhân của các người! Nếu còn dám nói bậy thì đừng trách ta không khách khí!"

Thấy Liễu Lịch thật sự ra tay, cả đám đệ tử Vô Cực Môn đang vây xung quanh giật nảy mình. Lúc trước bọn họ lớn lối nhưng giờ phút này lại do dự, dù nhân số của bọn họ nhiều nhưng tu vi chỉ ở cảnh giới Động Huyền, nếu phải động thủ thì chắc chắn không chiếm được chút tiện nghi nào.

"Tránh ra!" Liễu Lịch giận dữ quát lớn một tiếng nữa. Đám đệ tử Vô Cực Môn vây quanh rốt cục cũng rối rít thối lui, thế nhưng đúng lúc này có một thanh âm âm trầm bỗng vang lên từ phía sau đám người kia.

"Khẩu khí Liễu đạo hữu thật lớn, chẳng những động thủ đã thương người mà còn ngông cuồng như thế. Bản thân ta cũng muốn xem, hôm nay người định không khách khí với đệ tử của Vô Cực Môn chúng ta như thế nào?"

Lời này vừa ra, một đám đệ tử Vô Cực Môn đều vô cùng vui mừng hớn hờ, khí thế đại tăng. Ánh mắt cả bọn nhìn về phía hai người Đoàn Mộc Vũ đầy bất thiện. Còn về phần tên đệ tử Vô Cực Môn lúc trước bị Liễu Lịch ném đi lại càng làm trò hét thảm lên nói là gặp phải độc thủ, bản thân bị thương nặng.

Lúc này chủ nhân của thanh âm âm trầm cũng chậm rãi rời khỏi đám người. Đó chính là một trong năm cao thủ cảnh giới Linh Thai dẫn đội Vô Cực Môn tên là Tôn Kiên. Ba động trên người hắn cùng với Phạm Trung Trực tương tự nhau, đều rất âm hàn, xem ra là tu hành một loại công pháp.

"Liễu đạo hữu, cho dù Giang sư đệ của ta có vô lễ nhưng chỉ cần để hắn nhận lỗi là được cần gì phải xuất thủ đánh trọng thương như vậy? Chuyện này kính xin Liễu đạo hữu cho bốn môn một câu trả lời, nếu không chuyện này cần phải đi tìm sư môn trưởng bối của Liễu đạo hữu chủ trì công đạo rồi!" Tôn Kiên hít đôi mắt lại, lạnh giọng cười nói. Hắn vừa mở miệng đã biến chuyện vừa rồi nghiêm trọng thêm, nếu như lúc này hắn có nói thật rằng muốn báo lên cao tăng của Vô Cực Môn và Lạc Tinh Tông thì người chịu phạt nhất định sẽ là Liễu Lịch!

Nghe những lời ấy, Liễu Lịch không khỏi giận đến biến sắc. Nàng vừa muốn mở miệng phản bác thì thấy Đoàn Mộc Vũ ở một bên bỗng tiến lên quan sát Tôn Kiên rồi trầm giọng nói: "Người rất muốn một câu trả lời sao? Tốt, ta sẽ cho người câu trả lời!"

Vừa dứt lời, Đoàn Mộc Vũ liền vẩy tay về phía sau một cái. Lập tức gấu đen bỗng ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó lao cả người lên, hai tay trước không lồ ầm ầm đập xuống, trực tiếp đánh xuống mặt đất. Sau một kích này, trên mặt đất đã bị phá vỡ thành hơn mười vết nứt khổng lồ, những vết nứt này nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng giống như một cơn sóng triều làm cho đám đệ tử Vô Cực Môn đang đứng xung quanh không thể nào đứng vững nổi. Thậm chí có rất nhiều người không kịp chuẩn nên bị ngã thẳng vào vết nứt, chặt vật không thể nào chịu nổi!

Nhưng đây chỉ là bắt đầu. Tiếp đó gấu đen rống lên một tiếng, từ trong hai tay xuất hiện một đạo tia sáng màu vàng lan ra giống như một cơn cuồng phong, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ toàn trường. Phạm là những nơi là tia sáng màu vàng đi qua thì cả mặt đất trước mặt của nó giống như đã sống lại, vô số đất đá gào thét dâng lên, nện cho đám người Vô Cực Môn khóc lóc thảm thiết!

Tôn Kiên cũng không ngờ rằng Đoàn Mộc Vũ lại trực tiếp động thủ, lúc này không khỏi giận dữ. Nhưng hắn còn chưa kịp xuất kiếm thì thành linh Đoàn Mộc Vũ cũng rống một tiếng dữ dội, vừa vang lên một lúc cùng gấu đen. Tiếng rống này chính là Chấn Thiên Hống, lấy thực lực của Tôn Kiên cũng bị chấn cho liên tiếp lui về phía sau, khí huyết và pháp lực trong cơ thể cũng nhộn nhạo một hồi!

Cơ hội tốt như vậy sao Đoàn Mộc Vũ có thể buông tha? Thân hình hắn nhoáng lên một cái giống như một đạo cuồng phong, vọt tới bên cạnh Tôn Kiên. Sau đó tay phải xuất ra một quyền, oanh thẳng vào cằm Tôn Kiên!

Lực lượng của một quyền này ít nhất là ba ngàn cân. Cho dù Tôn Kiên đã là cao thủ cảnh giới Linh Thai vẫn không thể chịu đựng nổi, trực tiếp bị đánh bay ra xa vài chục trượng. Nhưng Đoàn Mộc Vũ không hề có ý định bỏ qua cho hắn, nên không đợi Tôn Kiên kịp phản ứng thì Đoàn Mộc Vũ đã áp

sát. Trong nháy mắt khi thân thể Tôn Kiên còn chưa rơi xuống đất thì hắn đã vươn tay bắt đuôi phải của Tôn Kiên, đập ngược xuống đất!

Nếu như một quyền lúc trước không khiến Tôn Kiên bị thương nặng thì một vật này lại khiến hắn nửa tỉnh nửa mê!

Đến lúc này, Đao Mộc Vũ mới dừng tay. Hắn không muốn lấy mạng Tôn Kiên nên mới không sử dụng kiếm và pháp thuật, và vì nếu làm thế thì sẽ kinh động cao tăng Vô Cực Môn và Lạc Tinh Tông. Hơn nữa như vậy mới không gây nhiều phiền toái cho Liễu Lịch.

"Ta là Hạ Mạch Nhiên và đây chính là câu trả lời của ta! Ta thấy ngươi thật ngứa mắt! Có bản lĩnh thì tới tìm ta xem, để xem cái tên chết nhất nhà ngươi trừ dựa vào Vô Cực Môn để lấy thêm can đảm thì còn có bản lĩnh gì?"

Đao Mộc Vũ cố ý nói những lời này không chỉ nói cho Tôn Kiên nghe mà chủ yếu làm cho đám đệ tử Vô Cực Môn đang cực kỳ chật vật xung quanh tức giận, như vậy hắn cũng đã xả giận cho Liễu Lịch một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 10: Huyết Ảnh Cô Thành (4)

"E rằng Tôn Kiên sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định sau này sẽ tìm người tỷ thí công khai. Thậm chí cả đám đệ tử Vô Cực Môn kia cũng sẽ lấy việc đánh bại người làm mục tiêu!"

Sau khi rời khỏi doanh địa của Vô Cực Môn, Liễu Lịch mới cười nói. Nàng biết thực lực của Đao Mộc Vũ ra sao cho nên không hề cảm thấy lo lắng. Chuyện mới vừa rồi nhờ có câu nói cực kỳ lớn lối của Đao Mộc Vũ mà tính chất của sự việc đã hoàn toàn thay đổi, biến thành vấn đề do đệ tử hai môn phái xích mích với nhau lên mới ầu ầu, kể cả có truyền tới tai giới cao tăng Vô Cực Môn và Lạc Tinh Tông cũng chẳng phải là điều gì nghiêm trọng. Mà cho dù gã Tôn Kiên này định âm mưu đâm lén sau lưng thì cũng chỉ vô dụng bởi vì câu nói kia của Đao Mộc Vũ chẳng khác gì công khai khiêu khích đệ tử của Vô Cực Môn, vì thế bọn họ phải tìm cách đánh bại Đao Mộc Vũ một cách công khai mới vẫn hồi được danh dự!

"Đợi đến khi bọn họ có cơ hội rồi hãy nói!" Đao Mộc Vũ quay đầu lại liếc nhìn doanh địa của đám Vô Cực Môn rồi xoay người tiếp tục đi về phía tòa nhà đá trong Cô Thành. So sánh giữa khó khăn mà Vô Cực Môn gây ra thì mối nguy hiểm tiềm tàng trong căn nhà đá mới là đáng sợ nhất.

Liễu Lịch đang đứng ở một bên bỗng liếc nhìn Đao Mộc Vũ, nàng nhíu chặt đôi mày và nhỏ giọng cười nói: "Mấy tên đệ tử của Phù Vân Sơn các người ai cũng thần bí như vậy sao? Mấy năm trước đây ta cũng gặp một cô gái áo trắng tự xưng là môn hạ của Phù Vân Sơn. Nàng cũng giống như người: cao ngạo, lạnh lùng, tự tin và thực lực sâu không thể lường, phong cách làm việc lại càng không thể nào nắm bắt được. Dù chỉ gặp mặt nàng một lần nhưng có thể làm cho người ta ghi nhớ cả đời, quả đúng là một cô gái không thể nào tưởng tượng nổi!"

"Tên gì?" Đao Mộc Vũ hỏi, lời miêu tả của Liễu Lịch làm hắn nhớ tới tam sư tỷ của hắn.

"Ta cũng không biết, khi đó nàng đã cứu ta một mạng. Ta nhớ trên người nàng có đeo một cây cổ cầm, trên người mặc y phục màu trắng, bông bênh giống như tiên tử hạ phàm. Gần như có thể vượt qua cả Lạc sư thúc của bọn tông rồi. Ta nghĩ nhất định người biết tên nàng là gì! Tương lai, nếu có cơ hội nhất định ta phải gặp mặt nàng lần nữa!" Liễu Lịch cảm khái hồi tưởng lại.

"E rằng phải khiến cô thất vọng rồi! Ta cũng không biết tên nàng là gì, nhưng hắn là sư tỷ của ta." Đao Mộc Vũ lắc đầu nói, thế nhưng câu trả lời của hắn khiến Liễu Lịch rất kinh ngạc.

"Không phải từ trước đến nay môn nhân đệ tử Phù Vân Sơn các người đều thừa thốt sao? Có một vị sư tỷ xuất sắc như vậy sao người lại không biết tên cơ chứ?"

Đao Mộc Vũ gật đầu xác nhận, tình hình thực tế đúng là như vậy.

Lúc này hai người đã đến gần căn nhà đá. Sau trận cháy đêm hôm qua thì cảnh tượng bên trong nhà đá càng thêm u ám, e rằng cho dù bầu trời hôm nay có sáng rõ hơn nữa thì cũng không thể chiếu sáng vào bên trong căn nhà. Dường như bên trong căn nhà có một thứ gì đó có thể hấp thụ tất cả ánh sáng rơi vào.

"Căn nhà đá này có điều không ổn! Trước đây ta đã tới Cô Thành này rồi, khi đó tòa nhà đá này rất bình thường. Ta nhớ rõ, nơi này là một cửa hàng, có một lão đầu đen xì bán các loại vật phẩm, sao bây giờ lại có cái bộ dáng này rồi?" Liễu Lịch kinh ngạc nói. Đêm hôm qua vì bên trong căn nhà đá này có chôn cất rất nhiều thi thể, hơn nữa trời mưa tầm tã, huyết tinh tràn ngập khắp nơi nên nàng chưa cảm thấy có gì đặc biệt. Nhưng hôm nay trời đã sáng trưng, mưa ngừng rơi, nàng đã nhận ra được điểm khác lạ, đó chính là hình dáng của nhà đá này giống hệt như một cái miệng rộng ẩn nấp dưới mặt đất lúc nào cũng có thể lao ra cắn nuốt hết thảy.

Đao Mộc Vũ không hề trả lời mà trực tiếp bước lên trước, cẩn thận quan sát những kí hiệu mờ hồ ký bên trên vách của nhà đá. Chẳng bao lâu sau chân mày hắn bắt đầu nhíu chặt lại.

Liễu Lịch không dám quấy rầy hắn. Cho đến khi thời gian trôi qua nửa nén hương, Đao Mộc Vũ mới ngẩng đầu, bắt đầu dĩ cười khổ nói: "Xem ra

chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi. Nơi này là một phong ấn viễn cổ, cho tận bây giờ vẫn rất chắc chắn nhưng do trùng hợp mới lộ ra, hẳn là do mảnh vụn Yêu Thạch xuất thế khiến lực lượng của phong ấn bị xóa đi hơn phân nửa. Nói không chừng chẳng biết lúc nào phong ấn này sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực!"

"Viễn cổ phong ấn!" Liễu Lịch cực kỳ kinh hãi.

"Làm sao người lại nhận ra được đó là viễn cổ phong ấn? Bên trong đó phong ấn cái gì?"

"Chuyện này một lời khó có thể nói hết được. Chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này!" Đao Mộc Vũ lúc đầu nói, thật ra hẳn cũng không hoàn toàn phân biệt được hàm nghĩa của đám kí hiệu mờ mờ kia nhưng vẫn có thể xác định chính xác đó là phong ấn nào đó. Kết nối những chuyện đã phát sinh ở nơi đây đêm qua cũng đủ để xác định phong ấn nơi đây bị phá giải mà nguyên nhân phá giải tất nhiên là liên quan đến sự kiện mảnh vụn Yêu Thạch xuất thế rồi.

"Cũng tốt!" Mặc dù trong lòng Liễu Lịch không hiểu rõ lắm nhưng vẫn nghe lời. Thế nhưng khi hai người vừa mới xoay người thì bỗng thấy ở phía xa xa có mười mấy bóng người đang đi chuyển một cách cứng nhắc lại gần. Bọn họ đều là những đệ tử Vô Cực Môn ở lại doanh địa phía ngoài Cô Thành.

"Hà? Có cái gì đó không đúng!" Lúc đầu Liễu Lịch cứ tưởng là đám đệ tử Vô Cực Môn tới tìm Đao Mộc Vũ khiêu khích nhưng khi nhìn kỹ lại thì phát hiện ra sắc mặt bọn họ đều cực kỳ tái nhợt, hơn nữa có vẻ không khống chế được thân thể cho lên khi đi mới có cái bộ dạng khó khăn cứng nhắc như vậy.

"Liễu sư tỷ, chúng ta nên lùi lại!" Mấy chục đạo kiếm quang hùng hổ lao về phía bọn họ, đó chính là đám đệ tử Vô Cực Môn nhưng lại không hề thấy mặt Tôn Kiên. Đao Mộc Vũ hơi chau mày, nếu như hẳn không nhớ lắm thì mười mấy đệ tử Vô Cực Môn phía trước chính là những người đêm qua bị huyền tượng xâm nhập thể nội, kêu thảm thiết luôn miệng nhưng lại không thấy Nhạc Tuyệt Kỳ đâu.

Quả nhiên mười mấy tên đệ tử của Vô Cực Môn kia không hề để ý đến hai người Đao Mộc Vũ mà trực tiếp lao thẳng vào trong căn nhà đá tối đen như mực.

"Này! Các người đang làm cái gì vậy?" Liễu Lịch không nhịn được mà quát lên hỏi. Nhưng mười mấy đệ tử Vô Cực Môn không hề quay lại mà vẫn cứ tiến vào nơi sâu nhất trong nhà đá. Sau đó bỗng nhiên bọn họ như bị nổi điên, tất cả triệu hồi kiếm của mình rồi tàn sát lẫn nhau!

Cảnh tượng quỷ dị này khiến hai người Đao Mộc Vũ trợn mắt há hốc mồm. Cho đến khi bọn họ phục hồi lại tinh thần thì cũng là lúc đám người trong nhà đá đều đã chết hết!

"Nhất định căn nhà đá này có điều cổ quái!"

Sắc mặt Liễu Lịch đại biến nói, bởi vì hôm qua bọn họ cũng nhìn thấy trong nhà đá có năm sáu chục thi thể tự giết lẫn nhau mà chết. Cảnh tượng hôm nay giống hệt như cảnh tượng hôm qua đã thấy!

Trong lúc nhất thời, chẳng biết tại sao ánh mắt Liễu Lịch dường như bị đôi tay vô hình nào đó thao túng, không nhịn được mà quay sang nhìn về nơi đen tối u ám trong nhà đá, khắp toàn thân đều bị một cỗ hơi thở lạnh như băng bao phủ! Phảng phất như từ sâu trong óc có một con quỷ đang cất tiếng cười to, định đem tất cả sinh cơ của nàng hút lấy! Cho đến khi có một thanh âm như tiếng nổ ở bên tai vang lên!

"Liễu sư tỷ, hoàn hồn lại!"

Cũng may là Đao Mộc Vũ kịp thời thức tỉnh Liễu Lịch từ trong cái hơi thở lạnh như băng kia.

"Đúng vậy, rất cổ quái! Hẳn là tâm thần những người này bị mê hoặc, vì thế mới tiến vào nơi này tự giết lẫn nhau. Có lẽ huyết nhục của bọn họ có thể từ từ phá giải phong ấn nơi đây. Tốt nhất là chúng ta lập tức rời đi, vật phong ấn trong nhà đá này chúng ta khó có thể đối phó được!"

Đao Mộc Vũ vừa nói vừa kéo Liễu Lịch vội vàng rời đi. Hẳn có thể nhìn ra phong ấn nơi đây không có nghĩa là hẳn có thể tiêu diệt thứ bị phong ấn bên trong.

Thế nhưng khi hai người bọn họ vừa mới lướt đi được hơn trăm trượng, thì từ phía bên phải bỗng có hơn ba mươi đạo kiếm quang đang nhanh chóng lướt đến. Đây là một đội đệ tử Vô Cực Môn do Chu Việt dẫn đội đi vào sâu trong Cô Thành tìm kiếm vừa quay lại.

"Liễu cô nương, chuyện gì mà vội vàng như vậy? Cô Thành này có chút cổ quái, tốt nhất không lên đi loạn. Hà?" Chu Việt đang ở trên không trung liền dừng lại cười ha ha nói. Thế nhưng hẳn nhanh chóng phát giác ra tình hình trong căn nhà đá cách đó trăm trượng.

"Nơi đó xảy ra chuyện gì vậy? Người đâu, xem xét một chút!"

"Không nên qua đó! Có nguy hiểm!" Bỗng Đao Mộc Vũ quát lên. Hẳn dám khẳng định nếu như có người đến gần căn nhà đá thì chắc chắn sẽ bị phong ấn trong nhà đá ảnh hưởng. Mới vừa rồi ngay cả Liễu Lịch còn suýt nữa gặp phải nói chi đến mấy tên đệ tử Vô Cực Môn kia?

"Gì thế? Nơi đó có bí mật gì hay sao? Đi xem một chút! Ban ngày ban mặt, làm gì có cái gì đáng sợ cơ chứ!" Chu Việt khinh thường nói.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 11: Huyết Ảnh Cô Thành (5)

Nghe Chu Việt nói vậy, đám đệ tử Vô Cực Môn liền thúc dục kiếm khí, từng người lẳng không tiến về phía căn nhà đá. Bọn họ cũng không tin bởi vì buổi chiều hôm qua bọn họ đã xem xét kỹ toàn bộ căn nhà đá này, ngay cả thi thể bên trong đều bị đốt cháy. Lúc này mới trải qua một quãng thời gian ngắn ngủi như vậy thì nơi đây có thể phát sinh nguy hiểm gì cơ chứ?

Thế nhưng khi mấy người bọn họ tiến đến gần nhà đá này tầm ba mươi trượng thì đột nhiên kiếm quang mà bọn họ đang thao túng như bị chậm lại. Thoạt nhìn giống như bị một cỗ hàn khí đóng băng, cả đám liên tục ngã xuống!

Đám người Chu Việt bên ngoài còn chưa kịp phản ứng thì từ trong nhà đá bỗng có một cỗ huyết tinh vô cùng đậm đặc ùn ùn lao ra. Chỉ trong nháy mắt nó đã bao phủ cả Cô Thành!

Trong cỗ huyết tinh này còn ẩn giấu một luồng hơi thở lạnh như băng khó có thể phân biệt được.

Mọi việc diễn ra quá bất ngờ! Trừ Đoàn Mộc Vũ, Liễu Lịch, Chu Việt và mấy đệ tử Vô Cực Môn có thực lực tương đối cao thì còn có thể miễn cưỡng chống cự nhưng mười mấy tên đệ tử Vô Cực Môn còn lại đều bị đông cứng!

"Chuyện gì xảy ra?" Chu Việt hoảng hốt hỏi nhưng không có ai trả lời hắn. Những đệ tử Vô Cực Môn bị đông cứng đã hoàn toàn bị luồng huyết tinh xâm nhập vào trong thân thể, đôi mắt bắt đầu trở nên đỏ ngầu và găm giữ trong miệng. Chỉ trong nháy mắt, bọn họ bắt đầu tàn sát lẫn nhau. Cảnh tượng này giống hệt với cảnh tượng Đoàn Mộc Vũ và Liễu Lịch thấy lúc trước.

"Chúng ta đi mau, phong ấn trong nhà đá này cần huyết nhục và giết chóc không ngừng mới có thể từ từ phá giải! Nếu chúng ta không rời đi, rất có thể cũng sẽ bị luồng huyết tinh này xâm nhập." Lúc này, Đoàn Mộc Vũ đã đoán được rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Hắn lập tức kéo tay Liễu Lịch phóng về phía ngoài Cô Thành, còn Chu Việt và mấy đệ tử Vô Cực Môn còn lại cũng mặc kệ đám đệ tử đang tàn sát lẫn nhau, chật vật chạy trốn đằng sau hai người. Cỗ huyết tinh tràn ra từ căn nhà đá càng lúc càng nồng đậm, giống như một con quái vật đang phá củi xông ra vậy!

Thế nhưng khi đám người Đoàn Mộc Vũ còn chưa lao ra khỏi Cô Thành thì bỗng nhiên từ dưới mặt đất của Cô Thành vang lên hàng loạt những thanh âm ừng ực. Sau đó mười mấy cây cột đá khổng lồ vẫn luôn đứng hiên ngang trong Cô Thành bắt đầu rung động kịch liệt, vô số cự thạch liên tục rớt xuống. Cuối cùng, mười mấy cây cột đá khổng lồ biến thành mười mấy tên người đá vô cùng sống động!

Những người đá này tổng cộng chia làm hai loại.

Loại thứ nhất mang hình dáng nam tử, trên người mặc chiến giáp, đầu đội khôi mạo, hai tay cầm cự kiếm, đôi mắt tròn tròn dữ tợn, vô cùng uy nghiêm!

Loại thứ hai có hình dáng như nữ tử, mặc dù tất cả đều cao gần trăm trượng nhưng thân hình được điêu khắc vô cùng là lướt. Tất cả đều mặc y phục rực rỡ, phiêu bồng như mây, quanh người choàng theo những dải lụa, trong tay tất cả đều cầm lăng hoa!

Hai loại người đá này có số lượng lên tới năm mươi tám. Lúc này bọn họ sống lại và bắt đầu chậm chậm di động về phía trước một bước. Lập tức đám người Đoàn Mộc Vũ phát hiện ra tất cả những người đá này đều xếp theo một thế trận, lấy căn nhà đá kia làm trung tâm!

"Hây!"

Khi tất cả những người đá đã đứng vào đúng vị trí thì cả đám cùng hét lên một tiếng. Thanh âm vang dội như tiếng sấm rền làm rung trời động đất! Chỉ trong nháy mắt, từ trên chín tầng mây trên cao có một luồng ánh sáng ảm ảm lao xuống bao phủ quanh thân những người đá, khiến đám người đá này trở nên sống động y như người thật. Không chỉ vậy, trên người bọn họ còn phát ra ba động có thể so với cao thủ cảnh giới Từ Khí!

Tới khi khắp Cô Thành đều bị ánh sáng rực rỡ bao phủ thì đám người Đoàn Mộc Vũ không thể nào xông ra ngoài được nữa!

"Hồng bét, e rằng chúng ta đã gây ra họa rồi! Những người đá này hẳn là một đạo binh chương cuối cùng để thủ hộ phong ấn trong nhà đá kia, lúc trước chưa phát động nên ngay cả ba động của mảnh vụn Yêu Thạch cũng không ảnh hưởng đến bọn họ. Bọn họ có lực lượng rất mạnh!"

Lúc này Đoàn Mộc Vũ trầm giọng nói. Tình huống bây giờ đã hoàn toàn nằm ngoài dự tính của hắn, thậm chí còn khiến hắn ngạc nhiên. Rốt cuộc phong ấn trong nhà đá này là thế nào và người bố trí phong ấn này là thần thánh nơi đâu?

Vì sao lúc hắn vẫn còn là Yêu Đế lại không biết đến chuyện này?

Khi Đoàn Mộc Vũ còn đang suy nghĩ thì năm mươi tám người đá bắt đầu phát động công kích. Đầu tiên là hai mươi chín người đá cầm cự kiếm, bọn họ chậm rãi giơ cự kiếm lên cao. Trên mỗi thanh cự kiếm đều phát ra kiếm quang lạnh thấu xương nhưng vẫn chưa hề công kích phong ấn trong nhà đá. Mà trong cả Cô Thành, trên bầu trời từ Nam đến Bắc lập tức xuất hiện hai mươi chín luồng kiếm quang!

Hai mươi chín luồng kiếm quang bắt đầu phân đôi, thành năm mươi tám luồng, sau đó là một trăm mười sáu luồng. Cuối cùng chỉ thấy trên bầu trời Cô Thành có vô số kiếm quang phong tỏa!

Nhưng khiến cho đám người Đoan Mộc Vũ càng thêm sợ hãi chính là vô số kiếm quang đan vào nhau giống như một tấm lưới lớn, bao phủ cả Cô Thành. Trước tình hình như vậy có thể đoán ra những người chưa kịp chạy đi như bọn họ sẽ bị kiếm quang kia cắt nát thành vô số mảnh nhỏ. Điều này là chắc chắn không thể nào nghi ngờ!

"Chúng ta tới căn nhà đá! Thế nhưng trước hết phải đem tâm thần trấn định lại không để bị luồng huyết tinh xâm nhập!" Trước tình thế cấp bách như vậy, Đoan Mộc Vũ thấp giọng quát. Lúc này cũng chỉ có thể lựa chọn như vậy bởi vì cả Cô Thành đều đã bị phong bế, vì thế chỉ có vị trí bên trong căn nhà đá đang tràn ngập huyết tinh là an toàn nhất!

Giờ phút này, Chu Việt của Vô Cực Môn cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nghe theo lời Đoan Mộc Vũ. Trước khi kiếm quang ở phía trên Cô Thành ập xuống cắt nát bọn họ, thì chỉ có vọt vào trong nhà đá thì mới mong thoát được!

Vừa tiến vào nhà đá, tính cả Đoan Mộc Vũ thì tất cả mọi người phảng phất như bị rơi vào một hầm băng lớn. Đừng nói là tay chân mà ngay cả máu dường như cũng bị đông cứng lại. Xung quanh tràn ngập mùi máu tanh và vô số oán niệm đang quanh quẩn khắp nơi lúc nào cũng có thể xâm nhập vào trong thể nội! Tình hình bên trong quả khắc nghiệt, căn bản bọn họ cũng chẳng cảm cự được bao lâu!

Vừa nghĩ tới đây, Đoan Mộc Vũ quát lên lần nữa: "Ta không cần biết ngươi là ai, ngươi nhất định có thể nghe được lời nói của ta! Huyết nhục và oán niệm trên mấy người chúng ta có bị ngươi lấy đi cũng không có ích gì. Bất kể như thế nào, năm mươi tám người đá phía ngoài chắc chắn sẽ chế trụ ngươi, ngươi đừng nghĩ đến việc thoát khổ. Đã như vậy, vì sao không cùng chúng ta hợp tác? Nói không chừng còn có một chút cơ hội!"

Tình huống tiếp theo cực kỳ quỷ dị. Đoan Mộc Vũ vừa nói xong thì cỗ huyết tinh xung quanh đột nhiên lưu chuyển chậm lại, rồi sau đó thân thể gần như bị đông cứng của bọn họ cũng từ từ dần ra.

Tiếp theo đó huyết khí sền sệt trong nhà đá cũng chậm rãi co rút rồi hóa thành một bóng người. Đến khi khuôn mặt của người này hiện lên rõ ràng, Chu Việt và mấy tên đệ tử Vô Cực Môn không khỏi kinh hô thành tiếng!

"Nhạc Tuyết Kỳ! Không ngờ lại là ngươi! Thật to gan, ngươi là tà ma ngoại đạo sao?"

"Câm miệng! Nàng không phải Nhạc Tuyết Kỳ! Lúc phát ra tiếng kêu thảm thiết buổi chiều qua thì Nhạc Tuyết Kỳ cũng đã chết rồi!" Đoan Mộc Vũ quát lên.

"Cái gì? Làm sao có thể?" Nghe thấy Đoan Mộc Vũ nói vậy, mấy người Chu Việt không khỏi sửng sốt, ngay cả Liễu Lịch cũng kinh nghi bất định. Buổi chiều hôm qua bọn họ đã tận mắt nhìn thấy Nhạc Tuyết Kỳ kêu gào thảm thiết, mặc dù tình hình lúc đó có chút quái dị nhưng không thể có chuyện bị người ta gạt như vậy.

Lúc này luồng huyết tinh đã ngưng kết thành hình dáng Nhạc Tuyết Kỳ rồi cười khanh khách nói: "Vị tiểu huynh đệ này nói không sai, Nhạc Tuyết Kỳ trong miệng các ngươi đã chết rồi. Ta chỉ mượn thân thể nàng âm thầm làm việc mà thôi, nếu không như thế thì làm sao có thể lấy được nhiều huyết nhục và oán khí giúp ta mở phong ấn đây?"

"Rốt cuộc ngươi là loại yêu ma gì? Sao lại làm việc ác độc như vậy? Cho dù ta có phải chết cũng không thể cho ngươi thoát khỏi phong ấn!" Lúc này một tên đệ tử Vô Cực Môn vốn trước giờ ít nói nhưng có quan hệ rất tốt với Nhạc Tuyết Kỳ cảm phẫn nói.

"Khanh khách! Yêu ma sao? Thật buồn cười! Không may thay, ngươi phải thất vọng rồi. Kẻ phong ấn ta ở đây mới chính là yêu ma mà các ngươi nói. Hiện tại ta cũng vì thoát khổ mà thôi, dùng chút thủ đoạn thì có gì là không thể cơ chứ? Nếu không phải Yêu Thạch xuất thế ở xung quanh đây thì e rằng ta sẽ bị phong ấn vĩnh viễn không thấy mặt trời mặt! Bớt sàm ngôn đi, các ngươi chỉ có hai lựa chọn: thứ nhất là để ta hóa bọn ngươi thành huyết nhục và oán niệm để ăn mòn phong ấn nơi đây; thứ hai, nếu các ngươi có thể cầm chân được năm mươi tám người đá này, ta sẽ tha mạng cho các ngươi!"

"Nói đùa! Ngươi kêu chúng ta cầm chân những người đá kia sao? Chúng ta nếu có thể chống lại những người đá kia cần gì phải chạy trốn vào trong nhà đá này?" Chu Việt lớn tiếng nói. Lúc này sinh tử chỉ cách nhau trong nháy mắt, hẳn không quân dưới phong ấn là yêu ma hay là người tốt mà chỉ cần làm thế nào để sống sót mới là điều trọng yếu nhất. Thực lực của một người đá ngoài kia đều tương đương với cao thủ cảnh giới Tử Khí, thử hỏi bọn họ làm cách nào để trì hoãn đây?

"Nếu nói như vậy thì các ngươi chỉ là phế vật rồi! Đã như vậy, ta giữ lại tánh mạng của các ngươi để làm cái gì, mấy con kiến hôi mà cũng đòi bàn điều kiện với ta sao?" Nhạc Tuyết Kỳ do huyết khí ngưng tụ thành cười điên cuồng rồi nói.

"Chờ một chút! Trì hoãn những người đá kia thì không thể nào, nhưng có lẽ ta có phương pháp khác giúp ngươi thoát khổ!" Đúng lúc này Đoan Mộc Vũ mới lên tiếng nói.

"Hả? Nói ta nghe một chút xem nào!"

"Rất đơn giản, ta muốn đi vào trong phong ấn của ngươi. Nếu có thể, chưa biết chừng có thể phá giải phong ấn này từ bên trong. Nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó là ngươi phải chống lại được công kích của năm mươi tám người đá chứ nếu không chẳng cần phải nói đến việc khác làm gì." Đoan Mộc Vũ thần nhiên nói.

"Ngươi có thể phá giải phong ấn sao? Không thể nào, một tên tiểu tử lông tóc còn chưa mọc đủ như ngươi thì chẳng thể ứng phó nổi lực phản phệ của phong ấn. Đừng thấy phong ấn này đã bị ba động của mảnh vụn Yêu Thạch phá hủy hơn phân nửa mà lầm, nó không phải là thứ ngươi có thể chống lại."

"Ngươi không thử thì làm sao biết được? Hơn nữa ta cũng không nói là hoàn toàn dựa vào chính mình, ta cần phải có lực lượng của ngươi hỗ trợ!" Đoan Mộc Vũ nói chắc nịch. Điều khiến hắn tự tin trước hết là hắn có lịch luyện và kinh nghiệm của Yêu Đế ở kiếp trước, nhưng điều trọng yếu nhất chính là

mảnh Yêu Thạch hiện đang trong cơ thể hắn. Hắn dám khẳng định, lúc trước khoảnh khắc mà Yêu Thạch xuất thế, phong ấn này đã hấp thu rất nhiều quang mang ngân sắc cho nên mới bị ăn mòn dẫn đến phá vỡ phong ấn nơi đây. Như vậy, nếu hắn lấy được mảnh vụn Yêu Thạch trong cơ thể hắn và vài thủ đoạn thì chưa chắc đã không có cơ hội thành công. Tuy nhiên cũng cần người trong phong ấn này toàn lực phối hợp!

"Như thế sao? Tốt! Thử một chút cũng không sao vì dù sao ta cũng không ngại gì, cùng lắm thì lại tiếp tục bị phong ấn. Nhưng chỉ cần có thể thoát khỏi, thì ta nhất định sẽ thiếu nợ tiêu tử ngươi một phần nhân tình!"

Nhạc Tuyệt Kỳ do huyết khí ngưng tụ thành im lặng một chút rồi cũng quyết định thử, sau đó chỉ trong nháy mắt liền biến thành một luồng cuồng phong màu máu, cuốn lấy Đoan Mộc Vũ rồi biến mất trong căn nhà đá.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 12: Bóng Hình

Trong nháy mắt, Đoan Mộc Vũ chỉ cảm thấy như mình bị rơi xuống từ độ cao trăm ngàn trượng, bản thân như đang bị rơi vào tâm trái đất. Đến lúc này, hắn mới biết được phong ấn trong nhà đá này hắn đã bị phá giải gần tám phần, vượt xa dự tính của hắn!

Thế nhưng người tạo ra phong ấn lúc đầu cũng thực là lợi hại! Ngay cả năm mươi tám người đá cường đại mai phục ở đây hắn không ai biết được chứ nếu không những người đá kia sao có thể biến thành cột đá chống đỡ cho cả Cô Thành cơ chứ.

Chẳng mấy lâu sau, tốc độ rơi xuống của Đoan Mộc Vũ bắt đầu giảm bớt. Đồng thời cuồng phong màu máu cuộn cuộn cuốn lấy hắn cũng từ từ biến mất. Trước mắt Đoan Mộc Vũ từ từ hiện ra một không gian lớn, bốn phía không nhìn thấy điểm cuối, khắp nơi đều tối đen như mực, khiến lòng người không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi!

Ngay giữa không gian không lồ này có một cây cột màu đồng đỏ vô cùng thô to đứng sừng sững. Cây cột này sợ rằng phải lớn khoảng năm trăm trượng, cứ như cao lên đến trời, bên dưới nối với mặt đất, đứng sừng sững tại chỗ này.

Trên cây cột đồng đỏ có khắc các loại cấm chế cổ quái và các ký hiệu huyền ảo tản mát ra uy nghiêm vô thượng. Mặc dù hiện tại phong ấn đã bị phá hủy cỡ tám phần nhưng vẫn khiến cho Đoan Mộc Vũ không dám nhìn thẳng, thậm chí hắn còn có cảm giác như sắp bị ép thành thịt vụn!

Ở bên dưới cây cột đồng đỏ đang khóa một cô gái có dáng người yếu điệu uyển chuyển, một thân áo đỏ ngầu như máu, da thịt trắng như băng ngọc, thoát nhìn dường như vẫn còn trẻ tuổi.

Tiếc là cô gái này đã che mặt nên không thấy được dung nhan của nàng. Nhưng dù vậy Đoan Mộc Vũ vẫn có thể đoán được thực lực của nàng hẳn sâu không lường được!

"Ngươi rất có can đảm, cũng rất đặc biệt! Ta thấy hơi tò mò, chẳng lẽ ngươi không sợ ta là một ác đồ cùng hung cực ác, một khi thoát ra khỏi phong ấn này sẽ làm thế gian đầy lên gió tanh mưa máu hay sao?"

Khi Đoan Mộc Vũ hạ xuống cách nàng mười trượng, nàng liền hồ hững mở miệng hỏi, thanh âm trong trẻo êm tai cực kỳ.

Đoan Mộc Vũ im lặng, một lúc lâu sau mới nói: "Nếu bản về cùng hung cực ác, ngươi nhất định không bằng ta! Nhưng thiện ác bất phân sao có thể dựa vào lời nói mà phân định được. Lần này Yêu Thạch xuất thế ngay gần đây, không thể không nói chính là duyên phận! Nếu hôm nay không phải ta có mặt ở chỗ này thì cho dù ngươi có tích tụ huyết nhục nhiều hơn nữa thì e rằng cũng vô ích, không cách nào chạy thoát! Có lẽ đây cũng là cơ hội cuối cùng trong kiếp này của ngươi, bỏ qua cơ hội lần này cho dù ngươi có chết già ở nơi đây, hồn phách cũng không thể siêu thoát. Cho nên ta nguyện ý cho ngươi một cơ hội!"

"Cho ta một cơ hội sao? Ha ha ha! Khẩu khí thật lớn, ngươi chẳng qua chỉ là con kiến hôi cánh giới Động Huyền thì có tư cách gì mà nói ra những lời này?" Bỗng nàng cười điên cuồng mà nói, giống như đang nổi điên!

"Chỉ bằng việc ta có một mảnh vụn Yêu Thạch thì đã đủ!" Đoan Mộc Vũ bình thản, ung dung nói.

"Mảnh vụn Yêu Thạch sao? Không thể nào, ngươi thân là nhân loại sao có thể có mảnh vụn Yêu Thạch. Hơn nữa sao lại có chuyện ta không cảm ứng được chút ba động nào ở trên người của ngươi được!" Nàng rất kinh ngạc! Thân hình nàng nhoáng một cái, chỉ nghe một tiếng rầm của khóa sắt vang lên đã đi tới bên cạnh Đoan Mộc Vũ rồi dùng tay cách không nắm lấy Đoan Mộc Vũ. Đến lúc này Đoan Mộc Vũ mới nhìn rõ, mái tóc dài của cô gái xòa xuống che phủ cả khuôn mặt, nhìn qua rất quý dị.

"Không có gì là không thể! Thời gian cấp bách, ta cần nhờ lực lượng của ngươi để thúc dục mảnh vụn Yêu Thạch phá giải phong ấn cuối cùng này. Nếu không đợi đến khi năm mươi tám tòa người đá kia chế trụ lần nữa thì ngươi có hối hận cũng chẳng kịp!"

"Hừ, toàn bộ lực lượng của ta đều đã bị Xích Tiêu Thông Thiên Trụ áp chế, làm gì còn dư thừa lực lượng cho ngươi? Nếu như có thể đưa ngươi, ta đã sớm đem phong ấn cuối cùng phá nát rồi!" Nàng cực kỳ táo bạo nói, nhưng tình huống này khiến Đoan Mộc Vũ ứng phó không kịp. Không có có lực

lượng đủ mức để bảo vệ, chỉ cần hấn dấm nhích tới gần phong ấn này nửa bước thì e rằng cái thân thể nhỏ bé này của hấn sẽ bị tan thành tro bụi.

"Cũng được, nếu như ngươi đích thực có mảnh vụn Yêu Thạch, ta chỉ có thể liều mạng một phen! Nhưng nếu ngươi dám giờ trò gì nhất định ta sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!" Nàng hơi do dự một chút rồi cuối cùng quả quyết nói. Sau đó không đợi Đoan Mộc Vũ kịp phản ứng nàng liền nắm lấy bờ vai hấn rồi thổi nhẹ làm làn tóc đang che kín mặt mũi phiêu tán lộ ra một cái miệng anh đào nhỏ, trực tiếp hôn lên miệng Đoan Mộc Vũ. Ngay sau đó, một cỗ khí tức cực kỳ băng hàn xuất hiện, bên trong cỗ khí tức này còn mang theo một thứ gì đó cực kỳ nhu nhuận.

Lúc đầu Đoan Mộc Vũ cũng hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra: cô gái này không cách nào đem lực lượng bản thân tạm thời cho hấn mượn, như vậy cũng chỉ còn phương pháp cuối cùng đó là đem kiếp đan mà nàng phải mất vô số năm tháng tu luyện mới thành đưa cho hấn sử dụng, như thế sẽ giúp cho thực lực của hấn tạm thời tăng lên rất nhiều!

Thế nhưng cái phương pháp này cũng rất nguy hiểm, bởi vì kiếp đan đại biểu cho tánh mạng và tu vi, bên trong không chỉ hàm chứa tinh hoa cơ bản nhất mà còn bao hàm cả trí nhớ đã trải qua. Nếu như bị người khác biết được, chẳng khác gì là toàn bộ sơ hở cũng bị người nắm rõ như lòng bàn tay. Giả như lúc này Đoan Mộc Vũ quay đầu chạy trốn thì cũng tương đương với việc công sức của nàng thành công đã trắng, chẳng những trốn không thoát mà còn phải chết ở chỗ này.

Tâm niệm hơi biến đổi, Đoan Mộc Vũ cũng không cự tuyệt, chờ đến khi hàn khí phát ra đến mức tận cùng, một viên kiếp đan mượt mà nhỏ như quả hạch đào đã chui vào trong miệng hấn.

Viên kiếp đan này mặc dù nhìn qua thì rất nhỏ nhưng lực lượng ẩn chứa bên trong lại cực kỳ khủng bố. Nhớ ngày đó Đoan Mộc Vũ thân là Yêu Đế cũng chỉ tu luyện ra có ba viên kiếp đan, đồng thời mỗi một viên cũng chỉ lớn bằng viên kiếp đan trong cơ thể cô gái này mà thôi. Như vậy chẳng khác nào thực lực của nàng tương đương với ba thành thực lực của hấn khi mạnh nhất!

Như thế, cũng đã là 'rất giỏi' rồi! (DG: vãi nôi tự sướng!)

Sau khi đem viên kiếp đan nuốt vào bụng, Đoan Mộc Vũ không suy nghĩ nhiều cũng không hề có ý định quay đầu bỏ chạy. Hấn nhanh chóng đem lực lượng của kiếp đan rót vào trong kinh mạch và huyết nhục toàn thân!

Lực lượng của viên kiếp đan cực kỳ khổng lồ! Chỉ trong nháy mắt thân thể của Đoan Mộc Vũ đã bành trướng ra ước chừng ba bốn lần. Dưới điều kiện kinh nghiệm của hấn phong phú, khả năng điều tiết và khống chế cực kỳ tinh chuẩn và nhanh chóng nên mới thế!

Nhưng loại bành trướng này cũng chỉ đến đây là chấm dứt, Đoan Mộc Vũ đã đem cỗ lực lượng kinh khủng này dẫn tới vị trí của mảnh vụn Yêu Thạch, sau đó hấn đặt một tay lên Xích Tiêu Thông Thiên Trụ.

Lúc trước, Xích Tiêu Thông Thiên Trụ đã bị ba động khí Yêu Thạch xuất thế phá hư hơn phân nửa nhưng giờ phút này phần lớn quang mang ngân sắc vẫn tồn tại như cũ vì thế khi chúng cảm ứng được mảnh vụn Yêu Thạch trong cơ thể Đoan Mộc Vũ, nhất thời tất cả đều bỏ nhào tới như hồng thủy vỡ đê!

Đồng thời lực lượng còn lại trong kiếp đan cũng nhanh chóng lao ra khỏi cơ thể Đoan Mộc Vũ, điên cuồng phá hư phong ấn trên Xích Tiêu Thông Thiên Trụ.

Một vào một ra, cho đến khi hai bên đạt được cân bằng tương đối! Đến lúc này hai đạo phong ấn còn lại của Xích Tiêu Thông Thiên Trụ cũng nhanh chóng tan rã.

Nhưng đúng lúc này Đoan Mộc Vũ bỗng cảm ứng, thấy từ viên kiếp đan trong cơ thể mình có một bóng hình quen thuộc cực kỳ mờ nhạt, chỉ chợt lóe lên rồi biến mất!

Phát hiện này khiến tâm thần Đoan Mộc Vũ rung mạnh, thiếu chút nữa làm thế thăng bằng vất và mới đạt được thất bại! Hấn nhanh chóng ổn định lại tâm thần, bắt chập phong ấn trên Xích Tiêu Thông Thiên Trụ, vội vàng cẩn thận tìm kiếm trong kiếp đan!

Nhưng cái bóng hình khiến hấn khắc cốt铭 tâm đã biến mất tăm không còn xuất hiện.

"Trải qua ba ngàn sáu trăm kiếp, quay đầu quên mất kiếp phù du! Thật sự là nàng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 13: Ba Ngàn Sáu Trăm Kiếp

Trong lòng xuất hiện gọn sóng, tuy khiến Đoan Mộc Vũ nhất thời ngầy ngẩn nhưng hấn nhanh chóng đã khôi phục lại như thường. Thời gian cách xa đã quá lâu, cũng phải tới vài ngàn năm! Trong quãng thời gian ấy, ít nhất hấn cũng đã chuyển thể hơn mười lần, hơn nữa trên đời này người giống người cũng chẳng phải là chuyện lạ.

Cùng lúc đó, phong ấn trên Xích Tiêu Thông Thiên Trụ cũng đang bị phá giải nhanh chóng. Quả nhiên suy đoán của Đoàn Mộc Vũ không hề sai, quang mang ngân sắc mà Yêu Thạch xuất thế phát ra đúng là đại địch của phong ấn này! Cho nên khi hắn nhận được lực lượng của kiếp đan rồi thúc dục mảnh nhỏ Yêu Thạch trong cơ thể, quả nhiên phong ấn không thể ngăn cản được!

Chỉ trong chốc lát, quang mang trên Xích Tiêu Thông Thiên Trụ không lồ bắt đầu chập chồn chớp động, những tiếng ‘ô ô’ rít lên không ngừng. Cho đến khi vô số quang mang nổi thành một mảnh, chiếu rọi cả không gian thì nữ tử kia hét lên một tiếng, sau đó cả không gian bắt đầu sụp đổ! Tiếp đó Xích Tiêu Thông Thiên Trụ cũng trực tiếp bị chém thành mười mấy đoạn, lực lượng phản chấn cực kỳ kinh khủng khiến ngay cả Đoàn Mộc Vũ có lực lượng của kiếp đan tương trợ cũng không thể nào chống lại được, trực tiếp bị đánh bay lên bầu trời!

Thế nhưng chỉ sau đó một khắc, toàn thân hắn đã được một cỗ lực lượng nhu hòa ôm lấy. Khi hắn còn chưa kịp phản ứng lại thì kiếp đan trong bụng hắn đã bị hút ra!

Không có kiếp đan chống đỡ, Đoàn Mộc Vũ vốn đang bị lực lượng cường đại làm thân thể bành trướng lên mấy lần nhất thời chưa thể phục hồi lại như cũ, gần như đã bị trọng thương! May mà năng giữ lời không có ném hắn xuống dưới.

Trong trạng thái mơ hồ, tai hắn chỉ nghe thấy tiếng nàng quát mắng liên tục. Từng đạo kiếm khí cuồng bạo bắn ra bốn phía như đám điện xà hung tợn, giết đến thiên địa hôn ám. Đến khi tất cả yên tĩnh lại thì hắn mới mở mắt nhìn lại, Cô Thành đã hoàn toàn bị san thành bình địa, năm mươi tám tòa người đá kinh khủng tương đương với Tứ Khí cảnh giới đều bị hóa thành phần vụn, cả căn nhà đá kia cũng không còn. Nhưng mấy người Liễu Lịch, Chu Việt vẫn còn sống, chỉ bị kinh khí kinh khủng kia chấn nát đi mà thôi. Duy chỉ có Đại Hắc vẫn còn tỉnh táo đang cố gắng đứng dậy, lắc đầu gằm nhẹ, dường như chỉ bị văng đầu một chút. Đúng là không hổ danh yêu thú thổ thuộc tính có lực phòng ngự mạnh nhất.

Cả Cô Thành đã hoàn toàn trở nên yên tĩnh, chỉ còn Đoàn Mộc Vũ và cô gái mặc bộ quần áo đỏ hồng kia. Giờ phút này nàng giống như một thanh kiếm sắc bén lộ ra tư thế cao cao tại thượng trôi lơ lửng giữa không trung ở độ cao mười trượng. Mái tóc dài không gió nhưng bay phất phơ, trong tay nàng là một luồng sáng màu xanh, đó chính là một thanh phi kiếm cao cấp.

"Người làm rất tốt! Ta thiếu người một phần nhân tình, bây giờ có yêu cầu gì thì người cứ nói ra. Chỉ cần không quá đáng, ta nhất định sẽ thỏa mãn người!"

Nàng thân nhiên nói, nhìn Đoàn Mộc Vũ như đang bố thí cho một con kiến hôi vậy. Thế nhưng đúng là nàng có cái tư cách này! Với thực lực của nàng sợ rằng trong Yêu Giới cũng sẽ xếp hạng trên một trăm, so với cảnh giới Động Huyền như Đoàn Mộc Vũ đúng là như một ngọn núi đi so với một hạt cát!

Nhưng Đoàn Mộc Vũ chẳng hề quan tâm đến cái thái độ cao cao tại thượng của nàng. Hắn không nói câu nào, chỉ lặng yên đứng nhìn. Một lúc lâu sau hắn mới dùng giọng điệu cực kỳ bình tĩnh mở miệng nói: "Yêu cầu? Thật ra có một chuyện mà người có thể làm được, hơn nữa cũng không hề quá đáng đó chính là: xin nhớ kỹ tên của ta! Ta tên là Đoàn Mộc Vũ, là đệ tử thủ sơn của Phù Vân Sơn Nhân Giới. Nếu như trong tương lai, có một ngày người gặp phải nguy hiểm mà người không thể chống lại thì ngàn vạn lần, nhất định phải tới đó tìm ta. Bởi vì trên đời này, chỉ có ta mới có thể cứu được người!"

Lời nói của Đoàn Mộc Vũ khiến nàng không khỏi sững sờ, sau đó không nhịn được muốn ôm bụng cười to. Nàng đã nghĩ tới vô số khả năng, nhưng cũng không thể nào ngờ rằng Đoàn Mộc Vũ lại nói ra lời nói này. Chuyện này quả thực quá hoang đường, quá buồn cười!

"Người ... Được rồi! Đoàn Mộc Vũ, có phải vừa rồi người bị cái gì kích thích làm thân hồn bị thương nặng hay không? Nói linh tinh không sao, nói không đặc sắc cũng không có gì nhưng điều người đang nói là nói hươu nói vượn đấy! Người cảm thấy, nguy hiểm mà ngay cả ta cũng không thể đối mặt được thì người có thể đối mặt được sao? Nên biết người yếu ớt đến mức nhỏ bé như con kiến hôi, ta chỉ cần dùng một tay, không không, một đầu ngón tay nhỏ nhỏ là có thể đè chết người không! Lúc này ta cho người thêm một cơ hội để sửa lại yêu cầu, nói ra yêu cầu khác đi. Sắp tới ta phải lập tức về Yêu Giới rồi, cả đời này e rằng người không gặp mặt ta lần nữa đâu!" Nàng lắc đầu nói, ánh mắt nhìn về phía Đoàn Mộc Vũ như đang nhìn một con quái vật. Nếu không phải vừa rồi Đoàn Mộc Vũ đã trợ giúp nàng thoát khỏi thì nàng cũng chẳng muốn nói nhiều như vậy làm gì!

"Ta vẫn giữ yêu cầu kia! Không phải ta bị điên mà vì lời ta nói thiên chân vạn xác. Đúng như lời ta nói lúc trước, bị chuyện Yêu Thạch xuất thế nên người mới có cơ hội sống. Việc này không phải là tình cờ mà là số mệnh!" Đoàn Mộc Vũ lại cực kỳ trịnh trọng nói, nhưng trong ánh mắt hắn nhìn nàng có hiện lên một tia ưu thương.

"Nói giỡn sao? Nói hươu nói vượn, hồ ngôn loạn ngữ, nhất định là người bị điên rồi! Lúc này tâm tình của ta rất tốt nên không muốn so đo với người!" Nữ tử kia cảm thấy dở khóc dở cười.

"Tùy người, nghĩ thế nào cũng được, người tin cũng tốt, không cũng được, chẳng sao. Nhưng còn có một việc không biết người đã nghe nói qua chưa? Trong truyền thuyết có một loại hình phạt tên là ba ngàn sáu trăm kiếp. Mỗi một kiếp chính là một lần luân hồi, mỗi một lần luân hồi đều sẽ chết vô cùng thể thảm; thấu tim nhập cốt. Cho đến khi tất cả ba ngàn sáu trăm kiếp nạn đều qua đi, dù tồn tại cường đại đến mức nào, tâm chí kiên nghị ra sao nếu không còn tín niệm thì sẽ hóa thành hư vô, một lần nữa trở về với hư vô!"

Nghe thấy vậy về mặt nàng không khỏi hơi ngưng trọng: "Ba ngàn sáu trăm kiếp? Bản thân ta có nghe nói qua, đó chính là một trong chín đại hình phạt mà Thiên Đế nắm giữ trong truyền thuyết. Nó còn được gọi là ba ngàn sáu trăm Tử Vi Tinh Kiếp. Thần lực Tử Vi Tinh có thể cưỡng ép đẩy người ta vào luân hồi, cho dù cường đại như tiên nhân cũng không thể chống lại! Ta nói này, Đoàn Mộc tiểu tử người không cho là ta chính là người bị ba ngàn sáu trăm Tử Vi Tinh Kiếp đấy chứ? Không không không! Tuyệt đối không thể nào có chuyện như vậy được! Lực lượng của Thiên Địa Cửu Tinh lớn đến cỡ nào, một người có cảnh giới Động Huyền bé nhỏ như người làm sao có thể hiểu được huyền ảo trong đó? Như thế thì sao có thể nhìn ra ta bị phạt ba ngàn sáu trăm kiếp đấy? Chuyện này đúng là nhằm chán đến cùng cực, không thể có! Cũng được, ta sẽ nhớ kỹ tên của người để sau này còn trả lại nhân tình cho người!"

Nàng nói xong liền hừ lạnh một tiếng, phất tay áo hóa thành một đạo lưu quang biến mất.

Nhìn thân ảnh của nàng biến mất phía chân trời, Đoan Mộc Vũ xem đó là điều đương nhiên. Một lúc lâu sau hần mới gơ tay chỉ thẳng lên trời, điên cuồng cười to nói: "Ngươi thua, chắc chắn ngươi sẽ thua! Ngươi cho rằng vứt Phi Vũ vào trong ba ngàn sáu trăm Tứ Vĩ Tinh Kiếp, rồi lại ném ta vào Bát Hoang Tinh Kiếp là có thể khiến hai người chúng ta trở thành người xa lạ, hoàn toàn quên nhau, trọn đời không được gặp nhau sao? Ngươi sai rồi, ta có thể giả dạng đi ra từ trong Bát Hoang Nghiệp Hóa thì Phi Vũ cũng có thể thoát khỏi Tứ Vĩ Tinh Kiếp! Ngươi không thể nào ngăn cản chúng ta được đâu!"

Sau khi chỉ bầu trời điên cuồng hò hét lên một phen, Đoan Mộc Vũ mới dần dần tỉnh táo lại. Thực lực hiện tại của hần vẫn còn quá yếu, quá yếu! Hôm nay một kiếp này của Phi Vũ đã được hóa giải, nhưng kiếp tiếp theo chắc chắn sẽ xuất hiện trong vòng ba ngàn năm. Trước khi điều đó xảy ra hần phải tu luyện đến mức đủ cường đại, lần này có thể xóa bỏ kiếp này cũng hoàn toàn là do may mắn nhưng kiếp tiếp theo sẽ không đơn giản như vậy. Một khi không thể nào ngăn cản, thì đương nhiên kiếp sẽ tiếp nối kiếp, một lần lại mạnh hơn một lần. Đến sau ba ngàn sáu trăm kiếp hoàn thành thì tình cảm chân thành mà Phi Vũ dành cho hần cũng sẽ hoàn toàn biến mất. Nàng sẽ quên mất hần là ai, quên hết tất cả, lại xuất phát từ đầu trống rỗng.

Hít sâu một hơi Đoan Mộc Vũ nhanh chóng xoay người, vác Liễu Lịch vẫn đang hôn mê đặt lên người Đại Hắc, sau đó rời khỏi Cô Thành. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà nơi này đã xảy ra chuyện lớn như vậy, thì hần có thể đoán ra được sau một đoạn thời gian nữa sẽ có rất nhiều môn phái tu hành tới đây tìm hiểu chân tướng sự việc, vì thế càng sớm rời đi càng tránh được nhiều phiền toái.

Đưa Liễu Lịch về Lạc Tinh tông, sau khi từ chối Liễu Lịch tiễn đưa Đoan Mộc Vũ vẫn dùng thân phận Hạ Mạnh Nhiên đi về phía nam trở về Phù Vân Sơn. Lần này hạ sơn, có thể nói hần thu hoạch được rất nhiều. Đầu tiên là được mảnh nhỏ Yêu Thạch, cũng giải quyết xong tâm nguyện kiếp trước của hần. Thế nhưng hần cũng hiểu ra, những thứ liên quan đến Yêu Tinh thần bí tương tự như mảnh nhỏ Yêu Thạch không có cơ duyên tuyệt đối không thể nào lấy được, dù có cố gắng đến mức nào đi nữa cũng chỉ là vô dụng!

Tiếp đó chính là việc đã tìm được một tia đầu mối kiếp trước, nhưng điều này lại khiến cho hần vẫn canh cánh trong lòng bởi muốn nắm giữ được đầu mối này cần phải có thực lực cực kỳ cường đại, vì thế hần mới không ngại chuyện Phi Vũ đã chuyển thế rồi đi bởi việc cấp bách bây giờ là tăng thực lực của bản thân lên.

Trừ những chuyện đó ra thì thu phục được Đại Hắc cũng là một đại thu hoạch khác. Đây cũng là một con yêu thú có thể nhanh chóng tiến giai lên cảnh giới Tử Mộc, hơn nữa nó còn hấp thu đại lượng quang mang ngân sắc, tương lai có thể nói là tiền đồ bất khả lường.

Dĩ nhiên, so với Tiểu Bạch thì Đại Hắc chỉ là cặn bã rồi! Thế nhưng cái con Tiểu Bạch này cũng quá mức bại hoại, khi không phải chịu áp lực để sinh tồn thì việc mà nó thích làm nhất chính là lăn ra ngủ rồi ngáy thật to!

Suốt cuộc hành trình, Đoan Mộc Vũ cũng không đi nhanh. Hần tùy ý để Đại Hắc đi bộ từ từ, còn hần thì khoan chân ngồi ở trên cái lưng rộng rãi của nó mà tu luyện, thuận tiện thanh lý thì thể La Yếm Hóa Bằng.

La Yếm Hóa Bằng chính là yêu thú Tử Mộc, có thể đánh chết nó là chuyện khó xảy ra. Cũng chỉ có Đoan Mộc Vũ mới giết được nó chứ đối lại là người khác, cho dù là Liễu Lịch thì chắc chắn sẽ bị giết chết.

Ba cái lông vũ bản mệnh của La Yếm Hóa Bằng chính là tài liệu tốt nhất cho nên Đoan Mộc Vũ lưu lại để mình sử dụng.

Còn lại mấy cái lông vũ màu đỏ còn lại đều hoàn hảo, Đoan Mộc Vũ đếm tổng cộng được ba ngàn chín trăm tám mươi một phiến. Đám lông vũ này hần tính sẽ dùng để luyện chế một bộ Nghê Thường Vũ Y cho tiểu Mị Nhi.

Xương sống lưng của La Yếm Hóa Bằng rất tốt, chỉ cần rút ra luyện thành là có thể biến thành quả cho tiểu Thực Nguyệt rồi. Với tốc độ tu luyện nghịch thiên như vậy, đoán chừng đã sớm tiến giai tới cảnh giới Động Huyền, vừa lúc phải dùng tới nó.

Còn đôi cánh của La Yếm Hóa Bằng Đoan Mộc Vũ tính sẽ đem luyện chế thành một đôi pháp khí, tên cũng đã nghĩ ra rồi, gọi là Linh Tê Song Dực, chia ra cho Tác Ly và Trình Nguyệt mỗi người một cái, sẽ rất thích hợp để bọn họ sử dụng song kiếm hợp bích!

Đôi đầu La Yếm Hóa Bằng có thể phóng hóa cũng không tồi, có thể luyện chế thành pháp khí, đưa cho Hành Vân và Hành Không sử dụng.

Về phần nhóc mập thì tu vi của nó trải qua hơn một năm cũng chẳng biết tăng trưởng đến mức độ nào. Xem ra phải nhìn vào tình huống thực tế mới quyết định quả cho nó.

Mặc dù Đại Hắc là yêu thú thổ thuộc tính, nhưng thật ra tốc độ của nó cũng không chậm, hơn nữa sức chịu đựng lại cực kỳ cao nên đi suốt cả quãng đường hơn vạn dặm vẫn không hề có chút mệt mỏi nào.

Vì thế chỉ sau bảy tám ngày, Đoan Mộc Vũ đã đến tới Ô Đầu Sơn sát biên giới Càn Châu. Nơi này cũng là sơn môn của Thất Tinh Môn, lúc trước đây cũng là nơi hần gặp Ma Lang Quân Tô Mộ Huyền sau đó mới dẫn phát ra một đống chuyện. Thậm chí khiến hần phải lên vào Lạc Tinh tông, giả trang thành Hạ Mạnh Nhiên, cuối cùng mới đi tới Bắc Hải Cô Thành rồi tìm được đầu mối về Phi Vũ sau khi chuyển thế! Nói đi nói lại, tất cả mọi chuyện đúng là phải đa tạ cái tên Tô Mộ Huyền này rồi!

Thế nhưng Đoan Mộc Vũ nhanh chóng phát hiện trong phạm vi Ô Đầu Sơn của Càn Châu không biết tại sao bầu trời đầy mây đen vần vũ, ma khí xuất hiện khắp nơi, đất đai và sinh linh trên dọc đường hần đi đều hóa thành cát bụi khô cằn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 14: Trở Về Sư Môn

Tuy trong lòng Đoan Mộc Vũ cảm thấy kinh ngạc nhưng hắn cũng không quá quan tâm tới điều này bởi dù sao đám yêu ma quỷ vật này cũng hiện thân ở phụ cận Thất Tinh Môn, vì thế tự nhiên sẽ có người tu hành của Thất Tinh Môn đến diệt trừ. Việc mà hắn cần làm bây giờ là nhanh chóng trở về Phù Vân Sơn an toàn nhưng hắn cũng không quên chuyện một năm trước Ma Lang Quân Tô Mộ Huyền đã dùng tính mạng của mấy vạn người phạm để ngưng kết Số Mệnh Thạch!

Ắt hẳn khối Số Mệnh Thạch ấy không bị phá hủy, và đồng bọn của Ma Lang Quân Tô Mộ Huyền – cũng chính là đám tà tu Hắc Thành sẽ tiếp tục thực hiện âm mưu này!

Như vậy thì rốt cuộc khối Số Mệnh Thạch này là để cho ai dùng? Đoan Mộc Vũ cũng không dám suy đoán lung tung, hắn cần phải trở về Phù Vân Sơn hỏi Thương Minh Tử mới dám xác định!

Kế tiếp, Đoan Mộc Vũ vẫn lấy thân phận Hạ Mạch Nhiên như trước, một đường đi thẳng về phía trước. Thỉnh thoảng hắn cũng gặp phải yêu ma cản đường nhưng dễ dàng chém giết cho nên không chậm trễ thời gian bao nhiêu.

Sau nửa tháng, hắn đã trở lại Phù Vân Sơn. Thế nhưng điều khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là trận pháp phòng ngự của Phù Vân Sơn đang trong trạng thái mở!

Thấy tình huống này, trước tiên Đoan Mộc Vũ khôi phục diện mạo thật sau đó mang theo Đại Hắc cẩn thận tìm hiểu tình hình dưới Phù Vân Sơn một phen, kết quả là tất cả đều bình thường. Đến khi hắn trở về Thạch Trung Tuyền thì thấy Hành Vân, Hành Không lúc này đã cao hơn trước một cái đầu, trên lưng mỗi đứa đều đeo một cái Tử Kim Hồ Lô thật lớn và đang nhâm chán lấy nước suối trong Thạch Trung Tuyền. Nước suối nơi này dùng để cung ứng cho Phù Vân Sơn, được dùng để ngâm trà luyện đan cất rượu, còn nước dùng cho ăn uống hằng ngày thì vẫn lấy nước suối từ trên núi.

Từ xa xa nhìn thấy Đoan Mộc Vũ và Đại Hắc, hai đứa Hành Vân và Hành Không giật mình, nhất là Đại Hắc cao chùng mảy trông trông như một tòa núi nhỏ, thoát nhìn vô cùng hung hãn. Chúng vội vã rút kiếm ra! Hiện tại hai đứa nó cũng đã mười sáu mười bảy tuổi rồi, tu vi cũng không hề kém, đã đến cảnh giới Tầng Phong đỉnh phong cho nên khi vừa xuất kiếm cũng có chút ít khí thế.

"Hành Vân, Hành Không, là ta!" Đoan Mộc Vũ đang ngồi trên lưng Đại Hắc vội vàng quát lên.

"Đoan Mộc sư huynh, huynh không chết sao? Quá tốt rồi! Nhưng con gấu này thật là uy phong nha! Không phải là Đoan Mộc sư huynh thu phục đấy chứ?" Hành Vân và Hành Không mừng rỡ kêu lên, vội vàng ném hai cái Tử Kim Hồ Lô đi rồi chạy tới.

Đoan Mộc Vũ cũng nhảy từ trên lưng Đại Hắc xuống, mỉm cười đánh giá Hành Vân và Hành Không. Chỉ chớp mắt thôi mà hắn đã rời khỏi Phù Vân Sơn gần năm năm, Hành Vân và Hành Không vốn là hai thiếu niên ngây thơ nay cũng đã trưởng thành trở thành nam tử hán và cao gần bằng hắn rồi.

"Ai nói là ta chết? Lần này đi Thất Bảo Lăng Lâu, đường xá xa xôi hơn nữa gặp phải một số chuyện linh tinh lên bị trì hoãn! Hiện tại mọi việc trên núi có tốt không?" Đoan Mộc Vũ vỗ vỗ bả vai hai người Hành Vân và Hành Không, hồ hững hỏi.

"Hắc! Mọi chuyện trên núi vẫn tốt! Thế nhưng ... Trước hết chúng ta chúc mừng Đoan Mộc sư huynh chính thức tiến giai cảnh giới Động Huyền cái đã. Chuyện này là niềm vui lớn, thoáng một cái bốn môn đã có hơn bốn vị cao thủ Động Huyền rồi, thử xem Thất Tinh Môn còn dám can rở hay không?" Hành Vân mừng rỡ nói.

"Hả, Thất Tinh Môn? Chuyện gì đã xảy ra? Còn nữa một người cảnh giới Động Huyền nữa, đó là ai vậy? Không phải là tiểu Thục Nguyệt chứ!" Đoan Mộc Vũ ngạc nhiên hỏi. Lúc trước, vào thời điểm hạ sơn Tác Ly cũng đã bề quan, lấy tư chất của hắn việc thành công tiến giai Động Huyền cảnh giới sẽ rất dễ dàng. Một người khác, hẳn là Trình Nguyệt rồi vì dù sao hai người bọn họ tu vi cũng sần sần không chênh nhau nhiều lắm. Nhưng người cuối cùng ngoại trừ Thục Nguyệt ra, hắn thật sự không nghĩ được là ai!

"Đoan Mộc sư huynh quả nhiên là lợi hại! Chuyện này mà cũng bị huynh đoán ra được. Không sai, chính là tiểu Thục Nguyệt! Tiểu cô nương mới mười hai tuổi đã bước vào cảnh giới Động Huyền! Nhớ năm đó, lúc chúng ta mười hai tuổi cũng chỉ nắm vững được hai đạo pháp thuật thôi! Sư tôn cũng nói, Thục Nguyệt là kỳ tài ngàn năm khó gặp, tốc độ tiến giai như vậy tính trong tu hành giới cũng có thể xem là kỳ tích nhưng Đoan Mộc sư huynh cũng không kém nha, cũng đã tiến giai thành công!" Hành Không tiếp lời nói, sắc mặt cực kỳ bội phục.

Đoan Mộc Vũ gật đầu, Thục Nguyệt đương nhiên là kỳ tài còn về chuyện hắn tiến giai lại là một chuyện khác. Hắn có thừa lịch duyệt vì thế tiến độ tu luyện cực nhanh hai đứa này sao có thể so lại. Thế nhưng chuyện này có nói ra thì Hành Vân Hành Không cũng không hiểu được, cho lên không cần giải thích làm gì.

"Các ngươi còn chưa nói chuyện về Thất Tinh Môn. Rốt cuộc có chuyện gì? Bọn họ dám đánh tới cửa sao?" Lúc này Đoan Mộc Vũ lại hỏi.

"Bọn họ sao dám đánh tới cửa. Thế nhưng sau khi Đoan Mộc sư huynh hạ sơn, Thất Tinh Môn liền phái hai mươi tên đệ tử đi ra ngoài lịch lãm tới báỉ sơn, thuận tiện tỷ thí một phen với đệ tử của Phù Vân Sơn chúng ta. Thế nhưng lúc ấy Tác Ly sư huynh vừa mới xuất quan, còn có cả Trình Nguyệt sư tỷ cộng thêm hai chúng ta liên tiếp thua liên bốn trận. Nếu không phải tiểu sư muội và tiểu Thục Nguyệt thắng hai trận thì sợ rằng thể diện của chúng ta cũng bị mất hết rồi!" Hành Vân bối rối nói.

"Ừ, đúng vậy! Khi đó chúng ta chỉ mong đợi Đoàn Mộc sư huynh trở lại thay chúng ta trút con giận này. Nhưng đột nhiên Tam sư tỷ quay trở về sư môn, nói là có lời đồn sư huynh bị tà tu Hắc Thành bắt đi rồi bị chặt đầu. Chuyện này làm chúng ta thương tâm rất lâu, hiện tại tất cả chúng ta đều đang cố gắng tu luyện để tương lai có thể báo thù cho Đoàn Mộc sư huynh!" Hành Không nói tiếp.

"Tam sư tỷ? Thì ra là nàng ta! Cũng không ngoài dự đoán!" Đoàn Mộc Vũ vừa nghe là đã biết hơn phân nửa là Tam sư tỷ cố ý lừa gạt để đám tiểu tử này cố gắng dụng công tu luyện. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyện đi này hẳn mất tích cũng khá lâu đúng là sống chết không rõ, đột nhiên hẳn nhớ ra một chuyện liên đới: "Đúng rồi, Anh Nhược sư huynh vẫn đang bế quan sao? Còn nữa, có tin tức gì của Khô Mộc sư huynh không?"

"Anh Nhược sư huynh vẫn còn đang bế quan, lúc trước nếu có sư huynh ở đây thì chúng ta cũng không bị người của Thất Tinh Môn khi dễ. Còn về phần Khô Mộc sư huynh, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì. Ngay cả Tam sư tỷ cũng không tìm được bất kỳ đầu mối nào, cho nên sư tỷ rất lo lắng." Hành Vân đáp.

Đoàn Mộc Vũ khẽ gật đầu. Ban đầu Khô Mộc đi thi hành mệnh lệnh của Thương Ngô Tử, nếu tính đến lúc này thì hai người hẳn là phải hai ba năm không có chút tin tức nào rồi. Chuyện này đúng là quý dị mà!

"Được rồi, lên núi trước đã! Giới thiệu cho các ngươi một chút, đây là Đại Hắc. Đại Hắc, đây là hai sư đệ của ta, Hành Vân và Hành Không. Ngoài ra ta còn có một đám sư đệ sư muội sư đệ, ngày sau không thiếu người cho ngươi hộ vệ."

Nói xong, Đoàn Mộc Vũ liền vỗ vỗ Đại Hắc rồi cùng Hành Vân, Hành Không đi lên núi.

Một đường đi thẳng cho đến tòa thiên phong phía ngoài cùng chủ phong Phù Vân Sơn - nơi này chính là nơi xây dựng biệt viện Tiểu Sơn của đám người Từ Trần Phong, thế nhưng lúc này nó lại vô cùng yên tĩnh. Hẳn chợt nghĩ ra lúc này hẳn là đám Từ Trần Phong đang toàn tâm tu luyện. Tư chất của bọn họ vốn yếu kém, không thể so sánh với đám Hành Vân Hành Không, nhóc mập cho nên chỉ có thể dựa vào khổ tu để bù đắp. Cũng may là lần này Đoàn Mộc Vũ đã thu thập đủ đủ tài liệu luyện chế Lam Nguyên Thông Mạch linh đan, chỉ cần đem linh đan phục dụng thì tất cả kinh mạch tắc nghẽn bên trong cơ thể của bọn họ sẽ được đã thông. Kể từ đó, chỉ cần hơn mười năm là bọn họ sẽ tiến giai Động Huyền rồi.

Không quá mấy ngày đám người Từ Trần Phong khổ tu, Đoàn Mộc Vũ mang Đại Hắc và Hành Vân, Hành Không đi lên chủ phong. Thế nhưng vào thời điểm đi qua trận pháp phòng ngự thì Đoàn Mộc Vũ và Đại Hắc lại bị cản ở bên ngoài.

"Đây là chuyện gì vậy?"

Đoàn Mộc Vũ khẽ cau mày, Hành Vân và Hành Không cũng không hiểu nên liền vội nói: "Hồi bẩm Đoàn Mộc sư huynh, trận pháp phòng ngự này chính là sau khi Tam sư tỷ trở về đã dùng thời gian mấy tháng tự mình sửa đổi cho nên có thể xuất hiện một chút biến hóa. Để chúng ta đi thông báo cho sư tỷ."

"Không cần, chuyện này để ta xử lý! Hành Vân, Hành Không, các ngươi đi mau lên!" Đúng lúc này từ trên đỉnh chủ phong có một đạo kiếm quang bỗng bành bay tới, đó chính là vị Tam sư tỷ ngày trước đã có duyên gặp mặt Đoàn Mộc Vũ một lần. Lúc này thần thái của nàng vẫn giống như trước kia, khí thế bất phàm!

Rõ ràng Hành Vân, Hành Không vô cùng kính sợ vị Tam sư tỷ này cho nên khi nghe thấy vậy ngay cả chào hỏi cũng không kịp, cả hai vội vàng đeo Từ Kim Hồ Lô lên vai rồi bỏ trốn mất dạng.

"Đoàn Mộc sư đệ, đã lâu không gặp, xem ra ngươi sống rất dễ chịu!" Khi còn cách Đoàn Mộc Vũ mười trượng Tam sư tỷ liền đứng lại rồi tự tiểu phi tiểu mở miệng nói, đôi mắt đẹp sắc bén như kiếm khí của nàng khiến ngay cả Đại Hắc cũng cảm giác thấy uy hiếp, luôn miệng gầm nhẹ.

Nhưng thần sắc Đoàn Mộc Vũ vẫn không hề thay đổi, hẳn quay sang trấn an Đại Hắc một chút rồi trực tiếp nói: "Sư tỷ, không cần phải giờ trò nữa! Ngươi muốn biết cái gì?"

Lời nói của hắn làm Tam sư tỷ không khỏi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lại gật gù đầu đầy tán thưởng, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng: "Xem ra ngươi cũng là người sáng suốt, thực không giấu diếm gì! Sờ đi ta trở về sơn môn hơn nữa còn thường xuyên trú lại cũng vì một chuyện. Chuyện này có liên quan đến Anh Nhược sư huynh!"

"Anh Nhược sư huynh?" Trong lòng Đoàn Mộc Vũ khẽ thở dài, quả nhiên tình huống hẳn không muốn nghĩ tới nhất đã xảy ra.

"Ngươi biết bao nhiêu?" Khi thấy nét mặt Đoàn Mộc Vũ biến hóa vì diệu, Tam sư tỷ nhạy bén phát giác ra hẳn biết gì đó.

"Cũng không được bao nhiêu, ta chỉ biết có một khối Số Mệnh Thạch đã ngưng kết thành công. Khối Số Mệnh Thạch này dùng để đánh thức người đứng đầu Hắc Thành, nhất đại Ma Quân Đoàn Thiên Đồ! Hiện tại xin hỏi sư tỷ, Anh Nhược có phải là Đoàn Thiên Đồ chuyển thế hay không?" Đoàn Mộc Vũ trầm giọng hỏi.

"Đúng vậy!" Tam sư tỷ trầm mặc một lúc nhưng vẫn đáp lại.

"Thì ra là như vậy! Nhưng như thế vì sao ban đầu lại thu nhận hắn? Chuyện này hẳn là không thể làm khó được hai vị sư bá? Điều này sẽ làm tăng thêm biến số!" Đoàn Mộc Vũ mở miệng hỏi chuyện tình mà trong lòng hẳn nghi ngờ nhất. Hẳn biết rõ Thương Ngô Tử có thần thông thiên nhãn, như vậy thời điểm ban đầu khi thu Anh Nhược nhập môn hẳn là có thể nhìn ra kiếp trước Anh Nhược là ai!

Theo thông thường thì chắc chắn các môn phái tu hành sẽ không nhận đệ tử như vậy bởi vì những hung nhân giống như Đoàn Thiên Đồ trong kiếp trước luôn lưu lại hậu thủ để kiếp sau có thể chuyển mình một lần nữa. Cho nên việc nhận hắn làm môn đồ sẽ tạo thành một phiền toái cực lớn!

"Nguyên nhân của chuyện này ta cũng không biết nhưng bây giờ không phải lúc truy cứu chuyện này. Mà bây giờ, Nhị sư huynh là Anh Nhục chứ không phải Đoạn Thiên Đồ, bọn họ hoàn toàn là hai người khác nhau. Huống chi Đoạn Thiên Đồ là nhất đại Ma Quân, hung khí trong kiếp trước còn không bằng một phần vạn trên người ngươi, nếu ngươi có thể vào phái tại sao hắn lại không thể nhập môn? Chẳng lẽ, ngươi cũng là Ma Quân hung thần chuyên thể, chuyên mang tới tai họa cho Phù Vân Sơn chúng ta sao?" Tam sư tỷ cũng là người có miệng lưỡi sắc bén, thế nhưng từ đó cũng có thể thấy nàng thực sự rất lo lắng cho Anh Nhục.

Đoạn Mộc Vũ nhất thời cứng họng. Không sai, kiếp trước hắn là thượng cổ hung thú Đào Ngột, hơn nữa còn là Yêu Đế của Yêu Tộc, một thân hung sát khí có một vạn lần Đoạn Thiên Đồ cũng chẳng thể sánh bằng. Nhưng vấn đề là hung khí của hắn là thứ được trải qua ba ngàn năm tích lũy, hơn nữa bản thân hắn luôn luôn thanh tĩnh, tương lai sẽ không có người nào dám cướp đoạt nhục thể của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 15: Tiền Căn

Thấy Đoạn Mộc Vũ im lặng thừa nhận, tam sư tỷ mới khẽ mỉm cười rồi ưu sầu nói: "Lúc trước ta âm thầm phụng mệnh sư tôn, bí mật ra ngoài điều tra một vụ án tại Tích Nguyệt Hồ mấy năm trước thì bỗng nghe nói ngươi chọc vào tai họa, chẳng những bị tà tu Hắc Thành đuổi giết mà ngay cả người của Cửu Dương Sơn cũng muốn tìm ngươi. Bất đắc dĩ, ta đành phải nhanh chóng chạy tới Thất Bảo Lăng Lâu, cuối cùng mới biết chuyện của Ma Lang Quân Tô Mộ Huyền! Lúc đó ta cũng đã cảm thấy trong chuyện này có gì đó không đúng, ngươi chẳng qua chỉ là một người tu hành bình thường tại sao lại có thể làm Hắc Thành xuất ra động tĩnh lớn như vậy? Chắc chắn trong chuyện này có chân tướng khác, vì thế ta nhanh chóng quay về Phù Vân Sơn. Quả nhiên phát hiện ở dưới chân núi có đám tà tu Hắc Thành đang ẩn nấp theo dõi, kết quả ta một hơi giết chết bảy tên, nhưng lúc đó ta cũng không dám tự ý quyết định cho nên một mặt quay về bẩm báo sư tôn, một mặt trọng chinh lại đại trận hộ phái, hơn nữa còn dùng Truyền m Phù mời mấy vị sư huynh ở bên ngoài nhanh chóng trở về hộ sơn!"

Nghe thấy vậy Đoạn Mộc Vũ không khỏi ngạc nhiên nói: "Sư tỷ, thì ra ngươi cũng không biết chuyện về Số Mệnh Thạch mà chỉ là suy đoán thôi à!"

"Đúng vậy, nhưng hiện tại thì ta đã biết rồi! Chuyện này không phải là chuyện đùa, lập tức theo ta đi gặp sư tôn, đem tiền căn hậu quả của chuyện này nói ra sau đó dâng hoàng ở trên núi đợi ta! Không có lệnh của ta tuyệt đối không được xuống núi, tránh chọc vào phiền toái!" Tam sư tỷ vừa nói vừa đánh ra một đạo pháp quyết, lập tức có một đạo lưu quang xuất hiện đem cả Đoạn Mộc Vũ và Đại Hắc bao phủ, tiếp đó hai bọn họ có thể xuất nhập hộ phái đại trận một cách bình thường.

"Con gấu này không tồi, mỗi tội là hơi ngu một chút! Cứ để nó ở chỗ này còn ngươi đi theo ta!" Tam sư tỷ vừa nói xong cũng không hề khách khí, lập tức nắm lấy ống tay áo Đoạn Mộc Vũ. Chỉ thấy kiếm quang chợt lóe lên, hai người đã phi lên biển mây giữa không trung. Khung cảnh bên trong biển mây cũng không tồi, chỉ thấy xung quanh là vô số tầng mây trắng hết tự rồi lại tán trôi nổi lững lờ. Ngay chính giữa biển mây là một tòa bình đài do mây tạo thành, thoạt nhìn cực kỳ đơn giản, bên trên không thấy có bất kỳ hoa văn trang trí nào nhưng bản thân nó cũng mang theo dáng vẻ trang trọng và bình thản.

Ở trên bình đài, có một bóng người mờ mờ đang ngồi, chính là Thương Minh Tử.

Khi đã đến nơi, Tam sư tỷ liền thu hồi kiếm quang, tiện tay điểm một cái lập tức có hai đám mây màu trắng nhẹ nhàng bay lại gần rồi chia ra đem hai người Đoạn Mộc Vũ nâng lên, sau đó bay về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Biển mây thoạt nhìn thì diện tích có vẻ không lớn, chỉ liếc một cái là có thể nhìn thấy rõ khắp nơi, nhưng cho dù tốc độ của đám mây mà hai người Đoạn Mộc Vũ ngồi lên nhanh như bão táp nhưng vẫn không thể tới bên cạnh Thương Minh Tử dường như chỉ cách đó có mấy trăm trượng.

Tam sư tỷ nhìn Đoạn Mộc Vũ sắc mặt thoảng hiện lên vẻ không thể tin nổi! Vốn nàng tưởng rằng khi Đoạn Mộc Vũ nhìn thấy tình huống thần kỳ như vậy sẽ vô cùng kinh ngạc vậy mà không ngờ được sắc mặt Đoạn Mộc Vũ vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, phảng phất như đã nhìn quen rồi vậy.

Một đường phi hành về phía trước hơn năm trăm dặm, lúc này cái bình đài phía trước thoạt nhìn rất gần mới xuất hiện trước mặt hai người Đoạn Mộc Vũ, đồng thời bóng dáng của Thương Minh Tử cũng không còn mờ hồ như trước nữa. Thật ra đây chính là thần thông không gian rất đặc biệt, là thần thông rất thích hợp để làm động phủ tu hành, bởi vì cho dù địch nhân có xông vào, nếu muốn công kích được chủ nhân động phủ thì phải vượt qua cự ly mấy trăm dặm trước đã! Nếu như bố trí thêm vài thứ khác, chắc chắn sẽ giúp cho chủ nhân động phủ có đủ thời gian phản ứng.

Lúc này Thương Minh Tử đang hí mắt liền mở hai mắt ra nhìn sang, không đợi hai người Đoạn Mộc Vũ lên tiếng đã hòa ái nói: "Chi Đồng, con quay lại tiếp sao? Có chuyện gì khẩn cấp hả?"

"Bái kiến sư tôn, đúng là đồ nhi có chuyện quan trọng cần bẩm báo!" Tam sư tỷ trịnh trọng hành lễ nói, Đoạn Mộc Vũ cũng hành lễ theo.

Nhưng Thương Minh Tử không tiếp tục lên tiếng hỏi xem chuyện gì, mà lại nhìn về phía Đoạn Mộc Vũ đánh giá một phen. Sau đó lão vân vê chòm râu bạc trên cằm, tán thưởng nói: "Đoạn Mộc Vũ, ngươi rất tốt! Lúc trước ta còn có chút bận tâm, nhưng bây giờ nhìn lại thấy ta đã lo lắng quá nhiều, Phù Vân Sơn luôn an phận không tranh quyền đoạt thế nhưng tiếc là hôm nay cũng bị cuốn vào tràng tình phong huyết vũ, thật đáng buồn. Đáng tiếc, một

bước sai lầm là hồng hết, quả nhiên là thế! Đoạn Mộc Vũ, nhân số bốn môn trước nay vốn không nhiều, chức chương môn này ta đã tính là truyền cho Khô Mộc, nhưng trước tình hình này xem ra hẳn khó có thể trở về ngay lập tức, cho nên, tương lai nếu như có sự tình gì tất cả sẽ do Ninh Chi Đồng sur tỷ người đảm nhiệm."

Lời nói của lão làm Đoạn Mộc Vũ thấy rất ngạc nhiên bởi vì những lời của lão đầu này giống như đang lưu lại di ngôn vậy.

"Sur tôn! Sao đồ nhi có thể đảm nhiệm được? Còn nữa, đồ nhi vẫn muốn sur tôn ái hộ đồ nhi !" Ninh Chi Đồng cũng nức nở nói, rõ ràng nàng cũng bị lời nói này kinh trụ.

"Ha ha! Chi Đồng, không cần phải nhiều lời, đây đã là định số!" Thương Minh Từ cười nói rồi thở dài: "Hôm nay các người tới đây ắt hẳn là vì chuyện của Anh Nhục! Xem ra các người cũng đã đoán ra, cho nên lão phu cũng không giấu diếm làm gì. Không sai, Anh Nhục - Nhị sư huynh của các người chính là nhất đại Ma Quân Đoạn Thiên Đồ chuyển thế! Một trăm hai mươi năm trước, chính lão phu đã đích thân giết chết hắn, thế nhưng hành động đó là ám muội. Lão phu đã dùng phương thức đánh lén còn hắn lại không hề phòng bị, hoặc có thể nói hẳn cũng một lòng muốn chết chứ nếu không lão phu đã không thể đắc thủ! Sau khi biết được chân tướng, lão phu cũng cảm thấy hơi áy náy. Hơn nữa trước khi Đoạn Thiên Đồ chết hẳn đã cầu lão phu tìm thân chuyển thế của hắn, hẳn nói cuộc đời này hẳn đã giết quá nhiều, chỉ mong kiếp sau có thể làm người một lần nữa!"

"Cứ như vậy, hai mươi năm sau lão phu mới tìm được chuyển thế của Đoạn Thiên Đồ, đó chính là Anh Nhục. Vốn dĩ, lão phu cũng đã cầu Thương Ngô Từ sư huynh thi triển thần thông, đem nhân quả kiếp trước của hắn che phủ đi để phòng bị cửu gia của hắn tìm được nhưng sát khí của hắn quá nặng mặc dù lão phu đã ân cần dạy bảo nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn chọc vào tai vạ, làm nhiều loạn tâm chí, không thể nào tĩnh tâm tu hành. Cho nên, tuy hắn nhập môn đã lâu nhưng thực lực lại xa xa không bằng Chi Đồng. Hôm nay, chuyện này cuối cùng cũng không thể giấu diếm được nữa! Nhưng nếu ban đầu lão phu đã đáp ứng Đoạn Thiên Đồ, thì quyết không cho phép người nào quấy nhiễu kiếp này của hắn, cho dù trả giá đắt đến mức độ nào đi chăng nữa! Các người có hiểu được không? Nhất là người, Chi Đồng, người phải gánh vác trên vai truyền thừa và an nguy của bốn môn, lúc nguy nan phải mang theo các sư đệ sư muội của người rời khỏi Phù Vân sơn môn, đừng để cho Phù Vân Sơn chúng ta bị chặt đứt truyền thừa!"

Nghe xong những lời mà Thương Minh Từ nói, hai người Đoạn Mộc Vũ cũng thấm hiểu được. Xem ra Thương Minh Từ đã chuẩn bị liều mạng rồi, vì thế chỉ còn cách đồng ý!

"Sur tôn, sao chúng ta không mang Anh Nhục sư huynh trốn đi? Lưu lại núi xanh, sợ gì không có củi đốt! Chỉ cần chúng ta trốn đi đợi đến khi thực lực của chúng ta cường đại thì cần phải sợ đám người đó nữa!" Ninh Chi Đồng cầu khẩn nói.

"Không được!" Thương Minh Từ khề lắc đầu, thở dài nói: "Đây là một kiếp, tránh cũng không thoát. Anh Nhục sư huynh của người kiếp trước đã tạo ra sát nghiệt quá nặng, kiếp này tất phải chịu tai kiếp. Cho dù trốn đến chân trời góc biển thì tu vi của hắn cũng chỉ dừng lại ở cảnh giới Động Huyền chứ không thể nào tiến giải lên Linh Thai. Vì thế phải đối mặt với nó, giống như kiếp trước phá rồi lập lại ở lại kiếp này, tất cả phải dựa vào bản thân hắn. Hẳn phải đấu tranh vì hắn, lão phu cũng đấu tranh vì chính mình bởi vì chuyện Đoạn Thiên Đồ đã trở thành tâm ma của lão phu. Nếu hắn không thể nào bình yên vượt qua thì lão phu cũng không thể nào đột phá cảnh giới Tinh Uẩn tiến vào thiên nhân chi cảnh. Đây là chuyện không không thể nào tránh được."

"Nhưng mà, nhưng mà ..." Bỗng Ninh Chi Đồng chỉ vào Đoạn Mộc Vũ nói: "Sur tôn, ngài cũng đã nói sát khí trên người Anh Nhục sư huynh không bằng một phần vạn trên người của hắn, tại sao Đoạn Mộc lại không gặp phải chuyện gì? Đáng ra trong tương lai, động tĩnh mà hắn gây ra phải lớn hơn chứ!"

"Khụ khụ!" Đoạn Mộc Vũ nghe thấy vậy trong lòng thầm oán. Đoạn Thiên Đồ là gì, sao có thể mang ra so sánh với hắn?

"Ha ha, Chi Đồng, đây là hai chuyện khác nhau. Sát khí vốn vô hình vô chất, mỗi sinh linh đều có cho dù là một đồ tể của thế tục mỗi ngày giết gà làm thịt dê cũng sẽ tích lũy từng chút một. Ngay cả người tu hành chánh đạo chúng ta cũng có rất nhiều sát khí trên người nên câu nói dùng sát khí để phân biệt ra thiện ác là hoàn toàn sai lầm! Đoạn Thiên Đồ giết người không nên giết, hoặc có thể nói là hắn giết người nhưng trong lòng hắn lại cho rằng hắn không nên giết vì trong lòng hắn vẫn có thiện niệm, hi vọng dùng giết chóc để ngăn cản giết chóc nên kết quả cuối cùng là không thể thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này. Chính vì thế hắn mới muốn chết, nhưng cũng không phải là toàn bộ ác nhân đều như thế ví như đám tà tu kia chẳng hạn. Bọn họ giết lung tung, ngay cả người vô tội nhưng trong lòng bọn họ lại cho rằng đáng chết, có giết chết cũng không thêm quan tâm, nhưng chính vì vậy bọn họ lại vô sự!" Thương Minh Từ giải thích.

"Ta hiểu rồi, Đoạn Thiên Đồ là ác nhân trong lòng có thiện niệm cho nên mới cảm thấy bất an nhưng còn Đoạn Mộc là ác nhân trong lòng không có thiện niệm, vì vậy mặc dù sát khí của hắn nhiều đến mức kinh người nhưng hắn vẫn có thể sống dễ chịu như cũ!" Ninh Chi Đồng tức giận nói.

"Chi Đồng, không thể nói như vậy được! Tình huống của Đoạn Mộc lại là một chuyện khác, hắn sẽ không mang tới bất cứ uy hiếp gì đến sư môn. Trong tương lai, một khi có gì bất trắc, Phù Vân Môn còn phải dựa vào hai người các người chung sức hợp tác. Thôi được rồi, các người xuống đi, chuyện này các người không cần hỏi nữa, lão phu sẽ xử lý. Chi Đồng, người ở ngoài phiêu bạt đã lâu rồi, hiện tại nên tĩnh tâm tu luyện, trong khoảng thời gian ngắn không nên có dị động gì."

Sau đó, Ninh Chi Đồng cũng chẳng thể nào nói thêm được gì, đành cùng Đoạn Mộc Vũ cáo lui.

Khi trở lại Phù Vân Sơn chủ phong, Ninh Chi Đồng nhìn chăm chăm vào Đoạn Mộc Vũ rồi bỗng nhiên nói: "Tòa tiểu lâu này của người ta sẽ trưng dụng, sau này chỉ cho phép ta và tiểu Mị Nhi, tiểu Thục Nguyệt ở đây. Người tìm một chỗ khác để ở đi, còn nữa cảnh cáo người lần nữa, nếu không có mệnh lệnh của ta thì không được xuống núi! Nếu không ta tuyệt đối không đi cứu người!"

Đoạn Mộc Vũ gật đầu, cũng chẳng có phản ứng gì ngay cả việc tiểu lâu bị trưng dụng cũng chẳng thêm quan tâm, thái độ bình thản của hắn làm cho Ninh Chi Đồng khề nhủ mày thế nhưng nàng cũng không nói thêm câu nào chỉ xoay người rời đi. Mới bước đi được mấy bước, nàng đột nhiên mở miệng lần nữa nói: "Đoạn Mộc Vũ, hiện tại tình huống mà bốn môn gặp phải có chút phức tạp, người lên giải tán đám thù hạ của người đi! Bọn họ rất khó đột phá

Động Huyền cảnh giới, không lên làm liên lụy tới tánh mạng của bọn họ."

"Đạ! Đạ tạ sư tỷ, ta biết phải xử lý thế nào!" Lần này Đoan Mộc Vũ lại rất cung kính chấp tay cảm ơn!

"Người biết là tốt!" Ninh Chi Đồng hừ nhẹ một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt đã hóa thành kiếm quang, biến mất tăm.

Đưa mắt nhìn thân ảnh Ninh Chi Đồng xa dần, Đoan Mộc Vũ trầm ngâm đứng yên tại chỗ một lúc rồi mới xoay người mang theo Đại Hắc rời khỏi ngọn chủ phong của Phù Vân Sơn đi tới biệt viện Tiểu Sơn. Ninh Chi Đồng nói rất đúng, tình hình hiện tại không ổn phải tranh thủ thời gian luyện chế Lam Nguyên Thông Mạch linh đan, nếu không đám người Từ Trần Phong sẽ không có lực để tự vệ!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 16: Lam Nguyên Thông Mạch Linh Đan

Biệt viện Tiểu Sơn vẫn như xưa, không có biến hóa gì quá lớn. Chính xác mà nói thì nơi đây vẫn hoang vu như cũ, chỉ có mười căn phòng đơn sơ dựng từ đá tảng đứng thẳng ở nơi đây.

Đoan Mộc Vũ không làm kinh động đám người Từ Trần Phong, sau khi phân phó để Đại Hắc đi lựa một chỗ tu luyện hằng ngày ở gần đó thì hắn liền chấp tay kiên nhẫn chờ đợi.

Không tới nửa canh giờ sau, hắn đã thấy Triệu Khắc đẩy cửa nhà đá đi ra. Nhưng vẻ mặt Triệu Khắc sầu khổ, chính xác là thống khổ giống như vừa ăn hoàng liên vậy! Gương mặt to cứ mãi dán vào một căn phòng đá khác nên không nhìn thấy Đoan Mộc Vũ, chẳng qua lại chột hết gầm lên: "Địa Lão Thử, còn không mau lăn ra ngoài? Lão tử sắp bị đói chết rồi này! Một con chuột như ngươi thì đã tọa tu luyện cái nồi gì? Không thấy ngay cả lão tử tư chất cao thâm ưu tú bực này mà hiện tại chỉ mới vừa vận nhập môn hay sao? Nhanh lên một chút! Tối nay lão tử muốn ăn thịt heo rừng!"

Triệu Khắc nói một tiếng quả thực giống như là một tảng đá rơi vào mặt hồ phẳng lặng, sau đó liên tiếp có vài tiếng rống giận từ mấy căn phòng đá bên cạnh vang lên!

"Triệu Khắc khốn kiếp, gào cái gì mà gào? Lão tử từ lúc bình minh đã tọa, ước chừng đếm được ba ngàn tám trăm chín mươi chín con khi, mới vừa có chút cảm giác nhập định thoáng cái đã bị ngươi cắt đứt! Ngươi không biết nếu bị tẩu hỏa nhập ma là ta đi bán muối sao?" Thanh âm này là của Từ Trần Phong.

"Chết thì tốt! Chết thì thanh tịnh! Lão tử cũng bị các ngươi làm âm ỉ đến chết rồi! Ở chung một chỗ cùng đám người ngu xuẩn các ngươi đúng là mốc cả tám đời nhà ta. Quyết định Thừa Phong của lão tử đại thành, nhất định sẽ ném các ngươi tới tận chân trời!" Thanh âm này là của Tào Khải.

Các loại ngôn ngữ chửi mắng không ngừng vang lên! Sau đó, mấy người Từ Trần Phong không hẹn mà cùng chui ra từ trong nhà đá. Mà lúc này, bọn họ mới nhìn thấy Đoan Mộc Vũ đứng ở cách đó không xa. Nhất thời khung cảnh yên lặng như tờ, cả đám cực kỳ lúng túng.

"Ách, chúng thuộc hạ ra mắt công tử!" Ngắc ngờ mãi một lúc, đám người Từ Trần Phong mới vội vàng làm lễ ra mắt.

Đoan Mộc Vũ gật đầu, ánh mắt quét qua năm người, Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải, Vương Giới, Kiều Huyền. Tu vi của bọn họ miễn cưỡng coi như đạt đến Tầng Phong trung kỳ nhưng đây đã là cực hạn rồi. Về phần hai người Địa Lão Thử còn lại, thì chỉ mới vừa tiến vào Tầng Phong kỳ!

Chẳng trách bọn họ có tâm tình nổi loạn, thật sự là tu vi của bọn họ đã không cách nào tiến thêm được nữa.

Nhóc mặt không có ở chỗ này, đoán chừng đã bị Ninh Chi Đồng gọi tới chủ phong dạy dỗ rồi vì dù sao tư chất nhóc mặt tốt hơn đám này nhiều.

"Từ bây giờ bắt đầu trai giới bảy ngày cho ta, trong lòng không được có tạp niệm lại càng không phải được nghĩ đến ong bướm gì. Các ngươi nghe cho rõ, lúc trước ta trợ giúp các ngươi chỉ có thể coi là cải thiện thể chất của các ngươi một chút trở thành cường đại nhất trong phạm nhân, nhưng mà cự ly bước vào tu hành giới thì còn không đủ tư cách! Lần này thì bất đồng cho nên trong thời gian sáu ngày tới, đối với bảy người các ngươi, chính là thời khắc quan trọng nhất, có thể trực tiếp quyết định tốc độ tốc tu hành của các ngươi trong tương lai! Song cũng không cần phải khẩn trương, coi việc này như một lần đại chiến thôi!" Phân phó một phen như thế, Đoan Mộc Vũ đã đem bảy người Từ Trần Phong đuổi qua một bên, còn hắn lại từ bình tĩnh luyện chế Lam Nguyên Thông Mạch linh đan.

Loại linh đan này nói cao cấp cũng không cao cấp, phức tạp cũng không phức tạp nhưng nếu nói nó là cấp thấp thì lại không đúng vì trong Nhân Giới có rất ít người biết được loại linh đan này. Bởi vì đây là linh đan mà Yêu Tộc phục dụng, chính là để cường hóa lực lượng, mạnh mẽ giải khai tắc nghẽn trong kinh mạch.

Bởi vì Yêu Tộc có thể chất cực mạnh cho nên sẽ không có tổn thương gì nhưng mà đối với loài người mà nói thì loại linh đan này vô cùng bá đạo, cho nên không nổi danh.

Nhưng Đoan Mộc Vũ lại điều chỉnh thành phần Lam Nguyên Thông Mạch linh đan một chút, hơn nữa căn cứ vào thể chất mỗi người mà chọn linh hiệu,

cuối cùng hiệu quả có lẽ sẽ kém chút ít nhưng lực đạo đánh vào cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Cho dù đám người Từ Trần Phong phục dụng xong cũng không lo lãng mất đi tính mạng!

Tuy nhiên đối với bảy người Từ Trần Phong thì linh đan này chỉ có thể phục dụng một lần mà thôi.

Thời gian kế tiếp, Đao Mộc Vũ mỗi ngày chỉ luyện ra một viên Lam Nguyên Thông Mạch linh đan hợp cách, còn thừa lại chút ít linh đan trực tiếp ném cho Đại Hắc làm vật tráng miệng.

Thấy Đại Hắc ăn ngon lành không có gì nguy hiểm nên đám người Từ Trần Phong dần dần quen nó. Bọn họ là người có tính cách hào phóng, cũng cùng Đại Hắc chung sống cực kỳ hòa hợp. Đại Hắc cũng không bài xích bọn họ, có đôi khi thỉnh thoảng biến ảo thành một đại hán đen thui cao chừng ba trượng, cao lớn vạm vỡ, làm đám người cả kinh không nói nên lời.

Đến khi bảy ngày trôi qua, Đao Mộc Vũ tiêu hao hết Lam Nguyên Thảo trăm năm cuối cùng cũng luyện ra bảy viên Lam Nguyên Thông Mạch linh đan theo tư chất mỗi người. Về phần linh đan còn lại không phù hợp với yêu cầu thì đưa cho Đại Hắc, thân thể nó không thiếu lực lượng nên linh đan không có hiệu quả quá lớn.

"Các ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa, không nên thấy Đại Hắc ăn ngon lành mà xem thường! Các ngươi ăn vào, có tỷ lệ bỏ mạng ít nhất một nửa! Hiện tại lùi một bước vẫn còn kịp! Thân thể của các ngươi cũng đã được cải thiện triệt để, thọ nguyên của mỗi người cũng có thể đạt tới một trăm hai mươi năm, chỉ cần không phải bị thương nặng sẽ bình yên đến già! Các ngươi lựa chọn đi!"

Đao Mộc Vũ không lập tức cho bảy người Từ Trần Phong phục dụng mà nói trước để họ tự quyết định, bởi vì Lam Nguyên Thông Mạch linh đan vốn không phải thứ để người tu hành phục dụng. Tuy được hãn điều chỉnh cẩn thận nhưng vẫn có thể có người không chịu nổi được lực bá đạo của linh đan, bạo thể mà chết!

Nói một cách khác, bảy người Từ Trần Phong cần dùng tính mạng đánh cược cho sự tu hành trong tương lai. Mặc dù bọn họ đều là lão binh hung hãn không sợ chết nhưng chuyện này khác chuyện chém giết trên chiến trường, còn có thể có lựa chọn phương thức khác!

"Hồi bẩm công tử, thuộc hạ đã quyết định. Nếu như xui xẻo mà chết thì cũng không oán hận một câu!" Từ Trần Phong là người đầu tiên mở miệng, một mặt vốn từ sự tín nhiệm mù quáng vào Đao Mộc Vũ và mặt khác là tự tin đối với thực lực bản thân của mình. Hãn tin tưởng bằng vào thân thể cường hãn của mình có thể chịu đựng được!

Kế tiếp, bốn người Triệu Khắc, Tào Khải, Vương Giới, Kiều Huyền cũng gật đầu đồng ý. Mà Dịch Hạ biệt hiệu là chuột đất do dự vật lộn một phen cuối cùng cũng nguyện ý đánh cược!

Nhưng đến lượt Chu Đại biệt hiệu lỗ tai heo thì do dự một hồi rồi nói: "Hồi bẩm Đao Mộc công tử, thuộc hạ từ nhỏ đã quá胆, ngay cả lời nói cũng không biết nói mạch lạc nên tu hành đối với thuộc hạ quá mức phức tạp! Tôi, tôi không sợ chết, ra trận giết địch, cái gì cũng không sợ nhưng còn muốn cưới vợ sinh con trai! Linh đan này, ta khẳng định không thể nào gánh vác được! Ta không muốn chết như vậy!"

"Tai heo, ngươi thật hèn nhát! Mọi người cả đời là huynh đệ, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, sao ngươi lại lùi bước!" Triệu Khắc gầm lên, không nhận được muốn xông ra đá hãn một cước nhưng lại bị Từ Trần Phong ngăn cản.

"Triệu Khắc, ngươi nói vậy bậy bạ gì đó? Nguy hiểm này ngươi có thể giúp hãn được sao? Nguy hiểm này hãn phải tự mình đối đầu, cho nên hãn có quyền lựa chọn!" Chu Đại hét ầm lên.

"Không sai! Con đường tu hành phải dựa vào chính mình, phần lớn hung hiểm cũng phải do mình đối đầu, người khác không thể giúp được các ngươi quá nhiều! Tốt rồi, tự mình nuốt đi!" Đao Mộc Vũ gật đầu nói. Chu Đại này thật ra rất sáng suốt, là con người biết tiến thoái. Sự thật hãn có tư chất kém cỏi nhất trong mọi người, hơn nữa tuổi hãn cũng lớn nhất, nếu thật sự phục dụng Lam Nguyên Thông Mạch linh đan thì tỷ lệ chết ít nhất cao gần tới chín thành!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 17: Còn Có Tư Cách Hơn!

Đao Mộc Vũ vùng tay lên, sáu luồng hàn khí lạnh như băng liên đồng cứng đám người Từ Trần Phong đang sắp không chịu đựng được nữa lại, sau đó tiếng kêu rên thảm thiết liên tiếp vang lên. Dù đã sớm đánh giá cao uy lực của linh đan Lam Nguyên Thông Mạch nhưng đám người Từ Trần Phong vẫn không ngờ rằng được lực của linh đan bá đạo đến thế! Mới vừa phục dụng, trong nháy mắt có thể cảm giác được giống như bản thân mình tự nuốt một viên than nóng đỏ vào bụng, đốt cháy kinh mạch toàn thân. Dùng cụm từ xuyên tim đục cốt để hình dung cũng không quá đáng!

Lúc trước bọn họ cho rằng mình có tư cách kiêu ngạo, thống khổ chẳng là gì nên mới xem chuyện nuốt linh đan là bình thường. Nhưng lúc được lực phát tác thì cảm ứng của cả đám trở nên bén nhọn, cảm nhận được cỗ được lực nóng rực tác động vào từng bộ phận! Loại thống khổ này quả thực không

cách nào có thể tường tượng. Thì ra tất cả linh đan không hề giống nhau, không thể xem là món điểm tâm như tiểu Bồi Nguyên Đan!

Nếu như lúc này có thể lựa chọn thì đám người Từ Trần Phong nhất định sẽ lựa chọn không dùng, hoặc dứt khoát lấy cái chết để đổi. Đây quả thực là hình phạt kinh khủng nhất trên đời!

Nhưng có hối hận thì cũng vô dụng, cả bọn chỉ có thể nằm yên mặt đất mà kêu rên thống khổ. Một màn này khiến Chu Đại không phục dụng Linh đan Lam Nguyên Thông Mạch sắc trắng bệch, thậm chí may mắn!

Sắc mặt Đoan Mộc Vũ vẫn luôn bình tĩnh!

Cái hấn cần chính là những thủ hạ trung thành và đám người Từ Trần Phong chính là nhân tuyển tốt nhất, nhưng với thực lực của bọn họ mà muốn đuổi theo hấn thì chịu thống khổ là điều tất yếu.

Ước chừng một lúc sau hấn mới từ từ bước lên trước, quan sát tình thế một phen. Trước hết, Đoan Mộc Vũ đi tới bên cạnh Địa Lão Thử. Thực lực của hấn yếu nhất, thiếu chút nữa không thể vượt qua, giờ phút này chắc hẳn đã đến giới hạn cuối cùng rồi. Nhưng chính vì chút chênh lệch thời gian này mà ngày sau thực lực của hấn yếu nhất trong sáu người!

Mặc niệm pháp quyết trong miệng, tay trái Đoan Mộc Vũ liền xuất hiện một trăm cây băng châm dài chừng ba tấc, cực kỳ mảnh khảnh. Sau đó, một trăm cây băng châm đã được hấn châm vào các yếu huyệt toàn thân của Địa Lão Thử một cách vô cùng quen thuộc.

Một trăm cây băng châm ghim vào, đau đớn trên người Địa Lão Thử nhất thời tiêu giảm nên hấn liền ngủ say.

Chờ đợi khoảng chừng mười tức, Đoan Mộc Vũ tiếp tục cắm vào người Kiều Huyền trăm cây băng châm. Còn Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khái và Vương Giới thì đợi thêm bởi vì phục dụng linh đan Lam Nguyên Thông Mạch không phải ai cũng giống nhau, sẽ đạt được hiệu quả như nhau mà là ai có thể kiên trì thời gian càng lâu thì kinh mạch có thể càng thêm thông suốt, đối với tu hành sau này lại càng hữu ích!

Bốn người Từ Trần Phong quả không tệ, hấn kiên trì thêm thời gian uống cạn nửa chén trà nóng chắc không thành vấn đề. Song trong bốn người thì kiên trì lâu nhất lại là Vương Giới. Điều này khiến Đoan Mộc Vũ cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới Vương Giới vốn yếu nhược lại có thể kiên nghị như thế, thật sự không phải chuyện đùa!

Đám toàn bộ băng châm vào, Đoan Mộc Vũ liền sai Đại Hắc ném sáu người bọn họ vào trong cái hồ lớn trên chủ phong Phù Vân Sơn để tắm rửa, mấy ngày sau bọn họ sẽ tự tỉnh dậy. Mà chính hấn đưa Chu Đại xuống núi rồi trở về chủ phong Phù Vân Sơn, làm hàng xóm cùng Tác Ly, tự mình tu luyện.

Thời gian thoáng qua mấy tháng, đúng như lời Thương Minh Từ đã nói, hết thấy đều bình lặng vô sự. Nhưng ngay cả nhóc mập và đám người Từ Trần Phong cũng cảm giác được có một cô áp lực vô hình nên đều liều mạng tu luyện, đề cao thực lực bản thân.

Sáu người Từ Trần Phong trải qua một phen khảo nghiệm sinh tử, kinh mạch toàn thân thông suốt, tu luyện ít lại được nhiều nên tu vi mọi người đều nhanh chóng tăng lên.

Về phần nhóc mập, Lam Mị, Hành Vân Hành Không cũng đều toàn lực tu luyện. Cả đám đều lấy Thực Nguyệt làm mục tiêu nhưng trong tương lai ba năm tới có lẽ chỉ có Lam Mị tiến vào cảnh giới Động Huyền.

Một ngày kia, Đoan Mộc Vũ đang ở dưới một gốc cây cổ mộc tĩnh tọa thì đột nhiên mở mắt nhìn. Hấn thấy Ninh Chi Đồng đi đến, trên gương mặt nàng cực kỳ ngưng trọng. Một bên là Tác Ly và hai nam tử sắc mặt tiêu tụy xa lạ, trên người vết máu loang lổ.

"Ninh sư tỷ, Tác Ly sư huynh!"

Đoan Mộc Vũ đứng dậy, khẽ chấp tay.

"Đoan Mộc Vũ, hai vị này là đệ tử Thất Tinh Môn đặc biệt tới Phù Vân Sơn chúng ta cầu viện. Bây giờ sơn môn Thất Tinh Môn bị vô số yêu ma, tà tu vây công, nguy trong sớm tối. Sư tôn đã đáp ứng để ta dẫn đội, mang Tác Ly, Trình Nguyệt, Thực Nguyệt, Hành Vân, Hành Không, Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khái, Vương Giới, Kiều Huyền, Địch Hạ cùng nhau cứu viện. Thực lực người không tệ nên để người thủ hộ sơn môn!"

"Ta?" Đoan Mộc Vũ ngạc nhiên, nhìn hai đệ tử Thất Tinh Môn tới cầu viện một chút. Hấn vội vàng thấp giọng nói: "Ninh sư tỷ, lúc này sao các người có thể xuống núi?"

Ninh Chi Đồng khẽ lắc đầu: "Đây là lệnh của Chương môn sư tôn. Hà huống chi Phù Vân Sơn lại là môn phái gần Thất Tinh Môn nhất. Đầu là môn phái tu hành sao có thể thấy chết mà không cứu? Cứ như vậy đi, người chỉ cần phụ trách việc tuần sơn hằng ngày! Có Đại Hắc giúp người, hết thấy đều không đáng ngại, huống chi còn có Chương môn sư tôn trấn giữ? Mặt khác, người cứ cách mấy ngày thì vẫn an An Nhục sư huynh một chút! Thời gian gần nhất, càng ngày huynh ấy càng tiêu tụy rồi!"

Lúc này Đoan Mộc Vũ cũng không thể nói thêm gì nữa. Hấn không thể làm gì khác hơn nên đành nói: "Ninh sư tỷ, các người phải bảo trọng!"

"Người cũng không cần quá lo lắng! Không chỉ có Phù Vân Sơn tới cứu viện mà ba đại tông môn cùng với các tông môn khác cũng phái đệ tử cứu viện. Tình huống nguy cấp của Thất Tinh Môn chắc hẳn sẽ được giải trừ nhanh thôi!" Ninh Chi Đồng nói xong liền dẫn theo đám người Tác Ly rời đi vội vã.

Đám người Ninh Chi Đồng vừa rời đi, Phù Vân Sơn đã vắng nay lại càng heo hút hơn. Mỗi ngày, Đoan Mộc Vũ cho Đại Hắc tuần sơn thay hấn, còn hấn lại để tâm chú ý An Nhục. Chẳng qua, qua mấy ngày cũng không có bất cứ điểm nào không ổn, chỉ có An Nhục lại càng tiêu tụy thêm. Vốn là một

công tử văn nhã anh tuấn, thì hôm nay lại biến thành ốm yếu, lụm thụt.

Còn Tiểu Hà Nhi thì lại sống một mình cách nơi Anh Nhục bé quan một dặm. Hôm nay, Đoàn Mộc Vũ lại càng hoài nghi nàng hơn nhưng nếu Thương Minh Tử đã nói về chuyện này cho lão thì Đoàn Mộc Vũ cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

So ra thì hẳn lo lắng cho đám người Ninh Chi Đồng đi cứu viện Thất Tinh Môn hơn.

"Đoàn Mộc sư huynh! Sư huynh!"

Lúc này, Đoàn Mộc Vũ đang đứng ở trên một tảng đá lớn ở trên chủ phong Phù Vân Sơn và nhìn về phía bắc trăm tư thì bị thanh âm của Lam Mị cắt ngang. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lam Mị không biết từ nơi nào tìm được một đoạn gỗ màu tím, đang đứng dưới tảng đá gọi hắn. Gần đây tiểu nha đầu này thần thần bí bí, cũng chẳng biết đang mân mê cái gì nữa!

"Hôm nay tu luyện xong rồi hả?" Hồi xong, Đoàn Mộc Vũ giờ tay kéo Lam Mị lên, thuận tay cầm lấy mảnh gỗ nó ôm trong ngực.

"Từ Đinh Hương Mộc, một trăm hai mươi năm. Không bị côn trùng đục, không bị sét đánh, chưa bị dao chém, gỗ vào âm thanh phát ra trong, sờ thấy nặng. Nếu làm đàn thì sẽ cực kỳ tốt!" Đoàn Mộc Vũ chỉ lấy tay nhẹ nhàng gõ gõ, đã nói toàn bộ lai lịch khúc gỗ này ra!

"Oa, sư huynh thật là lợi hại! Nhìn cũng không nhìn mà lại có thể biết lai lịch Từ Đinh Hương Mộc!" Khuôn mặt Lam Mị đầy sùng bái nói.

"Không cần vuốt mông ngựa! Nói đi, muốn làm gì? Đừng có nói là muốn học Ninh sư tỷ đánh đàn nhen. Chuyện này phải tìm tỷ ấy mới được, chứ tìm ta làm gì?" Đoàn Mộc Vũ thần nhiên nói.

"Sư huynh!" Lam Mị lôi kéo cánh tay Đoàn Mộc Vũ làm nũng nói: "Học đàn đương nhiên sẽ tìm Ninh sư tỷ, nhưng chế đàn thì Ninh sư tỷ không am hiểu. Đàn cổ tỷ ấy dùng là của sư thúc Yên Vân Tử lưu lại từ. Tiểu Mị Nhi cũng muốn một cái đàn như vậy!"

"Cho nên ngươi đến tìm ta? Ta cũng đâu phải không gì không làm được!" Đoàn Mộc Vũ bật cười nói.

"Làm sao có thể? Với tiểu Mị Nhi thì sư huynh chính là người không gì không làm được! Cũng không cần quá tốt, nhưng chỉ cần do sư huynh chế ra thì Tiểu Mị Nhi cũng sẽ thích!"

"Được rồi, ta sẽ giúp! Nhưng chuyện này cần nói rõ trước, có một cái đàn rồi thì đừng có đòi Nghệ Thường Vũ Y nữa được không?" Đoàn Mộc Vũ mỉm cười nói. Một khúc Từ Đinh Hương Mộc phẩm chất cũng không tệ nhưng nếu muốn đạt tới tiêu chuẩn như đàn cổ của Ninh Chi Đồng thì không được, vì vậy chỉ có thể dùng tài liệu để luyện Nghệ Thường Vũ Y bỏ vào.

"Uhm! Có thể! Sư huynh, Tiểu Mị Nhi không tham lam đâu!" Lam Mị suy nghĩ một chút rồi nói. Hiển nhiên là đàn cổ vẫn có sức hấp dẫn lớn nữa.

"Ha ha, tốt! Nhưng ta có một vấn đề, tiểu Mị Nhi ngươi phải trả lời thành thật. Khúc Từ Đinh Hương Mộc này từ đâu muội có?" Đoàn Mộc Vũ đột nhiên hỏi.

"Chuyện này ... Sư huynh, tiểu Mị Nhi đã đáp ứng tỷ tỷ không nói ra rồi!" Lam Mị mở trừng hai mắt, đáng thương nhìn Đoàn Mộc Vũ nói.

"Rất tốt! Hết lòng tuân thủ hứa hẹn là căn bản để làm người. Không tệ. Muội cũng về đi, qua một thời gian thì ta sẽ đưa cho một cái đàn cổ chân chính!" Đoàn Mộc Vũ mỉm cười nói, nhưng đến khi Lam Mị vui vẻ rồi đi thì ánh mắt của hắn đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo, giờ tay xuất Phi Vũ Kiếm bay thẳng tới cắm địa dưới Phù Vân Sơn!

Ở ngoài thạch bích nơi Anh Nhục bé quan, một con sông nhỏ quanh co lặng yên chảy xuôi. Một cô gái tinh tế, nhu nhược ở bên bờ sông nhỏ giặt quần áo. Cho dù thế nào cũng thấy nàng là một cô gái vô cùng lương thiện.

Chẳng qua sau một khắc, kiếm quang Đoàn Mộc Vũ từ trên trời đáp xuống đối diện sông nhỏ khiến nàng kinh hô một trận.

"Ngươi không cần giả bộ nữa. Tiểu Hà Nhi, ngươi thật là quá đáng. Ngươi ẩn thân ở Phù Vân Sơn thì cũng thôi nhưng lại dám đánh chủ ý vào sư muội ta, len lén đưa nàng một khúc Từ Đinh Hương Mộc! Ngươi cho rằng, ta thật sự không có biện pháp bắt ngươi sao?"

Lời vừa ra, Tiểu Hà Nhi vốn kinh hãi bỗng nhiên lộ ra một nụ cười vô cùng mê người. Nàng nhẹ nhàng gạt những giọt nước trên tay, lúc này mới chậm rãi nói: "Ta thật hối hận sao lại không giết ngươi lúc ở trấn Hồi Long. Ai có thể nghĩ một tiểu tử tư chất cực thấp như ngươi lại thâm tàng bất lộ như thế! Hừ! Thành thật khai báo lý do ngươi ẩn thân ở Phù Vân Sơn cho ta?"

"Ngươi chất vấn ta? Ngươi có tư cách gì?" Đoàn Mộc Vũ có chút sững sờ. Hắn thật sự không nghĩ tới khẩu khí Tiểu Hà Nhi so với hắn còn mạnh hơn, lại chất vấn ngược hắn.

"Ta dĩ nhiên có tư cách! So với ngươi thì lại càng có tư cách hơn!" Tiểu Hà Nhi bỗng nhiên lộ ra một cái nụ cười cực kỳ lạnh lùng, giống như là ở nhớ lại cái gì. Một lúc lâu, nàng mới lạnh lùng phát tay áo nói: "Ngươi đi đi, đừng ép ta giết ngươi! Còn nữa, đàn của Tiểu Mị Nhi nếu ngươi không có năng lực chế luyện cũng đừng làm mất mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 18: Chân Tướng

Chủ phong Phù Vân Sơn, Đoan Mộc Vũ ngồi xếp bằng ở trên tảng đá cao nhất nhìn trời sao trong đêm, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Ngay khi nghe Tiểu Hà Nhi nói câu "so với người có tư cách hơn!" thì hần lập tức xoay người rời đi, không nói thêm dù chỉ một câu!

Bởi vì hần suy đoán Tiểu Hà Nhi chính là một trong ba người đứng đầu Phù Vân Sơn, chính là Yên Vân Tử chưa từng thấy bóng dáng, không có bất kỳ tin tức gì, gần như là mất tích!

Nếu không phải như thế thì làm sao Tiểu Hà Nhi có thể nói câu “so với hần còn có tư cách hơn!”? Nhưng nếu chỉ như thế thì cũng không đủ để chứng minh việc này!

Lúc trước, Thương Minh Tử đã nói Đoan Thiên Đồ là do chính tay hần giết nên vì vậy mới lưu lại tâm ma.

Những lời này tuyệt đối có vấn đề!

Đoan Thiên Đồ là ai? Chính là một Đại Ma Quân! Thương Minh Tử là người tu hành chánh đạo, cho dù có đánh lén sau lưng rồi tiện dơ giết chết Đoan Thiên Đồ thì cũng không thể nào lưu lại tâm ma. Vì vậy chuyện này nhất định có ẩn tình khác!

Còn nữa, thực lực của Ninh Chi Đồng tại sao lại cao thâm như vậy? Theo suy đoán của Đoan Mộc Vũ thì Khô Mộc cũng chưa hẳn là đối thủ của nàng!

Chẳng lẽ vì cô ta tu luyện Yên Vân Quyết sao? Không, tuyệt đối không phải! Rất có thể vì nàng là truyền nhân của Yên Vân Tử, nhưng trên danh nghĩa lại là môn hạ của Thương Minh Tử cho nên mới có chiếc đàn cổ cường đại mà Yên Vân Tử lưu lại!

Manh mối cuối cùng chính là nếu Tiểu Hà Nhi không phải là Yên Vân Tử thì sao lại đặc biệt để ý Lam Mị, hơn nữa còn cho nó một khúc Từ Đình Hương Mộc thượng hạng? Rõ ràng là có ý chỉ điểm truyền thụ vì dù sao Tiểu Hà Nhi cũng tu luyện Yên Vân Quyết!

Nhưng mà Yên Vân Tử sao lại hóa thân thành Tiểu Hà Nhi? Mà cô ta tốt cùng có quan hệ gì với Anh Nhục — cũng chính là Đoan Thiên Đồ? Cô ta có phải là người đứng đầu Hắc Thành như lời đồn hay không, chính là tiểu thiếp của Đoan Thiên Đồ? Rốt cuộc bọn họ liên quan gì với Phù Vân Sơn?

Tất cả mọi việc Đoan Mộc Vũ không sao nghĩ ra được, mà có nghĩ ra thì cũng không quản được! Chẳng trách Thương Minh Tử lại muốn tự tay xử lý, đúng là việc xấu trong nhà!

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Đoan Mộc Vũ chợt động trong lòng. Bốn phương tám hướng dưới Phù Vân Sơn có vô số mây đen kéo đến cuộn cuộn, sát khí ngất trời và bên trong hình như có vô số oan hồn đang gào thét thê lương! Trong nháy mắt, trận pháp phòng hộ của Phù Vân Sơn cũng được kích hoạt, tỏa ra hào quang rực rỡ!

"Hồng bát! Giương đông kích tây?"

Đoan Mộc Vũ lập tức nghĩ đến chuyện Thất Tinh Môn cầu viện mấy ngày trước. Hôm nay, đám người Ninh Chi Đồng đã đi cứu viện Thất Tinh Môn nên trên dưới Phù Vân Sơn chỉ còn có Thương Minh Tử và hần có thể đánh một trận.

"Ồ, không đúng! Hình như là Thương Minh Tử có ý an bài!" Nghĩ lại, Đoan Mộc Vũ liền ý thức được điểm này. Hần vội vàng phi thân, vừa muốn xuất Phi Vũ Kiếm ra thì đã thấy Thương Minh Tử đập mây mà đến. Đây cũng là thần thông thuần dĩ!

"Đoan Mộc Vũ, người không cần phải ngênh chiến! Người cứ bảo vệ căn cơ nơi này cho Phù Vân Sơn còn chuyện khác không cần quản nhiều!"

Thương Minh Tử phân phó một câu rồi vung tay áo lên, lao ra ngoài trận pháp phòng ngự Phù Vân Sơn. Tiểu Hà Nhi thoát nhìn yếu đuối cũng thuần dĩ đến bên cạnh Thương Minh Tử, Đoan Mộc Vũ quả nhiên không đoán sai. Cảm ứng ba động từ nàng hần cũng là tu vi Tử Khí!

Nhưng điều khiến hần thấy lạ là cô ta chẳng phải tiểu thiếp của Đoan Thiên Đồ sao, cũng chính là người đứng đầu Hắc Thành nên phải đứng đối diện Thương Minh Tử mới phải chứ?

Lúc này, mây đen vây quanh Phù Vân Sơn từ từ tụ lại, cuối cùng biến thành một người. Đoan Mộc Vũ vừa thấy người này thì liền cả kinh bởi vì người này có tướng mạo giống hệt Anh Nhục nhưng không hoàn toàn. Toàn thân hần đầy hắc khí, mang đến cảm giác thô bạo, sát phạt. Mà thực lực hần cũng cực kỳ cường hãn, đoán chừng ít nhất là Tử Khí đỉnh phong!

"Ha ha ha ha! Thương Minh Tử sư đệ! Yên Vân Tử sư muội, không, hần phải gọi là tiểu thiếp mới đúng. Lâu lắm rồi mới gặp lại nhỉ! Các người nhốt ta hơn trăm năm, chém thiện niệm trong lòng ta ra làm thực lực ta giảm xuống một nửa thì sao? Đoan Thiên Đồ ta còn không phải đã thoát khỏi? Hiện tại, các người ngoan ngoãn giao thiện niệm của ta ra đây, ta sẽ nể tình sư tôn đã thắng tiên của chúng ta mà không so đo nữa. Nếu không thì đừng trách sư huynh ta đại khai sát giới!" Giờ phút này, gã nam tử giống Anh Nhục cười ha ha nói. Hần vừa nói ra lời này liền giúp Đoan Mộc Vũ thông suốt mọi việc. Thì ra đây mới chính là bản thể của Đoan Thiên Đồ song toàn bộ đều là ác niệm. Mà việc khó tin hơn chính là hần từng là đệ tử Phù Vân Sơn! Chẳng trách sao trong lòng Thương Minh Tử lại xuất hiện tâm ma, mà trong khoảng thời gian này Anh Nhục cũng ngày càng tiêu tụy. Thì ra bởi vì ác niệm của Đoan Thiên Đồ đã thoát khỏi!

Chân tướng sự việc thật sự khó tưởng tượng được!

"Người đã không phải là Đoạn Thiên Đồ, người chỉ là một ác ma mà thôi! Hôm nay, chỉ cần hai người chúng ta còn một hơi thở thì tuyệt đối không để người được như ý!" Thương Minh Từ trầm giọng quát lớn. Lão và Yên Vân Từ liền thủ thật sự có lực đánh một trận!

"Ha ha ha ha! Sư đệ của ta ơi, sao người vẫn ngây thơ như trước vậy? Người cho rằng sư muội sẽ liên thủ cùng người sao? Sợ rằng người không nghĩ tới chuyện này đâu! Nàng vì nhận mệnh bài của người, à, cũng chính là mệnh bài trói buộc một nửa bản thể khác của ta nên đã làm rất nhiều chuyện thương thiên hại lý đấy! Ngoài việc lừa gạt sư huynh Thương Ngô Từ đi ngoại vực ra thì nàng còn âm thầm cổ động môn hạ đệ tử của sư huynh phản bội sư môn. Thậm chí còn sai bảo thủ hạ, lấy mấy vạn tính mạng của người phạm ngưng tụ số mệnh thạch nữa cơ. Sách sách, chẳng qua nàng không nghĩ tới chuyện đám thủ hạ kia đã phản bội nàng vì dù sao ta mới thật sự là đứng đầu Hắc Thành! Ta mới chính là nhất đại Ma Quân uy chấn thiên hạ!" Đoạn Thiên Đồ cười điên cuồng nói. Hắn vung tay lên, liền có trăm người xuất hiện phía sau mây đen. Trong những người này, rõ ràng có cả cô gái ở Thất Bảo Lăng Lâu tự xưng là môn hạ Cửu Dương!

"Hừ! Ác ma người đừng vội khích bác ly gián, nếu không phải do người phụ sư tỷ thì như thế nào nàng lại suy sụp đến mức ấy. Có gan thì người xông vào trận pháp phòng ngự do sư tôn tự tay bố trí xem nào!"

Thương Minh Từ không hề bị ngôn từ của Đoạn Thiên Đồ mê hoặc. Lão hét lớn một tiếng, cả cửu phong Phù Vân Sơn liền chấn động kịch liệt. Trên chín ngọn núi liên tục xuất hiện những cột sáng khổng lồ, bao phủ cửu thiên, khí thế vô cùng. Vừa xuất hiện, chúng đã xua tan mây đen của Hắc Thành!

"Sư đệ, người sai rồi! Đại trận phòng ngự do sư tôn bố trí tất nhiên vô cùng lợi hại nhưng người đừng quên ta là đệ tử nhận được chân truyền của sư tôn nhiều nhất cho nên ta không thể xông vào đại trận này sao?" Đoạn Thiên Đồ cười luôn miệng. Hắn liền tiếp đột phá mấy cột sáng khổng lồ kia, hiển nhiên hắn vô cùng hiểu rõ đại trận này!

"Hồng бет!" Đoạn Mộc Vũ hôm nay mặc dù thực lực không mạnh nhưng nhãn lực có thừa. Hắn nghĩ một chút liền nhận ra cho dù hai người Thương Minh Từ và Yên Vân Từ liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của Đoạn Thiên Đồ. Một khi không có phòng ngự đại trận hỗ trợ thì thảm bại chỉ là vấn đề thời gian!

Không dám chần chờ, Đoạn Mộc Vũ liền nhảy khỏi tảng đá rồi vác ba tấm bia đá lên. Hắn gọi Đại Hắc rồi lao vào căn nhà nhỏ trong núi, sau đó đặt Lam Mị và nhóc mập đang ngủ say lên lưng Đại Hắc. Hắn không có biện pháp đối kháng Đoạn Thiên Đồ nên việc duy nhất có thể làm là chạy!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 19: Máu

Suy nghĩ một chút, Đoạn Mộc Vũ cảm thấy hơi hơi tức giận. Hắn thật sự không nghĩ đến việc từ đầu đã bị Thương Minh Từ tính kế mà chẳng hay biết gì! Bao gồm cả việc Ninh Chi Đồng đi cứu viện Thất Tinh Môn, khẳng định thì do Thương Minh Từ bày mưu để tránh họa!

Nguyên nhân chắc vì chuyện này đã tiến triển đến trình độ không cách nào khống chế! Tác Ly từng nói, trong cấm địa dưới Phù Vân Sơn có nhốt một yêu vật cường đại nhưng qua chuyện hôm nay thì yêu vật khi gì, ác niệm của Đoạn Thiên Đồ thì có!

Còn lý do Yên Vân Từ làm thế chắc vì yêu quá sâu đậm nên không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn khôi phục thiện lương trong Đoạn Thiên Đồ. Nhưng người tính không bằng trời tính! Ác niệm của Đoạn Thiên Đồ lại thoát khỏi, thậm chí còn lấy lại quyền lực trong Hắc Thành!

Mà đúng lúc này, Thương Ngô Từ có thực lực mạnh nhất lại bị lừa đi ngoại vực, chắc Khô Mộc cũng như thế! Hèn chi mấy năm qua không trông thấy bóng dáng hai người bọn họ!

Vô số ý niệm hiện lên trong đầu nhưng hai chân Đoạn Mộc Vũ lại không ngừng di chuyển. Hắn dẫn Đại Hắc theo, chạy thẳng một mạch ra phía sau cửu phong Phù Vân Sơn. Giờ phút này, Thương Minh Từ, Yên Vân Từ đang liều mạng chém giết với Đoạn Thiên Đồ trên bầu trời Phù Vân Sơn, khung cảnh trận chiến như thiên băng địa liệt vậy! Mà khắp bốn phương tám hướng Phù Vân Sơn cũng bị mấy trăm thủ hạ Đoạn Thiên Đồ bao quanh, mây đen cuộn cuộn, sát khí ngất trời. Lúc này mà ngự kiếm phi hành thì chẳng khác nào tự và vào mồm!

May mà Đoạn Mộc Vũ luôn luôn quan sát cẩn thận cảnh vật chung quanh nên không hề hoảng hốt. Vòng ra sau núi đến trên một vách đá cao ngàn trượng thì hắn dừng lại, lăm bằm trong miệng. Một đạo Liễm Tức Thuật nhanh chóng được phủ lên người hắn, Lam Mị, nhóc mập và Đại Hắc.

Lúc này Lam Mị giật mình tỉnh lại, đôi mắt to hoảng sợ nhìn chăm chăm lên trời. Nó cảm nhận được cả Phù Vân Sơn đang chấn động kịch liệt song rất thông minh nên không hề hỏi han gì mà gắt gao bám chặt Đại Hắc. Ngược lại, nhóc mập béo múp thì ngủ say, thỉnh thoảng còn nói mớ, nước miếng chảy cả ra ngoài.

Đoạn Mộc Vũ không có thời gian để giải thích. Hắn đi trước một bước, theo vách đá trượt xuống. Mà Đại Hắc mặc dù nhìn vô cùng ngốc nhưng thân

thể to lớn lại vô cùng linh hoạt. Quả thực nó giống như một con khỉ lớn, nhẹ nhàng vịn vào vách đá leo xuống, tốc độ nhanh như gió!

Dưới vách đá chính là cấm địa Phù Vân Sơn, là một cái thâm cốc khổng lồ. Đoan Mộc Vũ vốn còn muốn thừa cơ cứu Anh Nhược vì hiện tại Anh Nhược là Anh Nhược, không liên quan gì đến Đoan Thiên Đồ. Chỉ cần chạy ra khỏi phạm vi này thì Đoan Mộc Vũ có biện pháp tránh thoát khỏi ác niệm Đoan Thiên Đồ. Nhưng ngoài ý muốn của hắn chính là Anh Nhược không có tại nơi diện bích, hắn là bị Yên Vân Tử giấu.

Không dám trì hoãn, Đoan Mộc Vũ vội vàng tìm một phương hướng khác nhanh chóng chạy trốn. Lúc này, trận pháp phòng ngự Phù Vân Sơn đã sớm bị Đoan Thiên Đồ phá cho nên một đám tà tu Hắc Thành vọt vào, hắc khí cũng tràn ngập khắp nơi.

Hắc khí này mặc dù không bằng yêu khí bá đạo, nhưng trong hắc khí cất giấu lại là tà tu Hắc Thành dùng tà pháp luyện ra tới vô số thi quỷ thi ma!

Bọn họ vừa mới chạy chưa được mười dặm thì đã chạm mặt không biết bao nhiêu thi quỷ, trong đó còn có ba con thi ma khổng lồ cao vài chục trượng!

Gia cường cho Đại Hắc Băng Giáp Thuật xong, Đoan Mộc Vũ liền quát: "Đại Hắc, xông lên!"

Gầm lên giận dữ, Đại Hắc đột nhiên đứng thẳng dậy, một màn sáng màu vàng bao quanh thân thể nó. Nó hóa thành một đại hán cao ba trượng nhưng trên người vẫn bị lông đen bao trùm, tai gấu trên đầu và bốn chân còn chưa biến hóa hoàn toàn! Có thể biến hóa thành nhân hình đại biểu Đại Hắc đã có thể thi triển pháp thuật đặc hữu của Yêu Tộc. Nó dựa vào thân thể cường hãn, đầu đá lung tung càng có thêm uy lực đặc biệt!

Rống giận luôn miệng, hai chân Đại Hắc chột đạp mạnh một cái trên đất, phi thân lên cao ước chừng ba mươi trượng. Mặt đất lúc trước bị đạp liền xuất hiện một cái hố sâu không lồ!

Tuy chỉ là nhảy lên nhưng Đại Hắc đã xông vào bên trong bày thi quỷ. Vừa rơi xuống đất, nó đã dùng lực lượng cường đại đâm đá tứ tung khiến thi quỷ trong phương viên trăm trượng loạn xạ không thôi!

Tiếp theo đó, đôi tay Đại Hắc đột nhiên được một màn sáng màu vàng đất bao trùm. Nó cúi xuống đất muốn nhấc lên một khối đất khổng lồ. Đến khi khối đất nặng hơn mười vạn cân bị lật lên thì liền biến thành hay mười con gấu lớn gần bằng Đại Hắc. Cả đám rống giận rồi xung phong lao vào trong bày thi quỷ, so với thiên quân vạn mã xung phong thì càng thêm đáng sợ!

Nhất thời, chúng lao thẳng vào bày thi quỷ tấn công rồi biến mất!

Còn Đại Hắc thì không ngừng sải bước theo sau, hai bàn tay gấu khổng lồ liên tục bốc đất, hóa thành những con gấu lớn xông về phía trước!

Đồng thời Đoan Mộc Vũ cũng dùng Phi Vũ Kiếm chém chết hai Thi Ma, trọng thương một!

Không có Thi Ma thực lực cường hãn ngăn cản, Đại Hắc phá vây càng thuận lợi. Ngăn ngăn chốc lát, cả đám đá thoát khỏi thi quỷ vây giết!

"Đi mau! Không nên ham chiến!" Thấy Đại Hắc còn điên cuồng giết chóc, Đoan Mộc Vũ vội vàng quát lên. Bọn họ xuất kỳ bất ý nên không chạm mặt tà tu Hắc Thành, nếu không làm sao lại dễ dàng như vậy. Nếu ngừng lại lâu ở chỗ này thì rất có thể bị tà tu ngăn cản!

Chẳng qua lúc này từ trong đám hắc khí trên trời cao bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh âm trầm "Tiểu bối Phù Vân Sơn, trốn chỗ nào rồi? Mau ra chịu chết đi!"

Thanh âm vang lên, hắc khí đầy trời bỗng nhiên hóa thành một cái riu cực lớn, chém thẳng về phía đám người Đoan Mộc Vũ!

"Rống!" Đại Hắc nổi giận gầm lên một tiếng. Nó không trốn tránh mà lại hạ thấp người, giơ hai tay lên chặn ngang phía trước. Một tấm chắn màu vàng bỗng nhiên xuất hiện, khó khăn lắm mới kháng trụ được cái riu chém tới!

Đồng thời Phi Vũ Kiếm của Đoan Mộc Vũ cũng xé gió lao đi, tạo thành mười hư ảnh liên tiếp, chém chết tà tu giữa không trung!

Nhưng công kích có uy lực như thế cũng đã khiến cả đám bại lộ hành tung, lập tức có hơn mười tên tà tu bay về hướng này. Tà tu Hắc Thành biết môn hạ đệ tử Phù Vân Sơn cực ít nên bắt được một tên chính là công lớn!

"Đi mau Đại Hắc, đừng có ngừng lại!" Đoan Mộc Vũ thấy lúc này là thời khắc mấu chốt nên quát một tiếng. Kiếm quang Phi Vũ Kiếm chột lóe, hắn đã ở trên kiếm quang. Trong nháy mắt, người cùng kiếm quang hợp thành một, tốc độ tăng lên đột biến!

"Mau chặn lại, tiểu tử kia muốn trốn!" Thanh âm quát tháo từ bốn phương tám hướng vang lên. Nhưng sau một khắc, hơn mười tên tà tu Hắc Thành kinh ngạc khi phát hiện Đoan Mộc Vũ không hề trốn chạy mà lại lấy một loại thủ pháp ngự kiếm bọn họ khó có thể tưởng tượng ra mà công kích mãnh liệt! Điều khó tin hơn là bản thân Đoan Mộc Vũ vẫn còn đứng trên kiếm!

Nhưng cả đám không kịp suy tư vì giờ phút Đoan Mộc Vũ đã hợp thành một thể với Phi Vũ Kiếm, công kích bén nhọn vô cùng mà tốc độ lại cực nhanh. Chỉ dựa vào kiếm rồi lượn mấy vòng, hắn đã chém đứt đầu của mấy tên tà tu Hắc Thành! Nhất thời cả đám tà tu Hắc Thành đều thấy lạnh sống lưng!

"Tiểu tử khôn nản, đền mạng Mộ Huyền cho ta!"

Đúng vào lúc này từ phương xa truyền đến tiếng quát mắng của một nữ tử, chính là phụ nhân ở Thất Bảo Lăng Lâu ngày đó. Người này đã có tu vi Linh Thai đỉnh phong, những tà tu chỉ có cảnh giới Động Huyền xung quanh không thể sánh bằng!

Đoan Mộc Vũ không dám chậm trễ, tâm niệm vừa chuyển liền quay đầu bỏ chạy. Phụ nhân này hẳn là người có phân lượng trong Hắc Thành, thực lực bản thân ả sợ cũng tương đương Khô Mộc, nếu đối đầu tuyệt đối là tự tìm đường chết! Cũng may lúc này Đại Hắc đã chạy đi khá xa, thoát khỏi đám tà tu Hắc Thành vây bắt, Đoan Mộc Vũ do dự một chút rồi bỏ chạy theo phương hướng khác. Phụ nhân kia đau lòng vì Tô Mộ Huyền đã chết nên hận Đoan Mộc Vũ thấu xương, ả bỏ lại đám tà tu Hắc Thành tăng tốc đuổi theo.

Nếu là người tu hành cảnh giới Động Huyền khác thì tuyệt đối chạy không thoát nhưng Phi Vũ Kiếm có phẩm chất bất phàm, thêm vào Đoan Mộc Vũ đã quá quen thuộc với việc thao túng kiếm khí nên nhất thời phụ nhân kia không thể đuổi kịp.

Song đây cũng chỉ là tạm thời! Đoán chừng chỉ cần chốc lát thời gian nữa chắc ả có thể bắt kịp.

Lúc này, đại chiến phía trên Phù Vân Sơn vẫn hùng hực khí thế như cũ. Cửu phong rung động, núi đá sụp đổ. Sau trận chiến này, Phù Vân Sơn không bị san thành bình địa thì cũng lạ.

Đoan Mộc Vũ âm thầm lo lắng, không phải lo chuyện hẳn bị phụ nhân này giết chết mà lo vì không biết Đại Hắc có thể thoát không! Không có hẳn chỉ đạo thì cho dù bây giờ bọn nó có thoát thì cũng không trốn được bao lâu!

Một đuổi một chạy đã sớm ra khỏi phạm vi Phù Vân Sơn. Phụ nhân kia đã cách hẳn gần năm trăm trượng, ả liên tục mắng, hận ý ngút trời, rất muốn lóc da lóc thịt Đoan Mộc Vũ!

Đoan Mộc Vũ lại làm như mất diếc tai ngơ. Phụ nhân này rất khó đối phó, không giống La Yếm Hòa Bằng ngày trước. La Yếm Hòa Bằng do bị ba động của Yêu Thạch hấp dẫn nên tinh thần phần khởi, hay nói cách khác là lảng lảng. Hẳn dựa vào điều đó mới giết chết được nó còn phụ nhân này tuy giận dữ nhưng tuyệt đối tỉnh táo, Chấn Thiên Hồng mặc dù có thể chắn trụ nhất thời nhưng sau đó ả phòng bị thì sẽ khó có hiệu lực!

Phụ nhân kia càng đuổi càng tới gần, ả triển khai công kích mãnh liệt. Đoan Mộc Vũ không đánh trả mà tập trung thao túng Phi Vũ Kiếm tránh né, tựa hồ như đã bị dọa cho bể mặt!

Tình hình như vậy kéo dài ước chừng mười mấy tức, công kích của phụ nhân kia cũng càng sắc bén. Nhưng đúng vào lúc đó, kiếm quang của Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên lao thẳng xuống đất. Nơi này là một mảnh núi rừng rậm rạp, phụ nhân kia cũng không hề để ý gì, với thực lực của ả thì cho dù Đoan Mộc Vũ trốn tới chân trời góc biển cũng vô dụng!

Nhưng trong nháy mắt lúc kiếm quang của Đoan Mộc Vũ lao vào núi rừng thì trong tay của hẳn bỗng xuất hiện một cái bình nhỏ do ngọc thạch chế tạo. Bên trong nở rộ màu đỏ hồng, giống như một ngọn lửa màu máu!

Đây chính là máu của La Yếm Hòa Bằng được Đoan Mộc Vũ thu thập. Vốn dĩ hẳn định luyện chế ngọc phù cường đại nhưng không ngờ bây giờ lại có công dụng!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 20: Sợ Quá Chạy Mất Dẹp

Trong nháy mắt khi Đoan Mộc Vũ hợp nhất cùng Phi Vũ Kiếm hạ xuống mặt đất thì phụ nhân kia cũng đã tích súc công kích của mình đến cực điểm. Chỉ thấy ba đạo quang hoa từ trên trời giáng xuống, nối tiếp lẫn nhau như sông lớn chảy cuộn cuộn không thể nào dừng, giống như một con rồng đang nổi giận. Nơi chúng đi qua, cây cối trên mặt đất đều bị chém đứt, một cộng cỏ cũng không lưu lại, sát cơ tràn ngập!

Một đòn này ả đã suy tính rất lâu, lấy nhanh chế chậm, lợi hại không ngờ! Cho dù Đoan Mộc Vũ lợi hại thế nào cũng tránh né không xong!

Vào thời khắc máu chốt này, Đoan Mộc Vũ đột nhiên quay đầu lại. Bình nhỏ trong tay trái hẳn bật nút, một giọt máu của La Yếm Hòa Bằng bay ra như hỏa diễm. Hơn thế nữa, tay phải hẳn đồng thời dùng chính giọt máu đó vẽ một đôi hỏa dực giữa không trung!

Đôi hỏa dực đỏ rực vừa mới xuất hiện liền hóa thành một con cuồng phong, cuốn Đoan Mộc Vũ đưa xa mấy trăm trượng, khó khăn lắm mới tránh thoát một đòn sát sát kia. Mà tại vị trí lúc trước hẳn đứng, gần như phân nửa đỉnh núi đã bị san bằng!

Thảm khen một tiếng lợi hại nhưng Đoan Mộc Vũ vẫn không ngừng thao túng Phi Vũ Kiếm lướt gấp sát mặt đất. Đồng thời hẳn lấy một hơi trăm cái lông vũ của La Yếm Hòa Bằng ra rồi nhúng vào máu La Yếm Hòa Bằng để thi triển pháp quyết, ném đi về phía sau. Nhất thời trăm cái lông vũ liền biến thành trăm hỏa cầu, phô thiên cái địa bay về phía phụ nhân!

Công kích này nhìn thì mạnh mẽ nhưng mỹ phụ kia lại là cao thủ cảnh giới Linh Thai nên ả chỉ bị trì hoãn chốc lát rồi tiếp tục đuổi theo. Nhưng Đoan Mộc Vũ muốn đứng là chút thời gian này, bởi vì phía trước xuất hiện một con sông lớn! Đây là địa lợi mà hẳn cần!

Bởi vì đối mặt với cao thủ cảnh giới Linh Thai đỉnh phong, dưới tình huống không chuẩn bị sẵn sàng trước thì cho dù là Đoan Mộc Vũ cũng không nắm chắc phần thắng. Cho nên ngay từ đầu hẳn không đánh trả, chỉ lo chạy trốn chết. Nhưng khi có địa lợi thì lại bất đồng!

Lúc này còn chưa tới gần sông lớn nhưng Đoàn Mộc Vũ đã bấm độn pháp quyết, liên tiếp xuất ra chín băng trụ khổng lồ. Tuy nhiên hắn không công kích phụ nhân phía sau mà là phóng về phía con sông lớn!

Chín cây băng trụ mỗi cây đều dài mười lăm trượng, lớn cỡ vạc nước. Chúng vừa phóng vào lòng sông lập tức tạo thành một trận pháp Hàn Băng!

Hàn khí trên chín cây băng trụ đông cứng nước xung quanh lại. Một cây băng trụ thì không có gì nhưng một lúc có cả chín cây nên đã đông băng cả một phần ba độ rộng của con sông!

Đến khi Đoàn Mộc Vũ ngự kiếm bay tới gần thì hai bàn tay trống không của hắn lại xuất thêm chín cây băng trụ khổng lồ giống như trước, rồi cho cắm vào phương hướng khác của con sông!

Làm như thế khiến cho hai phần ba bề rộng của con sông bị bế tắc, mà nước sông lại chảy xiết nên tạo thành con sóng cao hơn mười trượng. Nhưng con sóng ấy liền bị đông băng! Kể từ đó, ngăn ngẽn có mấy tức mà Đoàn Mộc Vũ đã dùng mười tám cây băng trụ đông băng gần hết con sông. Nước từ thượng nguồn không ngừng đổ xuống rồi bị đông băng nên đã tạo thành một tòa thành bằng băng trên sông!

Mỹ phụ kia xông đến, thấy một màn này cũng không khỏi sửng sốt bởi vì Đoàn Mộc Vũ không trốn nữa mà hiên ngang đứng trên băng thành, bộ dạng tựa hồ muốn tử chiến một trận!

"Ha ha ha, con nít vô tri! Ngươi cho rằng dùng hàn khí tạo thành băng thành thì có thể chống đỡ được Phệ Kim Luân của ta sao? Thật đáng chê cười! Ngươi dám giết con ta thì hôm nay ta sẽ cho ngươi chịu đựng hết thảy cực hình trên thế gian này, khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!" Mỹ phụ kia khàn giọng nói, đôi mắt âm lãnh giống như rắn độc! Ác căn bản không xem băng thành dưới chân Đoàn Mộc Vũ ra gì vì trong mắt ả núi đá cũng bị hủy diệt huỷ diệt chỉ bằng thành do hàn khí duy trì!

Đoàn Mộc Vũ không nói năng gì mà hắn tất nhiên sẽ không làm chuyện điên rồ, cũng không ngu xuẩn muốn dùng một tòa băng thành để phòng ngự. Cái hắn muốn thật ra là lực lượng thiên địa!

Hắn tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết nên lấy hàn khí làm trụ cột mà thuộc tính thủy thuần âm, đồng dạng là một loại hàn khí nên con sông lớn tuy có lực lượng yếu nhưng bao hàm chí lý trong đó. Nếu có thể hội tụ lực lượng của cả con sông, mượn dùng được một thành cũng đã đủ rồi!

Dĩ nhiên, không phải ai cũng có thể làm thế, không đủ ngộ tính, căn bản là sẽ không ý thức được điểm này.

Giờ khắc này, Đoàn Mộc Vũ lại chậm rãi hai mắt nhắm lại, tay phải ngón trỏ ngón giữa thống nhất, chỉ xuống phía dưới, lại nghe từng tiếng kiếm ngân vang lên, Phi Vũ Kiếm đang ở dưới băng thành rung động không dứt, nhưng mà rất kỳ quái, chính là Phi Vũ Kiếm cũng không có lao ra, chẳng qua là rất quý dị, Đoàn Mộc Vũ bên cạnh, rõ ràng liên hiện lên chín đạo kiếm khí hư ảnh trắng xoá, hoàn toàn là do hàn khí ngưng tụ mà thành!

Tình hình như thế tất nhiên mỹ phụ kia nhận không ra, nhưng Đoàn Mộc Vũ lại không cho ả cơ hội để hiểu. Hắn lập tức vung tay phải lên, trước người hắn liền có một luồng hàn khí ngưng tụ thành hư ảnh thanh kiếm. Trong nháy mắt, hư ảnh lúc trước liền biến thành một thanh kiếm chân chính, ngang trời chém tới!

"Hừ! Trò quỷ gì đây?"

Mỹ phụ kia hừ lạnh một tiếng, trong tay ả xuất hiện một môn pháp khí cực kỳ tinh xảo, hình dạng như trăng rằm, phía trên có ba cái chuông nhỏ. Không cần hỏi cũng có thể đoán được đây chính là Phệ Kim Luân ả đã nhắc tới! Vật này có uy lực phi phàm, tốc độ công kích cực nhanh, so với những thanh kiếm bình thường thì càng thêm lợi hại. Nó vừa xuất hiện lập tức đón gió biến dài, ô ô rít lên liên tục, nhìn thoáng qua giống như là một vầng trăng sáng chém tới. Dưới một chém này, hàn băng kiếm khí thứ nhất của Đoàn Mộc Vũ xuất ra bị chém thành phần vụn!

"Ha ha ha! Ta còn tưởng ngươi giữ trò gì cổ quái nhưng hóa ra chả có cái vẹo gì. Tiểu tử, nạp mạng đi!" Mỹ phụ kia thấy vậy không khỏi quát lên!

Nhưng Đoàn Mộc Vũ không thèm để ý chút nào. Tay trái hắn bấm kiếm quyết, tay phải không ngừng đem từng luồng hàn khí ngưng tụ thành kiếm khí đối kháng cùng Phệ Kim Luân!

Thời điểm mới bắt đầu, Phệ Kim Luân gần như áp đảo, chỉ cần bị nó chém thì hàn băng kiếm khí không duy trì được lâu. Cứ như vậy nó đã tiến tới gần Đoàn Mộc Vũ trăm trượng! Nhưng lúc này, hàn khí tự tập quanh người Đoàn Mộc Vũ càng ngày càng nhiều, hàn băng kiếm khí cũng là càng ngày càng mạnh, càng ngày càng lợi hại. Cuối cùng hàn băng kiếm khí đã có thể chặn đứng Phệ Kim Luân, không cho nó tiến sâu thêm!

Lúc này mỹ phụ kia biến sắc, nhanh chóng bấm niệm một đạo pháp quyết. Ba cái chuông trên Phệ Kim Luân bỗng nhiên rung động, thanh âm cực kỳ bén nhọn. Nhất thời, băng thành bị tác động nứt ra vô số khe hẹp! Hiển nhiên mỹ phụ kia cũng đã chú ý tới băng thành có điều gì quái!

Lúc này rốt cuộc Đoàn Mộc Vũ rống một tiếng dữ dội, thi triển Chấn Thiên Hồng! Phệ Kim Luân cách hắn hơn trăm trượng nhưng được mỹ phụ mạnh mẽ kia thao túng nên chỉ khựng lại một chút! Mặc dù khoảnh khắc chỉ trong nháy mắt nhưng đã đủ rồi! Liên tiếp hơn mười đạo hàn băng kiếm khí ầm ầm lao đến oanh kích lên Phệ Kim Luân, dùng lực lượng áp chế khiến nó!

Mà giờ phút này, bóng kiếm huyền phù bên cạnh Đoàn Mộc Vũ đã tăng lên tám mươi mốt đạo, trong đó một nửa bóng kiếm dùng để áp chế Phệ Kim Luân, còn lại bóng kiếm lại là hướng mỹ phụ kia công kích! Mỹ phụ kia mặc dù rất thủ đoạn nhưng lúc này không nhận được mà phải kinh hồn táng đảm bởi vì ả đường đường là cao thủ Linh Thai đỉnh phong lại bị một người tu hành cảnh giới Động Huyền chèn ép đến độ này!

Tuy nhiên lý do chủ yếu chính là Đoàn Mộc Vũ sao có thể chống lại được, không phải chỉ là đông băng con sông lớn phía trước thôi sao?

Chính vì thế mỹ phụ kia không đoán được Đao Mộc Vũ còn có thủ đoạn gì nữa. Ả nhắm không chắc ăn nên dứt khoát thu hồi Phệ Kim luân, quát to một tiếng rồi hóa thành một làn khói xanh bỏ trốn mất dạng!

Sau khi mỹ phụ kia trốn đi, thân hình Đao Mộc Vũ mềm nhũn cả ra thiếu chút ngã xuống. Mả băng thành dưới chân hắn cũng sụp đổ ầm ầm. Trạng thái của hắn cũng đã là đèn cạn dầu, dù sao duy trì hàn khí nhiều như thế cũng thật sự quá tiêu hao, cũng may cuối cùng mỹ phụ kia sợ quá chạy mất! Đao Mộc Vũ không dám dừng lại, đầu tiên biến ảo dung nhan hóa thân thành Hạ Mạch Nhiên rồi lại thi triển liêm tức thuật, sau đó đánh thức Tiểu Bạch đang ngủ say để nó dẫn đường đi tìm Đại Hắc, Lam Mị và nhóc mập!

Tiểu Bạch tự mình thu phục Đại Hắc nên chỉ cần Đại Hắc không chạy ra khỏi phạm vi trăm dặm thì nó có thể biết được vị trí của Đại Hắc. Cho nên lúc trước Đao Mộc Vũ mới để Đại Hắc tự trốn.

Tiểu Bạch mặc dù cả ngày trừ ngủ thì ăn ra nhưng vẫn còn nghiêm túc tìm kiếm, ước chừng hai canh giờ sau đã tìm được Đại Hắc ở một chỗ khe núi bí mật. Cả người Đại Hắc toàn vết thương nhưng Lam Mị cùng nhóc mập may mà bình yên vô sự. Lúc này, nhóc mập bị hù đến tái mét, đôi mắt run run, cả người lẩy bẩy không ngừng. Hiển nhiên kịch chiến lúc trước đã khiến nó sợ hết hồn!

Nhưng khiến Đao Mộc Vũ bất ngờ chính là Lam Mị không hề bối rối lúc rời Phù Vân Sơn, giờ phút này nó lại đang cẩn thận xử lý vết thương cho Đại Hắc!

Thấy Đao Mộc Vũ xa lạ đột nhiên xuất hiện, nhóc mập ngã đùng một cái ra đất miệng sùi bọt mép giả chết. Lam Mị cũng bị giật mình nhưng chột trên mặt nó bỗng lộ ra vẻ vui mừng, dò hỏi: "Đao Mộc sư huynh, là huynh sao?"

Không đợi Đao Mộc Vũ trả lời, nhóc mập tứ chi co quắp giả chết trực tiếp nhảy dựng lên hét lớn: "Đao Mộc sư huynh? Sư huynh ở đâu? Cứu mạng a sư huynh, đệ sắp chết rồi!"

"Loạn cái gì? Đàng hoàng lại xem!"

Đao Mộc Vũ tiến lên tát cho nhóc mập một cái, lúc này mới rất kinh ngạc hỏi Lam Mị: "Sao muội biết là ta? Lợi hại thế!" Nhận ra đúng là Đao Mộc Vũ, Lam Mị cũng là rất vui mừng nhưng nó nhanh chóng ngưng nói: "A! Đao Mộc sư huynh, thật ra thì muội cũng không cách nào nói rõ! Mặc dù bộ dáng huynh thay đổi nhưng muội hình như nhận ra mùi trên người huynh ... nên mới đoán vậy!"

"Không sai!" Đao Mộc Vũ gật đầu. Thiên tài chính là thiên tài, năng lực cảm ứng bén nhạy thật sự không tệ! Lúc này, hắn quay đầu nói với Đại Hắc: "Đại Hắc, đa tạ rồi! Lần này ta thiếu ngươi một phần nhân tình! Nơi đây không nên ở lâu, Phù Vân Sơn cũng không cách nào trở về, chúng ta tạm thời tới Lạc Tinh Tông tránh né!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 21: Cự Mãng

"Đao Mộc sư huynh, sơn môn đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này Lam Mị nhỏ giọng hỏi, mặc dù nó chỉ mới mười hai tuổi nhưng không giống nhóc mập, rất nhiều chuyện có thể hiểu được.

"Một lời khó giải thích hết. Chuyện này cứ từ từ, khi nào tìm được Ninh sư tỷ của các ngươi thì sẽ có lời giải đáp!" Đao Mộc Vũ thản nhiên nói. Mặc dù hắn đoán được đại khái chân tướng nhưng cũng cần một lời giải thích.

"Thế à! Tiểu Mị Nhi biết rồi, sư huynh không nên tức giận. Ninh sư tỷ là người tốt!" Lam Mị kéo tay Đao Mộc Vũ lắc lắc, nũng nịu nói. Nó nhận ra trong giọng nói của Đao Mộc Vũ có phần không vui.

Đao Mộc Vũ cười trừ, không nói thêm gì. Hắn đặt Lam Mị và nhóc mập lên lưng Đại Hắc, ba người một gấu liền nhanh chóng rời đi.

Lúc này trời đã sáng trưng, bọn họ chạy xa khỏi Phù Vân Sơn ít nhất cũng bảy tám trăm dặm. Để không chạm trán tà tu Hắc Thành, Đao Mộc Vũ chẳng những thu liêm khí tức mà còn cẩn thận đi lẩn quẩn hồi lâu mới theo hướng Bắc chạy tới Lạc Tinh Tông.

Lần này tới Lạc Tinh Tông chủ yếu là vì Lam Mị cùng nhóc mập có chỗ để tu luyện, còn bản thân Đao Mộc Vũ thì không sao cả. Hắn ở đâu cũng có thể tu luyện nhưng đối với đám Lam Mị và nhóc mập thì thời gian hiện nay là giai đoạn quan trọng không thể trì hoãn! Bởi vì chỉ cần hai đến ba năm nữa, lấy tư chất của Mị Nhi tất nhiên có thể tiến giai cảnh giới Động Huyền.

Còn về đám người Ninh Chi Đồng, giờ phút này khẳng định cũng không có ở Thất Tinh Môn cho nên chuyện này để sau này hẵng tính.

Không cách nào ngự kiếm phi hành nên ước chừng một tháng sau Đao Mộc Vũ mới chạy đến ngoài sơn môn của Lạc Tinh Tông. Khi tới nơi, việc đầu tiên hắn làm là tìm một nơi bí mật trong lòng núi gần đó để cho Đại Hắc bảo vệ Lam Mị cùng nhóc mập, còn hắn đến Lạc Tinh Tông quan sát tình hình.

Có thân phận Hạ Mạch Nhiên nên sẽ không xảy ra vấn đề gì, Liễu Lịch sẽ không phản bội hắn tuy nhiên có một vấn đề duy nhất chính là chuyện xảy ra ở

Bắc Hải Cô Thành. Liệu Liễu Lịch có bị vu oan không? Vì Lan Đình và Trình Bản cũng rất có thể tìm được đường sống, nếu như bị bọn chúng cản ngược lại một phát thì nhất định Liễu Lịch sẽ gặp phiền phức.

Son môn của Lạc Tinh Tông không đơn sơ giống Phù Vân Sơn, thực tế thì cả môn phái này nằm trên năm tòa núi lớn, phương viên phạm vi ít nhất cũng gần trăm dặm. Mà môn phái này cũng không thần bí như Phù Vân Sơn, từ dưới chân núi đã xây dựng một lối đi bằng đá rất chỉnh tề, bằng phẳng nên cho dù là phàm nhân cũng có thể đi lên son môn Lạc Tinh Tông.

Thực tế đúng là vậy! Ở dưới son môn Lạc Tinh Tông có đến sáu bảy tiểu trấn của phàm nhân, rất là phồn hoa. Mỗi tiểu trấn ước chừng đều có trên vạn người, dân chúng ở các tiểu trấn này tựa hồ cũng hiểu biết về Lạc Tinh Tông. Họ không thuộc sự quản hạt của Đế quốc Đại Tần, mọi người sắc mặt hồng nhuận, thanh âm vang dội, thân thể khỏe mạnh, hiển nhiên được hưởng ít Thiên Địa Linh Khí. Nói không chừng đời sau của những người phàm này có khả năng tiến vào Lạc Tinh Tông để tu hành, điểm này coi như cũng có lợi thế.

Đoạn đường Đoan Mộc Vũ đi lên, trùng hợp gặp phải ba đệ tử của Lạc Tinh Tông từ trên núi đi xuống. Bọn chúng thấy Đoan Mộc Vũ giống như nhìn thấy quỷ,瑟瑟发抖. Sau một hồi瑟瑟发抖 một đệ tử Lạc Tinh Tông kinh ngạc nói: "Hạ Mạch Nhiên, ngươi còn sống sao?"

Nghe thấy hân hỉ thế, Đoan Mộc Vũ khẽ cau mày bởi vì ba đệ tử Lạc Tinh Tông tuy kinh ngạc nhưng trong không có vẻ khinh bỉ như trước mà ngược lại là kính sợ.

"Ồ! Ta còn sống, có vấn đề gì sao?"

"Hắc hắc, dĩ nhiên là không! Thật không ngờ ngươi vốn không có tiếng tăm gì mà thực lực lại cường hân đến thế! Lúc trước Chương Lan ta có nhiều lần đắc tội, mong ngươi bỏ quá!" đệ tử Lạc Tinh Tông này lúng túng cười nói, hai người bên cạnh hắn cũng cười làm lành.

"Được rồi, Liễu Lịch sư tỷ đã trở về chưa?" Đoan Mộc Vũ gật đầu, trong lòng liền khẳng định với tình hình hiện nay có lẽ Liễu Lịch đã nói rõ ràng chuyện ngày đó, nếu không ba người Chương Lan sẽ không có bộ dạng này.

"Hắc, Liễu sư tỷ đã sớm trở về son môn rồi. Không ngờ hai người Lan Đình và Trình Bản lại có bộ mặt như thế, vứt bỏ đồng môn chạy trốn một mình đã không nói, ngược lại còn muốn trả thù, vu hãm Liễu sư tỷ. Nếu không phải có người của Vô Cực Môn làm chứng, ắt hẳn kế hoạch của bọn chúng sẽ thành công rồi. Bọn chúng đáng bị xử phạt!" Về mặt Chương Lan xúc động, phần nộ nói. Nhưng ngay sau đó tiếng nói vừa chuyển, vừa cười: "Tuy nhiên Hạ Mạch Nhiên người bình an trở về, chỉ dựa vào lực lượng một người chém chết yêu cầm Tử Mục, chắc hẳn chương môn sẽ có trọng thưởng, rất có khả năng trở thành thập tam thủ đồ Tử Trúc Viện. Chúng ta liền chúc mừng ngươi trước!"

"Đa tạ!" Đoan Mộc Vũ chấp tay, từ biệt ba người Chương Lan rồi tiếp tục tiến vào son môn Lạc Tinh Tông. Mà trên đường đi, quả nhiên chỉ cần gặp phải đệ tử của Lạc Tinh Tông thì hơn phân nửa đều nhìn hắn với vẻ kính sợ mà cũng có người ghen tỵ. Xem ra Liễu Lịch không keo kiệt gì khi báo công cho hắn. Chẳng qua đây không phải việc hắn muốn, cái hắn muốn là lên đem Lam Mị cùng nhóc mập vào Lạc Tinh Tông nhưng hiện tại nhiều người chú ý như vậy thì chuyện này không dễ nữa rồi.

Đi thẳng về phía trước, Đoan Mộc Vũ nhanh chóng đến được ngã ba ngày đó! Hai con đường, một cái dẫn đến Mộc Tuyết Viện, một cái tới Tử Trúc Viện. Lúc trước hắn đi nhầm một lần, lần này nhất định sẽ không sai.

Theo con đường lát đá xanh đi về phía trước sáu bảy dặm, thế núi vừa chuyển lập tức hắn thấy một cốc nhỏ ở phía trước. Cốc nhỏ này trông đầy trúc, thỉnh thoảng ẩn hiện một vài dãy phòng ốc. Chắc chắn nơi đây là Tử Trúc Viện rồi, nhưng Đoan Mộc Vũ lại cảm thấy như đầu bời vì hắn không biết mình đang ở nơi nào của Tử Trúc Viện cả!

Trong lúc hắn đang chần chờ, bỗng một luồng kiếm quang từ đằng xa bay tới, hạ xuống mặt đất nơi hắn đang đứng. Đây là một nam tử đạt cảnh giới Linh Thai, trên miệng có một hàng ria mép, vẻ mặt nghiêm trang, ánh mắt lạnh lẽo. Sau một lúc đánh giá Đoan Mộc Vũ, hắn mới cau mày hỏi: "Ngươi chính là sư đệ Hạ Mạch Nhiên?"

"Đúng vậy!" Đoan Mộc Vũ gật đầu, trong lòng không khỏi thầm hô may mắn. Có thể nói ở Lạc Tinh Tông, Hạ Mạch Nhiên giống như không hề tồn tại.

Thấy Đoan Mộc Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngay cả cử chỉ lễ văn an cũng không có thì hắn không khỏi nhún mày lần nữa.

"Liễu Lịch sư muội khen ngươi hết lời nhưng ta thấy chẳng ra sao cả. Hôm nay, nếu ngươi đã sống trở về thì coi như có công, thập tam thủ đồ Tử Trúc Viện vừa lúc thiếu một vị trí, chính là ngươi. Theo quy củ, sau khi trở thành thập tam thủ đồ thì ngươi có thể tự đến một tòa tinh xá hoặc tự mở động phủ. Bây giờ ngươi tới Chấp Sự Đài lo công việc đi!"

Nói cho hết lời, gã nam tử kia liền lập tức rời đi. Hiển nhiên hắn có trách nhiệm quản lý Tử Trúc Viện nhưng điều này khiến Đoan Mộc Vũ âm thầm than thở một tiếng. Hắn nhìn lại tinh xá trong rừng trúc mới hiểu thì ra đây là chỗ dành cho thập tam thủ đồ hoặc đệ tử có thực lực của Tử Trúc Viện trú. Với tình huống của Hạ Mạch Nhiên lúc trước thì đoán chừng ngay cả chỗ ở cũng không có!

Nhưng chính điều này cũng làm hắn thêm đau đầu. Hắn có thể tới được Tử Trúc Viện nhưng lại không biết Chấp Sự Đài ở đâu. Hắn càng không thể mở miệng mà hỏi người khác được!

Nghĩ tới nghĩ lui, Đoan Mộc Vũ định không đến Chấp Sự Đài nữa. Mà Liễu Lịch sau khi nghe tin tức hắn trở lại tất nhiên là sẽ tới tìm hắn, đến lúc đó không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết sao?

Lập tức hắn liền theo con đường đá xanh, chậm chậm đi về phía trước thuận tiện quan sát Tử Trúc Viện một phen. Thật ra Tử Trúc Viện chiếm diện tích khá rộng, tổng cộng chiếm lấy hai ngọn núi, ba cái son cốc, cộng thêm nửa đầm nước. Đầm nước này chính là cái đầm dưới thác nước ngày đó hắn trốn

ra. Nơi đó do Mộc Tuyệt Viện, Tử Trúc Viện, cùng một viện khác cùng sở hữu.

Nhân số của Tử Trúc Viện có bao nhiêu người thì Đoan Mộc Vũ không rõ ràng lắm nhưng có ít nhất mười ba tinh xá, xem ra là chuyên cung ứng cho thập tam thủ đồ. Mỗi tòa tinh xá cũng chiếm diện tích rất lớn, chẳng những trong tinh xá có đan phòng, luyện thất, tĩnh thất mà còn có mảnh linh điền lớn, xem như tương đối đầy đủ.

Trừ tinh xá ra thì khu vực khác có thể tự do lựa chọn mà ở, làm động phủ tu luyện nhưng điều kiện khác biệt rất nhiều với các tinh xá kia.

Đoan Mộc Vũ vòng quanh một vòng, bắt tri bắt giác đến thác nước hồi trước. Chỉ thấy xung quanh đầm nước có vài chục đệ tử Lạc Tinh Tông khoananh chân đá tọa tu luyện. Nơi này là một trong những nơi tập lốc xoáy linh khí của Lạc Tinh Tông, cho nên thích hợp tu luyện nhất.

Mà việc khiến hắn vui mừng chính là Liễu Lịch cũng ở chỗ này, lập tức hắn kiên nhẫn chờ đợi ở phía xa. Chẳng qua bất ngờ chính là hắn mới đợi không bao lâu thì cảm thấy có một ánh mắt lạnh như băng đang nhìn mình! Hắn ngẩng đầu lên, thì thấy chủ nhân đôi mắt chính là con cự mãng Kim Mục!

Trong lòng hắn nghĩ thế là xong rồi!

Đoan Mộc Vũ vốn tưởng rằng cự mãng sẽ không có chú ý tới hắn, nhưng bây giờ xem xét rõ ràng con cự mãng này đã phát hiện lai lịch của hắn. Cự mãng cấp bậc Kim Mục tương đương với người tu hành cảnh giới Tinh Uẩn!!!

Song cũng may Kim Mục cự mãng này nhìn hắn xong liền thu hồi ánh mắt, nhưng trong lòng Đoan Mộc Vũ đã sớm quyết định, sau này không bao giờ tới nơi này nữa chứ nếu không sớm muộn gì cũng bị cự mãng này phát hiện.

Cứ như thế hai ba canh giờ sau, đến khi mặt trời ngả về phía Tây thì mọi người tu luyện ở đầm nước lúc này mới rời rít thu hồi công pháp. Người đầu tiên Liễu Lịch trông thấy là Đoan Mộc Vũ. Đầu tiên nàng khẽ ngăn người rồi chột miệng rờ nhưng nàng không đi tới đây. Nàng khẽ lắc đầu, dùng ánh mắt báo cho hắn biết có Kim Mục cự mãng rồi liền theo một đám đệ tử Lạc Tinh Tông cúi người chào Kim Mục cự mãng, im lặng rời đi.

Thấy cảnh này, trong lòng Đoan Mộc Vũ mới hiểu được con Kim Mục cự mãng này có thân phận cỡ nào ở Lạc Tinh Tông. Chẳng phải là giống như sư tôn bình thường sao? Hắn mạo hiểm xông tới như thế khó trách bị nó phát hiện.

Đang định len lén chạy đi thì gió bỗng gào thét, thân ảnh của Kim Mục cự mãng đã hiện ra ở trước mặt hắn, ngăn cản đường đi! Đúng lúc hắn cho là đại sự không ổn thì cự mãng này lại dùng tiếng người mà nói: "Ta đã từng thấy ngươi len lút mò lên từ thủy động dưới thác nước, lại cùng với một người chết nói chuyện. Hôm nay ngươi vì hoàn thành nguyện vọng cho hắn mà đến hay sao?"

Lời vừa ra, da đầu Đoan Mộc Vũ dựng đứng! Thì ra ngày đó Kim Mục cự mãng lại ở phía sau len theo dõi mình, nhưng mà thoát nhìn nó cũng không có ác ý gì chứ nếu không đã sớm vạch trần rồi.

"Ngươi không cần lo lắng, ta không phải hộ sơn linh thú nơi đây! Ta chỉ là tạm trú ở nơi này, sẽ không rảnh rỗi quá nhiều chuyện. Nhưng mà bằng hữu của ta gần đây gặp phải một chút khó khăn, nàng cần luyện chế một loại linh đan trong đó có một vị thuốc chủ yếu chính là Băng Ngọc Linh Chi. Tuy nhiên nó có phẩm chất hơi kém một chút, ngươi vừa vận tu hành công pháp hàn thuộc tính tinh thuần nhất, cho nên, nếu ngươi nguyện ý giúp ta một tay, dùng hàn khí của bản thân ôn dưỡng Băng Ngọc Linh Chi để có phẩm chất cao hơn thì ta sẽ giúp ngươi hoàn thành nguyện vọng kia, mặt khác còn có hậu tạ. Lấy thực lực hiện tại của ngươi, chỉ cần hai ba năm là đủ! Ý ngươi thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Ngự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.